

Gal 10 Aaf

S U I D Æ
L E X I C O N,
G R Æ C E & L A T I N E.

T O M U S II.



6 no
Guan
h. a
V
v la



Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ

Ζ Α

Ζ Α



Αδαρείον. ἐν ᾧ αἱ ζάβαι, αἱ εἰσὶν ἔπλα πολεμικαί, ὑπὸκεινται. Ζάβα γὰρ τὸ λαεῖον.

Ζαβυλάν. χώρα. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πᾶν βελόμην.

Ζαβρόν. πολυφάρων.

Ζαχρεὺς. ὁ Διόνυσος ὡς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μετὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς γέννηται Διόνυσος.

Ζαχρός. ἀνυπόδειος.

Ζαῖς. μέγα. πολύ. λαμπρόν. ἢ ἰσχυρόν.

Ζαῖ ἄνεμον. ἡ σφοδρῶς πνέοντα.

Ζαθή. ἄγαν θεία. καὶ Ζαθέαν.

Ζαθέγ. ἄγαν θερμὴ. Ἐν Ἐπιγράμματι.

—Οἶδα καθεῖς.

Ἀείδειν καθεῖς καὶ μάλα θαυπόμην.

Ζάχορος. νεώκος. Μένανδρος. Δις ἐξαπατῶν. Οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις γένοιτο Ζάχορος. καὶ ὁ ὑπηρετής. Λαχεαδία. ἐπίδες τὸ πῦρ ἢ Ζάχορος. Ἡρόδοτος δὲ, καὶ ὑποζάχορον Φησὶ τινὲς ἱερεῖον. ἢ ἱερεὺς, ὁ τὸν ναὸν σαγῶν. Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν. ἢ ἄλλοι.

Ζάχιον. ἄγαν ὀργίλον. κότος γὰρ ἡ ὀργή.

Ζαχχαῖος. ὄνομα κύριον.

Ζάλθικος. Λοκρός ἐν Θερμῇ. Πυθαγόρειος Φιλόσοφος, Νομοθέτης, ὅς περὶ τὰ ὑπὲρ τὰ πατρί-



Αδαρείον. Zabareum, in quo reponuntur zabæ, quæ sunt arma bellica. Zaba enim est lorica.

Ζαβυλάν. Zabulon. Regio. Dicitur etiam sic ille, qui vehementer aliquid vult.

Ζαβρόν. Vorax. Edax.

Ζαχρεὺς. Bacchus apud Poetas. Jupiter enim putatur cum Proserpina rem habuisse, ex qua Bacchus infernus.

Ζαχρός. Discalceatus.

Ζαῖς. Magnum. Multum. Splendidum. Vel, Robustum.

Ζαῖ ἄνεμον. Ventum vehementer spirantem.

Ζαθή. Valde divina. Et Ζαθέαν. Valde divinorum.

Ζαθέγ. Valde calido. In Epigrammate:

—Novi sedens,

Canere valde calido æstu calefacta.

Ζάχορος. Aedituus. Menander in *Bis decipiente*: Non erat Megabyzus, qui fieret aedituus. Et, Minister. Idem in *Leucadia*: O ministra, ignem impone. Herodotus vero, sacerdotem vocat quoque ὑποζάχορον. Vel, Sacerdos, qui templum verrit. Κορεῖν enim apud Atticos est idem, quod σαίρειν communiter, i. verrere, scopis purgare.

Ζάχιον. Valde iracundum. Κότος enim, Ira.

Ζαχχαῖος. Zacchæus. Nomen proprium.

Ζάλθικος. Zaleucus, Locrus, Thurius. Pythagoreus Philosophus, & Legislator, qui pro-

NOTÆ.

1 Ζαβρεῖον] Vide Ducangium in Gloss. tam Latino, quam Græco.
2 Ὁ πᾶν βελόμην] Etymologus in Ζαβουλάν habet, ὁ πᾶν βελόμην.
3 Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. pag. 437. P.
4 Δις ἐξαπατῶν] Fabulæ hujus Menandri, *Bis-decipientis*, five *Bis-decipientis*, rara apud Scriptores, hodie superstites, sit mentio; & Meursius (qui omnes auctores veteres admirabili diligentia ex-

cusserrat) in *Bibliotheca Attica*, sub v. Menander, præter Suidam, unum tantum Fulgentium adducit, qui eam laudaverit.
5 Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν.] Vide Hesych. v. Σαρκίς.
6 Ζάλθικος] De Zaleuco vide Scaligerum ad Eusebium, Num. Mccclv. & præcipue Illustr. Bentleium in *Dissertat. de Phalaridis Epistolis*, p. 335. & seqq. qui multa egregie & erudite de ejus ætate & legibus observavit.

δὲ ἀγωνίζομαι. Ἦν δὲ οὗτος πρῶτος δούλος τε καὶ ποιμὴν καὶ ἐκπαιδευθεὶς νόμος ἔδειτο τοῖς αὐτοῖς πολίταις· οἱ οἷς καὶ τὸ πρῶτον ἐπ' ἀγορᾶς τὰς γυναῖκας, ἢ μὲν ἐλθόντες λαυχεύοντα μετὰ οἰκείων βαδίζον, παιδίσκην μίαν ἔχουσιν· τὰς δὲ ἄλλας, οἱ ἀνδρῶν.

Ζάλη· μεγάλη ἀέλλα. ἀ. τ. σ. Ζάλη. * Μεγάλη ἀέλα. ἀπὸ τῆς σφοδρᾶς ἀλίζε-
σ. α. καὶ Ζ. ὁ σ. π. Πολιτείας. ἀπ. καὶ Ζάπλησι, ὁ σφοδρᾶς πλῆθος· Πλάτων
ἐν χ. ὁ. κ. καὶ Ζ. ὁ. π. φ. ὁ. π. Πολιτείας. Οἷον οἱ χιμῶνι ἀπὸ κομποροῦ καὶ Ζάλης
παιχρὸν ὁ. καὶ ἐν Τ. εἰς Ζ. π. ἀπὸ πνεύματος Φεγομένης ἀπὸ τῆς χιμῶνι. Καὶ
ὁ. π. α. φ. κ. Ζ. γὰρ καὶ σ. β. οἱ * Τιμαίω. Εἴπω Ζάλη πνεύματι ὅτι ἀέρος Φε-
δ. Τ. ἀνεμὸς λαῖρος. π. δ. βομῶν καὶ ἀληφείη. Συμφορῶν γὰρ καὶ συμμὸν βοῦ-
κ. δύναται Ζάλη τις ε. μ. σ. λέγει δηλοῦν. Τινὲς ἀνεμὸν λάβρον, πνεῦμα βορβόρους.
α. Τ. Ζ. τὴν χαλαζαν. Κλήμης. Δύναται καὶ Ζάλη τις εἶναι μεγάλη συμφορὴ
Photius. ἀνέμους. Τινὲς Ζάλην ἢ χαλαζαν.

Ζαμάτιον. πρυβλίον.

Ζαμβρῆς. Ζαμβρῆ. ὄνομα κύριον.

Ζαμβύκη. μουσικὸν ὄργανον.

Ζαμῆς. * Σοφοκλῆς.

— ἢ Ζαμῆς

Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθετος ὁπίσθι.

ἦγεν, ὁρίσθη, καὶ λοῖδοι, καὶ βίαια.

Ζάμολξις. Π. δ. ὡς Η. δ. Ζ. Ζάμολξις. Πυθαγόρα δευλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'.
δὲ ε. ε. π. τ. α. ε. τὴν ψ. Μ. Σκύθης· ὅς ἐπαυλῶν, ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον
δὲ π. Τ. τὸν χρόνον ἐπὶ τῇ
μασθαι καὶ κ. Ζάμολξον. πῶς δὲ, καὶ χαλεπῶς Ζάμολξιν. Ἑλληνικός δὲ ἐν
Ε. δὲ ἐν τοῖς β. νομίμοις φ. τοῖς βαρβαρικοῖς νόμοις φησὶν, ὅτι Ἑλληνικός τις γε-
δ. Ε. τε γενομένης τ. κ. Τ. τῶν γυναικῶν τελέως κατέδειξε Γέτας τοῖς ἐν Θράκῃ καὶ
ἐν Θ. καὶ ε. ὁ ἔλ' ἀν. α. α. ἔδειξε, ὅτι ἔλ' ἀν. αὐτοὺς ἀποθάνοντες, ἔλ' οἱ μὲν τούτους,
οἱ μὲν δ' αὐτῶν ἀλλ' ἔδειξε π. ἀλλ' ἔδειξε πάντα ἀγαθὰ. ἅμα δὲ ἔδειξε λέγων ὁμο-
α. — Πυθαγόρα Μνη-δόμη οἴκημα κατὰ γαίαν. ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον
σάρκα. Σαμῖς — πο- ἐκ Θρακῶν ἐν τούτῳ δηλοῦν. οἱ δὲ Γέται ἐπὶ τοῦ
δὲ πρότερος μοι δοκεῖ ὁ αὐτὸν. περὶ τῶν δὲ ἐπὶ πάλιν φαίνεται, καὶ οἱ Θρα-
Ζ. Π. γ. Α. δὲ καὶ Τίρεν-
χοι καὶ Κροβυζοί. καὶ τῶν
α. εἰς Ζ. φ. ἀίεσθαι. ἦγεν
δὲ α. καὶ — ἀποθανόντος.
Photius.

νατίζοντες δὲ καὶ Τέρεοι, καὶ Κροβυζοί, καὶ τοὺς ἀπο-
θανόντας εἰς Ζάμολξιν φασὶν οἰχεσθαι. ἦγεν δὲ αὐτοῖς.
καὶ ἔδειξε αἰετὸς νομίζον ἀληθεύειν. θύσει δὲ, καὶ εὐ-
ωχρύνει, ὡς αὐτοῖς ἦγεν ὅτι ἀποθανόντος.

1 Τὰς δὲ ἄλλας] Id est, meretrices, vel feminas parum pudicas. Iis enim vestes ἀνδρῶν, sive verticolores, propriæ erant, ut habitu isto ab aliis matronis honestis distinguerentur. Suidas supra, v. Ἐλευσίν· Νόμος Ἀθήνησι, ὡς ἱταῖς ἀνδρῶν φορεῖν. i. e. Lex erat Athenis, quia meretrices vestes versicolores gestare iubebantur. Athenæus lib. xii. c. 4. ex Phylarcho: Ὅτι παρὰ Συρακουσίων νόμος ἦν, ὡς γυναῖκες μὴ χρυσοῦς χρυσῆς, μηδ' ἄλλας ἀνδρῶν φορεῖν, ἰδὲ μή τις αὐτῶν συγχρεῖ ἱταῖς ἰσχυρῶς. i. e. Apud Syracusanos lege cautum erat, ne femina aut se ornarent, vel vestes versicolores gestarent, nisi quæriam se prostitutum esse profiteretur. Cæterum, quas vestes alii Scriptores vocant ἀνδρῶν, Artemidorus lib. ii. c. 3. appellat ποικίλας καὶ ἀνδρῶν. Verba ejus hæc sunt: Γυναῖκες δὲ ποικίλα καὶ ἀνδρῶν ἰδίως συμφορεῖ, μάλιστα δὲ ἱταῖς· αἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν ἰδίως χρῶνται. i. e. Femina autem vestes p̄ictas & varii coloris expedit; præcipue autem meretricibus: quippe quæ propter quæstum talibus vestibus utuntur. Vide etiam Petium de LL. Attic. p. 476.

2 Μεγάλη ἀέλα] Etymologus, Eustathius, & Photius in Lexico

patria pugnans obiit. Hic autem ante fuit servus, & pastor: disciplinis autem institutus, suis civibus tulit leges, inter quas & illa fuit: mulieres in forum prodeuntes, ingenuam quidem, cum domesticis & una pedissequa, candidis vestibus indutam incedere debere; reliquas vero, versicoloribus.

Ζάλη. Vehementem procellam. Sic dictam, ἀπὸ τῆς ἀλίζεως. Et Ζάπλητος, valde dives. Plato de Republica: Ut in tempestate, cum pulvis & grando a vento rapitur, sub tecto latitans. Idem in Timæo: Sive aprocella venti, quæ ab aere rapitur, deprehensus esset. Turbinem nimirum & imbris grandinisve impetum significare vult. Quidam aiunt, esse ventum vehementem, vel turbinem. Clemens. Potest etiam Ζάλη significare ingentem venti turbinem. Quidam Ζάλην vocant ipsam grandinem.

Ζαμάτιον. Catinus.

Ζαμβρῆς. Ζαμβρῆ. Nomen proprium.

Ζαμβύκη. Musicum instrumentum.

Ζαμῆς. Sophocles:

— aut inimicus

Rumor à Danais, & sinister oriatur.

id est, ira plenus, maledicus, & violentus.

Ζάμολξις. Zamolxis. Pythagoræ servus, ut ait Herodotus libro quarto, Scythia, qui reversus in patriam, docuit animam esse immortalem. Mnaseas vero dicit, apud Getas coli Saturnum, & vocari Zamolxin. Hellenicus vero in Barbaricis Institutis dicit, fuisse quendam Græcum, qui Getis in Thracia degentibus initia demonstravit, dixeritque, neque se moriturum, neque suos sectatores: sed omnia bona habituros. Cum autem hæc diceret, domicilium subterraneum exstruxit. Deinde ex Thracum oculis & conspectu se repente propiciens, in hoc degebat: Getæ vero ipsum desiderarunt. Quarto autem anno post rursus apparuit, & Thracæ omnia ipsi crediderunt. Quidam vero dicunt, Zamolxin servivisse Pythagoræ Samio, Mnesearchi filio, & libertate donatum, ista commentum esse. Sed Zamolxis Pythagora longe antiquior videtur fuisse. Terizi vero & Crobyzi credunt animarum immortalitatem, & mortuos ad Zamolxin ire tradunt; quem rediturum esse aiunt: idque semper verum esse putant. Quamobrem sacrificant, & & convivantur, quasi defunctus sit rediturus.

MS. τὸ Ζάλην exponunt, μεγάλη ἀέλα, i. e. magnam procellam; uti etiam apud Suidam procul dubio legendum est.

3 Πλάτων Πολιτείας] De Republica Lib. vi. pag. 474. C. ubi locus iste sic legitur: Οἷον οἱ χιμῶνι κομποροῦ καὶ Ζάλης ἀπὸ πνεύματος Φεγομένης, ἀπὸ τῆς χιμῶνι. Sensus integrum loci hujus inde petes.

4 Ἐν Τιμαίῳ] Pag. 531. G. unde emendationem & sensum loci hujus petes.

5 Σοφοκλῆς] In Ajace, p. 9. ver. 4. & 5. P.

6 Ζάμολξις] Quæ hic de Zamolxide Suidas habet, eadem ipsissimis verbis leguntur etiam apud Etymologum: Uterque autem, & Suidas, & Etymologus, historiam hanc mutuatus est ab Herodoto, l. iv. c. 95.

7 Ἀθανατίζοντες] Τὸ ἀθανατίζειν proprie significat, immortalē reddere. Hic vero est verbum prægnans, ut Grammatici loquuntur, & eleganter significat, credere, vel, dicere, se esse immortalem. Sic apud Aristotelem multis in locis οἱ γυνῶντες τὸν οὐρανόν, dicuntur οἱ ἀνθρώποι τὸν οὐρανόν εἶναι γινῶντες, qui dicunt cælum habuisse ortum. Plato in Theæteto τὰς ψυχὰς vocat Philosophos eos, qui omnia fluere statuebant. Apud Theophrastum de Cha-
Ζάμολ·

Z E

Ζάμολξις. Σηλυκῶς. ὄνομα Θεᾶς.

¹ Ζανὸς ἐλασθηθεὶς γυνοπαγῇ νηφάδι. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι. ἀντὶ τῆς βιασθεὶς, κινηθεὶς.

Ζαπληθές. ἀμετρον, ἀπειρον.

² Στισίχορον Ζαπληθές ἀμέτρητον τόμα Μήσις
Ἐκλίετο Κατάνας αὐθαλόεν δαπνέον.

³ Ζαπῶσαι. τὸ Φράσαι.

Ζατρεύω. τὸ, ἐν μύλωνι βασανίζω.

Ζατρεφής. ὁ εὐτραφής. καὶ τὸ πληθυντικὸν Ζα-
τρεφών.

Ζαφελής. ὁ ἀφελής. καὶ Ζαφελῶς, πάνυ ἀφελῶς.

Ζαχαρίας. ὄνομα κύριον.

Ζαχρείης. ὁ ἄγαν zachείδης. Ζαχρείς δὲ, ζα-
χρήνι.

Ζεβοί. ὄνομα κύριον.

Ζέω. δουκῆ.

Ζέλευα. ὄνομα πόλεως. καὶ Ζελεύτης, ἀπὸ τόπου.

⁴ Ζέρκων. Σκύθης, ἔπαυ χαλούμενος, Μαυρήσιος
τὸ γένος. ἀφ' οὗ κακοφύειν σώματι, καὶ τὸ γέ-
λωσεν ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς, καὶ ὅπως παρ-
χεν (βεβαίως γὰρ πρὸς τὸν κυρτὸν, ἀφ' ὅσους τοῖς ποσὶ,
τῇ ῥίνα τοῖς μυκῆσι τοῖς φωναῖς ἀφ' ὧν μάλιστα
ὑπερβολῶς) Ἀσπαιτῶ Ἀρδαβουρίῳ ἐδεδώκετο, καὶ
ὅν ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. Ἦλθε δὲ τῷ βαρ-
βάρῳ ἐς τὴν Θρακίαν ἐμβαλόντων, καὶ τῶν τοῖς βα-
σιλεῖς ἦσαν Σκύθας. καὶ Ἀττίλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ
ἰδέσθαι ὅφιν. Ὁ δὲ Βλῆδας ἦν τὸν λίαν αὐτῷ
φθελόμενος οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, καὶ βαδίζοντι,
καὶ αὐτῶς κινῶντι τὸ σῶμα. συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχ-
μεν, καὶ ἐκτραπέντι, πεπνημένῳ τῶν τοῖς γελούτε-
ρον ἀναλαμβάνων ἐν τοῖς ἐξόδοις πανοπλίαν. Διὸ δὲ
αὐτοῦ πύδατον αὐτὸν ὁ Βλῆδας τινοῦμενος, μὲν αἰ-
χμαλώτων ἀποδεδότα Ῥωμαίων, τῷ μὲν ἄλλων
καταλιπὼν, αὐτὸν δὲ μὲν πάσης φρονίδος ἀναζη-
τεῖσθαι προσέταξεν. καὶ ἀλόντα, καὶ παρ' αὐτὸν
ἀφέντα, ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασεν. καὶ αὐτοῖς τῇ
ὀργῇ, ἐπιυθύνειν τῇ αἰτίᾳ τῆς φωνῆς, καὶ ὅτε χρεὶν
νομίζοι τῇ Ῥωμαίων τῷ τῷ σφίσιν ἀμείνονα. Ὁ
δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμαρτήματα μὲν τῇ φωνῇ εἶναι ἔχον
δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον, τὸ μὴ γαμετῶν αὐτῶν
δεδοῖς. Τῷ δὲ γέλωτι μάλλον ὁ Βλῆδας ὑπαχθεὶς,
δίδωκεν αὐτῷ γυναῖκα τῇ εὐγενόταν, καὶ τῇ
βασίλειδι ἀφαιρησάμεν, ἀπὸ τοῦ δὲ πινος προσέταξεν
ἐνεχε οὐκέτι παρ' ἐκείνῳ φοιτῶσαν. καὶ οὕτω διετέ-
λε ἀπαντα τὰ χρόνον τῷ Βλῆδα ζῶντι. μὲν δὲ τῇ
αὐτοῦ τελευτῇ, Ἀττίλας Ἀετῶ τῷ στρατηγῷ τῷ
Ἐσπερίῳ Ῥωμαίων δῶρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν. ὅς
αὐτὸν τῷ Ἀσπαιτῷ ἀπέπεμψεν.

καὶ τὸν. cap. αὐτῷ Λογιστικῇ οἱ πρὸς τὴν γῆν καὶ ναυτικῇ νικῶντες,
sunt, qui victorias terra marique reportatas narrant: ad quem lo-
cum vide Casaubonum.

¹ Ζανὸς ἐλασθηθεὶς] Est pars Epigrammatis, quod integrum ex-
stat Anthol. l. vi. p. 561.

² Στισίχορον Ζαπληθές] Antholog. l. iii. p. 403.

Tom. II.

Z E

3

Ζάμολξις. Fræmineo genere dictum, est Deæ
nomen.

Ζανὸς ἐλαστ. Jovis compulsus membra con-
stringente nive. In Epigrammate.

Ζαπληθές. Immensum, Infinitum. Ut,

Stesichorum, ingens ac immensum os Musæ,
Sepeliit Catanzæ fuliginosum solum.

Ζαπῶσαι. Dicere.

Ζατρεύω. In pistrino torqueo.

Ζατρεφής. Bene nutritus. Et pluralis, Ζα-
τρεφών, Bene nutritorum.

Ζαφελής. Valde simplex. Et Ζαφελῶς, valde
simpliciter.

Ζαχαρίας, Nomen proprium.

Ζαχρείης. Valde utilis. At Ζαχρείας, Ζαχρή-
εντ.

Ζεβοί. Nomen proprium.

Ζέω. Dativo. [Bullio. Ferveo.]

Ζέλευα. Zelca. Nomen urbis. Et Zelites,
qui est ex illo loco.

Ζέρκων. Zercon. Scythia, sic vocatus, genere
Maurusius. Is propter corporis deformitatem,
& quod vocis balbutie, & ipso aspectu risum
moveret (erat enim brevis, gibbosus, & mirum
in modum simus, ita ut natus ex naribus tan-
tum cognoscere) Aspari Ardaburio, in Libya
commoranti, donatus est. Captus autem est,
cum barbari in Thraciam irrupissent, & ad
Scytharum Reges est adductus. Ac Attila qui-
dem nec ipsius aspectum tulit. Bledas vero su-
pra modum ipso delectatus est, quod non so-
lum ridicule loqueretur, sed etiam in inceden-
do corpus præter aliorum hominum morem
moveret. Aderat autem ipsi & epulanti & ad
bellum proficiscenti, armis ridiculis in expedi-
tionibus instructus. Quamobrem etiam Ble-
das ipsum plurimi faciens, cum fugisset cum
Romanis captivis, ceteros quidem neglexit,
ipsum vero summa cura inquiri jussit: & ca-
ptum, & ad se adductum, in vinculis conspicu-
tus, risit, & remissa ira, causam fugæ quæsit,
& cujus rei gratia res Romanorum suis melio-
res putaret. Ille vero respondit, se quidem pec-
casse, quod fugisset: sed se peccati causam ha-
bere, quod nulla uxor sibi data fuisset. Bledas
autem in majorem risum prorumpens, ipsi dat
uxorem, unam de nobilibus, & quæ fuerat una
de Reginae ministris: sed ob quoddam info-
lens facinus ad ipsam amplius non ac-
cedebat. Sic autem perpetuo cum Bleda
vixit. Post ipsius vero mortem, Attila Aë-
tio, Romanorum Occidentalium Duci, Zer-
conem dono mittit, qui ipsum ad Asparem
remisit.

³ Ζαπῶσαι] Vide Hesychium h. v. Apud Photium in Lexico MS.
hæc vox exponitur ὑποπνέουσα.

⁴ Ζέρκων. Σκύθης] Hunc locum ex Prisci Rhetoris historia sum-
ptum esse putat Valesius in Notis ad Excerpta de Legationibus,
pag. 207. In Excerptis, quæ hodie ex illa historia adhuc super-
sunt, Zerconis hujus Maurusii mentio fit, pag. 67. C.

A 2

Ζέως

Z E

4

Ζέσας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

1 Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Τρεῖς δὲ παῖδες Ἀθήνησιν ἦσαν Πανθεοσομαδιδμοί. Ἰαπεῖς, οἱ ἰαπιδά
 πλοῦντες, καὶ τὸ Ἰνδικόν. Οἱ μὲν πλουσιώτατοι Πανθεοσομαδιδμοί ἐκα-
 λυντο. Eadem habet Etymologus.

2 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt. Hoc fragmentum ad Dionem refert Valesius
 ad Excerpt. Peiresc. p. 776. Operæ autem pretium erit conferre cum
 hoc loco Arrianum de Expedis. Alex. Mag. l. v. p. 326. ubi similem
 Zeugmatis descriptionem leges.

3 Ἐπὶ τὴν ἀμαξάν ἀγνοῦν. Etymol. M. v. Ἀρμαξίον μέλι. Οἱ δὲ, ὅτε τὸ παλαιὸν ὡς παρὴν γαμουμένης ἐπὶ ὀρχήματις ἦσαν, ὅθεν
 ἔπαρξεν ἡ παρὰ τὸν γαμουμένης ἐκάλουν.

4 Καλὴν δὲ τρεῖς, &c.] Hæc etiam ἀπὸ τῶν ἐκείνων leguntur apud

Z E

Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

Ζεύξας θυμῷ. Incensus animo. Inflammatu ira.
 Ζευγίστιον. Zeugitæ Vestigal.
 Ζεύγλη. Summa jugi pars, in quam jumen-
 tā cervices immittunt.
 Ζεύγμα. Fluminis transitus. Pons. Eunapius.
 A Romanis autem fluvii facillime pontibus
 junguntur, quod hoc etiam militibus semper
 fit curæ, & in hoc, ut & in quavis alia re
 bellica, se exerceant, Istrum, Rhenum &
 Euphratem trajicientes. Ratio autem, quam
 non omnes scire puto, talis est. Naves,
 quibus amnis jungitur, sunt latæ; cæque in
 superiore parte fluvii, paulo supra locum
 jungendum, ripæ applicantur. Postquam
 autem signum datum est, unam primo na-
 vem dimittunt, quæ secundo flumine juxta
 suam ripam descendit. Ubi autem ad lo-
 cum ponte jungendum pervenit, stoream,
 faxis plenam, in flumen conjiciunt, funi al-
 ligatam, instar ancoræ, quo devincta navis
 juxta ripam sistitur tabulis, pontis in modum
 stratis, quarum copiam ipsis navis affert; &
 subito usque ad exscensum consternitur. De-
 inde aliam ab illa paululum distantem dimit-
 tunt, & mox aliam, donec ad ulteriorem ripam
 pontem perduxerint. Illa vero navis, quæ ho-
 stili ripæ proxima est, turrets etiam, & por-
 tam, & sagittarios, & catapultas secum fert.
 Cum autem multa tela in stratores conjice-
 rentur, Cassius tela & catapultas immitti
 jubet. Sed primo barbaros invadentium
 agmine prostrato, alii succedunt.

Eustathium ad Il. A. p. 833. qui ea ex Lexico Pausaniz se descri-
 pisse testatur.

5 Πάροχος. Vide infra, v. Πάροχος.

6 Ὅτι Χριστόδωρος, Ἐπιτομὴς, ἔχει τὴν Ἐκφράσιν. Hæc Ecphrasis
 Christodori Poetæ, qua statuas in Gymnasio, Zeuxippi olim vo-
 cato, positas descripsit, hodie adhuc exstat, inserta libro v. An-
 thologiz Epigrammatum, cujus hæc est inscriptio: Ἐν τῇδε τῇ
 πύλῃ τῇ τῷ Χριστόδωρῳ ποιητῇ, ὁ Θεόδοτος, Κο-
 πύτης, τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τὸ ἐν τῇδε
 ἔχει τὴν Ἐκφράσιν. Pro Κοπύτῃ hic legendum esse Κοπίτῃ jam-
 dudum monuit Lambecius ad Codicum de Origin. Constantinop.
 p. 159. Erat enim Christodorus oriundus ex Copto, celeberrima
 quodam Egypti urbe, & Thebaïdos metropoli.

Zeuxis

Dioni adscribit Valesius, Exc.
 Peiresc. p. 779. sed est Eunapius,
 Iske ipso lauda. Vid. Dion. Cass.
 II. p. 1201. seq. 51-75. § 162.
 Reimar in Dion. C. II. 1522.

Jour. V. l. III. p. 16.

Ζεύξιος. Zeuxis, Zeuxidis. Nomen proprium. Aristoteles ipsum Isocratis tempore pictorem fuisse tradit. Hic in Veneris templo Cupidinem pulcherrimum, rosis coronatum, pinxit.

Ζεύς. τούτῃ τὸ ἀγάλμα ἰσοροδοὶ κατήμυρον, γυμνὰ ἔχον ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένῃα κρητύν τῇ μὲν εὐωνύμῃ σκῆπτρον, τῇ δεξιᾷ δὲ αἰτὸν πορρῆτον. καὶ τὸ μὲν καθεῖσθαι, τὸ ἐδραῖον δὲ διωάμεως αὐνίττεται· τὸ δὲ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερόν τοις νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανόις ὅς κ' ὁ κόσμος μέγιστος. τὰ δὲ λοιπὰ σκέπτει, διότι τοῖς χαμαιζήλοισι ὁ θεὸς ἄγνωστος. τὸ δὲ τῇ λαῖᾳ σκῆπτρον κατέχειν, σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν. τὸ δὲ τῇ ἐτέρᾳ αἰτῶν, δηλοῖ, ὡς τῷ ἁεροφόρῳ πνουμᾶτων κρατῇ, ὡς ὁ αἰτὸς μετὰ τοῖς ὀρέων. Καὶ παροίμια· Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χεῖνος εἰς ἄσ διφθέρας. ἐπὶ τ' ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν ἀράτῃσι χαλῶν, ἢ κακῶν. ὅτι οὐκ ἀπορρήντα φασὶ τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸ Δία εἰς διφθέρας πᾶς ἀπράγματοι, καὶ ποτὲ ἐπεξένει.

Ζεὺς Κτήσιος, ὃν καὶ οἱ τοῖς ἀμείνους ἰδρύοντο, ὡς πλυσθότι.

Ζεφυρία πνοή. ἢ Ζεφύρος. καὶ Ζεφύριον πνεῦμα. Ζέφυρος γὰρ, λέει ἀνεμος.

Ζεῖ. βράζει. καὶ Ὁμηρ. Ὡς δὲ λέγεις Ζεῖ. ἀπὸ τ' ζεῶ ῥημαίος.

Ζεῖα. εἶδος κριθῆς.

Ζεῖδωρον. τὴν γῆν τ' ἄρα πᾶς τὸ ζῆν δωρεμένη. καλεῖται δὲ αὕτη, βιοδώρον, καὶ Φερέσειος.

Ζεῖπυτις. ὄνομα κύριον.

Ζεῖρα. ἥτοι σφρα, ὡς λινες. ἢ ἐνδυμὰ π, ὃ ἐπενδύοντο μὲν τοὺς χιτῶνας, ὡς ἐφαπιδας.

Ζεῖρα. χιτῶνες ἠὲ ἀνακεκολλημένοι, ἢ ἀνάκολοι. ἢ μήτρα. ἢ Ἡρόδοτος.

Ζῆ. ἀντὶ τ' ζῆτι. Εὐριπίδης. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ ζῆ.

Ζεῖ χύτρα, ζῆ φίλια. ἢ ἐπὶ τῷ δειπνῶ συνέντων εἰς Φιλίαν. καὶ Ζῆ, ἀντὶ τ' ὑπάρχει, βιοῖ.

1 Ἀριστοτέλης. Ita legendum videtur, Ἀριστοτέλης αὐτὸν καλεῖ τὸ ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφος. Οὗτος δὲ τὰ νὰ δ' ἰσοκράτους ἐγγραφέν. Ἐγὼ δὲ ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῷ ῥόδοις.

2 Ζεὺς. τούτῃ τὸ ἀγάλμα, &c.] Hic ἀπολεξίαι etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. pag. 14. unde apparet, & Suidam, & Codinum (qui Suida longe recentior est) ex eodem auctore sua descripsisse.

3 Ἰσοκράτης. Apud Codinum rectius legitur ἰσοκράτους.

4 Γυμνὰ ἔχον ἄνω. &c.] Simili prorsus modo simulacrum Jovis describitur & exponitur a Porphyrio apud Euseb. de Praepar. Evang. lib. 11. c. 9. cujus verba hic describere oportet pretium visum fuit: Καθήμενος δὲ, τὸ ἰδρυμένον δὲ διωάμενος αὐνίττεται. Γυμνὰ δὲ ἔχον ἄνω, ὅτι φανερόν τοις νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανόις ὅς κ' ὁ κόσμος μέγιστος. τὰ δὲ λοιπὰ σκέπτει, διότι τοῖς χαμαιζήλοισι ὁ θεὸς ἄγνωστος. τὸ δὲ τῇ λαῖᾳ σκῆπτρον κατέχειν, σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν. τὸ δὲ τῇ ἐτέρᾳ αἰτῶν, δηλοῖ, ὡς τῷ ἁεροφόρῳ πνουμᾶτων κρατῇ, ὡς ὁ αἰτὸς μετὰ τοῖς ὀρέων. Καὶ παροίμια· Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χεῖνος εἰς ἄσ διφθέρας. ἐπὶ τ' ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν ἀράτῃσι χαλῶν, ἢ κακῶν. ὅτι οὐκ ἀπορρήντα φασὶ τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸ Δία εἰς διφθέρας πᾶς ἀπράγματοι, καὶ ποτὲ ἐπεξένει.

5 Ἀεροφόρος. In adducto loco Eusebii rectius legitur ἀεροφόρος, i. e. quae per aerem gradiuntur, vel volant; uti naves dicuntur πνεύματα, quia per mare quasi gradiuntur. Ἀεροφόρος tamen etiam legitur apud Codinum.

Zeuxis, Zeuxidis. Nomen proprium. Aristoteles ipsum Isocratis tempore pictorem fuisse tradit. Hic in Veneris templo Cupidinem pulcherrimum, rosis coronatum, pinxit.

Zeus. Jupiter. Hujus simulacrum sedens fingitur, superiores partes habens nudas, inferiores vero tectas: laeva quidem sceptrum tenens; dextra vero, porrigens aquilam. Accessio quidem, potentiae firmitatem obscure significat: superiorum nuditas, ipsum intelligentibus & coelestibus mundi partibus esse conspicuum. Reliquae vero partes teguntur, quod Deus Terrestribus sit ignotus. Sceptrum in laeva, potestatis indicium est. Aquila altera manu protensa notat, eum spiritibus aeriis imperare, ut aquila volucris. Et proverbium: *Jupiter serus in dipteras inspexit*: quod dicitur de iis, qui pro bonis vel malis facinoribus suis dignam tandem mercedem consequuntur. Providentiam enim esse credunt, & Jovem omnia quae fiant, pellibus inscribere, & tandem malos ulcisci.

Zeus Ktēsiōs. Jupiter possessionum praeses; quem etiam in arariis collocabant, ut opum donatorem.

Zeφυρία πνοή. Zephyria aura. Et Ζεφύριον πνεῦμα. Idem. Zephyrus enim est lenis ventus.

Zeῖ. Bullit, Fervet. Et Homerus: *Utque lebes fervet*. A verbo Ζεῶ.

Zeῖα. Zea. Hordei genus.

Zeῖδωρον. Terram res ad victum necessarias donantem. Haec autem vocatur etiam βιοδώρον, i. e. victus donatrix; & Φερέσειος, i. e. vitam vel victum largiens.

Zeῖπυτις. Zepytes. Nomen proprium.

Zeῖρα. Idem est ac Ζεῖρα, ut quidam tradunt. Vel, indumentum quoddam, quod post tunicas inducant, ut ephaptidas.

Zeῖρα. Tunicae breves & curtæ: vel, Zona. Herodotus.

Ζῆ. Pro ζῆτι. Vive. Euripides. Et, pro ζῆτι Bullit.

Zeῖ χύτρα. Fervet olla, vivit amicitia. De iis, qui epularum causa coeunt in amicitiam. Et Ζῆ, existit, vivit.

6 Μαρτυροῦν ὀρίων. Apud Codinum post ὀρίων huc addita leguntur, quae in Suida desiderantur: Ἀλλὰ καὶ πάλαι αὐτὸν πρὸς μύλας οὐ τῇ χειρὶ βασιλεύει. Διὸ δὲ τὸν πρὸς μύλων διλοῖ, πρὸς κλίμακα κατέχειν τὴν πᾶσαν ἀφαιεσμένην. Sic enim locum hunc ex MSS. Lambecius restituit.

7 Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χεῖνος εἰς ἄσ διφθέρας. Huc spectat illud Euripidis apud Stobaeum in Eclogis Phys. lib. 1. c. 7.

Δοκίμῃ πρὸς τὸ ἀδικεῖν εἰς θεοῦ

Περίοδον, καὶ πρὸς τὸ Διὸς δόλον πρὸς τῷ

Γεφύρῳ πρὸς αὐτῷ

i. e. An putatis delicta hominum ad Deos alii sursum volare, & deinde aliquem illa in complicatis Jovis tabellis exarare?

8 Ὁμηρ. Il. φ. v. 362.

9 Ζεῖρα. Vide Hesychium, Harpocrationem, Etymol. M. & Eustathium.

10 Ἀνακεκολλημένοι. Sic etiam Photius in Lexico MS. Apud Etymologum vero legitur Ἀνακεκολλημένοι.

11 Ἀνάκολοι. Legit Ἀνάκολοι, per α, ut apud Etymologum.

12 Ἡρόδοτος. Lib. vii. Num. lxx. & lxxv.

13 Καὶ ἀντὶ τοῦ ζῆ. Sed tunc non ζῆ, sed ζῆτι, scribendum. Error inde ortus, quod τὸ ζ, η, & diphthongus ei eodem modo pronuntiarentur.

14 Ἐπὶ τῷ δειπνῶ συνέντων. Legendum est, ἐπὶ τῷ δειπνῶ, vel, ἀπὸ τῷ δειπνῶ, ut apud Diogenianum. Infra, post Ζῆτι.

Ζήβ. ὄνομα Ἑβραϊκόν.
 Ζήβυρες. ὄνομα ἔθνους.
 Ζήθης, καὶ Ζήθος. ὄνομα τῶν κυρίων.

Ζήθος καὶ Ἀμφίων. ὄνομα ἁλ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀν-
 πόπῃ.

Ζῆ. καὶ ἑ. πῶρ. ἐπὶ τῷ μόνις γινόμενον.
 Ζηλήμων. ὁ ζηλούμενος.
 Ζηλίτης. ὄνομα κύριον.
 Ζήλος. ὁ Σοφοκλῆς.

— Ἰδετε τὴν ὁμιλίαν

Αἰάντῃ, ὅς μέγαρον ἴσχυσε σπείρειν,
 Οἷας λατρεῖαι ἀνθ' ὅσου ζήλων τρέφει.

Ζήλος. ἀγαθὸν πινθ' ὁπτιμῶ φθόνος ἵκναι χα-
 εῖς ἐγὼ μὲν τῇ ψυχῇ. οἷον, ἔχῃ ἡς ἀνδρείαν, ζηλῶ
 τοῦτο δ' ἔρετῃς. τῇ τῇ, ὁπτιμῶ κήσατο τὸ
 καλόν, μὴ φθονήσας τῷ κελήμενῳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ βε-
 λόμενος ἀνδρείος εἶναι. Ἀππῖανός. Δεινὰ τῷ χ' ζή-
 λον ἔρετῃς εἴπετο νέων λογάδων πλῆθος ὁκτακοσίων
 ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα ἔτοιμοι καὶ βαρὺς ἦν τῇ βελῇ
 τῷ τῷ ἐκκλησίᾳ.

Ζηλοτυπία. Ζήλος ἐξ ὑπονοίας ὁ ἀνδρὸς χ' ἡ
 οἰκείας γυναικὸς, εἰς ἕτερον ἀσελγῇ ὑπόνοια. Ἰαμβ-
 λῖχος. Ἡ δὲ, μετὰ μὲν ἡ καὶ ἡ ἐμπεδοκλέους ζηλο-
 τυπίας, περὶ τῇ δὲ τῷ ἀπὸ τῷ ἀράξεως εὐτολμίας.
 ὡς οὖν ἐλάβετο τὸ ὄνομα, ὁ μὲν ἀρῶτος ἀρῶν, ἔφη, δι-
 γῶνται ἐχόμενα δὲ καὶ ὁ δὲ δὲ. καὶ ὁ ἐν καὶ καὶ
 γερμνάσμεθα. Καὶ Πολύβιος λέγει. Τοῖς γ' πλεί-
 στοις ὑποφρονήσας ἡς ζήλος ἐκ τῷ ἄλλων ἀλαζο-
 νείας καὶ ἡ ἀκαλείας. Ἐσποῦδαζον γ' τὰς ἀκολοθίας
 καὶ τὰς ἐοικῆτας ἀφ' ἐφ' ὅπως. καὶ ἡς ἦν τῷ τοῖς
 πλείστας καλλωπισμὸς ὑποφρονήσας ἡ ἐκ τῷ βίῃ χρη-
 γίαν ὁπλῶν δὲ οὐδὲ τὸ ἐλάττωσι ἐποιδόντο λόγον.

Ζηλοτυπία. αἰπαλική. Ἀίσχνης, ἀντὶ τῷ μισθῷ.
 Ζηλοδὸν γ', τὸ μακαρίζειν. Ζηλοτυπία δὲ, τὸ εἰς ἀπεί-
 ρειαν ἐληλυθέναι.

Ζήλ. αἰπαλική. μιμοδ.

Ζηλοῦν. ὁ Σοφοκλῆς.

Καὶ τοῖς καὶ νῦν τοῖς γ' ζήλῳ ἔχω.
 Ὅθ' οὐνεκ οὐδὲν τῷ δ' ἐπαυθάνη κακῶν.
 Ἐν τῷ φρονεῖν γ' μὴδὲν, ἡδὺς βίῃ.
 Τὸ μὴ φρονεῖν γ', ἡδὺς ἀνάδυσον κακῶν.
 Ἐως τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.

Ζηλῶ. δεικνύ. Ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ κυρίῳ. Αἰπα-
 λική δὲ, Ζήλωσον Πέτρον.

v. Ζηλῶν, hoc proverbium repetitur, ubi legitur, ἀπὸ τῷ δεικνύ, uti etiam apud Zenobium. Vulgatam lectionem Suidæ secuti sunt Phavorinus & Michael Apostolius.

1 Ζῆ. καὶ πῶρ. In Vaticana Proverbiorum Appendice legitur, Ζῆ καὶ πῶρ, quod corruptum esse non dubito.

2 Σοφοκλῆς. In *Ajace*, pag. 30. P.

3 Ζήλῳ. ἀγαθὸν πινθ'. A Stoicis Ζήλῳ definitur, λέγειν ἐπὶ τῷ ἀλλοῦ περὶ τῶν, ὡς αὐτὸς ἐπιθυμῇ. quod Cicero, *Tuscul.* Quasi. iv. ita vertit: *Emulatio est egritudo, si eo, quod quis concupiscit, alius possideatur, ipse careat.* Vide Laertium in Zenone, lib. vii. num. iii. & ibi interpretes.

Ζήβ. Zeb. Nomen proprium Hebraicum.
 Ζήβυρες. Zebyres. Nomen gentis.
 Ζήθης, καὶ Ζήθος. Zethes, & Zethus. Nomina propria.

Ζήθος, & Amphion. Nomina [propria.] In voce Ἀνιόπῃ.

Ζῆ. Accende ignem. De iis, quæ ægre fiunt.

Ζηλήμων. Invidus, Æmulus.

Ζηλίτης. Zelites. Nomen proprium.

Ζήλῳ. Zelus. Sophocles:

— Videte uxorem

Ajacis, qui viribus præstitit in exercitu, [rit. Quale ministerium pro quanto Zelo ei obtige-

Ζήλῳ. Æmulatio. Alicujus boni cupiditas, quæ sine invidia in animo nascitur. Ut, habet aliquis fortitudinem; hunc virtutis causâ æmulo: hoc est, cupio idem bonum adipisci, non invidens ejus possessori, sed & ipse vir fortis esse volens. Appianus: *Dentatum, ob virtutis æmulationem, sequebatur octingentorum delectorum juvenum, ad omnia facinora paratorum, multitudo. Quare in concionibus erat gravis Senatui.*

Ζηλοτυπία. Obtrectatio, orta ex suspicione viri adversus uxorem suam; [vel] suspicio erga alium quendam impudicum. Iamblichus: *Illa vero & prioris Zelotypiæ plena, assumpsit etiam ex illo facinore audaciam. Cum igitur viam corripuisset, Primum (inquit) certamen decertatum est: sed alterum etiam aggrediamur. Etenim opportune sumus exercitati. Et Polybius dicit: Quadam autem æmulatio, propter aliorum arrogantiam ac importunitatem, plerosque præter modum invaserat. Nam & comitatus, & vestitus exquisiti vehementer erant studiosi, & plerisque erat corporis cultus & ornatus, qui fortunarum facultates superaret: armorum verone minimam quidem rationem habebant.*

Ζηλοτυπία. Accusativo. Æschines, pro, odisse. Ζηλοῦν enim est, beatum prædicare. Ζηλοτυπία vero, in odium venire.

Ζήλου. Accusativo. Imitare.

Ζηλοῦν. Beatum prædicare. Sophocles:

Quantquam te ob hoc saltem beatum judico, Quod nihil horum sentias malorum. In intelligendo enim nihil, est suavissima vita. Non intelligere enim, est expers doloris malum.

Donec gaudere, & dolere didiceris.

Ζηλῶ. Dativo. Magno Zelo Domini flagra-
 vi. Cum accusativo vero; ut, Petrum æmulare.

4 Ζηλοτυπία. Ζηλοτυπία obtrectationem verti, ad imitationem Ciceronis, *Tusc.* Quasi. iv. cujus hæc sunt verba: *Obtrectatio autem est ea, quam intelligi Zelotypiam volo.*

5 Ἰαμβλῖχος. Jam supra monui, Iamblichi libros, ex quibus Suidas non pauca fragmenta adducit, hodie non amplius existare, eumque diversum esse ab eo, cujus *Vita Pythagore* ad ætatem nostram pervenit.

6 Ζηλοτυπία. Hæc αὐτοῖς leguntur etiam apud Harpocratio-
 nem.

7 Αἰσχίνης. Oratione contra Ctesiphontem, pag. 167. P.

8 Σοφοκλῆς. In *Ajace*, pag. 33. P.

Ζηλῶ.

Appianus. III. fragm. V.
 Vol. I. P. 5A Schweigh.

Polybius. XI. 8. Vol. III. p. 326

Ζηλῶ. μακαρίζω. ¹ Ἀειτοφάνης Θεμοφροναζεύ-
σαις.

Οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδείας.

Ζηλῶ σε τῆς εὐθελίας,

Μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,

Ἀνθρῶπε τὸ παρούσης.

Καὶ πάλιν.

² Ζηλῶ σε τὴν εὐγλωττίαν. ἀπὸ τῆς, τὴν ῥαφῆς. τῆς
κατηρησίας.

Καὶ αὖθις.

³ Ζηλῶ σε τὴν εὐωχίαν,

Τὸν πρεσβύτιον, οἷον μετέστη

Ξηρῶν τρώπων, καὶ βιοτῆς.

Ἐπεὶ δὲ νῦν ἀνέμαθάν.

Ζηλώματα. Ζηλοτυπίας.

⁴ Κόμης καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ πο-
θούτων.

Κνίσματα, καὶ μύτιον λύχρον ἀπειπαμμένη.

Ζηλώσαι. μιμήσασθαι. Ἡρόδοτος. Ὃν εἴ τις παρ'
ἡμῶν ζηλώσαι τὸ δαίταν ὀπιχειρήσῃ, οὐδὲν ἄμεινον ἀφ-
καίσει. τῆς τὸ κἀνέον πρεσβύτιον, καὶ τὸ ἀκό-
νιτον, ἢ τὸ ἐλλέβορον.

Ζηλωταί. τῶν Ἰουδαίων οἱ νόμοι Φύλακες. Ὁ Ἀ-
ναν. ἀπὸ κλεισίας τοῦ Ζηλωτῆς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ φρε-
ρὰν αὐτοῖς ὀπιτήσας, παρεσχέθη.

Ζηλωτός. μακαρίτης. ἐπαινετός.

Ζηλωτότατον. πάντιμον μακαρίων. Ἀειτοφάνης. Ζη-
λωτότατα τὸ βίον ἀνθρώπων ἀφ' ἑξέως.

Ζημία. ἡ στήλη.

Ζημιῶ. δολικῇ. Ἐζημιώσω. ζημιώσω. αἰτιατικῇ
δὲ, πῶς μὴ τὰ μέγιστα ζημιώσω τοὺς παρόντας;

Ζῆν. Ζηνός. Ζηνί.

Ζῆν. τὸ ζῆν ὅτι ἀποζῆν ἀφ' ἑξέως. Ζῆν μὲν γὰρ, τὸ
μὲν τρυφῆς καὶ πολυτελείας. ἀποζῆν δὲ, τὸ εὐτελεῖς
ζῆν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀποζῆν.

Ζηνοβίος. Σοφιστής. παιδείας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ
Ἀδριανῷ Καίσαρι. Ἐξ ἑξέως ἐπιτομὴν τὴν παροι-
μιῶν Διδύμου, καὶ Ταρράχου ἐν βιβλίοις τριῶν. Με-
τάφραζεν Ἑλληνικῶς τῆς Ἰουδαίων Σαλυστίου Ὁρ-
μαϊκοῦ ἱστοικοῦ, καὶ τῆς χαλκιδόνων αὐτοῦ Βελῶν.
Γενεθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν Καίσαρα καὶ ἄλλα.

Ζηνοδότος. Ἐφέσιος. ἐποποιός, καὶ γεγραμμένος.

¹ Ἀειτοφάνης Θεμοφροναζεύσαις. Pag. 516. v. 12. P.

² Ζηλῶ σε τὴν εὐγλωττίαν. Aristophanes Equit. pag. 237. P.

³ Ζηλῶ σε. Sic apud Aristophanem in Vespis scribitur, p. 363.

Ζηλῶ γὰρ τὴν εὐωχίαν

Τὸν πρεσβύτιον, οἷον μετέστη

Ξηρῶν τρώπων, καὶ βιοτῆς.

Ἐπεὶ δὲ νῦν ἀνέμαθάν, &c.

Sic & apud Suidam est scribendum. P.

⁴ Κόμης καὶ τὰ νέων ζηλώματα. Est pars Epigrammatis in
Laidem meretricem, quod integrum legitur Antholog. l. III. p. 328.
In editione Porti prima vox Κόμης male a sequentibus divulgata, &
ἐν παλαιῇ posita est voci ζηλοτυπίας, quasi esset interpretatio vo-
cis Ζηλώματα, quo nihil falsius.

⁵ Ἀναν. ἀπὸ κλεισίας. Apud Josephum de Bello Judaico, l. IV.
multa de hoc Anano & Zelotis traduntur; unde dubium non est,
Suidam locum istum inde fumpsisse.

⁶ Ζηλωτής. Hæc erat factio inter Judæos, tempore obsidionis
Hierosolymitanæ, de qua operæ pretium erit audire Josephum de
Bell. Jud. l. VIII. c. XXX. p. 986. ubi sic eam describit: Τὸ τὸ Ζη-

Ζηλῶ. Beatum duco, vel prædico. Ari-
stoph. Thesmophor.

Non beatum prædico te propter eruditionem.

Beatum prædico te prudentiæ causa,

Magis vero convivii,

O Homo, præsentis gratia.

Et rursus:

Beatum duco te propter eloquentiam. i. e.
propter accusationem.

Et alibi:

Beatum duco & felicem

Istum senem, quod discefferit

A siccis moribus, & vita priore,

Aliudque studium nunc amplexus sit.

Ζηλώματα. Zelotypias.

Comestationes, & juvenum æmulationes, &
amantium pruritus,

Et consciam arcanorum lucernam valere jubens.

Ζηλώσαι. Imitari. Herodotus: Quorum si
quis apud nos vitæ rationem imitari conetur,
non melius habebit, quam illi, qui cicutam,
vel aconitum, vel helleborum hauserint.

Ζηλωταί. Zelotæ apud Judæos vocantur Le-
gis custodes. Ananus, cum Zelotas in tem-
plo conclusisset, & præsidium ipsis imposuisset,
eos obsedit.

Ζηλώτης. Qui beatus est ducendus. Laudandus.

Ζηλωτότατον. Beatissimum. Aristoph. Bea-
tissimam vitam inter homines deges.

Ζημία. Privatio.

Ζημιῶ. Dativo. Multavit pecunia. Ac-
cusativo vero, ut, Quomodo maximis multis
præsentibus non multabo?

Ζῆν. Ζηνός. Ζηνί. Jupiter. Jovis. Jovi.

Ζῆν. Vivere. Ζῆν autem ab ἀποζῆν differt.
Nam ζῆν quidem significat in deliciis luxu-
que & sumptuose vivere. Ἀποζῆν vero, parce
& tenuiter. Quære in Ἀποζῆν.

Ζηνοβίος. Zenobius, Sophista, qui Romæ
docuit sub Adriano Cæsare. Scripsit Com-
pendium proverbiorum Didymi & Tar-
rachæ, libris tribus. Item Græce interpretati-
onem historiarum Salustii, Historici Romani,
& ipsius Bellorum. Genethliacum in Adria-
num Cæsarem: & alia.

Ζηνοδότος. Zenodotus, Ephesus, Poëta

λατὸν γὰρ τὴν ἀποζῆν τῆς ἐξέως ἐπιτομῆς. Πᾶν γὰρ κακί-
ας ἐξέως ἐξαιρέσει, μὴδ' ἐπὶ ἀποζῆν ἀποζῆν ἢ μνημῆ
παρεσβύτιον, αὐτοῖς παρεσβύτιον ἀφ' ἑξέως. καὶ τῆς ἀποζῆν
αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἀφ' ἑξέως ἐξαιρέσει, ἢ κατὰ τὴν ἀφ' ἑξέως
ἀφ' ἑξέως τῆς ἀφ' ἑξέως φύσιν, ἢ τὴν μὲν καὶ τὴν ἀφ' ἑξέως
ζῆν. i. e. secundum veterem interpretationem Rufini, ut puta-
tur, Aquilejensis: "Zelotæ nomen suum factis verum probaverunt.
"Omne enim malitiae facinus æmulati sunt, nullo in æmulato, quod
ante commissum memoria tradidit, prætermisso. quamvis no-
men sibi ex bonorum æmulatione imposuissent; qui eos, quos
læderent, cavillando fallabant, qui malorum, quæ maxima es-
sent, bona ducebant.

⁷ Ἐξ ἑξέως ἐπιτομὴν τὴν παροιμιῶν Διδ. Scholiasta Aristophanis
ad Nubes, p. 131. proverbium Didymi & Tarrachæ, non a Zeno-
bio, sed Zenodoto, in epitomen redacta esse, auctor est. Ait e-
nim, Ζηνοδότος δὲ ὁ πᾶς Ταρράχης καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτομήν.
Hæc ratio est, quare auctor istius Epitomæ, quæ hodieque existat
(edita ab Andrea Schotto Antwerp. 1612. 4.) a nonnullis Zeno-
bius, ab aliis vero Zenodotus, vocetur.

Ζήβ. ὄνομα Ἑβραϊκόν.
 Ζήβυρες. ὄνομα ἔθνους.
 Ζήθης, καὶ Ζήθος. ὄνομα τῆς κύριας.

Ζήθος καὶ Ἀμφίων. ὀνόματα. καὶ ἔστιν ὃ τὰς Ἀν-
 νόπτη.

Ζῆ. καὶ τὸν ἐπὶ τῷ μόνῳ γινόμενον.
 Ζηλήμων. ὁ ζηλούμενος.
 Ζηλίτης. ὄνομα κύριας.
 Ζήλος. ὁ Σοφοκλῆς.

— Ἰδετε τὴν ὁμιλίαν

Αἰανίτης, ὃς μέγιστος ἴσχυος ἦτορ,
 Οἷας λατρεῖας ἀνδρῶν ζήλον τρέφει.

Ζήλος. ἀγαθὸς πῶς ἐπιθυμία φθόνος ἰσχυρῶς χα-
 εῖς ἐγνώμενη τῇ ψυχῇ. οἷον, ἔχει ἡς ἀνδρείαν, ζήλῳ
 τοῦτον ὁ ζήτησις τῆς πύσης, ἐπιθυμῶ κίησας τὸ
 καλόν, καὶ φθόνος τῆς κεκλιμένης, ἀλλὰ καὶ βε-
 λόμενος ἀνδρείος εἶναι. Ἀπαιανός. Δεικνύει ὅτι Ζή-
 λον ζήτησις εἶπετο νέων λογάδων πλῆθος ὁλοκαυστῶν
 ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα ἔτοιμοι καὶ βαρεῖς ἦν τῇ βουλῇ
 τοῦτο ὅτι ἐκκλησία.

Ζηλοτυπία. Ζήλος ἐξ ὑπονοίας ὁ ἀνδρὸς καὶ
 ὁ οἰκείας γυναικὸς, εἰς ἑτέρον ἀσελγῆ ὑπόνοια. Ἰαμ-
 βλικός. Ἡ δὲ, μετὰ μὲν καὶ ὁ ἐμπαροῦς ζήλο-
 τυπίας, παροικίῃ δὲ τὸ πρὸς τὴν ἀράξιν εὐτολμία.
 ὡς οὐκ ἐλάβετο τὸ ὄνομα, ὁ μὲν παρὼς ἀγών, ἔφη, δι-
 γλώσσῃ ἐχόμενα δὲ καὶ ὁ δούπη. καὶ γὰρ ἐν καιρῷ
 γυναικὸς μετὰ. Καὶ Πολύβιος λέγει. Τῶς γὰρ πλεί-
 οντος ὑποφρονήσας Ζήλος ἐκ τῆς ἄλλης ἀλαζο-
 νείας καὶ ἀκακείας. Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολυθίας
 καὶ τὰς ἐοικέντας ἀφαιρέσεις. καὶ ἡς ἦν τοῖς
 πλείστοις καλλωπισμὸς ὑποφρονῶν τὸ ἐκ τῆς βίης χρη-
 γίαν ὅπλων δὲ οὐδὲ τὸ ἐλάττω ἐποιδοῦτο λόγον.

Ζηλοτυπία. αἰπαλική. Ἰσχυρῶς, ἀντὶ τῆς μισθῶ.
 Ζηλοῦν γὰρ, τὸ μακαρίζειν. Ζηλοῦν γὰρ, τὸ εἰς ἀπεί-
 ρωτον ἐλθούμενον.

Ζήλῳ. αἰπαλική. μιμῶ.

Ζηλοῦν. ὁ Σοφοκλῆς.

Καὶ τοῖς τε καὶ νῦν τοῦτο γὰρ ζήλῳ ἔχῃ.

Ὅθ' οἷον οὐδὲ τῆς δ' ἐπαυδάει κακῶν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μὲν, ἡδύτης βίῃ.

Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, καὶ τὸ ἀνέδουσι κακῶν.

Ἐως τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάλα.

Ζηλοῦ. δεικνύει. Ζηλοῦν ἐξήλκεται τῷ κελῷ. Αἰπα-
 λική δὲ, Ζήλωτον Πέτρον.

v. Ζηλοῦ. hoc proverbium reperitur, ubi legitur, ὅτι καὶ Ζηλοῦ
 uti etiam apud Zenobium. Vult autem Zenobius, quod locutus
 Phavorinus & Michael Apostolius.

1. Ζῆ. καὶ τὸν ἐπὶ τῷ μόνῳ γινόμενον. In Vaticana Bibliotheca, ὁ ἄρθρος ἔστιν ὁ
 Ζῆ καὶ τὸν, quod corruptum esse non potest.

2. Σοφοκλῆς. In Ajace, pag. 30.

3. Ζηλοῦ. ἀντὶ τῆς μισθῶ. In Ajace, pag. 30.

iv. ita vertit: Emulatio est agnoscere, si quis, quod agnoscere
 iatur, ipse careat. Vide Lactantium in Zetibus, pag. 107.

& ibi interpretatur.

Ζήβ. Zeb. Nomen proprium Hebraicum.
 Ζήβυρες. Zebyres. Nomen gentis.
 Ζήθης, καὶ Ζήθος. Zethes, & Zethus. Nomina
 propria.

Ζήθος, & Amphion. Nomina
 [propria.] In voce Ἀννόπτη.

Ζῆ. Accende ignem. De iis, quæ ægre fiunt.

Ζηλήμων. Invidus, Æmulus.

Ζηλίτης. Zelites. Nomen proprium.

Ζήλος. Zelus. Sophocles:

— Videte uxorem

Ajaces, qui viribus prestitit in exercitu, [rit.
 Quale ministerium pro quanto Zelo ei obtige-

Ζήλος. Æmulatio. Alicujus boni cupidi-
 tas, quæ sine invidia in animo nascitur. Ut, ha-
 bet aliquis fortitudinem; hunc virtutis causa
 æmulor: hoc est, cupio idem bonum adipisci,
 non invidens ejus possessori, sed & ipse vir
 fortis esse volens. Appianus: Dentatum, ob
 virtutis æmulationem, sequebatur octingento-
 rum delectorum juvenum, ad omnia facinorosa pa-
 ratorum, multitudo. Quare in concionibus erat
 gravis Senatui.

Ζηλοτυπία. Obtrectatio, orta ex suspitione
 viri adversus uxorem suam; [vel] suspicio er-
 ga alium quendam impudicum. Iamblichus:
 Illa vero & prioris Zelotypie plena, assumpse-
 rat etiam ex illo facinore audaciam. Cum igitur
 viam corripuisset, Primum (inquit)
 certamen decertatum est: sed alterum etiam ag-
 grediamur. Etenim opportune sumus exercitati.
 Et Polybius dicit: Quadam autem æmu-
 latio, propter aliorum arrogantiam ac impor-
 tunitatem, plerisque præter modum invaserat.
 Nam & comitatus, & vestitus exquisiti vehe-
 menter erant studiosi, & plerisque erat corporis
 cultus & ornatus, qui fortunarum facultates
 superaret: armorum vero ne minimam quidem
 rationem habebant.

Ζηλοῦν. Accusativo. Æschines, pro,
 odisse. Ζηλοῦν enim est, beatum prædicare.
 Ζηλοῦν γὰρ, in odium venire.

Ζήλου. Accusativo. Imitare.

Ζηλοῦν. Beatum prædicare. Sophocles:

Quamquam te ob hoc saltem beatum iudico,

Quod nihil horum sentias malorum.

In intelligendo enim nihil, est suavissima vita.

Non intelligere enim, est expers doloris ma-

lum.

Donec gaudere, & dolere didiceris.

Ζηλῷ. Dativo. Magno Zelo Domini flagra-
 vi. Cum accusativo vero, ut, Petrum æ-
 mulare.

4. Ζηλοῦν. Ζηλοῦν ἐξήλκεται τῷ κελῷ, ad imitatio-
 nem Ciceronis, Tusc. Quæst. iv. cujus hæc sunt verba: Oportet
 uti etiam est ea, quam intelligit Zenobius.

5. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

6. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

7. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

8. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

9. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

10. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

11. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

12. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

13. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

14. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

15. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

16. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

17. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

18. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

19. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

20. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

21. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

22. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

23. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

24. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

25. Ζηλοῦ. In Ajace, pag. 30. In Ajace, pag. 30.

Appianus. III. fragm. V.
 Vol. I. P. 54 Schweigh.

Polybius. XI. 8. Vol. III. p. 326

μαθητής ὁ Φιλῆτα. ἐπὶ Πολεμαίῳ γεγονώς τοῦ
αἰῶτος, ὅς καὶ ὁ αἰὼς τῶν Ὀμήρων διορθωτὴς ἐγένετο,
καὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθηκῶν ἀρτυρὴ, καὶ
τοὺς παῖδας Πολεμαίῳ ἐπαίδευσεν.

Ζηνοδότος. Ἀλεξανδρεὺς. Γραμματικὸς, ὁ ἐν ἄττῃ
κληθεὶς. πρὸς τὴν Ἀειτάρχου ἀποτύμματα τοῦ
ποιητοῦ. ἐγγραφὴ πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν. περὶ τῶν
Ὀμηρικῶν συνηθείας. λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων.
εἰς τὴν Ἡσίοδου Θεογονίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

⁴ Ζηνοθέμις. ὄνομα κύριον.

⁵ Ζήνων. Τελυταγόρας. Ἐλεάτης. Φιλόσοφος τῶν
ἐργιζόντων Πυθαγόρα καὶ Δημοκρίτου καὶ τοὺς χρό-
νους. ἦν γὰρ ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδῃ. μαθητὴς Ξενοφά-
νους, ἢ Παρμενίδου. Ἐγγραφὴν Ἐριδας. Ἐξήγησιν τοῦ
Ἐμπεδοκλέους. Πρὸς τοὺς φιλοσόφους περὶ φύσεως.
Τούτων φασὶν εὐρετὴν εἶναι ἀγαθὴν, ὡς Ἐμπεδο-
κλέα τῆς Ῥητορικῆς. Καθελεῖν δὲ θελήσας Νέαρ-
χον, οἱ δὲ Διομέδοντα, τὸν Ἐλέας τύραννον, ἐάλω.
καὶ ἐρωτῶντος ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐνδα-
κῶν, καὶ ἀπειμῶν, πρὸς πύξιν τῶν τυράνων. καὶ ἐν
ὅλῳ βληθεὶς συνεβέβηθη πτωχόμυθος. ἀφ' ἧς δὲ
Ἐλεάτης, καὶ Ἐλαίτης.

Ζήνων. Μνασίης. Σιδωνίος. Φιλόσοφος Σταϊκός. μα-
θητὴς Διοδώρου, ὁ κληθένος Κρόνος. διδασκαλὸς δὲ
καὶ αὐτὸς Ζήνωνος ὁ Κιτιεύς. Ἐγγραφὴν ἀπολογία
ὑπὲρ Σωκράτους, καὶ Σιδωνιᾶς.

Ζήνων. Μνασίης, ἢ Δημίου. Κιτιεύς. πόλις δὲ ὅτι
Κύων τὸ Κίλιον. Φιλόσοφος, ὅς ἤρξε τῇ Σταϊκῇ αἰ-
ρέσει. ἐπεκλήθη δὲ καὶ αὐτὸς Σταϊκός, ἀφ' οὗ ἐν
τῇ Στοᾷ τῇ ἐν Ἀθήναις διδάσκει αὐτὸν, ἥτις ἀρ-
τον μὲν Πεισιανάκλειος, ὕστερον δὲ ζωγραφηθεὶς, ὁ Ποι-
κίλη ἐκλήθη. μαθητὴς δὲ ἦν Κρατήτης ὁ Κυμνικός. εἶτα
Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου. Ἐτελεύτησε δὲ ὅτε τῶν ἐν-
νεήκωντα ἀφελὼν ἐχάρισε τῇ τρυφῇ, ὥς ἀτονία διε-
φθάρη. ἐξήκοον δὲ αὐτὸς πτωχόμυθος περὶ βίης ὡς
ζωοποιεῖται τοῖς νεκροῖς, ὅπερ ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀφ' οὗ
τῶν βιβλίων. ¹² Φοῖνιξ δ' ἐπεκλήθη, ὅτι Φοῖνικες ἐποιεῖ

¹ πρὸς τὸν Ὀμήρου διορθωτὴν. Grammaticus hic multos Ho-
meri versus partim correxerat, partim pro spuris rejecerat, ut
discimus ex Eustathio ad Homerum, qui passim ejus mentionem
facit. Ceterum, minus recte Suidas hic affirmare videtur, Ze-
nodotum primum fuisse, qui Homerum emendaverit, cum ante
eum Aristoteles idem fecerit. Mentionem enim faciunt Gram-
matici locorum quorundam Homeri, ab Aristotele emendatorum,
vel, secundum ejus sententiam, aliter legendorum: ut, Scholia-
sta Theocriti ad Idyll. 1. v. 34. testatur, in versu illo Poetae, Κυ-
άνειαι δ' ἐλίσσοι θημελίδας ἀμφὶ γένειον (Odyss. π. v. 176.) Aristo-
telem, pro θημελίδας, legendum censuisse, θημελίδας. Sic in versu
252. Il. φ. pro μάλαν. ὅ, Aristotelem legisσε μιλανόπου, i. e. ni-
gra ossa habentis, testatur Scholiasta ad eum locum. Præterea,
ante Zenodotum exstabat διόρθωσις, sive emendatio quædam Homeri,
ἐκ τῶν Νάξων. dicta, cujus auctores fuerunt Alexander M. ejus-
que comites Callisthenes & Anaxarchus, teste Strabone, lib. xiii.
p. 594. ubi cave interpreti credas, qui locum illum prorsus contra
auctoris mentem vertit. Videant ergo alii, num recte a Suida dici
possit, Zenodotum primum fuisse Homeri διορθωτὴν.

² Τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθηκῶν. Vide Indicem v. Bibliotheca.

³ Ὁ ἐν ἄττῃ κληθεὶς. Locum hunc Portus pessime verterat, &
fallam omnino sententiam ei affinxerat.

⁴ Ζηνοθέμις. Zenothemem quendam laudat Schol. Apoll. Rhod. l. ii.
v. 967. & Tzetzes Chil. vii. 684. ubi fragment. ex ejus Periplo adducit.

⁵ Ζήνων. Zenones octo recenset Laert. l. vii. num. xxxv. ubi

Epicus, & Grammaticus, Philetæ discipulus.
Vixit sub Ptolemæo primo, & primus fuit Ho-
meri corrector, & Alexandrinis Bibliothecis
præfuit, & Ptolemæi liberos instituit.

Ζηνοδότος. Zenodotus, Alexandrinus,
Grammaticus, Ἐν ἄττῃ vocatus. Scripsit ad-
versus ea, quæ Aristarchus in Homero, ut
spuria, rejecit. Adversus Platonem, de Diis.
De Homericâ consuetudine. Solutiones Ho-
mericarum dubitationum. In Hesiodi Theo-
goniam, & alia multa.

Ζηνοθέμις. Zenothemis. Nomen proprium.

Ζήνων. Zeno, Teleutagoræ F. Eleates, Phi-
losofhus, unus de illis, qui accedunt ad Py-
thagoræ & Democriti tempora. Vixit enim
lxxviii. Olympiade. Discipulus Xeno-
phanis, aut Parmenidis. Scripsit Contenti-
ones: Enarrationem Empedoclis: Adversus
Philosophos de Natura. Hunc aiunt inven-
torem fuisse Dialecticæ, ut Empedoclem,
Rhetoricæ. Sed cum Nearchum, vel (ut al-
li tradunt) Diomedontem, Eleæ tyrannum,
evertere vellet, captus est. Interrogatus autem
ab ipso, linguam præmorsam ac refe-
ctam expuit in tyrannum. Et in mortarium
conjectus, tundendo contritus est. Diffe-
runt autem Eleates, & Elaites.

Ζήνων. Zeno, Μνασίης F. Sidonius, Philoso-
phus Stoicus, discipulus Diodori, qui voca-
tus est Cronus. Magister & ipse Zenonis Cit-
tiei. Scripsit Apologiam Socratis, & Sido-
niaca.

Ζήνων. Zeno, Μνασέας, vel Demii F. Citti-
eus (Cittium vero est urbs Cypri) Philoso-
phus; qui fuit Stoicæ sectæ auctor. Stoici au-
tem cognomentum & ipse tulit, quod in Stoa,
i. e. porticu, quæ Athenis erat, discipulos doce-
ret, quæ primum quidem Pisianaecia, deinde
vero, cum variis picturis ornaretur, Ποικίλη,
i. e. variegata, vocata est. Discipulus autem fuit
Cratetis Cynici, deinde Polemonis Atheni-
ensis. Obiit anno ætatis xc, subinde de cibo
aliquid detrahens, donec præ virium infirmi-
tate tandem periret. Ipsi autem oraculum
de vitæ genere consulenti responsum est, cum
mortuis eum conversari debere, i. e. cum ve-

consule Menagium, qui illis plures addit. Vide etiam Jonsum
de Scriptoribus Histor. Philos. l. ii. c. i. qui quindecim hujus no-
minis Scriptores recenset. Ceterum, de hoc Zenone Eleate le-
gendus est Laertius ix. num. xxv. & sequentibus.

⁶ Καθελεῖν δὲ θελήσας Νέαρχον. Vide Menagium ad Laert. ix. n. 26.

⁷ Φιλόσοφος Σταϊκός. μαθητὴς Διοδ. Legendus est de hoc lo-
co Suidæ Menagius ad Laertium vii. num. xxxv. p. 279.

⁸ Διδαξαι αὐτὸν. Sic in MSS. recte exaratum inveni. In pri-
oribus Edit. vero male legitur αὐτὸς.

⁹ Ποικίλη ἐκλήθη. Porticus hæc Athenis ideo celeberrima fuit,
quod secta Stoicorum ab ea nomen acceperit. Synesius epist. 135.
miseram suo tempore Athenarum conditionem describens, etiam
porticum hanc pristino ornatu suo prorsus tunc spoliatam fuisse
ait. Verba ejus adscribam: Καὶ ἡ Δία τῇ περικλῆει φαν, τῷ
ἐπὶ τῷ Χρυσίῳ φιλοσοφίας, καὶ ἡ ἐκ τῆς ποικίλης. Ὁ
τῇ ἀνθρώπῳ τὰς συνήδας ἀφείλετο, αἷς ἐγκρατὶς τῷ πύχλῳ ὁ
ἐκ Θεοῦ πολύννητος. i. e. interprete Petavio: Atque etiam va-
riam illam Porticum, a qua Chrysippi secta nomen accepit; qua
quidem minime nunc varia est. Nam Proconsul tabulata sustulit,
in qua artem omnem suam Polygnotus Theisius contulerat.

¹⁰ Ἐτὼν ἐνενήκοντα. Legendum est ἐνενήκοντα ὅκτω. Vixit e-
nim Zeno hic annos nonaginta octo, auctore Laert. vii. num.
xxviii. quod etiam confirmat Lucianus in Macrobiis.

¹¹ Συγγραψάσης τοῖς νεκροῖς. Vide Laert. vii. num. ii.

¹² Φοῖνιξ δ' ἐπεκλήθη. Vide Menag. ad Laert. vii. num. iiii.

ἔ' πολυχρὺς ἐγένοντο. Ἡκμαζεν ἐπὶ Ἀντιγόνῃ ἢ Γο-
νατῷ, ἐπὶ δ' κ' καὶ ῥ' Ὀλυμπιάδῃ. Καὶ παροιμία,
' Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. Οὗτος γὰρ ἀκραὶν εἶχε διαί-
ταν καὶ λιτὴν, ὅτε καὶ εἰς παροιμίαν χωρήσας. Ὁ φιλο-
σοφίαν χερσὶν γὰρ οὗτος ἐφιλοσόφει. Ὁ γὰρ ὅντι πάντας
ὑπερέβαλε τῷ τε εἶδει, καὶ σεμνότητι, καὶ νῆ Δία
' μαχερότητι. Κατέστρεψε δὲ τὸ βίον ἀνοστος καὶ ὑγιὺς
ἀφαιλέσας.

Ζήνων. Διοσκυρίδης, Ταρσεύς. ὡς δὲ πινες, Σιδώ-
νιος. Φιλόσοφος, μαθητὴς Χρυσίππου ἢ Ταρσεύς, Φι-
λοσόφῃ Σπείκῳ, καὶ Ἀφρόδισι.

Ζήνων. Κίτιος. εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ ἡ Φιλόσοφος, ἀδη-
λον. Ἐργαζία δὲ Στάσειον. δὲ Σχημάτων. ὑπέ-
μνημα εἰς Ξενοφῶνα. εἰς Λυσίαν. εἰς Δημοσθένειον.
δὲ Ἐπιχειρημάτων.

Ζήνων. Ἀλεξανδρεὺς. ἀνὴρ Ἰουδαῖος μὲν γενόμενος ἀ-
πειράματος δὲ δημοσίᾳ πρὸς τὸ φύλον τῶν Ἰουδαίων,
ὡς ὅτε σφίσι νομόμεται τὸν λαὸν ὅσον ἐν τῇ ἡμέ-
ρῃ ἡμέρᾳ ἀφ' ἧς καλεῖται αὐτῶν Συναγωγῆς
ἐλασάματος. Οὗτος ὁ Ζήνων ὁπτικὸς μὲν ἦν φύσιν καὶ
εἰδός· ἀλλὰ νωθέστερος ἐν λόγοις καὶ μαθήματι. ἐφίε-
ματος μὲν αἰεὶ τι μαυρᾶναι, καὶ ἐρωτῶν, ὅτι ἂν ἀγνοοῖ
πάντα δὲ σχεδὸν ἀγνοῶν. καὶ γὰρ νοῆσαι βραδύτατος
ἦν, καὶ τῶν νοηθέντων ὁ μὲν ποτε παρὰ δόξης ὑπὸ λήθης
ἐτοιμώτατος. Ὁ δὲ καὶ ἕτερος Ζήνων, ὁ Προκλου
ἐταῖρος, ἔτι τὸν ἡρόδοτον, τῶν μὲν γένεσιν Περσικῶν τῇ
δὲ φύσιν καὶ αὐτὸς ἐνδεέστερος, ὅτι γὰρ πρὸς ὁπτικῇ-
μιν ὁπτικὸς δὲ, καὶ ὅτι ἦν κατηρτισμένος. Ὁ πό-
τερος δὲ αὐτοῖν ἀφορμὴν τῇ ἀφαιρέσει παρέσχετο Σα-
λατῖον πρὸς τὸ Προκλου, ὅτι ἔχον φράζην.

Ζηωνίς. ὄνομα κύριον. ἔστιν ὃ ἐν τῷ Ἀρβᾶτος.

Ζήνων. ὁ Βασιλεὺς. πυθόμενος τῶν οἰκείων ἢ ἦσαν,
ἐς Φρυγίαν κατέφυγε ἐπὶ λόφῳ κείνῳ, ὃ Κωνσταν-
τινούπολιν οἱ πρὸς χωροὶ ἐκάλουν. ὅπερ γινώσκουσιν τοῖς Συ-
οδοσι γενέσας, ὅτε παύσειν ἀρετῇ, εἶπεν, ὁ ἀνθρώπος
εἶγε καὶ ἐμὲ οὕτω παύσειν φιλεῖ τὸ δαμνύνειν. Ἐμοὶ
γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸ Ἰούλιον μῆνα ἐξ ἀνάγκης ἐν Κων-
σταντινὸς ἀφαιρέσειν ἀποφύγετον. καὶ γὰρ μὲν ἐνό-
μιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσασθαι· νῦν δὲ πάντων
ἐρημος καὶ Φρυγία εἰς λόφον ἤλθον, εὐρηκὴς ὁ δαίμων
προσηγάγειν ὁμῶνται.

Ζήνων. βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃ μὲν ἀμύνηται, ἢ ἐκ-
λεῖτο Λέων, ἐν τῇ φύσιν ὅτι εἶχεν. οὐδὲ τὸ θυμού-
μενον ἀποδείκνυται αὐτῷ κατὰ φύσιν ἐσάπαξ, οἷον τοῦ

1 Ζήνωνος ἐγκρατέστερος] Vide Laert. vii. num. xxvii.
2 Φιλοσοφίαν καὶ τὴν] Philemo Comicus apud Laert. vii. num.
xxvii. de Zenone ait:
Φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἢ ὅτι φιλοσοφῶ
Ποιῶν διδασκῶ, ὃ καὶ ἡμῶν λαμβάνει.
qui versus etiam leguntur apud Clementem Alexandrinum, l. ii.
Strom. p. 302. Hinc ergo Suidas illustrari potest.
3 Τῶν γὰρ ὅντι πάντας ὑπερέβαλε.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad
finem articuli huius, leguntur etiam apud Laert. l. vii. num.
xxviii. unde ea Suidas sumpsit.
Tom. II.

teribus auctoribus, scripta eorum legendo.
Phœnix vero cognomento dictus est, quod
Phœnices illius oppiduli incolæ fuerint.
Floruit sub Antigono Gonata, cxx. Olympi-
ade. Et proverbium, Zenone continentior.
Hic enim propter summam vitæ frugalitatem,
quam colebat, proverbio locum dedit.
Hic novæ philosophiæ fuit autor. Revera
enim omnes & specie vultus, & gravitate;
atque etiam profecto beatitate superavit.
Obiit autem expers morborum, & optima
semper valetudine utens.

Ζήνων. Zeno, Dioscoridæ F. Tarsensis, vel
(ut alii tradunt) Sidonius. Philosophus, disci-
pulus Chrysippi Tarsensis, Philosophi Stoi-
ci, & successor.

Ζήνων. Zeno, Citticus. Utrum Orator fuerit;
an Philosophus, incertum est. Scripsit de
statibus. De figuris. Commentarium in Xe-
nophontem. In Lysiam. In Demosthenem.
De argumentis Oratoriis.

Ζήνων. Zeno, Alexandrinus. Homo qui-
dem Judæus fuit: sed cum Judæorum genti
nuncium publice remisisset, per ipsorum
Synagogam, quæ sic vocatur, ut apud ipsos est
receptum more, die Sabbati asinum album
traduxit. Hic Zeno, natura quidem æquus
& bonus fuit: sed in eloquentia & disciplinis
tardior: semper quidem aliquid discere cupi-
ens, & rogans, quod ignoraret; sed omnia
propemodum ignorans. Etenim erat tardissi-
mus ad percipiendum, & quæ tandem ali-
quando percepisset, eorum facillime obli-
viscebatur. Fuit & alius Zeno, Procli æqualis,
genere Pergamenus, & ipse natura ad
discendum tardiore: bonus tamen, &
moribus compositis. Uter vero ipsorum Sa-
lustio causam a Proclo dissidendi præbuerit,
dicere non possum.

Ζηωνίς. Zenonis. Nomen proprium. Est
in voce Ἀρβᾶτος.

Ζήνων. Zeno Imperator, audita suorum
clade, in castellum, in colle situm, confu-
git, quod vicini Constantinopolin vocabant.
Quo cognito, suis cum gemitu dixit: Homo
utique Dei ludibrium; si quidem me sic lu-
dificari placuit Numini. Vates enim con-
stanter mihi affirmarunt & prædixerunt, Ju-
lium mensem illum esse, quo me Constanti-
nopoly necessario esse oporteret. Atque ego
quidem arbitrabar me Constantinopolin ven-
turum. Nunc vero ab omnibus destitutus, &
exul, in collem veni, quem eodem nomine
appellari miser deprehendo.

Ζήνων. Zeno, Romanorum Imperator, non
fuit eadem crudelitate, qua Leo, nec ira-
cundia ipsi in perpetuum erat inexorabilis,

4 Μαχερότητι] Ex Laertio reponendum est μαχερότητι, i. e.
longævitæ. Vixit enim annos 98. ut paulo ante dictum est.
5 Ἡν δὲ καὶ ἔπρεπε Ζήνων, ὁ Προκλου.] Hæc sumpta videntur ex
Damascii vita Isidori, cujus excerpta habemus apud Photium.
6 Ἐν τῷ Ἀρβᾶτος] Lege Ἀρβᾶτος. Ibi enim Zenonidis
mentio fit.
7 Ὅτι πάντως ἀρετῇ, εἶπεν, ὁ ἀνθρώπος] Synesius de Providen-
tia, p. 120. Καὶ μοι δοκεῖ παντάλως εἰρηδῆ, ὅτι πάντως ἀνθρώ-
πον εἶναι. i. e. Es mihi praeclare dictum videtur, hominem esse Dei
iudicium.

Λέοντος διέμνει. καὶ τὴν γε παρὰ τὴν ἐν πολλοῖς εἶχε Φιλόπουν καὶ ἂν ἔπαρτε, δόξης ἕνεκεν, καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπαρτεν ὁπιδεικνύων μᾶλλον, ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὴν οὔτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἔπισημν, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς ἱεὺς βασιλείας ἰθυῖναι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὔτω μὲν ἔμμανῶς, ὥς ὁ Λέων, διέκειτο· οὐδὲ ἔπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκλήμενοις ἐγκλήμασι· οὐ μὴν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρηστὴς ἀν βασιλείας ἔτυχεν Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παρὰ δυναστεύων ἦεν αὐτὸν ἐς ὃ, πὶ ἐβούλετο, χαπιλεύων ὥσπερ ἐξ ἀρετῆς ἀπαντα, καὶ μηδὲν ἀπαρτον εἶναι ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῇ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδωκε πάσας, ἰδίᾳ μὲν αὐτῷ· ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ πμήματα. καὶ εἰ παρὰ τὴν ἑτέραν βεβαίως πὶ παρὰ τὴν αἰρετώτερον. Τῶν δὲ ἐν τοῖς δεξιόις γνωμῶν ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπύρασεν. Εἰ δὲ ἴνα δεξιὸν τῆς παρὰ αὐτὸν ὄντων ἐχρεῖσται Ζήνων, ὥσπερ πολίτευος πῖλος αὐτὸς ταῦτα ὀλίγον παρ' ἐκείνων λαμβάνων, ἄλλοις παρὶχ' ὅτι πλείονος, Ζήνωνι τὰ κλέμματα παρὶχ' ὄντων.

Ζήνων. Βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν ἀφ' ὁδοῦ χαταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, παρῆγε τε δι' αἰῶν, καὶ σωμασκῆσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἡλικίας. οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἁδὲν ἀδελφῶτα χαταναλίσκειν, Συβαρικῶς τὸν νέον κραπαλῶν ἠνέργουν καὶ ματροπύοντες αὐτῷ τοὺς συνήεις παρὰ τοὺς τῆς ἀρετῆς ἑρῶτας λυσσῶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. ¹ Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τυφῷ ἡδονῆς, τῶν χαλῶν ἐχὰς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομῶν ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ χαρᾷ ἀφ' ὅτι παρὰ τὴν ὑπερβαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο, καὶ μετῴρων τὸ αὐχένα αἶρειν, καὶ συλλέγειν φάνη, παρὰ τὴν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. Ἀλλ' ὁ πάντων ἑφορῶν τὸ φυσικὸν καὶ διδάσκων χακότῃ αὐτοῦ τεταμμένος, ἀφ' ὁδοῦσαντα τῇ γαστρί, καὶ ἀναιδῆτως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν ἐνὶ ὥσπερ πατοῦντα, παρὰ τὴν ἀνθρώπων ἐδιδάσκων ἐκείνην.

⁵ Ζηρυθία. ἢ Ἀφροδίτη. καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήνωνον ἄνθρωπον, ἐν ᾧ τοὺς κυνῶν ἔθνη, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τὸ Ἐχάτης μυστήρια. Ἐστὶν ἐν τῷ Ἀλλ' εἶπε.

⁷ Ζῆσται δις λέγουσι καὶ ἀναβιάωνται τὸν Ἡρακλέα, καὶ Τυωδάρεον, καὶ τὸν Γλαῦκον. πινὲς δὲ, καὶ τὸν Αἰσωπὸν.

Ζήσετας. ἐν τῷ Ἀμυσί.

¹ Τὸ ἁδὲν πὶ δημόσια χαταναλίσκειν.] Vide supra v. Ἀδην.
² Ἐνέργουν.] Forte legendum est ἐνέργουν, i. e. inducebant, implebant, vel auctores ei erant.
³ Ματροπύοντες.] Hic locus repetitur infra, v. Ματροπύοντες.
⁴ Διαιτῆς ὅτι ἐν ἡδονῇ.] Hæc leguntur etiam supra, v. Διαιτῆς.

ut Leoni. In multis autem rebus animum ambitiosum & honoris cupidum ostendit; & quæ faciebat, gloriæ & admirationis captandæ causâ faciebat, per ostentationem potius, quam revera & ex animo. Quinetiam non erat rerum peritus, nec illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. Lucri autem & quæstus non tam infano flagrabat amore, quam Leo; nec falsa crimina adversus possessores comminiscabatur: haud tamen omnino a vitio isto immunis erat. Et sub ejus imperio Romani quiete vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, illum arbitratu suo quovis impulisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula Cæsarea sine pretio confici sinens. Nam omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum Imperatore communicato. Quod si quis accessisset, qui paulum quiddam adjiceret; is cæteris præferebatur. In aula deniq; nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. Si quem vero magistratum Zeno alicui suorum familiarium contulisset, ipse, tanquam publicorum munerum nundinator, cum ab illis redemptum pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.

Ζήνων. Zeno, Romanorum Imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provexit, & corpus exercere jussit, ad incrementum staturæ. Sed Aulici, nati potestatis pecuniam publicam luxu perden di, impulerunt adolescentem, ut Sybaritico more crapula indulgeret: & lenonum more concilians ipsi pueros æquales, infano marium amore animum ejus imbuerunt. Itaque vitæ ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab honestis studiis remotus, & arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu ipso præ se ferens, superbe incedere, & sublimem cervicem erigere, ac, ut breviter dicam, cum omnibus, haud aliter ac cum servis, agere cœpit. Sed ille rerum omnium inspector, improbitatem ejus, tam naturalem, quam ex disciplina haustam, perspiciebat, illum juste punivit, ita ut ventris profluvio laborans, & per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinans, immaturus rebus humanis excederet.

Ζηρυθία. Zerynthia. Sic vocatur Venus. Et Zerynthium, & Zerynthum antrum, in quo canes immolabant, ubi Corybantum & Hecates mysteria erant. Quære in Ἀλλ' εἶπε.

Ζῆσται δις. Bis vixisse & revixisse dicunt, Herculem, Tyndareum, & Glaucum. Quidam etiam Æsopum.

Ζήσετας. Vivas. Quære in Ἀμυσί.

⁵ Ζηρυθία. ἢ Ἀφροδίτη.] Vide Lycophronem, v. 449. & ibi Scholiastam.
⁶ Καὶ Ζήνωνον ἄνθρωπον.] Vide supra, v. Ἀμ' εἶπε. & infra v. Σαμοθράκη.
⁷ Ζῆσται δις λέγουσι, καὶ ἀναβιάωνται.] Eadem supra leguntur, v. Αἰσωπὸν.

δι' αὐτῶν οἱ ζῶσι, καὶ τὸ ζῆν. οἷον χτ' νῦν, καὶ
αἰῶθιζον, καὶ ἄλοιπά. διὸ καὶ ἐνὶ τούτων ὑπάρ-
χῃ πνί, ζῆν λέγει) τὸ μετέχον αὐτοῦ. ὅθεν καὶ τὰ
φυθ' θρησκικῶν ἔχοντα δύναμιν, ζῆ' μηδεμίαν τ' ἄλ-
λων ἔχοντα, μήτε αἰσθητικῶν, μήτε τ' χτ' τόπον κι-
νητικῶν, μήτε τιν' ἄλλω μηδεμίαν. Ἰζῆν μὲ γὰρ λέ-
γει) τὰ φυθ' οὐ ζῶα δὲ εἶναι. Διότι, ὥσπερ θρη-
σκίας λέγουμεν οὐ τοὺς ὅπως οὖν δρόμῳ μετέχοντας,
ἀλλὰ τοὺς σφοδρῶς καὶ τρανέστερον μετεκληφότες ὅ
τετέχον οὕτω καὶ ζῶα λέγουν), οὐ τὰ ὅπως οὖν μετέ-
χοντα ὅ ζῆν, καὶ τὸ ζῶας, ἀλλ' ἐν οἷς τὸ ζῆν, καὶ ἡ ζῶη
τρανέστερον καὶ παρὰ τὸν ἄλλον ἔστιν.

Ζωὴ πύθ. ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ ταπεινῶς ζώοντων, ὅπου Διογένης ὁ Φιλόσοφος, ὃ πίθος ἦν ἡ ἡδίστη καὶ ἀγαθή.

Ζωὴν. ἢ κληῖσιν. τὴν οὐσίαν. Διαφέρει δὲ Ζωὴ ψυ-
χῆς. Ζῆ γὰρ καὶ τὰ φυτά.

Ζωρός. ὁ ζῶν, καὶ παρέχων ζώην.

Ἰ Ζωίλος. Ἀμφιπολίτης. (πόλις δ' ἐστὶ Μακεδο-
νίας Ἀμφίπολις, ἥ τις πλεονεκτήοντα ἑκαλεῖτο Ἐνέα ὁδοί.)
ὅς ἐπεκλήθη Ὀμηρομάστις, ὅτι ἐπέσκωπεν Ὀμηρον.
διὸ αὐτὸν διάξαιτες οἱ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ τῶν
Σκιερῶν δὲ πετρῶν ᾤθησαν. Ῥήτωρ δὲ ἦν καὶ Φιλό-
σοφος. Ἐγραφε μὲν τοι πνὰ καὶ γραμματικῶς καὶ
ὁ Ὀμήρου ποιήσεως λόγους συνέχευε. Ἰσοτέλει δὲ θεο-
γονίας, ὥς καὶ Φιλίππου πελοπότης. βιβλία βία περὶ
Ἀμφιπόλεως. καὶ καὶ Ἰσοκράτους ὁ ῥήτορ. καὶ
ἄλλα πλείστα, ὡς οἷς καὶ φόρος Ὀμήρου.

Ζῶμα. ἡ Ζώνη. 4 Σοφοκλῆς.

— Δὸς αὐτῷ τὴνδ' ἀλιπαρῇ πείρα,

Καὶ ζῶμα τοῦμὲν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.

τινὲς ζάντιν λέγον, οὐ τὸ ἔνδυμα.

Ζωμάλη. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Θασία.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.
ἐπὶ τῇ μὲν χτ' παρὰ τὴν ζῶσαν. Κέλση)' Πλάτων
ἐν Ἰπποῖα.

Ζωμεύματα. Ἐποζώματα δὲ, τὰ ξύλα τῶν θύ-
 ρων οὐ σκυτεὺς, ἀλλὰ τοὶ εἰπεῖν Ἐποζώματα, ὡς
 μάγειροι παίζων εἶπε Ζωμεύματα ὡς ἀπύσαν ἔμ-
 πειρον, καὶ Ζωθυμάτων.

Ζωμήνους. μαγικὸν ἔργαλειον. ἔν' Ἐπιγράμ-
ματι. Ζωμήνυσιν τε ἢ λίπυς ἀφειλόθεν.

Ζωὴς μέλας. ἡ λεγομένη αἵματιά.

Zānα. ^s ἐπὶ ᾧς, πέντε. Βόρδⲓ, ὑπὲρ τὸν δεξι-

1 Ζῆν μὲν ἡδ' λέγεται πρὸ Φουτ.] Hæc apud Philoponum, exiguo intervallo a prioribus disjuncta, leguntur.

2 Τὸ ζῆν καὶ ἡ ζῆν τεσσάρων] Apud Philoponum legitur, cō
 6.5 τὸ τ ζῆς εἰς τεσσάρων.

3 Ζωίλῳ Cum de Zoili ætate hic taceat Suidas, vide quæ de ea doctè observarent exquisitissimæ eruditionis viri Thomas Reinesius *Var. Lect.* l. III. c. II. & Jonsius *de Scriptor. Hist. Phil.* l. I. c. IX. & l. II. c. III.

4 Σοφοκλῆς] *Electra*, p. 102. P.

5 Πλάτων ἐν Ἰππία] Platonis verba in *Hippiia Maggiore*, p. 104.
C. hæc sunt: Τοιαῦτα, ὦ Ἰππία, πρὸς ἡμῖν εἰσιν, ἐχ' οἷα βέλτε-
ραι πρὸς (φασὶν αὐτῶν) ἐκείνῃ παρομιναζομένη ἀλλ' οἷα δύνανται.
i. e. interprete Ficino: *Talia quidem nostra sunt, Hippiia, non, qua-*

oritur, plures etiam sunt per eas vitæ; ut, secundum mentem, secundum sensus, & cætera. Quare quamvis unum horum solum inest alicui, tamen id, quod ejus est particeps, vivere dicitur. Quamobrem etiam plantæ, quæ vim altricem habent, vivunt, quamvis nullam aliam facultatem habeant, nec qua sentimus, nec qua movemur, nec ullam aliam. Plantæ enim vivere quidem dicuntur, non tamen etiam animalia esse. Quamobrem, ut cursores dicimus, non eos, qui utcunque currunt; sed eos, qui vehementer, & velocius reliquis currunt: sic etiam animalia dicuntur, non ea, quæ utcunque vivunt, & vita sunt prædita; sed ea, in quibus ^{res} vivere, & vita inest manifestius & evidentius.

Zωὴ πτωχ. Dolii vita. Deius, qui tenuiter,
& humiliter vivunt: a Diogene Philosopho,
cui dolium erat jucundissimum domicilium.

Zωήν. Possessionem. Bona. Facultates. Differt autem vita ab anima. Nam & plantæ vivunt.

Zwerg's. Vivens. Et, vitam præbens.

Zω/λ & Zoilus, Amphipolitanus (Amphipolis autē est Macedoniae urbs, quae olim vocabatur Novem viæ) qui cognominatus est Homero-mastix, quod Homerum derideret. Quapropter urbis Olympiae cives ipsum persecuti, de Scironiis faxis præcipitarunt. Fuit autem Orator, & Philosophus. Scripsit tamen etiam quædam grammatica: ut, contra Homeri poësin libros novem. Historiam a Theogonia, usque ad Philippi mortem. Libros tres de Amphipoli: item contra Isocratem oratorem: aliaque plurima; in quibus fuit & Homeri vituperatio.

Zōma. Idem ac ζώνη. zona. Sophocles:

— *Da ipsi hanc squalidam comam,
Et zonam meam ornamentis carentem.*

Zonam enim intelligit, nō autem indumentum.

Ζωμάλη. Zomalme. Nomen proprium.
Erat autem Thasia.

Ζῶμεν ἤ, &c. Vivimus enim non ut volumus, sed ut possumus. De iis, qui non suo arbitratu vivunt. Ufus est Plato in Hippia.

Ζωμύματα. Pro Ὑποζώματα. i. e. ligna-
vis. Coriarius enim, cum esset dicendum
ὑποζώματα, tanquam ad coquum joco dixit
ζωμύματα, carpens ipsum, ut condimentorum
& juris coquinarii peritum.

Zuppingvoss. Culinarium instrumentum. In Epigrammate: *Et trullam, qua jusculum hauritur, & spuma defæcatur.*

Ζωμός μέλας. Jus nigrum, αίμα πὰ dictum.

Zāvay. Zonæ. Sunt in terra quinque zonæ.

lia quis optaret, ut trito proverbio fertur, sed qualia esse possunt.

6 Ζωμύματα.] Aristoph. in Equitibus. p. 204.

Ταπεινὸν τὸ ἄνδρ' ἰσὺς δίδουμι, καὶ φῆμ' ἐξαίχης

Ταῖσι Πελοποννησίων τῶνδε ζῶμεύμεται.

Scholia. Ζωμύματα. πὲ τ' ἡγῶν χρεώδη. λέγεται δὲ ξύλα, ἑ κρηρῆ,
ἑ πίστεα. πὲ λιγύματα ὑπερώματα, δεσ. P.

7 'Εν Ἐπιγραμμάτι Antholog. l. vi. p. 438. P.

7 ἐν κατασκευῇ τοῦ Ἀντοῖου, c. vii. p. 435. f.
8 Ζώνη. ἐπὶ γὰρ πύλῃ Hæ fumpta sunt ex Laetio, l. vii.
num. 156. ubi totus ille locus rectius sic legitur: Ζώνη ἐπὶ τῇ
πύλῃ αὐτῇ πύλῃ. ἀπὸ τοῦ Βέρου. Ἐν τῇ Ἰ. Ἀρκαδῶν κώλῳ, αὐτῇ
ἐπὶ τῇ πύλῃ. Ἰ. Ἀρκαδῶν. πύλῃ. αὐτῇ ἐπὶ καυκά-
του, ἡ διακεκαυμένη ἀπὸ τοῦ πυρός. πύλῃ, ἡ Ἀρκαδῶν. πύλῃ.
Nell. αὐτῇ ἐπὶ τῇ πύλῃ.

κὲν κλέων, ἀοίκητος ἀφ' ἑλίου. Εὐκαίῃ. Ἡ καλὴ μὲν ἀφ' ἑκαταμύτης. Ἀντενέκρατος. Νόμιος, ἀοίκητος διὰ ψύχους.

Ζαναῖος. ἔγραψεν ἐρωτικάς ἐπιστολάς, καὶ περὶ τῶν σφαιρίων. Φέροντι δὲ αὐτοῦ καὶ ἑτέρας ἐπιστολάς ἀγροικαί· ἀλλ' ἡ σπιτίπικισ ἔχει κλίῃς.

Ζώνη. πορφυρεῖν ἱμάτιον. Ἡρόδοτος.

Ζώνη. τροπικῶς ἡ δυνάμις. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐξωσμένος εὐσταλέστερος ὅτι περὶ τὴν περὶ τὴν.

Ζώνη. τὸ ἀζώωμα. ἡ ἀναζητημένης τῆ βασιλίδος ἐξωφεύσασθαι οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνῃ. Καὶ Αἰλιανός· ἡ καὶ πᾶς τὴ ζώνῃ τοῦ ζην-σίου, ἢ ἐπὶ γένετο ὁ ζηνός, ὁ πανδοχεὺς ἐθέσαστο, καὶ τὸ ζηνόμα ἐποφθαλμῶ.

Ζώνη· κοπεῖσα τὴν ὁδὸν λύει τὰς.

Ζώντειον. ἡ κολαστήριον οἰκετῶν.

Ζώνουσα. ἡ ἀποπλίζουσα. καὶ ζώνουσα αἰπαλικῇ.

Ζωογονῶ. αἰπαλικῇ.

Ζωοδότειρα. ζῶν παρὲς χεῖρα.

Ζωοδότης. ὁ ζῶν πᾶσι διδούς ἀγαθὸς θεός.

Ζωοποιῶ. αἰπαλικῇ.

Ζωὸς γένεσις, κρομμύς μὲν λαβάν. περὶ τοὺς ὑπὸ μικρὰς αἰτίας μεγάλας δόξας καρπυμύθους.

Ζώων. ζῶν.

Ζώων· μὲν σὺ ματὲρ ἀφ' ἑμπερὲς αἰσχος ἀνά-πεις,

Καὶ κρατερός Σπάρτας πάρις θεοῦ λύεις.

Ζώπυρα. ἡ ζῆν ποιητικῇ.

Ζώπυρα. Φουσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκίς τὸ πῦρ Φου-σῶσι.

Ζώπυρα. λείλανα.

Ζωπυρεῖ. ἀναζῆν ποιῶ. ἢ ἐκχαίρει.

Ζωπυρῆσαι. ἀνατάλλει. ἐκ μετὰφορᾶς τὸ τοῦ πυρός. ἐπεὶ τοὺς ἐξ ἀρρώστιας ἀναρρώσυντο μύθους ὁ λέγει-σιν Ἀπικιοί.

Ζωπυρῆσαι. κυρίως ἐστὶ, τὸ ἐκ μικροῦ σπινθήρος Φυτῶντα μέγαλιν φλόγα ἀνάγει. καὶ ἐπὶ πολέ-μῳ δὲ λέγεται.

Ζωπυρῆσθαι. ἀντὶ τῆς ἀνεγερῆς. ὅτι μὴ τὸ θεῶ ζωπυρῆσθαι, λύτω τὴν ἐμαυτῆς υἱόν. καὶ ποιῶσι τήμε-ρον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκλούμενον.

Ζωπύρια. Φουσητῆρια.

1 Ἀποπύττει. In MS. Paris. A. legitur ἀποπύττει.

2 Ἀναζητημένης τῆ βασιλίδος. Locum hunc, utcumque potui, verti. Mendo enim eum carere non puto.

3 Καὶ πᾶς τὴν ζώνῃ. Hoc fragmentum subnectendum vide- tur iis, quae infra v. Καπρωτῇ leguntur. Vide etiam Suidam v. Τιμωρῇ, ubi his prorsus similia ex Aeliano adducit.

4 Ζώνη κοπεῖσα. Hic senarius vel ex Astrampsychi, vel Nice- phori Onecritico descriptus est. Apud utrumque enim legitur.

5 Ζώνουσα. Pollux l. iii. c. viii. Καὶ ὅτι καὶ ἐκλάζονται οἱ δῶλοι, μύλωνες, καὶ ζηνόμα, καὶ ἀλφειτῆμα, καὶ χυδερησπῆμα, καὶ ΖΩΝ- ΤΕΓΑ. Vide etiam supra v. Ζηνοῦ, & Etymol. M. v. Ζώνιον.

6 Ζώνουσα. καὶ ἀποπλίζουσα. Pausanias Boeotic. p. 567. Τὸ δὲ ἐν- δύνει τὸ ὅπλον, ἐκάλειν αὐτὸ οἱ παλαιοὶ ζώνουσα καὶ δὲ Ὀμη- ροῦ Ἀργεῖ τὴν Ἀγαμέμνονα ποιῶντα ἰοικέσθαι τῇ ζώνῃ, τὴν ὅπλων τὴν ἐκάλειν φασιν ἐκλάζειν. i. c. Veteres vero τὸ ζώνουσα vocabant

Septentrionalis, supra Arcticum circulum, in- habitabilis ob frigus. Temperata. Item illa, quae vocatur Torrida. Altera temperata. Australis, inhabitabilis ob frigus.

Ζωνῶς. Zonæus. Scripsit amatorias epi- stolas, & de ludo pilæ. Circumferuntur & aliæ ejus epistolæ rusticanæ: sed ab ejus stylo recedunt.

Ζώνη. Zona. Purpurea vestis. Herodotus.

Ζώνη. Zona. Tropice pro facultate fumitur. Quia, qui cinctus est, ad rem gerendam est ex- peditior.

Ζώνη. Zona. Dignitas. *Regina allaborante, ut non solum privati, sed etiam militaris dignita- tis viri expellerentur.* Et Aelianus: *Et forte Zonam auri, quam hospes secum ferebat, caupo conspiciens, illico eam concupiscere cepit.*

Ζώνη, &c. Zona dissecta iter cito dissolvit.

Ζώντειον. Locus, in quo puniuntur servi.

Ζώνουσα. Cingi. Armari. Et ζωνύω, accusa- tivo. Cingo.

Ζωογονῶ. Accusativo. Vivum gigno.

Ζωοδότειρα. Vitæ donatrix.

Ζωοδότης. Benignus Deus, qui vitam omni- bus largitur.

Ζωοποιῶ. Accusativo. Vivifico.

Ζωὸς γένεσις, &c. Vivus fies, cepam solum si acceperis. De iis, qui parva e re magnam glori- am capiunt.

Ζώων. Vivens.

Vivens quidem tuæ matri maximo es op- probrio,

Et fortis Sparta patria jura solvis.

Ζώπυρα. Qui vitam conservant, & sopitam quasi excitant.

Ζώπυρα. Folles, quorum flatu fabri ferrarii ignem excitant.

Ζώπυρα. Reliquiæ.

Ζωπυρεῖ. Ad vitam revocat, vel, Accendit.

Ζωπυρῆσαι. Refovere. Metaphora ducta ab igne. Nam Attici ζωπυρῆσαι dicunt de illis, qui ex morbo convalescunt.

Ζωπυρῆσαι. Proprie significat, ex parva scin- tilla flando magnam flammam accendere. Dicitur etiam de bello.

Ζωπυρῆσθαι. Excitabis. *Si, per Deas, me ad iram accenderis, solvā mox suam meam, & effici- am, ut, male mulctatus, populares hodie implores.*

Ζωπύρια. Folles.

arma induere. Nam & Homerum, qui Agamemnonem Marti Zo- na similem facit, de armatura id intelligi voluisse putant. Locus, quem Pausanias innuit, exstat apud Homerum Il. B. v. 479. ubi Poeta inquit, Ἀργεῖ δὲ ζώνῃ. σῆριον δὲ Ποσειδάωνι. ubi vide Eu- stathium.

7 Ζώνη μὲν σὺ ματὲρ. Anthol. l. i. p. 6. P.

8 Λέγουσιν Ἀπικιοί. Locus est mutilus, qui sic supplendus, λέ- γουσιν Ἀπικιοὶ ζωπυρῆσαι, vel, ζωπυρῆσθαι.

9 Εἰ μὴ τὸ θεῶ ζωπυρῆσαι. Hæc emendanda sunt ex Aristoph. *Lyssistr.* p. 556. Ed. Basil. unde ea descripsit Suidas, ut a Porto recte observatum fuit. Sic autem apud Comicum legitur:

Εἰ μὴ τὸ θεῶ ζωπυρῆσαι,

Λύσω τὴν ἱμαυτῆς ὅτι ἐγὼ δὴ καὶ

Ποιῶσω τήμερον

Τὸς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκλούμενος.

Ζῶμα. Φωτεινὸν τὸν χιτῶνα, ἀπὸ τοῦ ζῶνυαδαι. ἄλλοι δὲ τὸ θώρακα. οἱ δὲ, κυρίως τὸ ζῶμα. Οἱ Ῥωμαίων φιλοὶ ἐφαπιδας εἶχον ἑκατὸς αὐτῶν, καὶ ζῶματα περὶ τῶν μηρῶν.

Ζῶτειον. ὄνομα τόπων.

Ζωτήρ. ὃ ἐπάνω τοῦ θώρακος λεγέται.

Ζῶτρα. ἐνδύματα πᾶσι ἀνδράσιν, οἷον χιτῶνας βαθεῖς, οἷς ζῶνται ἢ ζῶνται.

Ζωτεῖα. ζωογονεῖα.

Ζωύφιον.

Ζυγάδιον. ζυγισθῆναι.

Ζυγάτροις. Ἐνοφῶν. Τὰ δὲ ἄλλα λεγόμενα παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ἐν ζυγάτροις γίνονται ἐφ' ἑαυτῶν κομίζεσθαι, ἵνα ὅππῃ χρὴ εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκαστοὶ τὰ ἑαυτῶν. ἢ ζυγάτρον γὰρ ἢ ξυλίνην σκευήν.

Ζύγαννα. εἶδος ἰχθύος.

Ζυγεῖν. τὸ ἐπὶ εὐθείας κείσθαι τῷ καὶ βάθος τί-
χῃ. Τοῦτο γὰρ κυρίως λέγεται ὁ ἰχθύς.

Ζυγία. ἢ Ἡρα.

Ζυγιανός. ὁ ζυγός. Ζυγίζω.

Ζυγοὶ ἵππων. οἱ ὑποαλλόμενοι τῷ ἅρματι
ζυγοί. τρεῖς, ὁ μέστος ἀριστερός, καὶ ὁ μέστος δεξιός.
καὶ ἀπλῶς ὁ μὴ ὑποαλλόμενος οὕτω λέγεται.

Ζυγόδεσμον. ὁ ἵμας τοῦ ζυγοῦ.

Ζυγοθρόνον. ὁ ζυγῶν τῶν δύο θύρας μοχλός.

Ζυγομαχία. γαστράζα, ὡς οἱ βόες ἐξυγμῶνται. Με-
τῆκα δὲ ἢ λέγεται ἀπὸ τοῦ ζυγῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους
μάχης. Ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις, ὅταν ἑλκῶνι χέμοντες,
ἐπερεΐδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. καὶ λέγεται ὕπεριδος.

Ζυγομαχίαν. ἀπὸ τοῦ ζυγῶν πωλούντων γαστράζα, καὶ
ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς τοὺς ὀνυμῶν. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ
ὑποζυγίαν, ἢ βοῶν, ἢ ἵππων, ἢ πᾶν τοιοῦτον μὴ συμ-
φώνως ἐργαζομένων. ὁ Ἡσίοδος.

-- Βόες δ' ἐναετήρω

Ἄρσενι κεκλῆσθαι. τῶν γὰρ ἀνδρῶν οὐκ ἀλα-
παδνόν.

Οὐκ ἀν' ἑαυτῶν ἐρίσαντες.

Ἡρόδοτος δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς πλοίοις ζυγῶν δύνασθαι
εἶναι τὸ λέγειν, ὅταν αὐτῶν πρὸς ἑαυτῶν ἀφ' ἑαυτῶν
ἐρίστω.

1 Οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα. Locus est mutilus, qui sic procul
dubio supplendus est: Οἱ δὲ καὶ τὸ ζῶμα ζῶναι λέγουσι.

2 Οἷς ζῶνται ἢ ζῶνται. Fortasse melius, ὅς ζῶνται τῇ ζῶ-
ναι. P.

3 Ἐνοφῶν De Instit. Cyri, lib. vii. p. 184. P.

4 Ζυγάτρον γὰρ ἢ ξυλίνην σκευήν Sophocl. Trachin. p. 355. Καί-
λα ζυγάτρον δὲ εἶναι, ὡς αὐτῶν εἶδεν. ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ εἰς ξυλίνην σ-
κευήν, τῆς αὐτῆς κείνης.

5 Ζυγεῖν τὸ ἐπὶ εὐθείας καὶ. Cave hic Suidæ credas, quoniam in-
signiter errat, & quæ hoc loco tradit, non ad vocem Ζυγῶν, sed
Σπυγῶν pertinent. Σπυγῶν enim in Tacticis significat seriem mili-
tium, secundum profunditatem in acie collocatorum, sive, quo-
rum alter alterius tergum excipit: & Σπυγῶν dicuntur milites, qui
ad eum modum, alter nimirum post alterum, collocati sunt. Ζυ-
γῶν vero significat seriem militum, ordine parallelo, sive secundum
longitudinem, collocatorum, ut scriptores Tactici nos docent.
Quare, pro Ζυγῶν, apud Suidam hic scribi debet Σπυγῶν, eaque vox
suo loco restituenda est.

Ζῶμα. Lucidam tunicam, a verbo ζῶν-
ναι. Alii vero, thoracem. Alii vero, proprie
zonam. Romanorum leviter armati singuli saga
habebant, & subligacula ante femora.

Ζῶτειον. Zosteum. Nomen loci.

Ζωτήρ. Cingulum, quo supra thoracem u-
tuntur.

Ζῶτρα. Indumenta quædam virorum, ut ve-
stes longæ, quæ Zona cinguntur.

Ζωτεῖα. Vivum gigni.

Ζωύφιον. Animalculum. Bestiola.

Ζυγάδιον. Junctim. Coniunctim.

Ζυγάτροις. Arcis. Xenophon: *Deinde reli-
quas pecunias acceptas in arcis locarent, eas-
que, plaustris impositas, secum ferrent, ut, cum
opportunitatem tempus esset, sua cuique pro me-
ritis distribuerent.*

Ζύγαννα. Zygæna. Genus piscis.

Ζυγεῖν. Recta serie secundum profunditatem
in acie collocatum esse. Hoc enim Σπυγῶν pro-
prie vocatur.

Ζυγία. Jugalis. Juno.

Ζυγιανός. Jugum. Ζυγίζω, jungo.

Ζυγοὶ ἵππων. Jugales equi, qui currus ju-
go subjiuntur, hoc est medius sinister, & me-
dius dexter: & simpliciter ita vocatur equus
ille, qui non est funalis.

Ζυγόδεσμον. Lorum jugi.

Ζυγοθρόνον. Vectis, ambas fores continens.

Ζυγομαχία. Jugo repugnat, ut boves juncti.
Translata est hæc vox a boum pugna. Illi e-
nim, cum trahendo lassī sunt, sæpe onus in
se invicem reclinant. Usus est hac voce
Hyperides.

Ζυγομαχίαν. Reluctari. Dissidere. Translatio
ducta est ab illis, qui libra aliquid vendunt, &
quibus cum emptoribus non convenit. Secun-
dum alios vero a jumentis, vel bobus, vel equis,
aliisve brutis, quæ non concordī studio opus
suum peragunt. Hesiodus:

— Boves autem duos novennes

Mares compara tibi. Horum enim robur
non est infirmum.

Nequaquam hi contententes, &c.

Herodotus vero [dicit,] hanc vocem posse de-
duci a navium jugis, quum remiges de transiris
inter se dissident:

6 Σπυγῶν. Vel ex hac voce apparet, non convenire voci Ζυ-
γῶν, sed Σπυγῶν, quæ Suidas hoc loco tradit.

7 Ζυγοὶ ἵππων. Ut hic locus intelligatur, sciendum est, ve-
teres curribus suis quaternos equos παραλάβας junxisse, quorum
bini medii vocabantur jugales, quod jugum ipsis esset impositum;
bini vero extremi παρασπείροι, vel παρασπείροι, i. e. funales, quod
loro tantum mediis juncti essent. Isidorus Orig. xviii. c. 35.
Quadrigarum vero currus duplici remone olim erant, perpetuoque,
& quod omnibus equis injiceretur jugo. Primus Clisthenes Sicyoni-
us tantum medios jugavit, eosque singulos ex utraque parte simplici
vinculo applicuit, quos Græci παρασπείροι, Latini funarios vocant, a
genere vinculi, quo prius alligabantur. Sic enim verba hæc Isi-
dori optime emendavit ὁ πᾶν Salmastius ad Solinum, p. 630.
Edit. Ultraject. Caterum, locum hunc de equis jugalibus Suidas
descripsit ex Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 130.

8 Ζυγοθρόνον. Paulo post rectius scribitur ζυγοθρόνον, per α.

9 Ἡσίοδος. Ἐργων l. ii p. 99.

Ζυγός. ἐν τοῖς Τακτικοῖς, τὸ ἐν ἡμετέροις ἀλλήλοις πλῆθος. Ἐρεκλὴ καθεδρῶν. Τὰ τοῖς ζώοις ἐπιτελέμενα. Καὶ τὸ ζυγὸν ἐν θαλάμῳ. Τῶν μυσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς. Τὸ ζῶον ἰσότητος ἀφαιρῶν σκευὴς. Καὶ αἱ χηλαὶ ἐν οὐρανῷ Σκορπίου. Καὶ ἡ ζυγοτυτῆν δὲ, γαστήρ. Καὶ ὁ Θεακείμνος ἰμάς τοῖς δακτύλοις πλαγίως ἐπὶ τῷ σανδαλίῳ. Ἀλειποφάνης. Τὸ δακτύλιδον πῆξί τὸ ζυγόν.

Ζυγός. ὁ νόμος τοῦ τῆς θείας γραφῆς. καὶ ὁ Χριστός. Ἀρετε τὸ ζυγόν μου, ὅτι ῥησὺς ἐστὶ, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν. Καὶ ζυγὸν τὸ νόμον βαρύντη φησὶν ὁ Δαβὶδ.

Ζυγοστάτης. καὶ Ζυγοστατῶ.

Ζυγοφορέμνα. ἐν ζυγῷ σταθμίζόμενα.

Ζυγός. γυμνοὺς ὅπλων τοὺς ἀνδρας ζυγῷ καθεύεσθαι ἀπιδουρμῆς ἐπινειδῶς ὑπελθεῖν ἀρροναγασάντες.

Ζυγώγειον. ἴσων. Ζυγοστάτησιν. Ἐὰν τὸ ἀπιδουρμῶν. ἔπειτα πάλιν ἀνασκόπησιν, καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀπιδουρμῶν. Τὸ γὰρ ἀναζυγεῖν ἐστὶ, τὸ ἐξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. Οἱ δὲ, Ζυγώγειον. συνάρμωσον. σύμπηξον. Ἀλειποφάνης Νεφέλαις.

Ζυγώγειον. ὁ ζυγῶν ζῶον δύο θύρας μοχλός.

Ζυγῶσαι. τὸ ζυγεῖν ζυγῶν.

Ἡρώς. Ζυγῶσαι εὐδενετῶν θρόνῳ

Ταύτης. —

Ζυγός. ὁ ζυγῶν Ἡρώδης, αἱ καθεδραί.

Ζυγός. οἷον ἀπὸ χειρὸς γινόμενος.

Ζύμη. τὸ φέμαμα. καὶ Ζυμῆτις ἄριος. Ὅτι λόγος ἐστὶ, ὡς ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας, σάλπιγξ φωνούσης, πᾶς ἄρτος ζυμῶντος, εἰς τοὺς Ἑβραίους ὑπελείπειτο, περὶ χειρὸς ἡφανίζετο.

E I A.

Εἶ. εἶ. εἶ. εἶ. εἶ. ἡ ἐπέκτασις ἢ εἰλίωσις. καὶ μίμησιν εἰρηται τὸ μελοποιῆσαι, ὡς ἂν Ἀλειποφάνης ἐν Βατράχοις.

Εἶ. εὐκλεόν. καὶ κατ' ἐπέκτασιν, Εἶ. Πισίδης. Εἶ γὰρ ἀντὶ τοῦ Περσίδος ἐσέτο θρόνος.

Εἶα. ὡς καλεῖσθαι ἐπὶ ῥήμα.

Εἶα ἐπιστολή. εἰ μὴ εἰσακούσας, ὡς ἂν εἰ δ' ἄλλ' ἀπείη τὸ ἀπὸ κλιῶν, μόνη μοι ἔστω ὡς σὲ ἢ ἐπιστολή.

Εἶα. Συνεχῶς.

Εἶα. χόριον. Ἡἰα δὲ, βρώμα.

1 Παρισκόντων] In prioribus Edit. male legitur παρισκόντων, quod Portus nullo sensu verterat, qui sese circumstiffunt. Veram lectionem ex MSS. revocavi; quam etiam confirmat Photius in Lexico MS. ubi itidem legitur παρισκόντων. Quod ad sensum huius loci attinet, eum satis clare in versione expressi: quibus adde, quae paulo ante notavimus ad vocem Ζυγός; item, quae leguntur infra v. Μῆκος φάλαγγος.

2 Ἡ ζυγοτυτῆν δὲ, γαστήρ] Locus hic in omnibus Edit. est mutilus, qui ex Photii Lexico MS. sic supplendus est: Καὶ ἡ ζυγοτυτῆν. Τρυβὴν δὲ τὸ γαστήρ. quorum verborum sensus est, vocem τρυβὴν significare eam partem libræ, quae est stabilis & immobilis, sive aniam, in qua est foramen, intra quod lingua hinc inde movetur.

3 Ἐπὶ τῷ σανδαλίῳ] Sandalia veterum loris, sive habenis decussatis erant adstricta pedi, ejusque plantam tantum & calcem tangebant, non vero totum pedem, uti hodie calcei nostri: quod si

Ζυγός. In Tacticis sic vocatur series militum, juxta sese parallelò ordine collocatorum. Item, remigum transira. Jugum, quod brutis imponitur. Jugum thalami. Jugum instrumentorum mulicorum. Instrumentum, quo rerum aequalitates discernuntur. Item, chela Scorpii Coelestis. Jugum libræ; vel, ipsa libra. Lorum sandaliorum, quod digitos pedum oblique circumdat. Aristophanes. *Lorum sandalii premit parvum digitum pedis.*

Ζυγός. Lex in Sacra Scriptura. Et Christus dicit: *Tollite jugum meum, quia leve est, & onus, quia leve.* Jugum etiam David vocat Legis onus.

Ζυγοστάτης. Libripens. & Ζυγοστατῶ, pondero.

Ζυγοφορέμνα. Ad libram ponderata.

Ζυγός. Jugo. Viros, armis nudatos, singulos jugum turpiter subire coegerunt.

Ζυγώγειον. Exaqua. Pondera. Missum fac id, de quo dubitatur: & deinde rursus dispice, & quodam modo aperire conare. Ἀναζυγεῖν enim est extrinsecus aperire januam. Alii vero τὸ ζυγώγειον interpretantur, adapta, compinge. Aristoph. *Nubibus.*

Ζυγώγειον. Vectis ambas fores continens.

Ζυγῶσαι. Jugo jungere.

Heros sub jugum missis intrepida audacia Tauris. —

Ζυγός. Apud Herodotum, remigum sedilia.

Ζύθος. Zythus. Vinum ex hordeco confectum.

Ζύμη. Fermentum. Et Ζυμῆτις ἄριος, panis fermentatus. Fama est, ab hora sexta, diei mensis xiv. signo tubo dato, omnem panem fermentatum, si quis apud Hebræos reliquus esset, igne cremari solitum fuisse.

E I A.

Εἶ. εἶ. Eieiei, &c. Productio verbi εἰλίωσις, i. e. Volvite. Dictum est ad similitudinem modulationis, apud Aristophanem in *Ranis*.

Εἶ. Optantis adverbium. Et, per productionem, Εἶ. Πισίδης: *Utinam vero Persidis confusa esset ferocia.*

Εἶα. Eia. Adhortantis adverbium.

Εἰ. Si quidem me audiveris, prima; sin secus (absit tamen malum omen) sola hæc ad te epistola scribetur.

Εἶα. Sinebat. Permittebat.

Εἶα. Gramen. Ἡἰα vero, cibi.

notetur, facile erit locum hunc intelligere.

4 Ἀλειποφάνης] Apud Aristophanem *Lysistrata*, p. 862. sic legitur: Ὁ συνελθὼν τὸν γυναικῶν τὸν πόδα

Τὸ δακτύλιδον πῆξί τὸ ζυγόν. Quem locum Bisetius recte sic exponit: Τὸ ζυγόν πῆξί τὸν πόδα κατὰ τὸ δακτύλιδον. i. e. vinculum viri, vel premit, eam partem pedis, ubi est digitus minimus.

5 Ἐαυτὸν τὸ ἀπιδουρμῶν] Hæc ad verbum descripta sunt ex Scholiaste Aristoph. ad *Nubes*, p. 169. quæ ut intelligantur, inspicendus est ipse Aristophanes, & cum eo verba Scholiastæ conferenda.

6 Ἡρώς ζυγῶσαι] Sic MSS. In prioribus vero Edit. male legitur Ἡρώς.

7 Παρὰ Ἀλειποφάνη ἐν Βατράχοις] P. 181, 182. ubi vide Scholia. P.

8 Ἐπὶ τῷ] Vox hæc delenda.

Εἰαδότα. ἀνὴρ πῶς, δέσπονα.
 Εἰαμυρῆ. ὁ καὶ τῆς τοῦ περ.
 Εἰανόν. τὸ λεπτόν.
 Εἶαρ. τὸ ἔαρ.
 Εἰαρινὸν ἄνθος. τὸ χτ' ἢ χυρὸν ἔαρτος.
 Εἶασεν. ἀφῆκεν.
 Εἶατο. ἐκάθηντο. Ἡμίλιν ὁ πῶς ταυλικός. ἦτο.
 Ἰωνικοί, ἔαλο. ποιητικῶς, εἶατο.
 Εἶβασα. δακρύειν. γὰρ. καὶ Εἶβ. γὰρ.
 Σπήλυγες. Νυμφῶν εὐπιδάκτες αἱ τῶν ὕδαρ
 --Εἶβασα σχολιοῦ ἔδε χτ' φρέατο.
 Εἶ γάρ. εἴθε γάρ.
 Εἶ γ' ἐθέλεις. εἰ γνώμῳ ἔχης. εἰ φρόνιμος εἶ, καὶ
 ζυμετός.

Εἶ δ' ἄγε νῦν. διὸ δὴ.
 Εἰδαλίμας. ζυμετός.
 Εἰδαλίμων. τὸ εὐειδές.
 Εἶδαρ. ἔδεσμα. καὶ Εἶδατα, τὰ βρώματα.
 Εἶδωλ. ζυμετός λογισμός.
 Εἶδεα. ὅτι Πλάτων ἀφ' ὧν ὀνόμασιν ἐπὶ τῷ
 αὐτοῦ σημαυνομένης λέγεται. Τὴν γὰρ εἶδεα εἶδω
 ὀνομάζει, καὶ γένος, καὶ πῶς δειγμα, καὶ δέχην, καὶ
 αἶπον, καὶ οὔτε κινέμενον, οὔτε μέλον, καὶ ταῦτο, καὶ
 ἔν, καὶ πολλά. Καὶ πάλιν, ἐν ὀνόματι ἐν ἀφ' ὧν ση-
 μαυνομένοις. οἷον τὸ φαῦλον, ὃ σημαίνει τὸ ἀπλὸν, καὶ
 εὐχερές, ὡς Εὐειπιδίης ἐν τῷ Δικυμνίῳ. Φαῦλον, ἀκομ-
 ψον, τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἀπλὸν καὶ ἀπύκτον λέγων.
 ἔτι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ ἡρακλῆος, καὶ τῷ τυχνίῳ.
 ἢ Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς. Φαῦλον πᾶν ἔφη
 Κέβης ζητεῖς. Τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τῷ τυχνίῳ, οἷον,
 φαῦλον πᾶν ἔφη. τὸ τυχνὸν πᾶν. Καὶ ἐπὶ
 τῷ ἀπλῶς τεθείη ἂν περὶ τὸ οὔτω τυχνὸν. Πλάτων.
 Πᾶν δ' ἔφη (ὡς ἔακεν) οὐ φαῦλον, εἰδὲ μικρῶς
 δέοντον δέρεταις.

Εἶδεα. ἡ μορφή. χαλὸς τ' εἶδεα εἶπε καὶ ἄλλος.
 τὸ ἰδέα, οἱ νῦν ἀφ' ὧν γράφουσιν.
 Εἶ δέ τω. εἰ δέ πινι.
 Εἶδερες. ἀμορφον. ἀσχεπές. μυσαρόν. σε(α)πει-
 ασμένον. σικχερόν. καὶ δηλονότι, Εἶδερες.
 Εἶδεῖν. γνώσκω. καὶ Εἶδεῖν, γνώσκω. ἐπίσταται.
 ἢ Ἀριστοφάνης. Ἐρδοι πῆν ἕκαστος εἶδεῖν τέχνην.

Εἶδεῖν. εὐκλεῶς. ἀντὶ τῷ γνοῖν. ἔστιν εἰδώς, εἰδός-
 τος. καὶ τὸ εὐκλεῶς ὀφείλει εἶναι εἰδοίμην, ἀλλ' οὐκ
 εἰδεῖν. ἐπειδὴ τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς σ' ὀξύτονον,

1 Σπήλυγες Νυμφῶν εἶπ. Est pars Epigrammatis, quod, quia
 nondum editum esse memini, integrum ex Anthologia MS. hic ex-
 hibeo.

Σπήλυγες Νυμφῶν εὐπιδάκτες, αἱ τῶν ὕδαρ
 Εἶβασα σχολιοῦ τῷδε καὶ πῶς σφείοντο,
 Πᾶσι τ' ἡρώεσσιν πινυμέναις χαλῶ
 Τῶν καὶ Κασπίης ποταμοῦ λίαν ὀψέως,
 Ἰσθμὸς δ' ἄρ' ὁ τῆς γαλακτοῦ δροσιστοῦ
 Πείριον, λίαν ὀψέως δ' ἔρμιν ἰδύσιν
 Αὐτὰ δ' ἰδύσιν, καὶ εὐχέσθω δὲ
 Σωσάνδρην τυχνὴν οὐδ' ἰλαφιστοῦ.
 Observant Lectores, pro καὶ σφείοντο, ut Suidas habet, in Epi-
 grammate hoc legi, καὶ σφείοντο, quam lectionem in versione
 secutus sum, praefertim cum & apud ipsum Suidam infra, v. Περι-

Εἰαδότα. Placētia, vel Grata.
 Εἰαμυρῆ. Locus humidus.
 Εἰανόν. Tenuē. Subtile.
 Εἶαρ. Ver.
 Εἰαρινὸν ἄνθος. Flos vernus.
 Εἶασεν. Sivit. Dimisit.
 Εἶατο. Sedebant. Imperfectum, Ἡμίλιν. Inde
 ἦτο, Ionice ἔατο, & Poetice εἶατο.
 Εἶβασα. Lachrymari. Stillare. Et Εἶ-
 β. Stillat. *Spelunca Nympharum, fontibus
 abundantes, quæ tantum aquæ de curvo hoc
 montis jugo destillatis.*
 Εἶ γάρ. Utinam vero.
 Εἶ γ' ἐθέλεις. Si vis. Si fapis. Si prudens & cor-
 datus es.

Εἶ δ' ἄγε νῦν. Age nunc.
 Εἰδαλίμας. Prudentes.
 Εἰδαλίμων. Speciosum. Formosum.
 Εἶδαρ. Edulium. Et Εἶδατα. Edulia. Cibi.
 Εἶδωλ. Cordatus. Sapiens.

Εἶδεα. Plato diversis nominibus eodem sig-
 nicatu utitur. Nam Ideam, speciem vocat, &
 genus, & exemplum, & principium, & causam,
 & quod neque movetur, neque manet, & idem,
 & unum, & multa. Et vicissim, uni nomini plu-
 res & diversas tribuit significationes: ut voci
 φαῦλον, quæ significat simplex & facile,
 quo sensu eandem vocem accepit Euripides in
Lycymnio, ubi ait: *Simplicem, incomptum, &
 summe probum.* Interdum etiam po-
 nitur pro malo & vulgari. Plato de Anima:
*Rem vulgarem & nullius pretii inquit Cebes
 queris.* Idem: *Res autem erit, ut videtur, non
 contemnenda, nec exigua virtutis indigens.*

Εἶδεα. Species. Forma. *Erat egregia forma,
 si quisquam alius.* Scribitur etiam ἰδέα, per
 Εἶ δέ τω. Si vero alicui. Si cui vero.
 Εἶδερες. Deforme. Indecorum. Detestan-
 dum. Putidum. Et Εἶδερες, deformitas.
 Εἶδεῖν. Norint. Et, Εἶδεῖν, norit, sciat. Ari-
 stophanes: *Exerceat unusquisque, quam novit,
 artem.*

Εἶδεῖν. Optative. Sciam. Εἰδώς, εἰδός, est
 participium. Et Optativum oporteret esse
 εἰδοίμην, non autem εἰδεῖν. Quia verba, quæ

ἀν, sic scriptum sit.

2 Εἶδωλ. σιωπῶν. Legendum est, Εἶδωλ, σιωπῶν, λέ-
 γοι: ut apud Etymologum. Hesychius habet, Εἶδωλ, λέγοι.

3 Εἶδεα. ὅτι Πλάτων. Hæc sumpta sunt ex Laertio, lib. 111.
 num. 63, 64. apud quem recte legitur ἰδέα.

4 Τὰ μέγιστα ἀγαθὰ. Lege, τὰ μέγιστα ἀγαθὰ, ut apud La-
 certium, loco laudato. & Suidam infra, v. Φαῦλον.

5 Ἐπὶ κακῷ. Apud Laertium corrupte legitur καλῷ.

6 Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad fi-
 nem articuli, non sumpta sunt ex Laertio, sed ex alio quodam
 auctore; nec ad hunc locum ullo modo pertinent, sed ad vocem
 φαῦλον, ubi eadem repetuntur.

7 Ἀριστοφάνης. In *Vespis*, p. 362. v. 22, P. + Vide supra, v.
 Ἐρμην.

αἰθερὶ ὅτι κληρόμνη, εἰς τὴν ἔχουσι τὸ εὐκλείδων. οἷον τυφθεῖς, τυφθεῖν. αὐτὸ δὲ οὐ κληνὸν αἰθερὶ ὅτι. ὅτι ἐν ὁφθαλμῷ εἶναι εἰδεῖν.

Εἰ δὲ. εἴπερ ἔστι.

Εἰδν. ὅτι ἀρχὰς τῶν εἰδν ἔλεγον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν μονάδα, καὶ δυάδα, καὶ τριάδα. διότι οἱ ἀπὸ μονάδος συνθεταίμενοι μέχρι τῆς τετράδος ποιοῦσι τὸν δέκα, ὅς αὐτοῖς καὶ τέλει ἐνομιζέτο, καὶ δεκάς ἐπανομαζέτο. Εἶναι οὖν ἔλεγον τὰς τετραδικὰς ταύτας ἀρχάς. καὶ κοινὰς ἐν πᾶσι, καὶ ἰδίαι ἐν τοῖς νοητοῖς, καὶ τοῖς φυσικοῖς, καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. Κοινὰς μὲν οὖν ἐπὶ πάντων, ὅτι μὴ μὲν νοητά. ἀμερῆς γὰρ ἐκείνων οὐ μόνον ἡ οὐσία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνέργεια ἐν ταύτῃ καὶ ἀκνηστὴ θεωρεμένη. Δυὰς δὲ ἡ ἐπιτήμη, ἡ τὰ ἐπιτημονικά. ἀρισμένως γὰρ τὸ, ἀπὸ τῆς ἐπὶ πᾶσι ἐρχομένη. Ἡ γὰρ ἐπιτήμη μετέστας ἐστὶν ἐξ ἀρισμένων εἰς ἀρισμένα. ὅτι ἐστὶ γὰρ ἐπιτήμη ἀόριστος. ἔστι γὰρ καὶ ἐπιτήμη ἐκλήρη, ὅτι τὸ ἐπὶ τῇ ἡμᾶς ἀγνῇ. Τριάς δὲ, τὰ δοξαστά, καὶ φυσικά. Φυσικά δὲ φημι, τὰ καθόλου, τὰ ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀλλ' οὐ τὰ καθ' ἑκάστα. Τῶν γὰρ καθόλου φυσικῶν ἡ δοξαστά. Τριάς οὖν ἡ δοξαστά, αἰθερὶ τὸ ὁρμῶν μὲν ἀπὸ τῆς μὴ ὁρισμένης δὲ ἐπὶ πᾶσι φέρεται· ἀλλ' ἡ ὁδὸς, ἡ ὁδὸς.

Εἰδημονικῶς. ἐμπείρους.

Εἰδημον. ἐπιτημονος.

Εἰ εἰδῆς. εἰ γινῆς.

Εἰδησῆς. μαθήσῃ. ἐπιτημονῇ.

Εἰδησῆς. Ἀλκμανᾶ λυγρῆς ἐλατῆρος Λακωνίης,

Ἐξοχῆς, ὅν Μουσῶν ἐνέει δέκατος ἔχθρ.

καὶ Εἰδῆς, ἐπὶ ὅ αὐτοῖς σημανομένης ἐπιτημονῆς, μαθήσῃ. ὅτι ὁμοῦ.

— Ὅφρ' εὖ εἰδῶ

Ὅσον ἐγὼ μὲν πᾶσι ἀπμοῦσθαι θεὸς εἰμι.

Εἰδῆς. γινῆς.

Εἰδησις. ἡ γινῆσις. ὅτι ἡ εἰδησις τριπλή. ἡ γὰρ ἐπιτήμη λέγει εἰδν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι. Τὸ γὰρ εἰδναι τοῦτο ἐστὶ, τὸ λαβόντα τὴν ἐπιτήμην ἔχειν, καὶ μὴ ἀποβεβληῖν· ἡ ὁλοχερετέρα γινῆσις, ἡ ἀπλῶς, ἡ κοινότερα, καὶ τοῦτο ἐχέτερον θεωρεῖται, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς. Ἐπὶ δὲ τὸ εἰδναι καὶ τὸ ἐπίστασθαι συμβάνει πᾶσι τὰς ἐπιτημονίας. Διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰδναι, τὸ ὁλοχερῆ γινῆσθαι σημαίνει· αἰθερὶ δὲ ἐπίστασθαι, τὸ ἀκριβῶς. ἡ τὸ κοινῶς ἐπὶ πᾶσι γινώσκουσιν λεγόμενον· ὡς ἐν τοῖς μὲν τὰ φυσικὰ παραέλαβε.

1 Εἰδν. ὅτι ἀρχὰς τῶν εἰδν. Totus hic articulus descriptus est ex Philopono in lib. 1. Aristotelis de Anima. fol. 17. 2.

2 Καὶ τριάδα. διότι. Loculus mutilus ex Philopono sic supplendus est: ἡ τριάδα, ἡ πλειάδα. διότι, &c. quam lectionem sensus manifeste flagitat.

3 Ποῦσι τὴν δέκα, ὅς αὐτοῖς καὶ πλείονος ὅμοιον. Loculus iste apud Philoponum sic legitur: Ποῦσι τὴν δέκα. α. β. γ. δ. γίνονται δέκα. Δέκα εἶναι ἐν ἑαυτῇ (sc. Pythagoras) τὰς τετραδικὰς ταύτας ἀρχάς, ἡ κοινῶς ἐν πᾶσι τοῖς ὄντι, ἡ ἰδίαι καὶ ἐν πᾶσι νοητοῖς, &c.

4 Νοητοῖς. Τὸ νοῦν verti intellectu, quoniam alia vox Latina non suppetit. Formatur autem intellectu a participio intellectus,

participium habent in σ acuto notatum definens, per ut declinata, optativum in ω definientem habent. Ut, τυφθεῖς, τυφθεῖν. Hoc autem εἰδῆς non declinatur per ut. Haud igitur deberet esse εἰδεῖν.

Εἰ δὲ. Si oportet.

Εἰδν. Species. Formæ. Principia rerum Pythagorei dicebant monadem, & dyadem, & triadem, & tetradem, quod ab unitate usque ad quaternionem compositi numeri conficiant denarium, qui perfectus ab ipsis existimabatur, & decas appellabatur. Dicebant igitur, quaternaria hæc esse principia, tum communiter in omnibus, tum specialiter in intellectibus, naturalibus & sensibilibus. Nam communiter quidem in omnibus, monas sunt intellectilia. Illorum enim est individua non solum substantia, sed & actio, quæ in statu, & quiete spectatur. Dyas vero est scientia, vel scientifica. Definitus enim eorum ab aliquo ad aliquid est progressus. Nam scientia est transitio a definitis ad definita. Scientia enim non est infinita. Hinc enim dicta est scientia, quod ad statum nos deducat. Trias vero, sunt opinabilia, & naturalia. Naturalia vero dico universalis in naturalibus, non autem singularia. Nam universalium naturalium est opinio. Trias igitur est opinio, quod ab aliquo quidem proficiscatur: sed non definite ad aliquid; at huc, vel illuc feratur.

Εἰδημονικῶς. Perite.

Εἰδημον. Periti.

Εἰ εἰδῆς. Si scias. Si cognoscas.

Εἰδησῆς. Disces. Cognoscas.

Cognoscas Alcmanē lyrae pulsatorē Laconicæ Eximium, quem Musa novem habent.

Et εἰδῆς, eodem significato ponitur: cognoscas, disces. Homerus:

— Ut certo sciam,

Quam nullo inter omnes Deos in honore habear.

Εἰδῆς. Scias. Cognoscas.

Εἰδησις. Cognitio. Triplex autem est cognitio. Aut enim scientia dicitur cognitio, ut ait Plato in Phædone: *Scire enim hoc est, scientiam, quam acceperis, tenere, & non amisisse.* Aut generalior cognitio, aut simplex, aut communior, & horum utrumque continens, ut ait Aristoteles in Physicis: *Nam nosse, & scire omnibus scientiis accidit.* Ubi per verbum εἰδναι, generalem cognitionem significat. Per verbum vero ἐπίστασθαι, accuratam, aut eam, quæ communiter de omni cognitione dicitur; de qua in Metaphysicis agit.

eadem analogia, qua a *coctus*, *coctilis*; a *flexus*, *flexilis*; a *factus*, *factilis*: & multa alia hujus generis.

5 Μονὰς μὲν τὴν μονάδα. His consentanea leguntur in Excerptis e vita Pythagoræ apud Photium, Cod. cēxlix. p. 1313.

6 Ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῇ ἐξοχῇ. Apud Philoponum legitur: ὁλοχερῆ γινῆσις γὰρ τὸ δὲ τῇ ἐπὶ τῇ ἐξοχῇ — quæ lectio præstat: unde ejus sensum in versione expressi.

7 Εἰδησις Ἀλκμῶν. Antholog. l. iii. p. 398. ubi integrum Epigramma leges.

8 Ὅμοιον. Il. A. v. 516.

9 Ὅτι ἡ εἰδησις τριπλή. Hæc Suidas descripsit ex Philopono in

Εἰδοθεΐα. ὄνομα κύριον.
 Εἰδομῶν. ἐθεασάμεθα.
 Εἰδομῶν. ὁμοιωθεῖσα.
 Εἰδοποιῶ. αἰπαλέκῃ.
 Εἶδος. ἡ μορφή. καὶ τὸ ὑπὸ τὸ γένος. οἷον ὑπὸ
 τὸ ζῶον ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ Φιλοσόφους. † Ὁ δὲ Περ-
 κλος ἐθαύμαζε ὅτι ἰσίδωρεν τὸ εἶδος, ὡς ἐνθεον, καὶ
 πληρὲς εἶσω Φιλοσόφου ζωῆς.

Εἶδω. τὸ κἰζω. εἶσω ὁ μέλλων. Εἶδω δὲ τὸ γνώ-
 σκω. αἰπαλέκῃ.

Εἰδωλεῖον. ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων. Εἰδωλεῖον δὲ, τὸ
 ὁμοίωμα τῶν εἰδώλων. Σημαίνει δὲ, καὶ τὸ ζυγὸν τῆς νεώς.

Εἰδωλολατρεία. ἡ τῶν εἰδώλων σπουδή.

Εἰδωλολάττης. ὁ τῶν εἰδώλων θεραπυτής.

Εἶδωλον. ὁμοίωμα. ἡ Φαντασία ζωματο-
 τος. σκιά τις αἰθεροειδής. καὶ Βακχυλίδης. Μελαμ-
 βαφές εἶδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου. Καὶ ὁ Ποιητὴς ἐπὶ
 τῇ Ἀντικλείας. Τεὶς δὲ μοι ἐκ χερῶν σκῆς εἰκλον.
 Αὐτὸς δὲ, ἡ ὑπέστασις ἡ ἀληθής. Δεῖ οὖν νοεῖν, ὡς
 Φαντασίαν σωματίων παρέχουσι τοῖς ὁρῶν, καὶ μὴν καὶ
 ὑπέστασιν ἀληθῆ. † Κελεύει ἡ Πυθία εἶδωλον τι πε-
 πλασμένον εἰς ἑὴν γυναικὸς μετώπῳ ἐξαρίαν καὶ
 ἀνεργάσθῃ ἡ πόλις. Καὶ αὖτις. Ἦν δὲ ἄρα εἶδωλα
 ταῦτα, ὧν περ οὐ μὲν μακρὸν ἔμελλε πείσεσθαι ὁ δυ-
 συχὴς νεκρὸς ἐκείνῃ. ἀλλὰ τοῦ ὁμοιώματός. Καὶ ἡ Γρα-
 φὴ λέγει, Οὐ ποιήσεις σεαυτὶ εἶδωλον, οὐδὲ πᾶν ὁ-
 μοίωμα, ὡς ἀφ' ὧν οὐκ οὐκ μετὰ εἶδωλον, καὶ ὁ-
 μοίωμα. Ὁμοίωμα δὲ, τὸ τῶν ὑπεστάτων, οἷον θεῶν, ἡ
 ἀνθρώπων. Διαφέρει δὲ τὸ θεοσκηῖν καὶ λατρεύειν.
 Συμβαίνει μὲν γὰρ ἀφ' ὧν θεοσκηῖν, οὐ μὴν
 δὲ λατρεύειν καὶ ψυχῇ. ἐχάτερον δὲ ἀσπεῖς, καὶ
 θεοσυχὲς. † Σοφοκλῆς.

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς εἰδὲν ὅντες ἄλλο, πλὴν

Εἶδωλα.

ἀπὸ τοῦ ἀπεικασμάτος ἀνυπαρκτῶν ἀνυπαρκτότερα.
 Καὶ Δαμασκίος Φιλόσοφος. Ὅταν ἀλλὰ παραγμάτων γε-
 γενήσῃ εἶδωλα ἅττα ἀνυπαρκτά, σκῆς ὁνει-
 ράτων, ὡς Πίνδαρος. † Καὶ οἱ τοῦ Ἐφεσίου οἱ εἶδω-
 λων θεραπυταὶ ἐτύγγον ὄντες.

1. 1. Aristotelis de Anima, fol. 5. 2. ubi nonnulla aliter leguntur;
 ut Lector, qui locum istum cum Suida contendere non gravabi-
 tur, ipse facile observabit.

1. Ὁ δὲ Περκλὸς Ἰθακίμ. Hæc sunt verba Damascii in vita
 Isidori Philosophi, apud Photium Cod. cxxlii. p. 1067. Præceden-
 tia huius Fragmenti leguntur supra, v. Ἀιδεός.

2. Καὶ τὸ ζυγὸν τῆς νεώς. Sed tunc εἶδωλον scribitur, non εἶδω-
 λον. P.

3. Σπουδή. In 2 MSS. Paris. scriptum observavi σπουδή.

4. Εἶδωλον. σκῆς ὁμοίωμα. Etymologicum M. Εἶδωλον. ἡ
 δὲ τῇ σκῆς σκῆς σκῆς σκῆς. i. e. Εἶδωλον. Simulacrum
 maxime tenue ex corporibus manans: quæ verba ex veterum Epi-
 cureorum Philosophia illustranda sunt. Ii enim statuebant, ex om-
 nibus corporibus perpetuo fluxu simulacra quædam exigua ipso-
 rum corporum manare, quæ, in oculos nostros sese ingerentia,
 efficiant, ut res externas visu percipiamus. Gellius. v. 16. Epi-
 curus affluere semper ex omnibus corporibus simulacra quadam cor-
 porum ipsorum, eaque sese in oculos inferre; atque ita fieri sensum
 videndi putat. Macrobius Saturnal. vii. 14. Quia in audiendo,
 gustando, et odorando, atque tangendo, nihil e nobis emitimus, sed

Εἰδοθεΐα. Eidothea. Nomen proprium.

Εἶδομῶν. Vidimus.

Εἶδομῶν. Assimilata.

Εἰδοποιῶ. Accusativo. Formo.

Εἶδος. Forma. Et Species, quæ Generi
 subijcitur: ut apud Philosophos Homo Ani-
 mali. Proclus autem mirabatur Isidori formam
 ut divinam, et intrinsecus philosophicæ vitæ
 plenam.

Εἶδω. Condo. Futurum Εἶσω. Εἶδω etiam,
 Scio. Cognosco. Accusativo.

Εἰδωλεῖον. Idolorum templum. Εἰδωλεῖον vero,
 simulacrum. Significat etiam navis jugum,
 sive, transtrum.

Εἰδωλολατρεία. Idolorum cultura.

Εἰδωλολάττης. Idolorum cultor.

Εἶδωλον. Simulacrum, & velut umbra cor-
 poris. Spectrum. Umbra quædam aerea. Et
 Bacchylides. Nigro colore tinctum simulacrum
 viri Ithacensis. Et Poeta de Anticlia. Ter
 autem ex meis manibus elapsa est umbræ si-
 milis. Αὐτὸς vero, i. e. Ipse, est vera alicujus
 personæ substantia. Oportet igitur intellige-
 re, corporum imaginem intuentibus præbere,
 non etiam ipsorum substantiam. † Juba Py-
 thia simulacrum quoddam specie mulieris effi-
 citum, sublime suspendi; [quo facto,] civitas
 convuluit. Et rursus. Erant autem hæc simu-
 lacra eorum, quæ infelici illius cadaveri brevi
 post tempore erant eventura. Εἶδωλα dixit, pro,
 ὁμοίωμα. Et sacra Scriptura dicit: Non facies
 tibi simulacrum, nec ullam similitudinem.
 Differentia enim est inter Εἶδωλον & Ὅμοιωμα.
 Nam Εἶδωλα sunt rerum non subsistentium effi-
 gies, ut Tritones & Sphinges, & Centauri. Ὅ-
 μοιωματα vero, sunt rerum subsistentium
 imagines, ut ferarum, aut hominum. Dif-
 fert autem verbum θεοσκηῖν, Adorare, a
 verbo λατρεύειν, Colere. Nam contingere
 potest, ut quis metu coactus [Idola] adoret,
 non vero etiam ex animo colat. Sed utrum-
 que est impium, & Deo invisum. † Sophocles:
 Video enim nos nihil esse aliud, nisi

Simulacra.

id est, imagines rebus vanissimis vaniores. Et
 Damascius: Quum pro rebus gestis simulacra
 quædam literis mandamus, umbram somniorum,
 secundum Pindarum. † Ephraimitæ simula-
 crorum cultores fuerunt.

extrinsecus accipimus, quod sensum sui moveat: quippe & vox ad
 aures ulro venit, & aura in naves insuunt, & palato ingeritur,
 quod gignat saporem, & corpori nostro applicatur tactu sentienda:
 hinc putavit & ex oculis nostris nihil foras proficisci, sed imagines re-
 rum in oculos ulro manare. Hæc igitur imagines rerum, sive si-
 mulacra corporum, Epicurei appellabant εἶδωλα, teste ipso Epicu-
 ro apud Laertium lib. x. num. 46. Cicero spectra vertit, lib. xv.
 Ep. 16. & alibi.

5. Ἀιδεός. In MS. A. rectius legitur αἰθεροειδής: uti etiam in
 Etymologico M.

6. Ὁ Ποιητής. Homerus Odys. A. v. 206.

7. Μακρός. Hanc lectionem ex MSS. revocavi: in prioribus
 enim Edit. male legitur μικρός.

8. Εἶδωλα μὲν γὰρ πᾶσι. Hic locus sumptus est ex Theodoro,
 Quæst. in Exod. xxxviii. Pearl. † Contra hanc observationem
 Suidæ, vel potius Theodoret, disputat Heraldus ad Arnobium
 lib. vi. p. 238. quem vide.

9. Σοφοκλῆς. In Ajace Flagell. p. 8. P.

10. Καὶ Πίνδαρος. Pythionie. viii. v. 136. Vide etiam su-
 pra v. Ἀνυπαρκτός.

Εἶδωλον.

Εἰδωλον. ὁμοίωμα εἶδος. Σοφοκλῆς

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
Εἰδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφῳ σκιάν.
Τοιαῦτα ποῖναι εἰσορᾶν, ὑπέροπον
Μηδὲν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἐπέειπε.
Μηδ' ὄγκον ἀγῆς μηδὲν, εἰ μὴ πλεονέχῃ.
Ἡ χεὶρ βέλτερος, ἢ μακροὶ πλούτῳ βέλτερος.
Ὡς ἡμέρα κλίνει τὴν ἀνάνη πάλιν
Ἀπαντα τὰν γένεσιν. τοὺς δὲ σώφρονας
Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ τυχεῖσι τοὺς χαρούμενους.

Εἰδώς. ματάν.

Εἰδός. ὁ μῦθος ἡμέρας.

Εἰδυλός. ἡ ὁπτήμων.

Εἶν. ἄγε δὴ. συγκαταθεσὶς μὲν τῶν εἰρημίων, συνελθὼν δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

Εἶν. τοῦτο χαλεπὸν ἀπὸ τοῦ λόγου. ἀντὶ τούτου, ἡ δὲ οὐτως.

Εἰ εἰδός. εἰ γνός.

Εἶν. ὑπάρχον.

Εἰδωλ. ἡσυχία. ἀντὶ τούτου εὐθὺς, ἢ εὐθύς. τὸ δὲ ἰδὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ εὐθείας.

Εἶν. εὐκλεῖον ἐπὶ τῇ ῥήματι. καὶ Εἰ ὁμοίως.

Εἰκάδι. ὄνομα κύριον.

Εἰκάδων. οἰόμενοι, ἢ ὁμοῖον. Εἶχε δὲ πρὸς ἀλλήλους ἡ τοῦ πρὸς ὅσους, φάσμα μικρὸν, ὡς εἰκάδων μᾶλλον π, ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μορφήν αὐτῆς. καὶ αὐτῆς. Δεινότερον ἔδοξε τῶν κατὰ αὐτὸν, οἷα δὲ ἰκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάδων.

Εἶχε. ὑπερχεῖ. οἷς εἶχε πῦρ ἀσπετον.

Εἰκάδων. εἶκον, καὶ πρὸς τὴν γλῶσσαν.

Εἰκάδων. ὑπερχεῖν. ὑπέκειν. Σοφοκλῆς. Ἀλλὰ τῶν ἡσυχίᾳ δένοντα μηδὲν τοῖς κατὰ τὴν εἰκάδων.

Εἶχε. ὁμοίωσεν.

Εἰχασία. ὁ εἰκασμός.

Εἰχασμεῖα. πρὸς Ἀριστοφάνη, ἀντὶ τούτου ἐσκεμμένα. Ταυτὶ γὰρ εἰχασμεῖα καὶ τὸν Αἰσχύλον.

Εἰχασμένον. ὁμοῖον.

Εἰχία. ὀλίγη. ὡς ἐτυχε. Καλλίμαχος.

Τῆς εἰχίας ὅθεν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλεξίς. τῆς, ἡς τὰ ἀπὸ τοῦ πρὸς, ἡ γὰρ τὰ πύργα, ὅθεν ἀπέβρασε, οὐδὲ ἀπεκάλυψε ἢ μολυβδός. ἀντὶ τούτου, ἀσφον τὸ ἀλθρον.

Εἰ καὶ λύκῳ ἐμνήσθης. τοῦτο λέγει ἐπὶ τῶν, ὡς ἀν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς ὁ πρὸς γινόμενον.

1 Βάβη.] Apud Sophoclem legitur βάβη. P.

2 Εἶν. ἄγε δὴ.] Ex hoc loco non potest expungi, quoniam duz istæ voces in MSS. non reperiuntur.

3 Σοφοκλῆς.] In Electra, p. 125. ubi sic legitur:

Αὐτὴ δὲ τοῦ καὶ, ἀλλὰ τῶν κατὰ τὴν μορφήν. P.

4 Τῆς εἰχίας ὅθεν.] Lege Εἰχίας, ἢ ὅθεν ἀπὸ τοῦ. Pars posterior versus huius legitur etiam supra v. Ἀπὸ τοῦ πρὸς.

5 Ἀπὸ τοῦ πρὸς.] Fortasse melius ὁπτιον, non cribratum, a ὁπτι cribro. P. † Conjecturam hanc confirmat Helych. v. Ἀπὸ τοῦ πρὸς, quod exponit, τὸ ἀπὸ τοῦ πρὸς (sic enim ibi legendum est pro ἀπὸ τοῦ πρὸς) πρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς.

Εἰδωλον. Idolum. Effigies. Sophocles:

*Video enim nos nihil esse aliud, nisi
Simulacra, aut levem umbram.
Talia igitur intuens, superbum
Nullum unquam dixeris in Deos verbum.
Nec fastu ullo te efferas, si forte
Aut viribus alteri præstas, aut divitiis.
Nam dies inclinatur, & extollit rursus
Omnia humana. Bonos autem
Dii amant, & oderunt malos.*

Εἰδός. Qui novit.

Εἰδός. Mensis dies. Idus.

Εἰδυλός. Sciens. Perita.

Εἶν. Esto. Age. Hac voce assentimur ante dictis, eademque cum sequentibus connectimus.

Εἶν. Hoc verbo orationem claudere solemus: pro, Hæc quidem ita dicta sint.

Εἰ εἰδός. Si scias. Si noris.

Εἶν. ὑπάρχει. Sit.

Εἶν. Temporis adverbium. Pro εὐθὺς, Confestim: vel pro εὐθύς. Ἰδὺς vero, plerumque significat, Recta via, vel serie.

Εἶν, & Εἰ, optantis adverbium. Utinam.

Εἰκάδι. Icadus. Nomen proprium.

Εἰκάδων. Existimans. Assimilans. *Habebat autem quoddam vultus velamentum, ut forma ejus conjiceretur potius, quam revera conspiceretur.* Et rursus. *Prudentissimus suæ ætatis hominum habitus est, quod esset aptissimus ad res obscuras conjecturis assequendas.*

Εἶχε. Cedebat. Quibus immensus ignis cedebat.

Εἰκάδων. Cedere. Per productionem, ab εἶχε.

Εἰκάδων. Cedere. Concedere. Sophocles: *Tu vero tandem, cum nihil valeas, rerum dominis cede.*

Εἶχε. Assimilavit.

Εἰχασία. Similitudo. Conjectura.

Εἰχασμεῖα. Apud Aristophanem, pro, Meditati fumus. Hæc enim meditati fumus secundum Æschylum.

Εἰχασμένον. Assimilatus. Similis.

Εἰχία. Exigua. Fortuita. Callimachus: *Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.* Ἀπὸ τοῦ πρὸς hic significat, furfur secrevit. Intelligit ergo farinam cribro non purgatam: proprie, non concussam.

Εἰ καὶ λύκῳ. Quamvis lupi mentionem feceris. Hoc dicitur de iis, qui statim adveniunt, postquam quis ipsorum fecit mentionem.

6 Καὶ εὐθὺς πρὸς γινόμενον.] Quæ in prioribus Edit. sequuntur, Εἰ εὐθὺς ἰδὺς, &c. ex textu delenda censui, quoniam temere &c absque ullo judicio ex Aristoph. in Vesp. p. 328. Ed. Basil. in hunc locum translata erant. Ne quid tamen Lector desideret, hæc hic describam:

Εἰ εὐθὺς ἰδὺς

Τὸν πατὴρ ὅτι βύλομαι, τέτοιον ἀπαλαχθῆναι τῶν

ὀρθοφύλων καὶ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῶν πρὸς

Ζῶν βίον γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρὸς, αὐτὸν ἰδὺς

Ταῦτα δὲ, ξυνομιλίας δὲ, & φροῦν πρὸς πρὸς.

In versu secundo pro ὅτι apud Aristophanem legitur ὅτι: & in versu ultimo πρὸς πρὸς, pro πρὸς πρὸς.

Εἰκαυθευλία. μαλακοφροσύνη.

Εἰκαυομυθία. Φλυαγία. καὶ Εἰκαυομυθία. ἡ Φλυαγία.

Εἰκαῖον. μάταιον. ἀναφελές. Ὁραπεία δὲ ἔστι ἐκαστῶ ἡμῶν δαίμων, τοῦτον χαθάρσι πάθος ἀφαιρῶν, καὶ εἰκαῖότητος, καὶ δυσσεβήσεως τὸ πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. καὶ αὖθις. Μηδὲν γὰρ εἰκαῖον Πλάτων λέγειν Φησὶν.

Εἰκαυορρημονεῖ. ματαίως λέγει.

Εἰκαυορρημοσύνη. ἡ ματαίολογία.

Εἰκαῖον. μάταιον. καὶ εἰκαῖότης.

Εἰκαῖον. ἡμῶν. ὁ διφορεῖται.

Εἰκαῖ. ματαίως. ἀπὸ τοῦ, ψευδώς. Τοῦτο γὰρ εἰκαῖ περὶ τοῦ μὲν ἐστὶ.

Εἰκαῖ. μάταιον. παροιμία. Μὴ εἰκαῖ τὸ Ἄβυδον. λέγει τὸ πρὸς πλεῖν, ἢ ἀφαιρῶν. Λέγει δὲ ἐπὶ τῷ ἀφαιρῶν τὸν οὐδέν.

Εἰκαῖ ῥαψωδία. ἀπὸ τοῦ, Φλυαγία. Ὁ δὲ σκήπτει μανίαν, καὶ εἰκαῖ καὶ ὡς ἔτυχεν ἄλλα ἐπὶ ἄλλοις ἐλάλει, καὶ ἀκόλουθον τῷ πρῶτῳ δεύτερον οὐδέν.

Εἰκαῖ τῷ Ἡρακλεῖ. ἐπὶ τῷ ἀνεπιλήπῳ τῷ πρῶτῳ ἐπιτελούντων.

Εἰκαυολεῖν. εἰκαῖ. ἡ εἰκαῖ καὶ μάταιον βάλλειν. Φῶς αὐτοῖς παρεσκευάζει εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι μήτ' εἰκαυολεῖν. Πολύβιος Φησὶν.

Εἰκαυορρ. ὑπερφορρ. καὶ Εἰκαυορρ. ὁμοίως.

Εἰκαῖ. καὶ χαλαρή. καὶ ταυτὸν ἐστὶν. Ἀπὸ τῷ ὁ σχήματι κυρίως ἀμφω λαμβάνεται.

Εἰκός. ὁρέπον. ἡ ἀκόλουθον. εὐλογον. Λάμβανεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ πρῶτῳ. Τῶν ὁ Κάισαρος χρησιμάντων, ὅς ἐπεδωξάν τινα ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ αὐτὸ τὸ εἰκός συμβάλλεται, ὅτι μὴ χαλαρῶν αὐτοὺς ἐδιδάκτο, ἢ ἐφοβήθησαν ἐξοικεῖν εἰς τὴν βράχην. Καὶ αὖθις. Ταῦτά τε ἐπὶ τοῖς πρῶτον ἐξηγήθη αὐτῶν, καὶ ἀμφω τῷ εἰκότι ἐδόκει συμβαίνειν. Καὶ αὖθις. Καὶ ἡ τῇ τε ἄλλῃ ἀρατῇ, καὶ ἡ αὐτῇ διότι καὶ ταῖς εὐφραταῖς τῷ τὸ φύσεως θεοῦ τὸ εἰκός ἀπιδιδούς, οὐ πέρα τοῦ νομομισμοῦ τῇ εὐτυχίᾳ ἐπέστη. Ἡ Εἰκός γὰρ ἐγχειροῦν καὶ ἀράσκειν κακῶς. Ὁ δὲ τὸ Πινδαρικόν, δὲ ῥέζοντα καὶ παθεῖν κακόν. καὶ Ἡροδότου ὡς μὲν ἐγὼ δοκέω, καὶ τὸ εἰκός ἐμοὶ συμμαχεῖ, ὅς ἐστιν εὐνοῖα Λακεδαιμονίοισι. Ἡ τῶν μηχανημάτων δ' αὖ πάλιν καὶ φερόμενα πρὸς τὸ εἰκός ἐξελύοντο.

similitudo pro me pugnat, non favebat Lacedaemoniis. Ἡ Machinarum vero bellicarum ictus, qui [muris] infligebantur, ut erat verisimile, dissolvebantur

Εἰκοσιν. ὁ δέκατος. καὶ εἰκοσάκωπεν πλοῖον, καὶ εἰκοσάκωπεν καὶ εἰκοσάκωπεν.

1 Θεραπεία δὲ ἔστι ἐκαστῶ ἡμῶν. Hæc descripta sunt ex Marco Antonino, lib. 11. §. 13. ubi vide doctissimum G. takerum. Supra apud Suidam, v. Δαίμων, ubi idem hic locus existat, pro εἰκαῖον legitur κακότης.

2 Διφορεῖται. Id est, & Εἰκαῖον dicitur, per ei, & ἰκαῖον per ei.

3 Ἐπὶ τῷ ἀνεπιλήπῳ. In Vaticana Proverbiorum Appendice pro-

Εἰκαυθευλία. Temeritas, & levitas mentis.

Εἰκαυομυθία. Vana loquitur. Nugatur. Et Εἰκαυομυθία, Vaniloquentia.

Εἰκαῖον. Vanum. inutile. Cultus vero Genii, quem quisque nostrum intra se gerit, is est, ut eum affectibus immunem custodiamus, & temeritate alienum, nec offensum iis, quæ a Deo & hominibus sunt. Et rursus: Nihil enim temere Plato se dicere ait.

Εἰκαυορρημονεῖ. Temere loquitur.

Εἰκαυορρημοσύνη. Vaniloquentia.

Εἰκαῖον. Vanus.

Εἰκαῖον. Similis. Duobus modis effertur.

Εἰκαῖ. Temere. Item, Falso. Hoc est ex iis, quæ temere creduntur.

Εἰκαῖ. Temere. Proverbium. Ne temere Abydum. Desideratur, præternaviges. Dicitur de iis, qui periculis se committunt.

Εἰκαῖ ῥαψωδία. Nugas loquitur. Ille vero, simulans insaniam, temere quidvis effutiebatur, ita ut posteriora cum prioribus neutiquam consentirent.

Εἰκαῖ τῷ Ἡρακλεῖ. Frustra Herculi. De iis, qui sine reprehensione res conficiunt.

Εἰκαυολεῖν. Conjicere. Vel, frustra & irritò jactu jaculari. Lumen sibi præpararunt, ne laborerentur, neve temere jacularentur: ait Polybius.

Εἰκαυορρ. Cedimus. Recedimus.

Εἰκαῖ. et χαλαρή. idem significat, i. e. Effingere. Nam de figura utrumque proprie dicitur.

Εἰκός. Decorum. Vel, Consentaneum. Rationi conveniens. Sumitur etiam pro πᾶσι, Foras. Cum Caesaris milites vicissent, neminem sunt persequuti: ut mihi quidem videtur, & ipsa verisimilitudo suadet, quia ipsos assequi non poterant, vel verebantur, ne in vada inciderent. Et rursus: Hæc autem ipsi præter priora nuntiata sunt: & utrumque videbatur contigisse, ut erat verisimile. Et alibi: Erat autem cum ob alias virtutes admirabilis, tum ob istam, quod vel in ipsis felicitibus rerum successibus, naturæ legi redderet id quoderat consentaneum, nec felicitate superbiens quidquam præter morem receptum affectaret. Ἡ Consentaneum enim est, eum, qui [mala] conatur, cum malis quoque conflictari; secundum illud Pindaricum: Oportet eum, qui malum aliquod facit, malum etiam aliquod pati. Et Herodotus: Ut ego quidem arbitror, & ipsa verisimilitudo pro me pugnat, non favebat Lacedaemoniis. Ἡ Machinarum vero bellicarum ictus, qui

Εἰκοσιν. Viginti. Et [composita:] Εἰκοσάκωπεν, Εἰκοσάκωπεν, & Εἰκοσάκωπεν.

verbiū hoc sic exponitur: Ἐπὶ τῷ ἀνεπιλήπῳ τῷ πρῶτῳ ἐπιτελούντων. ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἢ ἐπὶ τῷ ἀνεπιλήπῳ. Vide etiam Suidam paulo post v. Εἰκότιον.

4 Ἀπὸ τῷ ὁ σχήματι. Ne dubites emendare, ἐπὶ τῷ ὁ σχήματι. quam lectionem in versione secutus sum.

5 Πρὸς τὸ Πινδαρικόν. Locus Pindari, quem auctor anonymus hic respicit, existat Nem. iv. v. 58. ubi vide Scholiaſtam.

Εἰκότιον.

Polybius. Tr. Gr. 43. Vol. V. p. 85.

x Dio Cass. I. 572. 6-10. Rationem. II. 1521.

Εικότα. Ἐξ ἑσχαμέναι. Συλλογζόμενος ἐκ τῶν εἰκότων τὸ συμβεβημένον. † Δόξα γὰρ πρὸς ὑπὸ ληθὲν ἐκ τῶν εἰκότων λογισμῶν γενομένη, διεφθάρθαι τὴν ἀλήθειαν ἅπασαν.

Εικότα. Τοῦτο δὲ πρῶτον αὐτοὶ χαλεδῶν ἐκ τῶν εἰκότων.

Εἰκοτολογῆσαι. ἐσχαμένως εἰπεῖν.

Εικότων. ὁμοίων. Ὁ δὲ, εἴ τι τύχοι, πρὸς ἑσχατον τῶν πρῶτων ἡλαζονεύετο, συμπλάθων ὅτι τῶν εἰκότων. τῆς τῆς, ἐφύδρετο. καὶ παροιμία. Εἰκὴ τῶν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτων πάντα τε- λούτων.

Εικότως. δικαίως. πρεπόντως.

Εἴκω. δολικῇ. τὸ ὑποτάττομαι. ὁ ὁμοίω.

Εἴκω. τὸ εἰκόνα Ἀθικῶς χτ' ἀποκοπῆ. Εἰκὼν δὲ τὸ ὁμοίωμα, παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὁμοίω. Ἰτέν δὲ, ὅτι Φασὶν οἱ ἀρεδῶνται τῶν Ἱσρικῶν, ὡς τὸ οὐ- λον καὶ ὀλιγότερον οἰκειότερον ὅτι γράφειν ἐπὶ τῇ εἰ- κόνι τῶν Χριστῶν. καὶ Εἴκω, τὸ εἰκόνα. καὶ Εἰκῶς πληθυντικῶς, τὰς εἰκόνας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Τὰς εἰκῶς τῇ ἐγγύθειαν τὰς ἐμὰς μιμήματα.

Εἰκὼν. εἰκόν. ὁμοίωμα. Δαβὶδ. Κύριε ὦ τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξοθενώσης. Ἡ γὰρ εἰκὼν πρῶ- καίρειν ἔχει τὸ ἀνθρῶ.

Εἰκόνας. δύο κειμήλια τὴν πόλιν ὡς πάνυ χα- λὰ.

Εἴκων. ὑποχωρῶν. καὶ Εἴκοι, ὑποχωροῖ.

Εἰλαδόν. χτ' συστροφί.

Εἰλαπινάζων. εὐαχρῶμεν. καὶ Εἰλαπινάτης. εὐωχῆτης. συμπότης.

Εἰλαπίνη. ὁρμή. εὐαχρῶ. ὅτι τῇ δαφνῶς δα- πανῶν. Λάπιν γὰρ τὸ ἐκκεῖν.

Εἰλαρ. ἀσφάλεια.

Εἰλάρχας. ταξίαρχας.

Εἴλας. ἀγέλας.

Εἰλαπίνους. τοῖς ὄζοις.

Εἰλεδανός. ὁ δεσμός.

Εἴλεν. ἔλαβεν, ἐνίκησεν, ἐκράτησεν.

Εἰλενία. πόλις.

1 Συλλογζόμενος ὡς τὸ εἰς] Hec sumpta videntur ex loco illo Polybii lib. iii. c. 93. Ἀντικῶς δὲ πρὸς αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἡμέρων παρεστῶτων ὡς πολέμων, συλλογζόμενος ὡς τὸ εἰκότων, &c.

2 Καὶ ὁμοίω] In prioribus Edit. post ὁμοίω additur παροϊκῶς: quæ vox cum sit supervacanea, nec in MSS. reperiatur, eam e textu delendam censui.

3 Εἴκω] Si verum esset, quod a Suida scribitur, hoc per apo- copen esse formatum, & idem esse, ac τὴν εἰκόνα, ergo dicendum esset εἰκόν, εἰκόν, εἰκόν, εἰκόν: quod apud alios non reperias. At εἰκὼν scribendum puto, ut Δοκίμ. Nam εἰκὼν, Poeticum est, pro communi εἰκόν, εἰκόν. Euripides Medæ, v. 1161.

4 Ἀφ' ὧν εἰκὼν ἐστὶν ὁμοίωμα τῆς πόλεως.]

Idem in Iphigenia in Tauris, v. 816.

Εἴκω τὸ ὡς ἰσὺς, εἰς μίαν ὁμοίωσιν. P.

Recte hic Portus a Suida dissentit, monetque εἰκὼν potius quam εἰκὼν scribendum esse. Ceterum τὸ εἰκὼν, ὡς, pro εἰκόν, non so- lum apud Poetas, sed etiam scriptores in prosa occurrit, quoniam eam vocem in Herodoto me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat.

Εικότα. Quæ probabili conjectura nituntur. Ex verisimilibus conjectans id, quod erat even- turum. † Opinio enim ex probabili conjectura or- ta animum eorum subiecit, totum exercitum de- letum esse.

Εικότα. [Verisimilia.] Illi autem hanc opini- onem contra alios tuebantur, probabilibus argu- mentis nixi.

Εἰκοτολογῆσαι. Ex conjectura loqui.

Εικότων. Similium. Ille vero temere coram u- noquoque ad se accedentium sese jactabat, veri- similiter [multa] confingens. Id est, mentieba- tur. Et proverbium: Frustra Herculi. De iis, qui sine reprehensione rem perficiunt.

Εικότως. Merito. Ut decet.

Εἴκω. Dativo. Cedo. Item, ad similitudinem alicujus effingo.

Εἴκω. Attice per apocopen pro εἰκόνα, Ima- ginem. Εἰκὼν enim est imago, ab Εἴκω, ad simi- litudinem alicujus effingo. Sciendum autem, accuratissimos Historicos dicere, melius esse in Christi imagine crispas & raras capillos pin- gere. Et Εἴκω, Imaginem. Et in plurali τὰς Εἰ- κῶν, Imagines. Aristoph. Nubibus: Imagines anguillarum mearum imitantes.

Εἰκὼν. Imago. Simulacrum. David: Domi- ne, in urbe tua imaginem impiorum abolebis. I- mago enim colorem habet ad exiguum tantum tempus durantem.

Εἰκόνας. Duas imagines in pulcherrimo ur- bis loco collocatas.

Εἴκων. Cedens. Recedens. Et Εἴκοι. Cedat.

Εἰλαδόν. Gregatim. Turmatim.

Εἰλαπινάζων. Epulans. Convivans. Et Εἰλα- πινάτης. Convivii particeps. Compotator.

Εἰλαπίνη. Epulum. Convivium lautum. Ita dictum a profusione sumptuum. Λάπτει enim significat evacuare.

Εἰλαρ. Propugnaculum. Locus tutus.

Εἰλάρχας. Ordinum, vel, Turmarum præ- fectos.

Εἴλας. Greges. [Ordines. Turmas.]

Εἰλαπίνους. Abiegnis. Subintellige, ramis.

Εἰλεδανός. Vinculum.

Εἴλεν. Cepit. Vicit. Subegit.

Εἰλενία. Elenia. Urbs.

4 Ἰσὺν δὲ, ὡς φ.] Quæ hic de Christi imagine leguntur, alicui loco posita sunt, nec ad vocem Εἴκω, ὡς, sed Εἴκων, pertinent.

5 ὡς τὸ εἶναι] Christum Servatorem nostrum crispas habuisse capillos per veterem traditionem Ecclesia Orientalis credidit. Jo- hannes Damascenus in Epistola ad Imperatorem Theophilum, (quam edidit Combefisius in Originum Constantinopolit. Manipulo, Paris. 1664. 4.) p. 114. Christi speciem & figuram sic describit: Καθὼς οἱ Ἰσραηλῖται Ἰσραὴλ ἀφ' ὧν αὐτῶν τῇ ἐκτίσει, εὐά- λει, σύνθετον, εὐάφην, ἐπὶ τῇ, ΟΥ' Α' Ο' ΦΙΕΙΝ, ἐπὶ τῇ, &c. i. e. interprete Combefisio: Quali forma veteres historici eum de- scribere; præstanti statura, superciliis junctis, venustis oculis, jussu nato, crispis casariæ, subcervum, &c.

6 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 91. v. 17. P.

7 Εἰλαδόν] Vide infra v. Ἰλαδόν.

8 Εἰλαπίνη] Athen. l. viii. p. 362. Τὰς θοῖας ἐ τῇ λαμπρο- τέρει παρεστῶτι δαίμονι οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνης. Et paulo post: Τὰς δ' εἰλαπίνης δὲ τὸ ἐν αὐτῇ παρεστῶτι γυναικὶ καὶ δαίμονι. λαφύττει γὰρ ἐ λαπίνου τὸ ἐκεῖν ἐ δαίμονι. quem locum ex Athenæo repetit Eustath. ad Odyss. A. p. 1413.

9 Εἰλάρχας] Alias Ἰλάρχας. Vid. infra. v. Ἰλα.

Εἰλός. ἡ μαγευτικὴ τράπεζα. σημεῖον δὲ αὐτῆς τὸ $\odot$.

Εἰλέσιον. τόπος $\odot$.

Εἴλετο. ἠθέλησεν.

Εἰλείθυα. αἱ ἐπὶ τῇ $\odot$ πικρῶν θανάτων ἑφοροί.

Εἴλλειν. εἰργεῖν. κωλύειν. παλαιὰ ἡ λέξις. Ἀελοφάνης Νεφέλαις. Ὡς νῦν πάλιν αὐτὸν εἴλλει τὴν γνώμην αἰεὶ. Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς ἀπῆλκε. ἔφελκε. Ἐνθεν, καὶ τὸ Εἰλάσειν, καὶ ἐν συνθέσει Ἐνείλλειν πάλιν ὁμοθυμῶν. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ἑαυτοῖς χαλάμην πολλὴν οὐείλλοντες, ἐπέβαλον εἰς τὸ διηρημένον τοῦ τείχους ἀλλ' ἀπὸ τῆς $\odot$ φροντὶς ἐς τὴν ἀέρα λινόδετον ὥσπερ μυλολόνητον.

Εἴλη. ἐπὶ τῇ ἑγμάτος, καὶ πλήθους συστροφῇ. Ξενοφῶν. καὶ Εἴλη ἡ ὁπή. ἐξ οὗ καὶ Εἰλός, ἡ χαλάρυξις.

Εἴλη. ἡλίας ἀλέα. αὐγή.

Εἰληδόν. συνετραμμένως.

Εἰληθερούμενος. θερμανόμενος. τὸ ῥῆμα, Εἰληθεῖν.

Εἰληθεῖν, εἰληθεῖν. τὸ εἰλήθη. καὶ εἰληλούθειν.

Εἰλήσας. συφρέλας.

Εἰλήσις. ἑκκαυσις.

Εἴληφεν ἡ παῖς τὸ μῦθον. ἐπὶ τῇ $\odot$ ἀξίως ἐαλωκότων.

Εἴληγεν. ἔλαχεν. εἴληφεν.

Εἰληγῶ. τὸ μὲν ῥῆμα ἀπὸ διφθόγῃς ἀντὶ τοῦ σκοτοδινῶ. Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίεον λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα Ἰλιγγος ἀπὸ τοῦ ἰ. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἰληγῶ.

Εἴλιγγον. σκότωσον.

Εἰλικνοειδές. τὸ κυκλοειδές, καὶ ὁμαλόν.

Εἰλικρινές. τὸ καθαρόν, καὶ ἀμυγρὸς ἐτέρεον.

Εἰλικρινής. καὶ Εἰλικρίνεια, ἡ καθαρότης. καὶ οὐδέτερον, ἡ Εἰλικρνοειδές.

Εἰλίπτης βοῦς. ὁ τοὺς πόδας ἐλίσσων ἐν τῇ πορείᾳ.

Εἴλικον. ἔσυρον. καὶ Εἰλκύνθη.

Εἴλομεν. ἐπορήσαμεν.

Εἰλόμενον. συναλυνόμενον. συβλεόμενον.

Εἰλομένων. συνεσταλμένων. συβλεκλεισμένων.

Εἰλόμην. παρέρχουσα. ἠθέλησα.

Εἰλέμενος. συσπρόμενος.

Εἴλω, εἴλωτος. ὁ δοῦλος. καὶ τὸ ἐθνικὸν Εἴλω-

1 Εἰλός. Vide paulo post. v. Εἰλός.

2 Μὴ νῦν. Aristoph. Nub. p. 101.

Μὴ νῦν πάλιν αὐτὸν εἴλλει τὴν γνώμην αἰεὶ.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀπῆλκε. ἔφελκε. Ἐνθεν, καὶ τὸ Εἰλάσειν, καὶ ἐν συνθέσει Ἐνείλλειν πάλιν ὁμοθυμῶν.

Λινόδετον ὥσπερ μυλολόνητον.

Sic & apud Suidam perpetua versuum serie scribendum est; & deinde subiiciendum, εἴλω ἀντὶ τῆς ἀπῆλκε, &c. Confule Græca scholia. P.

3 Ἀντὶ τῆς ἀπῆλκε. ἔφελκε. Ἐνθεν, καὶ τὸ Εἰλάσειν, καὶ ἐν συνθέσει Ἐνείλλειν πάλιν ὁμοθυμῶν. Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίεον λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα Ἰλιγγος ἀπὸ τοῦ ἰ. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἰληγῶ.

4 Εἴληγεν. ἔλαχεν. εἴληφεν. Εἰληγῶ. τὸ μὲν ῥῆμα ἀπὸ διφθόγῃς ἀντὶ τοῦ σκοτοδινῶ. Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίεον λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα Ἰλιγγος ἀπὸ τοῦ ἰ. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἰληγῶ.

5 Εἰλικρνοειδές. Legendum est εἰλικρινές, ut recte Portus vidit.

6 Εἴλω, εἴλωτος. ὁ δοῦλος. καὶ τὸ ἐθνικὸν Εἴλω-

Εἰλός. Coquinaria mensa. Significat etiam morbum.

Εἰλέσιον. Elefium. Locus.

Εἴλετο. Voluit.

Εἰλείθυα. Ilithyia. Dea, parientium præfides.

Εἴλλειν. Coercere. Impedire. Hæc vox est antiqua. Aristophanes Nubibus: *Ne nunc quod animo voluis, penes te semper preme, sed id, quod meditatus es, in aerem dimitte, ut scarabæum filo alligatum.* Εἴλλει, pro, Include, Attrahe. Inde & Εἰλάσειν, & compositum Ἐνείλλειν apud Thucydidem. *Peloponnesii lutum arundineis cratibus involventes, in muri hiatus conjecerunt.*

Εἴλη. De ordine militum dicitur. Conglobata multitudo. Xenophon. Significat etiam foramen. Unde Εἰλός, Latibulum.

Εἴλη. Solis tepor. Solis splendor.

Εἰληδόν. Conglobatim. Catervatim.

Εἰληθερούμενος. Apricans. Verbum, Εἰληθεῖν.

Εἰληθεῖν, εἰληθεῖν. Locus apricus. Εἰλήθη, veni. Εἰληλούθειν, Veneram.

Εἰλήσας. Qui [turbam] conglobavit.

Εἰλήσις. Æstus.

Εἴληφεν ἡ π. Cepit laqueus murem. De iis, qui merito capti sunt.

Εἴληγεν. Sorte accepit. Naustus est. Obtinuit.

Εἰληγῶ. Ipsum quidem verbum per diphthongum scribitur: pro, vertigine laboro. Nomen vero Ἰλιγγος, per i. pro quo Syracusii σίεον dicunt. *Præ metu enim vertigine corripior.*

Εἴλιγγον. [Oculorum] caliginem.

Εἰλικνοειδές. Rotundum, & planum.

Εἰλικρινές. Sincerum. Cum altero non mixtum.

Εἰλικρινής. Sincerus. Et Εἰλικρίνεια. Sinceritas. Puritas. Et neutrum, Εἰλικρνοειδές.

Εἰλίπτης βοῦς. Bos, qui ingrediens pedes certo modo flectit.

Εἴλικον. Traxi. Et Εἰλκύνθη, Tractus est.

Εἴλομεν. Cepimus. Vastavimus.

Εἰλόμενον. Compulsus. Conclusus.

Εἰλομένων. Contractorum. Conclusorum.

Εἰλόμην. Anteposui. Malui. Volui.

Εἰλούμενος. Conglobatus. Convolutus.

Εἴλω. Εἴλωτος. Servus. Et gentile, Εἴλω-

τῶν, addito loco Thucydidis, ad marginem adscriptis; quæ deinde ab imperitis hominibus loco prorsus alieno in textum recepta fuerunt. Idem de aliis locis Suidæ, simili modo turbatis, dictum esto: absit enim, ut in ipsum Suidam hujus rei culpam conferamus.

4 Εἴληγεν, εἴλη. Locum hunc esse mutilum, & post articulum πὲρ excidisse vocem aliquam, qua Suidas πὲρ Εἴληγεν & Εἴληθερος exposuerat, non dubito. Quæ sequuntur, εἰλκύνθη, καὶ εἰλκύνθη, novum articulum constituunt, & a præcedentibus omnino separanda sunt: quod quia Portus non observaverat, suavia somnia in notis a d hunc locum Lectori propinat.

5 Εἰλικρνοειδές. Legendum est εἰλικρινές, ut recte Portus vidit.

6 Εἴλω, εἴλωτος. ὁ δοῦλος. καὶ τὸ ἐθνικὸν Εἴλω-

τῶν.

τες, παρὰ Λακεδαιμονίους οἱ νόθοι καὶ οἱ ἐξ αἵμα-
λῶτων δοῦλοι γινόμενοι· ὥστε ἔ'Ελως. Ἐλῶ δὲ πύ-
λις ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅι οὖν Λακεδαιμόνιοι ἀφ' τοῦ
ἀεὶ ἀφ' ὧν εἶναι ἀλλήλοισι, τοὺς δούλους αὐτῶν ἐ-
χέλαν Εἰλωτας, καὶ ἀλμύαν καὶ ὕβριν.

Εἰλωτεύειν. δουλεύειν. Εἰλωτες γὰρ, οἱ μὴ γένεσθαι
λοὶ Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ παρ' αὐτοὺς χειρωθέντες τῶν
Ἐλῶν τὸ πᾶν οἰκονόμων.

Εἰλωτεία. ἡ δουλεία.

Εἰλωτής. ἡ δούλη.

Εἰλωθμός. ἡ χαλκιδυσία.

Εἴλυμα. τὸ ἱμάτιον.

Εἰλυμένος. ὁ κεκαλυμμένος. καὶ Εἰλύω, ὁ κτενός,
τὸ καλύπτω.

Εἰλυφάζω τινα Φλόγα. Συφράω.

Εἰλυφώσι. Συνάγουσι.

Εἶμα. ἱμάτιον. ἔνδυμα. καὶ ἀφ' τοῦτο ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Πραξιδικὴ μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσειος,
Εἶμα τόδε· ξυμὴ δ' ἀμφοτέροισι Γοφίη.

καὶ αὐτῆς· Δέξαι βύσσινον εἶμα ἓν.

καὶ Λευχείμων.

Εἶμαρμένη. γένεσις. Εἰρηκὼς· Σοφοκλῆς παρὰ Αἰ-
σχύλῳ·

Εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμρανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἶανθ' ὑπὸ σκηνῶσιν·

ἀνατρέψαι τὴν εἶμαρμένην. Οἱ δὲ φιλοσόφοι ἓνα φασὶν
εἶναι θεόν, καὶ νῦν, καὶ εἶμαρμένην, καὶ ἄλλαις ὀνο-
μασίαις ὀνομάζεσθαι. Ἐπὶ δὲ εἶμαρμένη, αἰτία τῆς
ὅλων εἰρηκμένης ἢ λόγος κατὰ τὸν ὁ κόσμος διεξάγεται·
ἢ εἰρήμεις καὶ ἐπισυνδεδεμένος ἀποφύλαξις, δὲ αἰ-
τίαν ἀναπόδραστον ἢ δύναμις κινήσει τῆς ὕλης. Ἡμεῖς
δὲ χρὴσθαι θεὸν ὁμολογοῦμεν διοικῆναι τὰ πάντα.

Εἶμαρμένη. τὰ μὲν τὴν σελήνῃ τεσσαρὶν αἰτίαις
ἀφ' ὧν, καὶ θεόν, καὶ εἶμαρμένην, καὶ παρὰ-
ρεσσιν ἡμετέραν, καὶ τύχην. ὅταν τὸ μὲν εἰσελθῇ εἰς τὴν
ναυὺν, ἐφ' ἡμῶν ἐστὶν. τὸ μὲν τοι ἐν εὐδία, καὶ χει-
μῶνα καὶ ζάλλῳ ἐξείρηται ἐπιγνέει, καὶ τύχην
ἐστὶν. τὸ μὲν τοι βαπτιζομένην τὴν ναυὺν παρ' ἐλπίδα
σωθῆναι, παρηγορίας θεοῦ. Τῆς δὲ εἶμαρμένης πολλοὶ
εἰσι τρόποι.

Εἶμαρμένην ἀναγκαστικὴν δύναμιν εἶπον εἶναι,
καὶ τὴν ὕλης κινήσειν. Τὴν δὲ τύχην ὁ Πλάτων αἰ-
τίαν λέγει καὶ συμβεβηκὸς γινόμενον, ἢ σύμπτωμα
φύσεως ἢ παρηγορίας. καὶ Δημόκριτος εἶπε· τὰ μὲν

τες, quo nomine apud Lacedaemonios vocan-
tur nothi & servi ex captivis nati, ab urbe Ἐ-
λος in Peloponneso. Lacedaemonii igitur, quia
perpetuas cum Helotibus exercebant inimici-
tias, servos suos vocabant Helotas, per igno-
miniam & contumeliam.

Εἰλωτεύειν. Servire. Helotes enim vocaban-
tur Lacedaemoniorum servi, non in servitute
nati, sed qui primi ex incolis urbis Helos bel-
lo capti fuerant.

Εἰλωτεία. Servitus.

Εἰλωτής. Helotis. Serva.

Εἰλωθμός. Latibulum. Lustrum ferarum.

Εἴλυμα. Pallium.

Εἰλυμένος. Tectus. Et εἰλύω, praesens. Tego.
Velo.

Εἰλυφάζω. Flammam volvo.

Εἰλυφώσι. Convolvunt. Congregant.

Εἶμα. Pallium. Indumentum. Vestis. In E-
pigrammate:

*Praxidice quidem fecit, suavit vero Dyseris,
Vestem hanc: communis autem est utrique
sapientia.*

Et rursus: *Accipe byssinam vestem unam.*

Et Λευχείμων. Candida veste vestitus.

Εἶμαρμένη. Genitura. Fatum. Sophocles de
Ajace inquiens:

*Coerce per diem praesentem hunc
Ajacem in tabernaculis:*

evertit fatum. Philosophi vero dicunt unum
esse Deum, eumque & Mentem, & Fatum, & aliis
nominibus appellari. Est autem Fatum Causa
universorum cohaerens; vel ratio, per quam
mundus gubernatur; vel series quaedam, & ne-
xus inviolabilis, ob causam inevitabilem; vel
facultas materiae motrix. Nos vero Christum
Deum confitemur administrare omnia.

Εἶμαρμένη. Quae sunt infra Lunam, a quatuor
causis pendent, a Deo, a Fato, a nostra volun-
tate, a Fortuna. Veluti navem ingredi, res est
in nostra potestate sita. Quod vero die & caelo
sereno tempestas & procella subito exoria-
tur, Fortunae tribuendum. Quod autem navis,
jam submergi incipiens, praeter spem fervetur,
providentiae divinae est. Fati autem multi
sunt modi.

Εἶμαρμένην. Fatum dixerunt esse vim coa-
ctricem, & materiae motricem. Fortunam vero
Plato dicit esse causam per accidens, aut casum
naturae, vel voluntatis. Et Democritus dixit:

1 Οἱ ἔν Λακεδαιμονίῳ ἀφ' τ.] Hec ἀντιλεξί etiam leguntur
apud Scholia Thucydidi, ad l. i. c. 101. unde ea Suidas de-
scripsit.

2 Δέξαι βύσσινον εἶμα] Est pars Epigrammatis ex Antholog. in-
edita, quod integrum exhibemus supra v. βύσσινον.

3 Σοφοκλῆς] In *Ajace Flagellif.* p. 45. v. 760. P.

4 Ἐπὶ δὲ εἶμαρμένη] Hec etiam ἀντιλεξί leguntur apud Laer-
tium in Vita Zenonis, l. vii. num. 149. unde Suidas ea descripsit.

5 Αἰτία τῆς ὅλων] Editio Laertii Stephanica habet, αἰτία τῆς ὅ-
λων: in editione vero Romana legitur τῆς ὅλων.

6 Ἐπισυνδεδεμένος ἀποφύλαξις] Plutarchus de *Fato*, p. 563.
ex Platone: λέγουσι δὲ ἢ εἶμαρμένην λόγον ἢ αἰτίαν ἀναπόδραστον·
quae verba Platonis ob oculos habuisse videtur
auctor hic anonymus apud Suidam.

7 Εἶμαρμένην πρὸς τ.] Totus hic locus sumptus est ex Vi-
ta Pythagorae apud Photium, Cod. ccxliix, p. 1317. ut eruditiss.
Pearsonius in notula ad marginem Suidae sui observaverat.

8 Τὰ μὲν οὐκ ἐστὶν π.] His prorsus similia leguntur apud Eu-
seb. de *Præp. Evang.* l. vi. c. 7. p. 257. cuius verba adscribam,
quoniam sunt mutila, & ex hoc loco Suidae suppleri possunt. Τὰ
μὲν οὐκ ἐστὶν, τὰ δὲ οὐκ ἐστὶν μικρὴν οὐσίαν σημαίνοντες τῆς
κατὰ τὴν αἰσθητικὴν αἰσθάνουσαν, καὶ ἀποφύλαξιν καὶ ἀφ' ὧν
καὶ διατηροῦνται καὶ παραμένοντες ἐξ ἀνάγκης, &c. In hoc loco pro
οὐκ ἐστὶν μικρὴν, lege & supple ex Suida, οὐκ ἐστὶν εἶμαρμένης
ἐστὶν καὶ τῆς μικρῆς, &c. Mutilum enim esse Eusebii locum, &
verba quaedam ibi excidisse vel ex articulo τ' apparet, cui nihil in
tota ista periodo respondet: neque dubium est, ea recte a nobis ex
Suida suppleta esse, tum propter constructionem verborum Gram-
m.

ἐν θεοῖς πάντες ἔχουσιν, τὰ δὲ ἐκ τῆς εἰμαρμένης, καὶ
τῆς τύχης, καὶ τῶν συμφορῶν ἐκείνων σωμάτων,
περὶ δὲ τῶν Φερομένων ἄνω καὶ κάτω, παλλομένων τε
καὶ ἀειπλομένων, καὶ διίσταμένων, καὶ ἀειφερο-
μένων ἐξ ἀνάγκης· ἀφ' ὧν οὐ μόνον πλοῦτον, πέναν,
καὶ νόσον, καὶ ὑγίαν, καὶ δουλείαν, καὶ ἐλευθερίαν,
καὶ πόλεμον, καὶ εἰρήνην ἀφαιρῶμεν, ἀλλὰ καὶ εὖ-
την καὶ κακίαν ἀπικληροῦν ἔφη. Καὶ ἄλλοι ἄλλα
εἰπόντες, ἀνελπατέζαντο ἀλλήλοις.

Εἰμένος. Ἐνδεδυμένος.

Εἰ' μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δὲ πᾶσι ἀκούσαι καὶ
κακὰ,

Οὗτος ἦν ἐνδηλος, ὅς κ' ἂν ἀνδρὸς ἐμνήστω
φίλῃ.

Νῦν δ' Ἀείγωντον γὰρ οὐδεὶς ὅστις ὅς κ' ἐπὶ-
ταῖς,

Ὅς τις ἢ τὸ λυκὸν οἶδεν, ἢ τὸ ὄρθιον νόμον.

Ὡς τὸ λεγόμενον, εἴ τις οἶδε τὸ λυκὸν, ἢ τὸ μέ-
λαν. Οἱ δὲ λέγουσιν Ἀείγωντον καθαρῶδον, ὃς οἶδε τὸν
ὄρθιον καλούμενον νόμον, καὶ τὸ λυκὸν, οἱ πῖνες ἐθα-
μάζοντο κατ' ἐκείνων τὸν χρόνον. ὁ δὲ Ἀειφροδῆς
Ὡς τὸ φύσιν ἡσέλγαγε ταῖς γυναιξίν.

Εἰ μὴ δύναιο βούν, ἔλαυνε δ' ὄνον. παροιμία, ἐπὶ
τῶν ὁ χεῖρ δύναιμι ἔχουσι πρᾶττειν ὡς αἰνοῦντων.

Εἰ' μὴ κατένιψε τὸ θεράλειον χροῖν πολλῇ,
Καὶ τοὺς ποταμούςς ἐπ' ἑξ ὑπ' αὐτὸν τὸν χρό-
νον,

Ἡήκα Θεόγνης ἠγωνίζετο.

Οὗτος τραγῶδης ἦν ποιητὴς ψυχρός. Καμωδῶν οὖν
αὐτὸν παρίστησι ἡμῶν τὸ πολλὸν χρόνον, ἀφ' οὗ τούτου
ὡς τὸ ποιήματα ψυχρότητος.

Εἰ μὴ πατήρ ἦσθα· κατ' ἀπικοπήν. τὸ δὲ πλη-
ρες, εἶπον ἂν σε ὅς κ' εὖ φρονεῖν.

Εἰ' μὴ ταχέως ἀπαλόμεθα, ὅς κ' ἂν ἐζώθηνεν.
Ἄπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ἀφ' ὁμοίας εἶχον οἱ
κρημνιζόμενοι.

Εἴμι. πορεύομαι.

Εἰμί. τὸ ὑπάρχω. τοῦτο μέλλοντα ὅς κ' ἔχῃ. τοῦ
δὲ Εἴμι, τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, τὰ πληθυν-
τικά ἀφ' ὧν τοῦ εἰ καὶ τὰ δυνάμει, ἴμεν, ἴτε. Ὁμηρος·
Εἴμι γὰρ ὁφειμένη πολυφόρος πείρατα γαίης. † Αἴ-
ας Φησὶν·

Ἄλλ' εἴμι πρὸς τε λαβὰ, καὶ ὡς ἀκλίνας
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίτας ἐμαί,

maticam, tum etiam sensum loci, quoniam manifestum est, &
Oenomaum apud Eusebium, & auctorem anonymum apud Sui-
dam idem prorsus argumentum tractare, & iidem pene verbis
sententiam quorundam Philosophorum, & præcipue Democriti,
de causis res humanas gubernantibus exponere.

1 Εἰ μὴ ὅν ἄνθρωπος. Ex Aristoph. Equit. p. 254. P. †
Hic & alibi sepe iudicium compilatoris requiro, qui multa aucto-
rum loca Lexico huic inseruit, non res & sensum, sed tantum se-
riem literarum spectans. Non enim aliam ob causam versus isti
Aristophanis hic collocati sunt, quam quia primus illorum incipit ab
Εἰ μὴ ὅν, quod esse ineptissimum nemo non videt.

2 Εἰ μὴ κατένιψε. Ex Aristoph. Acharnensibus, p. 267. ubi
versus primus & ultimus sic leguntur:

omnes homines alia habere a Deo; alia vero a
Fato & Fortuna, & minutissimis illis corpori-
bus, quæ sursum & deorsum feruntur, & hinc
inde agitantur, mutuoque sibi nexu junguntur,
& deinde rursus disjunguntur, & necessario
per circuitum feruntur: a quibus non solum di-
vitiis, & paupertatem, & morbum, & fanita-
tem, & servitutem, & libertatem, & bellum, &
pacem; sed etiam virtutem & vitium pendere
dixit. Cæterum [Philosophi] alii aliud hac de
re sentientes, inter se dissident.

Εἰδύς. Indutus. Vestitus.

Si igitur homo hic, quem oportet multa au-
dire etiam mala,

Esset notus, nunquam viri amici mentionem
fecissem.

At vero Arignotum nullus est qui non cog-
noscat,

Qui vel album novit, vel orthium carmen.

Dictum hoc est ad imitationem ejus, Si quis no-
vit album vel nigrum. Alii vero dicunt, Ari-
gnotum fuisse citharædum, qui ea carminum
genera norat, quæ Νόμος ὄρεσι & λυκὸς di-
cebantur, & illo tempore in magno pretio ha-
bebantur. Ariphraides vero præter naturam
cum mulieribus rem habebat.

Εἰ μὴ δύναιο β. Si bovem non potes, asinum
age. Proverbium de iis, qui monent, id cui-
que agendum, quod viribus ipsis conveniat.

Εἰ μὴ κ. Nisi nive texisset Thraciam totam,
Et flumina congelasset sub illud ipsum tem-
pus,

Quum hic Theognis certabat.

Hic erat Tragicus, & poeta frigidus. Ipsum
igitur comice perstringens, nobis multam ni-
vem representat, ob frigiditatem, quæ erat in
ipsius poematis.

Εἰ μὴ π. Nisi Pater esses. Per apocopen.
Plena vero oratio est, dixissem te non bene sen-
tire.

Εἰ μὴ ταχ. Nisi cito periissemus, salvi non
essemus. Omnes autem hoc proverbium tunc
in ore habebant.

Εἴμι. Proficiscor. Eo.

Εἴμι. Sum. Existo. Non habet Futurum.
Verbi verò Εἴμι, quod significat Eo, pluralis
per i scribitur, & dualis, ἴμεν, ἴτε. Imus. Itis.
Homerus: Eo enim visura multos nutrientis fi-
nes terræ. † Ajax inquit:

Sedeo ad lavacra, & littoralia
Prata, ut sordibus purgatis

Εἰ μὴ κατένιψε χροῖν τὸ θεράλειον ὅλον,
Ὅτ' ἐζώθην Θεόγνης ἠγωνίζετο.

Consule Scholia. P.

3 Κατ' ἀπικοπήν. Imo κατ' ἀπικοπήν. Sed neutrum est.
Nam apud Sophoclem in Antigone, p. 244. integri leguntur ver-
sus, & integra sententia:

Κλαίει φρενέσσας, ὡς φρενῶν αὐτὸς κενός.

Εἰ μὴ πατήρ ἦσθα, εἶπον ἂν σ' ὅς κ' εὖ φρονεῖν. P.

4 Εἰ μὴ ταχέως ἀπ. Hæc sumpta sunt ex Excerptis Peiresc.
a Valefio editis, p. 189. ubi tamen duæ ultimæ voces οἱ κρημι-
ζόμενοι (quæ nescio quomodo in hunc locum irreperierint) non re-
periuntur.

5 Αἴας φησὶν. Apud Sophoclem in Ajace Flæg. p. 39. P.

Μῦθος

Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύπομαι θεᾶς.

Εἰνάλιος. δαίμων θαλάσσιος.

Εἰνάνυχος. ἐπὶ ὅνεια νύκτας.

Εἰν' Ἀρίμοις.

Εἰνάτηρ. ἡ νύμφη.

Εἶναι, τὸ εἶναι καὶ σὺ αὐτόν. ἀντὶ τῷ ἀφείναι τοὺς δρομῆς. Τινὲς δὲ γράψαν εἴητε, ἀντὶ τῷ ἀφίητε. οἱ δρομῆς δηλονότι. Τοῦτο δὲ γνωριμώτερον ἔχει τὸ νοῦν. Ἐπειδὴ οἱ θεῶν οἱ εἴητε, δηλονότι οἱ βέχοντες, καὶ σὺ αὐτόν ῥίπον χάπε. Γράφε' δὲ ἐν πολλοῖς ἔναι, ἀντὶ τῷ ἵητε. Μὴ ποιε δὲ τὸ δεύτερον εἶναι τὸ ἐς καὶ σὺ αὐτόν, ἀμαρτανόμην τοῦ παρ-
λέγε. Λέγει ἂν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχει, ὡς τὸ θεω-
μῶν ὁπτικελούτων τῷ σημείον ἀφίεντι χε' τὸ δὲ-
χάϊον χῆμα, οὕτως εἶναι.

deiciat, quasi iussus a spectatōribus, qui cum rem morem [εἶναι, i. e. lampadem mittere] jubeant.

Εἶναι. ὑπάρχειν. Εἶναι μὲν, ὅσπερ εἶμι, φαίνεσθαι δὲ μὴ. Τετέστι, μὴ ἀλλάξαι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν.

Εἶνεκα. καὶ ἔνεκεν. οὕνεκα δέ.

Εἶν' ἐλεοῖσι. τοῖς μαγχεσθεῖς παπεζῖσι.

Εἰνοδὴς κάμας. τὰς ἐν τῇ ὁδῷ.

Εἰνοσίφυλλον. ἔνθα κινεῖται τὰ φύλλα. Ἦτε χατ' εἰνοσίφυλλον ὅρ' ποσὶ πότνια βαίνῃ. Ἐνοσις γὰρ ἡ κί-
νησις καὶ ἐνοσίχθων, ὁ ἰσχυρὸς.

Εἴνουν. ἔφερον.

Εἴξασαν. ὁ ὑπεχώρησαν.

Εἴξας, καὶ εἴχας, λέγει Πλάτων ἀντὶ τῷ εἰόχας. καὶ Ἄριστοφάνης Νεφέλαις. Εἴξας οὖν ἐλεοῖσι πε-
πιαμένοι. Περί τῶν νεφελῶν λέγει.

Εἴξεν. ὑπέταξεν.

Εἶο. ἑαυτοῦ.

Εἴωθεν. Εἰώθειν, καὶ ἑώθεισαν.

Εἴπατε. λέξατε.

Εἴπης. αὐτοῦ ὑποτακτικόν.

Εἴπερ. Ὑπάκουσον, εἴπερ πότ' ἀνθρώπων πνί. λεί-
πει τὸ ὑπὸ καὶ.

Εἴπερ ἐν πύκνῳ γε καὶ ξύλῳ ἐπιγνύ-
μι. Ἀριστοφάνης. ὥσαντι ἔλεγε' εἴπερ ἐξ ἀνθρώ-
πων εἶμι καὶ γὰρ. Ὡς αὖτε καὶ τὰς ναῦς, καὶ τὰς μὲν
παλαιὰς καλεῖ γαῖας. τὰς δὲ μὴ πλοῦσας, παρ-
θένης. Τῷ ψυχρῷ οὖν τὸ ψυχρὸν παρέβαλε πάν-
τεν ἡμετέρον.

1 Εἰν' Ἀρίμοις. Vide Stephanum v. Ἀρίμοις, & ibi Holste-
nium.

2 Εἶναι, τὸ εἶναι κ. σ. σ. Hæc sunt verba Aristophanis in
Ran. p. 135. Edit. Basil. ut Portus ad hunc locum recte obser-
navit. Consule ad hunc locum Scholiastam, ex quo Suidas sua
descripsit.

3 Εἶναι μὲν. Æschylus in Ἐπὶ ἐπὶ ὁδῷ. p. 100. de Amphia-
rao vate dicit:

Ὁ δὲ δακτύλιος αἶμα' εἶναι θύει. P.

4 Εἶν' ἐλεοῖσι. Homer. Il. I. v. 215. Ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ὥπτιος καὶ
Εἶν' ἑλεοῖσι. ubi Scholiasta: Ἐπὶ τῷ ὥπτιος καὶ
καὶ ὥπτιος.

5 Ἦτε χατ' εἰνοσίφυλλον. Est pars Epigrammatis inediti, quod ex
Antholog. MS. integrum hic exhibebo.

Meis, iram gravem evitem Deæ.

Εἰνάλιος. Deus marinus.

Εἰνάνυχος. Per novem noctes.

Εἰν' Ἀρίμοις. In Arimis.

Εἰνάτηρ. Sponsa.

Εἶναι. [Mittere. Projicere. Ut apud Aristophanem] Εἶναι τὸ εἶναι. Ubi εἶναι positum est pro ἀφείναι, & refertur ad cursores. Quidam vero scribunt εἴητε, pro ἀφίητε. Projiciatis, vos scilicet ὁ cursores. Hoc autem sensum notio-
riorem habet. Quum spectatores dixerint, projiciatis, vos scilicet ὁ cursores, tunc tu quoque te ipse projicias deorsum. In multis vero codicibus scribitur εἶναι, pro εἴητε. Sed vide ne fortasse secundum εἶναι positum sit pro εἶς, quod in priore sit mendum. Dixerit autem quis etiam hunc sensum esse probabilem, ut se qui signum [curfus] dabat, secundum vete-

Εἶναι. Esse. Existere. *Esse, non videri, volo ille qui sum.* Hoc est, non ipsam naturam, sed formam tantum mutare volo.

Εἶνεκα. & ἔνεκεν. Causa. Gratia. Propter.

Εἶν' ἐλεοῖσι. In coquinariis mensis.

Εἰνοδὴς κάμας. Vicos ad viam sitos.

Εἰνοσίφυλλον. Ubi moventur folia. *Quæ per excelsum montem pedibus veneranda vadit.*

Ἐνοσις enim est agitatio, sive quassatio. Et

Ἐνοσίχθων, Terræ quassator.

Εἴνουν. Ferebant.

Εἴξασαν. Cesserunt. Recesserunt.

Εἴξας, & Εἴχας, Plato dicit pro εἰόχας. Similes sunt. Et Aristoph. Nubibus: *Similes sunt igitur lanis expansis.* De Nubibus loquitur.

Εἴξεν. Cessit. Se subjecit.

Εἶο. Sui. Sui ipsius.

Εἴωθεν. Solitus est. Et Εἴωθειν. Solitus fue-
ram. Et Εἴωθεισαν. Soliti fuerant.

Εἴπατε. Dicite.

Εἴπης. Subjunctivum. Dixeris.

Εἴπερ. Si modo. *Obtempera illi, si modo inquam mortalium alicui.* Desideratur ver-
bum ὑπὸ καὶ. i. obtemperasti.

Εἴπερ ἐκ π. *Si modi & ego ex pieea & lignis compacta sum.* Aristophanes. Quasi dice-
ret: Si modo & ego sum ex hominum nume-
ro. Navibus enim personam humanam tri-
buit, & veteres quidem, vocat anus, mar-
vero nondum expertas, virgines. Frigidum igitur cum frigido valde venuste composuit.

Τὸ σὺ, Ἀρτίμοι δὲ, Κλειώμενος εἶπεν ἄρα ληψ

Τὸ σὺ, εἰδὼς τὸν ὑπὸ καὶ εἶναι.

Εἶπεν κατ' εἰνοσίφυλλον ὅρ' ποσὶ πότνια βαίνεις

Δενδρὸν μαγχεσθεῖς παπεζῖσι καὶ.

Epigrammatis hujus membra variis in locis dispersa apud Suidam leguntur, nimirum v. Ἐγκυρίσται, Εἰώθει, Μαγχεσθεῖς, & Ὑπὸ καὶ: quibus locis addendus est hic, quem nunc præ manibus habemus.

6 Ὑπὸ καὶ. Emenda ὑπὸ καὶ: ut in MS. Paris. A. recte legitur. Εἴξας enim hic non est Aoristus Indicativi, pro εἴξεν, sed Participium feminin. ab Εἴξας.

7 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. P. 80. v. 10. P.

8 Εἴωθ' ἐκ πύκνῳ γε καὶ. Est versus septenarius Trochaicus, qui legitur apud Aristophanem Equit. p. 360. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua deprompsit.

Εἶπον. ἀντὶ τοῦ εἰπέ. *προσκλητικόν.*

Εἶποντο. *ἡκολούθησαν.*

Εἶποις. ὅτι τρία ὦρα τῇ αὐλῇ. Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀγορεύουσιν ἐξὶν ἵνα καὶ οἷον πληρωθεῖσι τρία λέγῃ, ἃ βούλονται. ² μετ' ἃ φημιθέντες ἀπήγοντο τὸ πρὸς θάνατον. Τὸ δὲ νῦν ὄρεχθον καλούμενον, αὐλὴ ἐκαλεῖτο.

Εἶρ. λαίλαψ. ἢ λαμπιδών.

Εἰραφιώτης. ὁ Διόνυσος, ὡς τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τῷ Διός.

Εἰρασμένον. πλούτος. Πολλοὺς ὅψι πλούτον εἰρασμένον αἰχμυρομήτες.

Εἶργαζ. καλύεσθαι. τὸ Εἶργμα, γενική. ³ Ε-πέειδη γὰρ ὁ θεός, εἰ καὶ βασιναίνῃ τῇ γνώσεως ἐξυπακούσας εἶργοντο. Ἐπὶ δὲ τῇ ἐνεργητικῇ, αἰπαλικῇ. Ὁ δὲ ζῆλος διωθήσασθαι τοὺς εἶργοντας αὐτὸν Βιθυῶν.

Εἶργον. φυλάττειν. *χωρίζειν.*

Εἶρεσθαι. ἢ δουλεία.

Εἰρεσίαι. κωπηλασίαι.

Εἰρεσίον. πόλις Βοιωτίας.

Εἰρεσιάνη. ὁ θαλλὸς ἐλαίας, ἐπεμμένους ἐλαίαις, καὶ προσκεμασμένους ἔχον πανίδας πύρρον τῇ γῆς καρπῶν. Τοῦτον δὲ ἐν φέρεσι παῖς ἀμφιβαλὼν, καὶ πῆσι πρὸ τῆς θύρας τῷ Ἀπόλλωνι ἱερὸν τοῖς Πυανέ-μοις. Λέγει γὰρ ὁ θεός, κατ' ὃν εἰς Κρήτιν χερσὶν ἐπέειδε, προσχόντα Δίλῳ ἀφ' ἡμεῶν, εὐχάσθαι τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν ἐλαίαν, ὅταν σωθῇ τῷ Μινώταυρον ἀποκτείνων, καὶ θυσιάσῃ καὶ ἱκετηρίαν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐλαίαν ἐψησάτω ὅπως αἰθάλης, καὶ ἔτνος, καὶ βωμὸν ἰδρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυανέ-μα δοκεῖ λέγεσθαι, οἷον Κυανέ-μα. Τὸ γὰρ πρῶτον τοὺς κυάμους πυάνης ἐκάλεσαν. Ἦσαν δὲ ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ἀποτροπῇ λυμῆν. Ἦσαν δὲ παῖδες οὕτως.

Εἰρεσιάνη σῆκα φέρεται, καὶ πίονας ἄρτους,

Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι

Καὶ κύλικ' εὐχόμενον, ὅπως μεθύσας καθύδης.

Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν ἔξω τῆς ἀρχῆς πύλας πρὸς αὐτὰς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηνῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀθήνης θυσιῶν, ἀφορείας ποτὲ κατὰ χροῖον τὴν πόλιν, θαλλὸν κατὰ τὴν ἐλαίαν ἐλαίαις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι.

Ἐάν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος ἀνθρῶπι λείπῃ,

¹ Εἶποις πλὴν τρία π. Vide infra. v. τὰ τρία τ' εἰς τὴν αὐλὴν; & Zenobium Centur. III. Prov. 100.

² Μετ' ἃ φημιθέντες ἀπ. De more veterum, capitis damnatos ore obturato, vel frenato, ad supplicium ducendi vide Henr. Vales. ad Amm. Marcell. I. XXI. p. 385. & Andr. Schottum ad Vatic. Appendix, Centur. I. Prov. 75. qui tamen ibi errat in explicando veteri sigillo, quod non exhibet caput hominis, ad mortem damnati, & eam ob causam came os obturatum habentis; sed faciem Mar-tyris, cujus os obligatum est phylacterio, sive capistro, quali olim tibicines uti solebant, ac, dum tibiis canerent, os & buccas ultra justum modum inflarent: qua de re vide Salmasium ad Solinum, p. 585.

³ Επέειδη γὰρ ὁ θεός. Hoc & sequens fragmentum ἀποψήσασθαι reliqui, quoniam ex neutro commodum sensum elicere potui.

⁴ Εἶρεσθαι. Vide Etymol. M. & Eustathium.

Εἶπον. Pro εἰπέ. Imperativus. Dic.

Εἶποντο. Sequebantur.

Εἶποις τὰ τρία. Tria dicas juxta aulam. Il- lis, qui ad capitale supplicium abducebantur, cibo vinoque repletis, tria dicere licebat, quæ volebant: iisque dictis, ore obturato ad mor- tem abducebantur. Quod autem nunc Ἀρχεῖον i. e. Prætorium, tunc Αὐλὴ vocabatur.

Εἶρ. Procella. Vel, Fulgor.

Εἰραφιώτης. Bacchus. Sic dictus, quod Jo- vis femori fuerit insutus.

Εἰρασμένον. πλούτος. Divitiæ quæstu com- paratæ. Multos videbis, quos divitiarum quæstu comparatarum pudeat.

Εἶργεσθαι. Impediri. Coerceri. - - -

- - - - - In activa vero voce gau- det accusativo - - - - -

Εἶργον. Custodiaris. Separeris.

Εἶρεσθαι. Servitus.

Εἰρεσίαι. Remigationes.

Εἰρεσίον. Eresium. Urbs Boeotiae.

Εἰρεσιάνη. Oleæ ramus, lana velatus, ex quo omnis generis fructus suspendere solebant. Hunc autem efferebat puer, qui tam patrimus quam matrimus esset, & ante fores templi Ap- pollinis in Pyanepsiorum festo ponebat. Fe- runt enim Thescum, quo tempore in Cretam navigabat, ob tempestatem ad Delum appul- sum, Apollini vovisse, se oleæ ramos corona- turum, si salvus evasisset, interfecto Minotau- ro, & sacra facturum: cumque supplicem ra- mum coronasset, in ollis coxisse fertur ptifa- nam triticeam & pultem, & aram crexisse. Qua- re etiam Πυανέ-μα videntur dicta, quasi Κυανέ- μα. Nam κυάμους, i. e. fabas, olim πυάνους voca- runt. Interdum [hoc festum] ad avertendam pestilentiam celebrabant. Sic autem pueri canebant:

Eiresione ficus fert, & pingues panes,

Et mel in cotyla, & oleum ad abstergendum,

Et calicem mero plenum, ut inebriata dor- mias.

Post festum vero, extra agros ad ipsas fores ponunt. Crates vero Atheniensis in libro *de Atheniensium Sacrificiis* ait, olim annonæ pe- nuria Athenas vexante, cives oleæ ramum lana coronatum Apollini supplicantes dedicasse.

Si enim ipsam una sola scintilla corripuerit,

⁵ Εἰρεσιάνη ἡμεῖς. ἢ λ. Quæ Suidas hoc loco tradit, ipsissimis pene verbis leguntur etiam apud Eustathium ad Homer. p. 1283. qui sua ex Pausanias Lexico se descripsisse testatur. Vide etiam supra v. Διακρίσιον. Hesych. v. Κορυμβία. item Schol. Aristoph. ad *Equit.* p. 331, 332. unde Suidas sua descripsit.

⁶ Χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνος. Lege χύτρα. αἰθάλης καὶ ἔτνος, ut apud Schol. Aristophanis, & Eustathium loco laudato.

⁷ Κυανέ-μα. Legendum est Κυανέ-μα, ut apud Schol. Aristoph. & Eustathium.

⁸ Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, & ἔλαιον ἀποψήσασθαι.

Apud Scholiastam vero Aristophanis ita: καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι. cum Suida agnoscit auctor Etymologici M.

⁹ Ἐάν γὰρ αὐτὴν. Ex Aristophane in *Pluto*, p. 40 P.

Ἔσπερ παλαιὰν εἰρεσίαν καύσει.
ἀντὶ τῆς καύσεως. Ἐἰρεσίαν δὲ θαλλὸς ἐλαίας, ἢ δάφνης, ἐξ ἐλαίων πεπλεγμένον, ἔχον ἄρτον ἐξηρημένον, καὶ κοτύλιον, ὃ ἐστὶν ἡμίκετον, καὶ σῦκα, καὶ πάντα τὰ γὰρ. Ταύτην δὲ πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεισαν, καὶ κατ' ἔτος αὐτὴν ἥλλαττον. Ἄλλως.

Εἰρεσίαν. κλάδος τῷ ἐλαίας ἐλαίῳ πεπλεγμένος. ἐξηρητισθὶ δὲ αὐτοὶ τὰ ἄρτια πάντα. προστίθετο δὲ αὐτὰ μὲν τῇ εἰρεσίᾳ πρὸ τῆς θυρῶν καὶ παλαιὸν χρησμένη. Οἱ μὲν γὰρ φαίνοντες, ὡς λοιμοὶ πᾶσαν τὴν γῆν κατέχοντες, ὁ Θεὸς εἶπε· προσθήσεται τῇ Διοὶ ὑπὲρ πάντων θυσιῶν θυσιὰν Ἀθηναίων. Οὐδ' ἐνεκεν χρηστέας πανταχῇ ἐκπέμπουσιν ἀγνίσταζε τῇ καρπῶν ὡς ἀπαρχάς. Ἄλλως. Πυανεσίῳ καὶ Θαργελίῳ Ἡλίῳ καὶ Ὠρεῖ θυσιῶν Ἀθηνῶν. Φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προσχευόμενα ἀκρόδρουα, καὶ ταῦτα πρὸ τῆς θυρῶν κρεμάσι. Κατὰ π δὲ χρηστέον πρὸς σπέρσιον λοιμοὶ ταύτην ἐποίειν τὴν ἀνάστη. Εἰρεσίαν δὲ λέγει, ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εἶπετο. ἠρώτα. ἔλεγεν.

Εἶπε. λέγει.

Εἰρηκός. εἰπών.

Εἰρηκός. λελεγμένος. Ἐἰρηκός αὐτοῖς ἀπαντῶν ἐνθάδε· (Ἀθηναῖος, ἀντὶ τοῦ, εἰρηκός ἐρχομαι) οὐ πρὸ Φαῦλος πρὸ γαμῶν. ἀντὶ τοῦ, εὐτελής.

Εἶπε. εἶπεν.

Εἰρηκός. ὁ καὶ Πάχλιος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων ἀφ' Ἀλέκῳ, μαθητὴς Ἡλιδόρου καὶ Μετρικού, Γραμματικός, Ἀλεξανδρινός. Περὶ τῆς Ἀθηνῶν προσηγορίας. Περὶ τῆς Ἀλεξανδρινῶν Διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, βιβλία ζ'. Ἀττικῶν ὀνομάτων, βιβλία γ'. Ἀττικῆς ὀνομασίας τῆς ἐν λέξει καὶ προσφάτοις, καὶ συνηθείας, βιβλία γ'. Κανόνας Ἑλληνισμῶν, βιβλίον α'. Περὶ Ἀττικισμοῦ, βιβλίον α'. καὶ ἄλλα πολλά.

Εἰρηκός. αἰτιατικῇ.

Εἰρηκός. Φιλικός. Ἦσαν γὰρ εἰρηναῖος ἐσταλμένοι ἀνθ' ὁμοφροσύνης ἄγοντες τὴν εἰρηναίαν.

Εἰρήνη. ὄνομα κύριον.

1 Εἰρεσίαν δὲ θ'. Ex Scholiasta Aristoph. ad Plut. p. 102.

2 Προσθήσεται. Vide infra v. Προσθήσεται.

3 Ὑπὲρ πάντων θ. θ. Ἀθην. Vice supra v. Ἀθηνῶν.

4 Εἰρηκός αὐτ. Apud Aristoph. initio *Lysistrata*, unde hæc descripta sunt, locus integer sic legitur:

Εἰρηκός αὐτὸς ἀπαντῶν ἐνθάδε
βυλάσμενοι αὐτὸς πρὸς Φαῦλον πρὸς γαμῶν.

5 Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς εἰρημίας. Nominativus aliquando absolute, uti genitivus, apud Græcos ponitur: cujus constructionis, in gratiam eorum, qui id antea non observaverant, pauca hic adducam exempla. Aristoph. *Acharnens.* p. 426.

Πύλον δὲ τὸ μῆλα κομπολακὺς πύλον, δεικνύμεν, ubi πύλον πύλον dictum est pro πύλον πύλον, ut Scholiasta ibi monet. Sophocles *Oedip. Tyr.* p. 153. Ὡς τὸ αἶμα χυμῶν πύλον. ubi Scholiasta, Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς αἵμα χυμῶν πύλον. Agathias l. 1. p. 27. C. Ὡς ῥάδιον ἐν μισθολογίᾳ γινώσκῃ πύλον. pro ὡς ῥάδιον ὡς. Plura exempla apud eundem Agathiam, nec non Philostratum, Elianum, aliosque Scriptores Atticos occurrunt.

6 Εἰρηκός. Socrates *Histor. Eccles.* l. 111. c. 7. Irenxi hujus

Ut antiquam eiresionem comburet.

Καύσειτα hic positum est pro καύσει. Εἰρεσίαν vero est oleæ, vel lauri ramus, lana circumplectus, ex quo suspensus est panis, & cotyla, i. e. dimidius sextarius, & ficus, & omnis generis bona. Hunc ante ædes collocabant, & quotannis mutabant. Aliter.

Εἰρεσίαν. Ramus oleæ lana velatus. Ex eo autem pendebant omnia fructuum genera, eaque ex antiquo Oraculo una cum eiresione ante fores ædium ponebantur. Quidam enim dicunt, cum universum terrarum orbem pestilentia vexaret, Deum jussisse Athenienses pro omnibus facere sacra Cereri, quæ Προσθήσεται vocantur: eamque ob causam, muneris loco frugum primitias undecunque Athenas mitti consuevisse. Aliter. Festo Pyanepsiurum & Thargeliorum Athenienses Soli & Horis sacra faciunt. Pueri vero antedictos arborum fructus ferunt, eosque pro foribus ædium suspendunt. Ex quodam autem Oraculo ad pestilentie propulsationem [Eiresionem] ad istum modum suspendebant. Dicitur vero Εἰρεσίαν a lana, quam Græci ἔρεα vocant.

Εἶπετο. Interrogabat. Dicebat.

Εἶπε. Dicit.

Εἰρηκός. Loquutus. Qui dixit.

Εἰρηκός. Quod dictum est. Cum dictum ipse esset, ut huc venirent, non de re vili & exigui momenti [consultaturi]. Εἰρηκός hic Attice dictum est pro εἰρηκός.

Εἶπε. εἶπεν. Qui jam fari potest.

Εἰρηκός. Irenæus, qui & Pacatus Romanorum lingua vocatur, discipulus Heliodori Metrici, Grammaticus, Alexandrinus. Scripsit de Atheniensium more aliquos cum honore deducendi, vel, prosequendi. De Alexandrinorum Dialecto, eam ab Attica deductam esse, lib. vii. Atticorum vocabulorum lib. iii. Atticæ consuetudinis in dictione & accentu, ordine alphabetico, lib. iii. Regulas Græcismi, lib. i. De Atticismo, lib. i. & alia multa.

Εἰρηκός. Accusativo. [Cavillor.]

Εἰρηκός. Pacate. Amice. *Habitu enim pacifico induti erant, absque satellitibus sacra celebrantes.*

Εἰρήνη. Irene. Nomen proprium.

meminit, ejusque Lexicon. Ἀττικῆς inscriptum, his verbis laudat: Εἰρηκός δὲ ὁ Γραμματικός ἐν τῇ κατὰ συνηθεῖαν Ἀττικῇ, & βάσει δὲ ἀποκαλεῖται τὴν λέξιν. i. e. Irenæus vero Grammaticus in Lexico per ordinem literarum digesto, quod Atticis inscribitur, hanc vocem (i. e. ὡς συνηθεῖαν) barbaram esse affirmat. Suidas hoc loco inter opera Irenæi non quidem Atticis expressit meminit: attamen probabile est, non esse id diversum ab eo opere, quod ipse hic Ἀττικῆς συνηθεῖαν τὴν ἐν λέξει & προσφάτοις κατὰ συνηθεῖαν βιβλία γ' vocat. Laudat idem opus auctor Etymologici M. v. Κορυφαίος, ubi ait: Οὗτος Εἰρηκός ὁ Ἀττικῆς ἐν τῇ κατὰ συνηθεῖαν. De Lexico enim ejus Attico hæc verba intelligenda esse dubium non est. Præterea, Irenæi hujus meminit Scholiasta Aristoph. ad *Vespas.* p. 495. item Scholiasta Apollonii Rhodii quatuor in locis, nimirum ad lib. i. v. 1299. (ex quo loco colligimus, eum commentarios quoque, vel Scholia, in Apollonium conscripsisse) ad lib. ii. v. 127. 994. & 1017.

7 Περὶ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Διαλέκτου. Meminit hujus Operis auctor Etymologici M. v. Πυθαγόρας.

8 Εἰρηκός. In MS. Paris. A. legitur Εἰρηκός, quæ vox huic loco, propter literarum seriem, magis convenit.

Εἰρυσμῆντες. εἰλκυσμῆντες. Ἡ δὲ φερόμενα ἑώρα
τὰ ξίφη εἰρυσμῆντες, ὡς αὐτοὺς ἀφ' ἑαυτῶν.

Εἰσχυθέντες. ¹ πιγνόντες.

Εἷς. ὁ δευτέρως.

Εἰσαγγελίης. ὁ τῆς δημοσίων καὶ μεγάλων μινυ-
τής.

Εἰσαγγελία. δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ, καὶ γε-
φὴ ἀφ' ἑαυτῆς. Εἰσαγγελία μὲν γὰρ, ἐπὶ τῇ μεγάλῃ καὶ
δημοσίων ἀδικημάτων γίνεσθαι. Γεφὴ δὲ, καὶ ἐπὶ μι-
κρῶν. Κυρίως γεφὴ ἐπὶ τῇ τὰ πρῶτα γα-
φόντων.

Εἰσαγγελία. κυρίως ἢ πρὸς κοινῶν καὶ δημοσίων
ἀδικημάτων εἰσαγωγὴ δίκης ὑπὸ τῆς Πρυτανείας,
πρὸς ὧν ἀφ' ἑαυτῆς μὲν οὐδὲν λέγεται οἱ νόμοι, συγ-
γραφοὺς δὲ κείσθαι γινώσκουσι. καὶ τὸ πρῶτον, οἷον τὸ ἐν
ταῖς τῆς Σοφιστῶν ἀφ' ἑαυτῶν μελετώμενον τὸ τῆς
ἀγροφῶν ἀδικημάτων.

Εἰσαγγελία. ² δημοσίᾳ δίκῃ ἀρχαῖον ὄνομα. Ἦν
δὲ ὅτιν εἶδη εἰσαγγελίων. ἢ μὲν, ἐπὶ δημοσίοις ἀδι-
κήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολῇ μὴ κατὰδεχόμενοις,
καὶ ἐφ' οἷς μήτε δεῖν κατὰδεχόμεναι, μήτε νόμοι κείνται
τοῖς ἀρχαῖοις, καὶ οὐδ' εἰσαγωγῇ ἀλλὰ πρὸς τὴν
βουλὴν, ἢ τὴν δῆμον, ἢ πρὸς τὴν ἀρχαίαν γίνεσθαι. καὶ
ἐφ' οἷς τῆς μὲν φερόντων, ἐὰν ἀλῶ, μέγιστα ζημίαι
ἐπικεῖνται. ὁ δὲ δίκων, ἐὰν μὴ ἔλθῃ, οὐδὲν ζημιούται,
πλὴν ἐὰν τὸ ἐμέσθαι τῆς ψήφου μὴ μετὰ λαβῇ.
τότε γὰρ χιλίας ἐκτίθη. Τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μει-
ζόνως ἐκλάζοντο. Ἐτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεσθαι ἐπὶ
ταῖς κακώσεσιν. ³ αὐτὴ δὲ εἰσι πρὸς τὴν ἀρχαίαν, καὶ
τῆς δίκων ἀρχαῖοι, καὶ μὴ μετὰ λαβῇ τὸ ἐμέσθαι
τῆς ψήφου. Ἀλλὰ δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ καὶ τῆς ἀφ' ἑ-
αυτῶν. εἰ γὰρ τις ὑπὸ ἀφ' ἑαυτῆς ἀδικήσῃ, ἐξῆν
τοῦτον εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστάς. καὶ ἀλῶν,
ἡπιμύτο. Ἰσαίῳ μὲν τοι πρὸς τοῦ αὐτοῦ κλήρη τὸ
αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσαγγέλλειν καὶ γραφῇ ὀνόμασε. ⁴
Τὴν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ Κανὼν σαφῶς ψήφισμα.
βουὴν με δεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ. Οὗτ' ὅτι γὰρ ψήφισμα
ἐγγράφῳ κατεχόμενον ἐκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι, τὸ
καὶ εἰσαγγέλλειν κεινόμενον. καὶ αὐτῶν. Τίμημα δὲ
εἰσαγγελίας ἐχούσης χρηματικὸν ἐμεινῶδες ἀργυ-
ρίῃ.

Εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν. τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ
ὑφαίνόμενα. οὕτω Μένανδρος.

Εἰσάγω. αἰτιατικῇ.

Εἰσαγωγός. ὁ εἰσάγων πρὸς πᾶσι ἀνθρώπων. Εὐ-
νοῦχον μὲν τὸ εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολ-
λοὺς τὸ ἀνθρώπων λιπαρεῖν, ἐπὶ πρῶτον βούλην.

Εἰσακούω. γενικῇ.

Εἰρυσμῆντες. Extractos. Districtos. *Famula
verogladios ab illis districtos videbat, ut se in-
terficerent.*

Εἰσχυθέντες. Suffocati.

Εἷς. Unus. Est numerus.

Εἰσαγγελίης. Publicorum & magnorum [cri-
minum] index.

Εἰσαγγελία. Delatio. Εἰσαγγελία autem &
Γεφὴ differunt. Nam Εἰσαγγελία quidem
in magnis & publicis delictis fit: Γεφὴ vero,
etiam in parvis locum habet. Proprie tamen
Γεφὴ vocatur accusatio, quæ fit contra illos
qui decreta legibus contraria scripserunt.

Εἰσαγγελία. Proprie iudicium, quod de
publicis delictis a Prytanibus instituitur; de
quibus Leges nihil quidem diserte dicunt, at-
tamen iudicia fieri permittunt. Et hoc perti-
net ad caput de delictis non scriptis; de qui-
bus in Sophistarum scholis declamationes ha-
beri solent.

Εἰσαγγελία. Publici Iudicii non scripti no-
men. Sunt autem tria Εἰσαγγελίων genera. U-
num quidem de publicis delictis maximis, &
nullam dilationem admittentibus, & propter
quæ nullus Magistratus est constitutus, nec
ullæ leges Magistratibus sunt lætæ, ex quarum
præscripto iudicium de illis instituant; sed vel
apud Senatum, vel apud Populum primo de
illis iudicium constituitur: & ob quæ reo, si
convictus fuerit, gravissima pœna proposita
est; actori vero, etiam si causam non obtineat,
nulla mûlta irrogatur, nisi cum quintam suf-
fragiorum partem non tulerit: tunc enim mille
drachmas pendit. Olim tamen & hi gravius
puniabantur. Altera vero Εἰσαγγελία pertinet
ad malas tractationes, quæ apud Archontem
instituitur; nullaque actori pœna inde propo-
sita est, etiam si quintam suffragiorum partem
non tulerit. Alia porro Εἰσαγγελία instituta est
adversus arbitros: a quibus si quis læsus esset,
ei licebat apud iudices actionem hanc inten-
dere; & convictus infamia notabatur. Ix-
us tamen de eadem hæreditate verba faciens,
rem eandem Εἰσαγγέλλειν & Γεφὴν vocavit.
† *Hæc res est manifeste secundum Cannoni de-
cretum. Coire me oportet medium prehensum.*
Hic enim decretum scripserat, ut utrinque pre-
hensus se purgaret ille, qui Εἰσαγγέλλας iudicio
tenebatur. Et rursus. Cum æstimatio pecunia-
ria Εἰσαγγέλλας essent quinque myriades argenti.

Εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν. In forum efferre ea, quæ
texuntur. Ita Menander.

Εἰσάγω. Accusativo. [Introduco.]

Εἰσαγωγός. Introducitor. *Eunuchum quidem
introducforem, & multos, qui presentes illic
erant, [aiunt] hominem orasse, ut præiret.*

Εἰσακούω. Genitivo. [Exaudio.]

¹ Εἰσχυθέντες. π.] Vide supra v. Ἐρχόμενοι, & quæ ibi a nobis
notata sunt.

² Τὸ ἐν ταῖς τῆς Σοφ.] Vide Turneb. Adversar. l. x. c. 6.

³ Εἰσαγγέλλας. δημ.] Vide Harpocrationem, h. v. & ibi Valesum.

⁴ Εἰσαγωγόν.] Apud Harpocrat. melius legitur εἰσαγωγόν.

⁵ Πλὴν ἐὰν τὸ ἐμέσθαι.] Vide Sam. Petit. de LL. Attic. p. 419.

⁶ Αὐτῶν δὲ εἰσι πρὸς τὴν ἀρχαίαν.] Vide Petit. de LL. Attic. p. 445.

⁷ Τὴν τὸ πρῶτον.] Aristoph. c. Ἐκκλησιαζέμενοι, pag. 509.

Τὴν τὸ πρῶτον καὶ τὴν Κανὼν σαφῶς

ψήφισμα, βούλην δὲ με ἀφ' ἑαυτοῦ.

Schol. Διαλ. τῶν τῶν μὲν εἰσαγγέλλειν. P.

Εἰσάμνη. ὁμοιωθεῖς.
 Εἶσαν. ὑπετάγησαν. ἢ συνῆκαν.
 Εἰς ἀνὴρ, ἑδδὲς ἀνὴρ. παρ' ὅσων ὑφ' ἐνὸς οὐδὲν χα-
 πορθοῦν].
 Εἰς δρεχίας Φλίνας. ἐπὶ τῇ δπλαυσεώς τινος
 ἐκπεσόντων, πάλιν δὲ εἰς αὐτὴν ἐπανελθόντων.
 Εἰς ἀσθενούντας ἀδενῶν ἐλήλυθα. ἐπὶ τῇ ὁμοια
 καὶ ὡς πλήσια παρόντων.
 Εἰσάτην. εἰσελθεῖν. * Ἀριστοφάνης.
 Μηδὲ εἰς ὀρχηφίδος εἰσάτην, ἵνα μὴ πρὸς ταῦ-
 τα κεχηνῶς
 * Μήλω βληθῆς. ---
 Εἶσατο. ἀνέθηκε. * Τοῦτο τοι Ἀρτέμι δῖα Κλεώ-
 νυμ εἶσατ' ἀγαλμα.
 Εἶσατο. κατέθετο. ὡς Ἐπιγράμματι
 --- ὅς τὰδε χαλὰ
 Εἶσατ' ὑπαὶ πινύων ὕμμι θεὰ ξόανα.
 Καὶ ἀντὶ τῆς θεοειθήκε. θεοειβάλεν.
 Εἶσατο. ἐφάνη. καὶ ὁμοιώθη. Ὅμηρος.

Εἰσβαλεῖτε. ὁμοιωθεῖς ὅτι τὸ πᾶν ἐν ἀρχῇ εἰσ-
 ελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Ἀριστοφάνης.
 Ὅχι εἰσβαλεῖτε. * Κυρίως δὲ Εἰσβαλεῖν ὅτι, τὸ πο-
 λεμῖες πᾶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν.

Εἰσβολάς. ὁμοιωθεῖς λέγουσι τοὺς τόπους, δι' ὧν
 εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν πολέμιαν.

Εἰσβολὰς ἀλφίτων τὰς σιτοφυλάκας. τὰς ἀπ-
 ῥήκας.

Εἰσβολάς. τὰς ἐπὶ τῇ πολέμιαν χώραν ἐφό-
 δος ἐκάλουν εἰσβολάς.

Εἰσβολή. ἐπὶ τῇ τοῦ τρεῖς θεωρεῖ. εἰσβολή. πα-
 ραδοχή. συγκατάθεσις. τοῦτο καὶ ὡς τὰ Δαβὶδ
 εἰρηται, ἐνώπις, σιῶσις, θεωροχή. Τὰ ῥήματα μὲν
 ἐνώπιον, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἐνώπις μὲν ὅτι, σιῶσις
 τῶν ῥημάτων σῖνσις δὲ, ἐπίληψις τῶν ῥημάτων θεω-
 ροχή δὲ, τελείωσις τῆς ἐφέσεως.

Εἰς δέον. Παῖδ' ἔθεν αὐτὸν χαλῆσας ὁ ἥρω, εἰς δέον
 σε εὖρον φησί. βούλομαι γὰρ χαλῆσαι σ' εἰς πανθοῖαν.
 ἀντὶ τῆς εὐχαίσεως σε εὖρον. καὶ παρομῖα. ¹⁰ Εἰς δέον.
 ὅταν τις θέλῃ μὴ φανερῶς εἰπεῖν, ὥς τι πολλάκις
 ἀνάλωσε, λέγει εἰς δέον.

Εἰσδέχμεν. αἰπαπκῇ.

Εἰσεκώμασεν. εἰσῆλθεν.

Εἰσελάσαι. ¹¹ θεωροπομῖας, ἀπὸ τῆς ἐλάω, ἐλῶ.

Εἶπε ¹² λόγον. ἐκάλυψε. καὶ εἶπεν ἐπὶ θερόν.

¹ Εἰσάμνη. Hanc lectionem ex 2 MSS. revocavi. In priori-
 bus enim Edit. corrupte legitur Εἰσαμνη.

² Ἀριστοφάνης. Nubibus, p. 109. v. 15, 16. ubi vide Scholia. P.

³ Μηδὲ εἰς ὀρχηφ. Eadem leguntur supra v. Ἀρχη. Vide e-
 tiam v. Ἀποθραύσεως.

⁴ Τὸ τοι Ἀρτέμι δ. Est pars Epigrammatis inediti, quod in-
 tegrum exhibuimus supra ad v. Εἰσεκώμασεν.

⁵ Καὶ ἀντὶ τῆς π. Sed eo sensu rectius scribitur ἵστασθαι.

⁶ Εἰσβαλεῖν. Sic in MSS. In prioribus autem Edit. minus re-
 cte legitur Εἰσβαλεῖν, diphthongo *ai* pro *i* posita, quo errore ni-

Εἰσάμνη. Assimilatus.

Εἶσαν. Subjecti sunt. Vel, Intellexerunt.

Εἰς ἀνὴρ. Unus vir, Nullus vir. Quia ab u-
 no nihil præclari præstari potest.

Εἰς δρεχίας φάτνας. Ad antiqua præsepia.
 De iis dicitur, qui bonum aliquod, quo ex-
 ciderant, recipiunt.

Εἰς ἀσθενούντας ἀδ. Ad ægrotos ægrotus veni.
 De iis, qui similia & eadem pene patiuntur.

Εἰσάτην. Ingredi. Aristoph.

*Neve in saltatricis domum ingrediaris,
 ne his inbians
 Malo petaris.*

Εἶσατο. Dedicavit. *Hoc tibi Diana dia Cleo-
 nymus dedicavit simulacrum.*

Εἶσατο. Posuit. In Epigrammate:

Qui hæc pulchra

Posuit sub pinis vobis, Deæ, simulacra.

Accipitur etiam Εἶσατο pro, induit, circum-
 jecit.

Εἶσατο. Apparuit. Item, Assimilatus est. Ho-
 merus.

Εἰσβαλεῖτε. Irrumpetis. Εἰσβαλεῖν dicitur,
 quum aliqui in agrum ingressi excindunt om-
 nia, quæ sunt in ipso. Aristoph. *Non irrumpetis.*
 Εἰσβαλεῖν autem proprie dicitur, quum hostes
 aliqui in urbem irrumpunt.

Εἰσβολάς. Sic appellant loca, per quæ in a-
 grum hostilem irrumpimus.

Εἰσβολὰς ἀλφίτων. Granaria & horrea.

Εἰσβολάς. Irruptiones in hostium agrum sic
 vocabant.

Εἰσβολή. In mente tria spectantur: ingres-
 sus, sive aditus, susceptio, & assensus. Apud
 Davidem hæc tria vocantur, ἐνώπις (ausculta-
 tio) σιῶσις (perceptio) & θεωροχή (attentio.)
Verba mea audi [Domine] &c. Et quidem ἐνώ-
 πσις, est verborum animadversio; σιῶσις vero,
 eorundem susceptio; θεωροχή denique, desi-
 derii perfectio.

Εἰς δέον. [Ut oportet. Ut convenit.] *Cum
 autem Heros ipsum patris nomine vocasset, or-
 portune (inquit) te inveni. Volo enim te in-
 vitare ad epulum publicum.* Et proverbium:
 Εἰς δέον quod dicitur, cum quis aperte & pa-
 lam profiteri non vult, quas in res pecuniam
 impenderit.

Εἰσδέχμεν. Accusativo. Recipio. Admitto.

Εἰσεκώμασεν. Ingressus est.

Εἰσελάσαι. Ingredi. A circumflexo ἐλάω, ἐλῶ.

Εἶπε λόγον. Infidias collocavit. Et εἶπεν ἐπὶ
 θερόν. In folio collocavit.

hil frequentius.

⁷ Κυρίως δὲ εἰσβαλ. Ex Schol. Aristoph. ad *Pacem*, p. 462. P.

⁸ Εἰσβολάς. εἰσεκ. Ex Schol. Arist. ad *Equit.* p. 238. P.

⁹ Εἰσβολὰς ἀλφίτων. Aristoph. in *Equitibus*, p. 238. v. 13.

Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἀνὴρ ἐκάλυψε τὸν ἥρω.

Confule Schol. unde Suidas. P.

¹⁰ Εἰς δέον. Vide infra v. Εἰς τὸ δέον.

¹¹ Θεωροπομῖας, ἀπὸ τῆς π. Præstat legere, ἀπὸ τῆς θεωροπομῖας, &c.

¹² Εἶπε λόγον. Ex Homero *Il. Z.* v. 189.

Εἰς ἔμφαντον κατέταπν. δίκης ἐστὶν ὄνομα, ὑπὲρ
ᾧ τὰ ἀμφισβητούμενα ἐν φανερώ ποιῶσιν.

Εἴπεν. ἐκλίπεν.

Ἐς ἐν ἰόντα. ὁμοῦ περιόμνον.

Εἰς ἐν ἡλθον. ἀντὶ τοῦ, ἀμονόησαν.

Εἰς ἔω. ἀντὶ ἔ, εἰς ἀρχομένην ἡμέραν.

Εἰσεπόδιζον. ἀντὶ ἔ, εἰσεβαίνον εἰς τοὺς πόδας ἔ
χρεια.

Εἰσεποιήθη. εἰσεκλήθη. Ἐνιαύσιον ἦν ἡμέρα, ἐν ᾗ
Τραϊανὸς ἐπὶ τῇ ἀφροδύχῃ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ὑπὸ τῷ
πατρὸς Νέρου εἰσεποιήθη.

Εἰσεποιεῖτο. ἀντὶ τοῦ, ὑπελάμβαν. Ὁ δὲ Πύρρος ἐ-
φρυάττετο καὶ μεγάλας ἐλπίδας εἰσεποιεῖτο τῷ ἐπι-
φρομένῳ.

Εἰσέφρησα. εἰσέδυσσα ἐαυτόν. καὶ Εἰσέφρησας. εἰσ-
ήγαγες. καὶ Εἰσφρήσας, εἰσελθὼν. καὶ Ἐκφρησέν-
τα, ἀντὶ ἔ, ἐκδιωχθέντα. Οἱ δὲ χρεῖς ὑπεπλή-
θησαν τοῦ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφωλισθέντα καὶ ἀπι-
μασθέντα ὑπὸ τῷ θεῷ αὐτόν.

Εἰσέφρην. εἰσεδέχοντο. Οἱ δὲ τὰς πύλας ἀνοίξαν-
τες εἰσέφρην τὸ φράγμα.

Εἰσερχόντο. εἰσέρχοντο.

Εἰσῆμ. εἰσέρχουμαι.

Εἴση. γνώση. Εὐειπίδης. Εἰ σὺ ζαμί σ' ἐξ Ἀνδρο-
μέδας, ὦ παρθένη, εἴση μοι χρεῖν;

Εἴση. μαθήση. καὶ Εἰσόμενον, μαθησόμενον. Ἐν-
τολὰς δὸς κατέσχελας τί περὶ τῶν οἱ πολέμοι,
καὶ τί ἀφρονεῖν) εἰσόμενον.

Εἰσῆγειν. ἐσυκοφάντησεν. Ὁ δὲ Δωὶκ τὸν Ἀχι-
μέλεχ εἰσῆγειν τῷ Σαούλ, καὶ εἰς μαιφο-
νίαν τῶν ἱερέων ἐξέμειπεν. ἔτι δὲ διάνυμ. λέγεται
γὰρ καὶ Ἀδιμέλεχ.

Εἰσηγεία, καὶ ἐπηγεία, καὶ κατηγεία. ἀντὶ ἔ
μέμψις καὶ λοιδορία.

Εἰσηγήσαντο. Ἡρόδοτος φησὶ περὶ Περσῶν, τοῦ-
τον βεβλήσθαι τὸ πόπιν. εἰ μὲ οὖν εἰσηγήσαντο ἡ
νήφοντες, βεβλήσθαι περὶ τούτου ἐν μέθῃ· εἰ δὲ εἰσηγή-
σαντο ἐν μέθῃ, τότε κυροῦν νήφοντας.

Εἰσηγόμενος. δολικῇ. διδάσκων.

Εἰσηγεία. εἰσέρχεται.

Εἰσῆλατο. εἰσεπήδησεν.

Εἰσῆγετο. εἰσήγετο. εἰσεφύγετο. Ἀριστοφάνης Βλ-
τῶν Χ' ἢ τῶν Α' εἰσήγετο.

Εἰσῆρρυσεν. εἰσεφθάρη. Ἀριστοφάνης Ἀφ' οὗ γὰρ εἰσ-
ῆρρυσεν εἰς τὴν οἰκίαν. ἀντὶ ἔ εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν.
ὡς βία καὶ ἀναδῶς αὐτοῦ τῇ πολιτείᾳ ἐφθάρη.

¹ Εἰς ἔμφαντον κατέταπν.] Vide Harpocrat. h. v. & ibi Interpre-
tes.

² Εἰσεπόδιζον.] Vide Harpocrat. h. v. & ibi Valesium.

³ Εἰσεβαίνον εἰς τὰς πόδας ἔ χρεῖα.] Si codex sanus, hæc ita
sunt vertenda, Ingrediebantur in pedes illius loci. Sed quid hoc?
Fortasse commodius, si legas, εἰσεπόδιζον, ἀντὶ ἔ εἰσεβαίνον, ἡγυν
εἰσφύγον τὰς πόδας εἰς τὸ χρεῖον. Βαίνειν enim pro βάσσει; &
εἰσεβαίνειν, pro εἰσεβάσσει, sæpe reperitur apud Poetas. P.

⁴ Εἰσέδυσσα ἐαυτόν.] Ἐαυτόν hic positum est pro ἑμαυτόν, quod
cave menlum esse putes. Reciproca enim εἰ, ἐγώ, & ἐαυτός, non

Tom. II.

Εἰς ἔμφαντον κατέταπν. Est actionis nomen,
quæ intenditur, ut res controversæ exhibean-
tur.

Εἴπεν. Condidit.

Ἐς ἐν ἰόντα. Simul euntem.

Εἰς ἐν ἡλθον. Pro, Concordes facti sunt.

Εἰς ἔω. Ad principium usque diei.

Εἰσεπόδιζον. Pro, Pedes in locum infere-
bant.

Εἰσεποιήθη. Adoptatus est. Vel, Allectus est.
Anniversarius erat dies, quo Trajanus ad im-
perii Romani successionem a patre Nerva fue-
rat adoptatus.

Εἰσεποιεῖτο. Subjiciebat. Porus vero super-
biens magnas spes concipiebat: vel, magna spe
suorum animos implebat.

Εἰσέφρησα. Intuli meipsum. Ingressus sum.
Et Εἰσφρήσας, Intulisti. Et Εἰσφρήσας, Ingressus.
Et Ἐκφρησέντα, Expulsum. Illi vero gaudio re-
pleti sunt, quod cum contemptu & ignominia non
fuisse a Deo expulsus.

Εἰσέφρην. Intromiserunt. Illi vero portis a-
pertis exercitum in urbem receperunt.

Εἰσερχόντο. Intrabant.

Εἰσῆμ. Ingredior. Intro.

Εἴση. Scies. Euripides: Si eripuerō te ex
Andromedæ manibus, O virgo, habebis ne mi-
hi gratiam?

Εἴση. Cognosces. Disces. Et Εἰσόμενον, Cog-
niturem. Datis mandatis, ut exploraret quid-
nam facerent hostes, utque cognosceret, quæ con-
silia agerent.

Εἰσῆγειν. Detulit. Accusavit. Doegus A-
chimelechum ad Saulem detulit, & ad nefariam
sacerdotum cædem concitavit. Est autem bino-
minis. Nam & Abimelech vocatur.

Εἰσηγεία, & ἐπηγεία, & κατηγεία. Accusa-
tio. Convicium.

Εἰσηγήσαντο. Herodotus de Persis dicit, ip-
sos hoc modo deliberare. Si quid sobrii ad de-
liberandum proposuerint, de eo consultare e-
brios: si quid vero ebrii proposuerint, hoc ra-
tum facere sobrios.

Εἰσηγόμενος. Dativo. Docens. [Suadens.]

Εἰσηγεία. Intrabas.

Εἰσῆλατο. Infiliit. Saltu se aliquo immisit.

Εἰσῆγετο. Introducebatur. Inferebatur. Ari-
stoph. in Ranis: Et mensa inferebatur.

Εἰσῆρρυσεν. Aristophanes: Ex quo enim vio-
lenter ingressus est in aedes. Quod ideo Poeta
dicit, quia [Cleon] per vim & impudenter ad

solum de tertia, sed etiam prima & secunda persona interdum di-
cuntur. Exempla vide apud Apollon. Rhod. l. 11. v. 226. 332.
636. 637. & alibi.

⁵ Οἱ δὲ χρεῖς ὑπεπλήθησαν.] Eadem legas supra v. Ἐκφρησθέντων.

⁶ Ὁ δὲ Δωὶκ τὸν Αχ.] Vide I. Reg. 22. Et Josephum Antiq. Ju-
daic. l. vi. c. xiv. p. 196.

⁷ Ἡρόδοτος.] Lib. 1. p. 36. Vide etiam Athen. lib. 14. p. 144
qui ipsum hunc Herodoti locum ibi adducit.

⁸ Ἀριστοφ. Βαντ.] Pag. 151. v. 1. P.

⁹ Ἀριστοφάνης] Equit. p. 191. v. 4. P.

τῷ. καὶ αὐτῷ. Ὁ δὲ ἀποπερὶ τῶν εἰσέρρησεν αὐ-
τόν. γράφει δὲ καὶ εἰσέφρησε, δηλούσης τὴν λέξεως
ἐπιπιδίῃ. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ μὲν φθορᾶς εἰσελ-
θεῖν. καὶ Σιμόκατι. Λόγος εἰσέρρησε τοῖς τὴν γέ-
γονα πάλιν οἰκοῦν, ὡς ἦλθον ἢ πόλιν. καὶ Εἰσε-
φθαρμένη, ἀντὶ τῆς εἰσπιδίῃ. ἐπὶ λύμῃ καὶ ἰα-
φθορᾷ. Εἰσεφθαρμένη δὲ αὐτοῖς ὅσα ὀλίγη συν-
τάγματος, ὥς ἔστι καὶ ἡ πολιτικὴ συνένδοσιν.

* Εἰσέφρησε. εἰσέρρησε.

Εἰσι. περὶ.

Εἰσι. εἰσελθε. Εἰσι. μὲν μόνοι.

Εἰσθμ. ὁ ῥύμν.

Εἰσθ. ὑπάρχον.

Εἰσθήει. ἡμέρα ἑορτῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐν τῇ δεξιᾷ
πάντες ἀφῆλθον, οὕτως ἐκκαλεῖτο. Ταύτῃ δὲ ἡ
ἡμέρα ἀφῆλθον ἡμέρας Ἀθηνῶν νομίζοντες. Δη-
μοσθένους ἐν τῇ δεξιᾷ Παρθενώνας. Ἡ βελή
ἐπὶ εἰσθήει ἔφυσεν. Συνεπλάθον δὲ καὶ τῇ ἐν-
νόησαν οἱ στρατηγοί, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αὐτοῖς δεξιᾷ
παῖ.

Εἰσθήει. ὁ εἰσθῆος λόγος.

Εἰσθῆος. ὁ περὶ.

Εἰς θεῶν ὠτα ἦλθεν. ἐπὶ τῇ οὐ λανθανόντων ἐφ'
οἷς ἔπρασσαν.

Εἰσθῆος. εἰσπιδίῃ. Ὅταν ἴδωσιν αὐτὸν εἰ-
σθῆος τοῖς πολεμίοις φωνῶντα, καὶ περὶ τοῦ θεῶ-
νων.

Εἰς χαλόν. εὐκαίως.

Εἰς καιρόν. εὐκαίως.

Εἰσχεκρίμενον. ἐπέστακτον. καὶ Εἰσχεκρίεις. εἰσελ-
θόν.

Εἰσχεκρίηκεν. εἰσέωγεν. εἰσῆγαγεν. ὁ Ἀριστο-
φάνης.

Νῆ τὸ Διόνυσον, ἀπορᾶ γ' ἡμῖν πρῶτα.

Δαίμων τις εἰσχεκρίηκεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ γὰρ γέγων, ὡς ἔπειτα πολλὰ χροῖα,

Ἡ κατὰ τὸ αὐτοῦ, ὡς ἔπειτα πολλὰ χροῖα,

Ὁρχοῦμενος τὸν νυκτὸς οὐδὲν παύει.

Εἰσχεκρίηται. καλεῖται ὑπὸ τῆς κίρκης.

Εἰς κόλπον πύειν. τοῦτο ἐν ἴσῃ τῇ, οὐ μεγαλο-
ρημονεῖ εὐλαβοῦμεν.

Εἰς κόπρον θυμῶς. ἐπὶ τῇ ἀνιούτων καὶ μὴ ὄντων
λέγει ὑπὸ τῇ Ἀθηνῶν.

Εἰς κόρακας. εἰς τὸ σκότος. εἰς ὅλεθρον.

Εἰσχω. εἰσέρχω.

1 Σιμόκατι. Hanc lectionem ex MSS. revocavi. Priores enim Edit. mendose exhibent Δημόκατι. Caterum ubi locus hic apud Simocattum existet, jam non succurrit, nec quærere nunc vacat.

2 Εἰσθμ. Vide Hesych. v. Ἀσθμ. δ' εἰσθμ. & Homer. Od. Z. v. 264.

3 Εἰσθήει. Vide Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 90. & 91. qui εἰσθήει interpretatur sacra, quæ anno novo pro Senatu & populo Atheniensium fiebant. Ulpianus vero ad Orat. Demosth. contra Midiam, εἰσθήει fuisse dicit sacra, quæ fiebant, Senatu in curiam ingressuro, ut consultatio de rebus publicis feliciter & ex

Reip. administrationem accesserat. Et rursus: *Ille vero ceteros prævertens illuc intravit.* Scribitur etiam Εἰσέφρησε, quæ vox significat, saltu se aliquo immittere. Significat autem etiam, cum sua vel aliorum perniciæ aliquo ingredi. Et Simocattus: *Rumor delatus est ad vicinæ urbis incolas, urbem esse captam.* Et Εἰσεφθαρμένη, pro eo, qui in aliquem locum in aliorum damnum & perniciem irrupit. *Cum autem in ipsos irrupisset non parvum agmen, cujus morbo etiam nonnulli civium una laborare cæperunt.*

Εἰσέφρησε. Ingreditur. Intrat.

Εἰσι. It. Vadit.

Εἰσθμ. Ingredere. Εἰσθμ. μόνοι. Ingredimur soli.

Εἰσθμ. Vicus.

Εἰσθ. Sunt. Existunt.

Εἰσθήει. Festus dies, quo Magistratus omnes in publicum prodibant. Hunc autem diem Athenienses primum anni ducebant. Demosthenes de Falsa Legatione: *Senatus anno novo sacra pro Populo fecit, epuloque una interfuit, & sacrarum libationum participes fuerunt belli Duces, & pene Magistratus omnes.*

Εἰσθήει. Oratio, quæ in ingressu, vel ob ingressum alicujus habetur.

Εἰσθῆος. Locus, qui intrari potest.

Εἰς θεῶν ὠτα ἦλθεν. Ad Deorum aures pervenit. De iis, quorum facta non latent.

Εἰσθῆος. Qui insultavit, vel, impetum fecit. Cum viderint ipsum cædis faciendæ cupidum in hostes irrupentem, cæsumque conspexerint.

Εἰς χαλόν. Opportune.

Εἰς καιρόν. In tempore. Opportune.

Εἰσχεκρίμενον. Adscitum. Et Εἰσχεκρίεις, Ingressus.

Εἰσχεκρίηκεν. Intulit. Introduxit. Aristophanes:

Per Bacchum molestissimas profecto res

Deus quidam intulit in domum nostram.

Hic senex, postquam bibit per multum tempus,

Audivitq; tibiam, vehementer gaudēs hac re,

Saltare tota nocte non desinit.

Εἰσχεκρίηται. A præcone vocatur.

Εἰς κόλπον πύειν. In sinum spuerere. Hoc idem valet ac, magnifice loqui vereor.

Εἰς κόπρον θυμῶς. In fimum suffis. De rebus inutilibus, & quæ fieri non solent, dicitur ab Atticis.

Εἰς κόρακας. Ad corvos. Ad malam rem.

Εἰσχω. Assimilo.

animi sententia succederet. Verba ejus hæc sunt: Εἰσθήει δὲ ἡ πόλις, μιμνήσκου τὴν βουλὴν εἰς τὸ βυλῶν, ὡς καὶ γὰρ ἡ πόλις ἀπαντήσῃ τῶν πρῶτων τῶν σκῆλων. Ἐν τῇ ἐκκαλεῖται εἰσθήει.

4 Περίσθμ. Sic in 2 MSS. scriptum inveni. In prioribus vero Edit. legitur περὶσθμ.

5 Δημόκατι. ἐν τῇ. Apud Demosthenem, pag. 225. locus iste sic legitur: Καὶ ἡ βουλὴ αὐτῇ εἰσθήει ἔφυσεν συνεπλάθοντες οἱ στρατηγοί, &c.

6 Ἀριστοφάνης. Vesp. p. 364. P.

7 Περὶ χαλόν. Delenda est vox ἡ, tum propter metrum, tum quia apud Aristoph. non existat.

Εἰσχω.

Εἰσκειθεῖς. ἀντὶ τῷ εἰσελθάν. ἐν αὐτῷ γινώσκοντες. Ὁ δὲ εἰς τὸ ἀντὶ εἰσκειθεῖς ἐπὶ τὸν βίον ζωοποιῶν καὶ θηλασθῆναι.

Εἰσχεῖν. εἰσχωρίζεσθαι.

Εἰσκυκεῖ. εἰσφέρει. καὶ ὁπισθὰ πῆ. καὶ ἔπεισ-κυκεῖ. καὶ Εἰσκυκεῖσθαι. κυκλοειδῶς τρέφει.

Εἰς Κυνόσαργας. εἰρη) ἐπὶ ὕβρι καὶ ὄργῃ. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς νόθους τῶ παίδων ἔτατον. ἀνόμαστα δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ὄργῃ, ταπεινὸν λαλῶν, ἢ τὰς ὄργας. καὶ γὰρ Ἡρακλεῖ θυόντων κυνὰ λαλῶν, ἢ ταχυμῶτον ἀρπάσαντα ὃ θυμὸς τὰ μάλιστα αὐτοῦ κατέτατον. καὶ ἐπερωτήσαντας τοὺς θεοὺς, λαλῶν χρησμὸν, ἱερὸν Ἡρακλῆος ἰδρύσαντα ἐν τῷ τόπῳ. ἐξ ἧ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ ζωοποιῶν, ὅτι καὶ Ἡρακλῆος νόθος ὢν, ἴσα θεοῖς ἐμνήθη.

quamvis esset nothus, divinos honores consecutus fuerit.

Εἰς λατομίας. Φιλόξενος ὁ Διθυραμβοποιὸς οὐκ ἀνεχόμενος τῇ Διονυσίᾳ τῶ τυραννικῶς ποιημάτων ὡς φαύλων, ἐνβέβλητο ὑπὸ αὐτοῦ εἰς τὰς λατομίας. ὕστερον δὲ ταῖς τῇ Φίλων δέσσειν ἀπολυθείς, καὶ αὐτὸς ἀκροώμενος ἐξάνεστη. ὃ δὲ Διονυσίᾳ ἐπερωτῶν-τῷ αὐτῶν, λέγει) τοῦτο εἰπεῖν, ὡς κρείττον ἐῖναι ἐκεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀνεχόμενος, τοῦτο ἐπειπὼν) οἶκος Φίλος, οἶκος αὐτοῦ) ἀπερ ἐπὶ τῇ χελώνῃ.

Εἰς λῆξιν. εἰς τελειότητα.

Εἰς μελίττας γ' ἐκώμασας. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὁδῶν δόξαν κακῶν ἀνθρώπων.

Εἰς νέωτα. εἰς τοῦτον. Καὶ ὁ μὲν ὡς τὰ κατ' ἐαυ-τόν διεπύθη, ὡς πολεμήσαντες εἰς νέωτα. καὶ αὖτις) Ἀνά-ζωσις τε παρηγγέλλετο, ὡς ἐς νέωτα παρὰ τῶν αὐ-τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις.

Εἰσόδος. εἰσφορά.

Εἰσομα. γνώσομαι.

Τοιγαρ) τὸ λοιπὸν εἰσόμεθα μὲν θεοῖς
Εἶκιν, μαθησόμεθα δὲ Ἀτρείδας ἔδω.
Ἀρχόντες εἰσιν, ὅσθ' ὑπεκλίνον) τί μή;
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ κατεργάστα
Τιμαῖς ὑπέκλιν. τοῦτο μὲν, νηροσιδεῖς
Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρῃ.
Ἐξίσα) δὲ νυκλὸς αἰαντὸς κύκλῳ
Τῇ λαλοπαλῶ φέγγῃ) ἡμέρα φλέγειν.

Εἰς ὄρθον ἀποδοῦναι. τὸ ἐπὶ τῷ ἐξ ὄργῃς θέσιν ἀποκαταστήσαι ἀνδρῶν ἔχοντων. ὥστε εἰ ἐπὶ ὄργῃ κλί-ναι ἐκ τῇ πολεμίων κελύοντο, εἴτα αὖτις εἰς ὄρθον ἀ-ποδοῦναι, δηλοῖ ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. χαλεπὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὄρθον κατεστήσαι.

1 Εἰς Κυνόσαργας] Vide supra v. Ἐς Κυνόσαργας, & infra v. Κυνόσαργας.

2 Εἰς τὰς λατομίας] Vide supra v. Ἀπαρτί μιν εἰς τ. & infra v. Φι-λόξενος γενομένης.

3 Οἶκος φίλος, οἶκος αὐτοῦ.] Eadem verba Gephyraeis olim O-raculi loco reddita fuisse leguntur. Vid. Eustath. ad Il. Γ. p. 408.

4 Εἰς μελίττας] Eustath. ad Il. M. p. 897. 57. Εἰς μελίττας ἐκεί-νους.

Εἰσκειθεῖς. Ingressus. Qui in aliquem nume- rum est receptus. Ille vero in antrum ingressus laboriosam & ferinam vitam instituit.

Εἰσχεῖν. In aliquem numerum adsciscere.

Εἰσκυκεῖ. Infert. Conjungit. Et ἔπεισ-κυκεῖ, idem. Et Εἰσκυκεῖσθαι, in orbem teri.

Εἰς Κυνόσαργας. Ad Cynosarges. Contume- liam & execrationem significat. Est autem in Attica locus, in quo pueros nothos colloca- bant; sic appellatus a cane albo, vel veloci. Cum enim [Athenienses] Herculi canem al- bum, vel velocem immolarent, aiunt aquilam rapuisse femora canis illius, qui tunc immola- batur, & ibi deposuisse. Cum autem Deos con- sultuissent, oraculum ipsis redditum esse, Her- culi fanum conderent in hoc ipso loco, qui ideo nothis attributus est, quod Hercules,

Εἰς λατομίας. In lapicidinas. Philoxenus, Poeta Dithyrambicus, cum Dionysii tyranni poemata, utpote mala, ferre non posset, ab ipso in lapicidinas est coniectus. Postea ve- ro amicorum precibus liberatus, & rursus ea- dem audiens, surrexit. Cum autem Dionysius causam quaereret, fertur respondisse, satius esse illic degere, quam ipsius poemata patienter audire, hoc addito: Domus amica, domus op- tima; quod pertinet ad testudinem.

Εἰς λῆξιν. Ad perfectionem.

Εἰς μελίττας. Ad apes accessisti. Proverbium in eos, qui præter expectationem multis malis subito afficiuntur.

Εἰς νέωτα. In sequentem, vel proximum an- num. Ac ille quidem res suas ita disposuit, ut an- no proximo bellum gesturus. Et rursus: Et de- nunciatum illis est ut vasa colligerent, utpote cum armis in sequentem annum eo reversurus.

Εἴσοδος. Reditus. Tributum.

Εἴσομα. Sciam. Cognoscam.

Quare in posterum sciemus quidem Diis

Cedere, discemus vero Atridas colere.

Principes sunt; quare cedendum: quid ni?

Etenim & grandia, & robusta

Honoribus cedunt. Sic nivales

Hyemes locum dant fructiferæ æstati:

Cedit vero noctis obscuræ orbis

Candidis equis vectæ diei, lucē ut accendat.

Εἰς ὄρθον ἀποδοῦναι. Unumquemque in pristi- num ordinem restituere: ita ut, si ab ea parte, qua hostes sunt, ad hastam declinare [milites] jubeantur, & deinde recta tendere, oporteat ad hostes rursus converti. Idem etiam vocatur ἐπὶ ὄρθον κατεστήσαι.

μυστα, ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακῶν ἀνθρώπων, ὡς φησὶ Πανουράσιος.

5 Τοιγαρ) τὸ λοιπὸν.] Ex Sophocl. Ajax. Flagellif. p. 40. P.

6 Εἰς ὄρθον ἀποδοῦναι.] Ut hic locus intelligatur, legendus est

Ælianus περὶ γρηγοριανῶν πύξεων, cap. 32. & 33.

7 Ἐπὶ δόρυ κλίειν.] Portus inepte hæc verterat, *hæsta inniti*. In Tactici enim ἐπὶ δόρυ κλίειν significat dextram versus decli- nare; uti ἐπὶ ἀσπίδα, sinistram versus. Vide Ælianum loco lau- dato.

Εἰσορῶν. βλέπων. καὶ Εἰσορῶντες.

Εἰς ὃ ἢ δὴ. ἕως ἄν.

Εἰς οὐρανὸν τοξεύειν. ἐπὶ τῷ ἀφαικνῆς κατ' αὐ-
θάδειαν τὴν ποιούτων.

Εἶπω. ὅτι ὁ Ἰσίδωρος πρῶτον καὶ εἶδος, ὡς ἐνθε-
ον ἦν, καὶ πληρὴς εἶπω φιλοσόφου ζωῆς.

Εἶπω ἄλως. ἰσοδυαμῆι τὸ εἶπω τῇ εἰς. οἶον, εἰς
ἄλως. καὶ πρὸ τοῖς ῥήτορ(ιν εἰρη), εἶπω ἢ χεῖρα
ἔχειν, ὅπερ ἔνοι ἀμάρτημα ἔδοξαν εἶναι· ἀλλ' ἐπὶ α-
νήθησαν ἀγνοῦντες, ὅτι ὥσπερ εἰ ἐνδον εἰποιμὲν, δηλοῖ
καὶ ἐν πη, καὶ ἐς λην· οὕτω καὶ τὸ εἶπω ἐφ' ἐχάτερα
πρὸς λαμβάνει).

Εἰσπεῖν. καὶ Εἰσποῦμην.

Εἰσποῖ. ἀντιπρῶτοι.

Εἰσπετέθυσαν. ἐνδον μετέφερον.

Εἰς πάγας ὁ λύκος. ἐπὶ τῷ ποτηρῶν, ὅταν εἰς
πρῶτον ἐμπέσῃ κίνδυνον.

Εἰς πρῶτον. εἰς γέλωτα. εἰς δὴν ἡμα.

Εἰσπεπαύχην. εἰσπεπηδήκασιν.

Εἰσπιμπλάς. Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Κύριος εἰσπιμπλάς
ἀπάντων ἢ γνώμην ἀπέσπινεν.

Εἰσπομπή. εἰσβολή. Ἐὐνάπιος. Περιεφέρετο δὲ
ὁ ἀεικνῆς καὶ δόξα εἰσπομπὴν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ
βραχίονι.

Εἰσπραξῶν. ἀπαίτησιν. καὶ Εἰσπράττω, ἀπα-
λαῖ.

Εἰσποιήτων. θετόν. οὐ γνήσιον. καὶ Εἰσποιεῖτο, ἀντὶ
τῷ ὑπεύχῃ. καὶ Εἰσποιῶ, τὸ χαλλωπίζω. δολερῶ.

Εἰς πῦρ ξάινειν. παροιμακόν. ἐπὶ τῷ κατ' αὐτῶν ἢ
πρατίντων μάτῳ, ἢ λεγόντων. ὁμοίως τῇ, καὶ πε-
τρῶν σπείρειν.

Εἰς τέφραν γράφειν. ἐπὶ τῷ ἀδυνάτων. Ἐγὼ δὲ
τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῷ παροιμίας, ὅτι μὲν εἶναι εἰς τέ-
φραν γράφειν.

Εἰς περὶ μὲν πῖθον ἀντλεῖν. εἰρη) ἡ παροιμία
ἀπὸ τῷ πρὸς Δαναΐδας μύθῳ, παρ' ὅσον ἀνιμῶσαι
ἐκείνῳ ὕδωρ εἰς πῖθον ἔβαλλον. Πάχυνσι δὲ πρὸς τοῦ-
τον τῷ πῖθον αἱ τῷ ἀμύμων ψυχῇ.

1 ἕως ἄν] In prioribus Edit. legitur, ἕως ἄν παροιμία. Sed ul-
tima vox delenda est, quoniam in MSS. deest, nec ad hunc locum
pertinet, sed ad vocem sequentem, ubi eam post ἔξωθεν MS.
Parisi. B. agnoscit.

2 Τὸ Ἰσίδωρον πρ.] Hæc leguntur in Vita Isidori Philoso-
phi apud Photium Cod. ccxlii. p. 1068. unde ea Suidas de-
scripsit.

3 Ἰσίδωρος] In prioribus Edit. male legitur τῷ Ἰσίδω, pro quo
Ἰσίδωρον reposui, quoniam eam lectionem non solum agnoscunt
2 MSS. Parisi. sed etiam Photius loco laudato, & ipse Suidas supra
v. Εἶπω, ubi idem fragmentum adducitur.

4 Εὐνάπιος] Sæpe apud Suidam in nominibus auctorum erra-
tum esse video, nec scio qui factum, quod nomen Eunapii, pro
Simocatta, in hunc locum irrepsit. Certum enim est, frag-
mentum, quod hic adducitur, sumptum esse ex Theophyl. Simo-
catta, apud quem lib. ii. c. vi. locus iste sic legitur: Καὶ Ἰσίδωρος μὴ
δύνασθαι τὰ ἀεικνῆς μύθῳ πρὸς χίλιν. πρὸς φέρει δὲ ὁ δόξας εἰσπομ-
πὴν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ βραχίονι, ἐπὶ τῷ λαπαίρῃ ἐπὶ τῷ βαλλῶ Μα-
δουδ' ἀεικνῆς, &c. Porius in loco hoc interpretando, toto, quod

Εἰσορῶν. Intuens. Aspiciens. Et Εἰσορῶντες.

Εἰς ὃ π δὴ. Donec.

Εἰς οὐρανὸν τ. In cœlum jaculari. De iis, qui
arroganter & frustra aliquid conantur.

Εἶπω. Intrinsecus. Isidori vultus & forma
divina erat, & intrinsecus philosophicæ vitæ
plena.

Εἶπω ἄλως. Τὸ εἶπω idem valet ac εἰς: unde εἶπω
ἄλως idem est quod εἰς ἄλως. Apud Oratores e-
tiam legimus, manum intus (εἶπω) habere; quod
quidam minus recte dictum putant: sed fal-
luntur. Ignorant quippe, quod uti ἐνδον signifi-
cat & in loco, & ad locum; sic etiam τὸ εἶπω u-
troque sensu accipiat.

Εἰσπεῖν. Intro pellere. Et Εἰσποῦμην.

Εἰσποῖ. Qui vultum inter se adversum ha-
bent.

Εἰσπετέθυσαν. Intro tulerunt

Εἰς πάγας ὁ λύκος. In laqueos lupus. De im-
probis, quum in manifestum periculum inci-
derint.

Εἰς πρῶτον. Ludibrium & fabulam alio-
rum fieri.

Εἰσπεπαύχην. Irruerunt. Irruperunt.

Εἰσπιμπλάς. Implens. Xenophon. Cyrus au-
tem omnium mentem implens dimisit.

Εἰσπομπή. Adactio [hastæ vel jaculi in cor-
pus] Eunapius: Circumferebat vero vir for-
tissimus hastam quoque in brachium sinistrum
adactam.

Εἰσπραξῶν. Exactionem. Et Εἰσπράττω. Ac-
cusativo.

Εἰσποιήτων. Adoptatum. Non germanum. Et
Εἰσποιεῖτο. Subjiciebat. Et Εἰσποιῶ. Orno. Da-
tivo.

Εἰς πῦρ ξάινειν. Ignem cædere. Proverbiale
dictum de iis, qui suo malo aliquid frustra fa-
ciunt vel dicunt. Simile est illi, In faxis feminas.

Εἰς τέφραν γράφειν, In cinere scribere. De re-
bus, quæ fieri nequeunt. Ego vero jusjurandum
ipsius (ut fert proverbium) in cinere scriben-
dum puto.

Εἰς περὶ μὲν π. ἀ. In perforatum dolium hau-
rire. Proverbium hoc ductum est a fabula Da-
naidum, quæ aquam haustam in dolium [per-
tufum] infundebant. Circa hoc autem dolium
animæ non initiatorum [pœnam] patiuntur.

aiunt, cœlo a vero sensu aberraverat, & vocem ἀεικνῆς pro no-
mine proprio viri acceperat: quod tamen facile ei ignosco, cum
nesciret, ex quo auctore fragmentum hoc, quod corrupte apud
Suidam legitur, depromptum esset.

5 Ἐγὼ δὲ τῷ ὅρκῳ] Hæc leguntur apud Julianum in Epistola
ad S. P. 2. Atheniensium, unde ea Suidas mutuatus est, ut ob-
servavit Meursius in Notis ad Helladii Besantini Chrestoma-
thiam. Exstat autem hæc ῥῆσις pag. 525. Edit. Petav. in 4.

6 Οἱ μὲν δὲ εἰς τέφρ. γρ.] Huc pertinet nota illa Helladii apud
Photium Cod. cclxxix. p. 1580. Ὅτι ὁ εἰρη) ὁ πρὸς παροιμίας
ῥῆσις: Ὅρκους ἐγὼ γυναῖκες εἰς ὕδωρ γράφω, ἐπὶ μὲν Σοφοκλέους ὅστις δὲ
παρωδῶντος Φιλωνίδης ἔφη: Ὅρκους δὲ γυναῖκες εἰς τέφραν γράφω. Οἱ
δὲ εἰς γυναῖκας οὐκ ἐπὶ τῷ φασιν: Ὅρκους ἐγὼ γυναῖκας εἰς εἰκὴν γρά-
φω. i. c. interprete Meursio: Versus ille proverbialis, Ὅρκους ἐγὼ γ.
εἰς ὕ. γρ. Juramenta mulieris in aqua scribo, est Sophoclis; quod
Philonides per parodiam exprimens dixit: Ὅρκους δὲ μ. εἰς τ. γρ.
Juramenta mæchorum cineri inscribo. Qui mulieres irridens, sic
dicit: Ὅρκους ἐγὼ γυν. εἰς εἰκὴν γρ. Juramenta mulierum ejulati-
bus inscribo.

Εἰσῆκισαν.

Εἰσῆκειμι. ἀντὶ τῷ ἐπικότες ἦμεν.

Εἰσία. ἐλάλῃ. εὐάχῃ. Ὁ δὲ εἰσία τὸ στρατὸν ἡμεῶν εἰς πανθηνίαν. καὶ Εἰσίατο, ἐτρεφέτο. καὶ Εἰσίαν.

Εἰς τὸ δέον, καὶ Ἐς τὸ δέον. Περικλῆς δῶρα δὲ τοῖς πλεμίοις τοῖς περὶ Κλεανδρίδαν, ἵνα μὴ διώ-
[ρωσι] τὸ χῶρον, δεκαπέντε ἑλάντα ἀνήνεγκε τὸ ἀνά-
λωμα τοῖς Ἀίλουαῖς, οὕτω πως ἀπερρέατο. Εἰς τὸ
δέον. Ἀεισοφάνης Νεφέλας. Ὡς περ Περικλῆς εἰς
τὸ δέον ἀπέλειπε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἀπαγγελ-
λομένῳ. μέμνη δὲ καὶ ἐτέρω.

Εἰς τὸ ἀγρὸν ἀπελέπαν. Ἀεισοφάνης. οἱ γὰρ πε-
λεμύμυροι καὶ πολιορκούμενοι εἰς τὸ ἀγρὸν ἀπελέ-
πουν, ἐπιθυμῶντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Εἰς τὸν τετρημένον. λείπῃ, πῖθον ἀντλεῖν. Τάσ-
σε δὲ ἐπὶ τῷ εἰς κενὸν πονούντων. καὶ γὰρ μυ-
θεύον ἐν αὐτοῖς ἀσεεῖς εἰς πῖθον τετρημένον ἀν-
τλεῖν.

Εἰς τοῦ μεταλιν. εἰς τὸν ἀνθόν.

Εἰς Τροφώνι μεμάνθη. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν
καὶ ἀγέλαστων ἡ παροιμία τάττεται. Οἱ γὰρ κα-
εἰκνόντες εἰς Τροφώνι, λέγον τὸ εἶναι τρεφόνον ἀγέλα-
στον εἶναι. Τὸν δὲ Τροφώνιον φαίνοντα τὴν κεφαλὴν
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέδνης, καὶ διωκόμενον ὑπὸ
Αἰγείας, εὐχόμενον εἰς χάσμα ἐμπεσεῖν, οὗ δὲ καὶ
τὸ μαντεῖον ὅτι.

Εἰς Τροίηνά δει βαδίζειν. ἐπὶ τῇ χακογενείῳ καὶ
[πανοπωγῶν] εἰς. Πάγων γὰρ ὅτι λιμὴν εἰς Τροί-
ηνά.

Εἰσρυπαῖν. τὸ παρεισεύρεσθαι.

Εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῷ μάλῃ πονούντων ὡς
τὸ, Καθ' ὕδαλ' ἡράφειν.

Εἰς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῷ μάλῃ πονούντων.

Εἰσφας. εἰς ἑαυτούς.

Εἰσφθαγεῖς. τὸ ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν πρὸς. Ἐκ-
φθαγεῖς δὲ, ἐξελθάν. οὕτω λέγει τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξ-
ελθεῖν.

Εἰσφορὰ. πένεσμα.

Εἰσφρήσασθαι. εἰσδέχεσθαι. Ἐυνάπιος. Ἐπε-
ρ δὲ Μηδικὸς οἶτος ἐπὶ δάκρυον χεῖλ' ἐνεργεῖν
εἰσφρήσας, ἀνιδέτως προσανέεινέτο. ἀντὶ τῷ εἰσδύς,
εἰσελθών.

Εἰσφρήσθαι. εἰσαῖν. εἰσδέχεσθαι. πολὺ τῆνομα
καὶ τοῖς ῥήτορσιν.

Εἰσῆκισαν. Steterant.

Εἰσῆκειμι. Steteramus.

Εἰσία. [Ad convivium] vocabat. Convivio
excipiebat. Ille vero exercitum per dies [plu-
res] epulo publico excepit. Et Εἰσίατο. Alebatur.
Et Εἰσίαν.

Εἰς τὸ δέον. Pericles, cum Cleandrida, hostium
duci, dona dedisset, ne agrum [Atticum] va-
staret, quindecim talenta in tabulas expen-
si re-
lata Atheniensibus imputavit, hoc addito titu-
lo: Εἰς τὸ δέον [In commodum Reipub.] Ari-
stophanes Nubibus: Ut Pericles in res ne-
cessarias hæc impendi. Meminit etiam Menan-
der in Apangellomeno, & alibi.

Εἰς τὸ ἀγρ. In agrum prospiciens. Aristopha-
nes. Qui enim bello premuntur, & obsidentur,
in agrum spectant, in eo cupientes esse.

Εἰς τὸν τετρημένον. In perforatum. Subintelli-
gitur, dolium haurire. Dicitur autem hoc de
iis, qui frustra laborant. Fabulæ enim tra-
dunt, impios apud inferos in dolium perfora-
tum haurire.

Εἰς τὸ μεταλιν. In contrarium. Contra.

Εἰς Τροφώνι. In Trophonii [antro] vaticina-
tus est. Hoc proverbium dicitur de tristibus &
tetricis. Qui enim in Trophonii antrum de-
scendebant, in posterum omni iusu abstinere di-
cebantur. Aiunt autem Trophonium fratris
sui Agamedis caput tenentem, persequente
Ægeo, voto facto incidisse in hiatum, ubi
nunc etiam est ejus Oraculum.

Εἰς Τροίηνά δει β. Troezenem est eundem.
Dicitur de iis, qui raram habent barbam. Πάγων
enim est portus Troezenis.

Εἰσρυπαῖν. Furtim intrare.

Εἰς ὕδωρ σπείρειν. In aqua seminare. Dicitur de
irrito conatu: ut &, In aqua scribere.

Εἰς ὕδωρ γράφειν. In aqua scribere. De frustra
laborantibus.

Εἰσφας. In seipfos.

Εἰσφθαγεῖς. Qui malo alicujus aliquo est in-
gressus. Ἐκφθαγεῖς contra, qui malo alicujus ex
aliquo loco est egressus.

Εἰσφορὰ. Pensio. Vectigal. Tributum.

Εἰσφρήσασθαι. Recipere [in aliquem locum]
Eunapius: Altera vero sagitta Medica per alte-
rum labrum inferne adaeta, sursum directo spi-
culo ex adverso alteri respondebat. Ubi [Εἰσ-
φρήσας] significat, adaetus, penetrans.

Εἰσφρήσθαι. Introduciturum. Intromissurum.
Hoc vocabulum apud Oratores est frequens.

1 Εἰς τὸ δέον] Vide supra v. Ἐφραῖ, & v. Εἰς δέον. Item A-
ristoph. Nub. p. 174. & ibi Scholiastam.

2 Ἀπώλει] In MSS. Paris. legitur ἀνέλωσι.

3 Ἀεισοφάνης] Locus, quem Suidas hic innuit, existat apud
Aristoph. Acharnens. (ut Portus recte observaverat) p. 371. ubi
Comicus inquit:

Ἀπολείπουν εἰς τὸ ἀγρὸν, διήνης ἔργον.

4 Οἱ γὰρ πολέμοι.] Hæc sunt ipsissima verba Scholiastæ ad mo-
do indicatum locum Aristophanis.

5 Εἰς Τροφώνιον μ.] Vide Aristoph. Nubib. p. 155. & ibi Scho-
liastam, qui historiam de Trophonio prolixè exponit.

6 Εἰς Τροίηνά δει] Vide infra v. Θεσπύριον.

7 Εἰσρυπαῖν. τὸ π.] Suidas supra: Ἐκρυπτοῦμαι. ἐξελθὼν μὲν
βίαι.

8 Εἰσφθαγεῖς] Vide Valef. ad Eusebium, p. 51. B.

9 Ἐυνάπιος] Supra v. Ἐισπαρμῆ μοῦσι, nomen Eunapii pro
Simocattæ per errorem ibi positum esse, quod & hic factum.
Nam verba quæ sequuntur, Ἐπερ δὲ Μηδικὸς οἶτος &c. deprom-
pta sunt ex Theoph. Simocatta, lib. II. c. vi. ex quo Suidas
hoc loco corrigendus, & pro ἀνιδέτως προσανέεινέτο, legendum
est, ἀνιδέτως πρὸς ἀντιπῶν. Portus hunc locum ineptissime ver-
terat.

Εἰσφρή(ω)σιν. ἀντὶ τῆς εἰσδεχθῶσιν. εἴσω πῶν ἐρεῶν εἰσφρή(ω)σιν.

Εἴτ' ἐφ' ὕδωρ χαλός. ἐπὶ πῶν δυσκληρόντων ἡ παροίμια εἴρη. ἐν γὰρ τοῖς δικαστέοις τὸ φασχό(ω)τον ἔργον ἢ ὕδωρ ἀφαιμετέειν τοῖς δικαζομένοις. ἐγένετο δὲ τοιοῦτος ὁ ἀπὸ κληρονομίας.

Εἴ π' Πεισάνδρου βδελύγη τοὺς λόφους, καὶ τὰς ὀφρῦς. Οὗτος ἐπὶ δειλία ἐκώπτετο πρὸς τοῖς πολέοις. Φιλοπόλεμος δὲ ἦν, καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἐνεκεν. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἐζητο δὲ τριλοφία, καὶ ὅπλοις ὀπισθίοις, ὥστε τὸ δοκεῖν ἀνδρείος εἶναι, μὴ ὧν. καὶ ἐν ἄλλοις ἐπαρῶς αὐτοῦ ὀπιλαμβάνε.

Εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἄροι, καὶ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. ὁμοίον ὅτι τὸ, Γλαῦκα Ἀθήναζε. ἐπὶ τῇ μάτῃ τῶν φρονοῦντων πινὰ παρέρχοντα.

frustra coacervant res aliquas, quæ jam ante [in aliquo loco] aderant.

Εἴ τ' ἐν μέσῳ κλήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶν. Ἀἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ, λεγόμενῳ περὶ πλούτου, ὁ θεὸς ἀνείλε τὸ λόγιον τοῦτο. εὐφροσύνη γὰρ αὐτῇ ἡ χάρις. Καὶ λεγόμενος ἐξεδόθη πρὸς Βάκιδος τῆς λεγόμενης μολόγης.

Ἀλλ' ὅταν οἰκίῃσι λύκοι πολιαίτε κοῦραν
Ἐν ταυρίῳ, τὸ μετὰ Κορίνθου καὶ Σικυῶν.
ἠνέξατο τοῦτο, ὅτι ἡ πόλις μετὰ οὐρανὸν καὶ γῆς ἴδρυται ἡ Νεφελοκοκκυγία.

Εἴτω. πορνεύστω. συγχωρεῖστω. σημαίνει καὶ τὸ, εἰς πῖν.

Εἴ τοι νομίσεις κτήμα τ' αὐθαδία
Εἶναι π' ἐν τοῖς χερσίν, ὅσα ὀρθῶς φρονεῖς.
Εἴ τοι νομίσεις ἄνδρα (υ)γενῆ χαλῶς
Δρῶν, ἐχ' ὑφ' ἐξῆν τ' δίκην, ὅσα εὖ φρονεῖς.

Σοφοκλῆς.⁷

Εἴ φιλῶ λεγέμενος ὑπεργίαι. ἐπὶ τῇ γενναίᾳ ψυχῇ ἐχόντων. Ἀρρωστοῦντι γὰρ Ἀντισθένης ξιφίδιον δέδωκε Διογένης, εἰπὼν τοιοῦτον λόγον.

Εἴχεν γυναῖκα. ἐργασμένη.
Εἴχον. καὶ ἐχέτω.
Εἴλα. ἡκολούθησα.

H A.

Ἡ Παρὰ τὸ Ἀετοφάνη ἐν Νεφέλαις. Ἡ ἡ, σῶπα, μηδὲν εἴπῃ νήπιον. Συγκληθεπικῶς. μὴ εἴπῃς μηδὲν εὐήγῃς.

Ἡ. ἀντὶ τῆς, ὡς, κατ' ὅσον.

¹ Ὑδὼρ ἀφαιμετέειν τ. δ.] De aqua & clepsidra judiciali vide Suid. v. Διαμνηστικὴν. v. Ἐφ' ὕδωρ. v. Κλεψύδρα. Hefych. v. Ἐφ' ὕδωρ. Meurs. Athen. Attic. lib. III. p. 173. Petit. de LL. Attic. p. 109.

² Εἴ π' Πεισάνδρου βδ.] Hæc sunt verba Comici in Pace, p. 648. De hoc Pisandro, ejusque timiditate, vide etiam supra v. Δειλόπτης; & infra v. Πεισάνδρου διλόπτης: Hadranum Junium in Adagii: P. Leopardum Emendat. l. xv. c. xv.

³ Καὶ ἐν ἄλλοις.] Ut in Avibus, pag. 612. ubi Comicus inquit. Ἐνταῦθα Πεισάνδρος ἔλθειν Δειλόπτην ψυχὴν ἰδὼν ἡ Ζῶντι καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ. Vide ibi Scholiastam, ex quo discimus, non solum Aristophanem, sed etiam alios Comicos hunc Pisandrum ob timiditatem aceto Attico olim perfudisse.

Εἰσφρή(ω)σιν. Recipiant. Ut, In templa recipiant.

Εἴτ' ἐφ' ὕδωρ χαλός. Sive ad aquam malus. Hoc proverbium dicitur de infortunatis. In judiciis enim vilissimum munus erat, aquam litigantibus dimetiri: cujus rei cura committebatur abjectæ fortis homini.

Εἴ π' Πεισάνδρου βδ. Si Pisandri detestaris cristas & supercilia. Hic propter timiditatem vulgi cavillis expositus erat. Erat tamen bellorum amans & auctor, quæstus privati causa. Quamvis autem timidus esset, utebatur tamen triplici crista & armis insignibus, ut fortis esse videretur, cum non esset. In aliis etiam locis [Aristophanes] illum graviter carpit.

Εἴ τις ἐν Αἰγ. Si quis in Ægyptum frumentum vehat, & in Ciliciam crocum. Perinde est, ac si dicas, Noctuum Athenas. De iis, qui

Εἴ τ' ἐν μέσῳ κλ. Si possederis agrum inter Corinthum & Sicyonem medium. Æsopo fabularum scriptori de divitiis Oraculum consulenti Deus hoc responsum dedit. Fertilis enim est hæc regio. Est & Oraculum a Bacide vate editum:

At quum habitarent lupi canæque cornices
In eodem loco inter Corinthum & Sicyonem.

Obscure hic innuit, urbem Nephelococcygiam inter cælum & terram sitam esse.

Εἴτω. Eat. Concedatur. Significat etiam Si cui.

Εἴ τοι ν. Si existimas bonum esse arrogantiam
Absque prudentia, non recte sentis.
Si existimas, cognatum dum lædis
Te non daturum esse pœnas, non recte judicas.

Sophocles.

Εἴ φίλῳ λε. Si amici requiris operam. De iis, qui generosum animum habent. Antistheni enim ægrotanti Diogenes cultrum porrexit, hoc usus dicto.

Εἴχε γυναῖκα. Uxorem duxerat.
Εἴχον. Habebam. Εἴχετε. Habebant.
Εἴλα. Secutus sum.

H A.

Ἡ Apud Aristoph. in Nubibus: E, e, tace, Ne quid stultum dixeris. Cum assensione [hoc accipiendū est] Ne quid stulti dixeris.

Ἡ. Prout. Quemadmodum.

⁴ Εἴ τ' ἐν μέσῳ κλήσαιο.] Apud Schol. Aristoph. ad Aves, p. 588. unde hæc descripsit Suidas, corrupte legitur, εἰς τὸ μέσον κλήσαιο.
⁵ Αἰσώπῳ τῷ μυθ.] Athen. l. v. p. 219. Ὡς ἐν τῇ πλούτῳ (ἡτοι Αἰσώπῳ ἐστὶν ὁ λογιώτατος, ὃ ἀπὸ τῆς πλούτου πρὸς τὴν ἀντιθέσιν Διὸς ἐλθὼν οὐκ ἐπὶ τῇ χαλῶς ἀπικρίσθη) Εἴ τ' ἐν μέσῳ κλήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶν.

⁶ Ἀλλ' ὅταν οἰκίῃσι.] Vide Aristoph. loco laudato.

⁷ Σοφοκλῆς.] Oedip. Tyranno, pag. 175. P.

⁸ Εἴ φίλῳ λεγέμενος.] Vide supra v. Ἀντισθένης.

⁹ Εἴλα.] Hanc Lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. legitur Εἴλα, quam vocem & sensus & series literarum respuit.

¹⁰ Ἀετοφ. ἐν Νεφ.] Pag. 65. ut Portus observaverat.

[illegible]

Ἡ. ὄψθ. τοπικόν. Ἡ ἅμα ἢ περὶν, ἅμα δὲ πολλὰ ἢ.

ἡ νομίξει. ὡς νεόμην ἐπὶ τοῖς νεχροῖς. ἢ ἀντὶ
 τοῦ ὄντος. ἡ δὲ φιληδῶν οὕτως ἀρέσθαι καὶ μέλειν
 ἐγνώσκει.

ἦα. δισυλλάβως, τὸ ἐπορθύμιον, ζυῶ τὰ ἰ γρά-
φεται. οἱ γρὺν Ἰᾶνες ἦα λέγῃσι καὶ ἦσαν, τὸ ἦ-
σαν. καὶ ὦσα Ὀκυρδίη οὕτως ἀναγνώσκειν. Ἀκ-
μάζοντες τε ἦσαν ἐς αὐτόν. Οἱ Ἰᾶνες ἦσαν καὶ ἦ-
σαν. Ἀειφάνης Ὀλκίσι· Ἐπεὶ δ' ἐγνόμιμ' οἵ περ
ἦ' ἐπὶ ζύλα.

Ἡ ἀγάπη ἐ περιπεύει. ἀπὸ τοῦ, οὐ περι-
πέει. καὶ ἔστιν ὡς τὸ Περιπεύει.

ἡακότες. δευῆσαντες.

Ἡ ὁ δὲ Σκυθῶν ῥήσις. τέτακται παροιμία ἐπὶ τῷ
 ὑπνότημει οἰμῶζεν ἐνὰ λεγόντων ὅτι παρ' ἴσον οἱ Σκυ-
 θαὶ Δαρεῖα τῷ Πέρσῃ, μὴ δύσαντι φείδῃ εἶξαι, ἀπε-
 κρίναντο κλέειν αὐτὸν εἰπόντες.

Ἡμέζον. τὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἔλεγον, ἢ τὸ ἑαυτοῦ διῆγον.

Ἡβᾱ. ἀκμάζι. σφειγᾱ.

Ἠρώσκη. ἀκμάζκη.

⁵ Ἡβαιαί. καὶ ἡβαιόν. μικρόν. ὀλίγον.

"Ηβη. νεότης. ἀκμή. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα θεᾶς.

Ἡθεδὲν. κελῶντας ἢ τὰς τραχυὰς, ἢ ἀθρόον ὅλας
κατ' ἡλικίας. Οἱ δὲ Ἡθεδὲν ἅπαντας ἀπέσφαζαν, ὁρ-
γυνὴ πικρὸν μὲν τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑπαρξῶν λό-
γους.

1 'Αεισφάνης "Ορνισι] Pag. 419. observante Porto.

2. Ἐν Λυσιστρατί] Pag. 556. ubi legitur ἡ δειψίς, ut a Porto observatum fuit.

3 Ἀεισφάτης Πλάτων] Pag. 5. qui locus itidem a P orto obser-
vatus fuit.

4 'Εὐ δὲ ἐν τῇ τ.] Sic hunc locum ex MS. Paris. A. restitui.

5 *Κεῖνται*] *Lege κεῖνται*, ut lex Grammaticæ requirit. Totum autem Senarium hunc, ut metrum saluum sit, ita constituat:

Ἐν γῇ πίσις κρηττον, ἢ πλεονεκτη πλεον.

6 Θέλω τυχῆς παλ.] Proverbio huic contrariam continet sententiam alius vetus senarius, qui legitur apud Etymologum, v. Ἡ ψιλύδρον. Est autem iste: ῥαυτὶ φρενῶν μοι μάλλον, ἢ πύθου τί-

⁂ H. Pro ^{ez}, sine ^v, pro ^u, Eram. Ut, *Sed qualia ipse didici quum puer essem.* Aristoph. *Avibus.* Et in *Lyssistrata*: *Eram puella decennis.* ⁂ H pro ^{ez}, per contractionem, pro ^u, eram. Et sine ^v apud Aristoph. *Pluto*: *Qua celare eram paratus.* Dicitur etiam de tertia persona: itemque ponitur pro ^u, eram, ex Homericis diarexi. *Sic eram, si unquam fui.* † De conjunctione ^u. Ea est vel disjunctiva, vel declarativa, vel subdisjunctiva. Et disjunctiva quidem, quæ in oratione disjungit res contrarias: ut, dies, aut nox: aut juvenis, aut senex. Subjunctiva vero est ea, quæ res diversas ponens, nihil aliud in ipsa divisione disjungit: ut, da mihi aurum, aut argentum, aut lapillos pretiosos. Declarativa vero, quum duorum propositorum alterum tollitur: ut, *Satius in terra pauperem esse, quam divitem navigare.* Et, *Malo fortunæ guttam, quam prudentiæ dolium.*

⁷H. Ubi. Adverbium loci. *Ubi solum simul & durum & humile erat.*

⁷Η νομιζεται. Ut more receptum est circa
mortuos. Vel, pro ὅπῃ, ubi. *Ubi voluptatibus
gaudens manere decrevisti.*

⁷Ηα. Per duas syllabas, Ibam: cum, scribitur. Iones dicunt ἵα; & ἵσαν, pro ἵσαν. Et apud Thucydidem ita legendum est. *Florentesque etate iverunt ad ipsum.* Iones dicunt ἵεσαν, & ἵσαν. Iverant. Aristoph. *Holcadibus: Postquam autem veni ad ligna quo ibam.*

Ἡ ἀγάπη οὐ π. Charitas nihil temere facit.
Quære in v. Περπερεία.

'ἡαχότες. Qui luxerunt.

Ἡ δὲ Σκ. Scytharum responsum. Proverbi-
um hoc dicitur de illis, qui præcise aliquē plo-
rare jubent (vel, qui inhumaniter mala alicui
imprecantur) quia Scythæ Darium Persam, po-
stulantem ut sibi parerent, plorare iussērunt.

'*ἄεζον*. Veris tempore in aliquo loco degebant: vel, dicebant, quæ ad ver pertinent.

'H6ã. Floret. Viget.

'Ηγάσκη. Pubescit. Floret.

'Η^ἐλα^{λύ}ξ. Exiguæ. Et 'Η^ἐλα^{λύ}ον. Parvū. Exiguum.

Ἡδὴ. Pubertas. Flos ætatis. Significat etiam
Dex nomen.

Dea nomen.
'H6, 86v. Pubescens. Vel exercitus: vel promiscue per omnes ætates. *Illi vero omnem pubem interfecerunt, irati, quod illorum verbis non cessissent.*

xxx. i. e. *Malo guttam prudentiæ, quam fortune dolium.* In Etymologico hodie corrupte legitur, *βόλον* πῆλον; pro quo reponendum esse *πίλον*, i. e. dolium, non solum ex sensu, sed etiam ex hoc ipso loco Suidæ manifestum est.

7 ἢ ἀγῶν ὁ π.] Vide quæ de dicto hoc Apostoli, variis-
que vocis προμαχόμενος secundum varios Scriptores interpretationi-
bus collegit Gatakerus ad Marc. Antonin. l. v. Sect. 5. p. 188.

8 'H $\lambda\alpha\iota$ Σκ.] Hæc in prioribus Edit. cum præcedenti articulo confusa leguntur; quæ inde separanda esse manifestissimum est. Portus, cum id non animadvertisset, suo more graviter hic hallucinatus est.

9 Παρ. 201. et Ex.] Aliam hujus proverbii originem refert Laert.
lib. 1. Sect. 101. ubi docet, occasionem ei praebuisse Anacharsidem
'ΗΓενδύ.

Ἡρόδω. *Cum* πάση ηλικία. ὡς δὲ Ἡρόδοτος ἀπὸ 8, μετ' αἰχμύης· μετ' ἀκολασίας.

Ἡρόσαντες, καὶ γενόμενοι θυμοὶ καὶ χιρῶν κύριοι. Καὶ ἐπὶ δέτετες ἡρόσαν λέγει ὅταν οἱ ἑπικλήρων υἱὸς δοῦσι γένεσθαι ἀρμύδιοι τὰ πατρὶα ὡς λαμβάνει. Ἰσάου Φησὶν· Ἐνημέρεα μὲν ἐκείνη τ' ἐγὼ τῶν γένους δὲν ζυνοικεῖν· τὰ δὲ τρέματα τίως μὲν τ' ἑπικλήρων εἶναι. ἐπειδὴν δὲ παῖδες ἐπὶ δέτετες ἡρόσαν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν.

Ἡρότηρ. καὶ Ἡρό. ἡ πρώτη ἐκφυσις τῆς τριχῶν. ἐν ἑπιδόματι.

Οὐ χαλὸν ἡρότηρες. ἀπερὶ αἰσῶν γ' ἐκείνῳ

τίλ· βίβα τίλ τὰ χ' φουδρίλ.

Ἡρότηριον. τὸ παιδὸς τήριον.

Ἡρότριον. ἡ καὶ ἄλυσος.

Ἡρότριον. ὁ τὸ ξόανον.

Ἡρόλειν. τὸ δρεγνῶν.

Ἡρός. ὁ κυρτός. Ἰσάου Φησὶν· ὁ Κῶ Φησὶν.

Ἡρόλομιλ. ὡς Ἀπιδώτερον. Ἡρόλομιλ δὲ πολλοί.

Ἡρόλον. κατὰ βούλον.

Ἡρόμα. Ἡρόμι, καὶ Ἡρόομι, αὐξάνομι.

Ἡρόωσα. αὐξάνουσα.

Ἡρόλλιασα. ἀκμάζουσα τίλ ηλικίαν. Ἀετοφάνης Βαβύλων.

Ἡρόλλιασες.

Ἡρόλλιασα, κατὰ τὸν περὶ τῶν ἀνδρῶν.

Λίπῃ, τὰς τρίχας. Λί γ' μελλόνουφοι ἐπὶ τὸν τὰς τρίχας.

Ἡρόβη. ἡ ἄγαν θεία.

Ἡρόμα. Ἡρόμα. Δίον ἐν 15' λόγῳ Ῥωμαίων· Διὰ τε οὖν αὐτὰ, καὶ ὅτι τὸ θῆλον ἀκρίως ἡρόμα. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει αὐτὴ ἄλλοι τε, καὶ Εὐνόμι· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος πολλὰς.

Ἡρόμα. ἡ θειοποιήσις.

Scytham, quod magna in loquendo libertate uteretur. Verba ejus huc sunt: Παρὶς δὲ καὶ ἀφορμὴν παρὶς. Ἀφ' τῆς παρὶς αὐτῆς, τὴν ἂν ἀπο' ἐκ τῶν Ῥησιν. Vide ad eum locum Menagium. Athenæus lib. xii. c. v. p. 524. ejusdem proverbii his verbis meminit: Πάντων δὲ ἔτος ὑπερβαίνειν αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν ἀδελφὸς ἢ τὸ δούλιος ὑπερβαίνειν αὐτῶν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ῥησιν τὴν ἂν ἀπο' ἐκ τῶν Ῥησιν, οἷα πρὸς ἡ. i. e. Omnibus vero adeo superbe imperarunt, ut tristes eorum, qui ipsi subiecti erant, servitium notum fecerit posteris celebratum illud proverbio SCYTHARUM RESPONSUM, quale esset. Vide plura apud Eramum.

1 Μὴ ἀνδραγαθία. Huc spectat, quod Hesychius, præter alias significationes vocis Ἡρό, quas affert, eam etiam ἀνδραγαθία interpretetur.

2 Ἐπιδόματι. Vide supra v. Ἐπιδόματι. Apud Athenienses autem Ἐπιδόματι dicebatur, qui erant annorum viginti. Anno enim decimo octavo mares in epheborum album referebantur; iidemque biennio post, Lexiarchico inscripti, potestatem consequentur bona paterna administrandi: ut non solum Suidas hoc loco, & infra v. Ἀνδραγαθία; sed etiam multi alii scriptores docent. Pollux lib. viii. c. ix. Ἐκστὴ δὲ ἐν γένεσιν τῶν ἀνδρῶν καὶ γένεσιν. Et eodem capite: Ὅ δὲ εἰς τὸν ἀνδραγαθίαν καὶ ἀνδραγαθίαν καὶ ἀνδραγαθίαν καὶ ἀνδραγαθίαν. Plura alibi.

3 Ἐν Ἐπιδόματι. Antholog. l. vii. p. 607.

4 Τὴν τριχὰ τίλ φουδρίλ. Pentameter hic mutilus est, quem ex Anthologia sic supple: Τὴν τριχὰ τίλ φουδρίλ τὴν τριχὰ φουδρίλ.

5 Ἡρότριον. ἡ καὶ τ. Hesychius: Ἡρότριον, ἡ καὶ τ. καὶ τ.

Ἡρόδω. Cum omni pube. Apud Herodotum vero fumitur pro, cum dedecore, & petulanter.

Ἡρόσαντες. Pubertatem ingressi, animique & manuum domini facti. Et ἐπὶ δέτετες ἡρόσαν dicitur de filiis foeminarum, ex affe hæredum, cum per ætatem bona paterna administrare possent videntur. Isæus inquit: *Monebamur, proximo cognato illam nubere debere: bona vero interea esse filie hæredis. Postquam vero filii biennio pubertatem excessissent, ipsos eorum esse dominos.*

Ἡρότης. Puber. Et Ἡρό. Prima lanugo. In Epigrammate:

Non placent puberes: odi enim

Pilum illum invidum cito nascentem.

Ἡρότηριον. Locus, in quo puberes exercentur.

Ἡρότριον. Diversorium.

Ἡρότριον. Simulacrum.

Ἡρόλειν. Otiari.

Ἡρός. Gibbosus. Hippolytus Cōus ita dicit.

Ἡρόλομιλ. Volebam. Atticum. Ἡρόλομιλ δὲ, commune.

Ἡρόλον. Ut volunt.

Ἡρόμα. Ἡρόμι, & Ἡρόομι, Pubescam.

Ἡρόωσα. Pubescens. Crescens.

Ἡρόλλιασα. Ætate florentes. Aristophan. *Ranis*:

—Saltatrices

Ætate florentes, & recens depilatæ.

Defideratur τὰς τρίχας. Quæ enim erant nupturæ, pilos evellebant.

Ἡρόβη. Valde divina.

Ἡρόμα. Colebat. Dio rerum Romanarum lib. xvi. *Cum igitur ob hæc, tum vero quod Numen divinum accurate coleret.* Hac autem voce usi sunt & alii, & Eunomius ille impius.

Ἡρόμα. Cultrix.

σι. Quare videndum, anne forsitan Ἡρόμα corrupte apud Suidam hic legatur pro Ἡρόματι.

6 Ἡρόμα. τὸ ξ. Lege Ἡρόμα, ex Hesychio, qui eam vocem interpretatur, ἀνδρὸς ἀγαθῶν, ξόανον. Dicit autem Ἡρόμα pro βέβαιος Grammatico isti credendum est: nisi quis forte existimet, eum deceptum esse, & cum in libro aliquo exaratum reperisset H B P E T A S, i. e. ἡ βέβαιος, ex duabus vocibus unam fecisse; cuiusmodi errorem Lexicorum horum compilatores non raro commisisseprehendi.

7 Ἡρόμα. Lege Ἡρόμα, ut infra suo loco recte. τὸ enim hic propositum est ob affinitatem pronunciationis, quæ sexcentos in libris veterum errores peperit.

8 Ἡρόματι. Ne dubites, Lector, scribendum hic esse Ἡρόματι. Quis enim sit Hippolytus Cōus, cum ignarissimis juxta scio. Hippocrates vero Cōus notissimus est, apud quem Ἡρόμα pro κυρτός sæpissime occurrit. Galenus in Exegesi Glossarum Hippocratis: Ἡρόμα, κυρτός. Ἡρόμα, κυρτός. Idem alibi: Ἡρόμα, κυρτός. Ἡρόμα, κυρτός. Hinc apparet, τὸ Ἡρόμα pro κυρτός glossam fuisse, Hippocrati peculiarem. Vide Focii *Oecnomatiam Hippocratis* v. Ἡρόμα.

9 Ἀετοφάνης Βαβύλων. Pag. 151. 12. ut Portus observaverat. Scholiasta ad eum locum pro μελλόνουφοι, ut hic apud Suidam legitur, habet μελλόνουφοι.

10 Καὶ αὐτὸς ἔτ. π. Quid sibi hæc verba velint, videant alii. Mihi certe ab inepta manu Suidæ videntur adfuta, quoniam in Lexico Photii MS. ubi reliqua ἀντιλεξέει leguntur, ista non existant.

Ἡ γαμήλιος.

Ἡ γάρ. ἀντὶ τοῦ, οὐχ οὕτως;

Ἡράσαντο. ἐθαύμασαν. καὶ Ἡράδην, ἐθαύμασα. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ὅς ἐμαθε πᾶσαι τὰς χεῖρας αὐτὸν τύχας, Ἡράδην δ' ἀνδρὸς, καὶ ἔχε σύμμαχον.

Ἡγέλη. ἀπηγγέλη.

Ἡγέλοχος. Τραγῶδός ἐστι ποικιλῆς.

Ἐξέστι δ' ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῶν λέγειν

Ἐκ' κυμάτων γὰρ αὐτοῖς αὐτὸν γαλήνῃ ὄρεα.

Ἐπὶ τῷ ἀφ' οὗ γινώσκοντες τὰ λυπηρὰ. Ὁ γὰρ Ἡγέλοχος οὗτος καὶ ἐν τῷ Ὁρέστῃ δ' Εὐριπίδῃ περιγράφεται αὐτὸς τοῦ πνεύματος ἐν τῷ δὲ τῷ τίχῃ. Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐτοῖς γαλήνῃ ὄρεα. γαλήνῃ γὰρ τὸ πλῆρες αἰφνιδίως ὀφθαλμῶν συνελόντα τὸ συνελόντα. τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀπερπύη Φωνὴν Πλάτων σκώπει. Ἡμπερὶς Φρούδι.

Ἡγεμονεύω. διορίζω. καὶ Ἡγεμόν. ὑποφρονεῖς ἀρχόντι, καὶ καθηγεμόντι.

Ἡγε καὶ ἔφερον. ἀντὶ τοῦ ἡχμαλώπιζε. κατέπρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τῆς ὑπὸ ἐκείνῳ ὄντος ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος.

Ἡγεμονία διαστρέφει. τοῖς ἀρχοῦσι οὐ πάσαις παύσιν ἐφέρετο δίκας εἰσαγγῆναι ἀλλὰ τὰς μὲν Ἀρχοῦσι τὰς τῷ ὀρφανῶν, καὶ τὰς δὲ τῷ ὁδοιπόρῳ, καὶ τὰς τῷ ἐπικλήρῳ ἐπιδιχαίει. τοῖς δὲ Λογισταῖς, τὰς τῷ δέξαντων εὐθύνας. τὰς μὲν τοὶ γε Βασιλεῖς, τὰς τε Φονεῖς, καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας, καὶ ἀνὴρ ἱερῶν ἡμφισβήτη. περὶ τῶν δὲ καὶ τὰς αἰετῶν τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῶσιν ἀμφισβήτησις. περὶ τῶν δὲ καὶ τῶν νόμων εἰρηνοδοτῶν τοὺς ἐναυτοῦ. τὰς Πολεμάρχους δὲ, ὅσων ἀποστασίαν γράφειν ἔφερον. ἐπὶ μὲν καὶ ὅσα ὁ Ἀρχὸν ἐν τοῖς ἀποσίσιν, ὁ Πολεμάρχος τοῖς μετοίκους δὴτῃ. οἱ Θεσμοθέται, συκοφαντίας, καὶ δώρων, καὶ ὑβρεῶν, καὶ μοιχείας, καὶ βιβλίσεως. τοῖς Ἐνδεῶν, ὅσοι ληστὰς, καὶ λαποδύτας, καὶ ἀνδροπεδίτας

1 Ἐξέστι δ' ὥσπερ Ἡγ. Sunt versus Aristophanis in *Ran.*, pag. 226.

2 Ἐκ κυμάτων γ. Senarius hic legitur apud Euripidem *Oreste*, v. 279. unde cum Aristophanes mutuatus est. Multorum autem Comicorum sales versus iste olim provocavit ob ambiguitatem vocis γαλήνῃ pro γαλήνῃ, quæ in pronuntiando tam *felem* (γαλήνῃ) quam tranquillitatem significare potest. Ultimo sensu eam accipiebat Euripides. Sed Comici, qui ex ambiguitate & lusu vocum risum captare solent, priorem significationem versus huic aptantes, sententiam ejus ineptam & ridiculam reddebant. Vide Scholiastam ad modo laudatum locum Aristophanis.

3 Ὁ γὰρ Ἡγέλοχος δ' ἐστ. Locus hic est corruptus & mutilus. Quare in eo vertendo sensum potius quam verba spectavi.

4 Γαλήνῃ γὰρ τὸ πλ. Legendum est γαλήνῃ. Τὸ γαλήνῃ enim non ex γαλήνῃ, sed ex γαλήνῃ, per elisionem ultimæ literæ, contractum est.

5 Ἡμπερὶς Φρούδι] Hæc verba, in alienum locum rejecta, collocanda sunt post verbum illud, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐτοῖς αὐτὸν γαλήνῃ ὄρεα, post quem apud Aristophanem leguntur.

6 Ἡγε καὶ ἔφερον] Vide supra v. Ἀγὼν καὶ φέρειν.

7 Παρρησίας] Actio παρρησίας erat, qua pater a filiis in jus vocabatur, ut, tanquam desiciens, a re familiari removeretur. Hanc dicam Sophocli Tragico filii scripserunt, ut testis est Cicero de *Senectute* his verbis: *Sophocles ad summam senectutem Tragædias fecit: quod propter studium cum rem familiarem negligere videretur, a filiis in iudicium vocatus est, ut, quemadmodum nostro more, male rem gerentibus patribus bonis interdici solent; sic illum*

Ἡ γαμήλιος. Nuptialis.

Ἡ γάρ. Certe enim. Annon?

Ἡράσαντο. Mirati sunt. Et Ἡράδην. Miratus sum. *Cæsar autem, cum cognovisset omnes ipsius casus, hominem est admiratus, & belli socium habuit.*

Ἡγέλη. Nunciatum est.

Ἡγέλοχος. Tragicus histrio.

Licet enim, ut Hegelochus [dixit], nobis dicere,

Post fluctus enim rursus tranquillitatem video.

De iis, qui molestias effugerunt. Hic Hegelochus & in Euripidis *Oreste* eodem versu usus est. Propter elisam autem ultimam vocalem in voce γαλήνῃ, visus est dixisse γαλήνῃ ὄρεα, i. e. *felem video*: quam ob causam Comicorum salibus aspersus est. Hunc etiam ut minime suavem in loquendo Plato deridet.

Ἡγεμονεύω. Rego. Et Ἡγεμόν. Duci, vel Principi summo.

Ἡγε καὶ ἔφερον. In servitutem abducebat. Incurfionibus vastabat. *Ille vero inde impetu factus, non exiguam [partem regionis] ipsi subdita populabatur, nec ullo modo ab ipsis capi poterat.*

Ἡγεμονία. Magistratibus non omnibus de quibusvis causis iudicium instituere licebat: sed ad Archontem quidem pertinebant causæ pupillorum, dementiæ, & controversiæ de ducenda virgine dotali. Logistarum erat, exigere rationes ab iis, qui magistratum gesserant. Rex cognoscebat de actionibus cædis, de impietate, & de sacerdotii controversiis, si quæ erant inter aliquos. Olim vero etiam de sacrorum controversiis, quæ erant inter sacerdotes. Idem etiam per præconis vocem ab altaribus arcebat illos, qui patriæ religioni contraria fecerant. Polemarchus cognoscebat de causis, quæ ad violatum patrocinium spectabant. Præter eas vero, quasunque causas Archon inter cives, eas Polemarchus inter inquilinos dijudicabat. Thesmothetæ cognoscebant de calumniis, de

quasi desipientem, a re familiari removerent iudices. Tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & proxime scripsisset, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quæ, siquæ, num illud carmen desipientis videretur. Quo recitato, sententiis iudicium est liberatus. Apud Senecam Rhetorem *Controvers.* lib. v. c. 32. pater a filio dementiæ accusatur, quod filiam suam ad suspendium adegisset. Actio dementiæ ibi vocatur, quam παρρησίας appellant Græci, ad quorum leges & instituta Seneca respexit, ut sæpe alibi in fictis controversiarum suarum argumentis facere solet.

8 Ἐπικλήρῳ] In prioribus Edit. vitiose legitur ἀπικλήρῳ. Quænam autem apud Græcos dicantur Ἐπικλήροι, vide supra v. Ἐπικλήρος.

9 Τῶν νόμων] Sic omnes Edit. exhibent: quamvis sensus eam vocem asperneretur. Apud Pollucem lib. viii. c. 8. num 3. ubi de officio Regis sacrorum agitur, legitur νομίμων; quæ vox huic loco restituenda est.

10 Τοῖς ἐναυτοῖς] Loco huic quædam defunt, quæ fortasse sic supplenda sunt: Τοῖς ἐναυτοῖς τοῖς νομιστάρις ἀπὸ τῶν δεξάντων. Tale enim quid sententia loci requirere videtur. Pollux, loco laudato, eandem rem his verbis exprimit: ἀπὸ τῶν δεξάντων τοῖς ἐναυτοῖς, ἀπὸ τῶν νομιστῶν, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν νομιστῶν. Ubi τὸ ἐναυτοῖς interpretandum videtur, patriæ religioni adversantibus.

11 Ὑβρεῶν] Vide Petitem de *LL. Attic.* pag. 471.

12 Βυβλίσεως] Legendum est ἐπιβυβλίσεως, i. e. infidiarum; quæ vox etiam infra restituenda est Suidæ v. Παρρησίας, ubi titidem βυβλίσεως pro ἐπιβυβλίσεως legitur.

¹ "Επερι δὲ, ἐπὶ τῷ ² ἀποδύων μὲν ³ πρὸς τὸ πᾶν, κρατῶν δὲ. ⁴ Φαπὶ δὲ αὐτὴν Τερψίω-
ν εἶναι.

"Ηδη. ἀπαρῆ.

¹ "Ηδη. πρὸς τούτῃ, λοιπὸν, τὸ ἐγὼς ἔπαρσι
νῦν ² ἀποτόμῃ. μέγας δὲ χρόνος, ἢ ἔ ³ μέλλοντι,
ἢ ἔ παρῆλυτον. ἡδη τε γὰρ βαδίζοντα φάμεν. ἢ
τὸ σωάπτον τῷ νῦν. ἡδη τε γὰρ βαδίζοντα: οὐ πο-
λὺ ἀφιστάμεν ἔ νῦν ⁴ χρόνον.

"Ηδη. ἀντὶ ἔ λοιπὸν. ταχέως. ⁷ Ἀριστοφάνης Πλά-
τω. Φύρις ἀν ἡδη πύς πτηνός. καὶ ἰάμελιχ.
"Ηδη γὰρ ἐλῶ σε, ὅτι τὰ αὐτὰ σοι δυστυχῶ. ἀντὶ ἔ
ἐγὼς τοῦ παρόντος. καὶ αὐτῇ. Εἰ δὲ ἡδη μετὰ μέ-
λας τούτων Ἀνταίω, καὶ αὐτὸς ξυνομοσῶ ὅδε ἀπὸ
θυμοῦ εἶναι φίλιαν ξυνάφην Ῥωμαίοις. † Περὶ Πυ-
θαγόρου.

"Ηδη ³ γὰρ εἶδεν πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτῃ τήσονται εἴθ' ὅταν δόμῃς

"Ελθὼν αὐτῆς, ἐκτετρίμῃ πλέον.

Ὡς ⁹ Πυθαγόρας κατείρεξας ¹⁰ εἰαυτὸν ἐν ὑπογίῳ,
λογοποιεῖν ἐκέρχουσε τὸ μῆτερον, ὡς ἄρα τεθηκώς εἶναι.
καὶ μετὰ ταῦτα ὅπιφανεῖς, πρὸς παλιγενεσίας καὶ τῇ
καθ' ἑαυτοῦ πινὰ ἐπερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς
ζῶντας πρὸς τῷ οἰκίῳ, οἷς ἐν ἑαυτοῦ σιωπετυχεῖ-
ναι ἔλεγον. ἐξ ὧν τοιαύτῃ εἰαυτοῦ δόξαν πείθεσθαι,
ὡς πρὸς μὲν τῷ Τρωϊκῷ Αἰθαλίδος ἀνὸ Ἐρμού-
εἶτα Εὐφροδῶς· εἶτα Ἐρμούμιος Σάμιος· εἶτα Πύ-
θιος Δῆλιος· εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας.

¹ "Επερι δὲ ἐπὶ τῷ ἀποδύων μ.] Locum hunc Wolfius, Por-
tus, Schottus, & Pantinus, Michaelis Apostolii interpres, ita ver-
terunt, ut appareat eos verum horum sensum minime perspexisse.
Negotium enim illis facessivit vox ἀποδύων, quam despicere &
avertari interpretati sunt, prorsus contra significationem vocis, &
mentem proverbi huius. Αποδύειν enim, vel ἀποδύειν πρὸς τὸ
μῆτερον significat, rem aliquam aggredi, vel se ei accingere, meta-
phora ducta ab athletis, qui certaturi vestibus se nudare solebant;
quod miror viris illis doctis in mentem non venisse. Deinde eos
torfit vox ἐρμούμιος, quam corruptam hic esse, & ejus loco legi
debere ἐρμούμιος recte monuit ὁ πᾶν Caisaubonus ad Athe-
næum l. viii. c. 3. Significat autem ἐρμούμιος & ἐρμούμιος, cun-
ctari, tergiversari, morari, vel in negotio incepto hære, ut Gram-
matici passim docent. Notandum autem est, apud Suidam non
solum hoc loco, sed etiam alibi, ἐρμούμιος pro ἐρμούμιος vitiose
legi; ut v. ἰσχυρῶς. v. Κυπρίων. v. Στεφανίου. & v. Τολύμα. I-
dem mendum apud alios quoque auctores occurrit; ut apud A-
ristoph. Acharnens. p. 376. v. 21. Apud Etymologum v. Ἐλευθέ-
ριον, & v. Τολύμα. Apud Hesychium v. Ἐλευθέριον, v. Κλοδομήριον. v.
Κυπρίων. v. Λογισμῶν, & v. Τελειωμένων: quibus omnibus in lo-
cis ἐρμούμιος pro ἐρμούμιος reponendum esse dubium mihi non est.
Agitur enim ibi de verbis, significationem cunctandi, morandi,
vel tergiversandi habentibus, in quorum numerum referendum e-
tiam esse ἐρμούμιος quis sibi persuadeat. Neque enim assentior
Paulo Leopardo, optimi quamvis iudicii & accuratæ eruditionis
viro, qui Emendat. l. xi. c. 2. τὸ ἐρμούμιος eadem interdum sig-
nificatione qua ἐρμούμιος accipi contendit. Nam loca, quæ ad id
probandum adfert, corrupta esse, & in iis ἐρμούμιος vel ἐρμούμιος
pro ἐρμούμιος legi debere, facile demonstrare possem, si id nunc a-
gerem. Sed ut ex diverticulo in viam redeam; ex iis, quæ dicta
sunt, clare patet, quomodo locus Suidæ, quem nunc præ manibus
habemus, vertendus sit, & quam parum priores interpretes verum
ejus sensum fuerint assecuti.

² Αποδύων] Αποδύων hic dicitur pro ἀποδύων; quod
ab usu linguæ Græcæ non abhorre discimus ex iis, quæ Suidas
v. Αποδύων tradit. Cateroqui fateor, multo frequentius apud
scriptores ἀποδύων πρὸς τὸ πᾶν, pro sese alicui rei accingere,
quam ἀποδύων usitatum esse.

ro, purgant. Unde proverbium hoc dictum
fuisse Demon asserit. Secundum alios vero hoc
de illis dicitur, qui primo quidem sese operi
alicui accingunt, postea vero cunctantur. Ad
Terpsionem autem hoc [proverbiū] referunt.

"Ηδη. Jam. Paulo ante. Modo.

"Ηδη. Antea. Posthac. Significat quippe
tempus, quod puncto temporis præsentis pro-
ximum est; sive partem temporis proxime fu-
turi vel præteriti. Dicimus enim aliquem ἡδη,
i. e. jam jam venturum: & aliquem ἡδη, i. e.
modo abiisse: cum neutrum tempus a præ-
senti longe abesse significare volumus.

"Ηδη. Posthac. Mox. Aristoph. Pluto. Fu-
giesne posthac improbos? Et Iamblichus. Jam
enim miseror te, quia eadem, qua tu, calamita-
te premor. Hic [τὸ ἡδη] accipitur pro eo
tempore, quod est præsentis vicinum. Et rur-
sus. Si vero jam horum pœnitet Antonium, ego
quoque confiteor, me non alienum esse a contra-
benda cum Romanis amicitia. De Pythagora.

Jam enim vidi sepe etiam sapientes,

Verbis falso mortuos; qui, cum domum

Rediissent, in majore honore habiti fuerunt.

Quemadmodum Pythagoras, qui, cum in
subterraneo antro se conclusisset, jussit ma-
trem rumorem spargere, se mortuum esse. Po-
stea vero, cum denuo apparuisset, de regene-
ratione, & rebus, quæ apud inferos geruntur,
quædam auditu mira commentus est; narrans
vivis, se cum suis apud inferos collocutum esse.
Unde homines in eam opinionem induxit, se
ante bellum Trojanum fuisse Æthalidem,
Mercurii filium; postea Euphorbum; deinde
Hermotimum Samium; inde Pythium Delium;
& tandem post omnes Pythagoram.

³ Πρὸς τὸ πᾶν] In cæteris Edit. deest præpositio πρὸς, quæ
tamen salvo sensu abesse non potest. Nunquam enim ἀποδύων
πρὸς τὸ πᾶν dicitur pro ἀποδύων πρὸς τὸ πᾶν; quod non negabunt,
qui tritas usu Hellenismi aures habent. Antequam ab hoc loco
discedam, obiter moneo, apud Zenobium pro eo, quod Suidas
hic habet ἀποδύων πρὸς τὸ πᾶν, πρὸς τὸ πᾶν; verbis quidem
diversis, sed sensu eodem legi, ἐπὶ τῷ πᾶν ἐρμούμιος ἐπὶ τῷ πᾶν
μῆτερον, & ἐπὶ τῷ πᾶν ἐρμούμιος ἐπὶ τῷ πᾶν μῆτερον. qui locus quamvis nullum nodum vindice
dignum habeat, miror tamen Schottum, eruditum alias virum,
tam pueriliter in eo interpretando hallucinatum esse.

⁴ Φαπὶ δὲ αὐτὴν Τερψίων εἶναι] Vide Athenæum l. viii. c. iii.
p. 337. quem locum Grammaticus noster respexit.

⁵ Αποτόμῃ] Sic corrupte omnes Edit. exhibent; pro quo ex
Lexico Photii inedito reponendum est ἀτόμῃ. Nam tempus præ-
sens, sive τὸ νῦν, recte dicitur ἀτόμῃ, i. e. punctum, quod di-
vidi nequit.

⁶ Ἐρμούμιος] Lucianus tamen τὸ ἡδη hac significatione accep-
tum pro soloecismo habuit, si credendum est Eustathio, cujus ad
Il. II. p. 1069. hæc sunt verba: καὶ ὅρα τὸ ἡδη δαμάσσω. Σω-
πτικῶς γὰρ ἐ νῦν τὸ ἡδη μῆτερον, ἀναγκάτως τῇ γρηγορῇ ὅτι ὅτι
ἐπὶ τῷ πᾶν, ὡς ἐπὶ τῷ πᾶν ὁ Λυκαίος. Idem ad verba illa Poetæ
ἡδη λείπει ἔργα ἑοικέναι, p. 153. Καὶ εἰ τὸτο ὅρον, πῶς λοιπὸν
ἡσυχίαν τῷ Λυκαίῳ σπουδαίον, τὸ λείπει, ἡδὲ ΣΟΛΟΙΚΙΩΝ.
Vide eundem ad Il. A. p. 100. Locus Luciani, quem Eustathius
respexit, exstat initio Pseud-sophistæ, ubi tamen non ἡδη σπουδαίον,
sed ἄρα σπουδαίον legitur. Unde apparet, Eustathium ista scriben-
tem, memorie errore deceptum fuisse, & proinde verum non esse,
Lucianum unquam negasse, τὸ ἡδη tempore futuro jungi posse.
Vide quæ ad locum Luciani modo laudatum observavit Vir lum-
mus Joh. Georg. Grævius.

⁷ Ἀριστοφάνης Πλάτῳ] Pag. 6. v. 17. P.

⁸ ἡδη γὰρ εἶδον] Sunt versus Sophoclis in Electra, p. 83.

⁹ Ὡς Πυθαγόρας κατ.] Hæc & quæ sequuntur usque ad firem
articuli ἀποδύων descripta sunt ex Scholiastæ Sophoclis ad modo
laudatum locum Electra p. 83.

¹⁰ Καθ' ἑαυτοῦ εἰαυτοῦ ἐν ὑπογίῳ.] Similem historiam de Zamol-
xide ex Hellenico Suidas narrat supra v. Ζάμολξις.

Phocis om. τὸ πᾶν ἐγὼς
legitur νῦν ἔλεος — ἡδη
τὸ βαδίζοντα.

Ἡδὴ τέρπη σὺ.

Ἡδὴ μὲν.

Ἡδὴ. τὸ γλυκύπερον. Ἡδὴ δὲ, ὁ ἡδύπερος, ἀρεστικῶς ἀφ' ὧ μεγάλῃ. Ἡδόνος, τὸ συγκρικτικόν.

Ἡδιστα. ἡδέως.

Ἡδολέσχῃσα. διλάλῃν ἑμαυτῷ παροξυσμῶν γόμῃς.

Ἡδομαί σοι. δόλῃ. εὐφραίνομαί σοι. καὶ Ἡδομίω. εὐφρανόμην.

Ἡδομῶ. ἀρεσκόμεν. Ἐκ τῆς Πλωτίνου.

Ἡδοναί. λύπη. θάρρη. φόβος. ὀπιθυμία. σπυροφαί, καὶ τὸ ἀλγὺν, πῖν. ἀν. εἶν. ἢ γὰρ ψυχῆς, ἢ ἡρωδῆος ψυχῆς σῶμα, ἢ τρίτη πινὸς ἐξ ἀμφοῖν. Διχῶς δὲ καὶ τοῦτο. ἢ γὰρ τὸ μίγμα, ἢ καὶ ἄλλο π. ἐκ. ὅ μίγματός ἐστι.

Ἡδονή. λεία κίνησις, ἢ γένεσις, ἢ φύσις αἰσθητή, ἢ ἄλογος ἀφύστος, ἢ ἐνέργεια τῇ φύσιν ἐξέως, ἀνεμπόδιστος ὡς ἀποκολλημένη τέλει τῶν τελευταίων ἐνεργειῶν. Ἐκ τούτων τῶ ὅρων ἰσχυρῶς ἀνασκηδάζει καὶ κατασκηδάζει, ὅτι ἀγαθὸν ἡδονή, καὶ ὅτι μὴ.

Ἡδονή. δὲ ὅτι λεία κίνησις πῖνος δὲ, τραχέα κίνησις. καὶ τὴν μὴ, εὐδοκῆτιν πᾶσι ζώοις τῇ δὲ, σπυροφαι. Ἡδονὴ μὲν τοὶ ὅ σῶματος, ἢ καὶ τελεῖαν εἶναι, οὐ τὴν κατασκευαστικὴν ἡδονήν, τῇ ἐπ' ἀναγέσει ἀλγιδόνων, καὶ οἷον ἀσχηλῶν τελεῖαν εἶναι φασί. ἀφ' ἧς δὲ τέλος εὐδαιμονίας. τέλος μὲν γὰρ εἶναι τὴν καὶ μέρος ἡδονῆς εὐδαιμονίαν δὲ, τὸ ἐκ τῶ μερικῶν ἡδονῶν σύστημα αἰσθητικῶν καὶ αἰσθητικῶν, καὶ αἰ μέλλουσιν εἶναι τὴν μερικὴν ἡδονὴν δι' αὐτὴν αἰσθητήν. τῇ δὲ εὐδαιμονίαν οὐ δι' αὐτήν, ἀλλὰ ἀφ' ἧς τῇ μέρος ἡδονῆς. τῇ δὲ Ἡδονὴ δὲ ὅτι ἄλογος ἐκείνη ὅτι αἰσθητικῶν δοκῶν ὑπάρχειν. ὅτι ἢ τῇ κίνησις, ὀπιθυμία, τέρψις, ἀφύστος. Κίνησις μὲν οὖν ὅτι ἡδονή, δι' ὧν κατασκευάζεται. Ἐπιθυμία δὲ, ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. Τέρψις δὲ, οἷον τέρψις καὶ παροξυσμῶν π. ψυχῆς ἐπὶ τὸ ἀναιμῆ. Διάχυσις δὲ, ἀνάλυσις ἀρετῆς. τῇ δὲ ὅτι ἐκείνη ἐκείνη μέρος τῆς ἀνιφάσεως συλλογισμὸς ἐνδεξός. ὅτι μὴ ἀγαθὸν ἡδονή, δείκνυσιν ὁ συλλογισμὸς οὗτος. οὐ πάντα ἐφίε, ἀγαθόν τῇ ἡδονῆς δὲ πάντα ἐφίε. ἢ ἡδονὴ ἀγαθόν. Τὸ δὲ μὴ εἶναι αὐτὴν ἀγαθόν, ὁ ποι. οὗτος. τὸ ἀγαθὸν ἀγαθὸς ποιεῖ. ἢ ἡδονὴ ἀγαθὸς οὐ ποιεῖ. ὅτι ἀγαθὸν ἡδονή. ἢ ἡδονὴ τοίνυν ἐπὶ κίνησις λεία. ἐνέργεια δὲ ἀτελής πᾶσα κίνησις. μὴ δὲ ἀγαθὸν ἀτελής. ἢ ἡδονὴ ἀγαθὸς ὅτι ἀγαθόν.

luptas igitur non est bonum. Voluptas est imperfecta. Nullum vero bonum est imperfectum. Voluptas igitur non est bonum.

1 Ἡ γένεσις, ἢ φύσις αἰσθητή. Legendum est, ἢ γένεσις εἰς φύσιν αἰσθητήν. Sic enim voluptas a quibusdam definiebatur. Alexander Aphrodisiensis in 1 Topic. p. 3. lin. ult. λέγουσιν ὅτι τὴν ἡδονὴν εἶναι γένεσιν εἰς φύσιν αἰσθητήν. quem locum acceptum refero eruditissimo Pearsonio, qui cum in notula ad marginem Suidæ sui observaverat.

2 Ἡδονὴ δὲ ἐστὶ λεία κ. Totus hic locus, usque ad verba illa, ἀφ' ἧς τῇ μέρος ἡδονῆς, excerptus est ex Laert. l. 11. sect. LXXXVI. & seq. uti vide commentatores.

Ἡδὴ τέρπη σὺ. Jam tu delectaris.

Ἡδὴ μὲν. [Animo cruciabar.]

Ἡδὴ. Dulcius. Gratus. Ἡδὴν vero, idem quod ἡδύπερος, genere masculino, per ὦ.

Ἡδιστα. Suavissime. Jucundissime.

Ἡδολέσχῃσα. Mecum ipse loquutus sum.

Ἡδομαί σοι. Dativo. Delector te. Tua consuetudine delector. Et Ἡδομίω. Delectabar.

Ἡδομῶ. Qui delectatur. Ex Plotino sunt [ea quæ sequuntur.]

Ἡδοναί. Voluptates, tristitia, fiducia, metus, cupiditates, aversiones, & dolores, cujusnam erunt? Aut enim animi sunt, aut animi corpore utentis, aut tertii alicujus ex utroque conflati. Hoc autem duplex est. Aut enim est mixtio, aut aliud quiddam ex mixtione compositum.

Ἡδονή. [Voluptas.] Blanda motio, vel generatio, vel natura sensibilis, vel bruta dissolutio, vel actio habitus secundum naturam, quam non impedit ille finis, qui sequitur extremas actiones. Ex his definitionibus potest quis & refellere, & adstruere, voluptatem esse bonum, vel non esse.

Ἡδονή. Voluptas est blandus motus; dolor vero, asper motus. Et illam quidem omnibus animalibus esse gratam: hunc vero eadem aversari [Cyrenaici statuunt.] Corporis voluptatem, non stantem illam, & in vacuitate dolorum positam, & quasi indolentiam quandam, finem esse ajunt. Differt autem finis a felicitate. Nam finem esse ajunt voluptates particulares. Felicitatem vero, systema quoddam, compositum ex particularibus voluptatibus, quibus tam præterita, quam futura annumerantur. Ac particulares quidem voluptates per se esse expetendas: felicitatem vero, non propter se, sed particulares voluptates. τ Voluptas est elatio animi sine ratione ob rem, quæ videtur expetenda: sub qua ponuntur delectatio, gaudium in malis alienis, oblectatio, animi effusio. Ac Κίνησις quidem est voluptas, suavitatem auditus nos permulcens. Ἐπιθυμία, lætitia ob aliena mala. Τέρψις, quasi τέρψις, sive conversio & impulsio animi ad remissionem. Διάχυσις vero est virtutis dissolutio. τ Ex utraque parte probabilis syllogismus contradictorius formari potest. Voluptatem enim esse bonum, hic syllogismus demonstrat. Id, quod omnia [animalia] appetunt, est bonum. Voluptatem autem omnia appetunt. Voluptas igitur est bonum. Non autem esse bonum, talis syllogismus ostendit. Bonum facit bonos. Voluptas bonos non facit. Voluptas igitur non est bonum. Omnis vero motio est actio

3 Ἡν ἐ πλεῖστον εἶναι. Lege ex Laertio, ἢ καὶ πλεῖστον εἶναι: quam lectionem in versione secutus sum.

4 Τελείαν εἶναι. Lege iterum πλεῖστον εἶναι φ. ut apud Laertium.

5 Ἡδονὴ δὲ ἐστὶν ἄλλ. Hæc & quæ sequuntur usque ad ἀνάλυσις leguntur apud Laertium l. vii. sect. cxiv. unde ea Suidas excerptit.

6 Ἐφ' αἰσθητικῶν δοκῶν. Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus Edit. enim pro αἰσθητικῶν vitiose scriptum est ἐπὶ τῶν: quam lectionem Porro caliginem offudisse mirum non est.

Ἡδονή.

Ἡδονή. ἡ ἀνταρξία, καὶ ἡ φυσικὴ κατὰστασις, ἢ Ἐπίκτητος ἐδογματίζετο, τέλος πάντος πρῶτοντος τὸ ἡδονὴν εἶναι πρῶτος. τῆς, τὸ πρῶτον ἀγαθόν, ὃ ἐστὶ θεός.

Ἡδονῆς ἀκρότης. τὸ πρὸς λύπην ἀμικτόν.

Ἡ δ' ὅς. οἱ μὲν πάλιν Ἐρατοσθένην, ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. διὸ δασιώσῃ τὸ ἐσχάτῳ. ἀνταρξία γὰρ ἀρξῆσθαι τὸ ὅς. καὶ ἡ, ἀντὶ τῆς, ἔφη. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἡ δ' ὅς. καὶ ἡ δ' ἐγὼ, ἀντὶ τῆς, ἔφην δὲ ἐγὼ. παρὰ δὲ καὶ Ἑρμιπποῦ ἐν Ἀθηναῖς Γοναῖς. ἥσιν (ἀντὶ τῆς, φησὶν) ὁ Ζεὺς διδόναι πολὺν, φησὶ, τοῦτομα. Ἀεὶ παρῶντος δὲ τὸ μὲν ἡ δ' ὅς, ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. τὸ δὲ ἡ δὲ ἐγὼ, ἔφην ἐγὼ. τὸ δὲ ἡ, τῆς, ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξιόλογον. καὶ Ὅμηρον δ' οὐ καὶ πάντας λεξοῦσθαι αὐτῶν, οὐδὲ ἀναμειβόμενον ἀπ' αὐτῶν. τὸ ἀνάλογον μὲν, ὡς ὅταν λόγῳ περὶ τὴν σημαίνῃ. Ἡ, καὶ κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι. Ἡ, καὶ ἐπ' Ἀντιόχῳ. τοὺς δὲ μετ' Ὅμηρον ἀναμειβόμενος αὐτὸ πάσκει.

Ἡ δ' ὅς. ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. τῆς, ἔφην καὶ ἐπὶ πλῆθους, καὶ ἐπὶ θηλυκῆς, καὶ ἀρσενικοῦ. καὶ παροιμία. ἡ δ' ὅς. οὐ μόνον ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν πείθει, ἀντὶ τῆς, ἔφασαν.

Ἡδὸς. ὄφελος. μίλτος. Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τούτων ἡδὸς, ἐπεὶ φίλος ὦλετο;

Ἡδωνά. ἱμάτια Θρακικά.

Ἡδωνίς, Ἡδωνίδος. χώρα οὕτω λέγεται. καὶ Ἡδωνοί, ὄνομα ἐθνους. Ἀιγύλιος. Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἡδωνοῖσι, καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ. καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Αἰγίῳ.

Ἡδρασεν. ἐτίθει. καὶ Ἡδρασμῶτος. βίβλος. πάρος.

Ἡδραῖος.

Ἡδύγαιον. τὸ καλὸν ἔχον γῆν.

Ἡδυπῆς. ἡδυλόγος.

Ἡδύλειον. ὄρος, ὅπερ ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἡδυόμας. δροπικῆ.

Ἡδυόσμον. εἶδος βοτάνης.

Ἡδυπαθής. φιλήδονος. πάθος χαίρων. καὶ Ἡδυπάθεια, ἡ πορνεία.

Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλει δὲ οὕτω καὶ πρὸς ὑπομάρους.

Ἡδύσμαξ. βρώμαξ, ἡ εὐοσμίας.

Ἡε. ἐπορεύετο.

Ἡε. βαρυτόνος, ἀφ' ἑκαπτοῦ σιγῆς. Ἡε. ἀφ' ἑκαπτοῦ κοίλων δόξων. Περισπωμένως δὲ, ἀπρηματικός. Ἡ μαχρόμυρον, ἡ καὶ οὐκί.

1 Ἡ δ' ὅς. Confer Etymologici M. auctorem h. v.

2 Οὐδὲ γὰρ ἀντιφάσις. α. α. τὸ αὐτὸ. Hic locus mihi obscurus videtur, quem proinde acutioribus examinandum libens relinquo.

3 Παροιμία. Agnosco hic temerariam librorum manum, qui nescio quid somniantes vocem istam in textum intruderunt. Quare ea inducta locum hunc continuo ordine sic leges, καὶ ἡ δ' ὅς. ἡ δὲ ἐγὼ, &c.

4 Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τ. Portus de mendo hic securus locum istum sic verterat: Tamen ita res habet: sed quoniam utilitas horum, &c. At vero pro ὅμως legendum esse Ὅμηρος, nihil est cer-

Ἡδονή. Impurus naturæ nostræ status, sive voluptas, quam Epicurus statuit summum esse bonum, quod est ipse Deus.

Ἡδονῆς. ἀκρ. Voluptas omnis doloris expers.

Ἡ δ' ὅς. Eratosthenes pro ἔφη δ' ὅς. Quare ultimam syllabam aspero spiritu notat, propter articulum ὅς. Et ἡ pro ἔφη. Dixit. Ut, Ἀλλὰ περιμ. Sed expectabimus, dixit ille. Et ἡ δ' ἐγὼ. pro ἔφην δὲ ἐγὼ. Dixi vero ego. Secundum quod & Hermippus in Minervæ natalibus dicit: Ἡσὶν ὁ Ζεὺς διδόναι πολὺν τοῦτομα. Pro, φησὶν. Aristarchus quoque ἡ δ' ὅς, pro ἔφη δὲ ὅς [agnoscit.] At ἡ δὲ ἐγὼ, pro ἔφην ἐγὼ. Et τὸ ἡ vocem antiquam esse dicit, qua Homerus non in omnibus locis nec promiscue utatur, sed tantum cum orationis finem significare vult: ut Ἡ, καὶ κ. Dixit & cæruleis annuit superciliis. Auctores vero Homero recentiores promiscue eo uti.

Ἡ δ' ὅς. Pro ἔφη δ' ὅς. Utuntur autem voce ἡ etiam in plurali; item in feminino & masculino genere. Ἡδ' ὅς, non solum significat dixit, sed etiam in plurali, dixerunt.

Ἡδὸς. Utilitas. Tenui spiritu notatur. Homerus: Quid mihi ista profunt, postquam amicus periit.

Ἡδωνά ἱμάτια. Vestimenta Thracica.

Ἡδωνίς. Ἡδωνίδος. Regio, quæ sic vocatur. Et Edoni, nomen gentis. Æschylus. Idem vero in Edonis & hinnulorum pelles ita vocat. Quare in v. Αἰγίῳ.

Ἡδρασεν. Firmavit. Et Ἡδρασμένως. Firmus. Stabilis.

Ἡδραῖος. [Firmatus est.]

Ἡδύγαιον. Bonum solum habens.

Ἡδυπῆς. Dulciloquus. Suaviloquus.

Ἡδύλειον. Mons in Bæotia.

Ἡδυόμας. Dativo. [Oblector.]

Ἡδυόσμον. Herbæ genus.

Ἡδυπαθής. Voluptatis amans. Voluptate gaudens. Et Ἡδυπάθεια. Scortatio.

Ἡδύς. [Jucundus.] Probus. Sic etiam vocabant leviter fatuos.

Ἡδύσμαξ. Condimenta, vel suaves odores.

Ἡε. Ibat.

Ἡε. Cum accentu gravi. Est conjunctio disjunctiva. Ut, Vel discindere cæcum lignum. Cum vero circumflexo notatur, est conjunctio dubitandi. Utrum pugnaturus esset, an non.

tius. Apud Homerum enim Il. E. v. 80. versus iste ita legitur:

Ἀλλὰ τί μοι τὸ ἡδὸς, ἐπὶ φίλῳ ὦλετο; ἐπὶ τῷ.

5 Αἰγύλιος. Locus Æschyli, quem Suidas hic respicit, exstat apud Strabonem, l. x. p. 470.

6 Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἡδων. Hæc absque ullo judicio ex v. Αἰγίῳ in hunc locum translata sunt, nec aliter huc spectant, nisi quatenus in iis fabulæ Æschyli. Edoni vocatur, mentio fit.

7 Βαρυτόνος. Delenda est vox ista, utpote ab hoc loco aliena. Nam conjunctio ἡε, de qua hic agitur, non est βαρυτόνος, sed ἀόνοτος.

8 Ἡε ἀφ' ἑκαπτοῦ. Est pars verius Homericæ Od. E. v. 507.

Ἡε.

Ἡ δ' ὅς. οἱ μὲν πάλιν Ἐρατοσθένην, ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. διὸ δασιώσῃ τὸ ἐσχάτῳ. ἀνταρξία γὰρ ἀρξῆσθαι τὸ ὅς. καὶ ἡ, ἀντὶ τῆς, ἔφη. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἡ δ' ὅς. καὶ ἡ δ' ἐγὼ, ἀντὶ τῆς, ἔφην δὲ ἐγὼ. παρὰ δὲ καὶ Ἑρμιπποῦ ἐν Ἀθηναῖς Γοναῖς. ἥσιν (ἀντὶ τῆς, φησὶν) ὁ Ζεὺς διδόναι πολὺν, φησὶ, τοῦτομα. Ἀεὶ παρῶντος δὲ τὸ μὲν ἡ δ' ὅς, ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. τὸ δὲ ἡ δὲ ἐγὼ, ἔφην ἐγὼ. τὸ δὲ ἡ, τῆς, ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξιόλογον. καὶ Ὅμηρον δ' οὐ καὶ πάντας λεξοῦσθαι αὐτῶν, οὐδὲ ἀναμειβόμενον ἀπ' αὐτῶν. τὸ ἀνάλογον μὲν, ὡς ὅταν λόγῳ περὶ τὴν σημαίνῃ. Ἡ, καὶ κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι. Ἡ, καὶ ἐπ' Ἀντιόχῳ. τοὺς δὲ μετ' Ὅμηρον ἀναμειβόμενος αὐτὸ πάσκει.

Ἡ δ' ὅς. ἀντὶ τῆς, ἔφη δὲ ὅς. τῆς, ἔφην καὶ ἐπὶ πλῆθους, καὶ ἐπὶ θηλυκῆς, καὶ ἀρσενικοῦ. καὶ παροιμία. ἡ δ' ὅς. οὐ μόνον ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν πείθει, ἀντὶ τῆς, ἔφασαν.

Ἡδὸς. ὄφελος. μίλτος. Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τούτων ἡδὸς, ἐπεὶ φίλος ὦλετο;

Ἡδωνά. ἱμάτια. Θρακικά.

Ἡδωνίς, Ἡδωνίδος. χώρα οὕτω λέγεται. καὶ Ἡδωνοί, ὄνομα ἐθνους. Ἀιγύλιος. Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἡδωνοῖσι, καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ. καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Αἰγίῳ.

Ἡδρασεν. ἐτίθει. καὶ Ἡδρασμῶτος. βίβλος. πάρος.

Ἡδραῖος.

Ἡδύγαιον. τὸ καλὸν ἔχον γῆν.

Ἡδυπῆς. ἡδυλόγος.

Ἡδύλειον. ὄρος, ὅπερ ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἡδυόμας. δροπικῆ.

Ἡδυόσμον. εἶδος βοτάνης.

Ἡδυπαθής. φιλήδονος. πάθος χαίρων. καὶ Ἡδυπάθεια, ἡ πορνεία.

Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλει δὲ οὕτω καὶ πρὸς ὑπομάρους.

Ἡδύσμαξ. βρώμαξ, ἡ εὐοσμίας.

Ἡε. ἐπορεύετο.

Ἡε. βαρυτόνος, ἀφ' ἑκαπτοῦ σιγῆς. Ἡε. ἀφ' ἑκαπτοῦ κοίλων δόξων. Περισπωμένως δὲ, ἀπρηματικός. Ἡ μαχρόμυρον, ἡ καὶ οὐκί.

1 Ἡ δ' ὅς. Confer Etymologici M. auctorem h. v.

2 Οὐδὲ γὰρ ἀντιφάσις. α. α. τὸ αὐτὸ. Hic locus mihi obscurus videtur, quem proinde acutioribus examinandum libens relinquo.

3 Παροιμία. Agnosco hic temerariam librorum manum, qui nescio quid somniantes vocem istam in textum intruderunt. Quare ea inducta locum hunc continuo ordine sic leges, καὶ ἡ δ' ὅς. ἡ δὲ ἐγὼ, &c.

4 Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τ. Portus de mendo hic securus locum istum sic verterat: Tamen ita res habet: sed quoniam utilitas horum, &c. At vero pro ὅμως legendum esse Ὅμηρος, nihil est cer-

tius. Apud Homerum enim Il. E. v. 80. versus iste ita legitur:

Ἀλλὰ τί μοι τὸ ἡδὸς, ἐπὶ φίλῳ ὦλετο; ἐπὶ τῷ.

5 Αἰγύλιος. Locus Æschyli, quem Suidas hic respicit, exstat apud Strabonem, l. x. p. 470.

6 Ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἡδων. Hæc absque ullo judicio ex v. Αἰγίῳ in hunc locum translata sunt, nec aliter huc spectant, nisi quatenus in iis fabulæ Æschyli. Edoni vocatur, mentio fit.

7 Βαρυτόνος. Delenda est vox ista, utpote ab hoc loco aliena. Nam conjunctio ἡε, de qua hic agitur, non est βαρυτόνος, sed ἀόνοτος.

8 Ἡε ἀφ' ἑκαπτοῦ. Est pars verius Homericæ Od. E. v. 507.

Ἡε.

θημῶνα πνάξῃ. καὶ Βάβελος. Οὐ πῶ δὲ χυρὸς ἐστὶν ἥια λυφν.

Ἡσχομδν. ἀπεχάζομδν.

Ἡτῶσας. ἠφάνισας. Ἰὺ γὰρ μὲ πατρίδ' ἠτῶσας δδεί.

Ἡτῶν. ὠρμησεν.

Ἡτῶδαν. Συμῆδαν. Χιμέλιον νύκτ' ἐτήρησαν, ἐν ἧ οὐδ' ἂν τις αὐτῶν τῷ βαρβάρων ἠτῶδαν ἂνδρ πνὸς ἐξαίσιον ἀνάγκης ἔξω τῷ σκλωμάτων ἐγένετο.

Ἡθαλωμδν. ὁ κεκαυμδν.

Ἡθαμά. ὄνομα τόπων. Ἐβραϊστὶ δὲ λέγεται αἶμα.

Ἡθα. ὡς Ἡροδότῳ, οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνατρέφονται.

Ἡ θέμις. ὡς νόμος. ὡς περὶ σῆκον.

Ἡθαί. ὡς τοῦτο οὐτε ψιλῶς ἐπὶ ἀδελφοῦ φέρεται, οὐτ' ἐπὶ πατρὸς ἄλλ' ἐπὶ Σεπτικῇ περὶ σῆκον, καὶ ὡς νέος περὶ σῆκον ἀδελφῷ περὶ σῆκον. τὸ δὲ πλῆρες Ἡθαί. καὶ θηλυκόν, Ἡθαί.

Ἡθλοτέτ. τοὺς ἀγῶνας διετέτ. Ἐως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαῖνας τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοτέτ. τῷ τετῇ, τ' ἀγῶνα διετέτ.

Ἡθμός. ὁ διωλιγῆρ. καὶ μὲν τοι καὶ ἀφαιρέθην περὶ τερσὸν ὑπὸ τοῦ λεγόμενου Ἡθμός.

Ἡθολόγος. ὁ διατριπτής.

Ἡθοποιία. μίμησης ἥτις ἔστι ὑποκειμένη περὶ σῆκον.

Ἡχα. ἡσύχως.

Ἡχαλόν. τὸ ἡσυχόν. ὡς τὸ ἀχαλόν. ἐξ οὗ καὶ ἀχαλαρρείτης, ἡσύχως ῥέων ὡς τὸ ἔκκλος, ὁ ἡσυχός.

Ἡχαλλον. ἐθώπουν. ὡς τὸ Αἰχάλλω ἑμάτος.

Ἡ χαμῆλος. ψευδῶς πολλῶν ὄνων ἀνατίθηται. ὡς τὸ Αἰχάλλω ἐματός. ὡς τὸ Αἰχάλλω ἐματός.

Ἡχαχον.

Ἡθαίων. ὡς τὸ αἰοδόν Ἰω ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον.

Ἡχαχον. ἐν. Μυστῶν γεῖτον ὑφινάμδν.

Ἀντὶ τῷ ἐλύπισαν.

Ἡχαχῆσθε. ἐκωλύετε. χαχῶν ὡς εἴχετε.

Ἡχεν. ἡλθεν. ἐπεμψεν. ἐφῆκεν.

1. Ἰὺ γὰρ μὲ πατρίδ' ἠτῶσας δδεί. Ex Sophocl. Ajax. Flagellif. p. 31. P.

2. Ἡθαί. Vide supra v. Ἐξ ἠθῶν.

3. Ἡθαί. τῷ τετῇ ὑπὸ ψ. Vide Scholiast. Hom. ad Il. Z. v. 518.

4. Τὸ δὲ πλῆρες, Ἡθαί. Hoc ideo dictum, quia apud Hom. loco laudato vocabulum hoc non est integrum; sed ob sequentem vocalem τὸ s. clisum habet, ut a Porto recte observatum fuit. Ait enim Poeta:

Ἡθαί, ἡ μάλα δὲ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκει.

5. Ἐως ὁ μέγιστος Ἑλλ. Fragmentum hoc ex Eunapio sumptum esse indicat Suidas supra v. Ἑλλανοδίκης.

ter spirans palearum acervum discutit. Et Babrius. Nondum autem tempus est paleas solvendi.

Ἡσχομδν. Assimilabamus.

Ἡτῶσας. Delevisti. Tu enim patriam meam delevisti hasta.

Ἡτῶν. Cum impetu irruit.

Ἡτῶδαν. Asfuetorum. Tempestuosam noctem observarunt, qua nemo barbarorum notorum, sine aliqua ingenti necessitate ex tentoriis prodierat.

Ἡθαλωμδν. Combustus.

Ἡθαμά. Hethama. Nomen loci. Hebraice vero sanguis ita vocatur.

Ἡθα. Apud Herodotum loca, in quibus aliqui vivere assueti sunt.

Ἡ θέμις. Ut fas est. Ut decet.

Ἡθαί. Neque simpliciter de fratre dicitur, neque de seniore: sed est vox, qua ob reverentiam frater junior seniore compellat. Integrum est Ἡθαί, & foemininum Ἡθαί.

Ἡθλοτέτ. Certamina moderabatur. Quamdiu maximus Hellanodica Gaias Romanis perniciem dispensabat.

Ἡθμός. Colum. Et quidem id, quod prius percolatum erat colo.

Ἡθολόγος. Mimus.

Ἡθοποιία. Imitatio morum propositae personae.

Ἡχα. Quiete. Submisit.

Ἡχαλόν. Quietum. Tranquillum. Ab Ἀχαλόν. Unde etiam Ἀχαλαρρείτης, leniter fluens. Ab Ἐκκλῳ, quietus, lenis.

Ἡχαλλον. Adulabar. A themate Ἀχάλλω.

Ἡ χαμῆλος. ψωγ. Camelus scabiosa multorum asinorum onera gestat. † Formae splendorem in terra deposuisti. De Laide meretrice hoc dicitur.

Ἡχαχον. [Dolore vel molestia affecerunt.]

Heroum cantorem Homerum in Io pueri

Dolore affecerunt, Musicum griphum con-

textentes.

Ἡχαχῆσθε. Impediebamini. Tempus vacuum non habebatis.

Ἡχεν. Venit. Misit. Immisit.

clarissime demonstrabo, & simul locum pessime acceptum in integrum restitui, quamvis nihil me libri scripti hic adjuvent. Notandum igitur est, verba illa, Ἀχάλλω ἐν χῆρὶ κατῆλθεν, sumpta esse ex Antholog. l. iii. p. 328. ubi integrum distichum, cujus ista pars sunt, sic legitur:

Ὁ πόσις ἠθῶν νόον Ἡκαχέσ, αἶμα ἰδὲ λήθη

Ναίης, ἀχάλλω ἐν χῆρὶ κατῆλθεν.

Hic praecipue notari velim vocem ἠθῶν, quoniam ejus indicio deprehenditur, quare Suidas verba illa Epigrammatis Lexico suo hic inferuerit: nimirum, ut essent exempli loco. una significatio vo-

ubi Schol. Ἡα, ἦν, ὑπῆρχον. ubi habes idem verbum ὑπῆρχον. quod hic corruptum censet V. Cl. Sic solent Veteres illi Lexicographi voces quae pronunciatione sunt similes, licet scriptura proprie diversa, confundere. Simile extat apud Hesychium exemplum in hac ipsa voce. Ἡα, inquit, ἦν καὶ ὑπῆρχον, ἢ ἡλθεν ἢ ὑπῆρχον.

ubi Schol. ἡα, ἡν, ὑπῆρχον. ubi habes idem
verbum ὑπῆρχον. quod hic corruptum censet
V. Cl. Sic solent Veteres illi Lexicographi vo-
ces quæ pronunciatione sunt similes, licet scri-
ptura proprie diversæ, confundere. Simile ex-
tat apud Hesychium exemplum in hac ipsa voce.
ἡα, inquit, ἡμην εἰς ἐγνομένην, ἢ ἡλθον ἢ ὑπῆρ-
χον.

θημῶνα πινάξῃ. καὶ Βάβριος. Οὐπω δὲ χυμός ἐστιν ἡία λυφν.

Ἡσχομν. ἀπεχέζομν.

Ἡτῶσας. ἡφάνισας. Ὡς γὰρ μὲ πατρίδ' ἡτῶσας δοεί.

Ἡτῶσ. ὄρεμψεν.

Ἡτῶσαν. Ζυγῶσαν. Χιμέριον νύκτ' ἐτήρησαν, ἐν ἧ οὐδ' ἂν τις αὐτῶν τῷ βαρβάρων ἡτῶσαν ἀνθ' πινός ἐξαίσιον ἀνάγκης ἔξω τῷ σκλωμάτων ἐγένετο.

Ἡθαλωμένος. ὁ κεκαυμένος.

Ἡθαμά. ὄνομα τόπου. Ἑβραϊστὶ δὲ λέγει αἷμα.

Ἡθεα. ὡς Ἡροδότῳ, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀνατρέφονται.

Ἡ θέμις. ὡς νόμος. ὡς περὶ τὸν.

Ἡθεῖ. ὅτι οὐτε ψιλῶς ἐπὶ ἀδελφῷ φέρεται, οὐτ' ἐπὶ πατρὶτι. ἀλλ' ἐπὶ σέπτικῃ περὶ τὴν γαίαν, καὶ ἡ νεὸς πατρὸς ἀδελφῷ περὶ τὴν γαίαν. τὸ δὲ πλῆρες Ἡθεῖ. καὶ θηλυκόν, Ἡθεῖα.

Ἡθλοθέτ. τοὺς ἀγῶνας διετήθη. Ὡς ὁ μέγιστος Ἑλλανοδικὸς Γαῖας τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἡθλοθέτ. ταῖς, τ' ἀγῶνα διετήθη.

Ἡθμός. ὁ διωλιτήρ. καὶ μὲν τοι καὶ ἀφαιρὲν περὶ τὸν ὑπὸ τοῦ λεγόμενου Ἡθμοῦ.

Ἡθολόγος. ὁ θεατρικός.

Ἡθοποιία. μίμησις ἥτις ἐκ ὑποκειμένου περὶ τὸν.

Ἡχα. ἡσύχως.

Ἡχαλόν. τὸ ἡσυχόν. ὡς τὸ ἀχαλόν. ἐξ οὗ καὶ ἀχαλαρρείτης, ἡσύχως ῥέων ὡς τὸ ἔκχιλος, ὁ ἡσυχός.

Ἡχαλλον. ἐθώπθον. ἀπὸ τῆς Αἰχάλλω θέματος.

Ἡ χαμνίλος ψωειῶσα πολλῶν ὄνων ἀναπήγῃ φορτία. Ὡς ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ κατὰ μένῃ. ὡς Λαίδης ἐταίρας.

Ἡχαχον.

Ἡχῶων ὁ αἰὼν Ἰω ἐν παῖδες Ὀμηρον.

Ἡχαχον, ἐκ Μουσέων γαῖαν ὑφωμένον.

Ἀντὶ τῆς ἐλύπθισαν.

Ἡχαρεῖσθε. ἐκωλύετε. χαρὸν οὐκ εἴχετε.

Ἡχεν. ἦλθεν. ἐπεμψεν. ἐφῆκεν.

ter spirans palearum acervum discutit. Et Babrius. Nondum autem tempus est paleas solvendi.

Ἡσχομν. Assimilabamus.

Ἡτῶσας. Delevisti. Tu enim patriam meam delevisti hasta.

Ἡτῶσ. Cum impetu irruit.

Ἡτῶσαν. Assuetorum. Tempestuosam noctem observarunt, qua nemo barbarorum notorum, sine aliqua ingenti necessitate ex tentoriis prodierat.

Ἡθαλωμένος. Combustus.

Ἡθαμά. Hethama. Nomen loci. Hebraice vero sanguis ita vocatur.

Ἡθεα. Apud Herodotum loca, in quibus aliqui vivere assueti sunt.

Ἡ θέμις. Ut fas est. Ut decet.

Ἡθεῖ. Neque simpliciter de fratre dicitur, neque de seniore: sed est vox, qua ob reverentiam frater junior seniore compellat. Integrum est Ἡθεῖ, & sceminum Ἡθεῖα.

Ἡθλοθέτ. Certamina moderabatur. Quamdiu maximus Hellanodica Gaias Romanis perniciem dispensabat.

Ἡθμός. Colum. Et quidem id, quod prius percolatum erat colo.

Ἡθολόγος. Mimus.

Ἡθοποιία. Imitatio morum proposita personae.

Ἡχα. Quiete. Submisce.

Ἡχαλόν. Quietum. Tranquillum. Ab Ἀχαλόν. Unde etiam Ἀχαλαρρείτης, leniter fluens. Ab Ἐκχιλῷ, quietus, lenis.

Ἡχαλλον. Adulabar. A themate Ἀιχάλλω.

Ἡ χαμνίλος ψωγ. Camelus scabiosa multorum asinorum onera gestat. † Formae splendorem in terra deposuisti. De Laide meretrice hoc dicitur.

Ἡχαχον. [Dolore vel molestia affecerunt.]

Heroum cantorem Homerum in Io pueri

Dolore affecerunt, Musicum griphum contextentes.

Ἡχαρεῖσθε. Impediebamini. Tempus vacuum non habebatis.

Ἡχεν. Venit. Misit. Immisit.

1 Σὺ γὰρ μὲν πατρίδ' ἡτῶσας. Ex Sophocl. Ajax. Flagellif. p. 31. P.

2 Ἡτῶσ. Vide supra v. Ἐξ ἡτῶσ.

3 Ἡτῶσ. τὸ πρὸς τὴν ψ. Vide Scholiast. Hom. ad Il. Z. v. 518.

4 Τὸ δὲ πλῆρες, ἡθεῖ. Hoc ideo dictum, quia apud Hom. loco laudato vocabulum hoc non est integrum; sed ob sequentem vocalem τὸ ἐκχισμὸν habet, ut a Porto recte observatum fuit. Ait enim Poeta:

Ἡθεῖ, ἡ μάλιστα δὲ σε καὶ ἐσθλὸν κατερέκει.

5 Ὡς ὁ μέγιστος Ἑλλαν. Fragmentum hoc ex Eunapio sumptum esse indicat Suidas supra v. Ἑλλανοδικαί.

6 Ἡθολόγος. Ἡθολόγος a Graecis vocabantur mimi, quod mores hominum imitarentur & effingerent. Idem etiam βιολόγος appellabantur, quod vitam quotidianam hominum imitando exprimere solerent. Vid. Vales. ad Amm. Marcell. p. 405.

7 Εἰς ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ. Nihil hic ante me viri docti viderunt, nec observarunt locum hunc esse mutilum, & propter defectum quorundam verborum, quae librorum incuria exciderunt, duos diversos articulos in unum confusos esse. Rem ita sese habere

clarissime demonstrabo, & simul locum pessime acceptum in integrum restitui, quamvis nihil me libri scripti hic adjuvent. Notandum igitur est, verba illa, Ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ κατὰ μένῃ, sumpta esse ex Antholog. l. iii. p. 328. ubi integrum distichum, cujus ista pars sunt, sic legitur:

Ὡς πόσον ἡτῶσαν ῥέον Ἡκαχες, ἀλλ' ἰδὲ, λήθην

Ναίεις, ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ κατὰ μένῃ.

Hic praecipue notari velim vocem Ἡκαχες, quoniam ejus indicio deprehenditur, quare Suidas verba illa Epigrammatis Lexico suo hic inferuerit: nimirum, ut essent exempli loco, quo significatio vocis illius illustraretur. Est enim vocis Ἡκαχες situs hic locus, ut ex serie literarum, & articulo sequente, cujus initium est Ἡκαχον, satis patet. Quare nemini puto dubium fore, quin totus hic locus ita constituendus & supplendus sit. Ἡ χαμνίλος ψωγ. ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ κατὰ μένῃ. Ὡς πόσον ἡτῶσαν ῥέον Ἡκαχες, ἀλλ' ἰδὲ, λήθην Ναίεις ἀγλαίῳ ἐν χθονὶ κατὰ μένῃ.

8 Ἡτῶσαν τὸ αἰὼν. Exstat Epigramma hoc Anthol. l. iii. p. 386.

Ἡκέσατο. ἰάσατο. ἐθεράπευσεν.

Ἡκέτης. ὁ ἀδάμαστος.

Ἡκεσίδης. ὄνομα κύριον.

Ἡκετος.

Ἡκί. ἀντί τ' ἐφίκα. ὠμολογῶ. Ὁρτυξ χαλεπῶτα καὶ γὰρ Ἡκί ὄρτυγι. Σπὸ τοῦ εἰκῶ, τὸ ὁμοίῳ.

Ἡκεις. Ἄλλ' οὐκ ἦκεις γ' ὅθεν ἦκεις, Φαῦλός τ' ὀπιδρὰς οὐ λέξεις, οἷον δράσας διέδους ἔργον; λή-
γη δὲ χαλόν. Ἡκίς, φησὶν, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅθεν οὐ Φεύξῃ.

Ἡκί. ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου.

Ἡκιδίασεν.

Ἡκισμένους. ἡφανισμένους.

Ἡκιστα. οὐδαμῶς. οὐχ ἦτον. καὶ Λιβανίου φησιν. Εἰ πᾶν ἄλλον τρόπον, ὃν ἦκιστα ὥφθη μετελθάν ὁ ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος. Photius.

Ἡκιστα δ' ἂν τις αὐτὸν ἐθεάσατο παρεχόμενοντα τὸ ἀληθὲς ἔργον ἢ λόγον ποτε. † Ὁ δὲ Δομιτιανὸς ὑπατον αὐτὸν σποφίνας ὡς ἦκιστα ἐπιφανῆ, πι-
στὴν τὴν γραμμὴν ὡς Κελτῶν. Καὶ αὖθις. Τὰ δ' ἐμπορίας αὐτῶν ἦκιστα ἐπιπερδῆ ἰω. † Ξενοφάνης ἔφη. Τοῖς τυράννοις ἐντυλῆανεν ὡς ἦκιστα, ἢ ὡς ἡδιστα. Καὶ αὖθις. Ἡκιστα μελήσας αὐτοῖς δ' ἀλη-
θείας. ἀπὶ τοῦ οὐδαμῶς. Ἰάμβλιχος. Ἀνὴρ ἐπι-
στάμην ἦκιστα ψεύδεσθαι, φίλος εἴπερ τις ἄλλος ἀληθείας. Καὶ αὖθις. Ἡκίς δεινὸν ἡγοσαμένη, καὶ φο-
ρητὸν ἦκιστα, ἑαυτὴν διέφθειρε. Καὶ αὖθις. Τὸ δαιμό-
νιον πάντα ἐφορεῖ, καὶ ἦκιστα βούλει. Τὰς τιμωρίας ἀπαραιτήτως καὶ ἀμειλίχως εἶναι. Οὐχ ἦκιστα δὲ, ἀπὶ τοῦ, πάνυ μάλα.

Ἡκμαζεν. ἔρρωτο. Ὁ δὲ Τραϊανὸς τῇ ψυχῇ ἦκμαζεν, ὥστε μήτε ὑπὸ νεότητος θρασυνοῦσθαι, μήτε ὑπὸ γῆρας ἀμβλυνοῦσθαι.

Ἡκομην. παρεχόμενος.

Ἡκόνα. τὴν ὁρσθυμίαν.

Ἡκούσις. ἔχουσις. ὡς Ἡρόδοτος.

Ἡκω. ἔχεται ἡμέρη. ἐλθεῖν μὲν γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ, ὅταν μετῇ ἡμερῆς πατρίδος. ὅταν δὲ Φυγὰς ἐλθῇ, κατέρχετο. Δεισοφάνης Βαβυλῶνις.

Εἰς γὰρ μὲν ἐλθεῖν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας.

Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε.

Φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκε τε καὶ κατέρχετο.

1 Ὁρτυξ χαλεπῶτα] Apud Aristoph. *Avibus*, p. 602. versus iste sic legitur: Ὁρτυξ χαλεπῶτα, καὶ γὰρ Ἡκί ὄρτυγι. Sed rectum est apud Suidam Ἡκί; apud quem vicissim ex Aristoph. pro χαλεπῶτα reponendum est ἐκαλεῖται.

2 Ἀλλ' οὐκ ἦκεις γ' ὅθεν ἦκεις] Versus hi apud Aristoph. *Theophrastus*, p. 804. unde eos excerpit Suidas, sic distinguuntur & leguntur.

Ἀλλ' οὐκ ἦκεις ὅθεν ἦκεις
Φαῦλός τ' ὀπιδρὰς οὐ λέξεις
Οἷον δράσας διέδους ἔργον
Λήγη δὲ χαλόν.

Sed in versu primo tam apud Aristoph. quam Suidam ne dubites legere, Ἀλλ' οὐκ ἦκεις, pro Ἀλλ' οὐκ ἦκεις: quam lectionem in versione secutus sum.

3 Εἰ πᾶν ἄλλον τρόπον] Quia integer Libanii locus ad manus non est, fateor me sensum huius fragmenti non intelligere.

4 Πικρὰ δ' αἶψα αὐτῷ] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. Εἰς.

5 Ξενοφάνης ἔφη] Ex Laertio l. ix. sect. xix. Huc pertinent

*

Ἡκέσατο. Sanavit. Curavit.

Ἡκέτης. Jugo non subactus.

Ἡκεσίδης. Ecectides. Nomen proprium.

Ἡκετος. [Non domitus.]

Ἡκί. Pro ἐφίκα. Similis est. *Coturnix vocatur, quia similis est coturnici.* Ab Εἰκῶ, similis sum.

Ἡκεις. *An vero non dices, unde venias? improbusque cum aufugeris, non fateberis, quali facinore perpetrato evaseris? Accipies vero malum.* Venisti (inquit) in manus nostras, unde non effugies.

Ἡκί. Acies ferri.

Ἡκιδίασεν. [Macerore confectus est.]

Ἡκισμένους. Deletos.

Ἡκιστα. Nullo modo. Non minus. Et Libanius dicit: *Si quo alio modo, quem ille phialæ mercator minime persequutus videtur.*

Ἡκιστα δ' ἂν τις. *Minime quis ipsum unquam vidisset veritatem facto vel dicto violentem. Domitianus vero cum ipsum designasset Consulem, virum minime illustrem, exercitum adversus Celtas, ipsi credidit.* Et rursus. *Mercatura ipsi minime lucrosa fuit.* Xenophanes dixit, cum Tyrannis aut quam rarissime aut quam jucundissime loquendum esse. Et rursus. *Veritatem ipsos minime curare.* Iamblichus. *Vir minime mentiri sciens, & veritatis, si quisquam alius, amans.* Item alibi. *Quæ cum id grave judicasset, & minime tolerandum, se ipsam interfecit.* Item alibi. *Deus omnia videt, & minime vult homines in suppliciis insipientibus inexorabiles ac implacabiles esse.* Οὐχ ἦκιστα vero, pro, maxime.

Ἡκμαζεν. Vigebat. Valebat. *Trajanus autem animo valebat adeo, ut nec ob juventutem ferocem se ostenderet, nec ob senectutem vigor ejus obtunderetur.*

Ἡκομην. Venimus.

Ἡκόνα. Animi alacritatem excitabat.

Ἡκούσις. Sese habentis. Apud Herodotum.

Ἡκω. Differt a κατέρχου. Nam ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν dicitur, qui alicujus urbis civis est. Exul vero κατέρχετο. Aristophanes *Ranis*:

In terram aliquam ἐλθεῖν licet ei qui ibi patriam habet.

Sine enim alia calamitate venit.

Exul vero ἦκε & κατέρχετο.

verba illa Valerii Maximi l. vii. c. 11. *Aristoteles autem Callisthenem auditorem suum ad Alexandrum dimittens monuit, ut cum eo aut rarissime aut quam jucundissime loqueretur.* Valerio suffragatur Ammianus Marcell. l. xviii. p. 118. his verbis: *Ignorans profecto verus Aristotelis sapiens dictum, qui Callisthenem sectatorem & propinquum suum ad Regem Alexandrum mittens, ei sepe mandabat, ut quam rarissime & jucunde apud hominem loqueretur.*

6 Ὁ δὲ Τραϊανός] Hoc fragmentum legitur apud Xiphilinum, epitomatores Dionis, l. lxxviii. p. 772. unde id Suidas descripsit.

7 Ἡκούσις] Significat hic τὸ ἦκειν, ut ex interpretatione Suidæ apparet, bene vel male sese habere, vel valere. quo sensu Herodotus l. i. p. 7. 40. ait, πόλις ἡ Ἡκούσις, i. e. urbe florente, vel, bene sese habente: quem locum Herodoti, a Porto recte observatum, procul dubio Suidas ob oculos habuit.

8 Ἐκώσις] Hanc vocem, quæ in prioribus Edit. desideratur, ex MSS. revocavi.

9 Εἰς γὰρ] Apud Aristophanem in *Ranis*, p. 175. Æschylus inquit:

Ἡκω,

Ἦκω. τὸ ἔργον. αἴθ' ἔη. Ἰκομένη δὲ παθητικῶν, αἴθ' τῷ 1.

Ἠκροβολίζοντο.

Ἠκρωτειασμένους. Δημοσθένους ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος. Ἠκρωτειασμένοι ἔς αὐτῶν ἔχοντες πατρίδας. ἀπὸ τῶν λευμασμένοι. Οἱ γὰρ λευμασμένοι πινυαί εἰδῶσι πατρίδας αὐτῶν ἔχοντες. τὸ μὲν τοι Ἠκρωτειασμένοι, ἀπὸ τοῦ Ἠκρωτειαστέος.

Ἠκροβόλησαν. ἐκβοῶν ἠθέλησαν πεινῶσαι π.

Ἠκίλο. ἦγετο. ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω.

Ἠ' κύων ἐν τῇ φάτνῃ. ἐπὶ τῶν μήτε ἑαυτοῖς ζῶντων, μήτε ἄλλοις ἐόντων παρὸς αὐτὴν κειμένην ὅσα ἐσθίει, καὶ τὸν ἵππον κωλύει.

Ἠκύνθη. ἀβέβαια ἐπίεν. Ἠκύνθη δὲ, ἐτύγχευον, ἢ ἐβεβαίον. Βωμὴ δὲ θύοντες Ἠκύνθη.

Ἠλαζονεύετο. ἀπὸ τοῦ, ἐφύδετο. Ἀεισοφάνης Βατρῆχης.

Ἠλαζονεύει' ἵνα φοβηθείη ἐγὼ
Εἰδὼς με μάχην ὄντα καὶ φιλοτιμήμενον.

Ἠλαχέτη. ἐργαλεῖον γυναικείον. Ἐργάτην εὐκλώσιν ἡμαίῃ ἡλαχέταν. καὶ Ἠλάχεα, λεπτὰ νήμαα.

Ἠλαλχον. ἀπεπλῆεν.

Ἠλασεν. ἔσκαλεν. ἔπληξεν.

Ἠλάσκοντο. ἐπλανῶντο.

Ἠλάτρεον. ἐδενοπάθον.

Ἠλατο. ἐπείδησεν. Ἠλατο δὲ, ἐπλανῶτο. καὶ ὁ μὲν τῷ νόμον ἡρώμενος ἡλατο.

Ἠλαυνεν. Ἠλαυνε δ' ἔχατος Ὀρέστης τὸ τέλος πίνετον φέρων. οἷον πιτεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλος τοῦ δρόμου παρελεύσετο.

Ἠλεγχον. ἐφανεροποιῶν. ἢ ἀνέκρινον. ὡς Ξενοφών. Οἱ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους συναναγνόντες, ἡλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν, τίς ἐχέτη εἴη.

Ἠλέκτρα. ὄνομα κύριον. Λεοκτὰ δὲ πόλις Βοιωτίας.

Ἠλεχτα. ἰδίως ἔα ταῖς κλίναις ὑπεβαλλόμενα ἔλεφάντινα, οὕτως ἐχάλεν ἡλεχτας. Ἀεισοφάνης. Ἐκπιπύων τῷ ἡλεχτῶν, καὶ τοῦ τόνου ὅσα ἔτ' ὀ-

Σωτὴρ γὰρ μοι, σύμμεχός τ' αἰτημένη.
Ἦκω γὰρ εἰς γὰρ τὴνδε καὶ κατήχμου.

Quod ibidem carpens Euripides subjicit:

Δις ταυτὸν ἡμῖν εἰπὶ ὁ σφόδρ' Αἰχμάλωτος.

Et paulo post,

Ἦκειν δὲ ταυτὸν εἰς τὴν κατήχμου.

Sed Aeschylus Euripidis objectioni respondens, quodnam sit discrimen inter ἡλῆν & κατήχμου his verbis docet:

Ἐλῆν μὲν εἰς γὰρ εἰδὴ ὅτι μετ' ἡ πάσης.

Κατῆχον γὰρ αἰχμάλωτος συμφορῆς ἡλῆν.

Φύλον δ' αὖτις ἡκεῖ τε, καὶ κατήχμου. P.

1 Ἠκρωτειασμένοι. Hæc leguntur etiam in Lexico Harpocratonis.

2 Ἠ κύων ἐν τῇ φάτνῃ. Vide infra v. Κύων ἐπὶ φάτνῃ.

3 Βωμὴ δὲ θύοντες Ἠκύνθη. Locus hic depromptus est ex Sophocli. Oedip. Colon. p. 309. ubi legitur, θύοντες Ἠκύνθη. Vide supra v. Ἠκύνθη.

4 Ἀεισοφ. Βατρῆχης. Pag. 141. ubi versus ultimus sic legitur, Εἰδὼς με μάχην ὄντα φιλοτιμήμενον. P.

5 Ἐργάτην. εὐκλώσιν. Est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. p. 414. P.

Ἦκω. Venio per ἡ scribitur: at Ἰκομένη passivum, per 1.

Ἠκροβολίζοντο. [Velitabantur.]

Ἠκρωτειασμένους. [Qui mutilavit.] Demosthenes pro Ctesiphonte: *Qui suam quisque patriam mutilarunt: i. e.* perdiderunt. Qui enim aliquos male tractant, extremas eorum partes præcidere solent. Ἠκρωτειασμένοι hic dictum est, pro Ἠκρωτειαστέος.

Ἠκροβόλησαν. Sponte sua aliquid facere voluerunt.

Ἠκίλο. Ductus fuerat. Ab ἄγω, duco.

Ἠ' κύων ἐν τ. Canis in præsepī. De iis, qui nec ipsi rebus aliquibus utuntur, nec alios uti sinunt. Nam canis nec ipse hordeum edit, nec equum edere finit.

Ἠκύνθη. Irrita faciebant. Ἠκύνθη vero, erant, vel rata faciebant. *In altari sacrificabant.*

Ἠλαζονεύετο. Falso se jactabat. Aristoph. *Ranis: Falso se jactabat, ut cum metuerem, sciens me bellicosum esse & honoris cupidum.*

Ἠλαχέτη. Instrumentum muliebre. [Colus.] *Colum fili bene deducti elaboratricem.* Et Ἠλάχεα, tenuia fila.

Ἠλαλχον. Repuli. Propulsavi.

Ἠλασεν. Fodit. Percussit.

Ἠλάσκοντο. Vagabantur.

Ἠλάτρεον. Graviter ferebant.

Ἠλατο. Saltavit. Ἠλατο vero, vagabatur, errabat. *At ille quidem a legibus victus, vagabatur.*

Ἠλαυνεν. [Agebat.] *Agebat autem currum postremus Orestes in fine cursus de [victoria] persuasus. i. e.* credens, se in fine cursus cæteros præteriturum.

Ἠλεγχον. Arguebant, vel inquirebant, ut Xenophon. *Illi vero captivos in unum locum congregantes, de tota regione circumjecta inquirebant, quæ qualibet esset.*

Ἠλέκτρα. Electra. Nomen proprium. Leuctra vero, urbs Boeotiæ.

Ἠλεχτα. Proprie bases eburneas, quæ lectis subijciebantur, appellabant Ἠλέκτρας. Aristophanes: *Postquam bases exciderunt, & funes*

6 Ἠλαυνεν. Apud Sophoclem in *Electra*. p. 114. locus iste sic legitur:

Ἠλαυνε δ' ἔχατο μὲν, ὅστις δ' ἔχον
Πῶλως Ὀρέστης, τὸ τέλος πίνετον φέρων. P.

7 Ἠλέκτρα. Articulus hunc Suidas descripsit ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* p. 320. quem cum hoc loco confer. Obscurum autem est, quas partes lectorum veteres vocaverint Ἠλεχτας, vel Ἠλέκτρας, quoniam Scholiasta rem non satis explicat. Salmasius ad Solinum p. 761. existimat, sic vocatos fuisse clavos ex electro, quibus veteres lectorum pedes muniverint: additque, Ἠλεχτας hoc sensu appellata esse quasi Ἠλέκτρας, i. e. lectorum clavi; quam viri doctissimi opinionem nec probare nec refellere animus mihi est, quoniam veterum testimoniiis destitutor. Si autem divinare mihi licet, existimem potius sic appellatas fuisse bases lectorum, ex quacunque materia factas, non solum ex electro, propter verba illa Suidæ, τὸ τῶν κλινῶν ὑπεβαλλόμενα (sic enim legendum est pro ὑπεβαλλόμενα) Ἠλεχτας. De clavis enim minus proprie dixeris, eos lectis ὑπεβαλλόμενα.

8 Ἠλεφάντινα. Hæc vox deest apud Scholiastam Aristoph.

9 Ἀεισοφάνης. *Equit.* p. 319.

τος. Ἀκολουθῶς μὲν κλίνω ἐμνημόνυσε καὶ τοὺς
τόνους. Τόνος δὲ τῆς κλίνης ἡ ἀχονία. τροπικῶς δὲ δι-
λοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάξιν. αἱ γὰρ δευτέραι κλῖναι τοὺς
πόδας εἶχον ὡφθαλμισμένους ἀντρεῖν καὶ ἡλέκ-
τροις ὥσπερ νῦν δευτέρω, ἢ κατ'ἰντέρω. Ἀρμονίας δὲ,
τῆς Συμπηροσύμῳ τῇ κεραβδάτων μέσῃ. ἐπέ-
μενε δὲ τῇ τροπῇ.

Ἠλεκτρον. ἡ ἀλλότῳ πεν χευσίον, μεμιγμένον ὑέλῳ,
καὶ λιθίοις. οἷας ἐπὶ κεραβδάτων ἢ τῆς ἀγίας Σοφίας
τραπέζα.

Ἠλέκτωρ. ὁ ἡλιος. Ἠλιος δὲ ὅστις ἄστρον ἡ-
μεροφανές. λέγει δὲ ἡλέκτωρ, ὅτι ἀληθὺς ἐστὶ καὶ
ἀκράμας. ἄλλ' ἢ ἐτυμότης ὅλη σφαιρικὴ. ἔνιοι δὲ
ὑπὸ τῆς λαμπρότητος τῆς ἡλέκτρως ἢ ὅτι ἐγείρει ἡμᾶς
ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὑπὸ τῆς ἀλέκτορος. πολυόχουτον γὰρ
τὸ ζῶον, ὅτι ἐκ τῆς λέκτρως ἡμᾶς ἐγείρει.

Ἠμῶς δ' ἡγερέφα φάνη ῥοδοδάκτυλῳ
ἡώς,

Ὅρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆφιν.

Ἠλεκτρῶν. ὄνομα κύριον. καὶ Ἠλεκτρώων, ὄνομα
κύριον.

Ἠλέμαλῳ. ὁ μάταιος.

Ἠλεός. ὁ μάταιος. καὶ μαρός.

Ἠλεύατο. ἐξέκλινεν.

Ἠλεί. ἱερεὺς Ἰσραήλ. υἱοὶ αὐτοῦ Ὀφνεῖ, καὶ Φι-
νεές, οὗς ἐπὶ τῇ παροιμίᾳ καὶ τῇ ἀξίᾳ τῇ ἐπὶ τῇ
δυσιᾶν μετῴλην ἡ θεία δίκη. Οἱ μὲν γὰρ ἐν πολέμῳ
δεινῶς ἀνηρέθησαν. ὁ δὲ τῆς θείας ἀκούσας φωνῆς λε-
γούσης· εἶπον, ὁ οἶκός (τῆς διελύσεως) ἐνώπιόν μου
ἕως αἰῶνος. καὶ νῦν οὐχ οὕτως. ἀλλ' ἢ τοὺς δευτέ-
ρον με δεξάσθω καὶ οἱ ἐξυθηνούντες με ἀπμα-
θήσονται καὶ ἐξολοθρευθῶ τὸ σπέρμα (τῆς ἐκ τοῦ
δυσιᾶς μὲν καὶ πάλιν. Ἰδὺ ἐγὼ ἐκδικῶ τὸν
οἶκόν Ἠλεί ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίᾳ υἱῶν αὐτοῦ.

Ἠλεῖος. ὁ πολίτης, καὶ τὸ ἐθνικόν.

Ἠλήλατο. ἐνεπάγη.

Ἠληλίμμι. ἐχειρίμμι.

Ἠλί, ἡλί, λιμᾶς ἀεα, θανή. θεέ μου, θεέ μου;

Ἠλία. χώρα.

Ἠλίας. ὁ προσφώνητος. ἐπὶ Ἀχάδ βασιλέως ἦν.

1 Ὁφθαλμισμένους] Lege ὡφθαλμισμένους, ut apud Schol. Ari-
stoph. loco laudato.

2 Συμπηροσύμῳ] Apud Scholiast. legitur συμπηροσύμῳ. At Sui-
das supra γ. Ἀρμονίαν, habet συμπηροσύμῳ, quam lectionem probō.

3 Ἀκράμας] Vox ista non placet Salmasio ad Solinum p. 761.
qui ejus loco legendum contendit ἀκρόμας. Sed non puto hic
viro summo subscribendum esse, quoniam omnes Lexicographi ve-
teres, tam editi, quam inediti, quos quidem videre mihi contigit,
vocem ἀκρόμας agnoscunt. Significat autem χευσίον ἀκρόμας, au-
rum diversū generis, sive quod ab auro, proprie ita dicto, specie,
colore & materia differt.

4 Ἠλέκτωρ. ὁ ἡλιος.] Articulus hic est mire perturbatus & mul-
tilis, quem partim ex ingenio. & partim ex Etymologico M.
sic in integrum restitueudum puto. Ἠλιος δὲ ἐστὶν ἄστρ. ἡμ. λόγ.
δὲ ἡλ. ὅτι ἄλ. ἐστὶ καὶ ἀκράμας. ἔνιοι δὲ δὲ τῆς λαμπρότητος. ἢ ἡλ. ἢ
ἐπὶ ἡλ. ἡμᾶς δὲ τῆς ὕπνου. ἢ δὲ τῆς ἀλέκτρως ἡμᾶς ποιεῖν. τῷ τῶν,
ἐκ τῆς λέκτρως ἐγείρειν. Τὸ δὲ ζῶον ἀλέκτωρ πύρρ' τὸ λέκτρον, ἐ-
πὶ τῆς ἐπὶ τῶν. ἐπὶ γὰρ πολυόχουτον. Sic locum hunc constituen-
dum puto. Nisi enim vulgatam lectionem migraveris, vix sa-
pientum aliquem sensum inde elicere queas.

non amplius iis insunt. Ordine servato post
lectum mentionem etiam fecit τῶν τόνων. Τόνος
vero significat funes lecti. Hic vero tropice
intensionem vocis. Antiquorum enim lecti
pedes habebant carbunculis & electro firma-
tos; ut nunc argento vel stanno. Ἀρμονίας ve-
ro vocat grabbatorum partes complicatiles.
Permanfit autem in translatione.

Ἠλεκτρον. Electrum. Aurum a genuino di-
versum, & ex vitro & lapillis mixtum: cujus-
modi structuræ est [Templi] Sanctæ Sophiæ
mensa.

Ἠλέκτωρ. Sol. Sol autem est astrum inter-
diu lucens. Dicitur autem ἡλέκτωρ, quia est ἀ-
ληκτος, i. e. nunquam cessat, nec unquam de-
fatigatur. Alii autem [sic dictum volunt] a
splendore electri. Vel quod e somno nos ex-
citet, & e lecto surgere faciat. Vox autem ἀ-
λέκτωρ, quæ gallum significat, composita est
ex α intensivo, & λέκτρον, lectus. Est enim
animal falacissimum.

*Quum autem mane genita apparuit roseis
digitis decora Aurora,
Surrexit ex lecto.*

Ἠλεκτρῶν. Nomen proprium. Et Electry-
one. Nomen proprium.

Ἠλέμαλῳ. Vanus. Stultus.

Ἠλεός. Vanus, & stultus.

Ἠλεύατο. Vitavit. Declinavit.

Ἠλεί. Eli. Sacerdos Israelis. Ejus filii Oph-
ni & Phinees; quos ob petulantiam & teme-
ritatem in turbandis sacrificiis divina vindicta
persecuta est. Hi enim in bello crudeliter in-
terfecti fuerunt. Ille vero divinam vocem
audivit dicentem: *Dixi, domum tuam transi-
turam esse coram me perpetuo. Nunc vero non
sic fiet. Sed eos qui me glorificant, glorificabo,
& qui me nihili faciunt, ignominia afficientur:
& extirpabo semen tuum ex altari meo.* Et rur-
sus. *Ecce, ego ulciscar domum Eli usque in se-
culum propter scelera filiorum ejus.*

Ἠλεῖος. Eleus. Civis, & gentile nomen.

Ἠλήλατο. Infixum est.

Ἠληλίμμι. Ungebar.

Ἠλί, ἡλί λ. Eli, Eli, lama fabachtani. Deus
meus, [cur me deferuisti?]

Ἠλία. Elea regio.

Ἠλίας. Elias Propheta. Achabi regis tem-

5 Ἀχάδ ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαιρικὴ] Portus hæc ita vertit: *Sed
hujus vocis etymologia est tota sphaerica.* Quæ ineptiæ? Cui enim,
qui sanum sinciput habet, unquam persuadebitur, dari etymolo-
gias sphaericas? Sed tam boni stomachi fuit Portus, ut omnia con-
coqueret, & vix ulla lectio tam foeda esset & spurca, quæ ei nau-
seam movere posset. Ego igitur, ne eodem modo cum Porto ineptirem,
verba illa in versione consulto prætermisi, quippe quæ ab hoc loco a-
lienissima esse, & ab inepto aliquo librario temere in textum in-
trusa animadvertēbam. Scripserat enim aliquis ad marginem
Suidæ sui ἀχάδ ἐτυμολογία. (breviate, pro ἐτυμολογία) unde nata est
corrupta illa lectio ἀχάδ ἡ ἐτυμότης ὅλη. Deinde σφαιρικὴν nota-
verat aliquis e regione vocis ἀχάδ, significare volens, legendum
esse ἀχάδ σφαιρικὴν ἡμεροφανέαν, quas duas notas imperitus li-
brarius primo corripuit, & deinde in unam massam compactas tex-
tui inseruit.

6 Ἠμῶς δ' ἡγερέ] Est versus notissimus Homeri.

7 Ἐμν] Legebatur ante ἦμν, quod sensus manifesto respuit.

8 Ἠλί ἡλί λ.] Locus hic emendandus & supplendus est ex
Matth. cap. xxvii. v. 46. Vide etiam supra γ. Ἀεα, θανή.

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ υἱὸς Ἀχαιῶν Ὀχρζίας ἀσεβέστατος ἦν. ὃς ἐχρήσατο Μυῖα τῇ ἐν Ἀκχάδων εἰδωλῷ. ἐντυχὼν δ' αὐτοῖς Ἡλίας ὁ πρῶτος ἀνείδισεν τὴν εἰδωλολατρίαν. καὶ μετὰ πεμφθεὶς διὰ πειτηκοντάρχη, διέφθειρεν αὐτὸν οὐρανίῳ πυρὶ, ἅμα πειτηκοντὰ τοῖς Σὺν αὐτῷ καὶ δευτέρῳ ὁμοίως. ὁ δὲ βίτη γονυπετῶν ἐπώθη, καὶ παρέλαβε τὸν πρῶτον.

Ἡλίας. ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης.

Ἡλιασταί. οἱ ἐν Ἡλιαστῇ δικασταί. Ἡλιαστὰ δὲ τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν οἱ πῖνες ὑπὸ τῆς δημοτῶν ἐξέφοντο, τρεῖς ὀβολοὺς λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μὲν τὸ κρίνω. ὡς δημαγωγὸς οὖν ἔπικαλει οὓς ἐτίθει. Συγγενεῖς δὲ αὐτοῦς εἶπε ὅτι τριωβόλοι.

Ἡλιαστής. δικαστής. Στὸ μέγα δικαστήριον τῆς Ἡλιαστῆς. οὗτο δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπων, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι. Ἀριστοφάνης. μάλα θάπερον. πέπονθε δὲ τοῦτο. ἀντὶ τοῦ ὅτι ἄλλως θάπερον τρέπον. τρέπον, μισθόδικος. εἰπὼν γὰρ ἀπὸ Ἡλιαστῆς ἀντὶ τοῦ μισθόδικος. οἱ γὰρ ἄγροικοὶ οὐ φιλοδικασταί. καὶ φιληλιαστής. ὁ φιλόδικος. Ἀριστοφάνης. φιληλιαστής ὅστις καὶ φιλόδικος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ. † Πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμουν τὸ παλαιὸν τὸ ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν.

Ἡλίαστα.

Ἡλιθα. ἐπὶ ῥήμα. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.

Ἡλιαστὰ. τὸ μέγα δικαστήριον ἐν τῇ Ἀττικῇ. καὶ οἱ δικασταί, Ἡλιασταί ἐκαλοῦντο.

Ἡλιαστὰ. καὶ Ἡλιάζε. Βουλὴ Συνετώσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγχετο δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος, ἐν ᾧ συνεθροίζοντο. Ἡλιάζεσθαι δὲ, καὶ Ἡλίας, ἐπὶ τὸ ἐν Ἡλιαστῇ δικάζεσθαι.

Ἡλιαστὰ καὶ Ἡλίας. Ἡλιαστὰ μὲν ὅτι τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθηνῶσιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῆς πόλεως ἐκρίνοντο, ἡ χιλίων δικαστῶν, ἡ χιλίων καὶ πεντακοσίων Συνετῶν. Συνίασι δὲ οἱ μὲν χῆλοι, ἐκ δυοῖν δικαστηρίων οἱ δὲ ἀφ' ἑκαστοῦ.

Ἡλιθιάζω. ἀναμνησκῶ. μωραίνω. πρῶτος ἡλιθίος εἶναι. ἀναμνησκῶ γὰρ οἱ λίθοι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡλιθίος. ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. καὶ παροιμία. Ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆς Ἀδωνιδος. ἐπὶ τῶν ἀναμνησκῶν.

Ἡλιθιάζω. ἐκθεσῶς μωρὸς ὑποκρίνομαι.

1 Μυῖα τῇ ἐν Ἀκχ.] Vide de hoc Accaronitarum idolo Seldenum de Diis Syriis, Syntagma. II. c. vi.

2 Τρεῖς ὀβολοὺς λαμβάνοντες.] Tres obolos fuisse olim apud Athenienses μισθὸν δικαστικόν, sive ordinariam mercedem Judicum, constat ex Aristoph. Vespr. p. 479, 480. & aliis apud eum locis. Vide etiam Suidam supra v. Βακτηρία, & Hesych. v. Δικαστικοί.

3 Συγγενεῖς.] Aristoph. in Equitibus p. 203. v. 2, 3. Ὁ γὰρ πῖνις ἡλιαστῇ, φρεσὶν ἔχει δίκαια καὶ δίκην.

4 Οὗτο δὲ ἐκλήθη διὰ.] Locum hunc Suidas descripsit ex Scholiasta Aristoph. ad Aves, p. 546. quod etiam a Porto observatum fuerat.

5 Ὁ γὰρ πῖνις ἡλιαστῇ.] Huc pertinent verba ejusdem Scholiastae ad Vespr. 486. Ἐπειδὴ δὲ πῖνις τῇ Ἡλιαστῇ, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὁ καὶ πῖνις τὸν ὁμοῦ ἔτιθετο, διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸν ἀναμνησκῶν τὸν ἡλίου.

pore fuit. Ochozias vero Achabi filius valde impius fuit, qui Muscam, Accaronitarum idolum, adoravit. Cum autem Elias Propheta eos ob idololatriam verbis objurgasset, accersitus est ab ipsis, misso Pentecontarcho, quem igne caelesti perdidit, una cum L. viris ipsum comitantibus. Et secundum idem. Tertius vero supplex ei factus, evasit incolumis, & Prophetam secum abduxit.

Ἡλίας. Solis calor.

Ἡλιασταί. Judices, qui in Helia judicabant; (Helia vero erat Athenis maximum Tribunal) & a popularibus alebantur, triobolum mercedis loco accipientes, postquam jus dixissent. Ut Demagogus igitur implorat opem illorum, quos alebat. Vocavit autem ipse Trioboli tribules.

Ἡλιαστής. Heliastes. Judex magni Tribunalis, quod Helia vocabatur. Sic autem vocatum fuit, quod esset in subdiali loco, & solis radiis feriretur. Aristophanes. [Num estis Helia-stæ?] Non: sed alterius ingenii. [Ubi vox μάλα crasin] patitur, & posita est pro ὅτι ἄλλὰ. Θατέρως τρέπον vero positum est pro μισθόδικος, i. e. a litibus alienus. Rustici enim non amant lites & forum. Et φιληλιαστής, judiciorum & fori amans. Aristophanes: Judiciorum & fori amans est, ut nullus alius vir. † Omnes Athenienses olim Heliaisticum jusjurandum publice jurabant.

Ἡλίαστα. [Alta.]

Ἡλιθα. Adverbium. Simul.

Ἡλιαστὰ. Helia. Magnum in Attica Tribunal. Et Judices ejus Heliastæ vocabantur.

Ἡλιαστὰ. Senatus ex mille viris constans. Sic autem vocabatur etiam locus in quo congregabantur. Ἡλιάζεσθαι vero significat in Helia judicare. Et Ἡλίας, ipsum judicandi munus.

Ἡλιαστὰ, & Ἡλίας. Helia erat maximum Tribunal Athenis, in quo publica negotia a mille, vel mille & quingentis Judicibus dijudicabantur. Ac mille quidem [Judices] ex duobus dicasteriis; mille vero & 500 ex tribus in unum conveniebant.

Ἡλιθιάζω. Stolidus ac stupidus sum. Simulo me stultum esse. Nam sensu carent lapides, unde etiam nomen ἡλιθίος, i. e. stolidus, deductum est. Et proverbium: Stupidior Praxillæ Adonide: quod de stupidis dicitur.

Ἡλιθιάζω. Me stultum esse simulo.

6 Μάλα θάπερον.] Emenda & supple ex Aristophane:

Μῶν ἡλιαστῇ μὴ δὲ θάπερον τρέπον.

Deinde post πῖνις δὲ τῷτο, ex Scholiasta scribe, καὶ τῷ δὲ αὐτῷ ὅτι ὅτι ἄλλὰ θάπερον τρέπον τῷτο μισθόδικος.

7 Ἀριστοφάνης.] In Vespr. p. 313. v. 17. P.

8 Φιληλιαστής ἐστι καὶ.] Locus hic sic constituendus & legendus est.

Φιληλιαστής ἐστι, ὡς ἡδὲ ἀνὴρ.

Scholia. Φιληλιαστής, ὁ φιλόδικος. P.

9 Ἡλιαστὰ καὶ Ἡλ.] Hunc articulum Suidas descripsit ex Harpocrate.

10 Χιλίων δικαστῶν.] Vide Petium de LL. Atticis, p. 309.

11 Ἡλιθιάζω. ἀναμνησκῶ.] Ex Schol. Aristoph. ad Equit. p. 352.

12 Ἡλιθιώτερος ἢ Πραξιλλῆς Ἀδωνιδος.] Plenior hujus proverbii explicatio nem habes apud Zenobium, Michaellem Apostolium, & auctorem anonymum Vaticanæ Appendicis, quos vide.

Νοῦς ἔκ' ἐν ταῖς κόμῃς
 ὕμνῳ, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν.
 Νομίζετ'. ἐγὼ δ' ἐκὼν
 ταῦτ' ἡλιθιάζω.

Ἡλίθιος. ἄφρων. ὁ σκληρός. ἢ ἀναόητος. Ἡλίθιος τε γὰρ ὑπερφύων ἦν, καὶ νοῦς, ὅνῃ ἐμφορῆς μά-
 λιστα, καὶ οἷον τὰ χαλινὸν ἔλκοντι πείθεσθαι, συχναὶ
 οἱ σφοδρῶν τῶν ὥτων. † Τὸ δὲ ἀπλοῦν καὶ ἀληθές
 ἐνομίζετο αὐτῷ ἡλίθιον εἶναι.

Ἡλικες. ὅπως ἐλέγοντο οἱ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφα-
 νος Μακεδόνων σίφον, ὑψηλοὶ πάντες, ὁλίγον ὑπὲρ
 ἀντίπουδας, τὸν Μακεδονικὸν τρόπον ὠπλισμένοι τε,
 καὶ πεπαυμένοι. ὅθεν καὶ τ' ἐπικλήσιν εἶχεν.

Ἡλικία. ἡ πύκνως. ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐν ἡλικίᾳ. οἱ νέοι.
 οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππησίοις.

Ἡλικιώται. Συμπράκτορες.

Ἡλικιώτης. τῆς αὐτῆς μετεχρησὶς ἡλικίας. λέ-
 γει δὲ καὶ Σηλυκὸν 249 ὁ 1. Ἰσίδωρος τῶν φιλοσόφων
 ἡλικιώτης, ἔτι ἢ γενεάς.

Ἡλικόν. μέγα. πηλίκον. Ὅτι φάσιν ἐνετέλλετο,
 μὴ τοιαύτῃ ποιεῖσθαι, σπυδιὸν ὡς τοῦ βλάψαι
 τοὺς πολέμους, ἡλικίῳ ὡς τῷ μηδὲν αὐτοὺς πα-
 ρεῖν δεινόν.

Ἡλινδηνδύον. ἀπὸ τοῦ, ἀνεστραμμένον. Δείναρχος
 ἐν τῷ 17. Φορμισίῳ. ὅπερ Ἰσοκράτης χαλινδένδιον
 λέγει.

Ἡλινδένδιον. κεκυλίον.

Ἡλιξ ἡλικία τέρπη. Ὁ Μόνος ἀνθρώπων, ὃν ἀκοῇ
 ἴσμεν, τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἐργῶ διήλεγξεν. οὐ
 γὰρ ἐκείνῳ γε ἡλιξ ἔτερπεν ἡλικία ὄντα, ὁ νέος τὸν
 νέον. ἀλλὰ πῃ λόγῳ ἐτέρῳ καὶ ἀκακιστοῦσα ἡ φύ-
 ς τοῖς ὁμοίοις αὐτὸν κυνῆσαι καὶ τὸ ὅμοιον οὐ
 τῶν ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῶν τῶν ὁρίων τ'
 ψυχῆς.

Ἡλιομανής. ὁ πένηξ. ἐπιμάνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ.

Ἡλιον κρύπτειν, ἄρα δεικνύειν. Ἐπειτα οἱ μὲν ῥή-
 τορες χαλοῦσι γρη῏α. γραμματικοὶ δὲ, ὁμοιοκατα-
 ληκῶ. Φιλόσοφοι δὲ, πάριστα.

Ἡλιος. ὁ φωστῆρας εἰδέν, πρᾶγματων διηλοῖ
 φάος.

Ἡλιος. ὁ μετὰ τὴν τελευτὴν Ἡφαιστῶ, ὁ βασιλέως

1 Νῦν ὅτι ἐν τ. κ.] Hæc leguntur apud Aristophanem Equit. p. 249. P.

2 Ἡλιθίος π. γ. ὡς.] Hoc fragmentum depromptum est ex Procop. Hist. Arcana c. viii. ubi legitur, ὡς ἦν ἡμφορῆς: & ἐπὶ τῷ, pro πηλίκῳ.

3 Ἡλικες. ὅπως ἐλ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valefius.

4 Οἱ ἐν ἡλικίᾳ. οἱ νέοι.] Sic locum hunc ex MSS. & Lexico Photii inedito restitui. In prioribus enim Edit. legitur, οἱ ἐν ἡλικίᾳ νέοι.

5 Ποιεύειν.] Priores Edit. exhibent ποιῶν, cujus loco veram lectionem ex MSS. revocavi.

6 Μόνος ἀνθρώπων, ὃν ἀκ.] Elegans hoc fragmentum depromptum esse ex Damascii Vita Isidori dubitare nos non sinit Photius in Bibliotheca, qui in Excerptis ex illa Vita, Cod. ccxlii. p. 1037. idem fragmentum brevitate, vel potius sensum ejus, his verbis exhibet. Μόνος δὲ ἀνθρώπων, ὃν ἀκοῇ ἴσμεν, τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἐργῶ διήλεγξεν. ὅς ἡλιξ, ἀλλὰ πᾶσι περὶ τῶν ὁμοίων λόγους περὶ τῶν.

7 Ἡλιομανής. ὁ πένηξ. ἐπιμ.] Aristophanes in Avibus p. 593.

Mens non inest comis.
 Vestris, quando me non sapere
 Putatis. Ego enim volens
 In his stultitiam simulo.

Ἡλίθιος. Mente carens. Stupidus. Sensu communi destitutus. Erat enim supra modum stupidus & tardus, asino simillimus, & qui frenum trahenti pareret, auriculis ipsi frequenter agitat. † Simplicitas vero & veritas ipsi stultitia videbatur esse.

Ἡλικες. Ita vocabatur Antiochi Epiphanis cohors, constans ex Macedonibus, omnibus proceris, & pubertati proximis, moreque Macedonico armatis & institutis: unde etiam cognomen habuerunt.

Ἡλικία. ἡ πύκνως. Juvenes adulti. Puberes. Ita Lysias, & Demosthenes in Philippicis.

Ἡλικιώται. Socii.

Ἡλικιώτης. Æqualis. Dicitur etiam in foemino [ἡλικιώτης] per 1. Isidoro Philosopho æqualis, annos 18 natus.

Ἡλικόν. Quantum. Quam magnum. Fabius præcepit, ne tam darent operam, ut hosti nocerent, quam ne ipsi cladem aliquam ab illis acciperent.

Ἡλινδηνδύον. Volutatum. Dinarchus contra Phormisium. Hoc autem Isocrates χαλινδένδιον vocat.

Ἡλινδένδιον. Volutatum esse.

Ἡλιξ ἡλ. Æqualis æqualem delectat. Solum mortalium, quos fama novimus, illud antiquum proverbium facto refutavit. Haud enim illum æqualis æqualem, aut juvenis juvenem delectabat: sed aliam quandam rationem natura sequens ipsum conjunxit cum iis, qui non annis corporis, sed moribus animi ei similes erant.

Ἡλιομανής. Cicada. Nam sole vehementer delectatur.

Ἡλιον κρύπτειν, ἄρα δεικνύειν. Hæc Oratores quidem vocant γρη῏α. Grammatici vero, ὁμοιοκαταληκῶ. Philosophi vero, πάριστα.

Ἡλιος. Sol. Luminaria videre, significat prosperum rerum successum.

Ἡλιος. Sol. Post obitum Vulcani, Regis

de cicada ait. Ὁ ἀπὸ τοῦ μισθίου τοῦ ἡλίου ἡλιος βοᾷ. Ad quem locum Scholiasta: Ὑπὸ ἡλίῳ μανής. Τίς τῶν ἡλίου ὁ πένηξ.

8 Φωστῆρας εἰδέν.] Versus hic Onirocriticus legitur tam apud Astrampychum, quam Nicephorum, ex quorum alterutro proinde Suidas eum descripsit.

9 Μετὰ τὴν τελευτὴν Ἡφ. ὁ βασιλ. Αἰγ.] Eadem de Sole, Vulcani filio, tradit Palæphatus apud Chronicum Alexandrini scriptorem, cujus verba excerpam, quoniam loco huic Suidæ apprimè consentanea sunt. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν Ἡφαιστῶ, ὁ βασιλεύων Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁνόματι Ἡλίου, ἡμῶν δυνάστης, ὡς εἶπαι ἐν 18, μῆνας γ', ἡμέρας δ'. ὁ δὲ Ἡλίου οἱ Αἰγυπτίοι τὴν ἡλικίαν πᾶσι δεικνύον ἐν τῷ ψήφισιν, ἀλλὰ πᾶσι περὶ τῶν ὁμοίων λόγους περὶ τῶν. Οἱ δὲ τῷ 18 μνηστῶν δεικνύον μὴ πᾶσι ἐπισημαίνον. ἔξ ὅτι ἐνομοῦσθαι ὑποπλοῖς εἶπαι τῶν ἀνθρώπων τοῖς βασιλεύουσιν. Et deinde, post narratam historiam de foemina in adulterio deprehensa, quam etiam Suidas hic attingit, addit: Περὶ δὲ ἰσχυρῶς ποιητικῶς Ὁμηρῶς ὡς ὁ ἡλίου, φησὶν, ἡλῆξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νεκτῶς Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλει τὴν ἐπιθυμίαν τὴν πορνείαν, ὡς ἡλίου βασιλ. Αἰγυπτίων.

Αἰγύπτῳ, Ἡλίου ὁ υἱὸς αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ διεθέξατο,
 ζήσας ἡμέρας δυοζ'. ὡς γίνασκ' ἐτι β', μῆνας πρεῖς,
 ἡμέρας ἑ. οἱ μὲν γὰρ τὰς ἡμέρας ἐναυτοὺς ἐβήφιζον· οἱ
 δὲ πὰς περὶ τοῦ τ' Ἰερίνης· ἑτεροὶ δὲ τοὺς δ' χει-
 ροῦς· οἱ γὰρ μετὰ ἱερὰ δινασέουσιντες, καὶ ὑποτε-
 λῶς τὰς χώρας ποιήσαντες, ἀπὸ τ' αὐξήσεως τῶν καρ-
 πῶν τοὺς χρόνους δέχονταν, καὶ ἐναυτοὺς κυρίως
 ἐκάλεσαν. Ὁ ποίνω Ἡλίου τῇ τοῦ πατρὸς φυ-
 λάτῃ νομοθεσίαν, εὐσεβῶς μοιχοδομίῳ γυναικί,
 αὐτῷ ἐτεράμβδυνεν. ὅπερ μετέβαλε ποιητικῶς
 Ὁμηρῶς, ὅτι ὁ Ἡλίου τῇ Ἀφροδίτῃ ἐδόξε μι-
 γνυμένην τῇ Ἀφρ. Ἀφροδίτῃ μὲν, τίμ' ἐπιθυμίαν
 χαλῶσα· Ἄρεα δὲ, τὸν μετ' αὐτῆς χαλῶσθ' ἐπὶ
 φραζώσθην.

"Ἡλιος. δα(κύει) Ἡλίας δ'ε, ψιλοῦται, καὶ κλί-
νεται Ἡλίω.

"Ηλιος. ἀπὸ τ' αἰός.

Ἡλίας. Ὁ πύκνα ὑποκοιζόμενοι Φασὶν οἱ γυνεῖς.
Ἥλιον καὶ τὴν ἐλθουμένην χαλῶσιν.

Ἡλιος. ὁ δὲ ἡλιος ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνοντος
 ὁ ὅστις θερμαίνει καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. πῦρ δὲ ἀπὸ τῆς γινο-
 μένης ἀφ' αὐτοῦ ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνοντος
 ὁ ὅστις θερμαίνει καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. πῦρ δὲ ἀπὸ τῆς γινο-
 μένης ἀφ' αὐτοῦ ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνοντος
 ὁ ὅστις θερμαίνει καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. πῦρ δὲ ἀπὸ τῆς γινο-
 μένης ἀφ' αὐτοῦ ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνοντος

Ἡλιοσπερὴς ³ κυν. σχιστική. πλατύπτερος. κυνῇ
καλύπτεσθαι καὶ ἀφαιρεμένην ἢ ἡλίωσιν. Θεσσαλὶς δὲ,
διότι θεῖοι ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι.

Ἡλιοτρόπιον. ἀερολογεῖον. ⁴ γνώμων ἐπὶ τὸ ἐν τοῖς
ἡλιοτρόποις πηγνύμενον, ὅπερ ἐφῆυγεν Ἀναξίμαν-
δρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῇ σκιᾷ.

Ἡλιούπολις. καὶ Ἡλιεπολίτης.

Ἡλις. ὄνομα πόλεως. καὶ κλίνει.) Ἡλιδος.

Ἡλίε. τοῦ πατρὸς. γενική.

Ἡλιοσγήθιν. ἑξαράχθιν.

Ἡλιοσκηπίος. ὁ μεμιασμένος. μεμολυσμένος. ἡρτυ-
μῆος.

λίαν ἐλεγχόμενον. τὸ δὲ ἀληθές, ὡς ἀποδείχθη). Παλαιφάτου ὁ
σπουδαίῳ συνιστάμενος. Hæc omnia verbis Suidæ adeo sunt con-
sentanea, ut alter locus ex altero expressus esse videatur. Vide e-
tiam Græcum Chronicum Eusebii p. 7.

I Ἀποτ' ἑσθελίζου] Nuxē nugarutn. Quis enim credat τ' ἑσθελίζου hoc vplā Græcos dictum τὰς τ' ἑσθελίζου. Non mihi perfuaserit apud vel ipsā Suada. Sed multa sunt hujus generis apud Grammaticos vel ipsis gerris Siculis vaniora, quæ quidem refellere velle hominis sit otio fmo male abutentis. Vide supra. v. Ἀλαίσιονοι, ubi eadem ἀσθελίζου leguntur.

2. Ἀλλὰ μὲν ἔργον ἔστι.] Fragmentum hoc Empedoclis apud Ety-
mologum v. Ἡλιος rectius sic legitur :

Ἄλλ' ὁ πρὸς ἀλυστίνης μέγιστος ὕψους ἀμφιπαλάτι.
Ubi τὸ ἀλυστίνης videtur significare in minorem orbem collectus,
quoniam Sol, cum ad meridianum pervenit, minor apparet, quam
cum ortui vel occasui vicinus est.

3 $\kappa\omega\eta$] Hanc vocem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. corrupte legitur $\kappa\omega\eta$. Non solum autem MSS. $\tau\omega\kappa\omega\eta$ agnoscunt, sed etiam Sophocles *Oedip. Colom.* p. 282. itemq; ejus Scholiasta; unde Suidas sua deprimis, ut recte a Porto observatum fuit. Locus autem Sophoclis sic habet:

— Γυναῖχ' ἀρῶ
Σπύχυσον ἄσπον ἡμῶν, Αἰῖναιάς ἔπι
Πάλυ βεβῶσων. κρατὶ δ' ἡλιότης

Ægypti, Sol ejus filius in regno successit, cum
vixisset dies 4477. qui conficiunt annos duo-
decim, menses tres, dies quinque. Nam alii qui-
dem dies pro annis numerabant. Alii vero, Lu-
næ circuitus. Alii vero, quatuor anni tempora.
Qui vero postea rerum principatum obtinue-
runt, & regiones sibi tributarias fecerunt,
frugum proventu quatuor anni tempora dis-
creverunt, & annos proprie vocarunt. Sol
igitur patris leges observans, uxorem in adul-
terio deprehensam in publica pœmpa traduxit.
Quod Homerus poetice [in fabulam] muta-
vit, commentus, Solem aperuisse Veneris cum
Marte concubitum. Ac Venerem quidem vo-
cavit cupidinem: Martem vero, militem cum
ea deprehensum.

'Ηλίος. Sol. Aspero spirítu notatur. 'Ηλί^{ας} vero, tenui spirítu notatur, & declinatur 'Ηλί^ω.

Ἥλιος. Sol. Dictus ἀπὸ τῆς ἁλός. i. e. a mari.

Ἡλίος. Soles. Parentes blanda appellatione liberos suos ita vocare solent. Solem etiam vocant libertatem.

Ἡλιος. Sol. Sic dictus est, quod interdiu congregetur. Quinetiam Athenis Tribunal erat, quod Ἡλιαία vocabatur, a congregatione hominum. Sol dictus est ab ἁλᾶναιεν, quod significat calefacere & aestu resolvere corpus. Quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus, quod αὔειν & ἄζειν vocatur, per imitationem soni, qui ore, cum halitum emittit, redditur. Empedocles: *At [Sol in minorem orbem] collectus, medium caelum ambit.*

Ἡλιοστένης κλυῖ. Galerus umbram faciens, sive
latam oram habens, & caput a Sole defendens.
Theſſalicus vero [dicitur,] quia pilei Theſſa-
lici erant lati.

Ἡλιοτρόπιον. Solarium. Horologium. Gnomon est index, qui in Solariis statuitur, quem invenit Anaximander, & in Sciotheris posuit.

Ἡλιούπολις. Heliopolis. Et Heliopolita.

^ηΗΛΙΣ. Nomen urbis. Et declinatur Elidos.

'Ηλίς. Eliæ, Prophetæ. Est genitivus.

'Ηλίσχιδις. Turbatus sum.

'Ηλισθημένος. Pollutus. Contaminatus. Con-
ditus.

Κωνὴ ἀνίσταται Θισσαλὴς ἐν ἀμπύρῳ.
Ubi Scholia: Ἡλιοστρεῖς, σκιασπικὴ, πωλυπύλαοι κωνῆ, ἧτοι ἀνίσταται
λαλαία. τὴν ἔβην αὐτῆς ἀνίσταται, καλύπτουσα καὶ ἀφαιρουμένη τῶν ἡλίου-
σιν. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

4 Γνώμων ἐστὶ τὸ ἐν τ. ἡλ.] Eadem leguntur supra v. Γνώμων.
5 Ὅσῳ ἰφίπτερον Ἀναξίμανδρῳ.] Vide Salmasium ad Solinum

p. 446, 447. cui prolixè de hac materia disputat, existimatque, gnomonem & sciothera ab Anaximandro inventa non esse accipienda de horologiis sciothericis, quæ umbra gnomonis, sive stili, horas diei indicant: sed de instrumenticis mathematicis, quibus ad

meridianos & anni tempestates, itemque æquinoctia & solstitia deprehendenda utebantur. Hanc Salmafius fœntiam confirmare videtur Laertius, qui in vita Anaximandri inquit: Εὐρύς δὲ διὰ νόμους ἀστρον., ἐ ἔστην ἐπὶ τῷ ἐκαστήρῳ ἐν Λακεδαίμονι (κατὰ Φηλα Φωκωλόν) ἐν πατορὶσιν (Ἰσολα) ὁπότες π ἐ ἰσημερίαν συνέβαινε. i.e. Primus autem ægnotomene invenit, & Lacedæmone in

sciotheris statuit (ut auctor est Phavorinus in omni genera Historia) solstitia & equinoctia indicantem. Huc etiam faciunt verba Eusebii l. x. de Prepar. Evang. c. ultimo: Οὗτ' οὐκ ἔστιν ἡμετέρας καὶ πατρὸς ἡμετέρου, ἀλλὰ τοῦ κόσμου καὶ τῆς οὐρανίας πόλεως, ἡμετέρας καὶ πατρὸς ἡμετέρου, ἀλλὰ τοῦ κόσμου καὶ τῆς οὐρανίας πόλεως.

ἡμεῖς ἀγγέλλομεν ὅτι πᾶσι τοῖς ἡμέτεροις, καὶ ἡμεῖς, καὶ οἱ ἄλλοι. I. C.
Hic (Anaximander) primus *gnomones* confecit, ad dignoscendas con-
versiones solis, & tempora, & anni tempestates, & æquinoctia. Plura
non addo. ne notarium brevitatem excedam.

Ἠλυσεν.

ἤλισεν. ἄλαπ' ἔλειψεν. ἤλισε δὲ, *Cum hēroisset.*
ἤλίσκοντο. ἐπόρθοντο. ἢ ἠλέγχοντο.
ἤλιτεν. ἤμαρτεν. καὶ ἤλίτησας, ὁμοίως.
ἤλιτενὸς πέτρα. ὑψηλή.
ἤλιτοεργός. ὁ τοῦ ἔργου ἀπετυχών. ² Ὡς θάνεν
λιτοεργός.

ἤλιτόμηνον. ³ τὸ πρὸ μῆνα γεννηθέν. ἢ τὸ ἀ-
μαρτάνον τὸ γενήσεως ἔνδεχόμενον χρόνον.
ἤλω(α). τέρωσα(α). καὶ ἤλωμένος.

ἤλογήθησαν. ἠμελήθησαν. κατεφρονήθησαν. Οἱ δὲ
ἠλογήθησαν εἰς τὸ εἶσοδον, καὶ κατεπατήθησαν. Καὶ αὐ-
θις. Πάντων ἠλόγησεν. τρεῖσι, κατεφρόνεν. *

ἤλοιήσεν. ἤ μητέρ' ἠλοιήσεν. ἀντὶ τῆς, ἔτυψεν. ἡ-
τως ⁴ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

ἤλοκίσαιο. ἠροτρίτσεν.

ἤλος. ἤλαριον.

ἤλω. ἐλήφθη. ἐφανερώθη. ἐπερτήθη.

ἤλως κρατῶν, τὰ κέντρα ⁵ τῆς ἑξῆς βλέπε. λυ-
Cis οὐκίς.

ἤλω τὸ ἦλον ἐκκρίβεις. παροιμία. ἀντὶ τοῦ, ἀμαρ-
τήματι τὸ ἀμάρτημα σπεύδεις ἐξελάσαι. τὸ δὲ οὐχ
οἶόν τε.

ἤλωκεν. ἐκράτησεν.

ἤλωμισεν. ἀλλαχρὸς ἤμισεν.

ἤλωκόςτος. κρατηθέντος. καὶ ἤλωκόν.

ἤλω. γενική. Ταύτης ὁ μέγας ἤλω Κυπριανός.

ἤλωμι. ἐπλανάμι.

ἤλων. ἤλαυον.

ἤλώνη. πόλις. καὶ ἤλωνιαῖος, ὁ πολίτης.

ἤλωσαν. ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν.

ἤλλοιωμένος. μετέβληθείς. ⁶ ταπεινωθείς. ⁷ Οὐδὲν ἡλ-
λοιωμένος ὑπὸ τῆς Συμβεβηκότων ⁸ δυστυχμάτων, ἐπὶ
δὲ βεβαιότερον μένων ἐπὶ τῆς ἐξ ἑξῆς ἀφελήσεως.

ἤλύγη. τὸ σκότος τῆς νυκτός. καὶ ἤλυγισμένον, τὸ
⁹ ἐσκιασμένον. βαρύνει δὲ. ὥστε γὰρ τὴν λύγην.
πλεονάζει τὸ ἡ. ¹⁰ Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεύ(ων). Οὐχ
ὄραντες οὐδὲν, εἰ μὴ τὸ δίκης τῆς ἡλύγην. ἀντὶ τῆς, πῶν
ἀνθρώπων. καὶ ἐξ αὐτῆς ἡλυγία.

ἤλυκος δεκάς. παροιμία. ἤλυκος Ἀθήνησιν ὥστε
δ. ἡ. μ. ε. δ. Δ. δ. τοῦ δ. π. δ. ἡ π. τὰς διχασηείας ἡρας, μορφῶν ἔχων θηλείας. Δεκάς δὲ,
καὶ οἱ π. δ. π. τῶν λ. η. ἐκλή-
θησαν. *Photius.*

lupiformem Heroem appellati sunt [δεχεται pro δεχεται.]

¹ ἤλισε δὲ σιωήσας] Legendum potius est. ἢ ἤλισε, σιωήσας.
Vide supra v. ἤλίσκοντο.

² Ὡς θάνεν λιτοεργός] Vide Anthol. l. iii. p. 384. ubi verba
haec sunt pars Epigrammatis in hirundinem, cujus nidum cum
serpens aliquis invasisset, pullos recens natos devoraturus, conti-
git, ut, antequam eos faucibus hausisset, ex arbore in subiectum ignem
decidens exstingueretur. Hinc ergo intelligimus, quis sit pro-
positum verborum sensus.

³ ἤλιτόμηνον] Vide Schol. Hom. ad v. 118. Il. T.

⁴ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις] Pag. 136. P.

⁵ τῶν ἐχθρῶν βλέπει] Apud Nicephorum in Oneirocritico pro
βλέπει legitur ὁρᾷ. Altrampsychnus vero habet βλέπει.

⁶ Ταπεινωθείς] Hanc vocem ex MSS. addidi. Ea enim in priori-
bus Edit. desideratur.

ἤλισεν. Salivit. Item, congregavit.

ἤλίσκοντο. Vastabant. Item, convincebantur.

ἤλιτεν. Peccavit. Et ἤλίτησας, peccasti.

ἤλιτενὸς πέτρα. Rupes excelsa.

ἤλιτοεργός. Cujus propositum eventus fru-
stratur. *Sic obiit, spe sua frustratus.*

ἤλιτόμηνον. Quod praeter mensem est natum:
vel, quod aberravit a justo generationis tempore.

ἤλωσα. Vulneratus es. Et ἤλωμένος [Vul-
neratus.]

ἤλογήθησαν. Neglecti & contempti fuerunt.
*Illi vero in ipso ingressu contempti & conculcati
fuerunt. Et rursus. Omnes contemnebant.*

ἤλοιήσεν. Verberavit. Aristophanes in *Ra-
nis. Vel matrem verberavit.*

ἤλοκίσαιο. Aravit.

ἤλος. [Clavus.] ἤλαριον. [Parvus clavus.]

ἤλω. Captus est. Deprehensus est. Dire-
ptus est.

ἤλως κε. Clavos tenens, stimulos inimico-
rum cave. Ad somniorum interpretationem
pertinet.

ἤλω τὸν ἦλον ἐκκρίβεις. Clavo clavum pellis.
Proverbium. Id est, peccato peccatum expel-
lere studeas. Hoc autem fieri non potest.

ἤλωκεν. Cepit.

ἤλωμισεν. In alia sede collocavit.

ἤλωκόςτος. Capti. Et ἤλωκόν. Captis.

ἤλω. Genitivo. [Captus est.] Ab hac mag-
nus ille Cyprianus captus est.

ἤλωμι. Errabam.

ἤλων. Agebant.

ἤλώνη. Elone urbs. Et Eloniæus, ipse civis.

ἤλωσαν. Victi sunt. Capti sunt.

ἤλλοιωμένος. Mutatus. Animo fractus. *Nihil
mutatus ob calamitates, quæ ipsi contigerant:
imo vero longe constantius manens in pristina
opinione.*

ἤλύγη. Noctis obscuritas. Et ἤλυγισμένον
Obscuratum. Habet autem gravem [in ultima.]
Deducitur enim a λύγη, redundante litera ἡ. A-
ristophanes *Acharenf. Non videntes quic-
quam nisi judicii caliginem.* [Dixit δίκης] pro τῶν
ἀνθρώπων. Hinc fit ἡλυγία.

ἤλυκος δεκάς. Proverbium. Lycus heros A-
thenis juxta judicii locum collocatus erat, lupi
formam habens. A δεκάς vero [orta est] vox
δεκάζευξ, i. e. muneribus corrumpi: quo pro-
verbium spectat: unde primi judices apud

⁷ Οὐδὲν ἡλωίω. Fragmentum hoc sumptum est ex Polyb. l. iii.
c. ciii. ut recte a Jacobo Gronovio observatum fuit.

⁸ Δυστυχμάτων] Vox ista apud Polybium non legitur: unde ap-
paret, eam primo ad marginem, tanquam Scholium, vel glossam,
ab aliquo notatam, & deinde in textum intrusam fuisse.

⁹ Ἐσκιασμένον] Lege ἐσκοπισμένον, ut apud Schol. Aristoph.
Acharn. p. 404. unde Suidas hæc descripsit.

¹⁰ Ἀριστοφ. Ἀχαρν.] Pag. 403.

¹¹ Ἀλύκος Ἀθήν. ὥστε τῶν δ.] Vide supra v. Δεκάζευξ, & infra
v. Ἀλύκος δεκάς.

¹² Καὶ οἱ σκῶτοι δίκ.] Locus hic est obscurus, & valde vereor,
ne aliquod Grammaticastri somnium contineat: in quo proinde il-
lustrando frustra quis fudet.

ἤλύσθη.

Ἡλύσιον. ἱερὸν περὶ τὸν ἄδιν. οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον. οἱ δὲ, περὶ Λέσβου. οἱ δὲ, τὸ κεκεραυωμένον χωρίον, ἢ πεδίον. τὰ δὲ τριαυτὰ ἐστὶν ἄβατα. χαλεπταὶ δὲ καὶ ἐρηλύσι. Πολέμων δὲ Ἀθλωαίης, Φησί, τὸ ἡρακλεῖον περὶ τὸν ἄδιν χαλεπὸν.

Ἡλύσιον πεδίον. ἐν ᾧ οἱ παρ' Ἑλλήσι δῖχοι αὐλίζονται, μὲν θάνατον ἐκείσε ἐλθούμενοι. οἱ δὲ κολάσεων ἄξιοι, ἐν τῷ Κωκυτῷ, καὶ τῷ Πυριφλεγέθοντι ἀπελεύσονται. ποταμοὶ δὲ οὗτοι, ὁ μὲν Κωκυτὸς, ψυχρότατος. ὁ δὲ Πυριφλεγέθων, θερμώτατος.

Ἡλυσίς. ἐλθίς. ἀφίξις. ἐφοδος. πορεία.

Ἡλυσκάζειν. ἐκκλίνειν.

Ἡμα. ἀκόντισμα.

Ἡμαθία. ἢ τὸ παλαιὸν Παιονία παρὰ τὸν Ἰνδόν. καὶ Ἡμαθίαν, Ἡμαθίαν, ὄνομα κύριον.

Ἡμαθίαις, Ἡμαθίαν. ψαμμάδης.

Ἡμάλειον. καὶ Ἡμέλειον. ἀπὸ τῆς ἐδυσφόρου. καὶ Ἡμεκλίον. ἡμεκλίον, ἀπὸ τῆς ἐδυσφόρου.

Ἡμάλαψεν. ἔβλαψεν.

Ἡμαντήριον. ἡχαλῶσι λινες τὸ δερμυροκοπεῖον, ἐν ᾧ κόπεται τὸ νόμισμα.

Ἡμαρ. ἡμέρα. τὸ Ἡμαρ φιλῆται. ἡ γὰρ ἀπὸ δασέων μεταχρηματίζομενα φιλῆται. οἷον ἡδονή, ἡδός. ἄμα, ἄμυδις. οὕτως ἡμέρα, ἡμαρ. ὁ δὲ Ἡρωδῆας Φησὶν, ὅτι τὰ εἰς οὐδέντετρα, εἰ ἀπὸ φύσεως μακρῶς ἀρχοῦν, φιλοῦνται. οἷον αἰχρῶς, εὐχρῶς, ἡφρῶς. οὕτω καὶ ἡμος, καὶ ἡμαρ. Σοφοκλῆς.

Τὶ γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει,

Προδῆσαι ἢ καὶ ἀναθεῖσαι τοῦτο χαλῆται;

Σχόλια. Τὶ γὰρ ἡμέρα μία ἔχει, προδῆσαι τὸ ζῆν, καὶ ἀναβαλλομένη ἢ θανεῖν, τέρπειν ἢ ἀνθρῶπον.

Ἡμαθα. ἡμέρας. Εἰμαθα δὲ, τὰ ἱμάτια, ἀφ' ὧν διφθόγη, καὶ δαζιῶν.

Ἡμελω. ὡς ἀλόγως εἰς πέραν ἤρην. Οἱ δὲ σπαρτάμενοι ἐν χειρὶ ἀφ' ὧν, τοῦτον ἀπέσφαξαν. καὶ ἐξήμελω μὲν ἢ ἔνοια τὸ θεοουσίας τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσαντο δὲ τὸ δέος οἱ Δελφοί.

Ἡμεροτεν. ἀπέτυχε.

Ἡμε. κάθημαι.

1 ἱερὸν περὶ τὸν ἄδιν] Hic locus in omnibus Edit. scdissimo mendo inquinatus est. Legendum enim est, ἱερὸν περὶ τὸν ἄδιν, ut apud Etymologum. In Lexico Photii MS. legitur ἱερὸν περὶ τὸν ἄδιν: quod & ipsum quidem mendosum est. at propius tamen ad veram lectionem accedit.

2 Τὸ κεκεραυωμένον χωρίον] Sic locum hunc, qui in ceteris Edit. mendosissimus est, ex Hesychio & Lexico Photii MS. emendavi.

3 Τὰ δὲ τριαυτὰ ἐστὶν ἄβατα] Loca fulmine tacta fuisse religiosa, eaque nemini calcare & ingredi licuisse, notum est ex veteribus scriptoribus. Artemidorus l. ii. c. viii. p. 90. Ὁ κεκεραυωμένος μὲν ἄσπερος τὸ χωρίον ἐπίσημα ποιεῖ, ἀφ' οὗ τὸς εὐδαιμονίης βαρύνει, καὶ πᾶς γενόμενος ἐν αὐτοῖς θύσις τὸ δὲ πολυτλήν χωρίον ἔρημον καὶ ἄβατα ποιεῖ.

4 Ἐρηλύσι] Sic vocabantur loca fulmine tacta. Pollux l. ix. c. v. p. 427. Τὰ ἐρηλύσι ἐρηλύσι ὅτις ἀνθρώπων, εἰς αὐτὸν ἐρηλύσι βίβλιν ἐξ ἑρμῆ. Latini ejusmodi locum vocabant *bidentia*. Glossae veteres: *Bidentia*, τὰ ἐρηλύσι. Vide Scaligerum ad Festum v. *Bidentia*.

5 Καὶ ἀποκρίθην] Sic locum hunc ex ingenio emendavi. In prioribus enim Edit. & MSS. Paris. itemque in Hesychio & Lexico Photii MS. mendose & nullo sensu legitur καὶ ἀποκρίθην: quod Porcus verterat *locum effossim*. Nihil autem certius est, quam scribendum hic esse καὶ ἀποκρίθην, i. e. fulminetactum, a καὶ ἀποκρίθην.

Tom. II.

Ἡλύσιον. Elysium. Campus sacer circa Rhodum. Alii vero circa Aegyptum. Alii circa Lesbum. Nonnulli vero dicunt, [sic appellari] locum fulmine tactum. Ejusmodi autem [loca] sunt inaccessa. Vocantur etiam ἐρηλύσια. Polemo quoque dicit, Athenienses si c. vocare locum de coelo tactum.

Ἡλύσιον πεδίον. Elysus campus, in quo homines, qui iuste inter Græcos vixerunt, post mortē degunt. Suppliciis vero digni ad Cocytum & Pyriphlegethontem abeunt. Horum fluviorum autem Cocytus quidem est frigidissimus, Pyriphlegethon vero, fervidissimus.

Ἡλυσίς. Accessus. Adventus. Invasio. Gressus.

Ἡλυσκάζειν. Declinare.

Ἡμα. Jaculatio.

Ἡμαθία. Emathia, quæ olim Præonia vocabatur. Et Emathion, Emathionis, nomen propriū.

Ἡμαθίαις. Arenofus.

Ἡμάλειον, & Ἡμέλειον. Iniquo animo ferebant. Et Ἡμεκλίον apud Herodotum, graviter ferens.

Ἡμάλαψεν. Læsit.

Ἡμαντήριον. Sic quidam vocant officinam, in qua argentum cuditur, & moneta signatur.

Ἡμαρ. Dies. Hæc vox tenui spiritu notatur. Quæ enim ab asperis formantur, tenuem spiritum habent: ut ἡδονή, ἡδός: ἄμα, ἄμυδις. Sic etiam ἡμέρα, ἡμαρ. Herodianus vero dicit, nomina neutra in os desinentia, si a syllaba natura longa incipiant, tenui spiritu notari: ut αἰχρῶς, εὐχρῶς, ἡφρῶς. Sic etiam ἡμος & ἡμαρ. Sophocles: *Quam enim voluptatem dies post diem afferre potest, vitam quidem prorogans, sed mortem differtens?*

Ἡμαθα. Dies. Εἰμαθα vero, vestimenta, per u diphthongum, & cum spiritu aspero.

Ἡμελω. Præter opinionem ad terminum, vel finem pervenit. Illi vero strictis pugionibus hunc jugularunt: quo facto sacrilegium, quod mente agitaverat, instar abortivi partus ante maturitatem periit, & Delphi metu liberati sunt.

Ἡμεροτεν. Aberravit.

Ἡμε. Sedeo.

quod fulmine feriri significat. Difficile autem dictum est, utrum librarum locum hunc apud Hesychium & Suidam corruerint: an vero ipse Hesychius & Suidas, cum ista exciperent, corruptis Codd. usi fuerint, & in iis scriptum repererint καὶ ἀποκρίθην pro καὶ ἀποκρίθην. Si prius admittatur: ultimam hujus articuli periodum a Suida sic scriptam fuisse dicendum est: Πολύμοι δὲ [καὶ] Ἄθην. φησὶ, τὸ [καὶ ἀποκρίθην] χωρίον [ἔστι] καλόν. Sin posterius; vulgata quidem lectio mutanda non est, sed tantum monendus lector, Suidam fuisse deceptum, & ab eo ita, ut diximus, locum hunc scribi debuisse.

6 Ἡμαθία. ἢ τὸ παλ. Παιονία παρὰ τὸν Ἰνδόν.] Non dubium est Suidam hæc descripsisse ex Collectaneis Constantini Porphyrog. a Valesio editis, in quibus p. 118. Sic legitur. Εἰς τὴν, οὐ μὲν Ἡμαθίαν, τὸ δὲ παλαιὸν Παιονίαν παρὰ τὸν Ἰνδόν.

7 Ἡμαντήριον. καλῶς πινε τὸ δερμ.] Eadem leguntur supra v. Ἀρμυροκοπεῖον. Apud Harpocrationem vero eadem v. legitur σηματοποιεῖον. Vide Ducangium in Glossario Græco.

8 Σοφοκλῆς] In *Aj. Flagell.* p. 29. ut Portus observavit.

9 Προδῆσαι καὶ ἀναθεῖσαι.] Locum hunc antea mutilum ex MSS. in integrum restitui. Vide etiam Scholia ad Sophocl. *Aj. Flag.* p. 29. unde hæc Suidas descripsit.

10 Πίρις] Vocem hanc ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. legitur πίδης.

Ἡμεδαπός. ἀντὶ τῶν ἡμετέρων. ¹ Ἀριστοφάνης.

Ὁ γὰρ χερσὶν ἡμεδαπὸς τῶν ἡμετέρων.

Καὶ αὖτις. Καὶ πὶ καὶ παύσων ὡς αὖτις μνημονεύσαντες ἡμεδαπὸς. Καὶ Ἡμεδαπῶν, ἰδιῶν, ἐγχωρίων. αὐτοφθόνων. Δάπεδον γὰρ τὸ ἑδάφειον. ὅθεν καὶ τὸ ποδάπεδος, ἀντὶ τῆς πίεος λαμβάνει, ἢ ποίας χώρας ἢ τίνος πατρίδος.

Ἡμεῖς. ἐπεσθόμεθα. ἀπὸ τῆς εἰῶ. διὸ καὶ τὸ ἔχει προσγεγραμμένον. ² Ἀριστοφάνης Πλούτω.

Ἐπειτα πρὸς τὸ τέλειος ἡμεῖς τῶν θεῶν.

Ἡμεῖς πελειάς. ἐπὶ τῶν ἀπληστάτων, καὶ ἀνιπαρεξέτασιν τῆς παλαιοῦς. αἱ γὰρ ἐξ ἡμετέρων ἀπατάσων ἐτέρας. ⁴ παλαιοῦς γὰρ τὸ ἀπατήσαι χρημαίνει.

Ἡμεῖς κλέει, ἡδὲ καὶ ἡδοῖα. ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ αὐτῶν φήμῃ.

Ἡμεῖς μὲν μοι πρὸς τῶν ἐπεσθόντων καὶ χερσὶν δεξιῶν. Ἡμεῖς λόγῳ ἐπὶ. τὸ δὲ οὐτελέστερον, ἢ μὲν. ἐπὶ δὲ ὀρκικὸν ἐπιφθεγμα.

Ἡμεῖς. ὁ κατήμενος. Ἡμεῖς δὲ, ὁ ἐξημεμένος, καὶ ἀνηρτημένος.

Ἡμεῖς. Συνημεμένοι. ἀντὶ τῶν ἀνηρτημένων. ⁶ Οἱ δὲ καταράσσονται, οὓς εἶχεν ὀλίγον ἐξωτέρω ἀφ' ἡ μηχανημάτων ἀνημμένους, αἰφνίδιον κατήκταν, καὶ ἐπέβαλλοντο. καὶ τούτους κατασχόντες πρὸς τῶν πείχους ἀνεσκολόπισαν.

Ἡμεῖς. Ζήτην ἐν τῷ Ἀξίωμα.

Ἡμεῖς δυνάμεως. ἢ δυνάμειος τῶν χειρῶν ἐπιφάνεια. Δαβίδ. Μετὰ σοῦ ἢ δεξιῇ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεως σου.

Ἡμεῖς ἐπαγωγῆς. ὡς τὸ ἐπάγειν ἡμῖν τὰ ἀξία τῶν βεβαιωμένων.

Ἡμεῖς πονηρῶν. ἢ Γραφῇ τῆς πτωχείας ἡμεῖς πονηρῶν καλεῖται. ὡς περὶ καὶ ἀγγέλους πονηροὺς, τῆς τῆς πτωχείας ὑποφυγῆς. ⁸ ὁργὴν δὲ, καὶ θυμὸν, καὶ θλίψιν ἐπὶ θεοῦ, ὡς πικρὰς πτωχείας καλεῖται. οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ πρᾶξις φησὶν.

Ἡμεῖς πονηρῶν. ἢ τῆς κείσεως ἡμεῖς. ἢ αἰωνία κόλασις. Δαβίδ. Τοῦ πρᾶξις αὐτῶν ἀφ' ἡμεῶν πονηρῶν. Ὁ γὰρ μικρὸν πονηρῶν καὶ τῆς παρόντος δεξιῶν, πρᾶξις τὸ κερταῖον ἐξεί.

Ἡμεῖς πλήρεις. τὸ γῆρας.

¹ Ἀριστοφάνης] In Pace, p. 441. F.

² Ἀριστοφάνης Πλ.] Pag. 35. P.

³ Ἡμεῖς πελειάς] Frustra est Portus, qui pro ἡμεῖς hic legendum conjicit ἡμεῖς, i. e. nexa, ligata; quoniam sensus loci hujus sententiam istam refellit. Docet quippe Suidas, columbas simpliciores dici sedentes, quoniam ex, quæ sunt callidiores & ad fallendum instructæ, quales sunt illic, ultro citroque volare solcant, ut alias seducant.

⁴ Παλαιοῦς γὰρ, τὸ ἀπατήσαι.] Vide Scholiastam Aristoph. ad Aves, p. 593.

⁵ Ἡμεῖς μὲν μοι πρὸς.] Est versus Homericus Il. A. 77. ubi legitur Ζῆνι.

⁶ Οἱ δὲ καταράσσονται] Fragmentum hoc ad Polybium refert Valefius, putatque Livium id expressisse lib. xxviii. p. 480. his verbis. Porta cataraeta dejecta clausa erat: eam partim vellibus levantes; partim funibus subducunt, in tantum altitudinis, ut subire vellet possent. Vix dum satis patebat iter, quum perfuga certatim riuum per portam: & cum sexcentis ferme intrassent, remisso fune, quo suspensa erat, cataraeta magno sonitu cecidit.

Ἡμεδαπός. Noster. Aristophanes:

Character verborum est noster.

Et rursus: Quinetiam jocemur, parafiti nostri mentione facta. Et Ἡμεδαπῶν, Nostrium, Indigenarum, Aboriginum. Δάπεδον enim solum significat: unde ποδάπεδος, qualis, cujus.

Ἡμεῖς. Ibamus. Ab εἰῶ, eo. Quamobrem etiam adscriptum habet. Aristophanes Pluto:

Deinde ad delubrum ibamus Dei.

Ἡμεῖς πελειάς. [Sedens columba.] De simplicissimis [dicitur,] per comparationem cum columba illice. Hæ enim evolantes decipiunt alias. Παλαιοῦς enim significat decipere.

Ἡμεῖς κλέει, ἡδὲ καὶ ἡδοῖα. Dicitur de illis, qui famæ, de se sparsæ, respondent.

Ἡμεῖς μοι πρὸς. Te & manibus & verbis prompte mihi opem laturum. Est una pars orationis. Magis vero integrum est, ἢ μὲν. Est autem vox jurantis.

Ἡμεῖς. Sedens. Ἡμεῖς vero, pendens, suspensus.

Ἡμεῖς. Connexi. Item, suspensi. Illi vero cataraetas, quas ope machinarum suspenderant, repente [in hostes] dejecerunt, eosque comprehensos pro manibus in crucem sustulere.

Ἡμεῖς. Dies. Quære in voce Ἀξίωμα.

Ἡμεῖς δυνάμεως. [Dies potentia.] Secunda Christi apparitio. David. Tecum est imperium in die potentia tua.

Ἡμεῖς ἐπαγωγῆς. [Dies retributionis.] Sic dictus, quod nobis afferat mercedem vita ante acta dignam.

Ἡμεῖς πονηρῶν. [Dies mala.] Sic diem supplicii Scriptura vocat: ut Angelos malos, supplicii ministros. Cum autem iram & indignationem Deo tribuit, sic vocat afflictionem & acerbam poenas, non autem naturam & voluntatem ejus.

Ἡμεῖς πονηρῶν. Dies judicii. Supplicium æternum. David. Ut præstet ei quietem a diebus malis. Qui enim in hoc seculo parvam castigationem acceperit, minus rigidum judicium experietur.

Ἡμεῖς πλήρεις. Senectus.

⁷ Τὴν τῆς πτωχείας ἡμῶν.] Huc spectant verba Chrysostomi in Psalmum xlix. Πονηρῶν ἡμεῶν ἢ Γραφῇ καλεῖται τὴν τῆς συμφορῆς, τὴν τῆς καλῶς, τὴν τῆς πρᾶξις. Vide etiam supra v. Ἀφελος.

⁸ Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλίψιν.] Locum hunc, in quo nonnulla verba transposita videntur, sic constituendum puto: Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν ἐπὶ θεῷ, τὴν θλίψιν, καὶ πικρὰς πτωχείας &c. quem ordinem in versione secutus sum.

⁹ Ἡμεῖς πονηρῶν. ἢ τῆς πρᾶξις.] Locum hunc Suidas descripsit ex Theodoro ad Psalmum xciv. 13. ut Suicerus in Thesaur. Ecclesiastico, v. Ἡμεῖς recte observavit.

¹⁰ Τὴν πρᾶξις αὐτῶν.] Sic etiam in Edit. Romana τ. lxx. legitur. At Edit. Basilensis, & Theodoretus habent πρᾶξις αὐτῶν. Verum autem horum verborum sensum, quem Portus non fuerat assecutus, me in versione expressisse puto.

¹¹ Ὁ γὰρ μικρὸν πονηρῶν καὶ τῆς παρόντος βίου διχόρῳ, πρᾶξις ἐξεί τὸ μάλιστ' ἐκτελεῖται. Ἡμεῖς γὰρ πονηρῶν τὴν αἰώνιον ἀνάληψιν κόλασιν.

Ἡμεῖς.

6. Polybii. X. 33. Vol. V. p. 38.

7. Boet. Animadu. 156. (L.)

8. Boet. Animadu. 156.

196. Ἡμεῖς πονηρῶν.] Ἡ γραφὴ τὴν τῆς πτωχείας

ἡμεῶν πονηρῶν καλεῖται. ὡς περὶ καὶ ἀγγέλους πονηροὺς, τῆς τῆς πτωχείας ὑποφυγῆς. ὁργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλίψιν ἐπὶ θεῷ, ὡς πικρὰς πτωχείας καλεῖται. καὶ πρᾶξις πρᾶξις, καὶ πρᾶξις πρᾶξις φησὶν. Ubi Cl. Kuster: Locum hunc, in quo nonnulla verba transposita videntur, sic constituendum puto: ὁργὴν δὲ καὶ θυμὸν ἐπὶ θεῷ, τὴν θλίψιν, καὶ πικρὰς πτωχείας &c. h. e. Cum autem iram & indignationem Deo tribuit, sic vocat afflictionem & acerbam poenas &c. sic enim vertit: Nihil ego muto: sensus enim satis est commodus, sc. Scriptura sacra ὁργὴν iram, & θυμὸν exasperationem, &c.

θλίψιν oppressionem Deo tribuens, sic vocat graves poenas. Et videtur Auctor respexisse ad locum Pauli, Rom. 11. 8. 9. ἀπιδόσει μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πικρὰς δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸν καὶ ὀργὴν. θλίψιν &c. Infra Suidas iterum in v. θλίψιν, τῆς, inquit, τῇ ἀδικίᾳ πικρὰς πτωχείας, ἀλύσεις, ἐξορίαν, καὶ ὅσα ταῦτα. θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλίψιν, ἐπὶ θεῷ ὡς πικρὰς πτωχείας καλεῖται &c.

Ἡμερήσιον. τὸ κατ' ἡμέραν διδόμενον.
Ἡμερινὰ ζῶα. ὅσα πασι Φαινόμενα κατ' ἡμέραν.
Νυκτερινὰ δὲ, γλαῦξ, ἐλεός, βύας, νυκτικόραξ, ἐ-
πολιός, σκῶψ. Θελάσσια δὲ, ἄλκυων, ἀηδῶν, κί-
κας, αἴθυια, λάγος, χαρσαδρίς, χαταρράκλῃς, κέ-
γ-
κλ.

Ἡμερινῶν σιτίων. ἀπὶ τῶν θνητῶν, καὶ ὀπιγίων.

Ἡμερίς. ἀμπελ. Σπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμέρας. καὶ ἡ
κνίδη. πνὲς δὲ ἀναδεδράδα, καὶ ἐλαίαν. καὶ ἡ ἡμερος
ὑλη. λεπτόφυλλος δρύς, ἢ οἰνάνθη.

Ἡμερί. πανθέλκτειρα, μεθυτρίφει, μήτερ ὁ-
πύρης

Οὔλης, ἢ σκολιὸν πλέγμα φύς ἑλκος.

Ἡμεροδρόμος. ὁ ἥλιος. λέγοντι δὲ καὶ οἱ τοῖς
βασιλικαῖς ἀταξίαι ταχέστατα ἀφαινομένου
ἢ νέσι δ' εἰσιν, ἐφ' ἃς ὁλίγον πρεσβύτεροι, πρωτο-
γενέων ἐγγύς, τοῖς τοιαύταις ὑπερτομέδμοι χρεῖ-
αις. τὸ ζῶν, καὶ βελῶν, καὶ ἀκοντίων, καὶ πυρο-
τόλων λίθων ὑπερτομέδμοι πλέον οὐδέν. ἄλλα γὰρ
αὐτοῖς ὡς τὴν ὁδοποιεῖαν γίνεται χρεῖσιμα.

Ἡμεροχαλές. εἶδος ἀνθός.

Ἡμερόκοι. ἰχθύς λευκός. καὶ ὁ κλέπτης.

Ἡμερόλεγδον.

Ἡμερ. ὁ σφῆς.

Ἡμεροσκόποι. οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρεσύνοντες.

Ἡμερῶ. αἰπαλική.

Ἡμερωεῖν. ἡμεροφυλακεῖν.

Ἡμετέριος. κτηλικόν.

Ἡμεῖς. ἀνταπεκρίνατο.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.
Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.
Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς. καὶ Ἡμεῖς.

Ἡμερήσιον. Diarium. Merces diurna.

Ἡμερινὰ ζῶα. Diurna animalia, quæ ab om-
nibus interdiu cernuntur. Nocturna vero, no-
ctua, eleos, bubo, nycticorax, epolius, scops.
Marina vero, halcyon, lusciniæ, ceoces, fulicæ,
larus, charadrius, cataraeta, canchilus.

Ἡμερινῶν σιτίων. Ciborum mortalium, & ter-
restrium.

Ἡμερίς. Vitis. Sic dicta, quod mansuetiores
nos reddat. Item, urtica. Quidam vero, vitem
arbuftivam & oleam. Vel, arbor mansuetæ.
Quercus tenuifolia, vel oenanthe.

Vitis omnia demulcens, vini nutritrix, ma-
ter racemi

Crispi, quæ tortilem producis claviculam.

Ἡμεροδρόμος. Sol. Sic etiam vocantur, qui
Regum mandata celeriter in aliqua loca per-
ferunt. Ii autem, qui hujusmodi ministeria
obeunt, sunt ephebis paulo majores, & ætate
proximi illis, qui primam barbam emittere
cœperunt. Nihil autem aliud secum ferunt,
quam arcum, & sagittas, & jacula, & lapides
igniarior. Hæc enim ad iter ipsis sunt utilia.

Ἡμεροχαλές. Genus floris.

Ἡμερόκοι. Piscis quidam. Item, fur.

Ἡμερόλεγδον. [More ejus, qui quotidie ali-
quid numerat.]

Ἡμερ. Mansuetus.

Ἡμεροσκόποι. Diurni speculatores.

Ἡμερῶ. Accusativo. [Cicuro.]

Ἡμερωεῖν. Interdiu custodire.

Ἡμετέριος. [Noster.] Pronomen possessivum.

Ἡμεῖς. Respondit.

Ἡμεῖς. Non risit. Et Ἡμεῖς, qui non
risit. Ἡμεῖς enim, non rideo [significat.]

Ἡμεῖς. Permutatus est.

Ἡμεῖς. Permutavi.

Ἡμεῖς. Demessum.

Ἡμεῖς. Non peritia. Hoc est, imperi-
tia. Aristophanes. Grave [malum] est imperitia.

Ἡμεῖς. Profecto. Sane. Attamen. Regios
Deos juro, me vos servaturum esse.

1 Ἀλκυὼν, ἀηδ.] Bochartus Hieroglyphicæ. Part. Poster. lib. II. c. XIV. locum hunc corruptum esse suspicatur; cujus verba addu-
cam. "Nescio, quo fato factum, ut, quamvis Ἀλκυὼν & ἀηδὼν,
sint voces scriptura dissimiles satis, tamen a librariis non raro
confundantur. Sic in Aristotele. Histor. Anim. I. VIII. c. II. ubi
recentiores recte habent, τὸ ἄλκυων γένος πέρυστες, ἢ αλ-
κυων γένος πέρυστες, pro τὸ Ἀλκυὼν, perperam
legebatur in veteribus Edit. τὸ ἀηδὼν. Et cum apud Suidam
in Ἡμερινῶν ζῶα, marinis avibus ascribuntur Ἀλκυὼν, ἀηδὼν,
κίκας, αἰγύς, lusciniæ, ceoces; vox ἀηδὼν nihil quicquam est,
quam diversa lectio vocis Ἀλκυὼν, quæ ad marginem primo no-
tata est, deinde in textum intrusa". Hæc Bochartus: cujus sen-
tentia facile subscribo, quoniam non video, quomodo lusciniæ
inter aves marinas locus assignari queat.

2 Ἡμερὶ πικρὸν.] Distichum hoc est pars Epigramma-
tis in Anacreontem, quod integrum legitur Anthol. lib. III.
p. 399.

3 Νέσι δ' εἰσιν, ἐφ' ἃς ὁλίγον πρεσβύτεροι.] Henricus Stephanus Sche-
diæ. I. VI. monet, se habuisse Historicum Græcū ineditum,
apud quem locus hic Suidæ exstet. Nomen autem ejus, fugiente
prima litera, refert fuisse ΕΙΛΟΥ: quod addita litera Ν scriben-
dum esse ΝΕΙΛΟΥ certo certius est. Apud Nilum enim Mon-
achum in Narrationibus, p. 88. fragmentum hoc de hemerodro-

mis ἀνταπεκρίνατο legitur, ut Pearsonius in nota ad marginem Suidæ
sui recte observavit.

4 Καὶ πρεσβύτεροι λίθοι πυροτόμοι λίθοι hic vocantur silices, ex
quibus ignis excutitur; ut ex iis, quæ apud Nilum sequuntur, haud
obscure patet.

5 Περὶ τῶν ὀδισπείων] Apud Nilum legitur, ὡς τῶν ζῶων
καὶ τῶν ὀδισπείων: uti etiam apud Suidam reponendum est.

6 Ἡμεροκαλές] Photius in Lexico MS. vocem hanc prolixius
exponit, cujus verba adducere operæ pretium puto. Ἡ-
μεροκαλές, ὁ καὶ πρεσβύτερος ὁ Δίδυμος. Οὐκ ἔστι δ' αὖτις, ἀλ-
λά φονικὴν ἔχει ἀπαιτητικὴν, ἢ χρεῖν. ὡς τῶν ἰερουργί-
ων, ὡς τοῦ Διδύμου ὁ Πανταγύς ἀπαιτητικὸς ὁρᾷ. ὡς τῶν ἰερ-
τικῶν καὶ γένος. ὁ τῶν αἰτίων τῶν ὀδισπείων. Καὶ τῶν δι-
καλῶν ἡμεροκαλές ἀπὸ τοῦ πτωχού, καὶ βεβαίως, ὁ ἡμεροκαλές
καὶ ἡμερῶ. Καὶ τῶν ἀπαιτητικῶν τῶν αἰτίων. Ex hoc loco Ety-
mologus tum emendari, tum etiam suppleri potest.

7 Ἡμερολεγδον] Photius in Lex. MS. Ἡμερολεγδον, τὸ καὶ
ἐκείνη ἡμερῶν ἐκαστὴν. Eadem habet Etymologus.

8 Ἡμεροσκόποι οἱ ἐν ἡμέρᾳ φ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves,
p. 597.

9 Ἀετοφάνης] Ξυλοποιὸς p. 729. ubi legitur ἡ ἰσὴ μπι-
εία, id est, ἡ ἰσὴ ἰμπερία, ut vetus enarrator ibi docet. Hinc
ergo Suidas emendandus est.

Ἡμίω. ὑπὸ ῥχον. ἢ ἐκαθήμιω.

Ἡμί. Φημί. λέγω.

Ἡμιδαής. ἡμίκαυτος. Ἡμιδαής δὲ πύθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἐνδεῖαν ἔχων. ἐν Ἐπιγράμματι. Ἡμιδαῖς πέμψαι, χροῖς γὰρ ἐνὶ δύο.

Ἡμιδαπής. ἡμιτελής.

Ἡμιδιπλοῖδιον. ἡμισυκαῖον ἱμάμιον. ἀναβόλαιον γυναικῶν. ὁ σπέλλιξ.

Ἡμιελέον. ἡμέρον. τετέστι δ' ἡρινίκων. ὁ γὰρ μέδιμνος, μὴ ἡρινίκων ἐστὶ. τούτων οὖν τὸ ἕκλον εἰσὶν ἡ ἡρινίκες. τὸ δὲ ἡμιελέον, τετέστι, τὸ δωδέκατον τῷ μὴ ἡρινίκων, τέσσαρα. τοῦ μεδίμνου ἔχοντος ἡρινίκας μὴ, τὸ ἡμιμέδιμνον δηλονότι ἄς καὶ εἶχεν. Ἡμιελέον δὲ τὸ χωρὶς δ' ἡρινίκας. τὸ γὰρ ἕκτον ἡρινίκες ὀκτώ. Ἡμιελέον δὲ, καὶ οὐχ Ἡμιελεῖον.

Ἡμιέρων. ἡμιτέλες. Ἀντωνίω δὲ ἀποδομένη νεὼν μέγαν, ὅσπερ οὖν ἡμιέρων ἀπελείφθη τῷ Σεβαστῷ δὲ ἐπετελέσθη.

Ἡμιερίδιον. τὸ ἡμίμετρον.

Ἡμικαυί. ἡμιφλεκίος.

Ἡμικαῖς. Ἐξαίφνης ἀνοίξαντες ἄς ἡμικαῖς πύλας, ἐξελαύνονσι τὴν πόλιν αὐτῶν, Παρθυαίων, καὶ Μήδων, ὅ, πιπερ ὄφελ' ἰὼν τὴν Ἰπτικὴν δυνάμει, ἴππους ὡς χ'.

Ἡμικερανον. τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν.

Ἡμικερανα. ἡ καὶ ὁμοῖος. Τὴν ἡμικερανα τὴν ἐτέραν ψιλὴν ἔχον.

Ἡμικύκλιον. τὸ ἡμισυ τοῦ κύκλου.

Ἡμικαλλοῖες. ἡ μανιάδες. νύμφαι. ἢ βάσχα.

Ἡμικέδιμον. μέτρον ἡρινίκων καὶ.

Ἡμικέρι. οἱ κακίζοντες δὴθεν τὴν ἀμαρτίαν, φράσσοντες δὲ αὐτήν.

Ἡμίνα. μέτρον.

Ἡμιολία. τὸ ἡμισυ τοῦ κεφαλαίου. Δίδοσθαι δὲ ὁφείλοντο τοῖς στρατεύουσιν αἰγεμένους παρ' αὐτῶν, ἡμιόλιον τοῦ νῦν διδομένου. Καὶ Ἡμιολίας, ἡμίσεως.

Ἡμιολιασμός. ἡ ἀντιφῶν. ἀντὶ τῶν, ἄς ἡμιολία δοῦναι.

Ἡμιολίος. πειρατικὸς πλοῖος. Ταχὺ δὲ τὰς κέλητας, καὶ τὰς ἡμιολίας ὑδροδρόμους ἀνήρην,

Ἡμίω. Eram. [At Ἡμίω] Sedebam.

Ἡμί. Pro Φημί. Dico.

Ἡμιδαής. Semiustus. Ἡμιδαῖς πύθος vero, do- lium semiplenum. In Epigrammate: *Semiple- num mitte: choes enim insunt duo.*

Ἡμιδαπής. Semiperfectus.

Ἡμιδιπλοῖδιον. Muliebre pallium. Amiculum muliebre. [Alias etiam] σπέλλιξ vocatum.

Ἡμιελέον μέτρον. Semisextarius. Hoc est, qua- tuor choenices. Medimnus enim continet 48 choenices. Horum igitur sexta pars sunt octo choenices. Semisextarius vero, hoc est, duode- cima pars 48 choenicum, sunt quatuor. Quia igitur medimnus, 48; semimedimnus 24 con- tinebat choenices. Semisextarius vero qua- tuor choenices capiebat. Sexta enim pars sunt octo choenices. Dicitur autem ἡμιελέον, non ἡμιελεῖον.

Ἡμιέρων. Semiperfectum. Antonio autem a- edificavit templum magnum, quod semiperfectum relictum ab Augusto absolutum est.

Ἡμικαδίων. Dimidium cadi.

Ἡμικαυί. Semiustus.

Ἡμικαῖς. [Semiclausas.] Cum autem portas semiclausas repente aperuissent, ex urbe expel- lunt Parthorum & Medorum (quibus equitatus magno erat usui) equites DC.

Ἡμικερανον. Dimidium capitis.

Ἡμικερανα. [Dimidia pars capitis.] Alteram partem capitis pilis nudatam habens.

Ἡμικύκλιον. Semicirculus.

Ἡμικαλλοῖες. Mænades, Nymphæ, vel Bac- chæ.

Ἡμικέδιμον. Mensura 24 choenicum.

Ἡμικέρι. Qui peccatum vituperant qui- dem: sed tamen id committunt.

Ἡμίνα. Hemina. Mensura.

Ἡμιολία, Dimidia pars sortis. *Stipendium autem apud ipsum militare volentibus dimidium illius, quod nunc datur, dari iussit.* Et Ἡμιολίας, dimidiæ partis.

Ἡμιολιασμός. Antipho. Id est, Sescuplum dare.

Ἡμιολίος. Piraticis navigiis. Cum autem ce- locales & parva navigia Isthmum celeriter traje-

1 Ἡ ἐκαθήμιω] Lege, ἡμίω δὲ, ἐκαθήμιω.

2 Ἡμιδαπής] Vocem hanc suspectam habeo. Puto legendum Ἡμιόπης. Photius in Lexico MS. Ἡμιόπης, οἱ ἡμιόπης αὐτοὶ. Vide etiam Hesych. v. Ἡμιόπης. & Calaub. ad Athen. l. iv. c. xxiv.

3 Ἡμιδιπλοῖδιον. γυναικῶν.] Ex Schol. Aristoph. ad Εκκλησίαν. p. 733. lin. ult. apud quem tamen duo ultima verba ἀντὶ τῶν non leguntur.

4 Ἡμικαυί. μέτρον. τ.] Ex Schol. Arist. ad Νεφέας, p. 164. quem consule. Vide etiam Harpocratonem v. Ἡμικαυί.

5 Ἡμικερανον. τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν. ἢ Ἡμικερανα. & ὁμοῖος τ.] Locus hic sic legendus & in integrum restituendus est. Ἡμικερα- νον. τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν. καὶ Ἡμικερανα, ὁμοῖος. Τὴν ἡμικερανα. &c. Manifestum enim est, unum articulum in duos hic a librariis di- remptum esse, quod & in non paucis aliis apud Suidam locis con- tigisse deprehendi.

6 Ἡμικέρι.] Priores Edit. habent ἡμικερανα. Sed potius apud me fuit MSS. auctoritas, in quibus scriptum inveni ἡμικερανα: quam lectionem etiam confirmat Aristophanes, ex quo locum hunc depromptum esse in nota sequente docebo. Huc accedit, quod καὶ τῶν, teste Hesychio, caput significet: unde dimidia pars

capitis, ἡμικερανα, non vero ἡμικερανα, appellanda est.

7 Τὴν ἡμικερανα τὴν ἡμικερανα ψιλὴν ἔχον.] Ex Aristoph. Θεομο- φορ. p. 779. ad quem locum Comici respexit Eustathius ad Il. Σ. p. 1127. ubi inquit: "Ὅτι καὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. & ὡς ἀν- τὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. ἵνα ἢ καὶ τῶν κεφαλῶν, & ἐν συγκρίσει, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. & τῶν κεφαλῶν ἡμισυ, ἡμικερανα φασίν, ὡς εἶναι" καὶ τῶν κεφαλῶν τῶν κεφαλῶν.

8 Ἡμικαλλοῖες.] Sic etiam apud Hesychium & Photium in Lexi- co inedito scriptum est. In MSS. vero, & Edit. Mediol. nens. itemque Veneta, legitur ἡμικαλλοῖες. Sed non dubito duas vo- ces hic in unam coaluisse, & divisim scribendum esse Αἱ μὲν καλ- λοῖες: cuiusmodi errata apud Grammaticos, corrupta Codicum suo- rum lectione deceptos, non raro deprehendas. Vide infra v. Μικαλλοῖες.

9 Ἡμιολιασμός.] Hanc lectionem ex MSS. & Harpocratonem Suidæ restitui. Priores enim Edit. habent ἡμιολισμός.

10 Ταχὺ δὲ τὰς κέλητας & τ.] Hoc fragmentum Valerius Poly- bio tribuit.

11 Ταῖς ἡμιολίαις.] Dicitur & ἡμιόλιον & ἡμιολία. In priore e- nim voce subintelligitur πλοῖον; in posteriore vero, ναῦς.

ἑφθαλμῶν ἰατρὸς, μικρὸς υἱὸν δὲ ἔχον Ἄστυδάμαντα.

ἡμωδιῶ. ἀντὶ τοῦ, αἰμωδιῶ.

ἡμωδὸν ὄρεα.

ἡμων. ἐθέλειζον. ἡμην δὲ, ἡγην ἐμέτῳ κατείχοντο.

ἡμπεύχετο. ὠρεβάλλετο. δολικῇ. ἡμπεύχετο δέ.

ἡμπόληκας. ἐπέληκας. ἐκέρδανας. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ Φαύλῃ τροπικῶς. ἀντὶ τῆς ὠρεπόλησας. Ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάτις κρατεῖ;

ἡμωιρηκῶς. ἀμωιρηκῶς. μὴ μετέχων. μὴ τυχόν.

ἡμύω. κλίνω. ἡμύοιτο δὲ τὴν καρδίαν ἀντὶ τῆς ἐξέρχαστο.

ἡν. ἀντὶ τοῦ ἡμῶν. Ἀειφορίας Πλάτῳ.

Εἰς θεοσεβείας, καὶ δίκης ἀν' ἀνὴρ,

Κακῶς ἐπαράτην, καὶ πένης ἦν.

Καὶ Πισίδης.

Καὶ ὡς εἰς τὴν τῆς βοῶν ἡπειρωμένων.

καὶ ἡν. ὑπὸ τῆς δολικῆς.

ἡν. ἀντὶ τῆς εἰς. Ἀειφορίας.

—Τὸ αὐτὸ καὶ βούλομαι

ἡν ἡ σμύνη μὴ παρὰ τὴν ἐλπίδα.

Ἄν μὴ κλασθῇ. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ἐμπροσθεν τῆς σχολῆς Σωκράτους.

ἡν ἄρα καὶ πρὸς θερμότερα, καὶ λόγων ἐν πόλει τῆς ἀναδύναντες. ἐπὶ τῇ καθ' ὡς βολῶν γινόμενων.

ἡνάεισεν καὶ ἡνάειξεν. ἐφόνδυσεν. ἐσκόλυθυσεν.

Οὐ πῖνα τῆς τοῖνδε νέων ὁ Φιλάμαλτος Ἀγης

ἡνάεισε τυχεῖς ἐν τροφῇ μαχίμῳ.

ἡνδανεν. ἡρεσκεν.

ἡν δ' ἐγώ. ἐφίω δὲ ἐγώ. ὡς Πλατάρχῳ, καὶ Ἀειφορίῳ.

ἡνδρίστατο. ἀνδρακῶς ἐπάλαμυν.

ἡνδρώθησαν. ἀνδράσιν ὡμίλησαν. οὕτως Δίων. πολλάκις ἐχρήσατο.

ἡνδρωμένους. ἡνδρωμένους.

ἡνδρικότες. ἀναιχυντήσαντες.

ἡναίνετο. ἀπαινεῖτο. ἀπετρέφετο. Καὶ ὡς ὡς ἐνδὲς ἀποδοῦναι, ἡναίνετο.

ἡνεγκον. ἀπὸ τῆς ἐνέγκω. ἡνεγκας δὲ, ἀπὸ τῆς ἡνεγκας.

ἡνεμόεσαν. ὑψηλὴν. καὶ ἡνεμόεσθαι, τὸ πλεονέκτημα. Αἰλιανός. Καὶ ἐδόκει πλεονέκτημα ἡνεμόεσθαι.

ἡν ἐμπνέω. ἔως οὗ ζῶ.

1 Ἀστυδάμαντα] Apud Scholiastam Aristophanis legitur Ἀστυδάμαντα.

2 Ἀρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάτις κρατεῖ.] Ex Sophocli. *Aias*. Fl. p. 57. v. 4. ubi vide Scholia. P.

3 ἡμύοιτο δὲ τ.] Hoc exemplum non pertinet ad vocem ἡμύω, sed αἰμύω.

4 Ἀειφορίας Πλάτῳ] Pag. 3. v. 11, 12. P.

5 Ἀειφορίας] In *Nubibus*, p. 127. P.

6 ἡν ἄρα ἐ πρὸς Σ.] Ex Aristoph. *Equit.* p. 210, P.

simus enim fuit poeta tragicus, & frigidus; Philoclis filius, oculorum medicus, pusillus. Filium autem habuit Astydamantem.

ἡμωδιῶ. Pro αἰμωδιῶ.

ἡμωδὸν ὄρεα. Hemodus mons.

ἡμων. Metebant. ἡμην vero, vomebant.

ἡμπεύχετο. Vestiebatur. Dativo. Et ἡμπεύχετο, idem.

ἡμπόληκας. Vendidisti. Lucratus es. Accipitur etiam malo sensu, tropice. *Num mortem tibi accersivisti, ut fama fert?*

ἡμωιρηκῶς. Expers. Non particeps. Non assequutus.

ἡμύω. Inclino. ἡμύοιτο vero τὴν καρδίαν, corde turbabatur. Pro ἐξέρχαστο.

ἡν. Pro ἡμῶν. Eram. Aristophanes *Pluto*:

Ego quamvis pius & justus essem,

Infelix tamen & pauper eram.

Et Pifides:

Etenim & ego unus eram vociferantium.

Et ἡν. Erat. Existebat. Dativo.

ἡν Pro εἰς. Si. Aristophanes:

Hoc ipsum enim etiam volo,

Si dolabra non prodiderit spes meas.

Id est, nisi frangatur. Hæc autem [Strepsiades] dicebat, Scholam Socratis incendens.

ἡν ἄρα καὶ π. Erant utique igne alia calidiora, & fermonibus in urbe impudentibus impudentiores. [Dicitur] de rebus, quæ modum omnem superant.

ἡνάεισεν, & ἡνάειξεν. Interfecit. Spoliavit.

Nunquam enim talem juvenem sanguinari Mars

Interfecit in tristi prælii conflictu.

ἡνδανεν. Placebat.

ἡν δ' ἐγώ. Dixi autem ego. Apud Plutarchum, & Aristophanem.

ἡνδρίστατο. Viriliter luctatus est.

ἡνδρώθησαν. Cum viris rem habuerunt. Ita Dion hoc verbo sæpe usus est.

ἡνδρωμένους. Adultus.

ἡνδρικότες. Qui impudenter se gesserunt.

ἡναίνετο. Negabat. Aversabatur. *Et ea, quæ vehementer audire cupiebat, ipsi negabat.*

ἡνεγκον. Tuli. Ab ἐνέγκω. fero. ἡνεγκας vero, qui tulit, ab ἡνεγκας.

ἡνεμόεσαν. Excelsam. Et ἡνεμόεσθαι, amoris valde deditum esse. *Ælianus: Videbatur amore puellæ vehementer ardere.*

ἡν ἐμπνέω. Quamdiu vivam.

7 Οὐ πῖνα τῆς τοῖνδε νέων.] Distichum hoc legitur Anthol. 111. p. 287.

8 ἡνδρικότες. ἀνδρ. ὡμίλησαν.] Id est, cum viris rem habuerunt, vel, stupratæ sunt. Res turpis κατ' ἐμφυλίαν honesto vocabulo exprimitur. Dion in Excerptis, a Valesio editis, p. 626. de tribus virginibus Vestalibus stupro pollutis ait, καὶ εἰς αὐτὰς ἡνδρώθησαν: quod exemplum ideo adduco, quoniam Suidas hoc loco observat, Dionem voce ἡνδρώθησαν eo, quo diximus, sensu, sæpe usum esse.

ἡνέσασμεν. ἡσπασάμεθα. ἡγαπήσαμεν. ὅτι Ἐπιγράμματα. Ἐκ πατέρων τούτων ἡνέσασμεν βιοτίῳ.

ἡνεχέην. ὑπέμεινα. καὶ ἡνέχετο. γενικῇ.

ἡνέχα. ἐκόμισα.

ἡνέχοντο. ἐβόλοντο. ἤθελον. Δαμάσκει. Οὐτε ἐπεγέλαν ἡνέχοντο τοῖς εἰρημίοις.

ἡνέσασμεν. ἡνέσασμεν.

ἡνί. ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ, Δωρικῶς.

ἡνί. δὲ ἑμβλεῖν κηροτόφα δῶρα μελιούων

ἔσμεν βομβητῇ κυκλόσε βελόμηναι.

ἡνιγμῶ. κτὶ ἀνιγμῶ. λελεγμῶ. Αὐτοῖσι Φανερὸν ἔχον τὸ νοῦν, παρ' ὅσον οἱ ἡγεμονοὶ λογιστὴς ἐφέροντο, καὶ ποικίλως πῶς, καὶ ὡς ἡνιγμῶ. οἷον, ἄλλα μὲν λέγοντες, καὶ ἄλλα δὲ νοῦντες.

ἡνία. λῶροι χαλινῶν.

Ὅποτε. ἀντὶ τοῦ ὅτι με μᾶλλον ἀντὶ ποιῇ,

τούτῳ ὡς δῶτα τὸ Πνυκὸς τὰς ἡνίας.

ταῖς τε, ἢ ἐξουσίαν. ἢ τροπικῶς, ἀπὸ τῆς ἀρμάτων. ταῖς γὰρ ἡνίας ἡνιγμῶν οἱ ἴπποι. οἱ δὲ δῆμοι ἀπὸ τῶν πολιτῶν μόνων.

ἡνιᾶσθαι, καὶ ἡνιᾶσθαι. ἀντὶ τούτου, ἀνέλκειν.

ἡνίχα. ὁπότε.

ἡνιγμῶ. ἀνιγμῶ πῶς εἶπον.

ἡνιγμῶ. καὶ ἡνιγμῶ.

ἡνιγμῶ. Ἀθηνῶν. Κωμικός. ἢ μέσης κωμῆδας. ἢ ἐστὶ τῆς δραμάτων αὐτοῦ τῆς. Τροχίλος. Ἐπικλῆς. Γοργόνες. Πολυπράγμων. Θωρύκιον. Πολύθυλον. Φιλέταυρος. Δις ἐξαπατάμενος. ἢ Κατὰ Πολυεύκην. Ἐγένετο καὶ κατὰ ἡμᾶς Πολύθυλος, ὅπως, ἡμινύμην, Θεοφάνης, βαρυόρην, ὅπως, Κωκυτὸς καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῶν βίῳ ἐκλόχθιμα.

ἡνιπαπεν. ἐκακολόγησεν.

ἡνις. ὁ ἀναισχος. ὁ ἀκύνειτος βοῦς.

ἡνισμένον. Οὐ γὰρ σε γῆρα μακρῶ γῆρας οὐδ' ὥστε πένθος ὦδ' ἡνισμένον. Τινες τὸ ἡνισμένον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἤκασαν. οἷον, τὰς πολιὰς ἡνισμένον. τοῦτο γὰρ ἀπείσαν. ἐγνώθη δὲ εἰ καὶ τοσοῦτον ἡλλαξε τὴν κεφαλὴν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἡνισμένον, ἀντὶ τοῦ ἡσκημῶν. οὐ μὴ οὖν σε ὅπως γῆρας τοιαύτα ἡσκημῶν εἰπεῖν. ταῖς τε πλατύνω. εἰ δὲ τὸ ἡνισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξάμεθα, ἔστιν ὅτι ἐπὶ τῇ γῆρα, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

1 Ἐκ πατέρων τούτων ἡνέσασμεν β.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. l. i. p. 70.

2 ἡνί δὲ συμβαίνει κ.] Distichum hoc depromptum est ex Anthol. l. vi. p. 577, ut a Porto etiam observatum fuit.

3 Ὅποτε. ἀντὶ τοῦ ὅτι με μᾶλλον ἀντὶ ποιῇ.] Ex Aristoph. Equit. p. 248. P.

4 Τροπικῶς, ἀπὸ τῆς ἀρμάτων.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Ἐστὶ τῆς δραμάτων αὐτοῦ τῆς.] Ex fabulis Heniochi, quas Suidas recenset, Athenæus meminit Gorgonem, Polypragmonem, Polyem, & Trochilum.

ἡνέσασμεν. Amplexi sumus. Probavimus. In aliquo acquievimus. In Epigrammate: In hoc vitæ genere a patribus tradito acquievimus.

ἡνεχέην. Sustinui. Et ἡνέχετο. Genitivo.

ἡνέχα. Tuli. Portavi.

ἡνέχοντο. Sustinebant. Volebant. Damascius. Nec ea, quæ dicta erant, risu excipere sustinebant.

ἡνέσασμεν. Idem quod ἡνέσασμεν.

ἡνί. Pro ἰδοῦ. Dorice.

Ecce autem favos instar alvearii continent Examine apum bombum edentium undique gravata.

ἡνιγμῶ. Obscure dictus. Ibi sensum habens clarum, quoniam oracula erant ambigua, dubiaque & obscura; ut aliud quidem significarent, aliud vero verba eorum præ se ferrent.

ἡνία. Lora frænorum. Habenas.

Uter vestrum beneficio me majore affecerit, Huic tradam Pnycis habenas.

Id est, potestatem. Translatio sumpta est a curribus. Equi enim reguntur habenis: populi vero a moderatoribus civitatum.

ἡνιᾶσθαι & ἡνιᾶσθαι. Haurire. Sursum trahere.

ἡνίχα. Quando. Quum.

ἡνιγμῶ. Obscure dixi.

ἡνιγμῶ. [Auriga.] Et ἡνιγμῶ, [aurigatio.]

ἡνιγμῶ. Heniochus, Atheniensis, mediæ comædiæ Comicus. Ex fabulis ejus & hæc sunt. Trochilus. Epiclerus. Gorgones. Polypragmon. Thorycium. Polyeuctus. Philetærus. Bis deceptus. † Contra Polyeuctum. Fuit & nostra ætate Polyeuctus, hominesefandus, semivir, Deo invisus, iracundus, Cocytus & Stygis horribilis & perniciosus humanæ vitæ partus.

ἡνιπαπεν. Maledixit. [Increpavit.]

ἡνις. Bos anniculus. Juvenius, qui nullos stimulos passus est.

ἡνισμένον. Haud enim te ob longævam senectutem agnoscent, nec suspicabuntur canis adeo aspersum. Quidam vocem ἡνισμένον de capite intelligunt, quasi dixisset, canis albicantem: quod tamen probabile non est. Agnitus enim fuisset, etiam si caput adeo mutasset. Videtur igitur mihi, τὸ ἡνισμένον hic sumendum, pro exercitatus. [Ut sit sensus,] haud te agnoscent, tam scite hæc proferre, & fingere doctum. Quod si vero τὸ ἡνισμ. de ætate intelligendum sit, non de capillis, sed de toto corpore dicetur.

6 Κατὰ Πολυεύκην. Ἐστὶν.] Hæc sunt prorsus ἀσυνέχιστα, nec ullam aliam video rationem, quare ea ab homine quodam imperito huic loco adfuta fuerint, quam quia in præcedentibus inter fabulas Heniochi memoratur Polyeuctus.

7 Ἀσυνέχιστα.] Nota, vocem ἀσυνέχιστα, quæ proprie diem atrum vel nefastum significat, hic de homine nefario dici: de quo loquendi genere legendus est Lucianus in Pseudologista.

8 Κωκυτὸς & Στυγίς.] Lege Κωκυτὸς & Στ.

9 Οὐ γὰρ σε γῆρα μακρῶ γῆρας.] Locus hic apud Sophoclem in Electra, p. 81. unde cum a Suida depromptum esse Porto recte observavit, sic legitur:

Ἦν κατεργάση. ἐὰν ἀφ' ἐξέτης ἀπερ αὐτοῖς ἐπι-
γείλω.

Ἦνορέη. ἀνδρεία. Ἀγέλλ' ἡνορέην Κρητὸς Ἐχερα-
πίδα. ὃν Ἐπιδράμην.

Ἦνοπίδης. ὄνομα κύνιον.

Ἦνοψ. ὁ λαμψέος. οὐρανὸς Ἦνοψ. ἢ Ἦνοπα πυ-
ρὸν ἔδωσι. τέτρεσι, σίτον. καὶ ἡ δοτικὴ, Ἦνοπι.

Ἦνώχλησα. ἐξασάμην.

Ἦντηλο. Συμύτησεν.

Ἦνιβόλφ. ἐκέτθεν, ἐδέϊτο, ἐλιπάρεθ.

Ἦνύσατε. ἐφθέρετε. καὶ Ὀμηρος

Ἦνύσ' ἐξανύω γε καὶ ὕπερ ἀνιβόλησας.
καὶ Σοφοκλῆς. Ἦνύσατ' ἐκλοπίας Φλόγα πῆμα-
τ'· ἐκλοπίας δὲ, ἀντὶ τ' ἐξένω, καὶ ἀκόλαστον.
ἀντὶ τ' ἐκλοπίας γενέσθ'. ὁ δὲ ἐκτός καὶ ἀπὸ τ' ἴσ' τό-
πων τ' πόλεος.

Ἦνυστρον. τὸ παχὺ μέσθ' τ' κοιλίας ὃν ἐντέρω.
ἢ εἰς τρία γ' τέτρεθ' ἢ γαστρί' Ἦνυστρον, ἐχίνον, κε-
κρύφαλον.

Ἐγὼ δ' Ἦνυστρον βοὸς, καὶ κοιλίαν υἱέαν

Καταβροχίστας.

Ἦξε. παρεγένετο.

Ἦξίς. ἀφ' ἐφθόγης εἶχε. Ὁ Προκόπιος. Οὐ γ' Ἦξίς
τοῖς χειροῖς ἐναρμόζειν τὰς πράξεις, ἀλλ' ὅτι
χειρὸς παντὸς εἰργάζετο.

Ἦξίωτο. ἐπετίσθητο. Ἐπεὶ δὲ καὶ Συμμεχικῶν
λεγμαίων Ἦξίωτο, ταῦτα μὲ ἀφῆγέτη, αὐτὸς δὲ ἀνε-
πέμφθη ὡς τὸ ἐπὶ τ' Ἰαζύγων.

Ἦομδν. ἐπερὶ ἡμδν. Ὁ Ὀμηρος. Ἦομδν, ὡς ἐκέ-
λευσας. Ἀπὸ τ' εἴω, τὸ περὶ ὅμοιοι, Δωρικῶς, τσοπῆ
τ' διφθόγῃς εἰς η. Ἀπαιανός. Ἀλλόβρογες, Γαλα-
τῶν ἔθνος. Δύσμαχοι δ' αὐτῶν ἦσαν αἱ πόλεις, ἀπὸ
τ' ἀμύπεως ἐφ' ἡμέραν ἡπειρούμηναι τε καὶ νη-
μδναι. οἱ δὲ πλοίοις ἐπολέμην. Τοῦ δὲ Καίσαρος
Γαίης ὡς τὰς πόλεις σταυροῦς πιξάδην ὑψηλοῦς, ἢ
τοῖς σταυροῖς ἐπιτέλει γεφυρώματα, ὁ μὲ κλύδων
ἐχρῆθ' ἀφ' τῶν σταυρωμάτων ὑπὸ τοῖς γεφυρώμασι.
Ῥωμαίοις δὲ ἀδελφεὶς ἦν καὶ ἐπίμονον τὸ ἔργον.

Ἦοδς. ὄρθρε. ἡμέρας. ἢ ἀνατολῆς.

Οὐ γάρ σε μὴ γένηται ἢ γένηται μακρὸν

Γινώσκ', ἐδ' ὡς περὶ τὸν δὲ ἡντιστάμενον.

Confule ad eum locum veterem enarratorem, cujus scrinia Gram-
maticus noster compilavit.

1 Ὀμηρος. Il. A. 365. ubi Scholiasta: Ἐκάνον. ἐπὶ τέλει αἶψα,
φρονέου.

2 Σοφοκλῆς. In Oedip. Tyr. p. 158. ubi vide Scholia. P.

3 Ἐκτοπίας δὲ, ἀντὶ τ. ξ.] Hæc sunt verba Scholiastæ, ex quo
locus iste sic in integrum restituendus est. Ἐκτοπίας δὲ, ἀντὶ τ'
ἐξένω ἐ ἀκόλαστον. ἢ Ἦνύσατ' αὐτῶν ἐκτοπίας γένεσθ', &c.

4 Εἰς τρία γ' τέτρεθ'. Huc pertinent verba Scholiastæ ad Ni-
candri Theriaca, p. 27. Ἰππὸν δὲ, ὅτι πρὶς εἰς κοιλίαν καὶ ἢ μὲν
σώτη ἐ αἶμα, κεκρύφαλον καλῶν, ὡς τὸ πρὸς τὴν πρῶτην.
ἢ δὲ δόλπεθ, ἢ τὸν, ἀφ' τὸ ἐξένω καὶ τὴν πρῶτην ἢ ἀφ' τὸ στα-
χθ', ὡς ἢ πολυπύχον. τρέτη δὲ, ἢ δόλπεθ. Οἱ δὲ τ' μερικῶ-
ν ζώων πρὶς τὰς κοιλίας λήγοντες, ἐπὶ μὲν σπλάχνων Ἦνυστρον κα-
λῶσι τὴν δὲ δόλπεθ, ἢ τὸν τὴν δὲ τρέτην, κεκρύφαλον.

5 Ἐγὼ δ' Ἦνυστρον β.] Ex Aristoph. Equis. p. 307. legendum
est, Ἐγὼ δὲ γ' Ἦνυστρον β.

Ἦν κατεργάση. Si perfeceris ea, quæ ipsis pro-
misisti.

Ἦνορέη. Fortitudo. In Epigrammate. Nun-
cia fortitudinem Cretensis Echecratidæ.

Ἦνοπίδης. Nomen proprium.

Ἦνοψ. Splendidus. Οὐρανὸς Ἦνοψ. Cælum
splendidum. Et Ἦνοπα πυρὸν ἔδωσι. Splendidum
frumentum edunt. Et dativus, Ἦνοπι, splendido.

Ἦνώχλησα. Vim intuli.

Ἦντηλο. Occurrit.

Ἦνιβόλφ. Suppliciter orabat. Precibus in-
stabat.

Ἦνύσατε. Confecistis. Perdidistis. Homerus.
Profecto te conficiam, cum posthac occurrero
[tibi.] Et Sophocles: Exstinxistis horribi-
lem flammam mali. Ubi ἐκλοπίας positum est
pro ἐξένω & ἀκόλαστον, i. e. novum & inusita-
tum. Vel sensus est, [malum] ab urbe re-
movistis.

Ἦνυστρον. Crassa ventris pars in intestino. In
tres enim partes venter divisus est: in Ἦνυστρον,
partem crassiorem; ἐχίνον, echinum, & κεκρύφα-
λον, reticulum.

Ego vero ventre bovis, & ventre suillo
Devorato.

Ἦξε. Advenit.

Ἦξίς. Curabat. Procopius. Haud enim curæ
ipsi erat, actiones temporibus accommodare, sed
omnia intempestive actitabat.

Ἦξίωτο Dignus judicatus est, cujus fidei ali-
quid credatur. Cum autem sociorum pecuniæ
ipsius fidei creditæ fuissent, his quidem spolia-
tus fuit; ipse vero ad Jazygum gentem remis-
sus est.

Ἦομδν. Ivimus. Homerus. Ivimus, ut jus-
sisti. A verbo εἴω, quod significat eo, Dorice
mutata diphthongo αἰ in η. Appianus. Allobro-
ges, Gallorum gens. Urbes illorum autem erant
expugnatu difficiles, quod propter astus recipro-
cationem quotidie nunc in continentis, nunc ve-
ro in insula formam mutarentur. Illi vero navi-
bus bellum gerebant. Cum autem C. Caesar excel-
sos vallos circum illorum urbes fixisset, & vallis
pontes imposuisset, fluctus quidem per medium
vallum sub pontibus transibat: Romani vero tu-
to & absque interruptione opus continuabant.

Ἦοδς. Primi diluculi. Diei. Vel, ortus Solis.

6 Προκόπιος. Hist. Arcan. c. 18.

7 Ἀπὸ καὶ πρὸς εἰς γ. Lege ex Procopio, ἀπὸ καὶ πρὸς
εἰς γ. quam lectionem in versione secuti sumus.

8 Ὀμηρος. Odys. K. v. 251.

9 Ἀπαιανός. Ἀλλόβρογες. Hæc in MSS. absque ulla distinctionis
nota cum præcedentibus coherent: quamvis eo non pertinere ma-
nifestum sit. Existimo igitur, duos diversos articulos hic in unum
confusos esse, & caput posterioris hic excidisse, ut multis aliis in
locis apud Suidam. Quare, cum in sequenti fragmento nulla vox
ad literarum seriem propius accedat, quam ἡπειρούμηναι, hanc novi
articuli initium fuisse puto: & proinde locum hunc sic legerim &
distinxerim: τσοπῆ τ' διφθόγῃς εἰς η τ' ἡπειρούμηναι. Ἀπαιανός.
Ἀλλόβρογες, Γαλατῶν ἔθνος, &c. Sed objiciat forte aliquis, voci
ἡπειρούμηναι propter literarum seriem non posse hic suum assignari
locum. Cui respondeo, vocem istam non procul a sede sua abesse,
neque hanc solam esse, quæ apud Suidam transposita sit; sed alia
quoque apud eundem reperiri loca, quæ simili modo extra seriem
suam legantur. Antequam ab hoc loco discedam, monendus est
lector, pro Ἀπαιανός, ut 2 MSS. Paris. scriptum habent, in prie-
ribus Edit. corruptissime legi ἡπειανός.

Ἦοίλω.

Ἡοίῳ. Σπὸ ὄρθρου ἕως μεσημβρίας. Ὅμηρος. Πᾶσαν δ' ἡοίῳ μένουσιν τετληότε θυμῷ.

Ἡώη. ὄνομα πόλεως.

Ἡώθεν. ἑωθεν. ὄρθρου.

Ἡώκοι. ὁ πρωϊνὸς ὕπνῳ.

Ἡών. Δημοσθένης ἐν τῷ 75. Τιμοκράτης. πόλις ἐστὶ, Μενδαίων Σποικία.

Ἡωνίκα. ἐβράδιον. ἐχρόνισεν. Σπὸ τοῦ αἰώνιζω.

Ἡωρίμ. ὄνομα κύριον.

Ἡωρημύω. κρεμαμύω. καὶ ἠώρησεν, ἐκρέμασεν, ἀνῆλθεν. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Ἀβροκόμῃ Διόνυσε, πρὸ πατρὸς ἠώρησε

Ταῦτα τὰ ἑτέλλες κόσμια, καὶ μανίης.

Ἡώρη. ἐβόρραζον. ἀνέχον. Τὴν δὲ κλίνην ταῖνες πύλαρες χεῖροσι ἠώρη. Αἰώρω τὸ ῥῆμα.

Ἡώς. ὁ πρὸ ἡμέρας ὄρθρος. ἐπὶ μὲν τῇ θεᾷ. Ἡώς δ' ἐκ λεχέων. ἐπὶ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἡδὲ δὲ μοι νῦν ἡώς ἐνδεκάτη. ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας, ἕως ἑκλῆς ὥρας. Ἔσεται ἡμαρ, ἡ ἡώς, ἡ δειλὴς, ἡ μέσον ἡμαρ. Λέγει δὲ ἡμέρα κοινῶς, ἡώς. Ἰωνικῶς, ἕως. Δωρικῶς, αἶς. Αἰολικῶς ἐκ τούτου αὔας.

Ἡπαλιώθησαν.

Ἡπαρ. Ἡπατοσκοπία. ἐν τῷ Πέρση. καὶ ἡπατοσκοπία, ἡ τῇ ἐγκύτῳ ἀνατομῇ, δι' ἣν αἰσθάνονται τὰ συμβεβηκότα. ἀνατένοντες γὰρ χιμεία πινα ἐφώρην ἐν τοῖς ἐγκύτοις.

Ἡπεδανός. ἁδανός. ἐν μύθῳ. Ἐφύθη δ' ἔτη ἡπεδανοῖο λέοντι.

Ἡπέδιζον. ἀπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος. Καὶ ἡπέδιζον τὸ ἀκρόπολιν ἀετέβαλλον δὲ ἐν ἀπύλῳ τὸ Πελασγικόν.

Ἡπερ. ἀντὶ ὧσπερ.

Ἀλλ' ἡπερ αὐτὸς τὸ δίκην διώλῳ,

Θεὸς δεῖρο τοῦ πύζῳ. ἐγχείει λέγειν.

Ἀεισοφάνης.

Ἡπερ. ὥσπερ. Εἰς ποιήσατο αὐτὸν χερσὶν οὐκείας παῖδα, ἡπερ εἰσποιήσας Χριστιανὸς νόμῳ.

Ἡπερ. κατ' ὅπιν. Ἐδόκη δὲ τῷ βασιλεῖ, ὅτι καὶ τοῖς παρῶσι, καὶ μὴ σφόδρα ἐπαίρεσθαι ἡπερ ὅτιν

1 Ὅμηρος. Odyss. Δ. 447.

2 Ἡών. Lege Ἡών, ut apud Harpocrationem, & Stephanum de Urbibus, ad quem vide Berkelium & Holstenium.

3 Ἐν Ἐπιγραμμάτι Anthol. l. vi. p. 417. P.

4 Ἡώς δ' ἐκ λεχέων Homer. Odyss. E. v. 1.

5 Ἔσεται ἡμαρ, ἡ ἡώς. Tollenda est vox peccans ἡμαρ, quæ Porto tantas tenebras hic offudit, ut de vero hujus loci sensu inveniendū desperaret. Delendam autem eam esse fidem facile facit Homerus, apud quem Il. φ. v. 111. versus iste sic legitur: Ἔσεται, ἡ ἡώς, ἡ δειλὴς (potius δειλὴ) ἡ μέσον ἡμαρ.

6 Ἀυαί. A Dorico αὔας formatur Æolicum αὔας sive αὔας, inserto digammate; ut ab αὔας, αὔας, αὔας, & sexcenta alia.

7 Ἀδανός. ἐν μύθῳ. In prioribus Edit. interpunctio deest. Quæ

Ἡοίῳ. Ab aurora usque ad meridiem. Homerus. Totum vero matutinum tempus expectavimus patiente animo.

Ἡώη. Nomen urbis.

Ἡώθεν. Mane. Matutino tempore.

Ἡώκοι. Matutinus somnus.

Ἡών. Demosthenes in oratione contra Timocratem. Urbs est [Thraciæ,] Mendæorum colonia.

Ἡωνίκα. Moratus est. Diu duravit. Ab αἰώνιζω.

Ἡωρίμ. Nomen proprium.

Ἡωρημύω. Suspensi. Et ἠώρησεν. Suspendit. Dedicavit. In Epigrammate:

Molli coma decore Dionyse, ante porticum suspendit

Hæc pulchritudinis ornamenta, & insanie.

Ἡώρη. Gestabant. Sustinebant. Quatuor autem aurei pavones lectum sustinebant. Verbum est αἰώρω, ὦ.

Ἡώς. Diluculum ante diem. Pro Dea qui dem [accipitur in his Poetæ verbis:] Ἡώς δ' ἐκ λεχέων. Aurora vero ex lecto [surrexit.] Pro toto vero die: Hæc autem mihi est undecima aurora. Pro tempore matutino vero usque ad horam sextam, [in hoc Poetæ versu:] Erit vel mane, vel vespere, vel meridies. Communiter autem dies dicitur ἡώς: Ionice, ἕως: Dorice, αὔας: Æolice, αὔας.

Ἡπαλιώθησαν. [Molles facti sunt.]

Ἡπαρ. Jecur. Ἡπατοσκοπία, viscerum dissectio, per quæ futura prædicebant. In dissectis enim visceribus signa quædam contemplantur.

Ἡπεδανός. Infirmus. In fabulis. Stetit autem prope infirmum leonem.

Ἡπέδιζον. Solo æquabant. Ἀπεδα enim vocantur ἰσόπεδα, i. e. plana. Clidemus. Et arcem urbis solo æquabant, &c.

Ἡπερ. Quemadmodum.

Sed quemadmodum tu ipse litem definisti, Pone hic truncum culinarium, supra quem secantur carnes, & incipe dicere.

Aristophanes.

Ἡπερ. Quemadmodum. Ipsum propriis manibus adoptavit, ut Christianis mos est adoptare.

Ἡπερ. Quemadmodum. Placuit autem Regi præsentibus contentum esse, nec fastu se nimi-

res effecit, ut Portus locum hunc ridicule sic verteret, infirmus in oratione. Haud enim ipsi suboluit, per voces ἐν μύθῳ significari, locum istum depromptum esse ex aliquo Mythographo Græco. Sic enim Suidas loqui solet, cum aliquam ῥῆσιν ex fabulis se descripsisse indicare vult, ut lector discere poterit ex Indice Auctorum, v. Fabula.

8 Ἀεισοφάνης] Acharnens. p. 277. v. 15, 16. P.

9 Εἰσποιήσατο αὐτὸν χ. Ex Procop. Histor. Arcan. c. 1. ubi verba sunt de Bellisario, qui adolescentem quendam, nomine Theodosium, ex sacro baptismatis fonte susceptum, in filii locum adsciscit. Apud Procopium autem sic legitur: Τῷ τῷ Ἰωάννῃ τῷ Βελισσάρῳ τὸν ἦσαν λατρεῖν, καὶ χερσὶ ἀνελόμῃ ἐν τῷ οἰκίῳ αὐτοῦ, εἰσποιήσας αὐτὸν ἐν τῇ γυναικὶ παύῃ, &c. Vide etiam supra v. Εὐνομιάνης.

ἀειτον πολέμῳ, καὶ τοῖς ἐκ τῆς πολέμου Συμβαίνουσιν ὁμιλεῖν, ὡς οὐδενὸς ἐν αὐτοῖς βεβαίη καὶ πιστὴ πάντως ὑπάρχει.

Ἡ Περραία Ἄρτεμις. Ἰσχυροτάτη ἐπὶ τῶν ἀγυρῶν, καὶ πλανητῶν. παρ' ὅσον ἡ θεὸς αὕτη νομίζεται ἀγυρτεῦν αἰεὶ καὶ πλανᾶσθαι.

Ἡπεροπεύειν. ἐξαπαλῶν. ὡς ἀλογίζεσθαι, καὶ τὰ τούτοις ἐπακολουθεῖν. Ἄριστοφάνης. Σὺν ἔργῳ ἐπὶ τοῦτ' ὁπλῶν καὶ τρέφειν οὐκ ἐξηπεροπεύειν, καὶ πάντ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ζυνοῖεν ἡ κύλιξ. περὶ Κινησίου Φησὶν, ὅτι κατωφερὴς ἦν εἰς ζυνυσίαν πλὴν ὧν ζυνωμοσάμεθα μὴ ποιεῖν ἐπὶ τῇ κύλικι. τῆς, ζυνυσιάζων. ἐστὶ δὲ ὄρκος ὁ ἐπὶ τῆς κύλικος.

Οὐδέ ποτ' ἐκοῦσα τὰνδρὶ τῶ μὲν φίλοισιν.

Εἰ δέ μ' ἀκυσαν βιάσει βίαν,

Κακῶς παρὲξ, καὶ καὶ περὶ πᾶσι.

Ἡπεροπυθῆς. ὁ ἀπαλῶν. καὶ Ἡπεροπῆας.

Ἡπειρον. τῆς Ἰσοκράτης ζυνοῖας ὅτι, ἡ πᾶσι βασιλεῖ τῆς Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν.

Ἡπειρος — ἡ πᾶσι ad u. — πόδα. Ἡπειρος. χέρσος γῆ. οἷον ἀπειρός τις οὖσα. Ἡπειρος δὲ λέγεται ὡς τοῖς πενηταῖς ἡ γῆ καλεῖται. κυρίως δὲ ἡ εἰς ἀπειρον ἐκβάλλουσα. ὡς Εὐραπίδης. Ἡπειρον εἰς ἀπειρον ἐκβαλὼν πόδα. καὶ Ἡπειρωτικὴ θάλασσα.

Ἡπειρώτης.

Ἡπηνιμέδων. ἐπαίνε τυχόντων. Ὁ δὲ ἐκέλευε ὡς τῶν Ἡπηνιμέδων πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι.

Ἡπῆτρια. ῥάβδρια. καὶ Ἡπῆτριον, τὸ σκελετόν, μετ' οὗ ῥάβδριοι καὶ βυσσάκια. οἱ δὲ Ἀπῆτικοι, ἀκέστριοι.

Ἡπιάλος. ὁ ῥινοπυρέτω. καὶ Ἡπιαλῶν, μετοχή.

Ἄριστοφάνης. Ἡπιαλῶν γὰρ οἷαδ' ἐξ ἰπποσίας βαδίζει. Ἡπιαλῶν, ὁ ῥινοπυρέτω ἀπειρεσίαν. Ἡπιαλῶν γὰρ κυρίως ὁ μὲν ῥίγης πυρετός. Ἐξ ἰπποσίας δὲ, ἐξ ἰπποκῆς. Καὶ γὰρ ἕως ἐσπέρας διέτριβον οἱ ἵπποι ἐν τῇ δοκιμασίᾳ.

Ἡπίδωρος. ἡ πᾶσι καὶ περὶ τῶν δωροδότην.

Ἡπίονη. γυνὴ Ἀσκληπιοῦ. καὶ θυγάτηρ αὐτῆς Ὑγία, Αἴγλη, Ἰασώ, Ἀχευή, Πανάκεια.

Ἡπιός. ὁ ἁπλός. καὶ Ἡπιώτατος.

Ἡ πῆτιπλος. ἡ ἀξία τῆς ὁπλίστου. ἡ ἡ με-

1 Ἡ Περραία Ἄρτ. Erasmus in Adagiis habet Ἡ Περραία Ἄρτεμις, qui lectionem illam corruptam ex Apostolio hausit. De Pergæ autem Diana vide quæ erudite ex nummis observavit Magnus Spanhemius ad Callimachum, p. 256.

2 Πλανητῶν] Apostolius male πᾶσι.

3 Ἀριστοφάνης] Lyssit. p. 560. ubi versus hi sic leguntur & distinguuntur:

Σὺν ἔργῳ ἐπὶ τῶν ὁπλῶν καὶ τρέφειν
Καὶ περὶ πᾶσι καὶ περὶ πᾶσι.
Καὶ πᾶσι καὶ περὶ πᾶσι, &c. P.

4 Εἰ δέ μ' ἀκυσαν β. Lege ex Aristoph. p. 546. Ἐὰν δέ μ' ἀκυσαν βιάσει βίαν. P.

um efferre; sed in bello, casibusque bellicis, ita se gerere, ut qui secum reputaret, nihil in illis esse certi nec fidi.

Ἡ Περραία Ἄρτεμις. Diana Pergæ. Dicitur de circulatoribus, & erronibus: quia hæc Dea semper vagari & errare existimatur.

Ἡπεροπεύειν. Decipere, fallere, & quæ illis sunt consentanea. Aristophanes: *Tuum munus erit hunc affare, & versare, & decipere, & osculari, & non osculari, & omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix.* De Cinetia hæc Poeta dicit, quia ad Venerem erat propensus. [Illi igitur præbebis omnia] præter illa, quæ supra calicem simul juravimus, nos non facturæ, hoc est, nos cum maritis nostris non coituras. Jusjurandum autem supra calicem [juratum] tale est:

Nunquam mea sponte marito meo parebo.

Si vero me invitam cogat vi,

Maligne morigerabor, nec reciprocabo corpus.

Ἡπεροπυθῆς. Impostor. Et Ἡπεροπῆας. [Impostores.]

Ἡπειρον. Continentem. Usitatum est Ifo-crati terram, quæ est in ditione Regis Persarum, sic appellare.

Ἡπειρος. Continens. Quasi dicas ἀπειρος, i.e. infinita. Apud Poetas vero Ἡπειρος abusive dicitur terra. Proprie tamen ita vocatur terra, quæ in infinitum extenditur. Ut Euripides: *Terram in infinitam immittens pedem.* Et Epiroticum mare.

Ἡπειρώτης. Epirota.

Ἡπηνιμέδων. Laudem adeptorum. *Ille vero jussit a laudato viro majorem accipere mercedem.*

Ἡπῆτρια. Sarcinatrix. Sartrix. Et Ἡπῆτριον, subula, qua pelles, vel corium, consuunt. Attici vocant ἀκέρειαν.

Ἡπιάλος. Febris frigida. Et Ἡπιαλῶν, participium. Aristophanes: *Febri frigida correptus ex equitatione domum redit.* Ἡπιαλῶν [hic significat] eum, qui in febrem frigidam incidit. Ἡπιάλος enim proprie est, febris frigida. Ἐξ ἰπποσίας vero significat, ex equitatione. Nam ad vesperam usque equitum examen durabat.

Ἡπίδωρος. Mitia & suavia dona largiens. Benigna.

Ἡπίονη. Uxor Æsculapii. Filia ipsius sunt Hygeia, Ægle, Jaso, Acefo, Panacea.

Ἡπιός. Lenis. Vel, nitidus. Et Ἡπιώτατος, [superlativus.]

Ἡ πῆτιπλος. Digna quæ conteratur. [See-

5 Ἡπειρον. τῆς Ἰσοκρ.] Ex Harpocrate, ad quem vide Valesium,

6 Ὁ δὲ ἀκέρειαν π.] Fragmentum hoc obscurum est, in quo, si divinare licet, pro πᾶσι τῶν Ἡπηνιμέδων, legendum puto πᾶσι τῶν Ἡπηνιμέδων.

7 Ἡπῆτρια] Vide Thomam Magistrum v. Ἀκέρειαν.

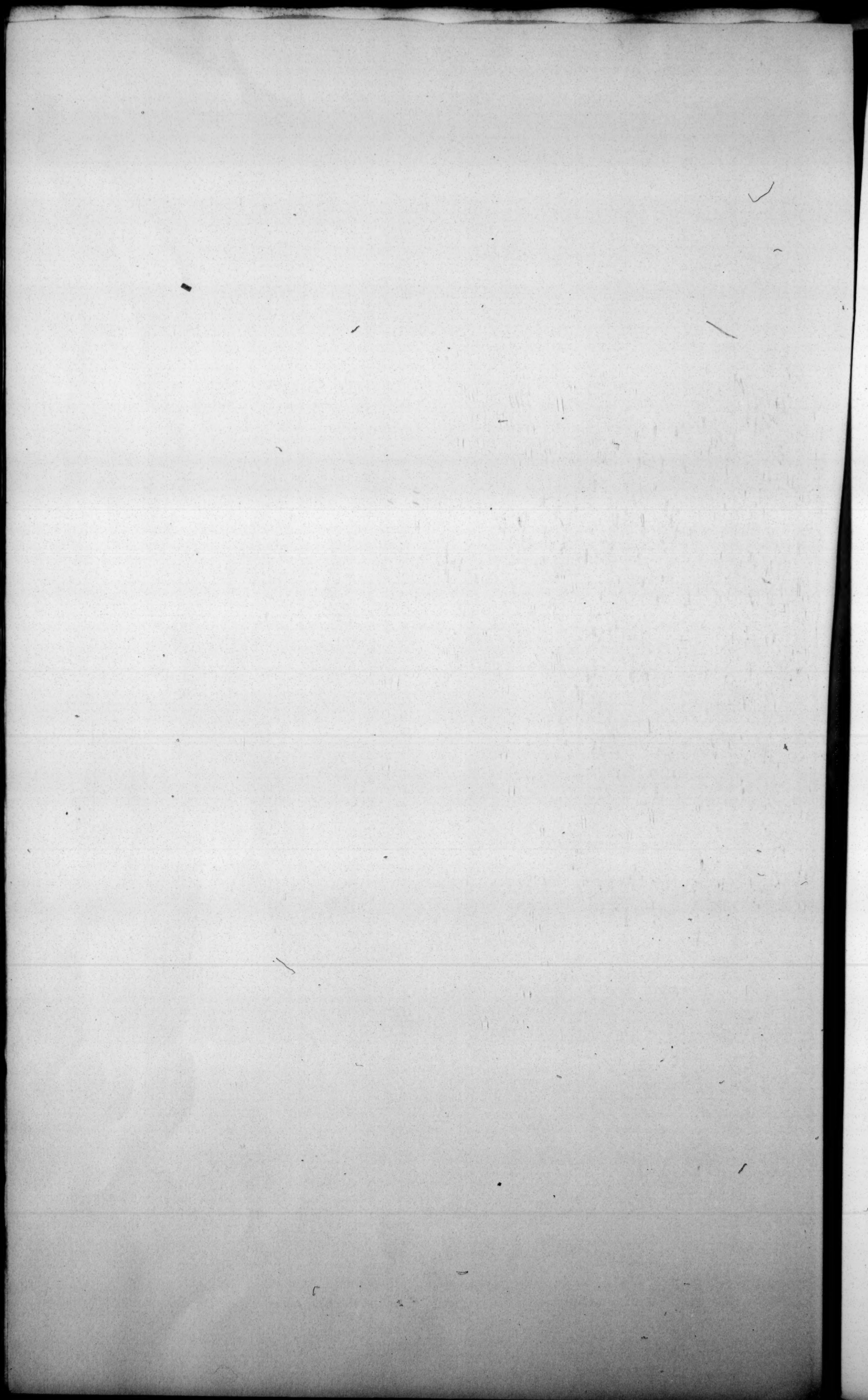
8 Ἀριστοφάνης] *Acharn.* p. 306. P.

9 Οἱ ἵπποι] Legendum puto οἱ ἵπποι.

10 Ἡπίδωρος] Vox hæc est epithetum matris apud Homerum *Il. Z. v. 251.* ubi Scholiasta: Ἡπία ἐστὶν, τῆς ἀκέρειαν, δι-
εργῆς κατὰ τὴν παιδοσοφίαν.

Thucydides V. ἡπηνήμεραν. — Cicero de
Oratore II. 86. reliquum a suis
syndaridis, quos aequè laudasset,
reteret, si ei videretur. Verba sunt
ex epistola ad Simonidem.

Rhossanus.



ἔσθ' ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων, ἐκτερόσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τῷ θαύματι, καὶ ἀνεπήδα τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατέχευτο. εἰ δὲ μὴ κινεῖτο τοιοῦτον, ἀψυχὸν ἦν ἐκεῖνο τὸ ἀγαλμα, καὶ ἄμεινον θεῖας ἐπιπνοίας. Οὕτω δὲ γινώσκον τὸ ἄρρητον ἀγαλμα τῷ αἰῶνι, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃν Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὅσιον ὄντα καὶ Ἀδωνὶ ὁμοῦ, καὶ μυστικῶς, ὡς ἀληθῶς φάναι, θεοκροσίαν. Ἐν τῇ δὲ τοῦ Ἡρακλείου τῇ φύσει καὶ πρὸς τοὺς μολυσμῶν καὶ φύσεως ἀνανόμωτον. εἰ γὰρ αἰδοῖτο φθορὰς ὥστε καὶ ὅταν γυναικὸς ἀκαθάρτη λυγρὴ ἢ κεφαλὴν ὡς καὶ χεῖμα. καὶ τοῦτο ζημεῖον ἐποιεῖτο τὸ ἀφιδρείας. Οὕτω μὲν ζῶντι ζυῶν αἰεὶ πρὸς θεοειδές. Σποθάνοντι δὲ ἐπειδὴ αἱ νομιζόμενα τοῖς ἱεροῖσι ὁ Ἀσκληπιάδης ἀποδιδόναι παρεκκλινάζοντο, ἔατε ἄλλα, καὶ ταῖς Ὅσι- εἶδος ἐπὶ τῇ ζώματι περικλυτάς, αὐτίκα φωτὶ κατελάμπετο πανταχῇ τῇ συνδόνων ἀπὸ τῶν ἀγα- γεῖν καὶ καὶ αὐτὸν κατενόητο φαντασμα- των εἶδη θεοφανείας, ἐπιδεικνύων ἡ ψυχὴν ἐν ἑαυτῇ, ποίοις ἄρα θεοῖς ἐγγόνῃ ζυῶντι. Ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ ἡ ὁράση γένεσις τῇ ὄντι μυστικῇ. λέγει γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν ἔχων τὸν κα- τασηάζοντα δάκρυον. οἷον Αἰγυπῖοι μυθολογοῦσι γενέσθαι τὸν Ὄρον, καὶ αὐτὸς τὸν Ἥλιον. τοι- γαρὸν ἐπεὶ οἱ ζυῶντες τοῖς χεῖλεσιν ὁ δάκρυ- λος, ἐδέχθη τομῆς. καὶ διέμενεν αἰεὶ τὸ χεῖλος ὑποτεμνόμενον ἰδεῖν ἅπασιν φανερόν τὸ σημεῖον τῆς ἀπορρήτης γένεσεως. ὅταν αὐτὸς καὶ εἰς τὸ τοῦτο ὡς ἠλθεν, ἐν αὐτοῖς ἐχέσθαι καὶ τελεσθεῖσι ἐνδι- αταῖς τὴν ψυχὴν οὗτοι κατ' Αἰγυπῖον μόνον κι- νοῦντι τὰς πατρίδας τελετὰς ἄλλα καὶ τὸ ἀλλοδα- πῆς, εἴπερ πρὸς κατελέλειπτο τῇ τοιοῦτων. Καὶ ἐγγόνῃ ὁ Ἡρακλῆος Βάκχος, ὡς ὄνειρος αὐτὸν κα- τεμήνυσεν. Ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐπὶ πλείον ἐν τοῖς Αἰγυπῖοις βιβλίοις ἀνατρεφείς, ἀκευδέστερος ἢ ἀμ- φὶ θεολογίαν ἢ πάτριον, δεχάς τε αὐτῆς, καὶ μέ- σα διεσκεμμένος, καὶ τὴν ἀπειρίαν ἀπεχθῶς τῇ ἐ- χράτων περάτων πολυπραγμονήσας, ὡς ἔστιν εἶδεναι σαφῶς ἀπὸ τῆς ὕμνων, ὅν συγέγραψεν εἰς τοὺς Αἰγυπῖων θεοῦς, καὶ ἀπὸ τῆς παραμαρτίας, ἢ ὥρμησε γράφειν, ἀνέχεσθαι τῇ θεολογίᾳ ἀπα- σὼν τὴν συμφωνίαν. Καὶ συγγραφῇ δὲ ἐργάσθαι, Αἰ- γυπῖων ὀνηγίων παράγματα ἀνέχεσθαι οὐκ ἐλατ- τόνων ἐτῆς ἢ περὶ μνηστέων, ἀλλὰ πλείων ὀλί- γω. Ὁ δὲ Ἡρακλῆος οὐ μόνον ἀγαθὸς ἦν, καὶ ἡ- πιος, ἀλλ' εἰχέ τι καὶ αὐτὸς τὴν πονηρίαν θυμού- μωτος, καὶ αὐτὸς αἰεὶ ἐπιβουλὰς τῇ ἀνθρώπων

1 Ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐτίμησε Ὅσιον ὄντα, καὶ Ἀδὼν. Hæc & quæ se- quuntur usque ad τὸ σημεῖον γένεσις, leguntur etiam apud Photi- um p. 1050. sed absque ulla connexionē cum iis, quæ ibi præce- dunt: ut vel dicendū sit, incuria librorum quædam ibi omīssa esse; vel, excerptorem loci istius, quisquis ille sit, officio suo negligē- ter functum esse. Sunt enim non pauca in Collectaneis Photianis, quæ non crediderim ab ipso Photio profecta esse, sed ab interpolatori- bus ejus; qui temere sæpe, & absque ullo judicio, quædam aucto- rum loca, mutilato prorsus sensu, operi illi inseruerunt. Neque

era dignoscere poterat. Confestim enim iis conspectis, cor ejus quasi vulnerabatur præ amore religionis, & tam corpore quam ani- mo exultabat, quasi Numine afflatus. Quod si ea ratione non commoveretur, inanima- tum erat simulacrum illud, & divini afflatus ex- pers. Sic cognovit arcanum simulacrum Æ- ternitatis, animatum a Deo, quem Alexandrini Osiridis simul & Adonidis nomine colunt, mystica quadam ratione, ut vere dicam, uno Numine ex diversis Diis conflato. In ejus- dem Heraisci natura quiddam etiam inerat, quod pollutiones averfabatur. Nam si mu- lierem aliquam impuram utcunque & unde- cunque loquentem audivisset, confestim ca- put ipsi dolebat; quod ipsi erat argumentum menstruorum. Sic igitur vivo quidem sem- per inerat aliquid divini. Mortuo vero illi cum Asclepiades honores sacerdotibus debi- tos reddere, & Osiridis vestibus corpus e- jus tegere pararet: confestim luce undique illuminabantur arcanæ sindonum literæ, & circa ipsum conspiciebantur formæ spectro- rum divinæ, evidenter ostendentium, quo- rum Deorum contubernalis factus esset. Fuit autem & primus ipsius ortus revera my- sticus. Fertur enim ex matris utero prodi- isse digitum silentii indicem labiis admotum habens, quo modo Ægyptii fabulose tradunt natum esse Orum, & Solem ante Orum. Quam- obrem cum is digitus labiis adhæresceret, se- ctione illi opus fuit. Et labrum incisum semper permansit, conspicuum omnibus sig- num arcanæ ejus nativitatis. Quare etiam e- jus vita talis fuit, ut ejus animus in adytis & telesteriis perpetuo versaretur: nec in Ægypto tantum patria sacra moveret, sed etiam pe- regre; si quid hujusmodi præteritum fuisset. Et Heraiscus fuit Bacchus, ut somnium indica- vit. Asclepiades vero Ægyptiorum libris diu- tius innutritus, accuratius noverat Theologi- am patriam, cujus non solum principia & me- dia animo comprehenderat, sed etiam immen- sum ejus ambitum, & extremos quoque fines curiose scrutatus fuerat: cujus rei documen- tum sunt hymni, quos in Ægyptiorum Deos conscripsit; item opus, quod scribere instituit de omnium religionum consensu. Scripsit et- iam opus, vetustissimorum Ægyptiorum res gestas, & historiam annorum paulo plus tri- ginta millium complectens. Heraiscus autem non solum erat bonus & lenis, sed etiam ei ira quædam inerat adversus malitiam, & for- titudo adversus hominum insidias. Nuf-

enim Bibliothecam Photii ab uno auctore compilatam esse, vel eo argumento satis probari posse puto, quod non solum integra in- terdum opera bis in ea recensentur; sed etiam in unius libri epitome eadem sæpe rursus, eademque auctorum loca, diversis in locis re- petantur: id quod pluribus exemplis hic probare possem, si id nunc agerem. Sed hac de re alibi forte plura.

2 Ἀναγνώσκων. Apud Photium minus recte legitur ἀναγνώσκων. 3 Ἀφιδρείας. Locus hic legitur etiam supra v. Ἀφιδρείας. Pearf.

ἀνδρὶζόμενος. οὐδ' αὖτ' ἐπὶ παλαιότητι τὸ μέτρον τῆς δι-
χαριστικῆς. ὅ, τε γὰρ Ἀμμόνιος, καὶ Ἐρυθραῖος ὁ Αἰγύ-
πιος διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετί-
λιντο παρὰ τὸν αἰὸς ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ εἰς τοὺς ἐχάτους
κινδύνους.

Ἡραίσκος. ἄνθρωπος Αἰγύπτιος. οὗτος ἦν μὲν συνειναι
δυνάμενος ἀγωνιστὴς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς. ὅθεν τῆς ἀλη-
θείας, οὐδὲ τῆς ἐξω φερούσας ὅθεν ταύτης ὁδοὺς ἀνι-
κεύσας καὶ διεξελθεῖν. οὗτος γὰρ ἐς τοῦναντίον ἐκεκλή-
ρωτο τὴν εὐμοιρίαν.

Ἡρακλεοπολίτης.

Ἡρακλῆος. γενική.

Ἡρακλῆος ἀγάλμα, βασιλεὺς ἐν τῇ δεξιτερᾷ χεὶρὶ
μῆλα γ'. ἀφ' οὗ, τὸ περὶ τὴν ψυχῆς κεκοσμηθῆναι
αὐτόν. Ἡρακλῆς ὁ Πίκης, τοῦ καὶ Διὸς, φιλόσοφος
ἄριστος. ὁ γράφεται δὲ δεξιᾷ λέοντος φορεῖν, καὶ ῥο-
παλον φέρειν, καὶ τρία μῆλα κρατῶν, ἅπερ ἀφελέ-
σθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν, τὰ ῥοπάλα φονεύσαν-
τα τὸν δράκοντα. τῷ τῆς νίκης, νικῶντα τῆς ὁπτι-
σμίας λογισμὸν, καὶ οὕτως ἔχοντα τὰ γ' μῆλα,
τῷ τῆς πρῆξις, πρῆξις ἀφ' ἧς, μὴ ὀργίζεσθαι, μὴ φιλαργυρεῖν,
μὴ φιληδοῦναι. καὶ τὸ πρῶτον τοῦ λέοντος, τὸ
γενναῖον περιβεβλημένον φρόνημα.

Ἡρακλεῶν. Αἰγύπτιος. ὅθεν κόμης Τιλώτειος, οὐ-
σης ὑπὸ τῇ Ἡρακλεῶν πόλει, γραμματικὸς. ἐπαί-
δδυσεν δὲ ἐν Ῥώμῃ. ὁ ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον
καὶ ῥαψόδιαν καὶ εἰς τοὺς Λυρικοὺς. περὶ τῶν παρ'
Ὁμήρῳ ποσειδωνικῶν ῥημάτων.

Ἡρακλεωτικός.

Ἡράκλεια. πόλις περὶ Σικελίαν, ἢ λεγομένη Μι-
νώα.

Ἡράκλεια. ὁ πολλῶν ὄντων καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἡρα-
κλεῶν, ὁ Δημοσθένους ἐν τῷ κατ' Αἰγίνην, ὅτι τῆς
ἐν Μαγαθῶν, ἢ τῆς ἐν Κυνοσάργῃ μνημονεύει. ἔσθλα
γὰρ ἀφ' οὗ πρῆξις μάστιγος ἦν Ἀθηναῖοι.

Ἡρακλεία λίθος. ἢ Μαγνητὴς, ἐλευστικὴ τῆς Σίδης.
Πισίδης,

Πάντας δ' ὑφέλκων, οἷα Μαγνητὴς λίθος.

Ἡ μάλλον εἰπεῖν, Ἡρακλείαν τῆς λίθου.

Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκυστικὸν ἔχει.

Ἡρακλείαν λίθον. πινὲς τῆς Μαγνητῆς ἀπέδδσαν.
ἀφ' οὗ τὴν Ἡράκλειαν τῆς Μαγνητῆς εἶναι. ὁ οἱ

quam vero iustitiæ limites excedebat. Nam
Ammonius & Erythraeus Ægyptius inter
se contendebant, & alter alterum in extre-
mum periculum perpetuo adducere cona-
bantur.

Ἡραίσκος. Heraiscus, vir Ægyptius. Hic
in rebus intelligendis erat acutissimus: non
autem fortis propugnator veritatis; nec qui
vias ab ea deflectentes prompte investigare
& pertransire posset. Huic enim dotes in
contrariam potius partem datæ erant.

Ἡρακλεοπολίτης. Heracleopolites.

Ἡρακλῆος. Herculis. Genitivus.

Ἡρακλῆος ἀγ. Herculis simulacrum, ge-
stans in sinistra manu tria mala; ideo quod
secundum tres animi partes ornatus esset.
Hercules filius Pici, (qui & Jupiter) Philo-
sophus optimus: qui pingi solet, pelle leo-
nina amictus, clavam ferens, ac tria poma
[manu] tenens, quæ abstulisse eum ferunt,
cum Draconem clava occidisset: id est, cum
cupidinis affectum vicisset, & sic consecutus
esset tria poma, id est, tres virtutes, nimi-
rum, non irasci, non esse avarum, nec vo-
luptatibus deditum. Exuviae leonis signifi-
cant animi generositatem & prudentiam, qua
[Hercules] præditus erat.

Ἡρακλεῶν. Heracleon, Ægyptius, ex op-
pido Tilote, quod Heracleæ subiectum est,
Grammaticus. Romæ autem docuit. Scrip-
sit commentarium in Homerum, secundum
ordinem Rhapsodiarum. Item in Lyricos.
Item de verbis Imperativis apud Homerum.

Ἡρακλεωτικός. Heracleoticus.

Ἡράκλεια. Heraclea, urbs in Sicilia, quæ
Minoa vocatur.

Ἡράκλεια. [Herculis templa.] Cum multa
Herculis templa fuerint in Attica, Demo-
sthenes in Oratione contra Æschinem, illo-
rum facit mentionem, quæ vel in Marathone,
vel in Cynofarge fuerunt. Hæc enim Athe-
nienfes in maximo honore habuerunt.

Ἡρακλεία λίθος. Magnes, ferrum attra-
hens. Pisides,

Omnes attrahens ut Magnes lapis,

Vel, ut rectius dicā, ipsum Magnetem quoque.

*Ipse enim [lapidem hunc] vi attrahendi
superat.*

Ἡρακλείαν λίθον. Quidam sic vocant lapi-
dem Magnesium, sive Magnetem; quod He-

Ἡρακλείαν λ. τ. τ. Μ. α. διὰ τὴν
Ἡράκλειαν τ. Μ. εἶναι δὲ οὐκ ἔστι
μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρα-
κλεῶν

1 Ἡραίσκος. ἀνὴρ Αἰγύπτιος. Hunc quoque articulum ex Damaſcio
descriptum esse, & res & stilus satis indicant.

2 Οὗτος ἦν μὲν συνειναι δυν. Hæc repetuntur infra v. Συνει-
ναι, ut Pearsonius monuit.

3 Ἀπὸ τῆς ἀληθείας. Infra v. Συνειναι rectius legitur ὑπὲρ τῆς ἀληθ.
quam lectionem in versione secutus sum.

4 Γράφει δὲ δεξιᾷ λέοντι. Vide quæ notavimus paulo inferi-
us ad v. Ἡρακλῆος.

5 Καὶ τὸ πρῶτον τοῦ λέοντος. Hæc verba transposita sunt, & col-
locari debuissent post verba illa, τῆς ἐλευστικῆς λογισμῶν.

6 Ἐγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον. Opus hoc Heracleonis laudant
Etymologus v. Ῥαδουζῆς, Stephanus de Urbibus v. Ἀριστεύς, &
vetus enarrator Apollonii Rhodii ad lib. 1. Argonaut. v. 769.
Eiusdem Heracleonis, absque nomine operis, meminerunt etiam

Hesychius, & Harpocratio; item Eustathius ad Il. A. p. 106. & ad
Il. E. p. 514. Supra v. Διδυμὸς ὁ Κλ. Suidas refert, Didymum
Claudium scripsisse ἐπὶ τῷ μὲν τῷ Ἡρακλεῶν. quod de hoc Hera-
cleone intelligendum esse non dubito.

7 Ἡρακλῆος ἀγ. Ex Harpocrate.

8 Δημοσθένους ἐν τῷ κατ' Αἰγίνην. Intelligenda hic est ea Oratio,
quæ in Operibus Demosthenis hodie περὶ περὶ τῆς εἰσευγωγῆς inscribi-
tur. In ea enim p. 216. B. τῆς Ἡρακλεῶν mentio fit: quamvis non
pro templo, sed festo Herculis, vox illa ibi accipiat.

9 Οἱ δὲ, ὅτι ἢ μὲν ἴππων. Verum est, quod Suidas hic notat, la-
pidem Heracleum & Magnetem a quibusdam auctoribus distingui.

Hesychius: Ἡρακλεία λίθος, ἢ ἢ ἢ Μαγνητὴς λίθος, οὗκ ὁρῶν.
ἀφ' οὗ τῆς εἰσευγωγῆς τῆς σίδερος, Ἡρακλεία ἵππος ἢ δὲ
ἵππος, περὶ τῆς εἰσευγωγῆς τῆς σίδερος. Plura de hac materia legat lector
apud Salmasium in Exercitat. Plinian. p. 775, 776.

κλειώλης. ἡ δὲ Μαγνήτις ὁμοία 70

H P

ἔστιν ἀργυρίω. ὁμοία ἔστιν, ὡς δὲ, ὅτι ἡ μὲν ἐπὶ (πρωτῆ) τὴν σιδῆρον, Ἡρακλειώτης ἡ
εὐροὶ νῦν τὰς βροτῶν γνώμας δὲ Μαγνήτις, δὲ γὰρ ὁμοία ἐστὶν ὡς Εὐραπίδης ἐν
σ. ὡ. μαγνήτις λίθος. τ. δ. ε. γ. μ. Οἰνεί.

π. ὅ. λ. ν. ὅ. τ. μαγνήτις λ. τ.
σ. α. τ. τ. θ. δ. ε. π. ὡς ἐπὶ ἀργυρίω.
Photius.

— Τὰς βροτῶν

Γνώμας σκοπῶν, ὥστε Μαγνήτις λίθος

Τὴν δὲ εἶναι ἑλκὲς, καὶ μετρίστη πάλιν.

Οὐ λέγει νῦν ὡς τὸ Μαγνήτιδος λίθου τὸν σιδῆ-
ρον, ἀλλὰ τὴν τῆς θεομύθου δόξαν ἑλκεσθαι,
πλανωμένων ὡς ἐπὶ δὲ γὰρ. Ὅτι ἀποικοὶ οἱ Ἡρα-
κλειώται.

Ἡρακλεια λυτρά. τὰ θερμά. χτ' ὅτι δὲ γὰρ γῆ
ὅτι Ἡρακλεις ἀνέδωκεν αὐτὰ τῶν Ἡρακλιδῶν. ἐξ ὧν τὰ
θερμά.

6. De Heraclea conf. Salmasius. Exerc.
p. 333. Xenophon. Anab. 5. 557. et
Hicks in Orosii Not. Brw. in
Xenoph. IV.

Ἡρακλειδῆς. 4. Εὐφρονος. 5. Φιλόσοφος. 6. Ἡρα-
κλειῶν τὸ ἐν Πόντῳ. τὸ δὲ γὰρ ἀναθῆναι τὸν Δάμι-
δος, ἐνὸς τῶν ἡμισυμύθων τῆς εἰς Ἡρακλειαν ἐκ-
θεῶν ἀπικίας. Πλάτωνος γνώμος. ἐκδημήσαν-
τος δὲ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν, παρεστάναι τὸν Ἰο-
λῆς κατελείφθη ὑπὸ αὐτοῦ. 7. οὗτο καὶ δράκοντα ἑ-
ρεσε, καὶ ἡμέρωσε, καὶ εἶχε συνδιαπύρρον αὐ-
τῶν, καὶ συγκατεδύναι. ὅς καὶ μόνος ἐπὶ τὴν κλί-
νης εὐρέθη, τοῦ Ἡρακλειδῆος κατεκλινέντος μὲν ὑμῶν,
οὐχ εὐρεθέντος δὲ. καὶ ἄλλοι μὲν αὐτὸν ἀπὸ θανάτου
ἐνόμισαν. 8. ἄλλοι δὲ ἐν Φερίῃ αὐτὸν ἐμβοληκέναι,
ὡς ἀνδρὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ θανάτου. 9. ἔγραψε
πολλά.

Ἡρακλειδῆς. Ὁξυρυγχίτης, Φιλόσοφος, ὁ τοῦ
Σαραπίωνος. 10. ὅς ἐπεκλήθη Λέμβος. γερνῶς. 11. ἐπὶ
Πτολεμαίῳ τοῦ ἑκτοῦ, ὅς τας πρὸς Ἀντίοχον ἔγραψε
Συνήκας. ἔγραψε Φιλόσοφος, καὶ ἄλλα

Ἡρακλειδῆς. 12. ὁ Λύκιος, Σοφιστής, ἔφη Νικήτης
ὁ κεκαθαμένος ἀγνοήσας ἀπερρίναι Πυγμαίων Κο-
λοσσῶν ἐφαρμόζειν.

Ἡρακλειδῆς. Ποντικός. τὸν Ἡρακλειῶν τὸν Πόν-
του. Γραμματικός. ὅς τις διδύμῳ τῶν πάντων χτ' τὴν
Ἀλεξανδρείαν ἐφείτισεν. οὗτος ἐπειδὴ ἤκουσεν Ἀπε-

1. Τὰς βροτῶν γνώμας] Adducam de hoc loco verba Salmasii in
Exercit. Plin. p. 776. "Vetus Euripidis in Oeneo sic legendi sunt.

— ἡ βροτῶν

Γνώμας σκοπῶν, ὥστε Μαγνήτις λίθος.

Τὴν δὲ εἶναι ἑλκὲς καὶ μετρίστη πάλιν.

"Difficile est primo intuitu judicare, qualis mens sit eorum homi-
num, quibuscumque converfariis. Quemadmodum enim aspectum
fallit lapis Magneticus & pro argento blanditur, quod facit ar-
gentum: ita saepe hominum mens prima fronte allicit ad bene de
se sentiendum, quae penitus postea perspecta & explorata mutare
sententiam cogit, & longe aliam parit existimationem. Ita saepe
decipimur in cognoscendis hominum moribus, ut id videantur
esse, quod non sunt. Ut Magneticus lapis id videtur, quod non
est. Hic γὰρ βροτῶν τὴν δὲ εἶναι σκοπῶν ἑλκὲς καὶ μετρίστη
πάλιν, ὡς Μαγνήτις λίθος. Insignis locus." Hic Salmasius, cui
de emendatione & interpretatione loci hujus assentior.

2. Ἀλλὰ τὴν τῆς θεομύθου δόξαν ἑλκεσθαι. Huc pertinent verba Hesychii
v. Λυδία λίθος. Αὕτη γὰρ (nempe lapis Lydius, vel Heraclius)
τὴν σιδῆρον ἱπασθῆναι. ἡ δὲ Μαγνήτις ἀπασθῆναι τὴν ὕλην, ὡς δὲ
καὶ δὲ γὰρ εἶναι.

3. Κατὰ δὲ γὰρ γῆ ὅτι Ἡρακλεις. Scholiasta Aristoph. ad Nubes,
p. 183. Ἡρακλεια λυτρά. Ἰουκός φωνή, τὴν Ἡρακλεις κατὰ δὲ γὰρ
ἀναδύναι Ἡρακλεις λυτρά θεομύθου ὕδατος, ἐξ ὧν τὴν θεομύθου
φωνήν Ἡρακλεια γίνεσθαι. Hinc igitur Suidas supplendus est, cujus
verba ultima sunt mutila. De balneis Herculanis vide etiam
Schol. Sophocli. Trachin. p. 353.

4. Ἡρακλειδῆς. Εὐφρ.] De hoc Heraclide vide Laertium lib. v.
Segm. LXXXVI.

H P

raclea in Magnesia sita sit. Alii vero [dicunt,]
lapidem Heraclium esse illum, qui ferrum at-
trahat: Magnetem vero, argento similem
esse. Unde Euripides in Oeneo:

— Mortalium

Animos explorans, ut Magnes lapis

Opiniones [hominum] allicit, & vicissim mutat.

Non dicit nunc a Magnete lapide ferrum at-
trahi; sed opinionem spectatorum, propter
falsam argenti speciem, ab eo decipi. † Hera-
cleotae erant coloni.

Ἡρακλεια λυτρά. Balnea calida. Vulcanus
enim in gratiam Herculis [fontes calidos] ex
terra erumpere jussit. Unde balnea calida [vo-
cata fuerunt Herculana.]

Ἡρακλειδῆς. Heraclides, Euphronis F. Philo-
sophus, oriundus ex Heraclea Ponti urbe. Ge-
neris vero originem referebat ad Damidem, u-
num ex iis, qui coloniam Thebis Heracleam
deduxerunt. Fuit Platonis auditor. Platone
autem in Siciliam profecto, ab ipso reli-
ctus est, ut Scholae praefect. Hic draconem
aluit, & mansuefecit, eumque cum alibi, tum
etiam in lecto secum semper habuit: qui etiam
solus in lecto inventus est, cum Heraclides fa-
nus quidem & bene valens cubitum ivisset, sed
postea repertus non fuisset. Et alii quidem ip-
sum immortalem factum fuisse putarunt. Alii
vero tradunt, ipsum se in puteum praecipitasse,
ut hominibus videretur immortalitatem con-
secutus. Multa scripsit.

Ἡρακλειδῆς. Heraclides Oxyrynchita, Phi-
losophus, Sarapionis F. qui cognomento Lem-
bus est vocatus. Vixit sub Ptolemaeo sexto, scri-
psitque foedus cum Antiocho factum. Item
Philosophica, & alia.

Ἡρακλειδῆς ὁ Λύκιος. Heraclides Lycius So-
phista librum scripsit, quem vocavit Niceta
purgatus; ignorans se Pygmaeorum spolia ap-
tare Colosso.

Ἡρακλειδῆς. Heraclides Ponticus, ex Hera-
clea, urbe Ponti, Grammaticus, qui Didymum
illum Magnum Alexandriae audivit. Hic, cum

5. Εὐφρονος.] Laertius eum dicit fuisse filium Εὐφρονης. Utra lectio praefenda sit, dictu difficile est.

6. Ἡρακλειῶν τὸ ἐν Πόντῳ.] Haec urbs multos olim celebres &
doctos viros tulit: unde Timagenes Milesius scripserat opus de
Ἡρακλειῶν, τὸ ἐν Πόντῳ. καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς λογίαν ἀνθρῶν. i. e. De
Heraclea, urbe Ponti, & viris doctis ex ea oris: teste Suida v. Τι-
μαγνῆς.

7. Οὗτο καὶ δράκοντα ἔρεσε.] Draconis ab Heraclide mansue-
facti meminit etiam Laertius lib. v. Segm. LXXXIX.

8. Ἀλλοὶ δ' ἐν Φερίῃ αὐτὸν ἐμβοληκέναι.] Legerim potius cum
Menagio ad Laertium, ἄλλοι δ' εἰς Φερίαν π αὐτὸν ἐμβοληκέναι.

9. Ἐγραψε πολλά.] Scripta ejus recenset Laertius lib. v. Segm.
LXXXVII. ubi vide Menagium. De ejusdem scriptis legendus est
Meursius in Notis ad Chalcidum, p. 10. & seq.

10. Ὁς ἐπεκλήθη Λέμβος.] Hunc Laertius in catalogo Heracli-
darum quintum recenset. Vide etiam de eo Jonfium de Scriptor.
Histor. Philos. l. II. c. XI.

11. Ἐπὶ Πτολεμαίῳ ἑκτῷ.] Id est, sub Ptolemaeo Philometore,
circa Olymp. CL.

12. Ἡρακλειδῆς ὁ Λύκιος, Σοφ. ἔφη. Νικήτης.] Haec sunt corrupta
& mutila, & negligenter prorsus excerpta ex Philostrato de Vita So-
phist. l. I. p. 513. ubi sic legitur: Τὸν δὲ ἀνδρὰ τῶν τοῦ γένους ὕ-
στατον Ἡρακλειδῆς ὁ Λύκιος σοφιστὴς διορθώμενος, ἐπὶ γὰρ Νικήτην
τὸν κατεργασμένον. ἡγήσατο δὲ ἀπερρίναι Πυγμαίων Κολοσσῶν ἱφαρμό-
ζων. i. e. Virum vero hunc postea Heraclides Lycius Sophista emen-
davit opere quodam, quod inscripsit Niceta purgatus. Sed ignoravit,
se Pygmaeorum spolia Colosso aptare. Quis Criticorum, vel acutis-
simus, absque hac luce tenebras Suidae discutere potuisset?

* Conf. Kuster. in Suid. Voc. Ἀπερρίναι. 8063
Vol. I. 94. Not. 3

ος, ὃς Ἀειτάρχης μαθητὴς, εὐδοκίμουτος χτ' ἢ
Ῥάμιον, πολλά τε τὸν Δίδυμον ἀφασύροντος, ἔ-
γραψε μέγας Σαπφικῶς, ἥτοι Φαλακκίῳ, βιβλία
γ', δυσερμήνευτα, καὶ πολλὰ τὴν Σπείαν ἔχοντα
παραλλομένων ζητίσεων. ἅπανα Λέσχας ἐκά-
λεσεν. εἰς Ῥάμιον δὲ κομίσας, καὶ τοῦ Ἀπερος χα-
ταφανείς, χατέμεινε χολάζων ἐν αὐτῇ ἐπὶ Κλαυ-
δίου καὶ Νέρωνος. Ἐγραψε δὲ καὶ ποιήματα Ἐπικά
πολλά.

Ἡράκλειος ἡλια.

Ἡράκλειος. Βασιλεὺς Ῥωμαίων. Οὗτος ἔσπετο
Ἀθανασίῳ, Πατριάρχῃ Ἰακωβιτῶν, καὶ Σεργίῳ τοῦ
Σύρου, Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς Μονο-
θεϊστῶν ἐξουκλίσει. Ἡρακλείῳ τῷ βασιλεῖ, ὅντι ἐν
Περσίδι, ἐτελεύτησαν δύο υἱοί, καὶ β' θυγατέρες.
Ἀυτὸς δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ξύλα ἐσφραγισμένα,
καθάπερ ἐλήφθη παραμεινάντα, εἰς τὰ Ἱερο-
σόλυμα ἀφίκετο, καὶ Μοδέστῳ τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ
τῷ αὐτοῦ Κλήρῳ, τὰτα ὑπέδειξε. Οἱ δὲ τιμὴν τε
σφραγίδα σῶαν ἐπετήνωσκον, καὶ ἀνέπαφον, τὴν τε
κλειδα, τὴν παρ' αὐτῷ, ἤγαγον, καὶ προσκύνησαν,
καὶ ὑψώσαν. καὶ ἐς τὸ Βυζάντιον ἐξέπεμψεν ὁ βα-
σιλεὺς ἃ δὴ Σεργίος Ἀρχιερεὺς εἰς Βλάχερνα ὑπε-
δέξατο. καὶ μετ' οὐ πολὺ Ἡράκλειος εἰς Βυζάν-
τιον ἔρχεται, δεχθεὶς μὲν πολλῆς εὐφημίας. Ὁ αὐτὸς
Ἡράκλειος ἐκ Περσῶν εἰς τὸ Βυζάντιον δ' ἦεν ἐλέ-
φαντας, οὓς δὴ καὶ εἰς τοὺς ἰπποκίους ἀγῶνας ἐχει-
ράμεινεν ἐπὶ τῇ τῇ πόλεως τέρει, πάσαις δωρεαῖς
φιλοτιμησάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἐλὼν ἐκ τῆς οὐσίας
τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς βασιλείας ἀμείνεν αὐ-
τῇ τε, καὶ τῷ κατ' αὐτὴν Κλήρῳ, ἐτήσια χεῖ-
ματὰ ἔταξε παρέχεσθαι. Καὶ Κωνσταντῖνον υἱὸν αὐ-
τοῦ πρὸς τὸν ἀντιπάλιν ὑπαγεῖν. Ἡράκλειόν τε, τὸν
Μαρτίνου, Καίσαρα παραχρῆμα. πυρόμενος δὲ Σπο-
ραντῖνον, ἐν τοῖς εἰς τὰ ἡλια παλατίοις διέτριβε. καὶ
Συναγαγὼν ὁ ὑπαρχος, καὶ συζεύξας πλοῖα εἰς τὸν
πορθμὸν τοῦ χαλκιδόνος στενοῦ, διέβη χτ' ἔως
ἀκτὸς τοῦ χαλκιδόνος κόλπου Φιδάλιας. καὶ διὰ
τῆς γέφυρας τοῦ χαλκιδόνος βαρύνουσα ποταμὸς
εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθε. Ὑδρῶν δὲ τῶν βασιλείας. Ἐπὶ
τῆς βασιλείας Ἡρακλείου σ' ἡλιόδους ἀνδρῶν δι-
φθάρσαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρας πολέμῳ. Ὁ δὲ βα-
σιλεὺς Ἡράκλειος χεῖματὰ πλείστα, καὶ χρυσόν, καὶ
ἀργύρον, καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἀπὸ τῶν
γέροντων ἐπὶ Σεργίῳ Πατριάρχῃ.

Ἡράκλειος. στρατηγὸς γεγωνὸς ἐπὶ Ζήνωνος οἱ
μὲν πολέμοι καὶ πρὸς τὸν ἐγγύθεν ἐς πολέμους ἐ-
ποίησεν. οὐ μὲν τοι τὸ πρὸς τὸν ἐγγύθεν εἶχεν ἐν τοῖς κιν-

1 Ἀπὸ Λέσχας ἐκάλεσεν.] Hinc colligo, Heraclidem hunc esse eundem, quem Laertius in Catalogo Heraclidarum secundum recenset, & Φλακκίῳ conscripsisse refert. Λέχη enim interdum φλακκίῳ significat. Vide Suidam infra v. Λέχη.

2 Ἡράκλειος. Βασιλεὺς Ῥώμης.] Hunc articulum Suidas descrip- sit ex aliquo Historicorum Graecorum, quos injuria temporum no- bis eripuit.

3 Ἀθανασίῳ Πατριάρχῃ.] De eo vide Cedrenum, p. 420.

4 Ἀυτὸς δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ξύλα.] Cedrenus p. 420. ean-

audivisset Aprum, Aristarchi discipulum, qui Romae celebre nomen habebat, & Didymum frequenter perfringebat, Sapphico sive Phalacio versu tres scripsit libros, explicatu difficiles, multisque & dubiis quaestionibus ple- nos; quos *Leschas* vocavit. Cum autem Ro- mam eos tulisset, & Aprum adversarium se ostendisset, sub Claudio & Nerone ibi reman- sit, ludumque literarium aperuit. Multa etiam scripsit poemata Epica.

Ἡράκλειος ἡλια. Herculis columnæ.

Ἡράκλειος. Heraclius, Romanorum Im- perator. Hic ab Athanasio, Jacobitarum Pa- triarcha, & Sergio Syro, [Patriarcha] C. Polis, ad hæresin Monothelitarum pertractus est. Heraclio Imperatori, in Perside agenti, filii duo duæque filiae obierunt. Ipse vero cum vivificis [Crucis] lignis obfignatis, quemad- modum ea acceperat, Hierosolyma profectus est, eaque Modesto, summo Pontifici, e- jusque Clero monstravit. Hi vero & sigil- lum incolume & intactum agnoverunt, & clavem ab ipso traditam acceperunt, & in altum sublatam adorarunt. Imperator vero ea Byzantium misit: quæ Sergius summus Pontifex in Blachernis reposuit. Nec multo post Heraclius Byzantium ivit; ubi magno populi plausu exceptus fuit. Idem Heraclius ex Perside quatuor elephantes Byzantium du- xit, quos ad civitatis oblectationem in cer- taminibus equestribus publice spectandos exhi- buit, nullo munificentiae genere prætermisso. Quoniam autem de opibus Magnæ Ecclesiæ pecuniam sumpserat, constituit, ut ipsi, ejus- que Clero, ex Imperatorio fisco annua pecu- nia penderetur. Constantinum filium suum Consulem fecit, & Heraclium, ex Martina sus- ceptum, Cæsarem designavit. Cum autem ejus mortem audivisset, in Erianis Palatiis ver- sabatur. Præfectus autem conductis & con- junctis navigiis in freto, quod Stenum voca- tur, transiit juxta littora sinus, qui vocatur Phidalia, & per pontem Barybyssi fluvii, sic vocati, in urbem ingressus est. Vitam autem aqua intercure finivit. Sub hoc Imperatore Heraclio cc. millia virorum in bello Maurico perierunt. Hic Imperator Heraclius magnam vim pecuniæ, & auri, & argenti, & gemma- rum pretiosarum [in urbem] misit, quæ Ser- gii Patriarchæ tempore omnia submersa fue- runt.

Ἡράκλειος. Heraclius. Fuit sub Zenone co- piarum dux, homo quidem audax, & ad bella ineunda promptus: sed nulla in periculis pru-

dem historiam narrans ait: Ἀπὸ τῶν ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλίδων ἐπὶ τὴν Ἱερουσόλυμα ἐπεσύνθη, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν τῶν ΖΩΟΠΟΙΑ ΕΥΛΑ. &c.

5 Ἐν τοῖς εἰς τὴν ἡλια παλατίοις διέτριβε.] Quoniam locum hunc suspectum habeo, nec scire me fateor, quid sibi velint verba illa, εἰς τὴν ἡλια, versionem Porti qualemcunque hic retinui.

6 Τῷ χαλκιδόνος στενοῦ.] Freti hujus quod στενὸν (i. e. angustum) vocabatur, meminit etiam Constantinus Porphyrogeneta de Admi- nistr. Imper. c. li. ubi vide Meursium.

δύοις οὐδὲ βελίω πρῶτον ποιησάμενος, ὅρμα
πρὸς ὃ ἐσπύδα πρῶτον ἀλλ' ἔξω τοῦ λογιμοῦ
πρὸς τὰ ἔργα ἐχρῆτο, καὶ τὸ ἐμπλήκως ὅζον ἐν
ἀνδρὸς μοῖρα ἐτίθετο. ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὕπε-
ρον ἐσφίλει.

Ἡράκλειος ψάρα. ἡ δυοῖς ἀπὸ τοῦ. ἡ Ἡρα-
κλείων λυτῶν δευτέρῃ πρὸς θεραπείαν. ἡ γὰρ Ἀ-
θηναίᾳ τῷ Ἡρακλεῖ πολλὰ ἀνέκε λυτὰ, πρὸς ἀνά-
παυσιν πόνων.

Ἡρακλείωτης. ὁ δὲ πρὸ Ἡρακλείας.

Ἡράκλειος. ὁ χετλιαστὴν Φωνή. οὗτος γὰρ ὁ Ἡρα-
κλῆς εἰς ὅτι κερῖαν ἐκάλειτο, ὡς ἀλεξίχρατος τοῖς
χετλια πάσχον.

Ἡράκλειος. ἐπίθεγμα θαυμαστικόν. τὸ δὲ Ἡρα-
κλῆς, κληρικὴ πᾶσις. ὡς περ τὸ, ὃ Δάματερ ἔ
ἡ Δημητρὶ ἀφ' ἑξῆς. ὅτι κερῖαν δὲ τοὺς Ἡρα-
κλείδας ὁμοίως. Μένανδρος. Ἀλλ' ὃ Ἡρακλείδης,
καὶ θεοί.

Ἡράκλειτος. ὄνομα κύριον. Ἡράκλειος ἔφη,
ὀλιγωρεῖν πάντι ὃ σώματι, καὶ νομίζειν αὐτὸ καὶ
κοπεῖν ἐκ βελήστερον ἐκ ὃ ῥά τινος δὲ αὐτῷ τὰς
θεραπείας ἀποπληρῆν, ὥς ἀνὸ θεὸς ὡς περ ὀργάνῳ
τῷ σώματι χρῆσθαι ὅτι τῇ.

Ἡράκλειος. ὁ Βλόσωνος, ἡ Βλεύωνος οἱ δὲ
Ἡρακλῆς. Ἐφέσιος, φιλόσοφος φυσικός, ὃς ἐπεκλήθη
σκοτεινός. Οὗτος ἑμαθῆθαι οὐδὲν τῷ φιλοσό-
φῳ φύσις δὲ καὶ ὅτι μελέει ἡ σκία. Οὗτος ὕψω-
πίαςας οὐκ ἐνεδίδου τοῖς ἰατροῖς, ἡ περ ἐβούλοντο
θεραπεύειν αὐτὸν ἀλλ' αὐτὸς βολβίτω χρίσας ὅλον
ἑαυτὸν, εἴασε ξηρανθῆναι τοῦτο ὡς ἡλίου, καὶ
κεῖνον αὐτὸν κυλῖς πρὸς ἐλθῆσαι διέσπασαν. οἱ
δὲ ἀμφοτέρωθεν φασὶν ἀποθανεῖν. πινὲς δὲ αὐτὸν
ἔφασαν ἀφ' αὐτοῦ ξυνοφάνης, καὶ Ἰπώατος, τοῦ
Πυθαγορείου. Ἦν δὲ ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιάδῳ, ἐπὶ Δα-
ρείῳ ἔφασκε καὶ ἔγραψε πολλὰ ποιητικῶς. Ἐν
τῷ Δελφίῳ κολυμβητοῦ.

Ἡρακλείη βίη. ἡ ἔφ' Ἡρακλῆος.

Ἡρακλῆς. ὁ Ἀλκμήνης υἱός. τοῦτον φιλόσοφον
ἰσοῦσι, καὶ γράφουσι δὲ ἀνὸ λέοντος φοροῦντα, καὶ ῥο-
παλον φέροντα, καὶ γ' μῆλα κρατοῦντα. ὁ ἄπερ
τρία μῆλα νικῶντα τὸν πολυποίκιλον τὸν πινυγῶν ὅτι
θυμίας λογιμὸν, ἀφ' ὃ ῥοπαλον τὸν φιλοσοφίας, ἀ-
φελῆσαι ἐμβολόγησαν, ἔχοντα πρὸς βόλαιον τὸν φε-
ρήμα, ὡς δὲ ἀνὸ λέοντος. καὶ οὕτω φονεύσας τὸν
ῥοπαλὸν τὸν δράκοντα τὸν ὀφθαλμίας, ἀφείλετο τὰ τρία

1 Ἡ γὰρ Ἀθηναίᾳ τῷ Ἡρακλεῖ. Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 183. E. Ὁ δὲ φασὶν, ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ μορφήσαντι ἡ Ἀθηναίη θεομῶ λυτὰ ἐπαφῆκεν. Vide etiam Schol. Sophocli. Trachin. p. 353. item Hesych. v. Ἡρακλῆα λυτῶν. & Eustath. ad Odys. 6. p. 1594.

2 Ἡράκλειος. χετλιαστὴν. Ex Schol. Aristoph. ad Acharn. p. 385. F.

3 Ἡράκλειος ἔφη. ὀλιγορῶν. Hæc Suidas descripsit ex Juliani Oratione vii. p. 421. ut optime observavit Valefius ad Orationem Eusebii de laudibus Constantini, p. 287. Apud Julianum tamen hic locus hodie corruptus & mutilus legitur, qui proinde ex Suida supplendus est.

4 Κοπεῖν ἐκ βελήστερον. Heracliti dictum fuit, νέκεις κοπεῖν ἐκ βελήστερον, cujus meminit Strabo in fine libri xvi. Hinc proverbialis locutio manavit, κοπεῖν ἐκ βελήστερον, de homine nullius pretii. Pollux l. v. c. XLVI. Κοπεῖν ἐκ βελήστερον, εἰ γὰρ καὶ Ἡ-

dentia utebatur, neque re ante deliberata ag-
grediebatur id, quod facere destinaverat; sed
absque consilio ad res gerendas accedebat,
inconsultam celeritatem viro forti convenire
existimans: quæ res fortunas ejus graviter tan-
dem afflixit.

Ἡράκλειος ψάρα. [Herculana scabies.] Id
est, curatu difficilis, quæ balneis Herculianis
indiget ad sanationem. Minerva enim Herculi
multos fontes aperuit, quibus se ablueret, &
corpus laboribus confectum recrearet.

Ἡρακλείωτης. Heracleota.

Ἡράκλειος. O Hercules. Vox lamentantis.
Hic enim Hercules, ut malorum propulsator, ad
opem ferendam implorabatur ab illis, qui gra-
via mala patiebantur.

Ἡράκλειος. O Hercules. Admirantis adver-
bium. Ἡρακλῆς vero est vocativus casus. Eo-
dem modo, quo ὃ Δάματερ ab ἡ Δημητρὶ differt.
Similiter etiam Heraclidas invocant. Menan-
der: Sed ὃ Heraclida & Dii.

Ἡράκλειτος. Nomen proprium. Heraclitus
dicebat se prorsus contemnere corpus, & id
vel stercore vilius judicare, facillimaque ra-
tione se naturæ desiderii satisfacere, quam-
diu Deus corpore, ut instrumento, uti ju-
beret.

Ἡράκλειος. Heraclitus, Blofonis, seu Bleu-
tonis filius: secundum alios vero, Horacini:
Ephesius, Philosophus Physicus, qui cognomine
vocatus est σκοτεινός, i. e. Obscurus. Hic nul-
lius Philosophi discipulus fuit: sed naturæ
beneficio & suapte industria ingenium exco-
luit. Idem, aqua intercute laborans, se medi-
cis non præbuit curandum, ut ipsi volebant, sed
corpus suum fimo bibulo illitum Soli fican-
dum exposuit. Sic vero cum jacentem canes
accedentes dilacerarunt. Alii vero ipsum ob-
rutum arena periisse dicunt. Quidam tamen
tradunt eum Xenophanis, & Hippasii Pythago-
rei, auditorem fuisse. Vixit autem Olympiadē
LXIX, sub Dario Hytaspis filio. Multa autem
poetice scripsit. Quære in Δελφίῳ κολυμβητοῦ.

Ἡρακλείη. βίη Vis Herculis.

Ἡρακλῆς. Hercules. Alcmenæ filius. Hunc
tradunt fuisse Philosophū: eundemque pin-
gunt pelle leonina amictum, & clavam feren-
tem, ac tria poma manu tenentem, quæ abstu-
lisse dicitur, cum Draconem clava occidisset:
id est, cum varium malæ cupidinis affectum,
prudentia, quasi exuviis leonis, tectus, phi-
losophiæ clava peremisset. Et sic Dracone cu-
piditatis clava occiso, abstulit tria poma, id

ἐκείνου λένειν. Vide Valefium ad Eusebium loco laudato.

5 Ἡράκλειος. Βλόσων,] De hoc Heraclito legendus est Laertius l. ix.

6 Βλεύωνος. ἡ Βλ. ὁ δὲ Ὡρακλῆς] Laertius paulo aliter: Ἡ-

ρακλείος. Βλεύωνος, ἡ (ὡς πινεῖ) Ἡρακλείος.

7 Ἐμφορῆσαι ἐν τῷ φιλ.] Vide Menag. ad Laert. ix.

Segm. iv.

8 Ἡρακλῆς. Ἀλκμήνης υἱός] Totum hunc articulum descripsit
Suidas ex Johanne Antiocheno, vel potius Collectaneis Constanti-
ni Porphyrog. a Valefio editis, p. 778. Eadem quoque ἀπολιξεί
pene leguntur apud Cedrenum, p. 18.

9 Ἀφ' ὃ μῆλα νικῶντα τὸν πολυπ.] Locus hic apud Johan-
nem Antiochenum & Cedrenum ita legitur: Ἀφ' ὃ τρία μῆλα ἀφί-
λως αὐτὸν ἐμβολόγησαν, τὸν ῥοπαλὸν φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τὸν
νικῶντα τὸν πολυποίκιλον, &c.

μῆλα.

Ἡράκλειος. Phobius cum Suid.
convenit, om. ἡ ἀντὶ Δημητρὶ, et
inf. καὶ inter δὲ et ἰσ, et om. ὡ
post Ἀλλ'.

μῆλα· ὃ ὅτι τὰς τρεῖς ἀρετὰς τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, καὶ τὸ μὴ φιληδονεῖν. Ἀφ' ἧς ὁ ῥοπάλης ἔκαρτεσκεν ψυχῆς, καὶ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ ἔσται καὶ ὡφελὲς λογισμὸς ἐνίκουσι· τὸν ἰὸν δὲ Φαύλης ὀπισθυμίας, φιλοσοφίας ἀχρεΐατος.

Ἡρακλῆς. ὄνομα κύριον.

Ἡρακλῆς. ἀέριον ἔχει κλέος. οἷον μέγα, καὶ περὶ εὐδοκίαν. Ἀνεφάνη δὲ ἐπὶ Μίνω· Ἡρακλῆς Τυρίου, ὅς ἐστι βασιλεὺς τῆς καλυμμένης κογχύλης, ἀπὸ κυνὸς αἵματι χθέντος τὰς σιαγένας· καὶ παροργισθεὶς Φοίνικι τὰ βασιλεῖ, ὅς πρῶτος ἐφόρησε πορφύραν.

Ἡρακλῆς ξινίξει. παροιμία ἐπὶ τῷ βραδυνόντων. οἱ γὰρ ἀποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα, βραδύνουσι. ὁ πολυφάγος γὰρ ὁ ἦρως. Ἡ ἐτυμολογία δὲ κλήσεως, ἀπὸ πινος λησμοῦ.

Ἡρακλῆς δὲ σε φοῖβε· ἐπώνυμον ἐξονομαζέει.

Ἡρα γὰρ ἀνδρῶπιτι φέρω, κλέει· ἀφ' ἧτος ἔχεις.

Ἡρανος. Παῦλος Σιληνιάρειος.

Ἰλαρι τολμήεντι μεγαδενὲς ἦρως γαίης.

πρὸς βασιλέα Ἰβητιανὸν ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς ἀγίας Σοφίας.

Ἡραγεν. ἥρως.

Ἡρασαμίην. ἡράδην.

Ἡρας δὲ δεσμούς· ἀπὸ υἱέος. Πλάτων Πολιτείας β'. οὕτω γραπτόν. ὡς Πινδαρος γὰρ ἀπὸ Ἡρακλῆος δεσμεύεται ἐν τῷ ὕμνῳ αὐτοῦ καὶ ἀσκηθεὶς ἐν θρόνῳ ὃν οὐκ ἀγνοοῦσαντες, γράψουσιν ἀπὸ Διὸς καὶ Φασι δεθῆναι αὐτὴν ὅπως βλεψάσαν Ἡρακλῆα. Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κομμοσῶν, ἡ Ἡρακλῆος.

Ἡρασον. ἔκρουον. ἐπληττον. ἐβλασφήμουν.

Μαθόντες, ἀμφείπουν. εἴτ' οὐκ ἔδιδον.

Ἡρασον ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

ἀνὰ τὸν πᾶντες ὁμοφρονῶς. Καὶ αὐτῶς.

Αὐτὰρ ὁ πεπαισμένην μέγα τύμπανον ἔρχετο χρεῖ.

1 Τὸν ἰὸν] Apud Joh. Antioch. legitur, τὸν ἰὸν, quod corruptum esse existimo. Cedrenus vero habet, τὸν ἰὸν τὸν Φαύλης ὀπισθυμίας ἀχρεΐατος.

2 Ὅς εὖρε τὴν βαφὴν] Historiam inventæ ab Hercule Tyrio purpuræ prolixius enarrant Palæphatus apud Chronicum Alexandrinum auctorem, & Cedrenus in Compendio Histor. p. 18, 19. quos consule.

3 Πολυφάγος γὰρ ὁ ἦρως] Herculis edacitas nota est ex veteribus scriptoribus. Vide quæ de ea notavit Brodæus ad Antholog. l. 1. f. 104. Eandem perstringit vetus Epigramma, quod in vulgatis Anthologiæ codicibus corruptum circumfertur, sed emendatur & illustratur a Salmasio in Notis ad Inscript. Herod. Attic. p. 13.

4 Ἡρακλῆς δὲ σε φοῖβε.] Idem Oraculum citat Eustath. ad Il. E. p. 561. ubi de etymologia Herculis agit.

5 Ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς ἀγίας Σοφίας.] Id est, in Ecphrasi Templi, quod S. Sophiæ memoriæ dedicatum erat Constantinopoli. Vide Reines. Var. Lect. l. 111. p. 471.

6 Ἡρας δὲ δεσμούς.] Sic ex Platone locum hunc emendavi. Ante enim legebatur Ἡρα δὲ δεσμός: quod vel series literarum respicit. Locus autem integer apud Platonem de Republ. 11. p. 430. B. ita legitur: Ἡρας δὲ δεσμούς· ἀπὸ υἱέος, καὶ Ἡρακλῆος ῥήγας ἀπὸ κυνὸς αἵματι χθέντος τὰς σιαγένας, & Ἡρακλῆος, ὅς πρῶτος ἐφόρησε πορφύραν.

7 Κλήμης] Clementem hunc etiam alibi Suidas laudat: ejus-

Tom. II.

est, tres virtutes, scilicet, non irasci, non esse avarum, nec voluptatibus deditum. Clava enim fortis & constantis animi, & prudentiæ simul atque audaciæ lorica, venenum malæ cupiditatis superavit, & philosophiam usque ad mortem coluit.

Ἡρακλῆς. Hercules. Nomen proprium.

Ἡρακλῆς. Hercules. Nomen habuit ἀέριον, i. e. magnum & celebre. Sub Minoë autem existit Hercules Tyrius, qui purpuræ tincturam invenit, cane maxillas [sanguine conchylii] cruentante: eamque obtulit Phœnici Regi, qui primus purpuram gestavit.

Ἡρακλῆς ξινίξειται. Hercules hospitio excipitur. Proverbium in cunctantes. Qui enim Herculem hospitio excipiebant, cunctabantur, quod heros iste edax esset. † Etymologia nominis hujus ex quodam Oraculo [manavit].

Herculem te Phæbus vere nominat; Gratam enim opem hominibus ferens, immortalem gloriam consequeris.

Ἡρανος. [Princeps.] Paulus Silentarius:

Propitius sis audaci valde potens Princeps terræ.

Ad Imperatorem Justinianum in Ecphrasi sanctæ Sophiæ.

Ἡραγεν. Aptavit.

Ἡρασαμίην. Amavi.

Ἡρας δὲ δεσμούς. Junonis vero vincula, quæ a filio [passa est]. Plato lib. 11. de Republica. Sic enim est scribendum. Apud Pindarum enim [Juno] vincitur a Vulcano, in throno, quem ipse fabricaverat. Quod quidam ignorantes, a Jove eam scribunt vinctam fuisse; & quidem ideo, quod Herculi insidiata esset. Clemens. Historia hæc legitur etiam apud Epicharmum in Comæstis, vel Vulcano.

Ἡρασον. Pulsabant. Percutiebant. Maledictis insectabantur.

Quem cum vidissent, eum circumsteterunt, & convitiis hinc & inde pulsarunt. Id est, omnes simul, & uno quasi ore. Et iterum: Sed ille expansa manu magnum tympanum te-

demque cum laude meminit Cedrenus in Compend. Histor. p. 19. C. 8 Μαθόντες, ἀμφ.] Ex Sophocl. Aj. Flag. p. 44. ut Portus observaverat.

9 Αὐτὰρ ὁ πεπαισμένην μέγα τύμπανον ἔρχετο χρεῖ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Gallum, sive Cybeles sacerdotem, qui strepitu tympani leonem fugaverat. Epigramma istud, quod nondum a quodam editum esse memini, ex Anthologia MS. integrum hic sub-

Χειμῶντι νιφίδι κατὰ λυγρὴν ἡνίκ' ἀλύξας

Γάλαθ' ἐρημίσιν ἔλυσ' ἀπὸ σπινθάρων

Ἰετὸν ἀρπύριον ἀπὸ μὲν ἔλατο, δὲ κατ' ἔχον

Βαφύλῳ εἰς κελύφην ἀπ' ἀπὸν ἔκτο λείων.

Αὐτὰρ ὁ πεπαισμένην μέγα τύμπανον ἔρχετο χρεῖ.

Ἡραγεν· καυχήσῃ δ' ἴσχαν ἀντὶ τοῦ ἀπαι.

Οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν νόμον ὑλοτόμου θύρῳ

Μείων, ἀν' ὅλῃν δ' ὠκὺς ἴδων ἔρπον.

Δείσας ἡμιγυῖα καὶ θύρας λατρεῖν· ὅς περὶ τῶν

Ἐνδὲ καὶ τῷ θεῷ ἐπὶ τῷ πλοκάμῳ.

Hibernum nivis casum cum fugiens

Gallus desertam subiisset rupem,

Et vix comas absterfa pluvias siccasset, vestigia ejus secutus

Valde vorax in cavum specum venit leo.

Ille vero expansa magnum tympanum manu tenuit.

Et pulsavit: strepitu vero totum antrum resonavit.

K

Ἡραγεν.

Ἡρας δεσμούς· ἀπὸ υἱέος. Πολυφάγος γὰρ ὁ ἦρως. Πινδαρος γὰρ ἀπὸ Ἡρακλῆος δεσμεύεται ἐν τῷ ὕμνῳ αὐτοῦ καὶ ἀσκηθεὶς ἐν θρόνῳ ὃν οὐκ ἀγνοοῦσαντες, γράψουσιν ἀπὸ Διὸς καὶ Φασι δεθῆναι αὐτὴν ὅπως βλεψάσαν Ἡρακλῆα. Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κομμοσῶν, ἡ Ἡρακλῆος.

Simonides. Brunck. Anal. I. 147. CXII.

Simonides. Brunck. Anal. I. 147. CXII.

Ἡραξεν. καναχῇ δὲ ἴαχεν ἄνδρον ἅπαν.

Ἡρατο. ἠύξατο.

Ἡερολαδικώς.

Ἡρδαλωμένος. λεωρὸς, καὶ μεμιασμένος. καὶ Ἡρ-
δαλωσεν. ἠσφόλωσεν.

Ἡρδιον. ὁφειφανὲς ἄρμα σκεπαζόν.

Ἡραία. πόλις.

Ἡραῖον. ὁ τῆς Ἡρας ναός.

Ἡραῖον. τειχός. ὄνομα πόλεως. ἢ χωρίον ἐστὶν ἐν
Θρακίᾳ. ὡς Σαμίων δὲ ὠκίωθη. καὶ Ἡραῖον.

Ἡραιωμένος. ὁρεαῖος ὄντι.

Ἡρέμα. ἀτρεμέας. καὶ ἡρεμέως, καὶ ἡρεμῶ, ἡσύ-
χω.

Ἡρημα. αἰπαλικῇ.

Ἡρεμία. ἀρεμία πῆς οὔσα, καὶ ἡρεσίαν ἔχει, καὶ ἡρεμῶ, ἡσυχία.

Ἡρεσιόμην. αἰπαλικῇ. εἰλόμην. ἐξελεξάμην.

Ἡρετο. ἠρώτα. ἔλεγε. ἢ ἠρώτησε. καίτοι δὲ καὶ
ἐπὶ τῇ ἐπαίρει τῶν φρονήματι.

Ἡρη. ἐλάμβανεν.

Ἡρεῖδεν. ἠφειν. ἔπεμπε. ἢ ἔπει ἠρεῖδε καὶ τῶν
ἰππέων.

Ἡρεκον. ἔρχον. Ἡρεκον ἠρόνα δῖαν.

Ἡρεκός. ὁρώσας, καὶ ὑπακρυβίστας. καὶ ἢ Ἡ-
ρεισεν, ἠκρυβίσεν.

Ἡρεῖτο. ἐπεθύμει. ἐλάμβανε. ἢ Πολλάκις καὶ οὐ
μόνον τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα ἢ ἐσπιοποιεῖτο, καὶ
ἢ ὡς τὸ δειπνῶν ὡδασκευὰς τὰ πολυτελῆ τῇ
δημοσίᾳ ἢ ἀπερβύετο.

Ἡρεῖτο. ἐξελέγετο. ὡς ἐκλεῖνεν. ἢ Ἡρεῖτο δὲ ὁ-
πίσιν καὶ χληκῶ, ἢ ἐμφορομένη τοῖς ἐδάφειν.

Ἡρεῖτο. ἐπορθεῖτο.

Ἡρη. ἢ Ἡρα. καὶ κλίνῃ Ἡρης.

Ἡρηήχασι. πεπορθηχάσι. καὶ Ἡρηιόχες. πεπορ-
θηκότες.

Ἡρηιόμην. κεχρηστονημόμην καὶ Ἡρηιόμην, ὅτι-

Neque sonum Cybela sacrum sylvestris leo
Tulit, sed cito nemorosum reperit montem,
Timens semivirum Dea ministrum: qui hac Rheia
Indumenta et flavos suspendit cinctos.

Epigrammatis huius membra variis in locis dispersa leguntur apud
Suidam, nimirum v. Ἀπυροξέμην. v. Βυφάγῳ. v. Ἐνδυνῶ. v.
Καπύλῳ. v. Ὀρεῖα, & v. Λαίτῳ. Similis argumenti Epigram-
mata leguntur etiam in Anthologia edita l. i. p. 70, 71.

1 Ἡρδιον.] Dux priores literæ in hac voce transpositæ sunt. Le-
gendum enim est Ἡρδιον, i. e. rheda. Hesychius, Ἡρδιον, ἄρμα ὄντι. Et
alibi, Ἡρδιον, καρὸν, i. e. Carrucarum. Glossæ veteres: Reda,
καρὸν, ῥαῖδιον.

2 Ἡραῖον τειχῶ.] Vide Stephanum de Urbibus.

3 Ἡρεῖτο.] Hæc vox in cæteris Edit. novi articuli initium est,
cum tamen & sensus loci & series literarum clare evincant, voca-
bulum hoc, & quæ sequuntur, cum præcedentibus esse conjun-
genda: quod etiam a Porto recte observatum fuit.

4 Καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαίρει.] Ἡρη, cum significat, interrogabat, de-
ducitur ab ἡρεμῶ. Cum vero significat, animo efferebatur, scri-
bendum est ἡρεῖτο cum subscripto, quia est ab ἡρεμῶ. P.

5 Ἐπει ἠρεῖδε καὶ τῶν ἰππέων.] Hæc deprompta sunt ex loco illo
Aristoph. Equit. p. 316.

Ὁ δ' αὖ ἐνδὲν ἱλασέσθῃσι ἀναιρήνους ἔπει.

nuit, idque pulsavit: strepitu vero totum an-
trum resonuit.

Ἡρατο. Precabatur. Precatus est.

Ἡερολαδικώς. [Qui opus faciendum con-
duxit.]

Ἡρδαλωμένος. Leprosus. Pollutus. Et
Ἡρδαλωσεν, fuligine infecit.

Ἡρδιον. Currus tectus.

Ἡραία. Urbs.

Ἡραῖον. Junonis templum.

Ἡραῖον τειχῶ. Nomen urbis. Vel oppidum
in Thracia, a Samiis conditum. Dicitur etiam
Ἡραῖον.

Ἡραιωμένος. Rarefacto.

Ἡρέμα, & ἡρεμῶς, & ἡρεμῶ, & ἡρεμῶ. Quiete.

Ἡρημα. Accusativo jungitur. [Captus sum.]

Ἡρεμία. Quies. Idem significat quod ἀρεμία,
quæ vox composita est ex α privativo, & τρέμω,
tremo.

Ἡρεσιόμην. Accusativo. Cepi. Elegi.

Ἡρετο. Interrogabat. Dicebat. Significat
etiam animo efferri.

Ἡρη. Capiebat.

Ἡρεῖδεν. Mittebat. Emittebat. Verba evome-
bat in equites.

Ἡρεκον. Findebant. Findebant terram Divā.

Ἡρεκός. Qui corroboravit, & qui incubuit.
Et Ἡρεισεν. Incubuit. Innixus est.

Ἡρεῖτο. Concupiscebat. Capiebat. Sæpius
enim non solum interdum, sed etiam noctu, eru-
labatur, & sumptuosas cænis publicam pecuniam
dissipabat.

Ἡρεῖτο. Deligebat. Anteponebat. Delegit
autem quantum potuit glareæ, quæ in pavimen-
tis ponitur.

Ἡρεῖτο. Capiebatur. Vastabatur.

Ἡρη. [Ionice, pro] Ἡρα, & declinatur Ἡρης.

Ἡρηήχασι. Vastarunt. Et Ἡρηιόχες, qui va-
starunt.

Ἡρηιόμην. Electam. Et ἡρηιόμην. Electum.

Τιμωμένην Ἡρδιον καὶ τῶν ἰππέων.

Ubi Scholiasta: Ἡρδιον καὶ τῶν ἰππέων ἢ φησὶ ἢ ἰπποκαὶ τῶν ἰπ-
πέων.

6 Ἡρεισεν, ἠκρυβίσεν.] Vide supra v. Ἀπυροξέμην & Ἀπυροξέμην.
Item Reines. Var Lect. l. i. p. 475.

7 Πολλάκις καὶ οὐ μόνον τὴν ἡμέραν.] Hæc sunt verba Johannis An-
tiocheni de Imperatore Vitellio, quæ Suidas describit ex Collecta-
neis Constantini Porphyrog. a Valesio editis, p. 814. ubi frag-
mentum hoc αὐτολεξὶς legitur. Vide etiam supra v. Βηθλὴμ, ubi
idem fragmentum adducitur.

8 Ἡρεῖτο.] Sic etiam apud Johannem Antiochenum scrip-
tum est. Supra vero v. Βηθλὴμ legitur ὅτι Ἡρεῖτο, uti etiam hic
procul dubio legendum est, quoniam vocis Ἡρεῖτο gratia exemplum
propositum a Suida hic adductum esse patet. Existimo igitur, τὸ
Ἡρεῖτο primo quidem tanquam glossam, vel diversam lectio-
nem, a quodam ad marginem Suidæ annotatam fuisse, eamque
postea locum genuinæ lectionis in textu occupasse.

9 Ἡρεῖτο καὶ τῶν ἰππέων.] Apud Johannem Antiochenum, itemque
supra v. Βηθλὴμ, rectius legitur καὶ τῶν ἰππέων.

10 Ἀπυροξέμην.] Sic etiam legitur supra v. Ἀπυροξέμην, & v. Βηθλ-
λὴμ. Sed apud Joh. Antiochenum rectius scriptum est ἀπυροξέμην,
ab ἀπυροξέμην, comedo, consumo.

11 Ἡρεῖτο δὲ ὁπίσιν καὶ χληκῶ.] Hæc repetuntur infra v. Καχληκῶ,
ut Portus etiam observavit.

καὶ δὲ.

κελθεν. ἐκλεγεγυμνον. ¹ Ἐπειδὴ ἐτύγχανον ἐκ πλεί-
στου τὰ Περσῶν ἡρημένοι, περὶ πηλακίζεσθαι τε ὑπὸ
Κόλχων αὐτῶν, καὶ Ῥωμαίων, καὶ ἐν τοῖς ἀπμοῦ-
τοις τεταρταί.

² Ἡρῆσεν. ἡρμωτο. Τὸ δὲ δὴ εἴφθον εὖ μάλα ἡρ-
μωτο τῷ Σωκρατισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε τεττόν τε
καὶ ἀεισπατον.

³ Ἡρῆς. τῆς Ἡρας.

⁴ Ἡρῆσαντο. ἡρῆσαντο.

⁵ Ἡρῆσεν. ⁶ ἐφθάσεν. ἡλθεν. ὅθεν καὶ τὸ εἰσὶρ-
ρησεν.

⁷ Ἡελ. ὄρθεν. ἔωθεν. ἢ ἔει.

⁸ Ἡελα. ἢ ἐν τῇ γῇ μνήματά.

⁹ Ἡνίκα διαδάρκυσεν. ἡνός ἡελα πύχας.

¹⁰ Ὡς δὲ ἀποφθιμὸς κείνη δέμας κλειόσω.

Καὶ αὖτις.

¹¹ Ἡεῖον. ¹² ἐκ βάλου διπλῶς ἐκλειόσω.

¹³ Ὁρεα σὲ καὶ φθιμὸν Διὸς ταχυρόφρος αὐλαξ
ὀλέγη, ἔροισαίη κείμωρον ἐν θαλάμῳ.

¹⁴ Ἡελα. ¹⁵ οἱ ἄφροι. φασὶ δὲ ἴνες κοινότερον μὲ πάν-
τας τοὺς τὰ φως οὐτως ὀνομάζεσθαι. καὶ ἔξαιρετον δὲ,
τὴς μὴ ἐν ὑψί ἀποδομημένους. ὀνομάζεσθαι δὲ τὴν
ἔραν.

¹⁶ Ἡεργένειαν. ἢ τὸν ὄρθον γεννώσαν.

¹⁷ Οὐδ' ¹⁸ ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλάσσιον ἡεργ-
νείης

¹⁹ Ἀρεα τὸ θαλάσσιον θαλαπομένων πηγύων.

²⁰ Ἡεργόνειος τὰ φως.

²¹ Ἡεῖθμισεν. ἀπεθλίωσε. μεθ' ἡσυχίας ἡγαγε.
²² Τοὺς ἐναντίους ἰδὼν οὐκ ἡεῖθμισεν, ἀλλ' εὐθὺς ἦν
ἀμυνίας. ἔτοιμος πρὸς ἀμυναί.

²³ Ἡεῖδανός. ποταμός.

²⁴ Ἡεῖκαπαῖος. ²⁵ ὄνομα κύριον.

²⁶ Ἡεῖκαμμένον. ²⁷ ἐρρίκωμένον. παλαιόν.

²⁸ Ἡεῖκός. ²⁹ ἐξίχσας, καὶ φιλονεικίας.

³⁰ Ἡεῖον. ὄνομα τόπων. Ἡεῖον δὲ, ὁ ἄφρος.

³¹ Ἡεῖονα. ³² Τεῖα, ἢ Λεσβία. ὡς δὲ ἄλλοι, Τηλία.
Τῇλῳ δὲ ἔστι νησίον ἐγγὺς Κνίδος. πινὲς δὲ καὶ Ῥο-
δῖαν αὐτὴν ἐδόξασαν. ἡ δὲ ἐποποιός. ἔγραψεν Ἡλα-
κάτω. ποίημα δὲ ἔστιν Αἰολικὴ καὶ Δωριεὶς ἀφ-
λέκω, ἐπὶ τῇ. ἐποίησε δὲ καὶ Ἐπιγράμματά.

¹ Ἐπειδὴ ἐτύγχανον ἐκ πλεί- [Hoc fragmentum apud Agathiam
legisse me memini: quamvis locus nunc non succurrat.]

² Ἡρῆσεν] Vide supra v. Εἰσὶρρησεν.

³ Ἡεῖον ἐκ βάλου διπλῶς] Ex Antholog. l. iii. p. 266. P.

⁴ Ἡελα οἱ ἄφροι] Ex Harpocrate, quem vide.

⁵ Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλάσσιον] Distichum hoc est pars Epigram-
matis in perdicem, quod integrum legitur Anthol. l. iii. p. 380.

Vide etiam supra v. Αἰθῶσα.

⁶ Τὴς ἐναντίας ἰδὼν οὐκ ἡρῆσεν.] Locus hic apud Aristoph. Equis.
p. 322. B. unde cum Suidas descripsit, sic legitur:

Καὶ δὲ ἐναντίας ἰδὼν οὐκ ἡρῆσεν
Ἡεῖθμισεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας.

Vetus enarrator ad eum locum: Ἡεῖθμισεν. ἀπεθλίωσε. μεθ' ἡ-
συχίας ἡγαγε: quæ verba Scholiastæ Suidas more suo hic exscripsit.
Notandum autem, in vetustissimo MS. Paris. A. pro Ἡεῖθμισεν
legi Ἡεῖθμισεν: quam lectionem veram esse, eamque tam Aristo-
phanem, quam Suidæ, restituendam puto. Nemo enim non
videt, durum esse & insolens, ne dicam ineptum, τὸ Ἡεῖθμισεν per

Delectum. Quoniam jam pridem Persarum
partes elegerant, [siebat,] ut a Colchis & Ro-
manis contemnerentur, & nullo loco haberen-
tur.

¹ Ἡεῖσεν. Aptè junctus, vel densatus erat. Ca-
terva vero [militum,] testudine facta, aptè den-
sata & valde constipata erat, adeo ut divelli non
posset.

² Ἡεῖς. Pro Ἡεῖς. [Junonis.]

³ Ἡεῖσαντο. Precati sunt.

⁴ Ἡρῆσεν. Perit. Venit. Unde est Εἰσὶρρησεν
[ingressus est.]

⁵ Ἡελ. Diluculo. Mane. Vel vere.

⁶ Ἡελα. Monumenta subterranea.

Quum tristia sub terra sepulchra condam,
Ut defuncti corpus ibi sepeliam.

Et iterum:

Sepulchrum ex gleba arida condidi,
Ut te vel mortuum frumenti ferax sulcus
Demulceat aratorio jacentem in thalamo.

⁷ Ἡελα. Sepulchra. Quidam aiunt generaliter
omnia sepulchra sic vocari: specialiter vero
ea, quæ non supra terræ superficiem exstructa
sunt. Vocari autem ea ab ἔρα, i. e. terra.

⁸ Ἡεργένειαν. Quæ diluculum gignit.

Neque purpurea splendescente aurora

Extremas calescentium alarum partes con-
cuties.

⁹ Ἡεργόνειος ἄφρος. Erigoneum sepulchrum.

¹⁰ Ἡεῖθμισεν. Expavit. Quievit. Hostes videns
metu non est perterrefactus, sed statim ad
vim propulsandam se paratum ostendebat.

¹¹ Ἡεῖδανός. Eridanus. Fluvius.

¹² Ἡεῖκαπαῖος. Nomen proprium.

¹³ Ἡεῖκαμμένον. Rugatum. Vetustum.

¹⁴ Ἡεῖκός. Qui exæquavit. Et qui contendit.

¹⁵ Ἡεῖον. Nomen loci. Ἡεῖον vero, sepulchrum.

¹⁶ Ἡεῖονα. Erinna, Teia, vel Lesbia, vel (ut alii)
Telia. Telus vero est parva insula prope Cnidū.
Quidam etiam eam Rhodiā esse tradiderunt.
Fuit Poetria Epica, scripsitq: Ἡλακάτω, quod
est poema, Æolica & Dorica lingua scriptum,

ἀποδιδόναι & μεθ' ἡσυχίας ἡγαγε exponere: quæ significatio contra
voci Ἡεῖθμισεν optime convenit.

⁷ Ἡεῖκαπαῖος] Hæc vox occurrit etiam infra apud Suidam v.
Φαίης. Alii scribunt Ἡεῖκαπαῖος, per e. quo nomine apud veteres
appellabatur Bacchus, teste Hesychio; apud quem tamen male le-
gitur Ἡεῖκαπαῖος. Hesychio suffragatur Proclus in Timæum
Platonis, cujus hæc sunt verba: Αὐτὸς πὶ ὁ Διόνυσος καὶ Φαίης καὶ
Ἡεῖκαπαῖος στυγερὸς ὀνομαζέσθαι. Plura de hac voce erudite ob-
servavit Theodorus Canterus Var. Lect. l. i. c. xxvi.

⁸ Ἡεῖκαμμένον] Scribendum potius est Ἡεῖκαμμένον, a ρικνός.

⁹ Ἡεῖκός. Ἡεῖκός.] Portus hic non liquere sibi fatetur, quia
non vidit, quomodo τὸ Ἡεῖκός (quod est ab ἐρίζω) significare
possit Ἡεῖκός. Sed, uti apud Latinos certare cum aliquo erudi-
tione is dicitur, qui eruditionem alicujus exæquat; sic apud Græ-
cos ἐρίζειν πρὶς significat, alicui parem esse, vel aliquem aliqua re
æquare. Exempla passim sunt obvia.

¹⁰ Ἡεῖονα. Τεῖα, ἢ Λεσβία.] Eadem de Erinna habet Eustath. ad
Il. B. p. 326, 327. ut Pearsonius ad hunc locum recte notave-
rat. Videtur ergo Eustathius vel ex Suida sua descripsisse, vel ex
eodem auctore, ex quo & Suidas sua hausit.

ἡ τελευτῇ δὲ παρθένος ἀμαχανεύς. οἱ δὲ εἰχαιαυ-
τῆς ἐκείνησαν ἴσοι τοῖς Ὀμήρῳ. ἦν δὲ ἑταίρα Σαπ-
φώδης, καὶ ἰσόχρονος.

Ἡμεῖον ἄνθος. ἑαρινόν.

Ἡμεῖος χειρὸς. ὁ ἔξ ἑαριος.

Ἡεῖπεν. εἰς τὴν ἔραν κατέπεσεν. Ἡεῖπεν ἑταίρῳ
λάερον ἐπ' αἶμα πυρός.

Ἡεῖπότη. ἡ ἡμέρα. ἐν Ἐπιγράμμει.

— Οὐδὲ + Φαινής

Φέγος ἰδεῖν ἐθέλω χεῖρτον ἡεῖπότη.

Ἡεῖπότη. ἔπεσεν.

Ἡεῖπεν. ἐφιλονείκησεν.

Ἡεῖπεν. ἡμεῖπότη. ὑψώθη.

Ἡεῖπεν. ἐξοθήσεται. Ὁ δὲ τὸ δάρεμα αὐτῇ διέρ-
ρηξεν, ὅς ἦρκεσεν οἱ ἀμυνῶν λυγρὸν ὄλεθρον.

Ἡεῖπόμενον. ἡσυχασμένον.

S. Polybii. Ar. Gram. 74. M. V. p. 89.

+ Polybii. Ar. Gram. 73. M. V. p. 89.

Ἡμεῖσαντο. εὐφρῶς διετέθησαν. Οἱ δὲ ἡμεῖσαντο
πρὸς τὸ βούλησθαι, καὶ συνέθεντο, δέχα ἅπαντα δώ-
σιν. Πολύβιος. Οἱ δὲ φραζόμενοι πάντα ἡμεῖσαντο
πρὸς τὸ εἰς οἶκον ἐπανάσθαι. ἀπὸ τοῦ ἐγίνοντο. παρεσκευ-
άζοντο.

Ἡμεῖσθησαν. Φιλικῶς διετέθησαν. Λόγους οὖν
παραδίδωμι, καὶ ἡδιστα παραδίδωμι, ἡμεῖσθησαν
ἀμφω.

Ἡμεῖσθίμιον. ἐπαυδύμιον. Ἀριστοφάνης. Ὁ ἔν
ταῖς εὐφραῖς κοινούμιον ἡμεῖσθίμιον. ἀπὸ τῆς μουσικῆς
τὸ ἡμεῖσθίμιον.

Ἡεῖσθίμιον. ὄνομα κύριον.

Ἡεῖσθίμιον. Ἀλύξ, καὶ Δρυῖς, Ἀλικαρνασσεύς, τὸ
ἐπιφανῶν, καὶ ἀδελφὸν ἐχρηκῶς Θεόδωρον. μετέστη
δ' ἐν Σάμῳ ἀπὸ Λύγδαμιν, τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας
ῥίτον τύραννον γενόμενον Ἀλικαρνασσοῦ. Πισινδελίς
γὰρ ἦν υἱὸς Ἀρτεμισίας. τοῦ δὲ Πισινδηλίδος, Λύγ-
δαμιν. Ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τῇ Ἰάδῃ ἡσκήθη ἀπὸ
λεχίον. καὶ ἐργάζοντο ἱστορίαν ἐν ριζαίοις, καὶ ἀπὸ
μυθῶν ἀπὸ Κύρου καὶ Πέρσης, καὶ Κανδαυλὸς καὶ Λυ-
δῶν βασιλέως. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀλικαρνασσὸν, καὶ τὸν
τύραννον ἐξελάσας, ἐπειδὴ ὕστερον εἶδεν ἑαυτὸν φθο-
νόμενον ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, εἰς τὸ Θούριον, ἀπὸ
κελεύμενον ἀπὸ Ἀθηναίων, ἐτελοντὶς ἦλθε. καὶ κεῖ
τελευτήσας ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τεταπεία. Τινες δὲ ἐν
Πέλλῃ αὐτὸν τελευτήσασα φασιν. Ἐπιγράφοντα δὲ
οἱ λόγοι αὐτοῦ Μοῖσαι. Περὶ Ἡεῖσθίμιον λέγει ὁ
Παραβάτης ἐν ἐπιτολῇ. Τίς οὖν ἀγνοεῖ τῆς
Αἰθιοπίαν ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῶν προφητείας ὅτι
λόγον, ἀπὸ μύθου γὰρ τῆς μάχης, θαυμάζειν, ἔφασαν,
ὅπως κόρη τῶν Κιττύων ζώου. εἴ τω πρὸς ὁ

1 Τελύτῃ δὲ παρθένος ἀμαχανεύς. Huc pertinent verba Epi-
grammatis in Erinna, quod exstat Anthol. l. i. p. 135.

2 Καὶ ἰσόχρονος. Vixit ergo circa Olymp. xlii. ad quam Eu-
sebius Sapphonem refert.

3 Ἡεῖπεν ἑταίρῳ λαῶ. Ex Anthol. l. iii. p. 384. unde sensus
hujus loci petendus est.

4 Οὐδὲ φαινής φέγος. Ex Anthol. l. vii. p. 455. (590.) P.

versibus ccc. constans. Fecit & Epigramma-
ta. Obiit autem virgo, xix. annos nata. Ejus
versus judicati sunt Homericis pares. Fuit
autem amica & æqualis Sapphus.

Ἡεῖπὸν ἄνθος. Vernus flos.

Ἡεῖπὸς χειρὸς. Vernum tempus.

Ἡεῖπεν. In terram decidit. Decidit in fo-
cum ardentem, qui densum fumum expira-
bat.

Ἡεῖπότη. Dies. In Epigrammate.

— Neque lucida

Lucem videre volo auream Aurora.

Ἡεῖπότη. Cecidit. Decidit.

Ἡεῖπεν. Contendit. Rixatus est.

Ἡεῖπεν. Crevit. In altum elatus est.

Ἡεῖπεν. Opem tulit. Ille vero loricam e-
jus dirupit, quæ tristē mortem ab eo propulsabat.

Ἡεῖπόμενον. Stabilium. Firmatum.

Ἡεῖσαντο. Bene affecti sunt. Illi vero con-
siliū probarunt, & pactum inter se fecerunt,
se X talenta daturus esse. Polybius. Milites
autem omnia (ἡμεῖσαντο, i. e.) preparabant ad
reditum.

Ἡεῖσθησαν. Amice affecti sunt. Cum igitur
verbis ipsum allocutus esset, & is sermones ejus
blande excepisset, ambo in gratiam redierunt.

Ἡεῖσθίμιον. Instituebar. Erudiebar. Ari-
stophanes: In ustrinis pugnīs erudiebar. Ubi
τὸ ἡεῖσθίμιον est translatio, sumpta a re musica.

Ἡεῖσθίμιον. Herodicus. Nomen proprium.

Ἡεῖσθίμιον. Herodotus, Lyxi & Dryonis
F. Halicarnasseus, illustri genere natus. Fra-
trem habuit Theodorum. Samum autem mi-
gravit propter Lygdamidem, tertium ab Ar-
temisia tyrannum Halicarnassi. Pisindelis
enim erat Artemisii filius. Pisindelidis
vero, Lygdamis. Sami autem Jonicam diale-
ctum excoluit, & historiam libris novem com-
prehensam scripsit, auspiciatus a Cyro Persa,
& Candaule Lydorum Rege. Reversus au-
tem Halicarnassum, & tyranno expulso, cum
postea vidisset, se civibus invisum esse, Thu-
rium, quo tunc Athenienses coloniam dedu-
cebant, ultro concessit, ubi defunctus, & in
foro sepultus est. Quidam vero tradunt, ip-
sum Pellæ mortuum esse. Ejus libri
inscribuntur Musæ. De Herodoto [Julia-
nus] Apostata in epistola quadam scribit:
Quis igitur ignorat Æthiopum dictum de ci-
bo, qui apud nos pro optimo alimento habetur?
Cum enim mazam gustassent, dixerunt se mi-
rari, quomodo stercorebus vescerentur: si
cui Thurius ille historiae scriptor fide dignus

5 Οἱ δὲ ἡμεῖσαντο σ.]. Hoc fragmentum Polybio assignat
Cassaubonus.

6 Ἐν ταῖς εὐφραῖς κοινούμιον. Ex Aristoph. Equit. p. 252. P.

7 Ἡεῖσθίμιον. Anthol. De Herodoto vide Photium in Biblioth. Cod. ix.

8 Ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιτολῇ. Hæc Epistola Juliani hodie non exstat.

9 Ὁ Θεόδωρος ἱστορίαν. Id est Herodotus. Strabo l. xiv. p.

656. C. de Halicarnasso loquens ait: Ἄνθρωπος δὲ ἐγένετο ἐξ αὐτῆς
Ἡεῖσθίμιος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ὕστερον ΘΟΥΡΙΟΝ ἀνέλαβεν, ἀπὸ τῆς
κρίσεως τῆς εἰς Θούριον ἀποσκευῆς.

Θούριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ. ἰχθυοφάγων δὲ καὶ σαρκοφάγων ἀνθρώπων γένη, μηδ' ὅναρ ἰδύντα ἢ παρ' ἡμῶν δίσαιταν, οἱ ἢ οἰκημέλειαν παρηγορεύουσι καὶ ἰσχυροῦσιν. ὧν εἴ τις παρ' ἡμῶν ζηλώσῃ τὴν δίσαιταν ὑπερχείρῃ, οὐδέ τις ἀμεινον ἀφαιρέσει τῆς τοῦ κάκειον παρσενεγκιμέλειαν, ἢ τὴν ἀκόντιον, ἢ τὸν ἐλ-
λέβορον.

Ἡρομένης. ὄνομα κύριον.

Ἡρώστα. ἡρωζίαστα.

Ἡρώδης. ὄνομα κύριον.

Ἡροῦντο. ἐλάμβανον. Οἱ δὲ, ὡς εἶχον, χαμαὶ δι-
πτον ἡροῦντο.

Ἡροφίλα. ἡ καὶ Σίβυλλα Ἐρυθραία, Θεοδώρας θυγάτηρ. ἔρχασθε βίβλια γ' μαθητὰς ἑπτακῶς καὶ ἡλθεν εἰς Ῥώμην ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ὑπάτων, ἄλλοι δὲ Ταρκύνις, δοκῶσα ζητημασθῆναι δι' αὐτῶν. ὥς δὲ κατεφρονήθη, ἔας μὲν β' κατέφλεξε βίβλους, ἃς καὶ ἔτυχεν ἑπιφερομένη. ὤρεσάντη δὲ ἡ λοιπὴ μία, ἥτις καὶ ὦλεν τῶν Ῥωμαίων ἐξωνήθη πολλοῦ κεκλήματος.

Ἡρώας. Ἰὰς ὑπολειμμένας τῆς σπυδαίων
ψυχάς.

Ἡρώδειον. τόπος.

Ἡρώδης. ὁ πρῶτος βασιλεὺς Ἰουδαίων. ἔχεν υἱούς
ὀμάνυμους αὐτοῦ, καὶ διανύμους γ'. Ἡρώδην Ἀντί-
παν, τὸν καὶ τὸν Περσφόρον ἀποτεμίσαντα ἐφ' οὗ καὶ
ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη καὶ Ἡρώδην Φίλιππον, ὃν
πρῶτον Ἡρώδης ἐκωφεύοντα συγκατέειλε Σα-
λαμὴν ἔχει, τὸν καὶ ὀρχισαμένῳ καὶ Ἡρώδην Ἀρτί-
παν, τὸν καὶ Ἰάκωβον ἀνελόντα, τὸν δὲ Ζεβεδαίου. ὡς
ὅν ὁ δῆμος ἐπικωλύοντος τότε Φωνὴν θεοῦ, καὶ οὐκ
ἀνθρώπου δίκην ἔδωκεν αὐτίκα. Σπυλὴν γὰρ ἐξ ἑρ-
γῶν πεποιημένῳ περικύβητον, καὶ εἰς τὸ θάλασσαν
ἐλθὼν, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ βήματι καθίσας, ἐδημη-
γροῦν. τῆς δὲ ἡλιακῆς ἀκτίνος πρὸς τοὺς τῶν ἐν-
δύματι, ἢ λαμπηδὼν τῇ αὐγῇ τὸ ἐδοῖτο ἀνακρα-
γεῖν, ὡς ὅπως τῇ περικύβητι καθίσταται. καὶ
ἀποκρίναντο ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν εὐφημη-
σάντων, ἐπαίρει πλεονὸς δαίμονα. ὃν εὐχόμενος ἄγγελος
Κυρίου ἐπέταξε ἀφ' οὗ καὶ ἀπεπήδησε τὸ καθέδρας,
ἐκ τῆς σπαράττεισθαι δεινῶς τὴν γαστέρα αὐτοῦ. Τὸν δὲ
Ἰάκωβον ἰδὼν ἀπαρμόμιον τὸ ἐπὶ θάνατον ὁ καθή-
γος αὐτοῦ, καὶ μετὰ μεληθεῖς, προσέειπε τοῖς
πρὸς τὸν Ἀποστόλου, λέγων συγχώρησόν μοι, ἀνθρώπε
θεοῦ, ὅτι μετὰ μεληθεῖς, ἐφ' οἷς ἐλάλησα χρι-
στοῦ. Ὁ δὲ μακάριος πρὸς τὸν καθάφην-
τας, εἶπεν αὐτῷ, εἰρήνη σοι τέκνον, εἰρήνη σοι, καὶ
συγχώρησις τοῦ πλάσματος. ὁ δὲ μετὰ Φωνῆς με-
γάλης εὐθέως Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἐπὶ πάντων ἀνηγόρευσε

1 Ἡγορίλα. ἡ καὶ Σίβυλλα Ἐρ.] De Sibyllis plures viri docti
abunde egerunt.

2 ² *Ἡρώας*. τῆς ἑσπερίας.] Antea legebatur *Ἡρώας*, cum acuto in penultima. Sed scribendum *Ἡρώας*, κατὰ παλαιὴν τὴν ὁμοίαν, ab *Ἡρώς*. *Ἡρώας* enim apud Græcos vocabantur animæ bonorum, vinculis corporis exolutæ. Joannes Tzetzes ad Hesiod. *Ἐργων* A. p. 49. *Ἡρώας λέγουσι*, οἱ δὲ τὸ τ' *Ἡρώας*, ἔχουσι τ' *ῥῆς*, κατὰ Διόφαντον, οἷ *ῥς*

esse videtur. Piscivoras vero & carnivoras gentes ne per somnium quidem nostram victus rationem vidisse tradunt illi, qui terrarum orbem descripserunt. Quorum vivendi rationem si quis apud nos æmulari voluerit, cum eo non melius agetur, quam cum illis, qui cicutam, aut aconitum, aut elleborum hauserint.

'Ηγομένης. Nomen proprium.

²Ἡροσα. Aravi.

'Hē'pāli. Nomen proprium.

ἤσθοντο. Capiebant. Sumebant. *Illi vero, ut poterant, kumi cœnarunt.*

Ἡερόφιλα. Herophila, quæ & Sibylla Erythraea, Theodori filia. Scripsit versu heroico tres Divinationum libros: & Consulum, vel (ut alii tradunt) Tarquinii temporibus Romam venit, sperans eos magno sibi quaestui fore. Sed cum contemni se videret, duos libros cremavit, quos secum attulerat. Unus vero servatus est, quem Romani magno pretio redemerunt.

'Hgwag. Superstites proborum animas.

'Hēōdeion. Herodium. Locus.

Herodias. Primus Judæorum Rex, qui tres habuit filios sibi cognomines, & binomines; Herodem Antipam, qui [Johannem Baptistam] Præcursorem capite truncavit; sub quo etiam Christus crucifixus est: & Herodem Philippum, cui primum Herodias nupta filiam Salomen habuit, illam nempe saltatricem: & Herodem Agrippam, qui Jacobum Zebedæi F. sustulit. Hic, cum populus ipsi acclamaret, *Vox Dei, & non hominis*: statim pœnas dedit. Cum enim vestem argenteam induisset, & in theatrum venisset, in sublimi folio confidens concionatus est. Cum autem radii solares in illam vestem incidissent, fulgor ille, cum vestis splendore permixtus, circumstantium oculos perstrinxit. Illis autem hac re commotis, & ipsum ut Deum celebrantibus, miser ille insolentior factus est. Quare ab Angelo Domini subito percussus, ex folio exiliit, quod ipsius venter vehementi dolore laceraretur. Jacobum autem accusator ad mortem duci cum videret, pœnitentia ductus, ad Apostoli pedes procidit, prostratusque dixit: *Ignosce mihi, vir Dei, quia me pœnitet eorum, quæ contra te dixi*. Sed beatus ille statim eum deosculatus, *Pax tibi*, inquit, *fili, pax tibi, & venia peccati*. Ille vero confestim magna voce coram omnibus se Christianum esse professus est, adeo ut etiam martyrii præmium reportarit. At miser Herodes indies tabescens, & vermibus scatens,

πᾶς ἀνθρώπου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. αὐτὸς ἦν ὁ ἀνθρώπινος, ἀφ' οὗ ἐγενήθησαν πάντες κατὰ τὸ ἔκλεκτον, τὸ ἀγαθὸν ἀποκαλύπτου ἐφ' ὧς τὸ

3 Ἡγεῖσθιν Ἀντίπαι, τὸ ἐπὶ τὸ Περὶ. Hæc verba, & quæ sequuntur usque ad τὸ Ζεῦσιδαίον, ἀπολαύει etiam leguntur apud Cedrenum p. 183. A. ut vir quidam doctus ad marginem Codicis Pearsoniani notaverat.

ὡς καὶ τὸ ἔμμετρον βραβεῖον ἀπετέλεσται. Ὁ δὲ ἄθλιος Ἡρόδης κατ' ἡμέραν φθειρόμενος, καὶ σκώλη-
κας ἐκβεβῆκεν, ἐλευθεῖας τ' εἶον κατέλυσε· ὡς καὶ ὁ δυσ-
σεβέστατος αὐτῷ πατήρ, καὶ κείνος ἦν ταπείνους καὶ χε-
ραὶ καὶ τὸ ὀμνήκων αὐτοῦ τόλμης, ἐπὶ φεῖαν τὰ βίω,
κομισάμενος, αἰσχίτῳ μόρῳ τ' εἶον κατέτρεψεν.

Ἡρόδης. ¹ Ἰούλιος Ἰερωνίμης, υἱὸς Ἀθηνοῦ, τοῦ
² Πλατάρχου, γένος Αἰακίδης, Ἀθηνῶν, τὸν δῆμον
Μαρεθῶντος, Σοφιστῆς, ³ πλούσιος ἐκ θησαυροῦ γέν-
ετός σφόδρα, ⁴ ὥστε καὶ σάδιον κατεκιδνάσασθαι Ἀ-
θηνῶν, καὶ θέατρον ὑπαρξέον. ἦρξε δ' Ἀσίας ὁ αὐ-
τοῦ πατήρ, καὶ τοῖς δισπαταῖς Κυβητελέχθην. ἦν δὲ
ἐπὶ τε Τραϊανῷ, καὶ Ἀδριανῷ, καὶ Μάρκῳ Ἀντωνί-
νου τῷ Αὐτοκρατορῶν, διδασκάλος· ὑπὸ Φαβερῶν
καὶ Πολέμωνι, καὶ ἔγραψεν Ἐφημερίδας, Σύγγραμμα
πολυμαθῆς καὶ ὀπισθοῦ καὶ λόγιος αὐτοχρῆστος.
⁵ ὡν μέρη Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῷ Σοφιστῇ.
Διεβέβατο δὲ αὐτοῦ τ' ὁλοῦ Ἀδριανῶς ὁ Σοφιστῆς.
Κύβητον δὲ ἦν Ἡρόδης Ἀλεξάνδρῳ τῷ σοφιστῇ. Φέ-
ρονται δὲ καὶ ἄλλα πλείστα· ἐν οἷς τὸ μεγαλοφυῆς
καὶ ὑψηλὸν τοῦδε ἔσθ' ἀνδρὸς θεωρεῖται, καὶ χαλκονοῖται,
καὶ ἀφαιρῶνται. ⁷ Τελυτὰ δὲ ἀμφὶ τὰ ἐξ καὶ ἐβ-
δομήκοντα ἔτη, ξωτακῆς γένετός.

Ἡρωδιανός. ⁸ Ἀλεξανδρινός. Γραμματικός. υἱὸς
Ἀπολλωνίου ὁ Γραμματικός, ὃς ὀπικληθῆναι Δυσ-
κόλῃ. γέροντι δὲ καὶ τῷ Καίσαρι Ἀντωνίῳ, τὸν καὶ
Μάρκον. ὡς νεώτερον εἶναι Διονυσίῳ, ὃς τ' Μουσικῷ Ἰσο-
ρίῳ Σύγγραμμά, καὶ ¹⁰ Φίλωνος ὁ Βυβλίς. ἔγραψε
πολλά.

Ἡρωδιάς. ¹¹ ὄνομα κύριον.

Ἡρωδιαν.

Ἡρωελεγεῖον. μέτρον ἑ.

Ἡρώσεν. ἔπαυσεν.

¹ Ἡρόδης. Ἰέρων. De hoc Herode multa habet Philostratus de Vitis Sophistarum l. 11. p. 545. & seq.

² Τῷ Πλατάρχῳ. Apud Philostratum p. 546. pater Attici hujus vocatur Ἰερωνίμης.

³ Πλούσιος ἐκ θησαυροῦ γένετός. Philostratus p. 546. refert, non ipsum Herodem, sed patrem ejus Articum, invento thesauro civitem evasisse. Verba ejus haec sunt: Ἀθηνοῦ δὲ, Ἡρόδης πα-
τήρ, ὃς ἀφαιρῶν τὴν πλῆθιν ἐκ τῶν πλούσιων ἀνδρῶν, αὐτὸν ἔλαβεν
αὐτῷ θησαυρῷ ἡμίσην ἀμύνηται ἐν μισθῷ τῷ οὐκ ἔχοντι, ὡς αὐτὸς τῷ
ἐκείνῳ.

⁴ Ὡς καὶ σάδιον κατεκιδνάσασθαι. Magnificentiam operis hujus miris laudibus extollit Philostratus. p. 549. Eiusdem meminit etiam Pausanias l. 1. c. xix. p. 45. his verbis: Σπιδίον ἐστὶ λαοκῶ-
λιον· μέγιστον δὲ αὐτῷ τῷδε αὐτῷ πρὸς μάλιστα περικυβῆται. Ἀνδρὶ δὲ
ἐκ τῶν τ' Εἰλισσῶν, ὁ καλεῖται Ἡρόδης, καὶ μάλιστα καλεῖται τῷ περικυβῆ-
ται, καὶ ἔστιν ἐν τῷ περικυβῆται. Τῷδε αὐτῷ Ἀθηναῖος Ἡρόδης.
ΔΗΣ ὁ καλεῖται.

⁵ Ὡς καὶ σάδιον κατεκιδνάσασθαι. His addendus est Scopelianus, quem magistris Herodis accenset Philostratus p. 562.

⁶ Ὡς καὶ σάδιον κατεκιδνάσασθαι. P. 563.

⁷ Τελυτὰ δὲ ἀμφὶ τὰ ἐξ καὶ ἐβ. ἔτη, ξωτακῆς γ. Hec αὐτο-
λεξὶ etiam leguntur apud Philostratum, p. 564.

⁸ Ἡρωδιανός. Ἀλεξ. Hic inter veteres Grammaticos longe fuit celeberrimus, variaque scripserat opera, quorum tituli tantum in veterum auctorum scriptis hodie supersunt. Eorum nonnullos ex adversariis meis excerptos hic subjungam. Ἡ ΚΑΘΟΛΟΓΟΣ, vel, uti aliquando vocatur, ἡ καθολικὴ ἀπολογία, vel ἡ καθολικὴ ἀπολογία. Opus hoc, frequentissime a Grammaticis laudatum, pluribus libris constabat. Primum enim librum laudat Schol. Aristoph. ad Aves, p. 617. Tertium, Schol. Apollon. Rhod. ad l. 1. v. 785. & ad l. 11. v. 110. Quintum, Schol. Sophocli. ad Oedip. Colon. p. 278. Sextum, Schol. Apoll. Rhod. ad l. 1. v. 322. Septimum, Schol. Aristoph. ad Pacem, p. 694. Octavum, Schol. Apoll. Rhod. ad l. 1. v. 54. Undecimum, Schol. Aristoph.

miserabiliter vitam finit, ut & impius ipsius pater. Nam & ille praemia audaciae suae contra Christum & ipsius aequales, adhuc superstes, ferens, turpissimo genere mortis vitam finivit.

Ἡρόδης Ἰέρων. Herodes, Julius vocatus, filius Attici, qui fuit filius Plutarchi, genere Aiacides, Atheniensis, ex municipio Marathonio, Sophista, ob thesaurum [repertum] valde dives, adeo ut & stadium, & Theatrum tecto munitum, Atheniensibus condiderit. Ipsius pater Asiae praefuit, & bis Consulatum gessit. Vixit autem Trajani, & Adriani, & Marci Antonini Imperatorum temporibus, & Phavorinum Polemonemque praecipuos habuit. Scripsit Ephemerides, opus varia eruditione plenum: item Epistolas & Orationes extemporales: quarum meminit Philostratus in Vitis Sophistarum. Ei in Schola successit Adrianus Sophista. Circumferuntur verò & alia multa [scripta], ex quibus & ingenii ejus magnitudo, & mentis sublimitas perspicui potest. Obiit circa LXXVI. aetatis annum, tabe confectus.

Ἡρωδιανός. Herodianus, Alexandrinus, Grammaticus, Apollonii Grammatici, cognomento Dyscoli, filius. Vixit tempore Imperatoris Antonini, qui Marcus vocatus fuit. Quare junior est Dionysio, qui Musicam historiam conscripsit, & Philone Byblio. Multa scripsit.

Ἡρωδιάς. Herodias. Nomen proprium.

Ἡρωδιαν. Herodion.

Ἡρωελεγεῖον. Quoddam metri genus.

Ἡρώσεν. Sedavit. Cessare fecit.

ad Pacem, p. 650. Decimum sextum, Schol. Aristoph. ad Aves, p. 583. Vigefimum, Schol. Apollon. Rhod. ad l. 1. v. 1294. Ulterius progredi non licet, quoniam non observari, veteres, in citandis τ' καθόλου libris numerum istum excedere. Operis hujus epitomen confecerat olim Aristodemus, teste Suida v. Ἀριστοδῆμος: itemque Theodosius Grammaticus, cujus epitome hodieque MS. exstat in celeberrima Bibliotheca Oxoniensi, hoc praefixo titulo: Καθολικὴ ἀπολογία τῶν σφωδρῶν Ἡρωδιανῶν, ὃς ἀφαιρῶν τὴν πλῆθιν ἐκ τῶν πλούσιων ἀνδρῶν, αὐτὸν ἔλαβεν αὐτῷ θησαυρῷ ἡμίσην ἀμύνηται ἐν μισθῷ τῷ οὐκ ἔχοντι, ὡς αὐτὸς τῷ ἐκείνῳ. E re literaria foret, si haec Epitome Theodosii, & alia nonnulla veterum Technicorum opuscula, quae in modo laudata Bibliotheca Oxoniensi latent, in lucem aliquando protraherentur. Antequam ulterius pergam, addere visum est, Eustathium ad Il. N. p. 962. v. 15. laudare Herodianum ἐν τῇ Μεγάλῃ ἀπολογίᾳ, quod opus non puto esse diversum ab eo, quod ἡ καθόλου vocatum fuisse modo diximus. Reliqua Herodiani hujus opera breviter tantum recensibo, ne notarum brevitatem excedam. ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΙ. Laudantur ab Etymologo, Schol. Aristophanis ad Equit. p. 313. Suida v. Καθολικὴ, Eustathio ad Il. Δ. p. 445. & aliis. ΑΤΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΑΤΙΑ. Laudatur a Schol. Aristoph. ad Equit. p. 316. ΟΜΗΡΙΚΗ ΠΡΟΣΦΑΤΙΑ. Citatur a Suida, v. Μεμνηται. Hujus operis pars tantum interdum laudari solet, secundum partes poematis Homericis: ut, Ἰλιάδης ἀπολογία, apud Etymologum; & Ὀδυσσεύς ἀπολογία, apud Schol. Aristoph. ad Aves, p. 582. ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΝ. Laudatur ab Etymologo; itemque Eustathio ad Iliad. Δ. p. 445. ΠΕΡΙ ἙΞΗΓΗΣΕΩΣ ΤῶΝ ΛΕΞΕΩΝ ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ. Laudatur ab Etymologo. Ἀμύνηται. Plurimum operum Herodiani mentionem passim facit auctor Etymologici M. quorum nomina reperiet lector in Indice, quem Sylburgius Grammatico illi in fine adjecit.

⁹ Τῷ Ἰπποκράτῳ. Δυσκόλῳ De eo Suidas supra suo loco.

¹⁰ Φίλωνος ὁ Βυβλίς. In prioribus Edit. legitur Φίλ. ὁ Ἑβραῖος, cujus loco Βυβλίς ex MSS. Parif. reposui.

¹¹ Ἡρωδιάς. Vide paulo ante v. Ἡρόδης.

Ἡρωδιαν.

Ἡρώνη. ὄνομα κύριον.

Ἡρώη. Κότυς, Ἀθλιώτης ῥήτωρ, ὃς ἐν Ἀθλαῖς δίκας γράφας εἶτα ἐξήγησεν Δεινάρχῃ. Ὑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδην. Κεκριμένων ὀνομάτων βιβλία γ'. Ἐπιτομὴ τῆς Ἡρακλείδου ἱστορίας. Περὶ τῆς δεχαίαν ῥητορίας, καὶ τῆς λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι. Ἡρώη ἐπέβλεψεν ἐαυτὸν ὁ Πρόκλος ἀνδρὶ θεοσεβείῃ καὶ τελείαν φιλοσοφίαν ἐχρησάμεν τῆς χυτὴ παίδευσιν ὁδῶν. Ἀλεξανδρείας.

Ἡρώναξ. ὄνομα κύριον.

Ἡρώναξ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Μᾶν Ἡρώναξ τινὲς εἰσι. τρισυλλάβως δὲ τὸ Ἡρώναξ προτιθέμεν, ὡς ἡρώη, ἡρώη. Αἰλιανός. Γενναῖον ἔργον καὶ πολυμήν Ἡρώναξ ἀνέχευε τοῦτο δράσασα.

Ἡρώη. μνημεῖον.

Ἡρώς. ἡμίθεος. δυνατός. γενναῖος. δισυλλάβως δὲ κέχρηται Ὀμηρῷ Ἡρώ, ἅπασι ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπασι ἐν Ὀδυσσεύῃ.

Ἡρώτα. παρεχάλα. ἔθνη. ἥχετο. ἰκέτεον.

Ἡρτήλα. γενική. κρίματα. Ὁ δὲ ἔμπεδον ἐδίδτο τῆς τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς, καὶ ἐνείνων ἥρτηλο.

Ἡρτο. ὑψοῦτο. ἠγείρετο. Τὸ δὲ ἥρμα ἐπὶ τοσούτον ἥρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπέδῃ ἐπὶ τὰς ὄφρας ἔδρας ἔβληματὰ ἐξήκνυτο.

Ἡρτύνετο. παρεκινεῖτο.

Ἡρύχαιεν. ἐμεγαλαύχῃ. ἐνδριμύετο. ὁπταράσκετο. Εἰ καὶ ἀείδετο καὶ δόκμον Ἡρύχαιεν γένος. Ἡρύχαιεν οὖν, κυρίως ἐρεῖνετο.

Ἡρύχην. ἑβόα.

Ἡρύχον. ὄνομα τόπων.

Ἡρύγίτης. ἄριος, ἢ εἶδος βοτάνης.

Ἡρυθοδανωμύον. ἐρυθρὰ βάμματι βεβαμμένον.

Ἡρύλλος. ὁ Ἡρακλῆς.

Ἡρώνη. Nomen proprium.

Ἡρώη. Heron, Coryos F. Atheniensis orator, qui causas Athenis actas scripsit. Item, enarrationem Dinarchi. Commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem. Selectorum verborum libros tres. Epitomen Heraclidis Historiarum. De antiquis oratoribus, & orationibus, quibus in commissionibus vicerunt. Heroni Proclus se commisit, viro pio, & qui perfecte se comparaverat ad institutionis rationem, Alexandriae usitatam.

Ἡρώναξ. Heronax. Nomen proprium.

Ἡρώναξ. Heroine. Aristophanes *Nubibus*: *An heroine quaedam sunt?* Per tres syllabas vocem Ἡρώναξ efferunt, ut ἡρώη, pro ἡρώη. Aelianus: *Cum generosum prorsus, & audax, & heroine dignum facinus fecisset.*

Ἡρώη. [Herois] monumentum.

Ἡρώς. Semideus. Potens. Generosus. Homerus autem voce Ἡρώ ut dissyllaba usus est, semel in Iliade, & semel in Odyssea.

Ἡρώτα. Adhortabatur. Impetu ferebatur. Precabatur. Suppliciter orabat.

Ἡρτήλα. Genitivo. Pendet. *Ille primum quidem [auxilium] medicinae humanae requirebat, & in ea omnem spem collocabat.*

Ἡρτο. In altum tollebatur. Excitabatur. *Agger vero in tantam altitudinem ex terrae planitie excitabatur, ut iactus telorum ad montis verticem pervenirent.*

Ἡρτύνετο. Parabat.

Ἡρύχαιεν. Magnifice jactabat. Gloriabatur. *Quamvis illustre & celebre genus jactaret.* Ἡρύχαιεν proprie significat, eructabat.

Ἡρύχην. Vociferatur.

Ἡρύχον. Erygium. Nomen loci.

Ἡρύγίτης. Panis, vel herbae genus.

Ἡρυθοδανωμύον. Rubro colore tinctum.

Ἡρύλλος. Hercules.

1 Ἡρώη ἰππεύειν ἰαυτ. ὁ Πρὸς κλ.] Hoc fragmentum deprompsit Suides ex Vita Procli, a Marino conscripta, ut eruditiss. Pearsonius recte observavit. In prioribus autem Edit. mendose legitur Ἡρώη, cujus loco Ἡρώη tam ex Marino, quam MS. Paris. A. reposui.

2 Ἀλεξανδρίαν] Hæc vox deest apud Marinum; unde dubium non est, quin ea a Suida ad supplendum sensum loco huic addita fuerit. In prioribus autem Edit. legitur Ἀλεξάνδριαν, quod auctoritate optimi Codicis Paris. A. fretus in Ἀλεξανδρίαν mutavi: quam lectionem sensus loci huius admittit, ut ex ipso Marino patet.

3 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 78. v. 5. P.

4 Ἀπαξ ἐν Ἰλιάδι] Iliad. H. v. 453. Ἡρώ Λαομαίδων πολίσταρ ἀθλήσονται. Sed ubi τὸ Ἡρώ est dativus, & subscriptum habet; secus ac hic apud Suidam.

5 Ἐν Ὀδυσσεύῃ] Puto Suidam hic deceptum esse. Non enim memini τὸ Ἡρώ in Odyssea usquam δουλεύειν legi: nisi forte ea loca huc trahere velis, in quibus τὸ Ἡρώ in Ἡρώα propter vocalem sequentem elisum est; ut Odys. A. 519. Ἡρώα Ἐυρύπλοιοι: quod tamen nihil pro Suida facit.

6 Ἐθνη] Nihil est falsius nec ineptius hac interpretatione, quam voci Ἡρώη minime convenire luce clarius est. Quid igitur? An dicemus, vocem hanc esse παραμυθεύειν, & ab aliis loco huic insertam? Non existimo: sed ipsi Suidæ potius hoc παραμυθεύειν tribuendum esse non dubito. Is enim, cum hæc scriberet, in animo habuit vocem Ἡρώη, quæ sono quidem & scriptura ad Ἡρώη prope accedit, sed longe aliud significat, nimirum ἡρώη, vel ἥρω (i. e. impetu ferebatur) ut Lexica vulgata docent. Solent enim interdum Grammatici, dum vocabulum aliquod exponunt, de alia voce, cujus scriptura & pronuntiatio pene similis est, cogitantes, ejus significationem, licet diversissimam, alteri tribuere: cujus ἀδελ-

φίας aliquot hic adducam exempla, ut ea, quæ a me dicta sunt, confirmetur. Suidas supra inquit: Εἶτα, παραμυθεύειν, συγχρησάμεν. σημεῖον δὲ ἐπὶ τῷ Ἡρώ. Hic Grammaticum nostrum de tribus diversis vocibus Ἡρώ, Ἡρώα & Ἡρώα cogitasse manifestum est, licet unam tantum scripserit, cui reliquarum etiam significationes non sine insigni oscitantia tribuit. Nam τὸ παραμυθεύειν, referendum est ad Ἡρώ, συγχρησάμεν, ad Ἡρώα (i. e. sit) ab εἰμὶ ἰαυτ, ad Ἡρώα: quarum vocum eadem pene est scriptura & pronuntiatio, at significatio diversissima. Hanc observationem supra, nescio quo casu, prætermisi; quam proinde hic, invitante occasione, cum lectore communicandam putavi. Apud Hesychium legimus: Ἡρώα, ἡρώα, ἀντιπαρδύσας: qui locus est corruptissimus. Nam primo quidem pro Ἡρώα, indicio acutissimi Bentleii, legendum est Ἡρώα, cui respondet vox ἀντιπαρδύσας. Deinde, τὸ ἡρώα non potest esse interpretatio vocis Ἡρώα, sed Ἡρώα, (ipse enim Hesychius τὸ Ἡρώα exponit ἡρώα) quod vocabulum ad scripturam τὸ Ἡρώα prope accedit: de quo proinde Hesychium, cum ista scriberet, cogitasse necesse est. Plura huius generis exempla non adducam, ne notas nimium extendam.

7 Ὁ δὲ τὸ πρὸς τῷ Ἡρώ. Hoc fragmentum Kuhnii ad Aelianum refert.

8 Τὸ δὲ Ἡρώ ἐπὶ τοσούτον ἥρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπέδῃ, ὥστε ἐπὶ τῷ ὄφρ. &c. Hanc lectionem in versione secutus sum.

9 Ἐπιτομή] Hæc vox transposita est, quæ post Ἡρώα γλῶσσῃ, addita voce δὲ γλῶσσῃ, collocari debet, hoc modo: Εἰ καὶ ἀπὸ γλῶσσῃς ἐ δόκμον Ἡρώα γλῶσσῃ, δὲ γλῶσσῃ ἐπαρδύσονται. Sic enim locus hic recte legitur supra v. Ἡρώα.

10 Ἡρύλλος] Vide Etymologum h. v. apud quem hæc vox est παραμυθεύειν.

Ἡρουν. ἠντλην. καὶ Ἡγύσαλο. ἠντλησιν.
 Ἡς. ὑπὸ ῥαχες.
 Ἡσαίας. ὄνομα κύριον.
 Ἡσαίων. ὄρεος.
 Ἡσαν. ἀπὸ τοῦ ὑμνήσαν, ἐδόξασαν.
 Ἡσαν. Ἡ Πάλαυ πύτ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. πα-
 ροιμία ὑπὸ λησημοδ. ἐπὶ τῷ ποτὲ εὖ, εἴτα ἐτέρως
 γεγρότων.

Ἡσαν. ἠδῆσαν. ἐγίνωσκον. Οὐδ' ἀφ' ἡγεμόνων τὸ πάμ-
 παν ἦσαν.

Ἡσας. χάριν ἐπέησας. ἐδόξαζας.

Ἡσατο. εὐφρανθή.

Ἡσαδ. ὄνομα κύριον.

Ἡσφ. πέμψην.

Ἡσθηβύται. ἠσθηβήναι.

Ἡσθηκότες. ἠσθηκάντες.

Ἡσώτο. ἠσώτο.

Ἡσώσθαι. ἀπὸ τοῦ ἠσώσθαι.

Ἡσί. Φησίν.

Ἡσιόδης. Κυμαῖος νέος δὲ κομμοδεὶς ὑπὸ τοῦ
 πατρὸς Δίᾳ καὶ μητρὸς Πυκμιμένης ἐν Ἀσκειῇ τῆς
 Βοιωτίας. γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίᾳ, ὃς Ἀμπε-
 λίδου, ὃς Μελαῖνου ὃς Φασίλινος τοῦ Ὀμήρου πα-
 τέρους εἶναι πᾶσι πᾶσι ὡς ἂν ἀνέμειλιν εἶναι Ἡσιόδου
 τὸν Ὀμήρου ἐκείνου δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντὸς καὶ
 γεσθαι. Ποιήματα δὲ αὐτοῦ τὰυτα. Θεογονία. Ἔργα
 καὶ ἡμέραι. Ἀσπίς. Γυναικῶν ἡρώων καὶ ἀλόχους
 ἐν βιβλίῳ ἐ. Ἐπικνήδειος εἰς Βάτραχον πῖνα, ἐρ-
 μῶν αὐτοῦ. καὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ ὃς ἄλ-
 λα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ὅτι ξενωθείς παρ' Ἀντίφω,
 καὶ Κριμίδῳ, οἱ νύκτωρ δόξαντες ἀναρεῖν Φθορέα ἀδελ-
 φῆς αὐτῶν, ἀνείλον τ' Ἡσιόδον ἄκοντες. Ἦν δὲ καὶ
 Ὀμήρου καὶ πῖνας ἀρεστέτερος. καὶ δὲ ἄλλος, σύλ-
 λειον. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείους ἡ νεώτερος
 ἔχοντες ἐπὶ αὐτοῖς ἐλέγξον ὡς ἂν μόνους ἐπὶ αὐτοῖς συμ-
 μετρεῖν τ' ἀφ' αὐτῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἡσιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἡσις. τέρψις.

1 Πάλαυ ποτ' ἦσαν ἄλλοι. Scenarius hic παρομοιωτικὸς sumptus
 est ex Aristoph. Plutus p. 97. ubi vide Scholiastam. Ad hoc pro-
 verbium alludit idem Aristoph. alio loco; nimirum in Vespris. p. 507.

2 Ὡς Πάλαυ ποτ' ὅστις ἡμῶν ἄλκιμος μὴ εὖ χελεύει.

Ἀλκιμοὶ δ' ἐν μάχαισι.

Ubi vetus enarrator: Παρὰ τὸ Πάλαυ ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
 Vide etiam infra v. Πάλαυ ποτ' ἦσαν.

3 Ἡσθηκότες ἠσθηκάντες. Hanc scripturam ex optimo MS. Paris.
 A. hausi. In MS. Paris. B. post ἠσθηκάντες, additur, ἠσθηκάντες. Pri-
 ores vero Edit. exhibent, Ἡσθηκότες ἠσθηκάντες.

4 Ἀμπελίδου. In 2 MSS. Paris. legitur Ἀμπελίδου.

5 Ἀνέμειλιν. In 2 MSS. Paris. rectius legitur ἀνέμειλιν.

6 Γυναικῶν ἡρώων καὶ ἀλόχους ἐν βιβλίῳ ἐ. Hoc opus inter-
 cidit: cujus tribus prioribus libris Hesiodus recensuerat feminas
 Heroínas, earumque genus & praeclara facinora carmine heroico
 descripsit. Hi libri sub nomine Καλὴν ἡρώων a veteribus scripto-
 ribus passim citari solent. Libro quarto varias feminas illustres
 cum amica sua contenderat, praepositis semper vocibus Ἡ ὤν: unde
 sub nomine Ἡ ὤν liber iste a veteribus Grammaticis passim lau-
 datur. Ejus fragmentum est initium poematis Heroici, quod Ἀ-
 σπίς Ἡρώων inscribitur, & inter opera Hesiodi hodieque existat;
 cujus versus primus est. Ἡ ὤν ἡρώων δὲ μὴ καὶ πατρίδα
 γαίῳ. Libro quinto Hesiodum recensuisse feminas, quae Heroes
 peperissent, eumque librum ideo inscriptum fuisse Ἡρώων exi-
 stimat Sam. Petitus in Commentar. ad LL. Attic. p. 462. apud
 quem de toto hoc Καλὴν ἡρώων opere plura legi possunt.

Ἡρουν. Hauriebat. Et, Ἡγύσαλο. Haufit.

Ἡς. Eras.

Ἡσαίας. Esaias. Nomen proprium.

Ἡσαίων. Mons.

Ἡσαν. Celebrarunt. Laudarunt.

Ἡσαν. Erant. Quondam strenui fuerunt Mi-
 lesii. Proverbium, ex Oraculo [ortum;] quod
 dicitur de illis, qui, cum initio boni sint, postea
 degenerant.

Ἡσαν. Noverant. Sciebant. Hunc autem ne
 profectum quidem prorsus norant.

Ἡσας. Gratum fecisti. Celebrasti.

Ἡσατο. Delectatus est.

Ἡσαῦ. Esau. Nomen proprium.

Ἡσφ. Missurum esse.

Ἡσθηβύται. Victum fuisse.

Ἡσθηκότες. [Qui vicerunt.]

Ἡσώτο. Victi fuerunt.

Ἡσώσθαι. Victum fuisse.

Ἡσί. Pro φησί. Inquit.

Ἡσιόδου. Hesiodus, Cumanus. Adolescens
 a patre Dio, & matre Pycimede, translatus est
 Ascrum, [urbem] Bæotiae. Genus ejus dedu-
 citur a Dio, Ampelidae filio, [qui fertur fuisse
 filius] Melanopi, quem quidam aiunt fuisse
 avum Homeri avi; ita ut Homerus natus sit
 ex patruele Hesiodi. Utriusque autem genus
 ab Atlante deduci ferunt. Poemata ejus hæc
 sunt. Theogonia. Opera & Dies. Clypeus.
 Heroinarum mulierum Catalogus, libris V.
 constans. Epicedium in quendam Batrachum,
 ejus amasium. De Idæis Dactylis: & alia
 multa. Obiit autem hospitio exceptus ab An-
 tipho, & Ctymeno, qui noctu putantes se sororis
 suæ stupratorem interficere, ipsum Hesio-
 dum interfecerunt inviti. Quemadmodum
 autem quibusdam placet, & Homero fuit
 antiquior. Sed, ut alii tradunt, ejus fuit æqualis.
 Porphyrius, & alii plurimi, [ipsum Homero]
 juniorem centum annis statuunt: ut tantum 32
 annis primam Olympiadem antecesserit.

Ἡσιόνη. Hesione. Nomen proprium.

Ἡσις. Delectatio.

6 Καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ. Valde imperfectum operum Hesiodi Cata-
 logum Suidas hic nobis dedit. Nam præter illa, quorum su-
 pra meminuit, a veteribus laudatur ΑΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΣ,
 sive, liber de stellis, ex quo fragmentum adducit Tzetzes Chil. xii.
 v. 171. ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ. Hunc librum quidam
 veterum Hesiodo tribuerunt, ut testis est Scholiasta Pindari ad Pyth.
 Od. vi. v. 22. & Pausanias l. ix. c. xxxi. qui cum Παρμένειον Χεί-
 ρωνος appellat. ΑΙΓΙΜΙΟΣ. Hunc librum alii Hesiodo, alii
 vero Cercopi Milesio adscripserunt. Athenæus l. xi. p. 503. D.
 Καὶ ὁ ΑΙΓΙΜΙΟΝ παύσας, εἰς Ἡσιόδου ἐστίν, ἢ Κίρκου ὁ
 Μιλήσιος. Idem opus absque ullo auctoris nomine laudat erudi-
 tus interpres Apollonii Rhodii ad l. iii. v. 587. & ad l. iv. v. 816.
 ΚΗΥΚΟΣ ΓΑΜΟΣ. Laudatur a Schol. Apoll. Rhod. ad l. i.
 v. 1289. item ab Athen. l. ii. p. 49. ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ. Lau-
 datur ab Athen. l. ii. p. 40. & alibi: item ab Eustathio ad Il. M.
 p. 900. 18. Præterea, Hesiodo quidam veterum tribuerunt Ἐπη
 μαντικά, & Ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν ἑρμηνείων, ut nos docet Pausanias loco pau-
 lo ante laudato. De Heroogonia Hesiodi, sive, ut ab aliis vocatur,
 Genealogia Heroica, in nota superiore diximus.

7 Νεώτερος ἢ αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἐπὶ αὐτοῦ. Secundum Joann. Tzetzem in
 præfat. Allegoriæ Homericæ ineditæ, (quæ MS. exstat Parisiis in
 Biblioth. Reg. Cod. 2800. & Oxonii, Cod. Barocc. 194. & 131.)
 Hesiodus Homero junior fuit annis 400. Sed de Hesiodi ætate,
 Lil. Gyrardus, Joh. Gerh. Vossius, aliique viri docti abunde ege-
 runt, post quos plura de hac materia non addam, ne actum, ut a-
 junct, agam.

Ἡτῆθεις ἀπῆλθεν. ἀντὶ τοῦ, ἥτιον ἔχον. ἢ νικηθεὶς ἀπῆλθεν.

Ἡτῆθης ῥ' ἀληθείας. καὶ, Ἡτῆθης πινὸς ἀλεξ-
βυόν. ἐπὶ τῶν δούλων ἢ θηρευόντων ἐποιδῶν τοῖς
δεσπόταις. Φυσικὸν ὅτι τοῦτο· ἐπεὶ, ἐν ταῖς Συμ-
βολαῖς τῷ ἀλεξβυόνων, οἱ ἡτῆθέντες ἔποντο τοῖς
νενικηκόσι. καὶ ὁ θεός.

Ὀρνίθων Φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.

Ἡτῆμαί (β. γενικῇ).

Ἡτῆμῶν. ἀντὶ τοῦ, κυχεμῶν. καὶ ῥ' αἰ-
τεῖσθαι ἔλεγον, τὸ κυχεμῶν.

Ἡτῆμῶν. ὁ νενικημένος.

Ἡτῆσεν. ἐζήτησεν.

Ἡτῆμῶν. ἡτῆμασεν. ὕβρισεν.

Ἡτῆον. Τῶν ἄλλων ἀπάντων ἥτιον μοι μέλει. ἀντὶ
τοῦ, οὐδαμῶς.

Ἡτορ. ψυχῇ. Ὅμηρος. Ἀπαλὸν τέ σφισιν ἦτορ
ἀπῆυρε. ὅπερ ἐκίνησεν εἰς δόξαν τοὺς Στωϊκοὺς, ὅτι
(ζυμῶν) τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ ζυμῶνται
πάλιν.

Ἡτω. ὑπαρχέτω. Ἡτω ἢ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς
αἰῶνας. Τρίτον προσωπὸν ὅτι προσκλητικόν, ἀπὸ
τοῦ εἰμι, τὸ ὑπαρχέω ἢ μέλλω, εἰς, ἐντὺ τὸ
προσκλητικόν, ἔτι, ἔτω, ἐπεκτάσθαι ἦτω καὶ πλεο-
νασμεῖ τοῦ σ, ἔτω. ἢ ἀπὸ ἔω, τὸ ὑπαρχέω, ἦεν, ἦες,
ἦε καὶ τὸ προσκλητικόν ἔε, ἔετω καὶ χεῖ κείσιν τῶν
δύο εε, εἰς ἦς ἦτω.

Ἡτῶμῶν. γενικῇ. νικῶμῶν.

Ἡτῶν. ἐλάττων. ὑποχείριος. Οὕτω δὲ ἦν
Ἐπίκουρος ἡδονῆς ἥτιον, ὡς ἀπὸ τῶν ἐχάτων ἐν ταῖς
ἀφθνήσας αὐτοῦ ἐξαίρεσι, τῷ μὲν πατρὶ, καὶ τῇ μη-
τρὶ, ἐναγίζεν ἀπ᾽ τοῦ ἔτους ἑαυτῷ δὲ δις ὡς τῆς
ἀπορίας τὸ πλέον προσμῆν.

Ἡτῆμῶν. ἐναγίζεν. ὑπὸ χάζεν.

Ἡτῆα. οἱ σῆμονες.

— Τόντε προσεργον.

Ἀτράκλον, καὶ τὰν ἄβια κειναμῶν

Κερκίδα, τὴν ἰσθμὸν μολπάπδα.

Ἡτῆα, καὶ ἡτῆα, καὶ ἡτῆον. ἐνδυμα ὑμενῶ-
δες. Μετεωρίζον τὸ ποικίλον ἡτῆον πᾶσαι ἐλίσσας
τροπᾶς. Λέγει τοῦ δρακονοειδοῦς σημείον, τοῦ ἐν
πολέμῳ. Ἡτῆον δὲ, τὸ ἄτρωτον.

Ἡ τῆς ἔξ, ἢ τῆς κύβοι. τὸ μὲν τῆς ἔξ, ἢ παν-

Ἡτῆθεις ἀπῆλθεν. Victus abiit. Superatus
discessit.

Ἡτῆθης ῥ' ἀλ. A veritate victus es. Et, Ab
aliquo gallo gallinaceo victus es. De servis, vel
famulis dicitur, dominos sequentibus. Hoc au-
tem ex naturalibus desumptum est. Nam cum
galli inter se committuntur, fieri solet, ut vi-
cti sequantur victores. Et Theocr. Gallorum,
rubram cristam habentium, talia sunt praelia.

Ἡτῆμαί (β. Genitivo. Victus sum a te.

Ἡτῆμῶν. Quæ utendum petiit. Nam αἰ-
τεῖσθαι significat utendum petere, vel accipere.

Ἡτῆμῶν. Victus. Superatus.

Ἡτῆσεν. Quæsit.

Ἡτῆμῶν. Ignominia affecit. Contumelia af-
fecit.

Ἡτῆον. [Minus.] Cætera omnia mihi mini-
me curæ sunt. Ἡτῆον enim hic positum est pro
οὐδαμῶς.

Ἡτορ. Anima. Homerus. Tenellamque ipsis
animam abstulit. Quod [Poetæ dictum] Stoi-
cos in eam opinionem induxit, ut crederent,
animam cum ipso corpore crescere, & rursus
minui.

Ἡτω. Esto. Sit. Domini gloria sit in æternum.
Est autem tertia persona Imperativi modi, ab
εἰμι, sum, existo. Participium, εἰς, ἐν. Impe-
rativus, ἔτι, ἔτω, & per productionem literæ ε,
ἦτω, & per pleonasmum literæ σ, ἔτω. Vel ab
ἔω, sum, deducitur imperfectum ἦον, ἦες, ἦε &
Imperativus ἔε, ἔετω, & per crasin duorum εε in
ἦ, ἦτω.

Ἡτῶμῶν. Genitivo. Qui vincitur:

Ἡτῶν. Inferior. Subjectus. Epicurus autem
voluptati erat adeo addictus, ut sub finem vi-
tæ in testamento præciperet, ut patri quidem,
matricque suæ, semel quotannis parentaretur;
sibi vero bis: majorem luxuriæ modum præ-
ferens [minori.]

Ἡτῆμῶν. Forti animo tolerabat. Quies-
cebat.

Ἡτῆα. Stamina.

— Et adiutorem

Fusum, & stamina discernentem

Radium textorium, argutum sonum edentē.

Ἡτῆα, & ἡτῆα, & ἡτῆον. Indumentum.
[tenuis, &] membranæ simile. [Ventus] pi-
ctum vexillum in aere tremulo motu vibrat.
Loquitur hic [auctor] de vexillo bellico, in
draconis speciem formato. Ἡτῆον vero, quod
vulnerari non potest.

Ἡ τῆς ἔξ. Aut ter sex, aut tres uniones.

1 Ἡτῆθης πινὸς ἀλεξβυόν. Hunc locum descripsit Suidas
ex Schol. Aristoph. ad Aves, p. 545. G. ad verba illa Comici:

Ὅστις δ' ἐλθῃ δόλῳ. Ἡτῆθης πινὸς

ἀλεξβυόν.

Est tamen aliqua in Scholiis scripturæ diversitas.

2 Φυσικὸν ἐν τῷ. ἐπεὶ ἐν ταῖς συμβολαῖς. Sic locum hunc ex 2
MSS. Paris. rescripti. In prioribus enim Edit. legitur, φυσικὸν
ἐν τῷ ταῖς συμβολαῖς, &c. Scholiasta Aristophanis loco laudato
sic habet: φυσικὸν τῷ ταῖς συμβολαῖς ῥ' ἀλεξβυόνων, τὰς ἡτῆθεις
ἐπὶ τῷ νενικηκόσι.

3 Θεόκελ. Idyll. xxii. v. 72. de quo loco lege Heinsum in
Lectio. Theocrit. c. xxv.

4 Ἡτῆμῶν. Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. Αἰτῆμῶν.

5 Ὅμηρος. Il. A. v. 115. Ubi legitur ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπῆυρε.

6 Οὕτω δὲ ἦν Ἐπίκουρος. Eadem plenius leguntur supra v.

Ἐπίκουρος.

7 Μετεωρίζον τὸ ποικίλον ἡτῆον. Sensus hujus fragmenti in ver-
sione supplēvi ex v. Ἰνδλ. & v. Χίλιον, ubi Suidas integrum lo-
cum auctoris anonymi, ex quo hæc decerpta sunt, exhibet.

8 Ἡτῆον δὲ, τὸ ἄτρωτον. De hoc loco amplius cogitandum cen-
seo.

9 Ἡ τῆς ἔξ, ἢ τῆς κύβοι. Vox κύβοι apud Græcos non so-
lum tesseram significat, sed etiam unionem, sive punctum tesserae:
quo sensu in hoc proverbio accipienda est. Insignis est hanc in
rem locus apud Eustathium ad Odys. A. p. 1397. 15. quem hic
describere non pigebit: Ὅτι ἐξ ὧν οἱ παλαιοὶ πρὸς κύβοις, & ἔξ,

Ἡφαιῖα. ἡ δύο πόλεις ἦσαν ὁ Λήμνος, Myrrhina τε, καὶ Ἡφαιῖα.

Ἡφαιῖων. Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς. Ἐγραψεν ἑνὶ βιβλίῳ περὶ μέτρων καὶ μετρικῶν ἀσφάδων. Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι τραγῶν. Καμικῶν ὑπερμετρῶν λύσας. Τραγικῶν λύσεων. καὶ ἄλλα πλείστα. καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμούς.

Ἡφαιῖων. Μακεδὼν, ἐταῖρος τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου. Λόγος δὲ ἔχει, Ἀλεξάνδρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνὴν τῶν γυναικῶν Δαρείου τῆς Πέρσης, καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Ἡφαιῖαν μὲν τῶν ἐταῖρων καὶ τὴν μητέρα Δαρείου, ἀγνοήσαντες, ὅς τις ὁ βασιλεὺς εἴη αὐτῶν ἐσάλασεν γὰρ ἀμφὺ τῶν αὐτῶν κόσμων. τὴν δὲ Ἡφαιῖαν παρελθεῖν, καὶ προσκυνοῦσά, ὅτι μείζων αὐτῇ ἐφάνη ἐκείνῃ. Ὡς δὲ Ἡφαιῖαν τε ὁπίσω ὑπεχώρησε, καὶ πρὸς τῶν ἀμφὺ αὐτῇ τὸν Ἀλεξάνδρον δειξάς, ἐκείνον ἔφη εἶναι Ἀλεξάνδρον, ὃν μὴ χεῖρα διδοῦσαν τῇ ἀφαιμαρτῇ ὑποχωρεῖν. Ἀλεξάνδρου δὲ οὐ φάναι αὐτῇ ἀμαρτεῖν καὶ ἐκείνον γὰρ εἶναι Ἀλεξάνδρον. καὶ ἄλλα ἐγὼ οὕτε ὡς ἀληθῆ, οὕτε ὡς πάντῃ ἀπίστα, ἀνέγραφα. ἀλλὰ, εἴτε οὕτως ἐπελάσθῃ, ἐπανῶ Ἀλεξάνδρου τὸ εἰς τὰς γυναικας χετοικιστοῦς, καὶ τὸ ἐς τὸν ἐταῖρον πίστεως καὶ ἡμῶν. εἴτε πιθανὰ δοκεῖ τοῖς συγγραφεῖσι τὰ αὐτῇ, ὡς καὶ ταῦτ' ἀν' ἑωραξέ, καὶ εἴπε, καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπανῶ Ἀλεξάνδρου.

Ἡφαιῖος. ὁ θεὸς, καὶ τὸ πῦρ. Ἑρμοῦ βασιλεύσαντι εἰς Αἴγυπτον, καὶ θανόντος, Ἡφαιῖος λαμβάνει τὴν βασιλείαν, ἡμέρας αχπ'. ὡς γένεσθ' ἐπὶ τέσσαρα, μῆνας ζ', ἡμέρας ἡ. Οὐκ ἤδεισαν γὰρ τότε Αἰγύπτιοι ἐναυτὸς μετεῖσθαι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τὴν ἡμέρας ἐναυτὸν ἔλεγον. Ἦν δὲ μυθικός καὶ πλεμικός διὸ καὶ θεὸν αὐτὸν ἐκάλουν. ὅστις πολέμῳ ἐπέληγε τὸν πόδα, καὶ γέρονε χολός. Ἐθῆκε δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἰγυπτίοις ζωφροσύνης. Οὐκ ἤδεισαν γὰρ μοναρεῖν αἱ τούτων γυναῖκες. Ὑπὸ δὲ μυθικῆς εὐχῆς ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο δι' ἧς κατεσκεύασεν ἀπὸ σιδήρων ὅπλα πολεμικά, καὶ γεωργικά ἐργαλεῖα. ὥστε γὰρ αὐτῇ μὲν ῥοπαλίων καὶ λίθων ἐπὶ πολέμῳ.

Ἡφαιδῆκεσαν. καὶ ἡφαιδῆκότες, ἡ χεῖρα παύσαντες, μὴ φεισάμενοι.

1 Ἡφαιῖα. δύο π. Ex Harpocrate.

2 Ἐν γυναικῶν ἀσφάδων. Legeret, Ἐν γυναικῶν ἀσφάδων: qui libellus hodieque existat, ab Aldo primum, & deinde Turnebo, editus.

3 Ἡφαιῖων. Μακεδόν. ἔν. Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Arriano de Expedit. Alex. Magni, l. ii. p. 115.

4 Ἀγνοήσαντες. Arrianus habet, ἀμφηγοῦσασιν, i. e. dubitantem.

5 Εἴη πιθανὰ δοκεῖ τοῖς συγγραφεῖσι τ. Hæc apud Arrianum sic leguntur: Εἴη πιθανὰ δοκεῖ τοῖς συγγραφεῖσι Ἀλεξάνδρου, ὡς καὶ ταῦτα ἀν' ἑωραξέ, καὶ εἴπε, καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπανῶ.

6 Ἑρμοῦ βασιλ. εἰς Αἴγ. καὶ θαν. Ἡφαιῖος λαμβάνει. His valde consentanea sunt, quæ de eodem Vulcano apud Cedrenum & Chronicum Alexandrinum scriptorem leguntur.

7 Οὐκ ἤδεισαν γὰρ τότε Αἴγ. Vide supra v. Ἡλίο, ubi idem de Egyptiis traditur.

8 Ἐθῆκε δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἴγ. Cedrenus p. 19. D. eadem de Vulcano refert his verbis: Ἀπὸ τῆς δὲ Ἡφαιῖος ὡς Αἰγυπτίαν, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας μετὰ τὴν καὶ αὐτοῦ βασιλ. τοῦ γυναικας τῆς Αἰγυπτίας τοῖς δὲ μυθολογούμενοις πνευματικῶν.

9 Ὑπὸ δὲ μυθικῆς εὐχῆς ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τ. Eadem de Vulcano

Ἡφαιῖα. Hephæstia. Myrrhina & Hephæstia erant duæ urbes Lemni.

Ἡφαιῖων. Hephæstion, Alexandrinus, Grammaticus. Scripsit Enchiridium de metris: & carmina varia. De iis, quæ in poematibus turbata sunt. Comicorum dubiorum solutiones. Tragicas solutiones. Et alia plurima. Item, metrorum dimensiones.

Ἡφαιῖων. Hephæstion, Macedo, sodalis Alexandri Macedonis. Ferunt autem, Alexandrum venisse ad tentorium mulierum Darii Persæ, & solo eum ex amicis Hephæstione comitante, ingressum esse. Matrem autem Darii, cum ignoraret uter ipsorum esset Rex (utrunque enim eodem fuisse corporis cultu) ad Hephæstionem accessisse, eumque adorasse, quod ille habitu corporis præstare videretur. Cum autem Hephæstion retro cessisset, & quidam e Regiæ ministris Alexandrum ipsi demonstrasset, & dixisset, illum esse Alexandrum; ipsam pudore erroris confusam recessisse. Alexandrum vero dixisse, ipsam non peccasse: nam & illum esse Alexandrum. Quæ ego neque ut vera, nec ut prorsus incredibilia, literis mandavi. Nam, si res ita fuerit gesta, Alexandrum laudo, cum ob clementiam erga mulieres, tum ob fidem & honorem amico præstitum. Sive probabilia visa fuerint illis, qui res ab ipso gestas scripserunt, illum hæc quoque facturum & dicturum fuisse; hoc etiam nomine Alexandrum laudo.

Ἡφαιῖος. Vulcanus. Deus, & ignis. Post obitum Mercurii, Regis Ægypti, Vulcanus regnum suscepit, [& regnavit] dies 1680, id est, annos quatuor, menses septem, dies octo. Tunc enim Ægyptii annorum formas & dimensiones non norant, sed unius diei spatio annum definiebant. Erat autem arcanorum religionis peritus, & bellicosus. Unde & Deum ipsum vocarunt. Hic in prælio vulnus in pede accepit, & claudus factus est. Idem etiam Ægyptiis vitæ castæ legem tulit. Nam antea uxores eorum matrimonium cum uno viro ignorabant. Mysticis etiam precibus forcipem de cælo accepit: cujus ope arma ferrea & instrumenta rustica fabricavit. Nam ante ipsum fustibus & saxis bellum gerebant.

Ἡφαιδῆκεσαν. [Non pepercerant.] Et ἡφαιδῆκότες, qui despuerunt, qui non pepercerunt.

tradunt Cedrenus & Chronicus Alexandrini scriptor.

10 Τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο. Locus hic plures viros eruditos toruit, quorum alii aliter eum interpretandum censuerunt. Hieronymus Wolfius, cum sensum horum verborum assequi non posset, nodum secare, non solvere, aggressus, vulgata lectione damnata, sic rescribendum censuit: τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τοῦ Ἡφαιῖος, i. e. ipso interprete, ferri iustitiam a Marte accepit. Conjecturam hanc calculo suo comprobavit Portus; quam tamen a vero alienissimam esse, ex iis, quæ paulo post dicuntur, patebit. Martinus Raderus. Chronicus Alexandrini interpret, eadem verba sic reddidit: Divino quodam carmine, seu precatone, opifex ingenium & fabrilis e cælo impetravit. Sed & ille ἡμετέρας, ὡς ἔπλεον. Nam, (ut taceam aliorum virorum doctorum errores, in quibus castigandis tempus non teram) ὀφθαλμὸς hic significat forcipem, instrumentum fabrilis notissimum, ut unice me docuit vetus enarrator Homeri ad Il. Σ. v. 477. qui πνεύματι, i. e. forcipem, ὀφθαλμὸς ibi interpretatur. Hinc ergo facile intelligimus, quomodo locus hic vertendus & exponendus sit.

11 Καὶ παύσαντες. Scribe ex Hesychio καὶ παύσαντες, i. e. despuentes, vel despicientes.

Ἡφείθη. ¹ εἰάθη. Συνεχρήθη.
Ἡφλινακόσων. ² ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ³ ἡνίων τῆς
ἰππων, ὅτε ἀτάκτως φέρονται, μὴ εἰκόντες τοῖς ὀχ-
μίοις.

Ἡφίεισαν. ἔπεμψαν.
Ἡφλυμός. ⁴ ἀφρός.
Ἡφωρίσθαι. Διαχωρεῖσθαι.
Ἡφώρισεν. ἐχώρισεν.
Ἡφρόνησεν. χακῶς ἐφρόνησεν.
Ἡ Φῦσα. ἡ γενήσασα. καὶ ὁ Φῦς, ὁ γενήσας.
Ἡφυσεν. ὠτλήσεν.
Ἡ χάραξ τῶν ἀμπελων. ⁵ ἐπὶ τῆς ὑπὸ χε-

ρα.
Ἡχάνω. ⁶ πωχεύω.
Ἡχεν. ἐνεγαμήκει.
Ἡχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. ἀντὶ τοῦ, ἐκόμισεν.
Ἡχέτης. ⁷ ὁ ἀρρίων τέτις.
Ἀλλά ⁸ σε γηγύοντα κατήναρεν, ἡχέτα τέτις,
Παιδὸς ⁹ ἀπ' ἡνίκεν χεῖρ μεταπλάμυνον.

Ἡχέας. ὁ ἦχον ἀποταλῶν.
Ἡχίω. ἦχον, ἢ Φήμιω.
Ἡχίσας. βοήσας.
Ἡχικόν. θορυβηκόν.
Ἡχι. ὄππ.
Ἡχθαίρεν. ἐμίση.
Ἡχθοντο. ἠγανάκην. Ἡχθοντο τὸν στρατιωτικόν, κα-
τηγρόν τε αὐτόν.

Ἡχλυσε. Συνσκόρπασεν.
Ἡχος. κραυγή.
Ἡχώ. ¹⁰ γινεῖ ἢ ἡχώ χεῖ ἀνάκλασιν ἢ ἀπὸ τῆς
ἀνελύπτων καὶ λείων σωματίων, μάλιστα δὲ κοί-
λων, ὃ πληγέντος ἀπὸ τῆς φωνῆς ἀέρεται. Ὁ γὰρ
ἀφαιερόμενος ὡτεῖ μὲν χεδὸν πάντα τὰ πέριξ ἀέρεται,
μάλιστα δὲ πρὶν ἐμπεσεῖν. Διὸ μᾶλλον ἀκούομεν
πρὸς ἡμᾶς ὁρῶντες ὃ ἀφαιερόμενος, ἢ ἀπετραμ-
μένος. Οὗτοί δὲ ὁ ἐμπεσεῖν ἀπὸ ὡτμήματος, ὅταν
ὀρεχθῇ ἐπὶ τὴν ἀνέλκυσιν, ἔχον κοιλότητά, οἷά ὅτι
τὰ ἄντρα, συνεχῆς ὢν, καὶ ἀφαιερόμενος, ἀπὸ τοῦ
ἀνελύπτου ὑπὸ τῆς κοιλότητος, περὶ αὐτοῦ
ἀνελύπτου ὅππ ὥματι, ὡτεῖται εἰς τὸ ἐμπάλιν, ὥσ-
περ ἡ ῥιπτομένη χεῖ τοῖχον σφαιρεῖται, καὶ οὕτως ἐπανα-
τρέφει ἐπὶ τὸν πλάτανον ἐνεργιστὸς δὴλονότι τοῦ
ἀέρος δι' ἀμφοτέρω, κατὰ τὴν διηγήσιν αὐτοῦ δύνα-
μιν. Οὐ μόνον γὰρ ἀπὸ τοῦ μὴ συγχωρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ
κοίλου τόπου ἀφαιερόμενον, οἷος ἡνέχθη, ὑπὸ τῆς

¹ Εἰάθη] In prioribus Edit. mendose legitur ὠτλή, cuius loco ei-

αῖον ex optimo MS. Paris. A. reposui.

² Τῶν ἡνίων τῆς ἰππων] Scribe meo periculo, τῆς ἀφαιερόμενων ἰπ-

πων. Dicitur enim de ἀφαιερόμεναις & ἀφαιερόμεναις.

³ Ἡφλυμός. ἀφρός.] Vide supra v. Ἀφλυμός.

⁴ Ἐπὶ τῆς ὑπὸ χεῖρας] Verba haec, quae corrupta & mutila esse

puto, sic forte supplenda & emendanda sunt: Ἐπὶ τῆς ὑπὸ χεῖρας

ἡνίων ἀπαιερόμενων. i. e. [Dicitur] de illis, qui a deterioribus decepti

sunt. Vide infra v. Χάραξ. ubi proverbium hoc aliter exponitur.

⁵ Ἡχάνω] Vide supra v. Ἀχάνω, & Ἀχην.

⁶ Ἡχέτης. ὁ ἀρρίων τέτις.] Vide supra v. Ἀχέτης.

⁷ Ἀλλά σε γηγύοντα κατ.] Distichum hoc legitur in Antholog.

l. III. p. 384.

Ἡφείθη. Dimissum est. Concessum est.
Ἡφλινακόσων. [Imperium detrectantibus.]
Per translationem ductam ab equis, habenas
recusantibus, cum sine imperio & ordine fe-
runtur, nec aurigis parent.

Ἡφίεισαν. [Dimiserant.] Miserant.
Ἡφλυμός. Spuma.
Ἡφωρίσθαι. Separatum esse.
Ἡφώρισεν. Separavit.
Ἡφρόνησεν. Desipuit.
Ἡ Φῦσα. Genitrix. Et ὁ Φῦς, genitor.
Ἡφυσεν. Hausit.
Ἡ χάραξ ἢ ἀμπελον. Vallus vitem [decepit.
Vide infra v. χάραξ.]

Ἡχάνω. Mendico.
Ἡχεν. Duxerat uxorem.
Ἡχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Domum duxit.
Ἡχέτης. Cicada mas.
*Sed te canentem interfecit, ὁ canora cicada,
Ex adolescentis manu evolantem.*

Ἡχέας. Sonum edens.
Ἡχίω. Sonum, vel famam,
Ἡχίσας. Qui clamavit.
Ἡχικόν. Quod strepitum edit.
Ἡχι. Ubi.
Ἡχθαίρεν. Oderat.
Ἡχθοντο. Indignabantur. *Milites moleste
ferebant, & ipsos accusabant.*

Ἡχλυσε. Aer caligine oppletus erat.
Ἡχέ. Clamor.

Ἡχώ. Echo fit per repercussionem soni a
duris & laevibus, praecipue vero cavis, cor-
poribus. Nam ille, qui loquitur, impellit
quidem totum aerem circumfusum, praeci-
pue vero anteriorem. Quamobrem magis
audimus illum, qui facie ad nos versa loqui-
tur, quam illum, qui est aversus. Hic igitur
anterior aer impulsus, quum incidit in a-
liquod corpus durum, & cavitatem habens,
(cujusmodi sunt antra) quia est continuus,
nec dissipatur, eo quod a cavitare contine-
tur; a duro illo corpore, tanquam pila a pari-
ete, repercussus, redit ad eum, a quo est impul-
sus: agente nimirum aere propter utramque
causam, secundum vim, qua praeditus est, so-
num ad aures nostras transmittendi. Non so-
lum enim quia a cavo loco dissipari prohibe-
tur, ita, ut impactus est, a solido & duro cor-
pore repellitur: sed etiam, quia in hunc ip-

⁸ Παιδὸς ἀπ' ἡνίκεν χεῖ.] Puto legendum Παιδὸς ἀπ' ἡνίκεν χεῖρ
μεταπλά.

⁹ Γινεῖ ἢ ἡχώ κατὰ ἀνάκλασιν.] Integrum hunc articulum descrip-
sisse Suidam ex Joh. Philop. in Aristot. de Anima, l. II. c. VIIII.
Pearsonius in notula ad marginem Suidae sui recte observavit.

¹⁰ Ἀνελύπτων] Sic in 2 MSS. Paris. & Philopono recte
scriptum est. In prioribus vero Edit. mendose legitur ἰππων.

¹¹ Διηγήσιν] Hanc lectionem ex MSS. Paris. & Philopono revocavi.
In prioribus enim Edit. pessime excusum est διηγή, quae vox Wol-
fio & Porto graviter errandi causam praebuit. Veram autem sig-
nificationem vocis διηγήσιν in versione expressimus. Vide etiam su-
pra v. Διηγήσιν.

ἀνελυπίας ἔσθ' σκληροῦ σώματος εἰς τοῦναντίον ἀπα-
θεῖται, ἀλλ' ὅπ' καὶ τῷ κοίλῳ τῆτος, ὃ παροπίπῃ,
οὐ κενὸν ὄντι παροπίπῃ, ἀλλ' αἶρος πλήρης ὡς περ
ὁ αἶρ (Cineas) ὅτι, καὶ ἡωμότος, ἀφ' οὗ τοῦ αἵματος.
Τούτου ὅντι ὑπὸ τῷ φωνήσαντι πληγῇ ὁ αἶρ, καὶ
ψόφον διελὼν τῇ φωνῇ, καὶ κωλυθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,
Cineas οὖν καὶ ἡωμότος, ἀφασκεδαῖναι, παρο-
πίπῃ τῷ σκληρῷ σώματι, καὶ μὴ δυνάμενος παρο-
χεῖσθαι, ἀνακαλᾷται εἰς τοῦπίσω μὲν οἰκίας ἐν-
εργίας, λέγων δὲ τοῦ ψόφου. καὶ οὕτω συμβαίνει πα-
ληδρομεῖν τὸν ψόφον. Ἀλέξανδρος δὲ ἐτέρως φησὶν.

Ἦχ' ὁ λόγων ἀνταφῶς ὅπ' ἐπικρατέει. ἀντὶ τῆς εἰ-
σῶντος γελᾶν. γελᾶσθαι.

Ἦχ'. Καὶ ὁ λέγων ἡχ' εἶχε, ὡς περ ὅπ' οὐκ
ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ σώματος.

Ἦχ' ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐγένοντο, καὶ ἀχρηστοί.

Ἦ' ὁ λέγων τῆς δεξιᾶς πάντας, καὶ μελαγχολᾶν. ἐπὶ
τῆς, μήτε λυπεῖσθαι, μήτε χαίρειν.

Ἦ' λατο. ἐκράτησεν.

Ἦ' λαλλῇ οὐκ ἐπὶ πεινῶν. παροιμία, ἐπὶ τῆς τὰ
οἰκίας ἐλαττωμάτων τῶν ἐκείνων ἀποκρύπτειν.

Ἦ' λαν. ἀνῆλθεν.

I.

ἸΑ. μία. ἢ φωνή, ἢ βία.

Ἰακώβ. ὄνομα κύριον.

Ἰαβίν. ὡς τὸν Ἰαβίν ἐν τῇ χειμάρρῳ τῇ Κισσῶν.

Ἰάδμων, Ἰάδμωνος. ἡ δὲ Σάμιος οὐ πῶς καὶ
ἢ ὁ Ροδῶπις δούλη ἡ, ἢ ἡ Ἰαβίν γεννημένη, Θρακ-
σαν τὸ γένος, Χάραξος, ὁ ἀδελφὸς Σαπφῶντος, ἔλαβε
γενναῖα, καὶ ἐξ αὐτῆς γενᾶ. Καὶ ἐστὶν ὁ τῷ Αἰ-
σωπος Σάμιος.

Ἰαζάρτης. ὁ Τάναϊς ποταμός.

Ἰάζυγες. ὄνομα ἔθνους.

Ἰάθωνος. ὄνομα κύριον.

Ἰάειρος. ὄνομα κύριον.

Ἰακχάζων. λέγεται. Φυλάττει. ἢ Ἡρόδοτος.

Ἰακχος. ὁ Διόνυσος ἢ ὁ ὕμνος εἰς τὸν Διόνυ-
σον.

1 Τῷ κοίλῳ τῆτος, ὃ παροπίπῃ. Hinc emendandus est Philo-
ponus, apud quem minus recte legitur, τῷ κοίλῳ τῆτος παροπίπῃ,
omissa voce φ.

2 Ὁσπερ ὁ αἶρ. Lege ex Philopono, ὡς περ ὁ αἶρ.

3 Τῆτος ὅντι ὑπὸ τῷ φωνῇ. παλ. ὁ αἶρ, ὃ ψόφον διελ.

4 Φωνῇ. Apud Philoponum male legitur φωνῇ.

5 Ἀλέξανδρος. Is est Alexander Aphrodisiensis, unus ex præci-
pui Aristotelis interpretibus, cujus sententiam de soni percussio-
ne Philoponus eodem loco exponit.

6 Ἦχ' ὁ λόγων ἀνταφῶς. Ex Aristoph. *Theophrastus*, p. 825. D.

7 Ἐπικρατέει. Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. & Aristo-
phanis revocavi. In prioribus enim Edit. legitur ἐπικρατέει. Bi-
sietus in Scholiis ad laudatum locum Aristophanis legit ἐπικρατέει,
ab ἐπικρατέει, quod valde placet.

8 Καὶ τῷ λέγων ἡχ' εἶχε, ὡς περ. Hæc deprompta sunt ex
Philopono de Vita Apoll. Thyan. l. i. c. xiii. eademque leguntur
supra v. ὁ φωνήσαντος, & κατωτέρω.

9 Ἦ' ὁ λέγων τῆς δεξιᾶς. Sic locum hunc ex MSS. restitui. In
prioribus enim Edit. dux voces priores Ἦ' ὁ λέγων, & quæ
sequuntur cum præcedenti articulo cohererent, duabus notis diver-

sum locum cavum, in quem incidit, non va-
cuum, at aere plenum, incidit; qui aer est con-
tinuus, & unitus, ob ambientem [loci cavitatem.] Hunc igitur aer, qui a loquente impul-
sus est, & sonum efficit, impetu suo dividens,
ab eo, quia est continuus & unitus, dissipari
prohibetur, eamque ob causam in durum
corpus incidens, nec quo progrediatur ulte-
rius habens, cum sua actione, id est, sono,
repercussitur. Et ita fit, ut sonus eo, unde
venit, redeat. Alexander vero de hac re ali-
ter sentit.

Ἦχ' ὁ λόγων ἀντ. *Echō voci respondens, & ride-
re solita.* Ἐπικρατέει enim hic significat εἰσῶντος
γελᾶν, vel, γελᾶσθαι.

Ἦχ'. Echo. *Et quæ ab eo proferebantur, dig-
nitatem quandam, velut a Rege & Principe di-
cta, præ se ferebant.*

Ἦχ' ἐπὶ τῆς δεξιᾶς. Inutiles facti sunt.

Ἦ' ὁ λέγων τῆς δεξιᾶς. Aut oportet tragædias agere
omnes, aut insanire. Dicitur de iis, qui neque
dolere, neque gaudere possunt.

Ἦ' λατο. Prehendit.

Ἦ' λαλλῇ. Blæsa ego non dico πεινῶν. Prover-
bium de iis, qui vitia sua dissimulare conantur.

Ἦ' λαν. Annexuit. Suspendit.

I.

ἸΑ. μία. Una. Sola. Vel vox, vel vis.

Ἰακώβ. Jacob. Nomen proprium.

Ἰαβίν. Jabin. *Jabin in torrente Picarum.*

Ἰάδμων. Jadmon, Jadmonis, Samius. Hujus
ancilla fuit Rhodopis meretrix, genere Thra-
cia, quam Charaxus, Sapphonis frater, ux-
orem duxit, & ex ea liberos procreavit. Quære
in Αἰσωπος Σάμιος.

Ἰαζάρτης. Tanais fluvius.

Ἰάζυγες. Nomen gentis.

Ἰάθωνος. Nomen proprium.

Ἰάειρος. Nomen proprium.

Ἰακχάζων. Dicunt. Custodiunt. Herodotus.

Ἰακχος. Jacchus. Bacchus. Vel hymnus in
Bacchum.

fissimis in unam quasi massam compactis: qua labe non pauca
Suidæ loca fordata esse deprehendi.

10 Ἐπὶ τῇ, μήτε λυπεῖσθαι. Apud Diogenianum sic legitur, ἐπὶ τῇ
μήτε λυπεῖσθαι, μήτε χαίρειν διακατέει.

11 Πεινῶν. Est μίμησις; quoniam πεινῶν pro πεινῶν dicere
blæforum est. Sic quoniam iidem λ pro ε pronuntiare solent, A-
ristophanes in *Vespis*, p. 434. B. Alcibiadis *πρωτοκρίτης* Comice
perstringens, per μίμησιν inquit: Ὁλῆς θύλα, τὴν κεφαλὴν κέ-
λας. Ἦχ' pro Ὁλῆς θύλα, τὴν κεφαλὴν κέλας.

12 Βία. Hefychius habet βία: uti etiam hic scribendum
puto.

13 Ὡς τῇ, Ἰαβίν ὁ τ. Lege, ὡς τῇ Ἰαβίν ὁ τ. ut in
Psalmo lxxxi. ex quo locum hunc depromptum esse Pearsonius
recte monuit.

14 Ῥοδῶπις. Hujus etiam mentio fit supra v. Αἰσωπος Σάμιος,
& v. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς.

15 Ἦχ' ὁ λέγων τῆς δεξιᾶς. Apud Herodotum l. viii. p. 305. hæc vox dici-
tur de clamore, qualem tollere solent illi, qui festum Eleusinium
in honorem Ceres & Proserpinæ celebrant. Quare interpretati-
onem illam Suidæ, φυλάττει, valde suspectam habeo.

16 Ἦ' ὁ λέγων τῆς δεξιᾶς. Talis hymnus in Bacchum existit apud
Aristoph. in *Ranis*, p. 227. cujus initium est, Ἰακχ' ὁ Ἰακχ'.

Ἰακχ' ὁ Ἰακχ'.

Ἰάκωβος. Ἡσυχίος υἱὸς ἱατροῦ, ὁ ὀπτηκλήβης ὁ Ψύ-
χρετος, ἐκ τῆς ἐξάρχης Δαμασκίου. Εἰς Ῥόδον δὲ
γεγεννημένος ὁ παῖς, εἴτα εἰς Δρέπανον, τὸ ἐν Ἀργείᾳ,
ἐλθόντος, καὶ κεῖ γήμαντο τὴν ἐξ αὐτῆς τεκοῦσαν τὸν
Ἰάκωβον, καὶ ἑταυρόντος δὲ τὴν τε γαμετὴν καὶ τὸν
παῖδα, καὶ ἐκδημήσαντος ἐπὶ ἔτη ἰθ', εἰς τε Ἀλε-
ξάνδρειαν καὶ Ἰταλίαν, καὶ οὐ παύσασθαι δοκοῦντος
γαμῆται μὲν ἡ Ἰακώβου μήτηρ δούτερος ἀνδρὶ καὶ
παῖδων αὐτῇ γενομένων ἀρρένων καὶ θηλείας, τελευ-
τῶν τὸν βίον ὁ γαμήσας αὐτήν. Ἐπάνεισι δὲ Ἡσυ-
χίος εἰς Κωνσταντινὴν πόλιν ὅπερ γνοῦς Ἰάκωβος ἦλθε
πρὸς αὐτόν καὶ τότε παιδείας ἤρξατο, καὶ ἰατρικὴν
ἐν Κωνσταντίνῃ πόλει ἐπὶ Λέοντος τῆ βασιλείας.

Ἰάκωβος. ὁ ἱατρός. Στὸ Δαμασκὸν εἰλκε τὸ γέ-
νος, καὶ ἐς τὸ ἀκρετέστατον ἀναβὰς τῆ ὀπτηκλήμης, τε-
λειῶν ὡς οὐ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνον τὰς νόσους, ἀλλὰ
καὶ ἰώμενος, ὁμοῦ μὲν καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν
πείραν, ἐπιμελῶς τε, καὶ ἰσχυρῶς ὥστε τὰ πα-
τήσια τῆ ἱατρικῆς εὐκλείας ἀπειργαζομένη τῇ καὶ
ἑαυτὸν ἱατρῶν, ὡς βάλαντος δὲ ἦδη πρὸς τοὺς ἰα-
τροὺς, ὡς βάλαντος δὲ αὐτὸν τοὺς γε πλείους οἷα
δὲ ἔχοντα δύναμιν ἰσχυρὰ ἀπαρῶν καὶ πρὸς συ-
νῆσιν ὡς τῶν θεομένων οὕτω δὲ θάρρειν ἐφ' ἑαυτῶν,
καὶ ἐπὶ τῇ κρείσσῃ τῶν οἰκείων μεθόδῳ, ὥς τε, εἰ
ἀπελθὼν πρὸς τὸν ἀρρώστον, καὶ τοῖς σημείοις τὸ νό-
σημα ἀγνοῦς, ἀπεφίνατο βιάσιμον εἶναι τὸν ἀν-
θρώπον, εὐέλπιδας γίνεσθαι πάντας, ὥς ὑγείας ἐσο-
μένης εἰ δὲ μὴ, ὥς τελευτῆς. καὶ μηδένα πώποτε
τῶν ἐλπίδων διεφθαρῆναι. Ἐλεγε δὲ ὁ αὐτός, ἡσυχ-
ῶν τὸν ἀρῶστον ἱατρὸν ἦτοι ἀπειργαζομένη τῆς νόσου, ἢ
ἀφ' αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ῥῶν μετὰ βάλαντος τὸν νοσούντα, καὶ
ἔχοντα μελεώτερον ἀπολείπειν. ἄλλως δὲ μὴ ἀπο-
φίνατο πρὸς τὸν. πάντας δὲ, ὥς εἰπεῖν, ἀπὸ πᾶσι τῶν
ἐνοχλούντων παθῶν ὡς πρὸς τὴν, ἢ μικρὸν ὑπερ. Διό-
περ οἱ μὲν ἄλλοι ᾤοντο τὸν Ἰάκωβον ἀπεχάλην, οἷα
ποτε καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Οἱ δὲ ἰατροὶ διέβαλλον αὐτὸν,
καὶ ἐλοιδορεῖν, ὥς οἷα πᾶσι ὅσους ἱατροὺς, ἀλλὰ θεοφιλῆ
πᾶσι, καὶ ἱερόν καὶ ὅσους ἐφ' αὐτοῖς. Ἦν γὰρ θεοφιλὴς
καὶ ὀπτηκλήβης ὁ ἀνὴρ, καὶ θεὸς τῶν ὄντων κεχαρισμένος.
εἰ δὲ δεῖ τὸ ὅτι φιλοσόφῃ εἰπεῖν, Ἀσκληπιαδικὴν φωνήν
τῆς Ἰακώβου ψυχῆς, καὶ τῆς φύσεως Παυανίου πρὸς
εἶναι δὲ καὶ τῆς ἐρωτικῆς τοῦ ὀπτηκλήμης ἐπιμέ-
λειαν, ἢ μάλιστα φιλεῖ τοὺς τεχνίτας ἐκείνης οἰκειοῦν
καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐφόροις τῆ τέχνης. Οὕτω καὶ Φει-
δαν ἐκθεσιῶν τε διημιρῶν οὕτω καὶ Ζεῦξιν εἰσέχων
τὰ ἀγάλματα.

Ἰάκωβος. οὗτος πᾶν φάρμακον, ἐπὶ οὐδένῃ,
ἐτελεύτησεν. ὡς δὲ ὁ Συμβουλευσας αὐτῷ πειν τὸ
φάρμακον Λιβανίου ὁ ᾠφιστῆς, ὁ ἀφ' οὗ τὸ ὀπτιζή-

Ἰάκωβος. Jacobus, Hefychii Medici F. cog-
nomento Pŷchriſtus, ex Damascena pro-
vincia. Pater ejus Rhodum, & inde Drepa-
num, in Argo situm, se contulit: ubi duxit uxo-
rem, Jacobi matrem. Qua una cum puero reli-
cta, cum annos XIX Alexandria & in Italia pe-
grinatus decessisse crederetur, Jacobi mater
alteri viro nubit, qui, natis ei utriusque sexus
liberis, decessit. Hefychius vero Constantino-
polin rediit. Quo cognito Jacobus ad eum se
contulit, artemque suam docere coepit, &
Constantinopoli sub Leone Imperatore me-
dicinam exercuit.

Ἰάκωβος. Jacobus, Medicus, ex urbe Damas-
co oriundus, summam scientiæ [medicæ] per-
fectionem consecutus est: ut qui morbos non
solum dignosceret, sed etiam sanaret, tam ra-
tione, quam experientia; idque diligenter &
accurate. Hinc omnibus ætatis suæ medicis
gloria præstitit, adeo ut cum antiquis etiam
compararetur, eorumque plerosque supera-
ret; & quasi divina facultate præditus, ama-
retur & adoraretur ab ægris: tantumque sibi
& judicio suo in medendi ratione confideret,
ut, si quem agrotum adiisset, & morbo ex
signis perspecto, dixisset, hominis salutem non
esse desperatam; omnes bonam de agro, ut sa-
nitatem recuperaturo, spem conciperent: sin
minus, mortem instare crederent. Nec ul-
lum unquam expectatio sua fefellit. Idem
etiam dicere solebat, oportere bonum Medi-
cum aut de morbo [statim] desperare; aut, si
eum curare coepisset, illico agrotum nonni-
hil recreare, & meliuscule habentem relin-
quere, nec prius ab eo discedere. Ac om-
nes fere [ægros] a morbis, quibus vexaban-
tur, aut statim, aut paulo post, liberabat. Hinc
alii quidem eum vocabant Servatorem, ut olim
Æsculapium: medici vero eum identidem
criminabantur, & maledictis infectabantur,
quasi non aliquem medicum, sed tanquam ho-
minem Deo carum & sacrum. Neque vero
mentiebantur. Erat enim vir ille Deo carus,
& bonus, Deoque vere gratus. Quod si il-
lud Philosophi dicere licet, Asclepiadeam exi-
stimabant esse Jacobi animam, & natura Pæo-
niam; ejusque animum amore artis flagrare,
qui singulos artifices artis præsidibus maxime
conciliare & commendare solet. Sic enim &
Phidiam, Numine plenum, statuas fecisse: sic
& Zeuxidem imagines pinxisse.

Ἰάκωβος. Jacobus. Hic hausto veneno sub
Valente obiit. Qui autem ipsi suavit, ut ve-
nenum hauriret, fuit Libanius Sophista, quod

1 ὀπτηκλήβης] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. legitur ὀπτηκλήβης. ὀπτηκλήβης autem veram esse lectio-
nem patet etiam ex Johanne Antiocheno Malala, qui Part. 11. p.
77. Jacobum hunc eo nomine vocatum fuisse testatur.

2 Ἐκ τῆς ἐξάρχης] Sic MSS. Priores vero Edit. habent εἰς τὴν ἐξ-
άρχην. Videtur autem ἐκ τῆς ἐξάρχης hic dictum esse pro ἀπὸ τῆς ἐξ-
άρχης, i. e. Ex præfectus. Vel legendum est, ἐκ τῆς ἐξάρχης Δα-
μασκίου, ex provincia Damascena.

3 Ἰάκωβος ἱατρός. ἀπὸ Δαμασκίου.] Dubium non est, quin Suidas
totum hunc articulum descripserit ex Vita Isidori, a Damascio con-
scripta; ut colligere licet ex iis, quæ de hoc Jacobo leguntur apud
Photium in Excerptis ex illa Vita, Cod. ccxlii. p. 1051.

4 Οἱ δὲ ἱατροὶ διέβαλλον αὐτόν.] Vide de hoc loco Casaubonum ad
Athen. l. 1. c. 1.

5 Διὰ τὴν ἐρωτικὴν φύσιν, ἢ ὅτι ἀφ' αὐτοῦ τὴν βασιλῆα.] Cedrenus
p. 313. refert, Libanium & Iamblichum de successore Valentis in-
τῆσαι,

Ἰάμβλιχος. οὗτος, ὃς Φασιν, ὅτι δούλων ἦν. ἔγραψε δὲ τὰ χαλκιδεῖα Βαβυλωνικά. ἔτι δὲ Ῥοδῖνος καὶ Σινωνίδος ἔργος ἐν βιβλίοις λβ'. Ὁὗτος λέγει περὶ Ζωβαραῶν, ἔπειτα τοῦ, ἔπειτα τοῦ Μισσοποταμίας, ἔπειτα εὐειδεστάτης.

Ἰάμβλιχος ἑτερος, Χαλκίδος ἔπειτα Συρίας, Φιλόσοφος, μαθητὴς Πορφύρου τοῦ Φιλοσόφου, ἔπειτα Πλωτίνου ἀκουστοῦ, γεγραμὸς καὶ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου ἔπειτα βασιλέως. Ἐγραψε βιβλία φιλοσόφου ἀφ' ὧρα.

Ἰάμβλιχος. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Ἰάμβλιχος.

Ἰάμβλιχος. ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ἤδον. οἱ δὲ, Ἰάμβλιχος Φασίν.

Ἰάμβλιχος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἰάμβλιχος.

Ἰάμβλιχος. πόλις.

Ἰάμβλιχος. ὄνομα κύριον.

Ἰάμβλιχος, Ἰάμβλιχος. ὄνομα Ἑβραϊκόν.

Ἰάμβλιχος. ἡδὴ. ἐχάρι. διεχάρι.

Ἰάμβλιχος. ὁ γέμεται ἐξ ἰαν Φορῶν.

Ἰάμβλιχος. τὸ λεπτόν.

Ἰάμβλιχος. τὰς πόλεις ἔπειτα ἰαν ἀπελάσας ὁ βασιλεὺς, αἵ περ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ πολέμῳ διωκόμενοι, ἔρχομαι πρὸς τὸν ἑα.

Ἰάμβλιχος. ὁ ἀγαλμα τετραμορφον, ἀφ' ὧρα τέσσαρας προσώπων. οἱ δὲ πλάτησιν αὐτὸν ἐπὶ τῇ δεξιᾷ καὶ ἐπὶ αὐτῇ κατέχοντα, ὡς ὁρᾷ τὸν χρόνον, καὶ ἀνοίξω

Ἰάμβλιχος. Iamblichus. Hic (ut aiunt) ex servitute manumissus fuit: scripsitque ea, quæ vocantur *Babylonica*; id est, Rhodinis & Sinonidis amorem libris xxxix. Hic agit de Zobara Eunūcho, Mesopotamiæ formosissimæ amatore.

Ἰάμβλιχος. Iamblichus alter, ex Chalcide Syriæ, Philosophus. Discipulus Porphyrii Philosophi, qui fuit auditor Plotini. Vixit autem temporibus Imperatoris Constantini. Diversos philosophicos libros scripsit.

Ἰάμβλιχος. Nomen proprium: & declinatur Ἰάμβλιχος.

Ἰάμβλιχος. Instrumenta musica triangula, quibus Jambos canebant. Alii vero dicunt *Sambyses*.

Ἰάμβλιχος, & Ἰάμβλιχος. Nomina propria.

Ἰάμβλιχος. Jamnia. Urbs.

Ἰάμβλιχος. Janira. Nomen proprium.

Ἰάμβλιχος, ὁδ. Nomen Hebraicum.

Ἰάμβλιχος. Delectatus est. Gavissus est. Exhilatus est.

Ἰάμβλιχος. Ex violis contextam coronam ferens.

Ἰάμβλιχος. Tenue.

Ἰάμβλιχος. Janus. Imperator apertis Jani portis, quæ maximorum bellorum tempore aperiuntur, in Orientem profectus est.

Ἰάμβλιχος. Januarius. Simulacrum ejus est quadrifrons, propter quatuor anni conversiones. Alii vero eum fingunt tenentem manu

1 Ἀπὸ δούλων] Id est, libertus, vel ex servitute manumissus. Uti enim δούλος significat Exprobratus, & δούλος βασιλέως, Exprobratus: sic δούλος vel (ut Suidas supra ait v. Ἀλκμαῶν) δούλος οἰκίας, est exservus, si ita dicere liceat, vel libertus. Qualis ergo conditionis hic Iamblichus fuerit, Suidas hoc loco nos docet: de ætate vero ejus silet. Vixit autem tempore Marci Antonini Philosophi, ut discimus ex Photio Cod. xciv. p. 241. qui ipsius Iamblichi verbis, ex *Babylonicis* ejus excerptis, ea de re nos certiores facit. Vel hinc ergo satis patet, Iamblichum hunc diversum esse ab altero Iamblichō, Philosopho illo celeberrimo, qui sub Juliano vixit.

2 τὰ χαλκιδεῖα Βαβυλωνικά] Hujus operis epitomen exhibet Photius in Bibliotheca loco paulo ante laudato. Argumentum autem ejus erat mere ἱστορικόν; ut *Babylonicorum* Xenophontis Antiocheni; *Ephesiacorum* Xenophontis Ephesii; *Cypriacorum* Xenophontis Cyprii; *Æthiopicorum* Heliodori: ut de aliis hujus generis scriptis, veluti Achillis Statii, Eustathii, &c. taceam.

3 Ῥοδῖνος] Hunc Photius semper Ῥοδῖνος appellat.

4 Οὗτος λέγει περὶ Ζωβαραῶν, ἔπειτα τοῦ, ἔπειτα τοῦ Μισσοποταμίας, ἔπειτα εὐειδεστάτης.] Vide Photium p. 248.

5 Μισσοποταμίας] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. & Photio revocavi. In reliquis enim Edit. vitiosè legitur Μισσοποταμίας, quod mendum ex scripturæ compendio natum est; quoniam vox ποταμίας, & quæ inde composita sunt, brevitate plerumque in MSS. Codd. scribi solent.

6 Ἰάμβλιχος ἑτερος, Χαλκίδος, &c.] De hoc Iamblichō legendus est Eunapius Sardianus, qui vitam ejus literis mandavit: item Jonsius de *Scriptor. Histor. Philos.* l. iii. c. xvi.

7 Ἐγραψε βιβλία φιλοσόφου ἀφ' ὧρα.] Scripsit hic Iamblichus de *Mysteriis Ægyptiorum*, quod opus eruditissimus Thomas Galeus Græce primum edidit, & doctis notis illustravit. Item, περὶ τῆς Νικομαχείας Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς, quod opus Samuel Tennulius primū publici juris fecit, cum explicatione Joachimi Camerarii in duos libros Nicomachi. Exstat etiam ejusdem Iamblichi *Vita Pythagoræ*, ab Arcerio Frisio edita, sed quæ adeo corrupta, & tam fœdis mendis inquinata est, ut nova & accuratiore editione maxime ei opus sit. Hoc ea potissimum de causâ nunc moneo, ut alii viri docti ad bene de isto opere merendum excitentur: præsertim, cum negotium illud aggressuris non desint subsidia, quorum ope eruditorum expectationi abunde satisfacere possint. Exstat enim in celeberrima Biblioth. Reg. Paris. codex ejus operis MS. ex quo edi-

tio Arcerii, quæ sola & unica hæcenus prodiit, multis in locis tum emendari, tum etiam suppleri potest: cujus rei exiguum specimen lectori hic exhibebo, ne quis forte me temere istud affirmare credat. Pag. 29. Edit. Arcer. lin. 31. legitur, καὶ ἰστορικῶν, ὡς αὐτὸν ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. qui locus est mutilus, & ex MS. sic supplendus: ὡς αὐτὸν ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Pag. 34. 13. ἰστορικῶν, καὶ ἰστορικῶν, ὡς αὐτὸν ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Pag. 55. 20. ἡ τὴν δικαίαν ἀποδοῦναι τὴν ἀποδοῦναι, &c. Scribe & distingue ex MS. ἡ τὴν δικαίαν ἀποδοῦναι. τὴν ἀποδοῦναι, &c. Pag. 101. 23. ὡς αὐτὸν ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Pag. 112. 17. Τὴν δὲ μελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Supple ex MS. Τὴν πρὸς τὴν πόλιν μελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὴν πόλιν μελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Pag. 118. 22. pro ἔπειτα, ex MS. lege ἔπειτα, quod mendum, quamvis levissimum, effecit tamen, ut Arcerius interpres a vero sensu longissime hic aberraret. Pag. 129. 28. pro ὡς αὐτὸν ἐμμελεῖται πρὸς τὴν πόλιν, &c. Pag. 137. 11. pro ἀποδοῦναι, MS. recte, ἀποδοῦναι. Pag. 141. 25. Τὴν ἀποδοῦναι πρὸς τὴν πόλιν, &c. Supple ex MS. ἀποδοῦναι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὴν πόλιν ἀποδοῦναι πρὸς τὴν πόλιν, &c. Ex paucis his exemplis (plura enim brevitate gratia non addo) satis patet, librum illum ab Arcerio mendosissime editum esse, & proinde nova & accuratiore editione eum omnino indigere. Cum *Vita* autem hac *Pythagoræ* una editi sunt ejusdem Iamblichi *Λόγος περὶ τῆς φιλοσοφίας*, qui itidem MSS. exstant in modo laudata Biblioth. Reg. Paris. Cod. 2578. in quo etiam aliud ejusdem Philosophi opus continetur, hæcenus ἀνέκδοτον, nimirum περὶ Μαθηματικῆς Εἰσαγωγῆς; cujus editionem a præstantis eruditionis viro Thoma Galeo Orbis eruditus expectat.

8 Ἰάμβλιχος] Nomen magi Ægyptii, qui una cum Janne Moli restitit, teste Apostolo in Timotheo. iii. 8.

9 Ἰάμβλιχος] Vide Homer. Il. O. v. 103. & ibi brevem Scholiastam.

10 Ἰανουάριος ἀγαλμα τετραμορφον.] Johannes Lydus in libello inedito de *Mensibus*, & Codinus de *Origin. CPol.* p. 13. Janum vocant, qui hic a Suida Januarius appellatur, ejusque simulacrum iidem pene verbis describunt. Verba Johannis Lydi adducit Lambecius in notis ad Codinum, quem vide.

Ἰατρὸς Δημοκλίδης. ἐν τῷ Δημοκλίδῃ.

Ἰατρίαια δὲ τῷ κακῶν, ἰατρίαια δὲ Φησὶν Ἀει-
τοφάνης. ἐπὶ δὲ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

Ἰαταί. ἰατήρ. ἰατρός.

Ἰατρός. βραχὺ τὸ ἰ. ὡς Ἀειτοφάνῃ ἐν Πλά-
τῳ.

Τίς δὲ ἴατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
Παρεῖ δὲ Ὀμήρῳ. Ἰηβός γ' ἀνὴρ. Ἰατρὸς δ' ὁ ἔπι-
σήμενος, οὐχ ὁ ἰατρός μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰατρίαν,
καὶ ἡ ἰαταί, γνωρίζων. Ἰατροτέχνη δὲ. ὅτι καὶ
ἰατροὶ περὶ ἀέρος, ὀρέων, καὶ ὑδάτων ἐγχαίαν. Σω-
τάμαθα δὲ εἰσι Ἰπποκράτους οὕτως ἔπνευσε φέ-
μεν, περὶ ἀέρος, τόπων, καὶ ὑδάτων. Εἰάθασιν
οἱ ἰατροὶ ὑπὸ ἀλαζονείας παρὶδὸς ὀνομάζων τῷ
βοτάνῳ, οἷον Κυβιστικὸν ὀπὸν πύμαλλον Λακω-
νικόν καὶ οἱ νῦν, ῥέον Ποντικόν, καὶ ῥέον Βάρ-
βαρον.

Ἰατεῖνη. θηλυκόν. Περὶ ἰατρείας ὑείων κρεῶν, ζή-
τη ἐν τῷ Δομνίνῳ.

Ἰαδ. καὶ ποδὶν σχελιαστικὸν ἐπίρρημα.

Ἰαυέν. κοιμάσθαι, καὶ ἐνδύεσθαι.

Ἰαυμοί. αἱ κοιμητήριαι. ὡς τὸ ἰαυέν. λέγει
καὶ ἔπταυέν.

— Οὐδ' ἔπταυέν

Ἰιόσον μογερώς γήραϊ τειρόμενος.

Ἰαχεν. ἐδόκησεν.

Ἰαχίμ. ὄνομα κύριον.

Ἰαχί. κραυγή, ῥοή, ἦχος, ἢ θρῆνος. Σπὸς ἰάχ.
ποδὶν δὲ ὡς τὸ ἰα, ὁ σημαίνει τὴν φωνήν.

Ἰαχίμαθα. ὡς αἱ Διονυσιακαί.

Καὶ Κορυθαυτίων ἰαχίμαθα χάλκεα ῥόπτρον.

Ἰαχίμ. οὗτος ἔγενετο Αἰγύπτιος, ἀνὴρ Θεοφίλης,
καὶ εἰς πολλὰ λυσιτελής. ἡ δὲ ἐπὶ Σενύβ βασι-
λέως Αἰγυπτίων, περὶ αὐτὴν καὶ ἐπαυδῶν ἂν ἰαχίμαθα,
καὶ ἐν ταῖς ὀδύσιν καὶ νόσῃς Κοφιστὴς ἄκρος ὅς τοι-
μῶν ἔπιδημιᾶς ἔσθαι, καὶ ἔμφοι ἔμφοι τὸν
Σείριον φρωτίτῳ ἔπιτολῶν, καὶ ὀρμῶν ἔμφοι
ἡμέρῳ τοῦ ἀέρος. διὸ καὶ πολυτελῶς ἔταφεν. Καὶ
εἰ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπύλασεν, ἐπὶ τῇ σιγῇ τοῦδε
Φαιῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς, καὶ τὰς δεούσας ἱε-
ρυγίας ἔπιτελουῦντες, ἐν τοῖς βαμοῖς πῦρ ἐναύοντες,
καὶ ἐξάπτοντες πυρὸς καὶ πόλιν, καὶ τοὺς δυσώδεις

Ἰατρὸς Δημοκλίδης. In Δημοκλίδῃ.

Ἰατρίαια δὲ. *Heu me miserum, heu!* dicit Ari-
stophanes. Est autem adverbium lamentantis.

Ἰαταί. Medetur. Ἰατήρ & ἰατρός, Medicus.

Ἰατρός. Hoc nomen brevem habet vocalem
apud Aristophanem in *Plutō*:

Quis igitur Medicus est nunc in urbe?

Apud Homerum vero [producitur.] *Medicus*
enim [multis aliis viris anteponendus est.] Me-
dicus autem dicitur rei medicæ peritus, qui non
solum morbis medetur, sed etiam causam cog-
noscit, secundum quam eos sanat. † Vox ἰα-
τροτέχνη [legitur apud Aristoph. *Nubib.* ubi
Scholiasta notat,] Medicos etiam de aere, avi-
bus, & aquis scripsisse; & esse quædam opera
Hippocratis, quæ inscribantur, *De aere, locis,*
& aquis. † Solent Medici ostentationis gratia
patrias etiam herbarum nominare, [dicentes, e.
g.] Silphium Cyrenaicum, tithymallum Laco-
nicum: & nostri temporis [Medici,] Rha Pon-
ticum, & Rha Barbarum.

Ἰατρίνη. Fœminini generis nomen. † De
suillarum carniū medicina, quæ in Δομνίνῳ.

Ἰαυ. Adverbium lamentantis.

Ἰαυή. Dormire, & in aliquo loco commorari.

Ἰαυμοί. Loca, in quibus animalia dormi-
unt. — Ab ἰαυή, pro quo etiam dicitur ἔπταυή.

— Nec pernoctat in

Littoribus, ærumnoso senio confectus.

Ἰαχεν. Clamavit.

Ἰαχίμ. Nomen proprium.

Ἰαχί. Clamor, vociferatio, sonus: item,
ejulatus; ab ἰάχ. Hoc vero ab ἰα, quod vo-
cem significat.

Ἰαχίμαθα. Carmina in Bacchum. [In Epi-
grammate:] *Et clavas, ære præfixas; quibus*
Bacchæ ingentem sonitum edunt.

Ἰαχίμ. Jachen. Hic fuit Egyptius, vir
singularibus a Deo dotibus instructus, & ad
multa utilis. Vixit sub Senye, Ægyptio-
rum Rege, amuletorum incantationumque pe-
ritus, & dolorum morborumque sanando-
rum summa scientia præditus. Hic enim pe-
sistentias grassantes exstinxit, & primum Ca-
niculæ exortum, æstuosumque sideris illius
influxum mitigavit: quam ob causam mag-
nifico funere elatus est. Et, si quando mor-
bus epidemicus invalesceret, sacri scribæ e-
jus fanum adeuntes, sacris rite peractis, ex
ara ejus ignem accendebant, rogisque passim

1 Παρεῖ Ἀειτοφάνῃ ἐν Πλάτῳ] Pag. 22. v. 22. P.

2 Ἰηβός γ' ἀνὴρ] Apud Homerum II. A. v. 514. versus integer
sic legitur: Ἰηβός γ' ἀνὴρ ποδῶν ἀνέλεος ἄλλων.

3 Ἰατροτέχνη δὲ. ὅτι καὶ ἰατροί] Portus bene observavit, hæc
referenda esse ad locum illum Aristophanis in *Nubibus*. p. 79.

Θυρμαίνοντες, ἰατροτέχνη, ὅφρ' ἐκδύνηται ἡ πόλις.
Vide Scholiastam ad eum locum, ex quo Suidas ea, quæ hic se-
quuntur, descripsit.

4 Εἰάθασιν οἱ ἰατροὶ ὑπὸ ἀλαζονείᾳ] Hæc deprompta sunt ex Schol.
Aristoph. ad *Εκκλησίαν*. p. 736. Vide etiam supra v. Γλάφυρι.

5 Παρεῖ τὸ ἰα] Vide supra v. 1α.

6 Καὶ Κορυθαυτίων ἰαχί] Est pars Epigrammatis inediti in Bac-
cham Euanthen, quæ instrumenta, quibus ante in Orgiis sacris usa

fuerat, veluti thyrsus, tympanum, pellem hinnuli, vannum, &c.
Baccho dedicat. Epigramma hoc alibi integrum damus.

7 Ῥάκην] Inter instrumenta Baccharum leguntur etiam Ῥά-
κην: quæ vel baculi fuerunt, quibus Bacchæ tympana pulsabant;
vel clava, ferro præfixa, quibus per sylvas vagabundæ feras occi-
debant.

8 Ὁδὸς ἰαχί] Totum hoc fragmentum de Jachene Æ-
gyptio esse Eliani, discimus ex v. *Εὐαίρη*, & v. *Σαίρη*, ubi pars
ejus, præfixo Eliani nomine, repetitur. Non dubito autem id a
Suida depromptum esse ex libro ejus περὶ Θείων Ἐναργειῶν, quem
temporum injuria nobis eripuit.

9 Ἀντίπαλα] Infra v. *Ἰατρογραμματεῖς*, ubi hæc repetuntur, re-
ctius legitur ἔμφοι; quam lectionem in versione secutus sum.

αἶρος ἢ φθοροποιὸν ἐκείνῳ νόσον μαρμαίνοντες καὶ κρατύνοντες, τοῦτο δὲ τὸ χαλρότατον, ἢ νόσον ἐσέεισαν τῷ πυρί.

Ἰάψα. ὀπιθαλὴν. καὶ Ἰάψης, ὀπιθάλης. ἢ συλλάβης ἡμῶν ὀρχήματος αὐγῇ. Τοῦτο δ' αὖ ξυλὼν ἰάψης. * Σοφοκλῆς.

Ἰβηρες. ὄνομα ἔθνους. καὶ Ἰβηρία χώρα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Ἰβηρία ἢ Ἑσπερία, ἢ καὶ Ἰσπανία λεγομένη. Ὅτι ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Κωνσταντίνῳ ἐβαπτίσθησαν οἱ ἐν δόττεροι Ἰνδοὶ, καὶ Ἰβηρες, καὶ Ἀρμένιοι.

Ἰβίς. ὄρνις ὀριφάγος καὶ κλίνῃ ἰβίδος, καὶ Ἰβίς.

Ἰβυκανητῶν. Σὺν Ἰβύκῃ εὐρετοῖ. ἢ Ἰβυκανητῶν καὶ Καλπιγνῶν πληθῶν.

Ἰβύκειον ῥησείδιον. * Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκῃ ἐπὶ αὐτὸν ἐπὶ μὴ π' αὐτῷ θεοῦ ἀμπακῶν, πρὸς αὐτῶν ἀμείψα. ἔστι δὲ πρὸς ἰερωσύλῳ συωδῶν τὸ Ἰβύκειον τῆς ῥησείδιον.

Ἰβύκων. * μουσικὸν ὄργανον, Σὺν Ἰβύκῃ. * Κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν Κελτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἀναδείχθη μνηστὴρ ἢ τὸ τῶν Ἰβυκανητῶν καὶ Καλπιγνῶν πληθῶν. οἷς ἅμα ἔπαντος στρατοπέδῳ παιανίζοντες χερσὶν ἢ συμμιγῆς, ὡς καὶ τοὺς ὠρχαμένους τόπους ἤγειν, καὶ δοκεῖν πρὸς αὐτοὺς φωνῇ ἐκ πληκτικῶν.

Ἰβυκος. Φυτίς. οἱ δὲ Πολυζήλῃς ἢ Μεσσηνίῃς, ἢ ἰσπελογενέφῃ. οἱ δὲ Κέρδαλι. γένος Ῥηγίν. ἐνθὲν δὲ εἰς Σάμῳ ἦλθεν, ὅτε αὐτῆς ἦρχε Πολυκράτης, ὁ ἔτελεύτησε πατήρ. χροῖον δὲ οὗτον ὁ ἐπὶ Κροίῳ, Ὀλυμπίας ἰδ'. Γέρονε δὲ ἰερωτομανέσας αὐτῷ τὰ μινεῖα καὶ πρὸς αὐτῷ ἔχε καλὴν σαμβύκην. εἶδος δὲ κυθάρας τριγώνου. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ' τῇ Δωρίδι ἀφελέτω. Συλλήφθεις δὲ ὑπὸ ληστῶν ἐρημίας, ἔφη, καὶ τὰς γροῦνας, ἀς ἔτυχεν ὑπὲρ πλάσσειν, ἐκδίκης γενέσθαι. καὶ αὐτὸς μὲν ἀνέστη. Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν ληστῶν εἰς τὴν πόλιν γροῦνας φασαμένους, ἔφη ἰδε, αἱ Ἰβύκῃ ἐκδίκαι. Ἀκούσαντες δὲ πνῶν, καὶ ἐπεξεληλύθοντες τὴν εἰρημνίαν, τὸ γεροντὸς ὠμιλοῦντες, καὶ δίκας ἐδωκαν οἱ λησταί. ὡς ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν γενέσθαι, * αἱ Ἰβύκῃ χροῖον.

1 Ἡ συλλάβης ἡμῶν ὀρχ. Hæc referenda sunt ad locum Sophoclis in *Ajace*, quem in nota sequente citamus. Pro συλλάβης autem apud Scholiast. Sophocli. legitur συλλάβης. At vox αὐγῇ (quæ procul dubio corrupta est, & cuius loco forte scribi debet ἐρμῇ) apud eundem non legitur.

2 Σοφοκλῆς. In *Ajace*, v. 707. ut a Porto observatum fuit.

3 Ἰβυκανητῶν ἐ καλπ. Ex Polybio l. ii. c. xxi. Vide paulo inferius v. Ἰβύκων.

4 Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκῃ ἐπὶ αὐτὸν ἐπὶ μὴ π' αὐτῷ θεοῦ ἀμπακῶν. Pulcherrima hæc Ibyci sententia, cujus verum sensum, a Porto non intellectum, in versione expressimus, citatur etiam infra v. Μά τι: ex quo loco colligere licet eam ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio conscripta, quæ temporum injuria intercidit, a Suida depromptam esse. Eiusdem sententiae meminit Plato in *Phædro*, p. 343. B. his verbis: Καὶ πῶς ἰδὼν πρὸς αὐτὸν Ἰβύκῃ, μὴ π' αὐτῷ θεοῦ ἀμπακῶν πρὸς αὐτῷ ἀμείψα. Item Marius in Vita Procli, c. i. Δειδὼς, κατ' Ἰβύκῃ, μὴ π' αὐτῷ θεοῦ, ὡς πρὸς αὐτῷ ἀμείψα. Vide etiam supra v. Ἀμπακῶν, ubi eadem sententia legitur.

5 Πρὸς γροῦς. Hanc lectionem probō. Supra autem v. Ἀμπακῶν, & infra v. Μά τι, itemque apud Platonem & Marinum, locis laudatis, legitur πρὸς γροῦς.

6 Ἰβύκων μουσικὸν ὄργ. Quamvis vox Ἰβύκων etiam legatur

per urbem excitatis, aeris foetidi exitialem lucem exstinguentes & retundentes, nova plane via morbum ignis beneficio propulsabant.

Ἰάψα. Injecisse. Et Ἰάψης, injecceris. Sophocles: *Nobis adsis saltantibus*. Hic ἰάψης positum est pro συλλάβης, i. e. adjuves.

Ἰβηρες. Nomen gentis. Est & alia Iberia Occidentalis, quæ Hispania dicitur. † Sub Constantino Magno interiores Indi, Iberes, & Armenii baptizati sunt.

Ἰβίς. Avis serpentes edens. Declinatur Ἰβίδος, & [in accusativo plurali] τὰς Ἰβίς.

Ἰβυκανητῶν. Buccinatorum: ab Ibyco inventore. *Buccinatorum & tubicinum multitudo*.

Ἰβύκειον ῥησείδιον. Ibyci sententia. *Sed Ibyci dictum animum ejus subibat, quod vetat Deos offendere, ut gratiam ab hominibus consequaris. Hoc autem Ibyci dictum sacerdotio apte convenit.*

Ἰβύκων. Musicum instrumentum, ab Ibyco [inventore sic appellatum:] *In praelio Gallorum cum Romanis innumerabilis erat buccinatorum & tubicinum multitudo; quibuscum universo exercitu ululatum simul tollente, clamor erat dissonus, adeo ut & adjacentia loca resonarent, & terribilem vocem emittere viderentur.*

Ἰβυκος. Ibycus, Phytii, vel (ut alii tradunt,) Polyzeli Messenii historiographi, vel (ut alii) Cerdantis filius, genere Rheginus. Inde Samum migravit, cum ibi Polycrates, tyranni pater, imperaret: quod contigit Olymp. LIV. temporibus Cræsi. Fuit puerorum amoribus addictissimus: primusque invenit Sambucam; quod est citharæ triquetrae genus. Scripsit dialecto Dorica libros VII. Idem in solitudine a latronibus comprehensus dixit, vel grues, quæ tunc forte transvolabant, [necis suæ] vindices fore. Et ille quidem tunc interfectus est. Postea vero unus latronum, grues in urbe conspicatus, dixit, Ecce Ibyci vindices. Quod cum aliquis audivisset, & de eo, quod dictum erat, ulterius inquisivisset, latrones, facinus confessi, poenas dederunt. Hinc ortum est proverbium illud, *Ibyci grues*.

apud Leonem in *Tactis*, Constit. xvii. num. 28. & Ἰβυκανῶν occurrit apud Basilium Patritium in *Nauarchis*, ut observavit Meursius in notis ad Leonem, loco laudato; & Ἰβυκανῶν agnoscant Hesychius & Etymologus: existimo tamen vocabulum istud esse spurium, & ejus loco, abjecto i, legendum esse Ἰβύκων, vel Ἰβύκων, i. e. buccina. Conjecturam meam valde confirmat locus Polybii, a Suida pro exemplo hic adductus, in quo pro Ἰβυκανητῶν, hodie legitur βυκανητῶν. i. e. buccinatorum; ut jamdudum ante observavit elegantissimus Lipsius de *Militia Romana* l. iv. Dial. x. Vel ergo Suidæ corruptus Polybii codex hic imposuit; vel ipse aliud agens Ἰβυκανητῶν loco illo legit, cum ibi recte scriptum esset buccinatorum; cujus generis παραρρηματῶν Grammatici non raro commiserunt. Quicquid autem de voce Ἰβύκων statuatur; illud certum est, per eam nihil aliud significari, quam quod alii scriptores Græci Ἰβύκων, vel Ἰβύκων, vocant: & proinde omnino falsum esse, quod Suidas hic affirmat, τὸ Ἰβύκων ab Ibyco inventore sic appellatum esse.

7 Καὶ τῇ συμπλοκῇ τῶν Κελτ. Totum hoc fragmentum descripsit Suidas ex Polybio l. ii. c. xxi. ut Jacobus Gronovius recte observavit.

8 Ἰβυκανητῶν. Hodie apud Polybium legitur βυκανητῶν, ut jam paulo ante monuimus.

9 Αἱ Ἰβύκῃ χροῖον. De hoc Proverbio, præter paræmiographos, vide Henr. Steph. in *Animadvers.* ad *Adagia Erasmi*, p. 10.

Ἰβυξ. εἶδος ὀρνέου.

Ἰγδν. ἡ τριβαία.

Ἰδομα. λόγισμα.

Ἰγνάπος. Διάκονος καὶ Σκυβοφύλαξ ὁ μεγάλῃς Ἐκκλησίᾳς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ γερὸς Μητροπολίτης Νικαίας Γραμματικός. Ἐγραφε βίαις Ταξαῖς καὶ Νικηφόρον, τῷ ἁγίῳ καὶ μακαρίῳ Πατριάρχῳ Ἐπιτυμβίους ἑλέγους Ἐπιστολάς Ἰάμβους εἰς Θωμᾶν τὸν Ἀντιόχῳ ἀπερ' ὀνομάζουσι καὶ Ἰγνάθῳ καὶ ἄλλα πολλά.

Ἰγνύς. ὁ ὑπὸ γένῳ τόπῳ ὀπίσω ὅ γέναι. καὶ τὸ πληθυντικόν, Ἰγνύες.

Ἰγῶρ. ἐθνηκὴν.

Ἰδαλμιον. εὐειδές. καὶ Ἰδαλμιος, ὁ ἰδρῶς καὶ ἰδαλμιον, τὸ καυστικόν.

Ἰδ' ἀφύη πῦρ. παροιμία, ἐπὶ τάχως. Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον.

Ἰδας. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ μέγας.

Ἰδαῖον ἄντρον ὁ Κρήτη.

Ἰδαῖος. Ῥόδιος. υἱὸς Λιασοῦ, ἐποποιός ὁ παρμησαλὸν εἶχον εἶχον ἐδίπλασε τὴν ποίησιν Ὀμήρου. Ἐγραφε καὶ ἄλλα. Ῥόδιος εἰς ἔπη γ'.

Ἰδαῖος δακτύλος. Ἰδαῖος δὲ, ἀπὸ τῆς Ἰδης.

Ἰδαίους. ψυχρούς.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θεῖα ἔαυθ' ὑπεβολῇ τοὺς δακτύλους δὴ πρὸς Ἰδαίους ἔχω.

Ἰδε. βλέπον. ἰδέ. ζῶντος.

Ἰδέα. Τότε δὲ πολλὰ ἰδέα κακῶν ζυνέχον τὴν πόλιν. τὰ τέστιν, ὑποθέσεις.

Ἰδέας. τὰς θεωρίας, ἀφ' ἧς καὶ Ἰδέα. ὁ τὴν ἰδέαν ὁ Πλάτων καὶ εἶδος ὀνομάζει, καὶ γένος, καὶ ὑποδείγμα, καὶ δέχνη, καὶ αἶπα. Ἰδέα δὲ λόγος, ὁ χαρακτὴρ.

Ἰδέως. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐργῶν.

Ἰδὲ. τῷ ἰδρῶτι. καὶ εὐθεία, τὸ ἴδος, καὶ ἰδὲ. σιμαίνῃ δὲ τὸ θεῖον ὁ παρ' Ἡσιόδου.

1 Ἰδομα. A verbo ἰδω, τὸ γινώσκω: unde Aor. 2. ἰδον.

2 Βίαις Ταξαῖς καὶ Νικηφόρ. Vita Tarasii Patriarchae, ab Ignatio conscripta, MS. exstat in Bibliotheca Caesarea, inter Historicos Graecos. Cod. xxxv. eademque Latine edita legitur apud Surium de Probatis Sanctorum Historiis, ad diem xxv. Februarii: itemque in Actis Sanctorum, Antwerpiae editis, ad eundem diem.

3 Εἰς Θωμᾶν τὸν Ἀντιόχῳ Thomas hic appellatus fuit Ἀντιόχῳ, quod a Michael Balbo Imperatore defecisset, eique bellum intulisset; ut prolixè narrat Cedrenus p. 499. & seqq. Ἀντιόχῳ enim Graeci recentiores vocant rebellem; & Ἀντιόχῳ rebellionem: ut docet Ducangius in Glossario Graeco.

4 Ἰδαλμιον, ὁ ἰδρῶς. Ἰδαλμιον non tam significat ἰδρῶς, quam ἰδρῶν πῦρ, vel ἰδρῶς κινῶν, i. e. sudorem ciens. Proclus ad Hesiodum p. 101. Καὶ μὲν δὲ ἰδαλμιον, ὅτι λαμβάνει, ἀφ' οὗ φανερὸν ἀνελκόμενον ἡμῶν τὸ ἰδρῶν πῦρ, ὃ ἰδρῶς κινῶν ἀφ' οὗ δ' ἰδαλμιον. Vide etiam Etymologum v. Ἰδαλμιον.

5 Ἰδ' ἀφύη πῦρ. Ἐπὶ τῷ ἰδρῶτι λαμβάνοντι τὸ πῦρ ὃ παρρησία εἶναι παρρησία ὃ ἀφύη (ἢ πῦρ) ἰδρῶν πῦρ τὸ πῦρ μόνον ἵσταται, ὅπως οὐκ ἔστιν ἰδρῶς.

6 Παρμησαλὸν εἶχον εἶχον ἐδίπλα. Simili modo poema Homeri interpolaverat Timolaus Larissius, de quo vide Suidam infra.

7 Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θεῖα ἔαυθ' ὑπεβολῇ. In hoc fragmento (quod etiam citat Athenaeus l. i. c. v. addito auctoris nomine, quem Croby-

Ἰβυξ. Ibyx. Avis genus.

Ἰγδν. Pila. Mortarium.

Ἰδομα. Ratiocinatio.

Ἰγνάπος. Ignatius, Diaconus, & custos vasorum magnae Ecclesiae Constantinopolitanae, & Nicææ Metropolitanus; Grammaticus. Scripsit vitas Tarasii & Nicephori, sanctorum & beatorum Patriarcharum: Elegos sepulcrales: Epistolas: Jambos in Thomam Antarten: & alia multa.

Ἰγνύς. Poples, five locus in posteriore genu parte: & in plurali Ἰγνύες.

Ἰγῶρ. Ingor. Nomen gentis.

Ἰδαλμιον. Speciosum. Formosum. Et ἰδαλμιος, Sudor. Et ἰδαλμιον, quod urendi vim habet.

Ἰδ' ἀφύη πῦρ. Vidit aphyra ignem. Proverbium, [quod dicitur de re,] quæ celeriter fit: sicut & illud, Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, i. e. dictū, factū.

Ἰδας. Idas. Nomen proprium. Item magnus.

Ἰδαῖον ἄντρον. Idæum antrum in Creta.

Ἰδαῖος Ῥόδιος. Idæus Rhodius, Lissi filius, Poeta epicus: qui, post singulos versus alterum versum inferens, Poema Homeri altero tanto auctius fecit. Scripsit & alia: ut, Rhodia ad versuum 3000.

Ἰδαῖος δακτύλος. Idæus Dactylus. Idæus vero, ab Ida monte dictus.

Ἰδαίους. Frigidus.

Ego vero adversus ista, quæ calida sunt, Digitos Idæos habeo.

Ἰδ. Vide. At ἰδὲ, est conjunctio.

Ἰδέα. [Species. Genus.] Tunc autem multa genera malorum urbem premebant.

Ἰδέας. Contemplationes, per i scribitur. Plato ἰδέαν vocat formam, speciem, & genus, & exemplum, & principium, & causam. At ἰδέα λόγος, sermonis character dicitur.

Ἰδέως. Qui, simul ac vidit, amat.

Ἰδὲ. Sudori. Rectus casus est, τὸ ἴδος, sudor. Apud Hesiodum τὸ ἴδος ætatem significat.

lum Comicum esse dicit) helluo aliquis, & gulæ mancipium, gloriatur, se δακτύλος ἰδαίους, five digitos ferro & æri similes habere, quippe quibus cibos, licet calidissimos, absque ullo doloris sensu contrectare, & ori inferere possit. Vocantur autem hic digiti ferrei δακτύλοι ἰδαῖοι, quoniam Dactylos Idæos (ad quos lepide alludit Crobylus, & ex ambiguitate vocum, Comicorum more, jocum capat) primos ferri & æris inventores existisse, metallique illius tractandi peritissimos fuisse, veteres crediderunt. Hæc enim interpretatio multo magis mihi placet, quam vel Suidæ, qui τὸ ἰδαῖος hoc loco ψυχρός, i. e. frigidus, satis, ut puto, frigide, exponit; vel Casauboni, qui ad laudatum locum Athenæi per δακτύλος ἰδαῖους intelligit digitos exercitatos & doctos; quæ interpretatio, loco huic convenire nequit. Nam, quacunq; habilitate & dexteritate aliquis cibos ferventes contrectet, dolorem utique sentiet, nisi ejus digiti, vel natura, vel arte, ita sint comparati, ut a rebus calidis affici nequeant. Hæc ergo ratio est, quare ea, quam dedi, interpretatio præ cæteris mihi placeat; in qua proinde acquiescam, donec alius quis meliora me docuerit.

8 Πολλὰ ἰδέα κακῶν. Hanc lectionem ex MS. revocavi. In prioribus enim Edit. legitur, πολλὰ ἰδὲ κακῶν.

9 Τὴν ἰδέαν ὁ Πλάτων καὶ ἰδὲ. Ex Laetio l. iii. Segm. lxiv. Vide etiam supra v. Ἰδέα.

10 Παρ' Ἡσιόδου. In Scuto Herculis, v. 397. ubi Poeta inquit: Ἰδὲ, ὃ αἰνέεται, ὅτι καὶ κατὰ Σιδεῖον ἔστι.

Vide ad eum locum Joh. Tzetzem.

Ἰδὲν.

1. Βστ. animadu. 157. A

A Βστ. animadu. 157.

Ἰδομα, λόγισμα. Vertitur *Ratiocinatio*. Et in Notis V. Cl. docet, esse ἰδομα, a verbo ἰδω τὸ γινώσκω: unde aor. 2. ἰδον. Sed primo series literarum hic respuit ἰδομα: ponitur enim inter voces ἰγδν, & ἰγνάπος, quare debebat hic esse vox, quæ post i habeat γ, non δ. Secundo analogia obstat: nam ab ἰδαῖον potest formari ἰδομα, sed ab ἰδίζω oportebat formari. at nec ἰδίζω nec ἰδομα Græcum est. Utraque vox, crede mihi, corrupta est. pro ἰδομα lege ἰγδομα, & pro λόγισ-

μα, λόγισμα. Non dubitabis de hac emendatione, si inspicias Etymologum, qui in v. ἰγδν, ἰγδν, inquit, ἡ θεία, ἐνθα μίστομεν τὰ ἀνθρώπων. --- ἐπὶ τῷ καὶ ἰδὲ ὀρχήσεως ἸΓΔΙΣΜΑΤΑ, ἐν τῷ ἘΛΥΓΙΖΟΝ τὴν ὀσφυν ἐμφορῶς τῷ δοιδυκί. h. e. *Est autem etiam saltationis species ἰγδομα, in qua flectebant hic illuc lumbos ad instar pistilli, quum sc. in mortario aliquid tunditur.* Est autem ἰγδομα ὁ τὸ ἰγδίζω, h. e. λυγίζω, torquere, flectere. Monuit hoc etiam Stephanus in Thesouro.

Ἰδεῖν. βλέπειν.

Ἰδν. πᾶν τὸ σύμφυτον ὄρεσ. ἢ ἄνδρον ἐν Κρήτῃ.

Ἰδία. χωρὶς.

Ἰδίαν. ἄντι ὅ, ἰδιωκτικῶν. Δημοσθένους ἐν τῷ χτ' Κόνωνος. καὶ ἰδιον, τὸ ἰδιωκτικόν.

Ἰδιαίτατα. χαλκμονάας. καὶ ἰδιαίτατα, ὁ μοναχός.

Ἰδιώτερον. ἰδιωκτικότερον.

Ἰδιαν. ἰδρῶν, κοπιᾶν. καὶ ἰδιος, καύματος, ἰδρωτός. Ἰδίω, τὸ ἰδρῶν. Ἰδιον, ὡς ἐνόησα, ὅλως.

Ἰδίης. ἰδρώσης. Αἰτιοφάνης. Μὴ μοι ῥοδαρῶς χροῖς, τῶν ἀνιδίης καὶ ἀφελύσης ἀφθρον ἵνας πύρρων ῥύμη. ἐπὶ τοῖς χανθάρων.

Ἰδικῶς. χαλκμονάας.

Ἰδιον. ἰδιωκτικόν. ὅ τὸ γὰρ συμβαῖνον ἰδιον ἦν, καὶ παρηλλαγμένον. τὰ τετι, (πανίως συμβᾶν γενέσθαι. Καὶ αὐτῆς. Οἱ δὲ ἐπολυπραγμώσαντες ἀκρίτως ἅ τε ἄλλα, καὶ τὰς αὐτῶν τὸν φάρον ἰδιότητας.

Ἰδιον. ὅ τοῦτο διττόν ἐστιν. εἴτε ὡς μέρος ἰδιον ὡς λέγμεν ἰδιον ὅ ποδὲς τὸ βαδίζειν (οὐ γὰρ ὡς μὴ δέομεν ὅ ὅλως λέγμεν ἰδιον εἶναι τὸ βαδίζειν δειτῶν γάρ' ἀλλ' ὡς τοῖς μετέωρτοις τῷ ὅλῳ ἄλλα μόρια ἰδιον ὄν) ἢ τὸ μὴ δέομεν τοῖς ὅλῳ τῶν ὑπαρξῶν. ὡς εἰ περ εἴποι, ὅτι ἡ γλυκρότης, ἢ ἐν τῷ ὑδρελαίῳ, ἰδία ἐπὶ τοῖς ἐλαίῳ ἢ γλυκύτης, ἢ ἐν τῷ οἰνομέλιτι, ἰδία ἐπὶ τοῖς μέλιτος. λέγει οὖν ὁ ποιητής τὸ ἰδιον, οὐχ ἁπλῶς ὡς μέρος, ἀλλ' ὡς μὴ δέομεν τοῖς ὅλῳ τῶν ὑπαρξῶν. οὐ γὰρ δειτῶν ὅ οἰνομέλιτος, ἢ καὶ γλυκύτης, ἀλλ' ἐπὶ ὅλῳ χωρὶς ἢ ἐπὶ γὰρ ἐν μόνῳ τῷ μέλιτι. † Καὶ ὅ ἰδιον ἔχουσιν οἱ Κελτικῆς χτ' τὸν πόλεμον. διαρῶντες γὰρ τοὺς παρ' αὐτοῖς πεζοὺς πεζομένους, ὡς χαλκμονάας δὲ πολέμοιοι τοὺς ἵππους ἐφῶτας ἐν τάξει. ἀκροῖς γὰρ τοῖς ἀρωγέσι τῷ ἵππῳ πασσαλίσκος μικροῦς ἀπρητηκότες ὅπμιελως πῆξαντες, περὶ τῶν διδάσκοντες τοὺς ἵππους ἐν τάξει, μέχρ' ἀναχάμψαντες ἀνασπάσῃσι τὴν πατάλοισ.

Ἰδιοξενία. ὅ Δεδίως μὴ ἀφ' ἰδιοξενίαν, ἢν ἔχῃ τῶν Ἀρχιδάμων.

Ἰδιοξενός. ὅ ὁ ἰδία καὶ ἑαυτὸν ξένος ὢν. Πρό-

1 Ἰδιαν. ἀντὶ ὅ ἰδιαν.] Ex Harpocrate.
2 Ὀλως] Scribe meo periculo Ὀμωσ. Apud eum enim Odyss. γ. v. 204. integer versus sic legitur:
Ἰδιον, ὡς ἐνόησα, διδόνον] δὲ μοι ὄναι.
Uti autem hic ὄλως pro Ὀμωσ; sic supra v. Ἠδῶ, pro eodem ὄλως, & alibi ὄλως, perperam scriptum est. Sæpe enim in nomine Ὀμωσ ab imperitis librariis peccatum esse video, compendio scripturæ, quo nomen illud exarari solebat, errandi causam illis præbente.
3 Μὴ μοι ῥοδαρῶς χτ'] Apud Aristophanem in Pace, p. 437. locus iste sic legitur: Μὴ μοι ῥοδαρῶς χροῖς λιν.
Εὐθὺς ἀπ' ὄρεσ, ῥύμη πύρρων
Περὶ δὲ ἰδίας, καὶ ἀφελύσης Ἀφθρον ἵνας, πύρρων ῥύμη. P.
4 Τὸ γὰρ συμβαῖνον ἰδ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius. Vide etiam v. Καλκμονάας, ubi eadem repetuntur.
5 Οἱ δὲ ἐπολυπραγμώσαντες] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum in Excerptis Legationibus, ab Hoeschelio editis, cap. xxxiii.

Ἰδεῖν. Vidisse. Videre.

Ἰδν. Ida. Omnis mons, arboribus confitus, [sic vocatur.] Item antrum in Creta.

Ἰδία. Privatim. Separatim.

Ἰδιαν. Pro ἰδιωκτικῶν, privatam. Demosthenes in Oratione contra Cononem. Et ἰδιον, privatū

ἰδιαίτατα. Scorsim, solitarie. Et ἰδιαίτατα, monachus.

Ἰδιώτερον. Magis proprium.

Ἰδιαν. Sudare. Defatigatum esse. Et ἰδιος, æstus, sudoris. Ἰδίω, Sudo. Sudavi, ut conspexi. Homerus.

Ἰδίης. Sudaris. Aristophanes. Ne nimis confidenter voles, priusquam sudes, & nervos alarum impetu solvas. De scarabæo hæc dicuntur.

Ἰδικῶς. Separatim. Privatim.

Ἰδιον. Proprium. Peculiare. Quod enim accidebat, erat rarum quid, & prorsus singulare. [Hic τὸ ἰδιον significat,] quod raro contingere solet. Et iterum. Illi vero curiose & accurate inquirebant, cum de aliis, tum de iis, quæ circa Pharus singularia sunt.

Ἰδιον. Proprium. Hoc duplex est; vel, ut partis propriū: ut cum dicimus pedis esse propriū ambulare: (non enim quali pes non indigeret totius, dicimus ejus esse propriū ambulare; indiget enim ejus: sed quod hujus partis præter cæteras partes hoc sit propriū) Vel, quod non eget totius ut existat. Ut, si quis dicat lentorem in oleo cum aqua confuso propriū esse olei: vel, dulcedinem in mulso propriam esse mellis. Is enim propriū dicit, non simpliciter, ut partis: sed ut id, quod non indiget totius ad existentiam. Dulcedo enim non indiget mulso, ut existat: sed est a toto separabilis. Est enim in solo melle. † Et Celtiberi hoc habent in bello propriū, ut, cum viderint pedites suos ab hoste premi, ex equis descendentes, eos ordine stantes relinquunt. Ex summis enim equorum loris parvos clavos suspendunt, eosque accurate defigunt, & ita docent equos parere, & in ordine manere, donec reversi clavos revellant.

Ἰδιοξενία. [Privatum hospitium.] Veritus, ne propter privatum hospitium, quod ei cum Archidamo intercedebat.

Ἰδιοξένος. Privatus hospes. Πεζένος vero,

6 Ἰδιαν. τῷτο διττόν ἐστιν. εἴτε ὡς μέρος ἰδ.] Hæc, & quæ sequuntur, usque ad verba illa ἐν μόνῳ τῷ μέλιτι, deprompta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima, l. 11. ut Pearsonius innotula ad marginem Suidæ sui recte observaverat.
7 Ὀλως μετέωρος] Sic ex Philopono rescripti. In prioribus enim Edit. mendose legitur μετέωρος.
8 Καὶ ἰδιον ἔχουσιν οἱ Κελτῆς.] Hæc Polybii esse vult Valesius. Vide etiam infra v. Καλκμονάας, ubi eadem repetuntur.
9 Δεδίως μὴ ἀφ' ἰδιοξενίαν.] Sensus hujus loci est omnino imperfectus; quem supplere nequeo, quoniam auctorem, ex quo hæc deprompta sunt, ignoro.
10 Ἰδιοξενός. ὅ ὁ ἰδία καὶ ἑαυτὸν ξένος.] Quæ hæc Suidas de vocibus ἰδιοξενός, ἀφελύσης, ἀφθρον, & πύρρων affert, ipsissimis pene verbis leguntur etiam apud Eustathium ad Il. γ. p. 405. qui sua tamen non ex Grammatico nostro, sed, ut ipse testatur, ex Alii Dionysii Lexico descripsit. Vide etiam Ammonium, v. Πεζένος.

ξενος δὲ, ὁ νέηλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ
 παρόντες χαίρονται καὶ παρὰ γὰρ τὰς παροχάς
 οὗτος παρὲς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ
 παρὰ τῇ ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ, τὰ τῇ πόλει ἐκεί-
 νῃ ἀφ' ἑξῆς, ἥς παρὲς ξένος. Δορυξένος δὲ, ὁ ἐκ
 πολέμου ξένος γεροντός πιν. Ἀσπυξένος δὲ, ὁ ἐκ
 γένων μὲ ἀσπῶν, αὐτὸς δὲ ξένος, καὶ ἀναμείσσεως δέο-
 μένος οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. Ἀσπυξένος. ὁ δὲ
 στρατηγὸς αἰδομένης παρ' ἰδιοξένου ἐξήγειλεν Ὀ-
 σιλίω.

Ἰδιοπραγί. ὁ ἰδίᾳ πράσσει, ἡσυχάζει.

Ἰδιότης. ἡ συγγένεια καὶ κλίσις ἰδιότητος.

Ἰδίω. κοπιῶ. ἰδρῶ.

Ἰδίωμα. τὸ δὲ τὸ χῶρος ἰδίωμα (ζωή) αὐτῶν
 ζώοντων γὰρ ἦν.

Ἰδίως. κατὰ μόνας. χωρὶς.

Ἰδιόσα. ἰδιοποιήσασθαι.

Ἰδιώ. ἀντὶ τῆς πολιτείας. οὕτως Θουκυδίδης. ὁ Ἀ-
 εἰσφάνης δὲ ἐν Βαβυλῶνι, ἰδιώτας τοὺς ἰδίους λέγει.
 καὶ τὴν ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. καὶ τὴν ὁδὸν γινώσκων.
 Ἰδιώτης δὲ λέγει, ὁ παρὲς γένος ἰδίου καὶ ὁ ἀμα-
 ρῆς. καὶ ἐν Πλάτῳ ἰδιὸν τὸ ἰδιωτικόν φησιν.

Ἰδιώτης. ὁ ἀγροκόμος. Δαμασκίος παρ' Ἰσι-
 δώρου φησὶ. ὁ Πάντων τῶν καὶ ἑαυτὸν ἰδιωτῶν ὁ-
 μίως, καὶ φιλοσόφως, ἐχέμενος ἐς τὰ μάλιστα καὶ
 χρυσίους μὲν ἀλλ' εἰς γὰρ (ζωαύξισιν) τὸν ἀρετῆς, καὶ
 τὸ καλίας μείωσιν, ὅλῳ ἐξεκέρχτο τὸ ψυχῆν.

Ἰδμεν. οἰδαμεν.

Ἰδμενα. ἐμπειροῦ καὶ ἐπιδμενα.

Τὸν κυρία τὸν πάσης κρατερός ἐπιδμενα θήκης.

Ἰδωθεῖς. χαμφθεῖς.

Ἰδομενός. ἱστοικός. ἔγραψαν ἱστορίαν τὴν καὶ Σα-
 μοθράκην.

Ἰδοσαν. ὅτε ὕδατα. δαυτέρας ἀορίστου.

Ἰδού. ἀντὶ τῆς λάβε, κρατῆς. συγκαταθήσεως ἐπι-
 ρήμα.

Ἰδοῦ. ἰδέσθω.

Ἰδμενός. ὁ δυνάστης μὲν οὗτος ἐν Καρίᾳ, υἱὸς Ἐ-
 χατόμνους, ἀδελφὸς δὲ Μαυσώλῳ, καὶ Ἀρτεμισίᾳ.

Ἰδμενός. ἐμπειροῦ. Πολέμων τε γὰρ ἡμᾶς Ἰδμενός ὄν-
 τας ἀμωσθέντως εὐρήσονται. καὶ ἐν Ἐπιγράμ-
 ματι, ἰδμενός.

Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγους.

Σοφοκλῆς.

1 Ὁ νέηλης πόλεως ξένος. Apagapessimum illud mendum, quod
 omnes Edit. haecenus infedit. Scribendum enim est, ὁ νέηλης πό-
 λεως ξένος; ut Apud Photium in Lexico inedito. & Eustathium lo-
 co laudato recte legitur.

2 Ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεροντός. Non dubito scribendum esse,
 ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεροντός. i. e. qui ex hoste amicus & hospes alicui
 factus est. Emendationem hanc, per se claram, confirmat Pau-
 sanias apud Eustathium, loco ante laudato; cui δορυξένος est, ὁ ἐκ
 πολέμου φίλος: quam interpretationem vocis δορυξένος affert e-
 tiam Suidas supra v. Δορυξένος.

3 Ἰδμενός γεροντός πιν. In prioribus Edit. legitur, Ἰδμενός γεροντός
 πιν. Sed MSS. duas illas voces γεροντός πιν non agno-

publicus civitatis hospes, apud quem legati
 divertunt, & qui legatos ad populum addu-
 cit, & caetera administrat, & peragit in sua pa-
 tria, quae expediunt civitati illi, cujus est pub-
 licus hospes. Δορυξένος vero, cum quo in bello
 hospitium contractum est. Ἀσπυξένος vero, cujus
 majores quidem cives fuerunt, ipse vero pere-
 grinus est, & proinde civium albo de integro
 inscribi debet: ut Agamemnon in Lydia. Ap-
 pianus: Imperator vero, cum hoc apud pri-
 vatam hospitem intellexisset, Hostilio rem de-
 claravit.

Ἰδιοπραγί. Suum negotium agit. [In sua for-
 te acquiescit.]

Ἰδιότης. Cognatio. Declinatur autem ἰδιό-
 τητος.

Ἰδίω. Defatigatus sum. Sudo.

Ἰδίωμα. Proprietas. Loci ingenium eum ad-
 juvabat: erat enim regio illa sylvestris.

Ἰδίως. Privatim. Separatim. Scorsum.

Ἰδιόσα. Suum facere.

Ἰδιώται. Cives. Ita Thucydides. Aristopha-
 nes quoque in *Ranis* ἰδιώτας vocat cives. Ait
 enim, καὶ τὴν ξένους καὶ ἰδιώτας: i. e. erga peregrinos
 & cives. Ἰδιώτης etiam vocatur, qui cognatione
 cum aliquo conjunctus est. Item, indoctus. Et
 in *Pluto*, ἰδιὸν dixit pro ἰδιωτικόν.

Ἰδιώτης. Indoctus. Imperitus. Damascius de
 Isidoro dicit: *Omnium suae aetatis & indocto-
 rum pariter & Philosophorum erat maxime ta-
 citurnus, & animi occulti; idemque & in virtu-
 tis incrementum, & vitiorum imminutionem, to-
 to animo incumbere.*

Ἰδμεν. Novimus. Scimus.

Ἰδμενα. Gnarum. Peritum. Et ἐπιδμενα. Ca-
 nem cujuscunque venationis peritum.

Ἰδωθεῖς. Incurvatus.

Ἰδομενός. Idomeneus. Historicus. Scripsit
 historiam Samothracicam.

Ἰδοσαν. Viderunt. Est Aor. 2. *Viderunt te
 aquae.*

Ἰδού. Accipe, tene. Est adverbium annu-
 endi.

Ἰδού. Vide. Ἰδέσθω. Videat.

Ἰδμενός. Cariae Princeps fuit, filius Heca-
 tomni, frater vero Mausoli & Artemisiae.

Ἰδμενός. Gnaros. Peritos. *Bellorum enim nos
 peritos esse quodammodo deprehendetis.* Et in
 Epigrammate dicitur ἰδμενός.

Peritus & terrae, peritus & pelagi.

Sophocles:

scunt; quas proinde, tanquam supervacaneas, & sensum turbantes,
 expungere non dubitavi.

4 Ἰδιοπραγί. καὶ ἰδίᾳ πράσσει. ἡσυχάζει. Eadem habet Hesychius.

5 Ἀριστοφάνης ἐν *Βαπτ.* Pag. 149. ubi vide Scholiastam. P. 1

6 Πάντων τῶν καὶ ἑαυτῶν. Vide supra v. Ἐχέμενος: & infra v.

7 Ἰδμενός σε ἰδμενός. Haec verba leguntur in Psalmo 77. v. 16.
 ubi tamen ἰδμενός legitur.

8 Ἰδμενός. δυνάστης ἦν ἐν τῷ καὶ Καρ. Ex Harpocrate.

9 Σοφοκλῆς. In *Electra*, p. 109. 8. ubi legitur καὶ ἰδμενός
 ἰδμενός. P.

Εἰ γὰρ πέφυκα πάνδε τῶν λόγων ἰδεῖς,
Σχεδὸν τι τὸ ζῶν οὐ κατὰ χυμὸν φύσιν.

Τυπέτι, ζηλῶ σε.

Ἰδρίω. ἰδρῶ.

Ἰδρίς. ἔμπειρος. ὁ ἀπὸ τοῦ ἰδῶ, ἴσω. καὶ ἰδός, ὁ ἐν γνώσει ἡμῶν ὢν. ὡς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ, ἴσως. καὶ εἰδήμων, ἀπὸ τοῦ εἰδῶ, εἰδήσω. γίνε[ται] δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδῶ, εἴσω, εἴσως, καὶ ἴσως. κυρίως γὰρ ἴσως ἐστίν, ὁ ὅμοιος πιν.

Ἰδρώντας. ἰδρῶντας.

Ἰδρῶπι. Λελεῖ[ται] ἡμῶν ἰδρῶπι πολλὰ λούεσθαι. Ἰδρῶπι περὶ ῥέομενοι, ὡς δέξες, ἀπὸ τοῦ ὄντος βραδείας καὶ δυσκίνητοι.

Ἰδρυμῶ. περὶ μελιμῶμος.

Ἰδρύω. αἰπαλικῇ. καὶ Ἰδρυθέντι. Ἰδρύσαντο, ἐχάρισαν.

Ἰδρύσας. Ὁ δὲ ἐπὶ καλῶν πινὸς ἰδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἰππεῖς, ἐσκόπη[το] τὸ δέσιν τοῦ τραποπέδου. ἀπὸ τοῦ, σήσας.

Ἰδρυσις. ἰδρυαία ἀσφάλεια.

Ἰαίνεα. εὐφραίνεισθαι. καὶ Ἰαυνόμενοι.

Ἰαεα. ὄνομα κύριον.

Ἰεβὴ. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως. καὶ Ἰεβσαῖος ὁ ἀπὸ αὐτῆς.

Ἰεζάβελ. ἡ γυνὴ τοῦ Ἀχαάβ βασιλέως, γύναιον δραστήριον, καὶ πολυμήρον, εἰς τοῦ αὐτῶν ἀσέβειαν καὶ μακάριον περὶ πειρῶν, ὡς καὶ ναὸν τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων θεῶν καὶ λαοκτονίας. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀχαάβ ἀνοία καὶ πονηρία πάντας τοὺς περὶ αὐτοῦ ὑπεβέβηκεν. ἐπὶ τούτων ἦν Ἡλίας ὁ περὶ φήτης.

Ἰεζάβελ. ἡ τοῦ Ἀχαάβ βασιλέως γυνὴ ὑφ' ἧς διωκόμενος ὁ περὶ φήτης Ἡλίας ἐν ἄρματι πρὸς μετετέτη. ὡς ἦν Ἰηοῦς ὁ βασιλεὺς ῥίπῃ ἀπὸ τοῦ πείχους καὶ κυστὶ περὶ δίδωσι βεῶν.

Ἰεζεκιήλ. ὄνομα κύριον.

Ἰερμείας. ὄνομα κύριον.

Ἰέρμοι. ὁπτιμούντες. περὶ θυμῶν.

Ἰέρμι. ἐπορδόμενος.

Εὐθύς γὰρ αὐτοῦ χαλὸπιν ἐγένετο Ἰέρμι.

Ἰέναι. περὶ νεύειν, ἢ πορδύμεναι.

Ἰένται. ὁρμῶσιν. Οἱ δὲ γυμνασμοὶ τῆς νίκης, τέλεον ἵεντο κρατῆσαι.

Ἰέντες. ἀφιέντες. ὁ Ἀππιανὸς περὶ τῶν Κελτῶν Φησὶν. Οὗς γυμνοὺς ἐπέδεικνε Ῥωμαίοις οὗτοί εἰσιν οἱ τὸ βολὴν τὴν βαρεῖαν ἵεντες ὑμῶν ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ὅπλα πατρὸς αὐτῶν, καὶ ξίφη μακρὰ καὶ κόμας αἰωροῦντες ὡς τὸ ἀπολμοὺν ὄντες, καὶ τὸ σῶμα μαλακόν, καὶ ἀπολμον, περὶ σίτετε τῶν ἐργῶν.

1 Ἀπὸ τῶν ἰδῶ, ἴσω] Scribe ἀπὸ τῶν ἰδῶ, ἴσω. Vide Etymologum v. ἰδρίς.

2 Ἰεζάβελ γυνὴ τῶν Ἀχαάβ βασιλῶν] Hæc describit Suidas ex Josepho Antiq. Judaic. l. viii. c. vii.

3 Τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων θεῶν] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. excusum est, τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων.

Si enim sum harum rerum perita,
Haud a tuis moribus degenerabo.

Hoc est, æmulor te.

Ἰδρίω. Sudo.

Ἰδρίς. Peritus. Ab ἰδῶ, ἴσω. Et ἰδός, qui est nobis notus. Ab hujus verbi futuro fit ἴσως, peritus. Et εἰδήμων, ab εἰδῶ, εἰδήσω. Ab εἰδῶ, εἴσω, fit εἴσως, & ἴσως. Proprie enim ἴσως est alicui similis.

Ἰδρώντας. Sudantes.

Ἰδρῶπι. [Sudore.] Illud nobis relinquetur, ut multo sudore lavemur. † Sudore perfusi æstivo tempore, & ob cibum graves & tardi.

Ἰδρυμῶ. Fundatus. Collocatus.

Ἰδρύω. Accusativo. Colloco. Et ἰδρυθέντι, collocato. Et ἰδρύσαντο, collocarunt.

Ἰδρύσας. Qui collocavit. Ille autem equitibus, quos secum habebat, in tumultu quodam collocatis, castrorum situm contemplantur.

Ἰδρυσις. Firmum præsidium.

Ἰαίνεσθαι. Exhilarari. Et Ἰαυνόμενοι, qui exhilarantur.

Ἰαεα. Nomen proprium.

Ἰεβὴ. Nomen proprium. Et nomen urbis, unde dicitur Jebusæus.

Ἰεζάβελ. Achaabi Regis uxor, mulier strenua & audax, eo impietatis & furoris prolapsa est, ut templum Tyriorum & Sidoniorum Deo construeret. Ipse quoque Achaabus amentia & improbitate omnes suos majores superavit. Sub his vixit Elias Propheta.

Ἰεζάβελ. Achaabi Regis uxor, a qua vexatus Elias Propheta igneo curru [in cœlum] translatus est. Hanc Rex Jehu de muro deturbavit, & canibus devorandam objecit.

Ἰεζεκιήλ. Nomen proprium.

Ἰερμείας. Nomen proprium.

Ἰέρμοι. Cupientes. Promptum animum habentes.

Ἰέρμι. Ibam. Statim enim hinc discedens eum sequebar.

Ἰέναι. Ire, vel ivisse.

Ἰένται. Cupiunt. Illi vero, gustata semel victoria, eam ad finem usque persequi cupiebant.

Ἰέντες. Jacientes. Emitteres. Appianus de Gallis inquit: Quos Romanis nudos ostendebat, dicens: Hi sunt illi, qui terribilem vobis vocem in præliis emittunt, & arma concrepant, & enses longos vibrant, comasque jactant: quorum timiditatem & molle corpus cernentes, operi vos accingite.

1 ἰδῶ, ἴσω] Apud Josephum tantum legitur τῶν Τυρίων θεῶν, omittis vocibus illis καὶ Σιδωνίων.

4 Ἦν Ἡὸς ὁ βασιλεὺς] Vide iv. Reg. cap. ix. & Joseph. Antiq. Judaic. l. ix. c. vi.

5 Ἀππιανὸς περὶ τῶν Κελτῶν Φησὶν] Fragmentum hoc Appiani frustra quæras in libris ejus historiarum, qui hodie superstites sunt.

Ἰεντο. περιθυμουῦτο. περιηρουῦτο.

Ἰερα. νόσος. αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἀνάκειτο. ὡς ἔπειτα γένεσθαι φασι.

Ἰεραξ. εἶδος ὄρνιθός.

Ἰεραξ. εἰς ἣν τὴν Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβων Ἀθήνας, βυλομύλων αὐτῶν Ἀθηναίοις ὡσαύτως τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν.

Ἰερα. ὁδός. ἣν οἱ μύται πορεύοντα ἀπὸ τῆς Ἀφροδισίας εἰς Ἐλευσίνα.

Ἰεραδομαι. ιεραγεῖν.

Ἰεραλική, καὶ φιλοσοφία, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν φιλοσοφία ἀπὸ τῆς μίας τῆς πάντων αἰτίας εἰς τὴν ὡσαύτως τῆς ὅλων γενῶν, καὶ τῆς μὲν θεοῦ κρείττονα, καὶ ἐν τρίτῳ, φασὶ, βήματα φαινομένων. ἐν γὰρ οὐδὲν ἔστι τῆς κατὰ φύσιν θεωρημάτων τοῖς ἐκατέρωθεν φιλοσόφοις ὥς τε καὶ ῥαδίαν εἶναι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς βυλομύλων ὡσαύτως τοῖς Αἰγυπίοις καὶ τῆς Ἑλλήνων. Τὴν δὲ Ἰεραλικήν, ἡ ἔστι θεῶν θεωρεῖται, ἐντεῦθεν ποιεῖται ἀπὸ τῆς κοσμίων αἰτιῶν ἀρχῆς, καὶ αὐτὴ τὰ αὐτὰ ἀγαπᾷ, αὐτὴ ἀθανασίας ψυχῶν, ὅτι καὶ τὰ αὐτὰ καὶ Αἰγυπίοις φιλοσοφεῖται τῶν τε ἐν αἰδοῦ μυσίων λήξεων παντοίων ὡς ἀρετῆς καὶ κακίας ἀφαιρεσιμῶν, τῶν τε αὐτῶν τὸν βίον μετὰ βολῶν μυσίων ὥς ἄλλοτε ἐν ἄλλοις σώμασιν, ἢ γένεσι ζώων καὶ φυτῶν ἀφαιρεσιμῶν. Αἰγυπιοὶ δὲ αὐτὰ εἰσὶν οἱ ὡς αὐτοὶ φιλοσοφοῦντες. ἀπὸ γὰρ τῆς Αἰγυπτίαν ἑκάστα τούτων οἱ Πυθαγόρειοι ἐξήνεγκαν εἰς τοὺς Ἑλλήνας.

Ἰερατο. ὡς σπουδαιότερος ἀπὸ τοῦ μικροῦ. Ἰερατὸν δὲ, καὶ νόμον ὀργαζέται, καὶ θυεῖται. Ὀργῶνες γὰρ οἱ θύται.

Ἰερα. πρὸς τὴν λέγειν ἂν ἡ Πάραλος. οἱ δὲ τὴν εἰς Δῆλον ἀπερχομένην κατ' ἔτος.

Ἰερεμίας. ὄνομα κίριον. αὐτὸ τῆς ἀγίων ὁδῶν τοῦ Προφήτου τῆς ἐν τῇ Ἀργολῇ.

Ἰερευσεν. ἔθυσεν.

Ἰερεία. θύεσσα.

Ἰερείας ἐνύπνιον. ἄλλοι δὲ φασὶ, δεῖν μᾶλλον Ἰμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἰμεραία δὲ γῆρας πῆς, ὡς φασιν, ὅταν αὐτὴν ἐδράκῃ ἀναγκάσειν εἰς οὐρανόν, καὶ δῖται ἐλθούσαν εἰς τὸν τοῦ Διὸς οἶκόν, θεάσασθαι ἀνδρα πυρρὸν, δεδεμένον ἀλύσει (ιδιῶς, ὡς τὸν βασιλέως θρόνον). πυρρὸν δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάτωρ, ἀκρόστατος, καὶ Σικελίας. τὸ μὲν οὖν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ. ὕστερον δὲ χεῖροσι ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διόν.

1 Ἰερα νόσος. αὐτὴ τῇ σελ. Ex Artemidoro l. ii. c. xii. p. 100. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur.

2 Ἰπὸ τῆς πύλης γέν. Lego. ὡς ἔπειτα γένεσθαι φασι. Quae autem in prioribus Edit. sequuntur (Κίρκος. Κίρκης καὶ ἑτέρας, & cetera, quae leguntur infra v. Κίρκος) hic expungenda censui, quoniam nemo non videt ea ad hunc locum minime pertinere, sed ad vocem Κίρκος.

3 Ἰεραξ. εἰς ἣν τὴν Ἀμφιπ. Eadem leguntur apud Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit.

4 Ἰερα ὁδός. Ex Harpocrate, apud quem plura leguntur. Vide etiam Meursium Eleusin. c. xxvii.

5 Ἰεραλική, καὶ φιλοσοφία, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἀρχ. Hec,

Ἰεντο. Cupiebant. Volebant.

Ἰερα νόσος. Hic morbus Lunæ sacer est, quoniam ab ea provenire dicitur.

Ἰεραξ. Accipiter. Avis genus.

Ἰεραξ. Unus fuit legatorum, ab Amphipolitae Athenas missorum, cum illi urbem & agrum suum Atheniensibus dedere vellent.

Ἰερα ὁδός. Sacra via, qua Mystæ ab urbe [Athenarum] Eleusinem eunt.

Ἰεραδομαι. Sacra facere.

Ἰεραλική. Scientia Sacerdotalis & Philosophia non ab iisdem principiis oriuntur. Nam Philosophia ab una illa omnium causa ad infima rerum descendit, omnia genera media, & a Diis secunda, & in tertio gradu collocata [pervadens.] Singula enim eorum, quæ in genere ante dicta sunt, nullius sunt momenti utriusque sectæ Philosophis: ita ut Philosophia Græcorum & Ægyptiorum facile inter se conciliari possit. Scientia vero sacerdotalis, quæ in Deorum cultu consistit, a causis, mundum gubernantibus, incipit, & circa eas occupatur; consideratque animarum immortalitatem, de qua eodem modo Ægyptii philosophantur; infinitosque mortuorum apud inferos status, qui singulis pro virtutibus & vitiis attributi sunt; itemque varias durante vita migrationes animarum, quæ in aliis atque aliis corporibus generibusque animalium & plantarum degunt. Hujus Philosophiæ Ægyptii primi fuerunt auctores; a quibus omnia Pythagorei ad Græcos transfulerunt.

Ἰερατο. Plusquamperfectum per o parvum. Ἰερατὸν vero, secundum legem sacra celebret. Ὀργῶνες enim, sunt sacrificii.

Ἰερα τήρης. Sacra triremis dici potest ea, quæ vocabatur *Paralus*. Alii vero sic vocari tradunt illam, quæ quotannis in Delum mittebatur.

Ἰερεμίας. Nomen proprium. De sanctis ossibus hujus Prophetæ, vide in voce Ἀργολῇ.

Ἰερευσεν. Immolavit. Sacrificavit.

Ἰερεία. Sacrifica. Sacerdos.

Ἰερείας ἐνύπνιον. Hicriæ somnium. Alii vero dicunt dicendum potius Himerææ somnium. Himeræa vero, anus quædam, ut aiunt, visa est sibi per quietem in cælum subduci; cumque ad domicilium Jovis pervenisset, conspexisse virum rufum catena ferrea vinctum sub Regis folio. Cum autem quærivisset, quisnam ille esset, audiisse, Alastorem Siciliae. Ac somnium quidem est hujusmodi. Aliquot autem annis post, cum vidisset Dionysium, tunc [Siciliæ]

& quæ sequuntur usque ad finem articuli, redolent stilum Damascii, ex quo ea deprompta esse nullus dubito.

6 Περικλεῖος. Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. mendose legitur *περικλεῖος*.

7 ὡς ἄλλοτε. Sic in MSS. Paris. B. recte scriptum est. In prioribus vero Edit. excusum est *ἄλλοτε*.

8 Ἰερα τήρης λέγ. Ex Harpocrate. Vide etiam infra v. Πάραλος.

9 Οἱ δὲ τὴν εἰς Δῆλον ἀπερχ. De navi, quæ ab Atheniensibus quotannis sacrorum causa in Delum insulam mittebatur, & *Θιωελίς* vocabatur, vide Suidam v. *Θιωελίς*, & Meurs. in *Theseo* c. xvi.

νέπτον τό, τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθραμμένον ἀπὸ γάλακτος ἢν ὀργισθεὶς ἀπέκλεινε Διόνυσος.

Ἰερεῖον. θύμα πᾶν, τὸ θυόμενον θεῷ.

Ἰερεῖτης. ὁ ἱερεὺς.

Ἰερεῖ. θαυμαστή.

Ἰεριχώ. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἰεριχούλια τείχη, διὰ τοῦ ι. Σεμμεράμεια δὲ, ἀφ' διφθόγγου.

Ἰεροβάαλ. ὡς ἐκαλεῖτο ὁ Γεδεὼν ἀφ' τοῦ κατὰ βαλεῖν τὸ ἱερόν ἢ Βάαλ.

Ἰεροβοάμ. ἀδελφὸς Γεδεὼν, ὁ πλείστας εἶχε γυναῖκας, ἐξ ὧν υἱοὺς ὁ ἐπεποίητο, ὁ καὶ ἓνα ἐκ παλλακῆς. Ὁπ' Ἰωάθαμ εἰς Γαριζὴν ἐλθὼν (ὅπερ ἄγιον ὄρεον ἐρμηνεύεται) μῦθόν πνα διηγησάμενος παρεδήλωσε τοῦτε Ἀβιμέλεχ καὶ τῷ ὑπηκόῳ ἢ μέλλουσιν ἔλθωσαν σποδίσσασθαι. Ἰεροβοάμ ὑπονοήσας, εἰ ἀνέρχοιτο ὁ λαὸς εἰς Ἱερουσαλὴμ παρεγκλιθήσων, ἐπιτρέψαι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς σποδισίας ἐπὶ τὸ Δαβὶδ γένος, δαμάλεις δύο χρυσᾶς, ἢ μὲν ἐν Βεθλὴλ, τὴν δὲ ἐν Φυλῇ Δὰν ἀναθεῖς, ἐκέλευε τοῦτες ἡγεῖσθαι θεοὺς, οἱ ἐξήγαγον τοὺς πατέρας ἐκ γῆς Αἰγύπτου. καὶ αὐτὰς παρεγκλιθὲν ἐδικαίωσαν ὁδοιπορίας Ἱερουσαλὴμ, παρεφάρσεν περὶ αὐτῶν πολλὰς ἱερεῖς τε, ὡς ἔτυχεν, ἐπέστησε, καὶ τοὺς Λευίτας ἐξέωσεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἑορτὰς δὲ τὰς αὐτὰς ἔταξε τὰς ἐν τῷ Ναφ. καὶ ὁ λαὸς ἐν ἀφθόγγῳ ὧν ἐξηκολούθησεν ὅτι ἄκων.

Ἰεροβοάμ. ὁ αὗτος κατὰ σκευάσας βασιλεὺς ἐν Σικίμοι πόλιν, ἐν αὐτῇ ἢ δίδαιται ἔρχε. κατεσκεύασε δὲ καὶ ἐν Φανηλ πόλιν λεγομένην. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἢ Σικινοπηγίας ἐορτῆς ἐτίμας μελλούσης, λογισάμενος, ὡς, εἰ ἐπὶ τῇ τῷ πλήθι παρεγκλιθῶσιν τὸν θεὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντι, καὶ ἐκεῖ τὴν ἐορτὴν ἀφ' αὐτῶν, μετὰ τοῦτον ἴσως, καὶ δελεασθὲν ὑπὸ τοῦ νεοῦ, καὶ τῆς θρησκείας ἢ ἐν αὐτῷ ἢ θεοῦ, κατὰλείπει μὲν αὐτὸν, παρεχόμενος δὲ τῷ πρώτῳ βασιλεῖ, καὶ κινδυνεύσας τοῦτε γενομένης τὴν ψυχὴν σποδίσσασθαι ὅτι περὶ αὐτῶν. Δύο ποιήσας δαμάλεις χρυσᾶς, καὶ οἰκοδομήσας ναίσκες τοσούτους, ἓνα μὲν ἐν Βεθλὴλ πόλιν, τὸν δὲ ἔτερον ἐν Δάνῃ (ἢ ὅτι περὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ μικροῦ Ἰορδάνου) τίθησι τὰς δαμάλεις ἐν ἑκατέρῳ τῷ ἐν αὐτῇ πόλεσι ναίσκων, καὶ ὁδοιποροῦν αὐτοὺς θύσας αὐταῖς.

Ἰεροβοάμ. βασιλεὺς ἔτερος τῷ Ἰσραηλιτῶν ἔτη μ'. ὅς τὰ μὲν εἰς θεὸν ὑβριστεῖς ἦν καὶ ὁδοιποροῦν δεινῶς ἐγένετο, εἰδωλὰ τε (εἰδωλός, καὶ πολλοῖς ἀποποις καὶ ξένοις ἐγχεῖσθαι ἔργους ὅς τὰς λαοὺς τῷ Ἰσραηλιτῶν μυρίων κακῶν αἵτιον ὑπῆρχεν.

imperantem, somnium hoc multis narravit, dicens, hunc ipsum esse, quem in somnis vidisset. Dionysius igitur iratus eam interfici iussit.

Ἰερεῖον. Omnis victima, quæ Deo immolatur.

Ἰερεῖτης. Sacerdos.

Ἰερεῖ. Admirabilis.

Ἰεριχώ. Hiericho. Nomen urbis. Et micenia Ἰεριχούλια, per i scribitur: at Σεμμεράμεια, per diphthongum ei,

Ἰεροβάαλ. Ita vocabatur Gedeon, quod demolitus esset templum Baal.

Ἰεροβοάμ. Hieroboam, frater Gedeonis. Plurimas habuit uxores, ex quibus filios LXX. suscepit, & unum ex pellice. Joatham in Garizin, (i. e. montem sanctum) profectus, fabula quadam narrata, prædixit inimicitias inter Abimelechum & ipsius subditos futuras. † Hieroboam vero suspicatus, si populus Hierosolyma Deum adoraturus proficisceretur, fore, ut pœnitentia defectionis ductus imperio Regum, a Davide genus trahentium, se rursus subiceret, duos vitulos aureos, alterum in Bethel, & alterum in Tribu Dan erexit, eosque pro Diis coli iussit, qui majores suos ex Ægypto eduxissent. Illis igitur in locis Deum adorari voluit, omittis Hierosolymis, longum iter causatus, & sacerdotes, temere [delectos, novis sacris] præfecit, Levitasque pulsos Hierosolyma migrare coegit, & festa eadem, quæ in Templo celebrabantur, instituit. Populus igitur, facile se corrumpi finens, haud invitum eum secutus est.

Ἰεροβοάμ. Hic in urbe Sicimo regiam ædificavit, ibique domicilium habuit. Extruxit etiam [alteram regiam] in urbe, Phanuel appellata. Non multo post autem, cum instaret celebratio festi Scenopægiæ, reputans secum, si populo permetteret, ut Hierosolymis Deum adoraret, ibique festum celebraret, futurum, ut fortasse pœnitentia ductus, & amore Templi cultusque divini captus, a se ad priorem Regem rursus deficeret, & hoc facto in capitis discrimen ipse adduceretur, tale quid excogitavit. Duos vitulos ex auro fecit, & constructis totidem delubris, altero in urbe Bethel, & altero in Dan (quod oppidum situm est ad fontes minoris Jordanis) vitulos in utriusque urbis delubris collocavit, & populum illis sacra facere iussit.

Ἰεροβοάμ. Rex alius Israelitarum, qui annos XL. regnavit, & in Deum summe fuit impius, ejusque mandata violavit. Idem etiam simulacra coluit, multaque absurda & insolita patravit, & populum Israeliticum in infinita mala conjecit.

1 Ἰεροβάαλ. ὡς ἐκαλ.] Vide Judic. c. viii.

2 Πλείστας εἶχε γυναῖκας, ἐξ ὧν υἱοὶ.] Hæc intelligenda sunt de Gedeone. Illi enim LXX. erant filii, ut legimus Judic. cap. viii.

3 Καὶ ἓνα ἐκ παλλακῆς.] Is erat Abimelech. Vide supra v.

Ἀβιμέλεχ.

4 Ἰωάθαμ.] In prioribus Edit. mendose legitur Ἰωάθα, cujus loco scribendum esse Ἰωάθαμ patet ex Judic. c. ix.

5 Ἰεροβοάμ. ὅς ἐκ παλαιῶν βασιλέων ἐν Σικίμοι.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Josepho Antiq. Judic. l. viii. c. 3.

γὰς. βρόμῳ δὲ τῷ αἵματι, βάλας κοίλῳ τὴν
χεῖρα, ποροσάμνῃ τ' ἀδικεῖν ἅμα λέγων·

Κύκλωψ, τῇ, πῇ οἶνον, ἐπεὶ Φάγες ἀνδρόμεα
κρέα.

Φυγὴν δὲ χαλαρεῖς, καὶ ἐπανελθὼν χρόνῳ ὑπεροὺς
Ἀλεξάνδρειαν, Συμφιλοσόφῃ τὰ εἰσθότα τοῖς πλη-
στάσιον. ἔστι δὲ μαθεῖν τὴν Ἱεροκλέους μεγαλογνώ-
μονα Φρόνησιν ἀπὸ τῶν Συγγραμμάτων, ὃν γέγρα-
φεν εἰς τὰ Χρυσὰ ἔπη τῆς Πυθαγορείων βιβλίων·
καὶ τὰ Περὶ Προνοίας ἐν ἑτέροις βιβλίοις συγχοῖς· ἐν οἷς
φαίνεται ὁ ἀνὴρ τὴν ζώην ὑψηλόφρων, τὴν δὲ γνώ-
σιν οὐκ ἀκρίβης.

Ἱερολογία. ἡ θεία λειτουργία.

Ἱερομυρία. ἱερὰ ἐορτὴ χτ' μῆνα.

Ἱερομυρία. αἱ ἐορτάδεις ἡμέραι ἱερομυρία καλεῖ-
ται. Δημοσθένους ἐν τῷ χτ' Τιμοκράτους.

Ἱερομήμονες. οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γεμα-
ματεῖς.

Ἱερομήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικλυό-
νων Συνέδριον ἐξ ἐκάστης πόλεως, τῶν δὲ Συνοδείων
μετεχόντων, οὕτω καλοῦνται.

Ἱερομύτης. ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος. ἄγιος.

Ἱερὸν. ἄγιον. τὸ θεῖον ἀναπεφύμενον. ἱερὸν γὰρ λέ-
γεται πᾶν τὸ ἀναμειβόμενον τοῖς θεοῖς. καὶ παροιμία· Ἱερὸν
ἢ συμβεβλή. ἐπὶ τῶν δεινῶν Συμβουλευέιν.

Ἱερὸν ἰχθυῖν. Ὁμήρου τὸν ἀνετον καὶ αὐτεξέστιον
λέγει· οὐ τὸν χέλιχθιν, ἢ τὸν πομπύλον, ὥς τινες.

Ἱερὸν π. νεωκορήσας. εὐφημότερον, ἀντὶ τῆς ἱερα-
τεύσας.

Ἱερὸντιον. ὄνομα πόλεως.

Ἱεροσόλυμα. ὄνομα πόλεως.

1 Κύκλωψ. τῇ, πῇ οἶνον ἐπ.] Est versus Homericus Odyss. I.
347.

2 Ὁν γέγραπται εἰς τὰ Χρυσὰ ἔπη τῆς Πυθ.] Commentarius Hiero-
clis in Aurea Carmina Pythagoreorum, & ipse sine aureis, hodi-
eque existat, & non sine summa voluptate ab eruditis legitur.

3 βιβλίων.] Vocem hanc delendam censeo. Est enim super-
vacua, & sensum potius turbat, quam adjuvat.

4 Καὶ τὰ Περὶ Προνοίας.] Hoc opus libris vii. constabat: ex quo ex-
cerpta quaedam supersunt adhuc apud Photium in Bibliotheca Cod.
ccxiv. & ccl. Præterea, ejusdem operis existat epitome quaedam,
a Federico Morello e Bibliotheca Regia Lutetiae edita; sed quam
nihil aliud esse quam ex Excerptis Photii iterum excerpta, & in
alium ordinem digesta, ostendit vir solidæ eruditionis Joannes
Pearsonius in Prolegomenis in Hieroclem. Præter scripta autem,
a Suida memorata, Hierocles alia quoque ingenii monumenta re-
liquerat: veluti Λόγος φιλαλήθης, (in quo opere impium adversus
religionem Christianam stilum strinxerat, & Apolloniū Tyaneū Chri-
sto Deonostro comparaverat, æquaverat & prætulera) item Φιλοσο-
φόμενα, a Suida bis citata; de quibus, uti & aliis viri illius scri-
ptis vide modo laudatum Joann. Pearsonium in eruditissimis Pro-
legomenis in Hieroclem.

5 Τὴν δὲ γνώσιν οὐκ ἀκρίβης.] Curterius vocem οὐκ ex textu hic ej-
ciendam censet; sed retinendam contendit sæpe laudatus Pearsoni-
us, qui de hoc loco Suidæ accurate disputat in Prolegomenis in
Hieroclem.

6 Ἱερομυρία.] Ex Harpocrate.

7 Ἱερομήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ π.] Ex Harpocrate. Vide
etiam infra v. Πύλας.

8 Ἱερὸν γὰρ λέγεται πᾶν τὸ ἀναμειβόμενον τοῖς θεοῖς.] Hæc verba de-
prompta sunt ex Schol. Aristoph. ad Plutem, p. 92.

9 Ἱερὸν ἢ συμβεβλή.] Vide Schottum ad Zenobium Centur. iv.
Adag. xl.

cæsus, sanguinem, quo manabat, cava manu
excepit, eoque judicem aspersit, dicens:
*Ecce, Cyclops, bibe vinum, postquam huma-
nam carnem devorasti.* Cum autem post exi-
lium, quo multatus erat, Alexandriam tan-
dem rediisset, more solito discipulis suis phi-
losophiam exposuit. Mentis ejus sublimitas
perspici potest ex commentariis, quos scripsit
in *Aurea Carmina Pythagoreorum*; itemque
ex multis aliis ejus libris de *Providentia*: ex
quibus apparet, virum illum animo quidem
excelfo, sed scientia minus accurata, prædis-
tum fuisse.

Ἱερολογία. Liturgia sacra.

Ἱερομυρία. Sacrum festum, quod singulis
mensibus celebratur.

Ἱερομυρία. Dies festi vocantur Ἱερομυρία.
Demosthenes in oratione contra Timocratem.

Ἱερομήμονες. Sacri scribæ, qui ad Pylæam
mittebantur.

Ἱερομήμονες. Ita vocabantur, qui ad Am-
phictyonicum concilium mittebantur ex sin-
gulis civitatibus, quæ illius concilii partici-
pes erant.

Ἱερομύτης. Sacrorum mysteriorum doctor
& interpres. Sanctus.

Ἱερὸν. Sanctum. Deo consecratum. Sanctū
enim vocant quidquid Diis est consecratum.
Et proverbium: *Res est sacra consilium.* De iis,
qui consiliis pollent.

Ἱερὸν ἰχθυῖν. Sacrum piscem. Homerus sic
vocat piscem Deo alicui dicatum, & natura-
li libertati restitutum; non autem callichthyn,
vel pompilum, ut quidam putant.

Ἱερὸν π. νεωκορήσας. Euphemix causa dicitur
pro ἱεροσυλήσας, i. e. qui templum spoliavit.

Ἱερὸντιον. Nomen urbis.

Ἱεροσόλυμα. Hierosolyma. Nomen urbis.

10 Ὁμήρου.] Locus Homeri, ad quem hæc nota Suidæ referen-
da est, existat Il. II. v. 407.

11 Τὸν ἀνέτον ἐ αὐτῷ.] Varias opiniones veterum de pisce, quem
Homerus ἱερὸν vocat, recenset Athen. I. vii. c. vii. & ex eo Eu-
stathius ad Il. II. p. 1067.

12 Ἱερὸν π. νεωκορήσας. εὐφημότερον. ἀντὶ τῆς ἱερα-
τεύσας.] Diu, fateor, in loco hoc interpretando aqua mihi hæsit, donec tandem ani-
madverterem, pro ἱεροπύσας legendum esse ἱεροσυλήσας: cujus e-
mendationis ope omnes tenebræ, quæ notam hanc Suidæ antea
obscurabant, penitus discutiuntur. Sensus enim est, verbum νε-
ωκορεῖν (quod proprie dicitur de ædituo, templum verrente & mun-
dante) interdum etiam euphemix gratia (vel potius, sensu joculari
& Comico) significare ἱεροσυλήσας, i. e. templum spoliare. Vox
enim νεωκορεῖν quandoque significat locum aliquem inanem & va-
uum reddere, rebus, quæ in eo erant, e medio sublatis: quo sen-
su capitur apud Aristoph. in Pace, p. 627.

Κατὰ τὸν λόγον, μὴ κέρει τὸν Ἱερὸν.]

ad quem locum recte vetus enarrator inquit: Τὸ δὲ μὴ κέρει, ἀν-
τὶ τῆς ἐρημίας, ὡς κέρει μὴ ποιεῖ τὸ πόλεμον. i. e. Μὴ κέρει αὐ-
τὸν significat, ne [Graciam] habitatoribus vacuum reddas per bella.
Lego enim κέρει τὸν πόλεμον, ut apud Suidam v. Κέρειμα. Eodem
modo verbum vertere apud Latinos non solum significat locum a-
liquem a sordibus purgare, sed etiam quibuscunque aliis rebus &
ornamentis spoliare: quod vel ex Cicerone patet, qui Orat. vii.
in Verrem, in nomen Verriis eleganter ludens inquit: *Etenim,
quam tu domum, quam urbem adisti, quod sanum denique, quod
non eversum atque extersum reliquisti?* Id est, quod non expilasti,
& ornamentis suis spoliasti. Ne cui autem ullum de veritate e-
mendationis, quam hic attuli, dubium relinquatur, videndus est
Suidas infra v. Νεωκορήσας, ubi vox illa expressè per ἱεροσυλήσας ex-
ponitur.

Ἰερός ἡ πέλεμος. δύο ἐγένοντο ἱεροὶ πόλεμοι Ἀθηναίοις· εἰς μὲν πρὸς Βοιωτοὺς, βεβλομένοις ἀφελείᾳ Φωκίων τὸ μαντεῖον. νικήσαντες δὲ Φωκίεσι πάλιν ἀπέδωκαν. ὁ δὲ ἕτερος Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους ὑπὲρ Φωκίων, ἀφ' οὗ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν.

Ἰερός λέγεται καὶ ὁ εὐσεβής.

Ἰερσαλήμ. ὄνομα πόλεως. Ζήτησεν ἡ ἄλωση αὐτῆς ἐν τῷ Ἀντίοχῳ.

Ἰεροφάντης. μυσταγωγός. ἱερεὺς. Καὶ ὡς οὐ μάλιστ' Ἀθηναίῳ θεῶν δειξάμενος φλεγομένης, ὥρτησεν ἐκ αὐτῶν φέρον ἐς τὸ μέγαρον· ἔνθα δὴ πρὸς τὸν ἱεροφάντη μὲν παρελθεῖν δευτέρῳ ἦν χεῖρ, τὸν δὲ τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἔστιν. ἐπεὶ δὲ ἐτολμήθη οἱ τὸ τόλμημα, φέρον πρὸς αὐτὸν ἐξέρχεται, καὶ νοσθεῖ νόστον μακροτάτω.

Ἰεροφάντης. οὕτω φασὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσθαι ἱεροφάντην, τὸν δεύτερον δὲ ἐκ τῶν πόλεμῶν ἀπὸντα τὸ ἱερόν.

Ἰεροφάνων. μεγαλοφάνων.

Ἰερῶν. θεῶν. ἢ τοῦ μεγάλου.

Ἰέρων. οὗτος τύραννος ἦν, ὃς πρῶτον μὲν δι' αὐτὸν κατεκλήσατο τὴν Συρακουσίων βασιλείαν, καὶ τὴν Συμμάχων ἀρχήν, οὐ πλοῦτον, οὐ δόξαν, οὐχ ἔπερον ἐκ τῆς τύχης ἐτοίμων ὡς λαβῶν· καὶ μὴν οὐκ ἀπικλείνας, οὐ φυγαδεύσας, οὐ λυπήσας οὐδένα τῶν πολιτῶν. καὶ διεφύλαξε τὸ αὐτοῦ τρόπον. ἔτη γὰρ καὶ βασιλεύσας διετήρησε μὲν τῇ πατρίδι τὴν εἰρήνην, διεφύλαξε δ' αὐτῷ τὴν ἀνεπιβούλῳ διέφυγε δὲ τὴν ὑπὸ ὡφροναίου παρεπόμενον φθόνον. ὅσῳ πολλάκις ὁπερὶ λαβῶν ἀπὸ τῆς τῶν διωκτῶν, ἐκώλυθη καὶ κοινὸν ὑπὸ τῆς πολιτῶν. εὐεργετικώτατος δὲ καὶ φιλοδόξος ὦν, ἐν εὐευσίᾳ δὲ, καὶ τρυφῇ, καὶ δαψιλείᾳ πολλῇ ἀφαιρούμενος, ἐβίωσε πλείω τῶν τ' ἐτῶν διεφύλαξε δὲ τὰς αἰσθησὶς πάσας, καὶ τὰ μέλη τῶ σώματος ἀβλαβῆ. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ σημεῖον οὐ μικρόν, ἀλλὰ παμμέγεθός εἶναι, βίῃ σάφει.

Ἰερώνυμος. οὗτος τύραννος γέγονεν οὗτος. Τινες δὲ τῶν λογογράφων τῶν ὑπὲρ τῆς ἀστροφῆς αὐτοῦ γεγραφότων, πολὺ πᾶσι πεποιμένῳ λόγον, καὶ τῶν δει-

Ἰερός πόλεμος. Sacrum bellum. Duo sacra bella gesserunt Athenienses. Unum quidem adversus Boeotos, qui Phocensibus Oraculum adimere volebant. Eo igitur cum victores exstissent, Phocensibus id restituerunt. Alterum vero iidem Athenienses gesserunt pro Phocensibus contra Lacedaemonios, templi Delphici causa.

Ἰερός. Sic dicitur etiam pius.

Ἰερσαλήμ. Nomen urbis. De ejus expugnatione vide in v. Ἀντίοχος.

Ἰεροφάντης. Qui mysteriis alios initiat. Sacerdos. Ostendere volens, Deum non curare res humanas, irrupit in ipsum adytum; quo videlicet secundum leges mysteriorum soli Hierophantae intrare licebat. Cum vero audacissimum hoc facinus patrasset, horror illum invasit & morbo longissimo laborare cepit.

Ἰεροφάντης. Tradunt primum hierophantam vocatum esse illum, qui sacra Eumolpi [populo] ostendit.

Ἰεροφάνων. Qui magna voce praediti sunt.

Ἰερῶν. Sacro. Divino. Item, magno.

Ἰέρων. Hiero. Hic tyrannus fuit: qui primum quidem sua industria Syracusanorum & sociorum principatum sibi comparavit, cum nec opes, nec gloriam, nec aliud quidquam a fortuna paratum habuisset; quin etiam neminem civium occidisset, vel exilio multasset, molestiae aliqua affecisset. Iisdem vero artibus, [quibus regnum sibi pepererat,] etiam postea conservavit. Nam cum annos LIV. regnasset, patriae quidem suae pacem, sibi vero securum ab insidiis regnum praestitit; & invidiam, quae summa quaque comitari solet, effugit. Qui cum saepius principatu se abdicare tentasset, a civibus publice est prohibitus. Cumque esset liberalissimus, gloriaeque cupidissimus, & in rerum omnium abundantia, & deliciis, summaque copia vitam ageret, annos amplius xc. vixit, omnesque sensus & cuncta corporis membra illaesa & sana retinuit: quod mihi quidem maximum temperantiae argumentum esse videtur.

Ἰερώνυμος. Hic fuit tyrannus: de cujus morte qui scripserunt Historici, multa verba fecerunt de rebus atrocibus, quae in ipsius obitu

1 Ἰερός πόλεμος. δύο ἐγένοντο ἱερόν. Locum hunc descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad Aves p. 567, 568.

2 ὁ δὲ ἕτερος Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους. Vide Thucydidem l. i. c. cxii.

3 Καὶ ὡς οὐ μάλιστ' Ἀθηναίῳ. Fragmentum hoc, cujus pars legitur etiam supra v. Εὐνύχης, & infra v. Μίχαρον, ad Aelianum refert Kuhnus.

4 Οὐ μάλιστ' Ἀθηναίῳ. Haec corruptissima sunt, quae infra v. Μίχαρον recte sic leguntur, ὡς οὐ μάλιστ' ἀνθρώπῳ τῷ θεῷ. Lectionem hanc in versione secutus sum.

5 Ἰεροφάντης. οὕτω φ. Ex Harpocrate.

6 Ἐκ τῶν πόλεμῶν. Lege ex Harpocrate, ἐκ τῶν Εὐμολπῶν: quam lectionem in versione secutus sum. Vide Meurs. Elusim. c. xiii.

7 Ἰέρων. οὗτος τύραννος ἦν, ὃς πρῶτον. Totus hic locus de Hierone verbatim legitur apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis, a Valesio editis, p. 10. unde eum Suidas descripsit.

8 Οὐ λυπήσας οὐδένα τῶν πολιτῶν, καὶ διεφύλαξε. Hic locus ex Collectaneis Constantini sic supplendus & emendandus est: Οὐ λυπ. οὐδένα τῶν πολιτῶν, δὲ αὐτὸν βασιλεὺς κατέστη τῶν Συρακουσίων. δ. πᾶσι.

τις ἐπὶ παραδόξῳ. ἐπὶ δὲ τῷ μὲν μόνον κτήσας τὴν ἀρχὴν ἔσται, ἀλλὰ καὶ ἀφαιρούμενος τὸ αὐτοῦ κράτος. i. e. interprete Valesio: Neminem e civibus molestiam affecit, suo Marte Syracusanorum regnum est adeptus, quod quidem maximam habet admirationem. Illud vero non minus mirabile, quod regnum non modo ita est affectus, sed etiam iisdem artibus conservavit.

9 Καὶ φιλοδόξος ὦν, ἐν εὐευσίᾳ. Et hic locus est mutilus, qui ex Collectaneis Constantini sic suppleri debet: Καὶ φιλοδόξος ὦν, ἐν εὐευσίᾳ, μεγαλῶν μὲν αὐτῷ δόξαν, ὅς μιν ἐκ Συρακουσίων εὐνοίαν παρὰ πᾶσι ἀπῆλπι. καὶ μὴ ἐν εὐευσίᾳ, &c.

10 Ἰερώνυμος. οὗτος γάρ. οὗτος δὲ τῶν λόγων. Hic articulus itidem descriptus est ex Collectaneis Constantini de Virtut. & Vit. p. 9, & 10.

11 Πολὺ πᾶσι πεποιμένῳ λόγον, & τῶν δει. Hunc locum mutilavit Suidas, qui apud Constantinum sic legitur: Πολὺ πᾶσι πεποιμένῳ λόγον, & πᾶσι πᾶσι ἀφαιρούμενος, ἐξαργύροι μὲν τῷ αὐτῷ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ γρόμματα σημεῖα, & πᾶσι ἀνθρώποις τῶν Συρακουσίων, παραδόξῳ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῶν ἀσέβων & ἀσεβῶν, ἐπὶ δὲ πᾶσι τῶν πεποιμένων & τῶν δεινῶν & ἀσέβων, &c.

πάντων τῶν πρὸς τὴν κατὰ σφοδρὴν αὐτοῦ συμβάντων ὥστε μὴτε Φάλαριν, μὴτ' Ἀπολλόδορον, μὴτ' ἄλλον μηδέν, γεγονέναι τύραννον ἐκείνῃ πικρότερον. καὶ παῖς τοῦ Φαλαρίου τὸν δὲ γένον, εἴτα μῆνας ἑπτά πλείους τριῶν ἢ δώδεκα ζήσας, μετέλλαξε τὸν βίον. καὶ δὲ τὸν ἑρῶνον ποδοῦν ἕνα μὲν πινὰ καὶ δεύτερον ἐπρεβλάσθη, καὶ πινὰς τῶν φίλων καὶ τῶν ἄλλων Συρακουσίων ἀπεκράνθησαν δυνατὸν. Ὑπερβολὴ δὲ γεγονέναι τοῦ θανάτου, καὶ παρηλατῆσαι αὐτὸν ἀπέβη, ὅς ἐστιν εὐχὴ καὶ τῶν μὴ τῶν πρὸς αὐτὸν εὐχόμενος εὐχόμενος αὐτὸν γεγονέναι, καὶ τοῦ θανάτου φασὶν οὐ μὴν εἰς γὰρ ὑγκλισίαν ἀκλίστον οὐδὲν τὸ πρὸς εὐρημίων τυράνην. Ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τὰς ἐπὶ μέγας γράφοντες πρὸς αὐτὸν, ἐπειδὴν ὑποθέσεις εὐσεβελήτους ὑποστήσονται καὶ τινὰς, πῶς γινώσκοντες παραγμάτων ἀναφύξας τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖν, καὶ πρὸς τῶν μηδὲ μνήμης αὐτῶν πολλὰς πινὰς ἀφ' ἑαυτῶν λόγους. Ἐνιοὶ δὲ καὶ δι' ἀκρίβειαν εἰς τὸ πρὸς πλησίον τέτοις ἐμπέπυσιν. ὅς γ' ἂν τις εὐλογώτερον καὶ πρὸς τὰς ἀνὰ ἀναπληροῦντα τὰς βίβλους, καὶ τὸν ὅπμιετροῦντα λόγον τὸν διηγήσεως, εἰς Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα ἀφ' ἑαυτοῦ, παρὲς Ἱερώνυμον; καὶ γὰρ τοῖς Φιληκόοις ἡδίων οὗτο, καὶ τοῖς Φιλομαθεῖσι τὰ παντὶ χρησιμώτερος.

Ἱερώνυμος Καρδιανός.¹ ὅς ἐστιν Ἀλεξανδρεὶα καταχθέντα συνέγραψεν. Καρδία δὲ, ὄνομα πόλεως.

Ἱερῶς. μεγάλως.

Ἱερῶς. φησὶ ὁ Θεοκυδίδης. Νομίσαντες καὶ δὴ πινὰ παλαιὰν αἰτίαν οὐ καταγράφοντες ὅτις Ἱερῶς. Σημαίνει γὰρ τὸ Ἱερῶς νομοῖσθαι, καὶ οἷον καταῖεσθαι.

Ἱερῶς. ὄνομα κύριον.

Ἱερῶς. ὡς ἐπὶ μῆντι, ἐπορεύοντο.

Ἱερῶς. ὡς ἐπὶ μῆντι, ἐπορεύοντο.

Ἱερῶς. Κελεύς Ἰσραήλ, ὁ ῥυσάμενος τὸν Ἰσραὴλ ἐκ τοῦ χερσὸς Φιλιστίνων. ὅς ἦν ἔσχατος τῶν θεῶν τὸ πρῶτον ὑπὸ αὐτοῦ ὑπαντάμενον καταχθέντα. ἐπεὶ οὖν τὸ αὐτοῦ θυγάτηρ ἐπὶ τοῖς νικητικαῖς ὁρχημοῖς ἐθιόσατο, αὐτὴν εὐθὺς ἀνέβη. διὸ δὴ αἱ τῶν Ἰσραηλίων παρθένοι τετραήμερον αὐτῆς κατ' ἔτος ἐπέτελσαν μνήμην.

Ἱερῶς. ὄνομα κύριον.

Ἱερῶς. κατὰ τὸν νόμον.

Ἱερῶς. κατὰ τὸν νόμον. Ἱερῶς, κατὰ τὸν νόμον.

Ἱερῶς. πέμπτη. ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅς ἐστιν ἑαυτὸν εἰς ὕδωρ ψυχρὸν, φάσκων, γῆρας ἀνθρώπων εἶναι τὰ βελανεια.

Ἱερῶς. λαμύν.

acciderunt: ut nec Phalaris, nec Apollodorus, nec unus alius tyrannus fuerit illo acerbior. Et tamen, cum puer principatum suscepisset, & postea non amplius, quam menses tredecim vixisset, vitam cum morte commutavit. Hoc autem tempore fieri sane potuit, ut unus aut etiam alter cruciatus, & quidam ex amicis & ceteris Syracusanis interfecti fuerint. Illius vero crudelitatem fuisse immodicam, & impietatem singularem, minime credibile est. Ac natura quidem temerarium & injustum illum fuisse fatendum est: nemini tamen ante dictorum tyrannorum est conferendus. Sed qui historias particulares literis mandant, cum argumenta brevia & angusta susceperint tractanda, mihi videntur rerum inopia laborantes eo necessitatis adduci, ut parva exaggerent, & de rebus, ne mentione quidem dignis, multa verba faciant. Quidam etiam præ iudicii inopia in idem vitium incidunt. Quanto enim rectius quis huiusmodi sermonem, qui librorum explendorum causa narrationibus cumuli vice adjici solet, ad Hieronem potius & Gelonem transtulisset, omisso Hieronymo? Hic enim sermo audiendi discendique cupidis longe gratior atque utilior foret.

Ἱερῶς. Hieronymus Cardianus, qui res ad Alexandriam gestas conscripsit. Cardia vero, nomen est urbis.

Ἱερῶς. Magnopere.

Ἱερῶς. Thucydides inquit: *Quod existimarent ipsos, quamvis ob vetus quoddam piaculi crimen polluti essent, Deo tamen esse consecratos.* [Hic Ἱερῶς significat] sacros haberi, & [Deo] consecratos esse.

Ἱερῶς. Nomen proprium.

Ἱερῶς. Cupiebant. Ibant.

Ἱερῶς. Cupit. Proficiscitur.

Ἱερῶς. Judex Judææ, qui Israelitas a dominatu Philistæorum liberavit, & Deo vovit, se ei immolaturum esse, quod sibi primum occurrisset. Cum igitur suam filiam ob victoriam a se partam vidisset saltantem, eam confestim occidit. Quare virgines Judæarum per quatuor dies quotannis ipsius memoriam celebrarunt.

Ἱερῶς. Nomen proprium.

Ἱερῶς. Sedeo.

Ἱερῶς. Collocat, vel sedet. Ἱερῶς. Sedere.

Ἱερῶς. Jacit. Mittit. *Ille vero se conjecit in aquam frigidam, dicens, balnea senectutem hominum esse.*

Ἱερῶς. λαμύν. Per guttur eat.

i. e. interprete Valefio: Plurimis verbis ad commovendam admirationem abusi sunt; dum partim prodigia, qua illius tyrannidem praecessere, narrant, & Syracusanorum calamitates, partim crudelitatem ingenii ac res ab eo impie gestas tragicorum more exaggerant, ac postremo novitatem atque atrocitatem eorum, qua in ipsis obitu acciderunt, &c.

1 Οὐ πάλιν πρὸς τὴν διδασκαλίαν. Reponendum est ex Constantino ὡς πάλιν πρὸς τὴν διδασκαλίαν, quam lectionem in versione expressi.

2 Ὅς πάλιν Ἱερῶς. Lego, ὅς πάλιν Ἱερῶς. Id est, qui res gestas Alexandri M. conscripsit. Vide de hoc Hieronymo Vossium de Histor. Græc. l. i. c. xi.

3 Θεοκυδίδης. Initio libri v.

4 Ἱερῶς. ὡς ἐπὶ μῆντι. Verbum Ἱερῶς, cum significat ἐπορεύοντο, cum spiritu aspero scribendum est, ab Ἱερῶς, cupio: cum vero significat ἐπορεύοντο, spiritu leni notandum est, ab Ἱερῶς, eo, P.

Ἰείς. ἀφείς. τοξύων. ὁ Σοφοκλῆς Κατὰ μὲν τῶν
μεγάλων ψυχῶν ἰείς τις οὐκ ἂν ἀμάρτοι κατ' εὐ-
τελοῦς δὲ ἰείς τις οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα. πρὸς γὰρ
τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει. τοξοποιῶς, ἀπὸ τῶν τοξοτό-
νων κατὰ μέγαν ζώματος, οἱ οὐχ ἀμαρτάνουσι. πι-
σα οὖν τοῖς ἀκούουσι κατὰ τῶν μεγάλων ἀπὸ τὸν
φθόνον.

Ἰείς. ἀφείς. Πάσας δ' ὑμῶν φωνὰς ἰείς. Ἀειποφά-
νης Φησίν.

Ἰή. ὁ ποδο φιλοῦται, ὅταν μὴ ἦ ἐν ὕμνῳ· ἐκεῖ γὰρ
δασύ ἐστίν. ὡς ἐφ' ὑμνῶν δὲ λέγεται. Ἐυεπίδης τῶν
Ἰηκοπῶν οὐ πελάθεις ἐπὶ δ' ἔργων.

Ἰή. ἰή. ἰή. πρὸς φθόνον ὅτι κατὰ φρονόνοισι. ση-
μαίνει δὲ μῆκος τῆτο λεγόμενον. Φησὶ γάρ.

Ὅτι δὲ μέλλεις ἐξῆς εἶναι τῶν θεῶν

Ἰή. μῆ. μῆ. Φωνῇ.

Ἰή. ἐπὶ μέλλοντι ἀντὶ τοῦ, ἔλθοι.

Ἰήιος. ὁ τοξότης. ὁ Ἀπόλλων. καὶ ὁ Ἰήιε Φοῖ-
βε.

Ἰηοδ. βασιλεὺς Σαμαρείας· ὅς ἀνείλεν Ἰεζάβαλ,
καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀχαάβ, κατὰ τὸ ῥῆμα Ἠλίας ὃ πρὸς
φήτης. ὅς ζυγαθροῖσας πᾶν τὸ πλῆθος ὃ φρατοῦ
ἔφη μὲ πανηγύας Ἀχαάβ μὲ ἐδούλευσε τῷ Βάαλ ὁ-
λίγα. Ἰηοδ δὲ πολλὰ δουλεύει αὐτῷ. καὶ νῦν πάν-
τας καλέσας πρὸς με τοὺς πρὸς φήτας καὶ ἱερεῖς
τοῦ Βάαλ, ἔπειτα μεγάλη μοι θυσιὰ τῷ Βάαλ. πᾶς
γὰρ, ὅς ἂν ἀπλείψῃ, οὐ ζήσει. ζυγαθροῖσας
οὖν ἀπάντων, καὶ ὃ εἰδωλῆς πληθύντος, ὅμοια πρὸς
ὅμοια ἔφη· ἐξουθενήσατε, εἰ ἔστι τῶν δούλων Κυρίου τίς.
καὶ μὴ εὐρεθῆναι, ἀπέκτεινε πάντας, καὶ τὸν Βάαλ
ἐνέφωρε. πλὴν οὐκ ἐφύλαξεν εἰς τέλος πορεύεσθαι
ἐν νόμῳ Κυρίου.

Ἰήων. ὁ πᾶν μετ' εὐχῆς γινόμενον ἢ τὸ λοιμικόν.
Ἰήιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμικῶν ἀνα-
φέρεται. ἢ ὅτι ἐπὶ φθόνῳ κοινόν ὅτι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ
δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις ταῖς τοιαύταις ἀφίσσι
φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θελουηκῶν. Σοφοκλῆς
οὐδὲ ἰήων χαμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. τρεῖς γὰρ, οὐ
ἀεὶ γίνονται τῶν πόνων.

Ἰηλα. ὁ ἐδέσμευσα. καὶ Ἰηλας, ὁ πικράμψα.

Ἰηλεμῆσαι. ὁ θελουῖσαι. καὶ Ἰηλεμῆσος, περὶ
νῆσται.

Ἰησιν. ἀφίσσιν. πρὸς φθόνον. Σχίζων τις ξύλα, ὡς

1 Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem in *Aiace*, v. 155. locus hic ita
legitur:

Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰείς
οὐκ ἂν ἀμάρτοι, κατὰ δ' ἂν τις ἰμῶ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει.

Vide ibi Scholiastam, cujus scriinia Suidas hic compilavit. P.

2 Ἰή. τῆτο φιλοῦται ὅταν μὴ ἐν ὕμνῳ.] Vide Etymologum. v. Ἰή.

3 Εὐεπίδης] Locum istum Euripidis diu frustra quaesivi, nec
invenire potui: quare lampada hic aliis trado.

4 Ἰή, ἰή, ἰή. πρὸς φθόνον.] Recte observavit Portus notam hanc Sui-
dæ referendam esse ad locum illum Aristoph. in *Pace* p. 636.

Ἰή, ἰή, ἰή.
Ὅτι ἐπὶ μέλλεις ἐξῆς εἶναι τῶν θεῶν.

5 Ἰήιος. ὁ τοξότης.] Vide Etymolog. M. v. Ἰή.

Ἰείς. Jaciens. Jaculans. Sophocles: *Magnos
enim animos his maledictis qui petit, scopum fa-
cile ferit. Contra hominem vero vilem talia qui
dixerit, fide carebit apud audientes. Summa
enim petit livor.* Dictum hoc est per translatio-
nem, ductam a sagittariis, qui sagitta magnæ
molis corpus petentes, ab eo haud aberrare so-
lent. [Sensus igitur est,] ea, quæ contra viros
magnos dicuntur, ob invidiā facile credi solere.

Ἰείς. Emittens. *Omnes autem vobis voces e-
mittens:* ait Aristophanes.

Ἰή. Hæc vox scribitur cum spiritu tenui, cum
non occurrit in hymno: illic enim spiritu aspe-
ro notatur. Ut ephymnio autem Euripides u-
sus est his verbis: Ἰηκοπῶν οὐ πελάθεις ἐπὶ δ' ἔργων.

Ἰή. ἰή. ἰή. Est adverbium contemnentis. [Per
repetitionem autem istius vocis apud Comi-
cum] longitudo temporis significatur. Ait e-
nim: *Quod ad Deos nullo modo sis accessurus.*

Ἰή. Una. Sola. Una voce.

Ἰή. De futuro dicitur. Veniat.

Ἰήιος. Sagittandi peritus. Est epithetum A-
pollinis. Et Ἰήιε Φοῖβε, Phœbe sagittator.

Ἰηοδ. Jchu. Rex Samariæ, qui Jesabelen &
Achaabi filios interfecit, secundum prædictio-
nem Prophetæ Eliæ. Hic totius exercitus mul-
titudine congregata, callide ac subdole dixit:
Achaabus quidem Baali parum infervit, Jchu
vero multum illi serviet. Nunc igitur ad me vo-
cate omnes Prophetas & sacerdotes Baalis,
quia magnum sacrificium Baali facere decre-
vi. Quisquis autem abfuerit, non vivet. Om-
nibus igitur congregatis, & Idoli templo re-
pleto, coram ipsis dixit: Inquirete, num quis
Domini servus hic adsit, & nullo reperto, om-
nes interfecit, & Baalem cremavit. Sed ta-
men in lege Domini constanter non perse-
veravit.

Ἰήων. Ob quæ vota fieri solent: vel, pesti-
lentium. Apollo enim vocatur Ἰήιος, ad quem
lustratio, qua lues pestifera depellitur, refertur.
Vel, quia epithetum illud etiam Dianæ com-
mune est. Mulieres vero in partus doloribus
tales voces emittere solent. Alii autem vocem
illam significare ajunt θελουηκῶν, i. e. verborū,
quæ cum lamentis proferuntur. Sophocles: *Ne-
que mulieres dolores partus* (ἀνέχουσι, i. e.) *ferre
& superare possunt.*

Ἰηλα. Ligavi. Et Ἰηλας. Incurvasse.

Ἰηλεμῆσαι. Luxisse. Et Ἰηλεμῆσος, de eo di-
citur, qui lugetur.

Ἰησιν. Jacit. Mittit. *Quidam ligna findens,*

6 Ἰήιε Φοῖβε] Vide Schol. Sophocl. ad *Oedip. Tyr.* p. 156. ad ver-
ba illa Tragici, Ἰήιε Δάλλιε Παιάν.

7 Ὅς συναθροῖσας πᾶν τὸ πλῆθος ὃ φρατοῦ.] Vide 2. Reg. c. x.

8 Ἰήων. τῶν μετ' εὐχῆς γινόμενον] Hanc notam descripsit Suidas
ex Schol. Sophocl. ad *Oedip. Tyrann.* p. 158, ut a Porto etiam ob-
servatum fuit.

9 Ἰηλας. ἐδέσμευσα.] Sic etiam Etymologus vocem hanc inter-
pretatur: sed uterque fallitur. Ἰηλας enim non significat dis-
solvens, sed ἐπιδάλλειν, vel πικράμψιν, i. e. *injacere, mittere*, ut ex
Grammaticis notum est. Apud Homerum sæpe legitur *ἐπὶ δια-
μὸν ἰάλλειν*, vel *ἰάλλειν*, vel *ἰάλα* (i. e. vinculum injacere, vel, una voce,
ligare) quæ loca Poetæ Suidas & Etymologus in animo habuerunt.
At in hoc falluntur, quod significationem *ligandi* soli voci ἰάλα tri-
buant, quæ ei nisi reliquis duabus vocibus junctæ competere non
potest.

10 Ἰηλεμῆσαι. θρῆναι.] Vide Etymolog. M. v. Ἰηλεμῆσαι.

εἶδε τὸν Κλέαρχον προσέειπε, ἦσιν τῇ ἀξίῃ. Ξενοφών.

Ἰησὺν ἀπέλθῃ.

Ἰησὺνίδης. Ἰάσονος παῖς.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς καὶ θεὸς ἡμῶν. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἰουλιανοῦ γέγονεν ἀνθρώπος τις, ὁ καλεῖται τῷ Ἰουδαίῳ, Θεοδοσίῳ ὄνομα αὐτοῦ, ὃς πλείστοις τῷ Χριστιανῶν γνώσεως ὑπῆρχε, καὶ αὐτὸς τῷ μημινοθέντι πεισθεὶς βασιλεῖ. Καὶ δὲ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦν τις ἀνθρώπος Χριστιανὸς (Φίλιππος ὄνομα αὐτοῦ) τῷ μεθόδῳ ἀποστολικῆς. Οὗτος γινώσκων ἔχοντα πρὸς τὸν Θεοδοσίον, καὶ πολλῶν πρὸς αὐτὸν σὺν τῇ γνησιότητι, παρεβύετο αὐτὸν καὶ ἐκείνῳ γινώσκοντα Χριστιανόν. Ἐν μιᾷ οὖν τῇ ἡμερᾷ ὁ Θεοδοσίος Φίλιππον πρὸς τὸν λεγόμενον Θεοδοσίον, τοιαῦτα λεγόμενα ἔλεγε· τί δὴ ποτε σοφὸς ἀνὴρ ὑπάρχων, καὶ ἀκριβὲς ἐπιστάτης τῷ νόμῳ καὶ τῷ ἀποστολικῷ κεκρυμμένῳ, καὶ δεσπότης Χριστοῦ, οὐ πιστεύεις αὐτῷ, καὶ γινώσκων τῶν ἀποστολικῶν γραφῶν ἀποστολικά, καὶ τῶν κοινῶν ἡμῶν δεσπότης Χριστοῦ παρθεσίας παρρησίᾳ γινώσκων Χριστιανός. Σπεῦσον οὖν ᾧ σεαυτοῦ ψυχῇ, πιστεύων εἰς τὸν ὡτήρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα μὴ ἐπιμείνων τῇ ἀπιστίᾳ, κείσῃ αἰωνίαν ὑπεύθυνον σεαυτὸν καὶ τῆς αἰσχύνης. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουδαῖος Θεοδοσίος Χριστιανὸν λεγόμενον πρὸς αὐτόν, ἀπεδέξατο αὐτόν· εὐχαριστίας τε αὐτῷ ὡς ἀφ' λόγων προσήγαγε, καὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτόν ἀπεκρίνατο· Ἀποδέχου καὶ τὴν θεὸν ἐν ἀγάπῃ, ὅτι ἐγὼ τῷ σωτηρίας καὶ ἐμῆς ψυχῆς σπενδάζων, ἀγωνίζημι Χριστιανὸν με γινώσκοντα ἀποστολικῶν. διὸ ὡς ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν κρυπτῶν καρδιῶν ἐπιστάτης καὶ θεωρουμένου, ἀδελφός, καὶ ἀνυποκρίτως, καὶ μετὰ πάσης ἀληθείας, τοὺς πρὸς σε λόγους ποιήσωμαι. ὅτι μὲν οὖν ὡς ἀνέστην ὁ Ἰησοῦς τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀποστολικῶν ἀποκεκρυμμένων Χριστοῦ, ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀποκηρύσσων, πεπληροφύρηται καὶ ὁμολογῶ περὶ αὐτοῦ, ὡς πρὸς γνήσιον μου φίλον, καὶ τὰ πρὸς εὐεργασίαν μου αἰεὶ σπενδάζοντα. ἀλλ' ἀνθρώπινον λογισμῶν κρατούμενος οὐ γινώσκω Χριστιανός, καὶ ἐν τούτοις ἀγνοῶμαι ἐμαυτοῦ. Νυνὶ γάρ, Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ὁ καλεῖται εἰμι τῶν Ἰουδαίων, καὶ πλείστοις, καὶ δόξων πολλῶν, καὶ πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῶντα ζῶντα ἐπιστάτης, ἐν ἀπολαύσει τυγχάνων. ὡς ἀπολαύων δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐγὼ πατριάρχης καὶ καθολικὸς Ἐκκλησίας γινώσκω, ἢ ὁ καλεῖται μεύονας καὶ ὡς ἀπολαύων λαμβάνω παρ' ὑμῶν, τοσαύτης

cum vidisset Clearchum accedentem, cum securi petiit. Xenophon.

Ἰησὺν. Abierit.

Ἰησὺνίδης. Jafonides. Jafonis filius.

Ἰησοῦς. Jesus Christus & Deus noster. Temporibus religiosissimi Imperatoris Justiniani fuit homo quidam, princeps Judæorum, nomine Theodosius, qui plurimis Christianis, & ipsi modo dicto pio Imperatori notus erat. Iisdem etiam temporibus fuit quidam homo Christianus, nomine Philippus, argentarius arte, Theodosii familiaris & sincerus amicus; qui hominem subinde hortabatur, ut fieret Christianus. Quodam autem die ante dictus Philippus Theodosium his fere verbis est alloquutus: Cur quaeso, cum sis vir sapiens, Legisque & Prophetarum de Christo Domino præconia accurate noris, ipsi non credis, & sis Christianus? Persuasum enim de te habeo, te non ignarum eorum, quæ in divinis Scripturis de communis Domini nostri Christi adventu prædicta sunt, Christianismum recusare. Propera igitur animam tuam servare, credens in Servatorem & Dominum nostrum Jesum Christum, ne permanens in incredulitate te ipsum æterno judicio facias obnoxium. Judæus, his auditis, Christianum laudavit, gratiisque actis ad hunc modum ei respondit: Probo amorem tuum erga me, quod de animæ meæ salute sollicitus, me tuis adhortationibus Christianum efficere contendis. Quamobrem, tanquam coram Deo, qui cordium occulta novit & contemplatur, sincere & absque mendacio animi mei sensa tibi expromam. Christum a lege & Prophetis prædictum, qui a vobis Christianis adoratur, venisse certus sum, & aperte confiteor, ut apud amicum sincerum, meique studiosissimum. Sed rationes humanæ obstant, quo minus fiam Christianus: ejusque rei gratia memet ipse condemnno. Nunc enim, dum Judaicam religionem profiteor, sum Judæorum Princeps, & magno honore multisque muneribus afficior, & rerum omnium ad hanc vitam beate transigendam necessariarum copia abundo. Quamvis autem Ecclesiæ Catholice Patriarcha fierem, summosque Magistratus & honores a vobis consequerer; me tamen tanta observantia cultum iri non puto. Ne igitur vitæ hujus voluptatibus excidam, vitæ futuræ nullam rationem habeo: in quo me peccare fateor. Ut autem fidem tibi faciam, verum esse quod dixi, aperiam tibi mysterium,

Conf. J. Richardsoni Praelect. Ecclesiast. I. Praelect. XI. p. 207.

1 Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς καὶ θεὸς ἡμῶν. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἰουλιανοῦ γέγονεν ἀνθρώπος τις, ὁ καλεῖται τῷ Ἰουδαίῳ, Θεοδοσίῳ ὄνομα αὐτοῦ, ὃς πλείστοις τῷ Χριστιανῶν γνώσεως ὑπῆρχε, καὶ αὐτὸς τῷ μημινοθέντι πεισθεὶς βασιλεῖ. Καὶ δὲ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦν τις ἀνθρώπος Χριστιανὸς (Φίλιππος ὄνομα αὐτοῦ) τῷ μεθόδῳ ἀποστολικῆς. Οὗτος γινώσκων ἔχοντα πρὸς τὸν Θεοδοσίον, καὶ πολλῶν πρὸς αὐτόν σὺν τῇ γνησιότητι, παρεβύετο αὐτόν καὶ ἐκείνῳ γινώσκοντα Χριστιανόν. Ἐν μιᾷ οὖν τῇ ἡμερᾷ ὁ Θεοδοσίος Φίλιππον πρὸς τὸν λεγόμενον Θεοδοσίον, τοιαῦτα λεγόμενα ἔλεγε· τί δὴ ποτε σοφὸς ἀνὴρ ὑπάρχων, καὶ ἀκριβὲς ἐπιστάτης τῷ νόμῳ καὶ τῷ ἀποστολικῷ κεκρυμμένῳ, καὶ δεσπότης Χριστοῦ, οὐ πιστεύεις αὐτῷ, καὶ γινώσκων τῶν ἀποστολικῶν γραφῶν ἀποστολικά, καὶ τῶν κοινῶν ἡμῶν δεσπότης Χριστοῦ παρθεσίας παρρησίᾳ γινώσκων Χριστιανός. Σπεῦσον οὖν ᾧ σεαυτοῦ ψυχῇ, πιστεύων εἰς τὸν ὡτήρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα μὴ ἐπιμείνων τῇ ἀπιστίᾳ, κείσῃ αἰωνίαν ὑπεύθυνον σεαυτὸν καὶ τῆς αἰσχύνης. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουδαῖος Θεοδοσίος Χριστιανὸν λεγόμενον πρὸς αὐτόν, ἀπεδέξατο αὐτόν· εὐχαριστίας τε αὐτῷ ὡς ἀφ' λόγων προσήγαγε, καὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτόν ἀπεκρίνατο· Ἀποδέχου καὶ τὴν θεὸν ἐν ἀγάπῃ, ὅτι ἐγὼ τῷ σωτηρίας καὶ ἐμῆς ψυχῆς σπενδάζων, ἀγωνίζημι Χριστιανὸν με γινώσκοντα ἀποστολικῶν. διὸ ὡς ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν κρυπτῶν καρδιῶν ἐπιστάτης καὶ θεωρουμένου, ἀδελφός, καὶ ἀνυποκρίτως, καὶ μετὰ πάσης ἀληθείας, τοὺς πρὸς σε λόγους ποιήσωμαι. ὅτι μὲν οὖν ὡς ἀνέστην ὁ Ἰησοῦς τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀποστολικῶν ἀποκεκρυμμένων Χριστοῦ, ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀποκηρύσσων, πεπληροφύρηται καὶ ὁμολογῶ περὶ αὐτοῦ, ὡς πρὸς γνήσιον μου φίλον, καὶ τὰ πρὸς εὐεργασίαν μου αἰεὶ σπενδάζοντα. ἀλλ' ἀνθρώπινον λογισμῶν κρατούμενος οὐ γινώσκω Χριστιανός, καὶ ἐν τούτοις ἀγνοῶμαι ἐμαυτοῦ. Νυνὶ γάρ, Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ὁ καλεῖται εἰμι τῶν Ἰουδαίων, καὶ πλείστοις, καὶ δόξων πολλῶν, καὶ πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῶντα ζῶντα ἐπιστάτης, ἐν ἀπολαύσει τυγχάνων. ὡς ἀπολαύων δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐγὼ πατριάρχης καὶ καθολικὸς Ἐκκλησίας γινώσκω, ἢ ὁ καλεῖται μεύονας καὶ ὡς ἀπολαύων λαμβάνω παρ' ὑμῶν, τοσαύτης

ὁ καλεῖται τῷ Ἰουδαίῳ, Θεοδοσίῳ ὄνομα αὐτοῦ, ὃς πλείστοις τῷ Χριστιανῶν γνώσεως ὑπῆρχε, καὶ αὐτὸς τῷ μημινοθέντι πεισθεὶς βασιλεῖ. Καὶ δὲ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦν τις ἀνθρώπος Χριστιανὸς (Φίλιππος ὄνομα αὐτοῦ) τῷ μεθόδῳ ἀποστολικῆς. Οὗτος γινώσκων ἔχοντα πρὸς τὸν Θεοδοσίον, καὶ πολλῶν πρὸς αὐτόν σὺν τῇ γνησιότητι, παρεβύετο αὐτόν καὶ ἐκείνῳ γινώσκοντα Χριστιανόν. Ἐν μιᾷ οὖν τῇ ἡμερᾷ ὁ Θεοδοσίος Φίλιππον πρὸς τὸν λεγόμενον Θεοδοσίον, τοιαῦτα λεγόμενα ἔλεγε· τί δὴ ποτε σοφὸς ἀνὴρ ὑπάρχων, καὶ ἀκριβὲς ἐπιστάτης τῷ νόμῳ καὶ τῷ ἀποστολικῷ κεκρυμμένῳ, καὶ δεσπότης Χριστοῦ, οὐ πιστεύεις αὐτῷ, καὶ γινώσκων τῶν ἀποστολικῶν γραφῶν ἀποστολικά, καὶ τῶν κοινῶν ἡμῶν δεσπότης Χριστοῦ παρθεσίας παρρησίᾳ γινώσκων Χριστιανός. Σπεῦσον οὖν ᾧ σεαυτοῦ ψυχῇ, πιστεύων εἰς τὸν ὡτήρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα μὴ ἐπιμείνων τῇ ἀπιστίᾳ, κείσῃ αἰωνίαν ὑπεύθυνον σεαυτὸν καὶ τῆς αἰσχύνης. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουδαῖος Θεοδοσίος Χριστιανὸν λεγόμενον πρὸς αὐτόν, ἀπεδέξατο αὐτόν· εὐχαριστίας τε αὐτῷ ὡς ἀφ' λόγων προσήγαγε, καὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτόν ἀπεκρίνατο· Ἀποδέχου καὶ τὴν θεὸν ἐν ἀγάπῃ, ὅτι ἐγὼ τῷ σωτηρίας καὶ ἐμῆς ψυχῆς σπενδάζων, ἀγωνίζημι Χριστιανὸν με γινώσκοντα ἀποστολικῶν. διὸ ὡς ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν κρυπτῶν καρδιῶν ἐπιστάτης καὶ θεωρουμένου, ἀδελφός, καὶ ἀνυποκρίτως, καὶ μετὰ πάσης ἀληθείας, τοὺς πρὸς σε λόγους ποιήσωμαι. ὅτι μὲν οὖν ὡς ἀνέστην ὁ Ἰησοῦς τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀποστολικῶν ἀποκεκρυμμένων Χριστοῦ, ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀποκηρύσσων, πεπληροφύρηται καὶ ὁμολογῶ περὶ αὐτοῦ, ὡς πρὸς γνήσιον μου φίλον, καὶ τὰ πρὸς εὐεργασίαν μου αἰεὶ σπενδάζοντα. ἀλλ' ἀνθρώπινον λογισμῶν κρατούμενος οὐ γινώσκω Χριστιανός, καὶ ἐν τούτοις ἀγνοῶμαι ἐμαυτοῦ. Νυνὶ γάρ, Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ὁ καλεῖται εἰμι τῶν Ἰουδαίων, καὶ πλείστοις, καὶ δόξων πολλῶν, καὶ πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῶντα ζῶντα ἐπιστάτης, ἐν ἀπολαύσει τυγχάνων. ὡς ἀπολαύων δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐγὼ πατριάρχης καὶ καθολικὸς Ἐκκλησίας γινώσκω, ἢ ὁ καλεῖται μεύονας καὶ ὡς ἀπολαύων λαμβάνω παρ' ὑμῶν, τοσαύτης

θεραπείας ἀξιώθησιν. ἵνα οὖν μὴ τῶν δοκούντων εἶναι περὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐκπέσω, καὶ φρονῶ τὸ μελλούσης ζωῆς, κακῶς τούτο ποιεῖν. ἵνα δὲ τοὺς λόγους μου ἀληθεύς τῇ σῇ ἀγάπῃ ᾤκησῃ, θάρρῳ (οἱ μυστήριον, ὃ ἐστὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑβραίοις ἀποκρυμμένον, ἐξ οὗ ἀκριβῶς ἐπιτάμεθα, ὅτι ὁ ὕψ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν προσηκουόμενος Χριστός, αὐτός ἐστιν ὁ ὡς ὁ Νόμος καὶ τῶν Προφητῶν προσηκουόμενος) οὐ μόνον ἐξ αὐτῶν προσηκουόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀναγορευθῆναι καὶ ἀποκρυμμένον μυστήριον. Ἐπὶ δὲ ὁ λόγος τῶν μυστηρίων τοιοῦτος. Κατὰ τοὺς δευτέρους χρόνους, ἡνίκα ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις νέος ἐκλήζετο, συνήθεια ἦν τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰσραηλῶσις τῶν παρ' ἡμῖν γραμμῶν, εἰκοσὶ δύο τυγχάνοντων, ἱερεῖς ἐν τῷ Ναφ καθίστασθαι· ὅθεν καὶ τὰ θεόπνευστα βιβλία εἰκοσὶ δύο ἀπαριθμῶμεθα. Κἀδὲ οὖν ἀπέκλειο ἐν τῷ Ναφ, ἐν ᾧ ἐπεγράφετο ἑκάστη ἱερέως τῶν κβ' ἢ προσηγορία, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ μητρὸς. ἐνὸς οὖν τελευτήσαντος τῶν ἱερέων, οἱ λοιποὶ συνήρχοντο ἐν τῷ Ναφ, καὶ ἐκ κοινῆς ψηφίσματα καθίσταναν τῶν τελευτήσαντων ἕτερον ἱερέα, πληροῦντες τὸν δευτέρου τῶν κβ' ἱερέων καὶ ἐπεγράφετο ἐν τῷ κώδικι, ὅτι τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησεν ὁ δῆνα ἱερεὺς· ὁ υἱὸς δὲ καὶ τῆσδε καὶ αὐτὸς αὐτοῦ προσηγορία ὁ δῆνα, ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆσδε. Τούτῳ οὖν τῷ ἔθους κρατοῦντος ἐν τῷ ἔθνει τῶν Ἰουδαίων, συνέβη καὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καὶ οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διέτριβε, τελευτήσας ἕνα ἐκ τῶν κβ' ἱερέων, πρὶν δευτέρου ἐμφανίσαι αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ διδάσκειν πειθεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς αὐτόν. Συνήλθον οὖν οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἐπὶ τῷ ποιεῖν ἀντὶ τῆς τελευτήσαντος ἕτερον ἱερέα· καὶ ἑκάστης προσηγορίας τὸ νομιζόμενον, αὐτῷ ἄξιον ἔσθαι γενέσθαι, οἱ λοιποὶ τοῦτον ὡς ἐλλειπὺς ἔχοντα πρὸς δεξιῶν, ἐξ ἧς οὐδεὶς κατέστρωσε ἱερεὺς, ἀπεδοκίμαζον. εἰ γὰρ (ὡς ἦν, ἡγεῖτε καὶ βίῳ χρηστὸς, ἐν ἀγνοίᾳ δὲ τῷ Νόμῳ καὶ τῶν Προφητῶν ἐτίλχεν, ἀποστροφὸς ἱερατείας ἐκείνητο.. Οὕτως οὖν πολλῶν ἱερέων ψηφισθέντων, καὶ πάντων ἀποδοκιμασθέντων, εἰς πᾶς ἱερεὺς ἐγέρθη ἕως εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει τοῖς λοιποῖς· ἰδοὺ, πολλοὶ ὕψ' ἡμῶν ὀνομασθέντες ἀνεπιτήδευοι εὐρέθησαν πρὸς ἱεροσύνην· δεξάδε οὖν καμὲ λέγοντα, πρὶν ἐνὸς ἀνθρώπου οὐδεὶς ὡς προσηγορία ἀντὶ τῆς τελευτήσαντος ἱερέως. Ὑπολαμβάνω γὰρ, ὅτι οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἀπαρεσθίησεται τῷ παρ' ἐμοῦ νομιζόμενῳ ψηφίσματι. Ἐπιτεφάντων δὲ τῶν λοιπῶν ἱερέων, εἶπεν, ὅτι βούλομαι ἐγὼ γενέσθαι ἀντὶ τῆς τελευτήσαντος ἱερέως Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν Ἰωσήφ τοῦ τέκνοντος· ὅς τις νέος μὲν τῇ ἡλικίᾳ ἐστὶ, λόγῳ δὲ, καὶ βίῳ, καὶ ἡγεῖται χρηστοῖς κενόσκητος. καὶ ὡς λαμβάνω μηδὲν περὶ τῶν ἀνθρώπων ὀφθελῶν ἐν λόγῳ, ἢ ἐν βίῳ, ἢ ἐν ἡγεσί τοιούτων, οἷός ἐστιν οὗτος. καὶ οἶμαι ὑμῖν πᾶσι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ τοῦτο γνωστὸν καὶ ἀνατιθέμενον ὑπάρχειν. Ἀκούσαντες δὲ

quod est apud nos Hebræos occultum, ex quo certo scimus, Christum, qui a vobis Christianis adoratur, illum esse, qui a Lege, & Prophetis est prædictus. Hæc autem est hujus mysterii ratio. Antiquis temporibus, quum Hierosolymitanum templum conderebatur, consuetudo fuit apud Judæos, totidem sacerdotes, quot sunt nostrates literæ, scilicet xxii, in templo constitui. Unde etiam divinitus inspiratos libros xxii numeramus. Codex igitur repositus erat in templo, in quo uniuscujusque xxii sacerdotum appellatio, & nomen patris ipsius & matris describebatur. Uno autem ex sacerdotibus defuncto, reliqui in templum conveniebant, & communi suffragio sacerdotem alterum in defuncti locum surrogabant, ut xxii sacerdotum numerum complerent. Addebatur etiam in codice, quo die sacerdos ille obiisset, quo patre, qua matre natus, & quis in ejus locum surrogatus esset, quo patre & qua matre natus. Hoc igitur more apud Judæorum gentem obtinente, accidit, ut illis temporibus, quibus Jesus in Judæa degebat, moreretur unus ex xxii sacerdotibus, priusquam Jesus sese pateficeret, & homines docuisset in se credere. Convenerunt igitur reliqui sacerdotes, ut alium sacerdotem in defuncti locum substituerent. Cum autem unusquisque proponeret eum, quem sacerdotii munere dignum judicabat, cæteri eum improbabant, ut non satis instructum virtutibus, quibus eos instructos esse oportet, qui sacerdotes creandi sunt. Quamvis enim sapiens esset, & vita moribusque probatis, si tamen Legem & Prophetas minus calleret, ad sacerdotium ineptus judicabatur. Hoc igitur modo multis sacerdotibus designatis, & omnibus improbatis, unus quidam sacerdos surrexit, & in medio stans, cæteris dixit: Ecce, multi a vobis nominati, ad sacerdotium inepti sunt inventi. Audite igitur & meam de quodam homine in sacerdotis defuncti locum surrogando sententiam, quam neminem vestrum improbatum esse puto. Cum autem cæteri sacerdotes ipsi potestatem dicendi fecissent: Volo, inquit, in sacerdotis defuncti locum surrogari Jesum, Josephi fabri lignarii filium, qui ætate quidem est adolescens, sed eloquentia, & vita, & moribus probis est ornatus. Ac existimo neminem unquam mortalium esse visum, vel sermone, vel vita, vel moribus talem, qualis est iste. Atque vobis omnibus, qui Hierosolymis habitatis, hoc notum & extra controversiam esse arbitror. Cæteri vero sacerdotes, hac oratione audita, viro assensu sunt, ejusque sententiam comprobarunt, dicentes, Jesum præter omnes mortales ad sacerdotium esse aptum. Quidam tamen dicebant, ipsum non esse ex Tribu Levi, sed ex Tribu Juda, existimantes ipsum esse Josephi filium, (sic enim apud Judæos vocabatur,) Josephum vero e Tribu

τὸν λόγον τοῦτον οἱ λοιποὶ ἱερεῖς, ἀπεδέξαντο ὅτι ἄνδρα, καὶ ἐβεβαίωσαν τὸ ψήφισμα, ὅτι τῆδεῖον εἶναι ὑπὲρ πάντα ἀνθρώπων εἰς ἱερωσύνην τὸν Ἰησοῦν εἰρηκότες. ἔλεγον δὲ πινες πρὸς αὐτοῦ μὴ εἶναι ἐκ φυλῆς Λευῖ, ἀλλ' ἐκ φυλῆς Ἰούδα τυχεῖν ὅτι Ἰωσήφ τε υἱὸν αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες εἶναι (οὕτω γὰρ πρὸς Ἰουδαίοις ἐχρημαῖζέτο) τὸν δὲ Ἰωσήφ ἐκ φυλῆς Ἰούδα, οὐκ ἐκ φυλῆς Λευὶ κατέγεσθαι, ἐμαρτύρουν πάντα. καὶ τοῦτε ἕνεκα, ὡς τῷ δοκεῖν μὴ ὄντα αὐτὸν ἐκ φυλῆς Λευιτικῆς, ἐκάλουν γενεᾷ ἱερέα. ὁ δὲ τοῦτον ὀνομάσας ἱερεὺς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς εἰπὲς, μικρὸν εἶναι τὸ γένος αὐτοῦ. πάλαι γὰρ ἐν γενεαῖς δευτέραις ἐπιμύζια πῖς γέγονε τῶν δύο φυλῶν καὶ κείνη κατέγεσθαι τὸ γένος ὅτι Ἰωσήφ. τοῦτο οὖν ἀκούσαντες οἱ λοιποὶ ἱερεῖς, συνήνεσαν τῷ ψήφισματι καὶ κοινῇ βουλῇ πᾶσι τοῖς συνελθούσιν ἱερεῦσιν, ἔδοξε ἀντὶ τῆς τελευτήσαντος ἱερέως τὸν Ἰησοῦν κατεστήσαι. ὁ δὲ συνθεῖας ἐχούσης μὴ μόνον τὸ ὄνομα ὅτι γνομὴν ἱερέως ἀπαραφύκτου ἐν τῷ κώδικι, ἀλλὰ καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ ὁ μητὴρ αὐτοῦ εἰπὼν πινες αὐτῶν, οφείλει αὐτοὺς πρῶτον χαλῆσαι τοὺς γονεῖς, καὶ παρ' αὐτῶν μαθεῖν τὸ ὄνομα αὐτῶν λαβεῖν δὲ καὶ κατέστησαν αὐτῶν, εἰ υἱὸς αὐτῶν ὅτιν οὗτος ἱερωσύνην ἀπαραφύκτου καὶ ἡρεσε τοῦτο πᾶσιν. ὁ οὖν πρὸς ὀνομάσας τὸν Ἰησοῦν γενεᾷ ἱερέα, ἔλεγε τελευτήσαντος Ἰωσήφ τὸν πατέρα Ἰησοῦ μὲν δὲ ὅτι τοῦτε σὺν μητέρι. συνήκαν οὖν ἅπαντες ἀγαγεῖν τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὸ συνέδριον, καὶ μαθεῖν παρ' αὐτῆς, εἰ μήτηρ τυχεῖν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἰ αὐτὴ ἔτεκε αὐτὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀκούσας, ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν Ἰησοῦν καὶ δὴ τοῦτε πᾶσιν ἀνέστησαν, ἐχάλεσαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἰπὼν πρὸς αὐτήν ἐπὶ δὴ περὶ ὃ δέηνα ἱερεὺς ἐτελεύτησεν, ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆςδε, καὶ βεβλόμεθα ἀντ' ἐκείνης ποιῆσαι τὸ υἱὸν σου Ἰησοῦν, ὅτιν δὲ ὅτιν ἀπαραφύκτου τὸ ὄνομα ὅτι πατρὸς καὶ ὁ μητρός· εἰπέ ἡμῖν, εἰ ὁ Ἰησοῦς υἱὸς σου ἐστὶ, καὶ εἰ σὺ ἔτεκες αὐτόν. ἡ δὲ Μαρία ἀκούσασα ταῦτα, ἀπεκρίνατο λέγουσα πρὸς τοὺς ἱερεῖς· ὅτι μὲν υἱὸς μου ἐστὶν ὁ Ἰησοῦς, ὁμολογῶ· ἐγὼ γὰρ ἐγέννησα αὐτόν, καὶ μαρτυροῦν μοι οἱ εὐεργέτες καὶ αἱ εὐεργεσίαι γυναῖκες πικρῶς μου αὐτόν. ὅτι δὲ οὐκ ἔχει ἐπὶ τῇ γυναικὶ πληροφορίαν λάβετε παρ' ἐμοῦ, ὡς βούλεσθε. παρτήν γὰρ τυχεῖν μου, καὶ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἀνατιθεμένης, Ἄγγελος Θεοῦ ἐξηγομένης μου, οὐ καθυδούσης, εἰσελθὼν ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκήματι, εὐηγγελίσάτο μοι ἐκ πνεύματος ἁγίου τεκεῖν υἱόν οὗ τὸ ὄνομα ἐντεῖλαι χαλῆσαι Ἰησοῦν. παρτήν τοίνυν ὑπάρχουσα, ταύτην ἰδοῦσα ὅτι ὁπίσταν, συνήλθον, καὶ ἐγέννησα τὸν Ἰησοῦν μέντοι παρτήν μέχρι τῆς σήμερον, καὶ μὴ τὸ τεκεῖν με. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἱερεῖς, ἐκέλευσαν ἐλθεῖν μαρτύρας, καὶ ἐπέτεσαν αὐταῖς πολυπραγμονήσαι, εἰ ἐπὶ ἀληθῶς παρτήν ἐστὶν ἡ Μαρία. αἱ δὲ ἐκ τῆς πειρασμῶ-

¹ Ἐκάλουν ἰσχυρὰ μάρτυρας, &c.] Mariæ virginitatem post partum ab obstetricibus fuisse exploratam vetus fuit traditio, ut patet ex Clemente Alex. Strom. l. vii. p. 545. Καὶ γὰρ μαρτύροι

Levi oriundum esse: eaque de causa, quod ex Tribu Levitica non esse videretur, sacerdotem fieri vetabant. Sacerdos vero, qui ipsum nominarat, respondit, ejus genus esse mixtum. Olim enim duas illas Tribus permixtas fuisse, & inde Josephi genus ortum. Hoc igitur audito ceteri sacerdotes sententiam ejus comprobarunt, communique consilio toti sacerdotum coetui placuit, in defuncti sacerdotis locum substitui Jesum. Quia vero mos erat, ut non solum sacerdotis designati nomen in codicem referretur, sed etiam patris & matris ipsius; quidam eorum dixerunt, oportere prius vocari parentes ejus, eorumque nomina ex ipsis cognosci, & testimonium illorum audiri, sitne ipsorum filius ille, qui sacerdos designatus sit. Quod cum omnibus placuisset; is, qui Jesum nominarat, dixit, Josephum patrem Jesu obiisse: solum vero ejus matrem adhuc vivere. Omnes igitur censuerunt matrem ejus in concilium esse vocandam, & ex ea cognoscendum, an mater sit Jesu, & an eum ipsa pepererit, & nomen mariti audiendum, ex quo pepererit Jesum. Cum autem hoc etiam omnibus placuisset, matrem Jesu vocarunt, eique dixerunt: Quia sacerdos ille obiit, filius hujus & hujus, nosque in illius locum surrogare decrevimus tuum filium Jesum, & moris est nomen & patris & matris in tabulas nostras referri; age, dic nobis, an Jesus sit filius tuus, & an ipsa eum pepereris. Maria vero, his auditis, sacerdotibus ita respondit: Jesum esse meum filium confiteor: ipsa enim eum peperit, ejusque rei testimonium mihi perhibent & viri & mulieres adhuc superstites, qui me illum pariente praesentes fuerunt. Eum vero nullum in terra patrem habere, argumentis certis, si velitis, vobis ostendam. Cum enim virgo essem, & in Galilaea degerem, Angelus Dei, me vigilante, non dormiente, ingressus conclave, in quo eram, mihi laetum nuntium attulit, me e Spiritu sancto parituram esse filium, cui nomen Jesu a me jussit imponi. Cum igitur essem virgo, & hanc visionem vidissem, concepi & peperit Jesum, mansique virgo ad hunc usque diem, etiam postea quam peperit. Sacerdotes his auditis, obstetrices fide dignas venire jusserunt, iisque mandarunt, ut accurate explorarent, an adhuc vere Virgo esset Maria. Illae vero, rei veritate convictae, virginem eam esse affirmarunt. Advenerunt etiam mulieres adhuc superstites, quae praesentes ipsam parientem viderant, testificantes filium ejus esse Jesum. Sacerdotes autem ob ea, quae a Maria & testibus partus ejus dicta erant, admiratione percussi, Mariae dixerunt: dic nobis libere, ut ex ore tuo audiamus, cujus iste

μαρτύροι αὐτῆς μαρτυροῦντες φασί πως παρτήν εὐεργετήν. i. e. Quidam etiam dicunt, eam postquam peperisset, ab obstetricibus inspectam, inventam fuisse virginem. Pearl.

των λαβούσας πληροφορίαν, διβεβηάσαντο παρθένον αὐτῇ ὑπάρχον. παρεγένοντο δὲ καὶ αἱ παρθενεύουσαι, καὶ θεασάμεναι αὐτὴν τίκισσαν, μαρτυροῦσαι ὅτι υἱὸς αὐτῆς ὅστις ὁ Ἰησοῦς. ἔκταμνοι δὲ γενόμενοι οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τοῖς λεγόμενοις ᾠδαῖς Μαρίας, καὶ τῷ μαρτυροῦντων ᾠδῇ τὸν αὐτῆς, ἀπεκρίντες εἶπον τῇ Μαρίᾳ· εἰπὲ ἡμῖν παρρησίᾳ ἵνα ἐκ τῆς σφραγίδος σου ἀκούσωμεν, τίς ἐστὶ καὶ ὁ υἱὸς σου, ἵνα οὕτως ἀπογναθώμεθα αὐτόν. οὗς γὰρ εἰπὴς ἡμῖν γενέας αὐτοῦ, τίς ἐστὶς ἡμεῖς, καὶ οὐχ ἑτέρως, ἀπογναθώμεθα. ἡ δὲ ἀπεκρίθησα εἶπεν· ἐν ἀληθείᾳ ἐγὼ αὐτὸν ἐγέννησα, πατέρα αὐτοῦ ἐπὶ γῆς μὴ ἐπιταμὴν, ἀλλὰ ᾠδῇ τῇ Ἀγγέλῳ ἡκούσῃ, υἱὸν θεοῦ εἶναι αὐτόν. υἱὸς οὖν ἐμοῦ καὶ λεγόμενος Μαρίας ἐστὶ, καὶ υἱὸς τῆς θεοῦ, καὶ μὴ γνημὴν πατρός ὑπάρχον. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἱερεῖς ἠγάγον τὸν κώδικα, καὶ ὑπεγράψαν οὕτως· Τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησεν ἱερεὺς ὁ δεῖνα, ὁ υἱὸς τῆδε, καὶ τῆςδε, καὶ γέννησεν αὐτὸν αὐτοῦ κοινῇ ψήφῳ πάντων ἡμῶν ἱερέων, Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τῆς θεοῦ τοῦ ζῶντος, καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. καὶ οὗτος ὁ κώδιξ ἐσώθη ἀπὸ τοῦ ναοῦ σπυδαῖ τὰ ᾠδαῖα Φερόντων ᾠδῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τὸν χερσὶν τῶν ἀλάστορας τοῦ ναοῦ, καὶ τῷ Ἱεροσολύμων, καὶ ἀπὸ κεῖ ἐν Τιβεριάδι καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο ὀλίγοις πάντων καὶ πρὸς τὴν ἔθνην ἡμῶν ἐγνωσται. διὸ καὶ ἐμοί, ὡς ἀρχιερεὶ καὶ διδασκάλῳ τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἀπεκαλύφθη. οὐ μόνον γὰρ ἐκ τοῦ Νόμου καὶ τῆς Προφητείας πεπληροφορήμεθα, ὅτι ὁ ὑψίστος τῶν Χριστιανῶν ᾠδῇ σκηνώμενος Χριστός, αὐτός ὅστις ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐπὶ τῷ ᾠδῇ τοῦ κόσμου ἐλθὼν ἐπὶ τῇ γῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀπογραφῆς, ἥτις καὶ ἑστῶται μέλει τῆς σήμερον, καὶ ἀπὸ κεῖ ἐν Τιβεριάδι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Χριστιανὸς ᾠδῇ τοῦ Ἰουδαίου πρὸς αὐτὸν λελεῖσθαι, τῷ θεῷ ζήλω κινηθεὶς, ἔλεγε τῷ Ἰουδαίῳ, ὅτι εὐθύς καὶ ᾠδῇ χερσὶν ἀναφέρω τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβεῖ βασιλεῖ τῷ ᾠδῇ τοῦ λεγόμενου, ἵνα πέμψῃ ἐν Τιβεριάδι, καὶ φανερώσῃ τὸν κώδικα, ὃν λέγεις, εἰς ἑλκῆρον τῆς ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων. ὁ δὲ Ἰουδαῖος πρὸς τὸν Χριστιανὸν ἔλεγε· τί θέλεις κείμενον τῇ σφραγίδι σου ᾠδῇ ἀναγαγεῖν, καὶ ἀναγαγεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ μὴ τυχεῖν τοῦ σπυδαζομένου; εἰ γὰρ πῶς τοῖς γένει, πόλεμος μέγας μέλλει συνίστασθαι, καὶ φόνος ᾠδῇ ἀποκλήσει καὶ τότε, ἐὰν ἴδωσιν ἑαυτοὺς καὶ ἀπεινόμενοι, ἐμωρῆσαι τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀπὸ κεῖ ὁ κώδιξ, καὶ μάστιγι κοπιῶμεν τοῦ σπυδαζομένου ἡμῖν μὴ χαλάρημεν, μόνον ἐκ χύσεως αἱμάτων πρὸς ἐξοὶ γενόμενοι. Ταῦτα γὰρ ὡς γνησίῳ φίλῳ φανερὰ πεποίηκα τῇ σφραγίδι, ἵνα πιστώσω σε, ὅτι οὐκ ἐξ ἀγνοίας ᾠδῇ ἀπὸ κεῖ τῶν Χριστιανισμῶν, ἀλλ' ἐκ κενῆς δόξης. Ταῦτα ἀκούσας ᾠδῇ τῆς Ἰουδαίας ὁ Χριστιανός, καὶ ἀληθῆς εἶναι πιστεύσας τῷ λεγόμενῳ παρ' αὐτοῦ, τῷ μὲν πιστῷ βασιλεῖ Ἰουδιανῶ τῷ τοιοῦτον λόγον οὐκ ἐγνώρισεν, ἵνα μὴ τῷ θεῷ ζήλω ὁ πιστὸς ἐκείνος καὶ μέγας βασιλεὺς κινούμενος ἐκ χύσεως αἱμάτων ᾠδῇ ἀποκλήσει γενέσθαι, καὶ ταῦτα μὴδὲ τοῦ σπυδαζομένου κατωρθώσθαι. πολλοῖς δὲ τῷ γνω-

fit filius, ut eum in tabulis nostris sic describamus. Quos enim nobis dixeris esse parentes ejus, eos nos, & non alios, in codicem nostrum referemus. Illa vero respondens dixit: Revera ego illum peperī, patrem ejus in terra nesciens; sed ex Angelo audiī ipsum esse Dei filium. Est igitur filius meus, quā Maria vocor, & filius Dei; & expers conjugii virgo sum. Sacerdotes, his auditis, codicem attulerunt, & ita in eo annotarunt: Hoc die sacerdos ille obiit, filius hujus & illius, & communi nostrum omnium suffragio in illius locum surrogatus est sacerdos Jesus, filius Dei viventis, & Mariæ virginis. Hic autem codex eo tempore, quo Templum & Hierosolyma capta fuerunt, principum apud Judæos virorum studio servatus, & Tiberiade repositus est: idque mysterium perpaucis & fidelibus nostræ gentis hominibus est notum. Quamobrem etiam mihi, ut principi & doctori Judaicæ gentis, est revelatum. Non solum enim ex Lege & Prophetis certo scimus, Christum, qui a vobis Christianis adoratur, ipsum esse Dei viventis filium, qui propter mundi salutem in terram venit: sed etiam ex descriptione, quæ ad hunc usque diem asservatur & reposita est Tiberiade. Quæ cum Christianus ex Judæo audivisset, divino zelo commotus Judæo dixit: Ego confestim & vestigio tua dicta fideli & pio Imperatori referam, ut Tiberiadem mittat, & in lucem protrahat illum codicem, quem dicis, ad coarguendam Judæorum incredulitatem. At Judæus Christiano: Cur, inquit, animam tuam piaculo obstringes, hæc ad Imperatorem referens; cum tamen voti compos non sis futurus? Si quid enim horum fiat, magnum bellum conflabitur, & cædes sequentur, & Judæi, quum videbunt se bello premi, cremabunt locum, in quo codex iste repositus est, & sic frustra laborabimus, eventu conatibus nostris non respondente, & tantum multarum cædium auctores erimus. Hæc enim tibi, ut sincero & charo amico, aperui, ut fidem tibi facerem, me Christianismum non ex ignorantia, sed ex inani gloria, recusare. Christianus, his ex Judæo auditis, & credens vera esse, quæ ab ipso dicebantur, Imperatori quidem talem sermonem non retulit, ne divino zelo fidelis ille & magnus Imperator incitatus, multorum hominum cæde manus suas cruentaret, idque frustra, & eventu votis non respondente. Multis tamen notis & amicis hunc sermonem aperuit, quem nos, cum ab iis, qui ex laudato Philippo argentario eum audiverant, accepissemus, non parvum studium adhibuimus, ut, vere ne illa Judæus, an secus dixisset, cognosceremus. Invenimus itaque, Josephum, qui excidium Hierosolymitanum descripsit (cujus sæpe meminit Eusebius Pamphili, in Historia Ecclesiastica) in Commentariis suis

είμων καὶ φίλων τὸ λόγον τοῦτον ἐποίησε δῆλον ὅτι ἡ-
μεῖς τῷ ἁγίῳ τῷ ἀκιστάντων ὑπὸ τοῦ παρῆγονομαδέντος
Φιλίππου τοῦ δευροπράτου μεμαθηκότες, φροντίδα
οὐ μικρὰν ἐθέμεθα, γινώσκοντες, εἰ ἄρα ἀληθῶς
τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰουδαῖος εἶσθε περὶ τῆς ποιότητος
ἀπογραφῆς. Εὐρομδὸν οὖν Ἰωσήπον, τὸν συγγραφέα τῆς ἀλ-
σεως ἱεροσολύμων (οὗ μνήμην πολλὰ Εὐσέβιος ὁ Παμ-
φίλος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ ποιεῖται)
Ἰωσήφους λέγοντα ἐν τοῖς τῷ Αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ὑπο-
μνήμασιν, ὅτι Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ μετὰ τῶν ἱερέων ἡγιάζε-
τοῦτο οὖν εὐρόντες λέγοντα τὸν Ἰωσήπον, ἀνδρα δεχάσιον
ὄντα, καὶ οὐ μὴ πολὺν χρόνον τῶν Ἀποστόλων γενό-
μενον, ἐζητήσαμιν εὐρεῖν καὶ ἐκ τῆς Θεοπνεύτων γραφῆς
τὸ ποῖον λόγον βεβαιούμενον. Εὐρομδὸν οὖν ἐν τῷ χτ'
Ληξάν Εὐαγγελίῳ, ὅτι εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Συνα-
γωγῇ τῇ Ἰουδαίων, καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον, καὶ ἀνέ-
γνω Ἡσαΐαν τὸν προφήτην λέγοντα· Πνεῦμα κυρίου
ἐπ' ἐμέ· οὗ ἐνέκεν ἔχεισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς
ἀπέσταλκέ με. Ἀνελογοσάμεθα δὲ, ὅτι, εἰ μὴ τάξιν πνι-
λειτηρικὴν τῷ τοῖς Ἰουδαίοις εἶχεν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς,
οὐκ ἂν ἐν τῇ Συναγωγῇ ἐδόθη αὐτῷ βιβλίον ἀναγνῶναι
εἰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ. οὐδὲ γὰρ παρ' ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς
ἐπ' Ἐκκλησίας ἐξέτι πῃ ἀναγνῶναι τῷ λαῷ βίβλους
τῆς Θεοπνεύτων γραφῆς, εἰ μὴ τις ἐν κλήρῳ καταλέγηται. καὶ ἐκ τῆς ὑπο-
Ἰωσήφους Εὐαγγελίου Ληξάν ἱστορηθέντων, ἐγνωμδὸν, ὅτι Θεοδόσιος ὁ Ἰουδαῖος, τὸ παρῆγον δὴν διήγημα εἰπὼν τῷ
μνημονοῦντι Φιλίππῳ τῷ δευροπράτῃ, οὐκ ἐπλάσατο τοῦτο, ἀλλ' ἀληθῶς ὡς γνήσιον φίλον τῷ Φιλίππῳ
τὸ τῷ Ἰουδαίῳ ἀποκεκρυμμένον μυστήριον ἐθάρρηνεν.

Ἰητήρ. ὁ ἱατρός. καὶ ἱηθός.

Ἰθαγενής. ὁ αὐτόχθων. γνήσιος παῖς. ὁ ἰθὺ καὶ
ἀδελφὸς ἔχων τὸ γένος. Ἀγαθίας. τοὺς γὰρ ἐκ
παλαιοῦ οἰκίτορας καὶ Ἰθαγενεῖς ἀνέχεσθαι ἡγεμόνας
τῇ γλῶσσει ἀνακομίσασθαι.

Ἰθάκη. πόλις. καὶ Ἰθακήσιος, ὁ πολίτης.

Ἰθακος. ὄνομα κύριον.

Ἰθαγενής. ἀπὸ τοῦ, ὅθεν αὐτὰ γεννηθείς.

Ἰθῆως. ὁρθῶς.

Ἰθῆα. εὐθεία. ὁρθή.

— Οὐ γὰρ ἀφανῶς

Ἐκ Διὸς Ἰθῆως οἶδε τάλαντα δίκης.

Ἰθι. ἔρχου, ἢ πορεύου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις Ἰθι
ἀντιβόλῳ Σε. πορεύου. νῦν δὲ, πείσθητί μοι. ἀντιβόλῳ
Σε, τῷ ἀντιβόλῳ Σε, Ἀττικῶς. ὁ αὐτὸς ἐν Βαβυλῶνι
ἰθι νῦν, ἐπειδὴ λημναῖος. ἀπὸ τοῦ, ἄγε. Σωωνυμῆ
γὰρ τῷ δέδοτο. σημαίνει καὶ τὸ ἄγε.

Ἰθμάτα. ἵχνη. βήματα. διχάματα. ὁρμαί.

Ἰθροῦ. παροιμιώδης. ἐπὶ τῇ τῷ ἀντιβόλῳ
μύθῳ.

Ἰθώμη. ὄνομα πόλεως καὶ Ἰθωμίτης, ὁ ἀπ' αὐτῆς.

1 Φανερῶς λέγοντα ἐν τῇ τῷ Αἰχμ. Per ὑπομνήματα τῷ Αἰχμα-
λωσίας αὐτοῦ ἀνώνυμος intelligit libros Josephi de Bello Judaico,
sed in quibus hodie nihil tale de Jesu Christo legitur. Mentio qui-
dem fit apud Josephum nonnullorum sacerdotum, quibus nomen
Iesus fuit, sed ii a Servatore nostro diversi fuerunt.

2 Ἰθωμίτης. αὐτόχθων. γν. π.] Eodem modo vocem hanc inter-

de Bello Judaico aperte dicere, Jesum in
Templo cum sacerdotibus sacra fecisse.
Quod cum a Josepho, scriptore antiquo,
& Apostolorum temporibus proximo, tra-
ditum invenissemus, operam dedimus, ut
hujusmodi sermonem ipsius quoque S. Scri-
pturae auctoritate confirmatum reperiremus.
Invenimus igitur in Evangelio secundum
Lucam tradi, Jesum ingressum esse Syna-
gogam Judaeorum, ipsique traditum fuisse
librum, & Esaiam Prophetam legisse, di-
centem: *Spiritus Domini super me; quia de
causa unxit me, ad letum nuntium afferen-
dum pauperibus misit me.* Quamobrem no-
biscum ipsi reputavimus, nisi Christus Je-
sus aliquod sacerdotale munus apud Judae-
os habuisset, non futurum fuisse, ut in
Synagoga liber ipsi daretur, quem audiente
populo legeret. Nam ne apud nos qui-
dem Christianos in Ecclesia cuiquam licet
S. Scripturae libros populo legere, nisi quis
in Clerum sit cooptatus. Quare cum ex
Joseph scriptis, tum ex Evangelistae Lucae
narratione, patet, Theodosium Judaeum non
confinxisse ea, quae ante memorata sunt,
sed Philippo argentario, ut sincero amico,
occultum apud Judaeos mysterium vere &
candide aperuisse.

Ἰητήρ. Medicus.

Ἰθαγενής. Indigena. Germanus ac legitimus
filius. Qui rectum & minime adulteratum genus
habet. Agathias: *Antiquos igitur habitatores,
& indigenas ab origine duces, terram recuperare
[aequum esse ajebat.]*

Ἰθάκη. Urbs. Et Ἰθακήσιος, ejus civis.

Ἰθακῶ. Nomen proprium.

Ἰθαγενής. Indigena.

Ἰθῆως. Recte.

Ἰθῆα. Recta. Directa.

— *Haud enim obscure*

A Jove directae novit lances Justitiae.

Ἰθι. Veni, Ito. Aristophanes Nubibus: *Ito,
oro te.* [Τὸ Ἰθι alias quidem significat] πορεύου·
hic vero, πείσθητί μοι, i. e. obtempera mihi. Ἀν-
τιβόλῳ Σε Attice dictum est pro τῷ ἀντιβόλῳ Σε.
Idem in Ranis ait: *Age nunc, quandoquidem a-
nimo superbis.* Hic τὸ ἰθι idem significat quod
ἄγε & δεῦρο.

Ἰθμάτα. Vestigia. Gressus. Jura. Impetus.

Ἰθροῦ. Proverbiale [vocabulum, quod di-
citur] de illis, qui aliquos adhortantur.

Ἰθώμη. Nomen urbis. Et Ἰθωμίτης, ejus civis.

pretatur Etymologus.

3. Ἀγαθίας] Lib. 1. p. 32.

4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 65. P.

5. Ἐν Βαβυλῶνι] Pag. 150. P.

6. Ἰθώμη. ὄνομα πόλ.] Vide Stephanum h. v.

Ἰθύ. ἐπ' εὐθείας. Ἡρόδοτος. Ἐκ μὲν δὲ τῆς ἰθείας γρατὸν ἐπ' αὐτὸν ὅσα ἐδόκει πέμπειν, ἅτε οἱ οἰδαίνοντων ἐπὶ τῇσ' ἀραγμάτων. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀσφραγίστων, παρὰ θύ.

Ἰθύνη. αἰπαλική. διοικεῖ. κατὰ θύνη. ὀρθοί.

Ἰθυωτήρ. ὁδηγός. κυβερνήτης. χαλινός. πηδάλιον.

Ἰθυσεν. ἐπ' εὐθείας ὤρμισεν.

Ἰθυτενός. εἰς εὐθείαν τεταμένος.

Ἰθύφαλλοι. ὁ ἴσφορος Διονύσου, καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ Φαλλῷ, γυναικείαν πολλὴν ἔχοντες. ἡ λέξις δὲ Φαλλός, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον. καὶ ποιήματα δὲ χαλεῖται, ἃ ἐπὶ τῷ ἰταμένῳ Φαλλῷ ἴδεται μετ' ὀρχήσεως.

Ἰθύφαλλοι. οἱ εἰς τοὺς μηρούς μένον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς πεσχυαῖς ἐπ' εὐθείας δεσμεύμενοι. ἐξ ἐρυθρῶν δερμάτων. εἰρη. ἐν τῷ αἰ Φαλλοῦ.

Ἰχεν. παρεγένετο.

Ἰχενός. ὁ δὲ ἰχένων, ὁ ὅτι ὠχρὰ γένος, ἔρχετο πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἰχενούς νομίζεις δῆτα θανάτους εἶκοσι; καὶ ἰχενός, ὁ θεός.

Ἰχενὼς ἔχω. γενικῇ. δεικνύμενος.

Ἰχελεύς. ὁ δῆμος τῆς Αἰγίδος φυλῆς.

Ἰχέλιος. ὄνομα κύριον.

Ἰχερ. ὄνομα κύριον.

Ἰκεσία. ἡ ἰκέθυσις.

Ἰκέσιος. ἰκέλιος.

Ἰκέδιον. παρεγένετο.

Ἰκέδιον. ὄνομα κύριον.

Ἰκέτιμα. τὸ δειλοπρεπὲς ὠχρὰ καὶ ἰκετεύει. Ὁ γὰρ Ἀῦγας ἀπώλυσε Τραϊανῶν ἀσπίδα, καὶ συνηρώμην ἐτυχεν. ὁ γὰρ παῖς λαμάρων οἱ ἰκέτιμα ἦν.

Ἰκετεύω. αἰπαλικῇ. Ἰκετεία, ἡ ἰκεσία. ἡ ἰκετεία δὲ ἰκετείας ἀφ' ἑσέ. Ἰκετεία μὲν γὰρ ὅταν ἡ ποιητὴς ἡς ἀφ' ἧς λόγῳ ὅταν δέη. Συνηρώμην τυχεῖν, ἡ ἐλέως. Ἀντιφῶν Περὶ τῆς ἐλεῖν ὑμᾶς ἐμὲ ἐδέησε, δέσας, μὴ ἐγὼ δάκρυσι καὶ ἰκετείας πεισῶμαι ὑμᾶς ἀναπεῖθαι. Ἰκετεία δὲ ὅταν, ἡ οἱ δέοιμοι κατὰ πεινῶν, ἡ μὲν χεῖρας ἔχουσιν.

cere coner. Ἰκετεία vero, [est olæ ramus, ponunt, aut manibus præferunt.

Ἰκετεία. ὁ θαλλός τῆς ἐλιάς. Ὁ δὲ Αἰσχίνης

Ἰθύ. Recta. Herodotus: Recta quidem exercitum adversus ipsum mittere non placuit, quippe rebus domi adhuc turbatis. [Hic ἐκ τῆς εὐθείας significat,] palam, recta, statim.

Ἰθύνη. Accusativo. Administrat. Dirigit. Ad regulam exigit.

Ἰθυωτήρ. Via dux. Gubernator. Frænum. Gubernaculum.

Ἰθυσεν. Recta contendit.

Ἰθυτενός. Ad rectam lineam extensum.

Ἰθύφαλλοι. Bacchi inspectores, qui Phallum sequebantur muliebri veste induti. Phallus autem vocatur nervus intentus. Sic etiam vocantur carmina, quæ in Phallum erectum cum tripudio canebantur.

Ἰθύφαλλοι. [Sic vocabantur Phalli recti,] qui femoribus tantum, non etiam cervicibus alligati circumferebantur. Ii autem ex rubris pellibus conficiebantur, ut dictum est in v. Φαλλός.

Ἰχεν. Venit.

Ἰχενός. Qui sufficit. Ἰχένων enim, i. e. veniens, ad iter conficiendum sufficit. Aristophanes Pluto: An sufficere putas mortales viginti? Et Deus dicitur ἰχενός, i. e. sibi sufficiens.

Ἰχενὼς ἔχω. Satis virium mihi suppetit. Possum.

Ἰχελεύς. Populus Tribus Ægeidis.

Ἰχέλιος. Nomen proprium.

Ἰχερ. Nomen proprium.

Ἰκεσία. Preces supplices.

Ἰκέσιος. Supplex.

Ἰκέδιον. Venerunt. Advenerunt.

Ἰκέδιον. [Ἰκετεία,] nomen proprium.

Ἰκέτιμα. Supplicatio humilis & servilis. Abgarus enim Trajano advenienti obviam ivit, & veniam impetravit. Nam filius ejus splendide supplicationis loco ei erat.

Ἰκετεύω. Accusativo. [Suppliciter oro.] Ἰκετεία. Preces supplices. Ἰκετεία vero differt ab Ἰκετεία. Nam Ἰκετεία est, cum verbis aliquid suppliciter oramus, veniamque petimus, vel misericordiam alicujus imploramus. Antiphon: Me rogavit, ut vos sui misereamini, veritus, ne ego lacrymis & supplicibus precibus vos de priore sententia deducere coner. Ἰκετεία vero, [est olæ ramus, ponunt, aut manibus præferunt.

Ἰκετεία. Olæ ramus. Æschines in Apo-

1 Ἡρόδοτος. In Thalia, p. 131. ut Portus observavit.

2 Ἀπὸ οἱ οἰδαίνοντων. In prioribus Edit. corruptissime legitur, ἀπὸ οἱ δόντων, cujus loco veram lectionem ex Herodoto reposuimus. Eleganter autem περὶ γὰρ οἰδαίνοντα dicuntur res turbatae, & minime tranquillæ: qua phrasi idem Herodotus usus est in Thalia p. 122.

3 Ἰθυωτήρ. ὁδηγός. Eadem habet Hesychius.

4 Οἱ ἴσφοροι. Apud Photium in Lexico inedito, & Hesychium, legitur οἱ ἐπὶ ἴσφοροι.

5 Αἰχμή. δὲ θαλλός, τὸ ἐν πρῶ. Vide Harpocracionem. v. Ἰθύ-

φαλλοῖς & Eustath. ad Odyss. A. p. 1413.

6 Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Pag. 25. P.

7 Ἰχελεύς. δῆμος. Ex Harpocracione.

8 Ἰκετεία δὲ ἰκετείας ἀφ' ἑσέ. Eandem differentiam notat Tzetzes Chil. xii. cap. ex. his verbis:

Ἰκετεία μὲν ἐστὶν, ἃν τις ποιῇ διήσεις. Εἰκόνα φέρειν οὐ χεῖρας, ἢ κλάδον, ἢ λαμπάδα. Εἴτε ὁ χεῖρας ἢ κλάδον, ἢ λαμπάδα, τὴν διήσεις. Ἡ ἰκεσία δὲ ἀπὸ τῆς παρακλήσεως οὐ λόγους.

9 Ἰκετεία. ὁ θαλλός τῆς ἐλιάς. Ex Harpocracione.

ἐν τῇ Ἀπολογία· Ἰκετηρία καλεῖται ἡ ἐλαίας κλάδος, ἡ μάλιστα ἐπεμμένη.

Ἰκέτης. ὁ θελοῦντις ὡς ἄλλων, καὶ δεόμενος αὐτοῦ.

Ἰκέσθω. ὡς γενέσθω.

Ἰκμάζω. ὑγραίνω. καὶ Ἰκμάς, ἡ ὑγρασία.

Ἰκιδμον. ὁ ποσειδώνος ἀνεμόν.

Ἰκνοῦμαι. ἔρχομαι. ἰκετεύω. καὶ Ἰκνέμεν, παρακαλῶ.

Ἰκόνιον. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἰκοναῖος.

Ἰκοντο. παρεγένοντο.

Ἰκου. ἐλθέ.

Ἄλλ', ὡς παλαιῶν· Οἰδίπεις, κλύων ἐμοῦ,

Ἰκν ὡς οἴκεις.

Ἰκω. καταλαμβάνω.

Ἰκεία. ὁρᾷ ξύλα, ἢ καταδύματα τῆς νηὸς, καὶ τὰ τῶν θεάτρων, ἃ ἦσαν καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ἐπὶ ξύλων γὰρ ἐκτίθητο τὸ πρὶν γένεσθαι τὸ θέατρον. ξύλα ἐδέσμευον, καὶ οὕτως ἐθίσθησαν. ὁ Λεωφάνης Θεσμοφορεῖται.

Ὡς· εὐθὺς εἰσόντες ἀπὸ τῆς ἰκείας

ὑποβλέψας ἡμᾶς.

Προβλήματα δὲ ξύλων ἔχοντες ἡμιτελέων ἐφίστασαν, καὶ ἰκεία προσπύξαντες ἀφάσας ὡς σφᾶς ἐμνηνῶντο.

Ἰκρίον. Ἰκρίφ' Ἰσδαῖοι τὸν Σωτῆρα προσήλωσαν. Ἰκρίον γὰρ ἐπὶ τῇ τάφῳ καίτοι τοῦ κενόταφου. Ὁ Θουκυδίδης. Γνώρισμα ὅτι πικρὸν, καὶ νόμιμον Ἀττικὸν τῆς ἐπὶ δυστυχίᾳ τελευτηκότων, καὶ μὴ ἐν Ἀθῆναις φέρονται.

Ἰκίαρ. πλήσιον. εἴς. εἴρη δὲ ὡς τὸ ἐφικνεῖσθαι. καὶ παροιμία· Οὐδ' ἰκίαρ βάλλει. εἴρη δὲ ἔχ' γλῶτταν, ὡς περὶ τὸ διωλύγειν.

Ἰκίειαι. ὅτι τοῖς ἰκίειαι πᾶς χυμὸς δοκεῖ πικρὸς εἶναι, ἀπὸ τῆς ὑγρότητος, καὶ αὐτὴν γλῶτταν, τοῦτον ἔχον τὸν χυμὸν οὗ ὡσάντων γλυκύτης ὅσον ἀνιλαμμένηται τῇ ὡσάντη. Ζητήσας δ' ἂν τις, εἰ πικρὸς ὁ αὐτὸς γλῶτταν χυμὸς, ἢ ὅτι πικρὰ ὡσάντη τὸ μέλι, ἢ ὅτι δοκεῖν πικρὸν εἶναι, ἐμμεμυγμένον ὡς γλυκίαι, καὶ κολάζοντι ἢ ἀμετρῶν τοῦ πικροῦ. νῦν δὲ, ὅταν ὡσάντη τὸ γλυκὺ, τότε τὸ πικρὸς μάλλον ἢ ἀνιλαμμένη. ἀλλὰ, ἀπὸ τῆς ἡμεῖς ὡσάντη τούτου ἢ αἰσθῆσιν, ὅσον ἀνιλαμμένη ὡς αὐτὴν

1 Ἐλαίας κλάδος· Scholiastra Aristoph. ad Plutum, p. 41. Ἰκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας, ἐκ τῆς πτωχότητος. οἱ δὲ ἰκετεύοντες ἐλαίας κατέχον κλάδον. Aeschylus in Eumenidibus. 43. supplicem olive ramum sic describit:

Ἐλαίας ἐν τῇ νηὶ κλάδον

Ἄντ' ἡμεῖς σφᾶς ἐπὶ μῦθον,

Ἀργεῖον μῦθον.

2 Ἰκιδμον. Scribitur & ἰκιδμον, & ἰκιδμον, cum spiritu leni. Vide Schol. Homeri ad Il. A. v. 479. & Hesychium.

3 Ἄλλ' ὡς παλαιῶν· Οἰδ.] Ex Sophocl. Oedip. Colon. p. 296. P.

4 Ἰκεία. ὁρᾷ ξύλα, ἢ καταδύματα. Hanc notam Suidas procul dubio descripsit ex Scholiastra Aristophanis deperdito ad locum illum Comici, qui paulo post ex Theophrasti expositis citatur.

5 Περὶ γλῶττος τὸ ὡσάντη. Huc pertinent verba Hesychii v. Αἰκίαι γλῶττος. Αἰκίαι γλῶττος ἢ Ἀθῆναις πικρὸν ἢ ἰκίαι (lege ἰκίαι vel ἰκίαι), monentibus viris doctis) ἔστι, ὅτι γλῶττος ἡμεῖς, καὶ ἰκίαι

logia: Ἰκετηρία (inquit) vocatur oleæ ramus, lana velatus.

Ἰκέτης. Qui humiliter & more servili aliquem orat, & aliquid ab altero petit.

Ἰκέσθω. Veniat. Accedat.

Ἰκμάζω. Humecto. Et Ἰκμάς. Humor.

Ἰκιδμον. Secundum ventum.

Ἰκνοῦμαι. Venio. Suppliciter oro. Et Ἰκνέμεν. Suppliciter orans.

Ἰκόνιον. Nomen urbis: [unde deducitur] Ἰκοναῖος.

Ἰκοντο. Venerunt.

Ἰκου. Veni.

At, o miser Oedipe, audiens me, Veni domum.

Ἰκω. Assequor.

Ἰκεία. Recta ligna, vel tabulata navis, & theatrorum, quæ erant in locis, ubi populi concio habebatur. In lignis enim tabulis sedebant, antequam conditum esset theatrum. Ligna enim colligabant, & ita spectabant. Aristoph. in Theophrast.

Quare statim ingressi, de tabulatis

Limis oculis intuentur nos.

† Ligna vero prominentia in semiperfectis muris constituerunt, et tabulatis affixis transistum ad illos moliebantur.

Ἰκρίον. [Crux.] Judæi Servatorem cruci clavibus affixerunt. Ἰκρίον etiam sumitur pro cenotaphio, quod est monumentum apud Atticos condi solitum illis, qui infelici morte obierant, nec Athenis sepulti erant. Thucydides.

Ἰκίαρ. Juxta. Prope. Dictum autem est ἰκίαρ ab ἐφικνεῖσθαι. Et proverbium: Ne prope quidem scopum ferit. Est autem ἰκίαρ vox minus usitata, ut διωλύγειν.

Ἰκίειαι. Ictero laborantibus omnia videntur esse amara, quod humor, qui est in lingua, hunc saporem habeat. Lingua igitur, eo primum gustato, reliquarum rerum saporem non percipit. Quærat autem aliquis, si succus linguæ est amarus, oportere ut, si mel edatur, minus amarus videatur, dulcedine, quæ ei admiscetur, immodicū amarorem temperante. Nunc vero, cum dulce quid editur, lingua amarum saporem magis percipit. Hoc autem verum non est. Non enim tunc

ἰκίαι. Idem v. Παρ' αἰγίῳ γλῶττος. Ἰκίαι ἐπὶ ὁρᾷ ξύλα, ἢ καταδύματα. Ἰκίαι γλῶττος, οἷον βαθυῖς, ἢ ὡς ἐκ τῆς γλῶττος, καὶ ἰκίαι γλῶττος τὸ ὡσάντη.

6 Ἀεὶ σφᾶς Θεσμοφορεῖται. Pag. 787. (521. Edit. Bas.)

7 Θεσμοφάνης. Hanc vocem existimo alicui loco positam esse, & collocari debere post verba illa, ἐν Ἀθῆναις πεφύκται.

8 Εἴρη δὲ καὶ γλῶτταν. Sensus horum verborum est is, quem in versione expressi. Γλῶτταν enim vocantur voces obscuræ, obsoletæ, & minus usitatæ: quod cum Porto & Schotto in mentem non venisset, locum hunc imperite admodum interpretati sunt.

9 Τοῖς ἰκίειαι πᾶς χυμὸς δοκεῖ πικρὸς εἶναι. Integrum hunc articulum excerpit Suidas ex Philopono in librum 11. Aristotelis de Anima, M. vii. 1.

10 Ἀνιλαμμένη. ἡμεῖς, ἀπὸ τῆς ἡμεῖς. Locus hic mutilus ex Philopono sic supplendus & in integrum restituendus est: Ἀνιλαμμένη, τῆς δὲ αὐτῆς αἰσθῆσιν ὡς ἡμεῖς ἀνιλαμμένη, χυμὸς.

χυμοῦ· ἐπεὶ ἐὰν μηδὲν ὡς σενεχθέντος κινήσῃ, μάλ-
λον αἰσθάνετο τῆς πικρότητος. Ὡς περ οὖν, ὁ ὕψος
ἔχων τὴν γλῶτταν, ἥτιον αἰσθάνετο· οὕτω καὶ ὁ ἄγαν
ξηρὸν δὲ γὰρ παθεῖν πὶ τὸ αἰσθητικόν ὑπὸ τοῦ γλυ-
κοῦ, ὕψος ὄντος. τὸ δὲ ἄγαν ξηρὸν ἥτιον πάχυνται ὑπὸ τοῦ
ὕψους, καὶ ἀφ' αὐτοῦ πλέονος ἡρόν. διηλῶσι δὲ αἱ κατε-
ξηραμμένα τῆς βυρσῶν ἐπὶ πολὺν ἡρόνον, μὴ πάχυν-
σαι ὑπὸ τοῦ ὕψους.

Ἰκτερός. νόστος ἐκ γλῆς (μυταμνή).

Τοὺς ἰκτερῶν ἡρώνας ὥσπερ ἡρώνας.

λέγουσι δὲ εἶναι πόνον ὡς χροειδῆ, ἀπὸ θυμοῦ ἐγερθέντος,
ὥστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κερατηνῶν ὡς ἡρώνας καὶ
μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῆς ἰκτινῶν, ἀφ' ὧν καὶ κα-
λοῦντο οἱ ἰκτεριῶντες. ἀπαλλάττονται δὲ τῶν ὀρν-
θῶν ἡρώνας ὡς χροειδῆς. καὶ ζῆται ἐν τῷ Χαρα-
δρίῳ.

Ἰκτινῶν. ἰκτερικῶν. Ἰστασι, τοῦσδε ἄρα ντες
ἰκτινῶν κλάδους.

Ἰκτις, ἰκτιδος. εἶδος ζῴου, ὡς οἱ ἡρώνας. ἢ ἐν-
δρόν ὅτιν, ἰχθυοφάγῳ. καὶ Ἰκτιδα, τὸ τοῦ αἰλῆρου
δέρμα.

Ἰκτινα. ὄνομα κίριον.

Ἰκτις. εἶδος ὀρνέου ἀρπακτικοῦ, ἐν ἔξει φα-
νομένη. καὶ παροιμία· Προκυλινδῶνται ἰκτινῶν. Ἐὰρ
γὰρ ὡς χροειδῆς ἰκτινῶν φαίνεται· ἐφ' ᾧ ἡδόμενοι ἐκυλιν-
δῶντο, ὡς ἐπὶ γένυ πίπτοντες εἰς βασιλέα. ἰδιον γὰρ
βασιλέων τὸ ἐξ ἀνθρώπων γρυπτεῖσθαι. ἢ, ὅτι τὸ ἀφ'
μεταβολῆς γινόμενον χροῦ εἰς βασιλικὴν μετέτερεται π-
μῆν. οἱ γὰρ ἰκτινοὶ τὸ ἔαρ ζημαίνουσι. οἱ πένητες οὖν,
ἀπαλλοτρίωνται τοῦ χροῦ, ὡς προκυλινδῶντο καὶ
προσεκινῶν αὐτούς.

Ἰκτις. εἶδος ὀρνέου. Οὐ γὰρ οἱ μὲν ῥάδιον ἐν γῆρα
μεταπιδεῖσθαι ἀφ' αὐτοῦ τὸν λεγόμενον ὡς τοῦ ἰκτινῶν
μῦθον ὅς ὅστις ἐστὶν ἐπιτέμεναι τὸν ἡρώνα, ἀμ-
φοῖν ἡμαρτεν, ἀρροκίας τε ἄμα, καὶ δεξιότητι.

Ἰλλάδες. οἱ δισμοί.

Ἰλαδὶν. ἐν ἀθροίσμῳ, ἡ ἰλας. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ
δασύ.

Ἰλασι. ἰλεως ἔστο.

Ἰλας. ὁ ἰλεως, καὶ εὐμενής.

ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἡμεῖς, &c. Hanc lectionem in versione expressi.
Videtur autem Philoponus secutus hic esse vestigia Alexandri
Aphrodisiensis, qui Probl. I. 1. Q. CI. de eadem materia disputans
sic ait: Τὸ μέλι τὸ πᾶσι γλυκύ, τῶν ἰκτερικῶν πικρὸν φαίνεται·
διότι πικρὸν γὰρ ἔχει τὸν ὡσεὶ αἰσθητικὸν ἐν πᾶσι τοῖς σώματι, καὶ ἐν
τῇ γλῶττι. τὸ ἔν μὲν ἰδιόμορπον τὸ ἡρώνα, πικρὸν γὰρ ἀνα-
κινῶν· καὶ ἡ γλῶττις λοιπὴν ἀνπλασματικὴν τὴν πικρὴν τὴν ἰ-
κτινῶν, φαίνεται ποιεῖν τὸν ἰκτινῶν τὸ μέλι πικρὸν ὑπάρχειν. i. e.
Mel, quod omnibus dulcissimum est, ictericis videtur esse amarum;
quia amara bilis per totum eorum corpus, atque adeo per linguam,
diffusa est. Mel igitur, quod editur, quiescentem succum amarum
trahit, & sic gustus, amaro rem bilis percipiens, falsam opinionem
præbet hominibus, mel esse amarum. Hæc iis, quæ Suidas ex Phi-
lopono hic adducit, omnino sunt consentanea.

1. Περὶ ἔριος τῆς ἀρετῆς. ἐπιτλ.] Vide Scholiastra Aristoph. ad
Aves p. 553.

2. Ἰστασι, τὸν δὲ ἡρώνα ἰκτινῶν. Ex Sophocl. Oedip. Tyrann. v.

lingua magis percipit saporem amarum, sed
ideo, quia sensus ante quiescit, non afficitur a
succo, qui ei inest. Nam si, nullo quamvis melle
sumpto, moveatur, magis percipiet saporem
amarum. Uti igitur, qui humidam habet lin-
guam, minus gustat; sic etiam, qui nimis siccam.
Oportet enim sensus instrumentum aliqua ra-
tione affici ab humido gustabili. Nimis vero
siccum, minus afficitur ab humido, & tardius.
Hoc autem demonstrant coria diu siccata, quæ
ab humore non afficiuntur.

Ἰκτερός. Morbus, qui nascitur ex bile. *Ab
ictero coloratos, ut ab auro.* Dicunt autem esse
morbum, pallidos reddentem homines, & ab
ira proveniente: adeo ut, qui eo laborant,
oculos habeant pallidos & nigros, quales sunt
milvorum, [qui Græce vocantur ἰκτινοί,] a qui-
bus ii, qui morbo hoc laborant, ἰκτεριῶντες vo-
cantur. Liberantur autem ab eo malo, si in a-
vem, quæ charadrius vocatur, intueantur.
Quære in v. Χαραδρίῳ.

Ἰκτινῶν. Supplices. *Surgite, sublati sup-
plicibus his ramis.*

Ἰκτις, ἰκτιδος. Genus animalis, quales sunt
castores. Vel est animal aquaticum & pisci-
vorum. Et ἰκτιδα, pellis mustelæ.

Ἰκτινα. Nomen proprium.

Ἰκτινῶν. Milvus. Genus avis rapacis, tem-
pore verno apparentis. Et proverbium:
Procumbere in genua coram milvo. Vere e-
nim ineunte apparent milvi, qua re gauden-
tes homines, humi provoluti, quasi ante Re-
gem in genua procidebant. Regum enim
hic honor proprius est, ut genibus flexis ab
hominibus adorentur. Vel quia ob tempo-
ris mutationem, quæ tunc contingit, regio
honore eos affecerunt. Milvi enim ver signi-
ficant. Pauperes igitur, hyeme defuncti, pro-
cumbentes eos adorabant.

Ἰκτινῶν. Milvius, sive milvus. Genus avis.
*Hand enim facile est ei, qui senex priorē senten-
tiam, vel sectam, mutat, effugere fabulam illam,
quæ de milvo narratur. Is enim, cum avis esset,
hinnire conatus, utroque excidit, & rusticitate
simul & dexteritate.*

Ἰλλάδες. Vincula.

Ἰλαδὶν. Confertim. Turmatim. Significat
& densum.

Ἰλασι. Propitius sis.

Ἰλας. Propitius & benevolus.

143. ut Portus observavit.

3. Ἰκτιδα, τὸ ἔαρ. Vide infra v. Κηδὶν.

4. Ἰκτινῶν. εἶδος ὀρνέου ἀρετῆς. ἐν ἡρώνα φαίνεται. Notam hanc de-
scripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad Aves, p. 565.

5. Προκυλινδῶνται ἰκτινῶν. Portus recte observavit, hæc referenda
esse ad locum illum Aristophanis in Aves p. 565. (388. Edit.
Baf.)

— Καὶ κατέκειντο γ' αὐτῶν πρὸς βασιλῆων
Προκυλινδῶνται τοῖς ἰκτινοῖς.

6. Ἰλλάδες. οἱ δισμοί. Ab ἰλῶν constringere, continere. Vide
Supra v. Εἰλῶν. Apud Hesychium in serie sua corrupte legitur
Ἰάλασι, δισμοί; pro ἰλάσι: cui mendo occasionem præbuit simi-
lilitudo Ἰ & Λ, quæ literæ sæpe invicem locum permutarunt.
Sic apud eundem Hesychium mendose legitur Ληδὶν, pro Λιδὶν.
Ἀλοσύνῃ, pro Ἀδοσύνῃ. i. e. ἡδονή; & in v. Θύλῃ, ἐπικλύσῃ pro
ἐπικλύσῃ, multaque alia hujus generis.

Ἰλασι.

Ἰλαπινάζω. ¹ εὐωχῶμαι.

Ἰλαπίνας. ² θυσιᾶς. ἐορταῖς. εὐωχίας.

Ἰλάριος, ³ Ἀντιόχειος, τῆς αὐτῆς Συρίας πόλεως. ἐν τῷ βυζαντινῷ τῷ παλαιῷ φέρων ὁπτικὴς δὲ τὴν φύσιν αὐτῆς καὶ φιλομαθὴς καὶ περὶ ὅτις ἐν τοῖς λόγοις, καὶ βιβλίων παλαιοῦν εὐπορώτατος, ὅμως ὁμιλητὴς ἐξελθὼν λόγων φιλοσόφων. πολιτεύεσθαι γὰρ ἀναγκαζόμενος τὰ κοινὰ πολιτεύματα τῆ πατρίδος, οὐδεμίαν ἡγεμονίαν περὶ φιλοσοφίαν. ἐν τῇ δὲ αὐτῇ δυσάγωγον ἦν ἐν τῇ νεότητι περὶ ⁴ ζωφροσύνην. ὥστε καὶ τοῦτο πολλὴν ἀχολίαν παρείχετο οἱ περὶ καλλίαν βίον. ἀλλὰ γὰρ ἡ τύχη σφοδρῶτερον τοῦτ' ἀπέστη, καὶ ὁ χειρὸς, ἅμα παρηκούσης ἡδὴ τῆ ἀρετῆς ἡλικίας. ἀτύχημα γὰρ τι συνέβη καὶ τῷ οἴκῳ, ὅπερ εὐτύχημα ἀπέβη καὶ τὸ ἀληθέστερον. ἡ γὰρ γυνὴ αὐτοῦ τῇ οἰκίᾳ πνί συμφορῶν κατελήθη. ὁ οὖν οἰκοφθόρος τὸ ὅπτι- τήδ' οὐκ ἔχοντος, Μύχρος ὄνομα. τυγχάνων δὲ τοῦ Ἰλαρίου πνὸς εὐνοίας καὶ οἰκειότητος, ἀδίκως ἐφάνη αὐτῷ τὸ εὐεργετῆν. ἐάλω γὰρ συνὼν τῇ γυναικί. καὶ ὅς οὐδὲν ταραχθὲς ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, περὶ ἅμα ἐποίησεν, ἀνδρείας τε καὶ φρονήσεως ἐχόμενον. τὸν γὰρ ἀνδρα ὡσαύ- λαβὼν, ἐξέστη μὲν αὐτῷ τῇ γυναικὶ, ἐξέστη δὲ τῷ σφετέ- ρου κλήρου, ἐφ' ὧτε καὶ τῷ νόμον ἐκείνον βυβαίνειν αὐ- τὸς δὲ (καὶ γὰρ ἀπαυδα βίον τῇ γυναικί συμβεβίωκεν) σπολιπὼν τὴν πατρίδα μελεσθῆναι τὸν βίον περὶ τοὺς φιλοσόφους, εἰς Καρίαν τε καὶ Λυδίαν μεταναστὰς. Ἀθήνας δὲ ἀφικόμενος ἐβόλετο τῷ Προκλῷ ἀκροά- σαί, καὶ λόγων φιλοσόφων. ὥς δὲ σὺν ἰδέσκειν αὐτοῦ τῷ περὶ τὸν Προκλόν, ἀκροῶν αὐτὸν ἐληλυθέναι μὲν τῇ παλακίδων, καὶ τῇ συνήθει ἐπὶ ἐκ διατήσεως, ἀναχωρήσας Ἀθήνην οὐκ Ἰλάριος ἄλλον μελεδῶκε περὶ τὸν ὠφελείας τὸν συμμερότερον, ἡ καὶ τῷ Προ- κλειον.

Ἰλάριος, ⁷ ὁ ἐκ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰουλιανῷ βασιλεὺς Ῥωμαίων. καὶ παλαιῶν μὲν αὐτῷ οὐ γνώριμος κα- νανεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῷ μέλλοιτος περὶ γνώσεως. ὥστε ἦν μάλιστα ἀρετός.

Ἰλαρίων. Ἰλαρίωνος.

Ἰλαρός. εὐχαρίης. ἀρετῆς. ἡδύς. Ἀππιανός. Σὺν βοῇ ἰλαρῶ καὶ θορύβῳ λεγόμενον παρ' ἐπεμπον αὐτὸν, καὶ θάρρεῖν ἐκείνου. Ἐπειπε δὲ αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἰλαρόν.

Ἰλαροῖς. ⁸ Ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἰλαροῖς τοῖς περὶ- ποῖς, εὐθυμοὶ τῇ τελευτῇ περὶ σπένδεσθαι ἔλθον.

Ἰλαρώτερος. εὐπεσιπώτερος.

Ἰλας. ἀγέλας, ἢ ἄλγεις. καὶ Ἰλάρας, ταξίαρ-

¹ Ἰλαπινάζω] Pro ἰλαπινάζω. Vocales enim i, & η, & diph- thongum ei, perpetuo apud Grammaticos confundi constat. Vide supra v. Εἰλαπινάζω.

² Ἰλαπίνας] Vide supra v. Εἰλαπίνας.

³ Ἰλάριος, Ἀντιόχειος, τῇ ἐν Συρ. πόλιν.] Totum hunc articulum de Hilario Antiocheno descriptum esse ex Damascio, non solum patet ex stilo, sed etiam ex Excerptis, quæ ex illo scriptore super- sunt adhuc apud Photium p. 1069.

⁴ περὶ ζωφροσύνην] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur αὐτὸν περὶ ζωφροσύνην.

Ἰλαπινάζω. Convivor. Epulor.

Ἰλαπίνας. Sacrificia. Dies festos. Convivia.

Ἰλάριος. Hilarius, Antiochenus, Syrus, prin- ceps Senatus, natura bonus & discendi cupidus, prætereaque acutus in sermonibus, & libro- rum omnigenorum copia instructissimus; quamvis philosophiæ serius operam dare cœ- perit. Cum enim Reipub. muneribus fun- gi, & publica patriæ negotia tractare coge- retur, philosophico studio vacare non po- terat. In adolescentia vero mores habebat parum tractabiles, & a modestia alienos: quæ res & ipsa magno ei erat impedimento, ne vitæ meliori studeret. Sed quod ratio non potuit, fortuna præstitit, & ad sapientiam eum perduxit; itemque tempus, postquam indomitus juvenilis ætatis æstus deferbuisset. Domesticum enim quoddam infortunium ei contigit, quod tamen, ut vere dicam, feli- citatem potius dici debere eventus demon- stravit. Uxor enim ejus cum aliquo amico- rum in adulterio deprehendebatur. Adulter autem erat orator, nomine Moschus, qui be- nevolentiam Hilarii expertus, & ab eodem in amicorum numerum adscitus, malam ei pro beneficiis gratiam retulit. Cum uxore enim ejus in adulterio deprehendebatur. Il- le autem infortunio isto minime turbatus, rem fecit generositatis & prudentiæ plenam. Nam adultero cessit uxore sua, & bonis, ut ea ratione legitimus esset Senator. Ipse vero (nullos enim ex uxore suscepit liberos) pa- tria relicta in Cariam & Lydiam profectus, vitam philosophicam amplexus est. Cum A- thenas venisset, Proclum audire voluit. Sed cum is luxum ejus ferre non posset, quod cum concubinis & consueta adhuc vitæ mol- litie venisse audivisset, Athenis digressus, a- liam philosophiæ rationem, Proclea sibi ac- commodatiorem, secutus est.

Ἰλάριος. Hilarius Phryx, sub Joviano Ro- manorum Imperatore vixit. Fuit autem vir non quidem doctrina celebris, sed Deus ipsi futurorum præscientiam impertiri videbatur. Quare præstantissimus vates habebatur.

Ἰλαρίων. [Nomen proprium.]

Ἰλαρός. Comis. Urbanus. Suavis. Appianus: *Hilari clamore & fausto applausu eum prose- cuti sunt, bonoque animo eum esse jusserunt.* † *Maxime vero eum decebat animi hilaritas.*

Ἰλαροῖς. Latius. Urbem latius oculis intuentes, dicebant se bono animo mortem expectare.

Ἰλαρώτερος. Accessu facilius. [Blandior.]

Ἰλας. Greges. Turmas. Ordines. Et Ἰλάρ-

⁵ καὶ τῇ ἀπαυδα βίῳ τῇ γυναικὶ συμβίω.] Eadem leguntur a- pud Photium loco paulo ante laudato.

⁶ ὡς δὲ σὺν ἡμετέροις αὐτῷ τῇ περὶ τὸν Προκλόν.] Photius loco ci- tato: ὅς δὲ Ἰλάριος, φιλοσοφῶν μὲν, ἐκδηλητὴς δὲ τῆς ἰσο- γαμίας ἡδονῆς, σὺν ἰσογὰμῳ Προκλῳ διδασκάλῳ.

⁷ Ἰλάριος, ὁ ἐκ Φρυγίας.] Articulum hunc a Suida descriptum esse ex Eunapii historia suspicatur Valesius ad Amm. Marcell. l. xxix. p. 381.

⁸ Ἀφορῶντες τῇ πόλιν ἰλαρῶς περὶ σπένδεσθαι.] Hoc fragmentum de promptum est ex Josepho de Bello Jud. l. vii. p. 965.

Appian. Fragm. Incont. Schweigh. III. 15.

χας. Ἰλη γὰρ ἡ συστροφή, καὶ ταῖς ὄχλῃς ἰπποῖς.

Ἰλλάς. τὸ ὄρνιθον. καὶ Ἰλλάσι, τοῖς δεσμοῖς.

Ἰλάσθητι. Ἰλέως με γένοιτο.

Ἰλάσκεισθαι. ἐξιλεῖσθαι.

Ἰλάσκον. 2. ὅτε τὸ αὐτὸν εἰλουῦται τόπον, ἢ ἐν κύκλῳ πλανῶν.

Ἰλασμός. εὐδυνία. παρότης. (ὕψιστος). εἴτε ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἰλαστήριον. 3. θυσιάζιον.

Ἰλεδανοί. οἱ δεσμοί.

Ἰλέος. ἡ κατὰ δυνάμιν τοῦ ὄφους. ὁ φάλαξ. (ἡ μάχη) δὲ καὶ ὄνομα νόσου ὅτε τοὺς ἵππους γινώσκουσιν.

Ἰλεων. παρών. καὶ Ἰλέως, τὸ Ἀττικόν, εὐμενής.

Ἰλεωτήριον. ἰλαστήριον.

Ἰλεύς. ὄνομα κύριον.

Ἰλλειν. συνέχευ.

Ἰλη. Σύστημα. Σύστροφῃ. ταῖς ὄχλῃς ἰπποῖς. κυρίως δὲ φερέσθαι. Μία δ' ἡ ἐκκλησία ἀνδρῶν Ἰλη τὸ ὑπασπιδίων κόσμον φερέτω. Σοφοκλῆς. καὶ Εὐνάπιος. Τότε δὲ Ἰλη τῇ κατὰ φερέσθαι ἰππέων ὥστε τοὺς ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας ἀπερράγη.

Ἰλήκοις. Ἰλέως καὶ εὐδυνίας γενεῶν. ἐν Ἐπιγράμματι. Ἰλήκοις, Διόνυσε, τῆς ἀμέλῃς χρεῖας.

Ἰλιάς. τὸ πλῆθος. Ἰλιάς κακῶν. ἐπὶ τῇ μετὰ τὴν κακῶν.

Ἰλιεῖοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἰλιγίαν. 4. ὅταν ὅτε τὴν καρδίαν πρόφως γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος. καὶ τοῦτο καλοῦσιν ἰλιγίαν καὶ ἰλιγίον τὸ πάθος. ἰτέον δὲ ὅτι ἐιλιγίῳ ἀφ' ἐξ ἑαυτοῦ ἰλιγίος δὲ, ἀφ' αὐτοῦ.

Ἰλιεύς. ὁ ἀπὸ τῆς Ἰλίας τῆς πόλεως. καὶ Ἰλιέων.

Ἰλίου. 5. Ἀθηνᾶ. ἡ παρ' Ἰλιεῦσι πτωχότης.

Ἰλίζω. ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἰλιον. 6. ἡ τῆς Φρυγίας πόλις. Ὅτε καὶ τοὺς Ἀργεῖους ἐπέχευεν, τὴν καὶ ταῦτα παρ' Ἑλλήσιν ἐχρη-

1 Ἰλιάς. τὸ πλῆθος. Representavi hic lectionem MSS. In prioribus enim Edit. minus recte excusum est Ἰλιάς, & Ἰλιάς, per unum λ. Vide paulo ante v. Ἰλιάς, ubi recte hanc vox per duo λ scripta est.

2 Ἰλάσκον. Sciendum est vocales η & ι, sepiissime apud Suidam confundi, & alteram pro altera poni; quod & hic factum. Nam pro Ἰλάσκον scribendum est Ἰλάσκον, ab ἰλάσκω; qua voce Homerus cum alibi usus est, tum etiam Il. B. 470. ubi de apibus inquit:

Ἄϊ πὶ κηλὶ περὶ μὲν πειμνίον ἰλάσκουσιν.

Scholiasia ad eum locum: Ἰλάσκουσιν. ὅτε τὸ αὐτὸν τόπον εἰλῶν; quæ est ipsissima interpretatio, quam & Suidas hoc loco affert.

3 Ἰλαστήριον. θυσιάζιον. Altare vocatur ἰλαστήριον, quia in eo offeruntur victimæ divini Numinis placandi gratia. In veteri autem Testamento ἰλαστήριον appellatum fuisse operculum Arcæ notum est.

4 Ἐκκλησία. Apud Sophoclem in *Ajace*, p. 76. unde locus hic sumptus est, recte legitur ἐκκλησία, i. e. ex tentorio.

5 Ἰλιγίαν. ὅταν ὅτε τὴν καρδίαν. Hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasia Aristoph. ad *Acharn.* p. 398.

6 Ἰλίου. Ἀθηνᾶ. Ἰλίου non erat cognomen Minervæ, sed

χας, ordinum ductores. Ἰλη enim est conglobata multitudo, & turma equitum.

Ἰλλάς. Funis. Vinculum. Et Ἰλλάσι, vinculis.

Ἰλάσθητι. Sis mihi propitius.

Ἰλάσκεισθαι. Placari. Propitium fieri.

Ἰλάσκον. Circa eundem locum conglobati versantur; vel, in orbem vagantur.

Ἰλασμός. Gratia. Clementia. Venia peccati. Reconciliatio.

Ἰλαστήριον. Altare.

Ἰλεδανοί. Vincula.

Ἰλέος. Serpentis latibulum, quod & φάλαξ vocatur. Significat autem & nomen morbi, quo equi laborant.

Ἰλεων. Propitium. Et Ἰλέως, Attice, propitius.

Ἰλεωτήριον. Propitiatorium.

Ἰλεύς. Ileus. Nomen proprium.

Ἰλλειν. Continere. Constringere.

Ἰλη. Multitudo congregata. Globus. Ordo equitum. Proprie ita vocatur phratia. Una vero virorum turma ex tentorio arma afferat. Sophocles. Et Eunapius: *Tunc autem equitum cataphractorum turma, quæ quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.*

Ἰλήκοις. Propitius, & benevolus sis. In Epigrammate: *Propitius sis, Bacche: tuam enim neglexi choream.*

Ἰλιάς. Multitudo. *Ilias malorum.* De magnis malis dicitur.

Ἰλιεῖοι. Ilibeni. Nomen gentis.

Ἰλιγίαν. [Vertigine laborare.] Quum [spiritus] circa cor in gyrum vertuntur, consequitur caligo: idque vocant ἰλιγίαν, & morbum ipsum ἰλιγίον, i. e. vertiginem. Sciendum autem, verbum ἰλιγίῳ per ei diphthongum, ἰλιγίῳ vero nomen per i scribi.

Ἰλιεύς. Iliensis. Qui est ex Ilio urbe. Et Ἰλιέων, Iliensium.

Ἰλίου. Minerva, quæ apud Ilienses colitur.

Ἰλίζω. Oculis innuo.

Ἰλιον. Ilium, urbs Phrygiæ. Tempore Argonautarum apud Græcos vaticinata est Sibyl-

festi, quod in honorem Minervæ ab Iliensibus celebrabatur. Vid. Meursi. *Græc. Fer.* v. Ἰλίου.

7 Ἰλιον. ἡ τῆς Φρυγίας πόλις. Ὅτι τὴν καὶ τὴν Ἀργ. Dubium non est, quin Suidas hunc articulum descripsit ex Joanne Antiocheno, non eo, cui cognomen est Malakæ, & qui hodie adhuc existat; sed altero, ex cuius libris deperditis Excerpta supersunt in Collectaneis Constantini Porphyri. a Valesio editis. Constat enim, scriptorem illum ex iisdem fontibus sua hausisse, ex quibus & Chronici Alexandrini auctor, itemque Cedrenus, & Joannes Malala; qui eandem historiam, si argumentum & sensum spectes, eodem prorsus modo referunt. Cedreni verba, p. 120. hæc sunt: Τότε καὶ τῶν τῆς Φρυγίας πόλεως Ἰλίου, ὁ Ἰλίου (lege Ἰλίου) ἔστι Γαυρυμῆδος πατήρ. Οὗτος δὲ πάλαις Τροίαν καὶ Ἰλίου φερέσθαι, & τὴν ἀστυνόμεναι εἰς τὴν ἰγκαισιμονίαν τῶν πόλεων ἀποκαταστήσας, & Μυκηνάων ἀνάσσειν. Ταῦτα δὲ ἐπὶ τῇ πόλει εἰρημίας αὐτῇ ἀφ' ἧς τὸ ἀντικατέστη. Ἡ δὲ τῶν πόλεων αὐτῇ εἰρημίας εὐχάρις ἐστὶν τῇ Διὶ, ἵνα καὶ δώκεν πύμνην εἰς Εὐρώπην. καὶ ἐπὶ αἱ πόλεις ἐπὶ τῇ πόλει, & Γαυρυμῆδος αὐτῇ ἀνδραγαθήσας, δώκεν τὴν εἰρήνην αὐτῇ. Τὰς πόλεις δὲ, δέλοι αἰσθῆναι, δύνανται ἀποκαταστήσας τὴν Γαυρυμῆδον, & τὴν μὴ αὐτῇ, οἱ δὲ ἰλίου ἵνα καὶ εὐχάρις ἐστὶν τῇ Εὐρώπῃ Διὶ. Ὅ δὲ Γαυρυμῆδος μάτιζο

βοῦν ἐμπελύντα, καὶ ἰλυοσπόμενον, ἕως τεθνήσκει.

Ἴλυοῖσι. Ἰαῖς καὶ Ἰαδύρεσιν. Ἐρπεταὶ δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφθεν.

Ἰμαῖν, καὶ ἰμεῖν. ἀντλεῖν. ἀνέλκειν. ἀνασπᾶν.

Ἰμάντες. λῶροι. δεσμοί. Ἰμάνη τε πολλὰ ξυ-
δεθῆναι ἐντειλάμενος ἐχάστω ἀνδρὶ.

Ἰμάντωσις. δέσις ξύλων, ἐμβυλλομένων ἐν τοῖς οἰ-
κοδομήμασι.

Ἰμάς. ὁ λῶρος.

Ἰμασεν. ἐμάστιξεν.

Ἰμάσθλιον. μάστιγας. ὅν' Ἐπιγράμματι Κόπλιον
9 ἅμα νηὶς ἰμάσθλιον.

Ἰμάσσω. πλήσσω. πατάσσω.

Ἰματίδιον. τὸ μικρὸν ἰμάτιον.

Ἰμαλισμένος. ἰμάτια ἐνδεδυμένος. 3 Ἰματισμένος,
καὶ ὠφρονοῦνται. 219 τοῦ ι.

Ἰμαλισμός. ἡ ἐσθῆς.

Ἰμβρασος. 4 ὄνομα κύριον.

Ἰμαῖον ἄσμα. τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλήσῃ λεγόμενον παρὰ
τὸ ἰμαῖν. οἱ δὲ, τὸ μυλωφεκόν. Καὶ πού τις ἀνὴρ ὕδα-
τηρὸν ἰμαῖον ἄσθ. Καλλίμαχος Ἐχάλη.

Ἰμαῖος. 6 ἡ ὀπιμύλιος ἄσθ. 219 τοῦ ι καὶ ὄνομα
κύριον.

Ἰμέρα. 7 ὄνομα κύριον.

Ἰμεραία. 8 ἡραῖς πρὸς καὶ πόλιν. Ἐκ δὲ τούτων
νόστοι καὶ προσφῶν σπερείου τὴν Ἰμεραίαν κατέχον.

Ἰμεραῖος. ὁ σπὸς τῆς πόλεως Ἰμέρας.

Ἰμέριος. 9 Ἀμεινίης ῥήτορος, Περσιάδος 7 Βιθυνίας,
Σοφιστὴς 78 ἐπὶ Ἰβλίου βασιλέως, ἀντιπαυδέν-
σας Προαερεσίῳ ἐν Ἀθήναις πρὸς τοῖς ὕψις ἐν γήρα.
10 ἔγραψε μελέτας.

Ἰμερία. 10 ποταμός.

Ἰμερόεντα. ἐρόσημα. λάμποντα. Ἐν Ἐπιγράμ-
ματι

Αὐτὴ "σοι Κυθήρεια τὸν ἰμερόεντ' ἀπὸ ματῶν
Κετὸν ἔδωκεν ἔχην.

καὶ Ἰμεροῖς, ὁ ὀπιθυμητός.

Ἰμερος. 11 ὀπιθυμία. Ἰμερος αὐτὸν εἰσήλθε 219
πυρὸς ἰδὲν Μάρκελλον νεκρόν.

Ἰμερτής. ὁ ὀπιθυμητής.

Ἰμερτός. χαλός. ἐπέρχεται. ποθενός.

Ἰμείρω. γενική. καὶ Ἰμείρωμαι, γενική, ὀπιθυμῶ.

1 Ἴλυοῖσι. παῖς κατ.] Forte legendum est Ἴλυοῖσι. Vide su-
pra v. Εἰλυθμός.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. l. vi. p. 549.

3 Ἰμαλισμένοι καὶ ὠφρονοῦνται.] Hæc sunt verba Evangelistæ
Lucæ, viii. 35. ubi narratur historia de homine, quem a malis
spiritibus Servator noster liberaverat.

4 Ἰμβρασος.] Sic dicta fuit Sāmus. Vide Stephanum.

5 Ἰμαῖον ἄσμα. τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλ.] Hæc deprompsit Suidas ex
Scholiasta Aristoph. ad Ranas, p. 273. ubi versus Callimachi
recte sic legitur:

Αἰδῶνός πεύ τις ἀνὴρ ὕδατος ἰμαῖον.

*Bovem in lutum delapsum, & ex eo eluctari co-
nantem, donec moreretur.*

Ἴλυοῖσι. Lustris. Latibulis. *Reptilia vero in
latibulis erant occultata.*

Ἰμαῖν, & ἰμεῖν. Haurire, sursum trahere.

Ἰμάντες. Lora. Vincula. *Cum unicuique vi-
ro imperasset, ut multis vinculis [eos] con-
stringerent.*

Ἰμάντωσις. Colligatio lignorum, quæ in ædi-
ficia conjiciuntur.

Ἰμάς. Lorum.

Ἰμασεν. Loris, vel flagris cecidit.

Ἰμάσθλιον. Flagellum. Scuticam. In Epi-
grammate: *Et simul remum, navis flagellum.*

Ἰμάσσω. Flagris cædo. Percutio.

Ἰματίδιον. Palliolum. Parvum pallium.

Ἰμαλισμένος. Vestibus indutus. Per i scri-
bitur. *Vestibus indutum, & sana mente
præditum.*

Ἰμαλισμός. Vestitus.

Ἰμβρασος. Imbrafus. Nomen proprium.

Ἰμαῖον ἄσμα. Cantilena, quæ canitur, dum
aqua hauritur; a verbo ἰμαῖν. Alii vero [sic vo-
cant cantilenam,] a molentibus cani solitam.
*Canit etiam alicubi vir aquam hauriens carmen
Himæum. Callimachus Hecale.*

Ἰμαῖος. Cantilena, quæ ad molam canitur.
Significat etiam nomen proprium.

Ἰμέρα. Himera. Nomen proprium.

Ἰμεραία. Himeræa. Quædam anus ita vocata.
Item, urbs. *Ob hæc igitur morbi & annonæ
penuria Himeram vexarunt.*

Ἰμεραῖος. Himeræus. Ab urbe Himera sic
dictus.

Ἰμέριος. Himerius, Aminia Rhetoris filius,
ex Prusiade Bithyniæ urbe, Sophista, sub Ju-
liano Imperatore vixit, & Athenis Proæresii
æmulus fuit, oculosque in senectute amisit.
Scripsit Declamationes.

Ἰμερία. Fluvius.

Ἰμερόεντα. Amabilia. Splendentia: In Epi-
grammate: *Ipsa Venus amabilem a mammis
cestum tibi gestandum dedit. Et ἰμεροῖς, de-
siderabilis.*

Ἰμερος. Amor. Desiderium. *Ipsum invasit
ardens desiderium videndi Marcellum mortuum.*

Ἰμερτής. Qui desiderat.

Ἰμερτός. Formosus. Amabilis. Desiderabilis.

Ἰμείρω, & Ἰμείρωμαι genitivo junguntur. Cu-

6 Ἰμαῖον ἄσμα. ἡ ἐπιμύλιος ἄσθ.] Vide Menagium ad Laertium l. i.
Segm. lxxxii.

7 Ἰμέρα.] Urbs Siciliæ; de qua Geographi.

8 Ἰμεραία. ἡραῖς πρὸς.] De ea vide supra v. Ἰερίαις.

9 Ἰμέριος. Ἀμειν.] De eo vide Eunapium.

10 Ἐγραψε μελέτας.] Declamationum Himerii argumenta & ti-
tulos habes apud Photium in Bibliotheca Cod. clxv. & ccxliii.

11 Αὐτὴ σοι Κυθήρεια 7 ἰμα.] Anthol. l. vi. p. 560. integrum
distichum sic legitur:

Αὐτὴ σοι, Κυθήρεια, 7 ἰμερόεντ' ἀπὸ ματῶν
Ἰνὸ λυσιτελεῖ κατὰ ἔδωκεν ἔχην.

I N

≠ Τὸ ἰμείζον τοῦ βίου καὶ φιλοζωῶν ἔστι μέγιστος ἀγαθίας
ἐπὶ σημείον καὶ κακίας.

Ἰμνιόν. τὸ ἀντλητόν. Ἰμνιά γὰρ τὸ ἔντλημα-
τὸ ὁρινόν. Ὁ δὲ Ἀδαροὶ ἐχέον, ἵνα ὁ Δάνυβος
ἐρρῇ ποταμός.

Ἰμνιά. Ὁ δὲ Φρέαρ, ἅτε ὀρεῖον ὄν, κοῖλον ἦν, καὶ
βαθύ, ὥστε δύν ἰμνιάς μακρῆς. Οἱ δὲ αὐτὸ τὸ ἀν-
τλητήριον. πρὸς τὸ ἰμνιά.

Ἰμνιά. Ὁ δὲ ἀντλητὴν ἀντὶ τοῦ μακρῆς χέεν ἀπὸ
τοῦ ὁρινός, δι' οὗ τὰ ὕδατα ῥέουσιν, ὃ καλοῦσιν ἰμ-
νιά.

Ἰμνιοτρόφος ἢ μέλη. Ἰμνιά καλεῖται τὸ ἀντλητή-
ριον τῆς Φρεάτων. Ἰμνιά δὲ τὸ ἄσμα. Ἰμνιοτρό-
φος δὲ, ἔντελος. Αἰετοφάνης.

Πόθεν Σινέλεξας ἰμνιοτρόφος μέλη;
Ἦν δὲ ἄσμα οἱ ἀντληταὶ Ἰμνιά.

Ἰμνία. γαμίζουσα. ἀντλῶσα.

Ἰνα. ὅπως. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀμοιότητος Ὀ-
κυνῆς, ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν. Καὶ Ἀρριανός. Ἰνα ὅπι-
μαχία τον τοῦ πείχους ἐφαίνετο, ἐστρατοπεδεύσατο. Ἰνα
δὲ, ἡ δύναμις, αἰσθητική, καὶ φιλοδοξία, καὶ ἐπισπᾶ-
ται ἀπὸ τῆς εὐθείας.

Ἰνα. τούτω ῥέον ἀντὶ τοῦ ἄν. Ἰνα ὃ μὴ ῥέζο-
μεν ὧδε.

Ἰνα. πύλις.

Ἰνα ὃ μὴ σε βάψω ὃ βάμμα Σαρδινιακόν. τετί-
ται, ἵνα μὴ σε ἐρυθρὸν ποιήσω τὰ βάμματι ματίξας.
οἷον, ἵνα μὴ σε φοινίξω. Νῆσος γὰρ ὅτι μερίτη ἡ Σαρ-
δὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ. ὅ γινόντ' ἐν αὐτῇ πορφύρεα
ἀλάφοροι, καὶ ὀξύτα. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μὴ
σοι πληγὰς ἐντέξω. ἐν Σαρδοῖ γὰρ ἡ Ἰταλίας βάμ-
ματα πυρρὰ γινέ.

Ἰνα μὴ Φάγη σκόροδα, μηδὲ κυάμους. τετίται, ἵνα
μὴ διχάσῃ, μηδὲ πολεμήσῃ. εἰς γὰρ τὸ πόλεμον ἔφερον
σκόροδα. οἱ δὲ ὁ διχάσας ἔτρωγον κυάμους, ἵνα μὴ
κοιμηθῶσι.

Ἰνάσσω. ἢ ἰσχυρὸν παρέχω.

Ἰνάχον ἄν. τὸ τοῦ Ἰνάχου.

1 Ὁ δὲ Ἀδαροὶ ἐχέ. Hoc exemplum nihil ad v. Ἰμνιόν facit.
2 Ἰμνιά. In MS. Paris. A. vox hæc per ω scripta est, ἰμνιά;
ut & voces sequentes ἰμνιοτρόφος, & ἰμνιά.

3 Ἰμνιά. ἀντλητόν. ἀντ. Hunc articulum in sedem suam re-
posui, qui in prioribus Edit. post vocem sequentem, contra lite-
rarum seriem, collocatus est. Descripsit autem ista Suidas ex
Schol. Aristoph. ad Ecclesiaz. p. 734, ex quo patet, legendum
hic esse ἰμνιά ἀντλητόν, id est, (quod salvo aurium honore di-
cere liceat) funem quasi cacare.

4 Ἰμνιοτρόφος μέλη. Ex Schol. Aristoph. ad Ranas, p. 272.
(180. Ed. Bas.) ut Portus monuit.

5 Ἀρριανός. De Expedis. Alex. M. l. iv. p. 293.

6 Ἰνα μὴ ῥέζομεν ὧδε. Hæc sunt verba Homeri Il. H. v. 353.
ut a Porto etiam observatum fuit.

7 Ἰνα μὴ σε βάψω βάμμα. Senarius hic legitur apud Aristoph.
Acharnens. p. 376. (166. Edit. Bas.) ut Portus monuit.

8 Βάμμα Σαρδινιακόν. Si tinctura hæc nomen accepit
ab Insula Sardinia (ut Scholiasta Aristophanis & Suidas statuunt)
appellanda est βάμμα Σαρδινιακόν, vel, ut in MS. Paris. A. scri-
ptum est, Σαρδινιακόν: sin a Sardibus, urbe Lydiæ, vocari debet
βάμμα Σαρδινιακόν, ut legitur apud eundem Aristophanem in

I N

II 7

pio. Desidero. Vita amore teneri, a nim
maxime humilis & ignavi signum est.

Ἰμνιόν. Haustum. Ἰμνιά enim significat
funem haustri. Avari autem iuverunt eo, ubi
Danubius fluvius fluebat.

Ἰμνιά. [Funis haustri.] Puteus autem, ut-
pote in monte situs, cavus erat & profundus;
unde longo fune ad aquam hauriendam opus
erat. Quidam vero ipsum vas, quo aqua
hauritur, sic appellari ajunt. Ab ἰμνιά, ἰμνιά.

Ἰμνιά. Ventrem exonerare. Longum ca-
care. Translatio ducta est a fune haustri,
quem vocant ἰμνιά.

Ἰμνιοτρόφος μέλη. Cantilenæ, quæ canun-
tur ab eo, qui aquam haurit. Ἰμνιά voca-
tur haustum puteorum. Ἰμνιά vero ipsa can-
tilena. Ἰμνιοτρόφος vero [hic significat] vi-
lem hominem. Aristophanes: Unde collegisti
triviales has cantilenas? Ἰμνιά erat cantilena,
quæ ab iis, qui aquam hauriebant, cani solebat.

Ἰμνία. Onerans. Hauriens.

Ἰνα. Ubi. Antiphon in Oratione de Con-
cordia: Tergiversari, ubi tergiversari non o-
portet. Et Arrianus: Ubi muri pars oppug-
natu facilissima esse videbatur, illic castra posuit.
Ἰνα autem, [significans] vim, potentiam, est
accusativus, qui circumflectitur & tenuatur:
a recto Ἰς.

Ἰνα. Hac particula utuntur [Poetæ] pro ἄν.
Nisi fecerimus ita.

Ἰνα. Ina. Urbs.

Ἰνα μὴ σε βάψω β. Ne te tingam tinctura Sar-
donica. Id est, ne te rubro colore inficiam fla-
gris credens; sive, ne te cruentem. Sardinia e-
nim est insula maxima, prope Italiam sita; in
qua excellentes & intensissimi coloris purpuræ
gignuntur. Sensus igitur hic est, ne tibi pla-
gas infligam. In Sardinia enim Italiæ vicina
[lanæ] rubro colore tinguntur.

Ἰνα μὴ Φάγη σκ. Ut nec allia, nec fabas come-
dat. Hoc est, ut neque jus dicat, neque militet.
Milites enim in bellum allia secum ferebant:
Judices vero fabas edebant, ne dormirent.

Ἰνάσσω. Vires præbeo. Robur addo.

Ἰνάχον ἄν. Urbs Inachi.

Facit, p. 710.

Ἦν οὐκ ἔστι φησὶ εἶναι βάμμα Σαρδινιακόν.

Utram ergo sententiam eligeris, lectio vulgata Σαρδινιακόν stare
non potest.

9 Ἰνόν. Ὁ δὲ ἐν αὐτῇ πορφύρεα ἀλάφοροι καὶ ὀξύ. Portus hæc ita La-
tine reddiderat: Nascentur enim in ipsa varia & acutissima, vel velo-
cissima purpura; qua versione nihil est puerilius. Διάφοροι enim
hic non significat varia, sed excellentes, præstantes, optimæ; & ὀξύ-
ταται, valde clara, vel splendida. Colorem enim intensum &
clarum Græci vocant ὀξύ, vel πλεονάζει; cui opponitur color σκο-
πινός & ἀμυρανός, ut pluribus docet Salmasius ad Solinum, p. 244.

10 Δικασταὶ δὲ ἔτρωγον κυάμους, ἵνα μὴ κοιμῶνται. Hæc quidem jo-
dularia sunt. Vera autem ratio proverbii hujus est, quod Judices
olim apud Athenienses ante inventum calculorum usum fabis in
suffragiis ferendis uterentur. Hinc ii, qui jus dicendo victum si-
bi quærebant, a Comicis facete vocabantur κυάμοφάγοι, i. e. fa-
bas edentes; & κυάμους φαγεῖν ab iisdem dicebatur pro judicis mu-
nere fungi, vel, jus dicere. Vide Scholiastam Aristoph. ad Equi-
tes, p. 290. & Suidam infra v. Κυάμοφάγοι.

11 Ἰνάσσω. ἢ. παρέχω. Vide Hesychium, qui vocem hanc ali-
ter exponit.

¹Ἰνδακος. ὄνομα κύριον. ἤκμαζε δὲ ἐπὶ Λέοντος, τῷ μὲν Μαρκιανὸν βασιλέως λαμπρῶς τὸ πόλεμον, καὶ τοῖς ποσὶ λήσασθαι δυνατῶς τοσὺν χρόνον δὲ τὸ δρεῖν ἀμείνων, καὶ ταχυτῇ ποδῶν ἀφ' ἑαυτοῦ. Εὐχίδου γὰρ, καὶ Ἀστωπόδ, καὶ Χρυσομάζου, καὶ Ἐχρίωνος, καὶ εἴ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ὠκύτη διεδοήθη, ὠκύτερος ἢ αὐτοῦ. Οὗτος γὰρ ἐξεφάνετο ὁδεύων, καὶ ἠφανίζετο αὐτῇ, οἷά τις ἀστραπὴ, καὶ κρημνῶν οὐ πρέχοντι μάλλον ἢ πετομένη εὐκλῆς. ἢ γὰρ κέλδυσον ἀνὴρ δὲ ἵππων ἀμοιβῆς αὐθημερόν οὐκ ἔδιδε δόξασαι, τοῖς ἰδίῳ αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζοντο ἀναλγῆτος ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματιος Χέρως ἀφ' οὗ μᾶς ἐφοῖτα ἐς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ πάλιν τῇ ἐξῆς ἐς τὸ ῥήθην εὐέλκετο Φρύγιον. Ἐν δὲ τούτῳ αὐτῇ μὴ ἀναπαύλης δέομαι, ἀφ' οὗ μᾶς ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγένετο Ἰσαυρίας.

²Ἰνγερούσια. ὡς ἔχει Ῥωμαῖοις τὸ τοῖς ἀσθενέσι δίδουσαν τροφὴν, ὃ οὐτε ζῆν, οὐτε ἀπὸ γῆρας ποιῇ.

³Ἰνδαλλεται. καὶ φαίνεται. ὁμοιοῦται.

⁴Ἰνδαλματα. φαντάσματα. οὐρα. ἅπερ μὴ παρόντα ὑπονοεῖ τις. ὁμοιοῦματα. ἀπεικονίσματα. Αἰλιανός. Ὁμοίως οὖν Ἰνδαλματος ἱεροῦ, ὅναρ ὁπίσθια, λέγει ποίησασθαι μετὰ βόλῃ βίβλιν.

⁵Ἰνδικλῶν, καὶ Ἰνδικλῶ λέγει.

⁶Ἰνδοί. ἔθνος βάραβαρον. Κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἦσαν αὐτοῖς σημεῖα τῶν ἱππέων καὶ ἐκείνῳ χιλιῶν, δράκων ἐπὶ κράματος ἀνατεταμένῳ, οὗ δρεῖν μὴ ἢ κεφαλὴν πεπνυγμένῳ, ὡς ἐπὶ τῶν ὀδόντων, καὶ ἔχοντα κράματος ἀπειλῇ ἐχόντῳ. Τὸ δὲ ἄλλο ὥμα ὁ σκευαυφονῶν, ἐς τε μήκος, καὶ βάθος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς χροίας, ἐς ἀληθινὸν δράκοντα. τοῦτο φέρων ἵππεὺς, μετὰ τὴν ἐς τὴν ἀέρα τὴν κράμακα, ῥύμη τὴν ἵππων διάκην, καὶ ἐμπλήν μὲν, ὥσπερ εἰκὸς, ἐλαυνόμενον βίβλιν τὸ πνεῦμα. εἰλούμενον δὲ οὗ τοῖς κέλποις τοῦ κοίλου ὑφορῶν, καὶ διέξοδον εὐρεῖν ἀφ' οὗ τὸ τετραγώνον οὐ δυνά-

⁷Ἰνδακος. Indacus. Nomen proprium. Floruit sub Imperatore Leone, Marciani successore: vir insigni audacia praeditus, & cursu valens; quique manum sinistram agiliorem habebat dextra, & pedum velocitate praestabat. Fuit enim Euchide, & Astopo, & Chrysomazo, & Echione, & si quis alius ob pedum velocitatem celebratur, velocior. Hic cum iter faceret, simul ac apparuisset, illico ex conspectu rursus auferebatur, instar fulguris, per praecipitia non currenti magis quam volanti similis. Quam enim viam alius quisquam equis subinde mutatis uno die conficere non poterat, eam suis ipsum pedibus absque ulla molestia emetiri posse affirmabant. Nam a castello Chereo uno die Antiochiam currebat, & postmodum in eodem castello rursus reperiebatur. Hinc porro, nulla indigens requie, Neapolin Isauriae uno die ire valebat.

⁸Ἰνγερούσια. Ingrusia, apud Romanos [vocatur] cibis quidam, agris dari solitus, qui nec vires tribuit, nec mori finit.

⁹Ἰνδαλλεται. Videtur. Apparet. Similis est.

¹⁰Ἰνδαλματα. Phantasmata. Somnia. Imaginationes rerum absentium. Simulacra. Species. Aelianus: Species igitur sacrae imaginis, per somnium adstans, jubet eum vitae rationem mutare.

¹¹Ἰνδικλῶν, & Ἰνδικλῶ, utrumque dicitur.

¹²Ἰνδοί. Indi. Gens barbara. Horum equitibus in bello pro numero turmarum millenariarum erant vexilla, Draco scilicet in pertica extensus, cujus caput erat argenteum, dentibus extertis, & rictu minitabundo: reliquum vero corpus, ex serico contextum, longitudine, & profunditate, & coloris varietate, verum Draconem referens. Hoc vexillum ferens eques, pertica in aerem sublata, impetu concitat equum, & ventus, ut credibile est, magna vi impulsus [in Draconem] incidit; in cujus cavo sinu dum rotatur, nec propter [laterum] densitatem transitum invenire potest, in aere

¹ Ἰνδακος. ὄν. κύριον. ἤκμα. Hunc articulum descripsit Suidas ex aliquo historicorum, qui nunc interciderunt, (forte ex Johanne Antiocheno, vel Malcho) quoniam in nullo scriptorum, hodie extantium, Lector ista reperiet.

² Ἰνγερούσια. De voce hac barbara vide Meursium in Glossario, Vossium de Vitiis Serm. l. 111. c. 111. Casaub. ad Athen. l. vi. c. 20. & Gatakerum in Adversariis Postumii, c. 11. p. 500. cujus verba hic adscribam: "Ἰνγερούσια quid sit, ariolari vix possum. Fortasse ἱεσουλὰ fuerat: occurrunt enim apud auctorem illum (Suidam) foedissime depravata non pauca; & Latina quoque vocabula non infrequentia. Jusculis autem tenuioribus refici ut plurimum aegrotos, norunt etiam laborantibus assidere solite mulierculae. Addam alteram conjecturam. Quid si Ἰνγερούσια fuerit? non Latinum quidem illud, sed Graeco-barbarum. Sic enim Glossae Graeco-barbarae: Ἀναρῆσι, μάζα, σημεῖα, χεῖμα, παννίδα. Annon agnoscis statim Gallum grm, unde nobis Anglis gruel, & Water-gruel; Italum Panada: quorum utroque vocabulo sorbitiunculae genus quoddam designatur, quae infirmis praeberi consuevit. Γεῦμα ergo, in praefixo, Ἰνγερούσια, & vel vocabuli deflexione, vel descriptoris vitio, Ἰνγερούσια. Atque haec quidem suspiciones meae fuerint; a quibus haud invitum discesserim, si quis certius aliquid aut melius suggererit. Hæc Gatakerus: cujus conjecturas uti nec absque examine amplectendas, ita nec temere dampnandas censco.

³ Τὸ πῶς ἀσθενέσι δίδωται. σπῖον, ὃ ἔστι ζῆν, ἔστι δὲ πῶς ποιῇ. Respexit Suidas, vel si quis alius est notæ hujus auctor, ad verba illa Demosthenis in Olynth. 111. p. 14. Ἰσως δὲ, ἴσως, ὃ ἀνδρῶν

Ἀθηναῖοι, πλείον πῶς μὴ κατασκευάζειν ἀναρῆσι, καὶ (lego ei) πῶς πῶς λαμβάνειν ἀπαλαγμένην, ὃ πῶς ἀσθενέσι πῶς ἵαται σπῖον διδομένην ἵσως. ὃ ἔστι ἵππον ἐκείνην ἐπὶ τῇ δόξησιν, ἔτ' ἀπὸ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ. ὃ ἔστι. i. e. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum aliquod & magnam bonum consequemini. talibus lucellis repudiatis, quæ cum cibis, quos dant aegrotis medici, conferri possunt. Etenim nisi illi neque vires augent, neque emori patiuntur, &c. Hanc ῥῆσιν Demosthenis propter elegantiam multi veterum scriptorum vel laudant, vel imitati sunt. Athen. l. vi. c. 20. p. 270. Κατὰ τὴν Παιανίαν ῥῆσιν, τοῖσιν πῶς μὴ ἀπαλαγμένην, ὃ μὴ ἵππον ἐπὶ τῇ δόξησιν, μὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ. i. e. Tales cibos capiamus, qui, secundum Oratorem Paaniensem (i. e. Demosthenem) neque vires conciliant, neque mori sinunt. Dio Histor. l. LVIII. narrat, Tiberium Romano cuidam nobili, in custodia detento, exhiberi curasse dictam τοιαύτην καὶ τοιαύτην, ὥστε μὴ πῶς ἵππον καὶ ῥῆσιν παλαγμένην, μὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ. Hieronymus in caput IV. Ezechielis: Qui cibis & potibus, juxta inclitum Oratorem, non vires tribuit, sed mortem prohibet. Philostratus in Vit. Apoll. l. vii. p. 353. Ἀναδιδύει λόγον ἡμῶν, ὃ δὲ ἵσως πῶς ἵαται σπῖον. ὃ ἔστι ἵππον ἐπὶ τῇ δόξησιν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ. i. e. Docebo vos doctrinam, medicorum cibis prorsus dissimilem. Nam & vires vobis conciliabit, & mori non sinet.

⁴ Ἰνδικλῶν, καὶ Ἰνδοί. Vide Ducangium in Glossario Graeco.

⁵ Κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἦσαν αὐτοῖς. Integrum hoc fragmentum legitur etiam infra v. χιλιῶν.

⁶ Σημεῖα καὶ χεῖμα. Infra v. χιλιῶν, minus recte legitur συγμικτός.

χίλον, κυμαίνῃ τε εἰς τὸν αἴρα, ἢ μετεωρίζον τὸ ποι-
κίλον ἤτριον, πάσας ἐλίσσῃ βροχάς, ὥσπερ ὁλόος δρά-
κοντα ἀληθινῶν.

Ἰνδοί. οὔτε ῥάμασι, οὔτε λήμασι ζυγμάχου-
σαν χῆ. ῥάμασι τῶ βασιλεῖ. οὐ γὰρ ὅσον αὐτοῖς πο-
λεμῶν πρὸς ἄνδρας ἀδικημένους.

Ἰνές. νεῦρα. καὶ ἡ δοτικὴ τῆς πληθυντικῆς, Ἰσί.

Ἰν' εἰδῆς. ἴνα μάθῃς. εἰδῶ, θεωρησάμενος. ἴν' εἰ-
δῆτε. ὅπως μάθῃτε. ἢ Ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῶν
δώσει δίκην οὐκ ἐς μακρὰν, ἴν' εἰδῆς, οἷός ἐστι πρό-
πος ἀνδρῶν ὁξυθύμων τε, καὶ δικάων, καὶ ἢ βλε-
πόντων χερδάρια.

Ἰνίον. ἀπὸ τ' ὅ ἐκκεφάλαιον βάσιος ἐπὶ τῷ πλα-
τείᾳ νεῦρα, ἀ δὴ τ' ἰχθυὶ ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ.

Ἰνίς. ὁ νέος. ὁ υἱός.

Ἰνίς. ὁ τοῦς ἐτέροις. καὶ Ἰνίς, χῶρα.

Ἰνοῦς ἄχ. αὐτὴ δύο παῖδας ἔχει, Λεάρχον, καὶ
Μελικέρτιον, οἱ κατελοξέυθησαν ὑπὸ Ἀθάμαντος. ὕ-
περον δὲ ἐκλήθη Λευκοθέα.

Ἰνώ. ὄνομα θεᾶς.

Ἰνωπός. ὄνομα τόπων, ἢ ποταμῶν.

Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ χερσὶν ἔχουσα, βαῖθ' ἔς
οἴκους.

Ἰνωψ. ὄνομα κύριον.

Ἰνοί. ὁι κολοβοὶ τῆς ἰσῶν. Νάνοι δὲ, οἱ κολο-
βοὶ τῆς ἀνθρώπων. καὶ ἢ νανοφυῖς. Ἰνοὶ κρεμασμένη
πρὸς ποδῶν. Εὐεπίδης.

Ἰζαλός. πηδηκός. ὅς ἐστι Ἐπιγράμματι.

Ἰζαλόν. εὐσκαρμόν, λόχμιον ὑλοδάττα,

Πανὶ Φιλοσκοπέλῳ λάσιον ὄρεα, ὡρῶνα Χαι-
κλῆς

Κνακὸν ὑπηνήσαν τόνδ' ἀνέθηκε τράχον.

Καὶ αὐτῆς

Πρόθε' ἢ μὲν ἀγεαύλοιο ἀφ' ἑταίρου ἰζάλει
αἰγὴς

Δυσὶν ἢ ἐπὶ χώροις ἐτερόμην πετάλοις.

Ἰζε, καὶ Ἰζον. Οἱ δ' Ἰζον κοίλῳ Λακεδαι-
μόνα.

Ἰζυτῆς. ἰζυλκός. ὁ δὲ ἰζυτὸς τοὺς ὄρνεις θηγῶν, ἢ
τοὶ κόλλης πινός.

1 Μιτωρίζον τὸ ποικίλον ἢ τρι-
πύλον. ἢ τρι-
2 Οὐπὶ σῶμασι, ἢ πρὸς τῶν. Sic ex 2 MSS. Parif. locum hunc
restitui. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ὑπὶ σῶμα-
τι, ἢ πρὸς τῶν.

3 Ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῶν δώσει δίκην οὐκ ἐς μακρὰν
οὐκ ἔτ' ἐς μακρὰν, ἢ εἰδῆς, οἷός ἐστι πρό-
πος ἀνδρῶν, ὁξυθύμων, ὁ δικάων, καὶ βλεπόντων χερδάρια. P.

4 Βλεπόντων χερδάρια. Id est, acre tumentium, sive θρυμνύμενα,
ut Scholiasta exponit.

5 Τὸς ἐτέροις. Puto legendum esse τὸς νεώτερος. Ἰνίς enim
significat νεός, ut ex Grammaticis constat.

6 Ἰνίς ἄχ. Vide Zenobium Adag. cccxxviii. qui de pro-
verbio hoc prolixè agit.

7 Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ καὶ. Hexameter iste est pars Epigramma-
tis in Dianam, hactenus inediti, quod ex Anthologia MS. inte-
gram hic subijciam:

fluctuat, & variegatum vexillum in sublimè
elatum variis conversionibus agitatur, ut pene
veri Draconis tractus exprimantur.

Ἰνδοί. Indi neque corporibus, neque pecu-
niis in bello Regem adversus Romanos ju-
verunt. Nefas enim ipsis est bellum gerere
contra viros, quibus injuria illata est.

Ἰνές. Nervi. Et dativus pluralis Ἰσὶ, Nervis.

Ἰν' εἰδῆς. Ut scias. Ut intelligas. Εἰδῶ, scio,
cum circumflexo [scribitur.] Ἰν' εἰδῆτε, ut
discatis. Sed horum quidem [facinorum] no-
bis brevi dabitur poenas, ut intelligatis, quale
sit ingenium virorum iracundorum, & justo-
rum, & nasturtia cernentium.

Ἰνίον. Occiput a cerebri basi ad latos ner-
vos [extenditur,] qui robur nostrum conti-
nere creduntur.

Ἰνίς. Juvenis. Filius.

Ἰνίς. Juniores. Et Inis, regio.

Ἰνῶς ἄχ. Dolores Inonis. Hæc duos ha-
buit filios, Learchum, & Melicertam, qui
sagittis confixi fuerunt ab Athamante. Po-
stea vero vocata fuit Leucothea.

Ἰνώ. Ino. Nomen Dæ.

Ἰνωπός. Inopus. Loci, vel fluvii nomen.
Ablue in fluvio Inopo purum corpus, & do-
mum intra.

Ἰνωψ. Inops. Nomen proprium.

Ἰνοί. Equi pusilli. Nani vero vocantur ho-
mines pusilli. Et νανοφυῖς [nanorum statu-
ram habentes.] † Inoni suspensa ante pedes.
Euripides.

Ἰζαλός. Crebro saltans. In Epigrammate:
Saltatorē, celerī; sylvestrē, in sylvis degenti
Pani scopulorum amanti ad collem arbori-
bus opacum Charicles
Fulvum & barbatum hunc dedicavit hir-
cum.

Et rursus.

Ante quidem per pilos agrestis, & crebro
saltantis capræ,

Duobus in locis coronabar foliis.

Ἰζε. Venit. Et Ἰζον, venerunt. Illi vero
venerunt cavam Lacedæmonem.

Ἰζυτῆς. Auceps. Qui visco, sive glutine
quodam, aves capit.

Ἀρπύγῃ, Δάκτον ἔχουσα & Ὀρτυγίαν ἐρριόσαν,

Τόξα μὲν οἷς ἐλαπύς ἀγὰρ δόξεν Χαικλῆν.

Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ κατὰ χερσὶν ἔχουσα, βαῖθ' ἔς οἴκους

Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ κατὰ χερσὶν ἔχουσα, βαῖθ' ἔς οἴκους

Diana Delum tenens, & Ortygiam amabilem,

Arcus castos in gremium Charitum depono.

Corpusque purum in fluvio Inopo ablue, adeoque intra,

Ut Alcetia a gravibus partus doloribus liberares.

8 Ἰνοί οἱ κολοβοὶ τῆς ἰσῶν. Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves, p.
683. ubi pro ἰνοὶ legitur ἰννοί. Vide etiam infra v. Νάνοι, &
Eustathium ad Il. A. p. 834. ubi Suidam laudat, & in ejus Lexico
reperiri ait vocem ἰννοί, ad hunc ipsum locum procul dubio re-
spiciens.

9 Νανοφυῖς. Vide infra v. Καρκαῖος.

10 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. l. vi. p. 574.

11 Πρόθε' μὲν ἀγεαύλοιο ἀφ' ἑταίρου ἰζάλει

12 Δυσὶν ἐπὶ χώροις. In Anthol. loco laudato minus recte le-
gitur διὰ ἐπὶ χώροις.

Ἰζυτῆς

Ἰξιονίδης. Σπὸ Ἰξίου.

Ἰξιδες.

Ἰξίων. Οὗτος ἠγάδη τὴν Ἥρα. ἡ δὲ παρὰ τὴν γάλῃ τῷ Διὶ, ὅς βεβηθεὶς τοῦτο γινώσκων ἐξομοιοῦ νέφελιν τῇ Ἥρᾳ, καὶ ἐτίθει. ὁ δὲ Ἰξίων μίγνυται αὐτῇ. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς κολάζει αὐτὸν ποταμῷ Ἀφεινῶν ἀεὶ Φεγομένην καὶ ἀνακυκλῶμεν.

Ἰξιος. ποταμός.

Ἰξός. ὃ ἔστιν εἰς ἀρεθυστὴν πηλῶν.

Ἰξυό. τὴν ὀσφυῖ. Ἐπὶ ἰόνι ψυχόμενον χιλὰς τε καὶ ἰξυάς. τὰ τέτι τὸ ῥάχιν. καὶ αὐτῆς.

Ἐκρεῖς. εὐταρσίου δὲ ἰξυός, ἀρχαί, μολπῶν, Τέτις, οἰονόμοις τεπνότερον χέλυ.

Ἰόδακχος. ὄνομα κύριον.

Ἰόδας. Λιθύνης καὶ Μαυροσίας ὁ βασιλεὺς, ὃν λαβόντες καὶ μαθηγώσαντες ἐπὶ μωθῶσαν οἱ Ῥωμαῖοι οὐ μὴν ἀνείλον, ἀλλὰ τὸ παίδθον. ὡς δὲ ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ τὴν Κλεοπάτρας θυγατέρα Σελήνην, ὡς ἐν τῇ Καίσαρος Γαίᾳ γεννημένην ἐπεποίητο, γυναικα εἰλήφ. συνήμαζε δὲ αὐτῷ Δίδυμος ὁ Χαλκέντερος, ὁ καὶ πολλὰ γράμματα αὐτοῦ. Ἐγραφε πάνυ πολλά.

Ἰοδάτης. ὄνομα κύριον. ὁ πατήρ Σθενεβοίας, ὃς ἐπεβάρη γράμματα Προίτη, ἀνελεῖν τὸν Βελλεροφόντην.

Ἰοδιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὀρθόδοξος, ὃς ὀπιμέλειαν καὶ φροντίδα πολλὴν ἐποιεῖτο τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τοὺς ἐξορίους ἐπισκόπους πάντας ἀνέχεσθαι, τῷτε ἀγίῳ Ἀθανασίῳ ἐπέτειλε τὴν ἀμωμήτην πίστεως ἐν ἡρώδῳ αὐτῷ ζητῶναι τὴν ἀκρίβειαν. ὁ δὲ ἀπέτειλεν ἑπιστολὴν πλήρη ὀρθοδοξίας. * Οὗτος μὲν Ἰουλιανὸν ἤρξεν ὃς ἠνίκα Ἰουλιανὸς αἵρεσιν τοῖς στρατοῦσιν ἐτίθη, θύειν ἢ σπορατεύεσθαι, μᾶλλον τὴν ζώνην σποθεῖν ἐβούλετο. ἐλθὼν δὲ ἐς Νίσειον, πόλιν πολυάνθρωπον, δύο μόνον ἡμερῶν ἐξέλειψεν αὐτῇ, ὅσα παλαιῶν γράμματα, κατὰ τὴν ἀλυσιν, τοῖς οἰκοῦσι μηδενὸς μετὰ τοὺς ἡ λόγους φιλανθρώπων, ἢ παλαιῶν ἀγαθῶν. ἀνθρώπος οὐδὲ χρηστὴν οἰκίαν, ἀλλὰ ἀλλὰ τὴν πατρὸς δόξαν ἐς τοῦτον ἀρχὴν παρὰ τῶν. Ἦν μὲν

1 Ἐπὶ ἰόνι ψυχόμενον. χιλὰς τε καὶ ἰξυός. Hæc decerpta sunt ex Epigrammate inedito in bubulcum, qui tauri in se ferociter irrucens cornu ictu clavæ fractum, & a capite avulsam, ex pyro silvestri suspenderat. En tibi integrum Epigramma ex Anthologia inedita.

Τὸ Σάων τὸ δῖπλον κόλον κίρας Ὀμήρου κίρας
Βυβλῶν τὸν κλάον ἀπὸ κίρας,
Ὅππῃ μιν κινῶν πὶ καπνῷ, λαοῖς πὶ χαρῶν,
Ἐξ ὁρίων πρὸς τὸν φερόμεν ἔπ' αἰῶνι
Φησὶ μὲν χιλὰς πὶ ἰξυός. αὐτῶν ὁ βύπιν,
Ἀπὸ καὶ πρὸς αἰῶνι. ὁ δὲ ῥοπήλιν
Γυρῶν ἀπὸ κίρας βόας κίρας. καὶ δὲ μιν αὐτῶν
Ἀχρεῖς ἐν μύκῃ πρὸς κίρας.

In Hexametro primo Σάων est nomen proprium bubulci, in quem Epigramma hoc compositum est. Distichum secundum sic vertes: Cum eum (taurus rascens) in locis praruptis, & ad opacas torrentium ripas, ex monte c/nspexit in litore fluvii scalpentem, &c. In Hexametro tertio ψυχόμενον, scalpentem, magis placet, quam quod Suidas hic habet ψυχόμενον, i. e. refrigerantem. Ibidem pro ἰξυός lego ἰξός. i. e. καλὰ μὲν ἰξυός, ut Grammatici interpretantur, sive calamos aucupatorios. In Pentametro tertio pro καὶ πρὸς αἰῶνι, quod manifeste corruptum est, Suidas v. Βύπιν legit καὶ πρὸς αἰῶνι, quod rejiciendum non est. Forte tamen verius est, legi debere καὶ πρὸς

Ἰξιονίδης. Ixionis filius.

Ἰξιδες. Viscosum.

Ἰξίων. Ixion. Hic Junonem amavit. Illa vero Jovi rem indicavit: qui cum hoc cognoscere vellet, nubem Junoni similem fecit, eamque Ixioni objecit; cum qua ille coivit. Quare Jupiter iratus, eum supplicii loco in rota, quæ identidem circumagebatur, distendit.

Ἰξιος. Ixirus, fluvius.

Ἰξός. Viscum, quo utuntur [aucupes] ad capiendas aves.

Ἰξυό. Lumbum. In littore refrigerantem chelas & lumbos. Et rursus: Canebas per ile latis alis tectum, canora cicada, cantilenam, pastoribus suaviorem testudine.

Ἰόδακχος. Jobacchus. Nomen proprium.

Ἰόδας. Juba, Lybiæ & Mauritanix Rex, quem Romani captum, & virgis caesum, in triumpho duxerunt: non autem occiderunt, ob eruditionem. Vixit sub Augusto Cæsare, & Cleopatraz filiam Selenen, quam ex C. Cæsare natam adoptarat, uxorem duxit. Scripsit permulta. Eodem, quo ille, tempore floruit Didymus, Chalcenterus dictus, qui multa contra ipsum scripsit.

Ἰοδάτης. Jobates. Nomen proprium. Sthenobææ pater, ad quem Proetus de interficiendo Bellerophonte literas dedit.

Ἰοδιανός. Jovianus, Romanorum Imperator orthodoxus, qui magnam curam gessit Ecclesiarum, & omnes Episcopos, qui erant in exilio, revocavit. Idem ad S. Athanasium scripsit, ut accuratam sinceræ fidei formulam, scripto mandatam, secum communicaret. Ille vero ipsi misit epistolam orthodoxæ doctrinæ plenam. † Hic post Julianum imperavit: qui, cum Julianus militibus aliquando optionem daret, ut aut Diis sacrificarent, aut militia abirent, cingulum deponere maluit. Idem, cum Nisibin venisset, urbem incolarum multitudine abundantem, biduum tantum in ea commoratus, omnes opes suas absumpsit, incolasque nec benigno sermone, nec ullo beneficio profectus est: vir non propriæ virtutis causa, sed ob paternam gloriam ad tantum fa-

γλας, i. e. terribiliter. In Hexametro ultimo ἀπὸ κίρας significat a capite avulsit, decussit, separavit; vel τὸ καὶ κίρας ἀπὸ κίρας, ut exponit Suidas v. Ἀπὸ κίρας, ubi hæc ipsa Epigrammatis verba exempli loco adducit.

2 Ἐκρεῖς εὐταρσίου. Distichum hoc depromptum est ex Antholog. l. III. p. 302.

3 Ὅς ἐπὶ τῇ γυναικὶ Προίτῃ. Historiam hanc de Proeto & Bellerophonte pluribus narrat Homerus Il. Z.

4 Οὗτος μὲν Ἰουλιανὸν ἤρξεν. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripsit Suidas ex Johanne Antiocheno, ut patet ex Excerptis, quæ ex illo auctore hodie adhuc supersunt in Collectaneis Constantini Porphyrog. a Valesio editis, p. 845. Ibi enim nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, ἀπὸ κίρας etiam existant; quædam vero brevius ibidem leguntur, nonnulla etiam prorsus omissa sunt, prout nimirum compilatori illorum Collectaneorum Constantino visum fuit.

5 Δύο μόνον ἡμερῶν. Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. excusum est δύο μῆνας, i. e. duos menses. In Suida MS. Henrici Memmii legitur δύο χρόνους, i. e. duos annos, ut testatur Henr. Valesius in notis ad Collectanea Constantini p. 120. In ipsis vero Collectaneis Constantini, loco laudato, legitur δύο μόνον ἡμερῶν, quod ad scripturam MSS. Paris. proxime accedit.

Boysius, Gyzicenus.
Brunck. Anal. II. 295. III. 3.

ἢ οὐδὲ παύσασιν ἀδελφὴς τὸ ζῶμα, οὔτε πολε-
μικοῖς ἔργοις ἀγύμναστον· ἀμελέτητος δὲ ὢν, καὶ
ἀγρυπνῶν παιδεύσεως, καὶ ἦν εἶχε φύσιν ἀφ' ἱερᾶς ἡμᾶς
καὶ ἡφάνιζεν. Οὗτος μὲν Ἰουλιανὸς, ὡς εἰρη-
τικὸς Ῥωμαίων βασιλείας ἐκρεατὴς γενόμενος, πάντων
καταφρονήσας, ἐσπούδαζε τὸν Συμβάντος αὐτοῦ ἀξιά-
ματος ἀπλάυσαι, καὶ Φεύγων ἐν Περίδῳ ἐσπύδα
γενέσθαι τῆς Ῥωμαίων ἐθνῶν ἐντὸς εἰς ἐπίδειξιν τῆς
τύχης, καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, πάλαι Ῥω-
μαίοις οὖσαν κατήκον, ἐκδίδωσιν. Ἀπὲρρωπὸν οὖν
αὐτὸν ὠδαῖς, καὶ παρῳδαῖς, καὶ τοῖς χαλκιδίοις Φα-
μάσοις, ἀφ' ὧν τὴν Νισίβιν πρὸς τοὺς Πέρσας, ὁ δὲ Ἰουλι-
ανὸς, ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κληθεὶς, τὸν ὑπὸ Ἀδρι-
ανῶν τὸν βασιλέως κλειδέντα ναὸν χειρίζεσθαι ἐς ἀπο-
θέωσιν τὸν πατέρα Τραϊανὸν, καὶ τὸν Ἰουλιανὸν
καταστρέφοντα βιβλιοθήκῃ εὐνούχῳ πνὶ Θεοφίλῳ, κα-
τέφλεξε. Ὡς πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίοις, αὐτῶν τῶν παλ-
λακίδων ὑφαιπῆστον μὲν γέλωτος τὴν πυρρᾶν. Οἱ δὲ
Ἀντιόχεις ἠγανάκησαν καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν
ἀπὲρρωπὸν τῶν βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀναίρεσθαι
τὸν βιβλιόμυρον, καὶ ἀναγνώσκων. Ἐν δὲ τοῖς τοίχοις
πρὸς ἐκκλήσεις. Ἦν δὲ τοιαῦτα.

Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὄφελος αὐτόν; ὀλέσθαι.
Καί, Δύσπαρ, εἶδος αἰετος, καὶ ἔστι. Καί.
Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἰμάρτα δύσω,
Χλαῖναι τ', ἡδὲ χιτῶνα, καὶ τὴν αἰδῶ ἀμφικα-
λύπτει.
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ Πέρσας ἀφήτω.

Γραῦς δὲ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν Θεσσαλονίκην, μα-
θουσαί τε ἀνότητον εἶναι, ἐφθέγγετο. Ὅσον μῆκος καὶ
βάθος ἡ μακρία. Καὶ ἄλλος δὲ τις ἰδιώτης, ἀποτολ-
μήσας μεγάλη τῇ Φωνῇ βοῶσαι ἐν τῇ Ἱπποδρόμῳ,
γέλωτα παρέχευε πᾶσιν, εἰπὼν κενὴ καὶ ψυχρὰ τῇ
ἡλικίᾳ αὐτῆς. καὶ ἐπελάχθη αὐτὴν ἀτοπα, εἰ μὴ Σα-
λούτιος τις ἔπαυσε τὴν γαστήρ. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς χιμῶ-
νος ὄντος ἀδοιπνῶν ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν
Δαδαστάνῳ ἀπέθανε, μὴν καὶ πεφαρμακμένον Φαρῶν.
Κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς καὶ ἐλθὼν ἐξέδωκεν εἶναι.
Ἐπὶ Ἰουλιανῶν ἦν Ἀλέκιος Ἐπίσκοπος Καισαρείας
Παλαιστίνης, ὃς λίβελλον ἔγραψε πρὸς Ὀρθόδοξον πίστεως,
ἀποδεδειγμένος τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον.

Ἰόβις. Ὡς Ἰταλοῖς ὁ Ζεὺς.
Ἰόβιοι καὶ Ἐρκούλαιοι, ὀνόματα τάξεων. τὰ γμα-
τα γὰρ πᾶσι δαίμοσιν ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ Ὡς Ἰτα-
λοῖς ὁ Ζεὺς Ἐρκούλης δὲ, ὁ Ἡρακλῆς.

Ἰοβόλος. ὁ ὄφις.
Ἰόδδας. ὄνομα κύριον.
Ἰοδόκη. βελόνη.
Ἰόεντα ὁ σίδηρον. τὸν μέλανα ὡς ἰοειδέα Πόν-

1 Ῥωμαίων ἐθνῶν] Hanc lectionem ex Johanne Antiochenore-
vocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est ἰδῶν.
2 Παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανῶν καὶ Θεοφίλου βιβλιοθήκῃ εὐνούχῳ πνὶ Θεοφ.
κατέφλεξε] Vide Leonem Allatium in *Diatriba de Georgii*, p.
307.

stigium evectus. Erat ipse quidem non infir-
mo corpore, nec rei bellicæ prorsus rudis; sed
disciplinarum prorsus expertus, indolem a na-
tura datam socordia deterens ac corrumpens.
Hic post Julianum, ut dictum est, imperio Ro-
manorum potitus, omnibus rebus neglectis,
dignitate, quam consecutus erat, frui studens,
e Perside fugit, & in Romanorum fines, ad o-
stentationem fortunæ suæ, properavit, & Ni-
sibin urbem, quæ olim Romanis paruerat, Per-
sis dedit. Quare carminibus, & parodiis, &
famosis libellis cum insectari cœperunt, prop-
ter proditam Nisibin. Idem Jovianus, ab u-
xore impulsus, fanum pulcherrimum ab A-
driano Imperatore ad consecrandam patris sui
Traiani memoriam conditum, ex quo Julia-
nus Bibliothecam Eunuchō cuidam Theo-
philo fecerat, cum omnibus libris cremavit,
ipsis ejus pellicibus ignem cum risu sub-
jicientibus. Antiocheni vero indignatione
adversus Imperatorem accensi famosos li-
bellos partim quidem humi jactarunt, ut
a quolibet tolli & legi possent; partim ve-
ro parietibus affixerunt. Erant autem hujus-
modi:

Venisti ex bello: utinam ibi periisses.

Et, *Infelix Pari, forma quidem excellens, &c.*
Et, *Nisi ego te captum vestibus exuam,*
Lænaque, & tunica, & illis vestibus, quæ
pudenda tegunt;

*Te vero ipsum plorantem ad Persas cele-
riter remittam.*

Anus vero quædam ipsum & magnum & for-
mosum conspicata, cum nulla sapientia præ-
ditum intellexisset, dixit: *Quanta longitudo*
& profunditas est stultitia. Et alius quidam
privatus, in Circo vociferans, risum omnibus
movit, cum inania quædam & frigida in illi-
us staturam dixisset. Et in atrocem utique
seditionem res eruptura fuisset, nisi Salusti-
us tumultum sedasset. Jovianus vero hyeme
in Ciliciam & Galatiam profectus est, & Da-
dastanis ex esu fungi venenati obiit. Dum
imperaret, communis & liberalis esse visus est.
Sub Joviano vixit Acacius, Cæsareæ Palæ-
stinæ Episcopus, qui libellum de Orthodoxa
fide scripsit, in quo Synodo Nicænæ assentitur.

Ἰόβις. Apud Italos Jupiter [ita vocatur.]
Ἰόβιοι. Jovii, & Herculei, nomina legionum.
Sunt enim quædam legiones, quæ a Diis sunt
denominatæ. Ἰόβις enim apud Italos est Jupiter;
& Hercules illis est, qui [a Græcis] Ἡρακλῆς
vocatur.

Ἰοβόλος. Est epitherum serpentis. Venenatus.
Ἰόδδας. Joddas. Nomen proprium.
Ἰοδόκη. Pharetra.
Ἰόεντα σίδηρον. Nigrum ferrum: ut ἰοειδέα Πόν-

3 Ἰοειδέα σίδηρον.] Hæc nota referenda est ad locum illum Ho-
meri II. ψ. v. 850.

Ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ ἰοειδέα σίδηρον. Ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ ἰοειδέα σίδηρον. Ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ ἰοειδέα σίδηρον.

τοῦ ποιητῆ. ὅστις βασιλεὺς ἐξώλεσε τὸν Ἰουδαίου
ἐν Πενταπόλει ἐπὶ τῇ Λιβύῃ. τὸν δὲ ὀργιστὴν πλεπ-
σας ἐπέμψεν εἰς Ἀντιόχειαν ὅς κτίσας οἶκον καὶ λυ-
τρὸν ἔξω τῇ πόλει ἐκεῖ τελευτᾷ.

Ἰούδας καὶ Ἰσδαῖος. Δημόκριτος ὁ Ἰσορακὸς περὶ
Ἰουδαίων τὰδε Φησὶ. Χρυσίῳ ὄντι κεφαλὴν προσε-
κύνουσι, καὶ χεῖρ περὶ ξένον ἀγρεύοντες προσέφε-
ρον, καὶ χεῖρ λεπτὴν ὡς σάρκας διέξανον, καὶ οὕτως
ἀνήθην.

Ἰσθ. Ἐπὶ Ξέρξῃ, ὃ βασιλεὺς Περσῶν, οἱ τῶν
Αἰθιοπῶν βασιλεῖς ἐπανάσαν Πέρσας, καὶ τοῦ βασι-
λέως χεῖρ ἐκείνων στρατεύσαντες, οἱ Ἰσδαῖοι πρὸς
ῥάπτειαν εἶδον, καὶ χεῖρα φρονήσαντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ Ἰε-
ρυσσαλὴμ ἀνῆλθον. Οὗτος δὲ περὶ γενόμενος τῶν Αἰ-
θιοπῶν, ἐπὶ τοὺς Ἰσδαῖους στρατεύς, Ὀλοφέρνην τὸν
χεῖρ αὐτῶν πόλεμον ὅπτις ἐφασ. Πολικροῦντος τοῦ-
νυ Ὀλοφέρνης τῇ Ἰερυσσαλὴμ, γυνή τις, ὄνομα Ἰσθ, ἡ
προσποιησμένη τῇ Φιλοῦσαν αὐτὸν, ὡς ἐχέθουδε,
νυκτὸς ἀπέτεμνεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνασκοποῦ-
σα ἐκείνῃ ῥάπτε τοῦ πείχους Φυγεῖν παρεσκεύασε
τοὺς Πέρσας. οὕτω τε τῇ πολιορκίᾳ λυθείσης ἀπηλ-
λάνθησαν οἱ Ἰσδαῖοι τοῦ φόβου. Ὁ δὲ τῶν Ἰσδαίων
ἱερεὺς ὁ νεμεσίης, παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἐπει-
σεν αὐτὸν εἰσέλθω σπείσαντες πρὸς αὐτοὺς, καὶ συζη-
ῆσαι αὐτοῖς ἀνακρίσαντάς τῇ Ἰερυσσαλὴμ, Ἐσθρα
προσηγμένον αὐτῶν. Ἰούλιος δὲ Ἀφρικανὸς λέγει,
ὅτι ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ καὶ Καμβύσης, ἀναγείταί
ἐκ αὐτῆς.

Ἰσθ. Ἐβραῖα, ἡ τῇ Ὀλοφέρνη, τὸν ῥαπτήν
Καμβύση, τοῦ υἱοῦ Κύρου, ἀνελοῦσα, ἐκ τοῦ Ὀλοφέρ-
νη πάντα λαβοῦσα, αὐτὰ ἀνέθηκε τῷ θεῷ καὶ
προσέφασα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, ἀρετὴν καὶ ἀσκη-
σιν ἔχουσα, ἐτελεύτησε ὅτε ἔτι βίβασα.

Ἰσθούρη. ὄνομα ἔθνος. Οἱ δὲ ἐπεραιώσαντο
τῇ Ἰσθον, δέντων ἐκόντων εἰναι τῇ Ἰσθον Ἰσθούρη ἔχου-
σα τῇ πρὸς Ῥωμαίους.

Ἰσθιανός, Χαλδαῖος, φιλόσοφος, πατὴρ ὁ κλη-
θέντος θεουργῆ Ἰσθιανός. Ἐγγραφὴ περὶ δαιμόνων
βιβλίου. ἀνθρώπων δὲ ὅτι φυλακτῆρον ὡς ἔχου-
σαν μόνον ὅποια τὰ τελεσθησέ Χαλδαῖα.

Ἰσθιανός, ὁ ὅς πρὸς χεῖρ υἱός, γεροντὸς ἐπὶ
Μάρκου Ἀντωνίου ὃ βασιλεὺς. ἔγραψε καὶ αὐτὸς θε-
ουργικά. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν καὶ ἄλλα ὅσα

1 Ὅστις βασιλεὺς ἐξώλεσε τὸν Ἰουδαίου. Juvenalem non sub Domiti-
ano, sed Hadriano, in exilium missum esse, contra Suidam aliosque
scriptores contendit Salmatius ad Solinium p. 320. quem vide.

2 Νεμεσίης. Wolfius & Portus legunt Νεμεσίης; cui conjecturae
ratio temporum adversatur, si verum est, quod Suidas ex Julio
Africano hic tradit. Cambysem esse Nabuchodonosorem illum, cu-
jus tempore Juditha vixerit. Nehemias enim Cambyse posterior
fuit. Quoniam tamen Suidas in Chronologia errare potuit, con-
jecturam illam non censo esse repudiandam.

3 Ναβουχοδονόσορ, ὁ καὶ Καμβύσης. Sic ex MSS. Paris. locum
hunc restitui. In prioribus enim Edit. excusum est, Ναβουχοδ. ὁ
Καμβύσης, i. e. Nabuchodonosor, Cambyse filius.

4 Ἐπὶ τῇ βίβασα. Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi.
In prioribus enim Edit. legitur ἐν, i. e. c. t.

5 Ἰσθούρη. ὄνομα ἔθνος. Hujus gentis crebra mentio fit in

de causa & a Senatu, & a Juvenali Poeta carpe-
batur. Imperator vero Juvenalem Pentapolin
in Africa sitam relegavit: saltatorem vero locu-
pletatum Antiochiam misit; qui, domo & bal-
neo extra urbem ædificato, ibi mortuus est.

Ἰσθ. Judas. Et Judæus. Democritus hi-
storicus de Judæis hæc dicit: *Asini caput a-*
dorabant, & tertio quoque anno hospitem cap-
tum immolabant, eumque, carnibus minutatim
difsectis, interficiebant.

Ἰσθ. Judith. Sub Xerxe, Persarum Rege,
Æthiopum Reges bellum Persis intulerunt.
Cum autem Persarum Rex expeditionem
adversus ipsos suscepisset, Judæi ad defe-
ctionem spectabant, eoque contempto, Hi-
erosolyma redierunt. Ille vero, superatis
Æthiopicis, exercitum contra Judæos du-
xit, bellumque ipsis inferendum Holopher-
ni commisit. Cum autem Holofernes Hie-
rosolyma obsideret, mulier quædam, no-
mine Judith, simulans se illius amore cap-
tam, noctu dormientis caput amputatum
palo imposuit, effecitque, ut Persæ ab urbe
fugerent. Sic igitur, obsidione soluta, Ju-
dæi metu sunt liberati. Judæorum vero
Sacerdos Neemias, intrepide & libere Re-
gem allocutus, ei persuasit, ut pacem cum
Judæis faceret, & ipsis permetteret, ut Hie-
rosolyma instaurarent, Esdra ipsorum ducē.
Julius vero Africanus Nabuchodonosorem,
qui etiam Cambyse [vocatur,] ab ipsa in-
terfectum fuisse dicit.

Ἰσθ. Judith, Hebræa, quæ Holophernem,
primarium belli Ducem Cambyse, filii Cyri,
sustulit. Hæc omnia, quæ Holophernis e-
rant, in potestatem suam redacta, Deo con-
secravit, domumque suam reversa, & virtutis
castitatisque studio dedita, anno ætatis cv. obiit.

Ἰσθούρη. Juthungi. Nomen gentis. *Illi ve-*
ro trajecerunt Istrum, Juthungis, propter o-
dium adversus Romanos, ipsis transiitum ul-
tro concedentibus.

Ἰσθιανός. Julianus, Chaldæus, Philosophus,
pater Juliani, cognomento Theurgi. Scrip-
sit de Dæmonibus libros quatuor: quod o-
pus docet modos propulsandi mala ab ho-
minibus, omnibusque eorum partibus; qua-
lia sunt Teleiurgica Chaldæorum.

Ἰσθιανός. Julianus, ante dicti filius, vixit
sub M. Antonino Imperatore. Scripsit &
ipse Theurgica. De modis res magice conse-

Excerptis ex Dexippo, ex quibus etiam fragmentum, quod Suidas
hic subjungit, si bene memini, depromptum est.

6 Πρὸς ἑκάστην μὲν. Vox μὲν hic tam potest accipi de
parte corporis humani, quam parte cæli in qua Sol versatur (illā enim
μὲν Astrologi vocare solent) cujus in magicis suis consecratio-
nibus, phylacteriisque & amuletis concinnandis, rationem præcipue
habere solebant illi, qui vanæ huic arti studebant.

7 Τελεστικά. Interpretatus sum, De modis res magice consecrandi.
Usitata enim erat inter veteres magica quædam consecratio, qua
mala propulsari & averruncari credebant. Hujusmodi consecra-
tionem Græci vocabant πλῆθος; eosque, qui ita consecrabant, πλῆ-
θος; & res ipsas consecratas, πλῆθος, vel πλῆθος. Hujus
generis πλῆθος erat Apollonius Tyaneus, de quo in Chronico A-
lexandrino hæc leguntur: Ἐπὶ τῶν τῶν ἱερῶν Ἀπολλωνίου ὁ
Tyaneus ἡγεμεν, ἀπολλωνίου παντοῦ, ὁ πρὸς τὰ τελεστικά ὁ
ὡς τὰς πόλεις καὶ τοὺς. Interpres ibi ridicule πλῆθος vetti-

τῆς τοιαύτης ὑπερήμης κρύφια τυγχάνουσι. ¹ Τῶν Φασίπνες, δὲ ψῆ ποτὲ χαμνόντων τῶν Ῥωμαίων, ἐξάφνης ποιῶσαι νέφη τε ἀγροῦ καὶ ζεφάδην, καὶ ὕμνον ἀφῆναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοισι καὶ τῷτο σφίρα πνὶ ἐξάσασθαι τὸν Ἰουλιανόν. ² Οἱ δὲ Φασιν, Ἀγροῦ, τὸν Αἰγύπτιον Φιλόσοφον, τοῦτο πεπιχέναι τὸ θαυμάσιον.

Ἰουλιανός, Δόμνῃ, Σπὶ Καυσαρείας Καππαδοκίας, σοφιστῆς, οὐ γὰρ Κωνσταντίνῳ τῷ σφιστῇ γερονὶς ἐπὶ Κωνσταντίνῳ ὁ βασιλεύς.

Ἰουλιανός, Ἀλικαρνασσεύς, ἀναρρῶσαι ἡθελήθη τῶν Σδύησιν χακοδοξίαν, ³ ἀφῆρτον εἶναι φάσκων τὸ σῶμα Χριστοῦ ὅ γ' αὐτῆς γε δὴ πῃ τῆς ἐν νηδύϊ θεότητι ἐνώσεως, καὶ ὅ σῶμα, καὶ ὡς τῆς ἐκ τῶν χατοχορμῶν ὅ Χριστοῦ ἀναστάσεως. Λοιπὸν ἐκ τῶ τοῦδε εἰσαγέσθαι, ὅς ἐνεργεία πνὶ τοὺς Ἰουδαίους αἰκίσασθαι τε καὶ θανατώσαι τὸν Χριστόν. ἅτε οὐκ σκάζουσι τε καὶ ὅς ἐρρωμένη ἡ δόξα, ὡς τῶν πάλαι θεοπεσιῶν Πατέρων ἐξωθιόεσσα ἐτύγχανε. τότε δὲ Ἰουλιανός, εἴτε ὡς ἡγεῖται καὶ χαιρώμενα οὐ φρονῶν, εἴτ' οὐκ ὡς βολῆς τῶ Χριστοῦ ὅτι μελείας, ὅ ἀληθοῦς τε καὶ ἀπείρατος δόξης ἐπέκεινα ἐκπεπῶν, εἴτε καὶ ἑτέρῃ πνὸς ἀναδιδάξαν. ⁴ ὡς φησὶ τῶ γ' καὶ τοῦτο, ὡς πόλεως πνὸς ἱερέως ταύτῃ δὴ πῃ τῶ κακίστην δόξαν Ἰουλιανὸς εἰσηγήσατο. ἔμελλεν οὐκ ὅς ἐθρογνώμενα τῷ Χριστοῦ ἀφῆρτον καὶ δὴ Μακρίνον τὸν Σπὶ Κάρρων, ὅς ἐν Συρίᾳ πόλεως, ἔσειλεν ἀνὰ τῶν ἑω βεβαιώσαι τὸ δόγμα· εἰ μὴ μὲν βραχυὸν χρόνον ὥρετο ἐξ ἀνθρώπων. Ὁ Ἰουλιανὸς οὗτος δὲ Σδύησιν χακοδοξίας ὡς τῆς ἐνέειο εὐθυμότατος. Σδύησιν μὲν μᾶς φύσεως λέγοντι τὸν Χριστόν, καὶ τῶ ἐν τῷ Χριστῷ ἀφῆρτον μὴ δεχόμενος. Ἰουλιανὸς δὲ μίαν μὲν καὶ Σδύησιν ἐφῆκε φύσιν, ἀνῆγει δὲ τῷ ἀφῆρτον.

Ἰουλιανός, ὁ Παρεδάτης, καὶ Ἀποστάτης, Ῥωμαίων βασιλεὺς, Κωνσταντίνῳ ὁ μεγάλῃ βασιλεύς ἀνεψιός, Σπὶ Δαλματίᾳ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ μητρὸς Γάλλας τὸννομα. Ἐρχατο τοὺς χαλεμὸν Καίσαρας. ὡς εἰχὶ δὲ τοὺς Σπὶ Αὐγούστῳ Ῥωμαίων βασιλεῖς. ⁵ ἐτέρῃ βίβλον ὡς τῶν πνὸν χαμνόντων καὶ τὰ χαλούμενα Κρόνια· ⁶ καὶ τὸν Μισοπύγωνα, ἢ Ἀνιοχικόν. ὡς ὅ, Πόθεν κακὰ, καὶ τοὺς ἀπαιδεύτους. ⁷ ὡς

crandi. Oracula versibus; & quæcunque alia sunt hujus scientiæ arcana. Quidam tradunt, hunc, Romanis aliquando siti laborantibus, effecisse, ut atræ nubes subito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent: idque sapientia quadam effecisse Julianum. Alii vero Arnuphin, Ægyptium Philosophum, hoc miraculum edidisse tradunt.

Ἰουλιανός. Julianus, Domni F. Cæsariensis Cappadox, Sophista, æqualis Callinici Sophistæ. Fuit sub Constantino Imperatore.

Ἰουλιανός. Julianus, Halicarnasseus, Severi hæresin renovare voluit, asserens Christi Dei corpus incorruptibile esse, ob ipsam scilicet in matris utero unionem Deitatis cum corpore, etiam ante Christi resurrectionem e mortuis. Restat igitur, ut inde concludatur, Judæos non vere Christum supplicio affecisse, & morte multasse. Hæc igitur opinio, ut claudicans, nec satis corroborata, a divinis Patribus olim fuerat explosa. Tunc vero Julianus, sive senio mentem & intellectum ejus obscurante, sive nimio cultu, quo Christum prosequabatur, impulsus, sive etiam ab alio persuasus (nam & tale quid occulto rumore fertur; urbis nimirum cujusdam sacerdotem Juliano pessimæ hujus opinionis auctorem fuisse) a vera & recta doctrina aberravit. Hanc igitur ut veram de Christo sententiam [Julianus] divulgaturus erat (nam Marinum, Carris Syriæ urbe oriundum, jam miserat in Orientem, ut dogma illud confirmaret) nisi paulo post obiisset. Hic Julianus hæresin Severi acriter propugnavit. Cum enim Severus diceret, Christum una tantum natura præditum esse, & in Christo nullam [naturarum] differentiam admitteret; Julianus etiam secundum Severum, unam tantum in Christo naturam esse dicebat, & [omnem in eo naturarum] differentiam tollebat.

Ἰουλιανός. Julianus, desertor & Apostata, Romanorum Imperator, Constantini M. nepos, ejus fratre Dalmatio genitus, & matre Galila nomine. Scripsit librum, qui vocatur *Cæsares*, continentem omnes ab Augusto Romanorum Imperatores. Alium quoque librum scripsit *de tribus figuris*; & quæ vocantur *Saturnalia*. Item, *Misopogonem*, seu *Antiochicum*. Unde mala proficiscantur, contra increditos. Adversus Canem Heraclitum,

galia reddit, qui ideo merito vapulat πῶ πάνυ Salmasio ad Fl. Vo-
p. 458. Τελίσματα enim hic significat simulacra vel sigilla
magice consecrata, quæ adversus hostium, bestiarum, morborum,
aliorumque malorum incursum a curiosis adhiberi solebant. Sic
idem Apollonius Tyaneus, cum ciconiæ aliquando Byzantium in-
festarent, tres ciconias lapideas, magico ritu consecratas, in urbe
illa erexit, & hoc modo Byzantinos a malo illo liberavit, ut refert
Codinus *de Orig. Constantinop.* p. 4. ad quem locum vide Lam-
becium. Hujusmodi πλάσματα secundum quosdam fuit etiam Pal-
ladium, quod Dardano, Trojam condenti, ad urbem & regni con-
servationem dono dedit Asius quidam philosophus, quem ideo Sui-
das v. Παλλάδιον πλάσμα vocat. Plura de hoc argumento legi pos-
sunt apud Salmasium, loco paulo ante laudato.

¹ Τῶν Φασίπνες, δὲ ψῆ ποτὲ χαμνόντων.] Vide Scaligerum ad E-
sebiū. Num. MMLXXXIX.

² Οἱ δὲ Φασιν, Ἀγροῦ, τὸν Αἰγύπτιον.] Vide supra v. Ἀγροῦ.

³ Ἀφῆρτον εἶναι φάσκων τὸ σ.] Vide Photium in Biblioth.
Cod. CLXI. p. 344. ubi Juliani hujus, hæreticæque ejus doctrinæ
mentio fit.

⁴ Ἐτέρῃ βίβλον ὡς τῶν πνὸν χαμνόντων.] Hic libellus hodie non existat.

⁵ Καὶ τὰ χαλούμενα Κρόνια.] Quidam Juliani *Cronia*, (sive *Sa-
turnalia*) & *Cæsares*, idem opus esse putarunt; inter quos est vir
summus Isaacus Casaubonus in libello *de Romanor. Satira*, p. 265.
Sed hanc opinionem refellit hoc loco Suidas, qui non solum *Cro-
nia* a *Cæsaribus* distinguit, sed etiam e *Croniis* de Empedotimo lo-
cum affert, qui in *Cæsaribus* non reperitur.

⁶ Καὶ τὸ Μισοπύγωνα, ἢ Ἀντ.] De hoc opere multa dicere non
adinet, cum id hodie adhuc in omnium eruditorum manibus ver-
setur. Meminerunt ejus inter veteres Amm. Marcellinus l. XXV.
p. 226. & Gregor. Nazianz. *Stolis*. II. in fine.

⁷ Πόθεν τὸν Κόνα Ἡεράκλειτον, πῶς καὶ.] Hic libellus hodieque
existat, & inter Orationes Juliani septimum locum tenet.

τὸν κυρία Ἡρακλείδην, Πῶς κυνιστὸν. Ἐπιτολὰς παντοδαπὰς, καὶ ἄλλα. Περὶ δ' Ἐμπεδοτῆος λέγει ὁ Παρὰβάτης οὕτως ἐν τοῖς ὑπερβαρύνουσιν Κρονίοις. Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτῆος καὶ Πυθαγόρα πιστεύοντες, οἷς τε ἐκείθεν λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐφη, καὶ μικρὸν ὥστερον ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδειξε ἱεροφάνταρ Ἰάμβλῆχος. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ δίσχισμα ἔχοντες, χανδὸν ἐμφορεμένην τῇ ἀνθρώπων τὴν διχοσωμῆς ὅτι κρίνει. ἀναβολὰς τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσα νόμιμον ἐκ τῇ συνήθειαν γραμμάτων τὸ ἀδικον ἴσχυον εἰς βοήθειαν τῇ ἀδικούντων καὶ ἀειληφόντων ἄλλ' ἢ ὡς ἀχρησμά ἐδὲ τὸ ἴσον ἐλέγχοντες. ἢ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον, καὶ διαφύμενον εἰς τὸν χρόνον, ὑποπῶν ἡ. βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖςδε καὶ τῇ πονηρῶν ἔθνη, καὶ ἀδικούντων, διηγείρετο. ἢ γὰρ ἀδικεῖν ἐξ ἡμῶν, οὐδὲ λανθάνει ἀδικούσι. βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ ἐνὸς ὅσον. οἷα γὰρ ὡς οἰοῖτο μὴ πολλάκις ἀφ' αἰσθητικῆς καὶ θυμίας, ἡμέραν δὲ φύσιν ὡς πᾶσαν ἐνέθλιν τυγχάνοντο, ἀκάλυτον τοὺς δεομένους λόγῳ τυχεῖν. ὁ μὲν οὖν ἐλάττω τὴν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἠδ' ἀνέτο καὶ ἐφρόνιζε. Περὶ τὴν τελευτῆς Ἰουλιανοῦ δ' Παρὰβάτης, ὅς ἐστιν, χρησμὸς ἡ τοιοῦτος.

Ἄλλ' ὅπως οὐκ ἔστιν οἱ Περσῶν αἶμα
Ἄχει Σελυκείης κλονέων ξιφῶσι δαμάσσης.
Δὴ τότε σε ὡς Ὀλύμπου ἄγχι περικλυπῆς
ὄχημα,
Ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκλώμενον ἐν προφάλλει,
Ῥίψαντα βροτέων ῥέγμων πολύτλητον ἀνίλω.
Ἡξεῖς δ' αἰθερὶ φάει πατρώϊον αὐλὴν,
Ἐνθεν ὥς πλάγχθεις μεροπῆιον ἐς δέμας ἡλ-
θες.
Ἐπὶ δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε ὡς Κτη-
σιφῶντα διήγε.
Γηγενέων ποτὲ Φύλον ἐνέχετο μητιέτα Ζεὺς,
Ἐχθιστον μαχέρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουλιανὸς θεοειδής,
Μαρινάμην, Περσῶν πόλιν, καὶ τείχεα μακρὰ,
Ἀγχεμάχων διέπερσε πυλῖ, κρατερῶτε σιδήρῳ.
Νωλεμέως δ' ἐδάμασσε πόλεις τε, καὶ ἔθνη πολ-
λά.
Ἀλλὰ καὶ Ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας
Ῥομῖναις πυκναῖσιν ἐλὼν, ἀλάπαξεν δούρας.
Ἰουλιανὸς, ὁ ὑπαί, ἀνιστάμενος τὴν βασιλεί-

1 Ἡμῶν ἔδειξε ἱεροφάνταρ Ἰάμβλῆς. Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus Edit. corruptus circumfertur.
2 Ἐπὶ τὴν Ἰουλιανὸν πολλὰ δίσχισμα ἔχοντες. Hec, & quæ sequuntur usque ad finem articuli hujus, descripta esse puto ex Eunapii histo-

Quomodo Cynice vivendum sit. Epistolæ omnis generis; & alia. De Empedotimo sic scribit Parabata in Saturnalibus: Nos vero Empedotimo & Pythagoræ credimus, & iis; quæ inde accepta Heraclides Ponticus tradidit, & quæ paulo ante inclutus ille hierophanta Iamblichus nobis ostendit. † Ad Julianum multæ causæ deferebantur, quod homines astatim illius judicis æquitate fruerentur. Neque enim dilationibus ejusmodi locus erat; quæ lege sancitam & consuetis scriptis haberent iniquitatem, & hominibus injustis alienaque detinentibus auxiliarentur; sed aut statim æquitas naturæ consentanea demonstlanda erat, aut mora & procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur & molestus erat, & ob hæc improborum & injustorum natio exasperabatur. Nec enim injuriam facere licebat, nec, qui injuriam fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis illum reddebat adeundi facilitas. Cum enim sæpe propter festa & sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem & affabilem se præberet, quilibet eum alloqui poterat. Ille vero improborum maledicta & indignationem minime sentiebat aut curabat. De obitu Juliani Parabata & Athei hujusmodi oraculum extabat.

Sed postquam sceptris tuis Persas
Usque ad Seleuciam gladiis fugatos domueris;
Tunc vero te ad Olympum ducet igne fulgens currus,
Procelloso turbine rotatus,
Postquam ærumnosā mortalitatem exuisti.
Venies autem in ætherei luminis paternam aulam,
Unde descendens, humanum in corpus venisti.
Exstat & oraculum ipsi datum, quum juxta Ctesiphontem commoraretur.
Gigantum quondam nationem delevit consiliis pollens Jupiter,
Inimicissimam Diis beatiss, Olympias domos habitantibus.
Romanorum vero Imperator Julianus, Deo similis,
Persarum cominus pugnantium urbes, & mœnia longa,
Pugnans vastavit igne, validoque ferro;
Assidueque domuit urbes, & gentes multas.
Quin etiam Occidentalium Alamannorum terra
Præliis crebris in potestatem suam redacta, arva illorum vastavit.
Ἰουλιανὸς. Julianus Consul, pretio imperi-

ria, quam temporum injuria nobis eripuit.
3 Ἰουλιανὸς, ὁ ὑπαί, αἰνῶ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Johannis Antiocheni apud Constantinum Porphyrog. in Collectaneis, a Valerio editis, p. 822. unde ea Suidas excerptit.

αι, ἐπεὶ παρήλθεν εἰς τὴν δέξιν, εὐθὺς τευφάσας καὶ κραυγὰς ἐχόλαζε, τῇ μὲν τῇ δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, ἐς δὲ τὸ ἀξιοδοτοῦν ἐπιτιθεὶς ἑαυτὸν. εὐρίσκετο δὲ καὶ τοὺς γραπτάς φασμάδρους. οὐτε γὰρ οἶκον ἦν αὐτῷ ποσειδάωνος, καὶ οἱ δημοσίου θησαυροὶ ἐκεκέναντο ὑπὸ Κομμύδου. ἐκ τούτης τῆς αἰτίας οἵ τε γράμματα ἡσανύκτων, καὶ ὁ δῆμος οὐ τὰς θανάτων οὐ καὶ ἀφρονήσας αὐτὸν ἐποίησαν.

Ἰβλία Αὐγούστα, ἡ Σελύβη γαμετή, ἡ βασιλέως, ἡ δὲ Πλαυτῖανος πολλὰ καὶ δεινὰ κακὰ εἰργάσατο. πάντῃ γὰρ αὐτῇ ἤχετο, καὶ σφόδρα αὐτὴν πρὸς τὸν Σελύβου διέβαλλεν· ἐξέτασθε τε κατ' αὐτῆς καὶ βασάνους κατ' εὐγενῶν γυναικῶν πιούμενος. καὶ ἡ μὲν αὐτὴ τε φιλοσοφῆν ἀφ' αὐτῆς ἤρξατο, καὶ σοφιστὰς συνήρμεν.

Ἰούλιος. μῆν. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἰαλόπεζα. ἡ ναὺς.

Ἰαλ. ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκόληξ. πολὺ πικρὸν δὲ πικρὸν. καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῇ γενίᾳ, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρπύραις ἄνθος. καὶ ὁ δὲ πικρὸς πικρὸς Ἰαλός. καὶ ὁ προσφιλέτης τῇ Ἀρτεμίδι. ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἐπὶ ταῖς ὑδατὶς γινόμενον πολὺ ποδα, καὶ συσπρόμενον, Ἰαλον καλοῦσιν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ὡς ἂν ἀνθήσαντες ὑπὸ κροτάφοισιν Ἰούλιος

Κεραμέως, γένων ἄρσενος ἀγέλιος,
Φοῖβον δὴκε Λύκων ὄρωτον γέρας.

Ἰαλός. ὅτι τοῦ ἔλκους εἶναι πικρὸν, καὶ συνεσφάθη, καὶ ἰέναι. λέγει ἡ ὁρώτη ἐξάνθησις τοῦ γενείου.

Ἰούλιος. ὄνομα. εἰς τὴν ἰππῶδα τελευτῶν, ἀφ' οὗ καὶ Φαγῶν ζῶν, συνήρμεν ἦν τριτὴ πλεονασίας, καὶ κοιλιοδαίμων τε καὶ τερνικονιστοθήρας. βούλομαι γὰρ τὰ τῆς Κωμωδίας τοὺς τοιοῦτους εἰπεῖν, οὐδὲ μὲν μὰ τὸν * * * *

Ἰούλιαν. περὶ οὐρανίου.

Ἰουστινιανός. οὗτος κτίσας τὴν ἀρίαν Σοφίαν, ἐκείνη γὰρ αὐτὴν, καὶ ἐμαρμάργωσεν αὐτὴν, τὸ πρὶν οὐσαν Ἀύγουστιον. καὶ ἔστησε ἡ αὐτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἐπιπύων καὶ τῇ μὲν δεξιερᾷ χεὶρὶ Φέβη σφάραξαν, ἐμ-

um adeptus, statim deliciis & crapulae indulgere coepit, Rempubl. negligenter tractans, & voluptatibus totum se dedens. Idem militum quoque spem sefellisse manifesto deprehendebatur. Nam neque privatum ejus patrimonium tantum erat, [ut promissam summam solvere posset,] & opes aerarii a Commodio exhaustae erant. Hanc ob causam & milites indignabantur, & populus in Theatro ipsum despectui habebat.

Ἰβλία Αὐγούστα. Julia Augusta, Severi Imperatoris uxor, quam Plautianus multis & atrocibus injuriis affecit. Ipsam enim vehementer oderat, & apud Severum graviter criminabatur, & inquisitiones contra ipsam, & quaestiones de nobilibus matronis instituebat. Quapropter illa philosophari coepit, & cum Sophistis totos dies transegit.

Ἰούλιος. Julius, mensis. Et nomen proprium.

Ἰαλόπεζα. Navis [multis remis instructa.]

Ἰαλ. Vermis vitium. Est autem animalculum multipes. Item lanugo in mento efflorescens; & flos nucum arborum. Ἰαλός etiam quoddam cantilenae genus vocatur. Item, qui Dianae charus est. Quidam etiam sic vocant illum [vermiculum] multipedem, & se convolventem, qui nascitur in hydriis. In Epigrammate:

Mature florentem sub temporibus lanuginem

Detonsam, mentorum virilium indicem,

Phaëbo dedicavit Lycon primum munus.

Ἰαλός. Primus lanuginis flos, sic dictus, quod totus sit densus & convolutus.

Ἰούνιος. Junius. Vir equestri ordinis, qui edendi causa vivebat, & tribus divitiis familiaris erat, ad voluptatem ventris omnia referens, & lautas coenas captans. Ut enim verbis illis Comici utar * * * *

Ἰούσαν. Euntem.

Ἰουστινιανός. Justinianus. Hic condito S. Sophiae Templo, aream quoque ejus repurgavit, & marmoribus exornavit, cum ante esset forum cibarium. Statuam quoque suam eque-

1 Πλαυτῖανός. Priores Edit. habent Πλαυτῖανός, sed legendum est Πλαυτῖανός, ut in MSS. Paris. & apud Dionem in Severo, unde Suidas hunc articulum descripsit.

2 Καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῇ γενίᾳ. Schol. Apollon. Rh. ad l. 1. Argon. v. 972. Ἰαλ. ὁ δὲ καλεῖται ἡ σφόδρα ἐξάνθησις ἐκ φουφίς τῆς ἐν τῇ γενίᾳ τριχῶν. Vide etiam Hesychium, Etymologum, & Eustathium.

3 Καὶ ὁ δὲ πικρὸς πικρὸς. Eratosthenes in fragmento, quod exstat apud Schol. Apoll. Rhod. loco modo citato, vocem Ἰαλ. accepit pro cantilena lanificarum mulierum. Verba Scholiastae haec sunt: Οὐ μὲν τοῖς ἑρμῶδους ὄνομα ἡ δὲ ἐλὶς ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἑρμῇ λέγειν ἔπειτα.

Ἡ χερὶς ἐλὶς, ἡ δὲ ὑπὸ τῇ πικρῇ. Διδομένης πικρῶς. καὶ λέγειν Ἰαλός. Eodem versum Eratosthenes paulo aliter citant Etymologus v. Ἰαλ., Tzetzes ad Lycophr. v. 23. & Chil. xiii. c. 494. quos vide.

4 Ἐν Ἐπιγράμματι. Anthol. l. vi. c. xxii. ut Portus observavit.

5 Ἰούλιος. ὄνομα. εἰς τὴν ἰππῶδα τελευτῶν. Haec repetuntur infra v. Φαγῶν ζῶν.

6 Κοιλιοδαίμων. Vocabulum hoc eleganter significat hominem, ad voluptatem ventris omnia referentem, quales sunt parasites & καλῶν, quos eo nomine insigniverat Eupolis, ut testatur Athen.

l. iii. p. 100.

7 Ταρνεκτιστοθήρας. In prioribus Edit. mendose excusum est ταρνεκτιστοθήρας, cujus loco MSS. Paris. exhibent ταρνεκτιστοθήρας; quae scriptura ad veram proximè accedit. Dubium enim non est, quin legendum sit ταρνεκτιστοθήρας; quae vox eleganter significat hominem, qui beatorum mensis infidiat, & lautae coenas captat, sive, si propriam vim vocis exprimere velis, qui fartaginis nidorem captat. Vide infra v. Ταρνεκτιστοθήρας.

8 Βούλομαι γὰρ τὰ τῆς Κωμωδίας τὸς πρῶτος εἰπεῖν, ἐδιδόμην μὰ τῇ. Locus hic in omnibus Edit. mutilus est & corruptus, quem in MS. Paris. B. sic scriptum inveni: Βούλομαι γὰρ τὰ τῆς Κωμ. τὸς πρῶτος εἰπεῖν ἐδιδόμην μὰ τῇ [ἀπὸ τοῦ καλῶν, ἐς ἑνὲς τὴν κατὰ τὴν πρῶτον ἀπὸ τοῦ καλῶν. Καὶ τοιοῦτοι ἐπιπύων σφάραξαν] λὺμα πρὸς δίκην, ἡ ἰκτὴν, ἡ ἀρπύιαν, ἵνα πρὸς πύον. Ultima verba recte se habent, & locum hunc pulchre suppleant; priora autem sana non praestem.

9 Οὗτος κτίσας τὴν ἀρίαν Σοφίαν, ἐκείνη γὰρ αὐτὴν. Haec, & quae sequuntur usque ad finem articuli hujus, ἀντιλέγει etiam leguntur apud Codinū de Origin. Constantinop. p. 16, 17. qui proinde ex eodem auctore, ex quo & Suidas, sua descripsit.

10 Αὐγούστη. Emenda ex Codino Tustian, quae vox ex Latino verbo gussto detorta est, & apud recentiores Graecos significat ἀφ-πάλιν, sive forum cibarium.

πεπηγμένος ὁ σταυρὸς ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντι, ὡς
 αὐτὸς ὁ εἰς τὸ σταυρὸν πίστεως ὁ γῆς ἐκρεατῆς γένε.
 σφαῖρα μὲν γὰρ ἡ γῆ, αὐτὸς τὸ σφαιροειδὲς τοῦ αὐτοῦ
 σχήματι. πίσις δὲ ὁ σταυρὸς, αὐτὸς τὸ ἐν αὐτῷ σα-
 κὶ περισηλωθέντα θεόν. ἡ δὲ δεξιὰ χεὶρ ἀνατεταμένη
 ἔχων χεῖρα ἀνατολὰς, εἰσὶν τῇ Περσῶν σημαίνων,
 καὶ μὴ μετὰβαίνειν ἐπὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν, αὐτὸς τῆς
 ἀνατολῆος καὶ ἀπώσεως τῇ χεὶρὶ βοᾶν εἴπτε, καὶ
 μὴ περιστὰς χωρεῖτε· οὐ γὰρ συμφέρει ὑμῖν.

Ἰουστινιανὸς, ὁ Ῥινότμητος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς
 Κωνσταντίνου· ὅς, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ ἐς τὰς
 πολὺν χρόνον ἀνδράς ἀπηνῆες, καὶ ὠμότα-
 τες, ὡν ἦν Στέφανος ὁ εὐνοδόχος, Πέτρος, Ἀμάριος τῇ
 βασιλικῶν λειτουργίᾳ. καὶ πολλὰ τοὺς ὑπὸ χεῖρα
 ἀμικρόμενος, ἀχρεὶ καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἰουστινιανὸς τὸν
 μὲν ἐξέλειπε, μάστιγας αὐτῇ ἐν ὀφθαλμοῖς, ὡς οἱ γραμμα-
 τισταὶ τοῖς πασι, ὅτι τῆς μητέρας. καὶ Θεοδότῳ ἵνα ἐκλείπον
 γεγονότα καὶ τὰ Θεοκράτα μέγας ὁ γενεῶν, τῶν δημοσίων
 λογιστῶν, ὅν· τὸν δὲ δὴμῶδες Λογοθέτην γενεῶν, ἐποίη-
 σεν. ὅς ὑποβόλῃ ὠμότητι τὰς λειτουργίας ἐπελάττει,
 μετεώροις ὁμίσις ἀναρτῶν, καὶ περικρατίζων ἀν-
 δράς τοὺς ἀεφαναγέτους ἀπέκλεινεν. καὶ Λεόντιον, ὁ
 τῆς Ἰουστινιανῆς ἀνατολῆς, καὶ Παρίκιον Ἰσαυρῆς τῆς
 Ἰουστινιανῆς ἐποίησεν Ἰουστινιανὸς. ὕστερον δὲ στα-
 τῆρὸν Ἑλλάδος ἀπέδειξε. ὃν Παῦλος, ὁ Καλλιστρά-
 τος μονῆς μοναχὸς, ἀφρονόμος, καὶ Γρηγόριος Κα-
 παδόκης, ἡγεμόνος τῆς Φλώριδος μονῆς, περιμαρτυ-
 ροῦντο ἐκρεατῇ γυνήσασθαι τὴν ἀρετήν. καὶ ἐκρεατῆς τὴν
 βασιλείαν ἐγένετο.

Ἰουστίνος, ὁ Φιλόσοφος, καὶ τῶν σχήματι τῇ φιλο-
 σοφίᾳ λεγόμενος, ἀπὸ τῆς Νεαπολιτῶν ἐπαρχίας τῆς Πα-
 λαιστίνης, ἐκ πατρὸς Πρίσκου, ὁ Βακχίου. οὗτος ὑπὸ
 τῆς θρησκείας τῇ Χριστιανῶν πάντῃ ἐκκοπίασεν, ὡς τε καὶ
 Ἀντωνίνῳ, τῷ ἐπὶ κλίῳ Πίῳ, καὶ τοῖς τούτῃ υἱέσι, καὶ
 τῇ Συβαρίτῳ Ῥωμαίων βίβλον καὶ τῇ Ἑβραίων Συ-
 ναγωγῇ ἐπεδόνα, τὸν οὐκ ἐπιδοῦναι τὸν σταυρὸν μὴ αἰχ-
 νόμῳ. ἡ Ἑβραῖα καὶ ἑτέραν βίβλον, ἣν καὶ ἐπέ-
 δωκε τοῖς Ἀντωνίνῳ ἀφροδύτοις, τῷ Μάρκῳ Ἀν-
 τῶν, καὶ Ἀντίῳ Ἀνθελίῳ Κομμύδῳ. Ἐπὶ δὲ καὶ ἄλ-
 λη αὐτοῦ βίβλος καὶ τῇ Ἑβραίων, ὅς ἡ ὁ δὲ τὸ φύ-
 σεις τῇ δαίμονων ἀφελείᾳ. καὶ περὶ τῆς βίβλος
 ὁμοίως καὶ τῇ Ἑβραίων, ἣν ἐπελάττει Ἑλεῖον. καὶ ἄλ-
 λη δὲ τὸ Θεοῦ Μοναρχίας. καὶ ἄλλη, ἣν ὠνόμασε
 Ψάλλων καὶ ἐπὶ τῇ φύσιν. Διάλογος τε καὶ Ἰου-
 δαίων, ὃν ἐξεδίδασκε τῷ Γεώργιῳ, ἀρχιερεὶ τῷ Ἐφέσῳ
 Ἰουδαίων. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῇ Μαρκιανῶν ἐπίσημα τεύ-
 χῃ ἐξέδωκε καὶ τῇ ἄλλῃ βίβλῳ καὶ πασὶν τῇ αἰ-

1 Ὁν τὸ δὴμῶδες Λογοθέτην γενεῶν] Deest hic verbum *συνε-*
ργησέναι, vel simile quid.

2 Σαταπηνὸς ὁ ἀνατολικῶν] Legendum forte est, *σαταπηνὸς* ὁ ἀνα-
τολικῶν; subintellige *μεγίστον*.

3 Καὶ Πατρίκιον Ἰσαυρῆς] Verba ista alieno loco posita viden-
 tur, quoniam ea, quae sequuntur, ad Leontium, non vero Patri-
 cium Isaurum pertinent, ut patet ex Zonara, quem consule.

4 Ἰουστίνος, φιλόσοφος, καὶ τῶν σχήματι] Totum hunc articulum de
 Justino Martyre desumpsit Suidas ex Sophronio, qui Vitas scri-
 ptorum Ecclesiasticorum, ab Hieronymo Latine conscriptas, in

strem supra columnam collocavit, quae ma-
 nu sinistra tenet globum, in qua crux defixa
 est, significans, eum propter fidem in cru-
 cem Orbis imperium adeptum esse. Globus
 nempe terram significat, ob rotundam ejus
 figuram: fidem vero crux, quia Deus in carne
 illi fuit affixus. Dextram manum versus O-
 rientem extendit, quasi stare iubens Persas,
 eosque protensis manibus a se repellens, &
 Romanorum fines intrare vetans, & clamans:
State, nec ulterius progredimini, quoniam id
vobis minime conducet.

Ἰουστινιανὸς. Justinianus Rhinotmetus, Ro-
 manorum Imperator, Constantini F. praeter
 cetera mala, Reipub. muneribus praeficiebat
 viros inhumanos, & crudelissimos, quorum
 erat Stephanus eunuchus, Persa, cui Fisci Im-
 peratorii cura commissa erat. Hic obvius
 quosque foede tractabat, adeo ut in ipsam Ju-
 stiniani matrem audaciam suam exercere non
 dubitaret, ipsi in curru plagas infligens, ut
 pueris literatores. Et Theodotum quendam
 qui [in carcere] conclusus fuerat, in ea parte
 Thraciae, quae freto adjacet, publicae pecu-
 niae praepositum fecit, quem vulgus *Logo-*
thetam generalem vocat. Hic admodum cru-
 deliter & acerbè pecunias exegit, & nobilissi-
 mos quosque funibus suspensos palearum ac-
 cenfarum fumo necavit. Leontium autem,
 Orientis ducem, & Patricium Isaurum Ju-
 stinianus in custodia per triennium tenuit:
 postea vero Graeciae praefecit. Hunc Paulus,
 monasterii Callistrati monachus, astronomus,
 & Gregorius Cappadox, monasterii Flori
 praefectus, imperio potiturum esse praedixe-
 runt: quo etiam postea potitus est.

Ἰουστίνος. Justinus, Philosophus, & habitu
 Philosophorum utens, ex Neapolitana Palae-
 stinae provincia, Prisci Bacchii F. Hic pro
 Christiana religione multum laboravit, & An-
 tonino, cognomento Pio, & ipsius filiis, &
 Romanorum Senatui, librum contra Eth-
 nicos conscriptum obtulit, opprobrium cru-
 cis non crubescens. Scripsit & alium li-
 brum, quem Antonini successoribus obtu-
 lit, scilicet M. Antonino, & L. Aurelio
 Commodò. Est & alius ejus liber contra
 Ethnicos, in quo de Natura Daemonum dif-
 ferit; & quartus liber itidem contra Gen-
 tiles, quem inscripsit *Elenchum*. Et alius
de Dei monarchia. Item alius, quem no-
 minavit *Psalterium*. Item alius *de Anima*.
 Item Dialogus contra Judaeos, quem con-
 tra Tryphonem Judaeorum Ephesinorum
 principem conscripsit. Quinetiam contra
 Marcionem insignia scripta edidit. Item a-
 lium librum contra Sectas omnes, cujus

Græcam linguam translulit.

5 Ἑβραῖα καὶ ἑτέραν βίβλον.] De scriptis Justini Martyris vide
 Eusebium *Hist. Eccles.* l. iv. c. xviii. quem cum hoc loco Suidæ
 conferre operæ pretium erit.

6 Περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων.] In prioribus Edit. corrupte le-
 gitur *περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων*, cujus loco *περὶ τῆς φύσεως* ex So-
 phronio reposui. Egisse enim Justinum Martyrem in libello illo,
 cujus Suidas hic meminit, de *natura*, non vero *fuga* Daemonum,
 praeter Hieronymum & Sophronium expresse etiam testatur Euse-
 bius loco paulo ante laudato.

ἐξέσταν,

Ἰοχάουσα. ἡ τοῖς ἰοῖς χαίρουσα. ἡ ἀποδεχομένη.
ἐν Ἐπιγράμματι

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχάουσα φα-
γέτωρα,
Δῶρα δὲ Προμάχου, Φοῖβε, τὰ δὲ κρέ-
μνται.

Ἰώ. ὄνομα. ἢ Ἰναχος, Ἀργείων βασιλεὺς, κτλ. ἢ
πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, Ἰοδός. οὕτω γὰρ ἡ σελήνη
ἐκάλειν Ἀργεῖοι. ἔχει δὲ καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἣν Πίος,
ὁ καὶ Ζεὺς, ἤρασε, καὶ ἔχει θυγατέρα ἐξ αὐ-
τῆς Λιβύην. ἡ δὲ Ἰώ, λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀφροδισίᾳ,
ἐφυγεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, καὶ ἐκεῖ τελευτᾷ. ὁ δὲ πα-
τήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦτο μαθόντες κτείνουσιν αὐτὴν ἰε-
ρόν, καὶ ἐκάλεισαν τὸ τόπον Ἰώπολιν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ
μέχρι τῆς τελευτῆς, ὅτι τελευτῶντες τὴν μνήμην, καὶ κρήνον-
τες εἰς τὰς ἀλλήλων θύρας κατ' ἔτος ἔλεγον, Ἰώ, Ἰώ.

Ἰώ. χειρῶν. Ἰώ Νέμεσι, βαρύνουσα τοὺς πε-
ρὶ τοῦ αἵματος. Ἰώ, Ἰώ, ἡ τραυματικὴ ἐπὶ
δύναμις.

Ἰώ. ἡ ἀειφάνης

Ἰώ μακάριαι χεῖρες αἱ δὲ δερματῶν,
καὶ τρισμακάριαι τὰ πᾶσι πλὴν τοῦ αἵματος,
ὡς εὖ κατηρέσθη, καὶ ἡ νοσητικὴ.
Ἰώ ἡ Πρασπία τῆς ἀφροδισίας, καὶ περὶ τῆς
καὶ πολλὰ δεικνύουσα, ἀπολείπει τὴν μέσσην.

Ἐστὶ δὲ πόλις Λακωνικὴ.

Ἰώ ὁ σκότος, ἐμὸν φῶς, Ἐρεβος ὡς φαεινότερον
ἐμὸν ἔλεος μ', ἔλεος μ' οἰκίτορα, ἔλεος μ' οὐτε
γὰρ θεῶν γένος, οὐτ' ἀνθρώπων ἔτ' ἀξίος βλέπειν πᾶν
εἰς ὅσον ἀνθρώπων. τὰ τέσσαρτα, οὐτε θεῶν, οὐτ' ἀνθρώ-
πων γένος ὅσον ἀξίος εἶμι εἰς ὠφέλειαν. ἀξίον τοί-
νυν ἐξείναι τὸ βίον. ἡ οὕτως. εἰς ὠφέλειαν ὅσον εἰσὶ μοι,
οὐτε ἀνθρώπων, οὐτε θεῶν. τί οὖν ζῶ; ὡς ἀνείψας θάνα-
τον σωτηρίαν νομίσαν.

Ἰωάβ. ὄνομα κύριον.

Ἰωακείμ. ὄνομα κύριον.

Ἰωάθαμ. ὄνομα κύριον. ἐν τῷ Ἀβιμέλεχ.

Ἰωάννης. ὄνομα κύριον. ὁ Θεολόγος, καὶ Εὐαγγελι-
στής, ὅστις ἐν Πάτμῳ ἐξορίας ἐπανελθὼν (σωτῆρ) τῇ
τῷ Εὐαγγελίῳ ὡς ἐπὶ τὸν ῥ, ἀφροδισίας ἔως ρκ'. ἐκεῖ δὲ
ἀφροδισίας (ὑπεράφει) τὴν Θεολογίαν. δέχεται δὲ ὁ Χρυ-
σόστομος καὶ τὰς ἑπτὰ ἐπιστολάς αὐτοῦ τὰς βίβλους, καὶ τὴν
Ἀποκάλυψιν.

Ἰωαννίκιος. ὄνομα κύριον.

Ἰωάννης, ὁ Ἀντιόχειος, ὁ ὁπλιτὴς Χρυσόστομος
Πρεσβύτερος μὲν ἐν πρώτοις Ἀντιοχείας Εὐσεβίου δὲ,

rim, quoniam veteres Grammatici notant, Jophontem fabulis pa-
tris Sophoclis pro suis usum esse. Schol. Aristoph. loco paulo
ante laudato: Ἰοφῶν, ὅστις ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικηστῆς, ὃς δὲ καὶ
πυρρῶν, ὅτι τῷ Ἰοφῶντι ἐξήντη ποιήματα, ὡς οἰκτίρις.

1 Ἰωδός. Lege & supple τοῖς ἰοῖς ἀποδεχομένη.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. l. vi. c. xxv. ut Portus anno-
tavit.

3 Ἰναχος, Ἀργείων βασιλ. Vide Joannem Malalam in Chro-
nographia, p. 31. 32. ubi eadem historia fufius narratur; item
que Cedrenum p. 21.

4 Ἰώ, ἡ τραυματ. ἔτ. Ex Aristoph. Acharn. p. 307. P.

Tom. II.

Ἰοχάουσα. Sagittis gaudens. In qua sagittæ
conduntur. In Epigrammate:

Tibi quidem curvus arcus, & sagittis gau-
dens pharetra,

Dona a Promacho, Phæbe, hæc suspensa
sunt.

Ἰώ. Io. Nomen proprium. Inachus, Argi-
vorum rex, urbem condidit, nomine Lunæ ap-
pellatam Io: sic enim Argivi Lunam vocabant.
Habuit autem & filiam Io, quam Picus, qui &
Jupiter vocatur, rapuit, & ex ea filiam Libyam
suscepit. Io vero propter stuprum, [a Jove
fibi illatū,] dolore affecta in Silpiū montē con-
fugit, & illic obiit. Pater igitur & fratres ejus
hoc cognito templum ipsi condiderunt, eum-
que locum Jopolin vocarunt; ubi ad mortem
usque manserunt, memoriam ejus celebrantes,
& alter alterius fores quotannis pulsantes, di-
centesque, Io, Io.

Ἰώ. Hei. Heu. Lamentantis adverbium. Io
Nemesis, tonitruaue ingentem fragorē edentia
Et iterum: Heu, heu vulnera valde dolentia!

Ἰώ. Io. O. Aristophanes:

O testudines beatæ pellis [durissimæ causa,]
Et ter beatæ laterum vestrorum causa,
Quam bene testæ estis, & prudenter!
† O Prasæ ter miseræ, & quinquies,
Et millies! Peribitis enim hodie.

Est autem [Prasæ] urbs Laconica.

Ἰώ σκότος. O tenebræ, mea lux! O Ere-
be, mihi clarissimæ lucis instar gratissime!
Adsciscite me incolam vestrum. Nam nec
Deorum genus, nec hominum quenquam as-
picere dignus sum, ut auxilium [ab illis con-
sequar.] Id est, nec Dii, nec homines
mihi sunt auxilio. Quid igitur vivo? Idem
est, ac si quis mortem salutem suam esse exi-
stimet.

Ἰωάβ. Joab. Nomen proprium.

Ἰωακείμ. Joacim. Nomen proprium.

Ἰωάθαμ. Joathā. Nomen propriū. In Ἀβιμέλεχ.

Ἰωάννης. Joannes. Nomen proprium. Theo-
logus, & Evangelista, ex exilio (in Patmo enim
exulabat) reversus, ætatis anno centesimo Eu-
angelium conscripsit, & deinde pervenit ad
annū ætatis cxx. Illic autē degens Theologiam
conscripsit. Chrysostomus tres ejus Epistolas
& Apocalypsin pro Canonicis habet.

Ἰωαννίκιος. Joannicius. Nomen proprium.

Ἰωάννης. Joannes, cognomento Chrysosto-
mus, Antiochenus, principio presbyter Antio-

5 Ἀειφάνης. In Vespis pag. 358. ita legitur, ut & apud Sui-
dam est scribendum:

Ἰώ μακάριαι χεῖρες αἱ δὲ δερματῶν,

καὶ τρισμακάριαι τὰ πᾶσι πλὴν τοῦ αἵματος &c. P.

6 Ἰώ Προμάχου. Hi versus deprompti sunt ex Aristoph. Pa-

ce, p. 442. P.

7 Ἰώ σκότος, ἐμὸν φ. Locum hunc excerpfit Suidas ex Soph.

Ajace p. 24. ubi vide Scholiastam. P.

8 Ἰωάννης ὁ κτλ. ὁ Θεολ. Vide Hieronymum in libello de Vita

Evangelistarum, ejusque interpretem Sophronium.

9 Ἰωάννης, Ἀντιόχ. Vide Sophronium, p. 154.

R

Ἐμίσ-

Ἐμεῖς οὖν φιλόσοφοι, καὶ Διοδώρου ἀκρίβητος. Οὗτος πολλὰ συγγραφεὶς λέγει, ὅτι ὅταν οἱ θεοὶ Ἱεροσολύμων ὑπερβάλλουσιν λόγοις, τότε ὕψι, καὶ τῇ φρεσὶ, καὶ τῇ λειότητι, καὶ τῇ ἁγνότητι ὀνομάζονται. τούτοις ἐφάρμυλλοι καὶ οἱ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς ὁ Δαβὶδ λόγος, καὶ ἡ ὁ χρὶ Ἰωάννη Εὐαγγελίου Σημασία, καὶ ἡ εἰς τὸ Ματθαῖον, καὶ Μάρκον, καὶ Λουκᾶν ὑπομνήματα. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτῶν Συγγραμμάτων κρείττονα ἀειθροῦς τυγχάνει. ἅπαντες γὰρ Ἰουδαϊκὴν γραφικὴν καὶ Χριστιανικὴν ὑπεμνήμασιν, ὡς ἄλλος οὐδεὶς. ὅς τῃ Μαρτύρων δὲ πανηγύρεϊ ἐπιτύχουσι ἐν τῇ ἀειδίξει ἀνεμπόδως, καὶ τῇ γλῶσσαι αὐτοῦ καταρρεῖν ὑπὸ τῆς Νειλῶος καταρράχους. οὐδεὶς οὖν τῇ ἀπὸ αἰῶνος τοιαύτῃ λόγων ὑπόθεσιν εὖροισι, ἢ μόνος αὐτὸς ἐπιτύχουσι, καὶ μόνος ἀκρίβητος τὸ χρονοῦν καὶ θεῖον ἐκλογισμὸν ὀνομα. τὸ δὲ Συγγραμμάτων αὐτοῦ καταλέγειν τὸν δεινόν, ὅς ἀνθρώπων, θεοῦ δὲ μᾶλλον, τοῦ ὅτι πάντες γινώσκοντες. Οὗτος ὁ ἁγίος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀσκητὴς ὡς ἄλλος, καὶ πολυάρεστος, καὶ Φιλόσοφος λίαν. καὶ ἀπὸ ζήλον σωφροσύνης ἐπαρρησίατος, καὶ ἀκρόχολος. Συμμετρεῖ γὰρ μᾶλλον, ἢ αἰδοῖ ἑαλείετο, καὶ ἐλθόντες ὡς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀμέτρωσεν ἐκέχρητο. καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ πολλὸς ἦν ὡς ἀφελείαν ἐν δὲ ταῖς Σινοχίαις ἀλαζονείᾳ πῃ καὶ ὑποφύγῃ ἐνμύζετο τοῖς αὐτοῖς ἀγνοοῖσι. διὸ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπισκοπῇ παρεβλήθη μετρίᾳ ὁφρὺν χρὶ τῇ ὑποκρίσει ἐκέχρητο, ὡς διόρθωσιν ἐλάττω, καὶ σωτηρίαν, καὶ τοὺς βόπτες, καὶ τοὺς λόγους μετὰ μάλιστα. οὐ τοίνυν εἰ μὴ πῃ εἴη κλάξ, τοῦτον ἀλαζονία νομιστὸν εἶναι. οὐδ' αὖ πάλιν, εἰ κλάξ εἴη, καὶ ἀγνήτης, τοῦτον μετρίᾳ λεκτέον. ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ παροικίᾳ ταῖς τῇ ἐλθόντες ἀρεποῦσιν ἑαυτὸν φυλάττοντα, μεγαλόψυχον μὲν εἶναι παροικίᾳ, οὐχ ὑποφύγοντα ἀνδρείον, οὐ θρασύν, ὑπερηφάν, οὐ δολοφρονῶν μετρίᾳ, οὐ ταπεινοφροσύνην ὑποκρινόμενον ἐλθόντες, ὅς ἀνδραποδῶν ὡς καὶ αὐτὸς λέγει. διὰ τοῦτο ποικίλον εἶναι δεῖ τὸ ποιῆσαι καὶ διδασκαλόν. ποικίλον δὲ λέγω, οὐχ ὑπεβλόν, οὐδὲ κόλαξ, καὶ ὑβριστὴν, ἀλλὰ πολλῶς ἐλθόντες καὶ παρρησίας ἀνάμεσον, εἰδὲ καὶ συζητήσιον χρηστέως, ὅταν ἀπαιτῇ τοῦτο ἡ τῇ ἀγαθότητι ὑποφύγῃ, καὶ χρηστὸν εἶναι ὁμολογῇ, καὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ ὅπῳ χρεῖται τοῖς δεινότητι ἀπασιν δεῖν ἐπεὶ μηδὲ ἰατρῶν πασι ἐν φαρμάκῳ πᾶσι τοῖς χεῖνται παροφείδεται χαλόν, μηδὲ κυβερνήτη, μίαν ὁδὸν εἶναι καὶ ὡς τὰ πνεύματα μάχης. Ἐπρόκειν οὖν ὁποῖον πῃ εἶναι χρεῖ τὸ μέλλοντα ὡς χεῖνται τοσοῦτον αὐτῶν, καὶ τοιαύτῃ ζάλλῃ, καὶ τοσαύτῃ κύματι, ὡς τὸ γενέσθαι τοῖς πᾶσι πάντα, ἵνα πάντες κερδήσῃ. καὶ γὰρ ὁ μόνον εἶναι δεῖ τὸν τοιοῦτον, καὶ ἄτυπον, καὶ φοβερόν, καὶ παροφύγῃ, καὶ δεινότητι, καὶ κοινότητι, καὶ ἀδέχεται, καὶ δεσποτικόν, καὶ ὑπεβλόν, καὶ ἀδύλωτον, καὶ φαιδρόν, καὶ ἡμερόν, ἵνα ταῦτα εὐκόλως δύνῃ μάχεσθαι. οὐκοῦν δεῖ τὸν ἀναρχέστατον, καὶ ἐξέφροντα, φεύγειν τὸ κολακεῖν, καὶ κολακεῖσθαι, μήτε ἀλαζονικόν

chiar, & Eusebii Emeseni Philosophi, & Diodori pedissequus. Hic multa scripsisse fertur, in quibus excellunt sermones de Sacerdotio, tum sublimitate & elocutione, tum suavitate & elegantia verborum. Cum his certant sermones ejus in Davidis Psalmos, & in Joannis Evangelium annotationes, & in Matthæum, Marcum, & Lucam Commentarii. Cætera vero ejus scripta numerum superant. Totam enim & Judaicam & Christianam scripturam commentariis explicavit, ut alius nemo. Plurimas etiam Orationes in laudem Martyrum prompte & ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiæ ipsas Nili cataractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni ævo tanta dicendi copia abundavit, quanta ille præditus fuit; adeo ut solus merito verèque aureū illud & divinum nomen consecutus sit. Scriptorum ejus numerum recensere non hominis sit, sed Dei potius, qui omnia cognoscit. Hic S. Joannes Chrysostomus vitam summe asceticam agebat, multumque vigilabat, & quietis erat amantissimus, & præ studio vitæ castæ & sobriæ, quo flagrabat, in dicendo liberrimus, & iracundus. Iræ enim magis quam pudori obsequebatur, & immodica linguæ libertate adversus obvios quosque utebatur. In docendo utilitati audientium maxime consulebat; at in congressibus arrogantia & fastu quodam præditus videbatur illis, qui eum non norant. Quamobrem etiam Episcopus designatus majore supercilio adversus subditos utebatur, ad uniuscujusque correctionem, & salutem, & mores, orationem accommodans. Non tamen, si quis non sit assentator, is ideo existimandus est arrogans: neque etiam contra, si quis sit assentator, & humili animo præditus, propterea vocandus est modestus. Sed illum, qui personam ingenuo homine dignam, ita ut par est, tueri vult, magnanimum esse oportet, non superbum; fortem, non audacem; comem, non humilem; modestum, non modestiæ simulatorem; liberalem, non fordium; ut & ipse [aliquo loco] dicit: *Quare varium esse decet Pastorem & Doctorem. Varium vero dico, non subdolum, nec adulatorum, nec injurium; sed multæ in dicendo libertatis, & qui norit hominibus utiliter se accommodare, quoties ipsa res hoc requirit; lenemque simul, & austerum esse. Haud enim uno eodemque modo decet omnes subiectos tractare. Nam ne medicorum quidem filios decet omnibus ægrotis unum & idem medicamentum præbere: neque gubernatorem eundem semper cursum tenere, ventis reslantibus. Cogita igitur qualem esse deceat illum, quem tantæ tempestati, tantæque procellæ, & tot fluctibus resistere oporteat, ut omnibus omnia sit, & omnes Deo lucretur. Etenim talem virum oportet esse & gravem, & fastus expertem, & formidabilem, & mansuetum, & imperiosum, & sociabilem, & incorruptum, & in obsequium pronum, & submissum, & nemini serviliter obsequentem, & hilarem,*

εἶναι, μήτε κόλακα, ἀλλ' ἀμφοτέρων τῶν κακῶν τού-
των κολάζειν ἢ ἀμετρίαν καὶ ἐλεύθερον εἶναι, μήτε εἰς
αὐθάδειαν ἀποκλίνοντα, μήτε εἰς δουλοπρέπειαν χα-
πίπλοντα. πρὸς μὲν γὰρ ληστούς ἀπεινὸν ὑπάρχειν δεῖ-
πρὸς δὲ θρασυεῖς, ὑψηλόν. ἐπεὶ περ οἱ μὲν θρασυὴν εἶναι
ἢ ὑπερίκειν ἡγούμεται· οἱ δὲ ἀνδρείαν θρασυτήτα. ἐ-
κείνοις μὲν ἢ ἀπεινοφροσύνην προσφέρειν, τούτοις δὲ ἢ
ἀνδρείαν, (θευόμενοι αὐτῶν ἢ ἀπὸ τοῦ θρασυήλους δό-
ξαν ἵνα τοὺς μὲν ἀφελήσῃς, τὸ δὲ ἀπεινώσῃς τὸ φρό-
νημα. χαρὸς γὰρ τὰς παντὶ ἀράγματι, Φησὶ Σολομῶν
ταῖς τι, ἀπεινότητος, ἐξουσίας, ἐλέγχου, ἀδελφότητος,
φειδοῦς, παρρησίας, λησότητος, ἀπονομίας, καὶ ἀπα-
ξ ἀπλῶς, παντὸς ἀράγματος ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἢ ἀπει-
νότητος δεικνύειν, καὶ μμεῖα δὲ τὴν ἀπεινώσῃ τὰ παι-
δία, καὶ τὴν κυριακὴν φωνὴν ποτὲ δὲ, τῇ ἐξουσίᾳ κε-
λεῖσθαι, ἢν ἔδωκεν ὁ Χεῖρος εἰς οἰκοδομίαν, καὶ οὐκ
εἰς καθαίρεσιν, ὅταν ἡ λησὶ ἐπιζητῇ τὴν παρρησίαν. καὶ
ἐν χαρᾷ μὲν ἀδελφότητος τὸ λησὶν ἐνδείκνυσθαι·
ἐν χαρᾷ δὲ ἀπονομίας, τὸν ζῆλον ἐμφανίζειν, καὶ
ἐφ' ἐκάστῃ τῶν ἄλλων ὁμοίως τὸν ἑλκετον καὶ δίχμον
λογισμὸν ἀποφέρειν. λογισμοὶ γὰρ δικαίων κείμενα.
Καὶ Ἰσίδωρος δὲ, τὸν ἄρχοντα δίχμον εἶναι δεῖ καὶ Φο-
βερὸν ἢν οἱ μὲν εὐ βιωῦντες, θάρρουν οἱ δ' ἀμαρτανόν-
τες, οὐκ οἶον. θάρρος γὰρ, θάρρος χεῖρας, ἀναρχία μάλ-
λόν ὅστις, ἢ ἀρχή. εἰ μὲν γὰρ πάντες ἦσαν εὐπειθεῖς καὶ φιλά-
ρετοι, ἀναρχότης ἔδει μόνος· εἰ δὲ φιλαμαρτήμονες,
φόβος. ἐπεὶ δὲ καὶ ἀναρχοὶ εἰσι, καὶ χακοί, ἀμφοτέρω
καταχρηστέον τῷ ἄρχοντι, καὶ περὶ αὐτῶν.

Si enim omnes legibus sponte parerent, & virtutem amarent, sola bonitate opus foret: sin autem mali, severitate. Quia vero & boni sunt, & mali, utramque rationem adhibere debet is, qui populo praeest.

Ἰωάννης Γραμματικός, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ὀπικλη-
θεὶς Φιλόπονος. 1. τούτῃ συγγραμμάτῃ πάμπαν, ἡ
Γραμματικὴ, φιλοσοφία, ἀριθμητικὴ, ῥητορι-
κὴ, τῆς τε θείας γραφῆς, καὶ 2. τῆς δεικτικῆς
προκλείων ὀπικλημάτων, καὶ 3. τῆς Σειρήνης. πλὴν
ὅτι πρὸς τῶν ἑκκλησιαστικῶν διδασκάλων ὡς Τελει-
της ἐκβάλλεται, καὶ τοῦ κατὰ λόγον τῶν ὀρθοδόξων
ἀποδίδεται.

Ἰωάννης 4. Φιλαδελφεὺς Λυδός. οὗτος ἔγραψε
1. περὶ μνησίων βιβλίων 2. καὶ 6. περὶ διοσημεσίων ἑπεσον
καὶ ἄλλων πινῶν ὑποθέσεων μαθηματικῶν. προσομι-
λεῖ δὲ ταῦτα 7. Γαβριήλῳ πνὶ ὑπάρχῳ.

Ἰωάννης, ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος. 8. Ἀντο-

1. Καὶ Ἰσίδωρος δὲ, τὸν ἄρχοντα δίχμον εἶναι δεῖ, & φοβ. Hæc, & quæ sequuntur, leguntur apud Isidorum Pelusiotam lib. v. Epist. clxviii. ut Pearsonius observavit.

2. Τούτῃ συγγραμμάτῃ πάμπαν. Hujus Philoponi varia hodieque exstant opera, quorum titulos quære in Catalogis Bibliothecarum. Vide etiam Photium in Bibliotheca, qui ex diversis ejus libris excerpta exhibet.

3. Καὶ πρὸς τὴν δικαστικὴν προκλ. 2. Opus hoc Philoponi contra Proclum de Eternitate Mundi hodieque exstat, editum Venetiis anno mdcxxv. in fol.

4. Ἰωάννης, Φιλαδέ. Vixit hic Joannes Philadelphensis seculo vi, sub Anastasio & Justiniano Imperatoribus, ut testatur Theophyl. Simoc. Histor. l. vii. cap. xvi. in fine; & Photius Cod. clxxx, qui eum Joannem Laurentium Philadelphensem Lydum vocat. Scripsit opera varia, ex quibus nihil, quod sciam, in lucem editum est, præter libellum exiguum, inscriptum, Εὐφροσύνης Βροντοσκοπία ἢ πρὸς τὴν σελήνην, quem Janus Rutgersius Variar. Lect. lib. lxi. primus publici juris fecit. In Codice MS. 2432 Bibliothecæ Re-

& lenem, ut hæc certamina facile conficere possit. Oportet igitur virum strenuum & cor-
datum cavere, ne vel ipse aliis aduletur, vel
patiat, ut alii sibi adulentur; ut nec arro-
gans sit, nec assentator, sed id, quod in utroque
vitio nimium est, recadat: itaque liber sit, ne
vel ad arrogantiam deflectat, vel ad servile
obsequium se demittat. Nam adversus bonos
quidem submisit se gerere oportet; adversus
audaces vero, supercilio uti. Illi enim huma-
nitatem judicant esse virtutem; hi vero au-
daciam fortitudinem. Adversus hos ergo mo-
destia utendum est; adversus illos vero animo
forti & virili, quo audacia illorum retunda-
tur: ut his quidem prosis, illorum vero spiritus
deprimas. Nam, ut ait Solomon, cujusque rei suum
est tempus: id est, modestiæ, auctoritatis, repre-
hensionis, consolationis, clementiæ, libertatis,
lenitatis, severitatis, & ut uno verbo dicam,
omnium rerum: ut nunc quidem submisit te ge-
ras, & animi submissione pueros imiteris, ex
Domini præcepto; nunc vero auctoritate utar-
is, quam Christus nobis dedit ad ædificationem,
non vero ad destructionem, cum res severitatem
requirit. Et tempore quidem consolationis le-
nitatem ostendere; tempore vero objurcationis,
zelum demonstrare, & in omnibus aliis rebus ju-
stam judicii & rationis normam adhibere oportet.
Justorum enim judicia ratione nituntur. Et Isido-
rus dicit: Principem oportet esse justum, & simul
terribilem, ut boni quidem securi sint; mali vero ab
injuria facienda deterreantur. Nam alterum sine
altero imperium potius evertit, quam conservat.

Ἰωάννης Γραμ. Joannes Grammaticus, Ale-
xandrinus, cognomento Philoponus. Hujus
plurima sunt scripta, Grammatica, Philoso-
phica, Arithmetica, Rhetorica, & in Sacram
Scripturam, & contra xviii Procli disputa-
tiones [de Eternitate Mundi,] itemque con-
tra Severum. Sed tamen ab Ecclesiæ Doctori-
bus ut Trithemita rejicitur, nec in Orthodoxo-
rum catalogum admittitur.

Ἰωάννης Φιλ. Joannes Philadelphensis Ly-
dus. Hic scripsit de Mensibus librum unum; &
de Tempestatibus, Ventis &c. alterum; itemque
Mathematica varia. Ea autem dedicavit Ga-
brieli cuidam Præfecto.

Ἰωάννης, ὁ ἐπὶ. Joannes, cognomento Stobæus.

gix Parisiensis varia Joannis hujus Philadelphensis opuscula inedita continentur; veluti de Sortibus; de Terræ motibus; Diarium, seu Ephemeris, indicans per totum annum ortus & occasus signorum, ex libris Claudii Thufci ad verbum Græce versis; περὶ διοσημεσίων, & alia.

5. Περὶ μνησίων βιβλίων 2. Liber hic lucem nondum aspexit, sed in Bibliothecis MS. latet; ex quo Suidas & Codinus magnam partem eorum, quæ de simulacris Deorum gentilium in medium adierunt, ad verbum descripserunt; ut monet Lambecius ad Codinum, qui & librum illum vidit, & varia ex eo loca ad illustrandum Codinum adducit.

6. Περὶ διοσημεσίων Græci διοσημεσας vocant tempestates, ventos, imbres, tonitrua &c. solito graviora & vehementiora; de quibus proinde Johannes Lydus libro hoc egerat.

7. Γαβριήλῳ πνὶ ὑπ. Hujus Gabrieli mentio fit Anthol. l. iv. cap. i. p. 430. ut Pearsonius observavit.

8. Ἀντολόγιον, περὶ τῶν π. Hoc opus hodie adhuc exstat, nec sine voluptate a literarum studiosis legitur.

λόγιον, περιέχον τὰς παλαιὰς πολλὰν δόξαν ἐν βιβλίοις δ' ἐνέρεται πάνυ, καὶ γέμοντα πάσης παιδείας. γράφει δὲ τὰτα πρὸς Ἐπίμιον υἱὸν αὐτοῦ.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὀπικληθεὶς Μανσούρ, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, οὐδενὸς δυνάμενος τῆς κατ' αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμβάντων. Συγγραμμάτων αὐτοῦ πάνυ πολλὰ, καὶ μάλιστα φιλοσόφα· εἰς τε τὴν θείαν γραφίᾳ Παράλληλοι κατ' ἐκλογὴν, καὶ οἱ Αἰσχυρικοὶ Κανόνες, Ἰαμβικοὶ τε, καὶ κατὰλογαδίῳ. συνήμαρτε δ' αὐτὰ καὶ Κοσμᾶς ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀνὴρ εὐφυέστατος, καὶ πνεύον μουσικῶν ὅλως τὴν ὁρμῶν. οἱ γοῦν Αἰσχυρικοὶ Κανόνες Ἰωάννης τε καὶ Κοσμᾶ σύγκειον ὅκ' ἐδέξαντο, οὐδὲ δέξαντο, μέλεις ἀν' ὁ καθ' ἡμᾶς βίβλος περιωδήσεται.

Ἰωάννης, ὁ τυραννίσας εἰς Ῥώμῃ ἐπὶ Θεοδοσίου, πρὸς τὴν καὶ ζωέσεως εὐήκων, καὶ ἀρετῆς ἀνελπιέσθαι ἐξέπιστατος. ὅς τ' τυραννίδα μετρίως ἐξηγήσατο, οὐδὲ τοῖς ἀββάλοις τὴν ἀκολούθησεν, οὐδὲ φόνον ἀδίκον εἰργάσατο ἐκώγε εἶναι, οὐδὲ λησμάταιν ἀφαιρέσει ἐπέτετο.

Ἰωάννης, ὁ ὁ Καππαδοκίας ἑπαρχὸς Ἰωαννιανός, λόγων μὲν τῶν ἐλθουμένων καὶ παιδείας ἀνέκοιτο. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματικῶν φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γραμμάτια, καὶ τὰτα κατὰ κακῶς γράψαι. φύσεως δὲ ἰσχυρὴν πάντων γέροντι δυνάμενος, ὃν ἡμεῖς ἴσμεν. γινώσκαι τε γὰρ τὰ δέοντα ἰκανότατος ἦν, καὶ λύσιν τοῖς ἀπείροις εὐρεῖν. ποιητότατος δὲ πάντων ἀνθρώπων γεροντός, τῇ τε φύσεως δυνάμει ἐς τὸ ἐχρήτο, καὶ οὐτε θεοῦ λόγος, οὐτε ἀνθρώπων αὐτὸν αἰδώς τις εἰσέει, ἀλλὰ βίβλος τε αὐτὰ ἀνθρώπων πολλῶν ἀπολλυμένη κέρδους ἕνεκα, καὶ πόλεις ὅλας κατελεῖν ὀπιμελές ἦν. λήθον γοῦν ὀλίγη λήθηματ' ἀμέλα περιβαλλόμενος, ἐς κραυγὰν ἡν ἐκλελάκεν, ὅσον ὅκ' ἔχουσιν ἄχρη μὲν ἐς τὸν ἄριστον χροῖον ληϊζόμενος, τὰς τῆς ὑπὸ νόμων οὐσίας, μέτρη δὲ τὸ λοιπὸν, καὶ σώματα ἔργων ἀσελγέσιν ἡχολημύς. κατέχεν δὲ αὐτὸν οὐδαμῇ ἰσχυρὴν, ἀλλὰ τὰ τε βρώματα ἔμέλεις ἐς ὅσον ἡδύς, καὶ τὰ λήθηματ' ἐκλεπὴν μὲν ἦν ἐτοιμῶς, περιέσθαι δὲ καὶ δαπανᾶν ἐτοιμότερος. Οὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης πᾶσιν ἀνθρώποις βαρὺς ἦν ὁμοίως καὶ χαλεπός· πληγὰς τε τοῖς περὶ πῆλιν ἐντενόμενος, καὶ τὰ λήθηματ' ἀπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ ληϊζόμενος, τὴν δίκην ὁρῶς καὶ δικαίως ἐς τὴν δίκην παρὰ νόμους ἐξέπειν.

Scriptit Florilegium, variorum sententias complectens, libris quatuor: quod opus est praeclarum, & varia doctrina plenum. Scriptit autem illud ad Epimium filium suum.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκ. Joannes Damascenus, cognomento Mansur, vir & ipse celeberrimus, & aetatis suae nulli eorum, qui doctrina fuerunt illustres, secundus. Ejus scripta sunt permulta, & praecipue philosophica, & in S. Scriptura Paralela selecta; & canticorum Canones, tam Iambis, quam oratione soluta conscripti. Eodem etiam tempore Cosmas Hierosolymitanus floruit, vir ingeniosissimus, & omnino Musicam harmonicam spirans. Illi autem Canticorum Canones Joannis & Cosma nullam [cum aliorum scriptis] comparationem admiserunt, nec admittent, quamdiu hominum vita durabit.

Ἰωάννης, ὁ τυρ. Joannes, Tyrannus Romae fuit sub Theodosio, idemque clemens, & valde prudens, & virtutis studiosus fuit, tyrannidemque moderate exercuit, nec delatoribus aures praebuit, nec ullam injustam caedem volens patravit, nec bona cuiquam eripuit.

Ἰωάννης, ὁ Καπ. Joannes Cappadox, Praefectus Aulæ sub Justiniano, liberalium artium & doctrinae prorsus rudis fuit. Nihil enim aliud, dum literatoris scholam frequentaret, didicit, praeter literas, easque malas male pingere. Ingenii autem vi omnium, quos novimus, maxime polluit. Nam & quid facto opus esset mira sagacitate illico perspiciebat, & ex negotiis difficilibus facillime se expedire norat. Illa autem ingenii vi ad improbitatem, qua etiam omnes homines superabat, abutebatur; ita ut nec Dei rationem ullam haberet, nec hominum reverentia animum ejus subiret: sed in id tantum incumberet, ut quaestus gratia & multorum hominum vitas perderet, & integras urbes everteret. Cum igitur exiguo tempore magnam pecuniae & opum vim sibi comparasset, supra modum in crapulam se effudit. Et ad tempus quidem prandii usque expilandis subditorum fortunis vacare solebat; quod reliquum erat temporis in temulentia & obscenis corporis voluptatibus traducens. Nullo etiam modo temperare sibi poterat, adeo ut cibis ad vomitum usque se repletet. Semper quidem ad corradendum aurum erat paratus, ad prodigendum vero multo etiam promptior. Hic Joannes omnibus hominibus gravis erat & molestus. Nam obvios quosque verberibus afficiebat, & omnium subditorum fortunas expilabat. Quare tandem juris violati iustas meritaque poenas exsolvit.

1 Εἰς τὴν τὴν γράφῃ Παράλληλοι] Paralela Johannis Damasceni haecenus Latine tantum in lucem prodierunt, quorum editionem Graecam doctissimus Lequienius, Dominicanus, hoc tempore Parisiis molitur.

2 Ἰωάννης, ὁ τυραννίσας εἰς Ῥώμῃ.] Hæc, & quæ sequuntur, descriptit Suidas ex Procopio de Bello Vandal. lib. 1. cap. 111. p. 182.

3 Ἰωάννης, ὁ Καππαδοκίας ἑπαρχὸς Ἰωαννιανός.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa δαπανᾶν ἐτοιμότερος, leguntur apud Procopium de Bello Pers. lib. 1. cap. xxiv. pag. 70. unde Suidas ea descriptit.

4 Ὁ Καππαδοκίας ἑπαρχὸς.] Legendum est ex Procopio, Ἰωάν-

νης ὁ Καππαδοκίας, ἑπαρχὸς τῆς αὐλῆς, &c. Joannes enim ille non erat Cappadociae praefectus, sed Cappadox, & ἑπαρχὸς τῆς αὐλῆς, i. e. Aulæ praefectus sub Justiniano.

5 Λόγων μὲν τῶν ἐλθουμένων καὶ παιδείας ἀνέκοιτο.] Vide supra v. Ἀνέκοιτο.

6 Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐξέμαθεν, ὅτι μὴ γραμμάτια.] Vide supra v. Γραμμάτια.

7 Μήλεις ἐς ὅσον ἡδύς.] Emenda ex Procopio, μήλεις ἐς τὸν ἡδύς, quæm lectionem in versione secutus sum.

8 Οὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης πᾶσιν ἀνθρώποις βαρὺς ἦν ὁμοίως.] Hoc fragmentum excerptit Suidas ex Procop. l. 1. de Bell. Pers. cap. xxv. pag. 75.

9 Ἐς τὴν δίκην παρὰ νόμους.] Procopius habet ἐς τὴν δίκην, cui tamen lectionem Suidæ praefero.

Ἰωάννης, βασιλεὺς Ἱεροσολύμων, μὲν θάνατον
Ἰωνᾶδ' ἔ' Ἀρχιερέως παρέδωκε ἢ ὀπιμέλειαν τὴν
παρὰ τὸν θεόν. Συνδιεφθάρησαν δὲ αὐτῶν καὶ οἱ τοῦ
πλήθους φρονεῦσαντες, ὥστε πλημμελεῖν εἰς τὰ δίκαια,
καὶ νομοσμήνα παρ' αὐτοῖς ἀρετὰ εἶναι. διαχρεώσας
δὲ ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ μετὰ βολῇ ἔ' βασιλείας, καὶ τῷ
ἄλλων, πέμψας τοὺς Προφῆτας, ἀμαρτυρησομένους
τε ἐξ' ἀπειθήμονα, καὶ παύσαντας τῆς πονηρίας αὐ-
τούς. οἱ δὲ ἰσχυρὸν ἔρωτα ἔ' δεινὸν ὀπιθυμίαν ἄρα ταύ-
της εἶχον. ἀλλὰ καὶ Ζαχαρίαν, υἱὸν ἔ' Ἀρχιερέως Ἰωδαῆ,
κατέλθοντες λίθοις ἐν τῷ ἱερῷ, διότι παρεφῆκεν,
αὐτὸς ἡμετέραν μεγάλῃ ὑφέξει μὴ πειθομένους.

Ἰώβ, ὁ μέγας ὄντως ἐκείνος καὶ γενναῖος ἢ ἀλη-
θείας ἀγωνιστής· ὁ παρὼτος ἀνοίξας τὸ γυμνικὸν ἐκείνο,
καὶ μέγα, καὶ παγκόσμιον γάδιον. ὁ τὸν ἀντίπαλον
πάσαις ταῖς πάλαις κατεβαλὼν. ὁ μέγας καὶ τῷ
ὄψιν τὰς πληγὰς καὶ τοὺς μώλωπας εἰσδεξάμενος,
καὶ μείνας ἀήττητος. ὁ σκαλῆκον πλήρης, ἔ' τεφανίτης.
ὃν οὐδὲ θάνατος ἰσχυρὸς κατέφρωσεν, καὶ κοίτην τῇ
ὀπίσθῃ, ἀλλ' ἐπὶ ἔστηκεν ὥσπερ τις ἀνδρὶας ἀπεδί-
πτε, ἢ καὶ ἀκμὴν ἀνῆλθε, δι' ὅλην ἔ' βίην κατε-
παλαίον καὶ κατεφάσγων τὸν ἀντικείμενον. οὗτος παρ-
ετῆ κατεπάλασε τὸν Διάβολον. οὗτος ἦρατο χε-
ρὶ ποιεῖν νίκης τρεῖς, οὐ Νέμεα, καὶ Ὀλύμπια,
Ἰσθμιαί, καὶ Πύθια, καὶ ὅσα Ἑλληνικοὶ ἀφ' ἀκομπά-
ζουσι λόγῳ, ἀγωνιστὴς, ἀλλὰ παρὰ παίδων, καὶ κτή-
σεως, καὶ βοσκομαῖων, καὶ θρασύτητας, καὶ πάσης τῆς τοῦ
βίου ἀφ' ἀγωνίας, καὶ πτωμάτων οἰκίας, τὰς αὐτὰς
καὶ πολυάνδρια τῷ αὐτοῦ παίδων γαστριμύτης ὁ κατεφά-
σχος θρασυμύτης, οὗς ἐν μῇ ἡμέρᾳ καὶ ὅρα ἐπὶ τῇ
τραπέζῃς εὐχρησάμενος καὶ συνειδίοντες κατέφρωσε σω-
τηρὸν ὁ παμμύτης, ὁπιστάς αὐτοῖς τὸ δωμαῖον,
οὐ δύο, καὶ τρεῖς, ἢ τέτταρας, ἀλλὰ δέκα τοὺς πάν-
τας καὶ πάσας κατεβαλὼν. καὶ οὐδὲ μέγας τούτων
ἢ λύσσα καὶ βασκανία ἠνέκεσθαι τοῦ ἀντιπάλου, ἔως
αὐτὸν τὴν ἀθλητὴν γυμνὸν ἐπὶ τῇ κορείᾳ ἐκκαλεσά-
μενος, καὶ κατεφάκτον ὅλον τοῖς ἔλκεσι, καὶ πλήρη
σκαλῆκον ἀπερρασάμενος, θέαμα φεικλὸν τε καὶ
ξένον ὅλην τῇ ὑφ' ἡλίου κατέστησεν, ἔτεσιν ἐπὶ τοῖς
ὁδοῖσι διαρπάξων, καὶ τῇ γλώσῃ λιμνάζων ὅλον
τὸ σῶμα ἔ' μάρτυρος· μέγας ὅτι ἦσαν ἐφ' ἐαυ-
τὸν ὁ παμμύτης ἐπεσπάσατο, καὶ ἔ' αἰχμύλῳ τέ-
λεον ἐκλήρωσάτο. ἔχει τὸ λοιπὸν καὶ τούτῃ τοῦ φι-
λοσόφου τὰ ἔπαθλα. ἔχει καὶ τούτῃ ἔ' βίβλον πολὺν
τὸν Ὀμήρου καὶ Πλάτωνος ἀγένης λιγυρότερον ἄδω-
σαν οὐ μύθων καὶ παθῶν ἀλλοτριῶν ὑψηλότες ἀφ' ἀ-
γορεύσαν, ἢ τὸν θρασυτάτον Ἀχιλλέα, ἢ τὸν Ὀδυσ-
σεῖα τὸν πολυμήχανον, ὃν αἱ σφαγαὶ τυγχάνουσι τρέ-
παιον, καὶ γλαυκῶν φθογὰν κατορθώματα· ἀλλὰ τὸν
Σατάναν ὑπὸ γυμνοῦ πνέον, καὶ ἀόπλῃ, καὶ μόνῃ

Ἰωάννης, βασ. Joannes, Rex Hierosolymorum,
post mortem Jonadi Pontificis divinum cul-
tum prodidit. Cum ipso autem corrupti sunt
& ipsi Principes populi, ut optima majorum
jura & instituta violarent. Deus autem gravi-
ter indignatus ob hanc Regis & cæterorum
mutationem, mittit Prophetas, qui facinora
ipsis exprobrarent, & improbitatem illorum
compellerent. Sed illi pravitate suæ erant te-
nacissimi: adeo ut Zachariam Pontificis Jodæ
filium in templo lapidibus obruerent, quod
ipsis magnas pœnas prædixisset, nisi Deo pa-
rerent.

Ἰώβ. Job. Ille vere magnus & generosus
veritatis pugil, qui primus aperuit gymnicum
illud, & ingens, & totum terrarum orbem in-
cludens stadium. Hic omnibus luctis adver-
sarium prostravit, & quamvis plagis ad ossa
usque cæsus, & vibicibus lividus, permansit
tamen invictus. Hic vermibus scatens, coro-
nam meruit: eumque neque mors prosterne-
re potuit, neque in tergum resupinare; sed
constanter stetit, ut statua quædam firmissima,
vel etiam, ut incus durissima, per totam vi-
tam subigens & contundens adversarium. Hic
primus diabolum devicit. Hic de improbo illo
triumphavit, & victoriæ tropæa erexit, non Ne-
mea, vel Olympia, vel Isthmia, vel Pythia, vel
quæcunq; alia Græcorum scriptores ambitiose
jactant, certamina certans, sed pro liberis, &
bonis, & gregibus, & armentis, & religi-
one, omnique vitæ cultu, ædes suas collapsas
invicti animi vir, easque sepulcra liberorum su-
orum factas, conspicatus. Eos enim uno eodem-
que die & tempore ad mensam simul assiden-
tes & vescentes, acervatim prostravit scele-
ratissimus ille, dejecto in eos conclavi, neque
duos, aut tres, aut quatuor, sed omnes decem
utriusque sexus oppressit. Neque vero ad-
versarii rabies & invidia huc usque progressa
stetit; sed ipsum athletam nudum in sterqui-
linium evocatum, & totum ulceribus com-
punctum, vermibusque repletum, spectaculum
horrendum & inusitatum toti terrarum Orbi,
qui sub Sole est, effecit, per septem annos la-
cerans, & lingua ventilans totum illius marty-
ris corpus; donec sceleratissimus ille tandem
succubuit, & summo dedecore affectus est.
Habet etiam philosophi hujus præmia. Ha-
bes & ejus librum, Homericæ & Platonica
Musa suavius quid canentem, qui nec fabu-
larum, nec alienarum calamitatum narratio-
nes prædicat, vel audacissimum Achillem,
aut callidissimum Ulysssem, quibus cædes sunt
triumphus, & mulierum stupra, præclara fa-
cinora: sed Satanam describit a nudo quo-
dam, & inermi, & solo superatum, & ami-
corum vicem ejus dolentium conciones, &
lachrymas, & totius rerum naturæ explicatio-

1 Ἰωάννης, βασιλεὺς Ἱεροσολ.] Hunc articulum descripsit Suidas ex Josephi Antiq. Judaic. l. ix. c. viii. ut Pearsonius etiam ad marginem Suidæ sui annotaverat. Cæterum, quem Suidas hic vocat Joannem, cum lxx Interpretes Paralipom. ii. cap. ix. & x. vocant Ἰωάνης, & Josephus Ἰωάννης.

2 Ἰωνᾶδ.] Hunc lxx Interpretes Paralip. ii. x. appellant Ἰωδαῆ & Josephus Ἰωδαῆς.

3 Ἰώβ, ὁ μέγας ὄντως ἐκ.] Hunc articulum de Jobo descripsit Suidas ex scriptore quodam deperdito, quem eundem esse, ex quo etiam ea, quæ supra de Adamo leguntur, excerpta sunt, stilus suadet.

Ἰωκάς. ὁρμάς. διώξεις.
Ἰωκάς τε δακρυόεσσαν. Ὅμηρος Ἰωκά λέγει
ἢ ἰωκὴν. ὡς Ἡσίοδος, κρόα, ἢ κρόκω καὶ αὐ-
τὸς Ὅμηρος τὴν ἀλκὴν, ἄλκα. Ἀλλὰ πεποιθὼς.
Λέγει δὲ ἰωκὴν ὅτι μέγας τὴν μάχην, ἐπεὶ διώξεις
αἰτία γίνεται ὅθεν καὶ βολεῖ ἢ πόλεμον ὅτι ἄλα-
λαγμοῦ.

Ἰὼ, κλάετ' ὦ βολεσάτα,
Αὐτοὶ τε, καὶ τ' ἄρχεῖα, καὶ τόκοι τόκων.
Οὐδὲν γὰρ ἂν με Φλαῦρον ἐργάσαο' ἔπ.
Οἷόν ἐμοὶ βέβη
Τοῖσδ' ἐν δώμασι παῖς,
Ἀμφήκη γλώττη
Λάμπων, τρεῖς ὅλ' ἐμὸς,
Σωτήρ δέ μοι, ἐλθροῖς ἀναγός,
Λυσάντας πατρὸς μεγάλων χακῶν.

Ἰάλλα. ἄλλαχα.
Ἰάμα. αἰπαλική. Ἰάμνος. Θεραπεύων.

Ἰων Χίος, Τραγικός, καὶ Λυρικός, καὶ Φιλόσο-
φος, ὁ υἱὸς Ὀρθομένους, ἐπὶ κλησὶν δὲ Ζούθου. ἤρξα-
το δὲ τὰς τραγωδίας διδάσκειν ἐπὶ τ' ὅτι Ὀλυμ-
πιάδος. Δεσμάς δὲ αὐτοῦ ἱ. οἱ δὲ λ'. ἄλλοι δὲ,
μ' Φασίν. Οὗτος ἔγραψε πρὸς μετεώρων, καὶ συν-
θέτης λόγους. ἐν παίζων Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικός. Ἀ-
οῖον Φησι.

Ἰών. βελών. Ἰών δὲ, ὅξυτόνως, ἀντὶ τ' προβυ-
θείς.

Ἰωνάτης. ὄνομα κύριον.

Ἰωνάς. ὄνομα κύριον.

Ἰωνες. Ἀσιῶται, καὶ Ἀπικιοί, Ἀθιναῖοι διὰ
τὸ μέγαλιν.

Εἰς τὸ μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὐχος Ἰώνων.

Ἰωνία. ὁ λεγόμενος τῶν Ἰώνων ὡς περ ῥοδωνία,

1 Ἰωκάς. Scholiasta Homeri ad Iliad. E. v. 521. Ἰωκάς. κρυ-
πτός. αἰπάλαις, ἢ ὡς ἐν τῇ πολέμῳ διώξεις ἢ ὁρμάς. Ἰωκά ὡς τὸ διωκέ.

2 Ὅμηρος. Il. A. v. 600.

3 Ἰωκά λέγει τὴν ἰωκὴν. Vide Etymologum h. v.

4 Ὅμηρος. Il. E. v. 299.

5 Ἰὼ, κλάετ' ὦ βολεῖ. Locum hunc excerptit Suidas ex Ari-
stoph. Nubib. p. 188. (116. Ed. Basil.) ut Portus etiam obser-
vavit.

6 τ' ἀρχεῖα. Sic etiam in Aristophane hodie legitur. Sed Bife-
tus ad locum illum Comici recte monet, legendum hic esse ἀρ-
χῆα, i. e. fortis. Graeci enim fortem, sive totam pecuniae sum-
mam feneratori datam, ἀρχῆον vocant, ut docet Suidas supra v. Ἀρ-
χῆον.

7 Ἰάλλα. Sic recte haec vox scripta est in MSS. & Edit. Me-
diolan. itemque Hesychio. Male autem Editiones Basil. & Genev.
habent Ἰάμα.

8 Ἰων Χίος, Τραγ. Articulum hunc de Ione descripsit Suidas
ex Schol. Aristoph. ad Pacem, pag. 686. Vide etiam supra v. Δι-
θυραμβοδιδάσκαλοι: & eruditiss. Bentleium in Epistola ad Rever.
Millium, Joanni Malalae subjuncta, qui ibi de hoc Ione Chio, e-
jusque scriptis, prolixè agit; post cujus accuratam diligentiam nihil
quod addam habeo.

9 Ἰὼς Ὀρθομένους, ἐπὶ κλησὶν δὲ Ζούθου. Sic etiam habet Harpo-
cration v. Ἰων. Vide tamen de hoc loco Suidae conjecturam Pauli
Leopardi Emendat. l. II. cap. xx.

10 Καὶ συνθέτης λόγους. De hoc loco Suidae audiendus est Illu-
stris Bentleius in Epistola paulo ante laudata, cujus verba adducam.
"Si Suidae credimus, scripsit etiam Ion de Meteoris, & composi-
tas sive ornatas orationes. Οὗτος, ait, ἔγραψε ἐπεὶ μετεώρων,
καὶ συνθέτης λόγους: quo nihil ineptius aut falsius dici potest. Imo
neque magis contumeliose, si quis ἰπαιεῖται & perverſe inter-
pretari velit de sermonibus ad fraudem & fallaciam compositis,
secundum illud Aeschylus in Prometheus:

Ἰωκάς. Impetum, quo alios persequimur.

Ἰωκάς τε δακρ. Pugnamque lacrymosam. Ho-
merus [per metaplasmum] ἰωκά dixit, pro ἰω-
κίω, ut Hesiodus κρόα, pro κρόκω; & idem Ho-
merus ἄλκα pro ἀλκῇ. Ἀλλὰ πεποιθὼς, i. e. vi-
ribus fretus. Vocat autem pugnam ἰωκὴν, a par-
te, quoniam in ea hostem persequi solemus.
Unde βοὴν quoque praelium appellat, a cla-
more scilicet & vociferatione.

Ἰὼ κλ. Io, plorare vos jubeo fœneratores!
Actum enim est de vobis ipsis, & sortibus ve-
stris, & usuris usurarum; quoniam nihil mali
in posterum mihi facietis. O qualem alo his
in ædibus filium! ancipiti lingua præditum,
columen meum, servatorem familiæ, inimicis
molestum; patremque ab omni malo libe-
rantem.

Ἰάλλα. Sulcum.

Ἰάμα. Accusativo jungitur. Sano. Ἰάμνος.
Curans. Sanans.

Ἰων. Ion Chius, Tragicus, & Lyricus,
& Philosophus, filius Orthomenis, cog-
nomento Xuthi. Tragedias docere cœ-
pit Olympiade LXXXII. Fabulas scripsit
XII. Secundum alios vero xxx. at secundum
alios xl. Idem etiam scripsit de Meteoris.
Hunc Aristophanes Comicus per jocos Ἀοῖον
vocat.

Ἰών. Telorum. Sagittarum. Ἰών vero, cum
acuto, qui ivit, qui profectus est.

Ἰωνάτης. Jonathes. Nomen proprium.

Ἰωνάς. Jonas. Nomen proprium.

Ἰωνες. Iones, Asiatici, & Attici, [vel] Athe-
nienses: per & magnum scribitur.

Sis inter beatos, Anacreon, gloria & de-
cus Ionum.

Ἰωνία. Violarum pratium: ut ῥοδωνία, rosarum

"Μαθὲ μ' οἰκτίρας

"Εὐχόμενοι μὲν οὖν ψάλλοντες. Νόστιμος γὰρ

"Αἰσχρὸν εἶναι φημι συνθέτους λόγους.

"Error autem ortus est ex perperam intellecto loco Scholiastæ Ari-
stoph. ad Pacem. Postz scilicet Dithyrambici amant verborum
"tralationes ὡς τ' μετεώρων, ex astris, nubibus, aliisque quæ in
"sublimi fiunt; libenter etiam vocabulis sesquipedalibus & coag-
"mentatis utuntur. Demetrius περὶ ἑρμηνείας: Ἀθηναῖον δὲ καὶ
"συνθέτης λόγους, ὃς τὸ διθυραμβικὸς συκείμενα, οἱ οὖν Θεοπελάτης πρὸς
"τοὺς, ὅθεν Ἀρεῶν διθυραμβοὶ γιντὶν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν αὐτῶν τῶν ἀλλ-
"θιῶν συκείμενα. Et Horatii illud:
"Sed per audaces nova Dithyrambos
"Verba devolvit.

"Ipse Suidas alibi: Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τ' μετεώρων καὶ τ' ἰ-
"φίλων λίγιστοι πολλαί, & ΣΥΝΘΕΤΟΙΣ δὲ λίγιστοι ἰπαιεῖται, καὶ ἴλι-
"στον ὡς ἀλγεῖται ἀνεκλήτως. οἷόν ἐστιν Ἰων ὁ Χίος ποιητής. Omnino
"vide Aristophanem in Pace, ejusque enarratorem. Itaque mani-
"festo compertum & deprehensum est uide mendacium." Hæc
Bentleius acutissime & vere.

11 Ἀοῖον φησι. Vide supra v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

12 Καὶ Ἀπικιοί, Ἀθιναῖοι. Ut hic locus Suidæ recte intelligatur,
sciendum est, antiquissimis temporibus Ionum nomine etiam com-
prehensos fuisse Athenienses. Clare Conon Narrat. xxvii. Ἰων
δὲ, γινόντων τ' μετεωροποιῶν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν ἀρετὴν, & τὴν ἀλλὰ ἀ-
εὶσιν αἰετῆς, βασιλεὺς Ἀθηναίων, ἔξ ὧν Ἰωνες οἱ π' Ἀθηναῖοι ἔ-
ξασθ' ὡς λέγειται. i. e. Jon vero, mortuo [Erechtheo] avo materno,
cuius ob virtutem, tum ob cateram dignitatem electus, regnum Atheni-
ensium tenuit; a quo Athenienses etiam appellati fuerunt Jones.
Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. p. 376. Ἰωνῶν δὲ, ἀντὶ τ' Ἀθη-
ναίων. Ἰωνες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰων ὁ ἑσέμεν.

13 Εἰς τὸ μακάρεσσιν, Ἀνάκρε. Ex Anthol. l. III. p. 400. (177.
Edit. Henr. Steph.) ut Portus observavit.

14 Ἰωνία, ὁ λ. Vide Scholiast. Aristoph. ad Pacem, p. 664.

ὁ τῶν ῥόδων, καὶ κρινῶν, ὁ τῶν κρινῶν.

Ἰωνία. ¹ ἡ χώρα καὶ Ἰωνίας πόλεις ἰσ', ² ὅς ἐστιν αἰσιν Νηλεὺς ὁ Κόδρις. εἰσι δὲ ³ Ἐφεσος Ἀνδρόκλος, Μίλητος, Μυός, Περίη, Κολοφών, Τέως, ⁴ Λέεδος, Ερυθραία, Φώκαια, Κλαζομένη, Χίος, Σάμος. Ταύταις Δαρῶν, ⁵ ἐπὶ Σκύθας ἰόν, Φύλαξιν ἐπὶ ἔ' Ἰσθμὸν ἐχρήσατο. ἐκτομίας δὲ αὐτῶν τοὺς εὐγενεστάτους ἐπὶ, καὶ πολλὰς τὰς θυγατέρας.

Ἰωνικός. ⁶ Ἐλλινικός, Ἀθινικός, ὁ Ἰωνικός. ⁷ καὶ Ἰωνικός, ἀντὶ τῆς ἀεζῆς. ⁸ Ἐμπεροφόρον τε καὶ Δικλινὸν Ἰωνικός. ⁹ Ἀειποφάνης ἐν Θεομοφοραζούσαις.

Ἰωνίς. ἡ χώρα.

Ἰωξίς. ἡ δώξις.

Ἰωρᾶμ, ¹⁰ Ὁρχίς υἱὸς βασιλέως Ἰσραὴλ, πάσης κακίας καὶ πονηρίας ἀνέπλεως, καὶ ἀσεβής. ἦν δὲ τὰ ἄλλα δραστήριος.

Ἰωραμος. ὄνομα κύριον.

Ἰωρός. ὁ θυρωρός. ὁ φύλαξ. καὶ παροιμία. Οὐδ' ἐντὸς Ἰωροῦ. καὶ ὁ νόμος, ὁ παρ' Ἀθιναίοις, ἐκ τοῦ Ἰωροῦ ἐκέρχεται εἰς τοὺς ἀνδρόφους. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀπειληντῶν καὶ σφοδρῶν τῇ παροιμίᾳ κέλεται.

Ἰωσαφάτ, βασιλεὺς Ἰουδαίων. οὗτος εὐχέσθησε τῷ θεῷ. Διὰ δὲ τὴν πρὸς Ἀχαὰβ φιλοστοργίαν ἔφη πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦ ὁ Προφήτης, ὁ τοῦ Ἀναθᾶ βασιλεὺς Ἰωσαφάτ. Εἰ ἀμαρτανῶς σὺ βοηθεῖς, ἡ μισομυῖα ὑπὸ κυρίου φιλάει, διὰ τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ σὲ ὁργὴ κυρίου, εἰ μὴ λόγῳ ἀγαθοῖ ἐβρέθησαν ἐν σοί. καὶ ὅτι ἐξῆρας τὰ ἄλλα ἀπὸ τῆς γῆς Ἰουδα, καὶ κατηύθυνας τὴν καρδίαν σου ἐκζητῆσαι τὸν κύριον, καὶ ἐβρέθη ἡ καρδία σου περὶ κυρίου. Διὰ τὸ τοῦτο ἐφείσατό σου ὁ κύριος. πλὴν ὅτι διεκόπη τὰ ἔργα σου, καὶ συνετρέψαν τὰ πλοῖά σου. ἀντεῦθεν διδασκόμεθα, ὡς ἐλαττοὶ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασι τιμωρίας τὰς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν κατὰ νόμον. ὁ γὰρ θεὸς ταῦτα ἐκείνοις ἀντιμετῶν, οὕτως ἐκφέρει τὴν ψήφον.

Ἰωσεδέκ. ὄνομα κύριον.

Ἰωσήφ, Ἰουδαίος, φιλαλήτης, λέγων πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ Θεοῦ,

¹ Ἰωνία. χώρα. Vide Harpocratonem h. v.

² ὅς ἐστιν αἰσιν Νηλεὺς ὁ Κόδρις. Falsum est, quod Suidas hic affirmat, Neleum xii urbium Jonicarum conditorem fuisse, quoniam veteres scriptores Miletum tantum ab eo conditam fuisse testantur; reliquis vero urbibus Joniæ alios conditores assignant. Vide Strabonem initio libri xiv.

³ Ἐφεσος Ἀνδρόκλος. In Editionibus Suidæ, quæ Mediolanensem secutæ sunt, posterior vox deest. In Editione vero Mediolanensi, & MSS. Paris. itemque Harpocratonem legitur Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, Μίλητος, &c. quasi Ἀνδρόκλος esset nomen urbis: quod vel ideo admitti non potest, quoniam tunc xiii, non vero xii forent Joniæ urbes, cum tamen Herodotus, Strabo, Ælianus, Harpocratio, & Suidas hoc ipso loco, expresse xii tantum Joniæ urbes fuisse tradant. Huc accedit, quod Strabo initio l. xiv. & Ælianus V. H. viii. c. v. in catalogo urbium Jonicarum nullam omnino Androcli mentionem faciant, haud sane eam prætermittendi, si urbs quædam Joniæ eo nomine appellata fuisset. Quare manifestum errorem corrigere, & Ἐφεσος Ἀνδρόκλος, pro Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, reponere non dubitavi. Androcus enim non est nomen urbis, sed viri, qui Ephesum condidisse fertur, teste Strabone, loco ante citato. Unde Ephesus recte dici potest urbs Androcli, ut vocatur in Epigrammate Anthol. l. iv. c. xx.

pratum, & κρινῶν, liliorum pratum.

Ἰωνία. Ionia, regio. Ea urbes habebat xii, quas Neleus, filius Codri, condidit. Sunt autem hæ: Ephesus, ab Androclo condita, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbos, Erythra, Phocæa, Clazomenæ, Chius, Samus. His Darius, adversus Scythas proficiscens, Istri custodibus usus est, earumque nobilissimos quosque fecit eunuchos, & filias, concubinas.

Ἰωνικός. Jonicus. Græcus. Atheniensis. Antiquus. Et Ἰωνικός, molliter, delicate. Aristoph. in *Thesmophor.* *Mitras ferebant, & corpus molliter movebant.*

Ἰωνίς. Ionia regio.

Ἰωξίς. Idem quod δώξις, infecutio.

Ἰωρᾶμ. Joram, Ochoziæ Regis Israelitarum filius, omnium vitiorum omnisque improbitatis plenus, & impius, cæteroqui strenuus.

Ἰωραμ. Joramus. Nomen proprium.

Ἰωρός. Januæ custos. Janitor. Et proverbium: *Nec intra vestibulum.* Lex enim apud Athenienses homicidas arcebat a loco illo ædium, ubi stabat janitor. De minacibus & insolentibus proverbium hoc dicitur.

Ἰωσαφάτ. Jofaphat, Rex Judæorum. Hic Deo placuit: sed propter amicitiam erga Achaabum Jehu Propheta, Ananæ filius, ipsi dixit: *Rex Jofaphat, quia peccatorem juvas, & illi amicus es, cui Dominus est inimicus; ideo adversus te accensa fuisset ira Domini, nisi bonus animus in te fuisset inventus: & quia ex terra Judaica sustulisti lucos, & tuum cor direxisti ad inquirendum Dominum, & tuum cor inventum est perfectum erga Dominum; propterea Dominus tibi pepercit, nisi quod dissecta sunt opera tua, tuaque navigia comminuta.* Hinc igitur discimus, præterita recte facta poenas peccatorum minuere. Deus enim hæc illis comparat, & ita fert sententiam.

Ἰωσεδέκ. Josedec. Nomen proprium.

Ἰωσήφ, Josephus, Judæus, veritatis amans, de [Joâne Baptista] præcurfore, & de Domino

⁴ ὅς ἐστιν αἰσιν Νηλεὺς ὁ Κόδρις. In Editionibus Suidæ, quæ Mediolanensem secutæ sunt, posterior vox deest. In Editione vero Mediolanensi, & MSS. Paris. itemque Harpocratonem legitur Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, Μίλητος, &c. quasi Ἀνδρόκλος esset nomen urbis: quod vel ideo admitti non potest, quoniam tunc xiii, non vero xii forent Joniæ urbes, cum tamen Herodotus, Strabo, Ælianus, Harpocratio, & Suidas hoc ipso loco, expresse xii tantum Joniæ urbes fuisse tradant. Huc accedit, quod Strabo initio l. xiv. & Ælianus V. H. viii. c. v. in catalogo urbium Jonicarum nullam omnino Androcli mentionem faciant, haud sane eam prætermittendi, si urbs quædam Joniæ eo nomine appellata fuisset. Quare manifestum errorem corrigere, & Ἐφεσος Ἀνδρόκλος, pro Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, reponere non dubitavi. Androcus enim non est nomen urbis, sed viri, qui Ephesum condidisse fertur, teste Strabone, loco ante citato. Unde Ephesus recte dici potest urbs Androcli, ut vocatur in Epigrammate Anthol. l. iv. c. xx.

⁵ Ἐφεσος Ἀνδρόκλος. In Editionibus Suidæ, quæ Mediolanensem secutæ sunt, posterior vox deest. In Editione vero Mediolanensi, & MSS. Paris. itemque Harpocratonem legitur Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, Μίλητος, &c. quasi Ἀνδρόκλος esset nomen urbis: quod vel ideo admitti non potest, quoniam tunc xiii, non vero xii forent Joniæ urbes, cum tamen Herodotus, Strabo, Ælianus, Harpocratio, & Suidas hoc ipso loco, expresse xii tantum Joniæ urbes fuisse tradant. Huc accedit, quod Strabo initio l. xiv. & Ælianus V. H. viii. c. v. in catalogo urbium Jonicarum nullam omnino Androcli mentionem faciant, haud sane eam prætermittendi, si urbs quædam Joniæ eo nomine appellata fuisset. Quare manifestum errorem corrigere, & Ἐφεσος Ἀνδρόκλος, pro Ἐφεσος, Ἀνδρόκλος, reponere non dubitavi. Androcus enim non est nomen urbis, sed viri, qui Ephesum condidisse fertur, teste Strabone, loco ante citato. Unde Ephesus recte dici potest urbs Androcli, ut vocatur in Epigrammate Anthol. l. iv. c. xx.

Confule ad hunc locum Anthologiz eruditissimum Brodsum, a quo mendum Suidæ, de quo diximus, recte etiam observatum esse video.

⁶ Ἀθινικός. In prioribus Edit. male excusum est Ἀθινικός, cujus loco Ἀθινικός ex MSS. Paris. reposui. Lesbos enim erat urbs Æolica, non Jonica, quæ proinde in catalogo urbium Jonicarum locum habere non potest.

⁷ Ἐπὶ Σκύθας ἰόν. Vox ἰόν in prioribus Edit. deest, quam ex MS. Paris. A. revocavi.

⁸ Ἰωνικός. Ἐλλινικός. Ἀθινικός. Ex Harpocratonem. Vide etiam quæ paulo ante notavimus ad v. Ἰωνίς.

⁹ Καὶ Ἰωνικός, ἀντὶ τῆς ἀεζῆς. Vide Hesych. v. Ἰωνικός.

¹⁰ Ἐμπεροφόρον τε καὶ Δικλιν. Vide supra v. Ἐμπεροφόρον.

¹¹ Ἀειποφάνης ἐν Θεομοφοραζούσαις. Pag. 775.

¹² Ἰωρᾶμ, Ὁρχίς υἱὸς βασιλέως Ἰσραὴλ. Aliud nos docet historia sacra; Joram nempe hunc fuisse fratrem Ochoziæ, & filiam Achati. Vide Reg. c. i. & 111.

καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χειροῦ. Ματθαίαις ταῖς ἑ-
βραῖς ἐξ Ἱεροσολύμων ὁ γραφας τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἀρ-
χαιολογίαν ἐν βιβλίοις κ'. Οὗτος ἀλοὺς ᾤχετο Οὐρε-
πασιανού, καὶ τίτην υἱὸν αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τῷ Ἱε-
ροσολύμων ἀλώσει κατελείφθη, καὶ Ἰωὺ αὐτοῖς εἰς
Ῥώμην ἐλθὼν, ἐπὶ λόγους τῷ Ἱεροσολύμων ἀλώσεως
τοῖς βασιλεῦσι παρορίνηκεν, οἵτινες τῇ δημοσίᾳ Βι-
βλιοθήκῃ παρεδόθησαν, καὶ ἄλφ τὴν δόξαν τῷ συλ-
λεγραφῇ ἀνδριάντῃ ἠξιώθη. Ἐγραφε δὲ καὶ τῷ Ἰου-
δαϊκῇ Ἀρχαιολογίᾳ λόγους κ', ἀπὸ τῷ Κόσμῳ
ἀρχῆς, ἕως τῆς παρῆντος ἀρχαίας ἐκείνης Δομητιανῆς Καί-
σαρος· καὶ βίβλος ἐτέρως ἀρχαϊότητος, καὶ Ἀπώϊω-
νος Γραμματικῷ Ἀλεξανδρέως, ὅς ἐπὶ Καλλιγέλα
παρεδοτῆς ἀπετάλη ᾤχετο ἕως μέγας τῷ Ἑλληνικῷ κα-
τηρηγῶσι Φίλωνος ἄλφ λόγους πέντε, καὶ ἄγνωστον ἀνέ-
χοντος τῷ Ἰουδαίῳ ἔθνει. Ἐπὶ καὶ ἄλλος αὐτῷ λόγους,
ὅτι αὐτοκαταλογοῦ λογισμοῦ, ἀνέρετος πάντων, ἐν τῷ
καὶ τῷ πάσης τῷ Μακκαδαίῳ ἐμνήσθη. Οὗτος ἐν τῇ
ὀκτωκαταδέκτῃ τῷ Ἀρχαιολογίᾳ βίβλῳ φανερώς ὁμο-
λογεῖ, ἄλφ τῷ ὄγκῳ τῷ σημείων τῷ Χειροῦ ἐσφάχθαι
ᾤχετο Ἰουδαίων, καὶ Ἰουδαίῳ τῷ Βασιλεῖ ἀληθῶς γε-
γενῆσθαι παρορίνηται, καὶ ἄλφ τὴν σφαγὴν Ἰακώβῳ τῷ
Ἀποστόλῃ τῷ Ἱεροσολύμῳ ἐπορεύθησθαι. Γράφει δὲ καὶ
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χειροῦ οὕτως· ὁ Γένεσις δὲ καὶ τῷ
τῷ τῷ Ἰησοῦς, ὁφθαλμὸς ἀνὴρ, εἶχε ἀνδρα αὐτὸν λέ-
γειν ἡγή. Ἰωὺ τῷ ᾤχετο δόξαν ἔργων ποιητῆς διδάσκα-
λος ἀνθρώπων, τῷ ἡδοῇ τῷ ἀληθῆς ἀνθρώπων. καὶ πολ-
λοὺς μὲν τῷ Ἰουδαίῳ, πολλὰ δὲ καὶ τῷ Ἑλληνικῷ ἐπι-
γράφει. ὁ Χειρὸς οὗτος Ἰωὺ. καὶ αὐτὸν ἀνέδειξε τῷ πα-
τρίῳ ἀνδρῶν παρ' ἡμῶν σαυρῇ ὅτι τελευτήσας Πιλάτος
ὅτι ἐπαύσατο οἱ τὸ πατρίον αὐτὸν ἀγαπήσαντες. ἐ-
φάνη γὰρ αὐτοῖς, τίτις ἔχων ἡμέραν, πάλιν ζῶν τῷ
δεδείκναι Προφητῶν ταῦτα, καὶ ἄλλα μυστῆρα θαυμαστά περὶ
αὐτοῦ εἰρηκόταν. εἰς τε νῦν τὸ τῷ Χειροῦ ἀπὸ τῷ
ὀνομασμένον ὅτι ἀπελείπετο Φύλον. Ταῦτα Ἰωσὴφ
καὶ Χειροῦ ἐν τῷ ἰὴ λόγῳ φησὶν.

Ἰώσηπος, ὁ Ἰουδαῖος, ἱστοριογράφος. τῆτον Φεβρεῖ-
ουα κελεύει Οὐεσπασιανὸς, ὡς ἀναπέμψων αὐτίκα

nostro, & Deo, & Servatore Jesu Christo lo-
quitur. Fuit autem Matthæi sacerdotis Hierosolymitani filius, & Antiquitates Judaicas libris xx descripsit. Hic a Vespasiano & Tito ejus filio captus, usque ad Hierosolymorum expugnationem apud ipsos mansit; & cum ipsis Romam profectus libros septem de Excidio Hierosolymitano Imperatoribus obtulit, qui in Bibliotheca publica sunt repositi; & ob illius scripti celebritatem statua donatus est. Scripsit etiam *Antiquitatum Judaicarum* libros xx, ab exordio Mundi usque ad xiv annum Domitiani Cæsaris. Item duos alios *Antiquitatum* libros contra Apionem, Grammaticum Alexandrinum, qui sub Caligula a parte Gentilium legatus missus est, ut oratione quadam Philonem accusaret, quæ gentis Judaicæ criminationem contineret. Est & alius ejus liber, omnino præclarus, de *Principitatione*, in quo martyrii Macchabæorum meminit. Hic libro xviii *Antiquit.* aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum Christum a Judæis interfectum fuisse; & Joannem Baptistam vere fuisse Prophetam; & propter cædem Jacobi Apostoli Hierosolyma vastata fuisse. Sic autem de Domino nostro Jesu Christo scribit: *Eodem tempore existit Jesus, vir sapiens; si tamen virum eum dicere oportet. Fuit enim mirabilem patratorem operum, & doctor hominum veritatem libenter suscipientium; multosque tam Judæorum, quam Gentilium, sibi adjunxit. Hic fuit Christus; quem cum a primariis nostræ gentis viris delatum Pilatus ad crucem damnasset, qui ipsum initio dilexerant, diligere non desierunt. Apparuit enim ipsis tertio die post, rediurus: divinis Prophetis hæc & multa alia admiranda de eo prædicentibus. Et ad hoc usque tempus gens Christianorum, ab eo denominata, non defecit.* Hæc Josephus lib. xviii. de Christo dicit.

Ἰωσήφ. Josephus, Judæus, historiographus. Hunc Vespasianus custodiri jussit, ut cum

1 Μαθημαίς πῶς ἰσχύει ἐξ ἰσσορ.] Hæc, & quæ sequuntur] de Josepho, ad verbum pene descripta sunt ex Sophronio.

4. Παῖς ἱερέως ἐξ Ἑβραίων. Ἀπὸ Sophronium lex legitur: Ματ-
θαῖον υἱὸς Ἰερουσαλὴμων ἱερέως, πατρὸς Οὐρυσασανῶν ἄλλως, ποιεῖτε τί-
τε τοῦ υἱοῦ τοῦ κληρονομίου. ὅς ἐστις ῥαῖμωμ ἐλθὼν ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ
δουλοῦτος ἐκ τῶν δύο βασιλείων, τῇ περὶ πνεύματι καὶ τῇ υἱᾷ, ἐκ-
δοῦναι, &c.

3 Διὰ τοῦ δόξαν τῆς σοφίας.] Sophronius habet, διὰ τοῦ δόξαν τῆς
 ὑποφάντας ἀνδριαντῆς ἡξάνθη. i. e. Propter ingenii gloriam statua dig-
 nus iudicatus est.

4. Ἀπὸ τῆς Κόσμου ὁρῶς ἡὺς παραιοκαυδ. ἔγως Δομητ. Καί-
 ταςΘ.] Fallitur hic Suidas, vel potius Hieronymus in *Catalogo*
Scriptor. Eccles. ex cujus versione Græca hæc Suidas descrip-
 sit. Libri enim *Antiquitatum Judaicarum* desinunt in annum
 xxi. Neronis, non vero, ut Suidas hæc affirmat, in xiv. Domitiani.
 Errori isti anam præbuerunt verba hæc Josephi, quibus *Ant-*
iquitates libros claudit: 'Ἐπὶ τέσσα Ν καὶ πεντήκοντα τῶν Ἀρχαι-
 ολογίων βιβλίων μὲν καὶ πεντήκοντα, ἔξ δὲ μυριάσιν ἑξήκον. καὶ τὸ
 ἕκον ἐκπεπλεγμ. καὶ πεντήκοντα ἐκπεπλεγμ. πάλιν ἑπὶ πολέμων, καὶ
 τὸ συμπροσέκλειται ἡμῖν μὲν καὶ τὸ ἐκπέπλεγμ. ἡμῖν, ἥτις ἐστὶ πεν-
 τήκοντα μὲν ἔγως τὸ Δομητιανὸν ΚαίσαροςΘ. ὁρῶς. i. e. interpre-
 te Sigism. Gelenio: *Atque ita concluditur harum Antiquitatum*
tractatio, viginti voluminibus comprehensa, versuum vero Lx. milli-
bus. Quod si Deus concefferis, compendior ruerum referam belli
casus, et qua nobis in præsentem usque diem venerunt, qua incidunt
in decimum tertium annum principatus Domitiani Caesaris. Hic

Tom. II.

Josephus dicit, se anno XIII Domitiani *Ἀρχαιολογίαν* suam absolvissse, non vero ad id usque tempus perduxisse: quæ proinde verba obiter tantum Hieronymus legisse videtur.

5 Ἐπ' ἐκ τῶν αὐτῶν λόγων π.] Præter opera, quorum Suidas ex Sophronio hic meminit, scriperat etiam Iosephus αὐτῶν τῶν πᾶντων αἰτίαι, ut colligitur ex his verbis Iosephi in proemio *Antiquitatum*: Τοῖς μὲντοι βυλομένοις ἐκ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ἰσχύου σκοπῆν, ποτὲ γένεσι· αὐτὴ δὲ θάλασσα, ἐκ τῆς φιλοστοφίας, ἢ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς. Οὗτοι δὲ διδόντες ἡμῖν χρεῖον παρασκευαῖαν μὲν πᾶντων γενέσεων παρασκευαῖαν. i. e. interpretare Gelenio: *Quorum CAUSAS* si quis singillatim considerare veller, sublimis inde et valde philosophica speculatio exoriretur in aliud tempus differenda. Quod si Deus longiorum atatem concesserit, abfolutus quæ nunc tractamus ut illa quoque perscrutantur operam dabimus. Ejusdem instituti aliis quoque in locis Iosephus obscure meminit. Edidit autem eam Photius fragmentum ex MS. quodam Hæschelii in notis ad Phojum, quod tamen ipse Hæschelii pro spurio habet.

6 Γένεσις δὲ καὶ τῶν τῆς χροσίνης ἡμερῶν. Hic locus, quo nullus est in toto Josepho illustrior & celebrior, doctorum virorum ingenia non parum exercuit, aliis eum παραμυθεῖσθαι & spariū, aliis vero ab ipso Josepho scriptum esse contentendū. De hoc argumento plures dissertationes in utramque partem edite sunt, & in omnium manibus versantur: quæ ratio est, quare plura hic non addam.

7 Ἰωάννης, Ἰωδάν, 159.] Hunc articulum descripsit Suidas ex Josepho de Bello Jud. l. III. c. XIV. p. 854.

Νέρωνι. τοῦτο ἀκούσας Ἰάσηππος, μόνῳ π' ἀφ' ἑαυτοῦ
 θύμῳ θέλειν ἔλεγεν αὐτῷ. μετὰ τὴν αὐτῶν δὲ ἐκείνῳ
 πάντας, πλὴν ὧν πατέρας τίτῃ, καὶ δυνὸν φίλων. Σὺ
 μὲν, ἔφη, Οὐεσπασιανὲ, νομίζεις αἰχμαλώτων εἰληφέναι
 Ἰάσηπον· ἐγὼ δὲ ἀγγέλλω ἡκοῦσιν μεγάλων. ἢ μὴ γὰρ
 οὐχ ὑπὸ Θεοῦ περιπεμπόμενον εἶδον τὸν Ἰουδαίων
 μέγαν. Νέρονί με πέμπεις; τοιγὰρ οἱ μὲν Νέρονι μέ-
 λει, σὺ δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνῳ. Σὺ δὲ Καῖσαρ, καὶ σὺς
 παῖς οὗτος. Δομῆ δὲ με ἀσφαλεστάτης, καὶ τίς σε
 αὐτῷ. δεσπότης σὺ, καὶ γῆς, καὶ θαλάσσης, καὶ παν-
 τὸς ἀνθρώπων γένους. ἐγὼ δὲ φρεσὶς μέζονος δέομαι,
 εἰ χαλεχέμεθα καὶ Θεοῦ. Ὁ δὲ Οὐεσπασιανὸς περι-
 χεῖμα μ' ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸν Ἰάσηπον ἐδάφους πα-
 νουργεῖν· ἀπὸ τοῦ δὲ τὸν Ἰάσηπον εὐρηκῶς, ἐδάφους ἐδάφους
 π, καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

cum postea, quæ dixisset, vera esse cognovisset, vestimentis, aliisque pretiosis muneribus eum donavit.

Ἰωσήφ, ὁ πάγκρατος. οὗτος ἐστὶν ἱερεὺς
 ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, καὶ πατέρας γενόμενος ἐπὶ τῶν
 ἀρχῶν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἰουδαίων. ἐν ᾗ γενήσας ὁ υἱός, Ἐ-
 φραὶμ καὶ Μανασσῆ, ἀπέθανεν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν. Ἰω-
 σήφ Μωσὴς ἐξήγαγε μετ' αὐτοῦ. ὅρκῳ γὰρ ὤρκωσεν Ἰωσήφ
 τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, λέγων· Ἐπισκοπῇ ἐπισκέψω ὑμᾶς
 Κύριε, καὶ συνανήσεται μετὰ ὅσα ἐν τῇ γῇ
 μετ' ὑμῶν.

Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἰερουσαλὴμ. ἐπὶ ταύτῃ Χελκίας
 ὁ ἱερεὺς εὗρεν ἐν τῷ Ναῷ βιβλίον νόμου, καὶ κοινω-
 νησάμενον τὰς γραμματεῖς, ἐπέδειξε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ
 εὐλαβὴς ὢν καὶ δίκαιος, ὥς ἀνεγνώσθη αὐτῷ, διε-
 ῤῃξε τὰ εἰδωλῶτα, τὸν τε Ναὸν ἐκάλυψε τῷ Θεῷ τῶν
 βδελυγματίων, καὶ τὰ εἰδωλῶτα ἐκπορεύσας αὐτὰ,
 καὶ τὰ ἐν Σαμαρείᾳ, ἀνέβηξεν εἰς Ἰερουσαλὴμ· ὅτε
 καὶ Πάσχα ἤχθη πολλὰ ὅπλα ἔσαν τῶν ἰσχυρῶν.

Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ, δικαιοτάτος ὑπὸ
 τοὺς ἑμπεσόντας αὐτοῦ βασιλεῖς γενόμενος. ὅς τὸν
 νόμον Κυρίου ἀναγνωσκόμενον ἀκριβῶς ἀκούσας, καὶ
 λίαν ἀθυμήσας, εἰδὼς τοῦτον ἐν τοσούτοις ἔτεσι καὶ ἀπα-
 λόμενον, τὰ ἱμαῖα ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἑμφοδὸς γενόμενος,
 ἀπέτευλε πρὸς Ὀλδὰν τὴν προφῆτιν, πτωχὸν γενόμενος,
 πρὸς τὴν Κύριον Θεὸν αὐτοῦ, καὶ πάντας τοὺς λαοὺς· ἢ
 δὲ Φησὶ· Γὰρ λέγει Κύριος· Ἀνὴρ ὢν ἐπαλύνθη καρ-
 δία σου, καὶ ἐν τῇ ἀπίστῃ σου περιπατεῖς, ὥς ἡκωσας,
 ὅτι ἐλάλησα ἐπὶ τὸν τόπον τῆς σου, καὶ τοὺς ἐνοικούντας αὐ-
 τὸν, καὶ εἶπα εἰς ἀφανισμόν, καὶ εἰς κατάρσιν, καὶ διέρ-
 ρηξας τὰ ἱμαῖά σου, καὶ ἐκλαύσας ἐνώπιόν μου, ἰδοὺ,
 περιτίθῃ με πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ
 ὄψῃ πᾶσι τοῖς κακοῖς, οἷς ἐπέστω ἐπὶ τὸν τόπον τῆς σου.
 Ὁ δὲ Ζήλω Ζεφκινόμενος οὐ μόνον τὰ πάντα ἔει-
 δωλα καὶ ἐδάφους κατέστρεψεν ἐκ βάθρων, ἀλλὰ καὶ

Neroni mitteret. Josephus, hoc audito, dixit, se cum ipso solo velle aliqua de re agere. Cum igitur ille omnes, præter filium Titum, & duos amicos, summovisset, Tu quidem, inquit, Vespasiane, putas te Josephum habere captivum: at ego magnarum rerum venio tibi nuntius. Nisi enim a Deo missus essem, Judæorum fatum non scirem. Neroni me mittis? Atqui Neronis successores usque ad te manebunt. Tu vero Cæsar eris, & tuus iste filius. Vincito autem me quam arctissime, & tibi asservato. Tu enim eris terræ, maris, & omnis generis humani Dominus. Ego vero, si quid tibi temere dixero, & mentitus fuero, arctiore custodia sum dignus. Vespasianus autem principio quidem nullam fidem his verbis adhibere videbatur, quod Josephum astute hæc comminisci putaret: sed

Ἰωσήφ. Josephus, ille formosissimus, ætatis anno xvii. ob fratrum invidiam venditus, cum ad annos xxx pervenisset, præfectus Ægypti constituitur, in qua duobus filiis, Ephraim & Manasse, procreatis, mortuus est anno ætatis cx. Ejus vero ossa Moses secum avexit. Josephus enim Israelitas jurejurando obstrinxerat, dicens: Dominus vos omnino invisit: quare ossa mea vobiscum asportabitis.

Ἰωσίας. Josias, Hierosolymorum Rex. Sub hoc Chelcias sacerdos librum legis in templo reperit, & re communicata cum scriba Regi ostendit. Ille vero, cum pius & justus esset, & liber ipsi fuisset lectus, vestes suas dilaceravit, & Dei templum ab abominationibus repurgavit, & idolorum facellis tum illis, quæ in Judæa, tum illis, quæ in Samaria erant, everfis, Hierosolyma rediit, & Pascha longo tempore intermissum instauravit.

Ἰωσίας. Josias Rex Israelis, qui omnes superiores Reges justitia longe superavit. Hic, cum Domini legem recitari accurate audivisset, valde sollicitus & anxius fuit, quod sciret, eam per tot annos fuisse conculcatam. Quare, laceratis vestibus suis, & timore plenus, ad Oldam Prophetissam misit, ut sciscitaretur, quidnam de se & toto populo Dominus statuere vellet. Illa vero respondit: Dominus hæc dicit: Quoniam emollitum est cor tuum, & vultum meum pertinuisti, quum audivisti, quæ locutus sum contra locum istum, & ipse incolas; fore scilicet, ut evertatur, & aliis sit execrationi; & dilacerasti vestimenta tua, & plorasti ante me: ecce, appono te ad patres tuos in pace, nec ulla mala videbis, quæ super hunc locum adducturus sum. Ille vero divino zelo motus, non solum omnia idola, eorumque cultum fundi-

1 Μὴ γὰρ ὑπὸ Θεοῦ περιπεμπόμενον εἶδον τὸν Ἰουδαίων μέγαν.] Apud Josephum sic legitur, μὴ γὰρ ὑπὸ Θεοῦ περιπεμπόμενον εἶδον τὸν Ἰουδαίων νόμον, & πῶς ἐρετρίσθαι δεικνύειν σέβει.

2 Τὸν Ἰάσηπον εἰδὼς παν.] Josephus habet, τὸν Ἰάσηπον εἰδὼς πανουργεῖν.

3 Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ, δικαιοτάτος ὑπὸ τ.] Hæc, & quæ

sequuntur usque ad finem articuli, ἀντιλεγεῖ etiam leguntur apud Cedrenum, p. 111. ut ad marginem Codicis Pearsoniani vir quidam doctus recte notaverat.

4 Ἐπαλύνθη] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed apud Cedrenum rectius legitur ἐπαλύνθη, i. e. emollitum est, ab ἀπαλύνει, quam lectionem in versione secutus sum.

τοὺς εἰδωλολάτρας ματίζων ἐξωλόθρευσεν τοὺς δὲ ἡδὴ πενηκώτας ἐν τοῖς ἔργοις κατέκαυσεν. καὶ ἐπὶ τὰς πόλεις τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου ἔκειτο, εἶπε· Τί τὸ σκόπελον ἔκεινο, ὃ ἐγὼ βλέπω; καὶ φασιν οἱ ἄνδρες τὴν πόλιν· ὃ ἀνθρώπος ἔκειτο, ὃ πρὸς τὴν πόλιν, ὃ λέγων τοὺς λόγους τούτους ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον Βεθὴλ. καὶ εἶπεν· Ἀφετε αὐτὸν μηδεὶς κινήσῃ τὰ ὄσα αὐτοῦ. καὶ μὴ τοὶ καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς ψευδοπροφῆτας, καὶ πᾶν βδέλυγμα, καὶ πρὸς ὅτιον ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐξῆρει. καὶ ἐπέστρεψεν πρὸς Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ ἰσχύϊ, καὶ ψυχῇ αὐτοῦ, καὶ τὸ νόμον Μωσέως. καὶ τὸ Πάσχα ἐποίησεν, οἷον οὐ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενέσεως Ἰησοῦ τῆς Ναυῆ καὶ Σαμὴλ· ἐν ᾧ βόας ἔθυσε χιλιάδας ἑξῆς, καὶ πρόβατα χιλιάδας λη. καὶ κατωρθώθη τὰ ἔργα Ἰωσὴ ἐνώπιον Κυρίου ἐν καρδίᾳ πλήρῃ εὐσεβείας. πλὴν οὐκ ἀπεγράφη Κύριος ἀπὸ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, οὗ ἐθυμώθη ἐν τῷ Ἰούδα. ἀπὸ τούτων παροργισμοῦ, οὓς παροργισεν αὐτὸν Μανασσῆς.

Ἰῶτα. τὸ φοιτήριον. τὸ γράμμα.

Ἰωτάπατα. πόλις. καὶ Ἰωταπετίνος, ὁ ἀπὸ αὐτῆς.

Ἰωτόμης. Ἐδύτο δὲ τὸ πλῆθος πρὸς αὐτὸν Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμην, ὡς οὐκ ὄντος ἀντοχόμηνον τοῦ νεωτερίζειν, εἰ τυχὴ ἐνδημῶν.

Ἰωχμός. θόρυβος.

Ἰωψ. ἰσχύς ποιός.

Ἰππαγωγός. ναὺς ἢ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας ἄγεται.

Ἰππάξει. οὐκ ἀπλῶς τὸ πρὸς ἵππων ἐλθεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἐνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι· ὃ νῦν κέληται καλοῦσιν.

Ἰππαλεκτρύων. εἶδος ζῴου.

Ἰππαρχία. ἀδελφὴ Μητροκλέους τῆς Κυριακῆς, Μακρονίτης, Φιλόσοφος Κυριακῆς, γυνὴ Κρατίου τῆς Κυριακῆς, ὅς ἐστιν Ἀθηναῖος, Βρύωνος μαθητῆς τοῦ Ἀχαιοῦ, ἢ ὡς πινεῖ, Διογένης. ἐγραψεν φιλοσόφους ὑποθέσεις, καὶ πᾶσι ἐπιχειρήματα καὶ παρατάξεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπικληθέντα Ἀθεόν. ἤκμασεν ἐπὶ τῇ ῥῆσιν Ὀλυμπιάδος.

Ἰππαρχίων. ἄφρωνος. δύο ἐγένοντο κιθαρωδοί, Ἰππαρχίον, καὶ Ρυφίον· καὶ ἄφρωνος ἐστίνος, ὃ Ἰππαρχίον ἄφρωνος ἔστι.

Ἰππαρχος. Κωμικός· ὁ δὲ γὰρ Κωμῶν. Διέμαξα αὐτοῦ πρὸς γάμον.

Ἰππαρχος. Σταγίρειος Φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους γνῶριμος καὶ συγγενής. Τί τὸ ἄρρεν καὶ Σῆλυ πρὸς θεοὺς, καὶ τίς ὁ γάμος, καὶ ἄλλα πινά.

1 Ἐδύτο δὲ τὸ πλῆθος πρὸς αὐτὸν. Hoc fragmentum legitur etiam supra v. Ἀππαρχίας.

2 Ἰππάξει. ὅς ἐστιν. Ex Schol. Aristoph. ad Nubes p. 123.

3 Ἰππαλεκτρύων. Vide Schol. Aristoph. ad Ranas, p. 256.

tus evertit; sed etiam idolorum cultores flagris caesos perdidit, & jam mortuos in sepulcris cremavit. Cumque conspexisset sepulcrum, in quo vir Dei conditus erat, dixit: *Quodnam est excelsum illud monumentum, quod video?* Et responderunt cives illius urbis: *Est hic vir ille Dei & Propheta, qui dixit verba haec contra altare Bethel.* Et dixit [Josias:] *Sinite eum, & nemo moveat ipsius ossa.* Quinetiam engastrimythos, & falsos prophetas, & omnem abominationem, & detestandam foeditatem Hierosolymis sustulit, & se convertit ad Dominum ex toto corde, & omnibus viribus, & toto animo, secundum legem Moysis. Pascha etiam celebravit, quale a temporibus Josuae, filii Nave, & Samuelis, celebratum non fuit: in quo immolavit duodecim millia boum, & xxxviii. millia ovium. Et Josiae opera recta fuerunt coram Domino, quippe ex animo religioso & pio profecta. Dominus tamen ab ira sua non est averfus, quam conceperat adversus Judam, propter peccata, quibus eum Manasses ad iram provocaverat.

Ἰῶτα. Iota. Litera.

Ἰωτάπατα. Jotapata. Urbs. Et Jotapatenus, ejus civis.

Ἰωτόμης. Jotomes. *Plebs vero rogabat, ut Jotomen ab Armenia quam longissime abesse juberet, quod nunquam a rerum novandarum studio sibi temperaturus esset, si in ea remaneret.*

Ἰωχμός. Tumultus.

Ἰωψ. Piscis quidam.

Ἰππαγωγός. Hippago. Navis, quae equos & viros vehit.

Ἰππάξει. [Verbum ἵππάζεσθαι] non simpliciter significat equitare, sed equo singulari vehi, quem nunc celetem vocant.

Ἰππαλεκτρύων. Animalis genus.

Ἰππαρχία. Hipparchia, soror Metroclis Cynici, Maronitis, Philosopha Cynica, uxor Cratetis Cynici, qui fuit Atheniensis, Brysonis Achaei discipulus, vel (ut alii tradunt) Diogenis. Scripsit Philosophica quaedam; item, Argumentationes nonnullas & Quaestiones ad Theodorum, cognomento Atheum. Floruit Olympiade cxi.

Ἰππαρχίων. Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharædi, Hipparchion, & Rufinus. Cum autem instaret certamen, Hipparchion mutus stetit.

Ἰππαρχος. Hipparchus, Comicus antiquae Comediae. Ejus fabulae [agunt] de nuptiis.

Ἰππαρχος. Hipparchus, Stagiritis, Philosophus, Aristotelis discipulus & cognatus. Scripsit de masculino & foeminino sexu Deorum; itemque, de nuptiis, & alia quaedam.

4 Ἰππαρχία, ἀδελφὴ Μητροκλέους. Vide Laert. l. vi. Segm. xcvi.

5 Ἰππαρχίων ἄφρωνος. Vide de hoc proverbio Zenobium Adag. cxxxv.

6 Ἰππαρχος. De Hipparchis vide Meursium ad Chalcidum, pag. 9.

Ἰππαρχος, Νικαῖος, Φιλόσοφος, γεωγνῶς ἐπὶ τῶν ὑπᾶτων. Ἐργα. φ. π. 1. Ἀράτῃ Φαινομένων. π. 1. Ἐπὶ τῶν Ἀπλανῶν Σινοτάξεως καὶ 2. Καταστη-
εἰμῶδ. π. 1. 2. πλάτος μινυαίας 2. σελήνης κί-
νήσεως. 3. καὶ εἰς τοὺς ὀρίτους.

Ἰππαρχος. ὁ τῶν ἰππέων ἄρχων. 4. Πρωτῶν αἰ-
ρετῶν Δικτατορ Μάρκος πρῶτα εἴται Ἰππαρχον
Σπόριον ὡρῶτον μὲν τοῦτον. καὶ 2. ἰππαρχικῆς ἑπι-
νοηθείσης ἡγεμονίας, δὲ περὶ τοῦτον 2. 1. ὡρῶτον 2.
Δικτατορ.

Ἰππαρχος, 1. τρέωνος Ἐρετρίας. ἔπερ. δὲ Ἰπ-
παρχος Πεισιπράτῃ. ἄλλ. δὲ Ἰππαρχος, ὁ Χάρμης,
ὅς (ὡς) Ἰππὸς τῶν Πεισιπράτῃ 2. τρέωνος, καὶ ὡρῶτον
ὑπέστη 2. ἐξοστρακισμὸν, 2. 1. ὑποψίαν 2. Πεισιπρά-
τῃ, ὅτι δημαγωγὸς ὦν, καὶ στρατηγός, ἐτυραννήσεν.
ἄλλ. δὲ ὅτι Ἰππαρχος ὑποκειμένης, ὅς οὐ μνημο-
νεύει Δημοδότης. Λέγει δὲ Ἰππαρχος παρ' Ἀθιναίοις
καὶ ὁ τῶν ἰππέων ἄρχων. δὲ οὐδὲ ἦσαν οὗτοι.

Ἰππαρχος πῖναξ. ἐπεὶ ὡρῶτον Συρακουσίοις οἱ Ἰπ-
παρχοὶ ἐν πῖναξί τῃ ὀνόματι γράφοντες τῶν ἀτακούν-
των παρρησιάζοντο.

Ἰππᾶς. ὁ Σόλων, ὁ τοὺς νόμους Ἀθιναίοις γράψας,
2. εἰς δ' ἑκάστη τὴν πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε τῶν 2. πᾶς
οὐσίας πημεύσαν. καὶ τῶν ὡρῶτον ὄνομα ἦν Πεντακο-
σιομεδίωνων τῶν δὲ πᾶς, Ἰππέων τῶν βίτῃ, Ζευ-
γίτων 2. τῶν δ' ὀνείων.

Ἰππαφῆσεων. 2. ἀφελείας. Πολύβιος. Παρε-
πλήσιον πὶ πᾶσι ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἰππαφῆ-
σεων οἷον εἰκὸς ἐφιστάμενοι ἐν τῶν αἰσθημάτων πυρ-
σῶν.

Ἰππέας εἰς πεδίον ὡρῶτον. δηλονότι ἐνταῦθα ἀν-
1. εὐμερῇ τις. 2. γὰρ ἰππὸς ἐν πεδίῳ κρατῇ.

Ἰππερος. ὡς ἱκίερος. ὁ πᾶς τοὺς ἰπποὺς τὸν ἔρωτα
ἔχων. 1. Ἀριστοφάνης Νεφέλους.

Ἀλλ' ἰππερὸν μὲν κατέχει τῶν ζηνμαίων.

1 Ἐργα. φ. π. 1. Ἀράτῃ Φαινομένων] Existant hodie sub Hip-
parchi nomine libri tres *Expositio in Arati & Eudoxi Phae-
nomena*, quos ex Bibliotheca Medicea Graece primus edidit Petrus
Victorius Florentiae 1567. eisdemque Graece simul & Latine in
lucem postea emisit Dionysius Petavius in *Uranologio*.

2 Καταστηεἰμῶδ] Scribendum est *Καταστειμῶδ*, quoniam opere
illo Hipparchus egerat de *astris*, sive stellis. Eiusdem argumenti &
tituli librum conscripsit olim Eratosthenes Cyrenaeus, qui hodie
adhuc exstat, ut monemus supra v. Ἐρατοσθένους.

3 Καὶ εἰς τὰς ὀρίτους] Cum verba haec emendanda prius esse
censeam, quam interpretanda, & nihil nunc in mentem mihi ve-
niat, quo locus hic illustrari possit, lampada hic aliis trado.

4 Πρωτῶν αἰρετῶν Δικτατορ Μάρκος] Scribendum est *Δι-
κτατορ*, ut patet ex Dionys. Halicarn. qui *Antiq. Rom.* l. v. p. 336.
primum Romae Dictatorem eo nomine appellatam fuisse auctor
est. Eundem vero Livius l. 11. vocat *T. Lartium*.

5 Ἰππαρχος, τρέωνος Ἐρετρίας] Hunc articulum descripsit Sui-
das ex Harpocrate, ad quem vide doctos commentatores.

6 Ὁ δὲ μνημονεύει Δημοδότης] In Orat. contra Nearam, p. 520.

7 Ἰππαρχος πῖναξ. ἐπεὶ ὡρῶτον Συρ.] Eadem habent Zenobius
Adag. cccxlii. & Hesychius.

8 Εἰς δ' ἑκάστη τὴν πᾶν πλῆθος] Priores Edit. pessime habent *εἰς ἑκάστη*,
quem errorem etiam absque auctoritate MSS. corrigere non dubitavi,
quoniam nemini, qui quidem antiquitates Graecas vel a limine sa-
lutavit, ignotum esse potest, populum Atheniensem non in quin-

Ἰππαρχος. Hipparchus, Nicæensis, Phi-
losofus, qui sub Consulibus vixit. Scrip-
sit de *Arati Phenomenis: De stellarum in-
errantium constitutione: De Catasterismo: De
menstruo Lunæ motu secundum latitudinem*.

Ἰππαρχος. Magister equitum. *Martius pri-
mus Dictator creatus, Magistrum equitum ad-
scrivit Spurium, ab illo secundum: quod magi-
sterium, a Dictatura proximum, tunc demum
inventum est.*

Ἰππαρχος. Hipparchus, Eretriae tyran-
nus. Alius vero fuit Hipparchus Pisistrati
F. Alius etiam Hipparchus, Charmi F. qui
fuit Pisistrati tyranni cognatus, & primus
ostracismo mulctatus est, ob Pisistrati suspi-
cionem, qui, cum Demagogus & copiarum dux
esset, tyrannidem occupaverat. Alius etiam
Hipparchus histrio fuit, cujus meminit De-
mosthenes. Apud Athenienses etiam Ἰππαρχος
dicitur Magister equitum; qui bini erant.

Ἰππαρχος πῖναξ. Hipparchi tabula. Apud
Syracusanos Equitum Magistrum nomina eo-
rum, qui solute vivebant, in tabulis annota-
bant.

Ἰππᾶς. [Equester ordo.] Solon, qui leges
Atheniensibus scripsit, totam eorum multi-
tudinem in quatuor classes distinxit, pro for-
tunarum cujusque censu. Ac primæ quidem
nomen erat *Pentacosiedimnorum*. Secun-
da attributa erat *Equitibus*: tertia *Zeugitis*:
quarta, mercenariis, qui *Θῆτες* vocabantur.

Ἰππαφῆσεων. Carcerum, unde emittuntur e-
qui ad cursum. Polybius: *Dicebat hunc ca-
sum similem esse illis, qui in ludis equestribus,
cum equi ad cursum emittuntur, accidere solent.*
*Tunc enim faces in altum sublatæ, [cursus sig-
num] expectantur.*

Ἰππέας. *Equites in campum provocas.* In
eum videlicet locum, in quo quis victoriam
reportare possit. In campo enim equites su-
periores esse solent.

Ἰππερος. Ut *ἱκίερος*. Studium & amor equo-
rum. Aristophanes *Nubibus*:

Sed hipperum rei meæ familiari offudit.

que sed quatuor classes a Solone divisum fuisse. Vide Harpocra-
tionem h. v. apud quem recte legitur *εἰς ἑκάστη*.

9 τῶν δ' ὀνείων] In prioribus Edit. post hæc additur: τῶν
δ' ἑκάστη. quæ verba, tanquam ab imperito quodam homine lo-
co huic adfuta, delere non dubitavi. Nam, ne repetam, quod
jam paulo ante monui, Athenienses in iv. tantum classes a Solo-
ne distributos fuisse; quis non videt, inepte hic iterum fieri men-
tionem Equitum, quos Suidas jam ante in Catalogo hoc classium
Atheniensium secundo loco recensuerat.

10 Εὐμερῇ] Notandum est, vocem *εὐμερῇ* interdum signi-
ficare in certaminibus vel commissionibus victoriam reportare;
quæ significatio huic loco congruit. Athen. l. xiiii. p. 584. Ἀν-
δρονίκῳ δὲ τῷ πατρὶς ἑπὶ ἀγῶνι πῖναξ, ἐν ᾧ τὰς ἑπτά ΕΥ-
ΗΜΕΡΗΚΕΙ, πίνει μίσκον. i. e. Cum vero *Andronicus* tragæ-
dus post certamen quoddam, in quo Epigonis viceras, bibere vellet,
&c. Idem l. xiv. p. 632. Οἱ καὶ ἡμᾶς πῖναξ ποιῶνται τὴν πῖναξ
τὴν παρὰ τοῖς θεαταῖς ΕΥΗΜΕΡΙΑΝ. i. e. Nostri temporis Poe-
ta hunc artis suæ finem sibi proponunt, ut victoriam in theatris re-
portent. Contrarium est *δυσμερῇ*, i. e. vinci, vel inferiorem dis-
cedere. Idem Athen. l. xiii. p. 585. Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ
ΔΥΣΗΜΕΡΗΣΑΝΤΙ, καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκίστῳ
ὡρῶτον γὰρ παρὰ τῇ πόλει. i. e. Menandro vero Poeta,
qui in commissionem scenica victus fuerat, &c.

11 Ἀριστοφάνης Νεφέλης] Pag. 127. (63. Ed. Bas.) ubi vide Scho-
liastam.

ἑπαύξει

ἔπαιξε πρὸς τὸν ἵππεον, ὃς περιχέεται τοῖς ὄφθαλμοις τῶν νοσοῦντων. οὕτως ὅπτις χυῖται τοῖς χεῖμασιν τὸν ἵππεον.

Ἴπες. Σηρίαια λυμανικά ξύλων, καὶ τῶν καρπῶν.

Ἴπωθε. Ἴππων φρόντιζε.

Ἴπωθυμα. πορείαν. Ἰ. Αἰσχροφάνης. Ὡς μακρὸν ἵπωθυμα δῖα κείναι ἀστροειδέα νῶτα διφρεῦσθ' αἰθέρος.

Ἴππεία. ἢ ἵππωθις. Ἴππεία φάτνη, καὶ οὐρά.

Ἴππειον κράτος. ἢ τοῦ ἵππου ἰσχύς. καὶ ἵππειον θράσος. καὶ ἵππειος ζυγός.

Ἴππειολόφος.

Ἴππείων ὀπλίων. τῶν ὀνύχων τῶν ἵππων.

Ἴππεις. Ἐἰς τέσσαρα μέρη διήρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομέδιμνους, εἰς Ἴππείας, εἰς Ζυγίτας, εἰς Θῆτας. καὶ τοὺς μὲν Πεντακοσιομέδιμνους ἀφ' ὧν τὸ γεωργικὸν ποσάδιον μέτρον οὕτως ὠνόμαζον. καὶ ἦσαν οὗτοι εὐποροί. οἱ δὲ Ἴππεις, ἠτοῖς μὲν τῶν Πεντακοσιομέδιμνων, μέλει δὲ τῶν πεντακοσίων ἐκείνων μέτρων. Ἴππεις δὲ αὐτοὺς ὠνόμαζον, ἀφ' ὧν τὸ δύνανται, εἴ ποτε θρεῖα γένοιτο, ἵππων ἔχασιν αὐτῶν τρέφειν. ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ακόσιοι τὸν ζῆν μόνον. οὗτοι δὲ μὲν αὐτὰ, τὸ πόλεως πληθυνέσης, ἐγένοντο σ' ὡς τοῖς χιλίοις. ὅθεν καὶ τὰς θυσίας, ἀς αὐτοὶ πέμποιεν τοῖς πομπαῖς, ἐκάλουν ἵππιάδας. ἐξέλιξ δὲ αὐτοῖς ἑπταμύων καὶ κομῶν. ἦσαν δὲ οἱ Θῆτες παρ' αὐτοῖς οἷς οὐκ ἐφείτο ἀρχεῖν, ἀλλ' ἢ διαχέειν, ἢ ἐκκλησιάζειν μόνον, ἢ ἐκ τῆς τοῦ διαχέειν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τρέφοντο.

Ἴππεις λευκοθήρακες. καὶ παροϊμία. Ἴππεις μὲν οἱ Θεσσαλῖαι, καὶ Θράκη· τοξόται δὲ, καὶ ἄλλοι κεκοσμημένοι τῶν ὀπλίων, οἱ Ἰνδοί, καὶ Κρήται, καὶ Κερίαι.

Ἴππῆλατον. εὐρύχωρον. πλατύ. λεῖον. ἐφελωμένον.

Ἴππημολγός. ὁ τοὺς ἵππους ἀμέλγων.

Ἰπί. σκώληξ. Ἰψ, ἢ εὐθεία· ἵππος, ἰπί.

Ἴππεία Ἀθηνᾶ. Αὐτῇ Περσέων εἰναί φασι θυγατέρα, καὶ ὁ Πολύφης τῆς Ὀκεανοῦ ἄρμα δὲ πρῶτον κατασκευάσας, ἀφ' οὗ τῆς Ἴππείας κληθῆναι.

Ἴππίας, Διοπίθους, Ἡλείου, Κοφίτης καὶ Φιλό-

Alludit comice ad ἵππεον, qui agrotorum oculis [colorem flavum] offundit. Sic etiam ἵππεον bonis suis offusum esse dicit.

Ἴπες. Animalcula, quæ ligna & fruges lædunt.

Ἴππευε. Equorum curam gere. Equos cura.

Ἴππευμα. Iter. Aristoph. *Quam longum iter conficis, per stelligerum cæli dorsum bigis invecta.*

Ἴππεία. Equitatio. [Est etiam ἵππεία adjectivum, ut] ἵππεία φάτ. Præsepe & cauda equina.

Ἴππειον κράτος. Robur equi. [Sic etiam dicitur] ἵππειον θράσος, & ἵππειος ζυγός, &c.

Ἴππειολόφος. Crista, ex setis equinis confecta.

Ἴππείων ὀπλίων. Equinarum ungularum.

Ἴππεις. Equites. [Equester ordo.] Populus Atheniensis in quatuor classes divisus erat: in *Pentacosimedimnas*, *Equites*, *Zygitas*, & *Thetas*, (i.e. mercenarios.) Et *Pentacosimedimnos* quidem ita vocabant, quod tot medimnorum agrum colerent. Et hi divites erant. *Equites* vero *Pentacosimedimnis* quidem inferiores erant, sed tamen, quod ad modum agri attinet, usque ad cccc medimnos perveniebant. Vocabantur autem *Equites*, quod, si forte necessitas requireret, singuli equum alere possent. Hi initio numerum dc tantum implebant: postea vero, aucta civitate, ad mccc excreverunt. Sacrificia quoque, quæ illi in pompis ferebant, ἵππιάδας θυσίας vocabant. Illis autem comam alere licebat. Tertia vero classis erat *Thetarum*, quibus non licebat magistratum gere, sed vel jus dicere, vel in concione populi verba facere, ut duobus istis modis vitam sustentarent.

Ἴππεις λευκοθήρακες. Equites albis loriceis armati. Et proverbium: Equites quidem [præstantissimi] sunt in Thessalia, & Thracia: sagittarii vero & velites in India, Creta, & Caria.

Ἴππῆλατον. Latum. Spatiosum. Planum. [Arboribus] nudum.

Ἴππημολγός. Qui equos mulget.

Ἰπί. Vermi. Rectus casus est Ἰψ, [& declinatur] ἵππος, ἰπί.

Ἴππεία Ἀθηνᾶ. Equestris Minerva. Hanc ajunt esse filiam Neptuni, & Coryphæ, filia Oceani: quam Ἴππείαν ajunt vocatam fuisse, quod prima currum construxisset.

Ἴππίας. Hippias, Diopithis F. Eleus, So-

1 Αἰσχροφάνης] In *Thestophor.* p. 825. ubi Comicus de Nocte loquitur.

2 Διφρεῦσθ' αἰθέρος] Sic recte habent Aristophanes. & 2 MSS. Parisiensis. In prioribus vero Edit. male excusum est ἀσφρίσθ' αἰθέρος.

3 Ἴππεις. Εἰς τέσσαρα μέρη διήρη.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* p. 326. ubi tamen tres tantum classes recensentur, *Pentacosimedimnorum* nempe, *Equitum*, & *Thetarum*, nulla facta mentione *Zygitarum*; quæ est manifesta labes, vel ab ipso Scholiasta, vel, quod potius crediderim, a librariis profecta. Vide paulo ante v. ἵππεις.

4 Ἐπταμύων] Hanc vocem Scholiasta Comici non agnoscit, eaque merito mihi suspecta est, quoniam non video, quomodo significatio ejus loco huic convenire possit.

5 Ἦσαν δὲ οἱ Θῆτες παρ' αὐτοῖς] Lege & supple ex Scholiasta Aristophanis: Ἦ δὲ πρὶν ταῦτα ἦσαν οἱ Θῆτες. Debebant autem hic *Thetas* præcedere *Zygitas*; sed quorum mentio, nescio quo casu, tam a Suida, quam Scholiasta Comici prætermittitur.

6 Πολύφης] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed jamdudum viri doctissimi, Joannes Meursius *Leæ Attic.* l. v. c. xx. & Valerius ad Harpocrationem, monuerunt legendum esse Κοφίτης; quos vide.

σοφος, μαθητής Ἡμοκράτους, ὃς τέλος ἀείζετε τ' αὐτοκράτειαν. ἔγραφε πολλά.

Ἰππίας. οὗτος δ' εἰς Ἀθηναίους ὀργῆς, καὶ τῆς ὑπερβυμότητος περιέχετο αὐτὴν τὸν Ἰππάρχου θάνατον. καὶ πικρὸς ἐκ τούτων δεσπότης καὶ τῶν ἁγίων γένεστος, ὅμως οὐκ ἀπάνητο. ἤλασαν γὰρ οἱ Κεκροπίδαι αὐτόν. ὁ δὲ ἐκπεσὼν δ' παρὶς ἐπὶ γέτο τοὺς Πέρσας συμμάχους, ὅρῳ ὃν εἶχεν ἐρωτᾶ Δαρείους δ' Ἀθηναίους, ἃς δ' ἄτοποι ἐκείνῳ σπεύδῃ, ἵνα τὰ Ῥῆα καὶ Ἀθηναίους μὴ εἰς ἐλθούσας γῆς ἐπὶ, ἀλλὰ δούλῃ γένῃαι τῇ ἐκείνῃ. ἰδὼν μὲν οὖν Ἰππίας ἐπὶ τ' εὐατὴ πατρίδα ὧν τοῖς Πέρσας, καὶ ἐκπλήτων τῆς Βαρβαρίας, μέγα ἔπαρε, καὶ ἄτε γέρον ἦδη εἶχε τοὺς ὀδόντας κεκαυμένους. ἐκ τοίνυν τ' βιολίας κινήσας τ' παρμὸς εἰς ὀδὸν ἐξεκρούσθη, καὶ χαλάσας εἰς τὴν ψάμμοι, καὶ εὐρεθιῦναι ἀδύνατος ἦν. ἐπεὶ δὲ ἠπῆθησαν οἱ Βάρβαροι, Φύλων αὐτῆς εἰς Λήμνον ἀφικνεῖται, καὶ χέμνη νόσῳ, καὶ τ' ὅταν τυφλῇται, αἵματος ἐπιρρέουσας τοὺς οἱ ἃς τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ ἀλγυνῶς ἀπέθανε, δίχως ταύτας δὲ τῇ πατρίδι, ἐπεὶ τοὺς Βαρβάρους ἦσαν ἐπὶ καὶ δουλώσῃ αὐτῆς, μίσωσαι τε τοὺς πατέρας θεούς.

Ἰππίας, Ἀθηναίων τύραννος. οὗτος Δαρείου παροξυνῶς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους στρατεῖσαι, καὶ τ' Ἑλλάδα, ἃς Ἀρταφέρνης καὶ Δάτιδος Σατραπῶν, καὶ Λυμειάδων στρατοῦ, καὶ αὐτοὺς ὧν αὐτοῖς κατήκει γηγενεὶς ἦδη ὦν. καὶ ἐλθόντες ἐσαγόντων μὲν Ἑβέρτιαν, καὶ τοὺς ληφθέντας τ' βασιλεῖ ἔπειλαν. ὁ δὲ αὐτοὺς πρὸς τὰ Σόδοι καλοῖσιν, ἐφ' οἷς καὶ Πλάτωνος ὅστιν Ἐπίγραμμα.

Εὐβοέων γένος ἐσμὲν Ἑβέρτιον ἄλγε δὲ Σούτων

Κείμεθα, Φεδ γαίης ὅσον ἀφ' ἡμετέρης.

Ἐντεῖθεν ἐπὶ Μαρεθῆνα ἦλθον. Ἀθηναῖοι δὲ ὑπὸ Μιλτιάδῃ στρατηγούμηνον τῷ Κίμωνος, τοῖς Βαρβάροις ἐπολέμουν. ἐχάλου δὲ ἐπὶ Συμμαχία τοὺς Λακεδαιμονίους ἃς Φιλισπίδης ὁ ἡμεροδρόμος, ὃς τοὺς χιλίας καὶ πεντακοσίους σταδίους ἤνυσεν ἃς μίαν νυκτός. καὶ ὅτι ὁ νόμος οὐκ εἶα στρατεύειν αὐτοὺς πρὸς Παναθηναίους, παρητήσαντο. τῷ δὲ Φιλισπίδῃ ἐπασιόντι καὶ τὸ Παρθένον ὄρεσιν δ' Ἀρχαδίας ὁ Πάν οὐκ ἐπὶ ἐμέμψατο μὲν Ἀθηναίους, ὡς μόνους θεῶν ὧν αὐτῶν ἀμελοῦμενος, καὶ συμμαχίαν ὑπέχετο. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, Συμεωνίδης ὁ υἱὸς, ἦσαν γὰρ δέκα, πεμνηνῶν τοὺς Λακεδαιμονίους, Μιλτιάδου δὲ πρὸς νομῶντος ἐξέναι, καὶ Καλλιμάχου, ἐξήλθον αὐτοὶ μὲν ὄντες δ', Πλαταιέας ἔχοντες α. καὶ ἐν αὐτῇ φασὶ τῇ ἡμέρᾳ οἰκίσαν. Ἐν ταῖς Καλλιμάχου ἐπὶ δόξαισι εἰρηκὲς νεκρὸς Πολύζηλος

1 Ἰππίας. Οὗτος δ' εἰς Ἀθηναίους ὀργῆς.] Kuhnus ad Aelianum suspicatur, totum hunc articulum ex Aeliani libris deperditum a Suida deperitum esse. Quod si verum est, frustra quis eum in scriptoribus hodie exstantibus quaerat.

2 Ἰππίας, Ἀθηναίων τύραννος. ὅστις Δαρείου.] Confer cum hoc loco Cui-

phista & Philosophus, discipulus Hegesidami, qui summum bonum statuebat αὐτοκράτειαν, i. e. animum sua sorte contentum. Multa scripsit.

Ἰππίας. Hippias, tyrannus. Hic suā in Athenienses irā & crudelitati, quā postea exercuit, causam praetextuit Hipparchi caedem. Ex eo enim tempore acerbum se civibus suis dominū praebuit: quamvis nullum inde fructum perceperit, Cecropidis cum expellentibus. Cum igitur patria ejectus esset, Persis in societatem belli adscitis, arma Atheniensibus intulit. Animadvertēbat enim, Darium magna Atticā occupandae cupiditate flagrare, propter ineptam illam rationem, ne fides Atticā in libero amplius solo, sed terra sibi subiecta, nascerentur. Hippias igitur adversus patriam suam cum Persis profectus, cum aliquando vehementer sternutasset, Barbaris timorem incussit. Quoniam enim ob senium dentes ejus vacillabant, vehementi illa sternutatione dens unus ex ore excussus in arenam decidit, nec reperiri potuit. Victis autem Barbaris, in Lemnum fugit: ubi in morbum incidens visum amisit, & sanguine per ipsius oculos effluente, misera tandem morte obiit, his poenis patriae datis, quod ope Barbarorum eam in servitutem redigere conatus esset, Deosque patrios sibi iratos reddidisset.

Ἰππίας. Hippias, Atheniensium tyrannus. Hic Darium incitavit, ut expeditionem susciperet adversus Athenienses & Græciam, missis Artapherne & Datide Satrapis cum ter centenorum millium exercitu, cum quibus & ipse, licet jam senex, profectus est. Cum igitur [in Græciam] venissent, Eretriam copiis subito cinctam ceperunt, & captivos Regi misserunt, qui eis sedes circa Susa assignavit. In hos extat & Platonis Epigramma: *Eubæensium genus sumus Eretricum: sed prope Susa*

Facemus, heu quam procul a terra patria! Inde in Marathonem venerunt. Athenienses vero duce Miltiade, Cimonis F. cum Barbaris praelium commiserunt. Lacedæmonios autem ad opem ferendam invitarunt per Philippidem hemerodromum, qui una nocte stadia MD confecit. Sed quia lex illos ante plenilunium expeditionem facere vetabat, abnuerunt. Philippidae vero redeunti Pan juxta Parthenium, Arcadiae montem, obviis factus, se solum Deorum ab Atheniensibus neglectū fuisse questus est: nihilominus se opem illis laturum esse promisit. Athenienses autem, uno cense, (erant enim decem) ut Lacedæmonios expectarent; Miltiade vero & Callimacho suadentibus, ut statim praelium committerent; exiverunt, ipsi quidem cum novem millibus militum; Plataenses vero cum mille militibus: eodemque die vicisse dicun-

dx Herodotum l. vi. p. 233.

3 Τῷ δὲ Φιλισπίδῃ ἐπασιόντι καὶ τὸ Παρθ.] Vide Isidor. Pelsiotam l. iv. Epist. lxi.

4 Παρητήσαντο.] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex MSS. Paris. loco huic restitui.

δὲ πηρωθεῖς, ὡς Φάσμα θεασάμενος, τῷ πῶγωνι κρύ-
πτον ἢ ἀσπίδα, Σύμμαχον τὸν Πάνα δ' εἰσέζων εἰναι,
εἰμάχτο ὡς ἔρων, καὶ διέκρινε τῇ φωνῇ τοὺς ἰδίους, καὶ τοὺς
πολεμίους.

Ἰωπική. εἰσὶ καὶ ὁ ὀχημαλικῆς δυνάμεως τῆς αἰ-
φοραί. ἢ μὲν γὰρ ὅστιν ἰωπική ἢ δὲ, δι' ἀρμύτων ἢ δὲ,
δι' ἐλεφάντων. ἢ δὲ ἰωπικός, τὸ μὲν ἀπλῶς οὕτω κα-
λεῖται ἰωπείς, καὶ ἰωπικὴν ὁ δὲ, ἀφ' ἰωπι. καὶ
ἀφ' ἰωπι μὲν οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀφρώτων (μυδεδεμύων) ὀχλύ-
μοι οἱ μετὰ πηδῶν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ
χεῖρα καλῇ. ἢ δὲ κυρίως ἰωπικός, τὸ μὲν ὅτι χαλ-
φρακίον, ὃ καὶ τοὺς ἰπποῖς, καὶ τοὺς ἰωπέας πεφραγ-
μύους περιέχει. τὸ δὲ ἀκατάφρακίον οἷον, δρεατο-
φόροι, ἢ κοίλοφόροι, ἢ ξυτοφόροι. καλουῦνται γὰρ τοῖς
ῥισιν ὀνόμασιν. οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῆς ἰωπι, καὶ
πλησίον τοῖς πολεμίοις δρεασι μαχόμενοι. τούτων δὲ
οἱ μὲν δρεατίους λεγόντες, οἱ καλουῦνται Ταραντῖνοι. οἱ
δὲ, τῶσις, οἱ καλουῦνται ἰωπολόχοι. οἱ δὲ ἀκροβο-
λισταί, οἷον οἱ πόρρωθεν βάλλοντες. οἱ δὲ μόνον ἀκοντί-
ζουσιν, εἰς χεῖρας δὲ τοῖς πολεμίοις ὄντα ἔρχονται. καὶ
καλουῦνται ἰωπακοντισταί, καὶ ἰδίως Ταραντῖνοι. οἱ
δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐλαφροῖς ἀκοντίοις ἀκοντίζουσι πόρρω-
θεν, ἔπειτα δὲ καὶ πλησίον συμπλέκουσι τοῖς
πολεμίοις, ἢ (παῖδας, ἢ πελέκων) ὑπὸ μαχόμενοι οὓς
φασιν ἐλαφροῦς.

καὶ proprie *Tarentini*: alii vero primum quidem levia jacula eminus jaculantur, de-
inde vero propius etiam accedentes cum hostibus congrediuntur, vel gladiis, vel securibus
pugnantes; quos vocant leviter armatos.

Ἰπποθῶν. ὄνομα κύριον.

Ἰωπιος. ὁ Ποσειδῶν.

Ἰπνια. τὰ ἀποκαθάρματα ἢ ἵπνου, τοῦ λεγομέ-
νου Φούρνης. ἢ τὰ πρὸς τὴν χεῖρα ὀπιτήδεια καύσι-
μα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ κόπρη τῆς ζώων Καλλι-
μαχος.

Συνδ' ἄμυδρις Φορυτὸν τε καὶ ἵπνια λύματ' αἶψαν.

Ἡ ἵπνος, τὸ μαγειρεῖον, ἢ ἡ χαυνοδόκη, ἢ ὁ Φανός. Αἰ-
σοφάνης Πλούτων.

Ὁ δ' ἵπνος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Καὶ ἵπνοι, οἱ λαμπήρες, οἱ Φανοί, οἱ λύχνοι.

Ἰπνοπλάται.

Ἰπνός. ὁ Φούρνος. ἢ κάμνος. ἢ ὁ Φανός. χαλ-
φρακίως δὲ ἢ ἐχάρα. ἢ ἰπνεσπαλιέας φθόεις. τὰ-

1 Ἰωπική. εἰσὶ καὶ ὁ ὀχλός. Vide Catalogum vocabulorum Ta-
cticorum, Suidae ad calcem subjunctum, v. Ὀπλήται, ubi eadem
leguntur.

2 Τὸ δὲ, ἀφ' ἰωπι. Representavi hic lectionem MSS. Parisien-
si, quamvis corruptam; quam etiam agnoscunt Editio Mediola-
nensis & Aldina. Editio vero Basilicensis & Genevensis habent ἀμ-
φωπι; (uti etiam legitur in Catalogo vocabulorum Tacticorum)
quam lectionem etsi non damnam, putem tamen scribendum po-
tius esse ἀμωπι. Vide supra v. Ἀμωπι.

3 Ἰππιος. Ποσειδῶν. Neptunum veteres rei equestris praesidem ag-
noscebant, eumque ex terra tridente percussa equum primo pro-
duxisse credebant. Virgilius Georg. 1. v. 12.

— Tuque o, cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridente,
Neptune.

Hinc igitur apparet, quare Neptunus vocatus fuerit Ἰππιος. P.

4 Ἰπνια. πρὸς δόξα. Hunc articulum descripsit Suidas ex Schol.
Aristoph. ad Vespas, p. 490. & ad Plutum, p. 82.

tur. In his Callimachus juxta hastam stans
mortuus inventus est: Polyzelus vero oculis
amissis, ut qui spectrum vidisset barba clypeum
obtegens (Pana vero pugnae socium fuisse con-
jiciunt) pugnabat tanquam videns, & voce fu-
os ab hoste discernebat.

Ἰωπική. [Res, vel ars equestris.] Vectio-
num tria sunt discrimina. Nam vel equis
vehimur, vel curru, vel elephantis. Primi
generis duae sunt species, quarum una qui-
dem simpliciter vocatur Ἰππείς & Ἰππικόν:
altera vero est eorum, qui appellantur Ἀμ-
φωπι. Hi autem sunt, qui binis equis col-
ligatis, iisque non stratis vehuntur, & ab u-
no in alterum transfiliunt, cum est opus. Il-
lorum vero equitum, qui proprie ita vocan-
tur, alii sunt cataphracti, (quo nomine tam
equi quam viri cataphracti comprehendun-
tur) alii non cataphracti, quales sunt Hasta-
ti, Contophori, & Xystophori. Tribus e-
nim his nominibus appellantur. Hi autem
sunt, qui ex equis, & cominus cum hoste
hastis pugnant. Et horum equitum alii quidem
parvis hastis utuntur, qui vocantur *Tarentini*:
alii vero sagittis, qui vocantur *Hippotoxo-
tae*, quod ex equo sagittis hostem petant: a-
lii vero *Acrobolista*, quod eminus jaculantur,
hostesque feriant. Rursus, alii quidem tan-
tum jaculantur, sed cum hostibus comi-
nus non pugnant, & vocantur *Hippacon-
tista*, quod ex equis in hostem jaculantur;

Ἰππιθῶν. Hippiothon. Nomen proprium.

Ἰππιος. Epithetum Neptuni.

Ἰπνια. Purgamenta furni. Vel materia, quae
ad ignem in camino alendum apta est. Calli-
machus vero sic etiam vocat animalium
stercus.

*Simul autem & quisquilias & stercora ab-
stulit.*

Vel ἵπνος culina, vel caminus fumum excipi-
ens, vel lucerna. Aristophanes in *Pluto*:

*Furnus vero nobis repente factus est ebur-
neus.*

Et ἵπνοι, faces, lampades, lucernae.

Ἰπνοπλάται. Furnorum fabri.

Ἰπνός. Furnus. Caminus. Lucerna. Abu-
sive vero focus, * * * * vel pars quaedam

5 Ὁ δ' ἵπνος ἡμῖν] Sic etiam apud Aristophanem hodie legitur:
Sed pro ἵπνος apud Comicum olim scriptum fuisse ἵππος (i. e. mus-
cipula) recte monet literarum decus Rich. Bentley ad Fragmen-
tum Callimachi cccxxxi. Julius Pollux enim l. x. c. xxxiv. ad
hunc ipsum locum Aristophanis respiciens ait: Ἀριστοφάνης δὲ ἐν
Πλάτῳ ἵππον (sic enim pro ἵπνῳ ibi legendum esse optime nos do-
cuit idem vir eruditissimus) τῷ μυαζέω καλεῖ. i. e. Aristophanes
vero in *Pluto muscipulam vocat ἵππον*. Εἰπὼν vero & ἵππος idem
est, quoniam ei pro i, & vicissim i pro ei in veterum libris promi-
sue scribi solere, eamque διπλογραφίαν ex pronuntiatione illa, quae
jam a multis retro seculis apud Graecos obtinuit, ortam esse, no-
tum est.

6 Ἰπνός. ὁ Φούρνος. ἢ κάμνος] Vide Scholia ad Aristoph. ad *A-
ves*, p. 562, cujus vestigia Suidas hic secutus est.

7 Ἰπνεσπαλιέας φθόεις. τὰ πλάκα] Hæc non solum corrupta
sunt, sed etiam a loco hoc alienissima, quæ proinde non nisi liti-
ra sanari possunt. Certe apud Scholia ad Aristophanis, & Har-
pocrationem, ex quibus hæc describitur sunt, ea non reperiuntur.

τέτα, πλακουῦτος, ἢ μέγας ἢ τῆς οἰκίας, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον. λέγει δὲ κυρίως ἵππος ἢ κάμνος.

Ἰσπόδοτος. μεγάλην γῆν ἔχων. δυνάμει ἴσους τρέφειν.

Ἰσπόδοι, Φιλόσοφος, ὃς ἐφησεν εἰνέα αἰεσίς εἶναι τῶν Φιλοσόφων. καὶ ἐστὶν ὁ τῶν Αἰετίσ.

Ἰσποδάμεια. ἀρχὴ ἐν Πειραιεῖ, οὗτω καλεῖται ὁ ἵππος Ἰσποδάμης Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, ὃ οἰκοδομησάμενος Ἀθηνάοις τὴν Πειραιᾶ.

Ἰσπόδαμοι. οἱ ἐφ' ἴσων ἀνατρεφόμενοι.

Ἰσποδασις. ἢ ἐξ ἴσων τριῶν λόφον ἐχούσης. ὃ δὲ δασύ ἐστιν.

Ἰσποθῶν. τῆς Ἰσποθοωντίδος Φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἰσποκόμος. ὁ τῶν ἴσων ἐπιμελούμενος.

Ἰσπόλυτος. οὗτος ἔγραψεν εἰς τοὺς ὁράσεις τοῦ Δανιὴλ ὑπόμνημα, καὶ εἰς τὰς Παροιμίας Σολομώντος.

Ἰσπόλυτον μιμήσομαι. ἐπὶ τῷ ᾠφροσύνῳ ἐπαγγελιομένων.

Ἰσπικράτης, Κῶς, ἱατρός, Ἡρακλείδου υἱός.

ᾠφροσύνη γὰρ καὶ ἡ πάσχη, τοῦ Ἡρακλείδου πατρὸς, εἰ καὶ ὁμώνυμος ἦν, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ βιωφελείας ἱατρικῆς γενέσθαι. Σπύριος δὲ Χρύσης τῆς ἱατρικῆς, καὶ ἑλάφου, τοῦ ἐκείνου πατρὸς, ἱατρῶν καὶ αὐτῶν. οὗτος μαθητὴς γέγονε τῷ μὲν πρώτῳ τῷ πατρὸς, μὲν δὲ ταῦτα Ἡρόδικος τοῦ Σηλυβριανοῦ, καὶ Γοργίου Ῥήτορος, καὶ Φιλοσόφου. ὡς δὲ πινε, Δημοκρίτης ὁ Ἀδελφεὺς (ὁ ἐπιβαλὼν γὰρ αὐτὸν νέφω φρεσίν) ὡς δὲ πινε, καὶ Προδίκου. διέτριψε δὲ ἐν Μακεδονίᾳ, φίλος ὢν σφόδρα τῷ βασιλεῖ Περδίκκᾳ. παῖδας δὲ ἔχων δύο, Θεσσαλόν, καὶ Δρακόντα, κατέστρεψε τὸν βίον ἐν αὐτῶν γένεσιν δ' καὶ ῥ', καὶ τέταρτον ἐν Λαρίσσι τῷ Θεσσαλίᾳ. Ἐν δὲ ταῖς εἰκόσιν ἱστορεῖται τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τῷ κεφαλῇ ἀναβεβλημένος, καὶ σκεπόμενος ἢ ὅτι τῷ ἔτος ἦν αὐτῷ, ἢ ἀλλὰ τὸ φιλαπείδημον, ἢ τὸ ἴδιον ἐν ταῖς χειρουργίαις. Οὗτος ἔγραψε πολλὰ, καὶ πᾶσιν ἐγένετο ἀξιόλογος. ὥστε καὶ τὸν τῷ Περ-

domus, quæ apud nos vocatur μαγειρεῖον, i. e. culina. Dicitur autem proprie ἵππος, caminus.

Ἰσπόδοτος. Amplum agrum habens. Qui equos alere potest.

Ἰσπόδοι. Hippobotus, Philosophus, qui dixit novem esse Philosophorum sectas. Quære in Αἰετίσ.

Ἰσποδάμεια. Hippodamia. Forum in Piræeo, sic vocatum ab Hippodamo Milesio Architecto, qui Piræum Atheniensibus condidit.

Ἰσπόδαμοι. Qui equos tractant. Equorum domitores.

Ἰσποδασις. [Galeæ] ex equinis fetis cristam confectam habentis. Id enim densum est.

Ἰσποθῶν. Hippothoon. Hippothoontidis Tribus cognomen ferens.

Ἰσποκόμος. Equifo. Qui equos curat.

Ἰσπόλυτος. Hippolytus. Hic scripsit in prophetias Danielis commentarium, & in Proverbia Salomonis.

Ἰσπόλυτον μιμήσομαι. Hippolytum imitabor. De iis, qui castitatem profitentur.

Ἰσπικράτης. Hippocrates Cous, Medicus, Heraclidæ filius. Hic etiam avo, patri Heraclidæ, (qui ejusdem nominis erat) præfertur, quod tanquam sidus esset & lumen medicinæ, quæ vitæ est utilissima. Fuit autem unus ex posteris Chrysi, & ejus filii, Elaphi, qui & ipsi fuerunt medici. Hic primum quidem fuit discipulus patris; postea vero, Herodici Selybriani, & Gorgiæ Oratoris & Philosophi. Ut vero quidam tradunt, Democriti Abderitæ (ipsum enim adolescentem ad illum jam senem accessisse ferunt) & secundum alios, Prodicum. Commoratus est in Macedonia, ubi regi Perdiccæ admodum charus fuit, susceptisque duobus filiis, Theffalo & Dracone, anno ætatis cīv obijt, & Larissæ in Theffalia sepultus est. In simulacris & imaginibus caput ejus cernitur pallio tectum: vel quod hic esset mos ejus; vel propter peregrinandi studium; vel quod eo habitu chirurgiam exercere soleret. Hic multa scripsit, & apud omnes clarus evasit: adeo ut magnus ille Per-

1 Ἡ μέγας π τ οἰκίας, τὸ λεγ. Ex Harpocrate.

2 Ἰσποδάμεια. ἀρχὴ ἐν Πειρ. Ex Harpocrate. Meminit fori hujus Demosthenes contra Timotheum p. 700.

3 Ἀπὸ Ἰσποδάμης Μιλ. De hoc Hippodamo vide Hefychium, & Schol. Aristoph. ad Equit. p. 306.

4 Ἰσποδασις. Est epithetum galeæ apud Homerum.

5 Ἰσπόλυτος, ὅτι ἔγραψεν εἰς τοὺς ὁρ. Plura de hoc Hippolyto habet Sophronius, quem vide.

6 Ἰσπόλυτον μιμήσομαι. Vide Diogenianum Adag. cxxxii.

7 Ἡρακλείδης υἱός. De genere & parentibus Hippocratis vide Stephanum Byzantium v. Κῶς: & Tzetzem Chil. viii. c. clv.

8 Περσπικράτης γὰρ καὶ ὁ π. Nisi loco huic quædam defint, legendum puto, τῶν ἀσπικράτων φασὶ καὶ π. Hanc enim lectionem icnus & constructio requirere videntur.

9 Οὗτος μαθητὴς γέγονε τῷ μὲν πρ. τῷ πατρ. De præceptoribus & magistris Hippocratis cum Suida consentit Soranus in Vita ejus, ubi hæc leguntur: Μαθητὴς δὲ γέγονε Ἡρακλείδης τῷ ἴδιῳ πατρὶ, ὅτι Ἡρόδικος, καὶ δὲ πινε καὶ Γοργίῳ τῷ Λιόντι τῷ Ῥήτορι. Φιλοσόφῳ δὲ Δημοκρίτῳ τῷ Ἀδελφεῖ. Huc faciunt verba Tzetzis Chil. viii. c. clv.

Ὁν ὁ πατὴρ Ἡρακλείδης τῷ ἱατρῶν διδάσκει.

Ὁ ἐκ τῶν Σηλυβριῶν π Ἡρόδικος σὺν τῷ π.

Γοργίῳ Λιόντι δὲ τὴν πῆλιν τῷ Ῥήτορι, Φιλοσόφῳ μὲν αὐτὸς Δημοκρίτῳ δὲ αὐτῷ.

10 Ἐπιβαλὼν γὰρ αὐτὸν νέφω φρεσίν. Imo, legendum potius est, ἐπιβαλὼν γὰρ αὐτὸν νέφω φρεσίν, quod etiam Portus vidit.

11 Ἐν δὲ ταῖς εἰκόσιν ἱστ. Huc pertinent verba Sorani: Ἐν δὲ ταῖς ποταμῶν εἰκόσιν ἱστορεῖται τὴν κεφαλὴν αὐτῶν γράφειν. ὡς μὲν πινε λίσσιν, ἐν πῶν, παρὰ τὸν ἐλπίδα, κατὰ τὸν Ὀδυσσεύ. ἄλλοι δὲ τῶν ἱματίων. Ὁ τῶν οἱ μὲν, δὲ ἐν πῶν, ἐπὶ φαντασθῶν οἱ δὲ, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν τῷ κεφαλῇ οἱ δὲ, δὲ ἐμφαν, τῷ δὲ τῷ ἱματίῳ χροῖον φρεσίν οἱ δὲ, τῷ φιλαπείδημον πικρῶν οἱ δὲ, τῷ ἐν τῷ συγγράμμῳ ἀσπικράτης οἱ δὲ, ὡς παρὰ τὸν δὲ καὶ τῷ ἱματίῳ φυλάσσει τὸ βλαπτόμεν. πινε δὲ, ἐπὶ χροῖον, ὡς τῷ χροῖον ἀσπικράτης, συμπεριλαμβανὼν τὸ τῷ ἱματίῳ ἀσπικράτης ἐπὶ τῷ κεφαλῇ. Tzetzis loco ante laudato:

Οὗτος δὲ ἱσπικράτης

Σκίπτει αὐτὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν τῷ ἱματίῳ.

Τιστὰς τῶν αὐτῶν δὲ τῶν φασὶ ὑπερβαίνει.

Ἡ γὰρ ἀλγὼν τὴν κεφαλὴν, ὡς τῷ ἀπὸ τῶν.

Ἡ αἰς δὲ τῶν λογισμῶν ἔργον πῶν τῶν εἶναι.

Ἡ πῶν ἐν χειρουργίαις δὲ καὶ κεφαλῇ καλύπτειν.

αὐτὴν βασιλέα, ἢ χαλκίδιον Ἀρταξέρξην, γράψαι πρὸς
 Ὑστάνην, ἢ ἄνδρὸς σοφίας δεινόν. Βασιλεὺς Βα-
 σιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Ὑσάνη Ἑλλησπόντι ὑπάρχων
 χαίρειν. Ἰωποκράτης ἱητροῦ Κῶος, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ
 γεγονότος, εἰς ἐμὲ κλέος ἀφικέται τέχνης. δὲ οὖν αὐτῷ
 λυσιτελεῖν, ὅπως ἀνβούλη, καὶ τὰλλα χέδω ὧν πα-
 νίξῃ, καὶ πέμπει πρὸς ἡμέας. ἔσται γὰρ ἰσότης τοῖσιν
 ἀείψουσιν τῷ Περσέων. καὶ εἰ τις ἄλλος ἐστὶν ἀνὴρ κατ'
 Εὐρώπῃ ἀγαθός, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεσθαι, μὴ Φει-
 δόμοιο ὄλβου. Ἀνδρας γὰρ εὐρεῖν δυναμύνει πλεονεξίας. Συμ-
 βαλίῃ οὐ βέλτιον. Ἐρρώστο. Αἱ μὲν οὖν γραφεῖσιν παρ'
 Ἰωποκράτης βίβλοι πασι τοῖς μετερχομένοις ἢ ἰατρικῇ
 ἢ ὀπτιμήμῃ ἐκδιδοί. καὶ οὕτως αὐτὰς καταπα-
 ζοντες, ὡς Θεοὶ Φανῆς, καὶ οὐκ ἀνθρώπων θεωρου-
 σαι ἐκ φύσεως. πλεονεξίας ἐν πᾶσι καὶ ἡμεῖς ἀπο-
 μνημονεύσομεν. Πρώτη μὲν οὖν βίβλος, ἢ τὸ ὅρκοι καὶ ἐ-
 χύματα. Δευτέρα δὲ, ἢ τὰς θεωρήσεις ἐμφαίνουσα.
 Τρίτη, ἢ τῇ Ἀφορισμῶν ἀνθρώπων ὑποβιβάζουσα
 ζωὴν. Τετάρτη τὰς ἐν πολυγυμνασίᾳ καὶ πο-
 λυθάματος ἔξῃσι βίβλοι, ἢ πᾶσαν ἰατρικὴν ὀπτι-
 μήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα.

Ἰωποκράτης, Γνωσίδιου υἱός, Κῶος, πατὴρ Ἡρα-
 κλείδου, ὃ πατρὸς Ἰωποκράτης, ἰατρός καὶ αὐτός, ὃ
 γένος τῷ Ἀσκληπιάδων Ἰατρικῇ.

Ἰωποκράτης, Θεσσαλός, Κῶος, ἰατρός. ἔχοντος δὲ
 Ἰωποκράτης τοῦ δευτέρου, ὃ υἱὸς Ἡρακλείδου. ἔγραψε
 καὶ αὐτός, Ἰατρικῇ.

Ἰωποκράτης τέταρτος, ὃ Δράκωνος, ἰατρός, Κῶος
 καὶ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ γένος, ὃς ἰατρὸς μὲν Ῥοζάνῃ.
 ὁ δὲ Κασσάνδρῳ πελὺς, τοῦ υἱοῦ Ἀντιπά-
 τρου. ἔγραψε καὶ αὐτός, Ἰατρικῇ.

Ἰωποκράτης δύο, πέμπτος καὶ ἕκτος, ἰατροί,
 θυμβραῖοι παῖδες, Κῶοι καὶ αὐτοί, τοῦ γένος τοῦ
 αὐτοῦ. ἔγραψαν ἀμφοτέρω εἰς τὴν αὐτὴν ὀπτιμή-
 μην.

Ἰωποκράτης ἕβδομος, Κῶος καὶ αὐτός, ἰατρός,
 Πραξιάνακτος παῖς, καὶ αὐτός ἐκ τοῦ γένος τοῦ
 αὐτοῦ. ἔγραψε καὶ αὐτός εἰς τὸν αὐτὸν βιβλόν.

Ἰωπομανές. οὕτω λέγεται τὸ ὀπτιμεφυκὸς ἐπὶ τοῦ
 μετώπου τοῦ πῶλιν, ὅπερ εὐθέως ἢ μήτηρ κατέβη.
 ἐπὶ δὲ τοῦτο τῷ μεγέθει ἔλαττον ἰσχυρότερος, μέλαν, πλα-
 τὺ, σφαιρεῖς. ἐπὶ δὲ εἰς πολλὰ δόκιμον.

Ἰωπομανῆ. ὁ μέγας μανόμενος. ἢ τὸν ἐπὶ ἰω-
 ποῖς μανόμενος, καὶ ἰωποῖον. ἢ πρὸς τὸν λευκῶνα
 ἐκληπτόν. τὸ δὲ ἰωποῖον ἐπὶ ὃ μέγας πᾶσι. ὡς
 ἰωποσέλιον, καὶ ἰωπογνώμων, ὁ μεγαλογνώμων. εἰ
 δὲ ἐπὶ τοῦ λευκῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθούμενον, καὶ ἐνυερί-

1 Βασιλεὺς βασιλῆας Ἀρτ. Ὑσάνη Ἑλλ. Hæc epistola Regis Artaxerxis existat etiam inter epistolas, quæ sub Hippocratis nomine hodie circumferuntur.

2 Αἱ μὲν οὖν γραφεῖσιν παρ' Ἰωποκρ. βίβλοι De Scriptis Hippocratis vide Erotianum in Præfat. ad Collectionem vocum Hippocratis.

3 Ὑπὸ δὲ Κασσάνδρῳ πελ. Legendum forte est, ἐπὶ δὲ Κασσάνδρῳ quam lectionem in versione secutus sum. Siquis autem τὸ ὑπὸν reti-
 Tom. II.

farum Rex, qui vocabatur Artaxerxes, scrip-
 tis ad Hystanem literis, hujus viri sapientiam
 expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes
 Hytani Hellesponti Præfeto S. Artis Hippo-
 cratis, Medici Coi, ab Esculapio oriundi,
 fama ad me pervenit. Da igitur ipsi tantum
 auri, quantum voluerit, & cætera abunde, qui-
 bus indiget, suppedita, & ipsum ad nos mitte.
 Erit enim Persarum Principibus honore par.
 Quod si quis alius est in Europa vir præstans,
 ejus amicitiam Regiæ familiæ concilia, nec opi-
 bus parce. Haud enim facile est invenire vi-
 ros, qui consilio polleant. Vale.* Libri autem
 ab Hippocrate scripti omnibus medicinæ stu-
 diosis sunt notissimi, qui eos, tanquam Ora-
 cula divina non vero, ut ex ore humano pro-
 fectos, venerantur. Præcipuos tamen & ipsi
 recensēbimus. Primus igitur liber est ille, qui
 Jusjurandum continet. Secundus vero, qui
 prædictiones explicat. Tertius *Aphorismo-
 rum*, qui superat ingenium humanum. Quar-
 tum locum teneat celeberrimum illud, & valde
 admirabile opus, quod a LX librorum numero
 vocatur *Hexecontabiblus*, quod omnem medi-
 cam scientiam & sapientiam continet.

Ἰωποκράτης. Hippocrates, Gnosidici filius,
 Cous, pater Heraclidæ, patris Hippocratis,
 medicus & ipse, e familia Asclepiadarum.
 [Scriptit] *Artem Medicam*.

Ἰωποκράτης. Hippocrates, Thessali F. Cous,
 Medicus, nepos Hippocratis secundi, filii He-
 raclidæ. Scriptit & ipse *Medica*.

Ἰωποκράτης. Hippocrates quartus, Draco-
 nis F. Cous, Medicus, ejusdemque & ipse ge-
 neris, qui Roxanen curavit, & sub Cassandro,
 Antipatri filio, e vita excessit. Scriptit & ipse
Medica.

Ἰωποκράτης δύο. Hippocrates duo, quintus &
 sextus, Medici, Thymbræi filii, Coi & ipsi, e-
 jusdemque generis. Scripserunt ambo de ea-
 dem scientia.

Ἰωποκράτης. Hippocrates septimus, Cous,
 & ipse Medicus. Praxianactis filius, ejus-
 demque generis. Scriptit & ipse de eadem
 arte.

Ἰωπομανές. Hippomanes. Ita vocatur id,
 quod in equini pulli fronte nascitur, quod
 mater statim devorat. Hoc autem est ficu-
 minus, nigrum, latum, rotundum, & ad mul-
 ta utile.

Ἰωπομανῆ. Vehementer insanientem, vel,
 infano equorum amori deditum, & equitandi
 cupidissimum. Vel potest etiam esse epithe-
 tum prati. Τὸ ἰωπος [in compositione] *mag-
 num* significat: ut ἰωποσέλιον, magnum api-
 um; & ἰωπογνώμων, magna mente præditus.

nendum censet, loci hujus hic erit sensus: A Cassandro necatus est.

4 Ἰωποκράτης ἑβδομος. Suidas hic septem Hippocrates recenset, uti & Tzetzes loco ante laudato. Octavum his addit Meur-
 sius ad Chalcidium l. i. c. vi. quem vide.

5 Ἰωπομανῆ. μεγάλως μαν. Hæc, & quæ sequuntur, excer-
 ptit Suidas ex Schol. Sophocli. ad *Ajastum* p. 9. v. 144.

ζοντα τῇ χλόῃ ἀφ' ἧς πλῆθος. ἢ ὁ εὐαγής, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς.

—Σὲ τὸν ἵππομανῆ
Λειμῶν' ὀπιθεύει.

Ἴππομαχος, Ἡλείος, χαίμαχόσατο τρεῖς ἀνταγωνιστάς, οὐδὲ πλὴν δὲ ξάμενος. ² Καὶ Πολίτης τις ἐκ Κερκύρας, τῆς ἐν Θράκῃ Κασίας, ἡ ἀρετὴν τῆς ποδῶν ἀναφαιών, ἀπὸ μηκίτης, καὶ ἀφαιρέσας, καὶ δι' ὀλίγης δὴ χειρὸς, μετρημώσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ἥκιστον.

Ἴππομόνης, Ἀθηναίων ἄρχων, ὃς ἐξέπεσε τὸ δόρυ δι' αἰθέρα τοιάνδε. Ἦν αὐτῷ θυγάτηρ, ἡ πνικτὴς ἀπὸ λυγρῶν αἰχμῶν λάρχεα, ὅπως ὀργῆς κατὰρξεν εἰς οἶκον δόσας (ὡς ἵππῳ, καὶ τρυφῇ οὐδὲτέρας εἰσέταμπε. πειθεῖς οὖν λιμῶν ὁ ἵππος, ἐφορμήσας τῇ πατρὶ ἀνέλωσε τε αὐτήν, καὶ αὐτὸς ὑπερὸν ἀπέθανε. μὲν γὰρ ὁπισθοφείσας αὐτῷ τὸ οἶκόν, ἀπὸ ἐκείνης ὁ χῶρος ἐκαλεῖτο ἵππος καὶ κόρης.

Ἴππον, εἰς πεδίον ἄγεις. ἀπὸ γὰρ ὅπως μοι ἐστὶ λυσιτελής.

Ἴππόπορνε. ἀπὸ γὰρ μεγαλόπορνε. ὁ σπανίως γὰρ Ἀλυσφάνης.

Καὶ Καλλίαν γέ Φασι
Τὸν Ἴπποδίνου
Κύδων λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

Παριγραμμάτισε ἀφ' ἧς τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ ἵππονικον εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ ἵππος πολλαχόθεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν ἵππόπορνε. Κωμωδεῖται δὲ ὁ Καλλίας πανταχόθεν, ὡς σπαρτῶν τὴν παρὰ τὸν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμνῶν. ὀνομασιοποιεῖ δὲ πάντα πρὸς μαλακίαν αὐτοῦ.

Ἴπποπόταμοι. ζῶα ἀδικώτατα. καὶ ζῆτις ἐν τῷ Ἀντιπελαργεῖν.

Ἴππος. Δέξιππος. Ὁ δὲ ἵππος αὐτῷ ἦσκητο ἄρα καὶ ἀνδρῶν ἐλαυνόμενος τε ἀκύντα φέροντα, καὶ βάδην περὶ ὁδὸν παρότατα ἵστασθαι, καὶ ἐκκλίνοντα, ὅπως δεξιόσσει, καὶ κυκλώσει, εὐχεμπεύσας ὁπιστρέφειν.

Ἴπποι ἢ σφικτῶν γένεσις. αἰῶνες δὲ, μελίσσων.

Ἴππους ἢ μελάντας οὐ χαλὸν πάντως βλέπειν.

¹ Ἴππομαχος. Ἡλ. κατὰ μ. π. ἀντ. ἐδὲ πλ. διξ.] Hæc descripsit Suidas ex Pausan. Eliac. Poster. c. xii. p. 481. ut Pearsonius quoque ad marginem codicis sui annotaverat.

² Καὶ Πολίτης τις ἐκ Κερκύρας τὸ ἐν Θρ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur apud Pausaniam Eliac. Poster. c. xiii. p. 482. unde ea Suidas deprompsit. Cæterum, illic non de Hippomacho, sed Polite quodam Ceramensi agitur: unde apparet, ea ad hunc locum minime pertinere.

³ Ἡκιστον.] Apud Pausaniam loco laudato legitur ἥκιστον.

⁴ Ἴππομόνης. Ἀθην. ἀρχων, ὃς ἐξέπε.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantin. Porph. in Excerptis, a Vales. editis, p. 446. unde Suidas ea mutuatus est. Confer

Si autem prato tribuatur, significabit pratum valde florens, & herba viridi luxurians. Vel pulchre florens, quo equi valde exhilarantur. Sophocles:

—Te ingenti furore percitum
Pratum ingressum esse.

Ἴππομαχος. Hippomachus Elcus tres adversarios vicit, ne plaga quidem accepta. Et quidam, nomine Polites, ex Ceramo, Thraciæ Cariæ oppido, singularem pedum pernicitatem ostendit. Quod enim curriculi spatium multo longiori tempore ante confici solitum fuerat, ad brevissimum ipse & minimum tempus contulit.

Ἴππομόνης. Hippomenes, Atheniensium Prætor, qui Magistratu hac de causa motus est. Erat ei filia, quam cum civium quidam clam vitiaisset, iratus [Hippomenes] religatam cum equo in carcere conclusit, neutri alimentum subministrans. Equus igitur urgente fame impetu in puellam facto eam consumpsit, neque secius ipse postmodum fame periit. Itaque cum domus ejus postea solo æquata fuisset, locus ille equi & puellæ inde appellatus est.

Ἴππον. Equum in planiciem duces. Id est, in locum, qui mihi conducit.

Ἴππόπορνε. Magne scortator. Aristophanes:

Et Calliam dicunt, Hippobini filium, pudendi muliebris pelle, tanquam exuviis leonis indutum, navalem pugnam pugnassee.

Facta autem quarundam literarum mutatione alludit ad Hipponici carmen in quendam, qui infano meretricum amore flagrabat. Vocem autem ἵππος [in compositione Græci] sæpe pro magno sumunt, ut ἵππόπορνε, magne scortator. Callias autem ubique perfringitur a Comicis, ut bona paterna dilapidans, & mulierum amoribus maxime addictus. Hæc autem nomina omnia ad illius mollicie indicandam finxit.

Ἴπποπόταμοι. Hippopotami. Animalia iniustissima. Quære in Ἀντιπελαργεῖν.

Ἴππος. Equus. Dexippus: Ejus equus ita institutus erat, ut & sine habenis velocissime ferretur, & illo pedetentim procedente placidissime staret, & declinante, ut locum aliquem circumiret, agilissime se converteret.

Ἴπποι ἢ σφ. Ex equis generantur vespræ: ex tauris vero, apes.

Ἴππους μελ. Equos nigros videre minime bonum est.

eadem Excerpta p. 230. item Suidam infra v. Πάριππον, & Meursæ de Arthont. Athen. l. i. c. vi.

⁵ Ἴππον εἰς πρ.] Vide supra v. Ἰππίας.

⁶ Σπανίως γ.] Has duas voces delendas censeo. Sunt enim supervacaneæ, nec ad sensum loci hujus quicquam faciunt.

⁷ Ἀρισφάνης.] In Rōm. p. 127. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua hausit. P.

⁸ Ἴπποι ἢ σφικτῶν γ.] Est versus Nicandri in Theriacis, qui legitur etiam Anthol. l. i. p. 125. Vide etiam supra v. Εἰπαις.

⁹ Ἴππους μελάντας δ κ.] Duo hi sententiæ Oenoprotici descripti sunt ex Αἰσχύλῳ.

Ἴππων δὲ λαδίων ὄψις, ἁγέλων φάσις.

Τὸ ἵππος τρέφειν δοκεῖ δαπανηρὸν εἶναι. ὅθεν καὶ τῇ Λακωνικῇ παρὰ τὸν ἑλάνην καλεῖται. καὶ γὰρ δὴ τούτους οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν χατάρας ἔθισαν μέγας. ἐπὶ δὲ αὐτῇ. Οἰκοδομὰ σε λάβοι, καὶ ἀμβολὰ, ὅ, τε ἵππος, καὶ ἁ γυνὴ τοι μοιχὴν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημιῶν.

Ἴππος Νισαῖος. Μετὰ τὸ Συσσιανὸς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπου ἐπὶ Καταστίγονα, ὅπερ Ἑλλάδι γλῶσση Νισος καλεῖται. ἐνταῦθα ἵπποι ἀρίστοι γίνονται. οἱ δὲ ἀπὸ Ἐρυθρῆς θαλάσσης. εἶναι δὲ ξανθὰς πάσας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τὴν Μηδείας τὸν τόπον εἶναι Νισαῖον. ὁ δὲ Πολέμων χαλκῶς Φησι λαδίων ἵππων Νισαῖον. ἐν δὲ Δίκτυι Ὀρφεὺς λέγει. Ἡ Νισα τόπος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρῇ κείμηνος.

Ἴπποσύνη. ἡ οὐδὲ τὸν ἵππον ἐμπειρία.

Ἴπποστράτηγος ἁλξάνδρου Ἀλκίεως υἱός.

Ἴπποτης. ἵππεύς. ἑφιππος. Εἶδε νεκρὸν κείμηνον ἵπποτιν ἀείρον, καὶ χεῖρα πληθεύει δυνάμην, κείμηνον αὐτῷ τῷ ἵππῳ.

Ἴπποδύμος. πιεζόμενος. ἀναγκάζομενος. Ἁλξάνδρου ἵπποδύμον. Ἰπποδύμος τῶν Συμποροῦς.

Ἴππευ. τὴν ἐξ ἵππειῶν τριγῶν κατασκευασμένον λόφον ἔχουσαν.

Ἴπποφορός. ἵπποφόρος. Φορεὶ γὰρ ἡ τροφή. καὶ ἵπποφόριον, εἶνα οἱ ἵπποι τρέφονται.

Ἴππῳ. βλάπῳ. Μέγα δ' ἴλαο λαὸν Ἀχαιῶν. Ἴππῳ δὲ περισπωμένῳ, ἀπὸ τοῦ θλίβω. καὶ Ἀεισφάνης Ἰπποδύμονος υἱὸς Συμποροῦς.

Ἴππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε. ἐπὶ τῷ γηράσκοντι δυνάμειν ῥατῶντος ἑνὸς καὶ ἀναπαύλως.

Ἴππων, ἵππων. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἵστανται.

Ἴππωνάξ, πατρὸς Πύθωνος, καὶ μητρὸς Πρωτίδος, Ἐφέσιος, Ἰαμβογέρου. ὥκησε δὲ Κλαζομένους

1 ἁγέλων φάσις] Apud Astrampsychem legitur ἁγέλων φάσις. 2 ὅθεν καὶ τῇ Λακωνικῇ παρὰ τὸν ἑλάνην καλεῖται. Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam supra v. Ἀμβολὰ, & v. Δακρυόμηνος.

3 Νισαῖος] Sunt, qui vocem hanc per η effierant, Νησιῶντες, ut Stephanus Byzantius v. Νησιῶντες, Hefychius, v. Νησιῶντες ἵππους, Arrianus de Exped. Alex. M. l. vii. p. 468. & Dio Chrysostomus in Borysthenitica. Herodotus vero Νισαῖος per i scribit, & plures alii scriptores; de qua διττογραφία vide Salmasium ad Solinum p. 842. & Valesium ad Amm. Marcell. l. xxiii. p. 269.

4 Μετὰ τὸ Συσσιανὸς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπου] Hæc, & quæ sequuntur usque ἀρίστοι γίνονται, ad verbum etiam leguntur apud Hefych. v. Νησιῶντες.

5 Συσσιανὸς] Salmasius ad Solinum loco ante laudato reponit Συσσιανῆς, quem vide.

6 Καταστίγονα] Apud Hefychium corrupte legitur κατὰ στίγονα, qui proinde hinc emendandus est.

7 ὁ δὲ Ἡρόδοτος τὴν Μηδείας τὸν τόπον] Locus Herodoti, quem Suidas respicit, exstat l. vii. p. 253.

8 Ἰπποστράτης ἁλξάνδρου υἱός] Vide supra v. Ἀλκίεως, ubi idem vocatur Ἰπποστράτης ἁλξάνδρου υἱός. Sed Ἰπποστράτης veramilectionem esse non dubito.

9 Ἀεισφάνης Ἰπποδύμονος υἱός] Pag. 344. (241. Edit. Bas. ut Portus observavit) ubi sic legitur:

Δύσις ἱμῶν καὶ δύναι

At equorum alborum conspectus nuntiorum adventum significat.

Equos alere, sumptuosum putatur: cujus proinde rei etiam mentio fit in formula illa impreandi, quæ apud Lacedæmonios usitata erat: *Amor edificandi te capiat, & procrastinationi indulgeas, & equos alas, & uxor tua adulterum habeat.* Hæc enim omnia sumptuosa & damnoſa putantur.

Ἴππος Νισαῖος. Equus Nisæus. Inter Susianam & Bactrianam locus est Catastigona, qui Græca lingua Nisus vocatur. Hic equi nascuntur excellentes. Alii vero [dicunt hunc locum situm esse] juxta mare rubrum, & omnes illos equos esse rufos. Herodotus auctor est, Nisum esse locum in Media. Polemo vero male dicit, equum Nisæum esse album. Orpheus in *Dictye* inquit: *Nisa est locus ad mare rubrum situs.*

Ἴπποσύνη. Ars equitandi. Equitandi peritia.

Ἴπποστράτηγος. Equitum dux. *Alcetas erat Alexandri equitum Dux.*

Ἴπποτης. Eques. Infidens equo. *Vidit mortuum humi jacentem equitem præstantissimum, & manu fortem, strenuumque, jacentem una cum equo.*

Ἴπποδύμος. Pressus. Coactus. Aristoph. in *Equitibus*: *Pressus calamitatibus.*

Ἴππευ. [Galeam,] quæ cristam ex equinis fetis confectam habet.

Ἴπποφορός. Equorum pastor. Φορεὶ enim pabulum significat. Et ἵπποφόριον, locus in quo equi aluntur.

Ἴππῳ. Lædo. Noceo. *Valde vero læsi populum Achivorum.* Ἴππῳ vero circumflexo notatum significat premo. Aristophanes: *Pressus calamitatibus.*

Ἴππῳ γηράσκοντι. Equo senescenti notam rotulæ inure. Dicitur de iis, qui propter senectutem aliqua relaxatione & quiete indigent.

Ἴππων, ἵππων. Hippon, Hipponis, [nomen proprium. At ἵππων, ἄνθος,] stabulum equorum.

Ἴππωνάξ. Hipponax, patris Pythæ, & matris Protidis filius, Ephesus, & Jamborum

Ἰπποδύμονος τῶν συμφορῶν. Notandum autem, apud Pollucem l. vii. c. ix. ubi iidem versus leguntur, & Cratino tribuuntur, itidem legi συμφορῶν, ut hic apud Suidam.

10 Μέγα δ' ἴλαο λαὸν Ἀχ.] Ex Homer. Il. A. v. 454.

11 Ἰππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.] Equis senescentibus & ætate confectis olim apud Græcos nota rotulæ inuri solebat, idque ideo, ne quis eos ad bellicos usus amplius adhiberet. Nota illa vocabatur τροσίππιον. Hefychius: Τροσίππιον. τὸ γηράσκον, τὸ δὲ τὸ Βουλήν ἐν τῷ δικημοσίν τῷ ἀδυνάτῳ καὶ περισπωμένῳ, ἵνα μὴ κίππη τροσίππιον τὸ παλαιὸν ἐκάλουν τροσίππιον. Τροχὸς δὲ ἡ ἐπιβαλλόμενος τροχὸς τῇ γυναικὶ τῷ ἵππῳ. Loco huic Hefychii quædam defunt. Nam post περισπωμένῳ omnino addendum est, τὸ ἵππων ἐπιβαλλόμενον, ut recte monuit Petrus de Leg. Attic. Idem alibi: ἵππων τροχός. τῶν γηράσκοντων ἵππων ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τῇ γυναικὶ σημαίνει. τροχὸς γὰρ ἡ γυνὴ. ἐκάλειτο δὲ καὶ τροσίππιον. Hinc ergo apparet, quid in hoc proverbio significant verba illa, τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε. Apud Zenobium male legitur τὰ μείονα κύκλ' ἐπὶ. pro quo ex hoc loco Suidæ reponendum est κύκλ' ἐπιβαλλε.

12 Διὰ γῆρας.] Hinc emenda Zenobium, apud quem corrupte legitur διὰ γῆρας.

13 Ἰππων, ἵππων.] Est nomen proprium viri cujusdam impii, cuius meminit Eustath. ad Homer. p. 1224. P.

14 Σημαίνει δὲ τὸ ἵππων, ἐν ᾧ οἱ ἵπποι.] Sed tunc scribendum esse ἵππων, ἄνθος, vel pueris notum est.

ὑπὸ τῆς τυραννὸς Ἀθηνᾶς καὶ Κωμοῦ ἐξέ-
λαθεις. γράφει δὲ ὁ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἀθηνῶν
ἐγκαλματοποιὸς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰρ-
γάσαντο.

Ἰπίαται. πέτεσθαι.

Ἰπία. βλάπτω. αἰπαλέμην.

Ἰπυς, ὁ Ῥηγίνος, ἱστορικός, γεγραμὸς ἐπὶ τῆς Περ-
σιῶν, καὶ πρῶτος ἔγραψε τὰς Σικελικὰς πρῶ-
ξεις, ὡς ὑπερὸν Μίνης ἐπετέμετο. Κῆσιν Ἰταλίας. Σι-
κελικῶν βιβλία εἰς. Χρονικὰ ἐν βιβλίοις εἰς. Ἀρβόλο-
γικῶν γ'. Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν, καὶ χω-
λίσμους, καὶ ἄλλα.

Ἰεῖ. ἐκκλησία, καὶ πληθυλικόν, Ἰεαί. Ἰεῶν
πρῶτος εἶναι. ὁ Ὀμηρος.

Ἰεῶν. ἑθνηκόν.

Ἰεῖον. θυσιᾶ.

Ἰεῖς. ἑθνηκόν.

Ἰεή. πόλις.

Ἰεῖς. ὁ νέφος ὑγρότης κατ' ἐμπύκνυν ἡλίου περὶ πο-
ταμὸν, οἷον τὸ πόντος. ἢ αὐγὰ ἀφ' ὑγρῶν νεφῶν ἀνα-
κεκλασμένον. ἢ ἐμφασίς ἡλίου τμήματι, ἢ σελήνης,
ἐν νέφει δεδρωτισμένον, κοίλῳ, καὶ συνεχεῖ πρὸς
φαντασίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ φανταζομένη, καὶ
κύκλῳ περιέχεται. τῆς Ἰεῖδος τὸ χλωρόν, ἀέρος
σημαντικόν τὸ πύρρον, πυθμένας τὸ δὲ μελανίζον,
ὕδατα.

Ἰεῖς. ὁ σπινθὴρ, ὄνομα ποταμοῦ. Σηλυκὸν δὲ Ἰη-
μαίνῃ τ' ἀγέλον τῆς θεῶν.

Ἰεῖ. ὁ πῶρος. Ἰεῖ μακροῦ ἔ. Ἰεῖς δὲ, ὁ ἱερός,
καὶ κρῶν.

Χῶρος δ' ὁ ἰερός, ὡς ἀπειχάσαι, βρύων

Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλους ὁ πυκνότερον

Δ' εἶπω κατ' αὐτὸν εὐτομῶς ἀηδόνες.

Ἰεῖν μύσας. πρὸς ὁμήρου.

Ἰρπος. ὄνομα κύριον.

Ἰς. δύναμις. νῦν.

Ἰσα. πῶρις. ἴσα δὲ, τὰ ὅμοια.

Ἰσα. ἐπὶ φθέρμα ἐπὶ τῆς ζ' λαχόντων, καὶ ὅλως

scriptor. qui Clazomenis habitavit, a tyran-
nis Athenagora & Coma pulsus. Scripsit
in Bupalum & Athenidem statuarios, quod
imagines suas ludibrii & contumeliæ gratia
effinxissent.

Ἰπία. Volat.

Ἰπία. Lædo. Accusativo.

Ἰπυς. Hipys, Rheginus, Historicus, qui tem-
pore bellorum Persicorum vixit, & primus res
Siculas scripsit, quas postea Myes in compen-
dium redegit. Item, *Origines Italiae*. *Sicu-
larum rerum* libros v. *Chronicorum* libros v.
Argolicorum libros 111. Hic etiam primus
Parodiam, & Choliambum, & alia scripsit.

Ἰεῖ. Concio. Et pluralis, Ἰεαί, conciones.
Ante conciones [sedentes.] Homerus.

Ἰεῶν. Hirensum. Gentile nomen.

Ἰεῖον. Sacrificium. Victimæ.

Ἰεῖς. Hirense. Gentile nomen.

Ἰεή. Hira. Urbs.

Ἰεῖς. Iris. Nubes humida, quæ ob inci-
dentes Solis radios variorum colorum speci-
em præbet, & arcui similis est. Vel splen-
dor, ex nubibus humidis reflexus. Vel spe-
cies Solis, sive Lunæ particulæ, quæ in nube
rorante, cava, & continuata visui objicitur,
sicut in speculo, ad circuli orbem assimulata.
Iridis color viridis, aerem significat; ruber,
ventos; niger, aquas.

Ἰεῖς. Iris, cum est masculini generis, sig-
nificat nomen fluvii. Cum vero fœminini
generis, denotat Iridem, Deorum nuntiam.

Ἰεῖς. Irus, mendicus, Ἰεῖς vero, facer, per
crasin, pro ἱερός.

*Locus autem hic sacer est, ut conjicere licet,
plenus*

*Lauro, olea, vite. In quo etiam densis pen-
nis tecta*

Suaviter canunt lusciniæ.

Ἰεῖν μύσας. Sacrorum causa iratus. A-
pud Homerum.

Ἰεπ. Hirtius. Nomen proprium viri.

Ἰς. Robur. Nervus.

Ἰσα. Isa. Urbs. Ἰσα vero, paria, similia.

Ἰσα. Issa. Vox, quæ dicitur in eos, qui-

1 Πρὸς Βούπαλον] Vide Horatium *Epid.* vi. & Anthol. l. 111.
p. 393. itemque Suidam supra v. Βούπαλος.

2 Ἰπυς, Ῥηγίνος, ἱστ.] Vide de eo Vossium *de Histor. Gr.* l. iv.
c. 111. Meminit hujus scriptoris Stephanus Byzant. v. Ἀρχαῖς: ubi
Ἰπυς vocatur.

3 Ἀρβόλογικῶν] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed cum vi-
ris doctissimis Lil. Gyrardo, & Joh. Ger. Vossio malim legere Ἀρ-
βόλογον.

4 Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν, καὶ χολίσμους, καὶ ἄλλα.]
Quid Hipyi cum parodiis & Choliambis, qui historicus fuit non
poeta? Aut, quis veterum scriptorum de Hipye memoriæ prodi-
dit, cum Choliambis primum usum fuisse, quorum inventionem
Hipponacti tribui constat? Quare, ut Lectori breviter sententiam
meam de loco hoc exponam, existimo, verba hæc incuria librario-
rum sede sua mota esse, & annexi debere articulo præcedenti Ἰπ-
πύναξ, quoniam de Hipponacte, ut diximus, scriptores testantur,
cum carminis Choliambici, vel Scæzontis, inventorem fuisse. He-
ræclion de *Mætris* p. 16. Ἐν ἱππύναξ ἐν τῇ ἀρχαῖᾳ ἱστορίᾳ (Ἰπ-
πύναξ) ἐν τῇ Χαλδῶν καὶ λατρίᾳ ὅσῳ πρὸς τὴν Ἰππύναξ, πρὸς δὲ
Ἀνακρίωντος ἱστορίᾳ. i. e. Inter (Iambica) acatalecta celebratam
est Choliambicum vocatum; cuius inventorem alii quidem Hippona-
ctem, alii vero Ananiam fuisse tradunt. Clemens Alexandrinus
Strom. l. i. p. 226. καὶ μὴν Ἰππύναξ ὁ ἀρχαῖος Ἀρχιλόχου
ὁ Πάριος, καὶ δὲ Ἰππύναξ ὁ Ἐφέσιος. i. e. Sane qui-
dem Iambum excogitavit Archilochus Patius; claudum vero Iam-
bum Hipponax Ephesus. Plura auctorum loca huc spectantia ac-
cumulare possem; sed hæc ad probandam conjecturæ meæ verita-
tem sufficere arbitror.

5 Ὀμήρου] Il. Σ. v. 531.

6 Ἰεῖον. ἱστ.] Vide Stephanum Byzantium v. Ἰεῖ.

7 Ἰεῖς. νέφος ὑγρῶν.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad καὶ κύ-
κλῳ περιέχεται, leguntur apud Laertium in *Zenone*, l. vii.
Segm. c. 111. unde ea Suidas descripsit. Vide etiam Scholia-
stam Arati ad *Διοσημ.* p. 120. & 121. ubi veterum quorundam
Philosophorum de Iride sententias recenset.

8 Χῶρος δ' ὁ ἰερός, ὡς αἶψα.] Hæc leguntur apud Sophoclem
in *Oedip. Colon.* p. 271. P.

9 Πυκνότερον.] Apud Sophoclem hodie legitur πυκνότερον; quod
magis probō.

10 Πρὸς Ὀμήρου] Il. E. v. 178.

δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν ᾧ Μεσσανία Μενάνδρου καὶ ἐπέγραψεν.

Ἰσαάκ. ὄνομα κύριον. Ἐπιξενώθεις ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ἐπηγγέλατο τέξασθαι Σάρραν αὐτοῦ παῖδα. ἡ δὲ ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαάκ τὸ γνηστὴν προσήγαγε. Φερωνύμως τῷ μετ' ἡδονῆς γέλῳ καὶ ἔβραχεν ἀφ' ἑλίου.

Ἰσα. βαίνων Πυθοκλεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἀπὸ τοῦ Σινῶν αἰεὶ, καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. καὶ Μενάνδρου Παρ' αὐτὸν Ἰσα βαίνοντα ἐταίρα πολυτελής.

Ἰσα γδ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδων. ἐπὶ τῷ ἀμφιβόλῳ πρᾶγματι, καὶ δυσελπίστῳ, Ἀριστοφάνους Ὀρνισι.

Ἰσαγέλω. ἴσος ἀγέλω.

Ἰσακίω. ἀνδρείω.

Ἰσακος. Ἑλλωιστὶ εἴρη) ὁ Ἰσαάκ.

Ἰσαμν. καὶ Ἰσας, γινώσκουσιν.

Ἰσαν. ἐπερεύθησαν. παρ' Ὀμήρου, καὶ μόνον Σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἐγνώσαν.

Ἰσας δ' ἰσμήνη κεφαλὰς ἔχον. Ἡ τε τῷ Ἑλλωίων Φησι, καὶ ἡ τῷ Βαρδάρων μάχῃ ἰσοκέφαλον.

Ἰσας, γινώσκουσιν.

Οἱ γδ κακοὶ γινώμους, τραγῶν χερσὶν

ἔχοντες, οὐκ ἴσας πρὸς τὴν ἐκβάλλει.

Ἰσαυροί. ἐν τῷ Βούχου.

Ἰσαίο. ὁ κατ' ἰδρυσεν.

Ἰσδιγέρδης. ὄνομα κύριον.

Ἰσραηλῆτης. Ἑβραῖος.

Ἰσαῖ. ὁ εἰς μὲν ὅτι τῷ δέχα ῥητόρων, μαθητὴς δὲ Ἰσικράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Ἀθηνῶν τὸ γένος. Δημήτριος δὲ Χαλκιδεὺς Φησὶν αὐτὸν εἶναι. Οὗτος ἐπαινεῖται καὶ ὡς ῥήτωρ, καὶ ὡς Δημοσθένει ἀμειδίως προσεχρήσας.

Ἰσαῖς ὁ ῥήτορ. νεώτερος ἀσωτῶν, ὕστερον δὲ σωφρονισαντὶ, ἤρετο αὐτὸν τις τὸ ἀειτῶν τῷ ἰδρύων, καὶ τῷ ὀρεῖν εἰς βροχίαν; πῶς αὖτε, ἔφη ὁ Ἰσαῖος, ἄλτα σπουδάζων. ξυνῆκα γδ τοὺς Ταντάλῳ κίπῳ περὶ τῶν εἰδικνύμενος δὴ περὶ τῶν ἐρομένων ἄλτα, ὅτι σκιά καὶ οὐκ εἶναι αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι.

1 Ἐν Μεσσανίᾳ] Haec fabulam Suidas alibi Μεσσανίαν vocat.

2 Ἐπιξενώθεις ὁ Θεὸς τῷ Ἀβρ.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἀβραάμ.

3 Ἰσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Δημοσθένης ἐν τ.] Ex Harpocracione. Eodem proverbio usus est Athen. l. v. p. 213. ubi inquit: Καὶ περὶ τῶν ἐπὶ τῷ ἀειτῶν, ἸΣΑ ΒΑΙΝΩΝ ΠΥΘΟΚΛΕΙ, εὐχρησάμενος πρὸς τὸν Ἀθηναῖον, καὶ ἔφη. Ad quem locum Casaubonus hæc notat: "Assentior Suidæ, Ἰσα βαίνων πρὸς τὸν εἶναι, moribus atque ingenio cum aliquo conspirare. In hoc tamen proverbio aliter accipiendum, pro tanto fastu ac pompa incedere, ac faceret Pythocles: quod Græci σκεῖν dicunt. Vel "pro vivere alicujus moribus. Βαίνειν a consequenti est βίβν. Sic "ἀβραά βαίνειν, dicebant pro molliter & delicate vivere". Hæc Casaubonus.

4 Ἀριστοφάνους Ὀρνισι] Pag. 413. P.

5 Καὶ μόνον.] Hæc verba sunt somnium inepti cujusdam ho-

bus litera Z sorte obvenit, & qui modis omnibus sunt infelices. Legitur in *Messania* Menandri, & alibi.

Ἰσαάκ. Isaac. Nomen proprium. Deus hospitio exceptus ab Abrahamo, ei promisit fore, ut Sara filium ipsi pareret. Illa vero risit, & inde filius ejus appellatus est Isaac, quæ vox Hebraica lingua *suavem risum*, significat.

Ἰσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Demosthenes in Orat. contra Æschinem. Id est, cum eo semper versans, & ne minimum quidem ab eo recedens. Et Menander: *Meretrix sumptuosa, quæ semper cum eo erat*.

Ἰσα γδ ἀλ. Hæc enim revera mihi mendacis similia videntur. Aristophanes *Avibus*. Dicitur de rebus dubiis, & quæ vix sperari possunt.

Ἰσαγέλω. Similis Angelo.

Ἰσακίω. Forti.

Ἰσακος. Ifacus. Sic Græce vocatur Isaac.

Ἰσαμν. Scimus. Et Ἰσας, sciunt.

Ἰσαν. Iverunt. Apud Homerum. Significat etiam cognoverunt.

Ἰσας ἰσμήνη κεφ. *Paria autem in pugna capita habebant*. Id est, Græcorum & Barbarorum acies pari numero militum constabat.

Ἰσαπ. Cognoscunt.

Nam homines mali, bonum manibus Tenentes, id non intelligunt, antequam alter id eis excusserit.

Ἰσαυροί. Ifauri. Vide in Βούχου.

Ἰσατο. Collocavit. Posuit.

Ἰσδιγέρδης. Idigerdes. Nomen proprium.

Ἰσραηλῆτης. Hebræus.

Ἰσαῖος. Ifæus, unus decem Oratorum, discipulus Isocratis, & magister Demosthenis, genere Athenienfis. Demetrius vero dicit ipsum esse Chalcidensem. Hic laudatur, & ut Orator, & quod Demosthenem sine mercede instituerit.

Ἰσαῖς τοῦ ῥήτ. Ifæum Oratorem, in adolescentia quidem prodigum & luxuriæ deditum, postea vero ad bonam frugem se recipientem, quidam interrogavit, quis piscis, & quæ avis esu esset suavissima. Cui ille: *Desii*, inquit, *his rebus studere, quoniam intellexi, me Tantalii hortos vindemiasse*. Quibus verbis indicare voluit illi, qui hæc percontabatur, omnes voluptates umbræ & somnio similes esse.

minis. Nihil enim ad hunc locum faciunt: imo falsa penitus sunt, si hæc ita intelligere velis, quasi apud Homerum solum vox ἴσαν pro ἐπερεύθησαν legatur.

6 Ἰσας δὲ ἰσμήνη κεφαλὰς ἔχον] Hæc sunt verba Homeri Il. A. v. 72. ad quem locum vide veterem Scholiastam & Eustathium.

7 Ἰσμήνη] Legge Ἰσμήνη, ut apud Homerum.

8 Οἱ γδ κακοὶ γινώμους, τραγῶν χερσὶν.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace* p. 56. v. 975. ut Portus monuit.

9 Ἰσαῖ] Pro ἰσάτω. Vide supra h. v.

10 Ἰσαῖος. εἰς μ.] De hoc vide Dionys. Halicarnass. in Tractatu περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων; Plutarchum in opusculo περὶ τῶν ῥητόρων; Philostratum l. 1. de *Vitis Soph.* p. 513. & Photium Cod. cclxi.ii.

11 Ὁς Δημοσθένης ἀμειδίως σκεῖν.] Vide Plutarch. in *Demosthene* p. 848.

12 Ἰσαῖς ὁ ῥήτ. νικτ. αἰων. ἐπερὶ δὲ σαφ.] Articulum hunc descripsit Suidas ex Philostr. de *Vitis Soph.* p. 512. ut Pearsonius observavit.

158 A Bos. Animadu. 158. A

Ἰσαν, ἐπερεύθησαν, παρ' Ὀμήρου, καὶ μόνον σημαίνει ὃ καὶ τὸ ἐγνώσαν.] „Hæc verba (inquit V. Cl.) „sunt somnium inepti cujusdam hominis. nihil enim ad hunc locum faciunt: imo falsa „penitus sunt, si hæc ita intelligere velis, quasi „apud Homerum solum & non apud alios, „τὸ ἴσαν pro ἐπερεύθησαν legatur. Mihi, ut verum fatear, secus videtur: & ab ipso Suida addita putem illa, καὶ μόνον. quæ non ita intelligenda sunt, quasi apud Homerum solum &

Ἰσαῖος, non apud alios τὸ ἴσαν pro ἐπερεύθησαν legatur, sed quod apud Homerum hæc sola significatione ὃ ἐπερεύθησαν occurrat verbum ἴσαν; non vero in altera illa significatione, qua etiam apud alios reperitur, pro ἐγνώσαν. Et hoc verum est: non enim, quod sciam, verbum illud alio significatu quam priore apud Poëtam legitur.

Ἰσαῖος. ὁ πολίτης.

Ἰσαίων, ἄνθρωπος. ὄνομα κύριο.

Ἰσαί· ψῆφοι. ἐπὶ τῇ παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀλισκομένων. Σπύλον γὰρ οἱ δικασταὶ οὐκ ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ, ἀλλ' ἵσα γένωντο ψῆφοι, ὡς ἐν αὐτῷ σπύλονται ὁ ἐλεγκτὸς ἢ Αἰσχίνης ἐν τῇ Κτησιφάνει. Ἐτερος δὲ πλεῖστας ιδιότηας εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνδρῶς ἤνεγκε, παρὼν μὲν ποτε εἰσιβήλη, καὶ ἵσα αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερέβητο αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν.

Ἰσαί ψῆφοι. ὡς σπύλονται, καὶ ἵσα ψῆφοι γένωντο. ὑπερέβητο αὐτὸν εἰς τὸν ὅταν γὰρ αἱ ψῆφοι ἵσα ἐγένοντο, ἀπελύετο ὁ κατηγορούμενος.

Ἰσηγορεῖ. ἐπίσης λέγει.

Ἰσολογί. Πολύβοιος. Οὐκ ἔστι δημοκρατίας ὡς τὰ τοῖς Μεσσηνίοις, καὶ τῇ μὲν ἀξιολόγων ἀνδρῶν πεφυραδιδυμένων, τῶν δὲ κατὰ κεκληρημένων τῶν τούτων οὐσίας ἐπικρατούντων τὴν πολιτείαν, δυσχερῶς ὑπέφερον τὴν τούτων ἰσηγορίαν οἱ μένοντες τῶν δεξαίων πολιτῶν.

Ἰσηλικῶν. τὴν αὐτῆς ἡλικίας. Γυναικῶν ἰσηλικῶν χορὸν ἑαυτῇ ἀεικέα (ἡλικίᾳ αὐτῶν, χορὸς θεοφιλῆς, καὶ κατ'ἵσασιν τῶν παλαιῶν ἐκείνας κόμας) ἐθεοκλήτην.

Ἰσημι. γνώσκω.

Ἰσίδωρος. ἀρεστέτης, ὁ Πηλεσιώτης, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, φιλόσοφος τε καὶ ῥήτωρ. Ἐπιστολὰς ἐρμηνεύσας τὴν θείαν γραφὴν γέγραφε, καὶ ἄλλα πινά.

Ἰσίδωρος. Φιλόσοφος ὃς ἐφιλοσόφησε μὲν ὑπὸ τοῖς ἀδελφοῖς, εἴπερ τις ἄλλος, ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιμελής τε καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ τὰ πρὸς τὰτα χεῖρα σκευάξεν ἅπαντα, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, ἰκατάται εἰς ὑπερόλιν. ἐμοὶ τε δοκεῖν τὴν ζωὴν μὲν ἦν φιλόσοφος, ὅτι δὲ πρὸς ἐπιτήμιον οὐ διεξήλαστο μῦθος ἀγύμναστος ὡς μάλλον, ἢ ἀφύτης τὰ ἀγλακλή. νέφ δὲ ὅτι θαυμαστὸν τι συμβέβηκεν. ὁ ἀδελφὴς γὰρ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἡλικιάτης, ἐπὶ τῇ νεότητι, ὅτι διειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεως ἐν ῥάμῳ δαιμονίαν, ἀπὸ τῶν τέρας πεπὼν ἐτελεύτα ὡς ζῆμα τὸν βίον καὶ πένθος ἐπ' αὐτῷ μεγάλῃ συνεστώτος, ἐπιφροντῶν ἐνύπνιόν τ' Ἰσίδωρον, τοῦτον παρημύειτο.

1 Ἰσαί ψῆφοι. Vide Harpocrationem h. v.

2 Ἐν αὐτῷ σπύλονται ὁ ἐλεγκτὸς. Glossa hæc est supervacanea, & ex margine in textum irrepsisse videtur.

3 Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Κτησιφάνει. Pag. 89. Edit. Henr. Stephanii.

4 Φόβον. In prioribus Edit. mendose legitur φόβον, cujus loco φόβον ex MSS. & Æschine reposui.

5 Εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέβητο. Apud Æschinem legitur, « δὲ μία ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερέβητο αὐτὸν, ἢ ἀπέθανεν ».

6 ὡς σπύλονται, καὶ ἵσα ψῆφοι γένωνται. Hæc sunt verba Aristoph. in Ranis p. 244. ubi vide veterem enarratorem.

7 Ἐπιστολὰς ἐρμηνεύων τὴν θείαν γραφὴν γ. Portus ridicule, Scripsit epistolas tres &c. Isidorum enim plures epistolas quam tres scripsisse satis constat. Quare dubitandum non est, quin Suidas nota illa significare voluerit 3000. qui numerus nimius videri non

Ἰσαῖος. Civis Isæ urbis.

Ἰσαίων, ἄνθρωπος. Isæon. Nomen proprium.

Ἰσαί ψῆφοι. Paria suffragia. De iis, qui condemnationem in iudicio vix evaserunt. Rei enim a iudicibus absolvuntur, si pares sint sententiæ. Æschines in Oratione contra Ctesiphontem: *Alius vero quidam privatus, in Rhodum navigans, ob timiditatem viro generoso indignam, nuper criminis publici accusatus est, & pares sententias habuit. Quod si vel una sententia ad reliquarum numerum accessisset, vel exilio, vel morte mulctatus fuisset.*

Ἰσαί ψῆφοι. Paria suffragia. *Pereat, quamvis paria suffragia fuerint.* Hoc hyperbolice dictum est. Quum enim suffragia paria erant, reus absolvebatur.

Ἰσηγορεῖ. Pari dicendi libertate fruitur.

Ἰσολογί. Pari dicendi jure fruitur. Polybius: *Cum Democratia apud Messenios obtineret, & clarissimi quique viri in exilium pulsati essent; illi vero, qui eorum bona inter se dividerant, Reip. præessent, veteres cives, qui in urbe remanserant, ægre ferebant, eos æquo secum jure gaudere.*

Ἰσηλικῶν. Æqualium. *Cum autem mulierum æqualium choro circumfusa esset (erant autem hæc matronæ natu grandes, chorus Deo charus, & quarum veteres comæ demissæ erant) Deum invocant.*

Ἰσημι. Scio. Cognosco.

Ἰσίδωρος. Isidorus senex, Pelusiota, vir clarissimus, Philosophus, & Orator. Scripsit epistolas 3000, quibus sacram Scripturam interpretatur.

Ἰσίδωρος. Isidorus Philosophus, qui sub fratribus, si quis alius, in disciplinis philosophicis se exercuit, & sacrorum valde studiosus fuit, & omnia, quæ ad ea pertinebant, ut uno verbo dicam, summa dexteritate tractare & perficere norat. Ac (ut mihi quidem videtur) vita fuit Philosophus, scientia vero non satis excultus, & in Dialecticis inexercitatus magis, quam hebes. Ipsi vero adolescenti mirum quiddam accidit. Nam ejus æqualis, & ex sorore nepos, annos xviii natus, statim a prima ætate divinam quandam ingenii vim præ se ferens, de tecto delapsus, repente vitam finivit. Cum autem ingenti luctu eum omnes prosequerentur, in somnis ad Isidorum accessit, & eum consolatus est.

debet, cum epistolæ Isidori hujus, hodie superstites, bis mille excedant. Potuit igitur & alias epistolas Isidorus scripsisse, quæ vel injuria temporum interciderunt, vel adhuc in tenebris Bibliothecarum latent. Vide præterea de hoc loco Suidæ Sirmondum ad Facundum Hermianens. p. 79.

8 Ἰσίδωρος. Φιλόσοφος, &c. εἰς. Hic Isidorus philosophus vixit initio Seculi V, discipulumque & in Schola Atheniensi successorem habuit Damascium, qui ejus vitam literis mandaverat, ex qua Eclogam satis prolixam exhibet Photius in Bibliotheca. Ex illa Vita Suidam articulum hunc descripsisse dubium non est; præsertim cum multa alia apud eundem sint loca, quæ inde deprompta esse certo constat.

9 Τὰ δὲ πρὸς ἐπιστολὰς ἢ διὰ. Huc spectant ea, quæ de Isidoro leguntur infra v. Συγγραμμάτων.

10 Ἀδελφῆς γὰρ υἱός. Vide supra v. Δαιμονία, ubi eadem leguntur.

Ἰσαί.

Polybius. VII. x. l. ii. §. 604.
ubi V. Ἰσηγορεῖται ἢ Ἰσηγορεῖται
Schweighauser; qui Ἰσηγορεῖται
Ἰσηγορεῖται. εἰσὶς λέγει. Ἰσολογί.
γῆ.

Ἰσηγορία. Πολύβοιος. Οὐκ ἔστι

Ἰσμιλίας. ἑῖς παρ' Ἀθηναιοῖς ἢ Πολέμαρχος ἐπιφανής.

Ἰσοδαίτης. ἑξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημόδια γίνονται, μὴ πάνυ σπουδαία, ἐτέλει.

Ἰσοκλής. ἰσοδόξος.

Ἰσώλων. τὸ ἴσα μέγεθος ἔχον. λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι, εἰς τὴν συνθέσιν πρὸς λόγον συνεκδοχῇ, ποσαῦτα μέγεθος ἔχον, ἴσα καὶ τὸ συνθετὸν ἔχει, οὗ ὁ ὁρισμὸς συνεκδοχῇ, ὅτι ἔστι οὗτος ὁ λόγος ὁρισμὸς ἐκείνου. ἐν γὰρ τοῖς οὕτως συνεκδοχῇ τοῖς λόγοις ἀναγκαῖον ὀνομάτων εἰς ὄνομα ἢ μεταλήψιν γενέσθαι.

Ἰσοκράτης. Θεοδῶρος αὐλοποιός, Ἀθηναιοῦς, ῥήτωρ, γενόμενος ἐπὶ τῇ περὶ Ὀλυμπιάδος, ὅ ἡ β' μετὰ τὰ Πελοποννησιακά. καὶ ἀφ' ἧς τῆς Φωνῆς ἡ ἀτονία, καὶ τὸ ἀπαρρησίασθαι, δίκας ὅτι εἶπεν ἐξιδάξαι δὲ πλείους, καὶ λόγους γέγραφε λέ' β' β' ὡς δὲ ἐπὶ τῇ τῷ τῷ τοῖς ῥ' ἐτελεύτησεν. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ ἐγένοντο Τισίππτος, καὶ Θεόμνητος, καὶ Θεόδωρος· διδάσκαλος δὲ Γοργίας. οἱ δὲ Τίσσαν Φασίον, οἱ δὲ Ἐργίον, οἱ δὲ Προδίκον ἔφασαν, ὅ οἱ δὲ Θεραμένη. οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ πλείους.

Ἰσοκράτης. Ἀμύκλα τοῦ Φιλοσόφου, Ἀπολλωνίας τῇ ἐν τῇ Πόντῳ, ἢ Ἡρακλείας, ὡς Καλλίστρατος ὁ ῥήτωρ μαθητὴς καὶ ἀξίωτος ὁ μέγας Ἰσοκράτης, ἀφ' οὗ καὶ Πλάτωνος τοῦ Φιλοσόφου. οὗτος δὲ ὁ Ἰσοκράτης καὶ Θεοδῶρος τῷ ῥήτορι καὶ τραγωδιοποιῷ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ, ἅμα τῷ Ἐρυθραίῳ Ναυκρατίῳ διηγωνίσαντο περὶ λόγων εἰς τὴν Ἐπιτάφιον Μαυράλῃ τοῦ Καρῶς βασιλέως Ἀλικαρνασσοῦ. καὶ λόγοι αὐτοῦ εἰς Ἀμφικλυονικός. Προτρεπτικός. Περί τῆς Ἰσθμίας μὴ ποτὶς Φιλίππου. Περί τοῦ μελοποιῆσαι. Περί τῆς αὐτοῦ πολιτείας.

Ἰσοκράτης εἶπεν ὅτι Φαύλως ἀφρονεῖς περὶ τῶν ἰδίων, οὐδέ ποτε χαλῶς βουλευέσεται περὶ τῆς ἀλλοτρίων.

Philol. Gr. Gram. 77. Vol. V. p. 90.

Ἰσολογία. ἰσομμία. Διαμενομένης δὲ τῆς κρείσσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητημένων ἰσολογίαν ἔχει οὐδέ ποτε περὶ τὸ συνέδριον.

Ἰσοξ. ὄνομα ἔθνης.

Ἰσοπαλῆ. ἴσα ἐν κλίματι. Πάλλῃ γὰρ, ὁ κληῖς.

Ἰσώπεδον. ὁμαλὸς τόπος.

Ἰσώροπον. ἰσοβαρές. ἰσοχάσιον.

Ἰσός. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἰσός. ὄνομα πλέως. Ἰσός δὲ, ὁ ὅμοιος καὶ περισπατάται. ἐξ οὗ καὶ ἰσότερος.

1 Ἰσμιλίας. εἰς παρ' Ἀθ. Ex Harpocrate: ad quem vide Valsium.

2 Ἰσοδαίτης. ἑξενικός τις δ. Ex Harpocrate. Vide etiam Hesych. v. Ἰσοδαίτης.

3 Ἰσοκράτης. Θεοδ. De hoc legendus est Dionys. Halicarnass. in libello περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων; item Philostratus de Vit. Sophist. l. i. p. 505. & seqq. Plutarchus in Traictatu de X. Oratoribus; Photius in Bibliotheca Cod. cclx. & Tzetzes Chil. xi. cap. ccclxxxii.

4 Ὁ εἰς μὴ τὰ Πελοποννησιακά. Imo potius ante bellum Peloponnesiacum. Dionysius enim Halicarnass. expresse testatur, na-

Ἰσμιλίας. Ismenias. Fuit Polemarchus apud Athenienses illustris.

Ἰσοδαίτης. Isodates. Peregrinus quidam Dæmon, cui mulierculæ plebeia, & parum probæ, sacra faciebant.

Ἰσοκλής. Aequè celebris.

Ἰσώλων. Pares partes habens. Paria membra habens. Dicit autem Aristoteles: Si aliquis orationis compositæ definitio reddatur, tot habens partes, quot habet & ipsa composita oratio, cujus definitio redditur, hæc oratio non erit illius definitio. Nam in definitionibus, quæ sic redduntur, necesse est metalepsin nominum locum habere.

Ἰσοκράτης. Isocrates, filius Theodori, fabri tibiæ, Atheniensis, Orator, qui natus est Olymp. lxxxvi. id est, post bellum Peloponnesiacum. Hic ob vocis imbecillitatem & in dicendo verècundiam causas non egit, sed plures erudit. Orationes scripsit xxxii, & anno ætatis cvi obiit. Fratres ejus fuerunt Tisippus, Theomnestus, & Theodorus: magister vero Gorgias. Hunc tamen alii Tisiam fuisse dicunt; alii, Erginum; alii Prodicum; alii denique Theramenem. Orationes ejus sunt plurimæ.

Ἰσοκράτης. Isocrates, Amyclæ Philosophi F. Apolloniæ in Ponto, vel Heracleæ natus, ut scribit Callistratus Orator; discipulus, & successor Isocratis Magni, & Platonis auditor. Hic Isocrates cum Theodecte Oratore & Tragico, & Theopompo Chio, itemque Erythræo Naucratis, de eloquentia certavit in funere Mausoli Caris, Regis Halicarnassii. Orationes ejus sunt quinque: Amphitryonica; Hortatoria; Philippo sepulchrum non esse faciendum; De migratione; De sua Republica.

Ἰσοκράτης εἶπεν. Isocrates dixit: Qui male consulit suis rebus, nunquam bene consulit alienis.

Ἰσολογία. Honoris æqualitas. Cum eventus judicii spem ejus fefellerit, existimavit, se apud Judices in nulla re controversa æquo nunquam cum aliis jure gavisurum esse.

Ἰσοξ. Isox. Nomen gentis.

Ἰσοπαλῆ. Parem fortem habentia. Πάλλῃ enim, fors.

Ἰσώπεδον. Planities. Locus planus.

Ἰσώροπον. Æquilibre. Ejusdem ponderis.

Ἰσός. Ifus. Nomen fluvii.

Ἰσός. Nomen urbis. Ἰσός vero, par, æqualis, circumflectitur. Hinc comparativus ἰσότερος.

tivitatem Isocratis quinque annis belli istius initium antecessisse.

5 Καὶ ἀφ' ἧς τῆς Φωνῆς τὴν ἀτ. Huc spectant verba illa Dionysii Halicarnassensis, loco ante laudato: Σπουδὴ μὲν ἰσοκράτους ἀφ' οὗ καὶ λόγους πρὸς πολλοὺς. ὡς δὲ ἡ φύσις ἡνωμένη, καὶ σπῆλαι καὶ κεκολλημέναι τῇ φύσει ἀφ' οὗ καὶ λόγους πρὸς πολλοὺς. ὡς δὲ ἡ φύσις ἡνωμένη, καὶ σπῆλαι καὶ κεκολλημέναι τῇ φύσει ἀφ' οὗ καὶ λόγους πρὸς πολλοὺς.

6 Καὶ λόγους γέγραφε λέ' β' β'. Vide Photium loco citato, qui plures Orationes quam xxxii. ab Isocrate conscriptas fuisse testatur.

7 Οἱ δὲ Θεραμένη. Vide supra v. Ἀργίου νόμος.

Ἰσο-

Ἰσοδυνήs. ἰσοδυνάμος.

Ἰσοστάσιον. ἰσοστάθμων.

Ἰσοτελεῖs. οἱ ἀπὸ τοῦ μεταποιεῖν κατὰ πῖνα ἡμῶν, ὡς δὲ δῆμος γενόμενος, καὶ ψήφισμα μετὰβαίνοντες εἰς τὸ τῶν δημοποιήτων δίκαιον, Ἰσοτελεῖs ἀνομάζοντο. ἐγένετο δὲ τοῦτο τοῖς μελοίκαις ἀπὸ τοῦ πόλεως, ὅτε ἐδόχουεν εὖ πεποιημέναι τὸ κοινόν.

Ἰσοτελεῖs. ἴσα τὲ πελουῦτες. Ἰσα τοῖς ἀφῶις, ὅ ὅτι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

Ἰσοτελής, καὶ Ἰσοτέλης. πολλάκις πρὸς ἐξιδότο τοῖς ἀξίοις Φανέσι τῶν μελοίκων, καὶ ἦν τοῦ μεταποιεῖν ἀφῶσις αὐτῶν ἐγένετο. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐπεσθῆναι οἱ μέτοικοι, ἀφῶσις εἶχον οἱ Ἰσοτελεῖs Θεόφρατος λέγει. Καὶ πόλεσι δὲ ὅλως ἐψηφίζοντο τιτὸ ἀπέλειαν Ἀθῆναι, ὥσπερ Ὀλυμπίοις, καὶ Θεβαίοις. ὁ δὲ Ἰσοτελής ἀρισμένον πὲρ τέλος ἐδίδου.

Ἰσότηs. Φιλότηs. αὐτὴ γνωμικὴ δηλοῖσα, ὡς ἰσότηs τὴ Φιλίαν συνέχει.

Ἰσχυρός. ἴσα ἐργαζόμενος.

Ἰσοψύχειs. οἰκίαι, καὶ ὡς ἄλλοι τῶν πείχῃ, ἐν Σιφλῷ οὖσαι κατὰλύματα τοῖς ἐργαζομένοις καὶ χρυσία μέταλλα.

Ἰσοφαιέειν. ἐξισοῦσαι.

Ἰσοφωνία.

Ἰσοφύα. ἴσα.

Ἰσοχρῆειs. μέχει χεῖλος πεπληρωμένοι. Ἦσαν δὲ κρατῆρεs οἶνον ἰσοχρῆειs.

Ἰσὼ ζυγῶ. ἀπὸ τοῦ, ἐξίσως. Ὁ δὲ ἀγαπῶν αὐτόν, καὶ φιληθεῖς τὸ λεγόμενον Ἰσὼ ζυγῶ παρ' ἐκείνου, ἡδέως μὲν αὐτῷ συνίω, ἐπεσθῆ δὲ οὐδέν, ὧν μὴ ὑπέρτερον ἐκείνῳ οὐσίτο, καὶ φήσκει εἶναι ὡρακίον.

Ἰσωνία. ἰσοτιμία. ἢ ἴση ἀρετή.

Ἰσπανία. χώρα, ἢ καὶ Ἰβηρία, καὶ Ἑσπερία καλεῖται.

Ἰσραηλίτης. Ἑβραῖος.

Ἰτε. γινώσκετε.

Ἰτέον. δεῖ γινώσκειν.

Ἰτανε. στήζον. ὡρετακτικῶs.

Ἰτία. ἢ κατ' ἑδρα.

Ἰτατόεια. δειπνήδεια.

Ἰτιά. πόλις. καὶ Ἰταῖος, ὁ ἀπὸ ταύτης. καὶ Ἰταῖα, ὄνομα κύριον.

1 Παρὰ τὸ δῆμον ἡγοῦμαι. Sic recte habet Edit. Mediolanensis. Male vero in reliquis, ὡς δὲ δῆμον.

2 Ἰσα πλῆντι. ἴσα τ. Locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus est, ex MSS. supplēvi.

3 Ἰσοπλῆς, καὶ Ἰσοτ. Hunc articulum descripsit Suidas ex Harpocratiōne, quem vide.

4 Ἰσοπλῆς Θεόφρατος λέγει. In prioribus Edit. legitur, ἰσοπλῆς ἐλέγχοτο, Θεόφρατος λέγει. Sed vocem ἐλέγχοτο nec MSS. agnoscunt, nec sensus admittit; quam proinde tanquam περιμυθελημένῳ expungere non dubitavi.

5 Ἰσότηs Φιλότηs. Plato l. vi. de Leg. p. 615. Παλαιὸς γὰρ λέγει.

Ἰσοδυνήs. Pari robore præditus.

Ἰσοστάσιον. Pari pōdere præditum. Æquilibre.

Ἰσοτελεῖs. Inquilini illi, qui honoris gratia, decreto populi, jure æquabantur illis, qui in civitatem adscripti erant, vocabantur Ἰσοτελεῖs. Hoc autem honore tum ornabantur, cum Remp. aliquo beneficio affecisse viderentur.

Ἰσοτελεῖs. Qui paria cum civibus tributa Reipub. pendunt.

Ἰσοτελής, καὶ Ἰσοτ. Sæpe inquilinis propter merita hic honos habebatur, ut tributum, quod inquilini pendere tenebantur, ipsis remitteretur. [Hi Ἰσοτελεῖs vocabantur.] Eofdem ab aliis quoque oneribus, quæ inquilini præstare tenebantur, immunes fuisse, testatur Theophrastus: qui etiam auctor est, Athenienses integris interdum civitatibus immunitatem decrevisse, ut Olynthiis & Thebanis. Ἰσοτελής vero statutum aliquod tributum Reip. pendebat.

Ἰσότηs. Amicitia est æqualitas. Hæc sententia docet, amicitiam ab æqualitate contineri.

Ἰσχυρός. Paria faciens.

Ἰσοψύχειs οἰκ. Edes parem altitudinem habentes, & æquali spatia a muro distantes, quæ in Siphlo sunt diversoria metallicorum, qui auro effodiendo operam suam locant.

Ἰσοφαιέειν. Parem esse.

Ἰσοφωνία. Vocis æqualitas.

Ἰσοφύα. Paria. Æqualia.

Ἰσοχρῆειs. Ad summum usque labrum pleni. Erant autem crateres ad summa usque labra vino pleni.

Ἰσὼ ζυγῶ. Pari jugo. Ex æquo. Pariter. Ille vero, cum diligeret ipsum, & æqualiter vicissim ab eo diligeretur, magnam voluptatem ex consuetudine ejus capiebat, nihil omnino faciens quod non prius cum eo communicasset, vel quod ille faciendum non esse suasset.

Ἰσωνία. Æquale pretium.

Ἰσπανία. Hispania, regio, quæ & Iberia, & Hesperia vocatur.

Ἰσραηλίτης. Israelites. Hebræus.

Ἰτε. Cognoscite.

Ἰτέον. Sciendum est.

Ἰτανε. Statue. Constitue. In Imperativo.

Ἰτία. Sedes.

Ἰτατόεια. Cœnacula. Loca, in quibus cœnatur.

Ἰτιά. Histia. Urbs. Et Histiaus, ejus civis. Et Histiaus, nomen proprium.

2ος ἀληθῆς ὧν, ὡς ἰσότηs Φιλότηs ἀποδείξει, μάλιστα μὲν ὁρθῶs ἐρεται. i. c. Recte admodum & vere a veteribus dictum est, æqualitatem parere amicitias. Hæc ῥῆσις Platonis legitur etiam apud Stobæum Serm. xlii.

6 Ἰσοψύχειs οἰκίαι, & παρ. Vide Polybium l. ix. c. xx. unde fragmentum hoc sumptum esse Cl. Jacobus Gronovius suspicatur.

7 Ἰσωνία ἰσοτιμία. Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. in Pace p. 714. (480 Ed. Baf.)

Ἀλλ' αἰεὶ μὲν τῶν γὰρ ἰσωνίας. Ubi Scholiasta ait: Τῆs ἰσωνίας. τὴ ἴσης πρῶτῃ.

8 Ἰταῖα. ὅ. κ.] Vide supra v. Ἀνακρίων, ubi Histiazi mentio fit.

Ἰστῆλον. ὄνομα τόπων.

Ἰστῆλον. ἄρμιλλον. Πλήρῃσιν ἰστοῖς ἐς τὸ αὐτοῦ Κοφίαν καθήκεν. ἀντὶ τούτου, παντὶ δένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλη ψυχῇ. καὶ παροιμία. Θύειν Ἰστῆ. εἴρηται ἡ παροιμία καὶ τῇ μνησὶν ῥαδίως μετὰ διδόντων. Δι' ἐξῆς γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅποτε ἔθυσον Ἰστῆ, μνησὶν μετὰ διδόναι τὴν θυσίαν.

Ἰστῆλον. Λατῆρον. ἄρμιλλον παλαιόν, τριβῆλον, ἢ μὴ ἀρμόζον. Ἀεισοφάνης. ἀντὶ τούτου, ἰστῆλον σαφρόν. Ὡς περ ὁπτηγνῆσις ὅτι τὸ φύσει αὐτῇ τὸ οἰκεῖον ἔργον, οὐ καὶ μικρόν, ἀλλ' ὅλοις ἰστοῖς ἀπηνέχθη τῆς Κοφιστικῆς ἀποκαταστάσεως, ἐπειδὴ τὸ παλαιόν ἐφίλοστο φησιν.

Ἰστορράφος. πανούργος. ἀπὸ μεταφορῆς τὰ ἀρμενα ῥαπιδόντων. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲ λινοποιοὶ εἰσιν. Ἀεισοφάνης. Ὀλίγον ταύτῃ ἰστορράφος.

Ἰστοῖς. τοῖς ὅσιν πλοῖς λαύφειν. Ἀεισοφάνης.

Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀνελέξης
Ἀλλὰ συτεῖλας, ἀκροῖσι
Χρώμενοι τοῖς ἰστοῖσι,
Εἴτα μάλλον μάλλον ἄξεις,
Καὶ φυλάξεις, ἥνικ' ἀντὶ
Πνέσμα λεῖον,
Καὶ κατ' ἐπὶ λείῳ.

Ἰποφόρος. Ἐξομοφόρος.

Ἰσοδόκη. ἡ ὑποδοχομένη τὸν ἰστόν.

Ἰσοπέδη. ἔξυλον ὄρθον ἀπὸ τῆς περὶ πῶδος, ὅπως περὶ δέδετο ὁ ἰστός.

Ἰσορημνία. πρὸς θεῶν ἰσάμενα. Οὕτω γὰρ ἦσαν ἰσορημνία μόνον, ὡς ζωγράφον οἱ γραφεῖς ἔασι κόνιας.

Ἰστοῖς. θεῶν. ὁ ἑκατάτος ἀρχαῖος Ἰστοῖς περὶ ἐξέλιξεν. Συγγραφεὶς Φερεκύδης. ἔα γὰρ ἰστοῖς ἰστοῖς. ὁ ἑκατάτος ἀρχαῖος Ἰστοῖς περὶ ἐξέλιξεν. Συγγραφεὶς Φερεκύδης. ἔα γὰρ ἰστοῖς ἰστοῖς.

Ἰστοῖς. μαρτυρεῖ ἢ κριτῇ.

1 Καὶ παροιμία. Θύειν Ἰστῆ. εἴρηται ἡ παροιμία. Hæc loco suo mota esse, & subungi debere voci Ἰστῆ, vel hic tacente quilibet facile videt.

2 Εἴρηται ἡ παροιμία καὶ τῇ μνησὶν. Hæc descripsit Suidas ex Tarræo, vel Zenobio, apud quem eadem leguntur.

3 Ἀντὶ τούτου ἰστῆλον σαφρόν. Hæc verba meo periculo expunge. Sunt enim supervacanea, & ad loci hujus sensum nihil omnino faciunt.

4 Ὡς περ ὁπτηγνῆσις ὅτι τὸ φύσει αὐτῇ τὸ οἰκεῖον ἔργον. Hæc sunt verba suavius & Ἀπικωῖται Synesii de Dione Chrysostomo in libello ἐμνηστικῇ, p. 37. ubi plenius sic legitur: Ἐπιδόξῃ δὲ ἐφίλοστο φησιν, ἐπιδόξῃ δὲ καὶ μάλλον ἢ ῥαδίως αὐτῇ διδόναι. ὡς περ ὁπτηγνῆσις ὅτι τὸ φύσει αὐτῇ τὸ οἰκεῖον ἔργον, & καὶ μικρόν, ἀλλ' ὅλοις πᾶσι ἰστοῖς ἀπηνέχθη τὴν Κοφιστικῆς ἀποκαταστάσεως, &c.

5 Ἀεισοφάνης. Ὀλίγον τ. Ex Aristoph. Thesmophor. p. 818. locus ita legendus est:

Ὀλίγον μὲν ἀφίλειτ' αὐτὸν ἰστορράφος.

6 Ἀεισοφάνης. In Rapis, p. 169. P.

7 Ἀεισοφάνης. Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex M. S. Paris. revocaui.

8 Ἰσοπέδη. ἔξυλον ὄρθον. Eadem habet Hesychius; apud quem tamen pro δὲ τὴν περὶ πῶδος male legitur ἐπὶ τὴν περὶ πῶδος. Vide etiam Schol. Hom. ad Odys. M. v. 51.

9 Φερεκύδης. In prioribus Edit. pessime legitur Θερεκύδης, cuius loco M. S. Paris. recte Φερεκύδης exhibent. Pherecydem enim veteres scriptores inter eos recensent, qui primi συγγραφεῖς, sive orationem prosam condere instituerunt. Strabo l. i. p. 18. Πρώτη γὰρ ἡ Περικλέους συγγραφή παρὰ τὸν ἰστόν, καὶ ἐνδεκνῆσεν. εἴτα ἐκείνῳ μιμηταὶ ἄλλοι, ὡς οἱ μάλιστα, τὴν αὐτὴν δὲ φυλάττειν, καὶ Περικλέους συγγραφήν οἱ

Ἰστῆλον. Histiatum. Nomen loci.

Ἰστῆλον. Velum navis. *Plenis velis ad ipsius sapientiam contendit.* Pro, toto robore, totis viribus, toto animo. Et proverbium, *Sacrificare Vestæ*: quod dicitur in eos, qui vix quicquam de suis bonis impertiuntur aliis. Veteribus enim in more positum erat, ut, cum Vestæ sacra facerent, nihil de isto sacrificio aliis impertirent.

Ἰστῆλον. Velum putridum, antiquum, & attritum. Aristophanes. *† Quasi ipsius natura sero suum munus agnovisset, non paulatim, sed plenis velis ab instituto & studio sophistico recessit, cum primum philosophari cepit.*

Ἰστορράφος. Callidus, versutus. Per translationem ductam ab illis, qui vela consuunt. Sunt & Egyptii lini textores. Aristophanes: *Fere mihi veterator ille hunc abstulisset.*

Ἰστοῖς. Navis velis. Aristophanes:

*Ne iratus contradicas;
Sed vela contrahens, eorumque
Summa tantum parte utens,
Paulatim procedes;
Observabisque tempus, quo
Ventum lenem
Et tranquillum nancisci possis.*

Ἰποφόρος. Velifer. Vela ferens.

Ἰσοδόκη. Theca mali.

Ἰσοπέδη. Lignum in nave erectum, cui malus alligatur.

Ἰσορημνία. Quæ spectandæ exhibentur. [Descriptæ.] *Ita enim erant tantum descriptæ, ut pictores pingunt imagines.*

Ἰστοῖς. Contemplari. Hecataus primus Historia fermone pedestri conscripsit. Pherecydes orationem prosam primus condere instituit. Nam Acusilai scripta sunt spuria.

Ἰστοῖς. Teste, vel Judice.

Ἰστοῖς. Καδμῶν, & Φερεκύδης. ἢ ἑκατάτος. i. e. Ab initio enim Poeticus apparatus processit, & in pretio fuit. Postea cum imitati soluto metro, cetera vero servantes, argumenta Poetica tractaverunt, Cadmus, & Pherecydes, & Hecataus. Plinius l. vii. c. lvi. *Prosam orationem condere PHERECYDES Syrius instituit, Cyri Regis atate; historiam Cadmus Milesius.* Apuleius in Floridiis: *Quin etiam PHERECYDES Syro ex insula oriundus, qui primus versuum nexu repudiato conscribere ausus est passim versibus, soluto loquutus, libera oratione, &c.* Vide etiam Suidam v. ἑκατάτος, v. Συγγραφεῖς. & v. Φερεκύδης, ubi Pherecydes hic itidem primus συγγραφεὶς, sive orationis solutæ conditor fuisse expresse traditur. Hinc ergo apparet, quam turpiter se dederit Portus, qui locum hunc Suidæ sic Latine interpretatus est: *Thucydides Syngrapham, [i. e. conscriptionem. Sic enim inscribuntur ejus libri.]* Quis hic non miretur stuporem & imperitiam hominis? Non vidit enim pro Θερεκύδης, ut priores Edit. habent, scribi debere Φερεκύδης; quod tamen vel ex ipso Suida discere potuisset, apud quem v. ἑκατάτος, & v. Συγγραφεῖς locus hic repetitur, & recte Pherecydis nomen expressum est. Deinde, non intellexit vim vocis συγγραφή, quæ, ut diximus, orationem prosam hic significat, & opponitur metro, sive orationi ligatæ: quo sensu Suidas infra τὸ πεζογράφῃ recte per συγγραφὴν exponit. Hæc obiter dicta sint ad ostendendum παρὰ τὸν ἰστόν Porti, cui multos quidem errores passim condonare soleo; sed, cum tam turpiter se dat, facere non possum, quin liberam vocem mittam, & de ejus hallucinatione Lectorem moneam.

10 Ἀκισλάς. Vossius l. i. de Hist. Græc. c. 2. legendum hic suspicatur Ἀκισλάς, cujus conjecturam verissimam esse puto. Rationes ejus apud ipsum lege.

Ἰστοῖς.

Ἰσορία. ἡ θεία. Ὁ γὰρ τίς περ ἀπὸ πλήσιον ἢ
μνηστῆρον ἰσορίαν. ἢ Περσεφόνειον ἐγγλῆσαι ἀρπάσαι
αὐτὴν.

Ἰσορῶ. ὁπισθήμενος, ἢ μάρτυρος.

Ἰσός. τὸ χαλάρησον.

Ἰσώ. γνωσκέτω. καὶ Ἰσώ, ἀντὶ τῆς ἰσασθ.

Ἰσώ. παρ' αὐτὴν, δεδρ' ἵτι κομμώρια.

Ἰσώκος, ἢ καὶ Ἰσώνος. ἐν ᾧ οἱ ἰσοί.

Ἰσώρ. ὁ ἐπ' ἀκρῶ τῶν ῥυμῶν ἐμπεπηγμένος πᾶν
ἄλγος.

Ἰσώρ, Ἰσώριος, πανούργος, παμμήνως πολλῶν,
δεινῶν, συγγῶν τ' ἀχέων. Σοφοκλῆς. Καὶ γὰρ τοῖς
Ἰσώρ. ἀντὶ τῆς, καὶ γὰρ τοῦτ' ὁπισθήμενος εἰμὶ, ὅτι ἄ-
λάπως εἰμὶ. οἶδα, ὅτι δειλαία εἰμὶ, αὐτὰς τού-
τῳ τῷ πανούργῳ τῷ πολλῶν ἀχέων. τῆς τε, τῷ πάντῃ
ὕδατος ἄκακτος. ἢ πανούργος, τῷ μὲν πάσης ὀδυμῆς
τῷ κακῶν ὀρμηδόνων. Παμμήνως δὲ, τῷ πολυχρο-
νίῳ, καὶ διωκεῖ. Δειλαία οὖν εἰμὶ, ὅτι πάντῃ τῇ ἀλγῇ
εἰς ἡμᾶς συνησίου, καὶ διωκεῖ παρήμενεν.

Ἰσρος, ὁ Μενάνδρου, Ἰσρος, Κυβιστοῦ, ἢ Μακεδόν,
συγγραφεύς, Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος. Ἐρ-
μύπῳ δὲ αὐτὸν Φησι Πάριον ὅτι τῷ δούτῳ τῶν
ἀγαθῶν φάντων ἐν παλαιᾷ δούλῳ. Ἐργαζομένη δὲ πολ-
λὰ καὶ χαλάρησεν, καὶ ποιητικῶς.

Ἰσχανα. ἔξυσα. ἐλέπνισα. Ἀριστοφάνης. Ἰσχανα
τὴν πύλιν ἐπυλλίους, καὶ ἀειπάτοις, καὶ τῷ
τλίοισι λυκοῖς ἀντὶ τοῦ, ἀειπατοῦς. ὡς ἐπὶ ἀ-
δεινῇ. χυλὸν δούς ἐγὼ τωμυλμαῖτων ἢ ἄσ' ἡ-
θῶν, οὐκ ἐπὶ πλοῦτος, ἀλλ' ἐπὶ ἡθῶν ἀνδρῶν, καὶ
ρελίων.

Ἰσχανόρ. ἢ Τραγικός Ἰσχανόρ.

Ἰσχανή. καλύει.

Ἰσχανώσα. ἢ καλύουσα. καὶ Ἰσχανώσι, καλύουσι.
κατέχουσιν. ἢ Ἰσχανώ δὲ, τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῶς.

Ἰσχάς. ἰσχάς τις οὖσα. ἐπειδὴ, ὡς ἐν ἡ δούλῳ
ἢ κρεωφαγίαν τοῖς Ἀθληταῖς, ἐχρῶντο τῇ ἰσχάδι.

Ἰσορία. Contemplatio. * * * * *

Ἰσορῶ. Scientis, vel testis.

Ἰσός. Malus navis.

Ἰσώ. Sciat. At Ἰσώ, pro ἰσασθ, Sta.

Huc accede, & sta juxta illam compitrix.

Ἰσώκος, & ἰσώνος. Locus, in quo sunt mali.

Ἰσώρ. Ligneus clavus, in summo temone in-
fixus.

Ἰσώρ. Et ego hujus rei sum valde gnara, prop-
ter colluviem & diuturnitatem multorum, gra-
viumque, & tristium dolorum. Καὶ γὰρ τοῖς δ' Ἰσώρ,
i. e. Et ego illud satis novi, me miseram esse.
Πανούργῳ hic significat, omnia mala secum tra-
hente: vel, cum omnibus malis ingruente.
Παμμήνως vero, continuo & diuturno. Sen-
sus igitur est: Misera sum, quia omnia ma-
la in me quasi confluerunt, eademque per-
petuo durant.

Ἰσρος. Ister, Menandri Istri F. Cyrenæus, aut
Macedo, historicus, Callimachi fervus & disci-
pulus. Hermippus vero Paphium ipsum fuisse
dicit, in secundo libro de Servis, qui eruditione
clari fuerunt. Scripsit multa & soluta & ligata
oratione.

Ἰσχανα. Attenuavi. Polivi. Aristophanes:
Attenuavi artem versiculis, & deambulationi-
bus, & betis albis. Loquitur autem ut de
homine infirmo. Succum enim subtilium
fermonum se ei præbuisse dicit, non ex pti-
fana, sed virorum moribus & libris expres-
sum.

Ἰσχανόρ. Ischander, Tragicus histrio.

Ἰσχανή. Retinet. Impedit.

Ἰσχανώσα. Impediens. Et ἰσχανώσι. Reti-
nent. Impediunt. Ἰσχανώω vero, cum signifi-
cat concupisco, genitivo gaudet.

Ἰσχάς. Ficus arida. Carica. Ita dicta, qua-
si ἰσχάς, [ab ἰσχνός, quod significat tenuis.]

1 Οὐ γὰρ τίς περ ἀπὸ πλήσιον. Ex corrupto hoc & mutilo frag-
mento nullum sensum elicere potui; quæ ratio est, quare versio-
nem ejus prætermiserim.

2 Ἰσῶ παρ' αὐτὴν διδρ' ἵτι κ. Senarius hic legitur apud Ari-
stoph. in Ecclef. p. 746. (501. Ed. Bas. ut Portus observavit.)

3 Ἰσώκος. De hac voce amplius cogitandum censeo. Videtur
enim esse spuria, & ex voce ἰσώκος corrupta.

4 Ἰσώρ. Lege ἰσώρ. Referenda enim est hæc nota Suidæ ad lo-
cum illum Homeri Il. v. 272.

Ἐπὶ δὲ κελύων ΕΣΤΟΡΙ βάλλον.

Ubi brevis Scholiasta ait: Ἐσῶρ. τῶν ἀνιμίων (lege ἀνιμίων) πα-
σάων κατὰ τὸν ῥυμῶν ὁ ζυγῶν. Τινὲς δὲ γράφουσιν ἰσῶρ. Vide e-
tiam Hesych. v. Ἐσῶρ, & v. Ἐκπῶρ.

5 Σοφοκλῆς. In Electra. p. 119. ubi vide Scholiastam, cujus
verba Suidas hic recitat, ut Portus etiam monuit.

6 Ἰσῶ, Μενάνδρου. De eo vide Vossium de Hist. Gr. l. iv. c. xii.

7 Ἐν τῇ δούτῳ τῇ ἀειπατοῦς. In duobus Cod. Paris. scriptum
reperi, ἐν τῇ βίῳ τῇ ἀειπατοῦς. quod sperandum non est.

8 Ἐργαζομένη δὲ π. Præter opera, a Vossio recensita, scripserat
etiam Ister ὁ Μενάνδρου, cujus libri mentionem facit Suidas v.
Φρόνις. Præterea Ister ὁ Ἀθηναῖος λέγεται laudatur ab Eustathio ad
Odyss. l. p. 1627. 15.

9 Ἀριστοφάνης. In Rana p. 256. (167. Edit. Bas. P.) unde sen-
sus hujus loci petendus est.

10 Τότλίοισι λυκοῖς. Apud Aristoph. hodie legitur πούτλίοισι
λυκοῖς.

11 Ἀπ' ἡθῶν. Sic etiam apud Aristophanem hodie legitur. Sed
scribendum est ἀπὸ ἡθῶν, ab ἀπὸ ἡθῶν, ut in quibusdam codicibus scri-

ptum fuisse vetus enarrator ad locum illum monet. Significat
autem ἀπὸ ἡθῶν, liquorem ex aliqua re expressum percolo; quæ sig-
nificatio loco huic optime convenit.

12 Ἰσχανόρ. Hujus meminit Demosthenes ἐν τῇ κατ' Αἰσχίνου.
Vide Harpocrationem h. v.

13 Ἰσχανώσα. καλ. Homerus Il. E. v. 89.

Τότ' ἔτ' ἀπὸ τῆς γένεως ἐκ τῆς ἀπὸ ἰσχανώσιν.

Ubi vetus Scholiasta. Ἰσχανώσιν, ἐπὶ χυμῶν, λύουσι. Lege καλύουσι.

14 Ἰσχανώ δὲ, τὸ ἐπιθυμῶ. Hac significatione voce illausus est
Homerus Od. θ. v. 288.

15 Περί τῆς διδρῆς τῆς κρεωφ. τοῖς Ἀθηναῖοις. Locus hic fæcto
mendo inquinatus est. Pro Ἀθηναῖοις enim legendum est ἀθληταῖς,
ut recte monuit accuratissimus Reinesius Var. Lect. p. 683. cujus
verba hic exhibebo. "Iamblichus de Vita Pythag. Pythagoram,

"filium Eratoclis, philosophi ὁμιονόμου sectatorem, ἀλεπτικῶς συ-

"σέμμεσθαι composuisse ait. καὶ τῇ ἀντὶ ἰσχανώσιν τοῖς τῶν ἀθλη-

"ταῖς κρεωφῶν πρὸς τῶν ἀθλητῶν, ὡς καὶ εἰς Πυθαγόρου ὁ Μνημόρ-

"χος τῶν ἀναφαιρομένων; idque sequuntur Ritterhusius in Not.

"ad Malchum, & Meursius in Not. ad Aristoxeni Harmon. Elem.

"p. 151. Suidas hac de re capiendus est in ἰσχάς: Ἐπειδὴ, πρὶν ἢ

"διδρῆς τῆς κρεωφῶν τοῖς Ἀθηναῖοις, ἐχρῶντο τῇ ἰσχάδι. Sed

"emendandus prius, τοῖς ἀθληταῖς. Iis, qui studia hæc contem-

"nunt, leve videri potest, ita Suidam emendasse: scilicet, post-

"quam de athletarum e caricis victu tot testimoniis edocti sunt.

"Credo autem plerisque, antequam de isto moneretur, Suidam

"corruptum secure secuturos, & immane falsum de Atheniensibus

"imbibituros fuisse. Hæc Reinesius.

ἢ ἐπειδὴ μέλει τούτου παρβαίνει. παρῶτον γὰρ ὀλιω-
θος· εἴτα φήληξ· εἴτα Ἰδα· εἴτα ἰχὰς, ἰχέιν πι-
οῦσαι τὴν αὔξησιν. πάντα δὲ τὰ τραγήματα ἰχάδας
ἐκάλουν. Ἰ. Αἰσφοφάνης Πλούτω.

ἠὲ ἰσχὰς, quasi ἰσχυσα τὴν αὔξησιν, i. e. incremento terminum ponens. Omnia autem
bellaria vocabant ἰσχάδας. Aristophanes *Pluto*:

Ἀνίσταθ' ὡς ἀρπασόμενος τὰς ἰχάδας.

Οὐ· καὶ πίοια τυρὸν σποδρέμεδε, καὶ αὖτις

ἰχάδα.—

Καὶ Ἰ. Αἰσφοφάνης.

Κέχλιεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰχάδας.

Ὡσπερ, φησὶν, οἱ τὰς ἰσχάδας ἐδίδοντες ἀνεμποδί-
τως καὶ λάβρως αὐτὰς ἐδίδουσι· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
ὁ δῆμος, ἐπειδὴ ἐν τῇ Πρυκί καθεσθῇ, κατὰ κλίμακα
καὶ δημεύει.

Ἰχέ. κατέχε. καὶ Ἰσχε, τέκε.

Ἰσχυ, καὶ Ἰσχεο. πέπαυστο.

Ἰσχεσθαι. παύσασθαι.

Ἰσχετω. κατεχέτω. Ἰωμδμ, ἡδὲ μηδὲν ἡμῶς
ἰσχετω.

Ἰσχεω. τὸ ἔχειν. Οὐκ ἐξέω κηλίσειν, οὐδ' ἰσ-
χεω τὸ πῶδ' ἐναλλάξ. Αἰσφοφάνης φησὶ.

Τοὺς δὲ ξενίζων οὐδέ ποτ' ἰσχεῖ γ' ἡ γύρεα.

ἀντὶ τῆς καλῆς, σπουδαίας, ἐπὶ τῇ πολλοῦς ξένους
σποδερμεύων.

Ἰσχαζέην. τὸ ἐν τῇ βαδίσει ὅτι πολὺ ἐκατέρωθεν
ἐαυτὸν μεταφέρειν.

Ἰσχεῖν. τὸ κοῖλον εἶναι γλυστοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη σρέ-
φει. ὡς τὸ ἰσχεῖν τοὺς κατημενίους.

Ἰσχυομυθίας. λεπτολογίας.

Ἰσχυομυθεύτες. ἀκευδολογεῦντες.

Ἰσχω. αἰσθητικῶς, κρατῶ.

Ἰσχύων. Ὁς καὶ πλεονέχων ἀετὸν κίχου, καὶ θα-
λασσιῶν ὡς αἰετῶν δελφίνων Πίνδαρος τοῦτο φησιν.

Ἰσχύων.

— Ὅταν πρὸς Θεῶν

Βλάπτει, διώκει· ἀν οὐδ' ἀν ἰσχύων Φυγεῖν.

Ἰσχυρὸν γέμεν εἶχεν ὁ βασιλεὺς· διὸ καὶ πλείον
ἡμέρας ἐν τῇ πόλει διέτριβεν.

*

1 Αἰσφοφ. Πλάτων] Pag. 40. P.

2 Οὐ καὶ πίοια τ.] Hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod
integrum legitur Anthol. l. i. p. 70.

3 Αἰσφοφάνης.] In *Equitibus* p. 332. (231. Edit. Baf. ut Portus
observavit.)

4 Ὡσπερ, φησὶν, οἱ τὰς ἰχ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt ver-
ba Scholiastæ ad modo laudatum locum Aristophanis.

5 Ἰσχεο. πέπαυστο] Homerus Il. B. v. 247.

Ἰσχεο. μηδὲν ἡμῶς εἰς ἐξέμεναι βασιλεύειν.

Ubi Scholiasta τὸ ἰσχεῖν per πέπαυστο exponit, eodem modo ut hic Suidas.
6 Ἰωμδμ. ἡδὲ μηδ.] Senarius hic Iambicus cujus sit auctoris jam
non memini.

Athletæ ante esum carniū aridis ficubus
vescebantur [Vel ἰσχὰς ita appellata est, quod
ficuum genus] ad eum usque gradum, nec ul-
tra, progrediatur. Primo enim appellatur
ὀλιωθ· deinde, φήληξ· postea σῖχα· & de-

Surrexit, ut rapturus ficus.

[In Epigrammate:]

*Cujus etiam pinguem caseum decerpitis,
& aridam*

Ficum.—

Item Aristophanes:

*Hiat, ut ore aperto excipiens & vorans
ficus.*

Quemadmodum (inquit) qui ficus comedunt,
eas avide deglutiunt & devorant: eodem e-
tiam modo populus [Atheniensis,] quum in
Pnyce confedit, condemnat, & damnatorum
bona publicat,

Ἰσχε. Retine. Cohibe. Et Ἰσχε, τέκε, *Te-
ne, fili.*

Ἰσχυ, & Ἰσχεο. Quiesce Cessa. Define.

Ἰσχεσθαι. Definere. Cessare.

Ἰσχετω. Retineat. Moretur. *Eamus, &
nihil nos moretur.*

Ἰσχεω. Habere. Aristophanes: *Non lice-
bat cachinnari, nec pedibus decussatis sedere.*
Aristophanes inquit. [Idem alibi ait:]

*His vero hospitibus janua nunquam clausa
est.*

Dici potest de illis, qui hospitalitatem amant.

Ἰσχαζέην. Inter eundem corpus ab una parte
in alteram transferre.

Ἰσχεῖν. Cavitas coxæ, cui os femoris inferi-
tur. [Vel clunes, sic dictæ,] quod sedentes
sustineant.

Ἰσχυομυθίας. Argutas & inanes disputationes.

Ἰσχυομυθεύτες. Subtiliter disputantes.

Ἰσχω. Accusativo. Teneo. Retineo.

Ἰσχύων. Valens. *Qui vel velocem aquilam
assequitur, & marinum prævertit Delphinum.*
Pindarus inquit.

Ἰσχύων.

— *Quum quis Deorum*

Ledit, ne validus quidem effugere potest.

Ἰσχυρὸν γέμεν. *Vehementem calorem sentiebat
Rex. Quare multos etiam dies in urbe com-
moratus est.*

7 Ἡδ.] In prioribus Edit. repugnante omnino metro versus
legitur ἡδ, cujus loco ἡδ reponere non dubitavi.

8 Οὐκ ἐξέω κηλίσειν, οὐδ' ἰσχεῖν τὸ πῶδ' ἐναλλάξ.] Hæc leguntur apud
Aristoph. in *Nubibus* p. 179. (109. Ed. Baf. P.)

9 Τὸς δὲ ξενίζων ἀδικεῖ ἰσχεῖ γ' ἡ γύρεα.] Senarius hic legitur
apud Aristoph. in *Acharnens.* p. 376. ubi lectu digna sunt, quæ
notat doctus enarrator. Vide etiam supra v. *Εκάλουν.*

10 Ὁς καὶ πλεονέχων ἀετὸν κίχου.] Hæc sunt verba Pindari *Pyth.* 11. 91.

11 Ὅταν πρὸς Θεῶν βλάπτει.] Hæc expressa sunt ex illo Sophoclis in
Ajace, v. 456.

Εἰ δὲ πρὸς Θεῶν

Βλάπτει, φύγει γ' ἀν καὶ ἡμεῖς τὴν κρίσιν
Vide etiam infra v. *Θεός.*

Ἰσχυρίζετο. ἀντὶ τῆς διβεβαιούτου. Ὁ δὲ παρὴν κείμενος ἰσχυρίζετο, οὐδὲν τοῖς Βεροιαίοις ὑπολειφθῆναι τῆς πάντων τρημάτων. Καὶ αὖθις ὁ ταῦτα γράφων, οὐκ αὐτὸς γενομένης, ἀλλὰ τῆς θεασαμένης ἰσχυρίζομένης ἀκούσας.

Ἰσχυρίζομαι. ἀντὶ τῆς ἰσχύος. οὕτως Ἀλεξίς.

Ἰσχυρογνώμων. Ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς ἀμαρτανόμοις ἰσχυρογνώμων ἦν, καὶ δημοκρατικός.

Ἰσχυρὸν. μέγα. βαθύ. Ἀλλ' οὐν οὐκ οἶμαι ζῆν αὐτὴν ἐπὶ, ἰσχυρὸν τραῦμα λαβοῦσαν ὑπὲρ ἐμοῦ. Καὶ αὖθις Πυθιάτων δὲ ἐπιγενομένων ἰσχυρῶν, ἐνοιοῦν τοῖς ὑποζυγίοις εἰς τὴν ὑποκείμενῳ θάλασσαν καταπνέχθησαν.

Ἰσχυρός. ἰσχύος καὶ δυνάμεως εὐχραν. Ἰσχυρὸς. Ὁ δὲ Σαμψὼν, ἐπὶ τῇ Φρονεῖν ἰσχυρὸς ἦν, ἀντιπαρὰ τὴν γυναικα. Καὶ αὖθις Ἰσχυρὸς εἶχετο τοῦ ἀνδρός. ἐξωκλῶς. καὶ Αἰλιανὸς Φησὶν. Οὕτως ἄρα αἱ ἰσχυραὶ πτωχεύει πολλὰς εἰς τοὺς εὐδύνους αὐτὰς περιτρέπον, καὶ ὅσα περιτρέτουν παθεῖν ἔπρεον, αὐτοὶ πεπνυγασί.

Ἰσχύς ἐστι συμμετρία τῆς ὁμοιομερῶν, νεύρων τε καὶ ὀστέων, καὶ πνεύματος. Τὰ χεῖρα ἰσχυρῶς ὄφθια ἦν, καὶ λίθων περιβολαῖς ἀχρῶτο.

Ἰταβύριον. ὄρεος οὕτω καλούμενον.

Ἰταλία, ἡ χώρα, ἡ δὲ ἢ ἡ Ρώμη, ἀπὸ Ἰταλῶδ, ἡ παρὴν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς. τὸ ἐθνικὸν Ἰταλός, καὶ Ἰταλός. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας, Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης, καὶ Σικελιώτης. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας τὸ Ἰταλός τῆς Ἰταλιώτης, ὅτι οἱ μὲν ἀπὸ οἰκιστῶν καὶ ἀρχηγῶν τὴν χώραν, ἀπ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ἐπωνομάσθησαν ὡς ἀπὸ Ἰταλῶδ Ἰταλός, ἢ ἡ Ἰταλία καὶ ἀπὸ Κίλικος, οἱ Κίλικες, οὗ ἢ Κίλικία καὶ ἀπὸ Θεσσαλῶδ, οἱ Θεσσαλοί, οὗ ἢ Θεσσαλία καὶ ἀπὸ Φρυγῶδ, οἱ Φρύγες, οὗ ἢ Φρυγία. οἱ δὲ ἀπὸ ἐπιγενομένων, καὶ τῶν χωρῶν εὐδύνων περιγεκλημένῳ ὡς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελίας, Ἰταλιώτης, καὶ Σικελιώτης. τὸ θηλυκὸν, Ἰταλιώτης. καὶ Ἰταλιεύς, ὡς ἀπὸ τῆς Αὐσονίας, τὸ Αὐσονεύς. καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα. καὶ Ἰταλικός, τὸ κτηνικόν, καὶ Ἰταλιωπός. ἐπὶ καὶ Ἰταλικὸν. χωρίον Σικελίας. ἐπὶ καὶ Ἰταλικὴ πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικόν, Ἰταλικήσιος. καὶ Ἰταλικήσια ἐκκλησίαι τῆς χώρας καὶ Οἰνωπεία, καὶ Ἑσπερία.

Ἰταλικὴ urbs Iberiæ, cujus gentile est Ἰταλικήσιος. Et Ἰταλικήσια vocabatur ipsa regio: itemque Oenotria & Hesperia.

Ἰταλιώτης. ὁ ἀλαζών. ἀπὸ τῆς Πυθαγορείου.

Ἰσχυρίζετο. Affirmabat. Asseverabat. Ille vero pronus jacens nihil de bonis universis affirmabat relictum esse Beræis. Et rursus: Hæc, quæ scribo, non quidem ipse vidi, sed ex iis audivi, qui se vidisse affirmabant.

Ἰσχυρίζομαι. Alexis hac voce usus est pro ἰσχυρός, i. e. validus, robustus.

Ἰσχυρογνώμων, Sententiæ alicujus tenax. Ille vero sententiæ & propositi sui tenax erat, & potestatis popularis fautor.

Ἰσχυρὸν. Validum. Ingens. Profundum. Vehemens. At eam non amplius vivere puto, quippe quæ grave vulnus a me accepit. Et rursus: Ventis autem vehementibus exortis, quidam cum ipsis jumentis in subiectum mare deciderunt.

Ἰσχυρός. Viribus & robore valens. Samson autem adhuc mentis compos mulierem iisdem artibus decepit. Et iterum: Arête viro illi adhærebat. Et Alianus inquit: Sic igitur atrocia supplicia sæpe in ipsorum inventores recidunt, & ipsi patiuntur ea, quæ alium pati jusserunt.

Ἰσχύς. [Vis. Robur.] Est similitudinem partium, ut nervorum, & ossium, & spiritus iusta inter se proportio. Loca valde ardua erant, saxis aggestis undique munita.

Ἰταβύριον. Itabyrium. Mons ita vocatus.

Ἰταλία. Italia, regio, in qua est Roma, ab Italo sic appellata; quæ prius Ausonia & Ausonis dicebatur. Gentile nomen est Italus, & Itala. Ab Ἰταλία vero deducitur Ἰταλιώτης, ut a Φθία, Φθιώτης, a Σικελία, Σικελιώτης. Differt autem Ἰταλός ab Ἰταλιώτης. Nam illi denominati sunt a primo conditore & duce coloniarum, a quo etiam ipsa regio nomen accepit: ut Itali ab Italo, a quo Italia; Cilices a Cilice, a quo Cilicia; Thessalia Thessalo, a quo Thessalia; Phryges a Phryge, a quo Phrygia. Hi vero sunt, qui in regionem, [jam ante occupatam,] & certo nomine appellatam, post advenerunt; ut a Phthia, Phthiotæ, ab Italia, Italiotæ, a Sicilia, Siciliotæ. Hujus fœmininum est Ἰταλιώτης. Dicitur etiam Ἰταλιεύς, ut ab Αὐσονία, Αὐσονεύς. Hinc quoque derivatum est verbum Ἰταλιάζειν: & possessivum Ἰταλικός, & Ἰταλιωπός. Est & Ἰταλικὸν locus in Sicilia; & præterea

Ἰταλιώτης. Sic vocatur homo gloriosus &

1 Ὁ δὲ παρὴν κείμενος ἰσχυρίζετο. Fragmentum hoc legitur apud Procop. de Bell. Pers. l. II. c. VII.

2 Ταῦτα γράφω, οὐκ αὐτὸς γενομένης. Hæc sunt verba Procopii in Hist. Arc. c. XII.

3 Ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς ἀμαρτανόμοις ἰσχυρογνώμων ἦν. Hæc sunt verba Laertii de Socrate, l. II. Segm. XXIV.

4 Ἐπὶ τοῖς ἀμαρτανόμοις. Verba hæc a mala manu accessisse oportet, quoniam nec apud Laertium leguntur, nec ad loci hujus sensum quicquam faciunt. Quare, si quis ea obelo notanda esse censuerit, me non habebit dissentientem.

5 Ἰσχυρὸς. Antiq. Jud. l. V. c. X. p. 162.

6 Ἰταλία, ἡ χώρα, ἡ δὲ ἢ ἡ Ρώμη. Totus hic articulus deest in Edit. Mediolan.

7 Ἐν τῇ ἢ ἡ Ρώμη. In prioribus Edit. pessime legitur, ἐν τῇ Ρώμη.

8 Σικελιώτης. In prioribus Edit. pessime legitur Αικελιώτης.

9 Ὅτι οἱ μὲν ἀπὸ οἰκιστῶν & ἀρχηγῶν. Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa Ἰταλιώτης καὶ Σικ. descripsit Suidas ex Stephano Byzantio v. Σικελία.

10 Οἱ Κίλικες. Lege οἱ Κίλικες, ut apud Stephanum Byzantium.

11 Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Apud Stephanum Byzantium loco laudato paulo aliter legitur, cujus vestigia in versione secutus sum.

12 Τὸ θηλυκόν, Ἰταλιώτης. καὶ Ἰτα. Hæc, & quæ sequuntur, ἀπολιξεί etiam leguntur apud Stephanum Byzant. v. Ἰταλία, ubi vide Berkelium.

13 Ἰταλιεύς. Priores Edit. minus recte habent Ἰταλιώτης.

14 Ἰταλιώτης. ὁ ἀλ. Scribendum potius est Ἰταλιώτης.

Γηραλέα μ' ἴτω πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
'Ομφαλόν' ἀλλ' ἀρετῇ λάμπουσα, ἃς ἔκλιν.

Καὶ αὖθις

'Αλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἐταῶν σχὼν κυκλόεσσαν
ἴτω.

'Ιτύς. ἰτιά.

'Ιτύς. Λεπτοὶ πόροι καὶ αἱ τέρεφαι.

'Ιτύς, Ἡχῆς ἢ Πειθῆς θυγάτηρ, ἡ ἱερωνίκης καὶ
'Αφροδίτης καταφάρμακῆσσα δὲ τὸν Δία, ἐπὶ τοιού-
τοις ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἡέρας. καλεῖται δὲ ὕπο ἐνίων
κινεῖδον. ἔστι δὲ καὶ ὄργανόν τι ἰτύς καλεῖσθαι, ὅπερ
εἰσάσιν αἱ Φαρμακίδες γρέφειν, ὡς καλακηνόουσαν
τοὺς ἀγαπωμένους. ἔστι δὲ καὶ ὄρεόν τι, ὃ παρέρχεται
τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν. ὅθεν δεσμεύσιν τοῖς τρο-
χίοις.

'Ιτύς. τὸ ὄρεον, τὸ λεγόμενον Ἰσοπυγίς.

'Ιτύς. τὸ ἐφέλκον τὴν ἀφροδίτην εἰς ὀπιθυμίαν καὶ
ἔρωτα. 'Εν Ἐπιγράμματι. 'Ιτύς, ἡ νικῶσα, ἡ καὶ
ἀφροδίτην ἀνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ὀπιθυ-
μένη. Δεῖ δὲ ὅτι νυνὶ γενέσθαι δεῖναι, ἀγαθὴν,
Φαίλιον, σεμνὴν, ἀγαθὴν, πολυπύρον ὡς οἱ παρ-
τοὶ τῶν Ἑλλήνων τῇ ἡγεμονίᾳ καὶ πᾶσι πάντ'
ἐπέτερεσαν. ἀντὶ τοῦ τῶν πόρων, τῇ σὴν θαλάσῃ.
οἱ δὲ, ὅτι ὄρεον ὅτιν' ὀπιθυμῶν παρέρχεται τῶν φίλ-
των κακίας, ἡ φασὶν Ἡχῆς εἶναι θυγάτηρ. ἔνιοι
δὲ Πειθῆς. καὶ ἰτύς. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ὥτε
ταῖς αὐταῖς ἰτύς, αἰσπερ οὗν Καίσαρος καὶ Αν-
τωνίου, καὶ μὲν τοὶ καὶ Σέξας κρατήσῃν βίτη. Καὶ
αὖθις. 'Τοιαύτη τις παρέρχεται ἰτύς Διογένης τοῖς λό-
γοις καὶ Κικύρε.

'Ιτύς. βοή. Φωνή.

'Ιτύς. βοή. κραυγή.

'Ιφι. ἰχυρεῶς. ἡ εἰς φι συλλαβὴν καὶ πᾶσαν πᾶσιν
φουλάττεται. εὐθεία, ὁδὸς δ' ἐτέρηφι. γενικῇ, ἀπὸ

*Veterem quidem & attritum habeo ambi-
tum; veteremque
Umbonem, propter bella; sed viri illius, qui
me gestavit, virtute splendo.*

Et iterum:

*Sed mortuus est clypeum tenens, quo socios
defendebat.*

'Ιτύς. Salix.

'Ιτύς. Tenuis meatus. Item, voluptatum
illecebræ.

'Ιτύς. Jynx, Echus vel Pithus filia, Veneri sa-
cra. Hæc cum Jovem philtis ad amorem Ius
pelliceret, a Junone in avem mutata est; quæ
a nonnullis κινεῖδον vocatur. Est etiam parva
quædam machina, ἰτύς appellata, quam vene-
ficæ versare solent, ut amafios ad amorem pel-
liciant. Eodem etiam nomine appellatur avis
quædam, quæ eadem vi prædita est. Hinc rotu-
lis eam alligant.

'Ιτύς. Avis, quæ vocatur Ἰσοπυγίς, sive
motacilla.

'Ιτύς. Quicquid animum ad desiderium &
amorem pellicit: In Epigrammate: *Jynx vi-
atrix, quæ & viros trans mare degentes, & pue-
ros in thalamis conclusos attrahere nosti.* Opor-
tet igitur nunc te esse acrem, bonam, malam, gra-
vem, placidam, multarum rerum peritam; quo-
niam principes Græcorum, tuis capti illecebris,
communi consilio omnium rerum arbitrium tibi
permiserunt. Hic ἰτύς significat tui desiderio &
amore. Alii dicunt, Jynxem esse avem, ad phil-
tra aptam, quæ Echus, vel, secundum alios, Sua-
dæ filia fuerit. Et ἰτύς. *Cleopatra vero existi-
mabat fore, ut iisdem illecebris, quibus Cæsa-
rem & Antonium [irretierat,] tertium etiam
Augustum caperet.* Et iterum: *Tanta suavit-
ate Diogenis sermones audientium animos per-
mulcebant.*

'Ιτύς. Clamor. Vociferatio.

'Ιτύς. Clamat. Vociferatur.

'Ιφι. Fortiter. Valide. Syllaba φι in omnibus
casibus servatur. Ut in recto, ὁδὸς δ' ἐτέρηφι. In

1 'Αλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἴτω.] Epigramma integrum, cujus pentame-
ter hic p. r. s. est, legitur Anthol. l. 111. p. 295.

2 ἱερωνίκης ἢ ἀφροδίτης] Locus hic corruptissimus est, quem
optime emendavit doctissimus Potterus ad Lycophronem, vers. 309.
ubi legendum monct. ἱερὸς ἢ ἀφροδίτης, quam lectionem in ver-
sione secutus sum. Avem enim ἰτύς Veneri sacram fuisse præter
alios scriptores testatur quoque Scholiasta Theocriti ad Idyll. 11. v. 17.

3 'Επὶ πύκνῳ] Modo laudatus Cl. Potterus scribendum hic pu-
tat ἐπὶ τ' ἰτύς; quæ conjectura valde mihi videtur verisimilis. Le-
gitur enim Jynx philtis suis Jovem ad Ius amorem pellexisse; ob
quod Juno irata eam in avem mutavit. Scholiasta Pindari ad Nem.
11. v. 56. ἰτύς, εἰδὼ ὅτιν' ἱερωνίκης, ἢ οἱ μὲν φασὶν Ἡχῆς, οἱ δὲ
Πειθῆς θυγάτηρ. ἡ δὲ φαρμακίς τὴν Δία εἰς τὴν ἰτύς
πύκνῳ καὶ ἰτύς Ἡέρας εἰς ὅτιν' μεταβάλλει. Scholiasta Theocri-
ti ad Idyll. 11. v. 17. τὴν ἰτύς, ὡς φασὶν Καλλιμαχῶς, Ἡχῆς θυγά-
τηρ. φαρμακίς δὲ τὴν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ (lege τῇ ἰοῦ) μεταβ-
ῇ. ἡ δὲ Ἡέρας εἰς ὅτιν' μεταβάλλει αὐτὴν μεταβάλλει. Nicephorus in
Scholiis ad Syncl. de Infamitiis, p. 360. τὴν δὲ ἰτύς φασὶν ὅ-
τιν' ἰτύς, αἰετὸς τὴν ἰτύς. εἰναὶ δὲ αὐτῇ ἱερωνίκης ἱερωνίκης καὶ ἰ-
τύς τὴν φαρμακίς. θυγάτηρ δὲ ὅπως τὸ αὐτὸν εἰς ὅτιν' με-
ταβάλλει ὑπὸ τ' Ἡέρας φασὶν οἱ μὲν, διότι φαρμακίς διὰ τὴν
τὴν Δία αὐτῇ τ' ἰτύς ἱερωνίκης. Scholiasta Lycophronis ad v. 310.
'Οὐ αὐτὴ ἡ ἰτύς γὰρ ἢ ἡ φαρμακίς, θυγάτηρ Πειθῆς, ἢ Ἡχῆς, καὶ
Πειθῆς, φαρμακίς δὲ τὴν Δία εἰς τὴν ἰτύς πύκνῳ ἢ Ἡέρας ἀπα-
ντῶν.

4 'Απληθύνῃ] Locus hic de mendo mihi suspectus est, scriben-
dumque puto ἀπληθύνῃ, i. e. in avem mutata fuit. Jynxem e-
nim a Junone in avem mutatam fuisse plures veterum tradiderunt,

ut ex locis auctorum, quæ in nota præcedenti adduximus, patet.
Eandem vero in lapidem mutatam fuisse, non memini ab ullo ve-
terum memorie proditum esse.

5 'Οθεν διασπύσιν τὴν τροχίον] Hunc locum egregie illustrat
vetus enarrator Pindari ad Pyth. 11. v. 381. cujus verba proferam.
Τὸ τὸ ὅτιν' (ἰτύς) δὲ αὐτῇ αἱ φαρμακίδες ἰτύς αὐτῇ εἰς
τὴν ἱερωνίκης ἱερωνίκης. λαμβάνουσι τὸ αὐτὸ διασπύσιν ἐκ τρο-
χίου, ὃν ἀπληθύνουσι αὐτῇ ἱερωνίκης. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὸ ἰτύς
αὐτῇ ἱερωνίκης καὶ ἰτύς τὸ τροχίον. Eadem pene habet Tzet-
zes ad Lycophr. v. 310. ἰτύς ὅτιν' ἰτύς, τὴν φαρμακίς καὶ ἰτύς
εἰς ἱερωνίκης ἱερωνίκης. λαμβάνουσι τὸ αὐτὸ διασπύσιν ἐκ τῶν τρο-
χίου, ὃν ἀπληθύνουσι ὅπως ἱερωνίκης. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι καὶ ἰτύς
τροχίον συνήκουν αὐτῇ ἰτύς ἀπληθύνουσι. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὸ ἰτύς
αὐτῇ ἱερωνίκης καὶ ἰτύς τὸ τροχίον.

6 Τὸ λεγόμενον ἰσοπυγίς] Vide Scholiastam Theocriti loco an-
te laudato.

7 ἰτύς, ἡ νικῶσα, ἡ ἐκ ἀφροδίτης] Bisetis in Scholiis ad Aristoph.
Lysistr. distichum hoc sic recte supplet & legit:

ἰτύς, ἡ νικῶσα, ἡ καὶ ἀφροδίτην ἀνδρα
— ἔλκειν, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ὀπιθυμῶν.

8 Δεῖ δὲ σε νυνὶ γενέσθαι δεῖναι] Versus hi Anapaestici in inte-
gram restituendi sunt ex Aristoph. Lysistr. p. 904. (566. Ed.
Baf.) unde eos Suidas excerpt.

9 Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ὥτε τὴν αὐτῇ] Fragmentum hoc ex inte-
gro Dione descriptum esse conjicio ex iis, quæ leguntur in ejus
Epitome p. 189.

10 Τοιαύτη τις παρέρχεται ἰτύς Διογῆ.] Hæc sunt sunt verba Laertii
l. vi. Segm. LXXVI. ut Pearsonius etiam monuit.

κῶν. ἂν δὲ τίω Σύβαριν, ὁ λάγνός.

Ἰταμός. ἀναιδής. σκληρός. ὠμός. πῶς τὸ ἰεῖδ',
ὅ ἐστιν ὀργῶν. τοῖσιν οἱ ἀναιδεῖς. Ἡ δὲ νύμ' ἐγέ-
λα Ἰταμόν τε, καὶ ἀναισχυντον, ἢ ἀκόλαστον γέλω-
τα. νύμ' δὲ ἐφ' ἐγέτο ῥήματα αὐτάδην. Καὶ αὐτὸς
τὸ γ' μὴ ἐρυθραῖν ἐπὶ τοῖς εἰρημίοις, πάσης Ἰταμό-
τητος καὶ ἀναισχυντίας. ὁ αὐτὸς μὲν ἐπὶ τὸ
χεῖμα, οὐκ ἐρυθραῖ. καὶ Ἰταμάτατα.

Ἰτε. δεῦτε, ἢ ἀπέλθετε. ³ Σοφοκλῆς.

Ἰτ', ὦ ταχέως, ποίνημοί τ' Ἑρινύες.

Ἰτέα. ⁴ πόλις ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος.

Ἰτεαί. ⁵ δῆμος τ' Ἀχαμαντίδος.

Ἰτέον. πορεύετον.

Ἰτῶν. ἐπορεύθησαν.

Ἰτης. ⁶ ἰταμός, σκληρός, πολμηρός, καὶ δ' αὐτὸς
χεῖρ' ἔχων πρὸς μάχην. πῶς Ἀεισοφάνης ἐν Νε-
φέλαις.

Ἰτης. ὁ ὀρμηκός.

Ἰτηλέον. ⁷ Ἀεισοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Ἰτητέον. πῖ τ' αὐτ' ἔχων φραγέουμαι;

Ἰτεία. καπυρώδη πλάσμα. ⁸ τὰ δ' ἄλλ' ἐπὶ
παρεσκευασμένα, τρέπεζα, ποσειδάλεια, φώ-
ματα, σέφα, μέσον, τεχνήματα, αἱ πόρται πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, ἰτεία, ὀρχησίδες. ἄλλ' ὡς τά-
χος σπεύδει.

Ἰτρων. ⁹ τὸ ὑπογάτω ὁμφαλὸς μέγος. ἐξ οὗ καὶ
ἰτεία. καὶ μέτρα, ἢ αὐτὴν ζώνη.

Ἰτω. ἰέω. ἐρχόμαι. Ἀλλ' ἴτω, χαίρειτω, γῆν
πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο.

Ἰτάνη. καὶ ¹⁰ Ἰτανία, ἢ Ἀρτεμις.

Ἰτανίς. Ἰτανίδος. χώρα.

Ἰτύκη. ἢ χώρα τῶν Ἰτυκαίων.

Ἰτύλος. ¹¹ ὀρφανός.

Ἰτυμονῆα. τὸν Ἰτυμονέα.

Ἰτυξ. ὄρνις.

Ἰτυς. αἰσφύρεα ὄπλιν. ¹² Ξενοφῶν. Ὁ δὲ Καλ-
λίμαχος, ὡς ὅρα αὐτὸν παρῆντα, ὅπλα μὲν αὐ-
τοῦ τ' ἴτυς. ἐν δὲ τούτῳ πῶς αὐτοὺς Ἀεισάνυ-
μος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. ¹³ Γυρῶν τ' ἀλκίφρων καμ-
πυλώσαν ἴτυν.

Ἰτυς.

— 14 Ἀσπίς

¹ Ἡ ἀκόλαστον] Hæ duæ voces ex margine in textum irrepsisse videntur; quas proinde delendas censeo.

² Ὁ αὐτὸς μὲν ἐπὶ τὸ χεῖμα] Hæc nec satis Græca sunt, nec video, quomodo cum præcedentibus cohereant. Quare per me inducantur licet.

³ Σοφοκλῆς] In *Ajace Flagell.* p. 50.

⁴ Ἰτεία. πόλις] Vide Stephanum Byzantium h. v.

⁵ Ἰτεαί. δῆμος τ' Ἀχ.] Vide Harpocracionem v. Ἰτεαί.

⁶ Ἰτης. ἰταμός. σκλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* p. 152. (85. Ed. Baf.)

⁷ Ἀεισοφάνης ἐν Νεφ.] Pag. 130. (66. Edit. Baf.)

⁸ τὰ δ' ἄλλ' ἐπὶ παρεσκευ. τρέπεζ. ποσειδ. αὐτ. αὐτ.] Hi sunt versus Iambi, sed turbati, nec satis integri, quorum metrum in integrum

ostentator: [quod proverbium] a Pythagorici [originem duxit.] Propter Sybarin vero sic vocatur homo libidinosus & mollis.

Ἰταμός. Impudens. Durus. Crudelis. Ab' ἰε-
δοῖ, quod significat impetu ferri, vel ruere. Tales enim sunt homines impudentes. *Illa vero nunc quidem effuse & impudenter ridebat: nunc vero arrogantia verba proferebat.* Et iterum: *Nam ob illa, quæ dicta sunt, non erubescere, summæ est impudentiæ.* † *Eundem in vultu colorem servans non erubescit.* Et Ἰταμώ-
τατα, impudentissime.

Ἰτε. Huc accedite, vel Abite. Sophocles:

Ite, ô celeres, & scelerum ultrices Furia.

Ἰτέα. Urbs, cujus civis dicitur Ἰτεαῖος.

Ἰτεαί. Iteæ. Populus Tribus Acamantidis.

Ἰτέον. Eundum est.

Ἰτῶν. Iverunt.

Ἰτης. Impudens, durus, audax, & qui per ip-
sa rerum obstacula vadit. Apud Aristoph. in *Nubibus*.

Ἰτης. Impetuofus. Qui impetu fertur.

Ἰτηλέον. Eundum est. Aristoph. in *Nubibus*:

Eundum est. Quid moror?

Ἰτεία. Placentæ genus. *Nam cætera omnia sunt præparata, lecti, mensæ, cervicalia, strata, coronæ, unguentum, bellaria. Adsunt etiam me-
retrices; itemque amyli, placentæ, itria, & sal-
tatrices. Quare, quantum potes, propera.*

Ἰτρων. Imus venter, five pars corporis, quæ
est infra umbilicum: unde etiam dicta sunt ἰ-
βία. Et μέτρα, zona eam partem cingens.

Ἰτω. Eat. Abeat. *Sed abeat, valeat, ex loco
in locum [fugiens,] quocunque voluerit.*

Ἰτάνη. Itone. Et Itonia, epithetum Dianæ.

Ἰτανίς. Itonis, Itonidis. Regio.

Ἰτύκη. Utiga: cujus cives dicuntur Ἰτυκαῖοι,
Uticenses.

Ἰτύλος. Orphanus. Orbus.

Ἰτυμονῆα. [Ionice] pro Ἰτυμονέα, Itymoneum.

Ἰτυξ. Ityx. Avis.

Ἰτυς. Extrema clypei ora, vel ambitus. Xe-
nophon: *Callimachus autem, cum vidisset eum
prætereuntem, clypei ipsius oram apprehendit.*
*Interea vero Aristonymus cursu utrumque præ-
teriiit.* Et in Epigrammate: *Hamosque recur-
vos.*

Ἰτυς.

— Clypeus ego

Xenoph. Anab. 8. p.
Conf. Pearsoni Not. Brev. in Xen.
p. xli. 2.

restituendum est ex Aristoph. *Acharnens.* p. 423. (303. Ed. Baf.) unde Suidas locum hunc descripsit.

⁹ Ἰτρων] Scribe ἴτρων, ut supra suo loco recte.

¹⁰ Ἰτανία, ἢ Ἀρτεμις] De Diana Itonia vide Schol. Apoll. Rhod. adl. 1. Argon. v. 551. & 721. Brodæum ad Anthol. l. vi. p. 576. & Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 22.

¹¹ Ἰτύκη. ὄρνις.] Vide Hesychium v. Ἰτύκη.

¹² Ξενοφῶν] De *Expedis* Cyri l. iv. p. 336. ut Pearsonius ob-
servavit.

¹³ Γυρῶν τ' ἀλκίφρων καμ.] Pentameter hic est pars Epigram-
matis, quod integrum legitur Anthol. l. vi. p. 549.

¹⁴ Ἀσπίς γυρῶν μ' ἴτυν πάλ.] Hæc decerpta sunt ex Epi-
grammate, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus su-
pra v. Ἀσπίς.

χαλκόςφι. δολιχῇ, πῶς φερούνηφι. αἰπαλικῇ, ἐπὶ δεξιόφιν. κληπικῇ, οὐρανίαφι λίγαινε. τὸ δὲ νόσφι, καὶ ἴφι, μόνον μετέπεσον εἰς ὑπερρημαλικὴν συντάξιν.

Ἰφιάλκ. ὅ ἐφιάλκ.

Ἰφια μῆλα. ἰσχυρῶς βαδίζοντα. Ἰφιον γὰρ τὸ λιπαρὸν.

Ἰφίγνεια. ὄνομα κύριον.

Ἰφικλῆς. ὄνομα κύριον. ἰφικωλός τις ἄν. ἰσπεῖται γὰρ ταχύτατος εἶναι.

Ἰφικράπιδες. ὁ εἶδος ὑποδήματι, ἀπὸ Ἰφικράτους. Δαμάσκιος ἐν Φιλοσόφῳ ἰστέλλει. Εἴποτε δὲ ἔς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας, ἢ τὰ συνήθη σάνδαλα πεδιδεδυμένος περὶ τῆς.

Ἰφικρατίδης. ὄνομα κύριον.

Ἰφικράτης, σκυτίως πατὴρ, Ἀθηνῶν, ῥήτωρ καὶ στρατηγός. ὁ δὲ πατὴρ ἐν τοῖς λαφύροις ἐπιτήρημα ἐποίησε μεμηνημένον ὅτι στρατηγός, ὥστερον μόνος τῆς πόλεως ἐπιτηραφομένης.

Ἰφίνο. ὄνομα κύριον.

Ἰφίς, Ἰφιδος. ὄνομα κύριον. ἢ ὁ ταχύς.

Ἰφίσι. ὄνομα κύριον. καὶ Ἰφίτος, ὁμοίως.

Ἰφίμν. ἰσχυρά. καὶ Ἰφθίμος, ἰσχυρός. καὶ Ἰφθιμόταλι.

Ἰφύη. εἶδος ἀγρίου λαχάνου. ὁ Ἀριστοφάνης ἔρω δὲ μέλεων ὅσον ἐν τῇ ἰφύων.

Ἰφύς. ὄφρυς.

Ἰχθυάα. ὁ ἰχθύς ἀγρεύς. καὶ παροιμία. Ἰχθύν νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῇ διδασκόντων ἀ ἐπίσαν.]

Ἰχθυοδαλὺς, καὶ ἰχθυοκλός. ἀλιεύς.

Ἰχθυόκεντρον. ἢ τριάντα.

Ἰχθύς. περιπατάει. ὁ Αἰώωπος, ὁ Μιθριδάτης ἀναγνώστης, ἔγραψε περὶ Ἑλένης. ἐν ᾧ Φησι Πᾶνα ἰχθύν καλεῖσθαι κητάδην. ἐν τῷ δὲ τὸν Ἀστερίτιον λίθον εὐρίσκεσθαι, ὅς ἐστιν ἡλίου ἀνάπτεται. ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

Ἰχλα. ἢ κίχλα.

Ἰχναίη. ἢ Μακεδονία.

Ἰχναῖται. ἰχνοσκοπεῖ.

Ἰχνεύς. ἐρευνᾷ. ζητεῖ.

1 Ἰφιάλκ. ὅ ἐφ.] An potius ἰφιάλκ? Vide v. Ἐφιάλκ.

2 Ἰφια μῆλα.] Vide Homerum II. E. v. 556. & ibi Scholia.

3 Ἰφικλῆς. ὄνομα κ.] Scribe Ἰφικλῆς. Id enim verum huius viri nomen fuisse patet ex Apollonio Rhodio, Tzetze in Chiliadibus, Etymologo, & aliis.

4 Ἰσπεῖται γὰρ ταχύτατος εἶναι.] Hunc Iphicium veteres summa pedum levitate & velocitate praeditum fuisse indicare volentes, ajunt, eum vel teneras avillas cursu transire potuisse. Orpheus apud Tzetzen, Chil. II. c. XLII.

Οὐδ' ἢν Ἰφικλῆος ὄνομα αὐτάξιο.

Ὅς π' ἐν ἀνθρακίσσιν ἐπὶ πύργῳ, ὅθεν καρπὸν

Σίστι, ἀντὶ τῆς γαῖας φέρει ἐπὶ λήϊον αὐτὸν.

i. e. Neque si Iphiclo velocior audias, qui et avillas cursu transibat, neque fructum et segetem pra membris levitate ladebat. Scholiasta Apollonii Rhodii ad I. I. Argon. v. 45. Ἰφικλῆος υἱὸς ἦν Φυλάκῃ καὶ Κλυμένη τ' Μινύῃ. Τῶν ἡσίοδ' ἐπὶ περὶ τῶν ἀγρίων ἰχθύων φησι. Δαμάσκιος δὲ, ἐπὶ τῇ ἰφύων.

5 Ἰφικρατίδης.] Scribe Ἰφικρατίδης, ut apud Pollucem I. VII. c. XXII.

genitivo, ἀπὸ χαλκόςφι. In dativo, πῶς φερούνηφι. In accusativo, ἐπὶ δεξιόφιν. In vocativo, οὐρανίαφι λίγαινε. Νόσφι vero & ἴφι sola in adverbia transeunt.

Ἰφιάλκ. Ephialtæ.

Ἰφια μῆλα. Oves pingues, & fortiter euntes. Ἰφιον enim significat pingue.

Ἰφίγνεια. Nomen proprium.

Ἰφικλῆς. Iphicles. Nomen proprium: quasi dicas, ἰφικωλός, i. e. robustis membris praeditus. Hic enim celerrimus fuisse traditur.

Ἰφικράπιδες. Iphicratides. Calceamenti genus, ab Iphicrate denominatum. Damascius in *Historia Philosophica: Si quando Atticis Iphicratidibus, vel consuetis sandaliis indutus obambulare.*

Ἰφικρατίδης. Iphicratides. Nomen proprium.

Ἰφικράτης. Iphicrates, futoris filius, Atheniensis, Orator, & belli dux: qui primus in spoliis inscriptione Imperatoris mentionem fecit, cum antea solius urbis nomen inscriberetur.

Ἰφίνο. Iphinous. Nomen proprium.

Ἰφίς. Iphis. Iphidis. Nomen proprium. Vel velox.

Ἰφίσιος. Iphistius. Nomen proprium. Et Iphitus, itidem.

Ἰφίμν. Fortis. Robusta. Et Ἰφθίμος, fortis, robustus. Et Ἰφθιμόταλι, fortissimus.

Ἰφύη. Agrestis oleris genus. Aristophanes: *

Ἰφύς. Supercilium.

Ἰχθυάα. Piscatur. Et proverbium: *Piscem natare doces.* De iis, qui alios docent ea, quæ sciunt.

Ἰχθυοδαλὺς, & ἰχθυοκλός. Piscator.

Ἰχθυόκεντρον. Tridens.

Ἰχθύς. Circumflectitur. Æsopus, Mithridatis Anagnostes, scripsit librum de Helena; in quo dicit, cetacei generis piscem quendam *Pana* vocari. In hoc Asteritem lapidem reperiri, qui a Sole accenditur, & ad philtra utilis est.

Ἰχλα. Turdus.

Ἰχναίη. Macedonia.

Ἰχναῖται. Vestigat.

Ἰχνεύς. Vestigat. Scrutatur. Quærit.

6 Εἰ ποτε δὲ τῆς Ἀττικῆς Ἰφικράτης.] Fragmentum hoc apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1045. sic legitur: Ἰφιδίδης δὲ ὅστις σπανιότατος ἢ τῆς Ἀττικῆς Ἰφικρατίδης, ἢ τῆς συνήθη σάνδαλα πεδιδεδυμένος.

7 Ἰφικράτης, σκυτίως.] Vide de eo Meursium in *Bibliotheca Attica*.

8 Ἰφικράτης. ἔρω δὲ μέρ.] Fragmentum hoc, quod ob obscuritatem ἀνεμνησθέντων reliqui, in fabulis Aristophanis, hodie superstitibus, legisse me non memini.

9 Ἰχθυάα.] Est vox Homerica Odys. M. v. 95.

10 Αἰώωπος, ὁ Μιθριδάτης ἀναγρ. ἔρω. περὶ Ἑλ. ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθύν.] Eadem leguntur supra v. Αἰώωπος, & infra v. Πᾶνα.

11 Εἰ φησι, Πᾶνα ἰχθ. καλ. κητ.] Eadem αὐτολεξὶς pene leguntur apud Photium in Excerptis ex Ptolem. Hephaestione p. 493. cujus hæc sunt verba: Πᾶνα δὲ φησιν ἰχθύν εἶναι θαλάσσιον κητῶν, ὅμοιον τῷ Πᾶνι κατὰ τὴν ἑλ. ἐν τῷ λίθῳ εὐρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτιον, ὃν εἰς ἡλίου πῦρρα ἀνάπτει. ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. Τῶν δὲ τῶν λίθων εἶναι Ἑλένην, γλυφικῶς ἔχοντα αὐτὴν τὸν ἰχθύν τὸ Πᾶνα, καὶ ταύτην εὐρίσκεσθαι τῇ σφραγίδι.

12 Ἰχναίη. ἢ Μακεδ. Vide Hesych. v. Ἰχναίη, & Stephan. Byz. v. Ἰχναίη.

Ἰχνεύμων. εἶδος ζῶν καὶ ἰχθύος.

Ἰχνη. ἡ τοῦ σώματος σάρακα περιγένης ἢ Κυρίως ἀν-
τάλλαγμα καὶ ἰχνη ἐκάλεισαν οἱ ὁ ἐρμηνεύται.

Ἰχνηλατῆσαι. κατ' ἰχνης ἀναζητῆσαι.

Ἰχνη. Σημεῖα ποδῶν.

Ἰχνη. ὁδόν. πορείαν. βῆμα

Ἰχνη. ἰχθῆρος. τὸ πεπηγὸς αἷμα.

Ἰψ. ὁ σκώληξ. καὶ κλίνεῖ ἰπός. καὶ τὸ πληθυν-
τικόν, ἰψί.

Ἰψω. ἔβλαψας. ἢ Μέγα δ' ἴψω λαὸν Ἀχαι-
ῶν.

Θ.

Θάβωρ. ὄνομα ὄρους. λέγεῖται δὲ καὶ Θάβω-
ριον.

Θάκος. τόπος, ἐνθα πολλοὶ συνήρχοντο σκεφ-
όμενοι.

Θάκοι θρόνοι. καθεδραί.

Θαλά. ἢ Καὶ τὴν θαλά ἐπέπλησεν ὕδατι.

Θαλαμαεῖς. ἢ καὶ Ὁθαλάμακι, τὸ κωπηλατοῦν-
τι ἐν τῷ κατὰ μέρος τῆς τριήρους. οἱ δὲ Ὁθαλαμα-
εῖς ὀλίγον ἐλάμβανον μισθόν, ἂν τὸ κολοβάς
ἡγεῖται κώπαις πρὸς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν
ἐρετῶν, ὅτι μᾶλλον εἰσὶν ἐπὶ τῷ ὕδατι. ἦσαν δὲ
τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν. ἡ μὲν κατὰ, Ὁθαλαμῖται·
ἡ δὲ, μέση, Ζυγῖται· ἡ δὲ ἄνω, Θρανῖται. ἡ Θρα-
νίτης, ὁ πρὸς τῇ πρῶτῃ. Ὁθαλαμία δὲ, ἡ ὅπη, δι-
ὅς ἐξέρχεται ἡ κώπη.

Θαλάμη. καὶ Ὁθαλαμός. οἶκος, ἢ κοιτάν.

Ἰερί⁸ σοι θαλάμῳ, ζώαρχα, καὶ λαλάγημα
τοῦτο⁹ τὸ θηρίον φυγῆς αἶπον ἀντίθεμα.

Καὶ αὖτις

Ἐκ δὲ μελιχρῶς

Νέκταρος ἐμπλήσαις¹⁰ κηροπαγεῖς¹¹ θαλάμας.

1 Τὸ κατὰ μέρος σάρακα περιγένης ἢ Κ.] Vide suprav. Ἀντίφωλον.

2 Μίχα δ' ἴψ.] Est pars versus Homericus II. A.

3 Ὁθαλά.] Quis hic non miretur pecuniam stuporem compilato-
ris, qui cum in scriptore, unde haec excerpta sunt, scriptum repe-
risset Θ Α Λ Α, sive, si minusculis literis scribatur, θ ἄ λ α, i. e. Ὁ
θαλά, ex duabus istis vocibus unam fecit, & τὸ Ὁθαλά tanquam rarum
& inusitatum vocabulum Collectaneis hūc interuit. Porro locum
hunc corruptum quidem esse vidit, sed infeliciter emendare cona-
tus est, pro θαλά rescribendum esse censens θαλάμη, quod nimis
longe petiit esse quivis facile videt.

4 Ὁθαλαμῖται.] Scribendum est θαλάμῖται, a recto ἢ ἐνικῷ
θαλάμῳ. Vide Aristoph. in Ranis p. 262. & ibi Scholiastram.

5 Ὁθαλάμη, τὸ κωπηλατοῦν ἐν τῷ κατὰ μέρος.] Haec, & quae sequuntur,
ἀντιφωλῶν etiam leguntur apud Schol. Aristoph. ad Ranas, p. 263.
unde ea Suidas descripsit.

6 Ὁθαλαμῖται.] Apud Scholiastram recte legitur θαλάμῖται.

7 Πρὸς τὴν ἄλυσιν τῶν πῆλιν.] Legendum est, πρὸς τὴν ἄλυσιν
τῶν πῆλιν, ut ex sensu loci huius patet.

8 Ἰερί σοι θαλάμῳ, ζώαρχα, κ.] Distichum hoc excerptum est ex
Epigrammate quodam Dioscoridis, quod in gratiam curiosi Lecto-
ris ex Anthologia inedita integrum hic exhibebo.

Σάρος Πισπίνοντος· λὸν Φρυγῆς ἦν· ἰερί σοι
ἔκφρων, μενοειδὲς δὲς ἀνίμωσι κώμῳ.
Ἀγὰρ ἄντι, Κινέλης θαλαμῶντος, ἄρην δ' αὐτοῦ
ἔνυχον χαλκῆς πύμῳ· ἀπὸ θωροχέλης,
Ἐπείλοισι σπίνοντος· αἰνὰ κύνεας, εἰς δὲ κάπνιστος
Ἄντροι ἐδν, νύκτας βαῖον ἀπῶν ὁδῶ.
Τὸ δὲ λῶν ἄρην καὶ ὁδῶν· ἀνδρῶσι δὲ
Θαλαμῶντος· Γάλαρ δ' ἢ ὁδῶν ὁδοῦντος ἄρην.
Ὅς τὸτ' ἀνδρῶν ἦν δὲς ὁδῶν, καὶ τὸν αὐτῶν
Δαίμοντος· εἰς τὸν τὸν πῶντος ἦν ἄρην.
Ὅν βαρὺ μυκήσαντος· ὁ θαλαμῶντος ἄρην
Τετράπιδον, ἰλαφῶν ἰδραμῶν ὁδοῦντος,
Tom. II.

Ἰχνεύμων. Ichneumón. Genus animalis & piscis.

Ἰχνη. Majores Domini secundum carnem
ἀντάλλαγμα & ἰχνη vocarunt LXX interpretes.

Ἰχνηλατῆσαι. Investigare. Perscrutari.

Ἰχνη. Vestigia.

Ἰχνη. Vestigium. Viam. Iter. Gressum.

Ἰχνη. ἰχθῆρος. Sanguis concretus. Cruor.

Ἰψ. Vermis. Declinatur ἰπός. Et pluralis
[dativus] ἰψί.

Ἰψω. Læfisti. Valde autem læfisti populum
Achivorum.

Θ.

Θάβωρ. Thabor. Nomen montis. Dicitur
autem & Thaborium.

Θάκος. Locus, in quem multi spectaturi
conveniebant.

Θάκοι. Throni. Cathedrae.

Θαλά. Et mare aqua replevit.

Θαλαμαεῖς. [Genus remigum.] Et Ὁθαλά-
μακι, qui in ima triremis parte remigat. Tha-
lamitæ autem exiguum accipiebant stipendiū,
quod aquæ propiores essent, & ideo brevioribus
uterentur remis, cum aliis remigum or-
dinibus collati. Tres autem erant remigum
ordines: infimus, Thalamitarum; medius,
Zygitarum; & summus, Thranitarum. Vel
Thranita, qui in prora est. Ὁθαλαμία vero
appellatur foramen, cui remus inferitur.

Θαλάμη. [Latibulum. Antrum.] Et Ὁθαλά-
μη, interior ædium pars, in qua virgines
innuptæ degebant. Cubiculum. Sacrum hunc
specum, & tympanum, quo leonem fugavi, do-
na pro vita conservata tibi consecro.

Et iterum:

Dulci autem

Nectare repleas cera structas cellulas.

Τὸν βαρὺν ὁ μελὶντος ἀνδρῶν ψόφον. ὅτι δὲ βοήτης

Μητὸρ Σαχμαρῶν χίλις πᾶρ ποταμῶν,

Ἰερί σοι θαλάμῳ ζώαρχα καὶ λαλάγημα

τοῦτο, τὸ θηρίον φυγῆς αἶπον ἀντίθεμα.

Epigramma hoc agit de Gallo, sive Dæ Cybeles sacerdote, qui,
cum Pessinunte Sardes proficisceretur, in itinere antrum ingressus
strepitu tympani leonem exterritum fugat, pietatisque sue testandæ
gratia & antrum & tympanum Dæ consecrat. Fragmenti E-
pigrammatis huius leguntur apud Suidam v. Ὁδοῦντος, v. Μυκήσαν-
τος, v. Λαλάγημα, & v. Τύμπαντος. Distichum secundum edidit
Heinsius in Exercitat. ad Nonnum, p. 203. Reliqua vero non-
dum, quod sciam, a quoquam edita fuerant.

9 Τὸ τὸν θαλάμῳ φυγῆς.] In Anthologia inedita rectius legitur,
τὸ τὸν θαλάμῳ φυγῆς; uti etiam apud Suidam rescribendum est.

10 Κηροπαγεῖς.] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. & Anthologia
inedita revocavi. Priores enim Edit. habent σκῆπτρα, quod a
sensu loci huius omnino alienum est. Intelligenda enim sunt ver-
ba fragmenti huius de cellulis apum, quæ, cum ex cera compactæ
& constructæ sint, recte κηροπαγεῖς θαλάμας dici possunt. Ce-
terum, non ingrati elegantis Lectori fore puto, si integrum E-
pigramma, ex quo fragmentum hoc Suidas decerpit, nondum,
quod sciam, a quoquam editum, ex Anthologia MS. hic subijciam.

Σμῆλινος· ἵκ με πῶν γλυκερῶν θῆρ· ἀμφοινομαίων

Γηροῖος Κλέωντος· ἀπὸς μελιχορῶντος,

Ἀμφοροῖος ἄρην κηρῶν μελὶντος ἀμῖλινος,

Δωρὸν ἀπῶντος τὸν πῶντος ἀρῶντος.

Θεῖος ἰσχυρῶντος κηρῶν ἀπῶντος ὅτι δὲ μελιχρῶν

Νέκταρος· ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

Vide infra v. Τηλοπῆντος, v. Σμῆλινος, & v. Θεομυκτηντος, uti fragmen-
ta Epigrammatis huius Suidas adducit.

11 Ὁθαλάμας.] Id est, apum cellulas, ut paulo ante diximus. Vi-
de Antholog. l. i. p. 124. ubi Antiphilus in Epigrammate in apes
cellulas earum itidem vocat πλάγας κηρῶν α. τὸ παγεῖς θαλάμας.

X

Θαλά

Θαλαμπόλος. ἡ τοῦ τ' θαλάμου ἀναρροφιδνῆς καὶ φυλάττουσα. ἡ νεώκος.

Ἀχρυλὶς, ἡ Φρυγίη Θαλαμπόλος, ἡ τοῦ πεύκας

Πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χθονίην πλοχόμενος.

Θαλαμίδιοι κώποι. αἱ ἡρέμα ἐλαύνουσαι. Ἡρόδοτος. Τοῦτον δὴ (αὐτὸν) θαλαμὴς διελόντας τῆς νηὸς καὶ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλῇ ποιειῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα.

Θαλάτῃ ἐκ χαλδραῖς ὕδωρ. ἐπὶ τῷ τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ περισφιλομηνῶν. ὁμοίως τῷ, Βῆλος ἄρρεα.

Θαλαπποκοπεῖς. ἡ μεταβολογίαι. παρατήρη. Σορβῆ. ἀπὸ τ' θαλάττης, ἡ, ὅταν ἀπὸ ἀνέμων παραχθῇ, ἀλλήλοις συχρῆται καὶ κύματα.

Θάλατταν ἰδεῖν ἢ μειδῶσαι, ἢ εὐθετον.

Φλοῖσος θαλάσσης περὶ γμαῖων δηλοῖ κλόνον.

Νῆξις ἢ θαλάσσης ἀρξίας, δηλοῖ λύπας.

Νῆξις ἢ θαλάσσης ἡμέρας, τοῦτον καλόν.

Θαλέεσι. ἡ περὶ αἰῶν, θάλλειν ποιεῖσαι.

Τὴν ἢ ἐγὼ θαλέεσιν ἀνέτρεπον.

Ἡν ἢ ἡδ' ἐρώτων

Καὶ Χυλῶν ἢ παῖς ἀμβροσίον ἐκ θαλάσσης.

Τυτέσι, βλάστημα.

Θαλέγοντες. θάλλοντες.

Θαλέαιος. ὄνομα κύριον.

Θαλεοί. δύνοντες. νέοι. ἢ ἀκμαῖοι. ἢ παρῆες. Οἱ δὲ ὀκλιεῖσθαι τοὺς θαλεροὺς τῷ ἰσχυρῶν, ὁρμησαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν. καὶ θαλερόπιδος ἡλικίας. ἢ εὐπερὶ πρὸς ἡμέρας.

Θάλεια. ἡ εὐφροσύνη. ἀπὸ τ' θάλλειν. Πλὴν μὲν δὴ νύκτα ἐκείνῃ ἐκ θαλείας καὶ εὐπαθείας διετέλεσαν. καὶ ἢ Θάλεια δαίς. ἢ θάλλουσα. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα Μούσης.

1 Ἀχρυλὶς, ἡ Φρυγίη θαλ. Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod Rhiani nomen praefert in Anthologia inedita, ex qua illud integrum exhibemus alibi.

2 Ἡ τοῦ πεύκας ἀναρροφιδνῆς τῆς ἱερῆς. His gemina sunt verba illa Epigrammatis in Aristium mulierem Anthol. l. III. p. 329.

Ἡ τοῦ πεύκας

Καὶ ἐκείνη πλοχόμενος ἡνίκα ἡσυχία.

3 Ἡ τοῦ πεύκας. Lib. v. p. 88. ut Portus observavit.

4 Θαλαπποκοπεῖς. μεταβολογίαι. Ex Schol. Aristoph. ad Equites, p. 338, 339. (237. Ed. Baf.)

5 Θαλαπποκοπεῖς ἡνίκα ἡσυχία. Hunc & tres sequentes senarios Onirocriticos in MS. Paris. A. ad marginem exaratos inveni, additis his verbis: Λόσις ὀνείρων. Νικηφόρος Πατριάρχης. Hodie tamen in Onirocritico illo, quod Nicephori Patriarchae nomen praefert, duo priores versus tantum leguntur. Apud Astrampsychem vero, qui eisdem Onirocritica versibus Iambicis conscripsit, tam hi, quam duo reliqui senarii exstant.

6 Ἡ τοῦ πεύκας. Astrampsychem habet εἰδῶν, quam lectionem metrum versus requirit.

7 Εὐθετον. Sic etiam Astrampsychem. At Nicephorus habet εὐθετον.

8 Νῆξις θαλάσσης ἀρξίας. δηλ. λύπας. Νῆξις ἢ λ. ἡμ. Deos hos versus Iambicos ex MS. Paris. A. emendavi, qui in prioribus Edit. tum aliis mendis, tum etiam mala interpunctione laborant. Eruditiss. Pearsonius ad locum hunc sequentia notavit: "Meursius in Astrampsychi Onirocritico. In priori, inquit, Νῆξις, in posteriori Διὸς Νῆξις."

Θαλαμπόλος. Quae circa thalamum versatur, eumque custodit. Aeditua.

Achrylis, Phrygiae Deae ministra, quae circa tadas

Saepe passis solutisque crinibus sacris vagata es.

Θαλαμίδιοι κώποι. Remi lente remigantes. Herodotus: [Fussit] hunc vinciri, & per foramen navis, cui remus inferitur, ita trajici, ut caput foras spectaret, reliquum vero corpus intra navem maneret.

Θαλάτῃ ἐκ χαλδ. Mari ex torrente aquam. De iis dicitur, qui parva magnis ambitiose comparant. Cui proverbio simile est illud: Gleba aruum.

Θαλαπποκοπεῖς. Inania loqueris. Turbaris. Tumultuaris. Ductum a mari, quod, quum a ventis turbatur, fluctus inter se collidit.

Θάλατταν ἰδ. Mare videre placidum & tranquillum, somnium bonum.

Strepitus maris turbas significat.

Natatio per mare turbatum, tristitiam portendit.

Natatio per mare tranquillum, somnium bonum est.

Θαλέεσι. Deliciis, sic dictis a θάλλειν, i.e. florere

Hanc quidem ego delicate enutrivim

Erat enim Amorum

Et Gratiarum haec puella divinum quoddam germen. Hic τὸ θάλειν idem significat quod βλάστημα.

Θαλέγοντες. Florentes.

Θαλέλαιος. Thalelaeus. Nomen proprium.

Θαλεοί. Humidi. Juvenes. Etate & viribus florentes. Illi vero delectis iis, qui inter Isauros etate florebant, temerarium facinus aggressi sunt. Et θαλερόπιδος ἡλικίας. Aurora formosum vultum habentis.

Θάλεια. Convivium. A θάλλω, floreo. Illam igitur noctem in conviviis & voluptatibus transegerunt. Et Θάλεια δαίς, convivium splendidum, & quasi floridum. Est etiam Θάλεια nomen Musae.

"scribendum confecto propter rationem interpretationis. Natans enim, sive fluctuans mare convenit doloribus; morium autem, sive placidum ac tranquillum contra bonum somnium portendit. Perperam. Quin & pessime hos versus apud Astrampsychem transtulit interpret. Tu sic lege & distingue:

Νῆξις θαλάσσης ἀρξίας, δηλ. λύπας.

Νῆξις θαλάσσης ἡμέρας, τοῦτον καλόν.

"Imperiti enim librarii addiderunt Θ, ac si Suidas haec huc transtulisset, tanquam ad suam sedem, cum ille ad θαλάσσης retulerit; ut & versum praecedentem φλοῖσος θαλάσσης, &c." Hæc Pearsonius recte & vere. Portus quoque in notis ad hunc locum pro Θηξίς, ut priores Edit. habent, legendum esse Νῆξις recte monuit; sed quomodo versus hi distinguendi essent, non animadvertit: quæ ratio est, quare in versione verum eorum sensum non expresserit.

9 Θαλέεσι. περὶ αἰῶν, θάλλειν ποιεῖσαι. Sic locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi. In prioribus enim Edit. corruptissime & nullo sensu legitur Θαλέεσι. σπουδαίως, θάλλειν ποιεῖσαι.

10 Τὴν ἢ ἐγὼ θαλέεσιν ἀνέτρεπον. Hæc cum iis, quæ sequuntur, male in unum distichum Portus compegerat. Sunt enim duo diversa exempla, & ex diversis Epigrammatibus deprompta, ut clare patet ex loco Anthologiae, quem in nota sequenti citamus.

11 Ἡν ἢ ἡδ' ἐρώτων & χαλδ. Hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. l. vi. p. 559.

12 Ἀκμαῖοι. Homer. Il. Γ. v. 26. Θαλαροί τ' αἰζῆνοι ubi Scholia: Θαλαροί, ἀκμαῖοι. περὶ τὸ θάλλειν, ὅταν αὖξιν τῇ ἡλικίᾳ.

13 Θάλεια δαίς. Vide Homer. Il. H. v. 475.

Θαλῆς,

Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλήσιος, ὡς δὲ Ἡροδότῳ δοκεῖ, Φοινίξ, γεννῶς παρὰ Κροίσου, ἐπὶ τῷ λείῳ Ὀλυμπιάδῳ. καὶ δὲ φλέγοντα, γνωρίζομενος ἦδη ἐπὶ τῷ ζ'. Ἐργαζομένης Μετάρων ἐν ἔπει. περὶ Ἰσημερίας καὶ ἄλλα πλά. ἐτελεύτησε δὲ γηραιός, θεώμενος Γυμνασίου ἀγῶνα, πληθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ὄχλου, καὶ ἐκλυθεὶς παρὰ καύματος. Πρῶτος δὲ Θαλῆς τὸ τοσοῦτον ἔαχε νόημα, καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν εἶπεν ἀθάνατον, ἐκλείψαι τε καὶ ἰσημερίας κατείληφεν. Ἀποφθέγγεσθαι δὲ αὐτοῦ πλείστα καὶ τὸ θρυλλόμενον Γνώθι Σαυτόν. τὸ γὰρ, Ἐγὼ, πάρα δ' ἄτα, Χίλωνος ὅτι μάλλον, ἰδιοποιήσας αὐτό καὶ τὸ, Μηδὲν ἄγαν.

Θαλῆς, ὁ Φυσικός Φιλόσοφος, ἐπὶ Δαρίῳ παρὰ εἰπὼν τὸ ἥλιον ἐκλείψαι. καὶ Ἀειφοφάνης Φησὶν. Ἀνθρῶπος Θαλῆς ἀντὶ τοῦ, ἄκρος τῆς ἀστρονομίας. καλεῖται δὲ Θαλῶς. Θάλῃς δὲ Θάλητος. ὡς ἀποφθιγνόντος δὲ, ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν. Θαλῆν ἐκλινέν. Ἀειφοφάνης. καὶ Θαλέας, ὡς Ἑρμῆας. διῶς δὲ τοῦνομα ἐκφανήτεον. βαρυτόνας μὲν Θάλης, ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος, ὡς Χρέμητος. Θαλῆς δὲ, Θαλῶς.

Θαλήτας, Κρής, ἢ Ἰλλυριός, Λυκεός, γεννῶς παρὰ Ὀμήρου. Μέλῃ.

Θαλήτας, Κνώσιος, Ῥαφιδός. ποιήματα πινυμυθικά.

Θαλίαις. ἐορταῖς.

Θαλλός. κλάδος ἐλαίας. ἢ πᾶν τὸ θάλλον. Ἐχούσας θαλλούς ὡσεὶ ἰὸν δρεβλὸν ἐπεμύσαν ἄνδρας.

Θαλπόμοροι. ἑξαπατάμοροι. Ἰώσηπος. Τοὺς δὲ παρὰ θαλπόμορος ἐλπίδι συγγνώμης, εἰ ὡς ἀκρατηθεῖεν, ἐπιλελήσθαι τῷ ἰδῶν τολμημάτων.

Θαλπαρή. ὡς ἀμυθία.

Θαλπότερον. λαμπρότερον, θερμότερον. Πίνδαρος.

Μηκέτ' ἀλὶς σκόπη

Ἄλλο θαλπότερον

Ἐν ἀμέρᾳ φαφόν ἄστρον,

Ἐξήμας δ' αἰδέεσθαι.

Θαλπήματα. ὁ θάλλειν ποιούτα. ὡς ἀσκέπωντα.

Ἡ Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπήματα ταῦτα.

Θαλυκρόν. ἀφ' ὧν. ἐν ἑπὶ ἐπιγράμματι.

Θαλῆς. Thales, Examii & Cleobulinae filius, Milesius, vel, ut Herodoto videtur, Phœnix, natus est ante Croesum, Olymp. xxxv. Secundum Phlegontem vero jam claruit Olymp. vii. Versibus scripsit de Meteoris: de Equinoctio; & alia multa. Obiit senex, a turba elisus, & actu resolutus, cum Gymnicum certamen spectaret. Primus autem Thales sapiens appellatus est; & primus animam dixit immortalem, & Eclipses & Equinoctia deprehendit. Apophthegmata ejus sunt plurima; & inter ea celebratum illud: *Nosce te ipsum*. Nam illud, *Sponde, & prae-sto est noxa*, est potius Chilonis, qui illud sibi vindicavit: itemque illud, *Ne quid nimis*.

Θαλῆς. Thales, Philosophus Physicus, sub Dario Solis eclipsin praedixit. Et Aristophanes Thaletem vocat virum Astronomiae scientia excellentem. Declinatur autem Θαλῆς, Θαλῆς, & Θάλης, Θάληος. Observandum autem a recto casu Θαλῆς, (ut Ἑρμῆς) Θαλῆος (ut Ἑρμῆος) ab Aristophane declinatum esse. Dicitur & Θαλέας, ut Ἑρμῆας. Duobus autem modis hoc nomen est enuncian-dum. Gravitone quidem, Θάλης, ut Χρέμης: cujus genitivus est Θάληος, ut Χρέμηος. At Θαλῆς, [cum circumflexo, genitivum habet] Θαλῆος.

Θαλήτας. Thaletas, Cretensis, aut Illyrius, Lyricus, antiquior Homero. Scripsit Carmina.

Θαλήτας. Thaletas, Cnosius, Rhapsodus. Scripsit poemata quaedam mythica.

Θαλίαις. Conviviis splendidis.

Θαλλός. Ramus oleæ: vel omnis planta florens. *Viros numero circiter decem miserunt, qui oleæ ramos habebant.*

Θαλπόμοροι. Decepti. Josephus: *Illos autem spe veniæ deceptos, si caperentur, facinorum suorum oblituros esse.*

Θαλπαρή. Solatium [animos permulcens.]

Θαλπότερον. Splendidius. Calidius. Pindarus: *Ne existimes, te ullum in vacuo & vasto aethere visurum esse astrum, quod sit splendidius, & magis calefaciat, quam Sol.*

Θαλπήματα. Quae foveant. Tegumenta. In Epigrammate: *Sandalia ista, quae pedes foveant & tegunt.*

Θαλυκρόν. Ardens. [Vehemens.] In Epigrammate:

1 Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλ.] De Thalete legendus est Laertius l. i. Segm. xxi. & seqq.

2 Ἐπὶ Δαρίῳ παρὰ εἰπὼν τὸ ἥλιον ἐκλείψαι] Hæc solis defectio, teste Cicerone de Divinat. l. i. Astyage regnante contigit. Cave ergo per Darium alium hic intelligas, quam Astyagem, quoniam is, auctore Cedreno, etiam Darius Medus appellatus fuit. Vide quæ de hoc argumento disputat Stanley ad Æschyli Persas. v. 767.

3 Ἀειφοφάνης Φησὶν] In Avibus p. 590. ubi vide Scholiastam.

4 Θαλῆς, Κρ.] Hujus antiquissimi Lyrici meminit etiam Strabo l. x. p. 482. sed qui eum Θαλῆς vocat: quod nomen Suidæ hic restituendum puto. Eiusdem mentionem quoque faciunt Plutarchus lib. περὶ Μουσικῆς, Pausanias in Atticis, & Sextus Empiricus libro ii περὶ Μουσικῆς. ut observavit Menagius ad Laert. l. i. Segm. xxviii.

5 Ἡ Ἰλλυριός] Meursius in Creta l. i. c. ix. recte, ut puto, emendat Ἐλύριον. Nam Elyrum urbem Cretæ fuisse discimus ex Stephanò Byzantio.

6 Θαλπόμοροι. ἑξαπατά.] Vide paulo post v. Θαλπότερον.

7 Θειμότερον] Hanc vocem, quæ in prioribus Edit. deest, ex MSS. Paris. revocavi.

8 Πίνδαρος] Olymp. Od. i. v. 7.

9 Θαλπήματα] Priores Edit. male habent θαλπήματα, cujus loco θαλπόμενα ex MSS. reposui.

10 Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν &c.] Hæc excerpta sunt ex Epigrammate Antipatri inedito, quod ex Anthologia MS. integrum exhibemus alibi. Vide supra v. Βίπνια.

11 Ἐπὶ ἐπιγράμματι] Anthol. l. vii. p. 589. (453. Edit. Henr. Steph.)

—Καὶ τὸ θαλυκρόν

Κεῖνο κατημελιώθη κέντρον ἐρωμαίνης.
Θαλύσιον. τὸ ὑπὸ εὐθαλίας διδύμνον.

Θαλφθῆ. ἐξαπατηθῆ τῇ τῷ λόγων ἀειδομῇ,
ἢ δαλεαοθῆ. ἢ Λειτοφάνης.
Ἦδη κερτήσῃ, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγῳ.

Θαμά. συνεχῶς. πυκνῶς. διανεῶς.
Θαμέες πυκνοί. ἢ θαμειά. καὶ θαμειός.

Θαμίσεις. πυκνάσεις. συχνάσεις.
Θαμνάς, καὶ θαμνός. συνεχῆς. πυκνός.
Θαμνός. ὁ πυκνός. καὶ θαμνώτατος, ὁ πυκνώ-
τατος.

Θάμνος. ἢ ῥίζα. ἀπὸ τῆ γῆ θέσεως. Ὁ-
μηρος δὲ ἢ πλουπληθῆ φησι τὸ φύλλον. ἢ Θάμνω
ὑπὸ ἀμφιέμῳ καὶ κείμῳ. Σχενικῶς, ἰώσηπος. Ἐν
ᾧ καὶ τὰ αἶμα τὸ θάμνον, καὶ τὰ ἄλλα φαντάσματ'
συντυχεῖν θεωρεῖται.

Θάμνοις. Συμφύτοις τόποις.

Θάμνεις, ἢ θαμύρας, Θραῦς, ἢ ἐξ Ἡδωνῶν, ἢ
ἐν Βελίκοις πέλειος, ἢ υἱὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης,
ἑσποιοῦς ὕδατος παρ' Ὀμήρου. καὶ δὲ ἄλλοις,
πέμπτες. οἱ δὲ ἀπὸ Ὀδρύου. Οὗτος ὁ Θάμνεις,
ἢ ἐπειδὴ εἰς τὰς Μούσας ὕβρισην, ἐπιγνώθη. Φέρεται
δὲ αὐτοῦ θεωρία εἰς ἔπη γ. καὶ παρὰ Ἡρόδοτον
πατρὸς Ὑμναίου τῆνομα, υἱὸς Καλλιόπης καὶ Μά-
γνητος. οἱ δὲ Κρήτιοι φασὶ πῖνα Τάλλωνα Ῥαδαμάν-
θυον ἐραδιῶσαι. οἱ δὲ, Λαίον φασὶ ἐραδιῶσαι
πατρὸς Χρυσίππου, τοῦ Πέλοπος υἱοῦ. οἱ δὲ, Ἰτα-
λιάτας πατρὸς κατ' ἀνάγκην φρατρίδας εὐρέσθαι
ποδο. καὶ δὲ ἀλήθειαν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πατρὸς Ἡρόδοτον
Γανυμήδους.

Θάμνεις ἢ μαίνε. ἐπὶ τῷ καὶ ζυνέσιν παρὰ
λογα δοκούτων παρὰ τῶν.

Θανατῶν, καὶ θανατιῶν. Οὗτος ἄρα αὐτοῖς
συμβεβῆκε τὸν μὴ φονεῖν, τὸ δὲ θανατιῶν.

Θανῶν ἢ κατ' ὕπνους, φροντίδων ἔση δίχα.

Θάνατος. κακῶν ἀπὸδρασις, ἢ ὥσπερ ἐκ λυγρῶν χει-
μῶνος ἀναγκῆς ὅρμος. τὸ γὰρ ὑπαινέει ἐν τῷ περὶ θανάτου
ἐπὶ μάλλον, ἢ ἐν τῷ ζῆν.

Θανατῶν. θανάτου ἐπιθυμῶν. ἢ Οὐεσπασιανὸς ἐ-

—Et ardens

Ille hebetatus est stimulus amoris insani.

Θαλύσιον. Quod pro felici frugum proventu
datur.

Θαλφθῆ. Deceptus, vel inescatus fuerit ver-
borum ambagibus. Aristophanes: [Dicit] vi-
ctorem eum evasurum, si modo verbis se inescari
non sinat.

Θαμά. Crebro. Frequenter. Perpetuo.

Θαμέες. Frequentes. Crebri. Et θαμειά,
frequentes. Et θαμειός, frequens.

Θαμίσεις. Frequentas. Frequenter adis.

Θαμνάς, & θαμνός. Crebros. Frequentes.

Θαμνός. Creber. Frequens. Et θαμνώτα-
τος, creberrimus.

Θάμνος. Radix. Sic dicta, quod in terra
sita sit. Homerus vero sic vocat frutices ra-
mis & frondibus abundantes. Sub arbore
jacens frondosa. Masculino genere adhibe-
tur a Iosepho: In quo [loco] & rubum [ar-
siffe], & alias apparitiones contigisse supra me-
moravimus.

Θάμνοις. Locis, quæ arboribus & fruticibus
plena sunt.

Θάμνεις. Thamyris, vel Thamyras, Thrax,
ex Hedonis, urbe Brincorum, Philammonis
& Arfinoes filius, poeta Epicus ante Home-
rum octavus; secundum vero alios, quintus.
Alii vero, Odrysium fuisse dicunt. Hic Tha-
myris, quod Musas contumelia affecisset,
ab illis excæcatus est. Exstat ejus Theo-
logia, versibus fere ter mille comprehensa.
Primus puerum, Hymnæum nomine, ada-
mavit, Calliopes & Magnetis filium. Alii
vero dicunt, quendam Tallonem Crentensem
fuisse [primum], qui Rhadamanthum ada-
marit. Alii vero tradunt, Laium adamasse pri-
mum Chrysippum, Pelopis filium. Alii vero
tradunt, Italos primos hoc [nefarium amoris
genus] ob militiæ necessitatem invenisse. Sed
revera Jupiter primus Ganymedem adamavit.

Θάμνεις μαίνε. Thamyris insanit. Deius,
qui de industria & certo consilio quædam stulte
facere videntur.

Θανατῶν, & θανατιῶν. Mortis esse cupidum.
Illorum alter quidem cædis, alter vero mortis
quam maxime erat cupidus.

Θανῶν κατ' ὕπνους. Qui mori se somniat, cura-
rum erit expers.

Θάνατος. Mors, malorum effugium, & ve-
lut post tempestatem necessarius portus. Sani-
tas enim in morte potius est, quam in vita.

Θανατῶν. Mori cupiens. Vespasianus cum

1 Θαλύσιον. τὸ ὑπὸ εὐθ. Vide Etymologum h. v.

2 Ἀρσινόης. In Equitibus p. 298. (201. Edit. Bas.)

3 Θάμνος. ἢ ῥίζα. ἀπὸ τῆ γῆ. Vide Etymologum v. θαμνός.

4 Τὰ πολυπληθῆ φησι τὸ φύλλον. Loco huic aliquid deesse vide-
tur, ad cuius sensum supplendum addi velim vocem διδύμω.

5 Θάμνος ἢ ἀμφ. Homerus Il. P. v. 677.

6 Ἐξ Ἡδωνῶν, ἢ ἐν Βελίκοις πέλειος. Vide Holstenium ad Ste-
phanum v. Βελίκοις.

7 Ὑιὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης. Apollodorus l. i. & Pausani-
as in Messeniis p. 362. Thamyris dicunt fuisse filium Φιλάμμωνος
καὶ Ἀρσινόης; ex quibus forsitan Suidas corrigendus est.

8 Ἐπειδὴ εἰς τὰς Μούσας ὕβρισην. ἢ π. Vide Homerum Il. B. v.
565. & ibi veterem enarratorem.

9 Θάμνεις μαίνε. ἐπὶ τῷ καὶ. Vide supra v. Ἀμνεις μαίνε. ubi
habet historiam, quæ proverbio huic locum dedit.

10 Θανῶν κατ' ὕπνους, φρ. Sic etiam habet Nicephorus in Oni-
rocratico. Apud Astrampychum vero senarius hic ita legitur:

Θανῶν κατ' ὕπνους, δυσφύρας ἔχεις σέβους.

Sed perperam. Probo enim conjecturam Pearsonii, qui existimat
verba hæc, δυσφύρας ἔχεις σέβους, per errorem librorum repe-
rita esse ex versu illo, qui paulo ante apud Astrampychum præ-
cedit.

Γελῶν κατ' ὕπνους, δυσφύρας ἔχεις σέβους.

11 Οὐεσπασιανὸς οὐκ εἶχε μακροβίαν. Hæc sunt verba Iosephi
de Bello Jud. l. iii. p. 842. ut vir doctus ad marginem codicis
Pearsoniani recte notaverat.

κέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανάτων ἀνθρώποις. οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Αἰσχύλῳ.

Μόνος ὁ Θεὸς γὰρ θάνατος οὐ δάειον ἐστίν. λέγει δὲ θανάτων, καὶ ὁ ἀποκτείνων.

Θάπτω. αἰπαλέω.

Θαρράλειον. θρασυ. θρασὺς θαρράλειος ἀμφότεροι ὅτι ὁ μὴ θρασὺς ἀφελὲν ἔχει, χαλὸς ὢν. ὁ δὲ θαρράλειος, ὡς ἀγαθὸς ἐπαυεῖται. Ὑπερίδης Φησὶν ἐν τῇ Κυθηναίᾳ. Οἱ μὴ θρασεῖς ἀνθ' ἰσομοῦ πάντας ἀράτῃσιν οἱ δὲ θαρράλαιοι μὲν ἰσομοῦ τοὺς ἀρσενικοὺς κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομύουσι.

Θαρράλειος. ὁ εὐτολμος. καὶ Θαρράλειώτατος, εὐτολμώτατος. Θαρραλέως δὲ, ὑπερηφανέως ἀφ' ὅτι ὦ μέγαλον, ἀντὶ τοῦ εὐθαρῶς, καὶ ἀνδρείως.

Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ μὲν Θαργηλίων. καὶ ὁ τῷ περιμάτῳ μετὰς χύτρος ἱεροῦ ἐφήμερος. ἦν δ' ἐν αὐτῇ ἀπαρχὴ τῶν Θεῶν τῷ περιμάτῳ καρπῶν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, καὶ αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ. ἴσαντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χροῖ. καὶ Ἀγαθὴν Θαργήλια. terram calefaciat. Est enim idem ac Sol. [Hinc proverbium] Ἀγαθὴν Θαργήλια.

Θαργήλια. ἑορτὴ τῷ Θεῷ Θαργήλια. ἀγὰρ δὲ Θαργηλίων μὲν, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θαργηλία, ἡ Ἀγισταγένη θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θεσσαλῶν ἔτη, Μιλησία τὸ γένος, ἀναγεγεῖσα δὲ ὑπὸ Πύρου Ἀργίου, δεξιέη ὑπ' αὐτῆς.

Θαρρελλείδης. ὁ Σύμμαχος. ὁ Ἀσποδόδωρος, καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι διεβέβηλωτο τὸ σώματι.

Θαρρεῖς ὁ Καρχηδόνας καὶ ὁ Λιβύης προσηγορίᾳ, Ἡσαΐας καὶ Ἐζεκιὴλ ὀνομάζουσι. Σαβὰ δὲ, Αἰθιοπικὸν ἔθνος. ἀλλὰ Λίβυες μὲν, οἱ καὶ Ἀφροῖ προσηγορούμενοι, καὶ Ἑσπεῖα καὶ οἰκιστὴς κατέχουσι τμήματα. Αἰθίοπες δὲ, καὶ Ἑῶα καὶ Νότια. Ἀραβες δὲ, καὶ μέστω ἡπειρον. οἱ δὲ Νησιῶται, καὶ τὴν θαλάσσης μέσα. πούτως ἔφη προσηγορίᾳ ἐνόησαν τὸ Θεὸς ὁ Δαβὶδ. Προπεσουῶται Αἰθίοπες.

Θαρρεῖς, χώρα τῇ Ἰνδικῇ, ὅθεν ἤρχετο τῶν Σολομώντι τὸ χρυσόν.

1 Μόνος Θεὸς γὰρ θάνει. Hic locus Aeschyli referendus est ad vocem praecedentem Θάνατος, unde perperam huc translatus est.

2 Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀπ. Vide Meursium in Graec. Fer. v. Θαργήλια.

3 Καὶ ὁ τῷ περιμάτῳ μετὰς χύτρος ἱερ. Excidisse hic vocem θαργηλίων, scribendumque esse, καὶ θαργηλίων ὁ τῷ περιμάτῳ, recte monuit Meursius Exercit. Crit. Part. II. l. II. c. XI. Olla enim, in qua primitiae frugum, Deo sacrae, coquebantur, vocabatur θαργηλίων. Hesychius v. Θαργήλια: ὁ θαργηλίων χύτρος ἐστὶν ἀνάστατος περιμάτῳ. Et paulo post: Θαρρελλείδης, χύτρος ἱεροῦ ἐφήμερος.

4 Τῷ Θεῷ τῷ περιμάτῳ καρπῶν, ὀνομαζόμενον. Locus hic corruptus est & mutilus, quem sic in integrum restituo: Τῷ Θεῷ τῷ περιμάτῳ καρπῶν, [Θαργηλίων] ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, καὶ αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ. Hanc lectionem in versione secutus sum.

5 Θαργήλια. ἑορτὴ ἢ τῷ Θεῷ. Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas.

desperatis pugnam inire vetabat. Desperatione enim nihil esse fortius. Aeschylus: Mors sola inter Deos donis corrumpi nequit. Dicitur autem θανάτων & ille, qui aliquem occidit.

Θάπτω. Accusativo. Sepelio.

Θαρράλειον. Audax. Differt autem θρασυς a θαρράλειῳ. Nam θρασυς ut malus vituperatur: θαρράλειος vero, ut bonus laudatur. Hyperides in Oratione Cythniaca inquit: Audaces omnia temere & absque ratione faciunt: Fortes vero, ratione cuncta gerentes, in periculis, quae ipsis accidunt, animum intrepidum servant.

Θαρράλειος. Fidens. Animofus. Et θαρραλέωτατος, fidentissimus. Θαρραλέως vero, adverbialiter, per ὦ magnum, significat fidenter & fortiter.

Θαργήλια. Thargelia, festum Apollinis & Dianae. Et mensis quidam [vocabatur] Thargelion. Et olla in qua primitiae frugum, Deo sacrae, coquebantur, [appellabatur θαργηλίων]. Coquebant enim in ea primitias frugum, quae provenerant, easque offerebant Deo [Thargelio], sic dicto ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, i. e. quod In eodem etiam festo choreae ducebantur.

Θαργήλια. Thargelia. Festum erat, quod celebrabatur mense Thargelione, qui Apollini facer erat.

Θαργηλία. Thargelia, Agefagorae filia, quae per annos xxx Thessalis imperavit, genere Milesia, occisa ab Argivo quodam, quem in vincula conjecerat.

Θαρρελλείδης. Symmachus [verba illa Comici, τὸν μὲν Θαρρελλείδην κολοῖον, de Asopodoro intelligenda putat] † Asopodorus & Didymachias frater ejus ob corporis & staturae brevitate notabiles erant.

Θαρρεῖς. Sic Carthaginem, Libyae principem urbem, Esaias, & Ezechiel nominant. Saba vero, est gens Aethiopica. Et Libyes quidem, qui & Afri nominantur, Occidentales Terrae partes tenent. Aethiopes vero, Orientales & Meridionales. Arabes, mediam continentem. Insulares vero, medium maris. Hos ante Deum procubituros dixit David. Procumbent Aethiopes.

Θαρρεῖς. Tharses, Indiae regio, unde Salomoni aurum advhebatur.

6 Θαργηλία. Ἀγισταγένη θυγάτηρ. Vide Athenaeum l. XIII. p. 609. & Hesychium h. v. apud quem pro ἐπερίσῃ ἐφήμερος τῷ ἡλίῳ. legendum est, ἐπερίσῃ ἐφήμερος τῷ ἡλίῳ. Athenaeus enim loco laudato auctor est, Thargeliam hanc, quod esset formosa & sapiens, quatuordecim viris nupsisse.

7 Θαρρελλείδης. Σύμμαχος. Locus hic illustrandus & supplendus est ex Schol. Aristoph. ad Aves, p. 543. quem Suidas obiter tantum inspersisse videtur.

8 Σύμμαχος. Ἀσποδόδωρος. Fallitur Portus, qui locum hunc ita interpretatus est, ac si Symmachus unus fuisset illorum, qui brevissimo & minimo corpore fuerunt. Rem enim secus sese habere, & verum loci hujus sensum esse eum, quem in versione expressi, ex Scholiasta Aristophanis clare patet.

9 Θαρρεῖς Καρχηδ. καὶ τῇ Λιβύῃ. Hunc locum descripsit Suidas ex Theodoro in Psalmum LXXI. ut Pearsonius in notula ad marginem codicis sui recte observavit.

10 Ὁ Δαβὶδ. Psalm. LXXI. v. 9.

Θάσσονος. τετραρρήκως.
Θάσσαν κινῶσι * λιπαρὴ ἀμπύκη. Ἀριστοφάνης. οἷον Φιάλιον, Θάσσαν οἷον πεπληρωμένον. ἀμπύξ δὲ λέγει, τὸ περιέχον. νῦν δὲ τὸ πῶμα ἔχει ἀγνῆτον λέγει. λιπαρὴν μὲν ἀπὸ τοῦ ἡδύ τοῦ οἴνου. ἀμπύκη δὲ, παρὰ τὸ πυκνῆσαι, καὶ καλύπτειν τὸ οἶνον. κατὰ χρῆσιν καὶ δὲ λείπει τὸ λάργνον, ἐπεὶ κατὰ χεῖρον πῶμα τὸ γόμα οὐ πῆσανός. οὐδέπω γὰρ τότε Θάσσαν οἶνος εὐδοκίμῃ παρ' Ἀθηναίους. οἱ δὲ, ὅτι Θάσσαν πῶμα φανίδες λέγον. λέγει δὲ ἡ ἡρτυμένη καὶ βρασμένη. οἱ δὲ, Θάσσαν βάμμα φασί λέγεσθαι. οἱ δὲ, τὴν λεγόμενὴν θερμότηδα, ἢ Θάσσαν ζωμάλιον, εἰς αὐτὴν ἀπέβαλλον τὰ καυτὰ καὶ τὰ ἰσχυρὰ δάνα.

ea, quam vocabant, thermopotide, & Thasia afflati, intingi solebant.

Θάσσαν οἶνος. καὶ παροιμία. Ἐἰ * Θάσσαν εἰσέχης. ἔπειδ' ἐν Θάσσῃ ὡς Στάφυλος ὁ ἐργάτης Διονύσου. ὅτι ἀφ' οὗτος ὁ Θάσσαν οἶνος. Ἐνέχης δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐκίρας.

Θάσσαν ἀγαθὴν. ἐπὶ τῇ εὐδαίμονα καὶ λαμπρῇ ἀπιδείξει πᾶσι παρὰ θεοῖς.

Θάσσαν. ἑτέρως. Ὡς πάντα δάνα, καὶ πικρὰ καὶ βροτοῖς κεῖται, * παρὲν δὲ θάσσαν. καὶ δ' ἐκείνους ὅντα πημάτων τὰ δάνα ὅσων * ὅταν τις εὖ ζῇ, τὴν καὶ τὸν βίον σκοπῇ μάλα, καὶ ἀφ' οὗτος λάβῃ.

Θάσσαν. ἑτέρον μέτρον.

Θάσσαν. ἀναπνοῆς ἄλγος. ἢ ἀπὸ τοῦ μάλλον. τὰ κρίτα τὴν τελευτῆς θάσσαν ὅτι πᾶσι μὲν ἀν. Ὑπάρχει δὲ παρὸν, θάσσαν ἢ καὶ δόξαν ἐτελέσθαι τὸ ἔργον. Καὶ αὖτις. Ὁ δὲ θάσσαν ἢ φρονιμώτερον ἐλχεῖν ἔγνω τοῖς λόγοις. Καὶ αὖτις. Θάσσαν ἀναπνοῆς αὐτοῦς ἐπέπλησαι, καὶ συγχέουσιν καὶ τὴν κρίσιν. Καὶ αὖτις. Ὡς θάσσαν ἀν' ἰδὴ τὴν καρδίαν, ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώττης ἐξημερεύσθαι τὴν γνώμην.

Θάσσαν * ἢ βούτης. ἐπὶ τῇ βελτίᾳ γινόμενῃ. τούτῃ γὰρ μόνον ἐφαίνεται τὸ κέρδιον καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ὄφθους ἐκρύπτετο.

Θάσσαν * ὁ τόκος Ἡρακλείτου Περυνέω πέχῃ. Οὐτὸς ἐθαυμάζει ἐπὶ τῇ εἰσῇ οὐκ ἢ παροιμία ἐπὶ τῇ δανειζομένην ἀπὸ τὸν τόκον.

Θάσσαν * γὰρ ἂν τις τὴν πᾶσαν ἰαμὸν ἐξαλειφθήσιν, ἢ

1 Θάσσαν κινῶσι λιπαρὴ. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem in *Acharnens.* p. 403. hodie sic legitur:

Οἱ δὲ Θάσσαν ἀνακινῶσι λιπαρὴ ἀμπύκη
Vide ibi veterem enarratorem, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit.

2 Λιπαρὴ ἀμπύκη] In prioribus Edit. post vocem hanc sequens nota inserta est: Διαφέρει δὲ τὸ ἄλλο. ἴσως. ἴσως. μὴ γὰρ λέγει τὸ εὐλογεῖν παρὰ τὴν ψυχὴν. ἴσως. δὲ, τὸ εὐλογεῖν. Sed hæc cum ad vocem ἴσως, non vero Θάσσαν pertineant, ex loco hoc ejicere non dubitavi.

3 Ἐἰ Θάσσαν εἰσέχης] Hæc sunt verba Aristoph. in *Pluto* p. 99. (48. Ed. Bat. ut Portus monuit.)

4 Ἐπειδ' ἐν Θάσσῃ ὡς Στ.] Hæc, & sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

Θάσσαν. Fidens. Fretus.

Θάσσαν κινῶσι. *Thasium miscet* [poculum,] *eleganti operculo tectum.* Aristophanes. Id est, phialam, Thasio vino plenam. Ἀμπύξ dicitur id, quod continet aliquid. Nunc vero vasis operculum ita vocat. Λιπαρὴν vero addit, propter vini suavitatem. Ἀμπύξ dicitur a πυκνῆσαι, i. e. tegere. Vinum enim tegit. Catachrestice vero deest τὸ λάβωρον. i. e. lagena: quia os [vasis] pice illinunt; quod tamen minus probabile est. Nondum enim tunc Thasium vinum apud Athenienses in pretio habebatur. Alii vero dicunt; Comicum hic loqui de Thasiis rapis: illis nimirum, quæ condiri & elixari solebant. Alii vero ajunt, de Thasio quodam intinctu [locum hunc] intelligendum esse. Alii denique de zomalme, in quam pisces, supra carbones

Θάσσαν οἶνος. Thasium vinum. Et proverbium: *Si Thasium infundebas.* In insula Thaso enim Staphylus Bacchi amasius habitabat. Vinum autem Thasium est excellens. Ἐνέχης vero hic positum est pro ἐκίρας, i. e. miscebas.

Θάσσαν ἀγαθὴν. *Thasus bonorum.* De iis, qui pollicentur se aliquem beatum & illustrem reddituros esse.

Θάσσαν. Altero modo. Aliter. *Ut omnia tristia & periculis plena mortalibus proposita sunt: ut nunc bene, nunc male cum illis agatur. Oportet autem, cum calamitatum expertes sumus, mala prospicere: & cum vita est prospera, maxime cavendum, ne felicitas nos ignorantes corrumpat.*

Θάσσαν. Altera pars.

Θάσσαν. Citius. Celerius. *Respiratione celerius. Vel, magis. Alimenta matris potius mittet. Consul autem presente opinione citius confectum est opus.* Et rursus: *Ille vero celerius, quam prudentius, literarum studium aggredi statuit.* Et alibi: *Respiratione celerius ipsos circumdederunt, & conclusos sagittis confecerunt.* Et alibi: *Quorum cor citius videris, quam ea, quæ sunt in corde, quoniam lingua mentem illorum exprimere nequit.*

Θάσσαν ἢ βούτης. *Celerius, quam Butes.* De rebus, quæ facile fiunt. Hujus enim caput & oculi tantum apparebant; reliqua vero sub monte occultabantur.

Θάσσαν ὁ τόκος Ἡρ. *Citius usura currit, quam Heraclitus Perineus.* Hic ad miraculum usque velox fuit. Proverbium illud dicitur in eos, qui pecuniam fœnore ab aliis accipiunt, quia usuræ [celeriter currere videntur.]

Θάσσαν γὰρ ἂν τις τ. *Citius quis maris arenam*

5 Θάσσαν ἀγαθὴν. ἐπὶ τῇ εὐδ.] Hæc descripsit Suidas ex Zenobio, apud quem plura de hoc proverbio legere licet. Vide etiam supra v. Δάνα.

6 Ὡς πάντα δάνα, καὶ πικρὰ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Sophoclis in *Philoct.* p. 403. ut Portus observavit. Eadem etiam leguntur supra v. Ἀκροφάλας.

7 Παρὲν δὲ θάσσαν.] Scribe ex Sophocle, παρὲν μὴ εὖ, παρὲν δὲ θάσσαν.

8 Θάσσαν ἢ βούτης.] Clarius & plenius hoc proverbium exponit Zenobius, quem vide.

9 Θάσσαν ὁ τόκος Ἡρακλείτου Περυνέω π.] Vide Zenobium Adag. cccxxv.

10 Θάσσαν γὰρ ἂν τις τὴν πᾶσαν ψ.] Hæc sunt verba Procopii de Justiniano *Histor. Arcan.* c. xviii. p. 53.

* Ex Synopsi Dion. s. 43. ubi dicitur: ἴσως. — R. P. in Touf. ad Suid. v. d. IV. 440. Conf. Suid. V. Ἀσπερσία. I. 358. et Touf. I. 86.

186 ΑΣΤΕΜΦΕΑ* —Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς ἔσται καὶ ὑπερ-
όπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως ἔμοι δοκῶσι ἐκόντες σύνε-
σθαι θεῶν καὶ ἀνθρώπων· πεινία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ
σμικρὰ ἱκανοί.] Elegans hoc fragmentum de-

* Vide Gronovii Emendationes in Suidam, p. 77.—Vide
et v. Θαττον.

scripsit

187 P. 87. l. 11. Posterior [hujus fragmenti
pars occurrit infra in v. Θαττον, ubi male ἰδῆς
pro ἰδῆς vulgatur.

scripsit Suidas ex Synesii Dion. p. 43. ita tamen PARS
ut nonnulla pro more interpolavit. Locum I.
pulcherrimum adponam, ut videas quam belle
hic se gesserit noster Lexicographus. Καὶ ὁ φι-
λόσοφος ὁ κατ' ἡμᾶς, σύνεσται μὲν αὐτῷ τε καὶ τῷ
θεῷ διὰ φιλοσοφίας. Σύνεσται δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ
τῶν ὑφαιμένων τῶν λόγων δυνάμεων. Ἐπιστήσεται μὲν
αὖν ὡς ὁ φιλολόγος· κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστον τε
καὶ πάντας· οἱ δὲ ἀστεμφεῖς ἔσται καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς
καὶ ποιήσεως, ἔμοι δοκῶσιν ἡδὲ ἐκόντες εἶναι τοιοῦτοι·
πεινία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί, ὧν Θαττον
αὖν ἰδῆς τὴν καρδίαν, ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατήσεως
τῆς γλώσσης ἐξημενεῦσαι τὴν γνώμην.

τον γάρ τι νοῦται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ πρῶτον χωρεῖν τῷ πο-
κατάρξαδ' τῷ νεωτέρῳ θεῷ. Τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγε-
μόνα δὲ τῶν καλλίστων εἶναι κάλλιστον δὲ ὁμόνοια.
Locus autem Homeri, ad quem respexit, est
Il. Φ'. ver. 439.

ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ — Αριστοφάνης·

Ἰσαδ' ἐφ' ἧς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.]

F 3

Inepte

mauit Suidas, indicaverat, κνιτερικε errorem
redarguerat Pierfonus ad Mærin p. 94. De
ΣΩΘΕΙΜΕΝ Dawesii p. 246. non nominati ob-
servacione utitur Toupus. Judicium meum
non interpono. illud tantum contentus mo-

PARS EPI MEΓA δυνάμειος αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σὺν
I. τὴν αὐτὴν κολλῶν. Repone ex Suida: τὴν αὐτὴν
αὐτῶν ΚΩΛΕΙΝ. Longinus περὶ ὑψους § 44
ΚΩΛΕΙΝ τῶν ἐγκλεισμένων ΤΑΣ ΑΤΞΗΣΕΙΣ
Sic alter alterius. ope sublevandus. Locum
autem non male exprefit Interpres: *Ostende-
bant præterea, hoc etiam ex illorum re maxime
futurum, si non paterentur Romanos ad tantam
potentiam evehi, sed potius omnibus viribus eorum
incremento officerent.*

ΑΥΤΟΚΑΚΟΝ ΕΟΙΚΕ ΤΩΙΔΕ. Ἄκρως καὶ
καθ' ὑπερβολὴν εἰκε τῶδε εὐνως.] “Obscura hæc
Scila divinatorum quem-

ὅς οὗτος ἀνῆρκε. τὴν δὲ χάραν ἀφελθούμενος, ἔρημον οὖσαν τῆς ἐνοικουμένων, μυριάδας μυριάδων μυρίας Φημί Σπολαλέναι.

Θαύλων, Θαύλωνος. ὅς τ' ἰδίῳ πελέκῃ ἀπέκτεινε τὸ βοῦν, τὸ Φαλόντα τὸ πόπανον, ὅπερ ἦν παρεσκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν ἐν τοῖς Διιπολίοις. καὶ ζήτην ἐν τῷ Βηφόνια.

Θαυμάζω. ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ κατὰ γενικὴν σημαίνει. πρὸς δὲ αἰτιατικὴν, τὸ ἐπαινῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐθαυνοῦ. Ἰσχυροὶ ἐθαυμάζον. Θαυμάζω δὲ ἔγωγε, πῶς τοσούτων εἰρημένων, ἐκείνων μὲν ὄντων πολλῶν καὶ χαλῶν, ἐπελάθην. τὸ γὰρ οὐκ ἐνόησας, οὐ ποτ' ἀν' εἵποιμι περὶ σοῦ, πλὴν εἰ μὴ πρῶτον ἐμαυτὸν πολλάκις ἀγνοῦσαι.

Θαυμάλω. ὁ ἡμίφλεκτος, ἢ ὁ ἀφελθούμενος ἀνθρώπος.

Θαυμάσας ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα Ἀπικῶς. Οὗτ' εἰ μὴ καὶ τῆς λόγων ἔθου παρὰ θαυμάσας ἔχω.

Θαυμάσι. ὅς γῃ Χάμ. Θαυμάσια ἐπὶ θεῶν, ὅς ἐσ' εὐεργεσίας πῶν γινόμενα. Δυνάμεις δὲ φοβεραῖς, ἢ ἐπὶ πτωχείᾳ ἐτίσαν δειχθεῖσα μεγαλήρῃα.

Θαυμασταί. Ἐκπλαγεῖς ἡκολούτου, οἱ μὲν σοφίας οἱ δὲ εἰδούς, οἱ δὲ δικάστης, οἱ δὲ χήματι, οἱ δὲ πάντων ὁμοῦ θαυμασταὶ ὄντες.

Θαυμαστὸς. Μεγάλας ἔχων ἐλπίδας, θαυμαστὸς πῶς ἐξοικεῖται μισθὸς τὸ πρῶτον.

Θαψακλιώδης. ὡς τὸ πῦρ.

Θαψή. Ἡ γυναικὶ κληθεῖσιν ὡς τὸ θαψή.

Θαμανίτης. ὁ ὡς τὸ θαμάν, ὁ ὅστις, ἀνατολή.

Θαυρούς. τοὺς προφῆτας τὸν θύρας.

Θεαγένης, ὁ Ἀθηνῶν ἀρχὸν, Φιλόπμος ἀνὴρ, καὶ μεγαλοφυῆς, Ἕλληνας τε ὅτι μάστιγι χεῖρας λαμπροῦς, οἷς εἰς δέον ἐχρήτο ὅτι πολλὰ, πλείων τε εἶναι τὰ πλοῖμα ἐπαυροῦν, καὶ τοῖς δόμοις τῆς ἀνθρώπων ὅπκιον, οὐ μὴ καὶ δωροῦμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν, καὶ τὸ παροῦσιν. ἦν γὰρ φιλόδοξος τε καὶ μεγαλόδοξος εἰς ὑπερβολήν. ἀναλοῦτο δὲ αὐτῷ πολλὰ τῆς χρημάτων εἰς τε διδασκαλίας, καὶ ἰατρούς, καὶ τὴν ἄλλην τῆς πατρίδος εὐθυμοσύνην. ὧς τὰ μὲν ἀξέπειρα τῆς Θεαγένους. ὧν δὲ θυμοειδής, καὶ οὐδαμῶς κατὰ φρονεῖν ἀνεχόμενος, ἀλλὰ καὶ θεράπευεσθαι σπευδόντων ὡς πάντων,

1 Τὴν δὲ χάραν ἀφελθούμενος, ἔρ.] Apud Procopium sic legitur: Τὴν δὲ χάραν ἐπιπλήσσει ἀφελθούμενος, ἢ ὅτι ἔρημος τὸ ἐνοικουμένων ἐστίν, μυριάδας δὲ.

2 ὅς τ' ἰδίῳ πελέκῃ ἀπέκτεινε τὸ βοῦν.] Vide Scholiastam Aristoph. ad Nubes, p. 179. (ubi male legitur Βούλωντα pro Ταύλωντα) Pausan. in Atticis, c. xiv. & Meursii Græc. Fer. v. Βηφόνια, & Διιπολίοις.

3 Θαυμάλω.] Scribe θαυμάλω, & suo loco redde.

4 Θαυμάσια ὅς γῃ Χάμ.] Hæc sunt verba Davidis Psalm. cv. secundum τὴν LXX.

5 Ἐκπλαγεῖς ἡκολούτου, οἱ μὲν σοφ.] Hæc sunt verba Philostrati in Vit. Apoll. Tyam. l. iv. c. i. p. 158.

6 Θαμανίτης ὅστις.] Hinc emenda Philostratum, apud quem minus recte legitur θυμοειδής.

numerauerit, quam quot homines hic interfecerit. Nam cum regiones, quas ille habitatoribus vacuas reddidit, percenseo, ducenties & decies centena millia hominum ab ipso sublata esse dico.

Θαύλων. Thaulon, Thaulonis. Hic securi sua bovem interfecit, qui placentam devoraverat, quæ in festo Diipoliorum sacrificio destinata erat. Quære in v. Βηφόνια.

Θαυμάζω. Quum verbum hoc cum genitivo construitur, significat condemno, vitupero. Sed accusativo junctum, laudo. Significat etiam contempler: ut, Ἰσχυροὶ ἐθαύμαζον, i. e. Stantes cum admiratione contemplabantur. † Equidem miror, quomodo tot rerum dictarum, quæ profecto multæ sunt & præclaræ, sis oblitus. Illud enim, te eas non animadvertisse, de te nunquam dixerim, nisi prius me ipse ignorem.

Θαυμάλω. Semiuustus vel incensus carbo.

Θαυμάσας ἔχω. Attice dicitur pro ἐθαύμασα, i. e. admiratus sum. * * * * *

Θαυμάσια ἐν γῇ Χ. [Deus fecit] mirabilia in terra Cham. Θαυμάσια dicuntur miranda Dei opera, quæ salutis hominum gratia ab eo eduntur. Δυνάμεις vero significat potentiam ejus terribilem, quam in ulciscendis malis ostendit.

Θαυμασταί. Laudatores. Admiratores. Attenti autem sequebantur, alii quidem sapientiam ejus; alii vero formam; alii rationem vitæ; alii habitum; alii denique hæc omnia simul admirantes.

Θαυμαστὸς. Magnam conceperat spem, se in signe prodictionis præmium reportaturum esse.

Θαψακλιώδης. Thapsacenus. A loco sic dictus.

Θαψή. Buxæ. Mulierem buxæam in jus vocare videris.

Θαμανίτης. Thæmanites. Qui est ex Thæman, i. e. ex Oriente.

Θαυρούς. Januæ cardines.

Θεαγένης. Theagenes, Archon Atheniensium, vir honoris cupidus, & magnanimus, & qui Græcorum omnium opibus maxime illustris erat, quas sæpe in bonos usus impendebat, tum urbes quasdam collapsas instaurans, tum egenis hominibus opem ferens; non una manu, sed ambabus (ut fert proverbium) liberalitatem exercens. Erat enim & liberalis, & magnificus supra modum. Multum etiam pecuniæ in Doctores, & Medicos, & alia patriæ commoda impendit. Et hæc quidem in Theagene laudanda sunt. Idem vero erat iracundus, nec ullo modo contemptum sui ferre poterat, & tum ab omni-

7 Γυναικὶ κλητ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. in Vespiis p. 530. (562. Edit. Bas. ut Portus observavit.)

8 Θεαγένης, Ἀθηνῶν ἀρχὸν, φιλόπμος, ἀνὴρ.] Totum hunc articulum de Theagene ex Damascio descriptum esse patet ex iis, quæ leguntur apud Photium in Excerptis ex illo scriptor, p. 1057. Ibi enim & Theagenis hujus mentio fit, & fragmentum quoddam ex hoc ipso loco excerptum exhibetur.

9 Χρήματα.] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi. In prioribus enim Edit. male legitur χρήματα.

10 Ἰπὸ πάντων, καὶ ὅχι ἡμεῖς τὸ φιλοσοφῶμεν, ὑπερβόλῃ καὶ ἀφελῇ.] Sic locum hunc ex optimo MS. Paris. A. in integrum restitui, qui in prioribus Edit. corruptus & mutilus sic circumfertur, καὶ πάντων τὸ φιλοσοφῶμεν ἀφελῇ, &c.

καὶ οὐχ ἥμισυ πῶν φιλοσοφούντων, ὑποφωτῶν καὶ ἀφαι-
πύων τοὺς ἄλλους, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν δυνάμει δο-
καιοῦτας εἶναι, καὶ ὡς ὑποφωτῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων
πολιτείᾳ λαμβανόμενος, καὶ τὰ νέα ἀξιώματα προ-
μύθῳ τῆς δαρείων ἡγῶν τὴν εὐσεβείαν, ἔλαθεν ἑαυ-
τὸν ἐμπεσὼν εἰς τὴν πολλῶν βίαν ὑποσπαοδείας
τῆς Ἑλλήνων, καὶ τῆς ἐπὶ ἀνω προσηνῶν ἔλαθε
δὲ τοὺς πέλας οὐκ ἐπὶ φίλοις ἀληθινούς, ἀλλὰ κί-
λακας ἀπατηλούς κεκλήμενος. οὐκοῦν ἐπὶ διέσωζε
τὴν πόλιν αἰδῶν πρὸς φιλοσοφίαν ἀλλὰ τῷ μὲν λόγῳ
τοὺς φιλοσόφους ἐπεποιήτο πρὸς ἑαυτὸν, τῷ δὲ ἔργῳ
τοὺς θεραπεύοντας. αὐτῇ πρώτῃ δὲ ἐργῇ τῆς
πρὸς Μαρίνον ὑποψίας. ὁ γὰρ Μαρίνος ἐμμένων
τῇ ὑπερηφάνῳ Συμπόλῃ τῆς φιλοσοφίας, ἐφεξ-
ῆς μὲν τὰ εἰκότα τὸν Θεαγένην, καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα
πρὸς αὐτὸν ἀλαζών, οὐδὲ σκαῖος, οὐδὲ ῥοδαρὸς τὴν
ἐνθυσίαν, οὐδὲ δυσέμιλος, οὐδὲ ἄλλως ὑπὸ τὸν ἰδιό-
τιμον εἶναι βυλόμενος, ἀλλὰ προσδεδεμένος τε καὶ
προσέμμενος, ἐγένετο δῆλον καὶ τὰς οὐρανοῦ καὶ
αὐτῶν πρὸς ἀνέμους, οἷος ἂν εἴλετο φασματῶν ἀνὴρ
ἐν τῇ πόλει, τὰ δὲ ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ Συμ-
πόλῃ. καὶ γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι πατέρας εἰς, καὶ πατρὶ-
σιν τὴν βασιλείαν συγκατέθετο βουλῇ, τῇ τε ἐξ
δὲ εὐγενείας, καὶ τῇ μεγαλειότητι τῆς βύβων, καὶ τῇ
πρὸς τοὺς λόγους ἀφαιρῶν Συμπόλῃ τε καὶ ὅπμι-
λείας. ὥστε καὶ ὁ Μαρίνος ἐσπούδαζεν αὐτῶν Συμπό-
λῃν τὸ μέγεθος τὴν πάντα φειφαιεύας.

Θεαγένης. Ζητή ἐν τῷ Ἀρχιμάδῃ.

Θεαγένης. ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία. Θεαγένης
Ἐχάτειον. οὗτος δειλὸς ἦν. εἶχε δὲ Ἐχάτης ἀγαλ-
μα, οὗ ἐπισημάνετο πανταχοῦ ἀπὸ πάντων. ὅς καὶ Καπνὸς
ἐκαλεῖτο.

Θεαγένης. ἡγήματα, τὰ τὴν Αἰσχίνην. ἐπὶ τῇ πε-
νήτει μὲν, ἀλαζονοῦμένων δὲ. οὗτος γὰρ πένης ὦν, ἔ-
λεγον ἑαυτὸν πλούσιον εἶναι. εἰς δὲ καὶ ἄλλοι δύο
Θεαγένης, εἰς ὃ μὲν, ὁ πρὸς Ὀμήρου γράψας ἔπε-
ς δὲ, ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ σκαπόμενος. οὗτος δὲ πέ-
νης ὦν, μεγαλέμπορος ἐβούλετο εἶναι, ἀλαζών, φου-
δὸς πλοῖος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός, ὅτι πολλὰ ὑποχρυσ-
μένων οὐδὲν ἐτέλει. καὶ ὁ Αἰσχίνης δὲ πένης, θρυ-
πόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ, καὶ λέγων ἑαυτὸν
πλούσιον. ὡς δὲ Αἰσχίνης Σέλλης. ἔλεγον δὲ ἐκ μετα-
φορῆς τοὺς τοιοῦτους Σέλλης καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι,
Σελλίζων.

translationem igitur huiusmodi [pauperes
jaetare.

Θεάμενας. θεαταίς. θεωρητικούς.

1 Προσηνῶν] Malim προσφωτῶν; quam lectionem in
versione lectus sum.

2 Καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα πρὸς αὐτὸν ἀλαζών, οὐδὲ σκαῖος, οὐδὲ ῥοδαρὸς. τῇ
ἐνθυσίᾳ. Hec etiam leguntur apud Photium loco laudato; sed te-
mere & negligenter a compilatore excerpta, quippe quæ nec cum
iis, quæ ibi præcedunt, nec quæ sequuntur, ullam connexionem
habent. Operæ igitur pretium erit, Excerpta illa Photiana cum
hoc loco Suidæ conferre.

3 Θεαγένης ἡγήματα, τὰ τὴν Αἰσχίνην] Hec sunt verba Aristophanis
in *Aves* p. 579. (400. Edit. Bas. ut Portus monuit) ubi vide
veterem Enarratorem, ex quo Suidas integrum hunc locum de-

bus, tum etiam philosophis coli volebat, de-
spiciens & contemnens alios, præcipue vero
eos, qui potestate & auctoritate aliqua præ-
diti esse videbantur; & in Republ. Roma-
mana præ aliis excellere studebat, & nova
instituta priscis & piis moribus anteponebat.
Hinc imprudens a Græcis & majoribus suis
recedens ad vitam vulgi delapsus est, nec a-
nimadvertit, familiares suos ex veris amicis
fallaces adulatores factos esse. Quare pri-
stinam reverentiam erga philosophiam non
servavit: cum verbo quidem philosophos se-
cum haberet, sed revera assentatores. Hoc
primum suspicionis initium adversus Mari-
num exstitit. Nam is quidem dignam phi-
losopho gravitatem retinens, Theagenem,
uti par erat, observabat; neque se adversus
illum insolenter, aut rustice, aut superbe in
congressibus, aut morose in colloquiis gere-
bat, neque in aliis se supra privati sortem ef-
ferebat; sed cum palam & præstolabatur, &
domum deducebat, & convenientem hono-
rem illi habebat, qualis viro principi urbis,
& fortasse totius Reip. Romanæ debebatur.
Erat enim unus ex Romanis Patribus, & Se-
natus Palatini primus, tum ob veterem no-
bilitatem, tum ob morum magnificentiam, &
insigne erga literas studium. Itaque Mari-
nus dignitatis ejus splendorem omni in re
amplificare & augere studebat.

Θεαγένης. Theagenes. Quære in Ἀρχιμάδῃ.

Θεαγένης. Theagenes, nomen proprium. Et
proverbium: *Theagenis Hecateum*. Hic fuit
timidus, & Hecates simulacrum habebat,
quod consulebat, quocumque iret. Ideme-
tiam appellatus fuit Καπνός, i. e. fumus.

Θεαγένης ἡγ. Theagenis & Aeschinis opes.
De pauperibus quidem, sed qui se divites esse
jaetant, [proverbium istud dicitur.] Hic e-
nim, cum pauper esset, se divitem esse dice-
bat. Sunt & alii duo Theagenes: unus, qui
de Homero scripsit; alter vero, qui propter
mollitiem vitæ deridebatur. Hic, quamvis
esset pauper, opulentus tamen mercator vi-
deri volebat, quippe homo gloriosus, & qui
falso divitias jaetaret. Vocabatur autem *Fi-
mus*, quia, cum multa polliceretur, nihil præ-
stabat. Aeschines etiam pauper erat, & ipse
divitias inepte ostentans, & opulentum se esse
dicens. Erat autem Aeschines Selli filius. Per
gloriosos] vocabant Σέλλης; & Σελλίζων, se

Θεάμενας. Spectatores. Contemplatores.

scripsit. Confer etiam eundem Scholiastam ad *Aves* p. 595. & ad
Pæcen p. 694. itemque Suidam infra v. Σελλίζων, & v. Ἰωνία.

4 Εἰς μὲν, ὁ πρὸς Ὀμήρου γράψας] Hic est Theagenes Rheginus,
quem Cambylis tempore floruisse, & de Homeri poesi, genere &
ætate scripsisse tradit Tatianus in Orat. πρὸς Ἑλλήνας §. XLVIII. his
verbis: Περὶ τῆς ποιήσεως τῆς Ὀμήρου, γένους πᾶσι, & χρόνου, καὶ δι-
ήκοντος, θεωρητικῶν οἱ περὶ αὐτοῦ, Θεαγένης πᾶσι τῶν Ῥωμαίων, καὶ
Καμυβύσιον χρόνον, &c. i. e. De poesi Homeri, ejusque genere &
tempore, quo floruit, antiquissimi viri scripti sunt, Theagenes Rhe-
ginus, qui sub Cambyse floruit, &c. Vide Jonium de Scriptor.
Hist. Phil. l. 1. c. 111.

Θεαγένης

Θεανώ, Μεταποντίνη, ἢ Θυρία, Πυθαγορεία, Συγάτηρ Λεωφρονος, γαμετή δὲ Καρύσου, ἢ Κρότωνος, ἢ Βροτίνης ἢ Πυθαγορείου. αὐτὴ ἐγραφε περὶ Πυθαγόρου. Περὶ δὲ τῆς Ἱπποδάμω Θυρίας. Περὶ γυναικείας καὶ Ἀποφθέγματα Πυθαγορείων.

Θεανώ, Κρήσια, Φιλόσοφος, Συγάτηρ μὲν Πυθωνακίῃ, γαμετή δὲ τῷ μεγάλῳ Πυθαγῶν, ἐξ οὗ ἔσχε Τηλαύγιον, καὶ Μνήσαρχον, καὶ Μύαν, καὶ Ἀριγνότην. πινὲς δὲ Βροτίνης γυναικὸς γενέσθω. γράψας δὲ καὶ τὸ γένος Κροτωνιάδων. Ὑπομνήματα Φιλόσοφα, καὶ Ἀποφθέγματα, καὶ ποίημα π. δι' ἐπῶν.

Θεανώ, Λοκρεῖς, Λυρικὴ Ἀσματὰ Λυρικὰ, καὶ Μέλῃ.

Θεαρίων. ὄνομα κύριον.

Θεατρεῖον. θέατρον.

Θεατρίζω. αἰτιατικῇ. καὶ Ἐκθεατρίζωσι, τὸ ἐξελέγχωσι. Πολύβιος. Ὁ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῆς εὐτυχουμένων οὐ περιεῖναι μιμνήσκοντο, τὰ δὲ πάρεργα ζηλουῦντες ἐκθεατρίζουσι τῇ εὐτυχίᾳ ἀκρισίαν. Καὶ αὖθις. Οὐ μόνον εὐτυχὸς ἐκθεατρίσκει, ἀλλὰ καὶ ἑλπίδα κατέσπεφαν.

Θεγλαφαλασάρ. ζήτησιν τῶν Ἀχαιῶν.

Θεατοκρασία. ὀχλοκρασία.

Θεαυδέστατος. Ὁ τοῦ ἰδίου ἔχων. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὀμοιοῦς οὕτως. Ἀνθρώπος, ὅς φησι μὲν πάντων θεῶν θεαυδέστατος γενέσθαι.

Θεάνα. θεά.

Θεαίτητος, Ἀθηνῶν, ἀστρολόγος, Φιλόσοφος. μαθητὴς Σωκράτους, ἐδίδασκεν ἐν Ἡρακλείᾳ. περὶ τοῦ δὲ πέντε κελεύμενα τερεῖα ἐγραφε. γέρονε δὲ μὲν τὰ Πελοποννησιακὰ.

Θεαίτητος, Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Φιλόσοφος, ἀκροατὴς Πλάτωνος.

Θεῖν, καὶ Θεῖν. πρέχειν.

Θεῖω. θαυμάζω.

Θεῖοι. θεολόγοι.

Θεήλατος. Ὁ τοῦ Θεοῦ πεμφθεὶς. Μένανδρος. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὅς εἰώθη τῆς πολεμίων ἀεὶ κρατεῖν, καὶ τὰ πᾶσι θεήλατον ὄργην ἐφυγε περὶ Σοπάδων.

Θεηπολεῖν. Ὁ τοῦ εἰκόνας ἔχοντα θεηπολεῖν, ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὀμοιοῦς.

Θεῖλα, Θεῖλας.

Θεανώ. Theano, Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, uxor vero Carysti, vel Crotonis, vel Brotini Pythagorei. Hæc scripsit de Pythagora. De virtute ad Hippodamum Thurium. Admonitiones muliebres: & Apophthegmata Pythagoreorum.

Θεανώ Κρήσια. Theano, Cretensis, Philosopha, filia Pythonactis, & uxor magni Pythagoræ, ex quo suscepit Telaugen, & Mnearchum, & Myan, & Arignoten. Quidam vero dicunt, eam fuisse uxorem Brotini, & Crotone oriundam. Scripsit Commentarios Philosophicos, & Apophthegmata, & poema quoddam Epicum.

Θεανώ. Theano, Locrensis, Lyrica. Scripsit Cantica Lyrica, & Carmina Melica.

Θεαρίων. Thearion. Nomen proprium.

Θεατρεῖον. Theatrum.

Θεατρίζω. Accusativo jungitur. In theatrum produco. Et Ἐκθεατρίζωσι, arguunt. Polybius: *Vulgus autem præcipua & primaria fortunatorum hominum facta imitari non conatur; sed parerga eorum æmulans, se nullo judicio prædictum esse omnibus manifestum facit.* Et iterum: *Non solum se ipsi publice traduxerunt, sed etiam Græciam everterunt.*

Θεγλαφαλασάρ. Theglaphalasar. Quære in Ἀχαιῶν.

Θεατοκρασία. Imperium popolare.

Θεαυδέστατος. Dei formam habens. Antipho in Oratione de Concordia inquit: *Homo qui dicit, se omnium animalium Deo simillimum esse.*

Θεάνα. Dea.

Θεαίτητος. Theætetus, Atheniensis, astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleæ. Primus scripsit de quinque Solidis, quæ sic vocantur; vixitque post bellum Peloponnesiacum.

Θεαίτητος. Theætetus, ex Heraclea Pontica, philosophus, auditor Platonis.

Θεῖν, & per contractionem Θεῖν, currere.

Θεῖω. Contemplor. Admiror.

Θεῖοι. Theologi.

Θεήλατος. A Deo immiffus. Menander: *Narxes autem, qui semper hostes vincere consueverat, ob quandam iram, divinitus immiffam, tergum hostibus dedit.*

Θεηπολεῖν. Deorum simulacra circumferre, & stipem corrogare.

Θεῖλα. Θεῖλας. Thecla, Theclæ.

1 Βροτίνης] Videtur legendum Βροτίνης, ut apud Iamblichum de Vita Pythag. in fine.

2 Βροτίνης] Sic exaratum est in MSS. Paris. Prioribus vero Edit. habent Κρότωνος.

3 Θεαρίων] De eo vide Athen. l. iiii. p. 112.

4 Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῆς εὐτυχίας οὐ περιεῖναι μιμνήσκοντο, τὰ δὲ πάρεργα ζηλουῦντες ἐκθεατρίζουσι τῇ εὐτυχίᾳ ἀκρισίαν. Καὶ αὖθις. Οὐ μόνον εὐτυχὸς ἐκθεατρίσκει, ἀλλὰ καὶ ἑλπίδα κατέσπεφαν.

5 Ἀκρισίαν] Prioribus Edit. habent ἀκρισίαν, cujus loco ἀκρισίαν ex MSS. reposui.

6 Θεατοκρασία] Vox ista suspecta mihi est. Portus legendum putat, Θεατοκρατία, ὀχλοκρατία. Sed nec hoc satis placet.

7 Θεαυδέστατος. Θεῖος ἰδ.] Scribere debuit Suidas Θεοειδέστατος, quod & Porto visum fuit. Eustathius tamen ad Il. r. p. 378. ubi

locum hunc Suidæ citat, vocem istam probare videtur. Ait enim:

Ὁ δὲ γράψας ἐν ταῖς ἀρχαῖς τὰς λέξεις, λέγοντες θεαυδέστατον, αὐτὸς τὸ ἀντιφῶντος ἀποφθέγμα. Ὁ τοῦ ἰδίου ἔχων, & περὶ τῆς θεῖας ἀντιφῶντος, τὸ Ἀνθρώπος, ὅς φησι πάντων θεῶν θεαυδέστατος γενέσθαι, καὶ τὰ πᾶσι θεήλατον ὄργην ἐφυγε περὶ Σοπάδων.

8 Θεαίτητος. Ἀθην.] Vide Meursium in Bibliotheca Attica.

9 Ἡρακλείας τῷ Πόντῳ] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. legitur, ἐν Ἡρακλείᾳ τῷ Πόντῳ.

10 Ὁρξήν] An legendum est ὁρμήν? Certe ὁρμήν mihi non placet.

11 Θεηπολεῖν. Θεῖον ἰκ.] Vide, quæ notavimus supra ad v. Ἀντιφῶντος.

12 Θεῖλας, Θεῖλας] Ejus fit mentio supra v. Ἀντιφῶντος.

Ἐψύχῃ χαλεπῆς πνεύμ' ὑπὸ θεοφορίης.

In hoc epigrammate vocem Ἐψύχῃ sibi non placere ait V. Cl. nec sensum eum admittere, quare mallet κινήσῃ, vel simile quid. Mihi vero omnino placet: ψύχην enim non tantum est refrigerare, sed etiam spirare, & afflare. Hesych. ψύξας, πύσας, & ψύξασαι, πύσασαι. quæ significatio hic etiam locum habet. πνεῦμ' αὐτὸ ἐψύχῃ sign. animus ipse afflatus est.

Θεατοκρασία, ὀχλοκρατία.] Vertitur: im-
m popolare. Cl. Kuster. in Notis ait vo-
hanc sibi suspectam esse, & Portum legen-
putare, Θεατοκρατία, ὀχλοκρατία. sed
hoc satis sibi placere. Etymologus habet
θεοκρατία, ὀχλοκρατία. sed & hoc cor-
um. Ex tribus hisce optimum censet Porti
θεοκρατία, & explico Theatralis potestas.
vit Stephanus in Thesaurο suo, occurrere
Platonem de Legibus.
θεοκρατία, ἐν θεοκρατίᾳ.

--- Ἀγέλα δ' αἰὲς

Θέλγῃ. ¹ ἀραπαῖ. ἢ κακοῖ. ἀμαυροῖ. σκοτοῖ. ἢ ἀπαταῖ. ἢ θάλλῃ. Θέλγῃ γὰρ κυρίως ἐστὶ, ² τὸ εἰς ὃ θέλγῃς ἀγῇ λυά. ὅθεν καὶ θελκτήρια, ἢ ἀσμά-
τα, ἀπὸ τῆς ἀφ' ἧς ὡδῶν τοὺς ἀκούοντας θέλγῃ
καὶ ἄγεω εἰς τέρψιν τὸν αἰδόν. ³ Τελχίνες, ⁴ Θελ-
χίνες πινές εἰσι. ἢ γὰρ θάλλοντα, φασί, ⁵ βασκαί-
νοντες τοῖς ὕδασι τὴ φύσιν αὐτὰ ἐποίησιν ἕως φυτῶν
βασκαίνοντες.

Θελξίνεια. θυγάτηρ Ὀγυγῆ.

Θέλῃ. ⁶ ἀντὶ τῆς δύνασθαι.

Θελιμός. ⁷ εὐκαρπός, καὶ γρηματοῦς.

Θελκίηριον. θέλγῃον, τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.

Θελκία. κολακουλκία.

Θελξινόεις. τοῖς τὸν νοῦν ἐξαπατῶσιν. ⁸ ἐν Ἐπι-
γραμμάτων.

Ὡς ἂν θελξινόειον αἰὶ φίλτροισι διαμάζῃς
Ἀνέρες.

Θέμεθλα. ⁹ ἢ ἐντέρεα μέρη, τὰ ἐν βάθει.

Θέμεθ. ¹⁰ ἢ ὅπλα. ἀντὶ τῆς περικείμενος, ἢ ὅπλα-
σάμενος. Δημοφθένης, καὶ Ὀμηρος, καὶ Αἰσχίνης.

Θεμίλια. θεμέλια.

Θέμιν. δικαιοσύνη. ¹¹ Βούχετα πόλις ἐστὶ τῆς Ἡ-
πειρώ, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγόμενης, ἢ Φησι
Φιλόχορος ἀνομάσθαι, ἀφ' ἧς τὸ τῆς Θέμιν ἐπὶ βοῶς
ὀχνηδύνῃ ἐλθεῖν ἐνείχῃ τὸν Δευκαλίωνα καὶ
κλυσμόν.

Θέμης. τὸ δίκαιον. Αἰλιανός. Εἰ θέμης καὶ τῶ
¹² Ἱμεραῖω πρὸς Ὀμηρον τὸ ὄμμα ἀνατίνειν.

Θεμίσιον. ¹³ τυραννὸς ὄνομα. Δημοφθένης ἐν τῶ Ἰσοκρά-
τει. ¹⁴ Ὁ δὲ ¹⁵ ἀνακράδεις ἑστὸς τῆς γυ-
ναϊκῆς ἔργον οὐχ ὅσον ἐμμελῆστο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἢ
γὰρ Θεμίσιον ἀνὴρ ¹⁶ Θεραῖος. Ζήτῃ ἐν τῶ Βατίῳ.

Θέμισα. νόμος, ἢ δίκαιον.

Θεμιστεύειν. ¹⁷ ἀντὶ τῆς χρησιμεύειν. Λυσίας. γέρονε
δὲ τὸ ὄνομα ¹⁸ ἀπὸ τῆς Θέμιν ἐρχομένης περὶ τὸ μαν-
τεῖον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

¹ Ἀραπαῖ. Sic etiam habet Etymologus: sed haud difficile fore puto Lectori persuadere, scribendum esse ἀπαταῖ, tum quoniam propter affinitatem scripturae proclivis est unius vocis in alteram mutatio; tum quoniam vix ullus Grammaticorum, si Etymologum & Suidam excipias, τὸ θάλλῃ per ἀραπαῖ, multi vero per ἀπαταῖ exponunt. Helychius: Θέλγῃ, ἀπαταῖ. Et paulo post, Θελξίμοι-
ροι, ἀπαταῖ. Scholiasta Homeri ad Il. M. v. 255. Θέλγῃ. ἢ-
παταῖ. ἢ λαπαταῖ. Scholiasta Apollon. Rhod. ad l. i. Argon. v. 27.
Θέλγῃ. ἀπαταῖ, καὶ τέρψῃ. πῶς γὰρ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῇ μὲν βλάβει ἀ-
πάτης. Ipse Suidas intra, Καὶ θέλγῃς, ἐξαπατήσας. Plura loca adducere superfluo, quoniam haec sufficere puto. Sed objiciat forte aliquis, τὸ ἀπαταῖ apud Suidam hoc ipso loco paulo post se-
qui, & proinde illud ἀραπαῖ supervacaneum esse non posse. Hoc
dubium ut solvatur, dicimus, vel Suidam notam hanc ex duobus
diversis auctoribus descripsisse, in quorum uno ἀραπαῖ pro ἀπαταῖ
scriptum fuerit; vel, illud ἀπαταῖ, quod sequitur, non esse ab ip-
so Suida, sed a correctore quodam, qui, cum recte observasset,
τὸ ἀραπαῖ viciosum esse, ad marginem annotaverat ἀπαταῖ; quae
emendatio a librario aliquo in textum postea recepta fuit, in-
nente simul vocabulo corrupto: quod in Helychio quoque multis
in locis contigisse non ignorant, qui Grammaticum illum trive-
runt.

² Τὸ εἰς ὃ θέλγῃς ἀγῇ λυά. Iulianus Pel. L. iv. Ep. xciv. τὸ
θέλγῃ idem esse putat ac τὸ θέλοντα ἀγῇ.

³ Τελχίνες, Θελχ. Vide infra v. Τελχίνες.

⁴ Θελχίνες τ. Scribendum potius est Θελχίνες, per γ. Mens e-
nim Suidae est, Τελχίνες dictos esse quasi Θελχίνες, a Θέλγω.

⁵ Βασκαίνοις τ. ὕδασι τὴ φύσιν αὐτὰ ἔπεισιν. Hae de men lo non

Θέλγῃ. Decipit. Lædit. Obscurat. Tene-
bras inducit. Permulet. Θέλγει proprie sig-
nificat, aliquem ducere quo quis vult. Unde
& θελκτήρια vocantur carmina, quod per car-
mina cantor auditores demulceat & volup-
tate afficiat. Et Τελχίνες dicti sunt quasi Θελ-
χίνες. Plantas enim virides vi fascini, ut aiunt,
succo naturali privabant, easque aridas red-
debant.

Θελξίνεια. Thelxinia. Ogygis filia.

Θέλῃ. Interdum significat posse.

Θελιμός. Fœcundus. Ferax frugum.

Θελκίηριον. Oblectamentum. Voluptas. Il-
lecebra.

Θελκία. Adulatrix. Blandiens.

Θελξινόεις. Mentem demulcentibus. Animum
decipientibus. In Epigrammate:

*Ut blandis semper philtris domes
Viros.*

Θέμεθλα. Partes interiores & in profundo
latentes.

Θέμεθρος τὰ ὅπλα. Qui arma induit. Sic De-
mosthenes, Homerus & Aeschines.

Θεμίλια. Pro θεμέλια. Fundamenta.

Θέμιν. Justitiam. Bucheta est urbs Epiri,
quæ per neutrum genus & pluraliter effer-
tur. Hanc Philochorus ait sic appellatam,
quod Themis bove vecta illuc venerit tempore
diluvii Deucalionis.

Θέμης. Jus. Fas. Aelianus: Si fas est etiam
Himeræo contra Homerum oculos attollere.

Θεμίσιον. Themison. Tyranni nomen. De-
mosthenes pro Ctesiphonte. [Herodotus.] Ille
vero ab uxore impulsus impium facinus in fi-
liam est molitus. Themison enim vir erat The-
raus. Quære in voce Βατίος.

Θέμισα. Legem. Jus.

Θεμιστεύειν. Oracula edere. Lysias. Hoc au-
tem verbum inde deductum est, quod Themis
olim ante Apollinem oracula consulentibus
reddiderit.

leviter mihi suspecta sunt, quorum sensum utcumque in versione
expressi.

⁶ Θέλῃ. ἀντὶ τῆς δύνασθαι. Vide supra v. Ἐθελῃ. & infra v. Ὁ
θελῃ.

⁷ Θελιμός. εὐκαρπός. Vox hæc suspecta mihi est; de qua eruditus
lector cogitet, quoniam nihil mihi in mentem nunc venit.

⁸ Ἐν Ἐπιγραμμάτων Antholog. l. vi. p. 560.

⁹ Θεμίθλα. Vide Schol. Homeri ad Il. z. v. 493.

¹⁰ Θεμίθ. πρὸς τὸν αἰ. ἀντὶ τ. Ex Harpocrate.

¹¹ Βούχετα. In Editione Genevensi & Basileensi corrupte excu-
sum est βούχετα; in Mediolanensi vero & Aldina corruptius βούλε-
ται; cujus loco βούχετα, quæ est vera lectio, ex 2 MSS. Paris. re-
positi. Vide quæ de hoc loco notavimus in Diatriba, Editioni
huic præfixa, ubi ostendimus, quam infelicitè Portus Suidam hic
illustrare & emendare conatus fuerit.

¹² Τὸ Ἱμεραῖον. Forte intelligit Stesichorum, qui Himeræus erat.

¹³ Θεμίσιον. τυραννὸς ὄνομα. Δημοφ. ἐν τῶ Ἰσοκράτει. Ex Har-
pocrate.

¹⁴ Ὁ δὲ ἀνακράδεις ἑστὸς τῆς γυν. Portus rectè observavit hæc
esse verba Herodoti in Melpomene p. 171.

¹⁵ Ἀνακράδεις. Scribe ἀνακράδεις, ut legitur apud Herodo-
tum loco laudato; itemque supra v. Ἀνακράδεις, ubi Suidas idem
fragmentum recitat.

¹⁶ Θεμίθ. Sic habet Herodotus. Male vero priores Edit. ex-
hibent Θεμίθ.

¹⁷ Θεμιστεύειν. ἀντὶ τῆς χρησιμεύειν. Ex Harpocrate.

¹⁸ Ὑπὸ τῷ Θεμίσιον ἐρχομένης περὶ τὸ μαντ. πρὸς τ. Vide Aeschylum
initio Eumenidum, & ibi Stasium.

Θεμιστεύ-

καὶ ἄρτον, καὶ ποτὸν λαβεῖν, Μαγνησίαν, Μυῦνζα, Λάμψακον. ἐπηγείλατο οὖν χαλκιδεύσας, ἢ Ἑλλάδα, δύναμιν εἰ λάβοι. ὁ δὲ ἀγνοῦντος δὲ ἅμα τῷ στρατεύματι εἰς Μαγνησίαν, χαλκιδεύς ἐαυτῷ, εἰ οἱ δὲ αὐτὸν (ωφέντες) Ἑλλήεις, δὲ αὐτοῦ δουλεύουσι Βαρβάροις, παρὰ τὴν χερσὶν αὐτοῦ, ὡς θυσίαν ἔπιτελέσαι βούλει, καὶ ἱερουργῆσαι τῇ Ἀθλοφρονίῳ Ἀρτέμιδι, τῷ ἑαυτοῦ ὑποδείξας τὴν Φιάλιον, καὶ ὑποδείξας αὐτῷ τὸ αἷμα, χαλκιδεύς ἐπελεύτησεν.

Θεμιστοκλέους παῖδες Νεοκλῆς καὶ Δημόπολις ἀγωνισάμενοι τὴν ἑπτάκιον ἀγῶνα ἐν Ἀθῆναις, καὶ νικῶντες, ἐπεφανώθησαν ἀγνοῦντες. καὶ Νεοκλῆς μὲν δέλιχον ἐνίκησε, Δημόπολις δὲ σάδιον. γνωστοῦντες δὲ μετὰ τὸν ἀγῶνα χαλκιδεύς ἐκινδύνισαν ὑπὸ τῷ Θεμιστοκλέει ἐχθρῶν, ὑπομνησάντων τοὺς Ἀθῆναις τῆς νόμης τοὺς περὶ τῷ Φυλάδῳ.

Θέμιστος. δικαιοσύνης.

Θεμιστή. Πολλὰ γὰρ τῷ κειμήλιον ἐν ταῖς δίορυξιν ἠελοκετο, καὶ πᾶσαι θεμιστῆς ὁδοὶ ἐπὶ τῷ κέρδος. τοὺς νεκροὺς γὰρ ἐπεπύκνισεν.

Θεμιστόν. Ἀιλιανός. Ὁ οὖτος γὰρ οὐδαμῇ θεμιστόν ὄρεον ἐπὶ νεκροὺς, καὶ ἐὰν ὡς πᾶν φίλοι, οὐδὲ ὄμμα λεγόμενον θανάσιμος ἐκπύκνισεν.

Θεμιστῶς. νομίμως. δικαίως.

Θέναρ. τὸ κοῖλον τὸ τὸ χερσὶ. Ὁμοῦ. Πρὸς μὲν ὑπὸ τῷ θένεσθαι.

Θεογένης. Ὁ ἄσπιος. οὗτος ἐπὶ παῖς ὢν, ἀγαλμα χαλκοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἀναθήμενος ἐπὶ τοὺς ὤμους, ἤνεγκεν ἐς τὸν οἶκον. ὁρῶντος δὲ τῷ πολιτῶν, πάλιν δεινός ἐκόμενος ἐς τὴν ἀγορᾶν. καὶ ὑπὸ τούτῳ μέγα κλέος ἔχεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος.

Θεογίτων. Ὁ δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. Δείναρχος δὲ, καὶ ἄλλοι, Θεογίτων ὀνομάζουσιν.

Θεογνήσιος, Καμικός. τῷ δραματῶν αὐτοῦ ὅτι Φάσμα, ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

Θεογνίς, Μεγαρέσις. τῷ ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων, γενοῦς ἐν τῇ νῆϊ Ὀλυμπιάδι. ἔγραψεν Ἑλεγειὰν εἰς τοὺς σωθέντας τῷ Συρακυστῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Ἡ Γράμμας δὲ Ἑλεγειᾶς εἰς ἑπτὰ βῶ. καὶ περὶ Κύρνον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Γνωμολογίαν δὲ Ἑλεγειῶν καὶ ἑτέρων ὑποθηκῶν ὁρῶντος. τὰ πάντα ἑπικῶς. καὶ παραμένους μὲν ἔγραψε Θεογνίς. ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων

1 Ἀθλοφρονίῳ Ἀρτέμ. In MSS. Paris. exaratum est Ἀθλοφρονίῳ Ἀρτέμ.

2 ὑπομνησάντων Sic recte habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. male excusum est ὑπομνήσαντες, quod constructionis ratio non admittit.

3 Αἰλιανός. Θεός γὰρ ὁ δὲ. Integrum locum Aeliani, ex quo haec decerpta sunt, Suidas recitat infra v. Φιλήμων.

4 Θεός γὰρ ὁ δὲ ἀμὲν θῆκε. Ride hic acumen Porti vere δεινός, qui fragmentum hoc Aeliani, quod oratione profa constare manifestum est, in versus Iambicos invitis plane Gratiis redigere conatur.

5 Ὁμοῦ. Πρὸς μὲν ὑπὸ τῷ θένεσθαι. Il. E. v. 339.

6 Θεογνίς, Θεογνίς. Hunc Paulinias Eliac. Poster. cap. xi. The-

est, adeo ut tres urbes, Magnesia, Myus, & Lampfacus, ei assignarentur: quarum una pisces, altera panem, & tertia potum ei praeberet. Promisit igitur, se, si copiae sibi darentur, Græciam subjugaturum esse. Cum autem cum exercitu Magnesium pervenisset, reputans secum, magno sibi dedecori fore, si Græcos, ante a se servatos, ipse sub jugum Barbarorum redigeret, per speciem sacrificii Dianæ Leucophryniæ peragendi, phiala tauro subjecta, sanguinem excepit, eoque avide hausto obiit.

Θεμιστοκλέους παῖδες. Themistoclis filii Neocles & Demopolis, cum Athenis in funebribus ludis certassent & vicissent, ignoti coronam meruerunt. Et Neocles quidem dolichum; Demopolis vero stadium vicit. Agniti vero post certamen lapidibus propemodum obruti fuerunt a Themistoclis inimicis, qui Atheniensibus in memoriam revocabant leges, adversus exules latas.

Θέμιστος. Justitia.

Θεμιστή. Licita. Multa enim cimelia in fossis reperiabantur, & omnis lucri captandi ratio honesta habebatur. Cadavera enim concubabant.

Θεμιστόν. Licitum. Fas. Aelianus: Diis enim nefas est videre mortuos, quamvis eos in deliciis olim habuerint, nec aspectum polluerent morientium exhalationibus.

Θεμιστῶς. Licite. Legitime. Juste.

Θέναρ. Cava pars manus. Homerus: In extrema parte cavæ manus.

Θεογένης. Theogenes Thasius. Hic, cum adhuc puer esset, statuam æneam, quæ in foro erecta erat, humeris impositam domum tulit. Cum autem cives ideo irascerentur, eandem denuo in humeros sublatam in forum retulit: quam ob causam in Græcia magnam gloriam adeptus est.

Θεογίτων. Theogiton. Demosthenes in eadem Oratione [pro Ctesiphonte.] Dinarchus vero & alii eum Theogenem nominant.

Θεογνήσιος. Theognetus, Comicus. Ex ipso fabulis sunt Phasma, seu Philargyrus, Philodespotus, Centaurus, ut ait Athenæus in Dipnosophistis.

Θεογνίς. Theognis, Megarensis, ex urbe Megaris, quæ est in Sicilia, natus Olympiade LIX. Scripsit Elegiam in Syracusanos in obsidione servatos. Sententias versibus Elegiacis, ad versuum MMDCCC. Ad Cynum, amasium suum, Gnomologiam Elegiacā. Præcepta moralia: eaque omnia versibus scripta. His tamen turpia quædam, & puerorum amores,

ginem vocat, & eandem de eo historiam narrat; cujus vestigia Suidas hic secutus est.

7 τῶν πολιτῶν Apud Pausaniam legitur τῶν πολιτῶν.

8 Θεογνίτων. Διημ. Ex Harpocracione.

9 Ἐν τῷ αὐτῷ Vide Harpocracionem, & miraberis stuporem compilatoris nostri.

10 Ἀθήναιος ἐν Δειπν. Lib. III. p. 104. l. XIV. p. 616. & l. XV. p. 671.

11 τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων Aliter sentit Harpocratio v. Θεογνίς, quem adi. Vide etiam Scaligerum ad Euseb. Num. MCDLXX.

12 Γνώμης δὲ ἐλεγ. Gnomæ Theognidis, versibus Elegiacis conscriptæ, hodie adhuc in omnium manibus versantur: sed longe paucioribus versibus constant, quam quot Suidas hic memorat.

παρεσπαρμένα εἰσι μαρία, καὶ παιδικὸν ἔρωτες καὶ
ἄλλα, ὅσα ὁ ἐν ἀγρίῳ σπορέφει βίβλῳ.

Θεόγνης, τραγωδοποιητὴς παύ-ψυχρος, ἐκ τῆς
λ'. ὅς καὶ Χίων ἐλέγχετο. ἐπὶ δὲ καὶ πενητὴς ὁ Θεό-
γνης. οὗτος δ' ὡς Μεγαρεύς.

Θεοδέκῃς, Ἀριστάνδρου, Φασηλίτης ἐκ Λυκίας,
ρήτωρ, τραπεὺς δὲ ἐπὶ βασιλείας, μαθητὴς Πλά-
τωνος καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀριστοτέλους. οὗτος, ὃς
ὁ Ἐρυθραῖος Ναυκράτης, καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, ὁ
Ἀπολλωνιάτης, καὶ Θεόπομπος, ἐπὶ τῇ Ὀλυμ-
πιάδῃ εἰπον ὅτι τῶν ἐπὶ Μαυσώλῳ, Ἀρτεμι-
σίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ πατρὸς-φαιδῆς. καὶ ἐνίκησε
μάλιστα εὐδοκίμους ἐν ἧ ἔπε τραγωδία. ἄλλοι δὲ
Φασι Θεόπομπον ἔχειν τὰ τραγωδία. Δράματα δὲ ἐ-
ν δαξεί. πλὴν τὰ ἐν Ἀθηναῖς ἐπὶ γυναικὸς αὐτοῦ
μ', ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδότη. Ἐργαία δὲ καὶ
τέχνῳ ῥητορικῇ ἐν μέσῳ, καὶ ἄλλα πᾶ κα-
λογάδην.

Θεοδέκῃς, Φασηλίτης, ῥήτωρ, υἱὸς τῆς πατρὸς. ἔ-
γραψεν Ἐκκώμιον Ἀλεξάνδρου τῆς Ἡπειρώτης. Ἰστο-
κὰ, καὶ ὑπομνήματα. Νόμιμα Βαρβαρικά. Τέχ-
νῳ ῥητορικῇ ἐν βιβλίοις ἐπὶ αὐτῶν. καὶ ἄλλα πᾶ κα-
λογάδην.

Θεοδόμῳ. ὑπὸ Θεοῦ κατασκευασμένος.

Θεόδοτος. οὗτος ἐπὶ Ἰωνιανῶν ὑπαρχος ἦν τῆς
φρατρυμᾶτων, ὃν ὡς ἀλύσας τὸν δῆμον, Πέτρον ἐπὶ-
σησε, Βαρσάμην καλούμενον, ὃς πάλαι μὲν ἐπὶ τῆς
τῆς χαλκοῦ τραπέζης κατήμενος, κέρδη ἀναχρῶντα
ἐκ τῆς αὐτοῦ δὴ ἐπορίζετο τῆς ἐργασίας, καὶ περὶ
τούς δόλους κλοπῇ εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς
αὐτῷ ξυμμάχοντας αἰετῶν δακτύλων τάχῃ ἐκ-
κρούων. διὲς γὰρ κατέφα μὲν τῆς αὐτοῦ ἀπειπία-
κότων ἀναίδην, ἀλὸς δὲ ὁμοσῶν, καὶ τῆς χρεῶν τὸ
ἀμάρτημα τῷ τῆς γλώττης ἀεικαλύψαν θρόνῳ. ἐν
τῷ δὲ τοῖς τῶν ὑπαρχῶν φρατρυμῶν καταλεχθεῖς, ἐς το-
σοῦτον ἀτοπίας ἐλλήλακεν, ὥστε τῷ βασιλεῖ δέξο-
σθαι ἐς τὰ μάστιγα, καὶ ἐκ τῆς ἀδίκων αὐτοῦ βουλεύ-
ματῶν ῥᾶτα ὑπερβῆναι τὰ ἀμύχανα, τοὺς τε φρατρυμέ-
νοισι σποτρῶν τὰς συντάξεις ἀπάσας, καὶ ὁνίς τὰς
δῆμον ἐπὶ μάλλον ἢ πρὸς τὸν ὡς τῆς.

Θεοδόσιος. ὁ φιλόσοφος ἔγραψε τὰ Σφαίρικα ἐν
βιβλίοις τριῶν. ὑπομνήματα τὰ εἰς τὰς ὁδοὺς κεφάλαια.

1 Θεόγνης, τραγωδοποιῶν. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnenses*. p. 371.

2 Ἐκ τῆς λ'. Sic recte habent 2 MSS. Paris. & Scholiasta Ari-
stophanis loco laudato. In prioribus vero Edit. corrupte legitur
ἐπὶ λ', quod Portus secure & bona fide verterat, *ἀπὸς xxx παύσι*.
Sed error iste quam sit ridiculus patet ex versione nostra, in
qua verum loci huius sensum expressimus. Erat enim Theo-
gnes unus ex xxx Tyrannis, ut testatur Harpocration v. Θεόγνης,
quem vide.

3 Θεοδέκῃς, Ἀριστάνδρου, Φασ. De hoc Theodecto insignis est
locus apud Stephanum Byzant. v. Φασηλίς, quem vide. Eiusdem
etiam meminit Athen. l. x. p. 454. & l. xiii. p. 566. Clemens
Alexandrinus *Strom.* l. vi. p. 449. itemque Stobaeus aliquoties, &
Dionysius Halicarnassensis Tom. II. p. 111. & 120. ubi cum inter
τῶν παλαιῶν μαθητῶν Τιχηνῶν συγγραφεῖς recenset. Ex Theodectis
Alkmaeonis fragmentum adducit Eusebius de *Præp. Evang.* l. x. c. 3.
p. 466. ejusdemque fabulæ mentionem facit Dionys. Halicarnass.
Tom. II. p. 125. Theodectis cujusdam Sophistæ meminit Pollux l. vi.
c. xi. quem a nostro diversum fuisse nec affirmare nec negare ausim.

& alia, quæ virtutis amantes averfantur, im-
mixta sunt.

Θεόγνης. Theognis, Poeta Tragicus, valde
frigidus, unus ex xxx. [Tyrannis,] qui eti-
am Nix vocabatur. Est etiam [alius] poeta
Theognis, qui Megarensis fuit.

Θεοδέκῃς. Theodectes, Aristandri filius;
Phaselites, Lycius, Orator, sed qui ad scri-
bendas tragœdias se contulit, discipulus Pla-
tonis, Isocratis, & Aristotelis. Hic, & Ery-
thræus Naucratis, & Isocrates Apolloniates
Orator, & Theopompus, Olympiade ciii
funebres orationes in Mausoli laudem habu-
erunt, Artemisia uxoris ejus hortatu. Ac
ea, quam docuit Tragœdia, magno cum ap-
plausu victoriam ei peperit. Alii vero di-
cunt Theopompum primas tulisse. Fabulas
docuit L. Mortuus est Athenis, ætatis anno
xli. ipsius patre adhuc superstite. Scripsit
etiam artem oratoriam versibus: & alia quæ-
dam oratione soluta.

Θεοδέκῃς. Theodectes, Phaselites, Orator,
superioris filius. Scripsit Encomium Alexan-
dri Epirotæ. Historicos Commentarios. In-
stituta Barbarica. Artem oratoriam libris vii.
& alios quosdam Commentarios.

Θεοδόμῳ. A Deo ædificatus.

Θεόδοτος. Theodotus. Hic sub Justiniano
fuit Præfectus Prætorio; quem cum digni-
tate illa movisset [Imperator,] Petrum cog-
nomento Barsyamen ei successorem dedit.
Hic olim ad mensam ærariam sedens ex qua-
estu illo opes turpissime corraferat, artem obo-
lorum solertissime furandorum exercens, &
illos, qui cum ipso contrahebant, digitorum
celeritate semper decipiens. Non solum au-
tem dextre & impudenter suffurari norat,
quicquid in manus ejus incidisset; sed etiam
deprehensus confidenter pejerabat, furtum
manuum linguæ audacia tegens. Idem inter
Prætorianos milites adscriptus eo insolentiae
progressus est, ut Imperatori maxime place-
ret, & ea, quæ factu difficilia videbantur, ra-
tionem facile expediendi consiliis injustis do-
ceret, militesque omnibus stipendiis fraudar-
et; & Magistratus multo magis, quam ante;
venales prostitueret.

Θεοδόσιος. Theodosius Philosophus scripsit
Sphærica libris iii. Commentarios in Theu-

4 Καὶ Ἰσοκράτους] Theodectem discipulis Isocratis etiam annu-
merant Dionysius Halicarnass. *Isao* in fine; Plutarchus in *Vitis X.*
Oratorum, p. 837. & Photius in Bibliotheca Cod. ccix. p. 1455.

5 Ἐπὶ τῇ χαλκῇ τραπεζῇ. Vide supra v. Ἰσοκράτης.

6 Ὅς πάλαι μὲν ἐπὶ τῇ χαλκῇ τραπεζῇ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba
Procopii *Hist. Arc.* c. xxi. p. 63.

7 Ἐκ τῆς αὐτοῦ δὴ ἐπορίζετο. Sic recte MSS. & Procopius. Male
vero in prioribus Edit. excusum est *ἐκ τῆς αὐτοῦ δὴ ἐπορίζετο*.

8 Ἐν τῇ αὐτῇ φρατρυμῇ. Emenda ex Procopio, *ἐν τῇ*
αὐτῇ φρατρυμῇ καὶ τῇ αὐτῇ.

9 Ὅτι τῷ βασιλεῖ δέξασθαι ἐς τὰς μάστιγας. Hæc, & quæ sequuntur, pau-
lo aliter leguntur apud Procopium, quem vide.

10 Προδημιῶν. Sic MSS. Antea vero male excusum erat *προδημι-
ῶν*.

11 Θεοδόσιος φιλόσοφος. De hoc Theodosio vide Menagium
ad Laertium l. ix. Segm. lxx.

12 Σφαίρικα. Hoc opus hodie adhuc exstat, a celebri Mathe-
matico Joanne Pena Græce & Latine editum.

13 Εἰς τὰς ὁδοὺς κεφάλαια. Vide Menag. ad Laert. l. ix. Segm. cxvi.

λαα. ¹ Περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δύο. Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἀρχιμήδους Ἐφόδιον. Διαγραφὰς οἰκῶν ἐν βιβλίοις γ'. ² Σκεπτικὰ Κεφάλαια. Ἀστρολογικά. ³ Περὶ οἰκίσσεων.

¹ Θεοδόσιος. ἔγραψε δὲ ἐπὶ τὸν εἰς τὸ ἔαρ, καὶ ἔπειτα ἀφ' ὧρα. καὶ δὲ Τριπολίτης.

Θεοδόσιος, ⁴ βασιλεὺς Ῥωμαίων, μὲν τὸ Μαξιμὸν τὸν τυραννῆς ἀνείρεται καὶ τὴν ἡπείαν, καὶ τὴν σφαγὴν τὴν ἐν τῇ ἐν τοῖς ἔλεσι κρυπτομένην Σκυθῶν, καὶ σφαγὴν Ῥωμαίων, ἐς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐλθὼν, πόλεμοις μὲν ἀπειπεῖν ἐγγράφῃ καὶ μάχαις, ὁπίσθας δὲ πρὸς τούτων Προμώτω αὐτὸς δὲ τὸν πρῶτον ἀνιμνήσκετο διαίτης, πολυτελῆ δαίτῃν δαίνων, καὶ πολυπαρασκευῶν ἐν ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τοῖς θεάτροις, καὶ ἱπποδρομίαις ἐναεζυμώμενος. θαυμάζω δὲ τούτῳ τὸ ἔφ' ἑαυτὸν ὅτι βίβ' ὀπίω. φύσιν γὰρ ἂν ἐκμελείας, ῥα θυμὸς τε πᾶσι ἐκκείμενος, λυπηρὸς μὲν αὐτὸν οὐδὲν ὅτι δέος ἐπάρηται ἢ ἐνοχλοῦντος, ἐνεδίδε τῇ φύσει. κατὰ τὸν δὲ ἐς ἀνάγκην, ⁵ Καλεῖται κατὰ πᾶσα καθεστῶτα προσδοκώμενος, ἀπερίητο μὲν τὸ ῥαθυμίας, καὶ τῇ περὶ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὸ ἀνδραδέεσθαι, καὶ ἐπίπνοι, καὶ τληπαρὲς ἀνιέρει. τοιοῦτος ἔξ αὐτῆς ἀπιδεικνύμενος τὸ πείρας, ἐπειδὴ πάσης καὶ ἀπὸ λαγυμῶν Φροντίδος, ταῖς αὐτῶν φύσιν προσοῦσαι ἐκμελείας ἐδούλυνε. τῷ δὲ τὰς ἀρετὰς μεπόντων κατ' ἐξαίρετον ἐν πῇ ἤγετο Ῥωφῶνος, Κελτὸς τὸ γένος, Μάγιστος ⁶ τῷ ἐν τῇ βελῇ τάξει κατὰ τὰς. Ὁ αὐτὸς μὲν τὸ ἀναγρεῖσθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀνώριον ἐν τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ, συνεχάλεσε τὸν Γερμανόν, τοῖς πατέροις ἐμμένονσαν ἔχει, καὶ οὐχ ἐλομύμενος συνεχθῆναι τοῖς πρὸς τὸν Θεῶν ἀπικλίνασιν κατὰ φρονήσιν, λόγους τε προσῆγε, πρὸς καλῶν ἀφέναι μὲν καὶ πρῶτον εἴλοντο πλάνην, ἐλέσθαι δὲ τὴν τῶν Χριστιανῶν πίσιν, ἥς ἐπαγγελία, παντὸς ἀμαρτήματος καὶ πάσης ἀσεβείας ἀπαλλαγὴ. μηδὲν δὲ τῇ παρεκλίσει πεισθέντος, μηδὲ ἐλομύμενος τῶν ἀφ' οὗτος ἡ πόλις ἀκρόασι πρὸς ἀδελφῶν αὐτοῖς παρῖον ἀναχωρήσας, καὶ πρὸς τούτων τῶν Χριστιανῶν (ἐκείνα μὲν φυλάττειν ὅς τ' ἐχθροὶς χεδὸν ἔτεσσιν ἀπέρητον τὸ πᾶν οἰκῶν. ἔτερος δὲ ἀπὸ τούτων ἀλλαξάμενος τὸ ἐκθεσόμενον ἀγνοῶν) τότε δὴ ὁ Θεοδόσιος δὲ βαρυνόμενος ἔλεγε τὸν δημοσίον τῇ πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ τὰς θυσίας δαπάνην, βούλεσθαι τε ταῦτα πειλάειν, ὅτε τὸ ἀρατῶμενον ἐπαυνοῦντα, καὶ ἄλλως τῆς στρατιωτικῆς ἡρέας πλείοναν δεομένης χρημάτων. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Γερμανίας μὴ χεῖρ δεσμὸν εἰπόντων ἀράτῃσιν τὰ τελούμενα, μήτε δημοσίᾳ δαπάνῃ μάλιστ' ὄντος, ἀφ' οὗτος ὁ θυγατρικὸς δεσμὸς λήξαντος,

de Capita. De Diebus & Noctibus libros 11. Commentarium in Archimedis Viaticum. Descriptiones Aedium libris 111. Sceptica capita. Astrologica. De Habitationibus.

Θεοδόσιος. Theodosius, versibus de Vere scripsit, & alia diversa. Erat autem Tripolitanus.

Θεοδόσιος. Theodosius, Romanorum Imperator, post Maximi tyranni cædem, & cladem acceptam a Scythis, qui in paludibus latebant, Constantinopolin profectus, bellis & præliis renuntiare decrevit, horum administratione curaque Promoto mandata. Ipse vero priorem vivendi rationem ad animum revocans, coenas sumptuosas coenabat, & in exquirendis voluptatibus curiosus erat, & Theatris atque ludis Circensibus semet oblectabat. Mirari autem subit Principis hujus vitam, in utramque partem proclivem. Cum enim esset natura segnis, omnique socordia deditus, nulla molestia vel metu ipsum interpellante vel turbante, naturæ freno laxabat. Cum vero necessitas aliqua urgeret, quæ præsentem rerum statum quassatura videbatur, ignavia deposita, & deliciis valere jussis, fortem & laborum tolerantem se rursus præbebat. Cum igitur ex ipsa experientia talē eum esse constaret, idem tamen, omni sollicitudine liberatus, ignavia a natura ipsi infixe indulgebat. Inter illos vero, qui Magistratus gerebant, honoratissimo apud eum loco habebatur Rufinus, natione Gallus, Palatinorum ordinum magister. Idem, cum filium suum Honorium Imperatorem designasset, convocavit Senatum, instituta patria servantem, & nolentem adfentiri illis, qui ad contemptum Deorum deflexerant, multisque verbis eos hortabatur, ut relicto errore, quem hactenus secuti fuissent, Christianorum fidem amplecterentur, quæ liberationem ab omni delicto & impietate polliceretur. Cum autem nemo adhortationi huic pareret, nec quisquam a patriis institutis, jam inde ab Urbe condita traditis, recedere vellet, iisque ritus Christianorum antepone: quod dicerent, se illis religiose servatis per annos fere MCC urbem incolumem tenuisse; cum quibus si alia commutarent, se nescire, quid sibi eventurum esset: tum ille, sumptibus sacrificiorum & victimarum onerari ærarium, seque ista abolere velle dixit: cum neque probaret id, quod ageretur, & alioqui res etiam militaris majores sumptus postulare. Cum autem Senatus negaret, legitime ista fieri, quod sumptus [sacrificiorum] non essent publici; & ideo lex sacrorum abolita cessaret, Imperium Romanum paulatim im-

¹ Περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δύο] Hi duo libri De diebus & noctibus etiam nunc MSS. exstant in Bibliotheca Regis Christianissimi, ut testatur Menagius ad Laertium l. ix. Segm. LXX. Eosdem Latine Argentorati edi curavit Dasypodius anno MDLXXII.

² Σκεπτικὰ Κεφάλαια] Hujus operis mentionem facit Laertius in Pyrrhone.

³ Περὶ οἰκίσσεων] Menagius ad Laertium loco laudato testatur, se ex Emerico Bigotio audivisse, librum hunc Theodosii Περὶ οἰκίσσεων manu exaratum exstare in Bibliotheca Florentina.

⁴ Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totum hunc articulum de Theodosio Imperatore descripsit Suidas ex Zosimi Histor. l. iv. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte notaverat.

⁵ Καλεῖται κατὰ πᾶσα καθεστῶτα προσδοκώμενος] Sic locum hunc ex MSS. & Zosimo restitui, qui in prioribus Edit. sic legitur, καλεῖται κατὰ πᾶσα καθεστῶτα προσδοκώμενος.

⁶ τῷ ἐν τῇ βελῇ τάξει] Apud Zosimum legitur, τῷ ἐν τῇ ἀντιβελῇ τάξει.

ἡ Ῥωμαίων ἐπικράτεια χτ' μέγῃ ἡλατῶθη. "Οἱ
ὁ ἅγιος Θεωδόσιος, ὁ Κομοσιάρχης, ἐπὶ Ἀναστασίῳ βασι-
λέως ἡ, ἔ Διόνειον, αἰρετικοῦ.

Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρὸς. οὗτος
 ἀφ' ἐξ' αὐμοῦ πατρὸς τ' ἀρχὴν, ἀπ' ἐλεος
 αὐτοῦ, καὶ δουλίας συζῶν, καὶ τ' εἰρήνῃ λήξασιν οὐχ
 ὅπλοις κλησάμενος, πολλὰ παροξύνει καὶ τῇ
 Ῥωμαίων πολιτείᾳ. ὑπὸ γὰρ τοῖς Εὐνούχοις τραφεῖς
 παρὰ πάντας σφίσιν ἐπίταγμα εὐπειθὲς ἰὼ ὥστε καὶ
 τοὺς λογάδας τ' ἐκείνων δίδωται ὅππῃ βούληται, καὶ πολ-
 λὰ νεοχμεῖται ἐν τοῖς πολίτικοις καὶ στρατιωτικοῖς
 ἔργοις, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν, τῶν
 δέπειν αὐτοὺς δυναμῶν, ἀλλὰ τῶν χρηζούντων
 λήξουσιν, ἀφ' ἧν τῶν Εὐνούχων πλεονεξίαν. καὶ τῶν
 Σεβαστιανῶν δορυφόρων πειρασμῶν συστάντων, τὸν τε Ἐλ-
 λήσποντον καὶ τ' Προποντίδα διεσάραξαν. ἐς τὸ τοῦτο
 τὰ κράνη αὐτοῦ οἱ Εὐνούχοι παρεσκεύασαν,
 ἀποσκευάζοντες τὸν Θεοδόσιον, ὥστε τοὺς παῖδας
 ἀθύρμασιν, καὶ οὐδὲν ὅ, τι καὶ ἄξιον μνήμης ἀφ' ἐ-
 παύσεως παρεσκεύασαν ἀλλ' εἰς τὴν ἡλικίαν
 ἐληλυθὼς διετέλεσε βασιλεὺς τῆς ἡμετέρας τέχ-
 νης, καὶ θύρα παροικαρεῖν ὥστε τοὺς Εὐνούχους
 καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχον τὸ τ' βασιλείας κράτος. ὅ-
 περ ἡ Πυλαγεία μετέλλετο, τῶν ἀδελφῶν τελευτήσαν-
 τος. Ὅτι ἐν τῷ Μιλίῳ Θεοδόσιος ἴσατο φήλην ἐφ'
 ἵππῳ χαλκῇ, ἡ ἀνεγείρας πολλὰ ζητήσιν τῇ πό-
 λει ἐπαύσατο. ζητήσιον δὲ ὁποῖος Θεοδόσιος.

Θεοδόσιος * ὁ μικρὸς, χαλὰ λύσας Ἀντίοχον τὸν
Πραιπόσιτον, εἰ τοῖς παροισχυμένοις χατέταξεν. ὁ αὐ-
τὸς Κόδρον, τὸν τοῦτ' ἀφ' ἀδελφάμου ἢ δυναστείαν, καὶ
ταῖς δύο μεγίστας τῆς ἐπαρχίας ἀρχαίας καὶ τὴν αὐτὴν
ἀφαιρῶντα ληρόν. ὃς τὴν πσαυτὴν εὐφρασίαν θαυ-
μάσας, ἀπεφθέγγατο τὸδε· Οὐκ ἀξέσκεψτος μοι τύχη
πολλὰ γελῶσα. Καταρείται γὰρ καὶ αὐτὸς ὡς
Ἕλληνας, καὶ βασιλεὺς ἐλπίζων, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ
δημιουργήσας, γέγονεν Ἐπίσκοπος εἰς Κοτυαίῳ τῆς
Φρυγίας. μὲν δὲ ποδοὶ ἐδυνάσθητε μόνος Χρυσάφιτος,
ὁ ἐπίκλην Ζούμμας.

Θεόδουλος. ἐμαρτύρησεν οὗτος ἐπὶ Ἰηλίου τοῦ
Παραβάτη. καὶ ἔστιν ὁ τῶν Ἀμάχιος.

Θεοδώριος. ὄνομα κύριον. Θεοδώρητος δὲ, 2/9
 ὁ η, ἡ δὲ ἔχει ὁ Θεός.

Θεοδώριχος. ὄνομα κίτριον.

Θεόδωρος, ὁ Βυζάντιος, Κορινθίος, ὃς ὑπὸ Πλά-
τωνος Λογοδαΐδαλ ἐκλήθη. Ἐργαζεῖτο ὁ Θεου-
δόλῃ· καὶ Ἀνδοκίδῃ· καὶ ἄλλα πινά.

Θεόδωρος, ὁ ἐπίκλην Ἄγγελος, ὃς ἠεροόσατο
Ζώνων ἔ Κιλίκας· διήκασε δὲ καὶ Βρύσαν, καὶ

minutum fuit. † S. Theodosius Cœnobiarcha vixit sub Anastasio Dicoro, qui fuit hæreticus.

Theodosios. Theodosius Minor, Romanorum Imperator. Hic patri in imperio successit, & cum esset homo imbellis & ignavus, pacemque pecunia non armis sibi compararet; Rempubl. Romanam graviter afflixit. Nam sub Eunuchis educatus ipsorum voluntati in omnibus obtemperabat, adeo ut legiones etiam ipsorum ope indigerent, multaque in civilibus & militaribus institutis innovarentur, quod ad Magistratus non accederent viri, qui eos recte regere possent, sed qui aurum suppeditarent, propter Eunuchorum avaritiam. Et cum Sebastiani satellites piratarum manum conflasset, Hellespontum & Propontidem infestarent. In tam miserum enim statum Respubl. adducta erat ab Eunuchis, qui Theodosium, tanquam puerum, ludicris oblectamentis fallabant, & nihil omnino memoria dignum gerere sinebant. Hinc ad L usque ætatis annum sellulariis artibus & venationi semper studuit: adeo ut Eunuchi & Chrysaphius summam imperii potestatem obtinerent. Hunc [Chrysaphium] Pulcheria post mortem fratris ulta est. † In Milio stabat Theodosii statua equestris ænea, quam cum Imperator crexisset, multa congiaria largitus est civitati. Sed querendum, cujus Theodosii fuerit illa statua.

Θεοδοσιος. Theodosius Minor Antiochum
Præpositum dignitate privatum in Presbyterorum ordinem retulit. Idem & Cyrum, qui in principatu ipsi successerat, & duas maximas provincias eodem tempore administrabat, in ordinem coegit. Hic felicitatis suæ magnitudinem admiratus, dixit: *Non places miki, fortuna, tam blande ridens.* Quamobrem & ipse magistratu spoliatur, ut gentilis, * * * e
jusque bonis publicatis factus est Episcopus Cotyæ in Phrygia. Post hunc autem solus Chrysaphius, cognomena Zummas, dominatus est.

Θεόδουλος. Theodulus. Hic sub Juliano Apo-
stata martyr est factus. Quare in Ἀμάρτος.

Θεοδώριος. Theodorus. Nomen proprium.
Θεοδώριος vero per η, donum Dei, [vel potius;
a Deo donatus.]

Θεοδώριος. Theodorus. Nomē propriū.

Θεόδωρος: Theodorus Byzantius, Sophista: qui a Platone *Logodædalus* est vocatus. Scripsit contra Thrasylbulum: contra Andocidem; & alia quædam.

Θεόδωρος. Theodorus, cognomento Atheus, qui Zenonem Citicum, Brysonem, & Pyrrho-

1 Θεωδοσιος, βασιλ.] Totum hunc articulum de Theodosio juniore descriptum esse ex Joanne Antiocheno patet ex Excerptis Peiresc. p. 850.

2. 'Ες τῆς τῆς πρὸς [μαζα ἀποτίνας φέροντες οἱ ὑπόχρητοι παρασκευάσαντες
καὶ ἐς τοσούτων τῶν πρὸς [μαζα ἀποτίνας φέροντες οἱ ὑπόχρητοι παρασκευάσαντες
&c.

3 Παροικίασιν] Quoniam idem verbum paulo ante præcessit, ingrata hic est ejus repetitio. Quare ex Excerptis Peiresc. rescri-

beres malim συναχθῆναι.

4 Θεοδωσις ὁ μικρὸς, κριτικ.] Vide supra w. Ἀντίοχος ὁ

5 Θεοδώρου Βυζ. σφ.] De Theodoris vide Laertium in Di-
scipio, & ibi Menagium.

6 Οἰόδοϛ, ὁ πικυλὺς Ἀθηῶν De hoc Theodoro vide Lactan-
um in *Aristippo*, Segm. cxi. & cxi. & Hesychium Milenium in
libello *de Viris doctissima claris*.

Πύρρανος ὃς Ἐφελικὸς, καὶ ἀλφειοῦ δόξαζων καὶ
 ὠξυδιδύς, αἵρεσιν ἰδίαν εἶρεν, ἥ τις Θεοδώρου
 ἐκλήθη. Οὗτος ἔγραψε πολλὰ, Σωτερίων εἰς τὴν
 οἰκίαν αἵρεσιν, καὶ ἄλλα πνα. Οὗτος ἔπειθε τὸν
 Ἰππαρχίαν, τὴν γυναῖκα Κρατίτη. Αὐτὴ ἐστὶν ἡ
 ἥ τις τὸν ἴσον ἐκλιπύσαι κερκίδας, καὶ τρεῖς Φε-
 ρόσας.

Θεόδωρος, ὁ Γαδάρης, Σοφιστής, ἀπὸ δούλων, δι-
 δάσκαλος γερῶς Τιβερίου Καίσαρος. ἔπειθε δὲ συ-
 νελήθη πρὸς Σοφιστικῆς ἀγωνισμῶνος Ποσειδῶνι καὶ
 Ἀντιπάτρῳ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ. ἐπὶ Ἀδριανῷ Καί-
 σαρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντώνιος Συγκλητικὸς ἐγένετο.
 Βιβλία ἔγραψε πρὸς τῶν ἐν Φανασίς ζητημάτων γ'.
 πρὸς Ἰσραήλ α'. πρὸς Θέσεως ἐν. πρὸς Διαλέκτων
 ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως β'. πρὸς Πολιτείας β'.
 πρὸς Κόλλης Συρίας α'. πρὸς Ῥήτορος δυνάμεως α'.
 καὶ ἄλλα.

Θεόδωρος, ποιητής, ὃς ἔγραψε ἀλφειοῦ δι' ἐπῶν,
 καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.

Θεόδωρος, ὁ ἀπὸ Ἀναγνωστῶν τῆς μεγάλης Ἐκ-
 κλησίας Κωνσταντινουπόλεως. ἔγραψεν Ἰστορίαν Ἐκ-
 κλησιαστικὴν ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου, ἕως τῆς βα-
 σιλείας Ἰουστινιανοῦ.

Θεόδωρος. ὁ Οὗτος ὁ ἀνεφάνη μὲν Ἀπολλινάριον τὸ
 Λαοδικεῖας τῆς Συρίας, τὸ ἡγεμονίαν λαχὼν Μοψ-
 εῖας τὸ Κιλικίας, ἐν ἀλφειοῦ δὲ τῷ Ἀπολλινάριῳ
 Φερόμῳ, καὶ ὕδρεσι οὐ τοῖς τυχούσαις πολυμερῶς ψυχῇ
 καὶ ἀφ' ὧν καρδίᾳ κατὰ χεῖρας ὁ δεσπότης Χριστοῦ,
 ἀνθρώπων ἕνα πῶν καὶ ἡμᾶς, καὶ κοινὸν ἀποχλαῶν,
 καὶ ἐν περὶ τῆς λαβόντα τὸ χάρισμα Θεοῦ, Θεὸν
 ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐν τῇ ἰσοδότη βασιλείας ἀ-
 ξιωμενῶν τὸ ἅγιον Πνεῦμα δαρεῖσθαι, ἐν πρώτοις εἰς
 ὄνομα Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος βαπ-
 τισθέντα. τὸν δὲ Θεὸν λόγον ἀλφειοῦ τὴν ὑπεράβλη-
 σαν ἔρετην αὐτοῦ κατ' εὐδοκίαν ἐν αὐτῷ καποικί-
 σαντα μετὰ δουλοῦν τὸ οἰκὸς ἀξίας αὐτῷ καὶ περὶ
 κινήσεως εἰς ὕψος, μὲν τὸ τελείωσιν. Ταῦτα καὶ ἔτε-
 ρα τοιαῦτα δυσφημίας, ὁ δὲ Φύσις ἰδιοπεριείργει
 ἐδογματίσιν ἐπὶ Χριστοῦ, ὅτι πνὶ καὶ μόνον ἀλλή-
 λους ἀκραιφνέας. δευτέρως καὶ αὐτὴ ἡ βλασφημία,
 τὸ μίαν Φύσιν, καὶ δύο Φύσεις ἰδιοπεριείργει ἐν Χρι-
 στῷ καὶ τὸ ὁρῶν λόγον ὁμολογεῖσθαι.

Θεοδωροῦ. καὶ τὸν πορφυρόμυθον.

nem Ephecticum audivit, & omnia indifferen-
 tia esse statuit, sectamque a se *Theodoream* vo-
 catam condidit. Hic multa scripsit, ad se-
 ctam [& doctrinam] ipsius spectantia, & alia
 quædam. Idem ad Hipparchiam, uxorem
 Cratetis, dixit: *Hæc est illa, quæ radiis apud
 telas relictis pallium gestat.*

Θεόδωρος. Theodorus, Gadarenus, Sophi-
 sta, servili genere natus, qui fuit magister
 Tiberii Cæsaris. Deinde vero de arte So-
 phistica Romæ cum Polemone & Antipatro
 certavit. Sub Adriano Imperatore filius e-
 jus Antonius factus est Senator. Scripsit li-
 bros tres de iis, quæ in Vocibus quærentur.
 De Historia librum unum. De Thesi, u-
 num. De Dialectorum similitudine & de-
 monstratione, duos. De Republica, duos.
 De Cœlesyria, unum. De facultate Orato-
 ris, unum; & alia.

Θεόδωρος. Theodorus, poeta, qui versi-
 bus varia scripsit, & in Cleopatram carmen.

Θεόδωρος. Theodorus, Lector Magnæ Ec-
 clesiæ Constantinopolitanæ. Scripsit Histo-
 am Ecclesiasticam a Constantini temporibus
 usque ad Justiniani imperium.

Θεόδωρος. Theodorus, qui post Apollina-
 rem Laodiceæ in Syria [Episcopum] existi-
 tit, & Mopsuestiæ in Cilicia Episcopatum a-
 deptus est. Hic Apollinari ex diametro contra-
 rius, insignes blasphemias audaci & præfidenti
 animo contra Christum Dominum effudit, ho-
 minem eum uni nostrum similem & commu-
 nem appellans, & qui pro profectu [virtu-
 tis] gratiam divinam consecutus, Deus ap-
 pelleretur, & post baptismum in Jordano donū
 Spiritus S. adeptus sit, primus omnium in
 nomine Patris, Filii, & Spiritus S. baptiza-
 tus. Deum vero Sermonem, ob excellentem
 ipsius virtutem, secundum beneplacitum in
 ipso habitantem, divinam dignitatem, & de-
 inde, post consummationem, adorationem
 ipsi impertuisse. Hæc & alia hujusmodi im-
 pia dicta evomens duas in Christo distinctas
 naturas, & certo quodam respectu tantum
 inter se conjunctas esse statuit. Altera &
 hæc est blasphemia, unam naturam & duas
 naturas discretas in Christo non secundum
 sanam doctrinam profiteri.

Θεοδωροῦ. Secundum Deum ambulans.

1 Οὗτος ἔπειθε τὸν Ἰππαρχ. Ex Laertio in Hipparchia, ubi ta-
 men locus hic paulo aliter legitur. Vide Theodor. Canter. Var.
 Lect. l. i. c. vi.

2 Ἡ πῆς πρὸς ἱσὺς ἀλλ. Est versus Euripidis in *Bacchis*, ubi A-
 gave, filia Cadmi, sic de se loquens inducitur:

Ἡ πῆς παρ' ἱσὺς ἀλλήτ' ὅσα κερκίδας
 εἰς μίαν ἦκα, ἥρας ἀρρεῖται χροῖν. i. e.

Ego, quæ juxta telas relictis radiis
 Ad majora veni, feras ut capiam manibus.

3 Θεόδωρος, Γαδάρης. Hujus Theodori Oratoris meminit Strabo
 l. xvi. p. 759. eumque sua ætate floruisse dicit.

4 Ἐπὶ δὲ Σωτερίων. Cum Porto legere malim, ἔπειθε δὲ.

5 Θεόδωρος, ὁ ἀπὸ Ἀναγν. De hoc Theodoro consulendi sunt
 viri docti, qui ex professo de Scriptoribus Ecclesiasticis scripse-
 runt.

6 Ἐγραψεν Ἰστορίαν Ἐκκλησιᾶς. De hac Historia Ecclesiastica Theo-
 dori accurate disputat Henr. Valelius in Prefatione ad Volumen

111. Græcorum Historiæ Ecclesiasticæ Scriptorum; qui omnino
 consulendus est.

7 Θεόδωρος. ἔπειθε ἀνεφάνη μὲν Ἀπολλ. Hæc, & quæ sequun-
 tur usque ad finem articuli, sunt verba Theodori Presbyteri in li-
 bello de *Incarnatione Domini*, qui ad calcem Gelasii Cyziceni edi-
 tus est Paris. 1599. 8.

8 Οὗτος ἀνεφάνη μὲν Ἀπολλινάριον τὸ Συρ. πν. ἡγ. Hic locus
 apud modo laudatum Theodorum Presbyterum sic legitur: Μὲν
 τῶν δὲ τὸ Ἀπολλινάριον εὐθὺς ἀνεφάνισται πρὸς Θεόδωρον τὸ Μοψ-
 εῖας πλείως ἔτι λεγομένης ἐν γῇ τῇ Κιλικίᾳ τὴν ἡγεμονίαν λαχὼν &c.

9 Δύο φύσεις. Prior vox in cæteris Edit. deest, quam ex Theo-
 doro Presbytero revocavi.

10 Βλασφημία. Apud Theodorum Presbyterum corrupte legi-
 tur πλάσι, qui proinde hinc emendandus est.

11 Ἰδιοπεριείργει. Et hæc vox in prioribus Edit. desideratur,
 quam supplendi sensus gratia ex Theodoro Presbytero Suidæ re-
 stitui.

Θ οειδεγάτη.
 Θεοειδής. Θεός τὸ εἶδος ὁμοιος.
 Θεοειδής. Θεός.
 Θεοειδής. Θεός τὸ εἶδος ὁμοιος.
 Θεόθεν. ὁπὸ Θεοῦ.
 Θεόκλεια. ὄνομα κύριον.

Θεοκλυτήσαντες. Θεοὺ ἀκούσαντες. Θεὸν ὅπτηα-
 λεσάμενοι. ¹ Ἐξ ὧν χαράσσει καὶ Θεοκλυτήσης ἐγένον-
 το κατ' αὐτοῦ. Καὶ αὖτις. Μῆτε μὲν χαράσσει
 χαράσσει τοὺς ἐν Περσίδι Χελσιανούς εἰς μαχικὴν με-
 πέναν θρησκείαν, μήτε μὲν Θεοκλυτὴν ἀκυσίως τοὺς
 ὡς Μήδους νομισμένους Θεούς. Καὶ αὖτις. Καὶ
 Κυζικηνῶν θυγατέρας ἃς ὡς ἀφαιρετεῖς τῇ Δα-
 ρείῃ θυγατρὶ Ἀρσάμῃ ξένια ἀπὸ πύλας ἐγλίχτο. αἱ
 δὲ χαράσσει ἐπὶ τὴν Ἀρτεμιν Θεοκλυτοῦσαι, καὶ
 ἃ ἀγάλαμα ἐκχευόμεναι. Καὶ Αἰλιανός. Οὐδα-
 μὴ Φορητὸν εἶναι τὸν βίον αὐτῇ μὲν ἢ θύλῃ τὴν ἄ-
 ρεμον πεπιτυκταῖα, Θεοκλυτῶσα καὶ μυρίας δὲ
 Ἐφεσίοις ἐπαρωμύει, εἰ μὴ πρᾶξαντο ἡμῶσαν τού-
 των ὡς τῇ τυραννίδι, αὐτὴν διέφθειρε.

Θεόκλυτος. Θεότιμος.

Θεοκλυτουῖτες. Θεοὺς ὅπτηα λεσάμενοι. Καὶ ἐν
 ἰαυτοῖς Θεοκλυτουῖτες, ἅμα καὶ τῇ ὀργῶν ἐμέ-
 μνητο.

Θεοκρίνης. ² Δημοσθένης ἐν τῇ ὕμῳ Κτησιφάν-
 τος. ³ ὡς δὲ Συκοφάντης.

Θεόκριτος. ⁴ Χίος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου
 ἢ Ἰσχυρίωνος. ἔγραψε Χείρας ἀντιπολιεύσατο δὲ
 Θεοπόμπῳ τῇ Ἰσχυρίᾳ. Φερέται δὲ αὐτῇ Ἰσχυρία
 Λιβύης, καὶ ὅπτηα λαί θάυμασι. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος
 Θεόκριτος, Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης. οἱ δὲ, Σιμμί-
 χου, Συρακούσου. οἱ δὲ Φασὶ Κῶν. μετὰ αὐτοῦ δὲ ἐν
 Συρακούσαις. οὗτος ἔγραψε τὰ χαλκήμια Βυκολικά
 ἐπὶ Δαυρίδι ἀφ' αὐτοῦ. πῶς δὲ ἀναφέρειν εἰς αὐτὸν
 καὶ ἄλλα. Προτίδας, Ἑλπίδας, Ὕμνους, Ἡρώ-
 νας, Ἐπικηδεῖα μέλη, Ἐλεγείας, Ἰάμβους, καὶ Ἐ-
 πιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς γεγόνασι Βυκολικῶν
 ἐπὶ ποιηταῖς, Θεόκριτος οὐτοῖς, ⁵ Μόχου Σικελιώ-
 τος, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ πινος Χερσίδου, καὶ ἡ-
 μῶν Φλώου.

Θεόκλητος. ὁπὸ Θεοῦ συγχευθείς. ἔνθεος. ⁶ Ὁ δὲ
 Φιλιππικὸς ἔρεξε ὡς, καὶ κολακικός, καὶ μὲν τοῖς
 τῇ αὐτῇ Ἀντώνιον διάσω κατείλετο.

Θεομότης. ⁷ ὁπὸ Θεοῦ μισούμενος, Θεομότης δὲ,
 ὁ μιστὴν τὸν Θεόν.

Θεόμνητι. Θεόφρονι. Θεοβέλῳ.

¹ Ἐξ ὧν χαράσσει ὁ Θεός. ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ] Hæc sunt verba
 Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valefio editis p. 118.
² Θεοκρίνης] Plura de hoc Theocrine habet Harpocratio, quem
 vide.

³ Ἡ δὲ συκοφάντης] Hujus criminis gratia accusavit eum
 Epichares, ut discimus ex argumento Orationis contra Theo-
 crinem, quæ Demostheni in ejus operibus hodie adscribitur, quam-
 vis nonnulli veterum Dinarcho eam tribuerint.

Θ οειδεγάτη. Deo simillima.

Θεοειδής. Diis forma similis.

Θεοειδής. Divine.

Θεοειδής. Diis forma similis.

Θεόθεν. Divinitus. A Deo.

Θεόκλεια. Theoclea. Nomen proprium.

Θεοκλυτήσαντες. Qui Deum audiverunt. Qui
 Deum invocarunt. Unde imprecationes &
 vota contra ipsum facta fuerunt. Et rursus:
 Ne Christiani, qui erant in Perside, Magorum
 religionem amplecti cogerentur, neque etiam
 præter animi sententiam invocare Deos illos,
 qui apud Medos recepto more colebantur. I-
 tem alibi: Et Cyzicenorū filias, forma in-
 signes, Darii filie Arsamæ xeniorum loco mit-
 tere cupiebat. Illæ vero ad Dianam confu-
 giunt, Deam invocantes, & ipsius simulacrum
 complectentes. Et Ælianus: Illa vero vitam
 sibi minime vitalem fore rata post nefarium il-
 lum concubitum, Deosque invocans, & E-
 phesius mille diras imprecata, ni pœnas horum a
 Tyrannis exigerent, se ipsa interfecit.

Θεόκλυτος. A Deo honoratus.

Θεοκλυτουῖτες. Deos invocantes. Et intra
 se ipsos Deos invocantes, simul & orgiorum,
 recordabantur.

Θεοκρίνης. Theocrines. Demosthenes in o-
 ratione pro Ctesiphonte. Hic Sycophanta fuit.

Θεόκριτος. Theocritus, Chius, orator, di-
 scipulus Metrodori Isocratici. Scripsit Chrias:
 idemque factionibus in Republ. cum Theo-
 pompo Historico certavit. Extat ejus Hi-
 storia Libyca, & Epistolæ admirabiles. Est
 & alter Theocritus, Praxagoræ & Philinnæfi-
 lius. Alii vero dicunt ipsum fuisse filium
 Simmichi, & Syracusanum. Alii vero, Coum,
 & Syracusas [postea] migrasse. Hic scripsit
 ea quæ vocantur carmina Bucolica, Dorica
 dialecto. Quidam etiam ipsi tribuunt, Præ-
 tidas, Elpidas, Hymnos, Heroïnas, carmi-
 na Epicedia, Elegias, Iambos, & Epigram-
 mata. Sciendum autem, tres fuisse carminum
 Bucolicorum poetas, hunc Theocritum,
 Moschum Siculum, & Bionem Smyrnæum,
 ex quodam oppidulo, quod Phlosa vocaba-
 tur, oriundum.

Θεόκλητος. A Numine correptus. Nu-
 mine divino afflatus. Philippicus vero ser-
 vilis erat ingenii, & assentator, & cætui eo-
 rum, qui Antonium colebant, adscriptus.

Θεομότης. Deo exosus. Θεομότης vero, Dei
 osor.

Θεόμνητι. Divina prudentia prædito. Consi-
 liis maxime pollenti.

⁴ Θεόκριτος, Χίος] De eo vide Vossium in opere de Histor.
 Gr. & Jonsum de Scriptor. Histor. Philos. l. i. c. ix.

⁵ Μόχου Σικελιώτου καὶ Βίων, ὁ Σμυρναῖος] Moschi hujus & Bionis I-
 dyllia quædam hodie adhuc exstare notissimum est.

⁶ Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἔρεξε ὡς καὶ καλ.] Fragmenti hujus supplē-
 mentum habes supra v. Βασιλείου.

⁷ Θεομότης. ὁπὸ τοῦ Θεοῦ μισούμενος. Θεομότης δὲ, ὁ μιστ.] Ex Schō-
 liastra Aristophanis ad Aves, p. 612.

Θεόπομπος, ὁ Θεόδοτος, ἢ Θεόδοτος, Ἀθηναῖος, Κωμικός. ἐδίδαξε δράματα καὶ ἐπὶ δὲ τῇ δέξασθαι Κωμῳδίας καὶ Ἀεισιφανίαν. δράματα δὲ αὐτοῦ εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλά. Ὅπ' Ἀσκληπιὸς καὶ τῶν ἐν παιδείᾳ ἢν παρρησίας. φθὴν γοῦν Θεόπομπον ῥι- νήμενόν τε καὶ λειβόμενον ἰάσατο, καὶ κωμῳδίας αὐ- ρὴς διδάσκειν ἐπέστη, ὁλόκληρόν τε καὶ ὅσον καὶ δέ- τεμνῇ ἐργασάμενος. καὶ δεικνύει καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ Θεόπομπου (παρὸν ἐμολογεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐπι- γράμματος). Τισαμνοῦ γὰρ ἦν υἱὸς) εἰδωλὸν Παρίας λίθου. καὶ ἐπὶ τὸ ἰνδαλμα τῆς πάσης μάλα ἐναργῆς. κλίνη καὶ αὐτὴ λίθου. ἐπ' αὐτῆς κεῖται νοστοῦ τὸ ἐκείνου φάσμα, ὃ χειρουργία φιλοτέχνη παρέθηκε δὲ ὁ Θεός, καὶ ὁρᾷ οἱ τὸ παῖδιον χεῖρα, καὶ παῖς νεαρός ὑπομειδῶν καὶ οὗτος. τί δὲ ἄρα νοεῖ ὁ παῖς; ἐγὼ ζῶντι τῷτο, φιλοπαίτῳ ποιητῇ ὑποδιδόντι. γὰρ γὰρ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἴδιον ἀφ' ἐμῶν αἰνιγμάτων. εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατεῖται τῇ ἐαυ- τοῦ γνώμῃ· ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλεῖται.

Θεόπομπος, ὁ Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου, γέ- γονος καὶ τῆς χεῖρας τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων, ἐπὶ τῇ ἐπενεχομένης ῥίτης Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἐφο- ρος, Ἰσοκράτης ἀκροῖται. ἅμα Ἐφῶρος ἐγχευαν ἐπι- τομὴν τῶν Ἡεροδότου ἱστοριῶν ἐν βιβλίοις β'. ὁ φιλιπ- πικὰ ἐν βιβλίοις οὐ'. Ἐλληνικὰς ἱστορίας. ἐπὶ δὲ τῇς Θυκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, καὶ εἰσὶν ἐν βιβλί- οις ἰά, ἔχουσαι τὰ ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμων, καὶ λοιπὰ. Ἐγχευαν καὶ ἑτέρα πλείστα.

Θεοπροπία. μαντεία. καὶ ὁ Θεοπροπῖον. τὸ ἐκ Θεοῦ μαντήριον, ἢ προφήτευμα.

Θεοπροπῖος. μάντις, ἢ Θεοῦ προφήτης.

Θεοπρία. ἢ θεία ὁπλία.

Θεορρημοσύνη. τὴν θεῖαν διδασκαλίαν. ἢ κατῆ- χισιν.

Θεορρύτον. ἐκ Θεοῦ προεὶδόν, ἢ προεὶδόν προεχό- μενον.

Θεός. Φίλων τῷ Θεῷ Κύριος τῇ Γημοσίᾳ ἑρμηνεύ- νουσαι πειρώμενος, τῆς βασιλευσάντης Τριάδος ἐν- νοίαν ἔχει. φάσκων γὰρ ὅτι εἰς θεὸς, οὐ πρὸς τὸν δευτέρω κατέδραμε τῆς μονάδος, ἀλλὰ πρὸς τὸ μ- νήμον τῇ ἁγίας Τριάδος, τὸ τῶν μὴ πάντων ἀφαιρετῶν ἐνικώτερον, τῶν δὲ ὅντων μοναδικῶν ἀφρονώτερον. καὶ ἔγωγε κατὰ κράτος εἶπεν αὐτοῦ τὴν

Θεόπομπος. Theopompus, Theodectis, sive Theodori filius, Atheniensis, Comicus, edidit fabulas xxii. fuitque antiquæ comædiæ Poeta secundū Aristophanē, scripsitque plures alias fabulas. † *Æsculapius eorum quoque, qui literis student, curam gerebat. Sanavit enim Theopompum, tabe quasi lima attenuatum dif- fluentemque, & iterum ad docendas comædias animum addidit, quum omni ex parte saluum & incolumem eum reddidisset. Et monstratur etiamnum super lapide imago Theopompi (in- scriptione ipsum ex patris nomine designante: erat enim Thisameni filius) facta ex marmore Pario; estque morbi simulacrum prorsus manife- stū. Lectus & ipse lapideus est, in quo ejus imago jacet, manu artificis ita efficta, ut morbum præ se ferat. Prope vero Deus adstat, manū ei porri- gens medicam, & tenellus puer, qui leniter subri- det. Quid autem sibi vult ille puer? Ego hoc puto eum indicare, poetam ludi jocique aman- tem esse. Ridet enim, & per symbola signifi- cat rem Comædiæ propriam. Si tamen quis aliter sentiat, is sententiam suam retineat, nec mihi litem moveat.*

Θεόπομπος. Theopompus, Chius, orator, Damasistrati filius, vixit tempore interregni A- theniensium, Olymp. xciii. quando & Epho- rus Isocratis auditor floruit. Scripsit pari- ter ac Ephorus Epitomen Historiarum He- rodoti libris ii. Philippica, libris lxxii. Historias Græcas, quæ libris xi. constant, & inde narrationem ordiuntur, ubi Thucydi- des & Xenophon desinunt. Complectun- tur autem ea, quæ post bellum Peloponne- siacū gesta sunt, & alia. Scripsit & alia plurima.

Θεοπροπία. Vaticinium. Oraculum. Et Θεο- προπῖον, oraculum a Deo editum. Vaticini- um.

Θεοπροπῖος. Vates, vel Dei propheta.

Θεοπρία. Divina visio.

Θεορρημοσύνη. Divinam doctrinam. Insti- tutionem, quæ viva voce fit.

Θεορρύτον. A Deo progressum. A Deo ma- nans.

Θεός. Deus. Philo, cum dictum illud *Deus Dominus* interpretaretur, summæ Trinitatis notionem habuit. Dum enim dicit unum esse Deum, non ad unitatis numerum respexit, sed ad mysterium sanctæ Trinitatis, quod est magis unum, quam omnia, quæ di- vidi possunt, & vere singularibus uberius: tantaque vi animum ejus occupavit, ut di-

1 Θεόπομπος, Θεός.] De hoc Theopompo, aliisque scriptori- bus ejusdem nominis, vide Meursium ad Apollonium cap. x.

2 Ὅπ' Ἀσκληπιὸς ἐπὶ τῇ παιδείᾳ ἢν παρρησίας.] Sic locum hunc, qui in prioribus Edit. prava interpunctione obscuratus est, ex MSS. in integrum restitui. (ceterum totum hunc locum de Theopompo Comico, ab Æsculapio pristina valetudini restituto, ex Æliano de- promptum esse discimus ex voce Παρίας λίθου. & v. φθὴν, ubi pars fragmenti hujus præfixo Æliani nomine repetitur.

3 Χειρουργία φιλοτέχνη.] Pessime Portus, ingeniosa ac solerte Æscu- lapii chirurgia utens. Vox χειρουργία enim hic significat artem fin- gendi statuas & simulacra: uti ipsi statuarii vocantur χειρουργοί. Vide infra v. Χειρουργία.

4 Θεόπομπος, Χῖος.] De hoc Theopompo vide Photium in Bibliotheca, Cod. clxxvi. Meursium ad Apollon. Dyfc. cap. x. Vof-

fium de Histor. Gr. & Jonsum de Scriptor. Histor. Philos. l. i. cap. ix. Ob maledicentiam stili male audit, eoque nomine reprehenditur a Polybio in Excerptis Peiresc. p. 21, 22. ubi insigne fragmentum ex ejus Philippicis adducitur.

5 Ἐπὶ τῇ ἀναμνηστικῇ τῇ τῆς.] Jonsius, loco laudato, eum recentio- rem facit, & ad Olympiadem ex potius referendum statuit, cujus argumenta & rationes, quibus sententiam suam stabilit, apud ip- sum legé.

6 Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οὐ'.] Potius credendum est Diodoro Sicu- lo, qui l. xvi. testatur, Historiam Philippicam Theopompi con- stituisse libris lviii. ut observarunt Vossius & Jonsius. Ex his lviii libris tempore Photii lxxii tantum superstites fuerunt, ut ipse te- statur loco paulo ante laudato.

7 Θεοπροπῖον, τὸ ἐκ Θεοῦ.] Vide Scholiastam Homeri ad Il. A. v. 87.

ψυχὴν, ὡς εἰπεῖν, δύο μὲν εἶναι τὰς ὅντι δυνάμεις, ὡς ἡ μὲν ποιητικὴ τε καὶ ἐνεργητικὴ, Φησί, χαλεπταὶ Θεός, ἡ δὲ βασιλικὴ καὶ πτωχολογική, Κύριος. Θεὸν δὲ εἶναι διδάσκουσιν Ἕλληνας ζῶν ἀθάνατον, λογικόν, τέλειον, νοερόν, ἐν εὐδαιμονίᾳ, χαρὸς πάντος ἀνεπίδεκτον, παρονομήκον Κόσμου τε, καὶ τῆς ἐν Κόσμῳ μὴ εἶναι μὲν τοὶ ἀνθρώποι μορφον, εἶναι δὲ τὸν μὲν διμυρρόν τῶν ὄλων, καὶ ὡς πατέρα πάντων. κοινῶς δὲ τὸ μέγεθος αὐτῆς τὸ δῖον ἀφ' πάντων, ὃ πολλὰς παρονομήσεις, παρονομήσεις, καὶ τὰς δυνάμεις.

Θεός. Δαβὶδ Φησί. Πρὸς τὸν Θεὸν ἡ ἰσχυρὸν, τὸν ζῶντα. ἔνθεν καὶ τὸ Τρισάγιον ἡμῶν ἐξυμνῇ.

Θεός. Σοφοκλῆς. Ὅταν πρὸς Θεῶν βλάβῃ, δύναται αὐτὸς οὐδ' ἀν' ἰσχύων φυγεῖν. Ὅμοιον τὴν τὴν Πινδαρίον Θεὸς καὶ πειρομένη ἀετὸν ἔκκε, καὶ θαλασσοῦν ὠχρεῖται δελφίνα. Καὶ παρονομήσεις. Θεός ἡ ἀναίδεια. λέγει καὶ τὸν δὲ ἀναγκαστικὴν πνὰ ὠφελούτων. Ἐμῶν δὲ καὶ Ἀθηνῶν ἡ ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν αὐτῆς, ὡς ἱερὸς ἐν ἰδ'.

Θεός ἀπὸ μηχανῆς. ἐν τῇ Ἀπὸ μηχανῆς.

Θεοσαλὼν ὁ Ὀφισμα. ἐπὶ τῇ μὴ εὐθυμαχούντων ἐν τῇς ὠχρεῖται, ἀλλὰ χαλεπῶν.

Θεοσέπιν. Θεοσέπιν.

Θεοσέπιν. Ἀριστοφάνης. Βροντῆς μυκησάμενης Θεοσέπιν. Ἐπὶ Θεῶν χαλεπῶν Θεῶν πνὸς καὶ πεμνημένης. Σοφοκλῆς δὲ λέγει. Ἡ καὶ τὴν ἀνθεῖα νόσος. τῆς τῆς, ἡ ἐκ Θεῶν χαλεπῶν πνὰ εἰς πνὰ. καὶ τὴν μανίας Αἰατῆος.

Θεοσημεία. ἡ ὅς Θεοῦ μαντεία.

Θεοσυγῆς. Θεομύητοι. οἱ ἔκ Θεοῦ μυσούμενοι. καὶ οἱ Θεὸν μυσούτες. καὶ δὲ τῇ Ἀποστόλῃ Θεοσυγῆς, οὐχὶ οἱ ἔκ Θεοῦ μυσούμενοι, ἀλλ' οἱ μυσούτες τὸν Θεόν.

Θεοσυλῆς. ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. Ὁ δὲ Θεοσυλῆς γενόμενος, καὶ τὰ ἱερὰ τῇ Θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡτῶν ἀναστήσας, καὶ Φόνος ἐργασάμενος ἐναγῆς.

Θεοὶ παρόντος, ἅπαν ἀπορον πόλεμον.

Θεοὺς τὸν τῇ Ἰσραήλ ἄρχοντας. Ἀρχοντα ὅς

1 Θεὸν δὲ εἶναι διδάσκουσιν Ἕλλη. Hxc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii in *Zenone*, Segm. cxlvii.

2 Παρονομήσεις. Apud Laertium rectius legitur παρονομήσεις, quam lectionem in versione secutus sum.

3 Σοφοκλῆς. Ὅταν πρὸς Θεῶν βλάβῃ. Hxc non sunt ipsa verba Sophoclis, sed expressa ex iis, quæ leguntur in *Ajace*, p. 27.

4 Εἰ δὲ πρὸς Θεῶν βλάβῃ, φύγει αὐτὸς καὶ ἰσχυρὸς τὸ κρείσσονα. Vide etiam supra v. ἰσχυρὸν.

5 Τὸ Πινδαρίον. *Pyth.* Od. ii. P.

6 Θεὸς ἡ ἀναίδεια. λέγειται καὶ τὸ δὲ ἀν. Locus hic in prioribus Edit. foede mutilatus est, quem ex 2 MSS. Paris. in integrum restitui.

7 Ὁφελούτων. Sic quidem MSS. Paris. exhibent: sed scribere malim ὠφελόμενοι, ut apud Zenobium & Diogenianum; quam lectionem in versione secutus sum.

8 Ἐμῶν δὲ καὶ Ἀθηνῶν ἡ ἀναίδεια. Athenienses *Contumelia* & *Impudentia* aras olim posuisse ex Theophrasto refert Zenobius

ceret, duas esse illius, qui Est, facultates; quarum una, inquit, efficiens & agens, vocatur *Deus*; altera vero regia & ultrix, *Dominus*. † Græci statuunt Deum esse animal immortale, ratione præditum, perfectum, intelligens, beatum, in quod malum non cadat, curam gerens Mundi, & eorum, quæ in Mundo sunt: non tamen esse humana forma præditum. [Iidem dicunt,] esse cum opificem hujus Universi, & tanquam patrem omnium. Communiter vero partem ejus per omnia penetrantem variis nominibus, pro diversis facultatibus, appellari.

Θεός. Deus. David: *Ad Deum illum fortem & viventem*. Hinc etiam *Trisagium* a nobis canitur.

Θεός. Sophocles: *Cum quis Deorum lædit, ne validus quidem effugere queat*. Huic dicto est simile Pindaricum illud: *Deus vel velocem aquilam assequitur, & marinum prævertit Delphina*. Et proverbium: *Impudentia est Dea*. Dicitur in eos, qui ex impudentia emolumentum capiunt. Colebatur enim Athenis Impudentia, eique templum [conditum erat,] ut tradit Ister lib. xiv.

Θεός ἀπὸ μηχανῆς. Deus ex machina. Quære in v. Ἀπὸ μηχανῆς.

Θεοσαλὼν ὁ Ὀφισμα. Thessalicum commentum. De iis, qui non aperto Marte pugnant, sed subdole rem gerunt.

Θεοσέπιν, Dei cultor. Pius.

Θεοσέπιν. Venerabile. Aristophanes: *Audistne mugitum tonitru divini?* [Hic Θεοσέπιν exponi potest,] a Deo demissum: vel, divinum & honoratum. Sophocles vero dicit: *Invasisset utique te divinus morbus*. Hoc est, a Deo immisus in aliquem. [Loquitur ibi autem] de Ajacis infania.

Θεοσημεία. Oraculum divinum. Vaticinium divinum.

Θεοσυγῆς. Deo odiosi. Deo invisi. Item, qui Deum oderunt. Nam apud Apostolum Θεοσυγῆς vocantur non illi, quos Deus odit, sed illi, qui Deum oderunt.

Θεοσυλῆς. Sacrilegus. *Ille vero sacrilegus, & templa Deorum funditus evertit, & impias cedes patravit*.

Θεοὶ παρόντες. *Deo presente omnia quæ sunt difficilia, fiunt facilia*.

Θεοὺς. Deos [David vocat] Judæorum

Adag. cccxxvi. Clemens Alexandrinus quoque in *Admonit. ad Gentes*, p. 12. testatur, Epimenidem Athenis *Impudentia* aram erexisse; quem vide.

8 Ἐν τῇ ἀπὸ μηχανῆς. In prioribus Edit. hæc præterea leguntur: *Ἀπὸ συνθέσεως ὀνόματι γίνεται καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκαγαθία*. Θεός καὶ ἰσχυρὸς, σοφολογία. Sed cum eadem supra v. *Ἀθηναίων ἀναίδεια* legantur, supervacaneam hic eorum repetitionem fore credidi.

9 Θεοσαλὼν ὁ Ὀφισμα. Vide Zenobium Adag. cccxxix.

10 Ἀριστοφάνης. In *Nubibus* p. 76. P.

11 Σοφοκλῆς. In *Ajace*, p. 12. ut Portus observavit.

12 Παρονομήσεις. Ad Romanos i. v. 30.

13 Θεοσυγῆς. καὶ οἱ ἔκ Θεοῦ μυσού. Videntur ista ex Oecumenio descripta, cujus hæc p. 255. sunt verba: Θεοσυγῆς λέγει ὁ τὸν Θεὸν μυσούμενος, ἀλλὰ τὸν μυσέντα Θεόν.

14 Θεὸς τὸν τῇ Ἰσραήλ ἄρχ. Hic locus est mutilus, qui ex Theodoro ad Psalm. lxxxii. p. 727. unde eum Suidas descripsit, sic supplendus & in integrum restituendus est: Τὸν Ἰσραήλ ἄρχοντα Θεόν, ὡς τὸ κρείσσον πνεύματός, ὡς ἰσχυρὸς. ἔτι καὶ

λαοὺς (ὅτι ἐρεῖς κακῶς, καὶ Θεοὺς οὐ κακολογή-
σης. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀληθῶς κρείττης ἐστίν ἐνεργεί-
σθαι δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι κρείνουν, θεωρηστέον ὅτι
Θεοὶ οἱ ἐνδίκως δικάζοντες.

Θεοί. ὁ κατ' εἰκόνα θεῖαν γενημένοι, καὶ ἀκί-
ρατον τὴν εἰκόνα φυλάξαντες. ὁ τούτων Θεὸς (ὡς ἁ-
γία τὴν οἰκουμένην εἰς τὸ κρείττεον. καὶ Δαβὶδ.
Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεισε τὴν γῆν καὶ ἐξῆς.

Θεοῖνα. ὁ κατ' ὁμοίαν Διόνυσια Θεοῖνα ἐλέγητο,
ὃν οἱ οἱ Γενῆται ἀπέθυσον. τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοῖνον
ἐλέγον.

Θεοῖς. ὁ τέθηκεν οὗτος, οὐ κείνοισι. τέτις, Θεῶν
βυλομένων. οὐ γὰρ οἱ Ἕλληες τὸ τοιαύτῳ αὐτῷ αἰ-
τίαν παρέχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἰάντιος.

Θεοφάνεια. ἡ ἔσθ' Θεῶν φανέρωσις. θηλυκόν. οὐδε-
τέρως δὲ πληθυντικόν, καὶ Θεοφάνεια. ἡ εὐθεῖα, τὸ
Θεοφάνειον.

Θεοφάνης. ὄνομα κύνων. καὶ κλινῶν εἰς ἡς.

Θεόφιλος, Κομικός. ὁ τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστίν
Ἰατρός, Ἐπίδαυρος, ἡ Παγκράτεια, Βοιωτία, Προ-
πίδες, Νεοπτόλεμος.

Θεόφιλος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Μιχαὴλ ὁ
Ἀμωραῖος, πατὴρ Μιχαὴλ, ὅς ἐς τοσαύτῳ ἀφιλο-
θείαν καὶ ὑπνῶσαν ἐξέκειλεν, καὶ τὸν Κοπρώνυ-
μον χαλεπὴν καὶ μυσταγωγίαν αἰρεσὴν ἀφ' ἐξέ-
στη καὶ ἀνακαίνισας, ὡς ἐν μνησὶ ἡτῶν ὀφθίῳ
καὶ ἐκείνῃ δυσθεῖας καὶ παρονίας, τυραννίδος τε καὶ
ἐμβροτησίας ὁ πεφρακτισμένος καὶ ματαόφρων. Ἐ-
πεὶ οὖν τῇ αὐτῇ συχεθεὶς τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων καὶ πα-
λαμναίων ἀπάτη καὶ ὡς πληξία, τῶν ἐκ Μανι-
χαϊκῆς μαρίας καὶ Ἀρειανικῆς λύσεως ὁρμωμένων πά-
λαι, διωγμὸν καὶ αὐτὸς καὶ τὸ Ἐκκλησίας ὡσαύτως
ἐπαπετίετο, συμμύστιον, καὶ σύμμαχον, καὶ (ὡς ἁ-
πορῆς τῆς αἰρέσεως ἔχων ὁ δεύτερος Νικηταῶν τὸν
Πατριάρχην Ἰωάννην, μᾶλλον δὲ ὁ μνηστὴρ, ἢ
δαμονιάρχην, τὸν νέον ὄντως Ἀπολλώνιον, ἢ Βαλαάμ,
ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα, ὡς λεχθέντων

αὐτῶν καὶ ὁ Νόμος ἀποκαλεῖ Θεοὺς ἐ κακολογήσεις, καὶ ἀρετὰς ὁ
λαὸς οὐ κακῶς. Ἐπειδὴ γὰρ ἀληθῶς κρείττης ὁ Θεὸς ἐστίν, ἐνε-
ργείσθαι δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι κρείνουν, θεωρηστέον ὅτι
Θεοὶ οἱ ἐνδίκως δικάζοντες. ἡ. ε. Judaeorum Prin-
cipes Deos, utpote quibus judicandi officium commissum erat, no-
minavit. Sic etiam Lex eos vocat: Diis non maledices, & Prin-
cipi populi tui non conviciaberis. Quoniam enim vere judex est
Deus, & hominibus judicandi officium commissum est, propterea et-
iam homines, quibus ea potestas data est, Diis nuncupati sunt, tan-
quam in hoc Deum imitantes. Huc spectant ejusdem Theodreti
verba Quæst. li. in Exodum: Τὸς κρείττους διορίζει Θεοὺς, ὡς κατὰ
μίμησιν ὁ Θεὸς κρείττερος ἐστὶν τοῖς ἀνθρώποις. Judices appellat Deos, ut
quibus ad imitationem Dei omnium judicandi munus commissum est.

Θεοί. ὁ κατ' εἰκόνα θεῖαν γὰρ καὶ ἀκίρατον τὴν εἰκόνα φυλά-
ξαντες. Hæc sunt verba Theodreti in Psalmum xlix. p. 586. Huc etiam spe-
ctat insignis locus apud Photium Epist. clxii. p. 215. Διότι
ἐν ταῖς κατὰ μίμησιν αἰτίας λέγεται ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεί-
νους, ὡς, ὅτι ὅσον ἐστὶν διωκτὴν ἡ φύσις, εἰς μίμησιν ἑαυτῶν
τοῦτον ἀποκαλεῖται Θεοῖς. ἡ. ε. Ordine vero secundo, & nomine
a causa prima participato, ille inter homines Deus dicitur, qui pro
capite & viribus naturæ creatæ se per virtutis exercitium ad imita-
tionem Dei conformat.

2 Καὶ Δαβὶδ. Θεὸς Θεῶν Κύριος. Psal. xlix. v. 1.

3 Θεοῖνα. καὶ κατὰ ὁμοίαν Διόν. Ex Harpocrate. Vide etiam
Helychium, & Meurium in Græcia Fer.

Principes. Principi populi tui non maledices, &
Diis non conviciaberis. Deus enim vere judex
est. Hominibus autem data est etiam judican-
di potestas: unde, qui juste judicant, Dii vo-
cantur.

Θεοί. Dii. [Sic etiam vocantur,] qui ad Dei
imaginem facti sunt, eamque inviolatam con-
servant. Horum Deus Orbem Terrarum ad
judicium congregat. Et David: Deus Deo-
rum Dominus locutus est, & terrā vocavit, &c.

Θεοῖνα. Sic vocabantur Bacchanalia, quæ
Populi Atticæ celebrabant, & in quibus Gen-
etæ sacrificabant. Bacchum enim Θεῶνον vo-
cabant.

Θεοῖς τῶν. Diis mortuus est iste, non illis. Hoc
est, Diis ita volentibus. Haud enim Græci ta-
lis [infantiæ mortisque] causa ei exstiterunt.
Sophocles de Ajace.

Θεοφάνεια. Dei apparitio. Est generis fœmi-
nini. Neutrum vero plurale τὰ Θεοφάνεια, cu-
jus casus rectus est Θεοφάνειον.

Θεοφάνης. Theophanes. Nomen proprium.
Declinatur in ἡς.

Θεόφιλος. Theophilus, Comicus. Ex ejus fa-
bulis sunt, Medicus, Epidaurus, Pancratia, Ba-
otia, Prætides, Neoptolemus.

Θεόφιλος. Theophilus, Romanorum Impera-
tor, filius Michaelis Amorrhæi, Michaelis pa-
ter, qui eo impietatis & amentia progressus
est, ut infaustam & detestabilem Copronymi
hæresin amplectens & renovans, nulla in re vel
impietate, vel effræni licentia, vel tyrannide
& vecordia ei cedere videretur, homo stolidus
& vanus. Cum igitur idem error eademque
impiorum illorum & sceleratorum hominum
amentia, qui olim ab infano Manichæo & de-
menti Arrio orti fuerant, animum ejus inva-
sisset, persecutionem & ipse contra Ecclesiam
eodem modo instituire cepit, alter Nestane-
bo, collegam, & adiutorem, & conscium ha-
bens Joannem Patriarcham, vel potius Manti-
archam, aut Dæmoniarcham, novum revera
Apollonium, aut Balaamum nostris tempori-
bus exortum, lecanomantem, omnisque im-
pietatis & imposturæ suaforem & auctorem

4 Θεοῖς τέθηκεν οὗτος, ὁ κείνοισι. Hæc sunt verba Sophoclis in
Ajace, p. 56. ubi consule Scholia. P.

5 Θεοφάνεια. ἡ ἔσθ' Θεῶν φανέρωσις. Vide Casaub. Exercit. 11. adver-
sus Baron. Sect. xi. & præcipue Suicerum in Thesuro Ecclesia-
stico v. Ἐπιφάνεια, ubi de variis hujus vocis significationibus pro-
lixè agit.

6 Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστίν. Omisit hic Suidas fabulam Philon-
is, cujus mentionem facit Athen. l. xiii. p. 563. & p. 587.

7 Παγκράτεια. Rescribendum est Παγκράτεια, ex Athenæo, qui
fabulam istam duobus in locis hoc nomine appellat.

8 Θεόφιλος, βασιλεὺς Ῥωμ. Articulus hunc de Theophilo Im-
peratore Suidas ex aliquo Historico deperdito procul dubio descripsit,
quoniam in nullo eorum, qui hodie exstant, eum invenire potui.

9 Καὶ τῇ ἑξ' Κοπρώνυμον χαλεπὴν καὶ μυστ. Imperator Constanti-
nus Copronymus acerrimus fuit imaginum hostis, earumque cul-
tum interdixit: cujus exemplum Theophilus Imperator secutus
est. Hanc Iconomachiam auctor anonymus execrabilem hæresin
hic vocat, eoque nomine Theophilum, tanquam hominem scelera-
tissimum & summæ impietatis reum, indignis modis traducit. Con-
fer Cedrenum p. 518.

10 Μανιχæον. Non displicet conjectura Porti, qui μανιχæον
(i. e. infantiæ principem) legendum esse suspicatur. Potest tamen
etiam μανιχæον ferri, quoniam ex sequentibus patet, eum arti-
bus curiosis & divinationibus deditum fuisse.

11 Λεχθέντων. Vide Cedrenum p. 528.

πιν, καὶ πάσης θεοσυροῦς πράξεως καὶ περὶ αἰτίας δεινὸν ὑποφύτιον. ὅφ' οὗ καὶ τὰ γράμματα παιδευθεῖς ὁ εὐεπίστος καὶ δειλάμος, ὑπερέτης δόκιμος ἐχθρίτων πραγμάτων, καὶ ὁ Διαβόλος ὑπὸ τῆς δεινῆς ὀργῆς ὡς ἀν' ἐδικῶς ὁ θεὸς λόγῳ ἐπαρῆσαιτο, σχετλιαστικῶς φάσκων· Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τῆς Κάιν ἐπερεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τῆς Βαλαάμ μισθοῦ ἐξεχρήθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τῆς Κορὴ ἀπώλοντο, καὶ αἱ ἐξῆς.

Θεόφιλος. ὁὗτος Σπὸ Ἰνδῶν ἐπανελθὼν, ἐν Ἀντιοχείᾳ διήγεν, Ἐκκλησίαν μὲν ἀφωρισμένην οὐδεμίαν ἔχων αὐτός, κοινὸς δὲ πᾶσι ὡς, ὡς πᾶσι αὐτῷ μετ' ἀδελφῶν ὑποφύτιον ὡς ἰδίᾳς ἐξόν, βασιλέως αὐτὸν ἐς τὰ μάλιστα ἀφ' ἑμῆς τε πάσης καὶ αἰδοῦς ἀγορεύον, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀπάντων, ὅποῃς ὑπὸ τῆς ῥῆς πάσης περὶ αὐτῶν αὐτὸν ὑποφύτιον, καὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέγιστον καὶ ἀπληρομένον. ὡς γὰρ ὁ ἀνὴρ κρείστων ἢ ὡς ἀν' πᾶσι δηλώσει λόγῳ ὡς ἀν' πᾶσι τῇ Ἀποστόλων εἰκόνι. λέγει γὰρ τοῖς ποτε καὶ νεκρὸν ἀναστήσει ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἰουδαίας πᾶσι. Θαλάσσιος δὲ τοῦτο φησι, τῇ ἑστῇ ὅτι ὁλίγον τῶν ἀνδρῶν ὑποφύτιον ἔχοντες, καὶ ἵκανα δὴ εἰς τὰ ποταμὰ μύθεσθαι ὑποφύτιον ὡς, ἄλλως τε καὶ ἔχον ὅτι ὁλίγους τῇ χεὶρὶ τὸν αὐτὸν αὐτῶν ὑποφύτιον ἔχοντες τοὺς ὑποφύτιον ὡς.

Θεοφροσία. ἐνθουσιασμός.

— Ἀρχία δ' αὐτοῦ

Ἐψύχθη ἡ χαλεπὴ πνεύματα θεοφροσίας.

Θεόφρατος. ὁ Μελάντις γναφεὺς, οἱ δὲ, Λέοντος, Σπὸ Ἐρεσσῶν, ἀκροῦς Ἀριστοτέλους, καὶ ἀφ' ὧν ὁ χολῆς, τῆς ἐν τῇ περὶ αὐτῶν καὶ ἀφ' αὐτῶν εἰς Χαλκίδα ἐκδημήσαντος. Οὗτος περὶ ἐκαλεῖτο Τύρταμος ἀφ' ὧν τὸ θεῖος φράζειν ὡς Ἀριστοτέλης ἐκλήθη Εὐφρατος, εἴτα Θεόφρατος ὡς Πλάτων ἀφ' ὧν τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάττει, τοῦτο ἐπὶ νομαδῶν, περὶ καλὸς ἄνθρωπος Ἀριστοκλῆς. μαθητὰς δὲ ἔχει πλείους ἢ διαχίλις, ἐξ ὧν μὲν δὲ τὸν Ἀριστοτέλην υἱὸν τῆς φιλοσοφίας Νικόμαχον ἐπιμήτη δὲ τῶν Κασάνδρων, τῶν Ἀντιπάτρων, καὶ τελευτᾷ καὶ ἀπονοῦς ὡς αἱ γράφειν γενόμενος, εἴτα ἐνδὺς ἐπὶ βραχεῖας ἡμέρας ἀφ' ὧν μαθητῶν γάμος. ὁ Βιβλίου δὲ αὐτοῦ πᾶσι πλεονάζει, ὡς καὶ αὐτὰ Ἀναλυτικῶν περὶ τῶν. Ἀναλυτικῶν ὑπερῶν ζ'. Ἀναλύσεως συλλογισμῶν. Ἀναλυτικῶν ὑποφύτιον.

1 Θεόφιλος. ὁ Σπὸ Ἰνδῶν ἔπιν.] Hunc articulum ex Philostorgii Historia Ecclesiastica (ex qua Excerpta tantum hodie superiunt) a Suida descriptum esse putat Valesius, qui locum hunc inter Fragmenta Philostorgiana retulit.

2 Ἀρχία δ' αὐτοῦ ἔψυχθη καλ.] Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate Dioscoridis in Gallum, sive sacerdotem Cybelæ, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus supra v. Θαλάμην.

3 Ἐψύχθη.] Hæc vox mihi non placet, nec sensus eam admittit. Malletem κινήθη, vel simile quid.

4 Πνεύματα θεοφροσίας.] In Anthologia inedita rectius legitur πνεύματα θεοφροσίας.

5 Θεόφρατος, Μελάντις γν.] De Theophrasto legendus omnino est Diog. Laertius, & ad eum docti commentatores.

6 Πλείους ἢ διαχίλις.] Sic locum hunc ex a MSS. Paris. restitui.

callidissimum. Ab hoc etiam literas edoctus homo varius & sceleratus, pessimorum facinorum strenuus minister, & idoneum Diaboli instrumentum exstitit. Hos jure divina Scriptura execratur, exitium illis tristi hac voce denuntians: *Væ ipsis, quia viam Caini ingressi sunt, & errore mercedis Balalami effusi sunt, & contradictione Coræ perierunt*, &c.

Θεόφιλος. Theophilus. Hic, ex India reversus, Antiochiæ vixit, & Ecclesiam quidem nullam sibi assignatam habuit, sed quasi communis quidam [Episcopus] exstitit, adeo ut omnes Ecclesias tanquam suas libere ei adire liceret, quod & Imperator omni honore ac observantia eum coleret ac observaret, & cæteri omnes, ad quos accessisset, ipsum summa animi alacritate reciperent, & illius virtutis excellentiam admirarentur. Vir enim ille præstantior fuit, quam quis oratione declarare possit, quasi quædam Apostolorum imago. Quinetiam aliquando Judæam quandam feminam mortuam ad vitam revocasse fertur: idque Thalassius affirmat, non exiguo tempore cum illo versatus, & in hujusmodi rebus mendacii minime suspectus, præsertim cum non pauci ejusdem ætatis viri rem eandem suo testimonio confirment.

Θεοφροσία. Afflatus Numinis.

— Vehementer autem

Spiritus ejus Numinis afflatu concitatus erat.

Θεόφρατος. Theophrastus, Melanti fullonis, vel (ut alii) Leonis F. Ereffi, auditor Aristotelis, & successor Scholæ Peripateticæ, ab eo Chalcidem migrante relictæ. Hic ante vocabatur Tyrtamus: sed ob divinam eloquentiam ab Aristotele vocatus est Euphrastus, & postea Theophrastus: sicut Plato propter amplam dicendi facultatem hoc nomine vocatus est, cum ante vocaretur Aristocles. Discipulos habuit plures quam bis mille, & amasius ejus fuit Nicomachus, Aristotelis Philosophi filius. A Cassandro Antipatri filio in honore habitus est. Deceffit, assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Libri ejus sunt plurimi, inter quos & hi: Analyticorum priorum III. Analyticorum posteriorum VII. Analysis Syllogismorum. Analyticorum Epitome. Loci Reducti. De Lapidibus. De

In prioribus enim Edit. ineptissime legitur *πλείους ἢ δύο*: qui error inde procul dubio ortus est, quod in quibusdam codicibus Suidæ numerus discipulorum Theophrasti expressus esset litera β, quam & *duo*, & *duo millia* apud Græcos significare constat. Librarius ergo aliquis, cum notam illam in codice suo reperisset, eamque interpretari & integris literis perscribere vellet, *δύο* pro *δισχίλις* imperite posuit: quod mendum in alios postea codices propagatum fuit. Veram autem lectionem esse eam, quam ex MSS. revocavi, patet ex Hesychio Milesio & Laertio, qui expresse testantur, Theophrastum habuisse discipulos *πλείους ἢ διαχίλις*, i. e. circiter 2000.

7 Βιβλία δὲ αὐτοῦ πνεύματα θεοφροσίας.] De scriptis & operibus Theophrasti non habeo quod addam post accuratissimam diligentiam Meursii, qui in notis ad Apollonium cap. XLVI. & libro singulari, quem Theophrastus inscripsit, de hoc argumento prolixè egit.

Ἀνηλυμένων τύπων. Περί λίθων. Περί φυτῶν. Περί μεταλλῶν. Περί ὁδῶν. τοὺς χαλκιδόμους Χαρχίηρας, καὶ ἄλλα. ¹ Θεόφραστος ἕως ἐπὶ τῆς μείμας ἀπὸ τοῦ ἰω. εἴτ' ἀνεγείνεται πηρομελής.

Θεοφύλακτος, ² Κοφίτης, ὃ ἐπώνυμον Σιμοκατίας.

Θέω. τὸ τρέχω.

Θεωθέν. τὸ πρὸς μείζονα δόξαν ὑψωθέν, οὐ μὴν τὴν οὐκείας φύσεως ἀλλοιωθέν.

Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, Φιλόσοφος Στωϊκός, γεροντὸς ἐπὶ Αὐγούστῳ μὲν Ἀρείον. ἔγραψε τὸ Ἀπολλοδώρου Φυσιολογικῆς Εἰσαγωγῆς ὑπόμνημα. Περί τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλία γ'.

Θέων, Σμυρναῖος, Φιλόσοφος. καὶ Θέων Ἀποχρύς, τὸ ἐν Δάφνῃ, Φιλόσοφος Στωϊκός. ἔγραψεν Ἀπολογίαν Σαχεράτους.

Θέων, ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου, Αἰγύπτιος, Φιλόσοφος, ὁ ἑξ ἑκτονος δὲ Πάππῳ τῷ Φιλοσόφῳ, καὶ αὐτῷ Ἀλεξανδρεῖ. ἐπύχονον δὲ ἀμφοτέρω ἐπὶ Θεοδοσίῳ βασιλεὺς ἔπρεσβυτερος. ἔγραψε Μαθηματικά. Ἀριθμητικά. Περί Σημείων καὶ σκοπῆς ὁρῶν, καὶ τῶν κοσμικῶν φωνῶν. Περί τῆς κινῆσεως ὁριζωνίων. Περί τῆς Νείλου ἀναβάσεως. ⁴ Εἰς τὸ Πτολεμαίου πρὸς Χείρον Κανόνα καὶ εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολάβον ὑπόμνημα.

Θέων, ὁ Ἀλεξανδρεὺς, σοφιστής, ὃς ἐχρημάτισεν Αἴλιος. ἔγραψε Τέχνην. περὶ Προγυμνασμάτων ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶνα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοκρίτην. Ῥητορικὰς ὑποθέσεις καὶ Ζητήματα περὶ Συνατάξεως λόγων, καὶ ἄλλα πλεονα.

Θέων, ὁ Οὐαλέριος, ῥητορικός, Κοφίτης. ὑπόμνημα εἰς Ἀνδοκίδην.

Θέων, Γυμνασίῃ τοῦ Κοφίτου παῖς, Σιδωνίος, Κοφίτης, παιδεύσας χτ' τὴν πατρίδα, γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλεὺς Κωνσταντίνου, καὶ ἀπὸ ὑπάτων, καὶ ὑπαρχος.

Θέων, ⁶ Κοφίτης λόγων ῥητορικῶν, γεροντὸς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Μαρκέλλης τότε ἀνέχετο τὸ δὲ ἐξ ὑπογῆς παρῶν, ἀπὸ Ἑκδικίης διδασκάλου. καὶ οὗτος Τέχνην Ῥητορικὴν. ἦν δὲ οὗτος ὁ Θέων οὐ μάλ' ἀγχινοῦς, οὐδὲ ὀξύς. Φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος εἰς ὑπερβολὴν. ἔδειξέ τοι καὶ ἐγγερόν τι πολυμαθές, ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, πολλὰν ἀρχαίαν ἱστορίαν, πολλὰν δὲ νέαν ἀνέκαλλόμενος.

¹ Θεόφραστος ἕως ἐπὶ τῆς μείμας δ.] Metrum distichi huius luxatum est, quod ex Laertio in Theophrasto, Segm. xl. & Antholog. L. 111. p. 423. sic in integrum restituendum est:

Δὴ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ἕως ἐπὶ τῆς μείμας, ἀπὸ τοῦ ἰω. εἴτ' ἀνεγείνεται πηρομελής.

² Θεοφύλακτος, σοφ.] De eo vide Voilium de Hist. Gr.

³ ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου] Intelligitur hic Museum Alexandrinum; de quo vide Dissertationem nostram, quae edita est in Thesouro Antiquitatum Graecarum.

⁴ Εἰς τὸ Πτολεμαίου πρὸς Χείρον Καν.] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. male legitur εἰς τὸ Πτολεμαίου πρὸς Χείρον. Non enim Theon scripserat Canonem in Ptolemaeum, sed

Plantis. De Metallis. De Odoribus. Characteres; & alia. [In Epigrammate:] Theophrastus, quamdiu labori intentus erat, corpus habebat sanum & integrum. Postea vero, cum a pristino labore nonnihil remississet, mortuus est membris captus.

Θεοφύλακτος, Theophylactus, Sophista, cui cognomen erat Simocatta.

Θέω. Curro.

Θεωθέν. Dicitur de iis, qui ad maiorem quidem gloriam, sive perfectiorem statum, evecti sunt, non tamen hominem omnino exuerunt.

Θέων. Theon, Alexandrinus, Philosophus Stoicus, qui sub Augusto post Arium vixit. Scripsit commentarium in Apollodori Introductionem Physiologicam; itemque Artis Rhetoricæ libros III.

Θέων. Theon, Smyrnaeus, Philosophus. Et Theon Antiochenus, (eius nempe Antiochiæ, quæ in Daphne sita est) Philosophus Stoicus. Scripsit Apologiam Socratis.

Θέων. Theon e Museo, Ægyptius, Philosophus, eodem tempore vixit, quo Pappus Philosophus, qui & ipse Alexandrinus fuit. Clauerunt autem ambo sub Imperatore Theodosio maiore. Scripsit Mathematica: Arithmetica: De auspiciis, & voce corvorum: De ortu Caniculæ: De Nili ascensu: In Ptolemæi expeditum Canonem; & Commentarium in parvum Astrolabium.

Θέων. Theon, Alexandrinus, Sophista, cognominatus Ælius. Scripsit Artem Rhetoricam. Progymnasmata. Commentarium in Xenophontem, Isocratem, & Demosthenem. Argumenta Rhetorica. Questiones de structura orationis; & alia plura.

Θέων. Theon, dictus Valerius, Sophista. Scripsit Commentarium in Andocidem.

Θέων. Theon, Gymnafii Sophistæ F. Sidonius, Sophista, in patria docuit, & sub Imperatore Constantino Consul & Præfectus fuit.

Θέων. Theon, Orator, a S. Marcella, si primam originem repetas, oriundus; fin proxima spectes, ac paternum genus, ab Ecdicio magistro. Scripsit Artem Rhetoricam, homo non ille quidem admodum ingeniosus & acutus, sed discendi cupidus, & laboris supra modum amans. Quamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, & multas historias tam antiquas quam novas animo complexus est.

commentarium in Canonem Ptolemæi, qui MS. exstat in Bibliotheca Cæsarea, teste Nesselio in Catal. Biblioth. Cæs. Part. IV. p. 12.

⁵ Θέων, Ἀλεξ. σοφ.] Huic Theoni puto attribuenda esse Scholia in Arati Phænomena & Dioscoridei, quæ hodie exstant; eundemque esse existimo, quem inter veteres enarratores Apollonii Rhodii recenset Scholiasta Aristoph. ad Nubes p. 149.

⁶ Θέων, σοφιστής λόγων ῥητ.] Hunc articulum ex Damascio descriptum esse patet ex Photio p. 1039.

⁷ ἦν δὲ οὗτος ὁ Θέων οὐ μάλ' ἀγχινοῦς, οὐδὲ ὀξύς. Φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος.] Hæc etiam leguntur apud Photium loco laudato.

Θεῶν ἀρεθ. ἐπὶ τῶν τολμῶντων τι λέγειν ἐν τοῖς
ᾠδίσχοι.

Θεῶν εἰσι. οἱ δὲ Θεῶν.

Θεωρεῖα. ὁ μακροπείη.

Θεώρημα³ ἀφελεικλόν. τῷ τετι, ζήτημα, ἢ πρῶ-
 ελημα, τὸ ζυτεῖν ἢ πρὸς αἵρεσιν καὶ φυγὴν, ἢ
 πρὸς ἀλήθειαν καὶ γνῶσιν, ἢ αὐτὸ, ἢ ὡς ζυμερὸν
 πρὸς π' ἔπερον τῷ ποιοῦσαν. ἔτ' γ' Ἀειροτέλῃ,
 τὸ ζητεῖν θεωρεῖν λέγειν. εἴη δ' ἂν τὸ θεωρεῖν, λό-
 γικὴ γνῶσεως ἡμῖν ἵκνος τῷ τ' ἀφελεικλῆς αἵπος.
 ὑπὸ τ' θεωρίας καὶ γνῶσεως αἵπον ἡμῖν εἶναι ἀνο-
 μασμένον. Θεώρημα ἡθικόν, ἢ φυσικόν, ἢ λογικόν. οὐ μὴ
 πᾶν θεωρεῖν ἡθικόν, ἢ φυσικόν, ἢ λογικόν, ἀπὸ βλήμα
 ἥδη ἀφελεικλόν· ἀλλ' ὅσα τῷ θεωρημάτων ἔχῃ
 τῶν πρὸς αἵρεσιν πινὰ ἀφορισμόν. οὗτοι δὲ εἰσι· περὶ
 ὧν ἢ μηδετέρως δοξάζουσιν, ἢ ἐναντίας οἱ σοφοὶ τοῖς
 πολλοῖς, ἢ οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς, ἢ ἑκάτεροι αὐτοὶ
 ἑαυτοῖς. ὅσα μὲν οὖν τῷ ζητημάτων εἰς αἵρεσιν ἢ φυ-
 γὴν ἢ ἀναφορὰν ἔχῃ, ἡθικὰ καὶ ποιαῦτα πρὸς βλή-
 ματα. ἢ γ' πρὸς τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακόν, αἵρετόν
 τε καὶ φθικτόν ζητήσις οὕσα ἡθικὴ, εἰς αἵρεσιν καὶ
 φυγὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχῃ, οὐκ εἰς ἄλλαν γνῶσιν. ὁ
 γ' ζητῶν, πότερον ἢ ἡδονὴ ἀγαθόν ὅτιν, ἢ οὐ, ἢ ὅλως
 πρὸς πινὸν τῷ ὅτιν ἀγαθόν, ἢ πρὸς τοῦ αἵ-
 ρεσθαι ἢ φεύγειν ἢ ζήτησιν ποιεῖται. πάλιν ὁ ζη-
 τῶν, πότερον ὁ κόσμος σφαιροειδὴς ὅτιν, ἢ οὐ· ἢ
 ἢ ψυχὴ ἀθάνατος, ἢ οὐ· ἢ π' ἄλλο τῷ φύσιν γνο-
 μῶν τε καὶ ὄντων, τέλει ποιεῖται τὴν τ' ἀληθοῦς
 γνῶσιν ὁ τ' θεωρητικῆς ὅτιν ἴδιον. ἢ γ' γνῶσις τῆς ἐν
 τοῖς αἵρεσις ἀληθείας τ' θεωρίας τέλει. ὅσα δὲ
 μήτε ὡς πρὸς αἵρεσιν ζητεῖται, μήτε τέλος ἔχῃ τὴν
 γνῶσιν τ' ἐν αὐτοῖς ἀληθείας, ἀλλ' ὡς ζυμερὰ, ἢ
 πρὸς τ' τῷ αἵρεσιν, καὶ μὴ, γνῶσιν, ἢ πρὸς
 τ' τῷ ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν αἵρεσιν ζητεῖται, ἔδ-
 τα πρὸς βλήματα λογικὰ. ἢ γ' λογικὴ πρὸς γμα-
 πεία ὀργάνων χάριν ἔχῃ ἐν φιλοσοφίᾳ. ὅσα δὲ χε-
 αὐτῶν ζητεῖται, τοῦ πρὸς ἐκείνῳ ζητεῖται χε-
 σμῶν χάριν. ὁ γ' ζητῶν πρὸς ἀνιστροφῆς, φέρει εἰπεῖν,
 πρὸς αἵρεσιν, ἢ πρὸς συλλογιστικῆς ἢ συλλογισμῶν ζυ-
 ζυγίας, ὡς ζυμερὰ ἔδτα καὶ ὡς ζυτελοῦντα
 πρὸς τ' τῷ πρὸς αἵρεσιν εὐρεσίν τε καὶ γνῶσιν
 ζητεῖ. † Καὶ θεωρητικῆς, ζητητικῆς τ' ἀληθοῦς γνῶ-
 σεως. † Ὁ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης, ὁ φιλόσοφος, κα-
 τὰ τὴν φύσιν καὶ χεσμῶν ἐν δὲ τῇ τέχνῃ
 θεωρητικῆς, εἰπὼν, τ' Γεωμετρίας αὐτοῦ χεσκον-
 τῶν εἰς τὸ γῶμα ἐμπῆναν.

oscitans, sed artis tamen probe peritus. Hic dixit, hianti sibi Geometriam in os volasse.

I *Επί τῷ τελευτώντι· παλ[.] Zenobius proverbium hoc sic exponit:
 *Επί τῷ τελευτώντι· παλ[.] ἐπὶ ταῖς τοῦ ὁμοῦ ἀποχρήσιν, ὅταν οἱ θεοὶ
 τῷ ἀφ' ἡρώων. Diversa est ab hac interpretatio Hesychii, quem vide.

2 Τὰς *μυστηρίαις*] In prioribus Edit. excusum est τὰ *μυστήρια*. Sed iunus Codex M^s. Parif. cuius auctoritatem hic secutus sum, exhibet *μυστηρίαις*; alter *μυστηρίαι*, per ω; & tertius *μυστήρια*: quod tandem in *μυστήρι* degenerasse videtur. Ceterum locus hic satis obscurus mihi videtur, & utrumque vocabulum tam *μυστήρια*, quam *μυστηρίαις*, inusitatum est & insolens, nec quengum Grammaticorum reperio, qui in his tenebris lucem mihi praeferat. Quare, ut coniecturam saltem meam de hoc loco proponam, existimo, *μυστήριον* hic significare domum

Θεῶν ἀρχῶν. Deorum concio. De iis, qui coram Principibus viris aliquid dicere audent.

ΘΕΩΝΕΙΟΙ. Qui sunt Theonis.

Θεωρεῖται. Lupanaria, five cellæ, in quibus
prostant meretrices.

Θεῶρημα ἀλογικόν. Quæstio, & pro-
 blema, quod vel ad res expetendas & fugi-
 endas, vel ad veritatem & cognitionem per-
 tinet, sive per sese, sive alteri ad finem illum
 inserviens. Solet enim sæpe Aristoteles θεω-
 ρεῖν pro ζητεῖν ponere. Erit igitur Theorema
 oratio, quæ nobis aliquam rerum Dialectica-
 rum cognitionem confert. Theorema enim
 inde nominatum, quod contemplationis &
 cognitionis aliquarum rerum nobis causâ sit.
 Theorema autem est aut Morale, aut Physi-
 cum, aut Logicum. Non tamen quodvis
 Theorema Morale, aut Physicum, aut Lo-
 gicum, est problema Dialecticum; sed ea de-
 mum Theoremata, in quæ cadit aliqua ex de-
 scriptionibus propositis; quæ tales sunt: De
 quibus aut neutro modo opinantur, aut se-
 cus sapientes quam vulgus, aut vulgus ali-
 ter quam sapientes, aut utrique inter se dissen-
 tiunt. Quæ igitur quæstiones ad res expeten-
 das aut fugiendas referuntur, ea sunt proble-
 mata moralia. Quæstio enim de bono & ma-
 lo, de expetendo & fugiendo, cum sit mora-
 lis, ad appetitionem & aversionem refertur,
 non ad nudam cognitionem. Qui enim quæ-
 rit, utrum voluptas sit bonum, an non, aut
 omnino de bono aliquo, quod extrinsecus
 accedit; de expetendo vel fugiendo quæstio-
 nem instituit. Rursus, qui quærit utrum
 mundus sit rotundus, an non, & utrum ani-
 ma sit immortalis, an non, aut qui quærit
 aliquid eorum, quæ natura fiunt & sunt,
 finem statuit veritatis cognitionem; quod
 est contemplationis proprium. Cognitio
 enim veritatis est contemplationis finis.
 Quæ vero neque ut agenda quærantur, ne-
 que finem habent cognitionem verita-
 tis, quæ ipsis inest, sed ut adjuvantia, vel
 ad expetendarum & fugiendarum, vel ad ve-
 rarum & falsarum rerum cognitionem quæ-
 rantur; hæc sunt problemata Logica. Nam
 disciplina Logica instrumenti locum tenet in
 Philosophia. Quæcunque igitur in hac quæ-
 rantur, ad utilitatem philosophiæ referuntur.
 Qui enim, exempli gratia, de conversione
 propositionis, aut de syllogistica aut non syl-
 logistica connexion quærit, hæc ut adjuvan-
 tia & utilia ad rerum ante dictarum inventi-
 onem & cognitionem quærit. † Τεθεωρηµένος
 quæ cognitionem veritatis scrutatur. *Arcefi-
 laus igitur Philosophus erat natura tardus &*

lenonis, sive lupanar, a verbo *ῥαπίζω*, quia meretrices ibi sese aliis spectandas exhibent.

3 Θιάρημα 2[γλ.] Totus hic articulus excerptus est ex Alex.
Aphrodis. in 1 *Topic.* p. 41.

4 *Προβλημα ἥδη*] Has duas voces ex MSS. Paris. revocavi. Desunt enim in prioribus Editionibus.

lunt enim in prioribus editionibus. 5
 50 ὁ μὲν τῶν Ἀρκεσίλωνος, ε φιλότητος, κατῆ]. Male hic compila-
 tor Arcefilos ea tribuit, quae apud Laertium l. iv. num. xxxii.
 (unde locus hic excerptus est) ab Arcefilo de Hipponoe Geome-
 tra dicuntur, ut recte etiam ad marginem Suidæ sui observavit
 Pearsonius. En verba Laertii: Διήκωντος δὲ (Ἀρκεσίλωνος) καὶ τῶν

Θεωρία αἰρετωτέρα πράξεως, τὰ εἶναι αὐτῇ
τὰ πμώτερα ἢ ἐνέργειαν αὐτῆς. ἢ μὲν γὰρ πράξις
αὐτὴ τὰ πρακτικὰ τε, καὶ ἐφ' ἡμῶν ἢ δὲ θεωρία περὶ
τὰ θεία. καὶ ἐπειδὴ τὰ πμώτα τὰ ψυχῆς γένεσι. π-
μώτατον γὰρ ὄντος τῆς ψυχῆς δυνάμεων, ἢ ἐνέργειας
ἢ θεωρία.

Θεωρία καὶ πράξις. ὅτι τῷ νῦν τὸ μὲν ὅτι θεωρη-
τικόν τὸ δὲ πρακτικόν. τὸ μὲν ἐν πρακτικῷ ἐκ τῆς
χρείσεως αὐτῆς λογίζεσθαι τὸ αὐτὸ τὸ σῶμα. διὸ μὲν τὸ
ἀπολυτῶν τῷ σώματι ἐκτελεῖται πρακτικῶς, μέ-
νον δὲ θεωρητικῶς. ἀφ' ὧν δὲ ὁ πρακτικὸς νῦν τῷ
θεωρητικῷ, τὰ τέλη, μὴδὲν τὰ ἀποκειμένων ἀφ-
φύων. ὡς ἐδὲ τὸ σπέρμα καὶ ὁ καρπός. τὰ μὲν γὰρ
θεωρητικῶς τέλη ἐστὶν ἢ τὴν ἀληθείας καὶ ἀληθείας τὰ
δὲ πρακτικῶς, ἢ τῷ ἀγαθῷ. ὁ μὲν νῦν φησὶ, γέ-
νοιτο ἕτερον εἶναι δοκεῖ ψυχῆς, καὶ μόνον χωριστὴν
ἔχει τὴν ὁσίαν. ἢ δὲ λοιπὴ πᾶσα ψυχὴ ἀχώ-
ριστος.

Θεωρία τέλη ἐστὶν ἐκείνης μὴ ψευδομένης τὸ
ὄνομα. θεωρία δὲ καὶ πράξις ὅτι ἀξίως ζωῆ-
ναι. ὁρμὴ μὲν γὰρ ἀρχὴ πράξεως. ἡδεμία δὲ ἀ-
παθής.

Θεωρία. ὅτι καλοῦνται πᾶσαι αἱ πανηγύρεις. ἢ
θεωρία, ὄνομα πόρνης.

Θεωρία. ἢ ἐν ταῖς λειτουργίαις Διονυσίας θεωρί-
αις ἀγώνων τελευτῶν φιλοτίμων, ἢ συνδεδωμένους
τῶν πολιτῶν εἰς ὕδρευς καὶ τραύματα ἀφ' ὧν ἀφύωνται.
ἔδοξε ἐν τῇ δὴμῳ μὴδὲν πρὸς θεωρίαν, ἐκ-
μισθοῦ δὲ ταῖς θέαις τῆς πόλεως. πλεονεχιστῶν
δὲ τῶν πεινῶν ἀφ' ὧν τὸ ῥαδίως τοῖς πλοῦσι πλεί-
ονος πμῆς τῷτο γίνεσθαι, ἢ ἐπεψήφισαντο ἐπὶ δραχ-
μῇ, καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα, θεωρικὸν αὐτῇ θέν-
τες ὄνομα καὶ τὸν ἐπὶ τῷτο ἐφετηκότα θεωρικῶν
ἀρχὴν ἔλεγον ἀρχαί. ἀπὸ τῆς δὲ καὶ ταῖς λοιπαῖς, ὅσα
ἀθλοῦσι ἐλάμβανον, θεωρικὰ ἔλεγον.

Hinc vero & alia omnia, quæ Athenienses accipiebant, *Theorica* vocabant.

Θεωρία. ἢ χρηματὶς πνα ἡ ἐν κοινῇ ἀπὸ τῆς
τὴ πόλεως ἀποδοτῶν συνδρομῆς, ἢ ὡς ἄλλοι μὲν
εἰς ταῖς πόλεως χρεῖας ἐφυλάττετο, καὶ ὡς ἐκαλεῖ-
το γραμμῆς. ὕστερον δὲ κατεβέβητο εἰς ταῖς δημοσίας
κατασκευὰς καὶ ἀφαινομάς τῶν πολιτῶν. ἡ δὲ τὸ
μὲν ὡς ἄλλοι νομοθετοῦν δραχμῇ τὴν θέαν, ὅθεν καὶ θεω-
ρικὴ ἐκλήθη. Φιλῖνος δὲ φησιν, ὅτι διὰ τῷτο ἐκλή-
θη θεωρικὴ, διότι τῶν Διονυσίων ἀπογόνων ὄντων,
δίνετο Εὐβουλῷ εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἐορτά-
ζωσι, καὶ μὴδὲς ἀπολείπῃ δὲ ἐνδεῖαν ἀναλωμά-

ποιῶν ὡς Γεωμετρίαν. ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς, καὶ μὴ ἀπὸ τῆς οὐκ ἰσχυρῆς
δὲ, ἐν τῇ τῆς πηγῆς πηγῆς, εἰπὼν, τῇ γεωμετρίας αὐτῇ χρεῖαν
τοῖς εἰς τὸ γένος ἰσχυρῶν. i. c. Auduit etiam (Arcefilaus) Hippo-
critum Geometram, natum sagdum et oscitantem, sed artis tamen
probe peritum: in quem jocosus est, dicens, hianti ipsi Geometriam
in os volasse.

1 Καὶ θεωρία, ὄνομα πόρνης. Ejus mentionem facit Aristopha-
nes in Pace p. 675.

2 Θεωρικὰ. ἐν ταῖς λαῖς. De pecunia, dicta *Theorica*, præter
Grammaticos veteres vide Valesium ad Harpocrationem, & Sam.
Petit. in Commentario ad Leg. Attic. L. iv. Tit. ult.

3 Συνδεδωμένους τῶν πολιτῶν. Huc spectant verba Ulpiani in Demosth.
Olynth. i. p. 16. Ἐπειδὴ πολλοὶ θμῶν καὶ πεσόντων ἀφ' ὧν τῶν

Θεωρία. Contemplatio actione præstantior
est, quia circa res nobiliores versatur. Nam
actio quidem in rebus agendis & in nostra
potestate sitis, contemplatio vero in rebus
divinis occupatur, & nobilissima parte animi
peragitur. Mens enim animæ facultatum
præstantissima est, cujus actio est contemplatio.

Θεωρία. Contemplatio & actio. Mentis
duæ sunt facultates, quarum una est contem-
platix, altera vero, actiosa. Et actiosa qui-
dem intelligitur relationem ad corpus habere.
Postquam enim a corpore soluta est, non am-
plius est actiosa, sed tantum contemplatrix.
Differt autem actiosa mens a contemplatrice,
fine, cum subiecto nihil differat, sicut nec semē
& fructus. Nam contemplatrici quidem finis
propositus est veritatis cognitio, actiosæ ve-
ro, boni adeptio. Mens diversum ab anima
genus esse videtur, & sola naturam separabi-
lem habere. Reliqua vero anima tota insepa-
bilis est.

Θεωρία. Contemplatio finis est sacerdotii,
nomen hoc non falso usurpantis. Contempla-
tio autem & actio simul consistere non pos-
sunt. Appetitio enim est initium actionum.
Nulla igitur [actio] est expers affectuum.

Θεωρία. Sic omnes solennes conventus vo-
cantur. Theoria etiam est nomen meretricis.

Θεωρία. Cum tempore spectaculorum, quæ
Dionysia vocabantur, ludi magnifici fierent,
accidebat, ut quidam ex civibus inter se con-
tendentes ad injurias & vulnera venirent.
Placuit igitur populo, ne quis amplius gratis
spectaret, sed spectaculorum loca mercede lo-
carentur. Cum autem pauperum hac in re de-
terior esset conditio, quod [loca illa] a di-
vitibus majori pretio facile conducere possent,
drachmam tantum spectandi gratia persol-
vendam esse decreverunt, quam vocarunt
θεωρικόν: & eum qui negotio huic præfectus
erat, magistratum *Theoricum* gerere dicebant.

Θεωρία. Pecunia quædam [Athenis] erat
publica, ex urbis redditibus collecta, quæ prius
ad usus bellicos servabatur, militaris dicta;
postea vero in publicos apparatus confereba-
tur, & civibus viritim distribuebatur. Et initio
quidem statutum pretium, quod spectandi
causa solvi debebat, erat drachma, inde *Theo-
rica* appellata. Philinus vero dicit, θεωρικόν in-
de appellatum, quod Eubulus instantibus Dio-
nysiis pecuniam ad sacrificia distribuisset, ut
omnes festum celebrarent, nec civium ullus ob-
sumptuum inopiam spectaculorum expers ef-

ποι καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, ὡς λοιπὸν τῶν πλεονεχιστῶν ἀρχαῖς τῶν
πυλῶν, βυλῶν (Πιστῶν) ἀρίστη τῇ δὴμῳ καὶ τῶν πεινῶν, ἵνα ἴσ-
σι ὡς αὐτοὶ πᾶσι ἀντιπρὸς τίπτοις, ἴσχυρῶς καὶ ἀποδοτῶν χρηματῶν τῇ
πόλει ἰσχυρῶς καὶ θεωρικῶν τοῖς πολιταῖς. Vide etiam Libanium in
argumento ejusdem orationis.

4 Ἐπεψήφισαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα. In Photii Lexico
inedito legitur, ἀφαινομάς ἐπὶ δραχμῇ μόνον εἶναι τὸ τίμημα.

5 Θεωρικὰ. χρηματῶν πνα ἡ ἐν κοινῇ. Ex Harpocratione: apud
quem tamen nonnulla aliter leguntur.

6 Ἐκλεῖντο γραμμῆς. Quamvis in MSS. Paris. & Lexico
Photii inedito pro γραμμῆς scriptum sit γραμμῆς; vulgatam
tamen lectionem mutare nolui, quoniam eam auctoritas Harpo-
cratensis & Ulpiani loco ante laudato confirmat.

παν. ἄλλοτε δὲ ἄλλως ὠρίζετο τὸ διδόμενον εἰς τὰς θείας, καὶ τὰς θυσίας, καὶ τὰς ἐορτάς. ὅκ ἐξ-
 ἡν δὲ τοῖς σποδημοσὶ θεωρικὸν λαμβάνειν. ἡν δὲ
 ὁρμή πρὸς τὴν θεωρίαν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῇ 1^η Κτη-
 σιφώνῃ δηλοῖ.

Θεωρικόν, καὶ θεωρικὴ. Ἀθηνῶσιν ἡ χρηματικὴ
 κοινὰ, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηνῶσι-
 οῖς εἰς ἀθροισμὸν. θεωρήθη δὲ ἔπειτα. Τὸ παλαιὸν
 ὅλκιμ' ἐνομίζοντο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τῇ ξένων τὰς
 θείας θεωρεῖσθαι λαμβάνοντων, διεδίδδοτο τοῖς πολίταις
 τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὁβολοί, ἵνα τῷτο λαμ-
 βάνοντες οἱ πολῖται διδώσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῇ
 θείᾳ. ὁ πόσις ὅστις μελίσθον τῇ χρηματικῇ τῶ-
 των ἄρχων ἐλέγχετο τῇ θεωρίᾳ. ἡν δὲ ἕτερα θεω-
 ρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἐορταῖς ἢ πόλιν.

Θεωρίς. 1. ναὺς Ἀθηνῶσιν, ἢ κατ' ἐπὶ εἰς Δῆ-
 λον ἐπέμπετο. ἡν δὲ διζήμενος Θεωρίς, ὅτε εἰς Κρή-
 τιν ἀπῆλθε, κατ' ἐκαστον ἐπὶ Ἀθηνῶσιν ἐπέμπετο
 καὶ ὅκ ἐξῆν ἡ ἀχθείσις, πρὸς ἐπανελθεῖν, ἀναστρε-
 φάμενα καὶ ἀνελθόντα. 2. ἀφ' ὅτου καὶ Σωκράτης ἐδέ-
 δετο ἐν τῇ δεσμωτηρίᾳ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς ἐπα-
 νῆκεν ἡ Θεωρίς.

Θεωρίς. 3. Δημοσθένης ἐν τῇ 1^η Αἰσχρογίᾳ, εἰ
 γνήσιος. μάλιστα ἡ Θεωρίς, καὶ ἀσεβείας κει-
 ρεῖσθαι ἀπέθανε.

Θεωροδοκία. ὁ τῇ θεωρικῇ χρηματικῇ ὅστις με-
 λίσθον.

Θεωρός. 4. ὄνομα κύριον. ἡν δὲ ἐπὶ τοῖς καὶ κό-
 λαξ. ἐκωμωδῶντο δὲ ὁ Θεωρός, καὶ ὡς μοιχὸς, καὶ
 ἰχθυοφάγος, καὶ ποτηρός. πρὸς Κόρινθον ἐν διέτριβει
 ἀφ' ὅτου ἐκεῖ πόρνας.

Θεωροί. 5. οἱ εἰς θυσίαν πεμπόμενοι καὶ τὰς ἐορ-
 τὰς. καὶ Θεωροὶ ναὺς, δι' ἧς πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς θυ-
 σίας τὰς σποδῆμους ὡς τὸ παλαιόν, ἢ καὶ ἐπὶ τὰς
 ἱερῆς ἀγῶνας καὶ ἄλλας πανηγύρεις οἱ Θεωροὶ ἐπέλ-
 λοντο, καὶ εἰς χρηστήρια. 6. Σοφοκλῆς Θεωρός (ὡς
 ἐφασκεν) ἐκδημῶν. 7. Θεωροὶ μὲν τοὶ λέγονται ἢ μόνον
 οἱ θεοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, καὶ ὅλως
 τοὺς τὰ θεῖα φυλάσσοντας ἢ φροντίζοντας ἔπος ἀνό-
 μαζον. ὡς ἡν ὅτι ἐλεγον τὴν φροντίδα.

Θεράπεινα. δόλη. Καὶ Θεραπείνη ἐπίμνησεν αὐτὸν

set. Alias vero aliter definiebatur illa pecunia,
 quæ ad spectacula, & sacrificia, & dies fe-
 stos populo dabatur. Illis vero, qui peregre
 abierant, *Theorici* expertes erant. Erat eti-
 am quidam Magistratus, huic *Theoricæ* pecu-
 niæ præfectus, ut Æschines in oratione con-
 tra Ctesiphontem docet.

Θεωρικόν, καὶ θεωρικὴ. Athenis publica quæ-
 dam pecunia *Theorica* vocabatur, quæ inter
 cives distribuebatur. Ejus autem origo hæc
 est. Cum olim in theatris turbæ excita-
 rentur, & peregrini sedes in spectaculis præ-
 occuparent, civibus *Theorica* pecunia distri-
 buebatur, quæ erat duorum obolorum, ut
 eam pro spectaculi mercede Reip. pende-
 rent. Qui igitur pecuniæ hujus curam ge-
 rebat, appellabatur magistratus *Theorici*. Er-
 rat & alia pecunia *Theorica*, quæ in diebus
 festis inter cives distribuebatur.

Θεωρίς ναὺς Ἀθ. Theoris, navis erat Athe-
 nis, quæ quotannis in Delum mittebatur.
 Eam enim ob votum, quod Theseus fecerat
 cum in Cretam abiret, Athenienses quotan-
 nis mittere consueverant: nec, cum e portu
 solvisset, ante ejus reditum quenquam capi-
 tali supplicio afficere licebat. Hanc igitur ob
 causam Socrates diu in carcere & vinculis de-
 tentus fuit, donec Theoris reversa esset.

Θεωρίς, Theoris. Demosthenes in oratione
 contra Aristogitonem, si modo nomen non
 mentiatur. Hæc Theoris erat fatidica, & ob
 impietatis crimen morte mulctata est.

Θεωροδοκία. Theoricæ pecuniæ curator.

Θεωρός. Theorus. Nomen proprium. E-
 rat autem perjurus & assentator: idemque a
 Comicis carpebatur ut adulter, & helluo pi-
 scium, & improbus. Corinthi vero degebat
 propter meretrices, quæ illic erant.

Θεωροί. Legati, qui sacrificiorum & festo-
 rum causa aliquo mittebantur. Et navis The-
 oris, quæ vehabat legatos, qui ad sacrificia
 peregre pro patria faciendâ, vel ad sacra cer-
 tamina, aliosque solennes conventus, & ad
 Oracula mittebantur. Sophocles: *Legatus
 sacrorum causa peregre abiit*. Θεωροὶ non solum
 spectatores appellantur, sed etiam qui ad O-
 raculum mittebantur. Denique sic appella-
 bant omnes rerum divinarum custodes & cu-
 ratores. Ὡς enim curam significat.

Θεράπεινα. Ancilla. Serva. *Et serva bello*

1 Θεωρίς. ναὺς Ἀθ.] De navi, quæ apud Athenienses Θεωρίς vo-
 cabatur, & quotannis in Delum mittebatur, vide Meurium in
 Theseo c. xvi.

2 Ἡν εὐχόμενος Θεωρός. ὅτι εἰς Κρ.] Insignis est hanc in rem lo-
 cus apud Platonem in *Phædone*, p. 375. quem hic describam: Τῷ
 τῷ ἐπὶ τὸ πλοῖον, ὡς φασιν Ἀθηναῖοι. ἐν ᾧ Θεωρός ποτὶ εἰς Κρήτην τὰς
 δις ἐπὶ ὁμαίνας φέρων, ἔκαστος τὴν καὶ αὐτὸς ἰσχυρῶς. Τὸ δὲ Ἀπολλο-
 νίῳ εὐχόμενος, ὡς λέγουσι. τίτι, εἰ οὐκ ἔστιν, ἡμεῖς ἴσμεν ἡμεῖς ἀπαξῆν
 εἰς Δῆλον ἢ δὴ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκαστῇ κατ' οἰκιστὴν τῇ Θεῷ πύμπου-
 σιν. i. e. Hæc est illa navis, ut ajunt Athenienses, in qua Theseus
 olim bis septem illos secum vexit in Cretam, servavitque illos &
 ipse servatus est. Itaque Apollini, ut fertur, votum fecere, se sin-
 columes redirent, quotannis in insulam Delum legationem sacrorum
 causa missuros esse: quam etiam nunc & semper ex illo tempore
 quotannis mittere consueverunt.

3 Ἀχθίσις.] Legere malim ἀναχθίσις.

4 Διὰ τῷτο ἐκ Σωκράτους ἐδ.] Plato loco laudato: Ἐπιδὼν ἔν αὐ-
 τῷ τῇ Θεωρίᾳ, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῇ Θεωρίᾳ τῷτο καὶ ἀναχθίσις τῇ

πόλιν, & δημοσίᾳ μὲν δὲ ἀναχθίσις, σπὶν αὐτὸς εἰς Δῆλον ἀφίκετο τὸ
 πλοῖον, & πάλιν διῆγε. Et paulo post: Διὰ τῷτο καὶ ὁ πόσις Θεωρός
 ἐλπίς τῇ Σωκράτῃ ἐν τῇ δεσμωτηρίᾳ ὁ μισθὸς τῇ δίκῃ καὶ τῇ ἡμετέρᾳ.
 i. e. Postquam igitur legationem sacrorum causa [in Delum] mit-
 tere cepit, ex lege urbem interim lustrant, neminemque eo tem-
 pore publice necant, donec Delum navis accesserit, rursusque Athenas
 reversa fuerit. Hanc itaque ob causam, cum, Socrates in carcere
 conjectus esset, longum tempus inter judicium & mortem ejus in-
 tercessit. Vide etiam *Ælianum* V. H. l. i. c. xvi.

5 Θεωρίς. Δημοσθ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Vale-
 sium.

6 Θεωρός. ὄνομα κύριον. ἢ δὲ ἐπ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad
Equit. p. 325.

7 Θεωροί. οἱ εἰς θυσ.] Vide Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 514.
 515.

8 Σοφοκλῆς.] In *Oedip. Tyrann.* p. 154. ut Portus observavit.

9 Θεωροὶ μὲν τοὶ λέγ.] Hæc & quæ sequuntur ex Harpocrate
 descripsit Suidas.

δομαλῶτω. καὶ Θεραπαινίς, δηλονότι. Φέβω σοι ὡς
Θεραπαινίς.

Θεραπυταί. Φίλων πρὸς τὴν ἐξ Ἑβραίων Ἀσ-
κητῶν ἐργασίαν ἐν ταῖς πρὸς θεωρητικῇ βίῃ, ὡς Θερα-
πυταὶ καλεῖται, καὶ τὰς ὁμοιοκλήμους καὶ ὁμοιοτρόπους
γυναικας. Θεραπυτίδας ἀνόμεσε. καὶ Θεραπυταί
μὲν, Φησί, καλεῖται, ἢ πρὸς τὸ τὰς ψυχὰς τῶν
προσόντων αὐτοῖς ἀπὸ κακίας παθῶν ἰατρῶν δίκην
ἀπαλλάττοντας Θεραπυτεῖν, ἢ πρὸς τὸ θεῶν χα-
ρακτὸς καὶ εὐλογητοῦς Θεραπείας καὶ Θεραπεύσεως ἕνεκα.
ἢτοι πρὸς τὸν μὲν ἀρετῆς φιλοσοφῆν, ἢ ἐξίτητον τῶν
προσόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἑπέτα δὲ πάσαις
ἀποταξάμενοι ταῖς ὅς βίβιν φρονήσι, καὶ ἐξω τεύχων
προσφύγοντες, ἐν μονάζουσιν, ἢ κήποις, ἢ ὕδασι τὰς
ἀσκήσεις πεποιῶται, καὶ τὰς ἐν τῇ ἀνομιᾷ
ἐπιμύθιας ἀλυσιτελείς τε καὶ βλαβεράς εἰδότες, τὸν
προφικνὸν ζηλοῦσι καὶ ἀσκήσει βίον. καὶ ἐν ἐκ-
τῇ συμμορίᾳ οἰκῶντες ὅτιν ἱερῶν, ὃ καλοῦσι σεμνέων καὶ
μοναστήριον, ἐν ᾧ μονάζοντες τὰς ὅς βίβιν μυστή-
ρια τελουῦνται, μηδὲν κομίζοντες, μὴ ποτὸν,
μὴ σίτην, μηδὲν ἡ τῇ ἄλλων, ὅσα πρὸς τὰς ὅς
σώματα. ἡ δὲ ἀνάγκη. ἀλλὰ νόμοις, καὶ λόγοις
θεωροῦντες ἀφ' ὧν προφικνῶν, καὶ ὕμνων, καὶ τῶν
λα, οἷς ἐπιτήρησι καὶ διδασκαλίᾳ συνάγονται τε καὶ
τελειουῦνται. καὶ συνελόντι φάσι, σίτην, ἢ ποτὸν
ὑδαὶς αὐτῶν προσενέγκοντο πρὸς ἡλίας δόσεως ἑπι-
δὴ τὸ μὲν φιλοσοφῆν ἀξίον φωτὸς εἶναι κένον, σκό-
τους δὲ, τὰς ὅς σώματα ἀνάγκη. αἱ δὲ ἐξηγήσεις τῶν
ἱερῶν λόγων γίνονται αὐτοῖς δι' ὑπονοῶν ἐν ἀλληγο-
ρίαις. πᾶσα γὰρ νομοθεσία δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις τέτοις
ζῶν ἐκείναι, καὶ ὥμα μὲν ἔχον τὰς ῥήσεις ἀγαλέ-
ξεις. ψυχῇ δὲ, τὸν ἀναποκείμενον ταῖς λέξεσιν ἀόρατον νῦν. ὡσαύτως δὲ εἰσι τῆς κατὰ φύσιν καὶ αἱ
γυναικες.

Θεραπυτῆρες. οἱ τῶν ἱερῶν προφικνῶν Θερα-
πυταὶ Ἰσιδος παρ' Αἰγυπτίους.

Θεράποντες. δοῦλοι, ὑπηρέται.

Θεράπων. ὅτι πρὸς ἐστὶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ, ὃ μνη-
μονόβη καὶ Ἰσοκράτης, καὶ Ἀλκαῖος.

Θεράψ. ὁ δὲ ὅς. ὑπηρέτης. Θεράψ δὲ ἡ τὸν
πρόπον, καὶ κολακικός.

Θερεῖται. θερμαίνεται.

Θερεῖ. καίεται.

Θερεῖα. τῇ θέρει ὁ χειρὶς. Πολύβιος. Οἱ δὲ
Καρθηγόνοι εἰς τὴν ἐπιφερομένην θέρειαν ἀνήχθησαν
τριακοσίαις ναυσὶ. καὶ Θερεῖ ὥρα.

1 Θεραπυταί. Vide Euseb. Hist. Eccles. l. 11. c. xvii. ubi
eadem, quæ Suias hic habet, ἀποταξίαι pene leguntur. Confer
ad eundem locum Valegium, qui ibi de Therapeutis Hebræorum
prolixè differt, & pluribus argumentis ostendit, eos nec Christi-
anos, nec (quod existimabat Scaliger) Essenos fuisse. Vide etiam
Sozomenum Hist. Eccles. l. 1. c. xii. qui itidem Therapeutarum
institutum & vivendi modum Philonis verbis describit.

2 Θεραπυτίδας. Eusebius loco laudato eandem vocat Θεραπυτίδας.
3 Ἐξίτητον. ἢ ἀποσπένον. ἢ ὑπαρχόντων. Scribendum est
ἐξίτητον τῶν ἀποσπένον. ἢ ὑπαρχόντων, ut habet Eusebius: eamque
lectionem in versione secutus sum.

4 Καὶ ἐν ἐκείνῃ συμμορίᾳ οἰκῶντες ὅτιν ἱερῶν. Quid συμμορία ap-
ud Athenienses olim fuerit notum est. Quomodo vero ea vox
loco huic conveniat, non video. Quare secutus hic sum in verbi-

capta eum honoravit. Et Θεραπαινίς, [dimi-
nutivum.] * * *

Θεραπυταί. Philo in libro de Vita contem-
plativa scripsit de Ascetis Hebræorum, quos
Θεραπυτας vocat, & fœminas eodem habitu
& instituto utentes Θεραπυτίδας. Therapeutas
autem inde appellatos esse dicit, vel quod a-
nimos illorum, qui ad ipsos accedunt, me-
dicorum instar curent, & a vitiosis affectibus
liberent; vel propter purum & sincerum Nu-
minis divini cultum. Hi simul ac ad vitæ
illius philosophicæ institutum se contulerint,
bonorum suorum possessione cognatis cedunt.
Deinde vero omnibus vitæ hujus curis valere
jussis, & urbibus relictis, vel in desertis agris,
vel hortis, vel montibus commorantur, &
quia conversationem cum sui dissimilibus no-
xiam esse norunt, vitam propheticam æmu-
lantur & exercent. In singulis domiciliis est
facellum quoddam, quod σεμνέων & μοναστήριον
vocat, in quo soli sanctioris vitæ mysteriis
initiantur, nemine quidquam eo afferente, non
cibum, non potum, nec quidquam eorum.
quæ ad corporis usum necessaria sunt; sed
leges, & oracula Prophetarum, & hymnos,
& cætera, quibus scientia & pietas augentur
& perficiuntur. Et, ut rem totam paucis ex-
pediam, cibum aut potum ante Solis occasum
nemo eorum gustat. Nam studium philoso-
phiæ luce dignum censent: corporis vero de-
sideriis satisfacere tenebrarum [opus esse pu-
tant.] Libros sacros allegorice interpretan-
tur, quippe existimantes, omnem legem ani-
mali similem esse, cujus corpus sint ver-
ba; anima vero, sensus in verbis reconditus
& oculos fugiens. Eadem est mulierum ra-
tio, idemque institutum.

Θεραπυτῆρες. Apud Ægyptios Therapeutæ
vocantur Antistites sacrorum Isis.

Θεράποντες. Servi. Ministri. Famuli.

Θεράπων. Therapnæ. Locus in agro Laconi-
co, cujus meminit Isocrates & Alcæus.

Θεράψ. Servus. Minister. Erat autem homo
ingenii servilis & assentator.

Θερεῖται. Calefieri.

Θερεῖ. Crematur. Uritur.

Θερεῖα. Tempus æstatis. Polybius: *Æstate
vero sequenti Carthaginenses cum ccc navibus
in altum provecti sunt.* Et Θερεῖος ὥρα. Æsti-
vum tempus.

one lectionem Eusebii, qui sic habet: *Ἐν ἐκείνῃ δὲ οἰκίᾳ ὅτιν οὐκ ἔστιν
ἱερῶν, &c.* Apud ipsum Philonem vero sic legitur: *Ἐκείνῃ δὲ
[τῇ Θεραπυτίδῃ] ὅτιν οὐκ ἔστιν ἱερῶν, &c.*

5 Θεραπυτῆρες. αἱ τῇ ἱερῶν ἀποσπένοντες. Hæc turbato ordine
posita sunt. Illa enim, αἱ τῇ ἱερῶν ἀποσπένοντες, Θεραπυταὶ Ἰσιδος
παρ' Αἰγυπτίους, pertinent ad articulum præcedentem, cujus caput
est Θεραπυταί. Vox vero Θεραπυτῆρες est novum principium,
quæ proinde a prioribus separanda, illique subiicienda est ad hunc
modum: αἱ τῇ ἱερῶν ἀποσπένοντες Θεραπυταὶ Ἰσιδος. + Θεραπυτῆρες.
Hunc ordinem literarum series requirit.

6 Θεραπυταί. πρὸς ἐστὶν ἐν Λακ. Ex Harpocrate.

7 Θεράψ δὲ ἢ τὸν πρόπον & κολ. Idem fragmentum legitur etiam
supra v. Βάρε. & v. Οἰκίᾳ.

8 Πολύβιος. Lib. 1. cap. xxv.

Θερίδωτον. ¹ πεδίον τὸ ἐν θέρῃ ἔχον βεῶσιν.
Θερίδατον. ² ἡ ἄμαξα. ἀπὸ τῆς θέρης ἄγειν.

Θερίζειν. ³ ἀπὸ τῆς καταβάλλειν. Ἀριστοφάνης·
Μέλλω γὰρ τοὶ θερίζειν. ἀπὸ τοῦ καταβάλλειν. ἀπὸ
μεταφορῆς τῆς θερίζοντων, ὅτι τὰ ἀράγματα κα-
ταβάλλειν. ἢ ὅτι πολλοὺς ἐθέλει ζῆν τὸν πό-
λεμον.

Θερίστρον, καὶ Θερίστριον. θερὸν ἱμάτιον. ⁴ Τὸ ἐκ κόκ-
κου βαφὴν καὶ ὑγινοῖο θέρειτρα, καὶ τὴς ἀνδρολιπτεῖς ἀλ-
λοῖσις πολυμήνης.

Θερίζω. αὐταλκῆ. καὶ Θερίζω, τὸ θέρειν πρὸς ἀφ' ἑ-
αυτοῦ. ὥσπερ καὶ ἐαρίζω.

Θερινός.

Θερινός, καὶ κομῖς, καὶ περὶ, καὶ πάντα τὰ εἰς ζῶ
καρύνοντα, καὶ ὑπὸ δύο συλλαβὰς βραχυλόγητον
τὸ ἔχοντα, ἐν τῇ μέλλοντι ἀνθ' ὅς ἐκφέρεται Ἀτ-
τικοί· τὰ γὰρ οὐκ ἐστὶν καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δ' ὑ-
ποτακτικὰ ἑδαμῶς. Σολοικισμός γὰρ τὸ ἐν θερῷ,
καὶ ἐν κομῷ. ἐφ' ὧν δὲ τὸ ἐκπίπτει, καὶ συν τῇ
σὺ μέλλων λέγει· θέρει, καὶ ἐκλενομένης τῆς πα-
ρισχάτης συλλαβῆς, οἷον θανείζω, θανείσω. τὸ δὲ θαν-
εῖν Βάρβαρον ἔστι· ὥστε καὶ τὴς Ἀθηναίων Φασὶν
ἀθέρειν εἰς ἐκκλησίαν συνθροισθέντας ἐπὶ τῇ
Διαδόχῳ, ἐπειδὴ εἰς ἀπειρίαν κατήγεσαν χρημά-
των, ἔπειτα πρὸς αὐτοῖς τῇ πλησίον ὑπαρχοῦντο θέρ-
γειον, ἔπειτα πρὸς λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν θανείω. θορυ-
βεῖν, καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγουσι· ἀφ' ὧν τὸν βαρβα-
ρισμόν, καὶ ὅτι λαβεῖν τὸ θέργειον ἐθέλῃ· ἔως αἰδο-
μένης ὁ μέτοικος, ἢ καὶ ὑποδαλόντος αὐτῷ πινος
ἔφη, θανείσω ὑμῖν τὸ θέργειον. τότε δ' ἐπαίνε-
σαι καὶ λαβεῖν. ἀφ' οὗτο λαδίσω, καὶ λαδῶ, ἀμ-
φοτέρως δόκιμα. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπαινεῖν
ἔως λέγει, καὶ ἐκλενομένης καὶ συλλαβῆς ἢ ἐν τῇ
ῥήσει συλλαβῇ. οὐκ ἐπὶ δὲ ἀρετῇ, ὅθεν κολῶ. ὅθεν
γὰρ ὅλως τῷ ὠδάλῃ.

Θερμά. ἡ χλιαρὰ ὕδατα

Θερμάν. ἡ θερμὸν ὅστιν πέλισμα.

Θερμέλη. ἡ θερμή.

Θερμὸν. ὡς ἀδύνατον. ⁶ Ἀριστοφάνης Πλάτῳ·

Ὁ θερμὸν ἔργον, καὶ ὁποῖον, καὶ ὡς ἀδύνατον.

Τολμᾶντε θρᾶν ἀνθρώπων κακοδαίμονε.

Καὶ ⁷ Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἀν' ἐπειρήσειν οὐδενὸς λόγῳ βεῶτον,

Ὅς τις κενῶσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

¹ Θερίδωτον πρὸς τὸ ἐν θέρῃ ἔχον βεῶσιν. Eadem habet Etymologus.

² Θερίδατον. ἡ ἄμαξα. ἀπὸ τῆς θέρης. Vide Etymologum.

³ Θερίζειν. ἀπὸ τῆς καταβάλλειν. Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad Acharn. p. 416. (298. Ed. Bas. ut Portus ob- servavit.)

⁴ Τὸ ἐκ κόκκου βαφὴν καὶ ὑγινοῖο θέρειτρα. Locus hic foede depravatus est, qui ex Anthologia Epigrammatum inedita sic legendus & in integrum restituendus est:

Τὸ ἐκ κόκκου βαφὴν καὶ ὑγινοῖο θέρειτρα
καὶ τὴς ἀνδρολιπτεῖς ἀλλοῖσις πολυμήνης.

Hanc lectionem in versione secutus sum. Idem distichum edidit Salmatius ad Solinum, p. 193. ubi simul explicat, quis sit color hyginus. Ceterum, non invidere Lectori Epigramma integrum, quod in Anthologia inedita Myrinæ adscribitur, & his verbis con- ceptum est:

Θερίδωτον. Campus in æstate pabulum habēs.

Θερίδατον. Plaustrum: sic dictum, quia τὰ θέρ-
ει, i. e. messē vehit.

Θερίζειν. [Interdum significat] dejicere, pro-
sternere. Aristophanes: *Metere volo*. Id est,
prosternere: per translationem, ductam a
messoribus, qui manipulos humi deponunt.
Vel, quia multos homines sternebant prop-
ter bellum.

Θερίστρον, & Θερίστριον. Vestis æstiva. *Vestes æsti-
vas coccino & hygino colore tinctas, & nardo
delibutos hos capillos alienos.*

Θερίζω. Meto. Item, æstate alicubi dego: ut
ἐαρίζω, ver alicubi traduco.

Θερινός. Æstivus.

Θερινός, κομῖς, περὶ, & omnia Barytona in ζῶ,
quæ in penultima syllaba breve habent, Attici
in Futuro sine σ efferunt; idque in Indicativo
& Infinitivo: non vero in Subjunctivo. Soloe-
cismus enim foret, si quis diceret, ἐὰν θερίω, &
ἐὰν κομῶ. In quibus vero verbis, producitur,
Futurum cum σ efferitur, idque producta pen-
ultima syllaba: ut, θανείζω, θανείσω. Sed θανείω est
adco barbarum, ut Athenienses (sicut ferunt)
in frequenti concione, sub [Alexandri] succes-
soribus, cum pecuniæ penuria laborarent, &
quidam ex divitibus se pecuniam illis [mutuam
daturum esse] his verbis promitteret, ἐγὼ ὑμῖν
θανείσω. Sed ei obstreperent, nec loquentem ferrent
propter barbarismum, & pecuniam ab ipso ac-
cipere recusarent: donec inquilinus errore suo
cognito, vel altero forte cum monente, diceret,
θανείσω ὑμῖν τ. Quo audito Athenienses & id
quod ab eo dictum erat, probasse, & pecuni-
am accepisse aiunt. Propterea & βαδίζω &
βαδῶ, utrumque apud Græcos receptum est.
Nam & ipsum Præsens utroque modo effer-
tur, & producto & correpto τὰ in media
syllaba. Non dicitur autem ἀρετῶ, neque
κολῶ; quoniam verba illa in penultima syl-
laba, non habent.

Θερμά. Calidæ vel tepidæ aquæ.

Θερμάν. Therman. Est oppidulum Thraciæ.

Θερμέλη. Caliditas. Calor.

Θερμὸν. Insperatum; Audax. Aristophanes
Pluto: *O vos hominū infelices, qui temera-
rium, & nefarium, & iniquum facinus facere
audetis*. Et Sophocles: *Ne minimo quidem
pretio hominem istum emerim, qui vanas spes
animo temere concipit*.

Τὸ ἐκ κόκκου βαφὴν καὶ ὑγινοῖο θέρειτρα

καὶ τὴς ἀνδρολιπτεῖς ἀλλοῖσις πολυμήνης.

Θερμά. ἡ χλιαρὰ ὕδατα

Θερμάν. ἡ θερμὸν ὅστιν πέλισμα.

Θερμέλη. ἡ θερμή.

Θερμὸν. ὡς ἀδύνατον.

Ὁ θερμὸν ἔργον, καὶ ὁποῖον.

Τολμᾶντε θρᾶν ἀνθρώπων κακοδαίμονε.

Καὶ Σοφοκλῆς.

Οὐκ ἀν' ἐπειρήσειν οὐδενὸς λόγῳ βεῶτον,

Ὅς τις κενῶσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

Fragmenta Epigrammatis hujus leguntur apud Suidam v. Βάρβαρος.

v. Πάμισος, v. Τρυφώδης, & v. Ἰππύκλης.

5 Θερίδωτον. ὡς ἀδύνατον. Ex Harpocrate. Vide eti-
am Steph. Byzant. v. Θερίδωτον.

6 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 44. (23. Ed. Bas. P.)

7 Σοφοκλῆς. In *Ajace* p. 29. P.

Θερμοπότιδα.¹

Θερμοπύλα. τόπος ἔτι καλέμενος ὑπὸ τῶν πλειόνων Ἑλλήνων. ὑπὸ γὰρ τῶν ὑπὸ τῶν καὶ παλαιῶν Πύλας.

Θερμοπύλας. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν αὐτὴν Πύλας καλοῦσι. Φιλανίας Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ὅτι ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ Θερμὰ λυτὰ τῶν Ἑρακλεῖ ἐποίησεν.

Θερμός. Θρασύς. καὶ Θερμυρὸς, ὁ παρρητικός. Οἱ δὲ Πέρσαι καταρρόδησαν, πυθόμενοι νέον αὐτὸν εἶναι καὶ Θερμυρὸν.

Παῖς· Αἰσχύλης

Καὶ μὴ παρὲς ὀργῇ (πλάγχθη) Θερμύνης κότῳ.

Θερμότης. μέθυσι. ὁ δὲ Θερμότης γυναικες, μέγα καπνίλοις καλὸν, ἡμῖν δὲ κακόν. † Οὔτι ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, ἡ τὸν Μωϋσέω υἱοποιήσασα, Θερμότης ὀνομάζετο.

Θερμώδων. ὄνομα ποταμοῦ.

Θερμόμενος. Θερμαινόμενος.

Θέρσις. ἐστὶν ὁ ὑπὲρ γῆς ἀὴρ κατὰ θαλάσσιον τῇ τῇ ἡλίου παρὲς ἀρχὴν πορείᾳ.

Θέρσις. ὁ τὸν χειρὸν οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα, καὶ ἔαρ, καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς (υἱοποιήσασα) κατὰ τῶν (υἱοποιήσασα) παλαιῶν ὀνομάζετο.

Θέρσις.

Θερσίτης. ὄνομα κύριον. καὶ Θερσίτειον βλέμμα.

Θεσσαλός, Κῶς, ἱατρός, υἱὸς Ἱπποκράτους ὁ Ἀσκληπιός, ὁ πάλιν υἱὸς Γοργίας καὶ Ἱπποκράτους. Ἰατρικὴν βίβλια ἔξ.

Θεσσαλῶν ὁ νόμισμα. ἐπὶ τῶν μὴ ὑπομαχούντων ἐν ταῖς ἀποστάσεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεσσαλῶν νόμισμα. παροιμιῶδες τὸ τοῦ Θεσσαλονίκου ἐπὶ ἀπάτης. † Τῆς δὲ Μακεδονίας βασιλεύοντος Φιλίππου ἔτι καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὑποτάξαντος, ἐν τῇ πόλιν κτίσας ἐκάλει Θεσσαλονίκην. οἱ δὲ ἐπὶ τὸν ὀνόματι Θεσσαλονίκης θυγάτηρ ἐκτίσθη τὴν πόλιν Φασί.

Θεσσαλός. ὁ εἰς παιδερασίαν δεινῶς διεβλάτετο, ὡς Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης.

Θέσις. αἱ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι μισθὸς τῇ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. ὁ Ἀριστοφάνης. Ἰν αἱ θέσεις γίνονται τῇ νυκτί. † ὁ Εὐνάπιος τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπὶ αὐτὸ τοῦτο βιζζομένων ἀπορον αὐ-

¹ Θερμοπότιδα] Vide supra v. Θασίαν.

² Θερμοπύλας. ἔνιοι μὲν τὴν πύλιν. Ex Harpocracione.

³ Παῖς. Αἰσχύλης, καὶ μὴ πύλιν. Hæc sunt verba Aristophanis in *Ran.* p. 252 (164. Edit. Baf. P.)

⁴ ὁ Θερμότης γυναικες, μέγα καπνίλοις. Locus hic apud Aristoph. *Thesmophor.* p. 805. (528. Ed. Baf. P.) sic legitur:

ὁ Θερμότης γυναικες, ὁ παρρητικός.

Καὶ πάντες ὑμῖν μηχανώμεσθαι πικρὸν.

ὁ μέγα καπνίλοις ἀγαθόν, ἡμῖν δὲ αὐτὸ κακόν.

⁵ Θέσις ἐστὶν ὁ ὑπὲρ γῆς ἀὴρ κατὰ θαλάσσιον. Hæc sunt verba Laertii in *Zenone*, Segm. 152. ut Pearsonius quoque ad marginem Suidæ sui observavit.

Θερμοπότιδα. Thermopotidem.

Θερμοπύλα. Thermopylæ. Locus a plerisque Græcis ita vocatus, quem ipsi indigenæ & vicini Pylas appellant.

Θερμοπύλας. Thermopylæ. Nonnulli hanc urbem vocant Pylas. Philanias vero Thermopylas vocari dicit, quod Minerva calida lavacra illic Herculi præbuerit.

Θερμός. Audax. Et Θερμυρὸς, temerarius, præceps. *Persas autem timor incessit, cum audivissent illum esse juvenem & audacem.*

Quiesce Æschyle

Neque animus tuus iracundia exardescat.

Θερμότης. Ebriæ. Temulentæ. *O temulentæ mulieres, magnum cauponibus bonum, nobis vero malum!* † Filia Pharaonis, quæ Mosen in filii locum adscivit, Thermuthis vocabatur.

Θερμώδων. Thermodon. Nomen fluvii.

Θερμόμενος. Qui calefit. Calefactus.

Θέρσις. Æstas est aer supra terram Solis ad Septentrionem accessu calefactus.

Θέρσις. Oratores non ipsum anni tempus, ut hyemem, ver, & æstatem; sed fruges demessas hoc nomine appellant.

Θέρσις. Therfes.

Θερσίτης. Therfites. Nomen proprium. Et Therfitæ vultus.

Θεσσαλός. Theſſalus, Cous, Medicus, filius celebris illius Hippocratis; cujus filii vicissim fuerunt Gorgias & Hippocrates. Scripsit libros de Re Medica sex.

Θεσσαλῶν νόμισμα. Theſſalorum commentum. De iis, qui non aperto Marte pugnant, sed dolis utuntur.

Θεσσαλῶν νόμισμα. Theſſalorum moneta. Proverbium hoc de fraude & dolo dicitur. † *Cum autem Philippus in Macedonia annos xx regnasset, & Theſſaliam subegisset, in ea condidit urbem, quam Theſſalonicen vocavit. Alii vero filia Theſſalonicen nomine urbem ab eo conditam ac appellatam tradunt.*

Θεσσαλός. Theſander. Hic ob puerorum amores male audiebat, ut Cedonides & Autoclides.

Θέσις. Sacramenta, quæ a litigantibus in iudicio deponerentur, & pro introductione causarum iudicibus in mercedem dabantur. Aristophanes: *Ut Sacramenta novilunio deponantur.* † Eunapius: *Cum autem Romani ob hoc ipsum*

⁶ Θεσσαλῶν νόμισμα] Vide Zenobium Adag. cccxix. & Vaticanam Append. Adag. cccvi.

⁷ Θεσσαλός] Lege Θεσσαλός, ut apud Harpocracionem, & infra v. Κηδωνίδης, ubi locus hic repetitur.

⁸ Θέσις. αἱ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων. Plura hæc de re notabimus infra v. Περικλῆς.

⁹ Ἀριστοφάνης] In *Nubibus* p. 117. P.

¹⁰ Εὐνάπιος. τῶν δὲ Ῥωμαίων. Fragmentum hoc Eunapii obscurum est, & procul dubio corruptum vel mutilum, cum quo proinde diu conflictari nolui, sed versionem Porti qualemcunque retinui.

τῆς σποδείξαι καὶ πληθύνει, καὶ θέσιν, καὶ βέλη, καὶ μηχανάς, καὶ μεγάλα ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἵστασθαι σφῶν, καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χεῖροισιν. Ἔλεγε Κρατύλος ὁ φιλόσοφος, ταῖς θεωφεύει θέσας ὁρᾶν γεγράφται.

Θέσις. ὁ χτ' Ἀριστοτέλῳ ὑπόληψις τοῦ ἀδόξου
τῆς γνωρίμων πρὸς χτ' Φιλοσοφίαν· ταῦτέστι, τοῦ
βλημα. ἐ πᾶν δὲ τοῦ βλημα θέσις ἐστίν, ἀλλ' ἡ πα-
ρὰ τοῖς κοινὰς δόξας ὑπόληψις πρὸς τῆς ἀδόξας
χτ' Φιλοσοφίαν. διὸ δὲ καὶ τὸν τοῦ βλημα τῆς δό-
ξης, τὸ ζυμωσάντα τὴν θέσιν, τοῦ βλημα τῆς τοῦ
βλημα τοῦ βλημα. οἷον, πότερον πάντα ὁ ζυμωσάν-
της, καὶ αἱ γίνονται, ἐξ ὧν ποτε δὲ ἐξ ὧν ὅτι, καὶ
Ἡράκλειτος, ἢ ἔ. καὶ πότερον ἐστὶν ἐν καὶ ἀκίνη-
τον τὸ ὄν, ὡς Παρμενίδῃ δοκεῖ, ἢ ἔ. καὶ πότερον
κίνησις ὅτιν, ἢ ἔ. ὡς δοκεῖ Ζεῳῶνι. καὶ πότερον ἡ ὑ-
γία ἀγαθόν, ἢ ἔ. ὡς Χρυσίππῳ λέγει. καὶ πό-
τερον ὅτιν ἀνελέγειν, ἢ ἔ. ὡς Ἀντιόχῳ δοκεῖ. ὅτι Ἀν-
τιόχῳ δοκεῖ δὲ τὸ θέσις τῆς φύσεως· ὡς καὶ ἐπὶ τῆς
τῆς ὁνομασίαν θέσεως. καὶ γὰρ ἐκείνῃ θέσις λέγουσιν
τὰ ὀνόματα, σημαίνοντες, ὅτι μὴ φύσις. Ἡδὲ δὲ
πρὸς καὶ τὰ ῥητορικὰ τοῦ βλημα θέσις καλοῦσιν
ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα ζυμωσάντων, τῶν
δοκεῖν τὰ ποιῶντα ἐπὶ τοῦ βλημα πρὸς καὶ ὡς ὡς
ζυμωσάντων. τοῖς δὲ θέσις καὶ ὑποθέσις λέγει
Ἀριστοτέλης.

Θεῶται. ἡ ἀπὸ μὲν ἡ ψοφίη λυθεῖν, ἡ ὡς ἰδῆς.
ἀπὸ δὲ ἡ ὡς ἡ κυρτωσά νόμον, Δημοσθένους ὡς
τῷ ὡς πῶν ἀπελευθ. ὡς μὲν τοι τῷ χῦ. Στεφά-
νος Φησὶν. Ἐαυτῷ νόμος ἰδῆς θέρμυον.

Θέσμιον. νόμιμον.

Θεσμοθέτης. νομοθέτης. ἢ νομοφύλαξ. ὅ Οὐδείς
ἀποκλείει θεσμοθέτης τῇ κίχλιδι.

Θεσμοθέται. ὧς Ἀρχὴ τις Ἀθηνῶν. ἔξ δὲ ὄντων
τὸν λειβόμεν, καὶ τοὶ ἔκ τῶν χαλεμομένων θ' Ἀρ-
χόντων. χαλουῦνται δὲ ἄπας, ὅτι πῶν νόμων ἢ ὅπι-
μέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τὰς νόμους ἔτοι διώρτην κατ'
ἐναυτὸν ἔχασον, εἰρηκεν ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ χτ' Κτησι-
φῶνι.

Θεσμός. Ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἰς ἕκαστ' αὐτῶν νόμων Θεσμός. καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας ζῶταγμα Δημοσίειος ἐν τῷ ἤθει Ἀειφορέτης εἶπε.

vehementer conarentur demonstrare & inopē esse multitudinem, & inaccessum illius loci situm, & incolis esse multa tela, & machinas bellicas, & magnitudinem fluviorum transitu difficilem, ne ab illis vincerentur, neve se illis inferiores esse confiterentur † Crantor Philosophus dixit, Theophrasti theses ostreo scriptas esse.

Θέσις. Thesis. Secundum Aristotelem est paradoxa opinio alicujus viri in Philosophia clari: hoc est, problema. Non tamen quodvis problema, thesis est: sed sententia clari alicujus Philosophi, opinioni communi contraria. Quamobrem etiam nomen ejus, qui sententiæ illius auctor est, problemati addi oportet. Veluti, utrum omnia continuo fluant, & semper gignantur, & nihil unquam sit, secundum Heraclitum, an non? Et, utrum id, quod est, unum sit & immobile, quemadmodum Parmenidæ videtur, an non? Et, utrum motus sit, an non? ut Zenoni placet. Et utrum sanitas bonum sit, an non? ut Chrysippus ait. Et, utrum contradicere liceat, an non? ut Antistheni videtur. Id autem, quod est Θεία, opponitur ei, quod est Φύσις, sive natura: ut ex nominibus apparet. Nam illa Θεία esse dicimus, significantes, ea non esse a natura. Quidam etiam Rhetorica problemata *theses* vocant: de quibus tamen nomen *hypotheses* frequentius usurpatur, quod de rebus particularibus & definitis dici videantur. *Theses* vero Aristoteles etiam vocat *hypotheses*.

©έωται. Pro hypothecam accipere, Hype-
rides. Demosthenes vero in oratione ἐπὶ
ἀπελασίῳ, θέωται posuit pro legem rogare &
fancire. Idem in oratione contra Stephanum
dixit: *Sibi leges privatas* (θέμνον) *statuentem.*

Θέσμιον. Legitimum.

Θεσμοθέτης. Legislator, vel legum custos.
Nullus te *Theſmothetes* excludet cancellis.

Θεσμοθετῆς). Thesmothetæ, magistratus quidam Athenis, viri numero sex, & ex eorum ordine, qui novem Archontes vocabantur. Sic autem vocabantur quod legum curam gererent. Hos etiam leges quotannis correxisse docet Æschines contra Ctesiphontem.

Θεομός. Olim etiam unaquæque Lex vocabatur Θεομός. Sed Demosthenes in oratione contra Aristocratem sic appellavit universam Reipub. constitutionem.

1 Ἐλίζα Κραντιώρ ὁ φιλόσοφος, πρὸς Θεοφρ.] Hæc sunt verba
Laertii Crantore, Segm. xxvii.

2 Θίσις, κατὰ Ἀριστοτέλην ἀνάληψις παρὰ δὲ ὅς ᾤμαι μὲν πρὸς
κατὰ φιλ.] Hæc & quæ sequuntur usque ad verba illa, αἷς Ἀνα-
στάσι δὲ κατὰ, leguntur apud Alexandrum Aphrodisæum in 11 Topic.
p. 43. unde Suidas ea descripsit.

3 *Συγχωρῶς* [sic] Sic recte apud Alexandrum Aphrodisiæum legitur. In prioribus vero Edit. male excusum est *συγχωρεῖν*.

4. Ἀνελ[αίστηται δὲ τὸ ἴδιον τῆς φύσεως] Hæc & quæ sequuntur excerpta sunt ex Alexandro Aphrodiseo in 11 *Topic.* p. 45.

5. అవ్యయము. అనంతము. అపర్యాయము.] Hunc articulum ex Harpocratone Suidas descripsit.

6 Οὐδὲν δὲ ἀπακρίσας ἡσυχῇ. τῇ κεφαλ. Hæc sunt verba Aristophanis in *Vespis* p. 486. (338. Edit. Baf. ut Portus monuit).

7 Οὐ μὲν γὰρ ἀρχὴ πρὸς Ἄδην.] Eadem, quæ hic Suidas habet, legitur etiam apud Harpocrationem, & Scholiastam Aristoph. ad *Ecclesiæ*. p. 732.

8 'Εκ τῶ καλῶν 9' Ἀρχόντων] Quinam fuerint olim apud Athenienses novem Archontes, docent Pollux lib. viii. cap. ix. & Libanius in argumento orationis adversus Androtionem p. 417. quos vide.

9 Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Κτησιφάνειον. Verba Aeschinis p. 279. hzc sunt: Διαβρίδων ἀποστεικνύται τῆς Θεομαθίας καὶ ἕκαστι οὐκ αὐτῇ δι-
ορθεῖν ἐν τῇ δημοσίᾳ τὸν νόμον, ἀλλ' ὥς ἐξήτασεν ὁ σκεψαμένος,
εἰ πῶς ἀναρχαίηται νόμος οὐκ αὐτῷ νόμῳ, ἢ ἀκούει ἐν τῇ κατὰ, καὶ
ἢ ἐπὶ νόμοι πλείους ἢ τοὺς ἀναρχαίηται. Ὡς ἐκάστη προέβλεψεν, καὶ ἡ
τοῦτοῦ ἐβελήθησεν. ἀναρχαίηται ἐν συνίον ὀκνηθῆναι καὶ ὡς ἐβελήθη
Ἐπὶ τῷ μὲν. i. c. Diserte vero iubentur Thefmothetas leges quotannis in
publico tabulario corrigere, post diligentem inquisitionem & conside-
rationem, aut aliqua lex alteri contraria sit, aut irrita inter vatas
existat, aut scilicet plures una leges de aliqua re perscripta sint. Quod
si quid huiusmodi deprehenderit, id referre in tabulas, & ante sta-
tuas Eponymorum publice proponere iubentur. Hic locus Aeschini
pulchre explicat, quodam fuerit olim officium & munus Thef-
mothetarum.

Θεσμοτόκον. Ἰὼς μελίσσας Φησὶ ἀλφ. τὸ ὕτακλον.
 2 Οἷνς Θεσμοτόκον χρὸν ἀπλετον.

Θεσμοφóρεια. ὄνομα ἑορτῆς. Ὡσαύτ' ἐν Θεσμοφο-
 είοισι νηστέρου ἀνθλ. Συλλαν. Ἀεισφάνης.

Θεσμοφóρῃς. ὁ τῆς νόμους ἐπιφειρόμενος. καὶ ἐν
 Ἐπιγράμματι.

Ἐμολόγος ἥξεν εἰσὺν ἔμοι ἐπιβόητος,

Καὶ σμινύω ὥμοσε Θεσμοφóρον.

Θεσμοφóρῃς. Βάτης, ὁ Κυβύβω κήσας, τῆς
 Θεσμοφóρης τὰ μυστήρια ἐγγίχετο μαθεῖν, καὶ παρ-
 ἤγε βίαν λίχνους ὀφθαλμοῖς χειρίζομενος.

Θεσπέσιος. Θεός. Σαυμάτος. παρὰ.

Θεσπιδᾶς πῦρ. τὸ Μηδικόν.

Θεσπειᾶ. ὄνομα πόλεως.

Θεσπιά.

Θεσπιάσι.

Φρυγὴ τὸν πειρόντα, τὸ δὲ τέχνηλον ἔρωτα,

Μιοδὸν ὡς τέκνων ἀνθετο Θεσπιάσι.

Θεσπιδῆς. ποταμός. καὶ Θεσπιέων. καὶ Θεσπειῶν.

Θεσπίς. νομοθετεῖ.

Θεσπιδῆϊ. 4 χρησμοσολογί. 5 Ἀεισφάνης Πλάτῳ

Ὅς Θεσπιδῆϊ τείποδος ἐκ χρυσολάτῃς.

Ἡτυμολογία δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ Θεσπέδω δεινὴ ἢ
 παρὰ τὸ 7 ὁ μὲν ἐκεῖ Ἰὼς μαντείας ἄγειν. ἐτρα-
 γικὸς δὲ τῇ Φρυγίᾳ. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τείποδος
 καθήμενὴ ἐχρησμοσολογεί. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μέγας, ἐν ᾧ
 ἐκάλητο, ὅλμος.

Θεσπιάς, 8 Ἰκαρίος, 9 πόλεως Ἀττικῆς, τραγικός
 ἐκχυδῆς. 10 ὅτι τοῦ πατρὸς γενεῶν τῶν τραγικο-
 ποιῶν Ἐπιγόνους τῶν Σικωνίων πηδῆμενος. Ὡς δὲ πινες,
 δόλπερος μὲν Ἐπιγόνου. 11 ἄλλοι δὲ αὐτὸν πατρὸς
 τραγικὸν γενέσθαι φασί. καὶ πατρὸς μὲν χρίσας τὸ
 πατρὸς πον. ἡμυβίω ἐτραγικῶσιν. εἴτα ἀνδράχνη
 ἐσκέπαζεν ἐν τῷ ἐπιδεδύσθαι καὶ μὲν ἔλτα
 εἰς ἑλπίδα καὶ τὴν τῶν πατρὸς πείων χρίσιν ἐν μὲν
 νη ὁδὸν καὶ ἄσκαθας. 12 ἐδίδαξε δὲ ἐπὶ τῆς πατρὸς
 τῆς καὶ 13 Ὀλυμπιάδος. 14 μνημονεύεται δὲ τῶν

1 Οἷνς Θεσμοτόκον χρὸν ἀπλετον] Vocabulum Θεσμοτόκον, cuius gratia locum istum attulit Suidas, est spurium & corruptum; pro quo ex Epigrammate Apollonidis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus supra v. Θεσπιάς, reponendum est Θεσπέσιος. Agit enim Epigramma illud de apibus, quibus epithetum Θεσπέσιος, i. e. ex amem gignens, aptissime convenire nemo non videt. Contra, vox Θεσμοτόκον non solum probatis scriptoribus ignota est, sed etiam, quamvis Græca esset, apibus tamen convenire non posset, ut nemo, nisi Græcarum literarum imperitus, negabit.

2 Καὶ σμινύω ὥμοσε Θεσμοφóρον] Pentameter hic non est ὁρτίπυς, quem Portus non inepte sic supplet.

Καὶ Δραὶ σμινύω ὥμοσε Θεσμοφóρον.

3 Φρυγὴ τὸν πειρόντα, τὸ δὲ τέχνηλον ἔρωτα.] Distichum hoc legitur Anthol. l. vi. p. 560. (426. Edit. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

4 Θεσπιδῆϊ χρησμοσολογί] In prioribus Edit. articulus hic cum præcedenti confusus est, quem non solum ob auctoritatem MSS. sed etiam ob sensum inde separavi & distinxī. Portus hic mire cæcavit, dum omnia, quæ de voce Θεσπιδῆϊ dicuntur, ad præcedens Θεσπιάς, tanquam articuli huius caput, refert, & sic cinnum haud sane gratum Lectori propinat.

5 Ἀεισφάνης Πλάτῳ] Verf. 9. ubi videlicet Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit.

6 Θεσπιδῆϊ] Apud Scholiastam Aristophanis una voce legi-
 ται Θεσπιδῆϊ.

Θεσμοτόκον. [Poeta] sic appellavit apes, ob e-
 gregium ordinem, quem servant. *Apum nume-
 rum innumerum reddas.*

Θεσμοφóρεια. Thesmophoria. Nomen festi.
 Aristophanes: *Ut in Thesmophoriis jejunatus
 sine sacrificiis.*

Θεσμοφóρῃς. Legifer, vel Legifera. Et in E-
 pigrammate:

*Juravit Epiboetus se sub nocte venturum esse,
 Et Cererem venerandam juravit.*

Θεσμοφóρῃς. [Epithetum Cereris.] Battus,
 Cyrenarum conditor, Cereris mysteria viden-
 di summa cupiditate flagrans, vim adhibuit,
 ut curiosis oculis gratificaretur.

Θεσπέσιος. Divinus. Admirandus. Clemens.

Θεσπιδᾶς πῦρ. Ignis Medicus.

Θεσπειᾶ. Thespia. Nomen urbis.

Θεσπιά. Thespia. Nomen urbis.

Θεσπιάσι. Thespiadibus [Nymphis.]

*Phryne alatum & artificiose factum Amorem
 Præmium pro liberorum [salute] dedicavit
 Thespiadibus [Nymphis.]*

Θεσπιδῆς. Thespiceus, fluvius. Et Θεσπειῶν. The-
 spicenses. Et Θεσπιέων. Thespiensium.

Θεσπίς. Leges fert. Jura dat.

Θεσπιδῆϊ. Oracula reddit. Aristoph. *Pluto:*

Qui oraculum reddit ex tripode aureo.

Etymologia vocabuli hujus deducta est a Θε-
 σπιδῶ δειν: vel, quod Thēis ibi oracula ederet. U-
 fus est autē genere illo dictionis, ut Tragicorū
 grandiloquentiam imitaretur. Pythia vero in
 Tripode sedens oracula reddebat: & pars illa,
 cui infidebat, ὅλμος vocabatur.

Θεσπιάς. Thespis, ex Icario, Atticæ populo,
 Tragicus decimus sextus ab Epigene Sicyonio
 primo Tragico. Alii secundum ab eo faci-
 unt. Alii vero primum Tragicum fuisse
 dicunt. Hic primum cerussa facie illita
 tragœdias egit. Deinde faciem andrachna
 in docendis fabulis textit. Postea vero lar-
 varum linteorum usum introduxit. Docuit
 fabulas Olympiade LXI, & inter tragœdias e-
 jus commemorantur *Præmia Peliae*, seu *Phor-*

7 Τῇ Θεσπιδῇ] Scholiasta habet τῇ Θεσπιδῇ.

8 Θεσπιάς, Ἰκαρ.] De Thespide multa erudite observavit amicissimus Bentlejus in Dissertatione de Phalaridis Epistolis, ad quem curiosum Lectorem remitto.

9 Ἰκαρίος, πόλεως Ἀττικῆς] Male Portus Icarii filius. Ἰκαρίος enim hic est nomen populi Attici, ex quo Thespis oriundus erat. Vide Reinesium *Var. Lect.* l. 111. p. 354.

10 Ἄλλοι δὲ αὐτὸν πρ. τραγικὸν φασί.] Negat hoc Plato in *Minos* p. 47. his verbis: Ἡ δὲ Τραγῳδία ἐκ παλαιῶν ἐστὶν ἀρχαία, καὶ ὡς οἶον, ἀπὸ Θεσπιδῆος ὁρξαμένη, καὶ ἀπὸ Φρυγίας. i. e. Tragœdia vero hic est antiquissima, nec, ut plerique putant, a Thespide aut a Phrynico initium sumpsit.

11 Ἐδίδαξε δὲ ἐπὶ τῇ ὀλυμπ. Meursius in *Solone*, & Menagius ad Laertium lib. 1. Segm. LX. Thespidem non Olympiade LXI demum, sed jam Olymp. L. fabulas docuisse contra Suidam contendunt. Sed æram Suidæ confirmant Marmora Arundelliana, eandemque defendit amicissimus Bentlejus in erudita Dissertatione de Phalaridis Epist. p. 247.

12 Μνημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτῶν.] Certum est, Thespidem olim docuisse fabulas: nec minus certum est, existisse olim tragœdias Thespidis nomine inscriptas, quoniam quædam ex illis fragmenta hodie adhuc apud Plutarchum, Pollucem, & Clementem Alexandrinum supersunt. Sed an idem ullas unquam fabularum suarum in lucem ediderit, & annon potius tragœdiæ, quæ olim
 δράμα-

δραμάτων αὐτῶν, Ἄλλα Περί, ἢ Φορβας. Ἰερῆς. Ἡΐροι. Πειθῶς.

Θέσπης. ὄνομα κιθαροδιδ. * Ἀεισοφάνης

Ὁρχόμενος τῆς νυκτός ἐδὲν παύει,
Τάρχαυ' ἐκεῖν, οἷς Θέσπης ἠγωνίζετο.

Θεσπίσματα. Δεῖα δόγματα.

Θεσπρωτός. Θεσπρωτία χώρα.

Θεσπρώπιος * λέβης.

Θετιάδες. * Θετίη ἐκ πολλῶν γυναικῶν ἦσαν ἡ
θυγατέρες, αἷς Ἡρακλῆς ἐμίγη.

Θέσφατος πελετή. ἡ Θεσπρωτῆς.

Θεσσαλὴ γυνή. ἐπὶ τῇ Φαρμακίδων. ἀφ' ἧς ἄλ-
λων ἢ οἱ Θεσσαλοὶ, ὡς γήπετος καὶ μέχρη καὶ ἰδὲ
Φαρμακίδες αἱ Θεσσαλαὶ καλουῦνται. Φασὶ δὲ ὅτι
ἡ Μήδεια φθύνουσα κίστην ἐξέβαλε Φαρμάκων ἐκεῖ,
καὶ ἀνέφυσαν. βαρυτόνως δὲ οἱ Ἀθηνοὶ ἀναγινώσκουσιν.
Ἀεισοφάνης.

Γυναικα Φαρμακίδ' εἰ πειράμενος Θεσσαλῶν
Καθέλομαι νύκτωρ τὴν Σελλίω. εἴτα δὴ
Αὐτὴν χαθεύξωμαι ἐς λοφεῖον τροχύλον

Ὡς τὸν χάτοπρον.

Ὁ γὰρ τῆς Σελλίως κύκλος τροχύλοφός ὡς ἔσο-
προν. καὶ Φασὶ τοὺς τοῦ τῆς τοιαύτης διπλῆς τοῦτω
καταγὰν τὴν Σελλίω. * Ἐπὶ δὲ καὶ Πύθαγος παί-
γνιον ἀφ' ἧς χάτοπρον τοῦτο. Πληροσελλίως τὴν Σελλίως
ἔστιν, εἴπερ ἔσοπρον ὁππότερ αἵματι, ὅσα βόλῃ,
καὶ τοσούτων ἐτέρω τῶν χάτοπρον αὐτῶν, δείκνυσιν
τοῦ τὴν Σελλίω τῆς χάμματος, καθεύξωμαι ἀτενίσας
ὁ πλησίον εἰς τὴν Σελλίως κύκλον, ἀναγνοῖν πάντα
τὰ ἐν τῇ χάτοπρω γεγραμμένα, ὡς ἐν τῇ Σελλίω
γεγραμμένα.

Θεσσαλικαὶ πτέρυγες. τοῦτο εἶρη ἀφ' ἧς τὸ πτε-
ρύγιον ἔχον τὰς Θεσσαλικὰς χλαμύδας, αἵ τινες εἰσὶν αἱ
ἐκαστέρωθεν γωνίαι, ἀφ' ἧς τὸ εἰκένει πτέρυγι.

Θεσσαλῶν σόφισμα. καὶ ἐπὶ μάχης, καὶ ἐπὶ χή-
ματι, καὶ ἐπὶ ὁρμητικῶν, καὶ ἄλλων μυσίων
ἔαυθον ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτω γὰρ χάτοπ-
πι ὁ Θεὸς ἔφη φυλάττειν, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ
ἐξ ἐναντίας θύχῃ μείζονι καὶ λαμπροτέρῃ κατ'
αὐτῶν χερσάμενοι. ὁ δὲ ἐκαστόμενον ἀνδρῶν ἤνυστο
θύσιν τῶν Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ αὐτὸν ἐβόλετο, τὸ

sub Thespidis nomine exstabant. ab aliis fuerint confictæ & sup-
positæ, haud immerito dubitari potest, ob argumenta illa haud le-
vis sane ponderis, quæ affert Cl. Bentlejus in laudata Dissert. de
Phalar. Epist. p. 239. & seqq. ad quem Lectorem remitto.

1 Πειθῶς] Hujus fabulæ mentionem facit Jul. Pollux lib. vii.
cap. xii.

2 Ἀεισοφάνης] In Versis p. 535. (564. Ed. Bas. ut Portus mo-
nuit.)

3 Θεσπρώπιος λέβης] Sic locum hunc ex MSS. emendavi. In
prioribus enim Edit. male excusum est Θεσπρώπιος λέβης. Erat
autem Thesprotius lebes apud veteres Græcos celebris, ut tripus
Apollinis Delphici, & æs Dodonzum, ut ex scriptoribus constat.
Vide Clement. Alex. in Admon. ad Gentes p. 7.

bas: Sacerdotes: Adolescentes: Pentheus.

Θέσπης. Thespis. Nomen citharædi. Ari-
stophanes:

Saltare noctu non desinit

Antiqua illa, quibus Thespis certabat.

Θεσπίσματα. Divina dogmata, vel oracula.

Θεσπρωτός. Thesprotensis. Et Thesprotia
regio.

Θεσπρώπιος λέβης. Thesprotius lebes.

Θετιάδες. Thestiares. Thestio filia erant
quingenta, ex pluribus mulieribus susce-
pta, cum quibus Hercules rem habuit.

Θέσφατος πελετή. Sacrorum ritus divinitus
imperatus.

Θεσσαλὴ γυνή. Thessala mulier. De venefi-
cis. Thessali enim male audiebant, ut præ-
stigiatores ac impostores. Atque nunc etiam
veneficæ vocantur *Thessalæ*. Ajunt autem
Medeam, cum fugeret, in Thessalia effudisse
cistam herbis ad veneficium paratis plenam,
quæ illic succreverint. Attici vero [pro Θεσσα-
λῶν dicunt Θεσάλῳ] cum accentu gravi. Ari-
stophanes:

Mulierem veneficam si emero Thessalam,

Et noctu Lunam deduxero. Deinde vero

Eam in rotundam cristarum thecam conclu-

fero,

Ut speculum.

Orbis enim Lunæ rotundus est, ut speculum.
Ajunt autem homines harum præstigiæ
peritos Lunam cælo deducere posse. Est e-
tiam quoddam Pythagoræ ludicrum, quod
ope speculi ad hunc modum peragitur. Si
quis sanguine in speculo scribat quicquid ve-
lit, & alterum a tergo stare jubeat, literasque
ad Lunam convertat, ille, qui a tergo stat,
si in orbem Lunæ intueatur, omnes literas in
speculo scriptas leget, quasi in ipsa Luna scri-
ptas.

Θεσσαλικαὶ πτέρυγες. Thessalicæ alæ. Hoc
ideo dictum, qui Thessalicæ chlamydes u-
trinque angulos quosdam habent, quales si-
miles sunt.

Θεσσαλῶν σόφισμα. Thessalorum commen-
tum. Et de pugna, & de habitu, & de im-
postura, & aliis sexcentis dicitur, tali de
causa. Aratum Deus monuit, caveret, ne
adversarii ipso inficio majus & splendidius vo-
tum, quam ipse, facerent. Ille igitur viro-
rum hecatomben Apollini se sacrificaturum
esse vovit. Rebus autem feliciter confectis,

Θεσσαλῶν σ. κ. ε. κ. κ. ε. κ. κ.
ε. π. κ. α. κ. τ. α. α. τ. Ἀραλῶν γ.
κ. ο. θ. ε. φ. κ. κ. α. ο. ε. ε. ε. κ. κ.
κ. κ. α. χ. θ. ε. α. η. θ. ε. ι. ν. Α-
πόλλωνι. κ. δ. ε. α. τ. θ. δ. τ. κ.
προσπεριτῇ εἶναι ἀνεβάλλετο.
Photius.

θυσίαν ἀφ' τοῦ μὴ ἱεροσχεπηθεῖν αὐτὸν ἀντιβάλλεται. Διαβάλλοντες οἱ Θεσσαλοί ὡς ἀνδραποδιστὰ καὶ ἀπειροί.

Θεσσαλός. εἰς τῆς Κίμωνος παίδων ἐναλεῖτο ἕκαστος.

Θέτις. ἡ μήπις θέντω λέγουσι τὸν ὑποθήκην περικότα, ἕως ὥς ὁ Δίδυμος, τὸ εἰσποιησάμενον. Θετὴς γὰρ ἔλεγον τὰς ποιητῆς.

Θέτις, Θέτιδος. ὄνομα κύριον. ἢ Θετίδου.

Θετόν. εἰσποιητόν. ἢ γνήσιον. Ὁ αὐτὸς τὸν Φιλόσοφον, μὴ γήμενον, τὸ ἀδελφὴς τὸ υἱὸν θέντω.

Θεοδέιχος, ὁ Ῥῆξ Γότθων καὶ Ἰταλιωτῶν, τῆς κατηκόναι αὐτῷ ἀρχῆς, Θεοδωλλόμνος ὅσα τὰ φύσιν βασιλεῖ ἤρμοσαν. διχασμένης τε γὰρ ὑποφύων ἐπεμνήσαστο, καὶ τῆς νόμοις ἐν τῷ βεβαίῳ διεύστατο, ἐκ τε Βαρβάρων τῶν ἀεικονομένων τῇ χάριτι ἀσφαλῶς διεφύλαξε. ξυνοσέως τε γὰρ καὶ ἀνθρωπείας εἰς ἀκροὺς ἐλήλυθεν ὡς μάστις, καὶ ἀδίκημα σχεδὸν πᾶσι ἐν ἑαυτῷ αὐτὸς εἰς τὰς ἀρχαίας εἰργάζετο, ἕτε τῷ ἄλλῳ τὰ τοιαῦτα ἐκτελέγειν ἐπέτρεπε. καὶ ἦν λόγῳ μὲν πύσαντος, ἔργῳ δὲ βασιλεὺς ἀληθῆς. τῆς ἐν αὐτῇ ἡμῇ ἐξ ἀρχῆς ὑποδοκιμηκότεν ὑδενὸς ἦσαν. ἔσως τε αὐτῷ ἐν τε Γότθοις καὶ Ἰταλιώταις πλὺς ἡμασεν.

Θεοδέιχος, ὁ Ὁ Ἀφρῶ, ἀφρονὸν πᾶσι εἶχεν ὀρθόδοξον, ὃν πάντες ἠγάπα καὶ ἔθαλπον. ἔτι δὲ ὁ ἀφρονὸς, νομίζων Θεοδέιχον χαλεπῶς, τῆς ὁμοθυμίας πίστεως ἀποστάς, τὰ Ἀρεῖς ἐφρόνησε. γυνὴ δὲ τοῦτο Θεοδέιχον τὸ ἔτι ἀγαπώμενον διθέως ἀπεκράτισεν, εἰπὼν, εἰ τῷ Θεῷ πίστις ὅτι ἐφύλαξας, πῶς ἀνθρώπων φυλάξας (ἡμεῖς οὖν) ὑμᾶς γυναι;

Θεοδύβαλδος. ὄνομα κύριον. Ὁ Λεόντιος μὲν ποσάδων εἶπε. Θεοδύβαλδος δὲ ὁ ἀμείβετο τῷδε. ἀντὶ τῆς ἀποκρίσεως.

Θεοδύβετος, υἱὸς Θεοδέιχου. καὶ ἐν τῷ Τολμητίᾳ.

Θεοδύβετος. ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων.

Θεοδύσιος. ὁ Θεοδύσιος. καὶ ὁ Θεοδύσιος χῶρος, καὶ μὴ ἐν τῷ Σκυθῶν ἢ πολιορκῶν Σάτυρος ἐτελεύτησεν.

Θεὸς ὁ Ἀρεῖς. τὰ τῆς Θεῶς Ἀρεῖς, ἐν Πέτρᾳ τὸ Ἀρεαβίας. σέβεται δὲ Θεὸς Ἀρεῖς παρ' αὐτοῖς. τὸνδε γὰρ

1 Ἀντὶ ἀντιβάλλεται] Eusebii loco laudato addit, ὅτι ἡ περιγραφή ἐπὶ τῷ ἀφρονὸν πᾶσι ὑποφύων, ἢ καὶ ἄλλως παρεκρεόντων.

2 Θετὴς. μήπις θέντω λ.] Ex Harpocrate.

3 Θετόν τὸν Φιλόσοφον, μὴ γ.] Idem de Thalete memorie prodidit Laertius lib. 1. Segm. xxvi.

4 Ῥῆξ Γότθων] Notandum est a scriptoribus Græcis Reges & Principes Barbarorum Latina voce Ῥῆξ, i. e. Reges appellari; non vero βασιλεῖς: quoniam appellatio hæc multo honoratior habebatur, & ipsis Imperatoribus Romanis tribui solebat. Asterius in Homil. in Psalm. vii. (apud Coteler. Tom. ii. Monument. Eccles. Gr. p. 75.) Ὁσὸς ἐν τῷ πολέμῳ πᾶσι βαρβάρων ὁμιλῶνται, οἱ πάντες δὲ τῷ ἐνὶ τῷ πολέμῳ τῷ ΡΗΓΟΣ ἢ τῷ Τυραννὶ ὑποτάσσονται. i. e. Sicut in bello militando Barbarorum armantur, qui omnes nutum unius Regis vel Tyranni sequuntur. Plura exempla vide apud Meursium & Duingium in Glossar.

sacrificium illud, ut a sacris & pietate alienum, semper distulit. † Thessali ob crimen plagii & perfidiæ male audiunt.

Θεσσαλός. Thessalus. Unus ex filiis Cimonis ita vocabatur.

Θέτις. Fortasse θέντην vocant eum, qui rem aliquam pignori posuit, non vero, ut Didymus vult, eum, qui adoptavit. Θετὴς enim vocabant liberos adoptatos.

Θέτις. Thetis, Thetidis. Nomen proprium. Et Θετίδου, ad Thetidem pertinens.

Θετόν. Adoptivum. Non germanum. [A-junt] Thaletem Philosophum, qui nullam uxorem duxerat, sororis filium adoptasse.

Θεοδέιχος. Theodoricus, Rex Gothorum & Itolorum. Hic subditis suis ita præfuit, ut nihil ei deesset eorum, quæ boni Principis moribus conveniunt. Nam & justitiæ cultor eximius fuit, & auctoritatis legum asseritor; provinciasque a vicinis Barbaris tutas præstitit: vir & prudentia & fortitudine summa præditus. Nulla fere injuria subditos vel ipse affecit, vel ab aliis affici passus est: verbo quidem Tyrannus; re ipsa autem verus Rex, nulli eorum, qui ab initio imperii boni Principis laude clari fuerunt, secundus. Quare tam Itali quam Gothi magno cum amore prosecuti sunt.

Θεοδέιχος. Theodericus, Afer, diaconum quendam habebat orthodoxum, quem valde diligebat & fovebat. Hic vero existimans se Theoderico gratificaturum, ab Homousia fide deficiens Arii sententiam sequi cœpit. Theodericus vero, hoc cognito, hominem tam charum statim capite plectendum curavit, dicens: Si Deo fidem non servasti, quomodo sanam conscientiam erga hominem servabis?

Θεοδύβαλδος. Theudibaldus. Nomen proprium. Leontius quidem hæc dixit: Theudibaldus vero ita respondit.

Θεοδύβετος. Theudibertus, Theoderici filius. Quære in voce Τολμητίας.

Θεοδύβετος. Theudertus, Francorum Rex.

Θεοδύσιος. Pro Θεοδόσιος. Theodosius. Et Θεοδύσιος, locus in Scythia, quem Satyrus oppugnans obiit.

Θεὸς ὁ Ἀρεῖς. Id est, Θεὸς ὁ Ἀρεῖς, Deus Mars, qui Petræ in Arabia maxime colitur. Simulacrum

5 Τῶν κατηκόναι αὐτῷ ἀρχῆς, Θεῶς.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba Procopii de Bello Goth. Lib. 1. cap. 1.

6 Θεοδέιχος, ὁ Ὁ Ἀφρῶ, ἀφρονὸν πᾶσι εἶχεν ὀρθόδοξον.] Hæc & quæ sequuntur leguntur in Excerptis ex Historia Ecclesiastica Theodori Lectoris, p. 561. unde Suidas ea descripsit.

7 Λεόντιος μὲν ποσάδων εἶπε. Θεοδύβαλδος δὲ ὁ ἀμείβετο τῷδε.] Hæc sunt verba Procopii iv. Gothic. cap. xxiv. eademque leguntur supra v. Ἀμειβετο.

8 Ἀμειβετο τῷδε.] Lege ἀμειβετο τῷδε, ut apud Procopium, & supra v. Ἀμειβετο.

9 Θεοδύσιος χῶρος, καὶ μὴ ἐν τῷ Σκ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Valegium.

10 Θεὸς ὁ Ἀρεῖς.] Locum hunc egregie illustrat Bochartus in Phaleg lib. 11. cap. xix. cujus verba adscribam. " Ut ab Alilæ Dex cultu Alilæ; ita Dofareni dicti a cultu Dei Dofaris vel Dufaris. " Quippe etiam Deus Dufares in Arabia cultus est. Tertullianus

μάλις πμῶσι. τὸ δὲ ἀγαλμα ἰθὺς ἐπὶ μέλας, περὶ γὰρ αὐτῶν, ὑψὺ ποδῶν δ', ὅρῳ δ' οὐ. ἀνάκειται δὲ ἐπὶ βάσιος χρυσοπλάτης. τὴν δὲ οὐρανὸν, καὶ τὸ αἶμα τῆς ἱερῆας ἀποχέουσι καὶ ἐπὶ οὐρανῷ αὐτοῖς ἡ σπονδή. ὁ δὲ οἶκος ἅπας ἐπὶ πολυχρυσῷ, καὶ ἀναθήματα πολλά.

Θεοσέμνη. δραμύμνη. Οἱ δὲ ἀφίκοντο, ὁ μὲν ἀγωνισμῶν πυγμῶν ὁ δὲ θεοσέμνην ἐξείδον.

Θεῖ. θύκωλος ῥεῖ. Ἀριστοφάνης.

Νυνὲ μὲν γὰρ ἔτε θεομῶν, ἔτ' ἐλαύνοντο.

Παρεῖ τὴν παροιμίαν. Ἀλλ' ὅταν ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ καὶ λαύνεται. ἔτ' ἀνέμοις, ἔτε κώπαις πλέοντο.

Θεῖα. θεῖα, καὶ ὁρῶν, καὶ θαυμαστά.

Θεῖος ἢ τε εἶναι τὴν σπουδαίαν. ἔχον γὰρ ἐν αὐτοῖς οἰονεῖ Θεόν. ἢ δὲ Φαῦλον, ἄθεον. διττὸν δὲ εἶναι αὐτὸν τὸν ἄθεον τὸν τε οἰονεῖν τῷ Θεῷ λεγόμενον, καὶ τὸ ἐξυθεῖν τὸν Θεόν. ὅπερ οὐκ εἶναι πᾶσι Φαῦλον. Θεοσεβῆς τε τὴν σπουδαίαν. ἐμπείρης γὰρ εἶναι τῆς πᾶσι Θεῶν νομίμων.

Θεαζόντων. μαυνομένων. ὅτε δὲ, θαυμάζοντων.

Θειάζουσα. οἰθυσιώσα. μαυνομένη. ἢ Μέσση, ὁ Σεννόνων βασιλεὺς, καὶ Γάννα παρθένος, ἡ μὲν τῆς Βελήδης ἐν τῇ Κελτικῇ Θειάζουσα, ἦλθεν πρὸς τὸν Δομετιανόν, καὶ τιμῆς παρ' αὐτῷ τυχόντες ἀνεκομίσθησαν.

Θεῖας ἢ ἀμνέμων ὁ Βορέας ὁ ἀνεμῶν. ἀμνέμων δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ Θεῖ. ὡς γὰρ Ἡσίοδος λέγει, ἢ Θεῖας ἀπὸ τοῦ Θεῖ. οἱ ἀνεμοὶ. Θειάσαντες. θεόληποι γεγενότες.

Θεασμός. Ἀρριανός. ἢ Κρότος τε ἀδρός καὶ ὅτι θεασμοὶ ὠρμήθησαν ὡς τε τῷ βασιλεὺς καὶ τῆς φρατίης, ὅτι τυχὼν ἀμφοῖν γενέσθαι ἢ ὁρμῆναι.

Θεασμοί. Ἰώσηφ. ἢ Θεασμοί τε τοῖς εἰρήνῃ ἀγαπῶσι δύσφημοι.

Θεάσσομαι ὅλη. χαρῶ μαυνοῦν.

Θεῖεν. ποιήσιν.

Θεολόπεδον. ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σαφυλαὶ ἐξηραίνονται. ὡς ἐπὶ ἐπιγράμματι. Ἐχόνον ῥαυλόγον γλυκερῶν σίντορα θεολοπέδων.

Θεῖναι. ποιῆσαι.

"Apollog. cap. xxiv. Unicuique etiam provincia & civitati suus est Deus, ut Syria Ashtar, ut Arabia Dysares, ut Norici Belenus, ut Africa Caelestis. Stephanus Byzantius: Δυσάρεθ, οὐρανὸς ἐκ κορυφῆς ὑψηλοτάτης Ἀραβίας. Εἰρηται δὲ ἀπὸ τῆς Δυσάρεθ. Θεὸς δὲ ἔστι παρὰ τῆς Ἀραβίας καὶ Δυσάρεθ τοῦ πρῶτου. Dysare locus editus in Arabia, sic a Dysare nuncupatus. Is autem ut Deus colitur ab Arabibus & Dacharenis. Pro Dysάρεθ in Suida scribitur Θευσάρεθ, quasi sit Θεὸς Ἀρεθ, Deus Mars, quem dicit in Arabia Petraea maxime coli. Ridicule Neque enim ex Graeco sermone petendae sunt Arabica-rum vocum origines. Hæc Bochartus.

1 ἰθὺς ἐπὶ μέλας, πτγ. Lapidem ab Arabibus cultum fuisse etiam alii auctores testantur. Arnobius libro sexto: Ridetis temporibus priscis Persas fluvios coluisse, informem Arabes lapidem, acinacem Scythia nationes. Maximus Tyrius Serm. xxxviii. Ἀραβῶσι σέβουσι μὲν, ὅτινα δὲ οὐκ οἶδον. τὸ δὲ ἀγαλμα, ὃ εἶδον, λίθος ἦν περὶ γὰρ αὐτῶν. i. e. Arabes Deum quidem colunt, sed quem, ignoro. Simulacrum autem, quod vidi, erat lapis quadratus.

2 Ἀριστοφάνης] Ecclesiæ, pag. 727. (487. Ed. Bas. P.)

3 Ἀλλ' ὅταν ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ. Hinc emendandus est Scho-

Tom. II.

ejus est lapis niger, quadratus, informis, altus pedes iv. latus ii. & aureæ basi impositus. Hunc sacrificiis, victimarum sanguine, & libationibus colunt. Tota vero ædes ejus multo auro ornata, donariisque referta est.

Θεοσέμνη. Cui surus. Illi vero venerunt, alter quidem pugilatu certaturus, alter vero stadium cursurus.

Θεῖ. Facili & secundo cursu fertur. Aristophanes: Nunc neque velis neque remis navigamus Alluditur hic ad proverbium illud: Cum adest pecunia, omnia velis remisque feruntur [Id est, omnia ex voto succedunt.]

Θεῖα. Recta. Admiranda. Divina.

Θεῖος. Divinos esse [dicunt] viros bonos, quod in se Deum quasi habeant: malum vero, Atheum. Duplicem autem esse Atheum: tum eum, qui Deo contrarius dicatur, tum eum, qui Deum contemnat. Id tamen in malos omnes non cadere. Bonos vero esse pios & Dei cultores, quippe qui juris divini periti sint.

Θεαζόντων. Furentium. Infanientium. Interdum etiam, Admirantium.

Θειάζουσα. Numine divino afflata. Furens. Infanientis. Mesys Sennonum Rex, & Ganna virgo, quæ post Veledam in Gallia Numinis afflatu vaticinia edebat, ad Domitianum venerunt, & honoribus ab eo affecti domum redierunt.

Θεῖας ἀν. Boreas ventus erat Thia (ἀμνέμων, i. e.) nepos. Nam, ut ait Hesiodus, venti a Thia orti sunt. Θειάσαντες, Numine divino afflati.

Θεασμός. [Preces, quibus Numen invocamus] Arrianus: Et plausus undique excitatus est, precesque & pro Rege & pro exercitu ad Deum fusæ, ut expeditio utrisque feliciter succederet.

Θεασμός. Josephus: Et lamentationes, quæ infustum omen videbantur illis, qui pacem amabant.

Θεάσσομαι ὅλη. Tota Numine plena ero.

Θεῖεν. Faciant. Fecerint.

Θεολόπεδον. Locus, in quo siccabantur uvæ. In Epigrammate: Erinaceum, uværum furem, & dulcium vastatorem arearum, in quibus uvæ insolantur.

Θεῖναι. Fecisse.

liasta Aristophanis, apud quem male hodie legitur, ἡ καὶ γὰρ αὐτὸν ἡ πᾶντι &c.

4 Θεῖος πᾶσι εἶναι τὰς πόλεις. Hæc & quæ sequuntur sunt verba Laertii in Zenone, Sigm. cxix.

5 Μίσση. ὁ Σεννόνων βασις. Hæc sunt verba Dionis in Excerptis. Legat. a Fulv. Ursino editis, Fragn. xlix ubi pro Μίσση, legitur Μάσση; pro Σεννόνων, Νασσινόνων; pro μὲν ἢ Βελήδης, μὲν πᾶσι τῶν Βελήδων. De hac Veleda Tacitus de Mor. German. & Statius in Sylv. Soteris pro Rutilio Gallico. Pearf.

6 Θεῖας ἀμνέμων ὁ Βας. Boreas erat Thia nepos. Thia enim habebat filium Auroram; ex qua & Astræ natus est Boreas, teste Hesiodo in Theog. v. 379.

7 Κρότος πᾶσι ἀδρός καὶ ἐπὶ τοῖς. Pars hujus fragmenti legitur etiam supra v. Ἐπιγραμμάτι.

8 Θεασμός πᾶσι εἶναι. Hæc sunt verba Josephi in fine libri iii. de Bello Jud. pag. 818. ut vir quidam doctus ad marginem Codicis Pearsoniani annotaverat.

9 Ἐπὶ ἐπιγράμματι Antholog. lib. vi. cap. vii. Epig. iv.

Bb

Θεῖναι

Θηραμύνης, Κεῖς, σοφιστής. Μελετῶν βιβλία γ'. Περί ὁμοιώσεως λόγων. Περί εἰκόνων, ἥτοι παραβολῶν. Περί σχημάτων.

Θηραμύνης' σφός γ' ἀνὴρ ὅς μὲν χαλκὸς πρὸς περὶ πύσης, καὶ πλησίον ὡδῶν, πέπλωκεν ἔξω τῶν χαλκῶν. Οὗτος δὲ μὲν διμεταβολῶν καὶ ὡδῶν ἔχων ἀριστερῶν. ὅς τ' αὖ Δεξιός.

Θηραμύνης σφός ἀνὴρ, καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα, ὅς ὅτεποτε ἐνακοδόλησεν ἐν ἀσφαλάοις, ἀλλ' ἐπετύγχανε. Θηραμύνης δὲ ὁ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος Φησι παρ' ὅσων ποικίλ' ἐστις μὲν, καὶ ἀγχιόροφος, καὶ θαμνίλ' ἐστις τοῖς χειροῖς ὡδῶν τὸ κρεῖττον μέρ' αὖ διδὼς ἐαυτόν. Κῶς δὲ ἐλέγετο. Οὗτος ἀνιρέθη κατηγεγῆσθαι αὐτὸν Κεῖος ἐπὶ τ' αὖ.

Θηρατὴς' λέξεων. Θηρατὴς ἐστὶ ζῶον χερσαίων καὶ ἐναλίων.

Θηρατεύεσθαι. ἀναβάλλεσθαι. καὶ Θηρατὴς λόγων ἀπὸ τῆς, ὅτι θυμητής.

Θήρατρα. δίκτυα. παγίδες.

Θηρήτορας. κυνηγός.

Θηρία. οἱ ἐλέφαντες. *Θηρία καὶ τὰ δάκτυλα, ἔχουσιν, Φαλάγγια, ὄφεις. Ἐγίνοντο δὲ οἱ αὖ τὸν Περσῶν αὖ τὴν τῶν θηρίων συναγωγῶν.

Θηρίων. Αἰλίου. Τὰ γεννάματα βρέφη κρέσσοντα θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων σωματῶν τεράστια ἐδούκον.

Θηρικλῆς τέκνον. κύλιξ, μὲν λέγει πρῶτον κεραμεύσαι Θηρικλῆς.

Θηρικλειον ποτήριον. ὑάλινον.

Θηριῶ. αἰτιατικῶν. καὶ Θηριωδία. ἀπηνία. ὀργισμός.

Θηρολέξης. ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος.

Θηρώμενοι. ἀπὸ τῆς ζήτησης. Καὶ πρὸς ἐκ τῆς τῆς αὖ τῶν ἄλλων θηρώμενοι.

Θηρώντες. ὅτι τηροῦντες.

Θῆς. θηρὸς, ὁ μισθωτός.

Θῆσαν. μισθωτικῶν. ἢ εὐτελῆ. ἢ δουλικῶν τρεφῶν.

Θησαυροὶ ἀνέμων. ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνέμου, ἀλλ' ἢ ῥαδίαν κίνησις, ἀπηνέμευ ὁ ἀέρας ὅντος.

Θησαυρός. Ἀπώσιμος. Ὅπλα τε πολλὰ καὶ σίτοι ἵπτοιμαζέτο, καὶ θησαυρὸς ἐποίησε. καὶ Θησαυροφυλάκιον.

Θηραμύνης. Theramenes, Cejus, Sophista. Scripsit Declamationum libros III. De similitudine orationis. De imaginibus, sive parabolis. De figuris.

Θηραμύνης. Theramenes vir utique sapiens erat: qui, si in mala forte incidisset, vel prope discrimen adductus esset, ex malis se facile expedire norat. Hic Theramenes erat inconstans & levis, quique tempori sese accommodare norat.

Θηραμύνης. Theramenes, vir sapiens, & in rebus agendis mira calliditate praeditus: cui omnia consilia & coepta ex voto semper cedebant. Theramenes vero non Chius, sed Cejus, inquit [Aristophanes.] Erat enim homo varius & mutabilis, temporibusque inserviebat, parti feliciori se semper adjungens. Dicebatur vero Ceus. Hic interfectus est, Critia sub xxx Tyrannis eum accusante.

Θηρατὴς λέξεων. Aupeps verborum. Θηρατὴς vero dicitur, qui animalia terrestria & marina venatur.

Θηρατεύεσθαι. Differre. Et Θηρατὴς λόγων, verborum curiosus rimator.

Θήρατρα. Retia. Laquei. Pedicæ.

Θηρήτορας. Venatores.

Θηρία. Bellua. Elephantia. Θηρία etiam dicuntur animalia venenosa, ut viperæ, phalangia, serpentes. Prusias vero in capiendis animalibus occupatus erat.

Θηρίων. Ferinarum. Aelianus: Infantes, qui nascebantur, ob ferinarum & humanorum corporum mixtionem monstrosi videbantur.

Θηρικλῆς τέκνον. Sic vocatur calix fictilis, cujus inventor fuit Thericles.

Θηρικλειον ποτήριον. Thericleum poculum. Id est, vitreum.

Θηριῶ. Ferum reddo. Et Θηριωδία, feritas crudelitas, iracundia.

Θηρολέξης. Qui voces captat.

Θηρώμενοι. Captantes. Quærentes. Et honorem ex eo captantes apud alios.

Θηρώντες. Captantes. Observantes.

Θῆς. Mercenarius.

Θῆσαν. Mercenariam. Vilem. Vel cibum servilem.

Θησαυροὶ ἀνέμων. Ventorum thesauri. Sic [a Davide] non vocantur loca, in quibus venti reconditi sunt; sed ipse aer, quem, nullo vento spirante, voluntas divina nutu suo facile movet.

Θησαυρός. Appianus: Et arma multa frumentumque sibi comparavit, & thesauros collegit. Et Θησαυροφυλάκιον, locus in quo afferatur thesaurus.

Appian. fragm. Inscr. Schweigh. III. 14.

1 Θηραμύνης σφός γ' ἀνὴρ, ὅς μὲν χαλκὸς πρὸς περὶ πύσης, καὶ πλησίον ὡδῶν, πέπλωκεν ἔξω τῶν χαλκῶν. Hæc sunt verba Aristophanis in Ranis pag. 157. (152. Ed. Basl. ut Portus observavit.)

2 Θηρατὴς λέξ. Vide Scholiastam Aristoph. ad Nubes pag. 147.

3 Θηρατεύεσθαι. Vocem hanc suspectam habeo.

4 Θηρία καὶ τὰ δάκτυλα. Hinc passim in Medicorum libris θηριωδία vocatur ille, qui a serpente morsus est: & θηριακά φάρμακα vocantur remedia, quæ contra venenatorum animalium morsum parata sunt; quod vel ex Nicandri Theriacis omnibus notissimum est.

5 Τὰ γεννάματα βρέφη κρέσσοντα θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων σωματῶν τεράστια ἐδούκον. Idem fragmentum repetitur infra v. Τεράστια.

6 Θηρικλῆς τέκνον. κύλιξ, μὲν λέγει. De Thericleis calicibus multa

congefferunt Salmasius ad Solinum, pag. 734. 735. & Rich. Bentlejus in Dissert. de Phalaridis Epist. pag. 109. & seqq.

7 Θῆσαν. μισθωτός. Vide Schol. Apoll. Rhod. lib. 1. v. 193.

8 Θησαυροὶ ἀνέμων. ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνέμου. Hæc nota referenda est ad verba illa Davidis Psalm. cxxxv. 7. Ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ. i. e. Qui educit ventos de thesauris suis: quem locum Theodoretus pag. 934. sic interpretatur: Θησαυροὶ ἀνέμων ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνέμου ἐκ τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ. i. e. Per thesauros ventorum non intelligenda sunt loca quadam, ubi venti conduntur, sed quoniam, cum aer est tranquillius, nullo vento spirante, voluntas divina nutu suo facile illum movet, thesaurum ventorum dixit. Ex hoc ipso loco Theodoreti Suidam sua descripsisse apparet.

Θησεύς ἱστορικός. Βίος ἐνδύων ἐν βιβλίοις ἐ. Κορινθιακῶν ἐν βιβλίοις γ'. ἐν ᾧ δηλοῖ τιμὴν κατὰ τὴν τῆς Ἰοσμικῆς ἀγῶνης. περὶ Θησεύς ἐν τῷ Ἀρχὴ Σκυρία.

Θησεύς, ὁ Αἰγέως υἱός, ὁ βασιλεὺς Κρητῶν. καὶ ἐπὶ ἐν τῷ Αἰγείῳ πέλαγῳ.

Θησεΐδας.

Τίς φθόνῳ αἰὲν

Θησεΐδας ἀγαθὸν ἐγχοῖ αἰὲν ἐχθρῶν

Θησεῖον. Καθῆσθαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ Θησεῖον, ἢ ἐπὶ τῷ Σεμνῶν Θεῶν. τῆς τῆς Ἑλληνῶν. εἰς τὴν ταῦτα τὰ ἱερά οἱ ἰκέται καθήκοντο ἀστυλίου εἶχον. ἐπὶ δὲ τὸ Θησεῖον τέμενος ἀνεμύρον τῷ Θησεῖ.

Θησεῖα. ὁ εὐρὴν τελευτήσας παρ' Ἀθηναίοις. μὲν γὰρ τὸ χρεῖστασθαι τιμὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τῷ Θησεῖ, Λύκῳ πρὸς συκοφαντίας ἐποίησεν ἐξοστρακισμῶν τῷ ἥρωα. ὁ δὲ ὡς γενόμενος ἐς Σκύρον, διῆγε ὡς Λυκομίδης δυνάστη τῆς νήσου ὅς ζηλοτυπίαν ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηνᾶοι δὲ λιμώξαντες, καὶ κελυδοέντες ἐκδικήσαντες τῷ Θησεῖ, τὸ μὲν Λυκομίδην ἀνέκλινον τὰ δὲ ὅσα μεταπειλάμενοι, καὶ τὸ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες, ἰσοθέως αὐτῷ τιμὰς νέμονται. καὶ ἐγίνοντο ἀγνομαὶ καὶ δῶχίαι τοῖς Θησείοις. εὐρὴν δὲ αὐτῷ ἐτελείτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν πόλιν, τῆς Ἀθηναίων ὡς ἄλλοι κῶμας οἰκιστὴς. Οὗτῳ δὲ ὁ Θησεύς ὁ υἱὸς Αἰγέως, Ἀθηναῖος, πολλὰ ἔργα ἐπεδείξατο. καὶ γὰρ τὸ πρὸ Τροίης ἔχρον ἀπαντὰ ἄχρως Ἀθηνῶν ἡμέρωσε, λεγῶν ἐμπλεῶν ὄντα, ἀνελών Κηρύονα, καὶ Σκίρωνα, καὶ Σίννιν τὴν πτυοκάμπην, καὶ Περύφανον τὸν Κορινθίον, ὃ τὴν κορύνην αὐτὸς ὑπερὶν ἐφίετο, καὶ Προκρέστιν τὸν ξεινοφόνον καὶ Ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντα ἐπ' Ἀθήνας ἐχειρώσατο, καὶ τὴν βασιλίδαν γήμας ἔχον ἐξ αὐτῆς Ἰππόλυτον. εἴτα ἔγχε Φαίδραν. ἐπολεμήθη δὲ αὐτῷ καὶ ὡς Κενταύρους πόλεμον ὡς Λαπιθῶν καὶ Περύφου βασιλέως, καὶ ἄλλα ἄλλα.

duxit. Gessit & bellum cum Centauris pro Lapithis eorumque Rege Pirithoo, & alia quædam.

Θησεΐοι. ὁ ἐν τοῖς Θησείοις ἀγέτης.

Θῆσθαι. ἀμέλγειν.

Θήσομαι. οἰκίσω. ἀναδείξω.

Θῆσα. ὁ ἐπὶ κληρῷ, ὅς ἐχουσα Φερύλιν, πενταχρῶ κατελευθεῖσα ὑπὸ τῆς πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῷ ἀγχεύειν ὡς οἰκιστὴς καὶ τὸ νόμον τῷ πενταχοσίῳ δραχμῶν.

1 Καθῆσθαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ Θεῶν.] Apud Aristoph. Equit. p. 360. (155. Ed. Balf. P.) sic legitur:

Εἰ δ' ἀρίστοι περὶ Ἀθηναίους, καθῆσθαι μοι δοκῶ

Εἰς τὸ Θεῶν πλεῖστοις, ἢ πρὸς Σεμνῶν Θεῶν.

Vide ibi Scholiastam.

2 Οἱ ἰκέται] Scholiasta Aristoph. habet οἱ οἰκίται, i. e. servi: quæ lectio non est aspernanda. Servis enim, quos Domini crudeliter tractabant, Thesei sacellum refugium fuisse discimus ex Plutarcho, Etymologo, & ex fragmento Aristophanis, quod legitur apud Pollucem lib. vii. cap. 2.

3 Θησεῖα. εὐρὴν πλ. παρ' Ἀθην.] Hæc & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὡς ἄλλοι κῶμας οἰκιστὴς, excerpta sunt ex Schol. Aristoph. ad Equit. pag. 67.

4 Ταῦτα δὲ ὅσα μεταπειλά.] Omnia Thesei non statim post mortem

Θησεύς. Theseus historicus. Scripsit viro- rum illustrium vitas libris v. Corinthiacorum libros 111. in quo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit. † De Theseo quære in v. Ἀρχὴ Σκυρία.

Θησεύς. Theseus, Ægei filius, Cretensium Rex. Vide in Αἰγείῳ πέλαγῳ.

Θησεΐδας. [Athenienses.] Quia invidia, quove odio Theseida semper bonos prosequuntur?

Θησεῖον. Thesei sacellum. Videor mihi in Thesei sacello sedere, vel in Venerandarum Dearum templo. Hoc est, Furiarum. In his enim templis supplices violare nefaserat. Est autem Θησεῖον delubrum Theseo sacrum.

Θησεῖα. Thesea, festum, quod apud Athenienses celebrabatur. Posteaquam Theseus populum Atheniensem libertate donaverat, sui- que juris effecerat, Lycus quidam calumniis suis effecit, ut Heros ille ostracismo in exilium pelleretur. Ille igitur in Scyrum profectus apud Lycomedem illius Insulæ principem commoratus est; qui cum ob invidiam dolo necavit. Athenienses autem annonæ penuria laborantes, iussuque Theseum ulcisci, Lycomedem interfecerunt, ossibusque Thesei Athenas translatis, sacelloque, quod Theseum vocabatur, exstructo, divinis honoribus eum affecerunt. In festo autem Thesei & congiaria populo distribuebantur, & convivia passim agitabantur: diesque ille festus in honorem ejus celebrabatur, quod incolas Atticæ, oppidatim antea habitantes, in unam civitatem coegisset. Hic Theseus multa præclara facinora edidit. Nam omnia loca inter Træzenem & Athenas interjecta, a latrocinis, quibus infesta erant, purgavit, occisis Cercyone, Scirone, Sinnide illo Pityocampta, Periphano Corynetæ, cujus clavam ipse postea gestavit, & Procruste, hospitum interfectore. Amazonum etiam exercitum, Atheniensibus bellum inferentem, subegit, earumque Regina uxore ducta, Hippolytum ex ea suscepit. Postea Phædrum

Θησεΐοι. Qui in Theseo versatus est.

Θῆσθαι Mulgere.

Θήσομαι. Ponam. Definiam. Faciam. Demonstrabo.

Θῆσα. Θῆσα. Puella parentibus orba, nullamque habens dotem, & pauper a patre relicta: cui genere proximi secundum legem quingentas drachmas dotis loco dare tenebantur.

Lycomedis, sed diu post a Cimone demum Athenas translata fuisse, alii scriptores testantur. Vide Meurs. in Theseo cap. xxxi.

5 Σωήραγα τὴν πόλιν, τὴν Ἀθηναίων.] Apud Scholiastam Aristophanis loco ante laudato sic legitur: ἐπὶ αὐτῇ σωήραγα τὴν Ἀθηναίων, ὡς ἄλλοι κῶμας οἰκιστὴς.

6 Περύφανον] Hunc alii scriptores Περύφιν vocant. Vide Meurs. Theseo cap. v.

7 Θησεΐοι.] Ex vox comica, qua usus fuerat Aristophanes Polydo, ut discimus ex Etymologo.

8 Ἐν τοῖς Θησείοις ἀγέτης.] Scribe, ἐν τῷ Θησεῖ ἀγέτης, ut apud Etymologum.

9 Θῆσα, ἐπὶ κληρῷ, ὅς ἐχ.] Vide Petitum in Commentario ad Leges Attic. pag. 453.

Θῆτες. οἱ τροφῆς ἔνεχα δαδύοντες.

Θητεύειν. μισθῷ ἐργάζεσθαι.

Θητεύς, καὶ Θηπικόν. Εἰς δ' ἡ διαρρυθμῆς παρ' Ἀθηναίων τῆς πολιτείας, οἱ ἀπρώτατοι Θητεύς ἐλέγοντο, καὶ Θηπικόν τελειν. ὅτοι δὲ ὑδεμᾶς μετεῖχον δρχῆς, ὅδε ἐπιδόλοντο. καὶ θῆσαν δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀθηνοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἢ ἐπανάγκης ἢ τῆς ἐγγίστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μῶας δίδοναι.

Θητεία. πρῶτον. ἢ δουλεία.

Θηπικόν πλῆθος. τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεύον. Καὶ θηπικόν ἐπὶ ἦγοντο οἱ αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον Πέρσαι πλείστον ὄσον, καὶ παῖδια, καὶ γυναῖκας, ὅς ἑκάστα πνα διὰ πάτερων νόμον ἐς τῆς κινδύνους θραύσας τῆς οἰκείας ἀλκῆς ἦγον.

Θηπώνιον. τὸ τοῖς μισθοῦσι δίδδμενον.

Θιάσος. χορός, καὶ Θιασώτης. Ἰ. Αἰετοφάνης.

— Ἐπιδημῶν ἦ

Θιάσος Μυστῶν ὄδον μελάθρων.

Τῶν δεσποτῶν μελοποιῶν.

Θιάσων τε μύμων καὶ χορδακιστῶν ἀεὶ αὐτὸν μάλα πλῆθος εἶχε.

Θιάσος. ἱερὸς χορός. καὶ Θιασώτης, ὁ χορδῶν. ἀπὸ θῆ, ὅ ὅστις ἔχει. (ὁ δὲ χορός, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς.) θῆεν γὰρ τὸ τρέχειν ἢ ἀπὸ τῆς σιθισίας. ὅθεν Θιασώτης κυρίως οἱ ἀεὶ τὸ Διόνυσον. Ἐλθέ χορδῶν ὁσίως ἐς θιασώτας. ἔτω λέγῃσιν, ὅς συνθιασώτας. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Στρεπτόν ἡ βασανιστὴς ῥόμβον θιάσιο μύωπα.

Θιάσος. τὸ ἀθροισμὸν πλῆθος ἐπὶ τῇ τέλει καὶ τιμῇ θῆ. ἔτω Δημοδένης, καὶ Ξενοφῶν. Ἰον δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροισματικῇ τάτῃ τέτομα. Θιασώται δὲ ἐναλίστο οἱ κοινῶντες τὸ θιάσειν. ἔτω Ἰσαῦς.

Θιασώτης [Κότυος]. Κότυς, δαίμων πρὸς Κορινθίους τιμώμενος, ἐφορῶν τὴν αἰσχρῶν. Ὅθεν οἱ Κλειδένης, καὶ Τίμαρχοι, καὶ πάντες οἱ πρὸς δρχύειον τὸ ὄραν ἀφαιθέμενοι, ἀφ' ὧν ἡ ἐξάγειν ἡδονὴν καθεύαζαν οἱ θηλυδρία τειροπλάται πάντες εἰσιν. ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῇ οἰκιστικῇ ἀντικρὺς ἔτοι. καὶ τοὶ νικᾶν νομίζουσιν, ὡς ταύτῃ μάλιστα τὸ θῆλυ ὅ γένος ἐκμυμνομένοι.

prostant : quanquam hi sese victores putent, quasi hoc maxime modo muliebri genus imitari possint.

1 Εἰς δ' ἡ διαρρυθμῆς παρ' Ἀθην. τ. πολ.] Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. Ἰσπίς.

2 Ἀετοφάνης] Theophrastus pag. 767. (513. Ed. Baf. ut Portus observavit.)

3 Θῆεν] Sic recte MS. Paris. A. Priores vero Edit. habent θῆεν.

4 Στρεπτόν βασανιστὴς ῥόμβον θ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate quodam Philani, quod quia nondum a quoquam editum esse memini, ex Anthologia MS. in gratiam Lectoris hic subijciam :

Στρεπτόν βασανιστὴς ῥόμβον θιάσιο μύωπα

Καὶ σκύλα ἀμφιδόρυ πικτὴν ἀχαιῶν,

Καὶ Κορυθαππίαν ἰαχίμαχα χαλκῆα ῥόμβον

Καὶ θύρετρα χλοερὰ καυοφύρον καμάκκα,

Καὶ κορυθαππίαν ἰαχίμαχα χαλκῆα ῥόμβον

Παλῆαι μετρηδῆτι λίκνοι ὑπερὶ κόρης,

Εὐάνθῃ Βακχῇ τὴν ἑστραμένην, ἀνίκῃ θύρετρα

Ἀτρεμένην εἰς πρὸς πρὸς χροὶ μετρηδῆτι.

In hoc Epigrammate, (in quo sunt quaedam obscura & corrup-

Θῆτες. Qui victus gratia operam suam aliis locant.

Θητεύειν. Mercede operari.

Θηπικόν. Respublica Atheniensium divisa erat in quatuor [classes civium,] quorum qui erant pauperiores, vocabantur Θῆτες. Hi ad nullos Magistratus admittebantur, nec militabant. Et Θῆσαν vocabant Attici puellam pauperem, quam genere proximi vel in matrimonium ducere, vel quinque minas ei dare tenebantur.

Θητεία. Permanfio. Servitus.

Θηπικόν πλῆθος. Mercenariorum multitudo. *Persæ mercenariorum numerum quam maximum, & liberos, & uxores, secundum patriam quandam legem, fortitudinis suæ spectatores in belli discrimen secum ducebant.*

Θηπώνιον. Precium, quod mercenariis datur.

Θιάσος. Chorus. Coetus. Et Θιασώτης, socius, fodalis. Aristophanes : *Adest enim chorus Musarum, & melopæorum, Domini laudes canentium.* Et iterum : *Chorumque mimorum & multitudinem cordacistarum circa se habebat.*

Θιάσος. Sacer chorus. Et Θιασώτης, fodalis, chori focius. A verbo θῆν. (Χορός vero proprie significat congregatio, quasi dicas χορός, a χωρέω.) Θῆεν autem vel θῆν significat curre. [Vel θιάσος dicitur a] θῆν, i. e. furere. Hinc Θιασώται proprie Bacchi comites & ministri. *Veni saltaturus ad pios thiasotas.* In Epigrammate : *Tortum rhombum, Bassarici chori incitamentum.*

Θιάσος. Multitudo, quæ sacrorum & cultus divini gratia congregata est. Sic Demosthenes & Xenophon. Ion vero nomen hoc pro quovis hominum coetu posuit. Θιασώται vero dicebantur fodales. Sic Isæus.

Θιασώτης Κότυος. Sodalis Coryttonis. Cotys [vel Corytto] Dea, quæ apud Corinthios colebatur, fœdæ libidinis præses. Unde & Clisthenes, & Timarchi, & omnes, quibus species corporis argento venalis est, [aut, nisi argento, alia tamen aliqua re ; vel, si nulla prorsus, at] execrandæ saltem libidinis gratia : unoque verbo, effæminati omnes fucato comæ nitore gaudent. *Ac palam quidem ii, qui in lupanari*

ta) Euanthe Baccho dedicat instrumenta, quibus antea in celebrandis Dei illius orgiis usâ fuerat, veluti rhombum, thyrsum, pellem cervinam, vannum, & tympanum. Fragmenta Epigrammatis istius leguntur apud Suidam v. Ἀμφιδόρυ, v. Ἀχαιῶν, v. Βακχῶν, v. Ἰαχίμαχα, v. Καυοφύρον, & v. Ῥόμβον.

5 Θιάσος. τὸ ἀθροισμὸν πλ.] Hunc articulum ex Harpocrate descripsit Suidas.

6 Ἐπὶ πλῆ] Apud Harpocratem rectius legitur ἐπὶ τῇ τέλει.

7 Ὅθεν οἱ Κλειδένης καὶ Τίμαρχοι, καὶ πάντες οἱ πρὸς δρχύειον.] Hæc & quæ sequuntur sunt verba elegantissimi Synesii in *Encom. Calviti* pag. 85. sed absque iudicio huc allata, quoniam ad vocem θιασώτης, quæ articuli huius caput est, nihil prorsus faciunt. Prætermissa enim sunt ea, quæ apud Synesium proxime sequuntur, in quibus vocis θιασώτης mentio fit : ὅστις δὲ λάβῃς μὲν ἐπὶ παντὸς, δημοσίου δὲ καὶ ἐξομόσιν, ὃ ἂν ἀποπράττει τῷ ΘΙΑΣΩΤΗΣ εἶναι τὸ Κότυος &c. Hæc igitur superioribus addenda sunt, quoniam vocis θιασώτης gratia locum hunc Synesii a Suida adductum esse apparet.

Θίσης. κισώτιον ἐκ βύβλου ἢ πλεκτόν, ὡς κοφινώδες.

Θιγάνη. ἀπτεται.

Θίγη. γενική. φαῦσαι. ἐγγίσαι.

Πολλὰ ἢ σιδιραῖος χερσὶ θιγόντα μάχης.

Εἴτ' ἢ ἀξιώσεται ἄνδρος ἀβλίσθιν.

Πάθεαδε, μὴ δεισιπτε. τὰ μὰ γὰρ κακὰ

Οὐδείς οἶός τε πλὴν ἐμὺ φέρειν βροτῶν.

Θίμβρων, ἢ Λακεδαιμόνιον. ἔτ' ἢ ἡ πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν Ἀρμόστις μὲν τὰ Πελοποννησιακὰ.

Θίνα. αἰγιαλόν. σαρόν. ἢ Ἀειφοφάνης.

Τὴν θίνα μὲν ταρσέης, ἢ τὴν μὲν περὶ σάγγης μάλλον κἢ εἰδ' ὅ, τι χεῖμαί με ποιεῖς. Ἐν Ἐπιγραμμάτι.

Καὶ τὴν αἰθὴ θίνα κίσηται,

Αὐχμηρὸν πόντον τρηματόν τε λίθον.

Θίς. ὁ αἰγιαλός. καὶ ὁ σαρὸς τὸ χεῖμαί ποιοι.

Θίσση. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ σαρὸς.

Θλαδίας. ὁ δὲ χθῆ. Ὑποδάμει ποίνου τὸς Ὀυά-
λειος μυστικὸς, τὴν γυναικῶν λέγων Φάλαγγα,
οἵ τε αἰὲν αἰὲν τὸ Φαῦλον περὶ τὴν ἐμπύρην, κα-
τηρηρῶσι τὸ Ἀετίον, καὶ βασιλείας ἐμμελετῶν, ὡς
αὐτὸ ἐπιβλέψῃ τὸ ἐξουσία, ἀγωνίζοντι περὶ τὸ βασι-
λέα. ἡ γὰρ βαρὺς ὁ γὰρ τὸς ὑποχρεῖται χε-
σίαν, ἢ ὑποσμήχον αὐτῶν ἢ τὰ ἐντολὰν. δεινὸν γὰρ εἰς
τὸ συρράψαι βλάδας, περικειμένης χευσίαν ὑποχρε-
σεως. ἀπλῆτος γὰρ τὸ γὰρ, καὶ πρὸς πλεονεξίαν
αἰὲν κέχλιται, καὶ οὐκ ἐπὶ τὴν Φαῦλον ἀνθ' ἢ αὐ-
τῶν δυστροφίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελέμενον. πείθε-
ται σφοδρῶς ὁ βασιλεὺς, καὶ λόγῳ ταχύτερον
πρὸς τὸ φόνον Ἀετίου κινηθεὶς, τῆτον ἀναγῆ. καὶ ὡς ἔρ-
μαιον αὐτῶν τὸ περὶ τὸν λογισμὸν, Φησὶ πρὸς
τίνα τὸ περὶ τὸν δυνάμενον. Οὐ καλῶς
μοι πέπερακίμῃ ἢ ὁ Ἀετίος, ὡς ἔτ' ἢ, ἀνείρεται; ὁ
δὲ φησὶν. Εἰ καλῶς, ἢ μὴ, οὐκ οἶδα. γίνωσκε δὲ, ὅτι
τῇ λαῖα χεὶρὶ τὸ δεξιάν σου ἀπέκοψας.

Θλίβη. ἐκπύεσι. ζήτη ἐν τῷ Βλημάτῃ.

Θλίψις. τῆς τῷ ὀνόματι πολλὰ διλήθεται. Φυ-
λακαί, ἀλύσις, ἐξορία, καὶ ὅσα ποιαῦται. Οὐμὴν, καὶ
ὀργὴν, καὶ θλίψιν, ἐπὶ θεῷ τὰς πικρὰς ἐμμελείας κα-
λεῖ ὁ γὰρ φύσιν, ὅδε πρὸς αἰεσιν.

Θμῆς. ὄνομα θυγατρὸς.

1 Πλεκτόν.] Sic habent 2 MSS. Paris. In prioribus vero Edit. excusum est λιπτόν.

2 Πολλὰ σιδιραῖος χερσὶ θ.] Pentameter hic est pars Epigrammatis in Amyntoreni, Philippi filium, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. v. p. 295.

3 Ἀξιώσεται ἄνδρος ἀβλίσθιν.] Hæc sunt verba Sophoclis in Oed. Tyr. pag. 206. ut Portus observavit.

4 Θίμβρων, Λακεδ.] Ex Harpocrate.

5 Ἀειφοφάνης.] Apud Aristophanem in Vespiis pag. 480. locus hic ita legitur:

Ὡς μὲν τὸ θίνα παύσεις,

Καὶ τὴν μὲν περὶ σάγγης μάλλον, κἢ εἰδ' ὅ, πὶ χεῖμαί με ποιεῖς.

Θίσης. Arcula ex papyro contexta, & co-phino similis.

Θιγάνη. Tangit. Attingit.

Θίγη. Tangere. Attingere. Accedere. Qui sæpe ferreis manibus pugnas attigit. [Sophocles:]

Accedite, & miserum virum tangite.

Tangite, inquam, nec timete.

Mea enim mala

Nullus mortalium, præter me, ferre potest.

Θίμβρων. Thimbron, Lacedæmonius Hic post bellum Peloponnesiacum in Asiam missus est Harmostes.

Θίνα. Littus. Acervum. Aristophanes: Petus meum turbas, facisque ut magis advortam animum: nec scio, quo me tandem redaturus sis. In Epigrammate: Et pumicem sicum, foraminibusque plexum, & in littore maris jacentem.

Θίς. Littus. Et pecuniæ acervus.

Θίσση. Thisbe. Nomen proprium. Item arca, locus.

Θλαδίας. Cujus testiculi fracti sunt aut confusi. Eunuchus. Subornat igitur Valentis mysticos, (effæminatam illam cohortem dico, qui semper malarum rerum sunt fomites) ut Imperatori persuadeant, Aetium de imperio invadendo cogitare. Magnum enim erat promissi auri pondus, quod animum ipsorum cupiditate accendebat. Sunt enim ad fraudes consuendas callidissimi: genus hominum inexplabile, lucroque semper inhians, & sine quorum per-versis consiliis nihil in aula regia conficitur. Aurem calumniis præbet Imperator, dictoque citius ad Aetii cadem incitatus, eum interfici jubet: & quasi magnum ac insperatum lucrum hoc facinus reputans, cuidam arcana sagaciter consipienti, Heus, inquit, nonne recte Aetium sustuli? Cui respondit ille: Recte ne, an secus, ignoro: illud scio, te leva dextram tuam amputasse.

Θλίβη. Premit. Exprimat. Quære in verbo Βλημάτῃ.

Θλίψις. Hoc nomine multa significantur: carceres, vincula, exilia, & quæ sunt alia hujus generis. † Furorem, iram, & afflictionem [S. scriptura] vocat acerbas pœnas, quas Deus impiis infligit; non vero naturam aut voluntatem ejus.

Θμῆς. Thmuis. Nomen fœmininum.

6 Ἐν Ἐπιγραμμάτι.] Anthol. lib. VI. cap. XXVI. ut Portus monuit.

7 Ἡ σαρὸς.] Hanc lectionem ex optimo MS. Paris. A revocavi. In prioribus enim Edit. minus recte excusum ὁ σαρὸς, quod longe aliud significat.

8 Οὐάλειος.] Aetius non ab Imperatore Valente sed Valentiniano occisus est, ut ex Historiis constat. Quare pro Οὐάλειος hic apud Suidam scribendum est Οὐάλεριος.

9 Ὑποσμήχον.] Puto scribendum esse ὑποσμήχον, quam lectionem in versione secutus sum.

10 Τὰ ἐντολὰν.] Sic habent MSS. Paris. In prioribus Edit. vero legitur τὰ ἐντολὰν, quod minus placet.

Θησιμαῖον. τὸ νεκρωμένον. καὶ Θησιδίον, τὸ νεκρόν. καὶ Θῆσις, ἡ φθορά.

Θοάζει. καὶ ἀφ' αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς θάλασσης. ἢ θοῶς πρὸς αὐτὴν. Σοφοκλῆς.

Τίνας ποθ' ἔδρας ἔσθαι μοι θοάζει;

Θόας, Θόαντι. ὄνομα κύριον.

Θόας. ταχέας ὁρμαί. σημαίνει δὲ καὶ ὀρεῖας. καὶ Ὀμπερ. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ὁπτιορῶντα θοῶσι.

Θοηρός. πεταρχυμένος.

Θολερῶς. προβάτης. ἐπὶ τῇ ἀτάκτῃ καὶ πεταρχυμένως προϊόντων, καὶ μὴ καθισταμένως καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχοντων.

Θόλ. οἶκος. περὶ φρενός, ὃς ὡς οἱ Πρυτάνεις εἰσιῶντο. Πρυτανεῖον δὲ πᾶσι δίδωκε ὀνόμασθαι, ἐπεὶ πυρὸν ἐν ταμείῳ.

Θόλ. ὁ τόπος, ἐνθα ἐδείκνυντο οἱ Πρυτάνεις, ἀφ' οὗ τοῦ οἰκοδομῆσθαι αὐτὸν προήγουντο. Ὀλός δὲ, τὸ σιπῆας μέλαν.

Θόος. ταχύς.

Θόωνται. θρόνοι.

Θόων, Θόωντι. ὄνομα κύριον.

Θορά. δῆμος. ἢ Ἀναποχίδος.

Θορεῖν. πηδᾶν. καὶ Θορόντες, ὁρμαίνοντες, πηδῶντες.

Θορῆ, θορῆς. ἡ γυνή. τὸ σπέρμα.

Θορεῖς. δῆμος τῆς Ἀχαμαντίδος.

Θόρυος.

Θορός. τὸ σπέρμα τῷ σῶματι. Ὁ δὲ Νέας λέγει τῇ Διανείᾳ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς βελῆς, οἷς ἐβλήθη, ἀπὸ τῆς θορῆς, ὅπερ αὐτὸς ἀφῆκε, συμμίσσας, ἀλείψας τὴν Ἡρακλείαν, ἢ λείψας τὰ ἱμάτια.

Θορυβάντων. παραπονεμένων. Θορυβάντων δὲ τῶν Γετῶν, καὶ αὐτῶν παραπονεμένων τοῦ βασιλεῖς τῆς Φυλαχθῆναι. καὶ αὐτῶν. Μετὰ τὸν δὲ ἅπας ἐπὶ τῷ Ἀρμένιᾳ ὁ θόρυβος, ἄλλων ἄλλα αὐτοῖς ἀφ' αὐτῶν παραπονεμένων.

Θουκυδίδης, ὁ Ὀλός, Ἀθηνῶν, παῖδα ἔχε Τιμόθεον. ἐν δὲ τῷ μὲν μητρὸς Μιλτιάδους ἔγραπτεν τὸ γένος ἔλκων ἀπὸ τοῦ πατρὸς, Ὀλός τῷ Θρακῶν βασιλεῖς μαθητῆς Ἀντιφῶντι. ἡμαρτε καὶ τῷ πρὸς Ὀλυμπιάδα. ἔγραψε δὲ τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. ἔτος ἡκοῦσεν ἐπὶ παῖς τυγχάνων Ἡροδότου, ἐπὶ τῷ Ὀλυμπίᾳ τὰς ἰσορείας αὐτῷ διερχομένῳ, ὃς συνεζήτησαν, καὶ κινήσεις ἀπὸ πινος ἐθυσιασμοῦ, πλήρης δακρύων ἐγένετο. καὶ ὁ Ἡρόδοτος, κατανόησας τὴν αὐτῶν φύσιν, πρὸς τὸν πατέρα Θουκυδίδην Ὀλόνος ἔφη Μακαρίζω σε τῆς

1 Σοφοκλῆς.] In Oedip. Tyrann. v. 2.

2 Ὀμπερ. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ὁπτιορῶντα.] Apud Homerum Il. p. v. 708. verbius hic ita legitur:

Κύων μὲν δὲ νήσοισιν ὁπτιορῶντα νήσοισιν.

Hanc lectionem in versione secutus sum.

3 Θολερῶς προβάτης. ἐπὶ τῇ ἀτάκτῃ.] Eadem habet Zenobius Centur. iv. Adag. xxxi.

Θησιμαῖον. Morticinum. Et Θησιδίον. Mortuum. Cadaver. Et Θῆσις. Mors. Corruptio.

Θοάζετε. Sedetis. Per dialysin, pro θάσσει. Sophocles: *Quare hic ita sedetis* [supplicet?]

Θόας. Thoas, Thoantis. Nomen proprium.

Θόας. Celeres. Veloces. Homerus: *Illum quidem jctm ad naves veloces præmisi.*

Θοηρός. Perturbatus.

Θολερῶς πρὸς αὐτοῖς. Dicitur de illis, qui in incessu titubant, & minime ordinatum stabilemque gressum habent.

Θόλ. Domus rotunda, in qua Prytanes epulabantur. Vocabatur autem proprie ἀνὰ τῶν, quasi πυρὸν ταμείον, i. e. locus, in quo frumenta conduntur.

Θόλ. Locus, in quo Prytanes convivabantur, sic vocatus a rotunda ædificii forma. Θολός vero est atramentum sepia.

Θόος. Citus. Velox. Celer.

Θόωνται. Throni. Sedes. Solia.

Θόων. Thoon. Thoonis. Nomen proprium.

Θορά. Populus Tribus Antiochidis.

Θορεῖν. Salire. Saltare. Et Θορόντες, cum impetu ruentes, salientes.

Θορῆ. Semen.

Θορεῖς. Populus Tribus Acamantidis.

Θόρυος. Coitum appetere.

Θορός. Semen genitale. *Nessus autem Deianira dixit, ut sanguinem a sagittis, quibus percussus fuerat, abstersum, cum semine, quod ipse emiserat, commisceret, eoque Herculem, vel ejus vestes, ungeret.*

Θορυβάντων. Tumultuantium. *Tumultuantibus autem Getis, & petentibus, ut confestim ille puniretur, dicitur corripuisse pellem asini, Regique suasse, ut illam servaret.* Et iterum: *Omnis autem tumultus in Armeniam translatus est, quod alia aliis sorte divisissent.*

Θουκυδίδης. Thucydides, Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. Maternum genus a Miltiade duce, paternum vero ab Oloro Thracum Rege duxit: fuitque Antiphontis discipulus, & Olympiade lxxxvii floruit. Scripsit Peloponnesiorum & Atheniensium bellum. Hic puer adhuc Herodotum Olympiæ historias suas recitantem cum audivisset, quasi Numinis alicujus instinctu lacrymari cœpit. Herodotus igitur, cum ingenium ejus perspexisset, Oloro Thucydidis patri dixit: Fortunatum te, Oloro, judico, quod tam præclaræ spei filium sortitus sis, cujus

4 Θόλος. οἶκος περὶ φρενός.] Vide Etymologum v. Σκαί.

5 Θόλος. ὁ τόπος, ἐνθα ἐδείκνυντο οἱ Πρυτάνεις.] Ex Harpocrate.

6 Θολός δὲ, τὸ τῆς σιπῆς.] Vide supra v. Ἀναποχίδος.

7 Θορεῖς. δῆμος τῆς Ἀχαμ. Vide Schol. Sophocli. ad Oedip.

Col. pag. 323.

8 Θουκυδίδης, Ὀλ.] Tres alios Thucydides præter hunc recenset Scholiasta Aristoph. ad Acharn. pag. 405. & Marcellinus in vita Thucydidis, quos vide.

ὀψικίας Ὀλορε. ὁ γὰρ σὺς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχῃ τὴν ψυ-
χὴν πρὸς τὰ μαθήματα. καὶ οὐκ ἐφύθη γὰρ τῆς
ὑποφάσεως. Οὗτος ὁ Θουκυδίδης ἄνθρωπος πολὺς
ταῖς τέχναις, καλῇ λόγων, καὶ ἀκριβείᾳ πραγμά-
των, καὶ στρατηγίας, καὶ συμβουλίας, καὶ πανηγυ-
ρικαῖς ὑποθέσεων. ὁ γὰρ συγγραφεὺς μεταδίδειν
εἴωθεν ἀπὸ τῆς θηλυκῆς εἰς ἄνδρα οἷον, τρέπον-
τα εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρῶτον.

Θῦλις. ὁ γὰρ ἐβασίλευσε πάσης Αἰγύπτου, καὶ ἕως
τῆς Ὠκεανῆς, καὶ μίαν τῆς ἐν αὐτῇ νήσου ἀπὸ τῆς
ἰδίας ὀνόματι ἐκάλεισε Θύλιον. ἐπαρθεὶς δὲ τοῖς χα-
πορῶμασι τῶν ἱερέων εἰς τὸ μαντεῖον τῆς Σαραπίδος,
καὶ θυσίας ἐποίησεν αὐτῇ. Φράσσον ἡμῖν περὶ οὗτου
ἀφύδης, μάκαρ, ὁ τὸν αὐθένειον μετεγχαλίνων δρόμον.
Τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐδυνήθη τοσαῦτα; ἢ τίς ἐ-
στὶ μετ' ἐμῆς; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ἔχων ἕτοι-
μα.

Πρῶτα Θεός· μετέπειτα Λόγος, καὶ Πνεῦμα σὺν
αὐτοῖς.

σύμφυτα δὲ πάντα, καὶ εἰς ἐν ἰόντα ἔχοντα αἰώνιον.
ἀνέσι ποτὶ βιάδιζε θνητῇ, ἀδύλον ἀφάντων βίον. καὶ
ἐξελθὼν ἐκ τῆς μαντεῖας ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐσφάγη ἐν
τῇ τῇ Ἀφρων χεῖρα.

Θύμανις. ὄνομα κύριον.

Μηδὲν ὁ ἐς Λυσιπείον, μηδὲ Θύμανιν τὴν ἀνέστην αὐ-
λυπὴν ἐκίστη χερσὶ. ὅτι ὡς πένθιμος διεβάλλοντο.

Θύρας. ὁ γὰρ ἐβασίλευσε μὲν Νῖνον Ἀσσυρίων,
ὅν μετεχάλεσαν εἰς ὄνομα τῆς πλανήτης ἀστὲρος Ἀ-
ρεῖα ὅς ἐστι δεινὸς σφόδρα, καὶ πολέμιας Καυκάσῳ
τυραννῶν, ἐκ τῆς Φυλῆς Ἰάφθ χεῖρα γομφίῳ, ἀνείλεν
αὐτόν. τῷ τῷ προσεκύνουν οἱ Ἀσσύριοι ὡς Θεῷ, καὶ
ἀνέστησαν αὐτὸν Βάαλ, ὁ ἐπὶ τῇ αὐτῶν γλώσσῃ
Ἀρεῖα, πολέμων ἑρμῆς ἔμνημονεύει καὶ ὁ προσφύτης
Δανιήλ.

Θουριόμαντις. ὁ γὰρ γενικῶς ἐχρηστέον ἐπὶ τὸ χατ' εἰ-
δος. εἰπὼν γὰρ, ὅτι πάντας αἰνεφάλας τρέφουσι τῆς σοφίας,
ἐπὶ τῇ τῇ τῇ. Θουριόμαντις δὲ, ὅς τῆς ἀπὸ Θουρίας μάν-
τις, ἀλλὰ τῆς εἰς Θουρίαν πεμφθείας. ἀλγίστης γὰρ Συβά-
ρεως, Θουρίοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κελύφης Θουρίας. ἐξέπεμψαν
δὲ εἰς τὴν κτίσιν αὐτῆς Ἀθλιῶται δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ
Λάμπων ὁ μάντις, ἐξηγητὴς ἐσόμενος τῇ κτίσεως
τῇ πόλεως.

1 Ἀποφάσεις. Sic MSS. Paris. Priores vero Edit. habent ἀπο-
φάσεις.

2 Ἀνὴρ ἢ πολὺς ταῖς τέχναις, καλῇ λόγων, καὶ ἀκριβ. πρ. καὶ σεπτ. καὶ αὐτῶν. καὶ πρ. καὶ αὐτῶν. Hæc etiam αὐτολεξὶς leguntur apud Marcellinum in vita Thucydidis.

3 Θῦλις. ὁ γὰρ ἐβασίλευσε πάσης Αἰγύπτου. Eandem de Thule histori-
am narrant auctor Chronici Alexandrini; Joannes Malala pag. 27.
& Cedrenus pag. 20. quos cum hoc loco Suidæ confer.

4 Ἀφύδης. Lege ἀφύδης, ut sit vocativus, & referatur ad De-
um, ut περὶ οὗτου & μάκαρ.

5 Καὶ εἰς ἐν ἰόντα. Hæc verba Cedrenus loco laudato, ubi idem
oraculum recitat, prætermisit.

6 Μηδὲν εἰς Λυσιπείον, μηδὲ. Hæc sunt verba Aristophanis Equit.
pag. 254. eademque leguntur supra v. Ἀνίστη. P.

7 Θύρας. ὁ γὰρ ἐβασίλευσε μὲν Νῖνον Ἀσσυρίων. Vide Joannem Mala-
lam pag. 20. & Cedrenum pag. 15. qui gemina his & pene eadem
de Thura referunt.

8 Θουριόμαντις. ἀπὸ τῆς γλῶσσης. Hæc nota referenda est ad locum

animus ingenti disciplinarum amore flagrat.
Nec cum judicium suum fefellit. Hic Thu-
cydides artium præcepta probe callebat, &
elegantia orationis, accurata rerum notitia,
artibus imperatoriis, consiliisque excellebat,
& argumentis panegyricis crebro utebatur.
Idem scriptor a genere fœminino ad neu-
trum transire solet, ut, τρέποντα εἰς Μακεδονίαν,
ἐφ' ὅπερ [pro ἐφ' ἡνπερ.]

Θῦλις. Thulis. Hic totius Ægypti regnum
ad Oceanum usque tenuit, & unam ex Insu-
lis, in ea sitis, nomine suo *Thulen* appellavit.
Felici autem rerum successu elatus Sarapidis
oraculum adiit, & sacrificio peracto hæc ex
Deo quaesivit: *Dic nobis Ignipotens, Verax, &
Beate, qui cæli cursum gubernas: Quis ante
me tam potens fuit? Aut quis erit post me?*
Datum igitur ei est hujusmodi responsum:
*Primum Deus, & deinde Verbum, & Spiritus
cum eis. Hæc omnia congenita sunt, &
ad unum tendunt: cujus potentia est æterna.
Abi cito mortalis, & incertum vitæ exitum
esse scito.* E templo igitur egressus a suis in
Afrorum regione cæsus est.

Θύμανις. Thumantis. Nomen proprium.
*Nihil in Lyfistratum nec Thumantin lare caren-
tem de industria dicendum est, quod ægre forte
ferant.* Hi ob paupertatem cavillis aliorum
obnoxii erant.

Θύρας. Thuras, post Ninum Assyriorum Rex
fuit, quem postea nomine Planetæ *Martem*
vocarunt. Hic fuit vir admodum strenuus,
& bellum Caucaso Tyranno, ex Japeti stirpe
oriundo, intulit, cumque occidit. Hunc As-
syrii ut Deum adorarunt, & Baal vocarunt,
quod lingua ipsorum Martem, bellorum præ-
fidem, significat. Hujus etiam meminit Pro-
pheta Daniel.

Θουριόμαντις. Thuriomantes. A genere ad
speciem transivit. Cum enim [Socrates apud
Aristophanem in *Nubibus*] dixisset, nubes al-
lere omnes Sophistas; singulas eorum species
deinceps recenset. Θουριόμαντις vero vocat non
vates Thurios, sed viros Thurium missos.
Capta enim Sybari, [Sybaritæ] vocati fuerunt
Thurii, a fonte Thuria. Athenienses autem ad
urbem illam condendam miserunt decem vi-
ros, inter quos fuit & Lampon vates, qui urbis
condendæ rationem & modum alios doceret.

illum Aristoph. in *Nubibus* pag. 144.

Ὁ γὰρ μὲν Διὶ οὐδ' ὅτι πλεῖστα αὐτῇ βόσκουσιν σοφιστῶν,
Θουριόμαντις, ἰατρὸς τῶν κατὰ τὴν πόλιν.

Vide ad eum locum veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic
descripsit.

9 Δέκα ἄνδρας. Sic habent MSS. Paris. itemque Scholiasta Ari-
stoph. & Edit. Mediol. & Aldina. At Editor Basilicenfis, cumque
secutus Portus, sola conjectura ducti, excudi curarunt *μυριάς, de-
cem millia*: quam lectionem licet altera meliorem putem (haud
enim verisimile videtur Athenienses decem tantum viros ad am-
plam urbem condendam missuros fuisse) nolui tamen absque au-
thoritate librorum MSS. & veterum auctorum quicquam mutare.
Causa autem & origo erroris istius procul dubio hæc est. Cum nu-
merus colonorum in antiquis codicibus litera ι, nulla addita virgu-
la, expressus esset, imperiti librarii postea, nulla sensus habita rati-
one, notam illam male interpretantes, *δύναμις* pro *μυριάς* (utrum-
que enim numerum ιι significare potest) in libris suis scripse-
runt.

χοίτες φίλους ἢ γνώσκουσιν, ἀλλ' ἐταίρους ποιεῖν) θῶ-
πας πλῆγες, καὶ τύχης κόλακας.

Θωπικαί. κολακευπικαί. Καὶ ἐπὶ θωπικαὶ φύσφι.
καὶ Θωπικῶς, κολακευτικῶς.

Θωρακίον. τὸ πῆγρον. Θωρακίους, πορομαζῶσι, δρυ-
φράκτοις, λωρικίοις. Μέχρι μὴ πινῶ. ὕπεπληχτες
τοῖς θωρακίοις ἡρέμην.

Θωρακίον. τὸ τῷ ἐλέφαντι. * Ἀνίστας, ὁ Καρχη-
δονίων στρατηγός, φέρον τῷ ἐλεφάντι τὰ θωρακία,
καὶ τοῖς τῷ θηλείων οἰκιδίοις ἐπὶ πλείστον ὕψος τῆς
κλάδους σπικρόπων, ἀσφαλῆ καὶ ῥαδίαν τὴν ὁδοπο-
ρίαν κατεσκεύαζε.

Θώραξ. πύργος. χιτών. στήθος. ὡς τὸ θεῖον
ᾧ ῥεῖν τῆς φύλακας τὸ ἀφρονήκον, ὅ ἐστιν ἐν ἡμῖν
θεῖον. * Θώραξ δὲ ἰππώεως Πάριος τοῖοςδε ἐστὶ. Τὸ μὲν
γὰρ αὐτῷ περὶ στήνα τε, καὶ μηρῶν, καὶ χεῖρας ἄ-
κρας, καὶ κνήμας καλύπτει. τὸ δὲ ὀπίσθεν, νῶτά τε,
καὶ τὸ αὐχένα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἅπασαν. περὶ ὧν
δὲ εἰσι περὶ ταῖς πλὴν πλεονάζουσιν πεποιημένα, αἷς ἐκ-
προν τῇ μερῶν συμποσπινθὲν ὅλον σιδηρῶν ποιῶν Φά-
νιστον τῇ ἰππώεα. κωλύει δὲ ἔδεν ὁ σιδηρῶν ἔτε τὰς
ἐκπλάσεις τῷ μελῶν, ἔτε τὰς συστολάς. ἔτε ἀκρι-
βῶς περὶ τὴν τῷ μελῶν φύσιν πεποίηται. ὁπλίζουσι
δὲ καὶ τῇ ἰππῶν ὁμοίως σιδηρῶν πάντα μέχρι τῶν ὀνύχων,
διότι ἔδεν αὐτοῖς ὀφελῶν ἂν εἴη τῇ ἰδίῳ ὀπλῶν, εἰ ὁ
ἰππῶν αὐτοῖς περὶ ἀπὸ λείτο.

Θωρακίον. τὸ θώρακον.

Θωρήσασθαι. * Θωρήσασθαι ὅτι τὸ καθοπλιζομένῳ
καὶ τὸ πίνειν, καὶ τὸ μεθύειν. ἐπειδὴ θώραξ τὸ
στήθος. ἄρα τὸ θωρακίζεσθαι ἐν τῷ στήθει, θωρήσασθαι
λέγουσι τὸ μεθύειν καὶ ἀκροθωρήκας τῆς ἀκρομεθύσεως
ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων. * Ἐξεί-
ρειν, φησὶ, καὶ μοὶ τὸ χῶμα, ὃν καλεῖ θώρακα ὥστε θω-
ρακισθῆναι, οἷον, τὸ θώρακα πληροῦσαι. Θωρήσομαι
ἐν ἀντὶ τῷ μεθύειν καὶ θωρήξω, ἢ μέθη, ἢ ἢ
ἐπὶ τῷ οἶνῳ γινώσκῃ βλάβῃ. * Ἐννοῖ δὲ τὸ μὲν θωρή-
σασθαι, ἀντὶ τῷ πίνειν, ἄρα τῷ ὁ μικρὸν γεράσθαι
καὶ τῷ ἰ. τὸ δὲ θωρήσασθαι, ἀντὶ τῷ ὁπλίζεσθαι,
ἄρα τῷ ὡ μεγάλα καὶ τῷ η.

Θωρήσασθαι. καθοπλιζέσθαι.

Θωρηχθεὶς. ὁπλισθεὶς.

Θωρυκίον. * Ἔτι τὰ ξιφίστες ἡμεῖς ἐν τοῖς Πελοπον-
νησιακοῖς τῷ Ἀθιναίων ὅς πῶτα ἐπεμύνη τοῖς ἀν-
τιπάλαις εἰς τὸ ἀνέλπειν τὸ αὐτῷ πόλιν. ὅθεν γνωρίζεις
ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ τῇ περὶ ὁδοσίᾳ. οἱ δὲ, ὅτι τὸ θωρα-
κίον μὴ μόνον, ὅς ἡμεῖς Αἰγινήτης ταξίαρχος, καὶ

1 Ἰππικῶς] Priores Edit. exhibent ἰπποπληκῶς, vel ἰππο-
πληκῶς: cujus loco ἰπποπληκῶς ex MS. Paris. A. reposui.

2 Ἀνίστας ὁ Καρχηδονίων στρατ. Hoc fragmentum ad Polybium
refert Casaubonus.

3 Παρὰ τὸ θεῖον ᾧ ῥεῖν] Hanc etymologiam vocis θώραξ inter
plures alias etiam affert Etymologus: sed non ideo minus rejici-
enda est, quoniam Grammatici in reddendis vocum etymologiis
sepius iniecit & suaviter nugari solent.

4 Θώραξ δὲ ἰππώεως Πάριος τοῖοςδε ἐστὶ. Τὸ μὲν γὰρ πρ.] Elegans hoc
fragmentum ex Eunapii historia deperditum a Suida depromptum
esse puto.

liarium numerum adsciscunt homines divitiarum
adulatores, & fortunæ assentatores.

Θωπικαί. Adulatoria. Ingenio adulatorio
prædita estis. Et Θωπικῶς, adulatoris more.

Θωρακίον. Murus. Θωρακίοις. Pluteis. Septis.
Loricis. Ad aliquod temporis spatium sub lo-
ricis latentes quieverunt.

Θωρακίον. Elephantum lorica. Annibal, Car-
thaginensium Imperator, elephantorum loricis
ferens, & ad transitum præbendum turribus,
quas belluæ illæ dorsis portabant, ramos arbo-
rum ad insignem altitudinem amputans, iter
tutum ac facile reddidit.

Θώραξ. Turris. Lorica. Pectus. Dictus est
θώραξ ὡς τὸ θεῖον ᾧ ῥεῖν, quoniam id, quod in
nobis divinum est, id est mentem, custodit.
† Thorax equitis Parthi hujusmodi est. An-
terior ejus pars pectus & femora & summas
manus & crura tegit. Posterior vero, dor-
sum, & cervicem, & totum caput. Lateri-
bus fibulæ sunt additæ, quibus utraque pars
tam apte connexa est, ut totus eques ferreus
esse videatur. Nihil autem ferrum vel di-
ductionem vel contractionem membrorum
impedit, quoniam thorax corporis humani
compagi apte accommodatus est. Eodem
modo & equum ad ungulas usque ferro to-
tum armant, quoniam armaturæ propriæ nul-
lus ipsis usus futurus esset, si equus ante ip-
sos periret.

Θωρηκίον. [Ionice] pro θώρακον. Thoracis.

Θωρήσασθαι. Et armari, & bibere & inebriari
significat. Θώραξ enim est pectus. A calefa-
ciendo igitur pectore θωρήσασθαι pro inebriare
dicunt. Et ἀκροθωρήκας vocant homines levi-
ter ebrios. Hac voce Anacreon quoque usus
est. Effer, inquit [Aristophanes], & mihi
congiunt: quem θώρακα vocat, quali quo pe-
ctus impletur. Θωρήσομαι igitur significat,
inebriabor: & θωρήξω, ebrietas, vel malum,
quod a vino oritur. Quidam vero θωρήσασθαι,
cum significat bibere, per ο & ι scribunt, θο-
ρήσασθαι: cum vero pro armari accipitur, per
ω & η.

Θωρήσασθαι. Armabatur.

Θωρηχθεὶς. Armatus.

Θωρυκίον. Thorycion. Hic fuit ordinum dux
apud Athenienses, tempore belli Peloponne-
siaci, qui picem hostibus misit, ut patriam
suam incenderent. Ea igitur re cognita, tan-
quam proditor a Comicis exagitabatur. Vel
quod Thorycionem, ordinum ducem apud

5 Θωρήσασθαι εἰς τὸ καθοπλ. Hæc, & quæ sequuntur, usque ad
τὸν θώρακα πληροῦσαι, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Acharn.
pag. 424. & ad Vespras pag. 516.

6 Ἐξείρειν, φησὶ, καὶ μοὶ τὸν χῶμα] Cave hæc ad Anacreontem
referenda esse putes. Sunt enim verba Aristoph. Acharnens. pag.
424.

7 Ἐννοῖ δὲ τὸ μὲν θωρήσασθαι, ἀντὶ τῷ π. Hæc, & quæ sequuntur,
desunt in MSS. Paris.

8 Θωρυκίον. ὅτις πρ.] Hunc articulum descripsit Suidas ex
Schol. Aristoph. ad Ranas pag. 229. (145. Ed. Bas. P.)

πρωτότης, ἀσκήματα, καὶ λίνα, καὶ πτήσαν πέμπτον
εἰς Ἐπίδαυρον, ἢ ζήτηματα ταῖς τ' ἀντιπάλων ναυσι
παρέχων.

Θάς. Θάσις.

Θαύθ, καὶ Θάθ. ὁ Ἑρμῆς.

Θαύσωντες. ὑλακτῆτες. Ὅμηρος. Βαρύβορμα
θαύσωντες. καὶ Θαυκτῆρ κύων, ὁ ὑλακτικός. καὶ
Θαύξεν, ἀνεβόησε. Ὁ Σοφοκλῆς.

Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπίευσ' ἔγχε,

Παίσας χάρα θαύξεν.

ἐκάλεισεν. ἐδόησεν.

Θραῖκες ὄρκια οὐκ ἐπίσαν. ταύτης μέμνη. Μέ-
νανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ
γῇ ἀρεστέως τις ἀκονιδεὶς ἀφ' τῆς γῆθης ἀπώλειο,
καὶ οὐτεῦθεν ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνίγμα ἐγίνετο. Θραῖ-
κες ὄρκια οὐκ ἐπίσαν.

Θρακία παρέρσεις. Φασὶ τῆς Θρακίας ἡττηθέντας
ὑπὸ Βοιωτῶν πολεῖν Κορώναν, καὶ σπεισάμενους σπον-
δαῖς πενθημέρους, ὁππότες νυκτὸς τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ
τῆς μὲν σποκτεῖναι, τῆς δὲ ζωρεῖσθαι. ἀνακτινῶν
δὲ Βοιωτῶν, εἰπεῖν τῆς Θρακίας, ὅτι ταῖς ἡμέρας, ὅ
ταῖς νύκτας ἐσπείσαντο.

Θραυεύσει. ἐκταθήσει. Θράνον γὰρ τὸ ὑποπό-
διον, ὅπῃ τὰ δέρματα ἐκτείνε. Ἡ βύρσα σου θρα-
υεύσει. Ὁ Ἀριστοφάνης Ἰπποεῦσι.

Θρανίδιον. εἶδος δίφρου.

Θράνον. Θράν. καὶ ὁ Θράνια, ταπεινά πνα
δίφρα καὶ ὑποπόδια λέγεσθαι (καὶ ἡ πολεῖ τῷ
ποιητῇ θρήνος) ἐφ' ὧν ἱσάμενοι οἱ ἀπαγχόμενοι ἀε-
τῶσιν ἑαυτὸς λακτίζοντες αὐτά. Ἀριστοφάνης Βα-
τράχους.

Μία μὲν γὰρ ὅστις ὑπὸ χάλω καὶ θρανίον.

Θρανίτης. λέως. ἀντὶ τῆς, ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ
τὸ πᾶν εἶπε. τῇ γὰρ ἐρεπτόντων οἱ μὲν ἄνω θρανίται
λέγονται, οἱ δὲ μέσοι, ζυγίται, οἱ δὲ χάλω, θαλάμιοι.

Θρανίτης. ὁ πρὸς τὴν πρύμναν. Ζυγίτης, ὁ μέσος.
Θαλάμιος, ὁ πρὸς τὴν πρῶσαν.

Θράν. ὑποπόδιον. ἐνθεν καὶ θρανίτης. Ὁ Ἀρι-
στοφάνης Πλάτῳ.

Ἀντὶ δὲ θράνης, γάμιν κεφαλῇ κατεαγρότος.
ταῖσι κεραμίσι.

Θρασέας. ὄνομα κύριον.

Θρασέως. πολυμηδῶς.

Aginetas, imitaretur, qui, cum esset prodi-
tor, utres, & linum, & picem Epidaurum
mittebat, & hostium navibus pecuniam sup-
peditabat.

Θάς. Lupi genus.

Θαύθ, & Θάθ. Mercurius.

Θαύσωντες. Latrantes. Homerus: *Horribi-
lem latratum edentes*. Et Θαυκτῆρ κύων, canis
latrator. Et Θαύξεν, vociferatus est. Sopho-
cles:

*Et cum domum plenam caede conspexisset,
Capite percusso exclamavit.*

Θραῖκες ὄρκια οὐκ ἐπ. *Thracēs fœdera nesci-
unt*. Hujus proverbii meminit Menander. *Ἡ λ. γ. δ. ἐν ἀντί, τ. γ. ἡ δ. πρῶτα.*
Ait enim, in Thracia legatum quendam ja-
culo per pectus transfixum obiisse, & inde
apud Iones & Aëoles proverbio jactari cœ-
pisse: *Thracēs fœdera nesciunt*.

Θρακία παρέρσεις. Thracium commentum.
Aunt Thracēs, cum a Bœotiis ad Coroneam
victi essent, & quinque dierum inducias pe-
pegissent, Bœotios noctu adortos alios eorum
interfecisse, & alios cepisse. Indignantibus
igitur Bœotiis Thracēs respondisse, se dierum
non noctium inducias pepigisse.

Θραυεύσει. Extendetur. Θράνον enim est scam-
num, in quo pelles extenduntur. *Pellis tua
extendetur*. Aristophanes *Equitibus*.

Θρανίδιον. Sellæ genus. Scabellum.

Θράνον & Θράν. Θράνια, sellæ humiles &
scabella, quæ pedibus subjiuntur, (ab Ho-
mero sella ejusmodi θρήνος vocatur) quibus
insistentes illi, qui se strangulare volunt, la-
queo fauces innectunt, calcibus ea removen-
tes. Aristophanes *Ranis*: *Una [ad Orcum
via hæc est,] si scabellum adscendens laqueo
te suspendas*.

Θρανίτης λέως. Turba nautica. Partem po-
suit pro Toto. Nam remigum illi, qui sunt
in superiore navis parte, vocantur θρανίται,
qui in media, ζυγίται, qui in ima θαλάμιοι.

Θρανίτης. Remex, qui ad puppim sedet.
Ζυγίτης, qui medium in nave locum tenet.
Θαλάμιος, qui est in prora.

Θράν. Scabellum, quod pedibus subji-
tur. Hinc θρανίτης dictus est. Aristophanes
Pluto: *Pro scabello vasis fictilis fracti ca-
put [præbebis]*.

Θρασέας. Thræseas. Nomen proprium.

Θρασέως. Audacter. Confidenter.

1 Θαύθ, καὶ Θάθ. ὁ Ἑρμῆς. Vide Bochartum *Chanaan* lib. 1. cap. xlii.

2 Σοφοκλῆς. In *Ajace* pag. 19. ut Portus observavit.

3 Θραῖκες ὄρκια οὐκ ἐπίσαν. ταύτης μέμνηται ἐν τῇ πρ. Eadem αὐτοῖς etiam leguntur apud Zenobium *Centur.* iv. 32.

4 Θρακία παρέρσεις. Φασὶ τῆς Θρακίας ἡττηθέντας ὑπὸ Β. Eadem habet Diogenianus *Centur.* iv. 37. Strabo quoque lib. ix. pag. 401. eandem de Thracibus historiam his verbis refert: *ὅσοι δὲ ἔφορος τῆς μὲν Θρακίας, ποιησάμενος ἀποδοῖς αὐτῆς τῆς Βοιωτῆς, ἐπιπλοῦν νύκτωρ ἐρεπτόντων ἐλμωρεῖσθαι, ὡς εἰρήνης μετ' αὐτοῖς διακρησάμενοι αὐτῶν, αἰπαμένους τε αὐτοῖς, ὅτι ταῖς ἀποδοῖς παρέσονται, μὴ παροδοῖν φάσκειν αὐτοῖς. (ὡς γὰρ γὰρ ἡμῶν, νύκτωρ δὲ ἐπιπλοῦν. αὐτὸ δὲ καὶ τὴν πα-
ροδοῖν εἰρησῶν, Θρακία παρέρσεις, i. e. interprete Xylandro: Refert*

Ephorus, Thracēs, pactis cum Bœotis induciis, noctu eos, ut qui pace facta castra negligentius tuerentur, adortos fuisse: profligatosque ab iis, simulque quod inducias violassent culpatores, id abs se factum negasse. Pactos enim dierum inducias, noctu adortos esse: atque inde natum proverbium, Thracium commentum.

5 Ἀριστοφάνης Ἰπποεῦσι. Pag. 309. (209. Ed. Bas. P.)

6 Θράνια, ταπεινά πνα δίφρα καὶ ποπ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Ranas*, pag. 216. (135. Ed. Bas. P.)

7 Θρανίτης λέως. ἀντὶ τῆς ὁ ναυτ. Hæc referenda sunt ad locum illum Aristoph. *Acharnens.* pag. 378.

8 Ὑποπόδιον μὲν τ' αὖτ' ὁ θρανίτης λέως.

Vide ibi Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit.

8 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 57. (28. Edit. Bas. P.)

Θρασύων. τόπος.

Θρασκίας. ὁ ἀνεμῶς.

Θρασύμαχος, ὁ σοφιστής, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος, ὅς πρῶτος πέριδον καὶ κῶλον κατέδειξε, καὶ τὸ νῦν τὸ ῥητορικῆς τέχνης εἰσηγήσατο μαθητὴς Πλάτωνος ὁ φιλοσόφος, καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτορ. ἔγχετο συμβουλευτικῶς. Τέχνη ῥητορικὴ. Παίγνια. Ἀφορμὰς ῥητορικῆς. † Ἦνευγε καὶ ἡ χεὶρ ἡμῶς πόλις φύσιν δέξιν εἰς μάθησιν ἀλλ', ὡς εἴκεν, ἔχ' ὁ τόπος αἰπῶς, ἀλλ' ὁ χεῖρ, χεὶρ ὅν ἡκμασαν οἱ μεγαλοφύεστοι ἄνθρωποι. τὸ νῦν δὲ θύνοσκοπῶσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις καὶ ὀβριμῶς περσάνεχον, τὸν τε βίον ὅντες χειροτάτοις ὡς πολλὰ τὸ γνάθος χεῖρα ἐφ' ἡμέτερά τε φρονέουσιν, ὁλίγα ἢ ὅθεν τὸ λόγων φροντίζοντες, ὧν ἀρχιερατεύειν ἔλαχε τῇ εἰς Τροίᾳ βασιλεύσαντων ὁ ἐξοχώτατος. ἴσως οἱ τὸ παροιμίαις εἰδήμονες. Ζήτῃ τὴν παροιμίαν, ἐν τῇ εἰς Τροίᾳ δεῖ βαδίζειν.

Θρασύχειρ. πολυμήδης. Ἄλλιος ὁ Θρασύχειρ Ἄργεως παρ' ἐμῶς τιζομένη νύμφη κεκολλημένη.

Θρακία. Θρακικὴ δόλη. ἐκ Θράκης. Ἀειφορίας. Στρυμνοδάρεθ. Θρακίαν. τετέσι Θρακικῶς δόλῳ. λέγει καὶ κοινῶς δόλη.

Θρακίην. παρὰ τὴν. ὀνοχλεῖν. νύμφη. κινεῖν.

Θραυλοτέρας. Πῦρ ὁ ἐνέτης ταῖς πέτραις, ὅς ἐπεξέχον, θραυλοτέρας ἐκ τῆς ποιησάντες.

Θραυσάντῳ.

Ὡς σκληρὴ δαίμων, ὡς τύχαι θραυσάντῳ

Ἰππῶν ἐμῶν, ὡς Πάλλας, ὡς μὲν ἀπάλεσας.

Ἀειφορίας. Νεφέλαις.

Θραύσις. φθορά. ἦτα ἐν πολέμῳ. θάνατος. ἀρρώστια. συντριβή. πληγή. Δαβίδ. Καὶ ἐνόπασεν ἡ θραύσις.

Θραυδῆς. ὁ ἐκπέσης.

Θραυξ. ὁ Θραυξ.

Θρέμματα. καὶ πολυθρέμματα, καὶ πολυθρέμων, ὁ πολλὰ θρέμματα ἔχων, ἥτοι πρῶτα. Αἰλιανός. Οὐ γὰρ δεῦρο ἀφίγμαι ἐς τράπεζαν κεκυφέναι, καὶ θρέμματα ἀλόγῃ δίκῃ πᾶναι, καὶ ἀγῶν τε καὶ πμῶν κρέμασθαι, καὶ θωμάζειν αὐλὰς,

1. Σοφιστής, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος. Sic habet optimus MS. Paris. A. In prioribus vero Edit. excusum est: Χαλκηδόνιος, σοφιστής, ἐν Βιθυνίᾳ: quæ lectio minus placet.

2. Ἦνευγε καὶ ἡ χεὶρ ἡμῶς πόλις φύσιν δέξιν. In MS. Paris. A. ante vocem Ἦνευγε hæc addita sunt: Μικαὶλ μνηστὴρ τῷ Νουσταίῳ. In MS. B. autem eadem verba ad marginem scripta leguntur, addita voce ἡλίου. Hinc ergo de auctore fragmenti huius constat. Cæterum, quæ ratio compilatorem impulerit, ut scholium illud voci Θρασύμαχος subijceret, non video, quoniam id eo non pertinere manifestum est.

3. Αἰλιῶς ὁ Θρασύχειρ Ἄργεως περ. Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Philippi in Ælium, fortem & strenuum belli ducem, qui, gravi morbo laborans, pectus suum gladio transfixit, ut dig-

Θρασύων. Thrasium. Locus.

Θρασκίας. Ventus quidam.

Θρασύμαχος. Thrasymachus, Sophista, patriam habuit Chalcedonem, urbem Bithyniæ: qui primus docuit, quomodo periodis & colis utendum sit, & artis Rhetoricæ, hodie usitatæ, inventor existit; discipulus Platonis & Isocratis oratoris. Scripsit orationes suasorias. Artem Rhetoricam. Ludicra. Locus argumentorum Rhetoricorum. † *Tu lit & nostra urbs ingenia ad disciplinas apta. Verum non loco scilicet causa huius rei tribuenda est, sed tempori, quo magni illi viri floruerunt. Qui vero nunc vivunt, thynnos observant, & retibus hamisque intenti, manibus victum sibi quærent, de ventre satiendo tantum solliciti, & in diem viventes; literarum vero exiguum vel nullam rationem habentes. Ex his unus ad summi Pontificis dignitatem evectus est, homo inter eos, quos Træzenem ire oportet, principem locum tenens. Intelligent hoc illi, qui sensum pro-verbii huius norunt. Vide supra Eius τρωαζήνα δεῖ βαδίζειν.*

Θρασυχειρ. Audax. [In Epigrammate:] *Ælius, strenuus & fortis belli dux, tabifico morbo debilitatus, &c.*

Θρακία. Thracia ferva. Quæ est ex Thracia. Aristophanes: *Strymnodori servam Thraciam.* Vel generaliter quævis ferva ita vocatur.

Θρακίην. Turbare. Molestiam exhibere. Pun- gere. Movere. Agitare.

Θραυλοτέρας. Fragiliores. Fractu faciliores. *Saxis igne calefactis acetum infuderunt, ut ea facilius frangere possent.*

Θραυσάντῳ. Qui currus frangunt.

O durum fatum! O fortuna, quæ fregisti currus

Equorum meorum! O Pallas, ut me perdidisti.

Aristophanes Nubibus.

Θραύσις. Corruptio. Claudes in bello. Mors. Morbus. Contritio. Plaga. David: *Et cessavit plaga.*

Θραυδῆς. Excidas.

Θραυξ. Thrax.

Θρέμματα. Pecudes. Oves. Et πολυθρέμματα, qui multas pecudes, vel oves habet. Ælianus: *Non enim huc veni, ut mensæ pronus incumberem, & brutæ pecudis instar saginarer, imperiisque & honoribus inhiarem, aulas, mensas & Satrapas admirarer. Neque enim*

nam milite mortem obiret. Epigramma hoc legitur Anthol. l. iiii. cap. v. pag. 290.

4. Ἄργεως παρ' ἐμῶς. Brodæus in notis ad dictum Epigramma malit Ἄργεως παρ' ἐμῶς; quam conjecturam non censeo esse repudiandam.

5. Ἀειφορίας. *Achæmens.* p. 273. P.

6. Πῦρ ἐνέτης ταῖς πέτραις, ὅς ἐπεξέχον, &c. Non dubito quin verba hæc scriptoris anonymi (quem Polybium esse puto) referenda sint ad historiam Annibalis, qui in transitu Alpium acetum calidum saxis infundi iussit, ut docent Appianus in *Annib.* pag. 546. & Livius lib. xxi.

7. Ἀειφορίας Νεφέλαις. Pag. 120. P.

8. Θραυδῆς. ἀκρίτης. Imo potius ἀκρίτης. Vide supra v. Ἀπειθοδῆς.

καὶ τραπέζας, καὶ σατράπας. ἔδ' ἐμοὶ καλλὶ ἀν-
θρῶπινον δέλεαρ ὅστις, ἔδ' ἐλθρηματίζομαι.

Θρέπεια. τροφεία.

Θρεπανελοῦ. ἦχ' ὡς κιθάρας. Ἐφίλοξενον γὰρ τὸ διθυ-
ραμβοποιόν, ἢ τραγωδοδιδάσκαλον, φασὶ γράφειν τὴν
ἐρωτὰ Κύκλωπ' ὅτι ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ. εἶτα κιθά-
ρας ἦχον μιμήσασθαι ἐν τῷ ὀπιγράμματι, τῷτο εἰ-
πεῖν τὸ ῥῆμα, Θρεπανελοῦ. Ἐκεῖ γὰρ εἰσαγάγει τὴν Κύκλω-
πα ὡς κιθαρίζοντα, καὶ ἐρεθίζοντα τὴν Γαλατείαν. ἐπεὶ
ἐν ἑφ' ὁ χορὸς, ὡς ἡδομένη· ἑφ' καὶ ὁ οἰκέτης, καὶ γὰρ
βελήσομαι χορεύειν καὶ ἅμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐ-
κείνο. ἢ γὰρ κιθάρα χρησιμὴ τοῦτο μέλος ποιεῖ, Θρε-
πανελοῦ, Θρεπανελοῦ.

Θρέψις. Οὐκ ἔστι μοι τὸ Θρέψις ἀντὶ τῆς, θάρρα-
λέον, καὶ ἀνδρείον, καὶ θρασύ. Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὅ σὺ
ἀφρονῇ. καὶ Θρέψας, πῆξας, ἐπὶ γάλακτι. Ὁμη-
ρ'· Ἡμισυ μὲν Θρέψας λυκοῖο γάλακτι. καὶ
τροφῇ, ἢ πιγνύουσα τὸ σῆμα.

Θρήϊκες. οἱ Θράκες. καὶ Θρηκία.

Θρινακία. ἢ Σικελία.

Θριωνεῖν ἐπ' ὠδῶν. ἔπιφωνεῖν καὶ ἐπ' ἄδειν. Ὁ Σοφο-
κλῆς·

—Οὐ πρὸς ἰατρὸν σοφῶ

Θριωνεῖν ἐπ' ὠδῶν πρὸς τομῶν πῆματι.
τῷ τῷ, Οὐκ ἔστιν ἰατρὸν σοφῶ ἴδιον ἐπ' ὠδαῖς ληϊστῶν,
τῷ τῷ πῆματι ἢ τῷ τομῶν δεινῶν. καὶ ἐν Ὁμοίᾳ
Λόγῳ γὰρ ἔδ' ἐλκ' οἶδα πῶς χανόν.

Θριώνης. τῆς παρ' ἡμῶν λεγόμενης Θριωνίδος. Ἀφ-
λύσας Ὁμηρ'· τὴν σιωνίαν Θριώνης αὐτῆς κα-
λεῖ. βαρβαρικὸν δὲ τὸ Θριωνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γὰρ ἔ-
γίνεται.

Θριωνὸς σε. κλάω σε.

Θριώνης. ὡς πομπῶν.

Θρήξον. ὄνομα κύριον.

Θρήσσα. ἢ Θρακικὴ γυνή.

Θρησκύει. αἰπατικῇ. θεοσεβεῖ. ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς.
λέγειται γὰρ ὡς Ὁρφεὺς Θράξ πρῶτος ἐτεχνολόγησε
τὰ Ἑλλήνων μυστήρια. καὶ τὸ πᾶν θεὸν, ὃ Θρη-
σκύειν ἐκάλεσεν, ὡς Θρακίας ἕσης τὴν διέρεσιν. ἢ
ἀπὸ τῆς θεῶν δευτέρου, ὅ ὅστις ὁρᾷ.

Θρησκεία. ἢ λατρεία. ὅθεν καὶ ἐπερόθησκον, ἐπε-
ρόδον.

1 Φιλόξενον γὰρ τὸ διθυραμβοποιόν, ἢ τραγ. Hæc, & quæ sequun-
tur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Plutum* pag. 32. (17. Ed.
Baf. P.)

2 Ἐν τῷ Ἐπιγράμματι Scholiasta Aristophanis rectius habet
ἐν τῷ σιγῶν μυστήρια.

3 Κιθαρίζοντα Sic recte MSS. Paris. & Scholiasta Aristophanis,
loco laudato. In prioribus vero Edit. male excusum est *συνέχοντα*.

4 Οὐκ ἔστι μοι τὸ Θρέψις Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* pag.
289. (192. Edit. Baf. P.)

5 Ὁμηρ'· Ἡμισυ μὲν θρ. Od. I. v. 246.

6 Θρηκία] Legit Θρινακία. Sic enim Sicilia ab Homero vo-
catur Od. A. v. 106.

7 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 35. v. 583. ut Portus observavit.

8 Θρησκύειν ἐπ' ὠδῶν] Apud Sophoclem hodie legitur *Θρησκύειν ἐπ' ὠδῶν*.

*pulchritudinis humanæ illecebris capior, nec
divitiarum parandarum sum cupidus.*

Θρέπια. Præmia, quæ nutritiis dantur.

Θρεπανελοῦ. Citharæ sonus. Aiunt enim Phi-
loxenum poetam Dithyrambicum, vel Tra-
gicum, scripsisse amorem Cyclopi erga Ga-
lateam, & cum sonum citharæ in carmine
imitari vellet, hac voce Θρεπανελοῦ usum esse.
Illic enim introducit Cyclopem cithara ca-
nentem, & Galateam [ad sui amorem] pro-
vocantem. Postquam igitur chorus dixit:
Quam letor & saltare cupio; servus subjicit,
Et ego saltandi cupidus sum: & simul car-
men illud canere incipit. Cithara enim, cum
pulsatur, huiusmodi sonum edit Θρεπανελοῦ,
Θρεπανελοῦ.

Θρέψις. *Sed non inest mihi* τὸ Θρέψις, i. e. for-
titudo & audacia. Non possum dicere, quid
cogites. † Θρέψας, cum de lacte dicitur, sig-
nificat coagulans. Homerus: *Cum dimidium
albi lactis coagulasset*. Et τροφή, cibus, ita di-
ctus, quod corpus denset & firmum reddat.

Θρήϊκες. Idem quod Θράκες, Thraces. Et
Θρηκία, Thracia.

Θρινακία. Sicilia.

Θριωνεῖν ἐπ' ὠδῶν. Carminibus & lamentis uti.
Sophocles:

—Non est medici prudentis

*Carminibus & lamentis uti, cum vulnus
sectionem flagitat.*

Et in *Pastore*:

*Verbis enim nulli unquam vulnere novi
[obductam fuisse cicatricem.]*

Θριώνης. Idem interdum significat, quod
apud nos *Θρηωνίδης*, i. e. lugubria carmina ca-
nentes. Homerus neglecta consuetudine eos
Θρηωνες vocat. Barbarorum vero est, lamen-
tari mortuos. Unde in funere Patrocli la-
menta non adhibentur.

Θριωνὸς σε. Lamentor te.

Θριώνης. Scabellum, quod pedibus subjicitur.

Θρήξον. Threxonus. Nomen proprium.

Θρήσσα. Thracia mulier.

Θρησκύει. Deos colit. Diis servit. Fertur
enim Orpheus Thrax primus initia Græco-
rum instituisse; & Deum colere vocasse *Θρη-
σκύειν*, quasi Thracium esset id inventum. Vel
dictum ἀπὸ τοῦ θεῶν δευτέρου, i. e. a videndo
Deo.

Θρησκεία. Religio. Divinus cultus. Unde
& ἐτερόθρησκος vocatur ille, qui est diversæ re-
ligionis.

Sed Eustathius ad *Odyss.* Σ. pag. 1147. locum hunc Sophoclis ad-
ducens, itidem legit *Θρησκύειν ἐπ' ὠδῶν*. Verba ejus hæc sunt: Ὅτι δὲ
ἐν τῷ ὄρει καὶ ὁ γὰρ, ὡς ἐν ποταμῶν ἐπ' ὠδῶν μὲν γὰρ κατ' ἴδιον, πα-
ρὰ δὲ τῷ Σοφοκλῆϊ ἐν τῷ.

—Οὐ πρὸς ἰατρὸν σοφῶ

Θρησκύειν ἐπ' ὠδῶν πρὸς τομῶν πῆματι.

πᾶν τῶν γὰρ τὸ Θρησκύειν ἐπ' ὠδῶν, ταῦτόν ἐστι τῷ γὰρ ἐπ' ὠδῶν, ὅ καὶ γὰρ
ποιεῖ.

9 Ἐν Ποιμένει] Alii scriptores hanc fabulam Sophoclis *Ποιμήν*-
κως Ποιμένους vocant; ut & ipse Suidas infra v. *Ξανθῶ*.

10 Θρησκύειν ἐκάλεσεν] Huc spectant verba Gregor. Naz. *Orat.*
xxxix. pag. 626. Οὐδὲ Θρακῶν ἔργα ποιῶν, περὶ αὐτῶν γὰρ τὸ Θρησκύειν
ὡς λέγεται.

Θεία. τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Θείον ταείχης οἷσε δέῃς, παῖ, σαπρῆ.
 'Αειφοράνης.' ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχια βασι-
 ζομένη. σαπρῆ δὲ, ἀντὶ τῆ παλαιᾶ καὶ μὴ νέας.

Θείον. ἔστι σκεύασμα τι παρ' Ἀθηναίους, ὃ περιλαμ-
 βάνει ὕειον τέαρ, καὶ ἐρίφον, καὶ σμιδάλιν, καὶ γάλα, καὶ
 λευκώδης ὡμὸν παρὰ τὸ πίνγνυσθαι. καὶ ὅπως εἰς
 φύλλα συκῆς ἐμβολοῦντο, ἥδιστον ἀπετέλει βρώμα.
 ἔπειτα Δίδυμος. ἐναλεῖτο δὲ καὶ ἄλλῃ πῖς σκευασία
 θείας, ἐγκεφαλῶ καὶ γάρον καὶ τυρῆ σκευάζομενος,
 καὶ ἐλντόμενος ἐν φύλλοις συκῆς, καὶ ὀπίωμενος.
 † Οὐ γὰρ θεία, καὶ χένδυλον, καὶ ἀμύλας, μελί-
 πικλά τε τοῖς βασιλευσὶν ἐξαίρετα ᾤοντο τῆσιν Ὀμι-
 ρῶ. † Καὶ ὁ 'Αειφοράνης.

'Αλλ' ὑπολέσασιν ἀν' ἐγκεφάλου θείω δόο.
 παρὰ τὸ χῆμα φησὶ τῆ ἐγκεφαλῆς. ἔστι γὰρ ὡς περ
 θείον συγκείμενον. τὰ τέτα φύλλα συκῆς.

Θεαί. αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. Πολλοὶ θεοδόδοι, παύ-
 ροι δὲ τε μάντιες ἄνδρες.

Θεαμβόλας. αἰπατικῆ. δημοσιόλας.

Θεαμβόλις. χτ' ὅτι Ῥωμαῖοι τὸ τυραννοκτόνιον Ἰνδῶ.

Θεαμεΐδα γολιὴν ἠδὲ τῆσιν αὐτόν.

Θεαμβῶ. ὁ ἐπιδεικνύς νίκης, πομπῆς, καὶ τὸ σεμ-
 νύμεσθαι ὡς ἀνάσσει ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν πρῶτων εἰς Διόνυσον
 γεγραμμένων ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἀρχαῖς πύργων ἐπαναρχέ-
 μενον. λέγουσι γὰρ θείαςιν ἢ τῶν ποιητῶν μαίαν. ἢ
 ἀπὸ τῆ θείας, τὰ φύλλα τῆς συκῆς, ἀνακειμένης τῷ
 Διόνυσῳ. καὶ ὅτι πρῶτον, πρὶν ὅτι νοηθῆναι τὰ παρ-
 σωπεία, συκῆς φύλλοις ἐκάλυπτον πάντες τὰ εἰσὶν
 παρσώπα, καὶ δι' ἰάμβων ἔσκωπον. ἀλλὰ καὶ οἱ
 τραπῶν, μιμνῆσθαι τῆς ἐπὶ σκηνῆς, τὰ εἰσὶν παρ-
 σωπα φύλλοις συκῆς ἐν τῷ σκώπῳ χαλύπτοντες,
 σκώμμαται εἰς τῆς θεαμβόλων ἐλεγον. Ἄλλως. Ἐν-
 πσι πόλεσιν, ὅταν ἠνθῇσαν αἱ συκαί, παῖδες περιαι-
 ρῆντες σὺν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἐπαίζον, παρσώπων
 ἰάμβους τιτραμέτες. λέγει δὲ καὶ Διόνυσος θεαμ-
 βῶ, διότι ἐπὶ θηρῶν, τὰ τέτα ἐπὶ λεόντων, βέβηκεν,
 οἷον θεαμβῶ. ἢ ὅτι καὶ συκῆς ἐστὶν ὀρεγίς. ἢ ἀπὸ
 τῆ θορεῖν. πηδητικὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ. λέγειται γὰρ καὶ θυσῆ-
 εις, ἀπὸ τῆ θύειν, ὃ ὅστιν ὀρμαῖν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰω-
 ρύμενον θύσανον.

Θεάσιον. πεδίον.

Θριδάκη. τὸ παρ' ἡμῶν ὁ μαϊεύλιον. λέγεται καὶ
 θριδάξ.

Θριγκός. τὸ περιφραγμα τῆ οἴκου. στεφάνη. μικρὸν
 τειχίον. περιέολος. ἢ τῶν οἰκῶν τὰ ἀνωτάτω.

1 'Αειφοράνης] *Acharnens.* pag. 423. (304. Ed. Basf. P.)

2 'Επὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχια βασιζομένη' σαπρῆ δὲ, ἀντὶ τῆ πα-
 λαιᾶ νέας] Hæc verba in prioribus Edit. transposita, & post arti-
 culum sequentem rejecta sunt, quæ in hac Edit. sedis suæ restitui.

3 Θείον. ἔστι σκεύασμα τι παρ' Ἀθην.] Hunc articulum descripsit
 Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Equit.* pag. 315. (242. Ed. Basf. P.)
 Confer eundem Scholiastam ad *Acharnens.* pag. 422.

4 Λευκώδης ὡμὸν] Legere malim, λευκώδης ὡμῶ.

Θεία. Ficus folia. *Affer mihi puer falsam-
 mentum rancidum, ficus folio involutum.* Ari-
 stophanes. [Θείον ταείχης dixit,] quoniam
 frustra falsamentorum foliis involuta portari
 solebant. Σαπρῆ vero hic significat rancidi,
 vel, non recentis.

Θείον. Apud Athenienses sic vocatur cibi
 genus, quod conficitur ex sebo suillo & hæ-
 dino, itemque simila, & lacte; quibus addi-
 tur ovi vitellus, ut in unam massam concre-
 scat. Hæc fici foliis injecta cibum efficiunt suavis-
 simum. Sic Didymus. Erat & alia parandi
 Thrii ratio, ex cerebro nimirum, garo, &
 caseo; quæ foliis fici involuta assabantur.
 † Apud Homerum neque thria, neque can-
 dyli, neque placentæ ex lacte aut melle con-
 fectæ Regibus tanquam præcipua edulia præ
 reliquis apponuntur. † Et Aristophanes:
At perdidero sic duas cerebri membranas. Hoc
 dicit propter figuram cerebri, quæ folio ficus
 similis est.

Θεαί. Calculi vatum. *Multi quidem artem
 divinandi profitentur, sed pauci sunt vates.*

Θεαμβόλας. Qui triumphavit. Qui publice
 aliquid spectandum exhibuit.

Θεαμβόλις. Triumphatoris.

Θεαμεΐδα γολ. *Ipsam triumphali veste indu-
 tum fuisse.*

Θεάμβῶ. Triumphus. Ostentatio victo-
 riæ. Pompa. Item, fastus. Dictus est θεάμ-
 βῶ a versibus, qui primi scripti sunt in Bac-
 chum, cum ex India rediret curru vectus,
 quem tigrides trahebant. Θεάσιον enim Poë-
 tarum furorem vocant. Vel a nomine θείας,
 i. e. folia ficus, quæ Baccho sacra est. Vel
 quod ante inventas larvas ficulis foliis fa-
 ciem tegerent [veteres;] & versibus Iambicis
 alios incesserent. Quinetiam ipsi milites, sce-
 nicos imitati, faciem suam fici foliis tegentes,
 in triumphatores dicteria jaciebant. Aliter.
 In quibusdam urbibus, cum ficus florent,
 pueri eas cum foliis decerpentes ludebant,
 Iambicos tetrametros recitantes. Bacchus eti-
 am dicitur θεάμβῶ, quasi θεάμβῶ, quod
 feris, id est leonibus, vehatur: vel, quia fi-
 cus est inventor. Vel a verbo θορεῖν, i. e. sal-
 tare. Deus enim ille saltando delectatur: qui
 ideo etiam vocatur θυσῆεις, a verbo θύειν, i. e.
 impetu ferri, ruere. Hinc θύσανον appellatur
 fimbria a vestibus dependens.

Θριάσιον πεδίον. Thriassius campus.

Θριδάκη. Lactuca sylvestris, quæ apud nos
 vocatur Maiulium. Dicitur & θριδάξ.

Θριγκός. Sepimentum domus. Corona. Par-
 vus murus. Lorica. Vel ædium summæ par-

5 Οὐ γὰρ θεία, καὶ χένδυλον, & ἀμύλας, μελί.] Hæc sunt verba Athe-
 næi lib. 1. pag. 9. ut Pearsonius observavit.

6 Καὶ 'Αειφοράνης] *Rapis* pag. 217. (135. Ed. Basf. P.)

7 Καὶ 'Ῥωμαῖοι τὸ τυραννοκτόνιον Ἰνδῶ] Hæc aliis interpretanda &
 illustranda relinquo.

8 Θεάμβῶ. ἐπιδεικνύς νίκης, πομπῆς.] Eadem habet Etymologus.

9 Θεάσιον πεδίον] Vide quæ notavimus supra v. ἰαχῆς.

10 Μαϊεύλιον] In MS. Parisi. A. exaratum est Μαίλιον.

μεταφορικῶς ἀφ' ἡμῶν, διότι τὰ ἀνωτάτω σωματὰ ἡμῶν θριξὶ περιέφραχται. ἐν Ἑπιγράμματι. Τίς τὰδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνήψα σκύλα;

Θρίδακας ἔδην σωματῶν δηλοῖ νόσον. Τῶν θριδάκων τὰ φύλλα φυλλεῖα λέγονται.

Θρίναξ. τὸ πλύνον. ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν. Καὶ παλιωροφόρος χεῖρα θέρους θρίναξ.

Θρίναξ. ἡ Σικελία.

Θρίξ καὶ κλίνειαι τριχός.

Θριοδόλος. ὁ ἀπὸ ψήφου μάντις.

Θρίον. ἡ Λεισοφάνης.

Δημῶ βοεῖς θρίον ἐξωπημένον.

σκεύασμά τι ἢ μὲν ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις. τῆς ἐστίν, ἐν τοῖς φύλλοις δὲ σκύλης.

Θριπιδέστατον. ἀντὶ τῆς βεβρωμένης καὶ διεφθαρμένης. ἢ ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράζονται. Θρίπες δὲ, εἶδος σκυλίων. Θρίψ γὰρ ζῶον ἐστὶ χειρῶν ξύλα καὶ κέραια. μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ 7. Δημάδης.

Θριπιδέστον ἢ Ὑπερίδης ἢ Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τῆς διεφθαρμένης. ἀπὸ τῆς ὑπὸ θριπῶν χειρῶν διασπομένης ξύλων.

Θρίσα. ὁ ἰχθύς.

Θρόμβος. Εἰς τοσαύτῃ ἀγωνίᾳ συνεχώρησεν ἡ θεία φύσις ἢ ἀνθρωπείαν λαβεῖν, ὥς ἰδῶσιν αἵματος θρόμβους. καὶ Θρόμβοι ἀλῶν παχέως ἄλεις.

Θρόνιον. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.

Θρόνον. Φησὶν ἡ Γραφή. Κεκαθικὸν ἐπὶ θρόνου Δαβὶδ τὸ σπέρμα Ἰεραίου. Θρόνον δηλοῖ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα λέγων. καὶ Θρόνοι ἀνομίας, οἱ ἀδικοὶ κριταί.

Θρόνος, καὶ Θρόνος. ἡ φήμη. Θρόνος δὲ ἐφοίτησε Πέργαις, ὥς διὰ λόγον τῷ πνιγνῷ αὐχμῶ.

Θρόνος. ἡχος. Φωνή. ἄσημος λαλιά. Θρόνος. ὁ δὲ ὄχλος εἰς θρόνον κατέβητο καὶ ἐθρήνην. Ὁμοῦ.

1 Ἑπὶ Ἑπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. xxv. pag. 577. locus hic ita legitur:

Τίς πῶς μοι θνητῶν πρὸς τῆς θριγκοῖσιν ἀνήψα
σκύλα, παλαιωροφῶν πρὸς Ἑπὶ Ἑπὶ Ἑπὶ

2 Θρίδακας ἔδην σωματῶν δηλοῖ νόσον] Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampsychem.

3 Καὶ παλιωροφόρος χεῖρα θ. Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate quodam Antiphili, quod, quia nondum a quoquam editum esse memini, integrum hic subijciam:

Βυρσοφόρος, ἀπεροσίδωρος, ἀπειλητῆρος μύστω,
καὶ πῆρσι μύτρῃσι τριπιδέστον ἀνομίῃς,
Γαμψόν τι θριπῶν, τριπιδέστον ὅπου ἀνθρώπων,
καὶ παλιωροφῶν χεῖρα θριπῶν θρίναξ,
καὶ τριπιδέστον ὅπου ἀνθρώπων ἀνθρώπων
Πάρμις, ἀνθρώπων παλαιωροφῶν χεῖρα.

In hoc Epigrammate (in quo Parmis agricola instrumenta sua rustica Cereri dedicat) omnia sunt satis plana & clara præter pentametrum secundum, qui omnino mendosus est, sic forte emendandus:

καὶ παλιωροφῶν φειροφῶν θρίναξ.

Παλιωροφῶν, i. e. paliuro tectum; ut χρυσόφῶν, auro tectum. φειροφῶν est τὸν τῆς ἀγέλης φθιγγόν, i. e. arillas perdentem & dissipantem; quod est aptum epithetum ventilabri. Nam & Homerus πῦρον sive ventilabrum vocavit ἀντροφῶν; & Sophocles, ἀντροφῶν ὄργανον, ut Grammatici observarunt. Cæterum, ne quid

tes. Per translationem ductam a nobis, quia summa corporis nostri pars capillis munita est. In Epigrammate: *Quis mortalium hæc spolia in templo mihi suspendit?*

Θρίδακας ἔδην σωματῶν. *Lactucas edere corporis morbum portendit.* Lactucarum folia vocantur φυλλεῖα.

Θρίναξ. Ventilabrum. [In Epigrammate:] *Et paliuro tectum paleasque dissipans ventilabrum.*

Θρίναξ. Sicilia.

Θρίξ. Pilus. Capillus. Declinatur τριχός.

Θριοδόλος. Qui divinationem per calculos novit.

Θρίον. Aristophanes: *Frustum pinguis bubuli, in folio ficulno affati.* [Carnem enim foliis ficulnis involutam affare solebant.] Θρίον etiam vocatur cibi quoddam genus, quod ex cerebro conficiebatur in foliis ficus.

Θριπιδέστατον. A tineis erosum & corruptum. [Et θριπιδέστατον ξύλας] ligna a tineis erosa, quibus olim sigillorum loco utebantur. Θρίπες vero sunt genus vermium. Et θρίψ est animal ligna & cornua corrodens. Meminit ejus vocis Hyperides in oratione contra Demadem.

Θριπιδέστον. A tineis erosum. Hyperides Græciam vocavit θριπιδέστον, i. e. corruptam & perditam: per translationem a lignis, quæ a teredinibus erosa sunt.

Θρίσα. Genus piscis.

Θρόμβος. Grumus. *Divina natura humanam passa est in tantum angorem incidere, ut sanguinis grumos sudaret.* Et θρόμβοι ἀλῶν, grumi falis.

Θρόνιον. Thronium. Urbs Locridis.

Θρόνον. Thronus. Solium. Sacra Scriptura dicit: *Iechonia semen Thronum Davidis conscendit.* Per θρόνον nimirum regiam dignitatem intelligit. Et θρόνοι ἀνομίας, injusti iudices.

Θρόνος, & Θρόνος. Rumor. Fama. *Rumor autem ad Persas perlatus est, eos æstu suffocatos periisse.* c. de legat.

Θρόνος. Sonus. Vox. Obscurus sermo. Tumultus. Strepitus. *Turba autem tumultuari & la-*

mihi vendicem, quod meum non est, profiteor, me ante dictam emendationem reperisse in codice MS. Bigotiano, ex quo Parisiis Epigrammata inedita descripti.

4 Ἀντροφῶν] Equit. pag. 345. (242. Ed. Bas. P.)

5 Σκεύασμά τι μὲν ἔχων] Vide paulo ante v. Θρίον, post vocem Θρίον.

6 Οἷς ἐσφράζονται] Veteres lignis a vermibus erosis pro sigillis usos fuisse confirmat etiam locus hic Lycophronis v. 508.

Τὰ δὲ ἄλλα θριπιδέστον ἀφαιρέσει δέμων

Σφραγίς δεκτικῆς. i. e.

Reliquas porro ades vermiculatum & intactum

Servabit sigillum.

Joannes Tetzels ad illum locum sequentia notat: Θρίψ, ὁ σκύλης δὲ ἐγγενὴς τῶν ξύλων. πρὶν γὰρ ἐκρηγῆναι τῆς σφραγίδος οἱ παλαιὸι ἐσφράζοντο ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι. Aristophanes *Theophrastus*. pag. 789.

Ἐδίδαξε θριπιδέστον ἔχειν σφραγίδα.

Docuit habere sigilla a vermibus corrosa.

Eustathius ad Odyss. A. pag. 1403. ex Pausania: Λίγει ὅτι θριπιδέστον ξυλῶν τὰ ἀπὸ θριπῶν βεβρωμένα, ὥς ὑπὸ τῆς οἰκονομίας φησὶν, οἱ οἰκονομικοὶ αὐτὰ γλυπτῶν σφραγίδων. Vide etiam Hesychium & Etymologum.

7 Καὶ Δημάδης] Sic habent 2 MSS. Paris. & Harpocration. In prioribus vero Edit. minus recte excusum est καὶ Δημάδης.

8 Θριπιδέστον Ὑπερίδης τὸν Ἑλλάδα] Ex Harpocracione.

δέ φησιν· Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῶς θρόνος. Καὶ αὖθις· Θρῆν
τινα ἤκουσαν τῆς πελεμίας, ὅπως ἀν' ἐνόητο ἀγέ-
κων μὲν τῆς στρατίας. Θρῆς ἔν καὶ ταῦτα δ' ἐξάπτεται.

Θρώσκ. πιδᾶ. ἢ ὁρωσμός, ὑψηλὸς τόπος
βουνοειδής, ἀφ' ὃ ὅπτεκα (αὐτῶν) ὅτι· θροῖν, ὃ ὅτι
θεάσασθαι, ἢ πιδᾶσαι.

Θρυαλλεῖ. λαλεῖ. κυκᾶ.

Θρυαλλίζω. ψιθυρίζω.

Θρυαλλίς. ἐχάρα. λύχνος. ἀκρίς. ὁ σπινθήρ ὁ
ἐκ τοῦ πυρός· καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἀρμόζουσα.
μύμηλα· ἢ Ἀεισοφάνης Νεφέλαις.

Τῶν γὰρ παλαιῶν ὁρετῶν θρυαλλίδων.
τυτέτι, τῆς ἐλλυχνίας. ἢ ὅτι ἐκ τοῦ θρύου τὸ πα-
λαιὸν τὰ ἐλλύχνα.

Θρυαλλίς.

Ἐκ τῆς πελεμίας εἰσάγει θρυαλλίδα.

Ἀφ' ἐκείνου ἐλλύχνα, ἀπὸ τῆς ὀρέας καὶ δεινῆ εἰσφέ-
ρῃ θρυαλλίδα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Θρυπνὴ ψάθα. Καὶ ἀφ' ἐκείνου γυμνωθέντα αὐτὸν,
ἢ θρυπνὴ περικλυθέντα ψάθα.

Θρύλλος. ψιθυρισμός. ὁμιλία μὴ φανερώς γνωμέ-
νη. Ἡ γὰρ τῆς βαρβάρων ἐγγείνη θρύλλον ὅσα
ἐπενόησεν ἡμῖν. Σιμοκράτης Φησί. Καὶ πολὺς ἐγένετο
τῆς ἀλισκομένης ὁ θρύλλος.

Θρύπτεται. δοτικῇ. μαλακίζεσθαι, ἢ βλακεύεσθαι,
χαυνῆσθαι, ἢ ἀνακλᾶσθαι. καὶ ἀθρυπνὴ γυνή, ἢ μὴ
μετέχουσα τῶν τοιούτων. Ἡ δὲ ἡ ἀνδρόβειος καὶ
ἀθρυπνὴ ἐς συμβίωσιν. Καὶ αὖθις·

Τὴν καὶ ἄμα χρυσῶν, καὶ ἀλυσίδι, καὶ σὺν ἔρωτι

Θρυπομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀδελφῆν,
λαῖδ' ἔχω.

Θρύψ. ἢ βλακεία. ἵνα καλλωπίσῃ, καὶ θρύ-
ψι χρῆσθαι βαρβάρων. ἢ ἥτις δὲ καλῶ καὶ με-
γάλῳ ὀρεῖ δὲ ὁ νέος, ἢ πεθυμμένος μὲν, ἀλ-
λὰ γενναῖον ὄρεον. Καὶ ὁ Ἀεισοφάνης·

Ὡς χρυσοδαίδαλλον ἐμὸν μέλημα,

Κύπριδος ἔριος, μέλιτα μύσης,

Χαρίτων ἱερύμματα, τρυφῆς πρῶτον,

Ἀνοιξον.

Θρύψομαι. ὁ σφόδρα τρυφῶ. σεμνισμός. ἢ ἀν-
τί τῆς συωτῆσθαι. Ἀεισοφάνης· Σήμερον ὑπὸ τῆ
ἐρατῶν ἐνὶ θρύψομαι.

Θοία. ζεύγος ἡμιόνων.

Θοιμάτιον. τὸ ἱμάτιον. Θοιματὶς λαδόμενος,

1 ὁρωσμός. ὑψηλὸς τ.] Vide Scholiastam Homeri ad Il. γ. v. 3.

2 Ἐπ' ὁρεῖν, ὃ ἐπὶ θρόνῳ, ἢ π.] Cum Porto legere malim, ἐπὶ
θροῖν, ὃ ἐπὶ θρόνῳ, ἢ θροῖν, τυτέτι πιδᾶσαι.

3 Ἀεισοφάνης Νεφέλαις.] Pag. 126. (62. Ed. Bas. P.)

4 Ἐκ τῆς πελεμίας.] Hic senarius legitur apud Aristoph. Acharnens.
Pag. 415. (297. Ed. Bas. P.)

5 Εἰς τὰς Ἀθήνας.] In prioribus Edit. post vocem Ἀθήνας hæc
addita sunt: Ἡ δὲ αὖτις πρὸς τὸν ἔρωτα.

Αὐτὴ γὰρ ἐμπρῆται τὸ νέωλον

Ἐνθαῖς ἀν' εἰς σίλφην ἀνὴρ βοιάπτεται.

Ἀφ' αὐτῆς ἀν' εἰς σίλφην ἀνὴρ βοιάπτεται.

Δι' ὑπερβολῆς, βαρύνει δὲ ἐπιτηδεύοντες μύθους.

mentari cæpit. Et Homerus inquit: *Non enim
omnium una erat vox. Et iterum: Strepitum
quendam hostium audiverunt, qualis esse solet
exercitus, qui castra movere incipit* + *Tumul-
tus igitur & hic excitatur.*

Θρώσκει. Saltat. Et ὁρωσμός, locus altus &
colli similis, unde spectare vel saltare licet.

Θρυαλλεῖ. Loquitur. Miscet. Sufurrat.

Θρυαλλίζω. Sufurro.

Θρυαλλίς. Focus. Lucerna. Radius. Ignis
scintilla. Item herba, lucernarum usui infer-
viens. Meminit hujus vocis Aristophanes *Nu-
bibus: Crassa enim ellychnia [lucernis] in-
didisti.* Θρυαλλίδας hic vocat ellychnia, quia
olim ex herba, quam θρύον appellabant, con-
ficiebantur.

Θρυαλλίς. Ellychnium. [Aristophanes.] *Ex
hostibus importas ellychnia.* Interdictum enim
erat & pro gravi crimine habebatur ellychnia
Athenas inferre.

Θρυπνὴ ψάθα. Juncea storea. *Ideoque nuda-
tum ipsum & juncea storea circumdatum.*

Θρύλλος. Sufurrus. Colloquium clandesti-
num. *Barbaris enim nos aggredientibus ne mi-
nimus quidem tumultus inter nos est ortus.* Si-
mocatta inquit.

Θρύπτεται. Delicate & molliter vivit. Igna-
via indulget. Desidia animum remittit. Fran-
gitur. Et ἀθρυπνὴ γυνή femina, quæ horum
vitiis expers est. *Illa vero virilem agebat
vitam, nec in convitiis mollem se præbebat.* Et
iterum: *Laidem habeo, auro & purpura am-
bitiose se exornantem, & amorum deliciis gau-
dentem, & delicata Venere delatorem.*

Θρύψ. Mollicies. *Ut cultu corporis ornata
conspiceretur, & Barbaros mollitie imitaretur.*
+ *Erant autem ambo formosi & proceri; natu-
que minor erat venustus, non tamen effæmina-
tus, sed generosum aspectum habens.* Et Ari-
stophanes:

O aureum meum desiderium,

Veneris germen, apicula Musæ,

Gratiarum alumna, deliciarum vultus,

Aperi.

Θρύψομαι. Molliter & delicate vivam. Su-
perbiam. Vel, conterar. Aristophanes: *Ab
amatoribus hodie conterar.*

Θοία. Iugum mulorum.

Θοιμάτιον. Pro τὸ ἱμάτιον. Pallium. *Pallio pre-*

Ὅτι φησιν, ἢ καλυμένη Σύλη. Ἐπὶ δὲ ζῶνι κρητῶν. Ἰδρυμένη, δὲ
τὸ δὲ τῶν ὀρέων ὅσον (καταρῶν) κατὰ τὴν. Sed hæc cum absque
ullo judicio ex Aristophane ejusque Scholiasta huc allata sint, nos
ad vocem θρυαλλίς quicquam faciant, ex textu ejicienda putavi.

6 Ἀεισοφάνης.] Ecclesiæ. pag. 752. (597. Ed. Bas.)

7 Θρύψομαι.] Apud Aristophanem rectius legitur θρύψομαι.

8 Θρυπνὴ ψάθα τρ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag.
354.

9 Σήμερον ὑπὸ τῆς ἱρ.] Apud Aristophanem loco laudato sic legi-
tur:

Εὐδαιμονίᾳ τῆς ἡμέρας

Ἰπὸ τῆς ἡμέρας, καὶ αὖ, ἢ γὰρ θρύψομαι.

χαῖρ' εἰπας, τὸ ὄνομα παρ' αὐτοῖς. Ἄριστοφάνης
Εἰ σφραγίσῃτε, θοιμάτιον λήψατο, ὅπως
τῶν Ἑρμοκοπίδων μὴ τις ὑμᾶς ὀφείλῃ.
Τητέτην, εἰ μὴ παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ φανερόν ἐστι αὐ-
τοῖς, ἀκρωτηρίασθ' ὑμᾶς τῶν Ἑρμοκοπίδων.

Θοινάω, θοινῶ. καὶ Θοινᾶται, θωγχεῖται.

Θοινήτωρ. ὁ καταβροχθίζων.

Ἦλθο' ὅτ' ἀφ' λοιμῶν, ὅλης θοινήτορα χέρου,
Πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκῆπτρον εἰλεῖν παλάμα.

Ἐπὶ Πτολεμαίῳ ὁ λόγος.

Θοινή. τροφή. θωγχεῖται. καταβροχθίζω.

— Ὡς ἔπ' ἐπὶ θοίναν

Χάσμα φέρον χαλεπὸν πειναλὲς φάρυγος.

Δαμάσκος. Τὴς πλοσθίης οὐκ ἐν θοίνῃ ποίεμεν
τοῦ, ὅδε τὰ τέτων δῶρα παρ' αὐτοῖς.

Θοινῶν. Φρεσίνων, Συρακυσίων.

Θυάδες. ὀρμητικαί.

Θύαμις. ὄνομα κύριον.

Θυάτιρα. ὄνομα τόπων. καὶ Θυατιρεῖος, ὁ ἀπὸ
τῆς αὐτῆς τόπων. Ὅτι Διοσκόριος Μυραΐος, γραμ-
ματικός, ὑπαρχὸν τῇ πόλει καὶ τραυτωρίων, ὁ
διδάσκει τὰς θυατίρας Λέοντος ὁ βασιλεὺς ἐν Βυ-
ζαντίῳ.

Θυατιρεῖος. ἑστία. τῆς θυατίρας θυατίης. καὶ θυ-
ατιρεῖος, καὶ θυατιρεῖος, ὁ δὲ θυατίρος παῖς.

Θυεῖασι. θυμιάμασιν.

Θύελλα. συστροφή ἀνέμων. Καὶ πνεῦμα κατελθὼν εἰς
τὸ πείδιον πολὺ θύελλαν τε καὶ τροβίλους ἤγειρεν,
ὥστε καὶ τὸ καθεστὸς νυκτὸς ἀφ' ἑσπέρης ἔδεν. Καὶ
αὐτὸς Σοφοκλῆς

— Οὐτε ποτίει

Θύελλα κινήσεια τῷ τότε λείοντι.

Θυεῖα. ἀγέλιον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντες πῖνα ἀετύματα
πείδιον καὶ λείοντι. Ἄριστοφάνης

— Καὶ θυεῖαν ἐσπέρας

Ἵπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσπνέγοντο,

Καὶ πείδιον ἐν αὐτῇ τὰς πόλιν βυλεύειαι.

Θύειν. τὸ θύειν θεοῖς Χαλδαῖοι ἐθνοῦ Περσικὸν
πρῶτον ἐξέυρον, ἢ Κύριοι.

Θυηλαί. κυρίως οἱ θύλακοι, εἰς ὧς τὰ θυμιάμα-
τα ἐμβάλλονται. λέγονται δὲ Θυηλαί, αἱ ἀπαρχαί.

Θυητόλ. ὁ θύων ἱερεὺς. καὶ Θυητόλαι.

Θυητοῖσι. ἑσπέραισι, ἀφ' ἑσπέρης ὑπαρχόν-
των θεῶν ἐξιδάσκονται.

Θυεῖα. ἡ ἱγδῆ.

1 Ἀριστοφάνης] *Lyssipata* pag. 903. (566. Ed. Bas. P.)

2 Ὡς ἔπ' ἐπὶ λοιμῶν ὅλης θ. Hæc sunt verba Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. VII. Epigr. XVII. ut Portus etiam observavit.

3 Ὡς ἐπὶ θοίναν χ.] Anthol. lib. I. cap. XXXIII. Ep. XXI.

4 Θοινῶν, φρ.] Puto legendum esse, Θοινῶν, Θοινῶν, φρεσίνων. Συρ.

Tom. II.

Ἰατίρα. ὄνομα τόπων. καὶ Θυατιρεῖος, ὁ ἀπὸ
τῆς αὐτῆς τόπων. Ὅτι Διοσκόριος Μυραΐος,
γραμματικός, ὑπαρχὸν τῇ πόλει καὶ τραυτωρίων,
διδάσκει τὰς θυατίρας Λέοντος ὁ βασιλεὺς ἐν Βυ-
ζαντίῳ. Ad illa verba, Ὅτι Διοσκόριος &c.
Kuster. Quid hæc ad vocem Θυάτιρα?
merito hoc querit: nihil enim faciunt ad
hanc vocem. Videtur mihi ante hoc fragmentum
extitisse vox Θυατίρας, cujus gratia ad-
dit Suidas illa verba: in iis enim occurrit vox
θυατίρας. & in sequenti articulo est vox θυα-
τίρας.

henso salve dixisti, nomine [me] compellans.
Aristophanes:

Si sapitis, pallia capietis, ne

Quis Hermocopidarum vos videat.

Id est, nisi veretra vestra tegatis, sed resecta
esse sinatis, aliquis Hermocopidarum ea am-
putabit.

Θοινάω. ὦ. Convivor, Et Θοινᾶται, convivatur.

Θοινήτωρ. Qui devorat, vel consumit.

Extinctus enim es pestilentia, quæ totam
vastabat terram,

Priusquam patrium juvenili sceptrum cape-
res manu.

De Ptolemæo hæc dicuntur.

Θοινή. Cibus. Convivium. Epulum.

— Tanquam prædam devoraturus

Vastum famelici oris diduxit rictum.

Damascius: Divitum opes non existimans para-
tam sibi esse prædam, nec horum dona admittens.

Θοινῶν. Thænon, castelli præfectus, Sy-
racusius.

Θυάδες. Bacchæ furentes.

Θύαμις. Thyamis. Nomen proprium.

Θυάτιρα. Thyatira. Nomen loci. Et Thyati-
renus, qui est ex illo loco. Dioscorius Myraus,
Grammaticus, erat Urbis & Prætorii Præfe-
ctus, qui Leonis Imperatoris filias Byzantij
docuit.

Θυατιρεῖος. Neptis. Filia filia. Et θυατιρεῖος,
& θυατιρεῖος, nepos, filia filius.

Θυεῖασι. Suffimentis. Odoribus.

Θύελλα. Procella. Turbo. Et ventus vehe-
mens in campum descendens procellam & tur-
bines excitavit, adeo ut cælum a noctis tene-
bris nihil differret. Et Sophocles:

Neque procella maris illo tempore ex-
citata.

Θυεῖα. Vas, in quo aromata aliaque terun-
tur. Mortarium. Aristophanes:

— Et mortarium vesperi

Immani magnitudine attulit,

In quo urbes contundere decrevit.

Θύειν. Sacrificare. Diis sacrificare Chaldæi
gens Persica primum invenit, vel Cyprii.

Θυηλαί. Proprie ita vocantur facculi, in
quos suffimenta conjiciuntur. Sic autem &
primitiæ appellantur.

Θυητόλ. Sacerdos. Sacrificus. Et Θυητό-
λαι, sacrificulæ.

Θυητοῖσι. [Dicitur de illis,] qui circum-
eunt, pollicentes se Deos sacrificiis placatu-
ros esse.

Θυεῖα. Mortarium.

5 Ὅτι Διοσκόριος, Μυραΐος, &c.] Quid hæc ad vocem Θυάτιρα?
Vide supra v. Διοσκόριος.

6 Ὡς τὰ καθεστὸς νυκτ.] Vide infra v. Καθεστὸς.

7 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 324. ut Portus monuit.

8 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 637. (441. Ed. Bas. P.)

9 Καί] Conjunctionem hanc nec Aristophanes agnoscit, nec me-
trum admittit.

—Συνὸν δὲ θύειαν

Εὐπέριον, καὶ τὰν κρειοδόνον σχαφίδα.

Θυείδιον. ἡ τελευσία.

Θύινα. ² Ἐπὶ Ζήνωνος βασιλέως βυζέθη ἐν Κύπρῳ τὸ λεύκον Βαρνάβα ὁ Ἀποστόλος, ὃς συνεκδήμην Παύλῳ. ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ στήλῃ Βαρνάβα τὸ χτὶ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἔχον πτυχία θύινα.

Θύλακ. ἡ ἀρτοθήκη. ¹ Ἀριστοφάνης Πλάτῳ

Ὡς ἄλλοιτ' ὅτ' ἐνέσιν ἐν τῷ θύλακῳ.

Θύλακες, ⁴ καὶ σφῆνες, καὶ ὑψάματα, γυμνασίων εἶδη.

Θυλήματα. ⁵ πέμματα, ἀπαρχαί, ἄλφιτα, ἀέμισην οἶνον καὶ ἐλαίον, εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

Θυμαλγέα. λυπηρά.

Θυμάλωπες. ⁶ ἡ καὶ ἐντα ξύλα. ἡ σπινθήρες, ἡ ἀφ' ἑκαυμύδων ἀνθρακες.

Θυμάλωπες. ⁷ οἱ ἀπλελειμμένοι τῆς θύμης ἀνθρακες ἡμίκαυτοι.

Θυμαρέα. ⁸ τῇ ψυχῇ ἀρέσκον. καὶ ⁹ Θυμάμενον, τὸ τῇ ψυχῇ ἀρέσκον.

Θύματα, καὶ Θυμάματα. ἀπαρχαί. θυσίαι. ⁹ Ἀριστοφάνης τὰ θύματα ἔδεν ὅτι πλεονάζοντα καὶ κέραια. ἐπὶ τῇ ἱερείᾳ τῇ μὴ ἐχόντων σάρκα. τὰ τῆς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ θυμῷ τὸ θύειν. ἐπὶ μὲν γὰρ ὁ βοὸς σφάζει ἐπὶ δὲ τῇ ψαίτῃ, θυμῷ.

Θυμάτιον. ¹⁰ τὸ θύμα.

Θύμβρις. ὄνομα τόπων. καὶ πεδίων π.

Θυμβρεπιδίπης ¹¹ γαστήρ. τὰ θύμβρια δυναμένης δειπνῆν. ἐπὶ δὲ βοτάνης εἶδος. ἀφ' ὧν ὅλοι, ὅτι λάχανα μόνον τρωγόντες βυτλῇ. Θυμβροφάρον ¹² δὲ, ἥτοι ἀγροικὸν καὶ ἐλευθέριον. παρ' ὅσων οἱ ἐν ἀγρῷ ἀφ' ἑκαυμύδων ¹³ ἀσφαλέστεροι καὶ ὀπτεκίστεροι. τὸ δὲ θύμβριον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἐπὶ δὲ τῷ ἀγρῷ φυτὸν καὶ θρυμνόν. Θυμβροφάρον ἐν, ἀντὶ τῷ πικρὸν καὶ θρυμνόν χτὶ τῷ ἐχθρῷ. οἱ δὲ, ἀντὶ τῷ θρυμνόν καὶ ἰλαρόν. τινὲς δὲ φασὶ τὰ θύμβρια εἶναι ὡς πλῆσιον.

Θυμοιτάδα. δῆμον ¹⁴ Ἰπποθοωντίδος, ἀπὸ θυμοῦ τῆς ἡρώ.

¹ Συνὸν δὲ θύειαν ὑπὸ τῆς. Verba haec leguntur Anthol. lib. vi. cap. xvi. pag. 571.

² Ἐπὶ Ζήνωνος βασιλέως ἱερ. ἐν Κύπρῳ. Ad hunc locum illustrandum afferam verba Theodori Lectoris, quae leguntur in Historia ejus Eccles. Lib. ii. initio. Βαρνάβα ὁ Ἀπόστολος τὸ λεύκον ἐν Κύπρῳ ὑπὸ θύειαν κατέβη, ἔχον ἐπὶ στήθους τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἰδιόγραφον ὃ Βαρνάβα. ἐξ ἧς ἀσφαλέως καὶ περιγρηνασὶ Κύπριος, τὸ αὐτοκέφαλον εἶναι τὸν κατ' αὐτὸς μητροπολίτην, καὶ μὴ πλεονάζοντα Ἀντιόχειαν. i. e. interprete Valesio: Barnabae Apostoli reliquia in Cypro sub arbore siliqua reperta sunt: super cuius pectore erat Evangelium Matthaei, ipsius Barnabae manibus descriptum. Qua de causa Cyprus obtinuerunt ut metropolis ipsorum libera esset, et sui juris, nec Antiochena sedi amplius subiaceret.

³ Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 77. (39. Ed. Bas. P.)

⁴ Θύλακες, καὶ σφῆνες, καὶ ὑψάματα γυμν. εἶδη. Hae sunt verba Artemidori lib. i. cap. lvi. sed ubi recte legitur θύλακας, uti & hic apud Suidam scribendum est. Erat autem θύλακος follis, hodie vulgo ballon vocatus, quo pueri ludere solebant.

⁵ Θυλήματα. πέμματα, ἀπ. Scholiasta Aristoph. ad Pacem pag. 791. Θυλήματα, τὰ τῆς θεῆς ἐπιθροῦντα ἄλφιτα. ἐπιθροῦνται δὲ οἶνον

—Simul & mortarium

Ex solido lapide confectum, & carniū receptricem scapham.

Θυείδιον. Mortariolum.

Θύινα. Thyina, sive ex ligno thyino confecta. Sub Zenone Imperatore in Cypro inventae sunt reliquiae Barnabae Apostoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Hujus Barnabae pectori impositum erat Evangelium secundum Matthaeum, thyina habens folia.

Θύλακος. Saccus, in quo panes conduntur. Aristoph. Pluto: Quia farina non inest in sacco.

Θύλακες, & σφῆνες, & ὑψάματα, sunt exercitationum genera.

Θυλήματα. Placentae, primitiae, farinae, quas vino & oleo mixtas in sacrificiis offerebant.

Θυμαλγέα. Acerba. Molesta.

Θυμάλωπες. Ambusta ligna, titiones, scintillae, carbones exusti.

Θυμάλωπες. Relicti ex incendio carbones femiusti.

Θυμαρέα. Animo placentem. Animo gratam. Et Θυμάμενον, animo gratum.

Θύματα, & Θυμάματα. Primitias. Sacrificia. Aristophanes: Victimae haec nihil aliud sunt quam pili & cornua. Dicitur de victimis nullas carnes habentibus. Θύειν interdum etiam pro θυμάσαι ponitur. De bove dicitur σφάζειν, i. e. immolare. De placenta vero, [quae Deo offertur,] θυμάσαι.

Θυμάτιον. Parva victima. Victimula.

Θύμβρις. Thymbris. Nomen loci. Et planities quaedam.

Θυμβρεπιδίπης γαστήρ. Ventris, qui thymbra comedere [iisque victitare] potest. Est autem θύμβριον herbae genus. Significat ergo [Poeta] hominem, qui solis oleribus vescitur. † Θυμβροφάρον [apud Aristophanem] significat hominem rusticum & simplicem. Qui enim ruri vivunt solent esse simplices & modestiores [urbanis.] Thymbrum autem in agris nascitur, & est planta agrestis & acris: Θυμβροφάρον igitur Comicus vocat acerbum & acrem adversus inimicos. Alii vero sic vocant acrem & hilarem. Quidam dicunt thymbrum thymo esse simile.

Θυμοιτάδα. Thymœtada. Populus tribus Hippothoontiae, a Thymœta Heroe sic dictus.

καὶ ἐλαίον. Τηλεκλειδῆς Σπέρρον.

⁹ Ὡς δὲ σπέρρον ἔμελλε, κατὰ τὴν θύειαν.

⁶ Θυμάλωπες, ἡ καὶ ἐντα ξύλα. Ex Scholiasta Aristoph. ad Acharn. pag. 387.

⁷ Θυμάλωπες. οἱ ἀπλελειμμένοι. Eadem leguntur supra v. Ἀποφά. & infra v. Θύλας.

⁸ Θυμάμενον, τὸ τῇ ψυχῇ. Hae in prioribus Edit. defunt, quae ex MSS. revocavi.

⁹ Ἀριστοφάνης. τὰ θύματα ἔδεν ἐπὶ στήθους. Apud Aristophanem Acharn. pag. 584. locus hic ita legitur:

τὰ γὰρ παρὲν θύματ' ἔδεν ἄλλο πλεονάζον

Γινέοντ' ἐπὶ καὶ κέραια.

¹⁰ Θυμάτιον. Vide paulo inferius Θυμήτιον.

¹¹ Θυμβρεπιδίπης γαστήρ. τὰ θύμβρια δύν. διπν. Ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes, pag. 151.

¹² Θυμβροφάρον δὲ, ἥτοι ἀγρῷ. Hae & quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. ad Acharnens. pag. 384. (272. Ed. Bas. P.)

¹³ Ἀσφαλέστεροι. Ex Scholiasta Aristoph. reponendum est ἀφελίστεροι.

Θυμέλη. ὁ βωμός. Σπὸ τὸ θύειν. Ὁ δὲ ἑξάντα
λήξας καὶ πολέμῳ καὶ θυμέλῃς ἔθετο.

Θυμέλη. ἡ αὐλητικὴ.

Πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ὃν σκηναῖσι πεθελῶς
Βλαστὸς Ἀχαιοῖσι κιστὸς ἔρεψε κόμαν.

Προκόπιος. Μιτρώς δὲ τῆς πύλης ὃν θυμέλῃ πε-
ποσθιμύδων.

Θυμελικοί. οἱ ὃν ὑποκείσθαι τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενοι.

Θυμίας. χαλαροί.

Θυμνία. τέρψις. τρυφή. θύφρασις. καὶ θυμνύ-
μενοι. Οἱ δὲ, ὑπὸ συνείδησιν καὶ αὐλῶν θυμνόμε-
νοι, μὲν παίδων καὶ γυναικῶν ὑπὸ θυμνίας ἦσαν.

Θυμνίης. χαταθύμιον.

Θυμνίτης. ἡδύτερον.

Θυμνίον. τὸ μικρὸν θυμία καὶ θυμνίης. Εἰ θυ-
μνίς τίς, πικρὸν τῆσιν πέλει.

Θυμνίον. ὁρμήλον.

Θυμνίον. ἀρωματίζόμενον.

Θυμνίον. ἄλων. οἷον μὲν θυμία πτερυμνίων.
Αἰετοφάνης. Πτερυμνίον μοι ἀεὶ θυμνίων ἄλων.

Θυμνίον. ἡ ψυχὴ ἀλγυνόμην.

Σῆμα παρ' Αἰάντιον ἐπὶ Ροιτησίῳ ἀκταῖς

Θυμνίον ἀρετὰ μύρομαι ἐξομνία.

Θυμνίον. ἡ ψυχὴ ἀφθάρσασα.

Θυμνίον. θυμνίης ἡ ψυχὴ.

Θυμνίον. ἀλγυνόμην. ἡ ψυχὴ. Πολύ-
βιος. Οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγύντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ
δὲ θυμνίοντες, ἐπὶ πᾶσι τῇσιν ἀπώλῃσι.

Θυμνίον. οἷον πεπνυμένος. ξυλὸν δὲ ξυλὸν ἀσπί-
δι μαχόμεθ' αὐτοῖσι, θυμνίον. οἷον πεπνυμένος.

Θυμνίον. θυμνίης βοτάνη. Αἰετοφάνης. Πλάτῳ

ὦ πολλὰ δὲ τῷ δεσπότη τ' αὐτὸν θυμνίον φα-
γόντες.

ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μεταχόντες. Θυμνίον
ἡ θυμνίης βοτάνη. οὐδέτερον τὸ θυμνίον, ἢ βρα-
χυκατάληκτος. παρὰ δὲ ἐν τῇ Ἡσιόδῳ
Οὐδ' ὅσον ὃν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφodelῷ. ἀντὶ τοῦ,

1 Ὁ δὲ ἑξάντα λήξας καὶ πολ. Anthol. lib. vi. cap. xxv. E-
pigr. 111. locus hic rectius ita legitur:

Χαλαροὶ τῇ σελήνῃ, γέρας Φοῖβῳ ἑξάντα
λήξας καὶ πολέμῳ καὶ θυμέλῃς ἔθετο.

2 Πολλάκις ὃν θυμ. Distichum hoc est pars Epigrammatis in
Sophoclem, quod legitur Anthol. lib. 111. cap. xxv.

3 Προκόπιος. Hist. Arcan. cap. 1.

4 Θυμνίτης. Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit.
minus recte excusum est θυμνίτης.

5 Εἰ θυμνίς τίς πικρ. Senarius hic ad somniorum interpre-
tationem pertinet, qui legitur apud Altrampsychem.

6 Θυμνίον ἄλων. Malim θυμνίον ἄλων, ut paulo post.

7 Αἰετοφάνης. Πτερυμνίον μοι π. Apud Aristophanem Acharnens.
pag. 408. (192. Ed. Baf.) hodie sic legitur:

Αἰ λῆς, πτερυμνίον μοι πτερυμνίον ἄλων.

Sed cum hic syllaba redundet, vel τὸ πτερυμνίον delendum est, vel pro θυ-
μνίον legendum θυμνίον, & versus iste sic legendus,

Αἰ λῆς πτερυμνίον μοι πτερυμνίον ἄλων.

Syllaba enim secunda in voce θυμνίης est longa, ut patet ex hoc
versu Aristoph. Acharn. p. 423. (204. Ed. Baf.)

Θυμέλη. Ara, dicta a verbo θύειν, i. e. sacri-
ficare. [Tubam hanc aream,] qua & in bello
& in scena canere desit Pherenicus, Minervæ
dedicavit.

Θυμέλη. Scenæ pars, in qua sunt tibicines
& alii symphoniaci. Sæpe in scena florens he-
dera Acharnensis tuam texit comam. Proco-
pius: Erat autem filius matris cujusdam ex
illarum numero, quæ in scena pudicitiam pro-
stituunt.

Θυμελικοί. Histriones Scenici.

Θυμνίας. Iratus.

Θυμνία. Delectatio. Voluptas. Latitia. Et
Θυμνίον, voluptate perfusi. Illi vero, sono
fistularum & tibiæ animos eorum permul-
cente, præ voluptate & latitia cecinerunt.

Θυμνίης. Animo gratum.

Θυμνίτης. Jucundius. Gracius.

Θυμνίον. Parva vilisque victima. Si quis
suffitum tibi faciat, id triste somnium est.

Θυμνίον. Iracundum.

Θυμνίον. Dicitur de eo, cui suffitus fit,
vel odores adolentur.

Θυμνίον ἄλων. Salis cum thymo triti. Ari-
stophanes: Depone salem thymiten, de quo
tecum contendam.

Θυμνίον. Luctu & mœrore gravatus. [In
Epigrammate:]

Ad Ajacis sepulcrum in littore Rhæteo,
Ego, Virtus, luctu & mœrore gravata sedeo.

Θυμνίον. Animum excedens & conficiens.

Θυμνίον. Animofus & audax.

Θυμνίον. Animo dolentes. Polybius:
Illi vero partim quidem spem omnem abjicien-
tes, partim vero iratis animis ad pugnandum se-
parantes, audax consilium ceperunt.

Θυμνίον. Pugnavimus cum hoste non
minus hasta & clypeo, quam acri ira armati.

Θυμνίον. Herba vilis. Aristophanes Pluto:
O qui sæpe idem thymum comedistis, quod
& dominus.

Id est, ejusdem paupertatis participes fuistis.
Thymus enim est herba vilis. Dicitur & θυ-
μνίον genere neutro, & penultima brevi. Allu-
dit hic Comicus ad illud Hesiodi: [Nec sciunt,
quam suaviter vivatur] malva & asphodelo.
Sensus igitur est: O viri just, qui vilibus ci-

Ἄλλας θυμνίης οἶον, πᾶσι καὶ ἀσφodelῷ.

8 Σῆμα παρ' Αἰάντιον ἐπὶ Ροιτ. Distichum hoc est pars Epi-
grammatis in Ajacem, quod legitur Anthol. lib. 111. cap. xiv.
Ep. vii.

9 Θυμνίτης. ἡ τὴν ψ. Vide Scholiastam Homeri ad Il. H. v. 210.

10 Θυμνίον. Voce hac usus est Homerus Il. E. v. 639. & alibi.

11 Ἀλγυνόμην τὴν ψυχὴν. Hæc interpretatio est ineptissima,
nec voci θυμνίον (de cujus significatione vide Lexica) ullo
modo convenit.

12 Οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγύν. Idem fragmentum legitur supra v.

Ἀπαλγύντες.

13 ξυλὸν δὲ ξυλὸν ἀσπίδι μαχ. Apud Aristoph. Vespis pag. 508.

(350. Ed. Baf. P.) locus hic ita legitur:

ξυλὸν δὲ ξυλὸν ἀσπίδι μαχ. ξυλὸν δὲ ξυλὸν ἀσπίδι

ἑμμεχόμεθ' αὐτοῖσι θυμνίον. οἷον πεπνυμένος.

Prior versus non est ἀσπίς; ad cujus metrum fulciendum ex

Suida rescribendum est ξυλὸν δὲ ξυλὸν ἀσπίδι.

14 Αἰετοφάνης Πλάτῳ. Pag. 27. (14. Ed. Baf. P.) Vide ibi

Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

15 Βραχυκατάληκτος. Scholiasta Aristoph. habet βραχυκατάληκτος.

δίχαιοι, τὰ ὑπελὴ θέλοντες ἐοδῆναι, ἀφ' οὗ μὴ ἐθέλουν ἀδικεῖν. ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς ἀφ' ἑκάλλης.

Θυμός. Ἐπιθυμία καὶ θυμός εἰσὶν ὁρεκτικαὶ δυνάμεις τῆς ψυχῆς. ἀφ' ὧν δὲ θυμός καὶ ἐπιθυμία. ζητήσῃ δ' ἂν τις, πῶς; τί γὰρ; ἔχει καὶ ὁ θυμὸς ἐπιθυμῆναι ἢ ἀντιλυπῆσαι τὸ πρὸς λυπῆσαι; τί δὲ; ἔχει καὶ ὁ λόγος ἐπιθυμῆναι τῶν μαθημάτων καὶ τῶν θεωρημάτων; καὶ λέγεμεν πρὸς τῆς τοῦ ἐστὶν ἐπιθυμία καὶ κοινότερον λυγρότητος, καὶ ἰδικωτέρων ὥσπερ ἡ ἀφ' ὧν καὶ λέγεται κοινῶς ἐπὶ τῆς ἐξέως λέγεται δὲ καὶ ἰδικῶς, ἡ ἀντιἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ ἐξῆν. ἔστι καὶ ἡ ἐπιθυμία λέγεται καὶ κοινῶς ἐπὶ πασὶν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς λέγεται καὶ ἰδικωτέρων ἢ ἀντιἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ θυμὸν. † Ὁ δὲ οὐκ ἐξομῶν τὸ θυμὸν ὁρεξίν ἀντιλυπῆσαι, ἢ φυσικῶς, ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς αἰσάν. ἢ γὰρ τίς ἔστιν ὁ θυμὸς ἐδύλωσεν, ἢ ἀλλ' ὅ, πὶ ἐν τῇ ἑστία τὸ θυμὸν ἔχει τὸ εἶναι ὑπὸ τῆς αἰσάν, ἐξ ὧν δὲ τὰ πρὸς ἀποκολληθῆναι τῶν θυμῶν γνωρίσασθαι. ὥσπερ ἐκ τῆς λέγοντος ὁργιστὸν ζῆλον εἶναι τὸ πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ αἵματι, δι' ὧν ἀντιλυπῆσαι. ἔστι γὰρ καὶ τὰ πρὸς ἀποκολληθῆναι γνώριμα ποιῶν ἐπὶ παλμῶς τις τῆς καρδίας πρὸς ἀποκολληθῆναι τοῖς ὁρεξιστοῖς, καὶ ὅτι διεμύτης γίνεσθαι πρὸς ἐκείνα τὰ μέρη ἐπὶ ἐνδοχρόνῳ οἱ ὁρεξιστοί. τῆς δὲ ἀφ' ἧς ἡ αἵματος κίνησις. Ὅτι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὅσα τὸ συναμφοτέρων, ἔστιν ἐπινοία δύναμις χωριζομένη. ἐπεὶ δὲ ὁ θυμός ἐστιν ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐν τῷ πνύματι, καὶ ἐν τῷ ἐξωμῶν σώματι. οἷον τῆς μὲν λόγῳ ἐπιτρέποντι τῷ πνύματι τὸ ὁρεξίν, τῆς δὲ πνύματι τῇ ὁρεξίᾳ κινῆσθαι τὸ πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ αἵματι τῆς ζῆς ὥσπερ ἔχει ἐπὶ βασιλείας, καὶ κρατηγῆς, καὶ κρατῆς. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐπιτρέπῃ τῷ κρατηγῶ ἀμύνεσθαι τῆςδε πινύς. ὁ δὲ κρατηγὸς κινεῖ τῆς κρατιάταις. οἱ δὲ ἀμύνοντες. ὁ μὲν ἐν τῷ λόγῳ, οὗκ ἐστὶν ἀχώριστος τῆς ζῆς. ἔστι γὰρ χωριστὸς παντὸς σώματι. ὁ δὲ ἐν τῷ πνύματι, εἰ μὴ παντὸς χωριστὸς, ἀλλ' ἐν τῇ γῆς χωριστὸς σώματι. ὁ δὲ γ', τῆς ἐστὶν ἡ ζῆς τῆς πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ αἵματι, ἀχώριστος ἐστὶ τῆς τῆς ἐξωμῶν σώματι.

Θυμός ἐπὶ ἀβόει. ὁ μέγας. ὥστε μεταφορῶς τῆς ἀσπίδος τῆς Αἰαλίδος. Κρέων Οἰδίποδι.

Θυμὸς γὰρ ἔστιν ἡγεῖς ὅτιν ἄλλο πλὴν

Θανῶν. Θανόντων δ' ἔστιν ἄλλος ἄπειρος.

Οἷον, ὅτι θυμὸς κρατῆσαι ἀνθρώπων ὄντα. ἢ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ὅτιν τῆς θυμῶν, εἰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς βίης ὁ ἀνθρώπος. ἀδύνατον γὰρ ὅτιν ὄντα ἀνθρώπων μὴ θυμῶν κρατῆσαι. τῆς καὶ παρομοιωτὸς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἐκάλον κρατῆσαι. λέγει δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἑαυτόν.

1 Διαφίε δὲ θυμός καὶ ἐπιθυμία. ζητήσῃ δ' ἂν τις, πῶς;] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripsit Suidas ex Philopono in lib. 1. Aristot. de Anima, A. 2. B. 2. 6. 7.

2 Ἀλλ' ὅ, πὶ ἐν τῇ ἑστία τῆς ζῆς.] Rescribere ex Philopono, ἀλλὰ πὶ τὸ ἐν ἑστίᾳ ἔχει τὸ εἶναι &c. quum lectionem in versione secutus sum.

bis contenti estis, quoniam nemini injuriam facere vultis. Simul etiam terræ [Atticæ] asperitatem & sterilitatem notat.

Θυμός. Cupiditas & ira sunt animæ facultates, quæ ad appetitum referuntur. Differt autem ira a cupiditate. Quærat autem quis, quomodo? Quid enim? Nonne & iratus illum, a quo prior est læsus, vicissim lædere cupit? Quid vero? Nonne & ratio disciplinas & theoremata appetit? Ad hoc respondemus, cupiditatem & de genere & de specie dici: quemadmodum & ἀφ' ὧν dicitur & generaliter de habitu, & specialiter de ea, quæ ab habitu distinguitur. Sic etiam cupiditas dicitur & generaliter de omnibus animæ facultatibus; & specialiter de ea, quæ distinguitur ab ira. † Qui iram definit, cupiditatem alterum vicissim lædendi, non physice sed dialectice eam definit. Neque enim ipsam iræ naturam declarat: sed aliquid inde decerpens, quod ei inest, id seorsim definit, ex quo ne quidem ea, quæ iram consequuntur, cognoscere possumus. Contra ille, qui iram definit ebullitionem sanguinis, qui circa cor est, ob cupiditatem alterum vicissim lædendi; & ea declarat, quæ iram consequuntur: nimirum, iratis cor palpitare, & calorem quendam in illis partibus existere, eisdemque rubro colore suffundi, idque propter sanguinis commotionem. † Affectiones animi, quæ utrique insunt, ne cogitatione quidem inde separari possunt, Quoniam igitur ira inest rationi & spiritui, inest etiam corpori viventi. Nam, cum ratione permittente spiritus appetat; spiritus appetitu suo sanguinem, qui circa cor est, movet: eodemque modo se res habet ut in Rege, duce, & exercitu. Rex enim duci potestatem facit aliquos ulciscendi. Dux vero milites movet: & illi ultionem deinde exsequuntur. Ira igitur, quæ rationi inest, a corpore separari potest. Ea vero, quæ spiritui inest, etiam si non a toto corpore, a terrestri saltem ejus parte separari potest. Tertia vero ira, quæ est ebullitio sanguinis circa cor, a corpore vivente nullo modo separari potest.

Θυμός ἐπὶ ἀβόει. Animus magnus & ingens. Per translationem ductam a clypeo Ajacis. Et [apud Sophoclem] Creon Oedipodi dicit: *Ira enim nulla alia senectus est nisi mors. Mortui autem omnis doloris expertes sunt.* Id est, nemo hominum iram penitus domare potest, nec iræ ferocia non nisi morte finitur. Fieri enim non potest, ut, qui homo est, non irascatur. Hinc etiam trito sermone dici solet, iram postremum in homine senescere. Hoc autem dicitur propter senes, qui, quo

3 Ὅτιν ὅτι τῆς λέγοντος πλὴν ὄντα.] Sic locum hunc, qui in prioribus Edit. corruptus est, ex MSS. Paris. & Philopono emendavi.

4 Θυμὸς γὰρ ἔστιν ἡγεῖς ἐπὶ ἄλλο πλὴν Θανόντων.] Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Colon. pag. 302. 303. ut Portus monuit.

5 Οἷον, ὅτι θυμὸς κρατῆσαι ἀνθρώπων ὄντα.] Hæc & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo laudatum locum Sophoclis.

πέρης, οἱ, ὅσον γεράσκουσιν, τὸ θυμὸν ἐρρωμένους ἐ-
χουσιν. καὶ Ἀλκαῖς ὡς λεγόμενος πρὸ κοινῶν αὐ-
τῶ μνησκέϊ).

Θυμὸς ὀργῆς. ὁ μὲν γὰρ θυμὸς ὀξύς καὶ ὀλιγοχρόνιος.
ἡ δὲ ὀργὴ βραδυτέρα μὲν, μνημονώτερος δὲ. Θυμὸν
τοῖσι θυμὸς τὴν ἐπίμονον ἐκάλεισε πικρῶς.

Θυμοσοφικώτατος. Ἰ. Αἰσχροφάνης

Εἴτ' Αἰσχροφάνην, πολὺν π θυμοσοφικώτατον,
Ὀντινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα πρὸς μηδενός,
Ἀλλ' ὅτι σοφῆς φύσεως αὐτόμαλον ἐκμαθεῖν
Γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεία εἰσιόνθ' ἐχέσσει.

Θυμοσοφία. θυμῶν. Φυσικός. θυμῶν. ἐκ τῆς ἰδίας
θυμῶν σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. τῆς γὰρ ἐκ φύ-
σεως ὀξυμαθεῖς ἔτι ἐκάλει. Ἰ. Αἰσχροφάνης Νεφέ-
λαις. Ἀμέλι, δίδασκε θυμοσοφός ὅτι φύσις.

Θυμοφθόρα. τὰ τὴν ψυχὴν φθείροντα.

Θυμοίτης. ὁ τῆς Ἀθηνῶν βασιλεύς. καὶ ὁ θυ-
μοιτάδης. ὅπως ἐκωμωδῶντο οἱ Ἀχαιοὶ ὡς ἄγριοι καὶ
σκληροί. καὶ ἐστὶν ὁ τῶν Ἀχαιῶν.

Θυνάζοντες. ὁ ἀντὶ τῆς κατακεντηνίας. τῆς γὰρ μεγά-
λης θύνης τελευτῶσι ἐλάμβανον.

Θυνεῖα.

Θυνεῖα. θυμαῖα καταφάρων, κατ' ἐπισπῶν
ἀκροτον

Οἷον χρῆ, χροαλδῶν τῆς ἐν Πύλῳ φραγῆς.

Θυνίζω, καὶ ἀποθυνίζω. τὸ ἀποπέμψω, καὶ πα-
ραλογίζωμαι.

Θυνισκόπῳ. ὁ καθάπερ τὸ θυμοσκοπεῖν εἰσιόντες
εἰς τὸ δίκτυον καὶ λαμβάνουσιν οἱ θύννοι, ὅπως καὶ λαμβά-
νουν τὸ Κλέωνα τῆς πόλεως ἐπιβάνοντες οἱ τῆς Φόβης
Φέροντες. παρὰ τὴν ἐν τῇ πόλει λαμβά-
νουν αὐτὴν. οὐκ ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ὅτι τὰ δημόσια νοσφί-
ζει τῇ ληΐᾳ. ἅμα δὲ καὶ εἰς ὁφθαλμὸν αὐτὸν ἀφ-
έλλει ὁ Αἰσχροφάνης.

Θυνισκοπῶν. ὁ Αἰσχροφάνης. ἐπεὶ οἱ θυμοσκοποῖ
ἐφ' ὧν ἰσάμενοι τὸ κατὰ σκοπῶν τῆς εἰσιόντων θύν-
νων εἰς τὰ δίκτυα ποιῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀνδρῶν
οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' ὅδε πατὴρ Φα-

magis senescunt, eo sunt iracundiores. Al-
cæus etiam hujus proverbii meminit.

Θυμὸς ὀργῆς. [Hæ duæ voces recte conjun-
guntur.] Θυμὸς enim est ira subita & brevi
tempore durans. Ὀργὴ vero est ira tardior
quidem, at diuturnior. Θυμὸν ὀργῆς igitur pœ-
nam diuturnam vocavit.

Θυμοσοφικώτατος. Ingeniosissimus. Aristo-
phanes:

Deinde Ariphradem, longe ingeniosissimum,
Quem olim [pater ipsius] juravit, edoctum
a nullo,

Sed a sapiente natura sponte sua didicisse
Pudenda lingere, lupanaria identidem in-
gredientem

Θυμοσοφία. Docilis. Ingeniosus. Natura
solers. Qui sapientiam non ex disciplina, sed
ab ipsa natura hausit. Aristophanes Nubibus:
Ne sis hac de re sollicitus, sed doce. Est enim
docili ingenio præditus.

Θυμοφθόρα. Animum perdentia.

Θυμοίτης. Thymætes. Atheniensium Rex.
Et Thymætaδης, [nomen populi. Hi a Co-
micis traducebantur, ut judiciorum & litium
amantes:] uti Acharnenses ab iisdem exagita-
bantur ut agrestes & duri. Vide in v. Δραχμῶν.

Θυνάζοντες. Compungentes. Thynnos enim
maiores tridentibus capiebant.

Θυνεῖα. [Frustra thynni piscis.]

Frustris calidis thynni devoratis, & dein-
de exhausto meri

Vini congio, conviciis insectabor duces bel-
li, qui sunt ad Pylum.

Θυνίζω, & ἀποθυνίζω. Rejicio. Decipio.

Θυνισκόπῳ. Qui thynnos observat. Quem-
admodum thynni non latent thynnorum pis-
catorem, quum retia intrant: sic non la-
tent Cleonem illi, qui tributa in urbem fe-
runt. Ea enim præripit, quæ Rempubl. cape-
re oportebat. Exprobrat igitur illi, quod pu-
blicam pecuniam in usum suum vertat. Simul
etiam tanquam helluonem piscium eundem
exagitat.

Θυνισκοπῶν. Thynnos observans. Aristo-
phanes. Thynnorum enim pisces in edi-
to stantes loco thynnos in retia intrantes ob-
servant. Et iterum: Homo qui nec avi, imo
nec patris nomen edere potest, nisi quantum

1 Αἰσχροφάνης] In Versis, pag. 522. (358. Ed. Bas. P.)

2 Γλωττοποιεῖν] Est vox obscena, cujus sensum Lector discere poterit ex Aristoph. Equit. pag. 359. ubi Comicus Ariphradis hujus obscenam libidinem clarius describit.

3 Αἰσχροφάνης Νεφέλαις] Pag. 175. (105. Ed. Bas. P.)

4 Καὶ Θυμοιτάδης. ὅπως ἐκωμ. οἱ Ἀχαιοί.] Locus hic est prorsus mutilus, quem absque auctoritate MSS. ex ingenio sic supplendum censui: Καὶ Θυμοιτάδης, ὅπως ἐκωμ. ὅτι ὡς διακρινεῖται ἐκωμωδῶνται, & οἱ Ἀχαιοὶ ὡς ἄγριοι &c. Hanc lectionem in versione secutus sum. De veritate conjecturæ meæ vix quisquam dubitabit, qui conferre voluerit Etymologum v. Δραχμῶν, & Suidam supra v. Δραχμῶν, unde illustratio loci hujus petenda est.

5 Ἐν τῇ Ἀχαρνῇ] Scribe ἐν τῇ Δραχμῇ. Ibi enim leguntur ea, ad quæ Suidas Lectorem hic remittit.

6 Θυνάζοντες. ἀντὶ τῆς κατακεντῆς.] Hæc nota referenda est ad locum illum Aristophanis Vers. p. 508. (351. Ed. Bas. P.)

Εἴτε οἱ ἰσάμενοι θυνάζοντες εἰς τῆς θυνάκας.
Vide ibi veterem Enarratorem.

7 Θυνεῖα θυμαῖα καταφ. Hæc sunt verba Aristoph. Equit. pag. 307. (208. Ed. Bas. P.)

8 Κατ' ἐπισπῶν] Lege κατ' ἐπισπῶν, ut apud Aristophanem loco laudato.

9 Καθάπερ τὸ θυμοσκοπεῖν εἰσιόντες εἰς τὸ δίκτυον.] Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Equit. pag. 305. (206. Ed. Bas. P.)

10 Αἰσχροφάνης] In prioribus Edit. hæc sequuntur: Ἡ βραχολό-
γος ἔπειτα χροῖται μὴ καὶ τὰ πρὸς πεῖσαι. ἡ γὰρ ἐκ τῆς μὴ καταλύει
ἡ ἀπολύει φέρει, ἡ τὰ ἀπὸ τῆς ἀπολύει ἡ ἀπὸ τῆς ἀπολύει. Sed ea cum partim corrupta sint & mutila, (quippe ex
Aristoph. Rapis pag. 229. negligenter admodum excerpta) partim
vero ad vocem θυμοσκοπεῖν nihil omnino faciant, ex textu ejicien-
da putavi.

11 Θυνισκοπῶν. Αἰσχροφάνης] Equit. pag. 305. ubi vide Scho-
liastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

12 Ἀνδρῶν οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα π.] Hæc sunt verba Synesii
epist. LVII. pag. 197. eademque leguntur supra v. Ἀνδρῶν.

σι, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ὥστε θυνοσκοπίαν ἐπὶ τῷ ἡγεμονικῇ ἀπίνῳ ἀλάμῳ.

Θύνοι. ὄνομα ἔθους.

Θύων. ὄρμα.

Θύων. ὄρμα.

Καὶ λιπαροὶ θυνοὶ ἄδμα πένεσι κόμῃ.

Θύεις. ὁ τεθυμιαμῶν.

Θύον. Ἐφορολόγησιν οἱ Ῥόδιοι τῆς βασιλείας. Μασσαίαν μὲν γὰρ ἀπέστειλαν αὐτοῖς ἐλέφαντα ἅλ' ἀλάμῳ, θυνοὶ δὲ ν. πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἦσαν ἐπισημοὶ κατασκευάζοντες.

Θυοσκοπία. ἱερὴ. θυοσκοπία. ὁ ἀπὸ τῆς θυοσκοπίας μακροβόλος.

Θύω. δοτικῇ. αἰπατικῇ δὲ. Θύεται θυοσκοπία δικαιοσύνης.

Θυώδες. τεθυμιαμῶν.

Ἡρῆ. τιμωρία, ἡ λακωνία ἢ τὸ θυώδες.

Πολλάκις ἑρμηνεύει νομομῆ καὶ ὁρμα.

Καὶ θυώδες, ὁ τεθυμιαμῶν.

Θυωμάτων. θυωμάτων μύρων. ἀρώματα θυωμάτων.

Θυώνη. ἡ Σεμέλη. ὥστε τὸ θυνοῦν, ὅ ἐστιν ὄρμα.

Θυωρός. κυρίως ἡ ἱερὰ τέρας. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τῆς τέρας θυωρὸν καλοῦσι.

Θυωρῆ. ἔξω τῆς θυωρῆς.

Θυωρῆ. καὶ ἐκ τῆς ἀνθεστηρίας. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πλῆθους οἰκετῶν καλεῖται εἰρηνοφῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀνθεστηρίας θυωρῆς ἀντων, καὶ ὅτι ἐργαζομένων. τὸ ἐν ἐργῇ τελειοῦσθαι λέγειν ἐπὶ τὰ ἐργα ἐκπέμποντας αὐτοῖς, θυωρῆ καὶ καὶ ἐκ τῆς ἀνθεστηρίας. πρὸς δὲ ἔτι παροϊμίαν φασί. Θυωρῆ καὶ καὶ ἐκ τῆς ἀνθεστηρίας. ὡς καὶ τὸ πᾶν τοῖς ἀνθεστηρίοις τῇ θυωρῇ ἀντιπροσέχουσιν.

Θυωρῆ. ἔξωθεν, ἐγγύς. Ἡ δὲ ἡ μανία ἢ θυωρῆ, ἀλλ' ἐνδον ἐλθὼσα καὶ ἐμάνετο ἀνθρῶπι φῶς ποιητὴς καὶ ἐξοστὴν ἔχον.

Θυωρῆ. ἡ ἀειφορῆς. Ὁ γὰρ βωμὸς ἢ θυωρῆ καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἐξ ἐτοίμης ἐπὶ παροϊμίας ἀντιπροσέχουσιν.

Θυωρῆ. πλανῶν καὶ τῆς χόρας, ἡ ὥστε ταῖς θυωρῆς ἀντιπροσέχουσιν, ὅπερ ἐπὶ καθέξεισθαι καὶ πρὸς ἐπὶ. Ὡς ἀνθρῶπις κόρης καὶ θυωρῆς τρεφομένη μὲν ὁμοῖοις, πρὸς ἀνέμοις κόμῃ, πολλὰ καὶ βαθεῖα.

1 Καὶ λιπαροὶ θυνοὶ ἄδμα πένεσι κόμῃ. Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate in L. idem, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Ep. VII.

2 Ἄδμα. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. ἄδμα; quod dampnandum.

3 Ἡρῆ τιμωρία, λακωνία ἢ τὸ θυώδες. Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Anthologię ineditę integrum hic subiiciam.

Ἡρῆ τιμωρία, λακωνία ἢ τὸ θυώδες. Πολλάκις ἑρμηνεύει νομομῆ καὶ ὁρμα. Δίξω θυωρῆς εἶμα, τὸ τοῖς μὲν παιδὶ ἀντιπροσέχουσιν. Νομομῆς ὡφειλὴν θυωρῆς ἢ Κλειόνας.

Idem Epigramma, quamvis minus emendate, edidit Holstenius ad Stephanum v. Laciniū.

4 Λακωνία. Sic habent omnes libri editi. Sed scribendum est Laciniū, ut in Anthologia inedita. Erat enim Lacinium promon-

conjectura ei assequi licet, a thynnorum piscatione ad Præfecti dignitatem subito evectus.

Θύνοι. Thynni. Gentis nomen.

Θύων. Ruens. Qui fertur impetu.

Θύων. Odoratum. Quod suavem spirat odorem. Et nitida suavem odorem comæ spirant.

Θυώεις. Suffitu repletus. Odoratus.

Θύον. Thyum, [arbor odorifera.] Rhodii tributum a Regibus exigebant. Nam Masanissa ipsis misit eboris talenta xxx. thyi vero L. ad fabricandas statuas, quas conficere decreverant.

Θυοκόπος. Sacerdos. Aruspex. Qui ex victimarum inspectione futura prædicit.

Θύω. Dativo jungitur. Immolo. Item accusativo. Ut, Offerre sacrificium iustitiæ.

Θυώδες. Odoratum. Suffitu repletum.

Juno veneranda, quæ odoratum Lacinium Ex cælo descendens oculis sæpe intueris.

Et θυώδες. Odoratus. Suffitu repletus.

Θυωμάτων. Sacrificiorum. Unguentorum. Aromatum. Suffituum.

Θυώνη. Semele, sic dicta a verbo θυνοῦν, quod significat impetu ferri.

Θυωρός. Proprie sic vocatur sacra mensa. Pherecydes ait, Deos mensam θυωρὸν vocare.

Θυωρῆ. Foras. Foras Cares, non amplius Anthesteria. Quidam hoc dictum tradunt ob Caricorum fervorum multitudinem, qui festo Anthesteriorum epulantes ab opere cessare solebant. Festo igitur illo peracto [dominos,] cum ad opus eos amandarent, dicere [solitos aiunt:] Foras Cares, non amplius Anthesteria. Quidam proverbium istud sic efferunt: Foras umbræ, non amplius Anthesteria. Quasi Anthesteriis animæ [mortuorum] per urbem errarent.

Θυωρῆ. Foris. Extrinsecus. Prope. Erat autem furor ille non extrinsecus, sed intrinsecus rabie agitabatur & insaniebat homo natura improbus, & potestate præditus.

Θυωρῆ. [Prompte. Extemplo.] Aristophanes: Ara extemplo parata est. Θυωρῆ enim hic significat ἐξ ἐτοίμης.

Θυωρῆ. Per regionem vagari. Vel, ad fores excubare, iisque assidere. Ejus puellæ, utpote venationi deditæ, & foris pernoctantis, coma erat densa & promissa, eamque imbres nutriebant, & venti sæpe agitabant.

torium quoddam, in quo celebre erat templum Junonis: unde Juno Laciniæ dicta est. Vide Schol. Theocr. ad Idyll. IV. v. 32.

5 Θυωμάτων. θυωμάτων μύρων. ἀρώματα θυμῶν. Locum hunc corruptum sic emendabis: Θυωμάτων. θυωμάτων. μύρων. ἀρώμάτων. θυμῶν.

6 Ἐλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν τέρας θυωρῆ καλοῦσι. Hæc sunt verba Laertii lib. I. Segm. CXIX.

7 Θυωρῆ καὶ καὶ ἐκ τῆς ἀνθεστηρίας. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πλῆθους οἰκῆς. Eadem habet Zenobius Centur. IV. XXXIII. ex quo Suidas.

8 Ἡ δὲ ἡ μανία ἢ θυωρῆ, ἀλλ' ἐνδον ἐλθὼσα. Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Φύρας.

9 Ἀειφορῆς. In Pace, pag. 694. (471. Ed. Basf. F.)

10 Θύρας. Quamvis sic etiam in antiquioribus Edit. Aristophanis hodie legatur, non dubito tamen legendum esse θυωρῆ, qua voce usus est Sophocles Oedip. Colon. pag. 285. ut Portus observavit.

Θυ-

Θυργωνίδαί. δῆμ¹ Πτολεμαΐδος Φυλῆς.

Θυραῖ². ξέν³. ὁ ἐξω τῆς θύρας. Θυρεὸς δὲ, τὸ ὄπλον.

Θύρα⁴. ἔρα⁵. ἡ ἀνωθεν χρηγία. μεταφορικῶς δὲ τῇ ταμείῳ. Δαβὶδ· Καὶ θύρας ἔρα⁵ ἠνέφει.

Θυρεὸς ὄπλον, τὸ παρ' ἡμῶν σκεπτάριον. καὶ θυροφύλαξ⁶.

Θυρεπανοίκτης. Κράτης ὁ Θηβαῖος. ἐκλήθη δ' ἐπὶ τῷ ἀφ' οὗ ἐπεισέναι ἐς παύσα, ὃν ἐβόλετο, οἶκον.

Θύρετρα⁷. θυρώματα. ἢ ἀραιόθυρα.

Θυρεβόλ⁸. ὁ τέκτων.

Θύρηφω. ἐξωθεν. Θυρεῖς, θυρείδος. καὶ Θυριώτης, ὁ ἐξω τῆς θύρας. καὶ Θύριον, ἡ θύρα.

Θυροκοπεῖ⁹. καὶ Θυροκόπ¹⁰, ὁ τὴν θύραν κόπτων. Ἀριστομένης, ὁ Ἀθηναῖος, θυροποιὸς ἐπικλήθη.

Θυρωρός. ὁ φύλαξ τῆς θύρας. λέγει¹¹ καὶ θυραγωγός.

Θύρσος. βακχικὴ ῥάβδος. ἢ λαμπάς, ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. ὡς ἐπὶ Ἐπιγράμματος·

Πανὶ βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσῳ
Λυαίῳ,

Τριπλὸν ὑπ' ὀπιεταίοις δῶρον ἔθηκε Φέβας.
καὶ αὐτῆς

Καὶ θύρσῳ¹² χλοερὸν κωνοφόρον χίμακα.

Θυσανόεσσα. κροσσὸς ἔχουσα.

Θυσάνοις. κορύμβοις. κροσσῶις.

Θῦσαι. τὸ σφάζειν. καὶ τὸ θυμιάσαι παρ' Ὀμήρου

Θῦσαι. ἐξ θυσιᾶν ἐξ ἐμψύχων ἐθύοντο, περὶ δὲ αἶμα, βοῦς, αἶγες, ὄρνιθες, χίως καὶ ἐβδόμενος, ὁ ἐξ ἀλβύς. καὶ ζῆτ' ὡς τὰ βῦς ἐβδόμενος.

Θύλλα¹³. αἱ κερὰ καὶ αἱ βακχικαί, ἥτοι σκῆψ φύλλα. ἔνιοι δὲ, τὰ ὑπερφύλακα τοῖς βωμοῖς. οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλης, ἢ κισσὸς, ἢ κλάδος, ῥάβδος, νάβηκας, θυμάρα, στεφανώματα, χόας.

Θυσία. τῇ θυσιᾷ αἱ μὲν δωροφορικαί· αἱ δὲ, ἀπολυτρωτικαί· αἱ δὲ, ἀφ' ἀλλήλων· αἱ δὲ, ἀποπληγικαί.

λακπικαί, per quæ Deum placamus. Alia ἀποπληγικαί, per quæ votum Deo persolvimus.

¹ Θυργωνίδαί. δῆμ¹ Πτολεμ. φυλῆς] Ex Harpocratiōne.

² Θύρα². ἔρα⁵. ἡ ἀνωθεν χρηγία] Ex Theodoro ad Psal. lxxvii. v. 23. pag. 707. ubi sic legitur: Θύρας δὲ ἔρα⁵ ἀνωθεν χρηγίαν ἐκάλειον. ἐπὶ δὲ τῇ ταμείῳ ἐπὶ τῇ θύρῳ, ἐπὶ τῇ ταμείῳ ἀνωθεν χρηγίαν ἐκάλειον. ἐπὶ τῇ ταμείῳ ἀνωθεν χρηγίαν ἐκάλειον. ἐπὶ τῇ ταμείῳ ἀνωθεν χρηγίαν ἐκάλειον. ἐπὶ τῇ ταμείῳ ἀνωθεν χρηγίαν ἐκάλειον.

³ Θύρετρα³] Male in prioribus Edit. excusum est θυρώματα, cujus loco θυρετρα ex MSS. Paris. Hesychio, & Lexico Photii inedito reposui.

⁴ Θυρεπανοίκτης] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. legitur θυροκοπέτης, quæ vox repudianda est.

⁵ ἔρα⁵ Ἐπιγράμματος] Anthol. lib. vi. cap. vii. Ep. xi. ut a Porto quoque observatum est.

⁶ Καὶ θύρσῳ χλοερὸν κωνοφόρον] Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate quodam Phalæni, quod ex Anthologia inedita integrum exhibui supra v. Θίασος.

Θυργωνίδαί. Thyrgonidæ, populus tribus Ptolemaicæ.

Θυραῖ². Peregrinus. Qui est extra fores. Θυρεὸς vero, scutum.

Θύρα⁴. ἔρα⁵. Cæli fores. Rerum copia divinitus suppediata. Per translationem ductam a cellis penuariis. David: *Et fores cæli aperuit.*

Θυρεὸς. Idem significat, quod apud nos σκεπτάριον, scutum. Et θυροφύλαξ⁶, qui scutum gestat.

Θυρεπανοίκτης. Crates Thebanus sic vocatus est, quod in quascunque vellet ædes ultro ingrederetur.

Θύρετρα⁷. Ostia. Fores. Vel janua angusta.

Θυρεβόλ⁸. Januarum faber.

Θύρηφω. Foris. Θυρεῖς, θυρείδος, fenestra. Et θυριώτης, qui foris est. Et θυριον, parvum ostium.

Θυροκοπεῖ⁹. Janua pulsatur. Et Θυροκόπ¹⁰, qui januam pulsat. Aristomenes Atheniensis cognominatus est θυροποιός.

Θυρωρός. Custos januæ. Est etiam fœminini generis.

Θύρσος. Thyrsus. Bacchica virga. Vel lampas, quam in Bacchi honorem gestabant. In Epigrammate:

Pani Biton capellam, Nymphis rosas, thyrsos Baccho,

Triplex sub patulis arborum frondibus donum dedicavit.

Et iterum:

Et thyrsi viridem coniferamque perticam.

Θυσανόεσσα. Fimbriata. Fimbrias habens.

Θυσάνοις. Corymbis. Fimbriis.

Θῦσαι. Jugulare. Mactare. Et apud Homerum idem significat quod θυμιάσαι, suffitum facere, odores incendere.

Θῦσαι. Sacrifica. Sex sacrificia ex animantibus offerebantur: ex ove, sue, bove, capra, gallina, & anfore. Septimum autem sacrificium ex farina parabatur. Quære in v. βῦς ἐβδόμενος.

Θύλλα¹³. Virgæ Bacchicæ, vel folia ficus. Alii vero [sic vocari tradunt] ea, quæ altaribus imponuntur. Alii vero folia vitis, vel hederas, vel ramos, virgas, ferulas, victimas, coronas, libationes.

Θυσία. Sacrificium. Sacrificiorum alia sunt δωροφορικαί, cum donum aliquod Deo offerimus. Alia ἀπολυτρωτικαί, quæ ob liberationem a malo aliquo Deo offeruntur. Alia ἀφ' ἀλλήλων, per quæ Deum placamus. Alia ἀποπληγικαί, per quæ votum Deo persolvimus.

⁷ Θυρετρα⁷] Sic MSS. Paris. & Lexicum Photii ineditum. Prioribus vero Edit. male scriptum exhibent θυροκοπέτης.

⁸ Θυρεβόλ⁸] In prioribus Edit. male legitur θυροβόλ⁸, cujus loco MSS. Paris. scriptum exhibent θυρεβόλ⁸, quæ vera lectio est. Referenda enim est hæc nota ad locum illum Homeri Il. i. v. 219.

Θυρεβόλ⁸ δὲ θυρεβόλ⁸ αἰνέει.

Ubi brevis Scholiasta ait: Θῦσαι. θυμιάσαι, ἀπὸ θυμιάσαι.

⁹ Θύρσος] Voce hac usus est Homerus Il. Z. v. 134. ubi vide Scholiastam, apud quem (quod hic obiter moneo) pro δῶρα legendum est κῶρα. Idem mendum occurrit etiam apud Etymologum.

¹⁰ Διαθυμιάσαι] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. inepte excusum est ἀφ' ἀλλήλων: quam lectionem tamen Portus rejicere non audeat, sed dialectica sacrificia vocari posse putat, quibus oblati cum Deo quasi colloquamur. At quam frigidum sit hoc commentum quivis facile videt.

¹¹ Ἀποπληγικαί] Hæc vox suspecta mihi est: de qua judicent peritiores.

Θύσκη. ἡ σκάφη.
 Θυστήριον. τὸ ὀρμητήριον.
 Θύσιον. πόλις τῆς Αἰτωλίας. πῆες Θύσιον, αἰθι
 τῷ σ.
 Θυτηρίους. θυμιατηρίους.
 Θύψις. καὶ ὀύψις, ὅππαις. καὶ θυμάλω-
 πες, οἱ ἀπὸ πυρὸς ὄντες, οἱ ἡμί-
 καυτοί.

K.

Kαβάδης. ὄνομα κύριον.
 Καβαλίσ. ὁ καβαλῶν. οἷον ἀπὸ χέπης ἄλις
 ἐοικέν. κλίνῃ δὲ καβαλλῶν. ὅτι ἐκείνῃ δὲ ἡ χέπη
 καὶ τὸ ἄλις. περὶ τὸν γὰρ ὅτι τῷ ἀπὸ χέπης ἐ-
 οἰκότες ἀλόγως.

Καβαλῶν. ὁ καβαλῶν. Ἀμφίβιος Μοιχοῖς
 Καὶ οὐ μὴ ἡλθες, ὁ καβαλῶν τριώβολον.

Κάβαξ. πανουργός.

Κάβουρος. ὁ ἀπληρὸς. καὶ ὁ γὰρ μέτρον σπικόν.
 ὅτι ὁ μέτρον ἡμεῖς πίνον.

Καβερῶν. πόλις. καὶ Κάβουρος, ὄνομα ἔθους. ὁ σπ-
 μαίνῃ δὲ καὶ δαίμονας.

Κάβη. ὁ λάβος, ὁ γὰρ τὸ ἀδνηφῶν. Κάβη γὰρ
 ἡ τροφή. Εὐφορίων τῆς ὁδὸς αἰθῆρας, ὅθεν κρυεῖται κα-
 βῆρας.

Καβηρῶν. πόλις. καὶ ὁ Καβηρῶν, ἀπὸ Καβηρῶν
 πόλεως.

Κάβος. εἶδος μέτρου. Κάβος, καὶ ὁ.

Καβύλη. ὁ γὰρ τῆς Θράκης, ἰδρυμένη περὶ τῷ
 Τάξω ποταμῷ, καὶ μέσση τῆς Θράκης.

Κάγκατος. ξηρός.

Καγχάζει. ἀδρόως γελᾷ. Εὐνάπιος. Οἱ δὲ Οὐ-
 ροὶ πλατὺ καγχάζοντες ὄντες. "Σοφοκλῆς Πάν-
 τος καγχάζοντος γλώσσας. τότε, βλασφημούν-
 τες. ὁ δὲ καὶ θυμὸς ἀνεκαγχάζει, ἡ ἀνάγκη δὲ περὶ
 τὸ ἀέρας, ὁ σπῆρας ἐκφυγᾷ. καὶ Καγχασμός, ὁ ἐκ-
 χυτὸς γέλιος.

Κάγχρος. ὁ πᾶς κρεβάς. καὶ καγχρυδίας ἀστῆ.
 Κάγχρος ἐν, πᾶς ἀλλοεισμένης κρεβάς.

Κάδδης. ἀγασμός. Καὶ ὁ σπῆρας Κύριος τῷ
 ἔρημον Κάδδης.

Καδίσκος. ὁ ἀγγεῖον π, εἰς ὃ ἐμφυφύρον οἱ δι-

1. Θύψις, ὅππαις. Hinc emenda Hefychium, apud quem ma-
 le legitur Θύψις, τὸ ὀρμητήριον. A posito pro A, quæ literæ, cum
 fig. nam penè habeant similem, sæpe errandi occasionem librariis
 præbuerunt. Sic apud eundem Hefychium ἰάλας legitur pro ἰα-
 λῆς, a posito pro λ, καὶ αὖτε pro καλῶν, ubi itidem α occupavit
 locum β; αὖτε pro αὖτε; ἀμφίβιος pro ἀμφίβιος, & multa
 alia hujus generis.

2. Καβάδης. ὄνομα κ. Est nomen Regis Persarum, de quo vi-
 dendus est Agathias lib. iv. pag. 138.

3. Εὐνάπιος. ὁ δὲ καὶ τὸ ἄλις. περὶ τὸν γὰρ ὅτι τῷ ἀπὸ χέπης
 ἐοικότες ἀλόγως. Locum hunc Suidæ descripsit Eustath. ad Odyss. A.
 pag. 1406. 12. ut Pearsonius observavit.

4. Καβῶν. Cum Porto potius legerim καβαλῶν.

5. Καβῶν. Potius καβαλῶν, ut legitur apud Hefychium, & in
 Lexico Photii inedito.

6. Καὶ τὸ μέτρον ἡμεῖς πίνον. Locum hunc egregie illustrat Pol-

Θύσκη. Scapha.

Θυστήριον. Locus, unde in hostem erumpitur.

Θύσιον. Thystium, urbs Ætolia. Quidam
 Thytium sine σ scribunt.

Θυτηρίους. Thuribulis. Aceris.

Θύψις. Ustio. Et ὀύψις, urere. Et θυμάλω-
 πες, carbones semiusti, ex incendio re-
 licti.

K.

Kαβάδης. Cabades. Nomen proprium.
 Καβαλίσ. Qui dejecit. Quasi dicas, qui
 ex præsepi satis edit. Declinatur καβαλῶν. Est
 autem vocabulum illud compositum ex
 καπή & ἄλις. Est enim excrementum bruto-
 rum ex præsepi comedentium.

Καβαλῶν. Pro καβαλῶν, qui dejecit. A-
 mipsias Mœchis: Et tu quidem venisti, per-
 soluto triobolo.

Κάβαξ. Astutus. Versutus.

Κάβουρος. Homo infatiabilis. Κάβος enim
 est mensura frumentaria. Sic hominem e-
 briosum [vocare solemus] dolium.

Καβερῶν. Cabiron. Urbs. Et Cabiri, no-
 men gentis. Item, Dæmones quidam sic ap-
 pellantur.

Κάβη. Larus avis, propter edacitatem [sic
 vocata.] Κάβη enim est cibus, alimentum. Eu-
 phorion: Neque mergi, neque voraces lari.

Καβηρῶν. Cabesus. Urbs. Et adverbium Κα-
 βηρῶν, ex urbe Cabeso.

Κάβος. Cabus. Mensuræ genus.

Καβύλη. Cabye, locus Thraciæ, situs ad
 Taxum fluvium, in Thraciæ mediterraneo.

Κάγκατος. Aridum. Siccum.

Καγχάζει. Effuse ridet. Cachinnatur. Eu-
 napius: Hunni vero effuse ridentes abierunt.
 Sophocles: Dum omnes cachinnantur lin-
 guis. Hoc est, dum maledicunt. Ille vero in
 sinu plurimum gaudens, palam & aperte indi-
 gnabatur, & assidue dentibus frende-
 bat, Et καγχασμός, effusus risus. Cachinnus.

Κάγχρος. Hordeum. Et καγχρυδίας ἀστῆ,
 hordeaceus panis. Κάγχρος igitur, hordeum
 molitum.

Κάδδης. Sanctificatio. Caddes. Et conculiet
 Dominus desertum Caddes.

Καδίσκος. Vas quoddam, in quod Judices

lux lib. vi. cap. vii. cujus hæc sunt verba: Καὶ καδίσκον δὲ ἐκάλουν
 τὸν ἐν τῷ ὄρει ἀπὸ τοῦ ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ τὸν πολυπόνητον, πίνον. i. e. Et
 καδίσκον vocabant hominem in edendo infatiabilem: ut nunc bibonem
 vocare solent dolium.

7. Πάβος. Hanc vocem, quæ in prioribus Edit. desideratur, ex MSS.
 Paris. & Lexico Photii inedito revocavi.

8. Σημῶν δὲ ἐν δαίμονας. Vide Schol. Aristoph. ad Pacem, pag.
 641. & Schol. Apoll. Rhod. ad lib. i. v. 917.

9. Καβαλῶν. καὶ τὸ Θρ. Ex Harpocrate: apud quem pro
 τὰς legitur Ἀλῆς.

10. Καβῶν. In Ajaxe, pag. 13. ut Portus monuit.

11. Κάγχρος. Alias κάγχρος, absque γ, hæc vox scribitur; ut in-
 fra suo loco.

12. Καὶ σπῆρας Κύριος τὸν ἔρημον Κ. Psalm. xxv. 11. 7.

13. Καδίσκος. ἀγγεῖον π, εἰς ὃ ἐκφυφύρον. Huc spectant verba Scholia-
 καδίσκος.

χαλαί, ἔτω χαλεῖται. Φρύνηχ^ο Μύσαις.

Ἰδὲ, Νέχ^η τ^η ψήφον. ὁ χαλῶν^ο δέ σοι,
Ὁ μὲν ἀπολύων ἔτ^η, ὁ δ' ἀπολλύς ὀδ^η.

Καδμεία. ἡ τ^η Θηβαίων ἀκρόπολις.

Καδμεία γυνή, καὶ Καδμεία νίκη, ἀφ' διφθόγ^η.
Καδμεία δὲ χώρα, ἀφ' τ^η οἱ δὲ καὶ τ^ητο ἀφ' διφθόγ^η γεγράφ^η.

Καδμεία νίκη. λέγ^η ἐπὶ τ^η χαλῶς νικάντων. οἱ μὲν λέγουσι, ὅτι Θηβαῖοι νικῶντες ἕτερον τ^η τ^η Ἐπιγόνων ἠττήθησαν. οἱ δὲ, ὅτι Οἰδίπ^ηος τὸ αἶνιγμα λύσας, ἔπαθλον τ^η μνῆρα ἔγχε. πῆθε^η δὲ τ^η ἐπὶ τ^η ἀλυσιτελῶν. ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τ^η τ^η Θηβῶν (συντάξας, ὅτι Κάδμ^ο, ἀνελὼν τ^η τ^η Ἀρείαν κρῖν^η τ^η τ^η δράκοντα, ἐτήθησεν Ἀρεί^η ὀκτὼ ἔτη.

mus interfecto dracone, qui fontem Martium

Καδμείαν νίκην ἀποδίδασ^η τ^η ἐπὶ τ^η ἀλυσιτελῶς νίκης^η ἐπὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχῶσαντες ἀμφοτέρω ἀπέλοντο. ἕτεροι δὲ φασὶν αὐτῶν λέγεσθαι ἐπὶ τ^η νικάντων μὲν τ^ης πολέμους, πλείονας δὲ τ^η οἰκείων ἀποβαλλόντων.

Καδμεί^ο. ὁ Θηβαῖ^ο.

Κάδμ^ο, ὁ Μιλήσι^ο, διγετῆς τ^η γραμμάτων. ὁ Ἐπιγράμματι Ζηνών^ο.

Ἐἰ δὲ πᾶσα Φοίνισσα, τίς ὁ Φθόν^ο; ὃν καὶ Κάδμ^ο.

Κεῖν^ο, ἀφ' ἧς γραφῆς Ἑλλάς ἔχει σελίδα.

Κάδμ^ο, Πανδίων^ο, Μιλήσι^ο, ἰσοεικός, ὅς τ^η τ^η χαλῶ π^ης συγγραφῆς ἔγραφε χαλολογίδην, μικρὴ νεώτερος Ὀρφείας. Σωζέταξε δὲ Κῆσιν Μιλήτι^ο τ^η ὅλης Ἰωνίας ὅν βιβλίους δ'. τ^η Ὅπ^η τὸν Κάδμ^ο Φασὶ τ^η τ^η Ἑλλάδα κομίσασθαι τ^η γραμμάτα, ἀφ' ὧν τ^η Φοίνικες ἐφείδον.

Κάδμ^ο, Ἀρχελαῖ^ο, Μιλήσι^ο, ἰσοεικός νεώτερος. πινὲς δὲ Ἀνκῶν Κάδμ^ο ἀνέγραψαν. ἴσως ἔστιν ἕτερος. ἔγραφε δὲ ταῦτα. Λύσιν ἐρωτικῶν παθῶν, ὅν βιβλίους ἰδ'. τ^η Ἀττικὰς Ἱστορίας 17^η.

Κάδος. μέτρον οἰνηρόν. ὁ Ἐπιγράμματι.

Itz Aristoph. ad Vespas, pag. 451. Τὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ὁ τ^η δικαστὴν καδῶς, ἐν οἷς τ^ης ψήφους καθίσταν, ἀποκατακῶς λέγ^η. Erant autem duo in iudiciis cadī, quorum unus dicebatur κύριος, in quem calculi κύριοι, tam absolventes, quam damnautes, mittebantur. Alter vero αἰκνός, in quem mittebantur calculi αἰκνός, sive quorum nulla in percensendis suffragiis ratio habebatur. Erant autem calculorum alii pleni, alii vero perforati: quorum illi absoluebant; hi vero damnaabant. Clare hæc omnia docet Scholiasta Aristoph. ad Vespas pag. 500. cuius verba adducere non gravabor. Ἀμφότεροι ἵσως, inquit, ὡς ὁ μὲν κύριος λογισμὸς, εἰς ὃν τὴν κυρίαν ψήφον καθίσταν οἱ δικασταί, ἢ ὁ δικαστικός, (lege κατὰδικαστικός) ἢ ἀποκατακῶς. ὁ δὲ ἄλλος, ὁ αἰκνός, εἰς ὃν τὴν αἰκνὴν καθίσταν. ὅπ^η δὲ πάντες διψήφιστοι, εἰς χαλκὸν καδὸν διπλομενῶς αἱ ψήφοι κατὰδικαστὸν μὲν αἱ περὶ τὴν αἰκνὴν ἀπὸ τ^ης αἰκνῆς.

1 Καδμεία νίκη. λέγεται ἐπὶ τ^η κα. Vide Zenobium, aliosque Paræmiographos.

2 Ἰπὸ τ^η Ἐπιγόνων. Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. male excusum est ἐπὶ τ^η Ἐπ.

3 Ὁ πᾶς τ^η Θηβῶν συντάξας. Existimo Anonymum hunc esse Lythmachum, quem Thebaica scripsisse, & in illis multa paradoxa de Cadmo tradidisse testatur eruditus enarrator Apoll. Rhod. ad lib.

Tom. II.

calculos mittebant, ita vocabatur. [Urna suffragiorum.] Phrynichus *Mysis*:

Ecce, cape calculum. Cadiscus tibi præsto est: Iste quidem, reum absolvens; ille vero, condemnans.

Καδμεία. Thebanorum arx.

Καδμεία γυνή, & Καδμεία νίκη, per ei diphthongum [utrumque scribitur.] Καδμεία vero regio, per i. Sunt tamen qui & hoc per diphthongum scribant.

Καδμεία νίκη. Cadmea victoria. Dicitur de illis, qui cum damno suo vincunt. [Origo proverbii huius varie traditur.] Alii enim dicunt Thebanos victores ab Epigonis postea victos fuisse. Alii vero, Oedipum, ænigmate soluto, matrem suam uxorem duxisse; idque victoriæ præmium ei tributum fuisse. Dicitur etiam de rebus, ex quibus nullam utilitatem percipimus. Ut vero rerum Thebaicarum scriptor tradit, [proverbium hoc inde natum est,] quod Cadcustodiebat, Marti octo annos servierit.

Καδμείαν νίκην. Cadmeam victoriam quidam accipiunt pro inutili [ac perniciofa] victoria. Eteocles enim & Polynices, singulari prælio congressi, ambo perierunt. Alii vero dicunt proverbium hoc dici de illis, qui hostes quidem vicerunt, sed longe plures suorum amiserunt.

Καδμεί^ο. Cadmeus. Thebanus.

Κάδμ^ο. Cadmus Milefius, literarum inventor. In Epigrammate de Zenone:

Si vero patriam habet Phœniciam, quid tum?

Fuit & Phœnix Cadmus ille, cui Græcia literas debet.

Κάδμ^ο. Cadmus, Pandionis F. Milefius, historicus, qui primus, ut quidam aiunt, historiam oratione soluta scripsit, Orpheo paulo junior. Scripsit Origines Miletī & totius Ionīæ libris iv. τ^η Cadmum aiunt primum literas in Græciam intulisse, quas primi Phœnices invenerunt.

Κάδμ^ο. Cadmus, Archelai F. Milefius, historicus junior. Quidam vero Cadmum fuisse Lycium tradiderunt. Forfan autem is est alius. Scripsit Remedia Amoris, libris xiv. Item, Historias Atticas, libris xvi.

Κάδος. Cadus. Mensura vinaria. In Epigram.

III. v. 1177. & 1178.

4 Ὁ Μιλήσι^ο.] Errorem in hoc Suidæ loco viri docti jam ante notarunt, & recte monuerunt, Cadmum illum, qui literas invenisse dicitur, Phœnicem fuisse, non Milefium. Vide Menag. ad Laert. lib. vii. Segm. xxx.

5 Ἐπὶ τ^η Ἐπιγράμματι Ζηνών^ο.] Epigramma illud integrum exhibet Laertius Zenone Segm. xxx. Observandum autem est Epigramma istud non esse ipsius Zenonis, ut Suidas hic affirmare videtur, sed a Zenodoto Stoico de Zenone conscriptum, ut ex dicto loco Laertii patet. Quare, ne ipsum Suidam ἀδελφίσας huius reum peragam, existimo excidisse hic præpositionem τ^η, & initio scriptum fuisse, ὁ Ἐπιγράμματι τ^η Ζηνών^ο.

6 Ὁ καὶ Κάδμ^ο.] Scribe, ut apud Laertium, ἢ καὶ ὁ Κάδμ^ο, & subintellige Φοίνιξ: vel ut Menagius tentabat, ἢ καὶ ὁ Κάδμ^ο.

7 Πρῶτος κατὰ π^ης συγγραφῆς ἔγραψε.] Vide quæ notavimus supra ad v. Ἱστορίας.

8 Λυκίων.] An legendum est Λύκιον, i. e. Lycium. Certe patriam Cadmi vocabulo isto indicare velle Suidas videtur. Cujus vero gentis vel urbis ἰθὺς sit Λυκίων jam non memini.

9 Ἐπὶ τ^η Ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iii. ut Por-tus monuit.

E e

Τελος

Τεσσαρὶν οἰνοπέδων τριακτὸς ἱεράσαιτο τὴσδε

Ἐμπλήσας οἶνον πρωτόχυτοιο καδύας.

Καδυίας. βασιλὺς Σκυθῶν.

Κάειρα. ὄνομα κλέιν. καὶ πόλις.

Καὶν, ὁ ὅς ᾽Αβελ ἀδελφός, ὅς πλεονέκης ἦν. ὁ δὲ ᾽Αβελ δικαιοσύνης ἐπεμελείτο. καὶ ὁ Καὶν κλέινος ἦν ᾽Αβελ, ἔκρυψε δὲ νεκρὸν αὐτοῦ, λαθεῖν οὐκ ὤντων οἰόμενος. καὶ μετὰ τὴν κατὰ δίκην χρίσας ἐβίω, καὶ ἄρπαξ καὶ πλεονέκης γενόμενος μέτρα καὶ γάρβια καὶ ὄρους γῆς ἐπενόησε, καὶ πόλιν κτίσας, εἰς ἐν συλλεθεῖν τοὺς οἰκίους ἠνάγκασε, καὶ οἱ ἐν γένει αὐτοῦ εἰς πολέμους ἑαυτοὺς ἀπηχόλην. Ὅτι εἰρηγαίον, ὡς ὁ Καὶν ἐν τῷ Διαβόλῳ (πορὸς ἐγένετο, καὶ μισήσας δὲ ἰδίον ἀδελφόν τῷ ᾽Αβελ, τοῦτον ἀνείλεν. εἰρηγὶ γὰρ αὐτὸς τέτρα καὶ ἑξήσιν ὅς Κυεῖς ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις αὐτὸς τοὺς Ἰουδαίους ᾽Υμεῖς τέκνα ἐστέ τῷ Διαβόλῳ. Ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρώπων κλέινος ἐστίν, ὡς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. ἢ τί δηλοῖ τὸ, Πᾶς ὁ ἀποκλείας Καὶν ἐπὶ ἀδικήματα κατὰ φύσιν τοιαύτην ἔχεται λύσιν. Ἐχέτος τὰ ἑαυτοῦ ἀμαρτήματα ἀποθανεῖται. ὁ δὲ Φόνος κατὰ φύσιν, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅς ἀμαρτήματος ὑψηλῆς γενόμενος, ἐπὶ ἀπλάσιως πωροῖται. τέτρα, πολλαπλάσιος. Συμῆτες γὰρ τῇ Γεαφῇ τὰς δεινὰς τέτρα ἀποδομένης κατὰ φύσιν καὶ ὅτι ἀδολοῖται πλῆθος σημεῖον. ὡς τὸ, Ἀπόδος τοῖς γέγονον ἡμῶν ἐπὶ ἀπλάσιον. καὶ, Ὅτι πέντε ἔτεκεν ἐπὶ. καὶ, Οὐ λέγω σοὶ ὡς ἐπὶ ἀπλάσιος, ἀλλ' ὡς ἐδομῆς κατὰ φύσιν ἐπὶ. τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι τὸ ἐν τῷ βίῳ πονηρῶν ἐπὶ τὴν ἀνάπαυσιν τὸ δὲ ζῆν ἐν φόβῳ καὶ λύπῃ μωρίας ἐπὶ τὸν ἐν ζωῇ αὐτοῦ θανάτου. τρέμων οὖν καὶ φέων ὁ Καὶν, ὥσπερ δαίμονι κατόχος, ἐν ἐπιληψίᾳ πάντα τὰ βίον αὐτοῦ διήγε, τέτρα αὐτὸς τὸ μὴ ἀναγνῶναι ὑπὸ τῷ λαῶν τὸ σημεῖον. ἐν δὲ ἀδικήματα δὲ, εἴτε κατὰ φύσιν τὰ Καὶν ἡμαρτημάτων λέλοις, διήγετο ἐπὶ. εἴτε κατὰ φύσιν ὅτι αὐτὸς ῥηθέντα, ὅς ἔτῳ ἀποβύθη τὸ ἐνοίαν. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρὰ τὸν Καὶν τετολμημένοις αὐτὸν ἀμαρτήματα φθόνος ἐπὶ τῇ πορτικῇ ᾽Αβελ. δεύτερος, δὲ λῶν, μετὰ δὲ διελέχθη τὰ ἀδελφὰ, εἰπὼν, διέλθωμεν εἰς τὸ πεδῖον. βίτον, Φόνος, ποροδίκη καὶ κακοῦ. τέτρατον, ὅτι καὶ ἀδελφὸς Φόνος. πέμπτον, ὅτι καὶ αὐτὸς Φόνος πονηρὸν ὑπόδειγμα τὰ βίῳ κατὰ φύσιν. ἔκλον, ὅτι γονεσιπένθος ἐπεποίησεν ἑδομῶν, ὅτι Θεὸν ἐφύλαττο, εἰπὼν, ὅτι οὐκ οἶδα τὸ ἀδελφόν. αἱ δὲ εἰς κόλασιν αὐτὰς κατὰ φύσιν δίκης πωροῖται εἰς αὐτά. αὐτῇ κόλασις Ἐπικατάρατος ἢ γῆ ἀπὸ σοῦ. δεινότερα Ἐργὰ τῇ γῇ. βίτη. Καὶ ὁ ποροδὶς δοῖναι σοὶ τὸ ἰχθυὸν αὐτῆς. τετάρτη μὲν δὲ πέμπτης ζωοζωοδότης μάστις, Στένων καὶ τρέμων ἔσθ' ἐπὶ τῇ γῆς. ἔκλον, ἡ αὐτὸς ἀπεχάλυψεν ὁ Καὶν, εἰπὼν. Εἰ ἐκβαλεῖς με νῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ποροδὶς καὶ κρυψομαι. ἢ βαρυτέτη κόλασις ὁ ἀπὸ τῆς Θεῶν χειρὸς τοῖς ζωοζωοδότην. ἐδομῶν, τὸ μὴ κρύ-

*Pro numero trium vinearum tres hosce Deo
Dicavit cados vino primū expresso repletos.*

Καδυίας. Caduias. Rex Scytharum.

Κάειρα. Nomen proprium. Item, urbs.

Καὶν. Cain, Abelis frater, homo avarus & alieni appetens. Abel vero justitiæ studiosus erat. Cain, occiso fratre, cadaver ejus occultavit, hoc modo facinus suum clam fore putans. Idem post judicium, [quo a Deo condemnatus est,] deterius vixit: & cum esset homo rapax & avarus, mensuras, & pondera, & agri limites exco- gitavit. Urbe etiam cōdita, omnes suos eo con- venire iussit, & qui ex ipsius genere descende- rant, se rebus bellicis exercebant. Quidam aiunt Cainum ex semine Diaboli natum fuisse, & pro- pter odium erga fratrem Abelem, cum sustulisset. Nam hac de re Christi etiam dictum ad Judæ- os in Euangeliiis exstat: *Vos, inquit, filii estis Di- aboli: & pater vester ab initio homicida est, ut & pater ejus.* † Quid illud sibi vult? *Qui Cainum occiderit, septuplum luet.* Id hoc modo solvitur: Suo quisque peccato morietur. Qui vero pri- mus cædem commiserit, aliisque peccati auctor fuerit, septuplum luet: hoc est, multiples pœnas dabit. Solet enim S. Scriptura hoc nu- mero indefinite uti: quippe quo multitudo indefinita significatur. Ut, *Vicinis nostris sep- tuplum redde.* Et, *Sterilis septem liberos peperit.* Et, *Non dico tibi septies, sed septuagies sep- ties.* Et mors quidem malorum, quibus vita obnoxia est, requiem affert: sed in dolore & metu vivere infinitarum mortium instar est. Cain igitur tremens & gemens, quasi a dæ- mone occupatus, terroribus subitis per totam vitam agitatus fuit, quamvis signum accepisset, ne a quoquam interficeretur. Pœnas vero, sive Caini peccata dicas, septem invenies; sive ca- dicas, quæ a Deo contra ipsum pronuntiata fuerunt, ne sic quidem a vera sententia aber- rabis. Nam in Caini facinoribus primum pec- catum est invidia, ob Abelem ipsi prælatum. Secundum, dolus, dum his verbis fratrem allocutus est: *Exeamus in campum.* Ter- tium, cædes, mali additamentum. Quar- tum, fratris cædes. Quintum, quod pri- mus homicida malum vitæ exemplum reli- querit. Sextum, quod parentibus luctum at- tulerit. Septimum, quod Deo mentiretur, di- cens, *Nescio ubi sit frater.* Pœnarum vero, quæ a divina Justitia ipsi inflictæ fuerunt pri- ma hæc est: *Maledicta sit terra coram te.* Se- cunda, *Terram coles.* Tertia, *Nec in posterum eadem fecunditate, qua ante, fructus produ- cet.* Quarta conjuncta est cum quinta, *Ge- mens & tremens in terra vives.* Sexta, quam ipse Cain patefecit, dicens: *Si me nunc eje- ceris ex terra, & a vultu tuo absconditus fue- ro.* Hominibus enim probis & modestis gra- vissima pœna est separatio a Deo. Septima, quod illa pœna non esset occulta, sed signo expresso, gemitu nimirum & tremore, omni- bus manifesta fieret. Quare Scriptura in-

1 Κάειρα] Vid. Homer. Il. A. v. 142. & ibi Scholiastam.

2 Τί δηλοῖ τὸ, Πᾶς ὁ ἀποκλείας Καὶν ἐστίν.] Hæc, & omnia quæ

sequuntur, usque ad finem articuli hujus, desunt in Edit. Medio- lanensi.

γυναικας μανείσας ἐκείνην, Ἀπόλλωνος τῆτοις
τῆτον καθαρτὴν δόντος.

Καθ' αὐτῆς Βελλεροφόντης. ἐπὶ τ' ἑαυτοῖς κακὰ
ὑπὸ φερόντων.

Καθ' αὐτό. δι' αὐτό. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀντίθεσις
λαμβάνεται αὐτῶς ἐκ τῆς ποιητικῆς αὐτίαν. ἡ δὲ
δευτέρα ἐκ τῆς τελικῆς οἶον, καθ' αὐτό μ' ἔχ-
ον τὸ ὄρεον τ' δὲ πολὺτον οὐ καθ' αὐτό, ἀλ-
λὰ δι' ἄλλο. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀντιθέ-
σεως. τίω γ' ἄρετῃ δι' αὐτό ὑπερθεύοντο, καὶ
ὅτι ἄλλῃ πινὺς ἐνεκα. καὶ γ' μὴ ἡ ἀμοιβή, αὐ-
τῇ καθ' ἑαυτὴν ὑπερθεύεται ἐστὶ. τ' μὲν τοι ἰχθυῶ
ἐπὶ αὐτῷ ἔχοντο, ἀλλ' ἐτέρως ἐνεκα. εἴ π' μὲν ἔν
δι' αὐτό, τοῦτο πάντως καθ' αὐτό. ὅτι εἴ π' δὲ
καθ' αὐτό, τοῦτο πάντως καὶ δι' αὐτό. οἶον, δι' αὐτό τῇ
ψυχῇ ἡ ἄρετῃ, καὶ ἐστὶ καθ' αὐτό. τὸ γ' ποιητικὸν
αἶμα τ' ἄρετῃς, ἐν αὐτῇ ὅτι τῇ ψυχῇ. ἡ δὲ τῶν γ'
ἐτέρως ἔξωθεν εἰς κατόρθωσιν τ' ἄρετῃς. ὁμοίως καὶ τὰ
σώματα δι' αὐτό ὅτι ἡ υἷα ἀγαθόν. διὸ καὶ καθ'
αὐτό. ἡ μὲν καὶ καθ' αὐτό πάντως, καὶ δι' αὐτό.
καθ' αὐτό μ' γ' τῇ ψυχῇ τὸ ὄρεον, ἡ μὲν δι' αὐτό,
ἀλλὰ δι' ἄρετῃς, ἡ δὲ τὸ σῶμα. ὁμοίως καὶ εἴ
π' μ' δι' ἄλλο, τοῦτο πάντως καὶ ἐτέρως ἐνεκα. ὅτι
ἐμπαλιν δὲ. ὁ γ' πλεονάζει τ' ἐμπερίαν μὲν, ἡ
δὲ π' τοῖσιν, καὶ ἐτέρως δὲ ἐνεκα ὅτι. τ' ἄρετῃς γ'
πολλὰς χάριν. τὸ μὲν τοι ὄρεον, ἡ τὸ υἷαίνων, ἐτέ-
ρος μ' ἐνεκα, ἡ δὲ δι' ἄλλο, ἀλλὰ καθ' αὐτό. ἀν-
τίκειν μ' οὐ τὸ μ' καθ' αὐτό, τὸ δι' ἄλλο. τὸ
δὲ δι' αὐτό, τὸ ἐτέρως ἐνεκα. ἐνδέχεται μὲν τοι τὸ καθ'
αὐτό δι' ἄλλο εἶναι καὶ συμβεβηκός. τὸ γ' υἷαίνων
καθ' αὐτό μ' ὑπάρχει τὰ σώματα, γένοιτο δὲ δι' ἄλλο
καὶ καὶ συμβεβηκός. οἶον, καθ' αὐτό τ' ἰατρὸν, τὸν ὑπερ-
θεύον τὸ σώμα τὸ λυμαίνον. ὁ μ' γ' τὰ βλάπτοντα
καλύπτει ἡ δὲ φύσις τ' ὀχλύνεται ἀπαλλαγῆσα τ'
καὶ φύσιν υἷαίνων ἐργάζεται. καὶ ἡ ἄρετῃ, αἰρετὸν ὅσα
δι' αὐτό, γένοιτ' ἂν καὶ συμβεβηκός τ' ὑπερθεύεται ἐνεκα.
καὶ εἴποι ἂν τις καθ' αὐτό τ' ὑπερθεύεται τ' ἄρετῃς εἶναι, ἀλλ'
καθ' αὐτό καὶ συμβεβηκός δὲ. ὁμοίως καὶ τ' ὑ-
περθεύεται, δι' αὐτῷ ὅσα τὰ σώματα αἰρετὸν, εἴποι ἂν τις
ἐτέρως ἐνεκα καὶ συμβεβηκός εἶναι, τ' πρὸς τὴν τὰδε,
ἡ τὰδε.

sed non per se, verum per accidens. Eodem modo dixerit quis etiam sanitatem, per sese corpori expetendam, alterius causa esse per accidens; ut nempe hæc vel illa agas.

Καθαίρεται. καὶ καθελείται. καὶ τῆς ἄλλων οἱ πλείους.

Καθαίρεσθαι. καὶ ἀλίσσθαι.

Καθεδύσθαι. καὶ Καθεδύσθαι, καθεδύσθαι.

1 Καθ' αὐτῆς Βελλεροφόντης] Historia de Bellerophonte, quæ pro-
verbio huic locum dedit, nota est ex Homero, quem vide II. Z.

2 Καθ' αὐτό. ἐν αὐτό. καὶ ἡ μὲν πρ.] Hunc articulum, ni fil-
lor, ex Alexandro Aphrodisi. in Iopic. descripsit Suidas.

3 Οἶον, καθ' αὐτό μ' ἔχον.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad fi-
nem articuli, desunt in Edit. Mediolanensi.

4 Καθαίρεσθαι. καθελείται.] Legere malim, καθαίρεται, καθι-

rat, tum etiam illud, quod olim Lacedæmonio-
rum uxores insanientes lustraverit, Apolline
hunc ipsis lustratorem dante.

Καθ' αὐτῆς Βελλε. Contra se ipsum Bello-
phontes. De iis, qui sibi ipsi mala accersunt.

Καθ' αὐτό. Per se. Propter se. Ac prima qui-
dem oppositio sumitur ab [Aristotele] a cau-
sis efficientibus: secunda vero, a finalibus. Ut,
visum quidem per se habemus: divitias vero
non propter se, sed propter aliud. Sic & in
altera oppositione. Virtuti enim studemus
propter ipsam, non autem alicujus alius rei
causa. Quamvis enim nulla sit ejus remunera-
tio, tamen ipsa propter ipsam est exercenda.
Vires vero non propter ipsas habemus, sed
alterius causa. Si quid igitur habemus propter
se, hoc etiam omnino per se. Non tamen
etiam si quid per se, hoc etiam omnino
propter se. Veluti, propter se anima vir-
tutem habet, & per se. Nam causa virtutis effe-
ctrix inest in ipsa anima. Neque enim anima
requirit externum aliquod adminiculum ad
virtutem exercendam. Similiter etiam sanitas
bonum est corpori propter se: quare & per
se. Non tamen quod est per se, est etiam
omnino propter se. Nam per se quidem anima
habet visum; non tamen propter se, sed pro-
pter virtutem, aut propter salutem. Similiter
etiam, si quid propter aliud est, hoc omnino
etiam alterius causa est. Non autem contra.
Nam divitiæ propter mercaturam quidem
sunt, aut propter aliquid hujusmodi; sed &
alterius causa. Virtutis enim causa sæpe sunt.
Sed visus, aut sanitas, alterius quidem causa
est, non autem etiam propter aliud: sed per
se. Opponitur igitur ei, quod est per se, id,
quod est propter aliud. Ei vero, quod est
propter se, id, quod est alterius gratia. Fie-
ri tamen potest, ut id, quod est per se, sit
propter aliud per accidens. Nam sanitas, quæ
per se quidem corpori [expetenda] est, &
propter aliud esse potest per accidens; ut
propter medicum, qui de corpore sustulit id,
quod ei noxium erat. Medicus enim removet
ea, quæ nocent: natura autem ab eo, quod
corpori molestum erat, liberata, sanitatem
secundum naturam efficit. Et virtus, per se
expetenda, per accidens etiam bonæ existi-
mationis causa esse potest. Et dixerit quis vir-
tutem esse propter bonam existimationem:

Καθαίρεται. Destruet. Et Thucydides, &
multi alii.

Καθαίρεσθαι. Corripient. Comprehendent.

Καθεδύσθαι. Sessurum esse. Et Καθεδύσθαι,
fedebunt.

λαίπ, in activo. Cum enim τὸ αὐτὸ & ἡ eodem sono pronuntiaren-
tur, sæpe contigit, ut librarii alterum pro altero in veterum libris
scriberent.

5 Οὐκυδίδης] Lib. III. cap. XIII. Καὶ Ἀθηναίους ῥῆτορ καθελεί-
σθαι, ὑπερθεύοντες αὐτῶν τὰς συμμάχους.

6 Καθεδύσθαι] Sic recte habent MSS. Paris. & Lexicum Pho-
tij ineditum. In prioribus vero Edit. male excusum est καθι-
σθαι.

Καθέδρα. ἡ ἐπίχρεσις τοῦ ὁμοκλήτου.

Καθεγάτω. Καθέκατα δὲ, ἐπὶ ῥήμα.

Καθελών. ² Δημοσθένος ἀντὶ τῶν ἀνελών, ἥτοι ὑπεκλίνας. καὶ Σπυρίδων δὲ, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ ἑτέροις ὅπως ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι.

Καθέντες. καταγαγόντες.

Καθέξω. κρατήσω.

Κάθες. χέλασον.

Καθεταμύω. ἐπιτεταμμένω. Καθεταμύω ἐπὶ τῷ γάμῳ. τεταγμένω. Καὶ αὖτις. Καὶ φυλάσσειν μὲν τῶν καθεταμύων ὅδεν ἤξις. τῷ τε, τῶν ἤδη τελεωθέντων.

Καθετηκός. ³ Τὸ πᾶν δὲ θύελλα ἐρεθίζει, ὥστε τὸ καθετηκὸς νυκτὸς ἀφ' ἑσπέρης ὅδεν.

Καθετῶτα. ἡρεμῶτα. Ἡρετῶτα τὰ καθετῶτα κινεῖν.

Καθετῶπι. ἡσύχω. ἀταράχω. ⁴ Ἐπημύνω δὲ ἡσυχίαν ἀμφὺ ταῖς ἐλπίσι, καὶ οἷον ἔχειν ὡς τὰ καθετηκὸς βιοτεύειν τρέπω.

Καθετῶτων νόμων. τῶν ὁρισμένων. ⁵ Ἡδονὴ τῷ τῶν καθετῶτων κινήσει. ⁶ Φυλαττομένων.

Κάθει. ⁷ ὁ καθεμύω εἰς τὸ πέλας ἀμύνει. ὡς Λυσίας καὶ Μελίτων.

Καθεικέναι. καὶ Καθεικός, πέμψας.

Καθειλόν. κατεβαλόν.

Καθειμύω. καταλασμένω.

Καθεῖναι. ἐπὶ τὸ χεῖμα ὑπλῶσαι. ⁸ Ἀντιθέτω φασὶ πρῶτον πῶντα καθεῖναι, καὶ βάκτρῳ καὶ πήρῃ χρῆσασθαι.

Καθεῖντο. ἐκρέμαντο.

Καθ' εἰρμόν. κατ' ἡρμοσμένῳ ἀκολουθίαν.

Καθεῖς. ἐμβαλόν. χαλάσας. ⁹ Καθεῖς τε ἡ χεῖρ ἐπὶ τὴν πῆραν ἀναρῶνται τὴν ἐπιτολήν.

Καθεῖσαι τὰς κόμας ἐθοκλύτην. ἀντὶ τοῦ, καταβαλῆσαι, ἐξαπλώσασθαι. Καθεῖσαι τὰς κόμας τὰς παλαιὰς ἐκείνας ἐκάλειν ἡλίον τε καὶ δίκην.

Καθεῖτο. ¹⁰ Ἰωσήφ. Ἐνθα καθεῖτο πρὸς ὀπλίμην μῆρα φερεῖν τὴν ἐμβολίαν.

Καθηγέμεναι. δολικῇ. Καθηγεμεναι ταύταις εἰς τὸν λιμένα.

Καθηδουπαθῶν. γενικῇ. Καθηδουπαθῶν ὅ βίβ. αἰτί-

¹ Παρὰ Θεοκλήτῳ] Lib. II. cap. XVIII.

² Δημοσθένος ἀντὶ τῶν ἀνελών.] Locum Demosthenis attulimus supra v. Ἡ δὲ ἐδὲ καθελόν, ubi vide quæ notavimus.

³ Τὸ πᾶν δὲ θύελλα ἐρεθίζει, ὥστε τὸ καθε.] Idem fragmentum legitur supra v. Οὐκ ἔστι.

⁴ Ἐπημύνω δὲ ἡσυχίαν ἀμφὺ ταῖς ἐλπίσι.] Hæc sunt verba Agathias lib. I. pag. 19.

⁵ Ἡδονὴ τῷ τῶν καθετῶτων.] Agathias lib. I. pag. 16.

⁶ Φυλαττομένων] Hæc vox non est pars fragmenti præcedentis, ut Portus putavit, sed interpretatio Suidæ, qua vocem καθετῶτων exponit.

⁷ Κάθει. ὁ καθεμύω εἰς τὸ πέλας ἀμύνει.] Ex Harpocratio-

Καθέδρα. Mora. Cessatio. Apud Thucydidem.

Καθεκάτην. Quotidie. Καθέκατα vero, adverbium, singulativum.

Καθελών. Apud Demosthenem qui sustulit, vel interfecit. Sic etiam Stefichorus, & Sophocles, & alii hac voce usi sunt.

Καθέντες. Qui demiserunt.

Καθέξω. Continebit. Retinebit.

Κάθες. Demitte. Laxa.

Καθεταμύω. Præfectus. Præpositus. Ut, gazæ præfectus. Et iterum: *Nihil quidem rerum jam transactarum servare volebat.*

Καθετηκός. [Præsens status.] *Procella vero [denso pulvere] omnia opplevit, adeo ut caelum a nocte nihil differret.*

Καθετῶτα. Quietus rerum status. *Quietum rerum statum turbare cœperunt.*

Καθετῶπι. Quietus. Tranquillo. *Ambo autem spe erecti præsentem rerum statum non amplius æquo animo ferebant.*

Καθετῶτων νόμων. Legum constitutarum. *Gaudet enim rebus novis, & præsentis status immutatione.*

Κάθει. Agnus, qui in mare demittitur. Sic Lysias & Meliton.

Καθεικέναι. Demisisse. Et Καθεικός. Qui demisit.

Καθειλόν. Dejecerunt. Prostraverunt.

Καθειμύω. Demissam.

Καθεῖναι. Demittere. Promittere, *Aiunt Antisthenem primum barbam promisisse, & baculo peraque usum esse.*

Καθεῖντο. Suspensi erant.

Καθ' εἰρμόν. Secundum congruam consequentiam. Secundum aptam rerum seriem.

Καθεῖς. Demittens. Injiciens. Mittens. *Et manu in peram missa epistolam sustulit.*

Καθεῖσαι. Demittentes. Solventes. *Solutis comis Deum invocabant. Item: Antiquis illis comis solutis Solem & Justitiam invocabant.*

Καθεῖτο. Collocata fuerat. Josephus: *Ubi pars quedam militum armatorum collocata fuerat, aditum [regionis illius] custodiens.*

Καθηγέμεναι. Sum viæ dux. Dativo jungitur. *His sum viæ dux in portum.*

Καθηδουπαθῶν. Genitivo jungitur. Vitam per voluptates transigens. Item accusativo. *Il-*

ne: ad quem vide Valesium. Huc spectant et, quæ habet Photius in Lexico inedito: Κάθειτον, ἐπὶ γογγυμῇ πρὸς τὴν Γεωμετρίαν. Σημαίνει δὲ καὶ βῆν πρὸς καθεμύνειν εἰς τὴν δόξασαν ἐπὶ τῷ Περσίδῳ.

⁸ Ἀντιθέτω φασὶ πρῶτον πῶντα καθεῖναι, & βάκτρῳ & π. ἄρ.] Male hic Suidas ad Antisthenem ea refert, quæ apud Laertium lib. VI. Segm. XIII. non de Antisthene, sed Diodoro Apendio dicuntur, ut bene observavit Pearsonius.

⁹ Καθεῖς πρὸς τὴν χεῖρα εἰς τὴν π.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀντιθέτω.

¹⁰ Ἰωσήφ.] De Bello Jud. lib. VI. pag. 908. sed ubi pro καθεῖτο hodie legitur καθεῖν, ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte notaverat.

αλική δέ. Τὸν τῆς ἐξουσίας χρόνον καθηδυναποδόντα
ικανῶς.

Κάθη. καθέζεσθαι.

Καθήγνησιμα. καθέταγμα.

Καθήκον. καθήκον. Οἱ δὲ ἐπ' ἐξαπάτη Ῥω-
μαῖον καθήκον τὸ λόγον.

Καθήκον. ἐχάλασαν.

Καθήκον. Φασι πρῶτον ὀνομακέναι τὸ Ζήνωνα τὸ
Κιπία, καὶ λόγον αὐτῷ πεποιημέναι. Καθήκον.
Ὅτι καθήκον φασιν εἶναι, ὃ ὡραχθέν δὴ λόγον τε
ἰσχυρὸν ἀπολογισμὸν οἶον, τὸ ἀκόλουθον ἐν ζωῇ ὅπως
ἐπὶ ταῖς φυταῖς καὶ ζῴων ἀναγκαῖον. ὅρα δὲ γὰρ καὶ
τῶν καθήκοντα. κατὰ πῖνας εἴκειν τὸ καθήκοντα
σίαν εἰλημμένης. ὁ δὲ γὰρ αὐτὸ τῶν κατὰ φύσιν κα-
τασκευαῖς οἰκεῖν. τῶν γὰρ κατὰ φύσιν ἐργασμάτων
ταῖς καθήκοντα εἶναι, ταῖς δὲ ὡραῖς τὸ καθήκον.

Καθήκοντα ἢ εἶναι, ὅσα λόγῳ πρέπει ποιεῖν ὡς
ἔχει γονεῖς τιμῶν, ἀδελφοὺς, πατρίδα, συμπεριφέ-
ρεσθαι φίλοις. ὡραῖς τὸ καθήκον, ὅσα μὴ αἰετὶ λόγος,
ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα γονεῖς ἀμελεῖν, ἀδελφῶν ἀφρον-
εῖν, φίλοις μὴ συνδιαπύθεσθαι, πατρίδος ὑποφρονεῖν,
καὶ τὰ ὡραῖα πάντα. ἔτε καθήκοντα, ἔτε ὡραῖα τὸ
καθήκον, ὅσα ἔτε αἰετὶ λόγῳ πρέπειν, ἔτε ἀπαγο-
ρεύει. οἷον, κάστρος ἀνελέσθαι, γραφεῖον κρατεῖν, γλε-
γίδα, καὶ τὰ ὅμοια τῶν κατὰ φύσιν καθήκοντα ἀνθ'
ἀνθρώπων, ὡς τὰ δὲ ἀγνείας ὁμιλεῖσθαι, καὶ αἰδι-
οφιλίαν, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἀνθρώπων δὲ, τὸ πῆρξιν ἐαυτοῦ.
καὶ τὴν κτήνην διαρρίπτειν. ἀνάλογον δὲ καὶ τὸ ὡραῖον τὸ κα-
θήκον. [Πολύβιος. Ὁ Τολμῶσι πέρεθ' ὁ δόλος, καὶ πῶσι
ὡραῖα τὸ καθήκον.] Ἐπὶ τῷ καθήκοντι τὰ ἢ αἰετὶ κα-
θήκοντα δὲ, ὅσα αἰετὶ καὶ ἢ καθήκοντα τὸ ἐρω-
τῶν, καὶ πυθάνεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δὲ αὐτὸς λό-
γος καὶ ἐπὶ τῷ ὡραῖον τὸ καθήκον. ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς
μέσοις τι καθήκον, ὡς τὸ πείθεσθαι τῆς παιδείας τοῖς
παιδαγωγοῖς.

& eorum, quæ sunt præter officium, ratio est.
pueros obtemperare pædagogis.

Καθήκοντα.⁸ Δημοσθένης ἐν ἐνδεκάτῳ Φιλιππικῶν
Φησιν. Ὅς τις οὐκ ἔστιν τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν
ποιεῖν ἀντὶ τῶν κατὰ φύσιν.

Καθήκοντα. δέοντα. πρέπειν.

Καθήκοντα. δικαιοσύνη. Ξενοφῶν. Ἐν πέτεσσιν
καθήκοντα ἐπ' αὐτὸν τὸ τόπον.

Καθημαξομένη. τετραμένη. ἐκ γυμνασμέ-
νου. Αἰλιανός. Γύσιον ἐκ Συρίας καθημαξομένη.

¹ Καθήκον. Φασι πρῶτον ὀνομακέναι. Hæc, & quæ sequuntur, sunt
verba Laertii lib. vii. Segm. xxv. & cvii.

² Πραχθέν. Vocabuli huius frequens quidem apud Stoicos u-
sus est; sed cum significatio ejus sensui loci huius non conveniat,
levissima mutatione scribendum puto πραχθέν.

³ Κατὰ πῖνας εἴκειν. Locus hic ex Laertio sic emen-
dandus & supplendus est: Κατὰ πῖνας εἴκειν δὲ ὡς κατὰ Ζήνωνος τὸ κα-
θήκον δὲ κατὰ πῖνας ἔκειν &c. Hæc lectio in versione secu-
tus sum.

⁴ Καθήκοντα ἢ εἶναι, ὅσα λόγῳ πρέπει. Laert. lib. vii. Segm. cviii. cix.

lum magistratus sui tempus in voluptatibus
consumpsisse.

Κάθη. Confides. Sedes.

Καθήγνησιμα. Purgatus sum.

Καθήκον. Sparserunt. Illi vero rumorem il-
lum sparserunt, ut Romanos deciperent.

Καθήκον. Demiserunt. Miserunt.

Καθήκον. Officium. Aiunt Zenonem Cit-
tium primum hac voce usum esse, & librum
de eo scripsisse. Καθήκον id esse dicunt, quod
cur factum sit ratio probabilis reddi queat:
uti quod in vita consequens est. Id autem ad
plantas etiam & animalia extendi. Nam &
in illis officia cerni. Καθήκον autem a Zenone
dictum fuisse aiunt ab ἡκεῖν κατὰ πῖνας, sive
quod ad aliquos pertineat. Esse autem τὸ
καθήκον actionem, statui naturæ convenientem.
Nam ex his, quæ secundum appetitum agan-
tur, alia quidem esse officia, alia vero præ-
ter officium fieri.

Καθήκοντα ἢ εἶναι. Officia [Stoici esse aiunt]
quæcunque ratio facienda suaserit: quale
est, honorare parentes, fratres, patriam;
morem gerere amicis. Præter officium ve-
ro, quæ ratio respuit; qualia sunt hæc, pa-
rentes negligere, fratres non curare, amico-
rum moribus & ingenio sese non accommo-
dare, patriam despiciere, & similia. Ne-
que officia vero, neque præter officium, quæ
ratio fieri neque vetat, neque postulat: ut,
festucam tollere, stilum tenere, aut strigilem,
& his similia. Itemque officiorum alia esse
molestiæ expertia; alia cum ea conjuncta.
Molestiæ expertia, ut hæc: curare valetudi-
nem, & instrumenta sensuum, & his similia.
Cum molestia vero conjuncta, ut, se ipsum
mutillare, & rem familiarem projicere. Eadem
est ratio eorum, quæ sunt præter officium.
Præterea officiorum alia quidem semper fa-
cere convenit; alia vero non semper. Et sem-
per quidem facere convenit, [secundum vir-
tutem vivere. Non vero semper,] interroga-
re, respondere, ambulare, & similia. Eadem
Est & in rebus mediis quoddam officium, ut,

Καθήκοντα. Demosthenes xi. Philippica di-
cit: Qui facere volebat id, quod officii ejus
erat.

Καθήκοντα. Convenienter. Decenter.

Καθήκοντα. Pertinentibus. Pertinentibus.
Xenophon: In saxis, ad eum locum perti-
nentibus.

Καθημαξομένη. In re aliqua multum ver-
fatus, vel exercitatus. Ælianus: Muliercula

⁵ Ἀγνείας ὁμιλεῖν. Apud Laertium recte scriptum est ὁμιλεῖν:
quam lectionem in versione secutus sum.

⁶ Πολύβιος. Τολμῶσι πέρεθ' ὁ δόλος, & πῶσι παρὰ καθήκον.]
Hæc verba uncis inclusi, quoniam alieno loco posita sunt & sensum
seriemque orationis interrumpunt.

⁷ Καὶ αἰετὶ μὲν καθήκοντα τὸ ἐρωτῶν.] Locus hic mutilus est, qui
ex Laertio sic suppleri debet: Καὶ αἰετὶ μὲν καθήκοντα τὸ κατ' ἀρετὴν
ζητῶν οὐκ αἰετὶ δὲ, τὸ ἐρωτῶν &c. Hanc lectionem in versione secu-
tus sum.

⁸ Καθήκοντα. Δημοσθένης ἐν ἐνδεκάτῳ. Ex Harpocrate.

ζῶν ἀνελόμηνον, καθικνεῖτο τὰ δὲ λφθ'· καὶ ὁ μὲν νε-
κρὸς ἔκειτο.

Καθικόμνοι. καθιστάμνοι. Πολύβιον· Πάντες μὲν γὰρ
οἱ βασιλεῖς καὶ φίλοι παρσαγορεύουσι καὶ συμμά-
χος κοινωνήσαντας τὴν αὐτῶν ἐλπίδων. καθικόμνοι δὲ
τῶν περὶ ἑαυτοὺς ὡς ἀποδοῦναι ἢ συμμαχικῶς ἀλλὰ
δυσποτικῶς ἡρῶν τοῖς περὶ αὐτοὺς.

Καθιλαύνω. δαπνίζω.

Καθίμιση. χατίντληση.

Καθιμῶσι. χαλῶσι. καὶ Καθιμῶσαι, χαλάσαι χρι-
νίον, ἢ π. τοῖσιν.

Καθιπτάζω. συναυθεν. ἐρίζω. συντρέχω. Ὁ
δὲ Βίων ὁ σοφιστὴς ποικίλῃ ἡ, πλείους ἀφορμαῖς
διδωκῶς τοῖς βελομύθοις καθιπτάζομαι τῆς φιλο-
σοφίας.

Καθίσα. ἐτοίμαζε.

Καθιστάμνους. ἐπὶ τὸ βέλτιον μετῴων. Ὁ δὲ Καῖ-
σαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε, καὶ πᾶν ὑπὸ αὐτοῦ καὶ τὴν Πάρ-
θων ἅμα καθιστάμνους. Καὶ αὖθις Πολεμοδνὴν τε αὐ-
τῶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν καθιστάμνους συγγενόμνους.
Φησὶ Κρίτων ἐν Γελοῖς.

Καθίστατο. ἐπεμελεῖτο. ἐφρόνιζεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς
ἀκρίτως καὶ ξυνεχθέντα, διὸν καθίστατο ἐς τὸν πό-
λεμον.

Καθόδοις. ἀγωγαῖς. περὶ ὁδοῖς.

Καθολικῶς. καθόλου.

Καθόρμια. ἀειδέματα.

Καθοσιγμῶν. ἀντὶ τῆς πληροφορίας. Ὁ δὲ ἀγα-
νακλήσας ἐπὶ τῇ τῇ ἀρχῇ ὡς ἀλύσει, τῶν τε Μαξι-
μίνω καθοσιγμῶν, ἀθροίσας στρατὸν ἦκεν ἐπὶ τὴν Καρ-
θῆννα.

Καθοσιωθεῖσαι. ἀναπεθεῖσαι. Ὑπὲρ δὲ τῆς μηδὲν
παθῆν αὐτὰς κακὸν τῆς Θεοῦς ἐχρησάς ἔσονται, οἷς
καθοσιωθεῖσαι καὶ ἰκεσίας ποιήσονται ὡς τὴν ὑπατον.

Καθοσίωσις. δικαίωσις. καθάκεισις. παρὰ τὸ χε-
τὴ ὅςτις γίνεσθαι, ἢ τοῖς βασιλέως. Ὑπὲρ Θεοδοσίῳ
τῷ βασιλέως Ῥωμαίων Σύμμαχον ἀπὸ ὑπάτων εἰς
τὴν τῶν βασιλέων Μάξιμον βασιλικὸν λόγον διεξήλθε, καὶ
δεδίωκε τὸ τῆς καθοσίωσις ἐγκλημα, τοῖς τῶν ἐκ-
κλησιῶν σπλοῖς παρκαταφύγει· ὃν ὁ Θεοδοσίος πα-
σις Φιλαυθροπίας ἡξίωσε. Καὶ αὖθις αὐτὸν Χριστὸν
τοῖς νόμοις αὐτὸν παρκαταφύγει, καὶ εἰς καθο-
σίωσιν ἐχ' ἡμέτερον.

terpretando sensus potius quam verborum rationem habui) refe-
rendum est ad historiam illam, quam de Cræso narrat Herodotus
lib. 1. pag. xi. Portum nihil hic vidisse versio ejus ostendit, quip-
pe in qua nullum veri & genuini sensus vestigium apparet.

1 Παρκαταφύγει ἢ συμμαχικῶς ἀλλὰ διὰ τῆς κατὰ τὴν πρῶτην. Hæc
leguntur etiam infra v. Καθικόμνοι.

2 Ὁ δὲ Βίων ὁ σοφιστὴς ποικίλῃ ἡ, πλείους ἀφ. Hæc sunt ver-
ba Laertii lib. 1v. Segm. xlvii.

3 Ὁ δὲ ἀγανακλήσας ἐπὶ τῇ τῇ ἀρχῇ. Hæc sunt verba Herodiani
lib. vii. pag. 602. ut Pearsonius observavit.

4 Ὑπὲρ δὲ τῆς μηδὲν παθῆν αὐτὰς κακ. Locus hic apud Diony-
sium Halicarnassum, lib. viii. pag. 515. (unde cum Suidas de-
scripsit, ut Portus recte observavit) sic legitur: Τῶν δὲ μηδὲν αὐτὰς
συμπεθεῖσαι διὸν ἐχρησάς ἀνέφαινοι ἰστορίαις, Θεὸς μὲν παρκαταφύγει, οἷς κα-

rit. Ille vero frustra ligni fissi fratrem percussit: qui illico mortuus corruit.

Καθικόμνοι. Qui attigerunt. Qui potiti
sunt. Polybius: Reges amicos & socios vo-
cant omnes eos, quibus adjutoribus utuntur in
iis consequendis, ad quæ adspirant. Postquam
vero illis potiti sunt, e vestigio non ut socios,
sed ut servos tyrannice tractant eos, qui fi-
dem illorum secuti sunt.

Καθιλαύνω. Dativo jungitur. Exhilaro.

Καθίμιση. Hausit.

Καθιμῶσι. Demittunt. Et Καθιμῶσαι, de-
mittere funem, vel aliquid hujusmodi.

Καθιπτάζω. Equo in aliquem ferri. Con-
tendere. Concurre. [Exagitare. Inequitare.]
Bion autem sophista ingenio erat vario, plu-
rimasque philosophiam exagitare volentibus
occasionem præbebat.

Καθίσα. Para.

Καθιστάμνους. In melius mutans. [Compo-
nens.] Caesar autem in Asiam profectus, tam
populorum sibi subjectorum, quam Parthorum
res composuit. Et iterum: Qui cum eo fuerat
bellum gerente, & res imperii ordinante. Cri-
ton in Geticis inquit.

Καθίστατο. Curam gerebat. Curabat. Rex
autem auditis iis, quæ acciderant, statim bel-
lum suscepit.

Καθόδοις. Deductionibus. Periodis.

Καθολικῶς. Universaliter. Generaliter.

Καθόρμια. Monilia.

Καθοσιγμῶν. Devotus. Ille vero indigna-
tus successorem sibi mitti, & Maximino de-
votus, exercitu collecto Carthaginem con-
tendit.

Καθοσιωθεῖσαι. Dedicatæ. Consecratæ. Eas
vero nihil mali passuras esse Deos sponsores
dabant: quippe quorum præsidio tutæ Consuli
supplices preces adhibituræ essent.

Καθοσίωσις. Animadversio. Condemnatio.
[Crimen læsæ Majestatis.] Dicitur inde, quod
fiat κατὰ τῆς ὁσίης, five, contra Regem. Sub
Theodosio Romanorum Imperatore Symmachus,
vir Consularis, orationem de laudibus Maximi
tyranni habuit: cumque eam ob causam time-
ret, ne læsæ Majestatis reus ageretur, ad Ec-
clesiarum sacella confugit; quem Theodosius
humaniter admodum tractavit. Et iterum de
Christo: Ex præscripto legum ipsum judica-
vimus, nec adversus Majestatem Principis
quidquam deliquimus.

Καθοσιωθεῖσαι πρὸς ἰκεσίας ποιήσονται· Ὑπὲρ δὲ αὐτὸν αὐτὸν, ὡς δὲ ἡμεῖς
λοιπὸν περιέειπε &c. Loquitur ibi historicus de matronis Romanis,
ad Marcium missis, ut eum supplicibus precibus a consilio obsiden-
dæ & delendæ patriæ averterent.

5 Ὑπὲρ Θεοδοσίῳ τῷ βασιλέως Ῥωμαίων Σύμμαχον ἀπὸ ὑπάτων. Vide
Socratem Histor. Eccles. lib. v. cap. xiv. ubi eadem de Symmacho
historia narratur.

6 Τοῖς δὲ νόμοις αὐτὸν παρκαταφύγει, καὶ εἰς καθοσίωσιν ἐχ' ἡμέτε-
ρον. Hæc verba leguntur in Excerptis ex Joh. Antiocheno, a Va-
lesio editis, pag. 809. unde Suidas ea descripsit. Vide etiam in-
fra v. Νέμους, ubi eadem repetuntur.

7 Νέμους. Sic recte legitur in 2 MSS. Paris. itemque apud Jo-
hannem Antiochenum loco laudato. In prioribus vero Edit. ma-
le excusum est γνομίους.

Καθό-

Καθωσιωμῶν. ἀνακείμεν. ἐγγεγραμμέν. καὶ
Καθωσιωμῶν. ἔνομος. τίμι. Ὁυρῶν. ὁ * καθω-
σιωμῶν Μαγιστριανὸς θυσεῖν γράμματ' ἀποδέδω-
κε τῷ ὁσιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Καλενδίωνι. καὶ
Καθωσιωσάμ.

Καθωραίζ. σμυνύλαι.

Καθ' οἶμον. καθ' ὁδόν.

Καθ' ὕδαλ. γράφ. ἐπὶ τῇ μάτῳ πονούντων.

Καθυλακτῶ σθ.

Καθυπερηκόνισαν. ὠφρεάλοιο. ἐνίκησαν.

Καθύπερθεν. ὠφρανθεν.

Καθυπέτερον. μεῖζον.

Καθ' ὕπνους. λύσις ὀνείρου.

Ὅναρ καθ' ὕπνους νητερεὲς λαλεῖν τὸδε.

Θανὼν καθ' ὕπνους, φροντίζων ἔσθ' ἴχα.

Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφύρεος ἔξεις τρώπους.

Κλαίων καθ' ὕπνους, παγχερεὲς πάντως ἔσθ'.

Καθυπυλθῶ. αἰπαπκῇ.

Καθυφείλο. ἀντὶ τῆς ἑαυτὸς ἐδίδουσαν εἰς ὄλεθρον.
Πολλοὶ δὲ καθυφείντο ἑαυτὸς ὀλοχερεῶς διὰ τὴν ἐν-
δεῖαν καὶ σιωχέειαν τῶν πόνων.

Καθυφῆκεν. εἰδῶκεν. ὑποχατέβη.

Καθυφείλο. ἀντηλλάττοιο. κατεπεδίδουσαν. Οἱ
δὲ Σαμὴλ τῷ Προφῆτῳ υἱοὶ δάσαν καὶ λημμάτων
αἰσχρῶν καθυφείλο τὸ δίκαιον.

Καχὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχῃ. Πλυεῖτε κακὰ
τὰ κακῶν ὑμᾶς.

Κακανδρία. δειλία. Σοφοκλῆς.

Τὸν δειλία παρόντα καὶ κακανδρία

Σὲ, φίλτατ' Αἴαν.

Τεῦκρός Φησι ἐπὶ τῇ τῷ Αἴαντι πελιδνῇ.

Κακεντέχτα. ἡ πονηρία.

Κακεργέτησι. κακοεργεῖς.

Κακχείοντες. κατακοιμηθέντες ὄνιοι.

Κάκερπτας. ἢ Ἀριστοφάνης. Ἀνωσταλίζεις κά-
κερπτας. ἀντὶ τῆς ἐμετεωρίζου, μέγα ἐφρόνης. ἀπὸ δὲ
τῆς κερατοφορέωντων ζώων ἡ λέξις.

Κάκη. κακία. ἔτι Πλάτων. Αἰλιανός. Ὅστις τά-
ξιν ἔλειπε, θανατοῖ ἄρα ὁ νομοθέτης αὐτὸν, καὶ καὶ
τὴν γὰρ, ὡς ἐτάχθη, λιπνύει. Αἰλιανὸς Ποικίλῃ Ἱ-
στορίᾳ. Οὐδεὶς οἰκέτης μνημονεύει καὶ καὶ εἰς τὴν πα-
ρόντα τὴν δεσπότην. Καὶ αὖθις. Ἀνάγκης καλῆς μὴ
εἶχεν κακία.

1 Ουρῶν. Portus existimabat τὸ ὄρειον hic significare caele-
stis, cum sit nomen proprium viri, ut dubitare nos non sinit Suidas
infra v. Μαγιστριανός, ubi locus hic repetitur.

2 Ὁ καθωσιωμῶν Μαγιστριανός. Μαγιστριανός erat nomen di-
gnitatis & officii: quo qui fangebantur appellari solebant καθωσιω-
μῶν. Vide Ducangium in Glossario Græco v. Καθωσιωμῶν, &
v. Μαγιστριανός.

3 Καλενδίων. Hic erat Episcopus Antiochiæ: de quo vide Eua-
grium Histor. Eccles. lib. 111. cap. xv.

4 Καθ' οἶμον. Secundum canones Grammaticos scribendum fo-
ret κατ' οἶμον. Sed hoc series literarum respuit. Quare legendum
forte est καθ' ὁμον, quod reperitur apud Hesychium. Vide Benteium
ad Fragm. Callim. cxciii.

5 Καθυπερηκόνισαν. Vide infra v. Ἰπερυπνίζεις.

Καθωσιωμῶν. Devotus. Consecratus. In-
scriptus. Legitimus. Decorus. Honoratus.
Uranus, devotus Magistriani, pias literas
reddidit sanctissimo Archiepiscopo Calendioni.
Et Καθωσιωσάμ, devotum esse.

Καθωραίζ. Gloriatur.

Καθ' οἶμον. In itinere. In via.

Καθ' ὕδαλ. γράφ. In aqua scribere. De
iis, qui frustra laborant.

Καθυλακτῶ σθ. Oblatro tibi.

Καθυπερηκόνισαν. Superarunt. Vicerunt.

Καθύπερθεν. Desuper. Ex superiore loco.

Καθυπέτερον. Superius. Majus.

Καθ' ὕπνους. In somnis. Somnii explicatio.

Verum est somnium, in somnis ista loqui.

Cum mori te somniaueris, curarum expertus
eris.

Ridens in somnis, animo eris tristi.

Plorans in somnis, valde gaudebis.

Καθυπυλθῶ. Occulte decipio.

Καθυφείντο. In exitium ultro ruebant. Mul-
ti autem se ipsi in voluntarium exitium conji-
ciebant, ob rerum omnium penuriam, & con-
tinua mala, [quibus vexabantur.]

Καθυφῆκεν. Remisit. Cessit. Concessit.

Καθυφείλο. Commutabant. Prodebant. Fi-
lii autem Samuelis Prophetæ, donis fædisque
muneribus corrupti, justitiam prodebant.

Καχὰ κακῶν. Mala malorum. Diocles Bac-
cha: Lavabitis mala malorum.

Κακανδρία. Timiditas. Ignavia. Sophocles:
Qui ob timiditatem & ignaviam te prodidit,
charissime Ajax. Sic Teucer de Ajacis mor-
te inquit.

Κακεντέχτα. Improbitas.

Κακεργέτησι. Maleficus.

Κακχείοντες. Dormituri. Dormituri.

Κάκερπτας. Aristophanes: Fastu te effere-
bas, & magnifice de te sentiebas. Translatio
ducta est ab animalibus cornigeris.

Κάκη. Ignavia. Ita Plato. Ælianus: Quis-
quis aciem deseruit, illum Legislator morte
multat, quia per ignaviam deseruit stationem,
in qua collocatus fuerat. Ælianus Varia Hi-
storia: Nullus servus dominum ob ignaviam
prodidisse memoratur. Et iterum: Necessi-
tate vocante non oportet ignaviæ succumbere.

6 Θανὼν καθ' ὕπνους, φροντίζων. Hic, & duo sequentes versus, ad
somnia interpretationem pertinentes, leguntur apud Astram-
physicum.

7 Πολλοὶ δὲ καθυφείντο ἑαυτὸς ὀλοχ. Hæc sunt verba Polybii lib.
111. cap. 1x.

8 Οἱ δὲ τῷ Σαμὴλ τῷ Προφῆτῳ υἱοὶ δάσαν καὶ λημμάτων. Hoc frag-
mentum legitur apud Josephum Antiq. Judaic. lib. vi. cap. 111.
pag. 173.

9 Πλυεῖτε κακὰ τὰ κακῶν ὑμᾶς. Fragmentum hoc propter bre-
vitatem obscurum est, cujus sensum absque integro loco poete
frustra quis investigare conetur.

10 Σοφοκλῆς. In Ajax, pag. 58. ut Portus observavit.

11 Κάκερπτας. Vide supra v. Ἐκερπτας.

12 Ἀνάγκης καλῆς. Equit. pag. 361. (256. Edit. Bas. P.)

Κάκκη. ἔχῃ δὲ καὶ τὸ κακίμφορον. ἡ ἀκαθα-
σία, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον σπινάτημα. Ἀριστο-
φάνης. Ἀπὸ μὲν κέκκης ῥιν' ἀπέχον.

Κακὴ μὲν ὄψις. κόμμα παροιμίας. * Κακὴ μὲν ὄψις,
ἐν δὲ διλοῦται φρένες. Μένανδρος Σικυωνίου.

Κακία. ἄναλογον ταῖς ῥηταῖς αἱ κακίαι. αἱ μὲν
γὰρ εἰσι πρῶτον αἱ δὲ ὑπὸ ταύτας. * οἷον ἀφροσύ-
νη, δειλία, ἀδικία, ἀκολασία, ἀκρασία, βραδύνοια,
κακοθυλία. εἰσὶ δὲ ἀγνοίας αἱ κακίαι. τὰ δὲ μετέ-
χοντα τῇ κακίᾳ, αἵτε πρῶτον αἱ χεῖρ' κακίαν, καὶ οἱ
Φαῦλοι. ἑπιγενήματα δὲ, δυσθυμία, δυσφροσύνη, καὶ
τὰ ὅμοια. † Κακία δὲ ἐστὶν ἡ τῇ κακῶσαι τὴν πέλας
σπουδή, ὡς τῇ Ἀποστόλῃ.

Κακία. διάνυμός ἐστιν ἡ λέξις. ἡ ὄντως κακία, οἷον
πορνεία, μοιχεία, πλεονεξία, ἑπιτομία, καταλαλιά.
Λιμός δὲ, καὶ λοιμός, θάνατος, καὶ νόσος, καὶ τὰλλα,
ὅσα ἐστὶ κακὰ, διότι πολλὰς ἡμῖν ἀγαθῶν αἴτια γί-
νεται. καὶ ἀπὸ ταύτης φησὶν ὁ Προφήτης. Οὐκ ἐστὶ
κακία ἐν πόλει, ὡς Κύριος. ὅσα ἐποίησε.

Κακίζόμενοι. ταπεινόμενοι.

Κάκιος. ὁ κακίζόμενος.

Κακίων, κακίονος. χείρονος.

Κακοδαίμων. ὁ Θεὸς ἐταχθὼς, καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἐ-
χὼν ἐμπαθῆς. Λίλιανός. Ἀνὴρ Εὐφρόνιος, κακοδαί-
μων ἀνὴρ, καὶ ἔχουσεν ἐπὶ ταῖς ἑπταμέσσι Φλυα-
ρίαις, καὶ ἐξ ἐκείνων κακὰ εἰσέτατο δύο, ἀλλόθεν τε καὶ
ἀκόλαστος εἶναι.

Κακοέπεια. βλασφημία.

Κακοζήλια. Καλλίνικος ἔγραψεν ὁ Σύρος πε-
ρὶ κακοζήλιας ῥητορικῆς.

Κακοηθέατα. ἐπὶ κλειδίῳ λέγει. * Ἀριστοφάνης
Θεσμοφοριαζούσις.

—Οἱ γὰρ ἄνδρες ἦδη κλειδία
Αὐτοὶ φορεῖσι χρυσεὰ, κακοηθέατα,
Λακωνικὰ ἄλλα, πρὸς ἔχοντα γομφίους.
Πρὸ τῆς μὲν ἐν ὧν ἄλλ' ὑποῖξαι τὴν δύρα
Ποισαμένους δακτύλιον τελεῖσθαι.
Νῦν δ' ὅτι αὐταῖς ἐδίδαξε ἰο. Θεομήδεα.

Κάκκη. Est vox obscena, significans for-
des & foetidum excrementum. Aristophanes:
A stercore nares avertens.

Κακὴ μὲν ὄψις. *Facies quidem deformis.* Est
pars proverbii [quod integrum sic effertur:]
Et facies turpis, & ignava mens intus. Me-
nander *Sicyonio.*

Κακία. Vitium. Vitiorum eadem est ratio,
quæ virtutum. Nam alia quidem sunt prima;
alia vero his subiecta. In primis sunt, impru-
dencia, timiditas, injustitia, intemperantia.
His vero subiecta sunt, incontinentia, ingenii
tarditas, mala consultatio. Vitia autem ab
ignorantia oriuntur. Quæ vitia participant,
sunt tum actiones malæ, tum ipsi homines
mali. Horum accessiones sunt, mœror, ani-
mi angor, & similia. † Apud Apostolum
κακία significat studium alios lædendi.

Κακία. Hæc vox duplicem habet signifi-
cationem. Interdum enim ita vocatur vitium,
ut scortatio, adulterium, avaritia, perjurium,
obtreçtatio. Fames vero, & pestilentia, &
mortes, & morbi, & similia, mala non sunt,
quia nobis sæpe bonorum sunt causæ. Hoc
igitur sensu Propheta vocem κακία accipit,
quum dicit: *Non est in urbe malum, cujus*
Dominus non sit auctor.

Κακίζόμενοι. Qui deprimuntur. [Qui vitu-
perantur.]

Κάκιος. Qui vituperatur.

Κακίων, κακίονος. Pejor.

Κακοδαίμων. Deo invisus, & cujus animus
affectibus est perturbatus. *Euphronius, vir*
infelix, Epicuri nugis gaudens, duo ex illis
mala hausserat, ut impius pariter & intempe-
rans esset.

Κακοέπεια. Maledicentia. Obtreçtatio. Vi-
tiosus sermo.

Κακοζήλια. Mala affectatio. Callinicus Sy-
rus scripsit librum de mala affectatione Ora-
torum.

Κακοηθέατα. Maxime maligna. Sic claves
vocat Aristophanes *Thestophoriazousis*:

—*Nam viri jam parvas claves*
Ipsi ferunt occultas, & maxime malignas,
Easque Laconicas, quæ tres habent dentes.
Ante quidem enim licebat furtim aperire
januam,
Empto trium obolorum annulo.
Nunc vero iste sigillorum a tineis corroso-
rum usum docuit.

1 Κάκκη. — ἡ ἀκαθαρσία, ἑ μ.] Ex Scholiasta Aristoph.
ad *Racem* pag. 634. (439 Ed. Baf. P.)

2 Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ διλ.] Senarius hic proverbialis Philemo-
ni tribuitur apud Stobæum Tit. vi. ἀπὸ διλίας. Idem etiam legi-
tur apud Diogenianum, sed corrupte. Apud eum enim pro ἐν δὲ
διλίᾳ ex Suida & Stobæo rescribendum est ἐν δὲ διλοῦται. Grotius
in Excerptis proverbium hoc sic exhibet:

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ διλοῦται φρένες.

Sed altera lectio, κακία, quæ Suida Stobæi & Diogeniani consensu
firmatur, temere rejicienda non est: præsertim cum & ea sensum
commodum & minime ineptum pariat. Vide omnino Gatakerum
in *Adversar. Miscell. Posthumis* cap. xii. ubi de sensu proverbii hu-
jus prolixè disputat.

3 Κακία. ἀνάλογον πρὸς αὐτὴν αἱ κακίαι.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Laertii lib. vii. Segm. xciii. & xciv.

4 Οἷον ἀφροσύνη, δειλία, ἀδίκια, ἀκρασία.] Locus hic est mutilus, qui

apud Laertium recte sic legitur: Οἷον ἀφροσύνην μὲν, ἐν δὲ διλίᾳ, καὶ
ἀδικίαν, καὶ ἀκρασίαν ἐν ταῖς σφραγίσιν ἀκρασίαν δὲ, καὶ βραδύνοιαν,
ἐν κακοθυλίᾳ, ἐν ταῖς ὑπὸ ταύταις. Hanc lectionem in versione se-
cutus sum.

5 Ὁ Προφήτης.] Amosus iii. 6.

6 Κάκιος.] Vocem hanc agnoscit etiam Etymologus. Sed in
MS. Paris. B. exaratum est κάκιος.

7 Ἐχουσεν ἐπὶ ταῖς ἑπταμέσσι.] Hæc, & quæ sequun-
tur, leguntur etiam supra v. Εἰσέτατο.

8 Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσις.] Pag. 789. (521. Ed. Baf. P.)

9 Νῦν δ' ὅτι αὐταῖς ἐδίδαξε Θεομήδεα.] Lege & supple ex A-
ristophane.

Νῦν δ' ὅτι αὐταῖς ἐδίδαξε Θεομήδεα.

Ἐδίδαξε Θεομήδεα.] ἔχον σφραγίδια.

10 Θεομήδεα.] Vide quæ notavimus supra ad v. Θεομή-
δεα.

Κακοήθεια. ἡ κακοροπία τοῦ τῶ Ἀπολλῶ.

Κακοήτης. κακόροπος. ἢ καὶ ἄλλως κακοήτως αὐτὸς ἀσκληθεῖ.

Κακόθρης. ἀγέρολος.

— ἢ Ζαμυλῆς

Λόγος κακόθρης ἐκ Δαναῶν ὅτις.

Κακόνιοι. ἐχθροὶ, καὶ κακὸν νῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης. Ὡς κακόνιοι πινέες εἰσιν ἐν ἡμῖν. Καὶ αὖθις. Κακόνιον Φωρεθέντα σὺν γυναίκα καὶ τέχνους τῶ ἐλαβλῦται.

Κακοπάθεια. ἡ ταλαιπωρία.

Κακοπνέσσιον. τὸ πῖν ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς ιδέας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς ἡθικῆς λαμβάνει. ἐνταῦθα δὲ τὸ κακοήθη σημαίνει. ἀντὶ τῆς, κολάκευμα, τρέμμα. Κακοπνέσσιον. ῥυπαρόν. πινώδες γὰρ, ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ ὁ καθαρόν. ἄλλοτε ἄλλα νοῶν.

Πινώδες enim [per translationem] significat, ram, sed nunc hoc nunc illud animo versat.

[Ὡς ἄνδρ' ἐλάν μ' ἰαχερόν, ἐκ βίας μ' ἄγῃ.

Οὐκ οἶδεν αἶζων νεκρόν, ἢ καπνὸς σκιάν,

Εἶδωλον ἄλλως. ὅ γ' αὖ οἶνον ἄγε

Κακορρήμων. καὶ ἔδωτέρας, τὸ κακορρήμιον.

Κακορράφισι. κακοσυνθέσις.

Κακορροθεῖ. κακῶς ἀρρενέ. Ἀριστοφάνης. Ἀπασαν ἡμῶν τὴ πόλιν κακορροθεῖ.

Κακὸς κακῶς ἀπόλλοιτο ἔτι, εἰ μὴ καὶ πρᾶ- πόλῳ τῆς ἀγῆς, ὡς ἄξιός γε ἰὺ ἔργον γερονέαι τὸ πρῶτον χειμῶν. ἐντολμῆσαι γὰρ ὁ παλαμναῖος κακὸν κακῶ μείζονι σέβει.

Κακοτεχνίῳ. δίκης ὄνομα, ἡ οἱ ἐλόντες πινὰ ψυδομαρτυρίῳ καὶ τῷ πρᾶχον μὲν ἐδίδουσαν.

Κακὸς κόρακος κακὸν ὦν. ταύτῃ τὴ παροιμίαν οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πτηνῆς ζῴης φασι εἰρησθαι, ὅτι ἔτε αὐτὸ βρωτόν ἐστιν, ἔτε τὸ ὦν, ὃ τίκται. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Κόρακος τῆς Συρακυσσίου ῥήτορος, πρῶτον διδάξαντος τέχνῃν ῥητορικῇ. Ὡς γὰρ τῆς, ὡς φασι, ὁ μαθητὴς αὐτῆς, Τισίας ὄνομα, μισθὸν ἀπαιτέμενον, εἰς τὸ δικαστήριον εἶπεν. Εἰ μὲν με νικήσας, ἔδωκε με-

Κακοήθεια. Malignitas morum, apud Apostolum.

Κακοήτης. Malignus. Malis moribus praeditus.

Κακόθρης. Calumniator. Maledicus. [Sophocles:] Aut cum infestus & maledicus rumor a Danais contra te sparsus fuerit.

Κακόνιοι. Inimici, malevoli, & malam mentem habentes erga aliquem. Aristophanes: Quia malevoli quidam sunt inter nos. Et iterum: Aiunt eum malevolum deprehensum, cum uxore & liberis expulsum fuisse.

Κακοπάθεια. Calamitas. Aërumna.

Κακοπνέσσιον. Pessimum. Sordidissimum. Τὸ πῖν interdu de forma & specie corporis accipitur: interdum vero de moribus animi. Hic significat malignis moribus praeditum. Id est, assentatorem, hominemque calidum & astutum. (Κακοπνέσσιον. Sordidum.) quod mentem non habet probam, nec since-

Εἰλέν μ'. ἐπεὶ ἔδ' ἂν ὦδ' ἔχον', εἰ μὴ δόλω.

Νῦν δ' ἡπάτημα δύσμορος τί λῆσ' ποιεῖν;

Κακορρήμων. Maledicus. Et in neutro κακορρήμιον.

Κακορράφισι. Mala fraudes. Doli.

Κακορροθεῖ. Maledicit. Aristophanes: Totam nostram civitatem maledictis infectatur.

Κακὸς κακῶς ἀπ. Malus iste male pereat, nisi jam ante imprecationem meam periret, quia dignus erat, qui superiore hyeme periret. Ausus enim est sceleratus ille malum malo majore extinguere.

Κακοτεχνίῳ. Est nomen actionis, quæ instituebantur adversus eum, qui testes falsi testimonii convictos produxerat.

Κακὸς κόρακος κακ. Mali corvi malum ovum. Hoc proverbium alii dictum putant a corvo animali, quia nec ipsum, nec ovum, quod parit, esui est. Alii vero a Corace, oratore Syracusano, qui primus artem oratoriam docuit. Cum enim hic a discipulo Tisia mercedem pactam postulare, Tisia in iudicio dixit: Si me viceris, nihil didici: sin victus fueris, nihil accipies. Iudices igitur adolef-

1 ἢ καὶ ἄλλως κακοήτης αὐτὸς ἀσκληθεῖς] Quis lacerum hoc & corruptum ἀσκληθεῖς interpretari queat?

2 ἢ Ζαμυλῆς λόγος κακόθρης ἐκ Δαν' ὅτις] Hæc sunt verba Sophoclis Ajaxe pag. 9. ut Portus monuit.

3 Κακοπνέσσιον. τὸ πῖν ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῇ ἡθικῇ] Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajaxem pag. 23. ut Portus observavit.

4 Ὡς ἄνδρ' ἐλάν μ' ἰαχ.] Hæc, quæ uncis inclusa sunt, in versione prætermisi, quoniam nihil ad hunc locum faciunt, & ex Sophocle Philoctete pag. 416. 417. temere & absque iudicio huc translata sunt.

5 Κακορράφισι. κακοσυνθέσις] Ex Scholiasta Homeri ad Il. O. v. 16. sed ubi pro κακοσυνθέσις legitur κακοσυνθέσις.

6 Κακοτεχνίῳ. δίκης ὄνομα, ἡ οἱ ἐλόντες πινὰ] Ex Harpocrate.

7 ἢ οἱ ἐλόντες πινὰ ψυδομαρτυρίῳ καὶ τῷ πρᾶχον μὲν ἐδίδουσαν] Insignis est hanc in rem locus apud Demosthenem in oratione contra Euergum & Mnecibulum pag. 679. quem hic describam. Καλῶς μοι δοκῶσιν οἱ νόμοι ἔχειν. ὁ ἄνθρωπος δικασταί. ὑπόλοιπον ἀγῶνα ἀποδίδουσι ταῖς δίκαις τῷ ψυδομαρτυρίῳ. ὅνα εἰ τις μάρτυρας πρὸς ψυδῇ μαρτυρίῳ παραχόμειται, ἢ ὁσκληθεῖς μὴ γινώσκων, ἢ μαρτυρίας παρὰ τὸ νόμον μαρτυρησάμενος, ἐκπαύσεται τὰς δίκας, μηδὲν αὐτῷ πῶς γινώσκων. ὅνα ἐπισκεψάμενος ταῖς μαρτυρίαις ὁ ἀδικητής, καὶ εἰσελθὼν ὡς ἡμῶν, καὶ ἐπιδικῶν αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, τὰς μάρτυρας πρὸς ψυ-

δῇ μαρτυρησάμενος, παρὰ τὸ νόμον δίκας λαβὼν, ὅτι ἀδικησάντων ὑποδίκων ἔχει τὸ KAKOTEXNION. καὶ ἀπὸ τῆς δίκης μὲν δίκης ἐλάττω ὑποδίκων καὶ ἐπιδικῶν, ὅνα μὴ ἀπὸ τῆς δίκης ἀπὸ τῆς δίκης δίκας τὰς μάρτυρας τῷ ψυδομαρτυρίῳ ὁ ἀδικητής πρὸς ψυδῇ μαρτυρίῳ μισθὸν ἀπαιτέμενον, ὅνα ἀπὸ τῆς δίκης ὑμῶν πρὸς ψυδῇ μαρτυρησάμενος. i. e. Praclare mihi legibus sancitum esse videtur, Iudices, ut in fine iudicii actiones falsi testimonii instituantur: ne, si quis vel falsos testes, vel postulationes servorum ad questionem, quæ facta non sunt, vel testimonia contra leges dicta produxerit, & sic iudices deciperit, quicquam ea re proficiat, sed ut ille, cui facta est injuria, testimonia tanquam falsa & suspecta rejicienda esse contendens, cum apud vos ostenderit, testes de re aliqua falsum testimonium perhibuisse, tum ab iis pœnas expetat, tum eum, a quo producti sunt, malorum fraudum reum peragat: ob eamque causam leges minorem accusatori, si victus fuerit, multam statuunt, ne laesus pœna magnitudine a persequendis testibus deterreatur: reo autem, si convictus fuerit, & coram vobis falsum testimonium perhibuisse videatur, graves pœnas irrogantur. Ex hoc loco Demosthenis discimus, actionem τῷ ψυδομαρτυρίῳ diversam fuisse ab actione τῷ κακοτεχνίῳ. Illa enim dabatur adversus ipsos falsos testes: hæc vero adversus eos, qui falsos testes produxerant. Vide etiam eundem Oratorem in τῷ αὐτῷ Τιμοκρίτου, pag. 704. ubi actionis τῷ κακοτεχνίῳ mentionem facit.

μάθηκα· εἰ δὲ ἡγήθησθαι, ὃ κομίσῃ τῆς μοῦσας. Θαν-
μάσαιτες οὖν οἱ δικάσαι τὸ σῆμα τῆ νεανίας, ἐπε-
φώνησι, κακὴ κόρα κακὸν ὄν.

Κακῆγροι. οἱ λησταί. οἱ ἐνεδροῦνται. Ὁ δὲ λαθὼν
ἐαυτὸν παρήλασε σιωπῇ ξίφει, ὅπερ ἐπήγχετο τῆς
κακῆγρος τῆς χεῖρος ὁδόν.

Κακόχαριον. κακοῖς χαίροντα.

Κακόχολος. ὁ πομπρός.

Κακῶν. Ἀντίπῳ ὁ θεὸς τῶν κακῶν. * Κακὰ δὲ
κυρίως ὀνομάζομεν, ὅτε τῶν πολλῶν ὀνομάζῃ πι-
σὶ φίλον· ἀλλὰ κακίαν, καὶ ἀκολασίαν, καὶ τὰς ἄλ-
λας ὁρμητικὰς ἐν ἡμῶν αὐτεξουσίας πολυμαρτυρίας.
ἡμεῖς γὰρ τῶν αἰτίων, ὅτε τὰν παντὶ νομοθετήσας
θεός.

Κακῶν πανηγυρίαι. ἐπὶ μεγίστων. Πισίδης.

Καὶ πάντες ὥσπερ ἐν κακῶν πανηγύρεϊ,
Ἄλλος κατ' ἄλλω συμφερόν ἐδυτύχῃ.

Κακώτερος. δίκης ἐστὶν ὄνομα, τὰς τε ὀπικλήροις
χεῖρ' ἢ γεγαμνητόν, καὶ χεῖρ' ἢ παίδων τοῖς γυνεῦσι,
καὶ χεῖρ' ὀπικλήρων τοῖς ὕδασι τῶν ὀφθαλμῶν. ἔτι Δη-
μοδέντης, καὶ Λυσίας, καὶ Ὑπερίδης.

Κακῶς· εἰδότες. ἀντὶ τῆς ἀγνοήσεως. Ἰσοκράτης ἐν
τῇ περὶ τῆς εἰρήνης.

Κάκτανε. καταφόνει.

Κακοῖς ἐπισωρβάν κακὰ. Ὡς οὖν ὁ Πέριπλος Αἰ-
γύπτον ἠνδραποδίσαι, καὶ ἀπέκλειναι τὴν Ἀπιν, καὶ κα-
τέσκαψεν τὴν Μέμφιν, κακοῖς ἐπισωρβάν κακὰ.

Κακοὶ δὲ πονηρίας πίνουσι τὴν ὀμίχλιν. ἐπὶ τῇ
χεῖρ' ἀξίαν πινόμενα.

Κακύνει τὸν πύλον. τρέψι, τὸν ἄξιον ὕδατος ὕ-
δατος.

Κακῆσαι. καταβλεῖν.

Κάλα. τὰ ξύλα.

Καλαβρία. ἡ σὺν πλησίον Τροίῳ. ἐκ αὐτοῦ
δὲ πρὸς τὸν Εἰρήνην.

Καλάροψ. βασιλικὴ ῥάβδος. βασιλεὺς ὅσα τῇ
κεφαλῇ ὑπὸ τῆς χεῖρος ῥέπει. * Φιλόστρατος· Εὐθύνης
σὸ θηρίον καλάροπι, ὡς ὅτε αὐτὸν ἐμβάλλῃ αὐτὸς τῇ
θηρίῳ ὡς ἀγκυραν.

Καλὰ δὴ παταγεῖς. ἀντὶ τῆς λέξεως.

Κάλας. ὄνομα κύριον καὶ Καλαῖνον χρώμα. * Αἰ-
γύλῳ ἐν ποικίλοις χρώμασι.

Καλαμαῖ. πυργὰ τὰ ἀνωτέρω μέρη τῶν ἐλαίων,
ἢ κατεδίφ.

1 Αἰγύλῳ] Hinc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. In prio-
ribus enim Edit. minus recte excusum est λαβών.

2 Κακὰ δὲ κυρίως ὀνομα. Vide paulo ante v. Κακία.

3 Κακώτερος. δίκης ἐστὶν ὄνομα, τὰς τε ὀπικλ.] Ex Harpocrate.

4 Κακῶς εἰδότες. ἀντὶ τῆς ἀγν.] Ex Harpocrate.

5 Ὡς οὖν. Sic in duobus MSS. Paris. scriptum reperi. Priores
vero Edit. minus recte exhibent ὡς οὖν. Vide supra v. Ὡς οὖν.

6 Κακοὶ πῶς πονηρίας πίνουσι τὴν ὀμίχλιν.] Ex Diogeniano.

7 Καλαβρία. ἡ σὺν πλησίον Τροίῳ.] Ex Harpocrate.

centis hujus argutias admirati exclamarunt:
Mali corvi malum ovum.

Κακῆγροι. Malefici. Latrones. Infidiatores.
Grassatores. *Ille vero imprudens prateriit cum
gladio, quem secum habebat propter latrones,
qui vias infestas reddebant.*

Κακόχαριον. Malis gaudentem.

Κακόχολος. Male feriat. Improbus.

Κακῶν. Deus non est malorum causa. Ma-
la vero proprie vocamus, non ea, quæ vul-
gus plerumque sic appellare solet, sed vitium,
& intemperantiam, & cætera delicta, quæ
sponte & libere committimus. Nos enim ho-
rum sumus auctores: non vero Deus, qui
contraria præcepit.

Κακῶν πανηγυρίαι. *Malorum panegyris. De
maximis. Pisides:*

Et omnes tanquam in malorum panegyri,

Alius cum alia calamitate conflictabatur.

Κακώτερος δίκη. Malæ tractationis actio,
quæ dabatur fæminis hæredibus adversus ma-
ritos, & parentibus adversus liberos, & pu-
pillorum defensoribus adversus tutores. Sic
Demosthenes, Lysias, & Hyperides.

Κακῶς εἰδότες. Ignorantes. Isocrates in ora-
tione de Pace.

Κάκτανε. Interfice. Occide.

Κακοῖς ἐπισ. Malis cumulans mala. *Ochus
Persa Egyptum in servitutem redegit, &
Apidem interfecit, & Memphin evertit, mala
malis accumulans.*

Κακοὶ δὲ πον. *Mali facem improbitatis bi-
bunt.* Dicitur in eos, qui dignas meritis pœ-
nas luunt.

Κακύνει τὸν πύλον. *Turbare lutum.* Id est, ho-
minem contumelia dignum contumeliose tra-
ctare.

Κακῆσαι. Humi fundere. Prostertere.

Κάλα. Ligna.

Καλαβρία. Calabria. Insula prope Træze-
nem, quæ olim vocabatur Irene.

Καλάροψ. Pastoralis virga. Pedum. Sic
dicta, quod superiore sui parte, ubi gravior
est, deorsum vergat. Philostratus: *Feram pe-
do regit, quod ei tanquam anchoram injicit,
ut vides.*

Καλὰ δὴ παταγεῖς. Præclara loqueris.

Κάλας. Calais. Nomen proprium. Et Κα-
λαῖνον χρώμα. Calainus color. Æschylus.

Καλαμαῖ. Summas olearum partes vinde-
miat, vel comedit.

8 Φιλόστρατος. De Vita Apoll. lib. 11. cap. v. pag. 67.

9 Αἰγύλῳ ἐν ποικίλοις χρώμασι] Sic in omnibus Edit. absque
interpunctione locus hic legitur: quod tamen me adducere non
potest, ut credam, Æschylum drama composuisse, ποικίλα χρώμα
inscriptum, quoniam nemo veterum, quantum memini, ejus men-
tionem facit. Existimo igitur, punctum post Αἰγύλῳ esse ponen-
dum, & reliqua inducenda, quoniam nihil ad rem faciunt, & ut
sexcenta alia apud Suidam, temere textui inserta videntur. Idem
judicandum censo de loco qui paulo post sequitur v. Κάλας, ubi
Æschylus ἐν ποικίλοις χρώμασι citatur.

Καλα-

Βοτ. Animadv. 163. Ω.

Βοτ. Animadv. 163.

Κάλας, ὄνομα κύριον καὶ Καλαῖνον χρώμα. **Αἰγύλῳ** ἐν ποικίλοις χρώμασι.] Sic in
omnibus Edit. locum hunc legi fatetur Vir do-
ctus: quod tamen adducere ipsum non potuit
ut crederet, Æschylum drama composuisse πο-
ικίλα χρώματα inscriptum, quoniam nemo ve-
terum ejus mentionem fecit. Quid ergo? exi-
stimat punctum post Ἀἰγύλῳ esse ponen-
dum, & reliqua inducenda, quoniam nihil ad
rem facere, & temere textui inserta ipsi viden-
tur. Atque idem faciendum censet de loco, qui
mox sequitur v. Κάλας, ubi citatur Ἀἰγύλῳ

164†

ἐν ποικίλοις χρώμασι. Haecenus ille. Ad me quod
attinet, non etiam ego crediderim scripsisse
Æschylum Tragicum, cui titulus ποικίλα χρώ-
ματα: nec tamen verba hæc Suidæ delenda cen-
seo. Ex verbis viri doctissimi colligas cum sta-
tuisset, nullum alium extitisse Æschylum præ-
ter Tragicum illum. At præter hunc fuere duo
alii, nimirum Æschylus *Cnidius*, & Æschy-
lus *Mathematicus*, cujus meminit Aristoteles
Meteorolog. lib. 1. cap. 6. qui tertius hic apud
Suidam intelligendus. hic auctor fuit libri, cui
titulus ποικίλα χρώματα. Vide Joan. Meursium
in *Bibliotheca Græca*.

Καλαμυτομύτης. ὅτι Ἐπιγράμματι.

— Ἀλλὰ καὶ αὐτῆς

Ἐκ καλαμυτομύτης ἀμβλὺ Φέροι δρέπανον.

Καλάμη. ὁ γὰρ τοῦ σίτου.

Καλάμη. ἀπὸ κέλου, ὃ ξύλου. αὐτὸ δὲ ἀπὸ τῆς καύσεως.

Καλαμίνθη. εἶδος βοτάνης, ἥτις καὶ ὄφεις ἐλαύνει χαμομήλη. Ἄριστοφάνης. Σὺ δὲ τ' ὄζεις καλαμίνθης ὄφεις ἐλατύνει.

Καλαμίτης. ἡ ἐπὶ τῇ καλάμῃ τῇ κρίτῃ ἢ κύριον ὄνομα. καὶ Δημοσθένης ὅτι τῷ Ἰωφὶ τῷ τεφάνῃ. Καὶ τῷ κλισίῳ τῷ πατρὶς ἢ Καλαμίτῃ ἡρώϊ. καὶ θηλυκόν, ἡ καλαμίτις.

Διοσκῶδης ἔς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμίτιν. Ἀντί τῇ ἐφίλησεν.

Καλαμώμνη. γαυρολογῶν. καλάμη γὰρ ὁ γὰρ τῇ κρίτῃ. καὶ καλαμώμνηται. πλεονεκτεῖσι.

Κάλανος. Ἰνδός, ἐκ τῆς Βραχμάνων. ὅταν δὲ πάντα σφοδρὸν οἱ Ἰνδοὶ παρσαργεύουσιν. ἐπὶ τῷ τῷ δὲ Ἀλέξανδρῳ ὁ Μακεδὼν, ἐπειδὴ ἐτελεύτησε παρόντων αὐτῷ ὁ Ἰνδός, ὅπως τῷ ἀγῶνα ζωτελέσας, καὶ ἀκρατοπότας ἀμυλληθῆναι παρεσκύβασε, αἰετὶ τὴν παρ' Ἰνδοῖς φιλονικίαν. οὗτος ἀπέκρισεν ἔδωκεν Ἀλέξανδρῳ πᾶσαν ἐρώτησιν ὁποῦ.

Κάλα παλαίεται. ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνῳ. Κάλον γὰρ τὸ ξύλον. ἐξ ὃς ἡ καλόπης. ὁ ξύλινος ὄφεις.

Καλάσις. ἡ γὰρ πλάτης. ὅπως Αἰγύπτιοι. καὶ ὄνομα κύριον.

Καλλάτις. πόλις.

Καλαύροψ. ἡ ποιμνική ῥάβδος.

Κάλαμα. οἱ πάγωνες τῆς ἀλκυονίδων.

Χ' ὅσοι τὰ κάλα' ἀπαραγών, ἥξεις πάλιν.

Κάλαυχερος. ὄνομα κύριον.

Κάλλη. τὰ πορφύρεα ἱμάτια. ἡ κέρμας καλαί.

Καλὸν. ἡ Αἰγύλιος ὁ ποικίλος κάλλει.

Καλήμνη. καλεῖν.

Καλήσις. ὄνομα κύριον.

Καλητορίδης. ὄνομα.

Καλιά. νοστιά. ἡ οἶκος ξύλινος. Κάλα γὰρ,

Καλαμυτομύτης. Stipularum vel culmorum sectionis. In Epigrammate:

Sed et iterum post demessam segetem obtusam reportet falcem.

Καλάμη. Frumenti spica.

Καλάμη. Stipula. Dicta a κάλον: i. e. lignum. Κάλον vero a καύσις, ustio.

Καλαμίνθη. Calamintha. Genus herbæ, quæ serpentes fugat, quum uritur. Aristophanes: Tu vero redoles calamintham. [Herba illa enim] vim habet fugandi serpentes.

Καλαμίτης. Vel dicitur de culmo frumenti: vel est nomen proprium. Demosthenes in oratione pro Corona: In Iupanari prope Calamitem Heroem. Et scæmininum καλαμίτις. [In Epigrammate:] Per biennium dilexit [cicadam] spicis gaudentem.

Καλαμώμνη. Spicas legens. Nam καλάμη est frumenti spica. Et καλαμώμνη, alios peravaritiam fraudant.

Κάλανος. Calanus, Indus, unus ex Brachmanibus (sic autem quemvis sapientem Indi vocant) in cuius honorem Alexander Macedo funebres ludos instituit, & vini potiores bibendo inter se certare iussit, propter Indorum vinositatem. Hic ad omnes quæstiones Alexandro apte respondit.

Κάλα παλαίεται. Ligna sicca, & quæ a longo tempore in loco aliquo reposita fuerunt. Κάλον enim est lignum. Unde καλόπης, pes ligneus.

Καλάσις. Calasiris. Tunica lata. Sic Ægyptii. Item nomen proprium.

Καλλάτις. Callatis. Urbs.

Καλαύροψ. Pastoralis virga.

Κάλαμα. Gallorum gallinaceorum barbæ. Et quasi gallorum barbæ devoratis redibis.

Κάλαυχερος. Callæschrus. Nom. proprium.

Κάλλη. Purpureæ vestes. Et vase calai lapide factum. Æschylus.

Καλήμνη. Vocare.

Καλήσις. Calesius. Nomen proprium.

Καλητορίδης. Calctorides. [Patronymicum.]

Καλιά. Nidus. Vel lignea domus. Κάλα enim,

1 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. i.

2 Ἀριστοφάνης] Ecclesiasticus pag. 743. (499. Ed. Bas. P.)

3 Κλισίῳ] Priores Edit. pessime habent κλισίῳ, cuius loco κλισίῳ ex MS. Paris. A. & Demosthenes reposui. Notandum autem est, κλισίῳ hic significare cellam meretriciam, quoniam Demosthenes ibi loquitur de matre Æschinidis, quæ prima ætate corpore questum fecisse, & in taberna prope sacellum Calamitæ Herois pudicitiam prostituisse dicebatur. Apollonius δὲ τῇ εἰς Αἰγύλιον ἐξηγήσας: Μητρὸς δὲ ἡ δὲ ὁ Αἰγύλιος Γλαυκῶν, ἡ, ὡς ἴσμεν, Γλαυκῶν, ἡ φασὶ τῷ πατρὶ τῷ ἡλικίῳ ἡλικίῳ, καὶ τῷ πατρὶ ἐν οἰκίῳ αὐτῆς τῇ τῇ Καλαμίτῃ ἡρώϊ. En, quod Demosthenes κλισίῳ, Apollonius appellat οἰκίῳ, quo nomine Iupanar apud Græcos significari notissimum est.

4 Καλαμίτῃ ἡρώϊ] Petitus de Leg. Attic. pag. 475. pro Καλαμίτῃ reponendum putat Κυαμίτῃ: sed minus recte, si quid iudico. Quis enim lectionem, quam constanti consensu non solum libri Demosthenis, sed etiam Hesychii & Suidæ retinent, temere damnet, eique emendationem, quæ sola tantum conjectura nititur, præferat?

5 Διοσκῶδης ἐς λυκάβαντας ἰφ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate Leonidæ in cicadam, quod integrum exstat Anthol. lib. iiii. cap. xxiv. pag. 384. Notandum tamen, locum hunc ibi paulo aliter legi, & pro καλαμίνθῃ aliud cicadæ epithetum tribui, nimirum ἀκαλυστάκη, ut Lectori patebit, qui ipsam Anthologiam inspicere voluerit. Vide etiam supra v. Ἐφίλατο.

6 Καλάσις. χιτ.] Herodotus lib. ii. pag. 75. Ἐνδιδύκασθαι δὲ κίτῳ λινῷ, καὶ τῷ σκίτῳ δυσανασχεῖν, ὡς καλεῖται καλασίς, i. e. Indumunt vero tunicas lineas, circa crura similitas, quas καλασίς vocant. Loquitur ibi de Ægyptiis. Vide etiam Hesych. h. v.

7 Χ' ὅσοι τὰ κάλα', ἀπαραγών ἥξεις πάλιν] Hæc sunt verba Aristoph. Equit. pag. 316. (217. Ed. Bas. P.)

8 Κάλαυχερος] Est nomen Philosophi, cuius meminit Philostr. de Vit. Soph. pag. 587.

9 Αἰγύλιος ὁ ποικ. κάλλει] Vide quæ notavimus paulo ante v. Καλαίῳ.

10 Καλητορίδης] Sic nomen hoc in MSS. Paris. scriptum reperit. Priores vero Edit. habent Καλητορίδης.

ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες. τῆς τῆς πύλης. ὅταν δὲ καὶ τὰς ἑλπίδας Εὐμνίδας λέγουσι.

Καλλιγύλας. ἢ τῶς ἐκαλεῖτο Γαίῳ, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπεὶ δὲ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὰ πολλὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐξέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρῆτο ὑποδήματα. ἢ τῶς καλλίγων ἐν Καλλιγύλῳ αὐτὸν ὠνόμασαν. ἢ Καλλιγύλας ὁ Γαίῳ, ἀφ' οὗ ἐν στρατοπέδῳ γεννηθῆναι ὡς φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐναργεῶν.

Καλλιγύναικα. ἢ καλὰς ἔχουσαν γυναῖκα.

Καλλιερῆσθαι. ἐπὶ τῷ θύειν τὰ ἔντομα. Ἡρόδοτος. καὶ Καλλιέρημα. θυσία δι' αὐτοῦ.

Καλλιερῶ. ῥῆμα. τὸ δεύτερον, καλλιερῆς. τὸ δὲ ὄνομα καλλιέρημα. ἐπὶ δὲ ἕκαστον θῦμα Θεῷ φίλον. Καὶ Χριστιανοὶ μὲν τὸτε καλλιερῶσιν, ὅταν ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ προσαγάγῃσι, πνεῦμα γεννηθῆναι ζωοποιῦν, καὶ καρδίαν τεταπεινωμένην. Ἕλληνες δὲ τὸτε καλλιερῶν νομίζουσιν, ὅταν δαίμονι πνιθῶσιν αἰσίων ἐπιτύχῃσι σημείων ἐν τῷ ἡμέτερον ἱερῷ. καὶ τοῦτο καλοῦσι καλλιέρημα, ὅταν τῷ δαίμονι τὸ θῦμα ἢ φίλον ἀφ' οὗ ἐπιφανομενῶν ἀπατηλῶν σημείων.

Καλλιέλαδος. ὅφρων. ὁμόμυλος.

Καλλικολώνη. τόπος Ἰδης. ὅθεν ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

Καλλικόμῳ. σοφός. ποιητής.

Καλλίων. ὄνομα κύριον. ἔρχε δὲ ἀδελφὸν Ἑμπεδοκλέα.

Καλλικυεῖοι. ὅι οἱ ἀπὸ τῆς Γεωμορίας ἐν Συρακούσαις γενόμενοι, πολλοὶ πνιθῶσι τὸ πλῆθος. δοῖλοι δ' ἦσαν ὅσοι τῆς Φυγάδων, ὡς Τίμαχος ἐν τῷ ὅθεν τῆς ὑπερβολῆς πολλὰς Καλλικυεῖς ἔλεγον. ὠνομάδισαν δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ταῦτο ζυγεῖσθαι παντοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ. ὅμοιοι τοῖς Λακεδαιμονίων Εἰλωσι, καὶ τῷ Θεῷ οἰσαλοῖς Πενέταις, καὶ τῷ Κρησὶν Κλαρύταις. καὶ παροιμία. Καλλικυεῶν πλείεις. τοῦτο ἐλέγετο, εἴποτε πλῆθος ἦν ἐλόν ἐμφυῖται. οἱ γὰρ Καλλικυεῖοι δοῖλοι ἦσαν, πλείεις τῶν κυρίων αὐτῶν. ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλον.

Καλλίμαχος, ὁ Ἀθηνῶν. ἔστι εἰς τὸν Περσῶν πόλεμον βύρθη ἐπὶ δρεπάνων ἰσάμενος νεκρός.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττιος καὶ Μεσάττιος, Κυρηναῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἑρμοκράτους ὁ Ἰα-

Eandem ob causam Furias appellant Eumenides.

Καλλιγύλας. Caligula. Sic vocatus est Caius Romanorum Imperator, quod a puero in castris educatus militaribus calceis uteretur. A caligis enim eum appellarunt Caligulam. Vel, Caius vocatus est Caligula, quod in castris natus esset, ut inquit Aelianus in opere *De manifestis divinae potentiae argumentis*.

Καλλιγύναικα. Formosas habentem mulieres.

Καλλιερῆσθαι. Herodotus ponit pro victimas immolare. Et Καλλιέρημα. Sacrificium Deo gratum.

Καλλιερῶ. Lito. Secunda persona est καλλιερῆς: & nomen inde deducitur καλλιέρημα, sacrificium, quo litatur. Et Christiani quidem tunc litant, cum se ipsos Deo offerunt spiritu contrito & corde summissio. Gentiles vero tunc se litare putant, cum Dæmoni alicui immolantibus lata in extis signa apparent. Et hoc vocant καλλιέρημα, cum ex fallacibus signis conjiciunt, sacrificium aliquod Dæmoni gratum esse.

Καλλιέλαδος. Gratum sonum edens. Suavi voce præditus.

Καλλικολώνη. Locus Idæ. In Callicolone Deorum.

Καλλικόμῳ. Sapiens. Poeta.

Καλλίων. Callicon. Nomen proprium viri, qui fratrem habuit Empedoclem.

Καλλικυεῖοι. Callicyrii. Hi Geomoris expulsi locum illorum Syracusis occuparunt: quorum ingens erat multitudo. Iidem exulum erant servi, ut auctor est Timæus lib. vi. Unde maximam hominum multitudinem significare volentes, Callicyrii dicere solebant. Sic autem vocati fuerunt, quod ex variis locis [Syracusas] confluxissent, ut Aristoteles in *Syracusanorum Republ.* tradit. Similes erant Lacædæmoniorum Helotibus, & Thessalorum Penestis, & Cretensium Clarotis. Et proverbium: *Plures Callicyriis*: quod de magna multitudine dicebatur. Callicyrii enim servi dominis numero præstabant: unde eos tandem expulerunt.

Καλλίμαχος. Callimachus, Atheniensis. Hic in bello contra Persas gesto mortuus hæstæ innitens inventus est.

Καλλίμαχος. Callimachus, Batti & Mesatæ F. Cyrenæus, Grammaticus, discipulus

1 Καλλιγύναικα. τὴν καλὰς ἔχουσαν γυν.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. B. v. 683.

2 Τότι καλλιερῶσιν.] Sic habent MSS. Paris. In prioribus vero Edit. minus recte legitur τῷ Θεῷ καλλιερῶσιν. Pro τῷ Θεῷ enim manifestum est scribi debere τῷ Θεῷ: & deinde, vox Θεῷ est supervacanea, quoniam Græci τὸ καλλιερῶν absolute ponere solent. Exemplum, cum passim obvia sint, adducere necessarium non duco.

3 Θεῷ ἐπὶ Καλλικολώνῃ.] Hæc sunt verba Homeri Il. γ. v. 53. sed ubi hodie legitur θύειν ἐπὶ Καλλ. i. e. currens in Callicolone. Utamur tamen lectionem jam olim receptam fuisse docet Scholiasta ad eum locum, quem vide.

4 Καλλικυεῖοι.] Hi Καλλικυεῖοι vocantur ab Herodoto. lib. vii. pag. 273. quem vide. Hefychius eisdem Καλλικυεῖς appellat, quem consule v. Καλλικυεῖοι.

5 Γεωμορίας.] Geomori sive Gamori appellati fuerunt Syracusani illi, quos Callicyrii servi sedibus suis expulerunt, ut testis est Herodotus loco laudato. Portus locum hunc male interpretatus erat: cujus hallucinationem ex versione sustulimus, & in ea verum sensum expressimus. Eustath. ad Il. B. pag. 295. τὰς Καλλικυεῖς Cretæ assignat, non vero Syracusis, ut hic Suidas.

6 Καλλίμαχος, Ἀθηνῶν. ἔστι εἰς τὸν Περσῶν πόλεμον.] Vide supra v. Ἰππίας, Τύρ.

σῆς, γραμματικῶν γαμετῶν ἐχρησάμενος ἢ Εὐφράτης τοῦ Συρακυσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτῆς παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ ἧστον δι' ἐπῶν. ἔπειτα δὲ γέγονεν ὀπιμελέστατος, ὥς γράψαι μὴ ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδιον πλῆρες. καὶ ἐπὶ αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ἔσθ' ἅπαντα. ἐπὶ δὲ τῇ ἡρότων ἡ Πτολεμαίη τοῦ Φιλαδέλφου. ἣν δὲ συσταῖν τῷ βασιλεῖ, γράμματά ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσίνι, καμυδέω δ' Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτανε μέγας ἔργον κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιάς δὲ ἦν ἡ ρίζη, ἥς καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῆς δὲ αὐτῆς βιβλίων ἐστὶ καὶ ἑξήκοντα. Ἰὼς ἀφ' ἧς. Σεμέλη. Ἀργεὺς οἰκιστοί. Ἀρχαία. Γλαῦκος. Ἐλπίδες. Σατυρικὰ δράματα. Τραγωδία. Καμωδία. Μέλη. Ἰὼς. ἐπὶ δὲ ποίημα ὀπιτείνουδρον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἰς πᾶν Ἰῶν, γενόμενον ἐχθρὸν τῷ Καλλίμαχῳ. ἦν δὲ ἔστιν Ἀπολλάνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μισοῖον. Πίνακες τῆς ἐν πόσει παιδείας ἀγαλαμάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'. Πίναξ καὶ ἀναγραφή τῶν καὶ ἡρώτων καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων. Μιωνίων προσηγορίαι καὶ ἐπὶ πόλεις. Κτίσις ἧστον καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι. Περὶ τῆς Εὐρώπης ποταμοῦ καὶ περὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἰταλίας θαυμασιῶν καὶ θαυμάσιων. Περὶ μετονομασίας ἰχθύων. Περὶ ἀνέμων. Περὶ ὀρνέων. Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη τοῦτον ὄντων ζωων.

Καλλίμαχος Κυρηνάιος, ἐποποιός, ἀδελφιδόδος τῆς Πτολεμαίας, υἱὸς Στασιώου, καὶ Μεγατίμας, τῆς ἀδελφῆς Καλλιμάχου.

Κάλλιμος. ὁ ὁ καλός.

Καλλίνικος, Γαίης, ὁ καὶ Σωτῆριος ὀπικληθεὶς, σοφιστής, Σύρος ὥς δὲ πῆναι, Ἀραβίος. τὸ δὲ ἀληθές, Πετραῖος σοφιστὴς ἐν Ἀθῆναις. ἔγραψε περὶ Λατῶν περὶ κακοζήλειαν ῥητορικῆς. Προσφωνητικὸν Γαλίνω. Πρὸς Κλεοπάτραν. Περὶ τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστορίας βιβλία δέκα. Πρὸς τὴν φιλοσόφον αἰδέσσης. Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανέωσης καὶ ἄλλα πᾶν ἐλάμνα καὶ λόγους.

Καλινδύμνοι. κυλιόμνοι.

Καλλίνικος. ὁ Ἡρακλῆς.

Καλλιόπη. ὄνομα Μῆσις.

Κάλλι. ὄνομα κύριον.

Καλλιπάρη. ἡ καλὰς παρειαὶ ἔχουσα.

¹ Περὶ δὲ συσταθῆς] Malim, σπὶν δὲ συσταθῆς. Et sic Suidam scripsisse puto.

² Τῶν δὲ αὐτῆς βιβλίων ἐστὶ καὶ τ.] De scriptis Callimachi vide Meursium in notis ad Helladii Beiantinoi Chrestomathiam, & præcipue eruditiss. Bentleium ad Callimachum pag. 305. & seqq. qui accuratum scriptorum ejus catalogum nobis exhibet.

³ Ἰὼς. ἐπὶ δὲ ποίημα ἐστὶ.] Ad hujus poematis imitationem Ovidium Ibidem suum conscripsisse constat. Vide quæ de carmine hoc Callimachi collegerunt Meursius & Cl. Bentleius locis laudatis.

Hermocratis Iasensis, Grammatici. Uxorem habuit Euphratis Syracusani filiam: ejusque sororis filius fuit Callimachus junior, qui de Infulis oratione ligata scripsit. Tantæ fuit industria, ut quovis metri genere poemata scripserit, ac oratione soluta quoque plurima composuerit: adeo ut libri ejus numerum octingentorum superent. Vixit temporibus Ptolemæi Philadelphi, cui antequam commendaretur literas in exiguo vico Alexandriae Eleusine docuit: & usque ad Ptolemæum Euergetem vitam produxit, qui Olympiadis cxxvii anno secundo regnum suscepit. Ex libris ejus & hi sunt: Jus adventus. Semele. Argorum origines. Arcadia. Glaucus. Elpides. Fabulæ Satyricæ. Tragædiæ. Comædiæ. Carmina. Ibis (in quo poemate obscuritatem affectaverat Callimachus, & stilum maledicum strinxerat in quendam Ibin, inimicum suum: qui fuit Apollonius, Argonauticorum scriptor) Museum. Tabulæ eorum, qui in quavis disciplina claruerunt, eorumque quæ scripserunt, libris cxx. Tabula & descriptio eorum, qui fabulas docuerunt, ab initio & secundum seriem temporum. Tabula scriptorum & vorum inusitatarum Democriti. Nomina mensium apud singulas gentes & urbes. Origines insularum & urbium, nominaque earum mutata. De fluminibus Europæ. De mirabilibus Peloponnesi & Italiae. De mutatis piscium nominibus. De ventis. De avibus. De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum, quæ in toto orbe terrarum sunt, collectanea.

Ποταμοί. Ὁ θαυμάσιος τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ

Καλλίμαχος. Callimachus Cyrenæus, poeta Epicus, superioris ex sorore nepos, filius Stafenoris, & Magatimæ, sororis Callimachi.

Κάλλιμος. Pulcher. Formosus.

Καλλίνικος. Callinicus, Cati filius, Sutorius cognominatus, Sophista, Syrus, vel (ut alii tradunt) Arabius, sed revera Petrus: qui docuit Athenis. Scripsit ad Lupum de Cacozeria Rhetorica. Allocutionem ad Galienum. Ad Cleopatram. De Alexandrinis historiis lib. x. Adversus Philosophorum sectas. De Romanorum renovatione: itemque alia quædam Encomia & orationes.

Καλινδύμνοι. Qui voluntur. Qui volutantur.

Καλλίνικος. Sic dictus est Hercules.

Καλλιόπη. Calliope. Nomen Musæ.

Κάλλι. Callius. Nomen proprium.

Καλλιπάρη. Pulchras genas habens.

⁴ Διδασκάλων] Probo conjecturam Pearsonii, qui legendum suspicatur διδασκαλίων. Non enim Callimacho propositum erat ipsos poetas dramaticos, sed fabulas eorum recensere, ut ex locis auctorum, ubi operis istius mentio fit, haud dubie colligitur.

⁵ Θαυμάσιον τῶν εἰς ἅπ.] Legenda omnino sunt, quæ de hoc opere erudite observavit Richardus Bentleius ad Callimachum pag. 327. & seqq.

⁶ Κάλλιμος. ὁ καλός] Vide Schol. Homeri ad Odyss. A. vers. ult.

Κάλλιππος, Ἀθηνῶν, Φιλόσοφος, Πλάτωνος μαθητής. ὅς ἐν Συρακούσαις ἀνέβη τυραννεῖν ἐπιχρήσας. πυνήξας ἔτι ἰσχυρῶς τῷ Πλατάρχῳ, καὶ Δίωνι τοῦ Συρακουσίου περὶ τῆς.

Καλλιρόη. κρήνη ἢ ἐν Ἀθῶναις, ἥτις πρῶτον Ἐννεάκρην ἐκαλεῖτο.

Καλλιόρον. χαλῶς ρέοντα.

Καλλιθένης, Δημοτίμης οἱ δὲ, Καλλιθένης. Ολυμπίου, μαθητὴς Ἀριστοτέλους καὶ ἀνεψιόδου ὃν ἔδωκεν ἑπταλῶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι. ὁ δὲ ἐν γαλεάργα Σιδεῖα βαλὼν ἀνέλεν ἅμα Νεάρχῳ τῷ Τραγικῷ, διότι αὐτῷ συνεβόλη μὴ ἐπιζητεῖν ὑπὸ Ἀθηνῶν χαλεπῶς δεσπότης. πινὲς δὲ αὐτὸν ὡς ἐπιβυθισθεὶς Ἀλεξάνδρῳ ἀντιπαραστήσαντα ἅμα Νεάρχῳ. ὡς δὲ βύθιος πρὸς τὸ αὐτοχρησάμενος καὶ ῥύμη πολλῇ φέρεσθαι. καὶ φέρεται λόγος, ὡς ὁ Καλλιθένης ὑπὸ Φθιωτῶν ὑπεβλύσεως καὶ ἐκβλάσεως τὸ βίον κατατρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἰάμβος ἔτι.

Καὶ Φθιωτῶν, ὡς ὁ πρὶν Καλλιθένης. περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης λέγων, ὡς ἡμέλητο πάνυ.

Καλλιτεία.

Τοιγάρ τῷ κείνῳ τῇ καλλιτεία Πείληος Νεβρίδα καὶ χρυσέῳ τιμῶν ἔτετο περὶ τῆς.

Καλλίσφυρος. ἡ καλὴ πόδας ἔχουσα.

Καλλιφάνης, ὁ Παραβρύκων. ἐπὶ τῇ τρεσποικιμῶν πολυμαθεῖαν. ἔτι γὰρ δὲ τρεσποικιμῶν πολλῶν καὶ λόγων συγγραμμένων ἄρα τριῶν ἢ τεσσάρων γίνων ἀπαγγέλλων πολυμαθείας δόξαν τρεσποικιμῶν.

Καλοκαγαθία. ἀγαθότης.

Καλόν. τὸ τελείως σύμμετρον.

Καλόν ὁ πρῶτον καλεῖται, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ χρεῖαν σύμμετρος ἔχει. ὁ δὲ τῷ καλῷ δὲ δίχαμον, ἀνδρείον, κόσμιον, ὁπτιμονικόν. ἐν γὰρ τοῖσδε τὰς καλὰς πράξεις συνετελεῖται. ἀνάλογον δὲ καὶ τῷ αἰσχυρῷ, εἶδη δὲ. ἀδίκον, δειλόν, ἄκοσμον, ἄφρον. λέγει καλόν, τὸ ἐπαινετὸς παρεχόμενον τῆς ἔχοντος ἀγαθὸν ἐπαινῶν ἄξιον. ἐτέρως δὲ, τὸ δι' πεφυκέναι πρὸς τὸ ἴδιον ἔργον καὶ τὸ ὁπτιμονικόν, ὅταν λέγωμεν, μόνον τὸν σοφὸν ἀγαθὸν καὶ καλὸν εἶναι. λέγουσι δὲ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἶναι. εἶναι δὲ τοῦτο δρετὶς, καὶ τὸ μετέχειν δρετῆς. ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ πᾶν ἀγαθὸν

¹ ὅς ἐν Συρακούσαις ἀνέβη, τυραννεῖν ἐπιχρῶν. Vide Athenæum lib. xi. pag. 508.

² Παρὰ τῷ Πλατάρχῳ. In Dione pag. 981. 982.

³ Καλλιθένης, Δημοτ. De hoc Callisthene vide Meursium ad Chalcidum pag. 34. ubi accuratum scriptorum ejus catalogum, quorum quidem apud veteres mentio fit, exhibet.

⁴ ὑπὸ Φθιωτῶν ὑπεβλύ. καὶ ἐκβλ. τὸ βίον κατατρέφει. De morte Callisthenis hujus vide Plutarchum in Alexandro, Arrianum de Exped. Alex. M. lib. iv. pag. 272. Justinum lib. xv. & Laertium in Aristotele Segm. v.

⁵ Καλλιτεία. Sic vocabatur certamen, quo fœminæ apud Lesbios de formæ præstantia contendeant, ut me docuit Scholiasta Homeri ad Il. I. v. 129. cujus verba hæc sunt: Παρὰ Λισβείας ὡρῶν

Κάλλιππος. Callippus, Atheniensis, Philosophus, Platonis discipulus, qui Syracusis interfectus est, quod tyrannidem affectaret. Hic apud Plutarchum improbus & Dionis Syracusani proditor fuisse traditur.

Καλλιρόη. Callirhoe, fons Athenis, qui prius vocabatur Ἐννεάκρην.

Καλλιόρον. Pulchre fluentem.

Καλλιθένης. Callisthenes, Demotimi, vel ut alii, Callisthenis filius, Olynthius, discipulus Aristotelis, ejusque consobriini filius, quem Alexandro Macedoni comitem dedit. Ille vero ipsum una cum Nearcho Tragico in ferrea cavea inclusum interfecit, quod ipsi suaderet, ne ab Atheniensibus se dominum vocari pateretur. Quidam vero dicunt ipsum una cum Nearcho occisum fuisse propter insidias Alexandro structas. Hic ad ex tempore dicendum ingenio valuit, & in dicendo rapidus fuit. Idem pediculis scatuiffe, eoque morbo vitam finivisse dicitur: quod etiam senarius hic testatur: *Et pediculis scatentem, ut olim Callisthenes.* Loquitur ibi poeta de arte medica, significare volens, eam penitus negligi.

Καλλιτεία. [Certamen, in quo de formæ præstantia contenditur. In Epigrammate:] *Quare de pulchritudinis præstantia judicanti Priapo pellem hanc cervinam & gutturnium dedicavit.*

Καλλίσφυρος. Pulchros pedes habens.

Καλλιφάνης. Calliphanes, Parabrycontis filius. De iis dicitur, qui falsam variæ eruditionis speciem præ se ferunt. Hic enim multorum poematum & orationum initia ad tres usque vel quatuor versus recitans, variæ doctrinæ laudem affectabat.

Καλοκαγαθία. Bonitas. Probitas.

Καλόν. Pulchrum. Apte & concinne dispositum.

Καλόν πρῶτον καλεῖται. [Stoici] καλὸν πρῶτον καλεῖται, quod ob concinnam dispositionem proprio usui accommodatum est. Honesti vero species sunt quatuor; justitia, fortitudo, temperantia, & scientia. His enim honestas actiones consummari dicunt. Pari etiam ratione turpitudinis quatuor sunt species; injustitia, timiditas, intemperantia, & insipientia. Honestum dicitur, quod eos, qui hoc præditi sunt, laudabiles reddit. Alio vero sensu sic appellaturabilitas naturalis ad munus suum exequendum. Item, quod ornat & decens est: ut, cum dicimus, solum sapientem esse ἀγαθὸν καὶ καλόν. Dicunt autem id solum, quod

ἀγαθὸν καὶ καλόν συναικῶν ἐν τῷ τῷ ἑαυτοῦ χρεῖαν σύμμετρος ἔχει.

⁶ Τοιγάρ τῷ κείνῳ τῇ καλλιτεία Πείληος Νεβρίδα καὶ χρυσέῳ τιμῶν ἔτετο περὶ τῆς. Distichum hoc legitur Anthol. Epigram. lib. vi. cap. viii. pag. 559.

⁷ Οὗτῳ γὰρ ἀρχαῖς ποιημάτων ποικίλ. καὶ λόγων συγγραμμάτων. Hæc, & quæ sequuntur, deprompta sunt ex Athen. lib. i. pag. 4. ut a Pearsonio quoque observatum esse video.

⁸ Καλόν. τὸ τελείως σύμμετρον. Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. c.

⁹ Καλόν πρῶτον καλεῖται, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ χρεῖαν σύμμετρος ἔχει. Hæc leguntur apud Laertium lib. vii. Segm. xcix.

¹⁰ Εἶδη δὲ καλῶν δὲ δίκαιον, ἀνδρῶν. Hæc & quæ sequuntur usque ad ἐπίτασιν ἐπιδύχαλ. sunt verba Laertii lib. vii. Segm. c. ut Pearsonius quoque observaverat.

εἶναι καλόν, καὶ τὸ ἰσοδύναμον τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ. δοκεῖ δὲ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἴσα εἶναι· καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἐπὶ ἄκρον αἰρετοῦ, καὶ μήτε ἀνεῖν, μήτε ἐπίτασιν ἐπιδέχεσθαι. Καλὸν δὲ ὅτι καὶ τὸ δι' ὅψους ἢ δι' ἀκοῆς ἡδύ.

idque nec remitti nec intendi posse. Καλὸν etiam vocatur id, quod visu & auditu jucundum est.

Κἄλον. τὸ ξύλον. τὰ κάλω δὲ, Ἀττικῶς.

Καλοπόδιον. σκυπικὸν ἐργαλεῖον.

Καλόπους. ὁ πρὸ μέγας χαλὴ.

Κάλλος. ὁ συμμετεῖα τῶν ὁμοιομερῶν ἐν ἡμῖν μερῶν, πρῶτον, τραχήλῳ, χερσίν, τῶν ἄλλων μερῶν, ἀπὸ τῶν ὁμοιομερῶν δυνάμεων. τὰ δὲ αὐτῶν λόγῳ δικνύντο ἀν' ἡ ἰσχὺς αἰρετωτέρῃ ἢ χαλῆς. πρῶτα γὰρ τὰ ὁμοιομερῆ ἐν ἡμῖν, ἐν οἷς ἡ ἰσχὺς τῶν ὁμοιομερῶν, ἐν οἷς τὸ κάλλος. ἔχουσιν γὰρ τῶν ὁμοιομερῶν ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν σύμκει· οἷον τὸ πρῶτον ἐξ ὁσίων καὶ νύκτων καὶ σαρκῶν. διὸ καὶ συναναεῖται μὴ ἀναεῖσθαι. ὁ συναεῖ δὲ ἀναεῖσθαι.

Καλὸς καὶ ἀγαθός. λέγει καὶ συναλοιφῇ, ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθός. καὶ καλός, ὁ ἐξ ὁμοιομερῶν. Καὶ ἡ τὴν μὲν ἐρετὴν Μελίτῃ ὄνομα· τὰ καλὰ δὲ, Τιμαγόρας. τὸ μὲν καλὸς ἐπὶ τῆς ἐν σώματι ὥρας· τὸ δὲ ἀγαθός, ἐπὶ τῇ ἐν ψυχῇ. Ἄπο συνθέσεως ὀνόματι γίνε· καλὸς καὶ ἀγαθός, χαλοκαγαθία· Θεός καὶ ἐχθρός, Θεοεχθρία. Ἄπο Καλὸς εἶδη τρία· δίκαιον, ἀνδρείον, ὁπτιμονικόν.

Καλόμεθα αὐτὸς, ἀντὶ τῆς εἰς δικαιοσύνην ἀξιομύ.

Καλόμενος· τε καὶ ἀκλῆτος ὁ Θεός παρ' ἡμῶν. Τηρομὸς δὲ θεὸς Λακεδαιμονίων.

Καλάδιον. χοινίον.

Καλάνδας. ὁ ὄνομα κύριον.

Κάλως. χοινίον. καὶ παροιμία· Πάντα κάλων κινεῖν. τροπικῶς δὲ τὸ ἴσον λέγει. Ἀπλοῦν σε δεῖ τὰ ἀρμόδια τέπει, πάντα κινεῖν, ὡς ὁ Θεοεχθρία αὐτοῦ. καὶ κάλως, κάλω, Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Βατραχίς.

Μία μὲν γὰρ ὅτιν ἀπὸ κάλω καὶ Τραχίς. ἀπὸ βύθειας καὶ κάλως.

Καλῶς. ὁ ἀντὶ τῆς βύθειας καὶ Φιλανθρώπως παρὰ Θεοεχθρία. Οἱ κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾷν. τέπει, τὸ λητθῆναι. ὅτε γὰρ βοῦν δροτῆρα ἐλεηλάτην, ἢ ἐλεῖσθαι νυκτός, ὅτε μετὰ φόνων ἐποίησεν τὴν λητῆαν.

¹ Καλόπους. Vide supra v. Ἀχίους.

² Κάλλος. συμμετεῖα τῶν ὁμοιομερῶν ἐν ἡμῖν. Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Alexandro Aphrod. in *Torica*, pag. 124.

³ Ὅμοιομερῶν. Scribendum est ὁμοιομερῶν, uti recte legitur apud Alex. Aphrod. loco laudato.

⁴ Οὐ συναεῖται δὲ ἀναεῖ. In MS. Paris. A. sic scriptum est: ὁ συναεῖται δὲ μὴ ἀναεῖσθαι. Sed altera lectio præferenda est: quam & Alex. Aphroditiensis agnoscit.

honestum est, esse bonum. Hoc autem esse virtutem, & id, quod virtutis est particeps. Quod perinde est ac si dicerent, omne bonum esse honestum; & honestum idem valere quod bonum. Statuunt autem omnia bona esse paria, bonumque omne summe esse appetendum, etiam vocatur id, quod visu & auditu jucundum est.

Κἄλον. Lignum. τὰ κάλω vero, Attice dictum est.

Καλοπόδιον. Instrumentum futorium. Ligna forma pedis.

Καλόπους. Proprie, pulchros pedes habens. Sed per synecdochen partis pro toto, pulchra.

Κάλλος. Pulchritudo est apta & concinna partium dissimilarity compositio, ut faciei, colli, manuum, & cæterarum partium, quæ primis facultatibus posteriores sunt. Eadem autem ratione demonstrari etiam queat, robur esse magis expetendum quam pulchritudinem. Similares enim partes, in quibus robur consistit, priores sunt dissimilaritybus. Unaquæque enim partium dissimilarity ex similibus constat: veluti facies ex ossibus, nervis, & carnibus. Hinc illis sublati & ipsa tollitur: non contra.

Καλὸς καὶ ἀγαθός. Honestus & probus. Per synecdochen dicitur [χαλοκαγαθός] non vero καλὸς καὶ ἀγαθός. Et χαλός, qui [ob pulchritudinem] amatur. Et *amatori nomen erat Melitus: amato autem, Timagoras*. Et καλός quidem de corporis; ἀγαθός vero de animi pulchritudine dicitur. Nomina sæpe componuntur; ut ex καλός καὶ ἀγαθός, fit χαλοκαγαθία: ex Θεός & ἐχθρός, Θεοεχθρία. Honesti tres sunt species, justitia, fortitudo, scientia.

Καλόμεθα αὐτὸς. In jus eos vocabimus.

Καλόμενος. Vocatus & invocatus Deus adierit. Oraculum Lacedæmonii redditum.

Καλάδιον. Funiculus. Funis.

Καλάνδας. Calondas. Nomen proprium.

Κάλως. Funis. Et proverbium: *Omnem funem movere*. Per translationem a malo navis ductam. *Oportet te explicare vela*. Id est, omnia tentare, ut eum superes. Et κάλως, κάλω, Attice. Aristophanes Ranis: *Una quidem ratio, qua ad Inferos descendere queas, est, si scabello conscenso laqueo te strangules*. A recto κάλως.

Καλῶς. Pie & humaniter apud Thucydidem. *Quibus decori erat humaniter & moderate latrocinia exercere*. Veteres enim prædones neque bovem aratorem abigebant, neque noctu furabantur, neque latrocinia sua cædibus infamia reddebant.

⁵ Καὶ ἡ τὴν μὲν ἐρετὴν Μελίτῃ ὄνομα· τὰ καλὰ δὲ Τιμαγόρας. Vide infra v. Μελίτῃ.

⁶ Καλὸς εἶδη τρία. Vide paulo ante v. Καλός, ubi rectius quatuor, non, ut hic, tres tantum species honesti recensentur.

⁷ Καλόμενος πρὸς κάλῳ. Vide quæ diximus supra v. Ἀκλῆτος.

⁸ Καλάνδας. Vide supra v. Ἀφροδίτης.

⁹ Ἀριστοφάνης Βατραχίς. Pag. 216. (135. Ed. Baf. P.)

¹⁰ Καλῶς. ἀντὶ τῆς βύθειας καὶ Φιλ. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. v. ut a Porto quoque observatum fuit.

Μυρία, ¹ καὶ δολὺς δὲ ξαμνὴ κάμακας.
Οἱ δὲ βάρβαροι δρεπανιφόροι κάμακι τὸ χονίον, ὃ
εἶχετο ἡ ναὺς, ἀγκόπιον. καὶ ἐν τῷ Χιλιότης.

Καμαρένα καὶ Γέλλα πόλεις Σικελίας. καὶ Καμαρι-
νοῦ, ὁ πολίτης.

Καμαρίνοι. ὄνομα ἔθους.

Καμασσίνος. ἔθνος.

Καματηγός. κεκοπιακός. Μήπως καματηγός
καὶ πλοῦτων ἀκμήσι πρὸς τοῖς βαρβάροις.

Κάμεια. ὄνομα πόλεως.

Καμειραία ἰσχάς. Βάσει.

Μικρὸν δ' ὀπίσθων βύτ' ἔσθην ἐγκύβας

Ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας.

² Ἀναξανδρίδης δὲ ὁ Ῥόδιος ἐκ Καμείων ἦν.

Καμνλαύκιον. ³ Ῥωμαίων ἡ λέξις. Ῥηθεῖν δ' ἀν καὶ
Ἑλληνιστὶ πρὸς τὸ καῦμα ἐλαύνειν.

Κάμνλ. τὸ ἀχθοφόρον ζῶον. ⁴ Ἀριστοφάνης

Πῶς ἀνθ' καμνλῶν Μῆδος ἀν ἐσέπιατο;

ἐπεὶ ἀπὸ καμνλῶν ἦλθον οἱ Μῆδοι εἰς τὴν Ἑλλάδα.
καὶ καμνλίτης βῆς ἔτα καλὸν. ⁵ Κάμιλος δὲ,
τὸ παχὺ χονίον.

Κάμιλλ. ὄνομα κύριον. ὁ Ῥωμαίων στρατηγός.
ἐν τῷ Ἀλέλλει θύχ.

Κάμιρ. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως.

Κάμειν. ⁶ ἐπὶ τῷ ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι καὶ ἐπὶ
τῷ νοσεῖν. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῷ σποσανόντων. ⁷ Εἰδὼλα
καμώντων. πρὸς λαβὸν δὲ τὸ πρὸς θέσιν, σημαίνει τὸ
ἀπειπεῖν καὶ ἀπαργεῖσθαι καὶ σπογνῶναι οἷον, Ἀπέ-
καμον νοθεύων, κάμνων, πρὸς αὐτῶν.

Καμμοῖν. ⁸ ἡ ἐκ μονομεγέθους νίκη.

Καμώντων. τῶν νεκρῶν

Εἰ καὶ σοὶ βέβηκεν ὕψ' εἰδῶλοισι καμώντων
Ὀλκός.

Κάμμορ. ὁ ταλαίπωρος.

Καμπανία. χώρα.

Κάμπη.

Καμπιδήκτωρ. ¹⁰

Κάμπη. ¹¹ δρόμος. δρόμοι πνὲς ἦσαν κάμπιοι,
ὅν θύεις καὶ ἀπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες.

Κάμπω. ¹² Ὡδὰς ἔκαμπεν, ὁπίστας ὁ Νέρων ἐ-
λύγιζε τε καὶ ἔσπερε.

Κάμπω σε. αἰπαλικῇ. ἀντὶ τῆς μαλακίης τῆς ψυχῆς σε.

¹ Μυρία, καὶ δολὺς δὲ ξαμνὴ κάμ. Pentameter hic est pars Epigrammatis in clypeum, quem miles bello defunctus in templo suspendit, ut discimus ex Anthol. lib. vi. cap. xxv. pag. 576. unde sensus loci hujus supplendus est.

² Καμνλαύκιον] Vide Schol. Aristoph. ad Acharn. pag. 393. (180. Ed. Baf. P.)

³ Ἀριστοφάνης] Anibis pag. 554. (379. Ed. Baf. P.)

⁴ Κάμιλλ. δὲ, τὸ παχὺ χονίον] Ex Scholiasta Aristoph. ad Vespram, pag. 505. Huc spectant verba illa Theophylacti ad Matth. cap. xix. Τινὲς δὲ κάμνλον ὃ τὸ ζῶον φασὶν, ἀλλὰ τὸ παχὺ χονίον, ὃ χονίον οἱ ναῦται αὐτὸς τὸ ῥιππὶν πρὸς ἀγκύρας. Locum hunc acceptum refero Pearsonio, qui eum ad marginem Suidæ sui notaverat.

⁵ Κάμιρ. Vide Etymologum.

⁶ Κάμειν. ἐπὶ τῷ ποιεῖν ἔργον.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

⁷ Εἰδὼλα καμώντων] Homerus Odys. A. v. 475.

Quæ [saxa] innumera, hastasque longas excepi.
† Barbari vero pertica falcata funem, quo navis
retinebatur, scindunt. Vide etiam in v. Χιλιότης.

Καμαρένα & Γέλλα urbes Siciliæ. Et Camari-
nus, Camarinæ civis.

Καμαρίνοι. Camarini. Nomen gentis.

Καμασσίνος. Camassenus. Nomen gentile.

Καματηγός. Defatigatos. Ne milites defati-
gatos Barbaris integris objiciam.

Κάμεια. Camea. Nomen urbis.

Καμειραία ἰσχάς. Camiræa ficus. Babrius: Pau-
lisper autem moratus, cum capite exserto gusta-
turus esset ficus Camiræas. † Anaxandrides
Rhodius erat Camiræus.

Καμνλαύκιον. Vox Latina. Potest tamen
etiam vocabulum hoc deduci a Græco καῦμα
ἐλαύνειν, [quod æstum propulsare significat.]

Κάμνλ. Camelus. Aristophanes: Quomo-
do sine camelo, Medus cum sit, huc advolatit?
Medi enim camelis vecti in Græciam vene-
runt. Et bos Camelites, ita vocatus. Κάμιλος
vero, per ἰ, crassus funis.

Κάμιλλος. Camillus. Nomen proprium. Ro-
manorum Imperator. Quære in Ἀλέλλος εὐχή.

Κάμιρος. Nomen proprium. Et nomen urbis.

Κάμην. Facere. Elaborare. Item, ægrota-
re. Dicitur etiam de mortuis. [Homerus:]
Umbra mortuorum. Cum autem præpositio-
nem σπὲ assumit, significat defatigari, molestiæ
succumbere, animum despondere: ut, Defati-
gatus sum admonendo, laborando, hortando.

Καμμοῖν. Victoria ex singulari certamine
reportata.

Καμώντων. Defunctorum. Mortuorum. Quam-
vis cymba tua onusta sit umbris mortuorum.

Κάμμορ. Miser. Ærumnosus.

Καμπανία. Campania, regio.

Κάμπη. Eruca.

Καμπιδήκτωρ. Campidoctor.

Κάμπη. δρόμος. Curfus obliquus. Erant
quidam curfus, κάμπιοι vocati, qui non erant
recti, nec simplices; sed flexus habebant.

Κάμπω. Flecto. Cantica modulabatur, quæ
Nero vario vocis flexu cantare solebat.

Κάμπω. Flecto te. Id est, animū tuum mollio.

⁸ Καμμοῖν. ἡ ἐκ μονομεγέθους νίκη] Ex Scholiasta Homeri ad Il. x. v. 257. Huc spectant verba Plutarchi in libello De audiendis Poetis pag. 22. ubi καμμοῖν apud Æoles significare ait νίκην τῇ ἐξ ἱπποπόνης καὶ καρπείας. Vide etiam Hesychium & Etymologum.

⁹ Εἰ καὶ σοὶ βέβηκεν ὕψ' εἰδῶ] Epigramma integrum, ex quo verba hæc decerpta sunt, existat Anthol. lib. iiii. cap. xxxiiii. pag. 420.

¹⁰ Καμπιδήκτωρ] Miseret me Porti, qui voce hac erucarum morsorem vel devoratore significari putabat, quasi a κάμπη & δάκ-
νω; cum dictum sit pro eo, quem Latini campidoctorem appellant (unde καμπιδήκτωρ potius a Suida dici debuisset) de cujus vocis
significatione vide Valesium ad Amm. Marcell. pag. 69.

¹¹ Κάμπη. δρόμος. δρόμοι πνὲς ἦσαν κάμπη.] Scholiasta Ari-
stoph. ad Pacem pag. 691. Κάμπη. δρόμος, ἐκ τῆς εὐχῆς καὶ ἀπλοῦς,
ἀλλὰ καμπὰς ἔχων. Hinc Suidas sua mutuatus est.

¹² Ὡδὰς ἔκαμπεν, ὁπίστας ὁ Νέρων ἐλύγιζε τε καὶ ἔσπερε] Hæc
sunt verba Philostrati lib. iv. de Vita Apollon. cap. xiiii. pag. 199.

Καμπύλα τὸξά. Ὅμηρος. ² συνέμειξε τὸ χεῖρ τὸ ξύλον λόγον τὸ χεῖρ τὸ βέλαν. Καμπύλα μὲν γὰρ τὸξά. τὰ τέσσα, ἐπικαμπῆ. Πεπλωκότα δὲ ἄλλυδις ἄλλη τὰ βέλαι. ὡς χοῖνις τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρώμενον. καὶ κοτύλη ὁμοίως.

conveniunt. Eodem modo chœnix & mensura

Καμπυλιάζον. κάμπην καὶ σρέφον.

Καναγραῖα. ³ κοιλὰ πνα ἀγγεῖα.

Καναχιδόν. χεῖρ κτύπον.

Κανδάκη. ⁴ ἡ τὴν Αἰθιοπῶν βασίλισσα. καὶ ζητῆς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῳ ἱστορίᾳ.

Κανδήλα. ⁵ ὡς τὸ καίεν δῆλα.

Κάνδυλον. ⁶ βρώμα ἀπὸ μέλιτος καὶ γάλακτος σκιδναζόμενον. ὡς καὶ ἀβυρτάκη ἐξ ὧν βρώμα. ⁷ καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Ἀκρόδρουα.

Κάνδης. χεῖρ Περσικός. Ἀποδόσαντες δὲ τὸ κάνδην, καὶ τὰς ἀναξυρίδας ἐξελεύσαντες, καὶ τὸ πῆλον ἀφελόντες.

Κάνναις καὶ καλάμαις χεῖρ οἱ Νομάδες εἰς τὴν σκίυνοποιαν.

Κάνεον. τὸ κανίσκιον. καὶ Κάνειον, ὁμοίως.

Κάνης. ⁸ ὁ ψιθῆς. καὶ κλινῆς κάνηλον.

Κανηφόροι. ⁹ Φιλόχορος φησιν, ὡς Ἐριχθονίης βασιλεύοντι πρῶτον χεῖρ τέθεισαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθέναι Φέρεν τὰ χεῖρ τῇ Θεᾷ. ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ ὡς τῇ θύσαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Κάνθαρος, Ἀθηναῖος, καμικός. μνημονεύει τῆς τραγῳδίας, Μήδεια, Τηρέως, Συμμαχία, Μύρμιξες, Ἀηδόνες.

Κάνθαρος. ¹⁰ ὡς τὸ κάνθωνα, τέττις τὸ ὄνον. καὶ ὡς τὸ ὄρον, τέττις τὸ σπέρμα. Φασὶ γὰρ ὅτι ὁ κάνθαρος ἔτω πικρῶς. ἐπὶ δὲ ὅντος κόνειον φρογγύλιον, μὴ κυλίαν τοῖς ποσὶ, καὶ ἐν τῇ κυλίᾳ ἀπισπερμαίνῃ. καὶ ἐν τῇ τῇ κάνθαρος τὸ ζῶον γίνετο. ὅθεν καὶ τὸ ὀνομασθῆναι ἔχει ὡς τὸ κάνθωνα, καὶ

ubi verba sunt de cithæro quodam, qui Romæ carmina Neronis mercede cantare solebat. Lege ibi locum integrum. Significat hic autem τὸ κάμπην in cantandis carminibus vocem varie inflectere, & molli quadam modulatione uti, quod facere solent illi, qui artis suæ peritiam ostendere volunt. Hesychius: Κάμπην, τὸ ἐν τῇ ἀδῇ καμπῶς ποιῆν. Respexit Grammaticus ille, uti & Philostratus, ad locum illum Comici Nubib. pag. 178.

Εἰ δὲ πρὸς αὐτῶν βαυμολογοῦσιν. ἡ κάμπην πνα καμπῆν, οἷος οἱ νῦν πρὸς κατὰ Φρόνιν, ταύτας πρὸς δυσκολακάμπους. Ἐπιτρέψω τὴν πρὸς πελάς. ὡς πρὸς Μάγας ἀφαιζών. Id est: Quod si quis verniliter auditorum auribus blandiretur, aut in cantando vocem varie inflecteret, secundum eam modulandi rationem, quam Thrynis introduxit, haud parum sane difficilem; illico verberibus cadebatur, ut qui artem musicam corrumpere.

¹ Καμπύλα τὸξά. Ὅμηρος.] Locus Homeri, ad quem nota hæc Suidæ referenda est, exstat Il. φ. v. 503. ubi Poeta inquit:

— Ἀπὸ δὲ συναίνης καμπύλα τὸξά

Πεπλωκότα ἄλλυδις ἄλλη.

Id est: Latèra autem sagittas incurvi arcus, quæ passim sparsa jacebant, collegit.

² Συνέμειξε τὸ χεῖρ τὸ ξύλον.] In hoc loco interpretando sensum potius quam verba spectavi. Si enim, more Porti, verbis strictè & religiose inhæreere voluissim, versio mea non solum frigida, sed etiam obscura & inutilis prorsus futura fuisset.

³ Καναγραῖα.] Vide Hesychium v. Κάνεον.

⁴ Κανδάκη. ἡ τὴν Αἰθιοπῶν βασίλισσα.] Ejus meminit Strabo diversis in locis.

⁵ Κάνδυλον. βρώμα ἀπὸ μέλιτος καὶ γάλακτος.] Vocabulum hoc Pho-

Καμπύλα τὸξά. Curvi arcus. Homerus [Il. φ. 503.] vocabulum τὸξά pro sagittis posuit, & tamen epithetum ei tribuit, quod arcui proprie convenit. Καμπύλα enim, id est, incurva, de arcu proprie dicitur. At illa, πεπλωκότα δ' ἄλλυδις ἄλλη, non arcui, sed sagittis dicitur & res mensurata: & cotyle pariter.

Καμπυλιάζον. Flectere & vertere.

Καναγραῖα. Vasa quædam concava.

Καναχιδόν. Cum strepitu.

Κανδάκη. Candace Æthiopum Regina. Quære in Alexandri historia.

Κανδήλα. Candela. Sic dicta, quod clarum lumen præbeat.

Κάνδυλον. Edulium, quod ex melle & lacte conficitur: ut abyrtace, cibus ex leguminibus frefis confectus. Vide in Ἀκρόδρουα.

Κάνδης. Candys, vestis Persica. Cum autem candyn exuissent, & femoralia ei detraxissent, pileumque abstulissent.

Κάνναις. Cannis & stipulis utuntur Numidæ ad casafaciendas.

Κάνεον & Κάνηον. Canistrum.

Κάνης, κάνηλον. Storea.

Κανηφόροι. Canistriferæ. Philochorus ait, Erichthonio regnante virgines nobiles primum lectas fuisse, quæ Panathenæis & in aliis pompis Minervæ canistra ferrent, in quibus incrant ea, quæ ad sacrificia pertinebant.

Κάνθαρος. Cantharus, Atheniensis, Comicus. Hujus fabulæ memorantur, Medea, Te-reus, Symmachia, Formica, Luscinia.

Κάνθαρος. Scarabæus. Dictus a nomine κάνθων, asinus, & ὄρος, semen. Aiunt enim scarabæum ita generari. Invento asini stercore rotundo in eo manet, pedibus ruspans: & inter ruspandum semen emittit, ex quo scarabæus nascitur: unde & nomen habet. Dictus enim est a nomine κάνθων, asinus,

tius in Lexico inedito sic exponit: Κάνδυλον. σκιδναζόμενον καὶ γάλακτος καὶ μέλιτος. ἵναι δὲ ἀπὸ κρέως καὶ ἄρτου ἐστὶν. ὅπως Ἀριστοφάνης. Athenæus lib. xii. cap. iii. idem edulium vocat κάνδυλον, idque ex Hegesippo sic describit: Γένεσθαι δὲ αὐτὸν φησὶν ὁ Ταρσεντινὸς Ἡγήσιππος ἐξ ἰσθμῶ κρέως, & κησῶ ἄρτου, καὶ φρενῶν περὶ, ἀνέσθαι πρὸς ζωμῶ πῶλον. Alii cibum hunc κόνδυλον appellant, secuti auctoritatem Aristophanis in Pace pag. 631. ubi inter alia & hæc leguntur:

Κόνδυλον μισγάλλω, καὶ κόνδυλον ἔφον ἐπ' αὐτῇ.

Sed illi mentem Comici non sunt affecuti. Is enim, cum κόνδυλον dicere debuisset, præter expectationem κόνδυλον dixit: quod lepидum genus jocandi Aristophani perquam familiare esse constat. Hoc si Florenti Christiano ad dictum locum Comici in mentem venisset, haud puto eum diu dubitaturum fuisse, utrum edulium hoc κόνδυλον an vero κόνδυλον appellatum fuerit.

⁶ Ἐξ ὧν βρώμα.] Florens Christianus loco laudato scribendum putat ἐξ ὧν, i. e. e leguminibus frefis: quod non displicet. Nam vulgata lectio ἐξ ὧν manifeste corrupta est.

⁷ Καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Ἀκρόδρουα.] Sed ibi legitur κάνδην, non κάνδυλον. Quare existimo verba hæc ad sequentia pertinere, & legi debere post vocem ἀφελόντες.

⁸ Κάνης.] Apud Etymologum pro κάνης scriptum est κάνη. Vide eum v. Κανάριον.

⁹ Κανηφόροι. Φιλόχορος φησιν, ὡς Ἐριχθ.] Eadem habent Harpocratio & Photius in Lexico inedito.

¹⁰ Κάνθαρος παρὰ τὸ κάνθωνα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Pacem pag. 630. (437. Ed. Bal. P.)

¹¹ Ὅρος.] Lege ὄρος, ut apud Enarratorem Comici.

τ' ὄρν, τέρεσι, τὸ σπέρμα· κἀνθός τις ὢν. ἢ πα-
ρὰ τ' ὄρν, ὃ δηλοῖ τὸ σπέρμα. ἢ ὃ ὄρν, πρὸ τ'
κἀνθων· ἀπὸ τῆς, πρὸ τ' κἀπρον τῆς ὄν. ἢ ὃ ἐκ τῆς
κἀνθων ὄρν. Κἀνθων δὲ κυρίως ὃ ὄν. Κἀνθα-
ρ δὲ τὸ ζῶον. καὶ ὄνομα λιμνῆς ἐν Ἀθήνῃσι. ὃ
εἶδος ποτιτίει. † Κἀνθαρ ὅστις ἐκ γένε, ἀλλὰ
πάντες ἄρσενες γυνῶν.

Κανθάρ μελάντερ. παροιμία. Μένανδρος Θη-
σαιεύς. καὶ, Κανθάρ σοφώτερ. ἐπὶ τῇς ποτιτίει
καὶ κἀκοῖται.

Κανθήλη. πόλις.

Κανθήλι. Βεαδὺς νοῦσα. ἢ ἀφύης. ἢ ὄν με-
ρας. † Ξενοφῶν λέγει· Ἐν Βαβυλῶνι οἱ Φοίνικες ἔμειον
ἢ πλεοναῖσι τὸ μέγεθος γίνεσθαι· οἱ δὲ πεζόμενοι
ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτῶν, ὥσπερ ὄνοι κἀνθήλιοι. καὶ
Πολύβιος· Ἐν γὰρ τοῖς ὀπίσθεσιν ὀφθαλμοῖς τὰ καν-
θήλια λαβόντες ἐκ τῆς ὀπίσθου, ἀποθέσθαι πρὸς αὐ-
τῆς ἐκέλευσε τῆς πεζῆς. ὃ γινόμενος, συνέβη πα-
ρὰ πάντας χεῖρας ἀσφαλέςατον γενέσθαι τὸ ἀρό-
βλημα.

Κάνθων. ὄν.

Κανόνιον. ἔκω χελεῖται ἢ οἰαδὴ ποιεῖ πραγματεία,
καὶ πλεονῶν τυγχάνη πτυχίων, ἢ εἰς, ἢ παγινῶν.
Σπῆρον δὲ, τ' χτ' τὸ κοινὸν ἔθ. ὄνομαζόμενον, ὅπου
δριστεῖν ἐπὶ δεξιὰ ἀναγινωσκόμενον. Σελίδιον δὲ, τὸ
ὅπου τ' ἄνωθεν ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ τὰ κάτω.

Κανονίς. ἐργαλεῖον χαλμιγεφυκόν. ὃ ἔπληγμα-
ματι. Καὶ κανονίς ὑπὸ τῆς.

Κάν. καὶ Βύβλος. ὄνομα κύριον. ἀμφότεροι δυ-
τυχισαίνες.

Κανῶν. κἀνίσκιον. πρὸ τ' τῆς Διονυσίῳ ἐορτῇ
Ἀθήνησιν αἱ θυγατέρες ἐκνηφόρουν. ἡ δὲ ἐκ χρυσῆς
πεποιημένη τὰ κανῶν, ἐφ' ὧν πᾶς ἀπαρχὰς πάντων ἐ-
πίθεσται. ὃ κανῶν δὲ ὅπου τ' ὃ κανῶν. ὃ τὰ κανῶν γὰρ
ἐκρύπτετο ἢ μάχαιρα καὶ ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς σέμ-
μασι. † Ἀριστοφάνης·

Κανῶν δ' ἐχόντες καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας,

Πλανώμεθα ζητῶντες τόπον ἀπερχόμενα.

Τὰ ὅπου τῆς θυγατέρας κομίζουσιν, ἵνα οἰκίσαντες ἐπὶ τῇ
ἰδρύσθαι δύστωσι. χύτρας γὰρ ἰδρύων. οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἀμυν-
τήρια τ' ὀρνέων ἐβάσταζον ἀπὸ ὀπλῆς μὲν, κανῶν ἀπὸ δὲ
ἀεκεφαλαίας, χύτραν, ἵνα μὴ ἐπιπλάμνηται τὰ ὄρ-
νεα τύπη αὐτῶν. ταῖς δὲ μυρρίνας, πρὸς τὸ σπασθῆναι.

Κάνω. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως.

1 Καὶ ὄνομα λιμνῆς ἐν Ἀθήνῃσι] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Pacem* pag. 633.

2 Κἀνθαρ ὅστις ἐκ γένε, ἀλλὰ πάντες ἄρσενες γυνῶν] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 625.

3 ἢ ὄν μερας. Ξενοφῶν λ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam apud Scholiastam Aristoph. ad *Ve-
speras*, pag. 441.

4 Ξενοφῶν] De *Instit. Cyri* lib. vii. pag. 190. ut Portus monuit.

5 Οἱ δὲ πεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτῶν.] Vide quæ de sensu hu-
jus loci erudite disputat Gatakerus *Adversar. Miscell.* lib. i. cap. ii.

6 Ἐν ἔπληγμαματι] Anthol. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. i. ut a Porto observatum fuit.

& ὄρν, semen; quasi dicas asini semen. Vel
a nomine ὄρν, quod itidem semen signifi-
cat. Vel, quod circa sterces asini saliat. Vel,
quod ex asino prodeat. Κἀνθων autem pro-
prie asinus. Κἀνθαρ vero scarabæus. Item,
portus Athenis sic vocatur; & genus pocu-
li. Scarabæus fœmina non existit, sed omnes
mares gignuntur.

Κανθάρ μελ. *Scarabæo nigrrior*. Proverbium.
Menander *Thesauro*. Et, *Scarabæo callidior*.
De improbis & malignis dicitur.

Κανθήλη. Canthele. Urbs.

Κανθήλι. Tardus ad intelligendum. He-
beti ingenio præditus. Item, asinus magnus.
Xenophon inquit: *Babylone palmæ non mi-
niores jugeri magnitudine nascuntur: quæ, quum
onere premuntur, sursum curvantur, ut asini
clitellarii*. Et Polybius: *Nam clitellas, quas
inter sarcinas a tergo habebant, pedites cape-
re & ante se ponere jussit. Quod cum fecis-
sent, munimentum omni vallo firmitus effece-
runt*.

Κάνθων. Asinus.

Κανόνιον. Ita vocatur quilibet liber, vel quod-
libet opus, quamvis sit plurium tabellarum,
vel versuum, vel paginarum. Σπῆρον autem
secundum communem consuetudinem voco
versum, qui a sinistra ad dextram legitur. Σι-
λίδιον vero, qui a parte superiori ad inferio-
rem legitur.

Κανονίς. Instrumentum scriptorium. Regu-
la. In epigrammate: *Et regulam summam*.

Κάν. Cannus & Byblus. Nomina pro-
pria virorum, qui ambo infelices fuerunt.

Κανῶν. Canistrum. In festo Bacchanalium
Athenis virgines nobiles canistra aurea fere-
bant, in quibus primitias omnium frugum
ponebant. Κανῶν vero dictum est a κανεῖν, oc-
cidere. In canistro enim gladius molis & co-
rollis occultabatur. Aristophanes: *Canistrum
autem habentes, & ollam, & ramos myrteos,
vagatur, quærentes locum quietum & a tur-
bis remotum*. Res ad sacrificium necessarias
ferunt, ut urbe condita dedicationis gratia
Diis sacrificent. Ollis enim in dedicationibus
uti solebant veteres. Alii vero dicunt, eos
ad propulsandam avium vim ista gestasse: &
quidem canistrum pro clypeo, & ollam pro
galea; ne aves advolantes eos rostris infesta-
rent. Ramos vero myrteos, ut [aves] abigerent.

Κάνω. Canobus. Nomen proprium vi-
ri & urbis.

7 Κάν. καὶ Βύβλος. ὄνομα κύριον] Lege Κανῶν καὶ Βύβλος. ὃ
νόμος κύριος. De his vide Ovidium *Metamorph.* lib. ix. qui in-
cestum & infelicem amorem Byblidis erga fratrem suum Caunum
prolixè & eleganter describit.

8 Κανῶν. κανίσκιον. παρὰ τῇ τῇ Διονυσίῳ] Ex Scho-
liasta Aristoph. ad *Acharn.* pag. 383.

9 Κανῶν δὲ τὸ τὸ κανῶν σέμματα] Ex Scholiasta Aristoph.
ad *Pacem* pag. 695. (471. Ed. Bas. P.)

10 Κανῶν] Lege κανῶν, ut apud Etymologum.

11 Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 544. (370. Ed. Bas. P.)

12 Τὰ πρὸς θυγατέρας κομίζουσιν — ἀποτρεῖν] Hæc sunt verba
Scholiastæ Aristoph. ad *Avibus* pag. 544.

ΚάνωπⓈ. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ. Ποτε, ὡς λόγος, Χαλ-
δαῖοι τ' Ἴδιον Θεόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ πῦρ, ἀπασμενόνοντις,
πανταχῇ περιέφερον ὥστε τοῖς Θεοῖς πατὴν τ' ἐπαρχῶν
συμβεβλημένοι, καὶ τ' νικῶντα ἐκείνων ὡς πάντων νο-
μίζεσθαι Θεόν. Τῷ μὲν ἄλλων ἐπαρχῶν οἱ Θεοὶ
ἀπὸ χαλκῆς, ἢ ἀργύρου, ἢ ξύλου, ἢ λίθου, ἢ ἄλλης
ποιῶντις ὕλης ἐτύγχανον ἰδρυμένοι· ἡ δὲ ποιῶντι ὕλη
ἐν χερσὶν ἀπὸ τοῦ πυρὸς διεφθείρειτο ὥστε πανταχῇ τὸ
πῦρ ἀναγκαίως νικᾶν. Τῆτο ἀκρίτως ὁ δὲ Κανώπης
ἱερεὺς, πανθερὸν πὶ τοῖσιν ἐνεθυμήθη. Ὑδρία ἐν τοῖς
μέγιστοις Αἰγύπτῳ εἰδῶσαι γίνεσθαι ὁράκωνται, τῆς δὲ
ἐχούσας λεπτὰς συνεχεῖς, ὥστε ἀπὸ τῆς τῆς ὕλης ἐκεί-
νων τὸ περὶ ὡμίον ὕδωρ διυλίζόμενον ἀπιδίδου κα-
θαρώτατον. Ἐκ τούτων τ' ὕδατος μίαν λαβὼν ὁ δὲ Κανώ-
πης ἱερεὺς, καὶ τὰς τῆς ὕλης ἐκείνας ἀποφράζας κηρὶς καὶ
ἀφ' ὧν ζωογραφίας χρώμασι, πληρώσας ὕδατος
ἔστιν ὡς Θεόν καὶ ἀπασμὸν παλαιῶν ἀγάλματος τ' κε-
φαλὴν, ὅπως ἐλέγχοι Μενελάου πρὸς κυδερήν τε γεννητὴν,
ἔπιμελῶς ἐπιθεῖς, ἠγροῦσεν αὐτὴν τῷ ἀγάλματι. πα-
ρεγένοντο μετὰ ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἀνήθη τὸ πῦρ, καὶ ὁ
κηρὶς, δι' ἧς αἱ τῆς ὕλης ἐτύγχανον πεφραγμέναι, διελύε-
το. τ' δὲ ὕδατος ἰδρώσεως, καὶ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς τῆς
συνων ἐκβαλλόμενης, ἐσβένοντο τὸ πῦρ. ἔπειτα τῇ πα-
νθερίᾳ τ' ἱερέως ΚανώπⓈ τῷ Χαλδαίων νικητῆς ἀ-
νεδείχθη. καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν ὡς Θεὸς ἐτιμαῖτο. † Ὁ
ἐκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώπης, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης
ὅσον ἐστὶν ἐν Κανώπῳ. ἔπειτα καὶ πλέον καὶ ἑλάττω ἀ-
μάστιγμα ἐπίσης ὅσον ἐστὶν ἐν τῷ κατορθῶν. σαφέστερον δὲ ὅτι ἐν τῷ Ἀμπλάκημα.

Κανὼν σφαλῆτ', ἐξ ἀξίῃ γῆν τ' ξύλῳ. Ἀριστο-
φάνης. ἐν τῷ, Ἀπὸ καλῶν ξύλων.

Κάππα διπλῆν. ἀπὸ τοῦ κανόν. Τρία καὶ κάππα
κάκισα. Καππαδοκία, Κρήνη, καὶ Κιλικία.

Καππαδόξ. μόνον τῷ εἰς ὡς ἀπὸ τοῦ οὐ μικρῆ.
λέγειται δὲ καὶ Καππαδόκης ἡ θύεια. καὶ Καππαδο-
κίον τέρας.

Κάππαρις. εἶδος βοτάνης, ἧς ὁ καρπὸς ἰατρῶν δο-
κεῖ εἶναι ὀνήσιμον. Ὁ δὲ Ζήνων ὁ Κιτιῖδης ὤμνει κάπ-
παριν, καθάπερ Σωκράτης τ' κύνα.

Κάππαρις. ὡς τὸ ἐν τῷ κάμπε αἰετοῦ.

ΚάπεⓈ. σορὸς, θήκη, τάφρος. ὡς τὸ σκά-
πῳ, σκάπεⓈ, καὶ κάπεⓈ.

Καπιτωλεῖον. τὸ ἱερόν. Καπιτώλιον δέ.

Κάπη. ἡ φάτη. ὡς τὸ κάπην, τὸ ἐοδίον.
ἡ κάπη δὲ ὅτι τὸ πνεῦμα· ἡ ἀπὸ τῆς ἀδμάτων

ΚάνωπⓈ. Canopus. Deus Ægyptiorum.
Chaldaei olim, ut fertur, Deum suum, qui
est Ignis, ubique circumferebant, potentiam
ejus magnificis verbis extollentes, ut cum om-
nium gentium Diis in certamen descenderet,
& is, qui eum vicisset, ab omnibus Deus ju-
dicaretur. Cum igitur cæterarum gentium
Dii ex ære, vel argento, vel ligno, vel lapi-
de, vel simili materia, quæ igne facile consu-
mebatur, facti essent, ignem ubique vincere
necesse erat. Eo audito Canopi sacerdos hu-
jusmodi quid callide commentus est. Hydriae
fictiles, minutis foraminibus plenæ, in Æ-
gypto confici solebant, ut per foramina illa
aqua turbida percolata redderetur limpida.
Harum hydriarum unam Canopi sacerdos, a-
qua repletam, ut Deum in medio statuit;
postquam foramina ejus cera obturasset, va-
riisque coloribus depinxisset, & caput veteris
simulacri, quod Menelai cujusdam guberna-
toris fuisse dicebatur, amputatum ei accura-
te adaptasset. Venerunt postea Chaldaei: ac-
census est ignis; ejusque calore cera, qua
obturata erant foramina, liquefcere coepit.
Hydria igitur sudante, & aqua per foramina
effluente, ignis exstinctus est. Sic igitur cal-
lido sacerdotis commento Canopus victor e
certamine discessit, & ex eo tempore ut Deus
cultus est. † Qui centum stadia, & qui u-
num tantum abest a Canobo, æque non est
in Canobo. Sic etiam majus & minus pecca-
tum æque sunt extra recte faciendi ratio-
nem. Hæc clarius traduntur in v. Ἀμπλάκημα.

Κανὼν σφαλ. Et si quid peccaveritis, ex no-
biliori saltem ligno [pendere juvabit.] Ari-
stophanes. Vide in v. Ἀπὸ καλῶν ξύλων.

Κάππα διπλῆν. Cappra duplex. Id est, ma-
malum. Tria cappa sunt pessima: Cappado-
cia, Creta, & Cilicia.

Καππαδόξ. Hoc nomen solum inter ea, quæ
desinunt in ὡς, per o parvum scribitur. Di-
citur autem & Καππαδόκης in recto casu. Et
Cappadocium monstrum.

Κάππαρις. Capparis, genus herbæ, cujus
fructus medicis videtur esse utilis. † Zeno
Cittieus per capparim jurabat, ut Socrates
per canem.

Κάππαρις. Capparis, inde dicta, quod ex
campo tollatur: [quasi dicas κάμπαρις.]

ΚάπεⓈ. Loculus. Theca. Sepulcrum. A
verbo σκάπῳ. Unde σκάπεⓈ, & sublatο σ,
κάπεⓈ.

Καπιτωλεῖον. Templum Jovis Capitolini.
Καπιτάλιον vero, [arx Capitolina.]

Κάπη. Præsepe. A verbo κάπην, edere.
Vel a κάπῳ, spiritus, flatus: quod equorum

1 Ὁ ἐκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώπης, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης ὅσον ἐστὶν ἐν Κανώπῳ. Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. cxx.

2 Ἀριστοφάνης. Rapis pag. 246. (159. Ed. Baf. P.)

3 Τρία κάππα κάκιστα. Καππαδοκία, Κρήνη, καὶ Κιλικία. Constantinus Porphyrog. lib. i. Them. ii. Διαβιβάζονται δὲ περὶ πάντων ἐπὶ κακότητος τὸ τ' Καππαδοκίαν γένος, ὡς καὶ περιγίγναι ὡς αὐτῶν ἐξουχῆται ποιῶντι τρία κάππα κάκιστα. Καππαδοκία, Κρήνη, Κιλικία. Affert deinde hanc in rem duo Epigrammata vetera, quæ etiam leguntur Anthol. lib. ii. cap. xliii.

4 Ὁ δὲ Ζήνων ὁ Κιτιῖδης ὤμνει κάππαριν, καθάπερ Σωκράτης τ' κύνα. Hæc sunt verba Laertii lib. vii. Segm. xxxii. Idem etiam de Zenone refert Athen. lib. ix. pag. 370.

5 Κάππαρις. περὶ τ. Vide Etymologum.

6 Κάπη. ἡ φάτη. περὶ τὸ κάπῃ. Eadem habet Etymologus.

7 Κάπη. ἡ φάτη. περὶ τὸ κάπῃ. Locus hic ex Etymologo sic legen-
dus & supplendus est: ἡ περὶ τὸ κάπῃ, κάπη (κάπῃ δὲ ἐστὶ τὸ
πνεῦμα) τῆς φάτης, ἡ δὲ τῇ φάτι. &c.

τῆς ἵππων χειροπνομένη. ἢ ὡς τὸ ἐσκάψαι, καὶ
χειρολάνθαι.

Καπιλείας. ἐμπορίας. καὶ Καπιλείων.

Καπιλικῶς. ἂντι ὅς ἡ πανουργικῶς. ἐπεὶ οἱ καπι-
λοι ὀνυλίσκονται τὸ οἶνον, συμμιγνύντες αὐτῷ σαφρόν.
Οἱ καπιλοι ὑμῶν θολῶσι τὸ οἶνον.

Καπιλὶς. ὡς τὸ χαλκὸν τὸ πηλόν. πηλὸς δὲ ὁ
οἶνος ὅθεν καὶ ἄμπελος. οἶονεῖ ἔμπελος ἔσσα, ἢ ἐν
αὐτῇ ἔχουσα τὸ πηλόν.

Κάπιλος. μεταβολῆς. πραγμαθιότης. ἡ Κάπι-
λος ἀσπίδων. ὁ μεταβολῆς παντὸς πραγμαθιότης.

Κάπιλος. ἢ ἐν αὐτῷ ἐνός πινος οἶνον εἶναι. οἶνον ἐκ
ὡς Σοφοκλῆς. ἀντίφορος ἐς τὸ πηλόν. ὁ μὲν τοι οἶ-
νος ἐπὶ πηλός. πόθεν δὲ ἐν τῷ καπλήνῳ οἶνος
ἐγγίνοι; καὶ γὰρ ἕτερον ἐστὶν οἶνοπάλης, καὶ ἕτερον κα-
πιλος. καθόλου γὰρ τῆς πωλῆσεως καπλήσης ἔλε-
γον. ἐπὶ δὲ καὶ ὡς Σάφρωνι ἐν ταῖς Ἀεσφίαις. ὁ
δὲ Αἰσχύλος τὰ δέλια πάντας κάπιλα καλεῖ. Κάπι-
λα ὡς φέρον τεχνήματα.

phronem etiam reperitur. Aeschylus vero omnia subdola & fraudulenta κάπιλα vocat.
Dolosas proferens artes.

Καπίεια. εἶδος πλακῆντος. τὰ παρ' ἡμῶν καπύ-
εια.

Καπίδωσθαι μοι δοκῶ τὸ χεῖμα μάλλον. ἀντὶ ὅς
προοδικῶν ὀφείλει.

Καπίτριον. ἢ ὅς ἵππων Φορβία. Κάπιτ γὰρ Ῥωμαῖ-
κῶς ἡ κεφαλὴ καὶ ἐξ αὐτῆς καπίτριον.

Καπιτόλιον. ὁ Ῥωμύλος μὲν τὸ κτίσας τὸ Παλά-
τιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτόλιον, ὃ ἐστὶ κεφαλὴ τῆς πό-
λεως ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως
Ἀλφειοῦ ἀπέθηκε. Σατύριον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο ὅ-
τερον δὲ Καπιτόλιον ἐκ τῆς Φανείσης ὀρυζομένης τῆς
δεμελίων ἐν τῇ γῇ κεφαλῆς σάματι νεοσφαγῆς.

Καπίτων. Λύκιος, ἰσοεικός. ὅτι ἐργαζέται ἰ-
σοεικῶς, βιβλία ἢ. ἢ Μετάφρασον τῆς ἑπιτομῆς Εὐ-
τροπίου, Ῥωμῶν ἑπιτομῆς Λίβιον τῆς Ῥωμῶν. καὶ
ὡς Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάπνη. ἡ καπνοδόκη. ἢ Ἀεισφάνης. Τί ποτ' ἄρ'
κάπνη ψοφεῖ;

1 Καπιλικῶς. ἀντὶ ὅς πανουργ. ἐπὶ οἱ κάπιλοι ὀνυλίσκονται τὸ οἶνον, συμμιγνύντες αὐτῷ σαφρόν. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum* pag. 103. (50. Ed. Baf. P.)

2 Πανουργικῶς. Sic recte habet Scholiasta Aristophanis. In prio-
ribus vero Edit. pessime legitur *πανουργικῶς*.

3 Ὀνυλίσκονται τὸ οἶνον, συμμιγνύντες αὐτῷ σαφρόν. Hunc ipsum
locum Suidæ, sed tacito ejus nomine, adducit Eustathius ad II. 4.
pag. 1329 13. 14. ut Portus etiam observavit.

4 Κάπιλος ἀσπίδων. Aristoph. *Pace* pag. 653. (449. Ed. Baf. P.)
Κεῖ τις ἐξουδενός, ἢ κάπιλος ἀσπίδων.

Hunc ipsum locum Comici Suidæ in mente habuit.
5 Ὁ μεταβολῆς. Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocaui. In
prioribus enim Edit. male legitur *ὁ μεταβολῆς*.

6 Κάπιλος. ἐν αὐτῷ ἐνός πινος οἶνον εἶναι. οἶνον ἐκ ὡς Σοφ.]
Locus hic ita legendus & supplendus est: Κάπιλος. ἐν αὐτῷ ἐνός
πινος οἶνον εἶναι πηλόν καὶ οἶνον ἐκ ὡς Σοφοκλῆς.

Πολὺς δὲ πηλός ἐκ πῶν τεχνήματα.
Ὁ μὲν δὲ Σοφοκλῆς ἀντίφορος &c. Vide Etymologum v. Κάπιλος.

flatu perfletur. Vel a σκάπῳ, excavo. Præ-
sepe enim est excavatum.

Καπιλείας. Artis cauponariæ. Et Καπιλείων,
caupona.

Καπιλικῶς. Fraudulenter. Dolose. Caupo-
nes enim adulterant vinum, vappam cum co-
miscientes. *Caupones vestri vinum turbant.*

Καπιλὶς. Caupona. Sic dicta, quod vinum
adulteret. Πηλός enim est vinum. Unde & vi-
tis dicta est ἄμπελος, quasi ἔμπελος, i. e. quæ
vinum in se continet.

Κάπιλος. Caupo. Negotiator. Cujusvis
rei propola. [Aristophanes] *Propola chyre-
rium.*

Κάπιλος. Caupo. Propola. Quidam οἶνος
& πηλός idem omnino significare putant, ni-
tentes auctoritate Sophoclis, qui vocabulo
πηλός pro οἶνος frequenter uti solet. Differt
autem οἶνος a πηλός: nec voci κάπιλος signifi-
cationem vini inesse crediderim, quoniam a-
liud est οἶνοπάλης, & aliud κάπιλος. In genere
enim omnes eos vocant καπλήες, qui aliquid
vendunt. Cæterum, vocabulum hoc apud So-
phronem etiam reperitur. Aeschylus vero omnia subdola & fraudulenta κάπιλα vocat.

Dolosas proferens artes.

Καπίεια. Genus placentæ: quæ apud nos
καπύεια vocantur.

Καπίδωσθαι μοι δοκῶ. Et videtur mihi res in-
crementum natura esse.

Καπίτριον. Equi capistrum. Quod enim Græ-
cis est κεφαλὴ, id Latini *caput* vocant: unde
καπίτριον dictum est.

Καπιτόλιον. Capitolium. Romulus Palatio
condito Capitolium etiam condidit, quod est
urbis caput: in quo Palladium reposuit ex
urbe Alba translatus. Ante mons ille voca-
batur Saturnius: postea vero Capitolium, a
capite hominis recens occisi, quod ibi, dum
fundamenta foderentur, inventum esse di-
cunt.

Καπίτων. Capito, Lycius, historicus. Hic
Isaurica libris VIII. scripsit, & Eutropii, qui
Livium scriptorem Romanum in compen-
dium redegit, Epitomen Græce vertit. Idem
etiam de Lycia & Pamphylia scripsit.

Κάπνη. Caminus. Aristophanes: *Quidnam
igitur caminus strepit?*

Portus in loco hoc interpretando a scopo procul aberravit, adeo ut
in ejus versione ne umbra quidem veri sensus appareat; ut Lecto-
ri patebit, qui interpretationem ejus cum nostra comparare voluerit.
Hæc cum scripsissem, incidi in Gatakeri *Adversar. Miscell. Posth.*
caput v. ubi locum hunc Suidæ a viro doctissimo recte emendatum
& expositum esse video.

7 Δοκῶ. Legendum esse δοκῶ sensus suadet.

8 Ἐκπες καὶ τὸ Καπιτόλιον. Hoc falsum puto, quoniam alii
scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt.

9 Τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλφειοῦ δῶκεν. Vide Holstenium
ad Stephanum v. *Δαφνίδιον*.

10 Ἰσοεικῶς, βιβλία ἢ. Plures Isauricorum libros quam octo
a Capitone scriptos fuisse discimus ex Stephano Byzantio, qui ejus
operis librum xv. citat in v. *Φυμάδα*. Quare Pearsonii conjectu-
ram probo, qui hoc loco pro ἡ scribendum suspicatur ἡ.

11 Μιστίφρασον τῆς ἐπιτομῆς Εὐτρώ. Vide quæ notavimus supra ad
v. Ἀμύσιν.

12 Ἀεισφάνης. *Vespis* pag. 439. (315. Ed. Baf. P.)

Καπ-

+ De hoc loco καπιτόλιον - αὐτὸ κα-
πιτόλιον - αὐτὸ καπιτόλιον. in Polyb. 1. 6.
Vol. V. p. 150.

Καπνίας· οἶνος· ὃς γίνεταί ἐν Βενεβέντῳ τῇ Ἰταλίας.
καὶ καπνία ἄμπελος, ἡ μέλαινα.

Καπνίας· ποιητής, ὁ μὴδὲν λαμπρὸν γράφων.

Καπνὶ σκιά. ἐπὶ τῇ λίαν ἰσχνῶν.

Κῆκ' οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνὶ σκίαν,

Εἰδῶλον ἄλλως. ὃ γὰρ ἀν' αὐτὸν δένοντά γε

Εἴλεν με.

Λέγει· ὁ καπνὸς καὶ ἀμυδρὺς. καὶ παροιμία· Καπ-
νὸν εἶναι ἡγυμῆν. ἐπὶ τῇ ἡδαιμνῶν καὶ μὴδενὸς ἀ-
ξίων.

Καπρέα. αἱ ἐντὸς τῆς περιγυμμάτων τῆ φύσεως
τῆ καμῆλων ἐπανιστάσαι σάρκες, ὥς τέμνησιν, ὅπο-
ταν εἰς πόλεμον ἐξίσωσιν. ἔκτε γὰρ συνιστάζουσι.

Κάπρ. τὸ αἰδοῖον τῷ ἀνδρὶ.

Κάπρ· Ἐρυμάνθι. Δρύοπες, ἔθνη πρὸς τῇ
Πυθῶνα ἀδίκων, ὃ Ἡρακλῆς μετέβαλεν. ὅτε γὰρ τῷ Ἐρυ-
μάνθιον κάπρον ἔφερον, ἐζήτη' αὐτὸς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ
ἔδωκαν.

Καπρῶνας. ὁρυμνικῶς ἔχοντες πρὸς συνίσαν.

Καπύη. ὄνομα πόλεως μεγίστης. Ἡ δὲ Καπύη με-
ταθεμένη πρὸς τὴν Καρχηδονίαν, τὰς βάσι συνεπε-
σπασαίτο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Κάρ. ὁ Ἀεισοφάνης

Εἰ δὲ δοῦλός ᾤσι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκεσίδης,
Φυσάτω πάπῳ παρ' ἡμῖν, καὶ Φανουῖται Φρύ-
γοις.

Κάραμβις. ὁ τὸ πᾶν τίς.

Καραδοκεῖ. προσδοκᾷ. ὡς Ἡρόδοτος καὶ Ἀλκι-
πιδ. ἡ παρὰ τὸ τῇ κάρᾳ δοκῶν, ἢ ἡρωὶ ἐμβλέπειν
καὶ ἐπιτηρεῖν καὶ ἐλπίζειν, ἢ τὸ τῇ κεφαλῇ προσέ-
πειν ἐκδοχόμενον. μὴ ποτε δὲ τὸ κάρ' ἔλκει. τὸ
δὲ κερηβαρεῖν, ἢτοι κατὰ βαρεῖα τῇ κεφαλῇ, ἢ πα-
ραβάλλειν αὐτῷ ἀπὸ μέθης. πινὲς δὲ, ὅπῃ (ζωήτῳ)
ᾤσι καὶ κάτω κάρᾳ ἐπιφέρειν τὸ καραδοκεῖν. ὡς Ἀλ-
κίπιδος Δίφιλον λέγοντα· Τὴν νύκτ' ἐκείνῳ διεκα-
ρατόμην.

Καραδοκῆσαι. Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ πέμπτ' εἰς
Δελφὸς Κάδμον, καραδοκῆσαι τὴν μάχην, ἢ πε-
σεῖται.

1 Καπνίας οἶνος· ὃς γίνεταί ἐν Βενεβέντῳ. Ex Schol. Aristoph. ad Ves-
pas pag. 440. Vide etiam Athenaeum lib. 1. pag. 31. & Maussacum
in Dissertat. Crit. circa finem.

2 Καπνίας. ποιητής, ὁ μὴδὲν λαμπρὸν γράφων. Optime Photius in Lexico
inedito: Καπνίας. Ἐκφαντίδης· ὁ τὸ μὴδὲν λαμπρὸν γράφων. Ec-
phantides enim Comicus cognominatus fuit Capnias, quod poe-
mata obscura & rancida scriberet. Enarrator Comici ad Vespas p. 440.
Τὸν ἰσχυρότατον οἶον φασὶ πρὸς καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τῇ πρὸς Κε-
φῶν διώσει· ἢ τὸ δαίνεσθαι, ἢ καὶ παλαιόν. Διὸ Ἐκφαντίδην Καπνίαν
καλεῖσθαι. Hesychius: Καπνίας. Ἐκφαντίδης ὁ τῷ καμνῶσιν ποιητής
Καπνίας ἐπικλητὸν, ὁ τὸ μὴδὲν λαμπρὸν γράφων. Quare & Sui-
das de Ecphantide Comico hic intelligi debet: vel potius nomen
Ἐκφαντίδης, quod negligentia librariorum omisum videtur, huic
loco restituendum est. Vide Maussacum in Dissert. Crit. circa
finem.

3 Κῆκ' οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν. Hec sunt verba Sophoclis Philoete
pag. 417. ut Portus monuit.

4 Καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγυμῆν. Sic locum hunc ex MS. Pa-
rif. A. emendavi. In prioribus enim Edit. vitiose legitur: Καὶ πα-

Καπνίας. Capnias vinum, quod nascitur
Beneventi in Italia. Et καπνία ἄμπελος, vi-
tis nigra.

Καπνίας. Sic vocatur poeta, qui nihil præ-
clari scribit.

Καπνὶ σκιά. Fumi umbra. De valde tenuibus.
Et nescit, se interficere mortuum, vel fumi
umbram, aut hominis simulacrum: idque nullo
fructu. Haud enim me superasset, si integræ
mihi vires fuissent. Καπνὸς etiam dicitur qui
est debilis & infirmus. Et proverbium: Fu-
mum esse putabam. Dicitur de rebus nullius
pretii.

Καπρέα. Sic appellantur carnes in extre-
mis genitalium cameli partibus prominentes,
quas amputant, cum ad bellum proficiscun-
tur. Post id enim non amplius coeunt.

Κάπρ. Genitale viri.

Κάπρ· Ἐρυμάνθι. Aper Erymanthius.
Dryopes, gentem injustam, quæ circa Pytho-
nem habitabat, Hercules in alias sedes migra-
re iussit. Cum enim aprum Erymanthium por-
taret, cibum ab ipsis petiit: quem Dryopes
ei negarunt.

Καπρῶνας. In venerem ruentes. Venerem
vehementer appetentes.

Καπύη. Capua. Nomen urbis maximæ. Ca-
pua autem, cum ad Carthaginenses defecisset,
pondere suo & alias urbes secum traxit.

Κάρ. Car. Aristophanes: Si quis vero ser-
vus est, & Car, pappos apud nos generet, ut
in numerum tribulium recipiantur.

Κάραμβις. Carambis. Locus quidam ita vo-
catus.

Καραδοκεῖ. Expectat. Apud Herodotum sig-
nificat explorat, speculatur. Dictum est quasi
τῇ κάρᾳ δοκῶν, i. e. speculari, observare, & spe-
rare, vel capite quasi exerto aliquid prospicere
& expectare, Forte autem verbum hoc com-
positum est ex κάρ cor. At κερηβαρεῖν & κερη-
βαρεῖα significat caput ebrietate gravatum ha-
bere. Quidam autem tradunt τὸ καραδοκεῖν di-
ctum esse quasi κάτω κάρᾳ φέρειν. Allegant etiam
Diphilum, dicentem: Noctem illam sperando
& expectando transigimus.

Καραδοκῆσαι. Herodotus: Ille vero Del-
phos mittit Cadmum, observaturum, quem exi-
tum pugna habitura esset.

καπνὸν εἶναι ἡγυμῆν quod Portus bona fide, at nullo sensu ver-
terat: fuxta fumum me esse putabam.

5 Καπνίας. αἱ ἐντὸς τῆς περιγυμμάτων. Vide Aristotelem de Histor.
Anim. lib. 1x. cap. 1.

6 Δρύοπες, ἔθνη πρὸς τῇ Πυθῶνα ἀδίκων, ὃ Ἡρ. Vide supra v.
Δρύοπες.

7 Καπνὶ σκιά. ὁρυμν. Vide Hesych. v. Ἀφροδισία ἀρετα.

8 Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸς τὴν Καρχηδονίαν. Fragmentum hoc
Polybio tribuit Fulv. Ursinus.

9 Ἀεισοφάνης. Avibus pag. 577. (398. Ed. Bas. P.)

10 Κάραμβις. Vide Etymologum.

11 Παρὰ τὸ τῇ κάρᾳ δοκῶν, ἢ ἡρωὶ ἐμβλέπειν. Confer Etymologum;
qui eadem pene ἀντιλεῖται habet.

12 Κάρ. Sic habent 2 MSS. Parif. itemque Etymologus. In
prioribus vero Edit. minus recte legitur καρ.

13 Τὴν νύκτ' ἐκείνῳ διεκα-
ρατόμην. Hoc fragmentum est corruptum,
nec propter brevitem integrum habet sensum: quod proinde fru-
stra quis illustrare conetur.

14 Ἡρόδοτος. Lib. vii. pag. 275. ut Portus monuit.

Κάρανος, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπὸ λογιστῆς ἐκ
τῆς Ἑλλάδος, ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν ἀδελφὸν ἔσσαν τότε,
καὶ ἐδασίλυσεν, καὶ ἀφ' αὐτοῦ κέχρηται μέλει Φιλίππου.
Ἀμύντας δὲ ὁ Φιλίππου πατὴρ, Εὐρυδικῆν Ἰλλυ-
ρίδα γῆμας, ἔσχε παῖδας, Ἀλέξανδρον, Περδίκκην,
Φίλιππον ὅς ἐνοι καὶ ὑποβέβηκεται τῇ Εὐρυδικῇ
Φασί. πολέμησας δὲ Θηβαίοις, ὅμηρον ἔδωκε νέον ὄν-
τα τὸν Φίλιππον τῇ γενεᾷ Θηβαίων πᾶσι Παμμένειον
ὄνομα ἔρασαν, ὡς φασιν. Ἀμύντα δὲ τελευτήσαν-
τα, Πausanias Φυγαδελθεὶς ὑπὸ αὐτῷ πρῶτον,
κατελθὼν ἐδιδάσκατο τοὺς παῖδας, καὶ κατέσχε τὴν
χῆν. Εὐρυδικὴ δὲ Ἀθηναιῶν στρατηγὸς ἀφ' αὐτῆς ἐβόη
πρὸς τὴν Μακεδονίαν ληισαμένη Συμμάχῳ, τὸν
Πausanias ἐκβάλλει. ὥς μὲν οὖν ἦρχον οἱ πρεσβύτε-
ροι, ὁ δὲ νέωτερός τις. Φίλιππος δὲ ἄρχας δύο καὶ
εἴκοσι ἐτη γερῶν, πολλὰς κατεσφάμετο βαρβάρους
καὶ Ἕλληνας, ἔλαβεν δὲ καὶ Ἀθηναιῶν Ἀμφίπο-
λιν, καὶ Θεσσαλίαν ὑπὸ αὐτῷ ἐποιήσατο, καὶ ὡς
Χαλκιδικὰς πόλεις δύο καὶ τριάκοντα, ὧν ἐσφάμετον
Ὀλυμπίοι. ὅς ἐστι Ποτίδαιαν ἀφελόμενος Ἀθηναιῶν,
ἔδωκεν αὐτοῖς, ἀπατῶν αὐτὸς. ὅμως δὲ
βοηθὴς ἐπεμψεν Ἀθηνᾶσι ναῦς μὴ καὶ Χάρετα στρα-
τηγὸν καὶ χερσὶν σπληνθέντα, πρῶτον δὲ τὴν
πόλιν Ὀλυμπον Εὐθυκράτης καὶ Λαοδίνης, καὶ μὴ ἀ-
νάστατον ἐποίησε, τὰς δὲ ἄλλας εἴλεν. Ἀθηνᾶσι δὲ
τὴν πεισθεμένην πολίτας ἐποίησαντο. Μεθωνάσι δὲ
τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν, τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρεάτην, Ἀ-
στέρες πῶς ὄνομα βαλόντα αὐτὸν βέλῃ, ὅτι πρῶ-
τον τὸν τε βέλῃ. Ἀστὴρ Φιλίππου θανάσιμον ἐπι-
πέμψεν βέλῃ. πρὸς ὃν ἀνηγνῶστας ἐπεμψεν βέλῃ
ὁ Φίλιππος Ἀστέρα Φιλίππου, ὡς λάβῃ, κρημίσεν.
καὶ ὑποχόμενος εἰς τὴν, ἐξήγησε, καὶ λαβὼν
ἐκρέμασεν. εἴλε δὲ καὶ Κερσobleπῆν, Θρακῶν βα-
σιλέα, καὶ Φίλον Ἀθηνᾶσι, καὶ Ἀλόνησον ἔλαβεν, καὶ
ἄλλας πόλεις μετ' αὐτῶν πόλεμος ὁ Φωκικὸς συνέστη.

Καρανός. πεινός.

Κᾶρες. ὄνομα ἔθνης.

Καρατομείται. σπληνθέντα.

Καρβάνα. ἑίδος ὑποδήματι. Ἐπειδὴ ἀπὸ
λεπτοῦ καὶ χαλαροῦ ὑποδήματι, καρβάνα αὐτοῖς
ἦσαν πεποιημένα ἐκ τῆς νεοδάρτων βοῶν.

Κάρβαν. κάρβαν.

Κάρδαμα. ὅτι χελεῖα ἔχον τὰ κάρδαμα, καὶ
πύσματι. καὶ ἀφ' αὐτοῦ φασὶ τὴν Πέρσας λη-
σάν. φυλάσσονται γὰρ πολλὰ πύειν, καὶ οὐρεῖν, καὶ
σπληνθέντα.

Καρδαμῖς. εἶδος λαχάνων.

¹ ὅς Ποτίδαιαν ἀφελόμενος Ἀθηνᾶσι. Vide Libanum
in argumento Olynthiac. 1.
² Καρανός. Sic habent 2 MSS. Paris, itemque Lexicon Pho-
tici ineditum, & Hesychius. In prioribus vero Edit. legitur καρα-
νός, quod corruptum esse non dubito.

Κάρανος. Caranus, unus ex Heraclidis, ex-
ercitu ex Græcia collecto in Macedoniam tunc
obscuram venit, regnoque potitus successores
habuit usque ad Philippum. Amyntas vero,
Philippi pater, Eurydice Illyria ducta, filios
ex ea suscepit Alexandrum, Perdiccam, & Phi-
lippum, quos quidam ab Eurydice supposi-
tos esse aiunt. Bello autem Thebanis illato,
Philippum adolescentulum illis obsidem de-
dit: quem a Pammene quodam Thebano a-
damatum ferunt. Amynta vero mortuo, Pau-
sanius ab eo in exilium ante pulsus, domum
reversus est, regnumque pueris vi ereptum
ipse occupavit. Eurydice vero Atheniensium
ducis haud procul finibus Macedoniae tunc
commorantis usa auxilio, Pausaniam regno
eiecit. Quamdiu igitur nati majores regno
præfuerunt, nihil est novatum. Philippus ve-
ro, cum anno ætatis xxi regno potitus esset,
multos & Barbaros & Græcos subegit. Athe-
nienfibus etiam Amphipolim eripuit, Thef-
saliamque in potestatem suam redegit, &
xxxii urbes Chalcidicas cepit, quarum prin-
cipes erant Olynthii. His Potidæam Athe-
nienfibus ereptam donavit, ut eos falsa hac
amicitiæ specie deciperet. Nihilominus A-
thenienses xl naves Charete duce auxilio il-
lis miserunt: quo tempestate impedito Phi-
lippus urbem Olynthum ab Euthycrate &
Lafthene proditam evertit; reliquas vero ce-
pit. Athenienses autem eos, qui ex urbe cap-
ta salvi evaserant, civitate donarunt. Bellum
cum Methonæis in Thracia gerenti Aster qui-
dam sagitta (cui inscripserat: Aster Philippo
telum letiferum mittit) oculum excussit. Cui
Philippus rescribens sagittam misit cum hac
inscriptione: Asterem Philippus si ceperit,
cruci affiget. Promissa igitur pace Asterem
sibi dedi postulavit, deditumque cruci affixit.
Cepit etiam Cersobleptem, Thracum Regem,
& Atheniensium amicum: idemque Halone-
sum & alias urbes in potestatem suam rede-
git; post quod tempus bellum Phocicum
conflatum est.

Καρανός. Perficiatur. Conficiatur.

Κᾶρες. Cares. Nomen gentis.

Καρατομείται. De eo dicitur, cui caput am-
putatur.

Καρβάνα. Carbatinae. Genus calceamen-
ti. Postquam veteres calcei defecissent, car-
batinis ex corio bobus recens detractis confectis
uti caperunt.

Κάρβαν. Carbo, carbonis.

Κάρδαμα. Nasturtium, urinam inhibens &
salivam: quam ob causam Persas eo uti tra-
dunt. Cavent enim ne multum expuant, vel
mingant, vel emungant.

Καρδαμῖς. Oleris genus. [Nasturtii species.]

³ Καρβάνα. εἶδος ὑποδ. Vide Hesychium.
⁴ Ἐπειδὴ ἀπὸ λεπτοῦ καὶ χαλαροῦ ὑποδήματι. Hæc sunt verba Xe-
nophontis lib. iv. de Exped. Cyri pag. 330. ut Pearsonius obser-
vavit.

Καρδία. πόλις Θράκης. καὶ Καρδιανοί, οἱ πολῖται. καὶ ὄνομα πελάγους.

Καρδία. Ἡ ἔνδοξα καρδίαν οὐκ ἔχει, ἐδὲ πνύμονα. ὅσα δὲ πνύμονα ἔχει, τῇ τραχίᾳ ζήτησίᾳ καταψύχει τὸ σπῆτος θερμὸν, δι' αὐτῆς εισπίπτει δ' αἰὲρ. οἱ δὲ ἰχθύες διὰ τῆς βραγχίων καταψύχουσι τὸ σπῆτος θερμὸν, συστέλλοντες αὐτὰ, καὶ εισδεχόμενοι τὸ ὕδωρ, ὥστε ἐδέονται πνύμονα. καὶ ἄλλως ἐδὲ πᾶν δέον τὰ ἔνδοξα εἰσέναι ἔξωθεν τὸ ὑγρὸν ἵνα ἐμψύξῃ. τὸ γὰρ ὕδωρ αὐτοῖς περικείμενον αὐτῇ τῇ ἀφῇ τιμὴ ἐμψύξιν ἐργάζει. ἡ καρδία δὲ πρῶτος τῆς ψύξεως δεῖται. πηγὴ γάρ ἐστι ἐμψύξιν θερμὸς τοῖς ζώοις ἡ καρδία. διὰ δὲ αὐτὴν καὶ ὁ πνύμων. διὰ μὲν οὖν τὴν εισπνοὴν ἐμψύχει ἡ καρδία. διὰ δὲ τὴν ἐκπνοὴν δὲ λιγνύειν περὶ τὸματὰ ἀποκρίνει. ὅτι πολὺ δὲ ἀπιδύει ἐν δυνάμει διὰ λέγειται, διὰ τὸ διαπανθεῖν τὸ πνύμα τὸ ἐν τῷ θώρακι. δέοντα οὖν πρῶτον εισπιδύει ἄλλο εἰς χορηγίαν τὴν φωνῆς. ἅμα δὲ εισπνέει καὶ διὰ λέγειται ἀδύνατον ἐπεὶ μηδὲ εισπνέει καὶ ἐκπνέει. σπανία γάρ. διὰ τοῦτο καὶ οἱ τραγωδοὶ ἐκτείνου μέλλοντες τὰ μέλη, πολὺ πρῶτον εισπνέουσι πνύμα, καὶ οὕτως ἀρχοῖν φωνῆν, ἵνα ἐξαρκέσῃ αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐκπνοήν.

Καρδία τὴν ζήτησιν ὅστις ἡ ἐλεημοσύνη.

Καρδία. οἱ παλαιοὶ τὴν σμάχον καρδίαν ἐκάλεον. ἐνθεν καὶ καρδιωγμός.

Καρδιαλγία. λῦπαι καρδίας.

Καρδιολκία. τὰς καρδίας ἔλκειν τῆς θυμάτων.

Καρδιοφύλαξ. παρὰ Ῥωμαίοις χάλκωμα σπιδμαῖον παντὶ πάντως, ὃ προσέθηκετο πρὸς τῆς σπιδων. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀλυσπιδωνος χιτῶνας περικέκεντο πρὸς τοὺς θώρακας.

Καρδιωσάμενος. τῆς θυμῶν τοῖς θεοῖς ἱερείαν ἀφροῦτο τὰς καρδίας, καὶ ὅλα τὰ ἱερεῖα ἐμμελλον ὀλοκαυτοῦν, καὶ τῇ χελιδνίᾳ πιμελῇ χαλύφαντες, ὥστε ἐπεπτεσαν τῷ πυρί. καὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ καρδιωσάμενος.

Καρδιώπειν. τὴν καρδίαν ἀλγεῖν. Σικελιώ. ὃ ἡμεῖς βυλμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ἑκτῷ πρὸς Ἐπιχάρμην τοὺς Σικελιώτας Φησὶ τὸ τὴν σμάχον ὅτι δάκνεται ὑπὸ λιμοῦ καρδιώπειν λέγειν, ὅπερ βυλμιᾶν λέγειν Ξενοφῶν. καὶ διὰ τὴν πολλοὶ τὰ σμάχα λέγουσι.

Κάρδοπος. ἡ μάκτρα ἢ ἀλβύς. μαγίς, ἐν ἡ τῆς ἀρτης ἑματίον. ἡ σκαφίδιον, ἐν ᾧ ἀναμάθειν καὶ ἀναφυεῖν ἔθος τὰ ἀλφίτα. Θηλυκῆς, ἡ κάρδοπος. Ἀριστοφάνης. Τὴν κάρδοπον ζρεσενικῶς χαλεῖς, ὥστε Κλεώνυμον. ζρεσενικῶς χαλῶσι πνεις, δέον Θηλυκῆς. γυναικῶδης γὰρ ἦν.

generis foemini. [Exagitat autem Cleonymum,] ut mollem & effoeminatum.

1 Καρδία. οἱ παλαιοὶ τὴν σμάχον καρδίαν. Huc faciunt verba illa Erotiani: Καρδίαν ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ τὸ τὴν ζήτησιν σμάχον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ σμάχον κοινῶς καλεῖται. Καρδιώπειν ἐν ᾧ καὶ καρδιολκίαν λέγει τὸ μεταναστεῖν καὶ ἀδύνατον ἀναστῆναι τὴν σμάχον καὶ καρδιωγμὸς σπιδων, ἐπὶ ᾧ δὲ τὸ σμάχον δηγμῶς.

2 Καρδιοφύλαξ. παρὰ Ῥωμαίοις χάλκωμα σπιδμαῖον. Hic locus de promptus est ex Polyb. lib. vi. cap. xxi. ubi armatura militum

Καρδία. Cardia. Urbs Thraciae: cujus cives vocantur Cardiani. Item nomen maris.

Καρδία. Cor. Aquatica quaedam neque cor neque pulmonem habent. Quaecunque vero pulmonem habent, eorum calorem internum aspera arteria refrigerat aere per eam attracto. Pisces vero per branchias, quas aqua admissa claudunt, internum calorem refrigerant: quae ratio est, quare pulmone non indigeant. Ceteroqui aquatica nullatenus indigent humoris externi ingressu, refrigerationis causa. Aqua enim circundans ipso tactu ea refrigerat. Cor autem praeter aliis refrigeratione opus habet. Est enim fons caloris animalibus infiti: ejusque gratia pulmo animalibus datus est. Per attractionem igitur aeris cor refrigeratur: per expirationem vero fuliginosa excrementa excernuntur. Absque respiratione vero diu loqui non possumus, eo quod spiritus, qui in pectore conclusus est, consumatur. Prius igitur attracto alio aere opus est vocis suppeditandae gratia. Simul autem aerem attrahere & loqui non possumus: uti nec aerem haurire & expirare; quoniam ea sunt contraria. Itaque tragœdi, carmina prolixiora recitaturi, multo prius hausto spiritu, qui expirationi sufficiat, loqui demum incipiunt.

Καρδία. Cor virtutis est eleemosyna.

Καρδία. Stomachum antiqui vocabant cor. Hinc & καρδιωγμός dictus est stomachi dolor.

Καρδιαλγία. Cordis dolores.

Καρδιολκία. Evulsio cordis ex victimis.

Καρδιοφύλαξ. Sic apud Romanos vocabatur pectorale, sive area lamina, duodecim ab omni parte digitorum, qua pectus munebant. Alii vero loco pectoralis loricas hamis confertas induebant.

Καρδιωσάμενος. Victimis, quae Diis immolabantur, corda eximebant, quamvis integras victimas crematuri essent, eaque pinguedine repleta igni imponebant: quod καρδιώσασθαι vocabatur.

Καρδιώπειν. Cordis dolorem sentire. Apud Siceliotas idem significat, quod apud nos βυλμιᾶν. Apollodorus libro sexto de Epicharmo auctor est, Siceliotas καρδιώπειν dicere de eo, cujus stomachus fame vellicatur, quod Xenophon βυλμιᾶν vocat. Et ἐνκάρδια vulgo appellantur ea, quae stomacho conducunt.

Κάρδοπος. Mastra in qua panes pindebantur. Vel alveus, in quo farinam subigebant & miscebant. Dicitur genere foeminino ἡ κάρδοπος, ut apud Aristophanem. Vocem κάρδοπον genere masculino effers, ut Cleonymum. Quidam genus masculinum ei tribuebant, cum tamen esset

Romanorum describitur.

3 Ἀλυσπιδωνος χιτῶνας περικέκεντο πρὸς τὸν θώρακα. Hanc lectionem in versione secutus sum.

4 Ἀριστοφάνης. Τὴν κάρδοπον ἀρσ. Hic locus intelligi non potest nisi incipiat ipse Aristoph. Nubib. pag. 166. (97. Ed. B. f. P.)

Καρδοχοί. σφειδονῆται ἄριστοι.

Καρήατ. ὁ κεφαλῆς.

Καρηθαία. ἡ μέθη.

Καρηθαίων. ὁ κεφαλῆς βαρύνει ὑπὸ μέθης οἶνον.

Κάρινα. ἡ ἀκρόπολις.

Καριός. ὁ ἐθνικόν.

Καρηφαίτης. ὁ ὁ χυδαῖος οἶνος, καὶ μὴ ἀνθοσμίας. ἐν τῷ Ἀνθοσμίας.

Κάρθαια. τόπος τίς.

Καρία. τόπος τίς. καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ γλῶσσαν. ὅθεν καὶ κέραια.

Καριαθαρίμ. τόπος. Ἑβραϊκὴ δὲ ἡ λέξις.

Καρίδας. ὁ Ἀπικίος ὁ Ῥωμαῖος ὁ πολλὰς μυριάδας ἀργυρίων καταπλάσσειν ἐς τὴν γαστέρα ἐν Κιντάρους ὁ Γαλιτίας πολλὰς καρίδας ἐδίωκεν. ἐν τῷ Ἀπικίος.

Καρικὴ Μύση. τῇ θελιμάδῃ. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κάρεις θελιμάδοι πνὺς εἶναι, καὶ ἀλλοθίους νεκρὸς ἐπὶ μετὰ θελιμῶν. πνὺς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφείᾳ ἐπειδὴ οἱ Κάρεις βαρβαρόφωνοι. καὶ παροιμία, ¹¹ Καρικὸς αἶν.

Καρικὸν θύμα. ἐπὶ τῷ ἄσαρχα ἢ ἄβρωτα μέλι θύονταν. οἱ γὰρ Κάρεις κύνα θύον. ¹² Εὐνάπι.

Καρίνη γυνή.

Καρίν. ὁ Κάρης βασιλέως υἱός, γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βελήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικῶτον χάκον ἐς τὴν τυραννίδα. ἔπειτα καὶ τὸν νόμα τοῖς ἔργοις μακρῶ παρήλθε. παίδων μὲν γὰρ οἱ γεροντότων ὕβρεις, ἀλλὰ τὸ σύνθημα, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομιάζοντο, ἀλλὰ ἦν ἐγκύλιον αὐτῶν καὶ πρὸς χάκον τοιαῦτα ἀμαρτάνειν. ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε, καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικημένοις, καὶ τῷ δικαιοσύνης ἔδειξεν ἐπὶ τῷ ὅτι πολλὰς ἔσπευ καὶ ἀδίκημα τὸ φθορᾶς, παρηναισκόνοτο πνὺς τῷ ὀδυμύων, ὥσπερ ἐν κοινῇ δέττοις ἀλεκοποιδὲς, ἐς τὴν Καρίνην τυραννίδα. μεμνησθε δὲ τῶν κατασκοπομένων ἔφασκε, τὸ μὲν, ὅτι οὐκ ἐπὶ νῆσαν αὐτοῦ τὸ χάκον. τῷ δὲ, ὅτι λέγοντα, ὅτι τὸ μείζον, οὐκ ἐπαύμασαν, ἀς ἐβόλετο. ἀπώλλυτο δὲ πνὺς καὶ γελᾶσαντες διαντῶν αὐτοῦ ποτε. καὶ

¹ Καρδοχοί. σφειδ. Vide Stephanum Byzantium v. Καρδοχοί.
² Βαρύνει. Sic habent MSS. Paris. itemque Lexicum Photii ineditum. In prioribus vero Edit. male legitur καρύνει.

³ Κάρινα. ἀκρόπολις. Scribendum est Κάρινα πόλιον. ἀκρόπολις. Respexit enim Suidas ad locum illum Poetæ Il. B. v. 117.

⁴ Καριός. ἐθνικόν. An potius Καρηθαῖος. Vide Stephanum Byzantium v. Καρήνη.

⁵ Καρηφαίτης. Scribe Καρηθαίτης, ut recte supra v. Ἀνθοσμίας.

⁶ Καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ γλῶσσαν. ὅθεν καὶ κέραια. Eadem leguntur etiam supra v. Ἀκαρσίον.

⁷ Ἀπικίος. ὁ Ῥωμαῖος πνὺς μυριάδας ἀργυρίων. Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Athen. lib. i. pag. 7. eademque leguntur supra v. Ἀπικίος, & infra v. Κιντάρους.

⁸ Πολλὰς μυριάδας ἀργυρίων. Sic habet MS. Paris. A. At in prioribus Edit. minus recte legitur μυριάδας ἀργυρίων.

†

Καρδοχοί. Funditores præstantissimi.

Καρήατ. Capitis.

Καρηθαία. Temulentia. Ebrietas.

Καρηθαίων. Cujus caput ebrietate vel vino gravatum est.

Κάρινα. Arx urbis.

Καριός. Carenus. Nomen gentile.

Καρηφαίτης. Vinum nullius pretii. Vappa. Vinum suavi odore carens. Vide in Ἀνθοσμίας.

Κάρθαια. Carthæa. Quidam locus ita vocatus.

Καρία. Caria. Regio quædam. Item significatione minus usitata ponitur pro κεφαλῇ, caput. Hinc dicta sunt κέραια, cornua.

Καριαθαρίμ. Cariathiarim. Locus ita dictus. Est autem vox Hebraica.

Καρίδας. Squillas. Apicius Romanus multa drachmarum millia in ventrem insumpsit, Minturnis in Campania multas squillas comedens. Quære in Ἀπικίος.

Καρικὴ Μύση. *Carica Musa*. Id est, cantilena tristi & lugubri. Solebant enim Cares lugubria carmina canere, & alienos mortuos mercede lugere. Quidam vero accipiunt pro Barbara & obscura: quia Cares barbare loquebantur. Et proverbium: *Carica fabula*.

Καρικὸν θύμα. *Caricum sacrificium*. Dicitur de iis, qui victimas macilentas & minime esculentas immolant. Cares enim canes immolabant. Eunapius.

Καρίνη γυνή. Mulier ex Caria oriunda.

Καρίν. Carinus, Cari Imperatoris filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, tantus tyrannus evasit, ut ipsum nomen tyrannidis factis longe superarit. Puerorum enim nobilium corruptiones propter crebram consuetudinem non amplius habebantur crimina, quoniam ejusmodi flagitiis sese polluere solenne ipsi erat & quotidianum. Idem etiam falsa crimina comminifcebatur, & ipse jus dicebat iis, qui læsi essent, neque ullus litigantium incolumis evadebat. Cum enim multæ & innumeræ cædes fierent, multi ex opulentioribus, veluti in communibus epulis gallinæ, animi & voluptatis gratia a Carino necari juebantur. Horum alios ideo cæfos esse dicebat, quod formam suam non laudassent: alios, quod se dicentem, dum adhuc esset adolescens, non essent admirati, ut

⁹ Ἐν Κιντάρους ὁ Γαλιτίας. Pessime. Scribe ἐν Μιντάρους ὁ Καμπανίας, ut apud Athenæum loco laudato legitur.

¹⁰ Οἱ Κάρεις βαρβαρόφωνοι. Sic Cares vocat Homerus Il. B. v. 767. ad quem locum Suidas respexit.

¹¹ Καρικὸς αἶν. Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. Priores enim Edit. habent Καρικὸς οἶνος, quod corruptum esse non dubito.

¹² Εὐνάπι. Hæc vox alieno loco posita est, pertinetque ad articulum sequentem Καρίνης, quoniam omnia, quæ Suidas de Carino ibi refert, ex Eunapio sumpta sunt, ut in nota sequente monemus.

¹³ Καρίν. Κάρις βασιλέως υἱός, γυν. Totum hunc articulum ex Eunapio depromptum esse discimus ex v. Ἐγκύλιον, & v. Μακρῶ, ubi fragmenta loci hujus præfixo Eunapii nomine leguntur.

¹⁴ Ἐν τυραννίδι. ἔπειτα καὶ τὸν νόμα τ. Locus hic est mutilus, qui ex voce Μακρῶ sic suppleri debet: ἐν τυραννίδι, ἔπειτα ἀπὸ τῆς καὶ τὸν νόμα τ. &c.

¹⁵ Οἱ γεροντότων. Probo conjecturam Wolfii, qui legendum suspicatur οἱ γεροντότων.

πάντα ὡς αὐτῷ βαρύτερα διουσιμείας, καὶ ἐλύθη ἐν μέσσοις τοῖς ὑπὸ τοῖς βασιλεύουσιν. Οὗτος ὁ Καρκίνος βασιλεύσας πρῶτον μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρον ἔδεν εἰργάσατο. Τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδητημένῳ βίῳ ἔατο. ἑαυτὸν παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς, τῆς ψυχῆς ἐποιεῖτο φόνος ἔδεν ἡδονικῶς ἀνθρώπων, καὶ πᾶσι πᾶσι περὶ κερκὴν νομιζόντων αὐτῷ. βαρυνόμενος δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρῇ τρυφῇ, συναναμυχθεὶς νεότητι, καὶ πάντα ἐν μελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ περὶ ἑαυτοῦ.

cum juvenili temeritate conjunctam (omnia enim negligenter & absque ratione faciebat) iniquo animo ferebant.

Καρκάδοντα. τὸ τοῦ λέγει Χαρόντος δάνειον, συναρμυρόν ἐκ τῶ ὀβολοῦ τῷ Κυκλωδομένῳ τοῖς περὶ τῶν. οὐχ ὡς ἐνοὶ πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασι εἶναι.

Καρκαίω. ἡχώ. ἐν τῷ Ψαμμοκοιστογράφῳ.

Καρκίνος, ἢ Ἀκρογαντῖνος, τραγικός. ἢ Καρκίνος, Θεοδέκτις, ἢ Ξενοκλῆς, Ἀθλιώτης, τραγικός. Δράματ' ἐδίδαξεν ῥῆ'. ἐνίκησε δὲ ἄ. ἡμέρας χτ' ἢ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, πρὸς τὴν Φιλίππου βασιλείας ἢ Μακεδόνας. τῷ δὲ δράματι αὐτῷ ἐστὶν, Ἀχιλλεύς, Σιμέλη, ἢ Σέλη, ὡς Ἀθλιώτης φησὶ ἐν Δειπνοσοφισαῖς. Ἀντίσας. Ἐλυμαίνοντο γὰρ μὲν τὸν καρκίνον εἰσφορῶντας, φησὶν, αἱ κύες. Καὶ ὅταν ὁ σῖτος ῥιζώθῃ χτ' τῆς γῆς, κεκαρκινώσθαι φασι. Φερεκράτης.

Ὅποταν χολάξης ἡψον, ἵνα ἔλῃ λήϊα

Συγκαρκινώθῃ.

Λέγει Καρκίνος καὶ πάθος τι Κυμβαίνον ἐν τοῖς σώμασιν ὃ νῦν καρκινώμα λέγει. ὁ δὲ λέγει δὲ πολλάκις καὶ κύριον ὄνομα.

Καρκίνος λαγὼν αἰεῖ. ἐπὶ τῷ ἀδυνάτων.

Καρκίνος, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Κράτης δὲ τις Καρκίνος παλαιὸς οὗτος. Ὁρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιούχους ὀρεχτάς, νανοφυεῖς, σφυράδων ἀπεκρίματ' αἰ, μηχανοδίφας. Καὶ ἡ ἔφαρ' ὁ πατήρ, γαλιῶ τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι. Ἀλέξ δὲ ὀρτυγας μὲν, ἀπὸ τὸ ἐριστικόν. τοῖσιν οἱ ὀρτυγες. οἰκογενεῖς δὲ, ἀπὸ τῆς ἐσκαζαφηνόμενης, ὡς ἀν' εἶπας, ὀρεχτάς οἰκογενεῖς. γυλιούχους δὲ, τῷ ἐστὶ μακροζαχλῆς. γυλιῶς γὰρ σπαρτικόν ὅτι πλέγμα ἐπὶ μῆκος. κολοδὸν οὖν εἰκὸς εἶναι αὐτοῖς τὸ ὅλον σῶμα, τὸν δὲ τράχηλον μακρὸν, ἢ αὐχένος ὅσον ἔχοντας, καθάπερ ὁ γυλιῶ. ὡς μικροὺς ἐν καὶ γυλιώδεις Κράτης. ἐχόμενον δὲ ἔστι τῷ πατρὶ. νανοφυεῖς δὲ, ὅτι νάνοι λέγονται οἱ κολοδοὶ τῶν

voluisset. Nonnulli etiam occidebantur, quod coram ipso risissent: & [ut breviter dicam,] omnia ejus [facinora] quavis tempestate graviora erant, & in medio subditorum [intoleranda quadam] rabie grassabatur. Hic Carinus, quamdiu regnavit, nihil fecit, quod ad utilitatem Reip. aliquid conferret; sed deliciis & vitæ molli totum se dedens luxum interpolabat cædibus hominum innocentium, qui aliqua in re ipsum offendisse videbantur. Proinde omnes acerbam illam tyrannidem, cum juvenili temeritate conjunctam (omnia enim negligenter & absque ratione faciebat)

Καρκάδοντα. Sic vocabatur Charontis vestigal, collectum ex obolis, qui una cum mortuis sepeliebantur. Non est autem herbæ nomen, ut quidam falso putant.

Καρκαίω. Sono. Refono. In voce ψαμμοκοιστογράφῳ.

Καρκίνος. Carcinus, Agrigentinus, Tragicus. Et Carcinus Theodectis vel Xenoclis filius, Atheniensis, Tragicus. Fabulas edidit CLX: vicit una. Floruit Olympiade centesima, ante regnum Philippi Macedonis. Ex fabulis ejus sunt, Achilles & Semele, ut ait Athenæus in *Dipnosophistis*. Lysias: *Cancrum enim meum canes ingressi corruerunt*. Et cum frumentum in terra radices egit, id κεκαρκινώσθαι dicunt. Pherecrates: *Cum otiosus es, irriga, ut segetes radices agant in terra*. Dicitur & καρκίνος morbus quidam corporis, qui nunc καρκινώμα vocatur. Sæpe etiam nomen proprium viri significat.

Καρκίνος. Cancer leporem cepit. De rebus, quæ fieri nequeunt.

Καρκίνος. Carcinus, Poeta Atticus, cujus liberos talibus cavillis quidam exagitat: *Coturnices domi nutritas, saltatores longum collum habentes, pumiliones, stercorum caprinorum segmina, machinarum inventores*. Dicebat enim pater ipsorum, *selem præter spem vesperti strangulasse fabulam, quam composuerat*. Coturnices eos vocat, quod essent contentiosi. Tales enim sunt coturnices. Οἰκογενεῖς hic significat domi & in umbra educatas; quasi dicas, aves domi natas & nutritas. Γυλιούχους, longum collum habentes. Γυλιῶ enim est sportæ militaris genus, ex viminibus contextum, & oblongum. Necesse igitur est totum reliquum corpus eos habuisse curtum, collum vero longum, & cervicem fere nul-

1 Καρκάδοντα. In Lexico Photii inedito, itemque in 2 MSS. Parisi scriptum est καρκάδοντα: quarum lectionum ultra præferenda sit haud facile dictum est, quoniam de voce illa nihil alibi me legisse memini.

2 Τὸ τοῦ λέγει Χαρόντος δάνειον, συναρμυρόν ἐκ τῶ ὀβολοῦ τῷ σ. De obolo, qui mortuis olim viatici loco addi solebat, vide supra v. Δανάη.

3 Καρκίνος, Ἀκρογ. τρ.] De Carcinis vide Meursium in Bibliotheca Græca.

4 Σιμέλη, ἢ Σέλη, ὡς Ἀθηνῶς φησι.] Locus Athenæi, quem Suidas respexit, existat *Dipnosoph.* lib. xiii. pag. 559. sed ubi Athenæus non dicit, fabulam, cui *Semele* nomen erat, appellatam etiam fuisse Ἀεχμή; sed verba ejus hæc sunt: Καρκίνος δὲ ὁ Τραγικός ἐν

Σιμέλῃ, ἢ Σέλῃ, ὡς Ἀθηνῶς φησι. i. e. Carcinus vero Tragicus in Semele, cuius (Ἀεχμή) initium est, O noctes, inquit. Hinc ergo patet, Suidam verba Athenæi obiter tantum inspexisse; qui ideo recte notatur a Stanlejo ad *Æschyli Choeph.* pag. 822.

5 Ἀντίσας. Ἐλυμαίνοντο γὰρ μὲν τὸν καρκ. — πολλάκις καὶ ὄνομα κύριον.] Ex Harpocrate.

6 Ὁρτυγας οἰκογενεῖς, γυλ. — ἀπάγξαι.] Hæc sunt verba Aristoph. *Pace*, pag. 682. (464. Ed. Bas. P.)

7 Καὶ ἡ ἔφαρ' ὁ πατήρ, γαλιῶ τῆς ἐσπ.] Locus hic est mutulus, quem Lector ex Aristophane facile supplere poterit.

8 Λέγει δὲ ὀρτυγας μὲν, ἀπὸ τῶ ἐριστ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

ἀνθρώπων. οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἰσχυρῶν, ὕμνοι. ὀρχηστὰς δὲ εἰσέφερον γὰρ αὐτὸς ὁ πατήρ ἐν τοῖς δράμασιν ὀρχημένους. σφυράδων δὲ σποκνίσματα, ἀντὶ τῆς ταπεινότητος καὶ μικρότης. σφυράδες δὲ εἰσι τὰ τῶν αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτῶν σποπατήματα. ἡ δὲ σφυρὰς κυάμινος ἔχει τὸ μέγεθος. ταύταις ἐν ἀπειράτῃ αὐτῶν μάλλον δὲ ἐν ταύταις, ἀλλὰ τοῖς σποκνίσμασιν αὐτῶν καὶ σποτμήμασιν. ὑπελίξῃ οὖν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ βραχέως. ἡ γὰρ τοῦ μικροῦ μετὰ μικρῶν, ἡ δὲ ἐν ἀνείῃ. μηχανοδίφας δὲ, σποκνίσμας. Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσαγεῖν ἐν τοῖς δράμασιν ὅν Πλάτων Δωδεκαμήχανον φησιν. ἡ ἐπειδὴ πολλάκις ὡς τραγωδοὶ μηχανικὰ εἰσέφερον, ἡνίκα θεὸς ἐμμενέτο ἀπερχομένης ἢ κατερχομένης ἐκ τῆς ἑρανοῦ. ὁ πατήρ δὲ δράμα ἐποίησε Μῦσας. ὡς πρὸς πρὸς δόξαν, τρεῖς, μὲν μόχθον. γαλιῶν δὲ εἶπεν ἀπάγξαι, διότι αἱ γαλιῶν νυκτὸς πνίγναι τὴν μῦσας.

Καρκίνος³ ποιήματα. Μένανδρος⁴ Ψευδοερακλῆ. ἀντὶ τῆς αἰνιγματώδους. ὁ γὰρ Καρκίνος⁵ Ὀρέστει⁶ ὑπὸ Ἰλίου ἀναγκαζόμενον ὁμολογήσας, ὅτι ἐμπροσθολόνησεν, ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων σποκνίσματα.

Κάρμηλος⁷. τὸ ὄρεον. καὶ Καρμύλιον, τὸ ὄρεον.

Καρμητίς. πόλις ἔπειτα καλεσμένη.

Καρνεάδης, Λίβιος, σποκνίσμας, υἱὸς Φιλοκώμης, Φιλόσοφος⁸, ἀφ' ἧς περὶ ἡ νέα ἡρῶν Ἀκαδημία. Φασὶ δὲ τελευτήσαντι αὐτῷ τὸ σελήνιον ἐκλιπεῖν, καὶ τὸ ἥλιον ἀμυδρὸν γενέσθαι.

Καρνεάδης ἑτερος⁹, Ἀθηναῖος¹⁰, Φιλόσοφος¹¹, μαθητὴς Ἀναξαγόρου.

Κάστωρ¹², Ῥόδιος¹³, ἡ ἄς πνιες, Γαλάτης¹⁴ ὡς δὲ ἄλλοι ἐπλανήθησαν. Μασσαλιώτης, ῥήτωρ ὅς ἐκλήθη Φιλορόμας¹⁵. γήμας δὲ ἔτι¹⁶ Διότορας¹⁷ ἡ συγγραφεὺς θυγατέρας, ἀνιέρθη ὑπ' αὐτῶν ἅμα τῇ γαμετῇ, διότι αὐτὸν Κάισας¹⁸ διέβαλεν. ἔγραψε δὲ ἁναγραφήν¹⁹ βαβυλῶν²⁰ καὶ τὴν θαλασσοκρατησάντων ἐν βιβλίοις δύο. Χρονικὰ ἀγνοήματα²¹ καὶ αἰεὶ ὅππῃ χειρμάτων ἐν βιβλίοις ἐ. Περὶ πειθῆς β'. Περὶ τῆς Νείλου. Τέχνων ῥητορικῆς καὶ ἑτερας.

Κάρνιος²². Ἀπόλλων.

Κάρνια. Ἀπόλλωνος²³ εὐορτή²⁴ καὶ Λακεδαιμονίους.

Καρρόθεν. σποκνίσμας κρείττονος.

Καρρόον. καὶ τὸ ρεύμα.

Κάρ²⁵. ἡ ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινόμενὴ μέθη, καὶ ὡς φρεσίν.

Καρωθεῖς. βαρυθεῖς τῇ κεφαλῇ. Ὁ δὲ²⁶ Δαβὶδ βάλλει ἐπὶ τὸν Γολιάθ²⁷ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ διήλθεν ἕως τῆς ἐγκεφαλῆς ὡς θύτης καρωθέντα περὶ ἐπὶ

¹ Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνος² Scribe ex Scholiasta Ξενοκλ. γὰρ ὁ Καρκίνος.

² Παρὰ πρὸς δόξαν. τρεῖς μὲν μόχθον³ Supple ex Scholiasta Aristophanis: Παρὰ πρὸς δόξαν τρεῖς, δὲ μὲν μόχθον συνεγράψατο.

³ Καρκίνος ποιήματα⁴ De hoc Carc. no vide Harpocrationem.

⁴ Κάστωρ, Ῥόδιος⁵ De eo vide Meursium in Bibliotheca Græca.

⁵ Ἀναγραφήν βαβυλῶν⁶ καὶ τὴν θαλασσοκρατησάντων⁷ Sic locum

lam, quemadmodum gylus. Ridet igitur eos ut parvos & graciles. Ναννοφυεῖς eos vocat, quia homines curti & iusto breviores vocantur νάννοι: uti equi parvi & exigui, ὕμνοι. ὀρχηστὰς, quia pater eos in fabulis saltantes introducebat. Per σφυράδων σποκνίσματα staturæ eorum brevitatem indicat. Σφυρὰς einm, (quod caprarum & ovium sterces significat) fabæ magnitudinem habet. Illis igitur Carcini filios assimilat: imo ne illis quidem, sed potius earum segmentis & frustis. Ridet igitur eos propter staturæ brevitatem. Nam parvæ rei partem parvum quid esse oportet, vel potius nihil. Μηχανοδίφας eisdem appellat, a parte totum intelligens. Xenocles enim Carcini filius multis machinis ad percellendos spectatores in fabulis usus fuisse videtur: quem ideo Plato Δωδεκαμήχανον appellat. Vel quia, ut Tragœdi, machinas sæpe adhibebant, cum Deos in cœlum adscendentes & inde descendentes imitari vellent. Pater autem fabulam Μυρῆς conscripserat: quam a fele dicit strangulatam, quia feles noctu mures suffocant.

Καρκίνος ποιήματα. Carcini poemata. Id est, obscura. Menander in *Falso Hercule*. Carcinus enim Orestem, ab illo eadem matris fateri coactum, obscuris verbis respondentem facit.

Κάρμηλος⁸, & Κάρμηλιον. Mons.

Καρμητίς. Carmetis. Urbs ita vocata.

Καρνεάδης. Carneades, Afer, Cyrenæus, Philocomi F. Philosophus, novæ Academiæ auctor: quo mortuo Lunam defecisse & Solem obscuratum fuisse tradunt.

Καρνεάδης ἑτερος⁹. Carneades alter, Atheniensis, Philosophus, Anaxagoræ discipulus.

Κάστωρ. Castor, Rhodius, vel, ut quidam ajunt, Galata, aut, ut alii falso existimarunt, Massiliensis, orator, Philoromanus cognominatus. Hic ducta Dejotari Senatoris [Romani] filia, ab ipso cum uxore sublatus est, quod eum apud Cæsarem criminatus esset. Scripsit descriptionem Babylonis, & catalogum eorum, qui maris imperium obtinuerunt, libris duobus. De iis, quæ a Chronologis ignorata fuerunt. De argumentis oratoris libros v. De persuadendi ratione. De Nilo. Artem Rhetoricam: & alia.

Κάρνιος¹⁰. Carnius. Epithetum Apollinis.

Κάρνια. Carnia, festum Apollinis apud Lacedæmonios.

Καρρόθεν. A præstantiore.

Καρρόον. Secundo flumine.

Κάρ¹¹. Vinolentia. Crapula. Delirium.

Καρωθεῖς. Capite gravatus. *David autem Goliathi frontem ita percussit, ut, lapide ad cerebrum usque penetrante, confestim iectu illo*

hunc ex MS. Paris. B. supplevi, qui in prioribus Edit. ita legitur: Ἀναγραφήν καὶ θαλασσοκρ. omittis duabus illis vocibus βαβυλῶν¹² καὶ. In MSS. Paris. A. & C. vox βαβυλῶν¹³ quidem desideratur, at lacuna post ἀναγραφήν relicta est, certo indicio, excidisse ibi vocem aliquam, quam MS. B. recte retinuit.

¹⁴ Ὁ δὲ Δαβὶδ βάλλει—ἐπὶ τὴν ἑψιν¹⁵ Hæc sunt verba Josephi *Antiq. Jud.* lib. vi. cap. xi.

τιν' ὄψιν. ἢ κεκαρωμένῳ. Ὁ δὲ τ' καρδία τῶς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένῳ παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν.

Κάρρων. Δωριεὶς ὁ κρείττων. καὶ Κάρροθεν, ἀπὸ ὧ κρείττων. Δαμάσκιος γὰρ λέγει περὶ Ἰσιδώρου. Ὁ δὲ μὲν αὐτὸν κεκαρμένον καταβάντα εἰς γένειον, ἐγὼ δὲ Κάρροθεν εἰσάδω ἀφ' οὐκίμου.

Καρπαλίμως. ταχέως.

Καρπασινός.² κορπῖνα.

Καρπαία. εἶδος ὀρχήσεως. ἔτω³ Ζενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. λέγει δὲ καὶ τὸ εἶδος ταύτης.

Καρπίζουσιν.⁴ ποτίζουσιν. εὐκαρπα πιῖσι.

Κάρπιμος τόπος.

Καρπός. ἡ ἐπικαρπία καὶ τὸ μέγεθος τῶν χειρῶν. δύο γὰρ σημαίνει.

Καρπός, καὶ θεοκαρπὸν ἀφ' ἑσέως. καρπός ἢ γὰρ ὅτι κυρίως αἱ κερχαμίδες τῇ σέβῃ, καὶ τῶν ἐλαίων οἱ πυλῶνες θεοκαρπὸν δὲ, τὸ θεοκαρμύνον τύποις ὑγρὸν μὲν ὅσον ἐλεγχόντων αὐτὸ δέρματι.

Καρπὸς δίκη. τῇ βλάβαντι καρπὸς δίκας ἐπετίθει.

Καρπὸς δίκη. οἱ ἀμφισβητῆντες ὡς προσοικίους αὐτοῖς, λαγχάνουσι τοῖς ἀφ' ἑσέως. εἴτα ἐλόγτες, λαγχάνουσι περὶ ἐπικαρπίας. τῷτο καρπὸς δίκη καλεῖται. καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῇ περὶ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. Εἰ γὰρ π' ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειραλίῳ, καὶ τῶν π' ἐχθρῶν δίκασαι αὐτῷ περὶ τῆς νόμου· εἰ μὲν γὰρ ἀμφισβητεῖς, καρπὸς· εἰ δὲ οἰκίαις, ἐνοικίαις. ὥσπερ νῦν ἔστος τοῖς ἐπιτροπῆς δικάζει.

ἢ de domo, ἐνοικίαις actionem contra eum institue: ut iste nunc tibi tutela dicam scribit.

Κάρπωμα. θυρία. προσφορά.

Καρσίως. πλαγίως, καὶ ἐγκαρσίως.

Κάρτα. λίαν. ἢ μεγάλως. Ληίζετο γὰρ ἡ Κολχίς κάρτα κομιδῇ, καὶ ἀρχέτον ἡ τὸ κακόν. ἐχέθην γὰρ ὅσον στρατηγισανίῳ.

Κάρτα ἑπαφροδίτι.

Κάρτα. ἐν τῇ Σοφοκλέους. Αἴας φησὶ περὶ τὸ ἴδιον τέκνον.

Τὸ μὲν φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνάδωμον κακόν, ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάτης.

Κάρταλλος. Ἀρχαῖς ἀλυνός με καὶ λίαν προσφέρει χειρῶν. κάρταλλον δὲ βοτρυών τῷ Παρακλήτῳ. κόφω ὅσον καὶ κάτω.

Καρτεία. ἡ ἐπιτήμη, ἢ ἔξως ὧν ἐμμενετέον, καὶ μὴ, καὶ ὁδετέρον.

Καρτερός. καὶ ὁ δυνάμειος πινὼν κρατεῖν. Ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερός εἶναι τὴν πόλεως, ἀλλ' ἐνέδωκε τῷ-

sopitus pronus prociderit. Et κεκαρωμένῳ, idem. Ille vero animo tristitia jam gravato, itinere se commisit.

Κάρρων. Dorice pro κρείττων, melior. Et Κάρροθεν. A meliore. Damascius de Isidoro dicit: Existimabam eum, cum in lucem ederetur, exclamasse: Ego vero ex meliore loco huc descendendi.

Καρπαλίμως. Celeriter.

Καρπασινός. Cortinae.

Καρπαία. Saltationis genus: cujus modum describit Xenophon in *Expedit. Cyri*.

Καρπίζουσιν. Rigant. Fœcunda faciunt.

Κάρπιμος τόπος. Fructifer locus.

Καρπός. Fructus. Item, pars manus, Duo enim significat.

Καρπός, & θεοκαρπὸν differunt. Nam καρπός proprie sunt grana ficus, & olivarum officula: θεοκαρπὸν vero, caro ea circumdans cum ambiente pellicula.

Καρπὸς δίκη. Actio frugum [læsarum.] Ei enim, qui fruges læsisset, pœna irrogabatur.

Καρπὸς δίκη. Qui litigant cum aliquo de agro, quem ad se pertinere dicunt, possessoribus ejus litem intendunt. Deinde, cum eos peregerunt reos, de usu fructu actionem contra eos instituunt, quæ καρπὸς δίκη appellatur. Lysias in oratione contra Demosthenem de tutela: Si quid sit, ob quod adolescens iste accusandus tibi videatur, & tuarum rerum aliquid possideat, secundum leges judicio cum eo contende. Et si quidem de agro lis sit, καρπὸς, si de domo, ἐνοικίαις actionem contra eum institue: ut iste nunc tibi tutela dicam scribit.

Κάρπωμα. Sacrificium. Oblatio.

Καρσίως. Oblique.

Κάρτα. Valde. Vehementer. Ingentes enim ex Colchide prædæ agebantur, nec malum sustineri amplius poterat. Belli enim duce carebat.

Κάρτα ἐπαφρ. Valde venustus.

Κάρτα. Ajax apud Sophoclem ad filium suum inquit: Nihil enim intelligere malum est doloris expers, donec letari & tristari dicideris.

Κάρταλλος. Cophinus in inferiore parte in acutum desinens. Area mea & torcularis primitias offero Christo: cophinum vero uværum Paracletō.

Καρτεία. Est scientia rerum, quæ toleranter ferendæ sunt, vel secus, vel neutrarum.

Καρτερός. Qui re aliqua potiri potest, vel eam in potestate sua retinere. Ille vero, cum

1 Ταῖς τιμαῖς] Puto legendum ταῖς λύπαις.

2 Καρπασινός. κορπῖνα] Portus locum hunc frustra sollicitat. Καρπασινός enim dictum est pro καρδασινός, a carbasus. Κορπῖνα vero significat cortinas sive aulæ: qua voce, licet Latina, recentiores Græci etiam usi sunt.

3 Οὕτω Ζενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει] Lib. vi. pag. 371. ut Portus observavit. Vide etiam Athen. lib. i. pag. 15. qui idem genus saltationis verbis Xenophontis describit.

4 Καρπίζουσιν. ποτίζουσιν. εὐκαρπα πιν.] Ex Hesychio.

5 Καρπός μὲν γὰρ ἐστὶ καρπός.] Vide Theophr. *Hist. Plant.* lib. i. cap. 111.

6 Λυσίας ἐν τῇ περὶ Δημοσθένους δικάζει.] Ex Harpocrate.

7 Κάρτα ἐπαφροδίτι.] Hanc lectionem ex optimo MS. Paris. A. revocaui. In prioribus enim Edit. nullo sensu scriptum est, Κάρτα ἐπ' Ἀφροδίτης.

8 Ἐκ τῇ Σοφοκλέους] In *Ajace*, pag. 33. ut Portus monuit.

πῶ βασιλεῖ. Καὶ αὖθις· Τίω τε πόλιν καὶ τὴν χώραν, ἥς πινος οἱ Νισιδῆες καρτεροὶ εἰσιν, ἐνδύσονται. Καὶ αὖθις· Καὶ αὐτὸς ἐγὼ, ἐν ᾧ ἔπι Ἀρμενίας καρτερός εἰμι. † Καὶ μάχης καρτερός ἀγνομήνης, Φθείξει) πᾶσα ἡ στρατιὰ τῷ Ἀντιόχῳ.

Καρτερός. ὁ ἐγκρατής. Ὅπερ οὐκ ἦν νόμιμον δρᾶσθαι ἐν γῇ, ἥς πινος Ῥωμαῖοι ἐκ παλαιῶν καρτεροὶ εἰσιν. ἀντὶ τῆς κύριος, ἐγκρατής.

Καρτερόνυχας. ἰχυρὸς ὄνυχας ἔχοντας.

Καρτερότατος.

Κάρυα. τὸ δένδρον. κάρυα δὲ, ὁ καρπός.

Καρυάδα. πόλις Καρίας.

Καρυκθίων. ζετύων. ἡδύων.

Καρυκία. ἡδύτης τῶν ζωμῶν.

Καρύκη. ἑδεσμα ἐκ πολλῶν ζυγκείμων. βεῖμα Λύδιον ἐξ αἵματός, καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ζυτάρειν πιν καὶ ἀναδύειν καρυκεύειν φασί. καὶ ὁ καρυκοποιεῖν, τὸ κοσμεῖν πικιλίᾳ πνί ρημάτων τὸ λόγον. Καρυκθίματ' αὖ, τὰ ἡδύσματα καὶ ζετύματα. καὶ Καρύκη, ἡ κοιλία, ἡ νύξ, ὡς μονοθυλὸς καλῶσι. καὶ παροιμία· Μήτε Λυδῶν κάρυκας, μήτε μαστίγων ψόφους.

Καρφαλέον. ξηρόν. καὶ Κάρχαλέον, κατὰ ξηρόν.

Κάρφη. ὁ ξηρὸς καὶ κῆφος χέρτος. Διφθέρας εἶχον ὁ σκεπάσματ' ἐμπέπλασαν χέρτε κῆφον. εἴτα ζυτῶν καὶ ζυτῶν τὰς διφθέρας, ὡς μὴ ἀπείσθαι τὴν κάρφης τὸ ὕδωρ. λέγει δὲ Θηλυκῶς. ὁ Ἀρριανός· Καὶ αἱ διφθέρας τὴν κάρφης ἐμπέπλάσθησαν, καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα πλήρης φαινομένη, οὐκ εἶα ἡρεμεῖν τὸν Πάρον. λέγει δὲ καὶ ἡδύτης, τὸ κάρφος.

Καρφαλέος. ὁ ξηρός.

Καρχαρόδοντα. ὅσα σπογγώδεις καὶ σταλλάσσοντες τοὺς ὀδόντας ἔχουσιν, λέων, κύων, πάρδαλις, αἰετὶς, καὶ ἰχθύων γένος, ὃ καὶ Καρκοφάγα εἰσὶ.

Καρχαρόδους. τραχεῖς ὀδόντας ἔχον. καὶ Κάρχαρον, τὸ βαρύ.

— Καὶ ὁ κάρχαρον πιν μειδάσας,
Σοὶ μισθὸς δέκεται, Φησί, τῶν ἰατρικῶν,
Κεφαλὴν λυκίῃς ὁ φάρυγος ἐξελείν σῶαν.

Ἐν Μυθικοῖς.

Κάρχεδημος ὁ γλάμων. ὁ Ἀριστοφάνης λέγει περὶ αὐτοῦ.

Καρχηδών, πόλις Λιβύης, μεγίστη τῶν κατὰ τὴν οἰκονομίαν πόλεων καὶ δυναμικώτατη ἐτύγχανεν ὅσα, ἡ

1 Καρύκη. ἑδεσμα ἐκ πολλῶν. Vide Athenzum lib. xii. pag. 516.
2 Καὶ καρυκοποιεῖν, τὸ κοσμεῖν πικιλίᾳ πνί ρημάτων. τὸ λόγον. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 307. (208. Ed. Baf. P.)
3 Μονοθυλὸς. De significatione hujus vocis vide Casaub. ad Athen. lib. i. cap. 14.
4 Σκεπάσματ' ἐμπέπλασαν χέρτε. Lege σκεπάσματ' αὖ ἐμπέπλασαν χέρτε.
5 Ἀρριανός. Lib. v. De Exped. Alex. pag. 330.
6 Πάρον. Antea male legebatur πάρον: quod Portus alveum fluvii significare putabat, cum sit nomen proprium Indorum Regis, qui Porus appellabatur.

urbem tenere posset, eam Regi dedit. Et iterum: Et urbem & regionem, quam Nisibeni tenent, dedituri. Et iterum: Et ipse ego, dum adhuc Armenia dominus essem. † Et cum acre praelium committeretur, totus exercitus Antiochi deletus est.

Καρτερός. Qui aliquid in sua potestate tenet. Rei alicujus dominus. Quod fieri nefas erat in terra, quam Romani jam inde ab antiquis temporibus possederant.

Καρτερόνυχας. Qui firmas ungulas habent.

Καρτερότατος. Robustissimus. Fortissimus.

Κάρυα. Nux arbor. Κάρυα vero, fructus ejus, sive nuces.

Καρυάδα. Carynda. Urbs Cariae.

Καρυκθίων. Suaviter condians.

Καρυκία. Condimentum.

Καρύκη. Edulium ex multis rebus compositum. Cibus Lydius ex sanguine & aliis rebus esculentis confectus. Unde etiā aliquid confundere & commiscere, καρυκεύειν dicunt. Et καρυκοποιεῖν, orationem pigmentis quasi verborū ornare. Καρυκεύματα enim appellantur condimenta ciborum. Et Καρύκη, venter, quem nunc μονοθυλὸν, i. e. farctum, vocant. Et proverbium: Neque Lydorum carycas, neque flagellorum strepitus.

Καρφαλέον. Aridum. Siccum. Et Καρφαλέον, idem.

Κάρφη. Festuca. Gramen siccum & aridum. Pro tegumentis habebant pelles, quas arido gramine repletas constrinxerunt, ne aqua materiam inclusam tangeret. Arrianus: Et pelles stramentis & festucis repletæ, totaque ripa [equitatu pariter ac peditatu] obfessa, anxium ac sollicitum Porum tenebant. Dicitur & genere neutro τὸ κάρφος.

Καρφαλέος. Aridus. Siccus.

Καρχαρόδοντα. Sic vocantur animalia, quæ dentes habent rotundos & pestinatim inter se coeuntes, ut leo, canis, pardus, aetides, aliaque carnivora. Item, quoddam piscium genus.

Καρχαρόδους. Asperos dentes habens. Et Κάρχαρον. Asperum. Et asperis dentibus exertis ridens, sat magnam, inquit, pro medicina tulisti mercedem, quod caput ex lupi faucibus saluum extraxeris. In Fabulis.

Κάρχεδημος ὁ γλ. Et Archedemus ille liprus. Ejus meminit Aristophanes.

Καρχηδών. Carthago, urbs Africae, omnium in orbe terrarum urbium maxima & poten-

7 Καρχαρόδοντα. ὅσα σπογγώδεις καὶ σταλλάσσοντες. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 349. Vide etiam Aristotelem Histor. Anim. Lib. 11. cap. 1. pag. 482. & supra v. Ἀμφόδοντα.
8 Αἰετὶς. Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici. Sed, ut verum fatear, vocem istam suspectam habeo, quoniam non memini, me usquam de isto genere animalis aliquid legisse.
9 Καὶ κάρχαρον πιν μειδάσας, σοὶ μισθός. Versus hi Choliambici deprompti sunt ex Babrio.
10 Φάρυγος. Metri gratia scribendum est φάρυγος.
11 Ἀριστοφάνης. Raris pag. 240. (154. Ed. Baf. P.) Vide etiam supra v. Γλάμων.

πὺς καὶ Βύρσα ἐκαλεῖτο, ὅπῃ ἰστορίας. καὶ ζήτη ἐν τῷ Ἀφρικανός.

Καρχιδών. ἢ Ἀφρικὴ ἐξ ἧς ὠρμαῖτο ὁ μέγας Κυπριανός. αὐτῷ Σκυπίων καθεῖλεν εἰς ἑδάφῳ ἢ μὲν τὸ πρῶτον σινοικισμὸν ἐπὶ ἀκόσια ἔτη κρατήσατο τῷ παλαιόν.

Κασαλβάδες. ἢ ἐταῖροι. τῆς τῆς, αἱ ἐπὶ πέγνυς καὶ οἰκῆμαί. ἐξῶσαι γυναῖκες, ἐπὶ μισθῷ παρέχουσαι τοῖς βυλομυθίοις ἐαυτὰς.

Κασαλβάς. πόρνη. ἢ Κασάλβαι δὲ εἰς τὴν, ἀφ' ἧς ποιεῖσι. χαλοδοσι μὲν οὐκ ἔχουσαι τῆς ἐρεσάς. ὅς οἱ δὲ τῆς ὄντας, ἵνα ἄλλος λάβωσι. ὡς τὸ χαλεῖν οὖν καὶ τὸ ὀδεῖν.

Κασαλβάσω. λοιδορήσω. ἢ Ἀριστοφάνης. Κασαλβάσω τῆς ἐν Πύλῳ φρατηγύς.

Κασάνδρα.

Κασαυεῖσις, ἢ κασαλβίσις. τῆς τῆς, τοῖς πορνείοις. Ἀριστοφάνης.

Ἐν κασαυεῖσισι λείχων τὸ δὴ πύλῳ δρόσον.

Κασία. ὄνομα πόλεως. σημαίνει δὲ καὶ ὁ κύριον ὄνομα θυγατρὸς τῆς Ἰώ. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἀρωματικῆς. καὶ ἡ Δαβὶδ. Σμύρνα, γαλὴν, καὶ κασία.

Κασίγνη. ἀδελφὸς γνήσιος. Κασίγνητοι δὲ κοινότερον οἱ συγγενεῖς. ὁ δὲ Ὅμηρος τῆς ἀνεψιῆς εἶπε κασίγνητος. ἢ Ἐκλῶρ δὲ κασίγνητος.

Κασιέπεια. ἢ καλλονή. καὶ ὄνομα κύριον.

Κάσιον ὄρεος. τῷ Εὐφράτῃ. καὶ Κάσιον Ζεύς. ἔνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκεν κρατήρας ἀργυρεῖς, καὶ κέρας βοῦς παμμέγεθες κεχρυσωμένον, ἀκροθίνια τῆς χτὶ τῶν Γετῶν νίκης. καὶ ἡ Ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδριανῷ πεποιημένα.

Ζῆνι τὸ δὲ Αἰνιάδης Κάσιον Τραϊανὸς ἀγαλμα,

Κοίραν ἀνθρώπων, κοίραν ἀθανάτων

Ἀνθετο.

Ὅτι οἱ Κάσιοι Πηλεσιῶται Φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα ἐπλεον, ἢ δοκῆς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. καὶ ἡ Κασίτη ἱζὼν ἄμματα δεσμά. ἢ ἐν Ἐπιγράμματι.

1 Ἡ Ἀφρικὴ] Scribe, ἢ τὸ Ἀφρικῆς. Vide tamen v. Ἀφρικανός.

2 Κασαλβάδες. ἐπὶ τῇ — καὶ τὸ σὺ δὲ] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 308. (208. Ed. Baf. P.)

3 Κασάλβαι] Lege, κασαλβάδες, ut apud Enarratorem Comici.

4 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 307. (208. Ed. Baf. P.)

5 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 359. (254. Ed. Baf. P.) Vide etiam supra v. Ἀφρικῆς.

6 Κύριον ὄνομα θυγατρὸς τῆς Ἰώ] Vide supra v. Ἰώ.

7 Δαβὶδ. Σμύρνα, γαλὴν, καὶ κασί. Psalm. xli. v. secundum LXX. Interpretes.

8 Ἐκτὸς δὲ κασίγνητος] Locus, ad quem Suidas respexit, exstat apud Homerum Il. Z. v. 430. sed ubi κασίγνητος non significat ἀνεψιόν, sed ἀδελφόν.

9 Πρὸς τὴν Εὐφράτην] Scribendum est πρὸς τὴν Πηλεσίαν. Duplex enim a Geographis memoratur mons Casius; alter in Aegypto, ad Pelusium; & alter in Seleucia prope Antiochiam: in quorum priore erat templum Jovis Casii, cujus Suidas hic mentionem facit.

10 Καὶ Ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδρ. π.π.] Scribendum puto, ἢ Ἐπιγράμματα εἰς τὰ ἀναθήματα Ἀδριανῷ πεποιημένων: quam lectionem in versione secutus sum.

11 Ζῆνι τὸ δὲ Αἰνιάδης Κάσιον Τραϊανὸς ἀγ.] Integrum Epigramma, cujus partem tantum hic exhibet Suidas, ex Cod. MS. Anthologiae ineditae cum Lectore hic communicabo:

Ζῆνι τὸ δὲ Αἰνιάδης Κάσιον Τραϊανὸς ἀγαλμα
Κοίραν ἀνθρώπων, κοίραν ἀθανάτων

Tom. II.

tissima fuit: quæ & Byrsa ob eventum aliquod appellata fuit. Quare in Ἀφρικανός.

Καρχιδών. Carthago, urbs Africa: ex qua magnus ille Cyprianus prodiit. Hanc Scipio evertit: quæ per dcc annos, postquam primum condita fuit, finitimis imperavit.

Κασαλβάδες. Meretrices. Hoc est, mulieres, quæ semper in cella & fornice prostant, venalem corporis sui usum omnibus præbentes.

Κασαλβάς. Meretrix. Κασαλβάδες vero dictæ sunt ab eo, quod faciunt. Vocant enim amatores, quum nullos habent: illos vero, quos habent, abigunt, ut alios admittant. Dictæ igitur sunt a verbo χαλεῖν & σβεῖν.

Κασαλβάσω. Convitiis insectabor. Aristophanes: Convitiis insectabor belli duces ad Pylum.

Κασάνδρα. Cassandra.

Κασαυεῖσις, vel κασαλβίσις. Lupanaribus. Aristophanes: In lupanaribus lingens fædissimum rorem.

Κασία. Cassia. Nomen urbis. Est etiam nomen proprium filia Jobi. Significat item aromatis genus. David: Myrrha, & stacte, & cassia.

Κασίγνη. Frater germanus. Communiter vero κασίγνητοι vocantur cognati. Homerus vero confobrinus vocavit κασίγνητος. Hector, tu mihi fratris loco es.

Κασιέπεια. Pulchritudo. Item, nomen proprium.

Κάσιον ὄρεος. Casius mons ad Euphratem. Et Casius Jupiter, cui Trajanus argenteos crateres & maximum cornu bovis inauratum, primitias victoriae a Getis reportatae, dedicavit. In hæc donaria sequens exstat Adriani Epigramma:

Trajanus Aeneades Jovi Casio hoc simulacrum,

Rex hominum Regi immortalium,

Dedicavit.

Casii Pelusiotæ naturali quadam solertia nodos implicare norant, laqueos cum laqueis connectentes. Unde proverbium: Nodi Casiotici similes. In Epigrammate:

Ἀνθετο, διὰ τὴν πολυδαίδαλιν, & βοὸς ἔρεν

Ἀσκητὸν χρυσῷ παμφανώνῃ κέρας

Ἐξαιὶ σὺ δὲ τῆς ἀπὸ λήθους, ἡμῶν ἀπύρνης

Πέρεσιν ὑπερβύμενος τὸ πρὸς τὴν Γαλιαν

Ἀλλὰ σὺ οἱ καὶ τῆς πύλῳ, καλαινέσις ἐνυαλίῳ

Κρήνῃ ὑπεκλινέας δὴ δὲ Ἀχαιῶν

Ὅφρα τὴν εἰσπρέωντὴν διὰ τὴν θυμὸν ἰαίνῃ

Δοῖα, τὸ δὲ Γαλιαν σκῆλα, πρὸς τὴν Ἀσπιδίαν.

Elegans hoc Epigramma ante nos edidit etiam Salmastius ad Spartianum in Adriano. In Hexametro secundo ἄρτα sunt καταπίπτουσα, ut Suidas exponit infra v. ἄρτα. Sed notandum est, syllabam priorem vocis istius hic corripit, quæ apud Homerum producit: ut monuit etiam Salmastius loco laudato. In eodem Hexametro pro βοὸς ἔρεν Salmastius recte restituit βοὸς ἔρεν, i. e. bovis uri. Infra etiam v. ἄρτα & v. ὄρεος male legitur βοὸς ἔρεν, ubi itidem βοὸς ἔρεν scribendum est. Reliqua sunt satis clara.

12 Δοκῆς ἐπὶ δοκοῖς] Sic etiam legitur supra v. ἄμματα, sed male. Scribendum enim potius est δοκῆς ἐπὶ δοκοῖς, ut Portus quoque monuit. Differentiam & δοκῆς & δοκοῖς vide in vulgatis Lexicis.

13 Καὶ Κασίτη ἱζὼν ἄμματα δεσμά] Scribendum puto, καὶ Κασίτη καὶ ἄμματα, ἢ δεσμά. Proverbium enim erat Κασίτη καὶ ἄμματα, ut ex Diogeniano patet.

14 Ἐν Ἐπιγράμματι Χρύσιος αἶψ.] Hæc nihil ad hunc locum faciunt, sed pertinent ad vocem ἄμματα.

Χρύσεος ἀψάυτοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας
Ζῆς Διὸς Δανάας χαλκιδάτης θαλάμους.

Κασσιώπη. ὄνομα κύριον.

Κάσις. ἀδελφός.

Κασίπευ.

Κάσος. Ῥωμαίων γένος ὁ νικήσας τὴν μιν μάχην,
ἀνεδεῖτο στέφανον ἀργύρεον· καὶ ἡνὶ Κάσος ἄμαχος.
Φησὶν Αἰλιανός.

Κασαγίς. πόρις. ἑταίρα.

Κάσπια ὄρη. καὶ Κάσπια πύλαι. ἔστιν ἐν αὐτῇ θά-
λασσα ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῆς Ὀκεανῆς καὶ τὸ μὴ πε-
νόετον αὐτῆς Κάσπια πύλαι καλοῦνται· τὸ δὲ λοιπὸν,
Ἵρκυνία θάλασσα. περιεσφίγγεται δὲ βαρβάροις ἔθ-
νεσιν.

Κασπίω λίθῳ. Οἱ Κάσπιοι εἶχον ἀχέμαχα δό-
ρατα, τεθηγμένῃ λίθῳ Κασπίῳ, ὃν ὀξύτατον τε Φα-
σί τρωῶσαι, καὶ πῆνα ἰὸν ἐμπιπὼν τὰ τραύματα ὀλέ-
θειον.

Κασαλία πηγή. ἡ ἐν τῇ καλυμμένη Δάφνῃ ἐν
ἣ ἐλέγετο περιεσφίγγειν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ χηρσμολο-
γεῖν, αὔρας καὶ πνοῆς ἐκ τῆς ὕδατος ἀναδιδόμενης. ἐξ
αὐτῆς οἱ Ὀρφεὶς τὴν πηγὴν ἔλθον, ἅπερ οἱ δαίμονες ἔ-
λεγον.

Καστανία. πόλις.

Κασάνειον.

Κασόρειον. μέλι. τὸ τῆς καστροφῆς τῆς ζώης.

Κασρείδων κυνῶν. Σοὶ γὰρ Κασρείδων ὕλακα κυ-
νῶν θύαδι.

Καστέριον. εἶδος βαφῆς ὑπὸ τῆς κογχύλης.

Κασωλός. ὄνομα κύριον.

Κάστωρ. Ῥόδιος, ἢ, ὡς πινε, Γαλάτης ὡς δὲ
ἄλλοι ἐπλανήθησαν, Μασσαλιώτης, ῥήτωρ ὅς ἐκλή-
θη Φιλορόμαιος. γήμας δὲ τῆς Δηϊοτάρας τῆς συγ-
κλητικῆς θυγατέρος, ἀνιέρθη ὑπὲρ αὐτῆς ἅμα τῇ γα-
μετῇ, δίοτι αὐτὸν Κάισαρι διέβαλεν. ἔγραψε δὲ ἀνα-
γραφήν Βαβυλῶν, καὶ τῆς θαλασσοκρατησάντων,
ὅτι βιβλίους β'. Χρονικὰ ἀγνοήματα καὶ περὶ ὀπτι-
κημάτων ἐν βιβλίοις θ'. Περὶ πειθῆς β'. Περὶ τῆς Νεί-
λου. Τέχνων ῥητορικῶν καὶ ἑτέρων. † Περὶ ἀγαλ-
μάτων Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐν τῇ Διόσκωρῳ.
Rhetoricam: & alia. † De Castoris & Pollucis simulacris vide in v. Διόσκωροι.

Κασρεύσαντες δὲ ἑαυτοὺς περὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς,
ἀφ' ὧν ἀποκλήσεως πείθον ἐνόμιζον.

Κάστρον. χῆρ. Ῥωμαῖς, παρεμβολὴ ἀσφαλῆς.

Κᾶτα. κυρίως, ἐξ, ἐπὶ, ἐκ. ἢ ἀντὶ τῆς εἴτας. Κᾶτ'

1 Κᾶτ'] Hanc vocem habeo suspectam.

2 Καστανία. πόλις] Photius in Lexico inedito nomen huius ur-
bis per S & absque diphthongo scribit. Verba ejus hæc sunt: Κα-
στανία, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ. ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως. ἢ ἀπὸ Νύμ-
φης. Vide etiam Etymologum.

3 Κασάνειον] Est adjectivum, ab urbe Καστανία deductum. E-
tymologus: Καστανία, πόλις Μακεδονίας· ὅθεν καὶ τὸ κασάνειον καλεῖται.

4 Κασόρειον μέλι. τὸ τῆς καστροφῆς τῆς ζώης] Nugatur hic Suidas,
qui carmen, quod Κασόρειον dicebatur, a castore animali appellatum
fuisse trahit, cum a Deo Castore nomen acceperit, ut recte mo-

Aureus intactæ rupit nodum virginitatis
Jupiter penetrans per æreos Danaes tha-
lamus.

Κασσιώπη. Cassiope. Nomen proprium.

Κάσις. Frater.

Κασίπευ. Stannum.

Κάσος. Casus. Quisquis igitur Romanorum
singulari certamine vicisset, graminea corona
coronabatur, eratque Casus invictus. Sic Æ-
lianus inquit.

Κασωλός. Scortum. Meretrix.

Κάσπια ὄρη. Caspii montes. Et Caspiæ por-
tæ. Est ibi mare, quod ex Oceano in locum
illum irrupit: cujus angustissima pars portæ
Caspiæ vocantur; reliquum vero, mare Hyr-
canium. Gentes, quæ circa habitant, sunt
omnes barbaræ.

Κασπίω λίθῳ. Caspio lapide. Caspii habe-
bant hastas, quibus cominus pugnabant, cus-
pide ex lapide Caspio præfixas, quem & acer-
rime vulnerare, & letale quoddam venenum
vulneribus indere tradunt.

Κασαλία πηγή. Fons Castalius erat in Da-
phne, quæ sic vocabatur: ubi Apollo sedem
suam habere, & oracula edere ferebatur, aura
& halitu ex aqua adscendente. Unde qui cir-
ca fontem illum habitabant, ea dicebant, quæ
dæmones suggerebant.

Καστανία. Castanea, nomen urbis.

Κασάνειον. Castaneum.

Κασόρειον μέλι. Cantus, a castore animali
ita dictus.

Κασρείδων κυνῶν. Castorearum canum. Tibi
enim Castorearum latratus canum placet.

Καστέριον. Genus tincturæ ex conchylio, si-
ve purpura.

Κασωλός. Castolus. Nomen proprium.

Κάστωρ. Castor, Rhodius, vel, ut quidam
aiunt Galata; vel, ut alii falso existimant, Mas-
siliensis, orator: qui dictus est Philoromæus,
sive Romanorum amans. Hic, ducta uxore
Dejotari Romani Senatoris filia, ab ipso una
cum uxore sublatu est, quod ipsum apud
Cæsarem criminatus fuisset. Scripsit descrip-
tionem Babylonis, & illorum, qui maris impe-
rium obtinuerunt, libris duobus. De iis quæ
in Chronologicis ignorata fuerunt. De Ar-
gumentis oratoriis libros novem. De persua-
dendi ratione libros duos. De Nilo. Artem

Κασρεύσαντες δὲ ἑαυτοὺς. Cum consedissent cir-
cum Archiepiscopum, putabant fore, ut eum
adhortatione sua fleterent.

Κάστρον. Castra, secundum Romanos.

Κᾶτα. Interdum eadem significatione acci-
pitur quæ ἐξ & ἐπὶ. [At καῖτα,] pro καὶ εἴτα, &

nuit Meursius de Orchestra, circa finem, quem vide.

5 Σοὶ γὰρ Κασρείδων ὕλακα κυνῶν θύαδι] Verba hæc excerpta sunt
ex Epigrammate Agathæ in Panem, quod existat Anthol. lib. vi.
cap. xv. Epigr. ult. Κασρείδων αὐτὸς sunt canes Spartani; quos in
pretio olim habitos fuisse ex Oppiano aliisque scriptoribus notum est.

6 Κάστωρ, Ῥόδιος, ἢ, ὡς πινε, Γαλάτης] Hæc, & quæ sequuntur, legun-
tur etiam paulo ante post v. Καρριάδης: sed loco alieno.

7 Κᾶτα. κυρίως, ἐξ, ἐπὶ, ἐκ. ἢ ἀντὶ τῆς εἴτας.] Locus hic ita scribendus est: Καπὶ.
οἷοντι ἐξ, ἐπὶ. Κᾶτα δὲ, ἀντὶ τῆς εἴτας. Hanc lectionem in ver-
sione secutus sum.

ἐπειδὴν ὑπεκδάντες πειήσων) ἢ ὁμιλῶ, σοὶ δῆτα με-
λήσῃ. † Κατὰ ἐπὶ κήραλο μεθύειν.

Κατάβα. ἀντὶ τῆς χατάβηθι. Ἰ. Αἰσιοφάνης Βατρει-
χοῦς. Κατάβα πανῶρα. μόνως γὰρ λέγεσθαι ἀξιῶσιν πι-
νυτοὶ χατάβηθι. καὶ καταβαίνειν, τὸ εἰς ἀγῶνα χε-
ρεῖν. Ἐνταῦθα χαταβαίνει ὁ βαλλόμενος.

Κατάβαλλε. οἷον ῥίπον. ἄφες.

Καταβαλεῖς. πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενος.

Καταβολή. μέμψις. κατηγορία. Ὁ δὲ ἐχθρὸς ἥκιστα
ἐπιμέμφεται αὐτῷ, καὶ χαταβολῶν πεποιήκει τῇ ἀν-
τιφύσει οὐκ ἐλαχίστην.

Καταβολή. περὶ οὐδὲν λήγας πυρετός. Ὁ δὲ Μα-
κεδόνων ἐκ χαταβολῆς συνεσταύσαντο τοῖς βαρβάροις,
ὁμοῦ ἐκκλίναντες ἐφθάρουν.

Καταβολή. Δημοσθένους 3' Φιλίππων. Ὁσπερ
περίοδος, ἡ χαταβολὴ πυρετός. Ἐν ταύτῃ περὶ οὐδὲν
λήγας λέγεσθαι καὶ χαταβολή, ἀλλὰ τὸ ἐν ὁμοίᾳ
διδυμῶν περὶ οὐδὲν λέγεσθαι. Ὁ δὲ ἐχθρὸς οἱ ἐχθροὶ τὰς
χαταβολὰς ποιῶναι τὴν ζημίαν.

Καταβολή. κενώρησις. Ἐκ χαταβολῆς πεντή-
κοντα ναῦς ναυπηγήσασθαι. πεντήκοντα δὲ ὑπαρχο-
σὶν χατελθεῖν ἐκ τῆς ναυῶν. Πολύβιος. Οἱ δὲ
πειραταὶ θαλασσοπόροι τὸν ἐπὶ πλεον τῆς Ῥωμαίων
πλοίων, ἐκ χαταβολῆς ἐποιήσαντο ἡ ἀναχώρησιν. λέ-
γεται δὲ καὶ θυσία, πείλοδος, πελετή.

Καταβῶ. τὸ χατακραυγάζω. γενικῇ.

Καταβόρυχος. ταῖς θείξιν κεκαλυμμένος.

Καταβραβύω. αἰπατικῇ.

Καταβραβύω. ὁ χαταλογίζεσθαι. ὁ χατακρινέτω.
χατακρινέσθαι. ὁ τὸ ἄλλο ἀγωνίζομενος ἄλλον τετρα-
νῶς λέγει ὁ Ἀπόστολος χαταβραβύωσθαι.

Καταβραχύν. κατ' ὀλίγον.

Καταβροχθίσας. ὁ ἐνροφίσας. καταπιών. ἐπὶ δὲ
τῆς ἀγέρας ῥομφαίων καὶ ἀπλήτως λέγει τὸ κα-
ταβροχθίσας. Ἐγὼ δ' ἤνυστον βοός, ἡ κοιλία ὑμῶν
καταβροχθίσας, λαρυγίῳ τῆς Ῥήτορας.

Κατάγελως.

1 Ἀριστοφάνης Βατρειχοῦς. Pag. 211. (131. Ed. Bas. P.)
2 Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ χαταβ. Hoc fragmentum Polybio tri-
buit Valesius.
3 Καταβολή. Δημοσθένους 3' Φιλίππων. Ex Harpocracione.
4 Καταβροχθίσας. Portus rescribendum puta-
bat κατὰ πρὸς οἱ ἐχθροὶ τὰς χαταβ. sed male. Locum enim, qui
recte se habet, non intellexit, cuius sensus hic est: vocabulum κα-
ταβολή dici de re, quæ stans temporibus in orbem redit, per me-
taphoram ductam ab eranistis, qui olim stato tempore, id est, sin-
gulis mensibus, symbolas suas in arcam communem conferebant.
Harpocratio: Ἐρανιστὴς μὲν τὰς κοιλίας ἐπὶ, ὁ δὲ ἐρανὶς μὲν τὴν κοί-
την φορεῖν, ἢ ἀπὸ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὴν κοίτην, εἰσφέρειν. Hinc, uti pen-
sio ἐρανὶς erat mensitrua; ita etiam singulis mensibus disceptaban-
tur lites, quæ forte inter eranistas ortæ erant: ut dicimus ex Har-
pocracione v. Ἐμμενοι; & Jul. Polluce lib. viii. cap. ix.
num. 18.
5 Ἐκ χαταβολῆς πεντήκοντα ναῦς ναυπ. Hoc fragmentum Polybio
Cassaubonus tribuit.
6 Καταβραβύω. Scribendum potius arbitror καταβροχθίσας.

postea. Deinde, postquam clam elapsi impetum
[in hostem] fecerint, tibi res tunc curæ erit.
† Et deinde simulavit se ebrium esse.

Κατάβα. Pro χατάβηθι, descende. Aristo-
phanes Ranis: Descende nequam. [Quidam
τὸ κατάβα rejiciunt,] ejusque loco χατάβηθι di-
cendum esse affirmant. Et χαταβαίνειν, in cer-
tamen descendere. Hic temeraria audacia in
certamen descendit.

Κατάβαλλε. [Dejice.] Projice. Dimitte.

Καταβαλεῖς. Qui multorum jaculorum ictus
excepit.

Καταβολή. Accusatio. Incusatio. Ille vero
graviter eum incusat, & non leviter in virum
invectus est.

Καταβολή. Febris per certa temporis in-
tervalla in orbem rediens. [Et ἐκ χαταβολῆς, hoc V. dixerit in saeculo
denuo, de integro.] Macedonibus autem pu-
gnam cum Barbaris integrantibus, confestim ex-
acie fugere cæperunt.

Καταβολή. Demosthenes Philippica ix.
Quemadmodum febris stans vicibus in orbem
rediens. De morbis periodicis enim dicitur
etiam χαταβολή, quod stato tempore in or-
bem redeant: sicut eranistæ [stato tempore]
symbolas suas conferre solent.

Καταβολή. Novi operis fundamentum. As. Polybius. Ar. Gr. 32. Vol. V.
fundamento quinquaginta naves edificari p. 91.

[jussit:] cum jam ante quinquaginta paratæ
essent, quæ ex navalibus in mare deduci pote-
rant. Polybius: Piratæ vero, conspicati clas-
sis Romanæ adventum, cursu retro converso se
repperunt. Dicitur etiam χαταβολή sacrificium,
circuitus, initiorum ritus.

Καταβῶ. Clamore in aliquem inveho.
Genitivo jungitur.

Καταβόρυχος. Capillis tectus. Comatus.

Καταβραβύω. Accusativo jungitur. [Præ-
mio victoriæ fraude]

Καταβραβύω. Fraudet. Condemnet. De-
vincat. Quum alio certante alius corona-
tur, id Apostolus vocat χαταβραβύωσθαι.

Καταβραχύν. Paulatim.

Καταβροχθίσας. Qui absorpsit. Qui deglu-
tivit. Τὸ καταβροχθίσας enim dicitur de iis, quæ
avide deglutiuntur. Ego vero ventre bovino
vel suillo devorato, oratores clamore meo victos
tacere cogam.

Κατάγελως. Rîsus. Irrisio. Nonne hæc ef-

quoniam Suidas procul dubio respexit ad locum illum Pauli ad Co-
loss. ii. 18. Μηδὲς ὑμᾶς κατὰβροχθίσας.

7 Καταλογίζεσθαι. Hoc nihil ad rem: Rectius scribetur παρὰλο-
γίζεσθαι, i. e. fraudet.

8 Τὸ ἄλλο ἀγωνίζομενος ἄλλον τετρανῶς λέγει ὁ Ἀπόστολος χαταβ.]
Eodem modo vocem καταβροχθίσας in laudato loco Pauli exponit
Theophylactus pag. 654. Μηδὲς ὑμᾶς κατὰβροχθίσας. τῶντιν, ἡ-
πρεσιν. Καταβροχθίσας γὰρ ἐστὶν, ὅταν ἴππος μὴ νικᾷ, ἴππος δὲ
λαμβάνει τὸ βορρῆον.

9 Καταβροχθίσας. ἐνροφίσας. καταπ. Ex Enarratore Comici ad
Equites pag. 308. (209. Edit. Bas. P.)

10 Ἐγὼ δ' ἤνυστον βοός, ἡ κοιλία ὑμῶν.] Metrum hujus fragmenti re-
stituendum est ex Aristophane, apud quem loco laudato sic le-
gitur:

Ἐγὼ δὲ γ' ἤνυστον βοός, καὶ κοιλία ὑμῶν
καταβροχθίσας, κατ' ἐκπῶν τ' ἑμὸν, ἀναπνέειν
λαρυγίῳ τῆς Ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταραξῶ.

Eundem locum Comici citat etiam Athenæus lib. iii. pag. 94.

Ταῦτ' ἔσ' κατάγελος ὅστις ἀνθρώποις πλατύνει·
καὶ ἡ δολικὴ, τὰς καταγέλωτας καὶ καταγέλωσιν, γενικῇ.

Καταγέλλω. γενικῇ. Μήποτε σὺ καταγείλη
ἐπὶ τῇ νομοθέτῃ. Δοτικῇ δὲ· Εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς
ἡμέρα καταγέλλει τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ νητείᾳ.

Καταγέλνυς. Οἱ δὲ ἔλεγον ἀπαλλαγῆναι αὐτὸς,
περὶν καταγέλνυς ποῖν, ὅτι πάρεσι, γενέσθαι.

Καταγέμων. δαψιλῶς ἔχων. Ὁ δὲ λείας καταγέ-
μων ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν.

Κατάγειον οἶκημα, καὶ κατάγειον. Ὑπὸ γῆν. Αἱ
δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι.

Καταγυδοίς. τῇ γούσῃ νικηθείς.

Κατάγειν. Ἀνδρας ἀειφανεῖς τε φηγορεῖν, καὶ τε-
φάνους κατάγειν, τέκνων αὐτοῖς ἀπλωδόντων. Κατά-
γειν καὶ τὸ τῆς πεφθυγίας εἰς τὰς ἐαυτῶν πατρίδας
ἀποκαθίσταν. Ὁ δὲ ἐπειρεῖτο κατάγειν τῆς ἐν πεπλω-
κότας. Ξενοφῶν.

Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν ἡ φιλιππι-
κῶν ἀντὶ τῆς ληΐζεσθαι, καὶ κακῶν, καὶ μὴ ἔαν τῆς
πλεονίας ὅποι βέλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεία χα-
ρεῖα τοῖς ληστῆσι κατάγειν.

Καταγεράσαις· Τιθωνὲ βαθυτέρον, καὶ ἔτι Κινύρη
πλευρώτερον, καὶ Σαρδαναπάλη τρυφιλότερον ὅπως
τὸ τῆ παροιμίας ἐπὶ σοὶ πληρωθῇ· Δὲ παῖδες οἱ γέ-
ροντες. ἐπὶ τῇ πολυχρονίᾳ λεγόμενη. ὁ δὲ Τιθωνός,
ὑπέρηρος γενόμενος, κατ' ὅλῳ εἰς τέτλιζα με-
τέβαλε. Κινύρης δὲ, ἀπὸ τῆς Φαρνάκης, βασιλῆος
Κυπρίων, πύργῳ ἀφ' ἧς Σαρδανάπαλ' δὲ,
Ἀσσυρίων βασιλῆος, ἐπ' ἀκολασία καὶ τρυφῇ ἀφ-
βίς ἐτελεύτησε.

Καταγηαρτίσαι· συνσιάσαι. ἢ ἀντὶ τῆς καὶ τῇ
γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν, καὶ καταμηρίσαι. τὸ δὲ
ῥῆμα ἀφ' αὐτοῦ, ἵνα ἀπὸ τῆς γιγάρτων τὸ μόριον
ἢ πεπλασμένον. ἢ γὰρ ἀφ' αὐτοῦ συνσιάσαι δηλοῖ τὸ
καταγηαρτίσαι. ἢ καταθλίψαι. γίγαρτα δὲ τὰ τῆ
σαφυλῆς ὅσπερ ὁδῶν. Ἀεισφάνης· Εὐδὸν δ' ὠκεῖν
ὕλοφόν μεσση λαβόντ' ἀρῶντα καταγηαρτίσαι.

significat. Aristophanes: [Nam multo jucundius est, hanc ancillam] nubilem, & in syl-
va ligna colligentem, mediam corripere, elatamque humi prosternere & permolere.

Καταγνέων. καταλύων. Ἡρόδοτος.

Καταγνώσκω. γενικῇ. Καταγνώσκω σὺ βραθυμίαν
πολλὴν καὶ καθόλην.

Καταγλωτίζειν. τὸ βλασφημεῖν. ὡς ἐν Ἀχαρνέυ-
σι· Ψευδῇ καταγλώττιζέ με.

1 Κατάγειν τὰ πλοῖα. Δημοσθ.] Ex Harpocrate: ad quem vi-
de Valegium.

2 Δημοσθένης ἐν ἡ φιλιππικῶν] Intelligenda hic est oratio illa,
quæ hodie ἀντὶ τῆς Χαλκιδέας inscribitur. In ea enim, pag. 36. lo-
cus ille exstat, ad quem Suidas hic respexit.

3 Καταγηαρτίσαις Τιθωνὲ βαθ.] Δὲ παῖδες οἱ γέροντες] Hæc
verba leguntur apud Julianum Imperatorem Epist. l. ix. in fine; ead-
emque repetuntur infra v. Σαρδανάπαλ'.

4 Κινύρης δὲ, ἀπὸ τῆς Φαρνάκης] Sic locum hunc ex MS. Paris.

fuso hominum risu digna sunt? Et in dativos
καταγέλωτι. Et καταγέλωσιν, derideo te.

Καταγέλλω. Genitivo [interdum jungitur,
significans defero] Ne te forte ad legislatorem
deferat. Interdum dativo. Latitiæ & gaudii
dies suis finem jejuniorum annuntiat.

Καταγέλνυς. Denuntiatos. Ille vero dice-
bant eos discessisse, priusquam ipsorum adventus
ulli indicatus esset.

Καταγέμων. Onustus. Refertus. Ille vero
præda onustus in urbem rediit.

Κατάγειον οἶκημα, & κατάγειον. Domus sub-
terranea. Edes vero erant subterraneæ.

Καταγυδοίς. Gustu superatus.

Κατάγειν. Deducere. Reducere. [Dicebat,]
viros illustres coronas gestasse, easque domum
reportasse, quamvis liberi illorum obiissent.
Κατάγειν significat etiam exules patriæ resti-
tuere. Ille vero exules in patriam reducere co-
nabatur. Xenophon.

Κατάγειν τὰ πλοῖα, Demosthenes Philippi-
ca octava dixit pro latrocinia facere & mare
infestare, nec finire navigantes eo, quo vel-
lint, navigare, sed in portus prædonum ab-
ducere.

Καταγεράσαις Τιθ. Senectus tibi contingat,
longævior quam Tithono; opulentior quam Ci-
nyra, & mollior quam Sardanapalo; ut de
te vere dici possit proverbium illud: Senes bis
pueri. Proverbium hoc de longævis dicitur.
Tithonus autem, cum ad summam senectu-
tem pervenisset, ex voto in cicadam muta-
tus est. Cinyras vero Rex Cypriorum, a
Pharnace oriundus, valde opulentus fuit. Sar-
danapalus denique, Rex Assyriorum, totam
vitam ad obitum usque in voluptatibus & de-
liciis transegit.

Καταγηαρτίσαι. Coire. Vel, in acinos ru-
sticos aliquam prosternere & permolere. Ver-
bum autem hoc apud Aristophanem tantum
eam significationem habet, [et quidem a con-
sequenti:] ut intelligatur, ancillam in acinos
prius prostratam, & deinde permolitam fuisse.
Non enim τὸ καταγηαρτίσαι semper & ubi-
que permolere significat. Vel, comprimere.
Γίγαρτα vero acinorum vinaceorum ossa fig-
nificat.

Καταγνέων. Divertens. Herodotus.

Καταγνώσκω. Condemno. Genitivo jungi-
tur. Magnæ te negligentiae & socordiae con-
demno.

Καταγλωτίζειν. Alicui maledicere. [Ari-
stophanes] Acharnensibus: Falsis maledictis
me infectatus est.

A. restitui. In prioribus enim Edit. corrupte legitur Κινύρης δὲ, ἰ-
πύρον Φαρνάκης.

5 Καταγηαρτίσαι. συνσιάσαι. ἢ ἀντὶ τῆς καὶ τῇ γεωργ.] Ex Scho-
liasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 385. (273. Ed. Baf. P.) Ce-
terum, locus hic nonnihil est difficilis & obscurus, in quo inter-
pretando sensus potius quam verborum rationem habui.

6 Ὁσπερ ὁδῶν] Puto legendum esse ὁσπερ.

7 Ἀεισφάνης] Acharnensibus pag. 384. (273. Ed. Baf. P.) ubi
locum integrum lege.

8 Ὡς ἐν Ἀχαρνέυσι] Pag. 390. (278. Ed. Baf. P.)

Καταγλυπίζματα. ὡς ἔργα Φιλήματα. κατα-
πάσματα. παντοῖα μυραλοφία. ἢ πελαλήματα.
ἢ εἶδος Φιλήματα. ὡς ἐργάτηρον τὸ καταγλυπίζ-
μα. ἢ κολάκωμα.

Κάταγμα. εἶναι ἡ κατάπασμα, ἢ μήρυμα.

Καταγνώσκειν, καὶ γνῶσκειν, ταύτη διενυσοχέειν φασιν,
ὅτι τὸ μὲν καταγνώσκειν ἰδίως ἐπὶ ἀγνοίᾳ καὶ πονηρίᾳ
λέγεται. Ἀβλυαῖοι γνῶσκειν δὲ, χωρὶς τῆς κατὰ
σεως, τὸ μαθεῖν. Καταγνῶσκειν, οἷον καταμαθεῖν καὶ
αἰσθάνεσθαι.

Καταρηπύων. αἰπαπκῆ. ἀπατῶν.

Κατάργον. ξενοδοχῆν. Καὶ ἐν αὐτῷ κατάργον,
καὶ ξενίων τυχεῖν ἐπανήλθον.

Καταργεῖν σὺ. γενικῇ.

Καταργῆ. ὡς Ἡρόδοτος πανδοχεῖον.

Καταργῆς. ἀναπαύλης. δεξιόσεως. Ὁ δὲ εἰς π-
ανδοχέως ἐλθὼν, ἡξίει τυχεῖν καταργῆς. ὁ δὲ
ἐδεύει, καὶ πῦρ ἐξεκαύσει.

Καταγωνίζεσθαι. αἰπαπκῆ. νικᾶν.

Κατάργησις. ποικίλσις.

Καταγράφω. περιμνήσκω. περιξενῶ. Αἰ-
λιανός. Ὁ τοῖνυν Διονύσιος καταγράφω ἐαυτῷ λυ-
τρα πλείστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον ἀμύπτου, ὡς
ἀπόλοιτο αὐτῇ.

Καταδακρύω σὺ. γενικῇ.

Καταδακτυλικός. συνιστατικός καὶ τὸ δακτύλιον
ὡς ὡρακτῆ.

Κατὰ δάκτυλον. εἶδος ἀριθμητικόν, ἢ γεωμετρι-
κόν, ἢ ῥυθμικόν, καὶ ἡ κρήμασις τὸ κατὰ δάκτυλον ὡς
ἐχρῶντο οἱ ἀνθρώποι περὶ τῶν νόμων.

Καταδαρθάνειν. κατακοιμίζεσθαι. κυρίως δὲ κα-
ταδαρθάνειν ἐστὶν, τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆ-
ναι. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Ἐπὶ δ' ἔχ' ἐξ ἑστ' ἐν
κλίνῃ καταδαρθεῖν. βαρυτόνως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ
καταδαρθεῖν. καὶ Αἰλιανός. Καταδαρθόντι οἱ τῶν
πρὸς ἐγείων ἐδόκει λέγειν μίαν εἶναι σωτηρίας ὁδὸν
τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐν τῇ ἐφεστώτων κακῶν φάρ-
μακον.

Καταδέδεσθαι. ἀντὶ τῆς πεφαρμακεῦσθαι. δεδέσθαι
φαρμάκῳ. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέα εἰσαγ-
γελία.

Καταδέυσις. φυλάξις. μαλάξις. Αἰλιανός. Ἐν τῇ

1 Καταγλυπίζματα. ὡς ἔργα φιλ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad Nub. pag. 126.

2 Κατάργον. In Lexico Photii inedito legitur κατάργον, uti & hic legendum est. Huc spectant verba illa Hefychii: Μήρυμα. (lege μήρυμα) κατὰργον, ἢ σπάσμα εἶναι.

3 Καταδακτυλικός. συνιστατικός καὶ τὸ δακτ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 364. (258. Ed. Bas. P.) Confer Hefychium v. Σιφιαῖον.

4 Καὶ κρήμασις τὸ κατὰ δάκτυλον] Τὸ κατὰ δάκτυλον κρήμα, vel δακτυλικόν κρήμα, videtur appellatum fuisse canticum, quod solis tantum fidibus absque voce humana canebatur. Id colligo ex verbis his Jul. Pollucis lib. iv. cap. ix. num. iv. Τὸ μὲν τῶν ῥυθμικῶν κρήμασις ἔργον, ὃ καὶ Πυθέα διονύσιος δακτυλικόν πινος καλεῖται. Φιλοὶ κρήμασις enim hic appellantur, qui cithara tan-

Καταγλυπίζματα. Oscula lasciva. Odores, quibus vestes aspergimus. Unguenta omnis generis, quibus corpus inungimus. Item, nugæ verborum: vel, blanditiæ.

Κάταγμα. Filum lanæ nendo deductum & agglomeratum. Glomus.

Καταγνῶσκειν, & γνῶσκειν, hac ratione differunt, quod καταγνῶσκειν Athenienses dicant de calumnia & improbitate: γνῶσκειν vero, absque præpositione κατ', cognoscere. Καταγνῶσκειν ergo proprie dicitur, qui aliquid contra aliquem cognovit & intellexit.

Καταρηπύων. Accusativo jungitur. Præstigiis fallens.

Κατάργον. Hospitio excipiuntur. Ad hospitium illud divertunt, & acceptis xeniiis domum redierunt.

Καταργεῖν σὺ. Accuso te. Genitivo jungitur.

Καταργῆ. Apud Herodotum significat diversorium publicum.

Καταργῆς. Quietis. Humanitatis, qua ab altero amice excipimur. Ille vero in diversorium quoddam veniens, petit ut hospitio exciperetur: quod alter annuit, ignemque accendit.

Καταγωνίζεσθαι. Vincere.

Κατάργησις. Variis coloribus pictus.

Καταγράφω. De aliqua re sibi prospiciens. Procurans. Comparans. Aelianus: Dionysius igitur ingens pretium pro redimenda puella sibi pollicitus, aut magnam auri vim, si ipsa perisset.

Καταδακρύω σὺ. Genitivo jungitur. Defleo, deploro te.

Καταδακτυλικός. In nefandam & præposteram Venerem pronus.

Κατὰ δάκτυλον. Modus quidam computandi, itemque dimetiendi agros. Vel, genus rhythmi, & cantici, quod fidibus canitur: quo utebantur tibicines ante Nomum.

Καταδαρθάνειν. Dormire. Proprie autem καταδαρθάνειν est in pellibus dormire. Aristophanes Pluto: Præterea non poteris vel in lecto dormire. Attici autem cum accentu gravi etiam dicunt καταδαρθεῖν. Et Aelianus: Ipsi dormienti quidam sacerdotum dicere videbatur, unam viro salutis viam, unumque imminenti malorum remedium superesse.

Καταδέδεσθαι. Incantationibus magicis defixum esse. Veneficio devinciri. Dinarchus in Accusatione adversus Pytheam.

Καταδέυσις. Miscuerit. Molliverit. Aelianus:

tum, non etiam voce canunt. Sed hæc tantum, ut conjecturam propono.

5 Καταδαρθάνειν. κατακοιμίζεσθαι. κυρίως δὲ καταδαρθεῖν ἐστὶν τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆναι.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Plutium pag. 55. (27. Ed. Bas. P.)

6 Καταδέδεσθαι. ἀντὶ τῆς πεφαρμ.] Ex Harpocrate. Significat hic autem καταδέδεσθαι, non, ut Portus putavit, venenum haurire, & ejus viribus quasi vinctum teneri, quod ineptum est; sed id, quod in versione expressimus. Τὸ καταδέδεσθαι enim apud Græcos verbum est artis magicæ proprium, uti apud Latinos defigere & obligare. Glossæ veteres: Defixiones, veneficia, κατὰδυσμοί. Plura vide apud Salmastium in Exercit. Plin. pag. 766.

7 Εἰς τὸ ἐν τῇ ἐπιφάνει διδόναι κατὰδυσμ.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀναδύειν. Vide etiam infra v. Στήρυμα, & v. Τανία.

Li 3

rhythmum secundum dactylum, firmant etiam alii. Aristoph. Schol. ad Nub. p. 652. κρήμα-
τῶν εἶδος κατὰ δάκτυλον, ὃ χρῶνται οἱ ἀνθρώποι.
Hefych. in v. Δάκτυλος. οὗτω καλεῖται ῥυθμικόν
καὶ κρήματῶν. χρῶνται γὰρ αὐτοὶ ἐν μάλασι αἰσθ-
λῆται. ubi pro αἰσθλῆται legendum esse ἀν-
τὰ dixi in Observ. Miscell. Plutarch. quoque
l. de Musica p. 133. χρῶνται τῷ ἀρματίῳ καὶ
τῷ κατὰ δάκτυλον αὐτοῖς, usque modo Harmatio,
ὅτι ea specie quæ secundum dactylum procedit.
loquitur ibi de Olympo discipulo Maris præ-
clari tibicinis.

κατὰ δάκτυλον, εἶδος ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρι-
κόν, ἢ ῥυθμικόν, καὶ ἡ κρήμασις τὸ κατὰ δάκτυλον, ὡς
ἐχρῶντο οἱ ἀνθρώποι περὶ τῶν νόμων.] Hic τὸ κατὰ
δάκτυλον κρήμα V. Cl. interpretatur canticum
solis tantum fidibus absque voce humana
canebatur. Verum hanc interpretationem mi-
nime veram & genuinam, colligi potest ex
verbis Suidæ quæ sequuntur, ὃ ἐχρῶντο οἱ
ἀνθρώποι περὶ τῶν νόμων: Si enim tibicines eo ge-
neris rhythmi utebantur, quomodo potest dici
κατὰ δάκτυλον, quod non est ἀνθρώπων sed
ἀντικυμάτων? Esse autem tibicinum proprium

ἐν τῇ Ἐπικύρῳ βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀ-
θέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθλυμμένων πηγμάτων
τὸ σποδὸν καταδύσῃ κηρὶ ὑγρῇ, καὶ ἐπιπλασάμενος
τὴν ἡδὺν καὶ τὴν θάλασσαν πάντα καταδύσῃ ταυρίαις.

Κατὰ δὲ Φρόνῳ ἤγαγε πολλὰ ἐμίσησε. καταφρό-
νησεν. Ὅμηρος.

Καταδείσας. ¹ Φοβηθεὶς. καὶ ² Καταδείτα, Φοβεῖ.

Καταδημοδοῖσιν. καταφαγεῖν.

Κατὰ ³ δῆμους δικασαί. ἔτοι ἀνέπεσον μὲν ἦσαν λ',
καὶ κατὰ δῆμους ἀειδόντες ἐδίκαζον, ὕστερον δὲ γεγ-
νασι μ'.

Καταδύειν. κατακόπῃν. καταπραϊνέειν.

Καταδικαίω. καταδικάζω. κατακρινώ. Εἰ δὲ
γὰρ ἐς τὴν αὐτὴν ὁρμήσῃ ἀδίκως ἐπερχομένων, αὐτὸς
ἐγὼ καταδικαίω τὸν Σαρακηνόν.

Καταδιέλεοι. μερίσκει.

Καταδιῶσι. καταχρῶνται.

Καταδικάζω σε. ἀπαπικῇ. γενικῇ δὲ Αἱ γυναί-
κες καταδικάζον ἡμᾶν.

Καταδικασάμενος. ἀντὶ τῆς νικίας, καὶ καταδι-
καδύωμαι πινυ ποιήσας. Ἰσαῖος ἐν τῇ κατὰ Διο-
κλέους ὕμνῳ.

Καταδύειν. καταρράκτης, ἢ ψόφος.

Καταδύειν. δοτικῇ. καταδύειν. κρύπτειν. Ζυγ-
χαλύπτειν μὲν τοὶ τὸ ἔργον τῆτο ἐν σπυδαίῳ εἶχε, κα-
ταδύειν τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασι.

Καταδυναστεύει. γενικῇ. Οὐκ ἄξιον τῶν πτωχῶν καὶ
ἀδυνάτων καταδυναστεύειν. Αἰπαλικῇ δὲ Καταδυναστεύων
τὴν πέναν. ὁ ἄριστος Βασιλεὺς Φίλων.

Καταδύοντα. κρύπτοντα.

Καταδύς. κατακρυβείς. κατακαλυφθείς. Ὁ δὲ
καταδύς ἐς πᾶσαν Ὀδυσσεὺς καὶ πολὺ πλοκὸν μηχαν-
νῶν, διετέμελλο πρὸς Γαίαναι.

Καταδύσαντες. τὰς ναῦς. πρὸς Θουκυδίδην καὶ ἐπὶ
τῶν πρῶτων ἐστὶ δὲ τῶν βασιλείων.

Καταδύς. Φωλεῖς. ὑπονόμους. σπήλαια.

Κατὰ ζυγόν. Ὡς ἂν ἐν ποσὶ πλῆθος κατὰ
ἀνδρᾶ καὶ ζυγόν, οἶναι μονομαχικῆς πινυ συντάξεως
φιλοπρέπειας. Ζυγὸς γὰρ τὸ ἐν παρρησιαστικῶν ἀλλήλοις
πληθύνει.

rum alter juxta alterum secundum longitudinem collocatus est.

Καταείνουν. ἐκάλυπτον.

Καταείσατο. κατένευχε.

Καταείξ. καταιγίς. Ἡδὲ τὸ Μηρισιόιο τοῦ Βορέαο
καταείξ. ἢ τὸ τὸ Θράκις.

¹ Κατὰ δὲ Φρόνῳ ἤγαγε πολλὰ. Hæc sunt verba Homeri Odysf. Δ. v. 258. ubi vide veterem Enarratorem.

² Καταδείτας. φοβηθείς. Hefychius vocem hanc active exponit, φοβηθείς. Sic enim apud eum pro φοβηθείς legendum est. Vide eun-
dem v. Διδίκαται.

³ Καταδείτα. A verbo inusitato δείξω, & per reduplicationem
δείξω, quod timere significat. Hefychius: Διδίκαται, εὐλαβεῖται,
φοβηθείς. Idem: Διδίκαται, φοβηθείς.

Si igitur Epicuri libris crematis cinerem im-
piarum & effæminatarum literarum humida
cera miscuerit, ventremque cum toto pectore
illitum linteolis obligaverit.

Κατὰ δὲ Φρ. Odio profecutus est. Contemp-
fit. Homerus.

Καταδείσας. Metuens. Et Καταδείτα, metuit.

Καταδημοδοῖσιν. Devorare. Consumere.

Κατὰ δῆμους δικασαί. Sic dicebantur Judices,
qui singulos populos [Atticæ] obeuntes jus
dicebant; initio quidem numero xxx; postea
vero xl.

Καταδύειν. Vastare. Diripere. Populari.

Καταδικαίω. Condemnabo. Si vero con-
tra injuste criminari visus fuerit, ego ipse Sa-
racenum condemnabo.

Καταδιέλεοι. Dividite.

Καταδιῶσι. Dividunt. Separant.

Καταδικάζω σε. Condemno te. Cum accu-
fativo. Item, cum genitivo. Mulieres nos
condemnabant.

Καταδικασάμενος. Qui judicio vicit, & ef-
fecit, ut aliquis a iudicibus condemnaretur.
Iscus in oratione contra Dioclem de injuria.

Καταδύειν. Cataracta, sive sonitus [fluvij,
ex loco superiore in inferiorem decidentis.]

Καταδύειν. Cum dativo. Submergitur. Oc-
cultatur. Occultare tamen hoc facinus valde
studebat, studiis suis quasi immersa.

Καταδυναστεύει. Genitivo jungitur. Injusta ty-
rannide opprimit. Non decet pauperes & te-
nuiores injusta tyrannide opprimere. Item cum
accusativo: Pauperem violenter opprimens. Sic
S. Basilii inquit.

Καταδύοντα. Occultantem.

Καταδύς. Qui aliquem locum subiit. Occul-
tatus. Ille vero Ulysseas multiplicesque machinas
& technas adhibens ad Gajanam dimissus est.

Καταδύσαντες τὰς ναῦς. Apud Thucydidem
significat, navibus laceratis & perforatis; non
autem demersis.

Καταδύς. Latebras. Cuniculos. Lustra
Speluncas.

Κατὰ ζυγόν. [Jugatim. Per juga.] Accide-
bat, ut e tanta multitudine passim vir cum
viro, & ordo cum ordine pari ardore dimica-
rent, ac fieri solet in singulari certamine. Ζυ-
γὸς in Tacticis vocatur series militum, quo-
rum

Καταείνουν. Tegebant.

Καταείσατο. Delatus est. Descendit.

Καταείξ. Procella. Turbo. At vehemens
Boreas a Thracia spirans.

⁴ Κατὰ δῆμους δικασαί. ἔτοι ἀνέπεσον μὲν. Ex Harpocrate.

⁵ Καταδύσαντες τὰς ναῦς. πρὸς Θουκυδίδην καὶ ἐπὶ τῇ σ. Ex Scho-
liasta Thucydidis ad lib. i. cap. LIV. ut Portus etiam observavit.

⁶ Ὡς ἂν ἐν ποσὶ πλῆθος κατὰ ἀνδρᾶ καὶ κατὰ ζυγόν. Hæc sunt
verba Polybii lib. i. cap. XLV.

⁷ Καταείνουν. ἐκάλυπτον. Respexit Suidas ad illud Homeri Il.
v. 135. Θραξὶ δὲ πᾶσι νεκρῶν καταείνουν. Vide ibi Scholiastam.

⁸ Καταείσατο. κατένευχε. Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. 358.

Καταθέψ. κατατρέχψ. Οἱ δὲ Γήσωνες, ἐπεὶ ἔ-
πεω ὁ δὲ μάχης συνέστηκε χερσὶς, πείθουσιν αὐτὸς κατα-
θεῖν μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων χάσαν, πάρεργον δὲ σφε-
πέρας ἀχμερίας πεπινημένοι ἢ ἐς Ῥωμαίους ἐπιβυλῆν.

Καταθέλξας. ἑξαπατήσας. Καταθέλξας γὰρ αὐ-
τὸς δεινότητι τρέπῃ, ὡς δυνάμει τὸ ἄνδρα πρὸς
σφᾶς μεταπθέναι.

Καταθεμύης. ἀποβαλόντας. Μὴ πρὸς τὸν εἰς
αὐτὸν εἰσὶν τυχεῖν, ἢ καταθεμύης τὰ ὅπλα.

Καταθεῖτο. βλέπειτο.

Καταθέσθ. καταπαύσθ. καταλήξθ. ἢ λήσθ. αὐ-
τὸν ἐπὶ καταθέσθ τῷ πολέμῳ.

Καταθεῖ. κατατρέχθ.

Κατὰ δὲ θεῖον. τὸς ἐξαίφνης φαινομένους ἔπος ἔλεγον
κατὰ θεῖον ὡφθαλμῶν καὶ ἐπὶ τῷ ἐξαίφνης γινομένῳ, τυ-
πέσιν, δυνάμει δὲ φαινομένῳ, κατὰ θεῖον ἔλεγον. ἐπεὶ
ἐν κατὰ ὁ ἀλλαντοπόλης αἰφνίδιον βυλόμενοις μὲ, μὴ
προσδοκῆσαι δὲ ἐπεφάνη, εἶπεν

— Ὅδῃ πρὸς τὸν

Ἦτορ κατὰ θεῖον εἰς ἀγρόν.

Καταθλήσαντες. καταγωνισάμενοι.

Καταθρόσμον. κατασκοπήσμον.

Καταθρόσκοντα. καταπιδῶντα. Ἡρόδοτος. Κα-
ταθρόσκοντα δὲ τὸ αἵμασι τὸ μὲν σπαρτῶν.

Καταθύμιον. κατὰ ψυχῆς. θύμιον. Καταθύμιον
θάνατον παρ' Ὁμήρῳ, ὅς ἐστιν ἐπιθυμητικός, ἀλλ'
οὐθύμιον.

Κατὰ χάθελον. τὰ ἀπὸ ὑψους εἰς βάθος ἀφά-
ματα. Λάκκη δὲ χειροποίητος πρὸς ὕδατι συν-
αγωγὴν, ἔχων δὲ μὲν χάθελον οὐκ ἐλάττω πλέθρον ἢ
δὲ ἀφάμεδον πλεῖον ἢ δυεῖν πλέθρον.

Καταχαλῶν. ἐπιμελῶς ἐκζητῶν. Πολύβιος. Ὁ
δὲ Περσεύς, ἀναγενομένης τὸ πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν,
θῆναι Ἑλληνοκοπεῖν ἐπετάλει, καταχαλῶν ἐς τὸ
Μακεδονίαν καὶ τὸς τὰ χρεῖα φθύνοντας, καὶ τὸς πρὸς
καταδικὰς ἐκπεπληκότες, καὶ τὸς ἐπὶ βασιλικαῖς
ἐγκλήμασι πρὸς ἀκαχερωκότες καὶ τῶν ἐξέπῃ πρὸς
γραφὰς εἰς τε Δῆλον καὶ Δελφούς, διδὼς δὲ μόνον τὸ
ἀσφάλειαν τοῖς καταπορευομένοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπαρ-
χόντων κομίδην, ἀπ' ὧν ἕκαστος ἐφυγε.

Καταχέσα. καταφρεγίς. ἢ ἀξία ἢ κατακαυθῆναι.
ἢ ὅτι χάσον τὸ σπέρμα ἢ ἀνδρός. ὅθεν καὶ κασίγνητος.

Κατακαχεύσαι. ῥῆσαι. φοφῆσαι. ποιῆσαι. ἀπὸ τῆς
φρυγιδῶν κελῶν.

1 Καταθέλξας. ἑξαπατήσας] Vide quæ notavimus supra ad v. 104.

2 Κατὰ θεῖον. τὸς ἐξαίφνης φαινομένους ἔπος ἔλεγον κατὰ θεῖον. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 296. (198. Ed. Bas. P.)

3 Παρ' Ὁμήρῳ] Il. K. v. 383.

4 Ὁ δὲ Περσεύς, ἀναγενομένης τῆς πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν. Hæc, & quæ se-
quuntur, ἀντιλεῖν etiam leguntur in Collectaneis Constantini a

Καταθέειν. Incurfionibus infestare. Ge-
des vero, quia pugnae tempus nondum instabat,
ipsis persuadent, ut interea Romanorum agrum
incurfionibus vexarent; eo tempore, quo nihil
aliud moliri poterant, insidias adversus Ro-
manos machinantes.

Καταθέλξας. Qui decepit. Cum enim ipsos
morum gravitate decepisset, quasi virum illum
ad partes suas traducere posset.

Καταθεμύης. Deponentes. Abjicientes. Eos
non prius ad ipsum accessuros esse, quam arma
deposuissent.

Καταθεῖτο. Contempletur. Aspiciat.

Καταθέσει. Depositione. Sedatione. Fine.
* * * * *

Καταθεῖ. Incurfionibus infestat.

Κατὰ θεῖον. Divinitus. Nutu divino. Eos,
qui ex improvviso & repente aliquibus appa-
rebant, κατὰ θεῖον apparuisse dicebant. De re-
bus quoque, quæ repente & opportune acci-
debant, idem dici solebat. Quoniam igitur
& Allantopola volentibus quidem, sed non
expectantibus [Atheniensibus] repente ap-
paruerat, [Comicus] dicit: *At hic, quasi di-
vinitus missus, in forum venit.*

Καταθλήσαντες. Qui certamine superarunt.

Καταθρόσμον. Speculabimur.

Καταθρόσκοντα. Defilientem. Herodotus: *De
maceria defilientem ajunt femur lacerasse.*

Καταθύμιον. Quod animo gratum est. Quod
placet. Apud Homerum vero καταθύμιος θά-
νατος non dicitur mors animo grata, sed quam
animo volvimus.

Κατὰ χάθελον. Intervalla a summo ad imum.
*Cisterna erat manu facta, in qua aqua colli-
geretur, profunditatem habens jugero non mi-
norem: diametrum vero majorem duobus ju-
geris.*

Καταχαλῶν. Accurate inquirens. Evocans.
Polybius: *Perseus vero, renovata cum populo
Romano amicitia, confestim Græcos sibi con-
ciliare omnibus modis cepit. Nam quotquot
aris alieni causa, aut judicio condemnati so-
lum verterant, quique ob Majestatis crimina
Macedonia excefferant, universos in Macedo-
niam evocavit, edictis in insula Delo ac Del-
phis palam propositis, quibus non solum im-
punitatem, sed etiam bonorum omnium resti-
tutionem cum fructibus ex eo tempore, ex quo
quisque exulaverat, postliminio redeuntibus con-
cedebat.*

Καταχέσα. In Venerem prona. Libidinosa.
Vel, digna, quæ comburatur. Κάσον autem
dicitur semen viri. Unde κασίγνητος, frater.

Κατακαχεύσαι. Frangere. Strepere. Facere.
Translatio ducta est ab hordeo, quod tor-
retur.

Valefio editis pag. 125. unde Suidas ea descripsit. Vide etiam infra
v. Δημωστῆν, & v. Περσεύς.

5 Τὰς κατὰ χάθελον φερόμενας] Sic etiam legitur apud Constantinum.
Sed infra v. Περσεύς rectius scriptum est τὰς κατὰ χάθελον φερόμενας.

6 Εἰς τε Δῆλον καὶ Δελφούς] Apud Constantinum post Δελφούς ad-
ditur, καὶ τὸ τὸ Ἰωνίαν Ἀθηνᾶς ἐκείνην.

7 Κατακαχεύσαι] Confer Hefychium.

Κατακλίνῃ. ἀνακλίν. Φονδύλῃ. Ὁ δὲ ποξότης ἠφίβηλ¹, βύτοχος ἂν ποσάτης κατακλίνῃ, ὅσα ἠφίβηλ. Εὐνάπιός Φησι.

Κατακλίνων. ἀνακλίν. πλήτων. Τῆς μὲν κατακλίνων ὃν χερσὶ, τῆς δὲ πλήτων, τῆς δὲ Φοβήσας. Καὶ Ξενοφῶν. Τῆς μὲν κατακλινόνης, τῆς δὲ καταδιώξαντες.

Κατακλίσθαι, ἢ κατακλῖσθαι, ἐπὶ τραπέζης. Ἀνακλῖσθαι δὲ, ἐπὶ ἀνδριάντων.

Κατακλῦσον. ἂν πὶ τῷ σιωπῇ κήρυξον. οἱ γὰρ κελυφαὶ πολλάκις σιωπῇ τῷ γέλλῃ εἰσθασί, σιωπα λέγοντες, καὶ ἄκτι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἄριστοφάνης Ὀρνισιν. Ὡς τρισμακάρι. ὦ κλεινότης. ὦ σοφάτα. ὦ γλαφυρώτα. ἐπεὶ ἔκ ἡμέ Φησιν, ὦ κατακλῦσον, ὥστε τοῖς ἐρέουσιν καὶ ὦ λέγουσι παύσασθαι. τῷ κελυφῇ μου.

Κατακροτομεῖν. κατακλῦσθαι. αἰπαλικῇ.

Κατακροτομεῖν. κατακλῦσθαι. αἰπαλικῇ. Τῇ τε κροτομῇ ἢ ἀνδρὸς κατακροτομεῖν.

Κατακροτομεῖν. αἰπαλικῇ. Τέλειον. προκλῦσθαι.

Κατακλῖς, κατακλῖδος. ἢ τῷ τραχέει.

Κατακλῖσθαι. αἰπαλικῇ.

Κατακλῖν. ἐπὶ κλίνης ἀνακλῖσθαι. Ὁ δὲ ἐτυχε τότε κατακλῖν. ἢ μαλακίζεσθαι.

Κατακλῖα. κλῖνας. Τέλειον εἰς ἀνάκλιν. ὅπτη. δῖος.

Κατακλῖν. τε βαρεῖαι. αἱ κατακλῖν. ἢ κατακλῖν. ἐκείνῳ τὸ εἰμαρμόν. καὶ κατακλῖν, ἢ εἰμαρμόν.

Κατακλῖν. κατακλῖν. ποίησον. ὁ ὅτι γέμισον ὕδατι. Ἄριστοφάνης.

Καὶ τὴν πύλον κατακλῖν, ἢ Τέλειον ὕδαρ.

Κατακλῖν. ἐπὶ πολέμῳ μὲν αἰπαλικῇ.

Κατακλῖν. αἰπαλικῇ.

Κατακλῖν. ἄχει κόρεν εἰδῶν. Σιτίοις ἢ ποτὶ κατακλῖν. ἢ δαμῇ γέρον, ἀλλὰ χεδὸν ἄκρῳ δακτύλῳ γαστρίῳ ἀπηνάπτει.

Κατακλῖν. συνιστά. ὅπτη. ἔν τῳ. ἢ τῳ. τῳ. κατακλῖν. γενόμεν τῳ. πᾶσι.

Κατακλῖν. παῖς αὐτὸν.

¹ Κατακλῖν. Sic ex MSS. Paris. rescripti. In prioribus enim Edit. male legitur κατακλῖν.

² Κατακλῖν. ἂν πὶ τῷ σιωπῇ κήρυξον. οἱ γὰρ κελ. Hec, & quae sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 601. (416. Ed. Bas. P.)

³ Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Ὡς τρισμακάρι. ὦ κλειν. Apud Aristophanem locus hic recte sic legitur & distinguitur:

Ὡς τρισμακάρι, ὦ κλεινότης, ὦ σοφάτα, ὦ γλαφυρώτα, ὦ κατακλῖσον.

Postea ex Scholiis ad eum locum sic apud Suidam rescribendum

Κατακλῖν. Interficere. Occidere. Sagittarius autem sagittam emisit, jaculandi adeo peritus, ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret. Eunapius inquit.

Κατακλῖν. Occidens. Percutiens. Alios quidem manibus occidens, alios vero percutiens, alios vero terrens. Et Xenophon: Alios quidem occidentes; alios vero persequentes.

Κατακλῖσθαι & κατακλῖσθαι significat menfae accumbere. Ἀνακλῖσθαι vero dicitur de stautis, quae Diis consecratae sunt.

Κατακλῖσον. Silentium impera. Celeustae enim saepe silentium imperare solent, dicentes, tace, & audi, & similia. Aristophanes Avibus: O beate! o clarissime! o sapientissime! o elegantissime, [silentium impera.] Translatio ducta est a remigibus. [Postquam enim nuncius saepe dixerat O, nec Pisthetærus ipsum loquentem inhibuerat, tandem] ait: Silentium mihi impera.

Κατακροτομεῖν. Deridere. Conviciis infectari. Accusativo jungitur.

Κατακροτομεῖν. Temere & immodice abutentis. Cum hominis illius levitate abuteretur.

Κατακροτομεῖν. Demulcentem. Delinientem. Accusativo jungitur.

Κατακλῖς. κατακλῖδος. Clavicula cervicis.

Κατακλῖσθαι. Sortito divido. Accusativo jungitur.

Κατακλῖν. In lecto decumbens. Ille vero tunc ager in lecto decumbebat.

Κατακλῖα. Lectos. Accubita.

Κατακλῖν. [Parce.] Gravesque Parce. Sic autem appellatae sunt, quod stamina ducant, & suum cuique fatum dispensent. Et Κατακλῖν, fatum.

Κατακλῖν. Inunda. Aqua reple. Aristophanes: Solium inunda, & aquam calefac.

Κατακλῖν. Cum accusativo. Jaculis te conficio.

Κατακλῖν. Pugnis percutio. Cum accusativo.

Κατακλῖν. Satiatus. Qui ad satietatem usque comedit. Cibo & potu nunquam ad satietatem utebatur, sed fere summo tantum digito cibus degustatis abibat.

Κατακλῖν. Frequens coitus, & quo ad satietatem usque utimur. In illa navigatione incredibili [adolescentis] amore flagrare cepit.

Κατακλῖν. Alapam ipsi infligit.

est: Ἐπειδὴν πολλὰς εἰρηται, ὅ, ὅ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὁ Πειδῖταις, ὁ ἀγέλης Φησι, κατακλῖν. ὡς τῷ ἐρέουσιν καὶ ὁ, λέγει, παύσασθαι μου.

⁴ Κατακλῖν. τε βαρεῖαι. αἱ κατακλῖν. κατ. Ex Scholiasta Homeri ad Odys. H. v. 197.

⁵ Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Ὡς τρισμακάρι. (467. Ed. Bas. P.)

⁶ Κατακλῖν. Scribendum est κατακλῖν, idque suo loco reddendum.

⁷ Σιτίοις ἢ ποτὶ κατακλῖν. ἢ δαμῇ γέρον, ἀλλὰ χ. Hec sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. xiii.

⁸ Ἐν τῷ ἀπὸ τῷ κατακλῖν. ἢ τῷ. Hec sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. i. pag. 3.

Κατακόρυ. ἀπλήγης. ἴ. Ἄπε ὅ τ' ἰσχυρῶν γένους καὶ λάλου καὶ κατακόρυ ὄντι.

Κατακύνουσαι. θρίλυτοι.

Κατὰ κῶλον. χτ' ἰλέξιν.

Κατακωμωδεῖ. A Comiciis perstringitur.

Κατακωχή. ἡ κατάχεσις. ἢ αὐτὸ τὸ χεῖρον. Ἐπιτίξιμα ἰὼ πρὸς κατακωχίαν τ' ὄρας. Καὶ αὖθις ἴ. Τὴν δὲ εἰναι θείαν κατακωχίαν ἡρέμα ἀφαιρούμεσαν ἢ ἀποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὅμματα.

Κατακωχή. ἐνοί, ἀπὸ τ' κατοχή. Τὴν ἰδέλον Προκλῆ τ' Μητρώου εἰς πρὸς χεῖρας λάβοι, ὅψι, ὡς οὐκ ἀνθ' θείας κατακωχῆς τ' θεολογίαν τ' περὶ οὗ ἐξέφηνεν ἅπαντα.

Κατακωχή. Εἰς ἀνὴρ, ὅνπερ ἀνῆκεν ἡ ἐξ Ἀρεῶς κατακωχή, ἐμονομάχῃ.

Κατακώχμοι. Μένοντες ἡρόντων ὑπόσχετον τοῖς αὐλήμασι κατακώχμοι. τυτέτιν, ἀλωτοί.

Κατάχεσις. ἐπίρρημα. Ὁκυδίδης. Ὁ δὲ Βρασίδας ἐπὶ τὰ μετέωρα τ' πόλεως ἐτρέπετο, βυλόμηνος κατάχεσις ἢ βεβαίως ἐλεῖν αὐτὴν. Καὶ αὖθις Ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἔχουσαν κατάχεσις, ὁκράδιδας σφᾶς αὐτῆς. ἀπὸ τ' ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατάχεσις. ἐπίρρημα. διόλου. παντελῶς. Ὁ δὲ ἔλεγε μὲν ἐπὶ λείπεσθαι φυλακτῆριον, τὸ μὴ ἔχειν κατάχεσις ἀλῶναι τὴν πόλιν. Εἰ μήποτε εἴη κατ' ἀρεῶς πόλεως, ἀπὸ τ' κατ' ἀρεποπόλεως.

Κατὰ κράτος. χτ' πολλὴν ἐξουσίαν.

Κατακραυγάζω σθ. γενικῇ.

Κατακρήθεν. χτ' κεφαλῆς.

Κατακροτεῖ. ἄγαν ἐπαινεῖ.

Καταλαβῆν. εἰρη) καὶ ἐπὶ τάχως ποδῶν τὸ καταλαβῆν, ὅταν λέγωμεν. Ὁ δὲ τ' φθύροντα δίδας κατέλαβεν. ὡς δὲ ῥήτορες, ἢ ἐπὶ τ' κολάζειν. Ἀντιφῶν. Μὴ ἀναύποιον καταλαβόντες τ' αὐτοὺς.

Καταλαλιά. ἡ εἰς πινος ὑπό πινων βλασφημία ὡς τῶν Ἀποστόλων.

Καταλαλῶ. γενικῇ. ἐπὶ ἐμφύλῳ. Καθήμηνον χτ' ἢ ἀδελφῶ σθ κατελάλησ. ἢ, Κατελάλησαν ὅ Θεοὶ, ἢ εἰπον. ἐπὶ δὲ ἀφύλῳ, αἰτιατικῇ. Μὴ καταλάλη τ' γυναικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἥμα.

Καταλεγέω. καταλαπέδω.

Καταλῦσιμον, τ' ἄξιον τῷ καταλευδιῶναι εἶπε Διόνυσος ὅ τ' χτ' Λυκίον.

Καταλείβει. κατασάζει.

Καταλήγει. ἀφαιρεί.

Κατάλληλον. ἀρμόδιον.

Κατακόρυ. Inexplebilis. Quippe cum sexus Polybii. XXXII. 12. Vol. IV. 568. muliebris sit natura garrulus & in omnibus rebus immoderatus.

Κατακύνουσαι. Lugere. Ejulare.

Κατὰ κῶλον. Ad verbum.

Κατακωμωδεῖ. A Comiciis perstringitur.

Κατακωχή. Detentio. Et ipse locus. * * * Et iterum: Divinum hunc esse afflatum, paulatim aperientem & purgantem oculos animæ.

Κατακωχή. Quidam accipiunt pro κατοχή, quod afflatum & instinctum Numinis significat. Si quis librum Procli, quem de Matre Deorum conscripsit, in manus sumat, videbit, eum non sine afflatu divino omnia, quæ ad Deæ illius culum & sacra pertinent, exposuisse.

Κατακωχή. Unus vir Martis afflatu incitatus singulari certamine pugnabat.

Κατακωχῆ. Detenti. Capti. Non exiguum tempus ibi manserunt, suavi tibiae cantu capti.

Κατάχεσις. Adverbium. Penitus. Omnino. Thucydides: Brasidas autem edita urbis loca aggressus est, quippe quam totam ita capere volebat, ut eam tuto retinere posset. Et iterum: Putantes, totam urbem ab hostibus occupatam esse, se dediderunt.

Κατάχεσις. Adverbium. Penitus. Omnino. Ille vero dicebat, nullum amplius propugnaculum esse reliquum, quod impedire queat, quo minus tota urbs capiatur. Nisi forte scribendum sit κατ' ἀρεῶς πόλεως, i. e. in arce.

Κατὰ κράτος. per vim.

Κατακραυγάζω σθ. Te clamoribus infector.

Κατακρήθεν. A capite.

Κατακροτεῖ. Valde laudat. Applaudit.

Καταλαβῆν. Verbum hoc de celeritate pedum etiam adhibetur; ut cum dicimus: Ille vero fugientem affecutus est. Apud oratores vero etiam punire significat. Antipho: Ne innocentem tanquam fontem puniant.

Καταλαλιά. Apud Apostolum ita vocatur maledicentia, qua bona existimatio alterius læditur.

Καταλαλῶ. Obtrecto. Genitivo junctum de animatis dicitur. Sedens fratri tuo obtrectabas. Et, Contra Deum locuti sunt & dixerunt. Accusativo vero junctum inanimatis tribuitur. Ne obtrecta vicino, sed eum potius honora.

Καταλεγέω. In albū referatur. Recenseatur.

Καταλῦσιμον. Sic Dinarchus in oratione contra Lycurgum vocat eum, qui dignus est, ut lapidibus obruatur.

Καταλείβει. Destillat.

Καταλήγει. Diripit. Populatur.

Κατάλληλον. Conveniens. Aptum.

1 Ἄπ' ὅ τ' ἰσχυρῶν γένους καὶ λάλου καὶ κατακόρυ ὄντι. Hæc sunt verba Polybii in Excerptis a Valesio editis pag. 154.

2 Τὴν δὲ εἰναι θείαν κατακωχίαν ἡρέμα ἀφαιρούμεσαν καὶ ἀποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὅμματα. Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1033. ut Pearsonius observavit.

3 Τὴν βίβλον Προκλῆ τ' Μητρώου εἰς πρὸς χεῖρας λάβοι, ὅψι, ὡς οὐκ ἀνθ' θείας κατακωχῆς τ' θεολογίαν τ' περὶ οὗ ἐξέφηνεν ἅπαντα. Fragmentum.

tum hoc depromptum est ex Damascio.

4 Ἐξέφηνεν ἅπαντα. Dux hæc voces in prioribus Edit. desunt, quas supplendi sensus gratia loco huic addidi ex ipso Suida v. Περὶ κλῶ, ubi fragmentum hoc repetitur.

5 Ὁκυδίδης. Lib. iv. cap. cxii. pag. 277.

6 Κατ' ἀφύλῳ καὶ ἀδελφῶ σθ κατελάλησ. Psalm. xl. ix.

Καταλλήλως. ἀκολούθως. ἀρμεζόντως.
Καταληπτικός. ὁ περιεχόμενος τῆς ἀ-
κρότης, ὥστε θόρυβον μὴ κινήσας.

Κατάληψις. γνώσις. Ἰ. Αἰσθητικὴ Νεφέλαις.
Καὶ ἐξείλετο, καὶ κρῖνον, καὶ κατάληψιν.
Μουσικῶς δὲ ταῦτα εἶπε. λέγουσι γὰρ κατάληψιν, ἐπει-
δὴν καταλάσσει τὴν πλήκτρα ἢ τοῖς δακτύλοις τὰς
χορδὰς πλήξας, ὡς καὶ Σποτεινέας τὸ Φθόγγον.

Κατάληψις. τὸ δύνειν τεχνίῳ.

Καταλιμπάνω σε. ἀφίμει σε.

Καταλογάδην. τὰ περὶ λόγῳ γενομένη.

Καταλογός. Ἀθηναίων συνελθόντων ἐπὶ ἀ-
χιλίοις τῶν ἀγῶν ἐχχεύοντα τὰ πρῶτα ἢ
πόλεως, ἢ τῶν πνεύσας οἱ τῆς εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν κα-
λέγοντες. καὶ τὸ εἰκότως κληθῆναι καταλογίσαντα.
καὶ καταλογός, ὁ εἰς τὸ τεταγμένος.

Καταλογίῳ. καταριθμῶ.

Κατάλογος. ἡ ἀπογραφὴ τῶν ἐφελόντων στρα-
τεύοντων, καὶ ἡ ἐξαριθμῶσις. ὁ πίναξ ἐφ' ᾧ ἀνέγραψον
τῶν ἐκστρατευόντων τὰ ὀνόματα. Ἰ. Αἰσθητικὴ

Ἐπειδ' ὁ πολίτης ἀντιθεῖς ἐν καταλόγῳ,

οὐδ' εἰς κατασπιδὰς μελίσσεται.

ἀντὶ, ἢ καὶ ἄλλῃ σπιδῇ. Ὁ δὲ Τραϊανὸς δύο στρα-
τεύματα, καὶ τοῦ μεγάλου καταλόγου, καὶ ἑνὸς.
† Τὴν γὰρ τοὶ πληθύν, καὶ τῆς ἐν τῷ καταλό-
γῳ, εἰς τὴν Φησὶν Αἰλιανός.

Καταλόγῳ. καταναλίσκει. Ἰ. Αἰσθητικὴ Νεφέλαις.
Σὺ δὲ

Ὡς τὸ τετρεῖς καταλόγῳ μὴ τὸ βίον.

ἔστι γὰρ τὸ μὴ τὸ ἐκκομιδῆναι τὸ σῶμα καθαμῶ
χάριν ἀπλῶς τῆς οἰκείας τῇ τετρεῖς. ἡ εἰς
περὶ καταναλίσκει. Βίον δὲ τὴν ἐκκομιδὴν λέγει
τὴν. ἡ εἰς τὰ ληστὰ καταναλίσκει. ἀπὸ μεταφορῆς
τῶν ὑδάτων. ἡ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν λαμ-
βάνουσι, ὡς ἐπὶ τῇ καταναλίσκει.

Καταλοφάδια. καὶ τῇ τραχέει.

Καταλόχοι. εἰς λόχους καταμερίζονται τὸ πλῆθος
στρατῶν.

Καταλύει τὸ δῆμον. ἀντὶ τῇ βλάβῃ.

Καταλύσας. καταγράφας. ἀφανίσας. ἡ δυνάμει.
τάττει δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαγχαλῶν καταλύσας. ἡ
γὰρ δὲ λέγει κυρίως κατατεγγεῖν ἐπ' αὐτῷ, ἀλλὰ
καταλύσας.

Καταλύσας. ὡς καὶ Θουκυδίδης ἐπὶ τῇ ὀχμε-
νων ἐπὶ ἄρματι. Κατάγει δὲ, ἐπὶ νηός.

Κατάλυσις. ἡ οἰκία. Πολύβιος. ὅτι δὲ ἐπὶ τῇ

1 Καταληπτικός. ὁ περιεχόμενος τῆς ἀκρότης. Ex Enarratore Comici ad Equit. pag. 364. (158. Ed. Baf. P.)

2 Αἰσθητικὴ Νεφέλαις. Pag. 143. (78. Ed. Baf. P.)

3 Αἰσθητικὴ. Equit. pag. 363. (157. Ed. Baf. P.)

4 Τὴν γὰρ τοὶ πληθύν, καὶ τῆς ἐν τῷ καταλόγῳ. Idem fragmentum Aeliani legitur supra v. Ἐκ καταλόγου.

5 Αἰσθητικὴ Νεφέλαις. Pag. 173. (103. Ed. Baf. P.)

†

Καταλλήλως. Consequenter. Convenienter.

Καταληπτικός. Qui occupat auditores, ne tumultum excitent.

Κατάληψις. Comprehensio. Cognition. Aristophanes Nubibus: [Hæ sunt, quæ] & gar-
rulitatem, & fallaciam, & cognitionem [no-
bis præbent.] Hæc musicorum more dixit.
Illi enim κατάληψιν vocant, cum plectro vel
digitis chordas pulsantes sonum explorant.

Κατάληψις. Comprehensio. Artis inventio.

Καταλιμπάνω σε. Derelinquo te. Dimitto te.

Καταλογάδην. Oratione profa.

Καταλογός. Cum Athenienses communi
consensu decrevissent septem millibus civium
Reipub. totius administrationem mandare,
fuerunt quidam, qui viros ad hoc munus i-
doneos deligerent. Id ergo vocabant καταλογί-
σαντας. Et καταλογός dicebatur, qui viros ad
administrationem Reip. idoneos ex civium
numero eligebat.

Καταλογίῳ. Recensabit.

Κατάλογος. Numerus, sive descriptio il-
lorum, quibus militandum erat. Tabula, in
qua milium nomina inscribebantur. Aristophanes:
Deinde nemo civium in numerum re-
latus in alterius gratiam alio transcribetur.
† Trajanus autem duos exercitus, tam ex le-
gionariis militibus, quam peregrinis [constan-
tes eduxit.] † Nam reliquam multitudinem,
& eos, qui in numeros relati sunt, silentio nunc
prætereo. Sic Aelianus inquit.

Καταλόγῳ. Consumis. Aristophanes Nubi-
bus: Tu vero ut mortui eluis facultates meas.
Moris enim erat, ut elato cadavere necessa-
rii defuncti lustrationis causa se lavarent. Vel
luxu consumis. Βίον vero hic vocat faculta-
tes & opes. Vel in balnea profundis. Per
metaphoram ab aquis ductam. Præpositio-
nem autem καὶ hic sensu intendendi sumunt,
ut in verbo καταφαγεῖν.

Καταλοφάδια. In cervice.

Καταλόχοι. Milites in cohortes distri-
buere.

Καταλύει τὸ δῆμον. Imperium populare e-
vertere.

Καταλύσας. Qui evertit. Qui delevit. Vel,
qui convivatus est. Dicitur etiam de eo, qui,
postquam se strangulavit, laqueo solvitur.
Non enim de eo proprie dicere oportet κα-
τατεγγεῖν, sed καταλύσαι.

Καταλύσας. [Divertere.] Apud Thucydi-
dem dicitur de illis, qui curru vehuntur. Κα-
τάγει vero, [appellere,] de iis, qui navi ve-
huntur.

Κατάλυσις. Domus. Polybius: Quod si quis

6 Ταττει δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαγχαλῶν καταλύσας. Huc spectant
verba Photii in Lexico inedito: Καταλύσαι, τὴν ἀπαγχαλῶν κα-
ταλύσαι.

7 Καταλύσαι. περὶ Θουκυδίδης ἐπὶ τῇ ὀχ. Ex Scholiasta Thucy-
didis ad lib. I. cap. cxxxvi. ut Portus etiam observavit.

8 Πολύβιος. Τὴν δὲ ἐπὶ τῇ Ρωμῇ. Hoc fragmentum legitur apud
Polybium lib. viii. cap. xxvi.

Ρωμαί-

Ῥωμαϊκὴν κατάλυσιν ὅπως ἐφάνη τῷτο, θάνατον ὤ-
ρισεν Ἀντίσας τὸ ζήμιον.

Καταμαρτυρῶ σθ. γενικῇ.

Καταμαίνομαί σθ.

Καταμέγθω. ἐπιρρημα.

Καταμέμφομαι. δοτικῇ. Καὶ τοῖς τῷ Θεῷ ὄροις
καταμεμφομένοι. Αἰτιατικῇ δὲ. Ῥολλὰ τὴ βασιλεία
Εὐρύδη καταμεμφομένοι.

Καταμειδῶν. γενικῇ. ἤγυν καταφρονῶν. Ὁ δὲ μη-
δὲν εἰπὼν τοῖς ἐρδυνῶσιν, ἐστυρέθη τῷ θανάτῳ κατα-
μειδῶν.

Καταμυλῶσαι. λέγει τὸ μύλιν καθιέειν ὑπὸ
τῷ ἰατρῷ εἰς τὸ λαμῶν ὡς ποιεῖν καὶ οἱ ἐμῶντες, τὸ
δάκτυλον καθιέντες εἰς τὸ λαμῶν.

Καταμύλλω. μύλλωσαι καλῶσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μύ-
λιν καθιέναι πρὸς. ἡ δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῷ ἄ-
δύλῳ τεκμαίρομενοι. λέγει δὲ καταμύλλω καὶ τὸ
βάπτειν ἐλα, ὅταν πῖνῃ καλῶμεν.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. κατὰ μὴρ ἐκείνη ὁρᾷ.

Καταμυσάμενος. ἐπιβαλὼν. ἐπικαταχάσας. Ἰω-
σηφ. Ὁ δὲ ἐπερρώξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμυ-
σάμενος τὴ κεφαλῇς κόνιν.

Καταμωκώμενος. χλιδάζομενος.

Καταμωλωπίζω.

Καταμύσσει. κλείει.

Καταναγκάζω. αἰπαπικῇ.

Κατανάγκη.

Κατανάλωσι, καὶ κατηνίλωσι, τὸ αὐτό.

Καταναρκῶ. γενικῇ.

Καταναρᾷς. Ὁ δὲ ἀφ' οὗ τὸ τάχος τὸ εἰσελθῆς
ἀπέπληθυσεν, καταναρᾷς μᾶλλον ἢ παντός τῷ ἑναν-
τίων στόλῳ. ἀπὸ τῷ ὑπερβαλόντι, ὑπερνηκίστας,

Καταναυμαχῶ. αἰπαπικῇ.

Κατὰ ναῦν. καὶ τάξιν. εἴρη δὲ ἀπὸ τῆς παροι-
μίας. Κατὰ ναῦν καὶ ἀρμύρα.

Καταναῖ. ὁ ἀπὸ Κατάνης.

Κατανακιδεύ. καλὸς καὶ καυχᾷ.

Κατανομιτεύσας. νόμισμα ἐργασάμενος. Ὁ δὲ
καὶ σπάνιν ἢ καὶ χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον, κατα-
νομιτεύσας, Ἀντανίφ καὶ τοῖς ἀπὸ αὐτὸν ἐπεμψα.

Κατὰ νοῦν. τῆς ἐξουσίας. Οἰόμενος, ὁπότερον
γένοιτο, καὶ νῦν αὐτὸς ἔστα.

1 Πολλὰ τὴ βασιλεία Εὐρύδη. κατὰ μὴρ. Ex Scholiasta Homeri ad
Il. A. v. 464.

2 Καταμυλῶσαι. λέγει τὸ μύλιν καθιέειν ὑπὸ τῷ ἰατρῷ. Ex Scho-
liasta Aristoph. ad Equit. pag. 353.

3 Καταμύλλω. μύλλωσαι καλῶσιν. Hic articulus in prioribus Edit.
repugnante literarum serie post v. Καταμυσάμενος legitur, quem
in hac Edit. fedi suae restitui. Ceterum pro Καταμύλλω. μη-
λῶσαι, legendum est καταμύλλωσαι: vel, ut Scholiasta Aristophanis
habet, Καταμυλῶσαι. καταμύλλωσαι τὸ μύλιν κατὰ. &c.

eundem titulum Romanae domus foribus in-
scripsisset, in eum capitale supplicium Annibal constituit.

Καταμαρτυρῶ σθ. Genitivo jungitur. Con-
tra te testimonium dico.

Καταμαίνομαί σθ. Contra te infansio.

Καταμέγθω. Adverbium. Particulatim.

Καταμέμφομαι. Dativo jungitur. Repre-
hendo. Damno. Vel ipsa Dei decreta repre-
bendentes. Item accusativo. De Rege Eume-
ne valde conquerentes.

Καταμειδῶν. Genitivo jungitur. Deridens.
Contemnens. Ille vero nihil dicens illis, qui
ipsum scrutabantur, cruci affixus est, mortem
deridens.

Καταμυλῶσαι. Hoc verbum dicitur de Me-
dico, qui specillum in guttur immittit; quem-
admodum faciunt & illi, qui vomunt, digi-
tum in guttur immittentes.

Καταμύλλω. Sic Medici vocant specillum
aliquo immittere. Est etiam proverbium
quoddam, quod dicitur de illis, qui res ob-
scuras conjectura assequi tentant. Καταμύλλω
etiam significat tingere lanas, cum agitatae
premuntur.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. Offa femorū combusta sunt.

Καταμυσάμενος. Qui iniecit. Qui infudit.
Qui inspersit. Josephus: Ille vero, cum ve-
stem dilacerasset, & caput pulvere aspersisset.

Καταμωκώμενος. Deridens.

Καταμωλωπίζω. Vibicibus repleo.

Καταμύσσει. Clauduntur.

Καταναγκάζω. Accusativo jungitur. Cogo.

Κατανάγκη. Necessitas.

Κατανάλωσι, & κατηνίλωσι. Idem signi-
ficat.

Καταναρκῶ. Genitivo jungitur. Alicujus
incommodo torpeo.

Καταναρᾷς. Qui vicit. Qui superavit. [Qui
insultavit.] Ille vero propter remigii celerita-
tem [salvus] abiit, postquam nave unica
classi universae hostium insultasset.

Καταναυμαχῶ. Accusativo jungitur. Nava-
li praelio vinco.

Κατὰ ναῦν. Ordine. Dictum est a proverbio
illo: Navi vela congrunt.

Καταναῖ. Qui est ex urbe Catana.

Κατανακιδεύ. Viribus valet. Vel, gloriatur.

Κατανομιτεύσας. Qui nummos signavit. Il-
le vero, cum pecuniae inopia laboraret, ex om-
nibus, quae habebat, ornamentis nummos con-
fecit, eosque Antonio misit.

Κατὰ νοῦν. Ex animi sententia. Vel, quod
gratum est. Existimans, utrum accidisset, id
gratum ipsi fore.

4 Κατὰ μὴρ ἐκείνη. κατὰ μὴρ ἐκείνη. Ex Scholiasta Homeri ad
Il. A. v. 464.

5 Ἰωσηφ. Ὁ δὲ ἐπερρώξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμυ-
σάμενος τὴν κεφαλῇς κόνιν. Fragmentum hoc existit apud Josephum lib. 111. de Bello Jud. pag. 825. sed
ubi pro καταμυσάμενος rectius legitur καταμυσάμενος.

6 Ὁ δὲ ἀφ' οὗ τὸ τάχος τὸ εἰσελθῆς ἀπέπληθυσεν, καταμυ-
σάμενος. Hae sunt
verba Polybii lib. 1. cap. XLVI.

7 Ὁ δὲ κατὰ νοῦν ἢ καὶ χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον. Hae sunt ver-
ba Josephi lib. 1. de Bello Jud. pag. 741. ut Pearsonius observavit.

eundem titulum Romanae domus foribus in-
scripsisset, in eum capitale supplicium Annibal constituit.

Καταμαρτυρῶ σθ. Genitivo jungitur. Con-
tra te testimonium dico.

Καταμαίνομαί σθ. Contra te infansio.

Καταμέγθω. Adverbium. Particulatim.

Καταμέμφομαι. Dativo jungitur. Repre-
hendo. Damno. Vel ipsa Dei decreta repre-
bendentes. Item accusativo. De Rege Eume-
ne valde conquerentes.

Καταμειδῶν. Genitivo jungitur. Deridens.
Contemnens. Ille vero nihil dicens illis, qui
ipsum scrutabantur, cruci affixus est, mortem
deridens.

Καταμυλῶσαι. Hoc verbum dicitur de Me-
dico, qui specillum in guttur immittit; quem-
admodum faciunt & illi, qui vomunt, digi-
tum in guttur immittentes.

Καταμύλλω. Sic Medici vocant specillum
aliquo immittere. Est etiam proverbium
quoddam, quod dicitur de illis, qui res ob-
scuras conjectura assequi tentant. Καταμύλλω
etiam significat tingere lanas, cum agitatae
premuntur.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. Offa femorū combusta sunt.

Καταμυσάμενος. Qui iniecit. Qui infudit.
Qui inspersit. Josephus: Ille vero, cum ve-
stem dilacerasset, & caput pulvere aspersisset.

Καταμωκώμενος. Deridens.

Καταμωλωπίζω. Vibicibus repleo.

Καταμύσσει. Clauduntur.

Καταναγκάζω. Accusativo jungitur. Cogo.

Κατανάγκη. Necessitas.

Κατανάλωσι, & κατηνίλωσι. Idem signi-
ficat.

Καταναρκῶ. Genitivo jungitur. Alicujus
incommodo torpeo.

Καταναρᾷς. Qui vicit. Qui superavit. [Qui
insultavit.] Ille vero propter remigii celerita-
tem [salvus] abiit, postquam nave unica
classi universae hostium insultasset.

Καταναυμαχῶ. Accusativo jungitur. Nava-
li praelio vinco.

Κατὰ ναῦν. Ordine. Dictum est a proverbio
illo: Navi vela congrunt.

Καταναῖ. Qui est ex urbe Catana.

Κατανακιδεύ. Viribus valet. Vel, gloriatur.

Κατανομιτεύσας. Qui nummos signavit. Il-
le vero, cum pecuniae inopia laboraret, ex om-
nibus, quae habebat, ornamentis nummos con-
fecit, eosque Antonio misit.

Κατὰ νοῦν. Ex animi sententia. Vel, quod
gratum est. Existimans, utrum accidisset, id
gratum ipsi fore.

4 Κατὰ μὴρ ἐκείνη. κατὰ μὴρ ἐκείνη. Ex Scholiasta Homeri ad
Il. A. v. 464.

5 Ἰωσηφ. Ὁ δὲ ἐπερρώξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμυ-
σάμενος τὴν κεφαλῇς κόνιν. Fragmentum hoc existit apud Josephum lib. 111. de Bello Jud. pag. 825. sed
ubi pro καταμυσάμενος rectius legitur καταμυσάμενος.

6 Ὁ δὲ ἀφ' οὗ τὸ τάχος τὸ εἰσελθῆς ἀπέπληθυσεν, καταμυ-
σάμενος. Hae sunt
verba Polybii lib. 1. cap. XLVI.

7 Ὁ δὲ κατὰ νοῦν ἢ καὶ χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον. Hae sunt ver-
ba Josephi lib. 1. de Bello Jud. pag. 741. ut Pearsonius observavit.

eundem titulum Romanae domus foribus in-
scripsisset, in eum capitale supplicium Annibal constituit.

Καταμαρτυρῶ σθ. Genitivo jungitur. Con-
tra te testimonium dico.

Καταμαίνομαί σθ. Contra te infansio.

Καταμέγθω. Adverbium. Particulatim.

Καταμέμφομαι. Dativo jungitur. Repre-
hendo. Damno. Vel ipsa Dei decreta repre-
bendentes. Item accusativo. De Rege Eume-
ne valde conquerentes.

Καταμειδῶν. Genitivo jungitur. Deridens.
Contemnens. Ille vero nihil dicens illis, qui
ipsum scrutabantur, cruci affixus est, mortem
deridens.

Καταμυλῶσαι. Hoc verbum dicitur de Me-
dico, qui specillum in guttur immittit; quem-
admodum faciunt & illi, qui vomunt, digi-
tum in guttur immittentes.

Καταμύλλω. Sic Medici vocant specillum
aliquo immittere. Est etiam proverbium
quoddam, quod dicitur de illis, qui res ob-
scuras conjectura assequi tentant. Καταμύλλω
etiam significat tingere lanas, cum agitatae
premuntur.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. Offa femorū combusta sunt.

Καταμυσάμενος. Qui iniecit. Qui infudit.
Qui inspersit. Josephus: Ille vero, cum ve-
stem dilacerasset, & caput pulvere aspersisset.

Καταμωκώμενος. Deridens.

Καταμωλωπίζω. Vibicibus repleo.

Καταμύσσει. Clauduntur.

Καταναγκάζω. Accusativo jungitur. Cogo.

Κατανάγκη. Necessitas.

Κατανάλωσι, & κατηνίλωσι. Idem signi-
ficat.

Καταναρκῶ. Genitivo jungitur. Alicujus
incommodo torpeo.

Καταναρᾷς. Qui vicit. Qui superavit. [Qui
insultavit.] Ille vero propter remigii celerita-
tem [salvus] abiit, postquam nave unica
classi universae hostium insultasset.

Καταναυμαχῶ. Accusativo jungitur. Nava-
li praelio vinco.

Κατὰ ναῦν. Ordine. Dictum est a proverbio
illo: Navi vela congrunt.

Καταναῖ. Qui est ex urbe Catana.

Κατανακιδεύ. Viribus valet. Vel, gloriatur.

Κατανομιτεύσας. Qui nummos signavit. Il-
le vero, cum pecuniae inopia laboraret, ex om-
nibus, quae habebat, ornamentis nummos con-
fecit, eosque Antonio misit.

Κατὰ νοῦν. Ex animi sententia. Vel, quod
gratum est. Existimans, utrum accidisset, id
gratum ipsi fore.

4 Κατὰ μὴρ ἐκείνη. κατὰ μὴρ ἐκείνη. Ex Scholiasta Homeri ad
Il. A. v. 464.

5 Ἰωσηφ. Ὁ δὲ ἐπερρώξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμυ-
σάμενος τὴν κεφαλῇς κόνιν. Fragmentum hoc existit apud Josephum lib. 111. de Bello Jud. pag. 825. sed
ubi pro καταμυσάμενος rectius legitur καταμυσάμενος.

6 Ὁ δὲ ἀφ' οὗ τὸ τάχος τὸ εἰσελθῆς ἀπέπληθυσεν, καταμυ-
σάμενος. Hae sunt
verba Polybii lib. 1. cap. XLVI.

7 Ὁ δὲ κατὰ νοῦν ἢ καὶ χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον. Hae sunt ver-
ba Josephi lib. 1. de Bello Jud. pag. 741. ut Pearsonius observavit.

eundem titulum Romanae domus foribus in-
scripsisset, in eum capitale supplicium Annibal constituit.

Καταμαρτυρῶ σθ. Genitivo jungitur. Con-
tra te testimonium dico.

Καταμαίνομαί σθ. Contra te infansio.

Καταμέγθω. Adverbium. Particulatim.

Καταμέμφομαι. Dativo jungitur. Repre-
hendo. Damno. Vel ipsa Dei decreta repre-
bendentes. Item accusativo. De Rege Eume-
ne valde conquerentes.

Καταμειδῶν. Genitivo jungitur. Deridens.
Contemnens. Ille vero nihil dicens illis, qui
ipsum scrutabantur, cruci affixus est, mortem
deridens.

Καταμυλῶσαι. Hoc verbum dicitur de Me-
dico, qui specillum in guttur immittit; quem-
admodum faciunt & illi, qui vomunt, digi-
tum in guttur immittentes.

Καταμύλλω. Sic Medici vocant specillum
aliquo immittere. Est etiam proverbium
quoddam, quod dicitur de illis, qui res ob-
scuras conjectura assequi tentant. Καταμύλλω
etiam significat tingere lanas, cum agitatae
premuntur.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. Offa femorū combusta sunt.

Καταμυσάμενος. Qui iniecit. Qui infudit.
Qui inspersit. Josephus: Ille vero, cum ve-
stem dilacerasset, & caput pulvere aspersisset.

Καταμωκώμενος. Deridens.

Καταμωλωπίζω. Vibicibus repleo.

Καταμύσσει. Clauduntur.

Καταναγκάζω. Accusativo jungitur. Cogo.

Κατανάγκη. Necessitas.

Κατανάλωσι, & κατηνίλωσι. Idem signi-
ficat.

Καταναρκῶ. Genitivo jungitur. Alicujus
incommodo torpeo.

Καταναρᾷς. Qui vicit. Qui superavit. [Qui
insultavit.] Ille vero propter remigii celerita-
tem [salvus] abiit, postquam nave unica
classi universae hostium insultasset.

Καταναυμαχῶ. Accusativo jungitur. Nava-
li praelio vinco.

Κατὰ ναῦν. Ordine. Dictum est a proverbio
illo: Navi vela congrunt.

Καταναῖ. Qui est ex urbe Catana.

Κατανακιδεύ. Viribus valet. Vel, gloriatur.

Κατανομιτεύσας. Qui nummos signavit. Il-
le vero, cum pecuniae inopia laboraret, ex om-
nibus, quae habebat, ornamentis nummos con-
fecit, eosque Antonio misit.

Κατὰ νοῦν. Ex animi sententia. Vel, quod
gratum est. Existimans, utrum accidisset, id
gratum ipsi fore.

4 Κατὰ μὴρ ἐκείνη. κατὰ μὴρ ἐκείνη. Ex Scholiasta Homeri ad
Il. A. v. 464.

5 Ἰωσηφ. Ὁ δὲ ἐπερρώξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμυ-
σάμενος τὴν κεφαλῇς κόνιν. Fragmentum hoc existit apud Josephum lib. 111. de Bello Jud. pag. 825. sed
ubi pro καταμυσάμενος rectius legitur καταμυσάμενος.

6 Ὁ δὲ ἀφ' οὗ τὸ τάχος τὸ εἰσελθῆς ἀπέπληθυσεν, καταμυ-
σάμενος. Hae sunt
verba Polybii lib. 1. cap. XLVI.

7 Ὁ δὲ κατὰ νοῦν ἢ καὶ χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον. Hae sunt ver-
ba Josephi lib. 1. de Bello Jud. pag. 741. ut Pearsonius observavit.

eundem titulum Romanae domus foribus in-
scripsisset, in eum capitale supplicium Annibal constituit.

Καταμαρτυρῶ σθ. Genitivo jungitur. Con-
tra te testimonium dico.

Καταμαίνομαί σθ. Contra te infansio.

Καταμέγθω. Adverbium. Particulatim.

Καταμέμφομαι. Dativo jungitur. Repre-
hendo. Damno. Vel ipsa Dei decreta repre-
bendentes. Item accusativo. De Rege Eume-
ne valde conquerentes.

Καταμειδῶν. Genitivo jungitur. Deridens.
Contemnens. Ille vero nihil dicens illis, qui
ipsum scrutabantur, cruci affixus est, mortem
deridens.

Καταμυλῶσαι. Hoc verbum dicitur de Me-
dico, qui specillum in guttur immittit; quem-
admodum faciunt & illi, qui vomunt, digi-
tum in guttur immittentes.

Καταμύλλω. Sic Medici vocant specillum
aliquo immittere. Est etiam proverbium
quoddam, quod dicitur de illis, qui res ob-
scuras conjectura assequi tentant. Καταμύλλω
etiam significat tingere lanas, cum agitatae
premuntur.

Κατὰ μὴρ ἐκείνη. Offa femorū combusta sunt.

Καταμυσάμενος. Qui iniecit. Qui infudit.
Qui inspersit. Josephus: Ille vero, cum ve-
stem dilacerasset, & caput pulvere aspersisset.

Καταμωκώμενος. Deridens.

Καταμωλωπίζω. Vibicibus repleo.

Καταμύσσει. Clauduntur.

Καταναγκάζω. Accusativo jungitur. Cogo.

Κατανάγκη. Necessitas.

Κατανάλωσι, & κατηνίλωσι.

Κατανοήσαυ. ἀντὶ τῆς χτ' ἰώτης φέρεται. ἢ Μη-
δὲ τ' τῆς Πλευτάρχου κατανοήσαυ κελσιν, μηδὲ αὐ-
μείζω φρονεῖν τ' κοινωφελὲς παραισέως. ἀντὶ τ' κα-
ταφρονεῖν, ὁπίσω ῥίπην.

Κάτωα. καταφρονῶ.

Κατανήσωσι. καταγένοιτο. Τότε πείσεται πρὸς
αὐτὸς ὡς ὡς τ' εἰρήνης συνθήκας, ὅταν οἱ βασι-
λεῖς αὐτῶν κατανήσωσι πρὸς αὐτόν.

Καταντλήμην τοῖσδε. ἢ Καταντλήω σε δὲ τὰδε.

Κατανυγείς. λυπηθείς. μεταγνῆς. ἢ κατανυγῶ,
ἀντὶ τῆς σιωπῆς. ἢ Δαβὶδ. Ὅπως ἀν' ψάλλῃ σοι ἡ δό-
ξα μου, καὶ ἢ μὴ κατανυγῶ. ἀντὶ τῆς, σιωπῆς.

Κατανυγῶ. ὁ μὲν Χρυσόστομος ἀντὶ τῆς, ἢ μὴ με-
ταγνῶ. καὶ ὁ Ἀπόστολος. Ἐδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς
πνεῦμα κατανύξεως. ὅς κ' ἐνέργειαν διηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ
τῆς συνεχίσεως. τ' γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔστιν τ' ψυχῆς Φησι,
τ' ἀνάγκης ἔχουσιν καὶ ἀμεταθέτας. ὥσπερ γὰρ ὁ ἐν
ἐκλαβείᾳ κατανυγμῶν ὅς κ' ἀν' ἐκλόως μετα-
στῇ. ἔτι καὶ ὁ ἐν πονηρίᾳ κατανυγείς ὅς κ' ἀν' ἐρα-
δίως μεταβάλλοιτο. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἀντὶ τῆς, ἢ μὴ
καταπλαγῶ, ἢ μὴ μεταστῶ.

Καταξάνην εἰς Φοινικίδα. ἢ Αἰετοφάνης

— Τί Φειδόμεθα τῆς λίθων, ὡς δημόϊον,

Μὴ ἢ καλαξάνην τ' ἀνδρα τῆτον εἰς Φοινικίδα;

Οἷον αὐτὸ μέλας πῖς ὑμῖν θυμάλωφ ἐπέξεσεν.

ἀντὶ τῆς, ἢ μὴ ἔχει λίθους αὐτὸν αἰμάσιν, ὡς Φοι-
νοκὸν αὐτῶν ποῖσαι τὸ σῶμα. τὰ δὲ καταξάνην ὡς
ἐπὶ ἐξίαν ἐχρήσατο. διὸ καὶ Φοινικίδα εἶπεν ὡς ἐπὶ ἰ-
ματίᾳ. ἐχρῶντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι Φοινικίδα πρὸς τῆς
πολέμου, τῆτο μὲν, ὅτι τὸ τ' χεῖρας ἀνδρῶν τῆτο
δὲ, ὅτι τὸ τῆς χεῖρας αἰματώδης τ' τῆς αἵμα-
τος ῥόσσεως ἐβίβη καταφρονεῖν. τὸ ἐν ἐν Φοινικίδα,
ἀντὶ τῆς ἐν τῇ πολέμῳ, ἢ ἀποφρονηματὶ δηλώσεν
ἀν' εἰκότως ἐπὶ τὸ Φοινιχθῆναι, ἢ γὰρ αἵμαχθῆναι. θυ-
μάλωφ δὲ, ὁ ἀφ' ἐκκαυμῶν ἀνδραξ.

Καταξάνομνοι. μασιζόμενοι. Πληγαῖς καταξα-
νόμενοι ὡς τ' ἀφ' ἐκκαυμῶν οἱ ἀνδραποῖ, καὶ ἐξωθεν ὑ-
πὸ τῆς πολέμῳ ἀναιρέμνοι, τ' ἐτοιμοτάτην τῆς
βαρβαρίας ἡγήντο τελευτῆν πρὸς τ' ἐκθέσθαι τε ἢ
ἀσελγείᾳ, ὡς αἰετοφάνης τε καὶ τ' ὁδυνῆσθαι ἐχ-
θρῶν.

Καταξάνων. κατατελείων. Καὶ ἐν τῇτοις τ' ἀ-
παντα αὐτῶν καταξάνων βίον.

Καταξήνοι. ἢ οἱ ὄνειροι, οἱ μὴ ἔχοντες λαβῆς.

Καταξιοπιτεύαυ. ἢ ἵνα ἢ δὲ μὴ δέξωμεν τ' τι-

1 Μὴ δὲ τὴν τ' Πλευτάρχου κατανοήσαυ κελσιν. Hoc fragmentum deproptum est ex Damascio, ut patet ex Photio, apud quem eadem verba in Excerptis ex illo scriptore pag. 1056. leguntur, ut Pearsonius observavit.

2 Καταντλήω σε δὲ τὰδε. Aristoph. Vesp. pag. 463. Ταῦτα σε κα-
ταντλήω. Ubi Scholiasta, καταχέω, καταφρονῶ.

3 Δαβὶδ. Psalm. xxix. 15.

4 Ὁ Ἀπόστολος. Epist. ad Rom. cap. xi. v. 8.

5 Ὁ δὲ Ἰσίδωρος. Lib. iv. Epist. ci.

6 Αἰετοφάνης. Acharnens. pag. 387. (175. Ed. Baf. P.)

Κατανοήσαυ. In dorso ferre. Vel, con-
temnere & rejicere. Neque Plutarchi judi-
cium contemnere, neque etiam majores animo
spiritus concipere, quam communis utilitas
ferat.

Κάτωα. Declivia. Prona.

Κατανήσωσι. Venerint. Tunc conditiones
pacis cum ipsis inibit, cum eorum Reges ad ip-
sum venerint.

Καταντλήμην τοῖσδε. His perfundor. At κα-
ταντλήω σε τὰδε, his te perfundo.

Κατανυγείς. Dolore affectus. Pœnitentia
ductus. Et κατανυγῶ, tacuero. David: Ut glo-
ria mea tibi psallat, neque sileam.

Κατανυγῶ. Chrysostomus verbum hoc in-
terpretatur, non mutabor, non recedam. Et
Apostolus: Deus ipsis dedit spiritum com-
punctionis. Hic τὸ ἔδωκεν non significat actio-
nem, sed accipitur pro συνεχώρησε, i. e. per-
misit. Κατάνυξις autem appellatur habitus a-
nimi depravatus, & infanabilis, & immuta-
bilis. Ut enim, qui in pietate est κατανυγ-
μένος, ab ea non facile recesserit; sic etiam
ille, qui in vitiis est κατανυγμένος, haud fa-
cile mores mutabit. Isidorus vero vocem hanc
accipit pro, non percellar, non recedam.

Καταξάνην εἰς Φοιν. Verberibus cruentare.
Aristophanes: Quid parcimus lapidibus, o po-
pulares, quin hominem hunc purpureum facia-
mus? Ut cum titio niger in igne iterum in-
canduit? Id est, quare non lapidum ictibus
corpus ejus cruentamus, & purpureum qua-
si reddimus? Verbo autem καλαξάνην usus est,
perinde ac si de lana loqueretur: & vocem
Φοινικίδα adhibuit, quæ proprie de veste dici-
tur. Lacedæmonii autem in bellis purpurea
veste utebantur, tum quia color iste virilis
est; tum quia milites colorem rubrum crebro
intuentes ipsa assuetudine cruorem contem-
nere discunt. Quare τὸ ἐν Φοινικίδα dici etiam
possit de eo, qui in hostium numero habetur;
a gestamine. Φοινιχθῆναι enim significat cruen-
tari. Θυμάλωφ vero est carbo ambutus.

Καταξάνομνοι. Qui flagris verberibusque
cæduntur. Cum homines verberibus cæderen-
tur a Magistratibus, & foris ab hostibus in-
terficerentur, citissimam mortem barbarorum
more præferebant supplicio iniquissimo & ne-
fario & longos cruciatus habenti.

Καταξάνων. Conterens. Et in his studiis
totam vitam conterens.

Καταξήνοι ὄνειροι. Somnia, quæ nullas ha-
bent ansas.

Καταξιοπιτεύαυ. Ne autem videamur tan-

7 Μὴ ἔχει λίθους αὐτὸν αἰμάσιν, ὡς Φοινικὸν αὐτῶν π. Hæc, &
quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum
Aristophanis.

8 Χεῖρας αἰματώδης. Sic recte MS. Paris. A. & Enarrator Comici. In
prioribus vero Edit. male legitur αἰματώδης.

9 Ἀποφρονηματὶ. Refcribe ex Enarratore Comici δὲ τὸ φρε-
νηματὶ.

10 Καταξήνοι. οἱ ὄνειροι, οἱ μὴ ἔχοντες λαβῆς. Ex Artemidoro.

11 ἵνα δὲ μὴ δέξωμεν τ' τιλικότων ἀνδρῶν καταξ. Hoc fragmen-
tum Polybio tribuit Valetius.

λαχόντων ἀνδρῶν καὶ ἀξιοπιδεύοντες, μηδὲ σόμματα μιᾶς
ὡς ἀξίως.

Καταξιῶντες. πμῆς ἀξιῶντες. Οἱ δὲ ὅς καταξιῶν-
τες τὸ Τίμαρχον, ἀφ' οὗ τὸ συνειδέναι τίς ἴω, ὅς ποσο-
εἰδέναι.

Κατὰ συμφορῶν. καὶ συντυχῶν.

Καταπαλαίω σε, καὶ καταπανηγυεύω. αἰπα-
πικῶ.

Καταπάσω. κατὰ πικιλῶ. πληρώσω. Ἄριστο-
φάνης.

Ἦν γὰρ μεθυοῦσα, πάντα ταυτὶ καταπάσω.

Κατάπατος. κατὰ μέγας. πλήρης. καταπεποικιλ-
μένος. Ἐπειδὴ καὶ νῦν τὸ ἐμὸν, πάλιν ὡς ἡμᾶς ἡ-
μεῖς φερόμεν κατὰ πατος.

Κατὰ πατέρα καὶ μητέρα. Ὁ δὲ Ὀνύλοφος ἐ-
φυ ἐξ ἐθνῶν καὶ πατέρα μὲν Θουρίων, τῆς δὲ Σκί-
ρων, καὶ τὴν μητέρα.

Κατάπαυσις. ἡ γὰρ ἐπαγγελία. Ἐπειδὴ εἰσ-
λήσονται εἰς τὴν κατάπαυσιν μὴ.

Κατάπαυσις. ἡ τῆς Σαββάτου ἡμέρα, ὅτι ἡ ὁ Θεὸς
κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ κατ' ἴω
Ἰουδαῖοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν ἐπαγγελίας. καὶ ἡ τῆς
ἑσπέρων βασιλεία.

Καταπαίζω σε. γενικῶς.

Καταπέλτης. εἶδος κολαστηρίου. καὶ ἡ καταπελτέ-
σιον, ἀντὶ τῆς ἀκοντίσσης, καταπολεμήσσης. Πέλ-
τη γὰρ εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα πνὰ
ἀφίσσιν. ἡ καταδραμὴν. Πέλτη γὰρ ἀσπίς μικρά,
μὴ ἔχουσα ἱμάτιον. καὶ καταπελτέφει, οἱ ταῦτα
πέμποντες. Ἐπειδὴ δὲ πορμαχίς, ξύλα παχέα ἐ-
χούσας διπλὴν σεισθηρωμένην, ἀ' ἐμμελλον ὡς καταπέλ-
τας ἐκ χειρὸς εἰς τὴν ἐλέφαντος ὡς πορκολλῶν. Ὁ
δὲ Λογθέτης λέγει ὅτι τῶ τῆς ἀγῆς Θύρσος μαρτυ-
ρεῖ. Διόμοις χειρῶν, καταπέλτους ποδῶν.

Καταπέπαιεν. ἐπὶ ὅθι.

Καταπεπν. ἀντὶ τῆς φοβήσεως.

Καταπέτῃ. ἡ κατατρεφῆ. καταβάλλει.

Καταπεφρόνικα. ὅτι εἰς τὴν φροντισὶν ἀνάλωσα. εἰς
τὴν παιδείαν καταδεδαπάνηκα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

— Τὸ δοῦναι ἀπώλειαν;

Ἄλλ' οὐκ ἀπώλειαν, ἀλλὰ καταπεφρόνικα.
ὡς τὸ νῦν λέγει ὁ πορσεύτης.

Καταπειθές. πειθήνιον. Ἄλλως τε ἀτάδαλον εἶναι,
ὅτι ἐν δαμῇ κατὰ πειθὸς τοῖς ἐξηγηματοῖς.

Καταπῆγας. ὅτι πηγνύμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδα-
σιν. Ἐπειδὴ καὶ ὑποκείμενα ὅχι οἷα τε ἴω καταπῆ-
γας.

1 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 293. (196. Ed. Baf. P.)

2 Περίσας καὶ νῦν τὸ ἐμὸν, πάλιν ὡς ἡμᾶς.] Hæc sunt verba Ari-
stophanis Equit. pag. 317. (217. Ed. Baf. P.)

3 Δαβὶδ] Psal. xciv. 12. ubi legitur, εἰ εἰσέλυσσιν εἰς τὴν κατ-
ατὴν ἐκ hic apud Suidam legendum est.

4 Καταπεπνίσσιν, ἀφῶν. — μὴ ἔχουσα ἱμάτιον] Ex Enarra-
tore Comici ad Acharnens. pag. 378. (268. Ed. Baf. P.)

5 Ἐπειδὴ πορμαχίς — εἰς τὴν ἐλέφαντος πορκολλῶν] Hæc

torum virorum auctoritati aliquid derogare,
dum fidem nobis hac in re adhiberi postulamus,
unius praelii mentionem faciemus.

Καταξιῶντες. Honore dignum judicantes.
Illi vero Timarchum nullo honore dignum ju-
dicantes, quod optime scirent, quis esset, eum
non admisserunt.

Κατὰ συμφορῶν. Fortuito. Forte fortuna.

Καταπαλαίω σε. Lucta supero te; & κατὰ
πανηγυεύω, callide vinco: accusativo jun-
guntur.

Καταπάσω. Variegabo. Conspergam. Re-
plebo. Aristophanes: Si enim inebriatus fue-
ro, omnia hæc loca variis conspergam [senter-
tiolis.]

Κατάπατος. Repletus. Plenus. Variis co-
loribus distinctus. Re ex animi mei sententia
peracta, ad nos redeas coronis redimitus.

Κατὰ πατέρα καὶ μητ. Onulphus paternum
genus a gente Thuringorum; maternum vero
a Sciris ducebat.

Κατάπαυσις. Terra promissionis. David: In
quietem meam intrabunt.

Κατάπαυσις. Dies Sabbati, qua Deus ab
omnibus operibus suis requievit, & qua Ju-
dæi in terram promissam ingressi sunt. Signifi-
cat etiam regnum coelorum.

Καταπαίζω σε. Illudo tibi. Genitivo jungitur.

Καταπέλτης. Catapulta, genus instrumen-
ti, quo fontes torquentur, vel puniuntur.
Et κατὰ πελτέσσης, jacula emittent, debella-
bunt. Pelta enim est machina, ex qua jacula
& alia tela mittuntur. Vel, incursionibus in-
festabunt. Pelta enim est parvum scutum, lo-
ro carens. Et κατὰ πελτέφει appellantur, qui
ejusmodi tela emittunt. In fronte autem [cu-
jusque manipuli] statuit milites, sudibus cras-
sis ferratisque armatos, quas tanquam catapul-
tas in elephantos cominus emitterent. Logo-
thetes autem in martyrio S. Thyrsi inquit:
Vinculis manuum & catapultis pedum.

Καταπέπαιεν. Decidit. Concidit.

Καταπεπν. [Qui animo concidit.] Metuens.

Καταπέτῃ. Conturbat. Dejicit. Prostrernit.

Καταπεφρόνικα. In disciplinas & artes im-
pendi. Aristophanes Nubibus: Pallium ami-
sisti? Non amisisti, sed in disciplinas & artes
impendi. Hæc senex ad filium dicit.

Καταπειθές. Obsequens. Obediens. [Di-
xit,] impium alioqui esse, nec magistris ob-
temperantem.

Καταπῆγας. Ligna in aquis defixa. Quia
in imo fundo pali defigi non poterant, qui-

sunt verba Appiani in Libyc. pag. 35. eademque leguntur supra v.

Ἀφῶντι.

6 Πορκολλῶν] Pessime. Ex Appiano enim rescribendum est ἀ-
φῶν. Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀφῶντι.

7 Κατατρεφῆ] Sic habet MS. Paris. A. itemque Editio Mediola-
nensis. At in cæteris Edit. minus recte, ut puto, legitur κατατρεφῆ.

8 Καταπεφρόνικα. εἰς τὴν φροντισὶν ἀνάλωσα. εἰς τὴν π. κατατρεφῆ] Ex
Scholiasta Aristoph. ad Nubes pag. 174. (104. Ed. Baf. P.)

γας δέχεσθαι, ὑπ' αὐτῶν ἐδὴ συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τῷ ῥό-
μαίῳ καθιέμενα.

Καταπημιώει. καταβλάθει.

Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδε. ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ κρείττω
παρακοπύοντων. Ὁ δὲ φιλόσοφος ἀνεμπόδιος εἰς ἐ-
πίδοσιν διετέλε, καὶ ἐπεδίδε χεῖρ πῆχυν, ὡς φάναι,
ἀπεχρῆς ἄλλοι τῷ πανικῷ δυσυχίμαίῳ.

Καταπίονα. λιπαρά.

Κατὰ πλῆγες. καταπεπληγότες. Τύτων δὲ γενο-
μένων οἱ εἰσπύοντες κατὰ πλῆγες ἦσαν.

Κατὰ πλῆξ. ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος.

Ἄλλ' ἢ μὲν εἰλήθη συγνώμην ἔχει,

ὑπὸ τῷ γυναικῶν ἦσα κατὰ πλῆξ ἢ τέχνῳ.

Κατὰ πόδα. παραυτά, χεῖρ τάξιν.

Κατὰ ποδὸς βάσιν. παρρημία ἐπὶ τῷ χεῖρ μικρόν
παραπλόντων, ἢ χεῖρ τέχνῳ, ἢ μὴ ἀθρόως.

Καταπολιτεύμαί σε. Καταπολιτεύω σοι δέ, δο-
τικῇ.

Καταποντοβύω. κινδυνεύω.

Καταπορθέντων. ἐπανόθεν τυγχάνων τῷ φυγάδων.
Πολύβιος. Ἦν ἔχ' οἶόν τε ἀναλαβεῖν, μὴ ἔχ' κατὰ πο-
ρθέντων τ' πεφυγαδευμένων.

Κατὰ πόσον. πλεονάκας.

Καταπότης. λάρυγγ.

Καταπραγματεύω, καὶ καταπραγματεύομαι.
γενικῇ.

Καταρησθῆ. κατακαυθῆ. Κελύσαντος Κύρου, ἵνα
καταρησθῇ ζῶν.

Καταροήσεσθαι. καταροδῶσθαι. Ὡμοσάτιον
ὅσοι δεινότατοι Χριστιανοὶ ὄντες ὁνομάζοντο, μὴ ποτε
ἀλλήλων καταροήσεσθαι ἄλλοι τῷ ἐς ὅλεθρον φε-
ρόντων κινδύνων.

Καταροίξει. καταφρονήσει. καταροδῶσθαι. οἷον
αὐτοὶ ἐκφύροι.

Οὗτοι καταροίξει, μὰ τ' Ἀπόλλω, ταῦτα
δρῶν.

Ἀειφορίας. Καὶ αὐτῆς.

Οὗτοι, μὰ τὸ Θεῶν, οὐ καταροίξει λέγουσα
ταῦτα.

ἀντὶ τῷ καταγέλῳ με χεῖρς ζημίας. προῖκα γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν ζημίαν. Ἡρόδοτος. Οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε
ὦδε λωδοσάμενον καταροίξει.

Καταροίξει. ἢ ὡς ἀντὶ τῷ ὥσθι. προῖκα γὰρ
αὐτοὶ πινὲς δὲ τῷ ἔξοδῳ, ὅ ὅστις δωρεάν τινα λα-

1 Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδε.] Damascius apud Photium pag. 1057. Οὐ
γὰρ ἐπιδίδου ῥόμῳ, ἐδὲ αὐτῶν κατὰ πῆχυν, ὡς αὐτῶν οἰδόμενος ὁ
Ἀσινεύς. Κατὰ πῆχυν αὐτῶν hic significat magnis auctibus cres-
cere, & brevi tempore plurimum proficere: quod etiam πῆχυν
αὐτῶν Greci vocant. Vide parcmiographos.

2 Ὁ δὲ φιλόσοφος ἀνεμπόδιος εἰς ἐπίδοσιν.] Idem fragmentum
legitur etiam supra v. Ἐπίδοσιν.

3 Καταπίονα. λιπαρά.] Male hic Suidas ex duabus vocibus unam
conflavit. Reipexit enim procul dubio ad locum illum Homeri Il.
A. v. 40.

Κατὰ πόνα μὲν ἔκκα. Ubi praepositio κατὰ non est iungenda voci πόνα, sed pertinet ad
verbum ἔκκα, quippe a quo per tmesin avulsa est.

4 Κατὰ πλῆξ. ὁ συνεχῶς πεπληγμένος.] Hæc, & quæ sequuntur,

bus contineri oportebat, quæ in flumen demit-
tebantur.

Καταπημιώει. Læferit.

Κατὰ πῆχυν ἐπεδίδε. Cubito proficiebat. Di-
citur de illis, qui in melius proficiunt. Phi-
losophus vero ab omni impedimento liber cubi-
to, ut ajunt, identidem proficiebat, usque ad
Panicam illam calamitatem.

Καταπίονα. Pinguia.

Καταπλῆγες. Metu perculsi. His autem
factis adversarios metus percellere cepit.

Καταπλῆξ. Assidue percussus. Theopom-
pus: Sed Lucina quidem a mulieribus assidue
arte percussa veniam ipsis dat.

Κατὰ πόδα. E vestigio. Ordine.

Κατὰ ποδὸς βάσιν. Lento gradu. Proverbium
est, quod dicitur de illis, qui paulatim ali-
quid agunt, & secundum artem; non autem
subito, nec uno impetu.

Καταπολιτεύμαί σε. Cum accusativo. At
καταπολιτεύω σοι, cum dativo.

Καταποντοβύω. [Submergi.] Periclitari.

Καταπορθέντων. De exulibus dicitur, quibus
potestas facta est in patriam redeundi. Poly-
bius: Quæ [urbs] recuperari non poterat, ni-
si exulibus patriæ restitutis.

Κατὰ πόσον. Sæpius.

Καταπότης. Guttur. Gula.

Καταπραγματεύω, & καταπραγματεύομαι.
Cum genitivo. Alterius incommodo quæ-
stum ex aliqua re facio.

Καταρησθῆ. Comburatur. Cremetur Ju-
bente Cyro, ut vivus combureretur.

Καταροήσεσθαι. Proditurum esse. Jurisju-
randi, quod sanctissimum apud Christianos ha-
betur, religione fidem suam adstrinxerunt, nun-
quam se invicem deserturos esse, etiamsi ex-
tremum vitæ periculum subeundum sit.

Καταροίξει. Contemnet. Prodet. Vel,
impune feret. Nequaquam, per Apollinem,
factum hoc impune feres. Aristophanes. Et
iterum: Nequaquam, per Deas, dictum hoc
impune feres. Vel, non impune me deride-
bis. Προῖκα enim & mulctam vocant. Hero-
dorus: Haud enim impune me tam indigne
tractaverit.

Καταροίξει. In hoc verbo praepositio κατὰ
posita videtur pro ὥσθι, [quasi dicatur κα-
ταπραγματεύω.] Secundum alios a verbo ἔξοδος,

descripta sunt ex Harpocrate.

5 Ὡμοσάτιον ὅσοι δεινότατοι Χριστιανοί.] Hoc fragmentum depromp-
tum est ex Procopii Histor. Arc. cap. 2. pag. 7. idemque legitur
supra v. Δεινότατοι.

6 Κινδύνων.] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex Pro-
copio revocavi.

7 Οὗτοι κατὰ ποδὸς βάσιν, μὰ τ' Ἀπ. ταῦτα δρῶν.] Hæc sunt verba A-
ristophanis Vespis pag. 528. (360. Ed. Bas. P.)

8 Οὗτοι, μὰ τὸ Θεῶν, οὐ καταροίξει.] Ex Aristoph. Theophrast. pag.
797. (525. Ed. Bas. P.)

9 Ἡρόδοτος.] In Thalia pag. 139. 3.

10 Καταπραγματεύω. ἢ ὡς ἀντὶ τῷ π.] Hæc, & quæ sequuntur us-
que ad finem articuli, deprompta sunt ex Enarratore Comici ad
Equit. pag. 313.

βειν. Ἀρχίλοχ¹· Εὐ δ' ἐκείν²· ἢ καταπεί-
ξετα³. Ἡρώδης δὲ ἐν Ἐπιμερισμοῖς, ὡς τὸ
ἴσω Φησί· ἢ Ἀρχίλοχ⁴· Προτείνω χεῖρα ἢ περι-
σομα⁵.

Καταπείζει· τυτύνει, ἢ μὴ χαλκροῖς. πε-
ποίη⁶ δὲ ὡς τὴν περὶ οἶον, ἢ δωρεάν μιν ἐγ-
χαλῆ.

Κα⁷· ὡς κλισιν. κα⁸· ἐπεροδάειαν, ἢ ἐπερομέ-
ρειαν.

Καταπύγης. κινάδης.

Καταπύγων. χατασελγαίνων.

Καταπύγων. ὁ λάγν⁹. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τ¹⁰
ἀλφίτων ὅτι λεγόμενοι ἰχθύων, ὅτι ἐπὶ χατ¹¹ ἔ-
ρυν. ἢ γενικὴ δὲ, χατ¹²· ἢ χατ¹³· ἢ χατ¹⁴· αἰ-
πατικῇ· καὶ ἄλλα πῶς δὲ δύν¹⁵. δύν¹⁶ καὶ τὸ
θηλυκὸν χατ¹⁷· ἢ ἢ περὶ τ¹⁸· χαταπυρσίτη, τ¹⁹-
τέστιν, ἢ μαλακία.

Καταπυρσύτερον. μαλακώτερον. πορνικώτερον. Οὐ-
κέτι δὲ οἷον π²⁰ ἄλλο καταπυρσύτερον εἶναι.

Κατ²¹· πύγων. ὁ πελὴς. μισθόν. ὅτι δὲ ταρηνί-
διον λεγόν τε ὃν καὶ ἀοιδίης, ἐπὶ μόνον ἐτάθη, κα²²
ἀπὸ τ²³· ἢ δὲ ὡς αἰαλῆ, καὶ Φησὶν ὡς κατ²⁴· πύ-
γων τε καὶ ἐπὶ τ²⁵· ἢ δὲ εἰς ταύτην μοι ἢ
χεῖραν ἐπιτήδειον ἐγένε· καὶ ῥίψασα αὐτὸ ξίφ²⁶ αὐτὴν
διεχέσατο.

Κατ²⁷· πύγων. Ναῦται δὲ πινε²⁸· πύγων ἐγγύχιοι
ἡχοῖες, ὅτι ἐδύνατο κεχυμένον ἀνιχνεύσαι. ἀπει-
κρῆτο γάρ. Κατ²⁹· πύγων· ἢ, κα³⁰· Φήμι.

Κατ³¹· ῥάβδον ἔφερα. κατερραφώθη, ἢ κα³²
εἶχον διήλθεν.

Καταρραφύμω. γενικῇ, καὶ αἰπατικῇ.

Καταρράχ³³· πύγων· ἢ τ³⁴· Ἰστρο ποταμῷ, ὅθεν
πρόπαν πινά· ὡς τ³⁵· ῥάβδω ἐπὶ παντὸς τ³⁶· πλάτης
ὑποπεφυκός, αἷς ἀπασιν ὁ ποταμὸς ἐμπέπων μ³⁷
μεγίστη παλῶν ἀνακόπῃ, καὶ καυχλάζων ὡς
ταῖς πέτραις, ἐπὶ τ³⁸· ὡς φερόμεν³⁹, ἐλιγμύς τε ἢ
παλῶν καὶ χαρῶν, κυκλωδύς τε ῥάβδω, ὡς
ἀπὸ τ⁴⁰· καὶ τὸ σύμπαν, ὁ ποταμὸς κα⁴¹· ταῦτα τὰ
χρῆμα ἢ πολὺ ἀπέοικε τ⁴²· Σικελίαν πορθμῷ.

Καταρράχης. εἶδος ὄρνεος θαλασσίης.

Κατ⁴³· ῥάβδον. κατ⁴⁴· ῥάβδον. Οὕτω μ⁴⁵· ἢ ὁ κα-
τ⁴⁶· ῥάβδον συνήθως τ⁴⁷· ἀνθρώπων ἐκλήθη.

Καταρραφώθη. Φλυαρήθη.

¹ Καταπείζει. τυτύνει, ἢ μὴ χαλκροῖς. Et hæc sunt verba Enar-
ratoris Comici loco modo laudato.

² Κα⁷· ὡς κλισιν. Sic ex MSS. Paris. rescripti. Priores enim
Edit. male habent κα⁷· ὡς κλισιν, per 4.

³ Ἀλφίτων. Lege ἀλφίτων. Vide Athen. p. 281.

⁴ Καταπυρσίτη. Hac voce usus est Aristophanes Nubibus p. 181.

⁵ Οὐκ ἐστὶν ἡ αἰαλῆ. Locus hic apud Aristoph. Ly-
sis pag. 885. (558. Ed. Baf. P.) recte sic legitur & distinguitur:

Ὅτι ἐπὶ δύν¹⁵

Ὅτι ἐπὶ κατ²⁴· πύγων· ἢ τ³⁵· Ἰστρο ποταμῷ.

⁶ Τὸ δὲ ταρηνίδιον λεγόν τε ὃν καὶ ἀοιδίης. Pars hujus fragmen-

id est, gratis quædam accipere. Archilochus:
Ille sane non impune feret. Herodianus vero
in *Epimerismis*, ab ἴσω deductum esse dicit:
[unde compositum est περισομα, porrigo,
protendo.] Archilochus: *Manum porrigo &*
protendo.

Καταπείζει. Impune contemnes. Dedu-
ctum est a περισε, gratis: quasi dixisset Co-
micus: *Haud gratis* (i. e. non impune) *me*
deridebis.

Κα⁷· ὡς κλισιν. Dicitur de pondere, quod
in alteram partem vergit.

Καταπύγης. Cinædos.

Καταπύγων. Libidini venereæ indulgens.

Καταπύγων. Libidinosus. Translatio ducta
est ab alphestis piscibus ita vocatis, qui a cau-
da se invicem sequuntur. Genitivus est κατ¹²·
πύγων, & accusativus, χατ¹³· πύγωνα, & sic reli-
qui casus. Reperitur & fœmininum ἡ χατ¹⁴·
πύγων. Et res ipsa vocatur χατ¹⁵· πυρσίτη, id
est, nefanda libido, cui cinædi indulgent.

Καταπυρσύτερον. Effœminatius. In vene-
rem & libidinem proclivius. [Aristophanes:]
Non amplius videbitur ulla avis esse libidinosior.

Κατ²¹· πύγων. Abominandum. Odio prose-
quendum. *Tarantinidium autem, cum esset*
tenue & infirmum, quamprimum tenderetur,
ruptum est. Illa igitur graviter dolens, abo-
minande, inquit, & detestande panne, ne ad
hanc quidem rem utilis mihi fuisti: eoque pro-
jecto, gladio se ipsa interfecit.

Κατ²⁷· πύγων. Rumore ad aures perlato.
Nautæ vero quidam indigenæ, cum rumorem
illum audivissent, venerunt: at hominem, qui
absconditus erat, invenire non potuerunt.

Κατ³¹· ῥάβδον ἔφερα. Rhapsodi in morem
poetæ alicujus versus recitavit, baculum lau-
reum manu tenens.

Καταρραφύμω. Genitivo & accusativo jun-
gitur.

Καταρράχ³³· ῥάβδον. Cataractæ. Rupes in Istro flu-
mine, montis instar sub aquæ superficie ena-
tæ, & totam alvei latitudinem occupantes: in
quas flumen incurrens maximo cum strepitu
retunditur, ingentemque sonitum edens, &
rupes tandem superans, vorticibus rapidis re-
ciprocisque fluctibus Charybdis instar conci-
tatur & æstuat: adeo ut flumen illis in locis
non multum a freto Siculo differat.

Καταρράχης. Cataractes. Genus avis marinæ.

Κατ⁴³· ῥάβδον. Execrandus. *Sic igitur exe-
crandus ille hominem delinire consueverat.*

Καταρραφώθη. Nugas deblaterabit.

ti repetitur infra v. Ταρηνίδιον. Erat autem Tarantinidium genus
vestis subtile & pellucidum, sic appellatum a Tarentinis, qui eo
uti solebant, ut docet Jul. Pollux. Vide etiam Suidam infra h. v.

⁷ Κα⁷· ὡς κλισιν ἔφερα. Rhapsodi olim virgam vel baculum lau-
reum manu tenentes, carmina tum aliorum poetarum, tum præ-
cipue Homeri, recitare solebant: de quo more legendus est Salma-
sius ad Solinum pag. 609. 610. Hinc ergo apparet, quare Suidas
hoc loco τὸ κατ³¹· ῥάβδον ἔφερα exponat κατ³¹· ῥάβδον.

⁸ Καταρράχης. πύγων· ἢ τ³⁵· Ἰστρο ποταμῷ. Elegans hoc fragmen-
tum de cataractis Istri ex scriptore aliquo deperdito, Eunapio for-
te vel Menandro historico, a Suida depromptum esse puto.

Κατάρδων. ἡ χέων ὑποχέσθης, καὶ καταβρέχων ἡ-
μας τοῖς ἐπαίνοις ὡς φυλά. ὅς κ' ἀπατῶν, ἔδ' ἐπὶ μι-
αδὲς διδῆς, ἵνα αὐτὸν ἐπαινέσωσιν, ἔτε κατάρδων, ἀλ-
λὰ τὰ βέλπιστα διδάσκων.

μαδὲς, non dans mercedem, ut se laudent. [Sequitur deinde,] ἔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτ.
i. e. non vanis vos laudibus titillans, sed optima quæque docens.

Κατὰ ῥέθ. μέλ.

Ἦς ἔπ' ἐπὶ καλὸν ἄμυξε χτ' ῥέθ. Ἀφρογένη.
ἀντὶ τῆς ἐσπέρου, ἔξεσε.

Κατὰ ῥήσις. κατάγνωσις.

Καταρρητορθῶ.

Κατὰ ῥῆν. χτ' ῥόπον. κατ' ὀθῆαν. Πλήρης τε γὰρ
ἡ σελιὴν ἐτύγχανεν ἔσθια, καὶ ἡ χαλεπὴν ἡ δ' αὖ
πάσης τ' νυκτὸς καπνέει χτ' ῥῆν.

Καταρῶμα. αἰπατικῇ. Οἱ καταρῶμοί σε κα-
τήρα. Δοκῇ δέ. Οὐ γὰρ τοῖς πρῶτως ἐπαινέσα-
σιν ἡμᾶς καταρῶμα.

Καταρτίω. αἰπατικῇ. πελῆ.

Καταρτίων. ὁδοσκηδῶν, ὁδοσκηδῶν. Σοφο-
κλῆς.

Ὡς πρὸς τὴν λέξιν, ἡ καταρτίων μῶλοι,
χτ' Ὀμηρ. Κλυταίμνητρα δόλον ἤρτυε.

Κατασεί. αἰπατικῇ.

Καταρράτῃ. καταβίλλῃ.

Κατασίνεα. καταβλάπτειν.

Κατασκεδάξῃ. γενικῇ. Ἐθ. ὡς ὁρακίον ἐν τοῖς
συμποίοις, ἵνα, ὅταν πῶσι ὅ οἶνος οἱ συμποταὶ ὅσον
δύων, τὸ λοιπὸν τῆς οἶνος καταχέωσι χτ' ἡμα-
τίων τ' συμποτῶν ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάξῃ. ἔπω
Ξενοφῶν ἐν τῇ ζ' ὁ Κῦρος ἀναβάσις. μέμνη τῆς
καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις. χτ' ὁ μὲν Ξενο-
φῶν λέγει, ἡ Ἀναβάσις ὡς ὁδοσκηδῶν, χτ' συγκατεσκε-
δάσθαι τὸ μετ' αὐτῇ κέρως.

Κατασκηδῶν. ὁδοσκηδῶν. Ἀειποτελὲς τὸ καθόλου δει-
κνύει, ἀλλὰ μὴ ἀναγκάζει τὸ πᾶν. μάλιστα γὰρ κα-
τασκηδῶν ἐπὶ τῆς καταφατικῆς πειρῆς λέγει.
† Ἀδικώτατον δὲ καὶ κακοπραγμονέστατον πρὸς τὰς
τῶν φίλων κατασκηδῶν.

Κατασκήφαν. ἐμπερίην.

Κατασκηδῶν. κατασκορπισμῶν.

1 Κατάρδων. χέων ὑποχέσθης] Hæc, & quæ sequuntur, referenda
sunt ad locum illum Aristophanis *Acharnens.* pag. 402. (168. Ed.
Baf. P.)

Φοινὶ δ' ὅμοιός ποταμὸς διδάξῃ ἄρα, ὡς ἐν δαίμονος εἶνα,
Οὐ δ' ἀποτῶν, ἔδ' ὑποπίνων μινδῶν, ἔτ' ἐξαπατῶν,
Οὐτὶ πινυμένων, ἔπ' ἐπὶ κατάρδων, αἰπὰ τὰ βέλπιστα διδάσκων.

Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.
2 Ἦς ἐπὶ καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθ. Ἀφρ.] Hexameter hic decerp-
tus est ex Epigrammate Sidonii in Laidem, quod legitur Anthol.
lib. III. cap. XII. Epigr. VII. ut Portus etiam observavit. Vide
etiam supra v. Ἀμύξης.

3 Κατασεί. αἰτ.] Hæc a sequentibus male divulsa sunt, quo-
niam vel ex ordine literarum patet, una & continua serie legen-
dum esse. Κατασεί. αἰπατικῇ. καταρράτῃ. καταβίλλῃ. Hefychius
τὸ κατασεί exponit τερψίαν: & κατασείσιν, καταβλάπτειν. Qua-
re & hic apud Suidam pro καταρράτῃ forte legendum est κατα-
βλάπτειν.

4 Ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις] Locus Platonis, ad quem
Suidas respicit, exstat lib. I. de Leg. pag. 570. ubi Philosophus ait:

Κατάρδων. [Irrigans. Apud Aristophanem
significat,] multa & præclara pollicens, &
laudibus tanquam plantas nos irrigans. [Eo-
dem loco apud Comicum τὸ ὅς κ' ἐξαπατῶν
significat] non decipiens; & ἔδ' ὑποπίνων

significat] non decipiens; & ἔδ' ὑποπίνων
i. e. non vanis vos laudibus titillans, sed optima quæque docens.

Κατὰ ῥέθ. [In Epigrammate:] *Ob quam
Venus pulchrum corpus unguibus laniavit.*
ῥέθ. enim hic significat corpus; & κατὰ μω-
ξε, dilaceravit, laniavit.

Κατὰ ῥήσις. Condemnatio.

Καταρρητορθῶ. Eloquentia supero.

Κατὰ ῥῆν. Secundo flumine. Recta via.
*Nam & Luna erat plena, nec difficile erat
per totam noctem secundo flumine descendere.*

Καταρῶμα. Accusativo jungitur. Execror.
Diris devoveo. *Illi vero, qui te execrantur,
ipsi execrationi obnoxii sunt.* Item dativo:
*Haud enim execrabor eos, qui nos primum lau-
darunt.*

Καταρτίω. Accusativo jungitur. Perficio.

Καταρτίων. Instruendus. Paraturus. So-
phocles: *Cujus rei nuntianda vel expedienda
gratia eum ire vis?* Et Homerus: *Clytæ-
mnestra dolum instruxit.*

Κατασεί. Accusativo jungitur. Concutit.

Καταρράτῃ. Dejicit. Prosternit.

Κατασίνεα. Lædi.

Κατασκεδάξῃ. Genitivo jungitur. In ali-
quem aliquid effundo. Mos Thracum erat in
conviviis, ut, postquam convivæ tantum vi-
ni bibissent, quantum potuissent, vini reli-
quias in compotorum vestes effunderent;
quod dicebant κατασκεδάξῃ. Sic Xenophon
libro VII. de *Exped.* Cyri. Hujus moris me-
minit & magnus Plato in *Legibus.* Et Xe-
nophon dicit: *Cum autem surrexisset Seuthes,
simul cum eo ebibat corneum poculum, & reli-
quum vini in compotorum vestes effudit.*

Κατασκηδῶν. Apud Aristotelem generali-
ter significat aliquid demonstrare, non autem
negare vel confutare id, quod ab altero affir-
matur. Præcipue vero τὸ κατασκηδῶν significat
aliquid affirmare. † *Injustissime & maxime ma-
ligne vellicantē, quicquid Philosophi affirmarēt.*

Κατασκήφαν. Cum impetu delati.

Κατασκηδῶν. Dissipata.

Σύμβολον δὲ τῆς ὁδοσκηδῶν παντάπασιν ἡρώων, γυναικῶν πὶ καὶ αὐ-
τῶν, καὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ ἡρώων, καὶ τῶν εὐδαίμωνι ἐπιπιδόμῃ ἐπι-
πιδόμῃ νομομασί. Eundem locum Platonis adducit Athenæus lib. X.
pag. 432. sed ubi liber XI. Platonis de *Legibus* citatur, vel ipsius
Athenæi vel librorum errore, quoniam, ut diximus, locus iste
libro primo *Legum* existat.

5 Ἀναβάσις ὡς ἐν δαίμονος εἶνα] Pessime. Rescribendum enim est
ex Xenophonte, ἀναβάσις ὁ Σειθῆς συνήξις &c. Quæ autem se-
quuntur, nec apud Xenophontem nec Suidam satis emendata sunt,
quæ sic legenda puto: καὶ συγκατασκεδάσθαι εἰς τὰς μὲν αὐτῶν τὸ
κέρως. Apud Xenophontem hodie male legitur, καὶ συγκατασκεδάσθαι
τῶν μὲν αὐτῶν &c. quo mendo etiam laborat Athenæus lib. IV. pag.
151. qui eundem locum Xenophontis ibi adducit.

6 Ἀδικώτατον & κακοπραγμονέστατον πρὸς τὰς τ' φ.] Ut ex brevi
hoc & lacero fragmento sensus aliquis eliciatur, existimo pro φι-
λων legendum esse φιλοσφῶν. Videtur enim verba hæc intelli-
genda esse de homine quodam contentioso & maligno, qui a-
xiomata & sententias philosophorum identidem vellicare & carpe-
re solebat. Cui hæc non placent, is meliora proferat.

Κατασ-

Thuc. in Laidem. lib. I. 3/9.
Aristoph. in *Mercurio*. 217. *Portus*. Not.
Brev. in *Xenoph.* lib. I. 524.

Xenoph. *Anab.* lib. II. 553.

Κατακυβερπών. γενική.

Κατὰ σκοπὸν. χτ' τὸ προκείμενον. δέον.

Κατασπαρθίον. γενική.

Κατασπείνται. καταδύνει. καὶ Κατασπείνουν, καταδύνει.

Κατασφιδεύει. χλιδάει.

Κατασφισμέθ. αἰπαλική. τεχασμέθ. μηχανή. πινυ χακώσμεθ. Κατασφιστεύω δέ, γενική.

Κατασπών. ἰδίως ἐπὶ τῇ θηλαζόντων βρεφῶν τῷ το λέγει. ὡς τὸ ἐπισπών καὶ ἐφέλκων τὸ γάλα.

Κατασπαλάω. αἰπαλική.

Κατασπέρων. σπιδάων.

Κατασπύσαντα. χακῶς βυλθύνει. ἐχθρὰ βυλθύνει. Αἶπιν δὲ τῶν Εὐφύμων, οἷα εἰς πολιτείαν καὶ εἰς βασιλείαν κατασπύσαντα, καὶ τοῖς τυραννῶσι συμφρασάμενον.

Κατασπείρας. ἄρχων χακῶν ὡς χακῶν. τὸ γὰρ σπείρας ἐπὶ πλῆθους χακῶν τακτέον.

Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.

Σοφοκλῆς.

Κατασπείρω. τὸ φυτῶν. γενική.

Κατὰ σπυδὴν. μὲν συνεταμύνης προθυμίας. Εἰπῶσα ταῦτα ἐδὶκλ' χτ' σπυδὴν δὴν Λιβάνου τῷ ὄρει καταδραμεῖν.

Κατασπύμεθ. χαλκώμεθ.

Καταστάς. προδελθὴς. προχειροδὴς. Ὁ δὲ Ἐσδρίαυγος, ὡς πάντων καταστάς, ἔλεξεν ὧδε.

Καταστασάμεθ. αἰπαλική. Καταστασάμεθ γὰρ ἑαυτῶν ἀπεφάνειο ὡς πάν τὸ δίκαιον ὡς τὸ συγχλήτῃ.

Κατάστασις. ἔοικεν ἡ κατάστασις ἄρχοντος εἶναι, ὡς οἱ καταστάτες ἰπποῖς ἐλάμβανον ἐκ τῆς δημοσίας ἐπὶ τῇ κατάστασι. ἔτα Λυσίας. ἀλλὰ καὶ Εὐπολὶς Φησιν. Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὡς προεβύτα, τὴν κατάστασιν. Τῇδε λαμβάνων ἄφρων, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἰπποσύνην. ἀπεδίδδο δὲ τὸ ἄρχοντος ὡς τὸ ἰπποσύνην, ὅτε αὐτ' αὐτῶν ἔτεροι καθίσταντο. ἀπὸ τῶν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

Κατάστασις. Σοφοκλῆς.

Ἀλλ' ἄρχε πλῆθον, καὶ καταστάτην δόμων. ἀντὶ τῆς ἐπισημίας.

Κατάστατον πέδον. ἀντὶ τῆς μετ' ἱκετηλῶν ἀφηγῆς.

1 Κατασπών. ἰδίως ἐπὶ τῇ θηλαζόντων βρεφῶν τῷ το λέγει. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 331. (229. Ed. Baf. P.)

2 Κατασπείρας. ἀρχὴν χακῶν παρὰ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajaxem pag. 58. ut Portus monuit.

3 Μετὰ συνεταμύνης προθυμίας. Sic recte legitur in MS. Paris. A. Reliqui vero MSS. ut & Edit. omnes, quæ nostram præcesserunt, corrupte exhibent μὲν συνεταμύνης προθυμίας.

4 Κατάστασις. ἔοικεν ἡ κατάστασις ἀρχῇ. Hæc, & quæ sequuntur, ex Harpocrate descripta sunt.

Κατακυβερπών. Genitivo jungitur. Torvum se erga aliquem præbens.

Κατὰ σκοπὸν. Secundum propositum. Secundum id, quod decet.

Κατασπαρθίον. Genitivo jungitur. Superbe me erga aliquem gero.

Κατασπείν. Abigitur. Propulsatur. Et κατασπείνουν, abiguntur.

Κατασφιδεύει. Callide delusa.

Κατασφισμέθ. Accusativo jungitur. Fraudēs & dolos machinabimur. Arte aliqua decipiemus, vel alicui nocebimus. Κατασφιστεύω vero genitivo jungitur.

Κατασπών. Proprie dicitur de infantibus lactentibus, quod lac ex mammis sugant & hauriant.

Κατασπαλάω. In deliciis vivo.

Κατασπέρων. Festinans. Properans.

Κατασπύσαντα. Illum, qui male alicui consuluit, sive inimicum consilium dedit. Horum auctorem dicebant esse Euphemium, quod malo consilio Rempubl. & regnum circumvenisset, & cum Tyrannis occulta consilia agitasset.

Κατασπείρας. [Per translationem,] qui malorum auctor existit. Vel τὸ ἀείρας de malorum multitudine dicitur. Sophocles: Quot dolorum et malorum interitus tuus causa mihi existit.

Κατασπείρω. Confero. Planto. Genitivo jungitur.

Κατὰ σπυδὴν. Magno studio. Festinanter. His dictis videbatur festinanter & recta ad montem Libanum decurrere.

Κατασπύμεθ. Qui detrahitur.

Καταστάς. Constitutus. Designatus. Delectus. Esdriaugus vero, qui omnibus praepositus erat, ita dixit.

Καταστασάμεθ. Factionibus & seditionibus premi. [Dicebant enim,] se præter omne jus seditionibus & factionibus a Senatu excitationis opprimi.

Κατάστασις. Catastasis videtur esse pecunia, quam illi, qui in equitum numerum adscisciebantur, ex ærario accipiebant, ob novi muneris auspiciū. Sic Lysias. Sed & Eupolis inquit: Deliras, senex, equestre qui stipendium repente capis, antequam artem equestrem didiceris. Hanc vero pecuniam illi, qui equo publico mereri desierant, Phylarchis repetentibus reddebant, cum in ipsorum locum alii substituerentur.

Κατάστασις. [Instaurator.] Sophocles: [Sed recipite me,] jure hereditario opum harum dominum & familie instauratorem.

Κατάστατον πέδον. [Apud Sophoclem] signi-

5 Σοφοκλῆς] Electra, pag. 83. ut Portus observavit.

6 Κατάστατον πέδον. ἀντὶ τῆς μετ' ἱκετηλῶν ἀφηγῆς. Ex Enarratore Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 287. Sed notandum est, apud Sophoclem pro κατάστατον πέδον, hodie legi κατάστασις πέδον: quæ lectionis diversitas a Scholiasta etiam observata est. Verba Sophoclis loco laudato hæc sunt:

Θεὸς γὰρ καὶ μετὰ τῶν δαίμονων. ἐφ' ὧς τὸ πρῶτον ἔκ, καὶ κατάστατον πέδον.

Alloquitur ibi Chorus Oedipum, qui, cum fundum Eumenidibus

Κατατεμῶ¹ σε τοῖς ἰπποῦσιν ἐς κατῆματα. Κατ-
τῆματα δὲ ὅτι δέρματα πνα. ἰχυρεὰ καὶ σκληρὰ, ἅσπερ
τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλε[ται].

Κατατείνας ἐρεῶ. ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελθού-
σιν. Πολιτείας δευτέρῃ. Διὸ κατατείνας ἐρεῶ. † Ὁ
δὲ ἐπὶ ἐλθὼν καὶ κατατείνωμαι τῇ λέξει. Καὶ αὖτις. Καὶ² κατατείνωμαι ταῖς ἐρεῖλαις ὡς
κατατείνω τὴν συνεγνωκῆς. οἱ δὲ ἐμπροσθιανὲς
τὴν ὀδόντας, ὅς εἰς αὐτὴν τυράνην γεγένηται κρείττους.

Κατατείνωσαν. μακρότητα παρέχουσαν. † Χαλεπὸν
ἔδοξεν εἶναι χάσαν ἀμειψιμῶν, ἐξημὸν τε καὶ λείον
πολλοῦ ὁδὸν κατατείνωσαν ἰέναι.

Κατὰ³ τὴν ἀγορὰν ἀφθιδεῖν εἴκει. νόμος πρὸς ἀνίων
καίτοι, ὅς κελεύει ἀφθιδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Θεόφραστος
γὰρ ἐν τοῖς πρὸς νόμων Φησὶ. Δυσὶν τῶν ὀπιμελεῖ-
σθαι δεῖν τὴν ἀγορᾶν, καὶ τὴν ἀγορᾶν δικασ-
μίας, καὶ ὅς ἀφθιδεῖν μὴ μόνον τὴν πιπράσκουσαν,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνιόντων.

Καταπλά.

Ἡ⁴ καταπλά τῆς ἑκαταίων, κυκλίοισι χο-
ροῖσιν ὑπάδων.
κατετίλησε⁷ γὰρ τὴν ἑκάτης μυσθίων. τῆτο δὲ
εἰς Κνησίαν τὴν Διθυραμβοποιὸν ἀποσκῶπ[η]. ἔτος γὰρ
ἄδων κατετίλησε τὴν ἑκάτης ἢ ὅτι εἰσήνεγκε δρεῖμα,
γεγραμῆς εἰς ἑκάτῳ. [Ἡ τὴν μῶδον τὴν ποιητῶν

Κατὰ τὸ καρτερόν. ἀντὶ τοῦ ἰχυρεῶς. Ἀριστοφάνης.
Καὶ ναυσί, καὶ πεζοῖσι, καὶ τὸ καρτερόν.

Κατὰ τὸ καρτερόν. ἀντὶ τοῦ ἰχυρεῶς καὶ καρτερεῶς.
Καὶ δὲ συμμίσας ἐμάχῳ καὶ τὸ καρτερόν. ὅς ἡτῶν
τε ἔχει τὰ πολέμω.

Κατατομή.⁹ Ὑπερίδης ἐν τῇ κατὰ Δημοθέους.
Καὶ καθήκοντος ὑποκάτω ὑπὸ τῇ κατὰ τομῇ. καὶ
φιλόχορος. Καὶ ἐπέγραψαν ὅτι τὴν κατατομὴν τὴν
πέρας.

Κατὰ τὸ πρὸς Ῥωμαίους ἐχθρῶν Λιβύων καὶ Γα-
λατῶν¹⁰ Ῥωμαίων συσταμένων.

Καταπομάζω. αἰπατικῇ.

Καταξωματίζω σε.

Καταξωμάτων. ληϊζομένων. πορθέων. Τῶν δὲ
οὐκ ὄντων τὰς Ῥωμαϊκὰς πόλεις καταξωμάτων, πολλὰς
ποξωθήσασθαι πόλεις. † Καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν πυρ-
πολῶντας καταξωμάτων.

¹ Κατατεμῶ σε τοῖς ἰπποῦσιν ἐς κατῆματα. Hæc sunt verba Aristoph. *Charact.* pag. 386. (274. Ed. Baf. P.) eademque repetuntur infra v. Κατῆματα.

² Καὶ κατατείνωμαι ταῖς ἐρεῖλαις. Legendum potius puto: Καὶ κατε-
τείνωμαι ταῖς ἐρεῖλαις, ὡς ἐν τῇ κατετίλει τὴν συνεγνωκῆς, ἐμπρο-
σθιανὲς δὲ.

³ Ἐμπροσθιανὲς. Priores Edit. habent ἐμπροσθιανὲς, per u; sed
male. Vera enim lectio est ἐμπροσθιανὲς, quam non solum MSS. Pa-
ris. confirmant, sed etiam ipse Suidas supra v. Ἐμπροσθιανὲς, ubi pars
fragmenti huius repetitur.

⁴ Χαλεπὸν ἔδοξεν εἶναι χάσαν ἀμειψιμῶν. Hæc sunt verba Procopii
lib. 1. de Bello Pers. cap. xx.

⁵ Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀφθιδεῖν εἴκει. νόμος πρὸς ἀνίων. Lege & distingue,
κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀφθιδεῖν. εἴκειν ὁ νόμος πρὸς ἀνίων καὶ δὲ &c. Vide
Harpocrationem, ex quo Suidas sua describit. Consule etiam Pe-

Κατατεμῶ σε τοῖς ἰπποῦσιν. *Diffecandum te in so-
leas equitibus dabo.* Κατῆματα sunt frustra co-
rii durioris, quæ sandaliis atque calceis sub-
jici solent.

Κατατείνας ἐρεῶ. Prolixa oratione utar. Sic
[Plato] *de Republ.* lib. 11. [Et κατατείνωμαι, tormentis cruciatus.] *Ille vero tormentis cru-
ciatus & laceratus veritatem fatetur.* Et ite-
rum: *At illi, cum tormentis subjicerentur, ut
conscios indicarent, dentibus infrendentes cru-
ciatibus cogi non potuerunt, ut tyranno pa-
rerent.*

Κατατείνωσαν. Longam. Prolixam. *Mole-
stum iis esse videbatur, postquam in aliam re-
gionem pervenissent, per solitudines longum
iter facere.*

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀφ. In foro ne mentiuntor.
Videtur lex de rebus venalibus lata esse, quæ
in foro mentiri vetat. Theophrastus enim in
libris de Legibus scribit, *Agoranomis duas has
res curæ esse debere, ut omnia decenter & or-
dine in foro fiant, & ut tam emptores quam
venditores a mendacio abstineant.*

Καταπλά. Conccat. *Aut qui conccat He-
catea, choris Cyclicis succinens.* Conspurcavit
enim Hecates mysteria. Cinesiam poetam Di-
thyrambicum hic exagitat Aristophanes. Is
enim Hecaten conspurcavit, vel in fabula,
quam edidit, vel poemate contra eam scripto.
καὶ κατετίλησεν αὐτῷ. ἢ ἐπειδὴ ἡγευφίασε ποίημα
ῥήτωρ ὃν εἶπ' ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς.]

Κατὰ τὸ καρτερόν. Fortiter. Strenue. Totis
viribus. Aristophanes: *Et navibus, & pedi-
bus, totisque viribus.*

Κατὰ τὸ καρτερόν. Strenue. Fortiter. *Et
manus cum hoste conferens strenue pugnavit,
neque deteriore conditione rem in prælio gessit.*

Κατατομή. Incisura. Hyperides in oratione
contra Demosthenem: *Et sedens infra suam
incisura.* Et Philochorus: *Et in ipsa rupis
incisura inscripsit.*

Κατὰ τὸ πρὸς Ῥωμ. *Cum Afri & Galli ob-
odium in Romanos seditionem adversus eos
movissent.*

Καταπομάζω. Accusativo jungitur. Derideo.
Καταξωματίζω σε. Consaucio te.

Καταξωμάτων. Incursionibus vastantium. Po-
pulantium. *Cum autem Hunni ditionem Ro-
manam incursionibus vexarent, multas urbes
in potestatem suam redegerunt. † Et incur-
sionibus [in terram hostium] factis omnes ur-
bes igne vastarunt.*

titum de Legibus Attic. pag. 401.

⁶ Ἡ καταπλά τῆς ἑκαταίων, κυκλ. χορ. ἰσ. Hæc sunt verba A-
ristoph. *Ranis* pag. 230. (145. Ed. Baf.)

⁷ Κατετίλησε γὰρ τὴν ἑκάτης μυσθίων. Totus hic locus admodum
est obscurus: in quo proinde vertendo verba stricte sequi non
potui.

⁸ Ἡγευφίασε. Quid voce hac corrupta facias? Porro legendum
putabat ἡγευφίασε: sed quomodo vox illa sensui loci huius accom-
modari queat non video. Omnino gravius quoddam mendacium in
locum hunc irrepsit, quod absque ope meliorum codicum haud
facile quis sanet.

⁹ Κατατομή. Ὑπερίδης ἐν τῇ κατὰ Δημοθέους. Ex Harpocratione:
qui tamen plura habet quam Suidas.

¹⁰ Ῥωμαίων. Vel delenda est vox ista, vel, ut Porto videtur,
scribendum est κατὰ Ῥωμαίων.

Καταβέχω. ὅπῃ μὲν ἐμψύχων, γενικῇ. Καταβέχω νεβρῶν. ὅπῃ δὲ ἀψύχων, αἰτιατικῇ. Καταβέχῃ Αἴγυπτον, ληϊζέ) Συρίαν.

Καταβίψιν. καταδαπάνησιν. χρονίῃν. 'Οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐν Τυρρηνίᾳ πόλεμον ἀτελεῖν καταλείποντι, ὡς ἔτι ἐν ἐνέῃ πόλει περιμαλθύνει, δεδοικότε, μὴ καταβίψιν ἀπαντα τὰ δὲ γῆρας χρόνον, ὃ πολὺν ὄντα, ὡς τὰς ἐλάττω ἀχολύμῃν περιζῆς.

Καταβυβή. καταφυγή. Ἀλλ' ἐγὼ ὃ γὰρ ἔχω καταβυβῆ. ἀντὶ τοῦ ἀποφυγῆ, τοῦ μὴ εἶπειν.

Καταβύχην. ἑλαττον πῆξιν. Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν καταβύχην ἑαυτὸς μερίμνας ταῖς κινδύνους οὐκ ἐχέσας.

Καταυλάζω.

Καταυλόμενοι. αἰτιατικῇ. χλθυζόμενοι. Ἀφῆρθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλόμενοι.

Κάταυχμον. * Ἦν δὲ τὸ φερέων τῷ καταύχμῳ τὸ ὑδροβύσεως ἀλωτὸν τοῖς πολέμοις.

Καταφαγεῖν. καταπιεῖν. Φαγεῖν ἀφάγει τοῦ καταφαγεῖν. Φαγεῖν μὲν γὰρ, τὸ τάξῃ. Καταφαγεῖν δὲ, τὸ ἀθρόως. Καταπιεῖν δὲ, καὶ τὸ μὴ μασημένον ἐοικέν.

Καταφάνα. καταπιεῖν.

Κατάφασις. ὡς ὁρῶντις ἀφ' συγκαταθέσεως.

Καταφάσκει. ὡς λέγει. ὅπῃ δὲ.

Καταφιλοσοφῶν. γενικῇ. ἀφ' ὅ τ' σιγῆς νικῶν.

Καταφορικῶς. σφοδρῶς.

Καταφωγῶν. ἐλέγχων.

Κατάφωρος. φανερός.

Καταφθορά. ὁ αἰάνθη θάνατος. ἢ ὁ ἐν ἀνομίαις ῥίθη καὶ ὡς ἀνάσσειν. ὡς τὸ. Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις.

Καταφρόνησιν. ὁ θυμὸς δὲ τὸ ἀφροσύνην φησιν. ὅπῃ τῶν γὰρ ἢ καὶ ὡς ἀφροσύνη σημαίνει. οἶον, ὃ δύνασθαι εἶπειν, ὅπῃ ἀφ' ὅ τ' ἔχον τὰ τέλῃ ταῦτα, οἶον ἀξυ-

1 Οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐν Τυρρηνίᾳ πόλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Valeius.

2 Καταβυβή. καταφυγή.] Cave credat Lector, τὸ καταβυβή unquam significare posse καταφυγή: sed ita statuendum est, vocem posteriorem esse prioris emendationem, non vero interpretationem. Cum enim doctus aliquis librarius animadvertisset, Suidam locum hunc excerptisse ex scriptore aliquo, in quo pro καταβυβή mendose exaratum erat καταβυβή, veram lectionem ad marginem codicis sui annotavit, quae postea in textum irrepsit. Simili modo Suidas interpolatus est supra v. Θέλει, ut Lectorem ibi monuimus. Sed interpolationis hujus longe plura apud Hefychium reperiuntur exempla, ex quibus invitante hic occasione pauca tantum in medium proferam. † Ἐξελιν, ἔλαβιν. ἔλαβιν. Hic mendum latet in voce ἔλαβιν; cujus loco cum doctus aliquis librarius vidisset legendum esse ἔλαβιν, emendationem illam ad marginem notavit, quae postea in textum irrepsit, manente itidem lectione vitiosa. Hefychius suo loco: Ζήλει, βέλει. Unde apparet τὸ ἔλαβιν veram esse interpretationem vocis ἔζελιν. † Ἐξελισσίν. ἔξελισσίν. Hic τὸ ἔξελισσίν est emendatio τοῦ ἔξελισσίν, quod corruptum est. Hefychius suo loco: Εὐρησίν. εὐρησίν. εἰ δὲ εὐρησίν, παρὰ τὸ εὐρησίν εἰ δὲ εὐ-

Καταβέχω. Cum de animatis dicitur, genitivum adsciscit. Ut, καταβέχω νεβρῶν. Hinnulos incursor. Cum vero de inanimatis, accusativum. Ut, καταβέχω Αἴγυπτον. Egyptum incursionibus vastat, & Syriam populatur.

Καταβίψιν. [Tempus] consumpturum esse. Non enim consultum ipsi videbatur bellum infectum in Etruria relinquere, & circa urbes istius regionis occupari, quia metuebat, ne totum imperii sui tempus, quod breve erat, in negotiis minoris momenti consumeret.

Καταβυβή. Effugium. Sed dicam. Haud enim effugium habeo. Id est, excusare me non possum, ne dicam.

Καταβύχην. Premere. [Conficere.] Non est virorum, curis levibus & vanis confici.

Καταυλάζω. Illustro. Illumino.

Καταυλόμενοι. Accusativo gaudet. Qui irridentur. Lacedaemonii cum irrisione & ludibrio muris spoliati sunt.

Κάταυχμον. [Ariditas. Siccitas] Castellum autem ob aquae penuriam ab hostibus facile capi poterat.

Καταφαγεῖν. Devorare. Deglutire. Φαγεῖν differt à καταφαγεῖν. Nam φαγεῖν significat moderate & modeste edere. Καταφαγεῖν vero, avide devorare. At καταπιεῖν, cibum non mansum deglutire.

Καταφάνα. De re aliqua aliquid affirmare.

Κατάφασις. Enuntiatio cum assensu.

Καταφάσκει. Enuntiat. Affirmat. Annuit.

Καταφιλοσοφῶν. Genitivo jungitur. Silentio vincens aliquem.

Καταφορικῶς. Vehementer.

Καταφωγῶν. [In ipso facinore deprehendere.] Convincere.

Κατάφωρος. Manifestus.

Καταφθορά. Mors aeterna. Vel vita, quae in iniquitatibus & peccatis transigitur. Ut, Populus iniquitatibus corruptus est.

Καταφρόνησιν. Thucydides ita vocat nimiam prudentiam. Nam καὶ praepositio hic habet vim intendendi. Sensus autem est: Non potestis dicere, nos propter haec tria, insipien-

λας, εὐδαιμονίας. Ἦσαν γὰρ τὸ εὐδαιμονία ἱστοίς λέγουσι. † Θερμῶν, ὀχλῶν, ὀχλῶν. Hic τὸ ὀχλῶν est a manu correctoris, qui vocem praecedentem ὀχλῶν corruptam esse videbat. † Οὐκ ἔξωρον, οὐκ ἔξωρον, οὐκ ἔξωρον. Mendo laborat τὸ ἔξωρον, cujus emendatio est τὸ ἔξωρον. Plura exempla in promptu sunt, quae alias cum Lectore communicabimus.

3 Ἐλαττον πῆξιν.] Scribendum puto, βλάττον, πῆξιν; vel simile quid. Lectio enim vulgata manifesto mendo laborat.

4 Ἦν δὲ τὸ φερέων τὸ καταύχμῳ τὸ ὑδροβύσεως ἀλ.] Hæc Suidas mala fide excerptit ex Theophylacto Simocatta, apud quem lib. v. cap. iv. locus iste sic legitur: Ἐχρῶντο γὰρ τὸ ἔξωρον, καὶ ἀπὸ τῶν ἔξωρον ἀφροσύνην, καὶ ἡκιστα τοῖς πολέμοις ἀλῶν, τὸ καταύχμῳ τὸ ὑδροβύσεως πῆξιν, ὡς πολέμοις ἀφροσύνην. Hinc apparet, longe alium esse loci hujus sensum, quam quem Suidæ verba praefereunt.

5 Φαγεῖν διαφ.—τὸ ἀφροσύνη] Ex Enarratore Comici ad Pacem pag. 624.

6 Περιφρόνησις.] Ante scriptum erat ἀφροσύνη; cujus loco substitui ἀφροσύνη, quod in MSS. reperitur.

7 Καταφρόνησιν. ὁ Θουκυδίδης τὴν ἀφροσύνην φ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Thucydidis ad l. i. c. cxvii. νεοτάτη

1. Polybios. Fragm. Hist. XVI. v. 5. p. 58.

2. P. 5. 161. A

sc. 101.

Καταβυβή, καταφυγή.] Καταβυβή certissime est vox corrupta, uti suspicatus jam olim fuit Stephanus. Vidit hoc etiam Kusterus, ad cujus tamen sententiam, putantis vocem posteriorem esse prioris emendationem, non vero interpretationem, atque adeo delendam v. καταβυβή, non accedo; sed existimem, retineri debere hic vocem aliquam, cujus explicatio sit καταβυβή. sed paullo aliter legendum: pro καταβυβή enim lege καταβυβή. quod commodè significare potest, καταβυβή. Τρέπιδαι enim & καταβυβή notant in fugam se convertere, unde τρέπιδαι & καταβυβή notant φυγή & καταβυβή. sic καταβυβή & Ποτ. καταβυβή est

idem quod καταβυβή & φυγή, ut Schol. Apollonii exponit. Et si legas hic καταβυβή, non repugnat literarum seriei: collocatur enim post verbum καταβυβή, & ante καταβυβή.

νεσίαν, ἀμέλειαν, μαλακίαν, ἢ πολυμυδίαν, ἀλλὰ
ἀφ' ἧς καταφρόνησιν ὁ ὅτι, ἀφ' ἧς τὸ ἄγαν φρονεῖν, καὶ
οἷον ὑπερφρονεῖν. Καταφρόνησιν γὰρ τὴν ὑπερφρονήσιν
λέγει ἡ γὰρ ἡ ἀφροσύνη.

Καταφρονῶ. γενικῇ.

Καταφρονήσομαι. γενικῇ.

Καταχαλῶ σε. γενικῇ.

Καταχαίρων. Ἡρόδοτος. Πάρεσι δ' εἰσέζην, εἴτ'
δινοίη ταῦτα, ἐποίησε, εἴτε καὶ καταχαίρων. Ὡς Δη-
μαγῆτης.

Καταχέω σε. γενικῇ.

Κατὰ χεῖρας. διχόλως.

Κατὰ χεῖρας ὕδωρ λέγουσιν, ἢ καὶ χεῖρας, ἢ δ' ὅτι
χεῖρας, ἢ δ' ἄλλως πως. καὶ τὸ ῥῆσιν πάντων καὶ διχε-
ρεσίαν, καὶ χεῖρας ὕδωρ χαλῶσιν. ἔπειτα Τηλεκλείδης ἐν
Ἀμφικτύουσιν.

Εἰρώνη μὲν πρῶτον πάντων ὡς ὡς ὕδωρ καὶ
χεῖρας.

Φέρε παῖς, σέφανον καὶ χεῖρας ὕδωρ φερέτω τίς.
ὁ δὲ λέγει Δαιμόνην μέλλομεν, ἢ τί. τὸ γὰρ παλαιὸν
τοῖς θυγατρικοῖς σέφανοι, κατὰ φύσιν τοῖς
κεφάλαιον, ὅπου τὸ τοῦ οἴνου μέθης καὶ θερμότητος.

cingebant, cranium refrigerantes, ne inebriarentur, & vino nimis incalescerent.

Κατὰ χειροτονίαν. Ἡρόδοτος. Ἀθῆναι καὶ τὸ
χέντων καὶ καὶ τὸ συκοφαντῶν περὶ τοῦ ἐν τῇ δῆμῳ
γίνεσθαι. εἰ δὲ τις κατὰ χειροτονίαν, ὅπως εἰσῆλθαι εἰς
τὸ δικαστήριον. ἔπειτα Δημοκρίτης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Θεό-
φραστος.

Καταχίται μὲν ἀήρ.

Κατὰ χεῖρας τῆλαιον ἐν τῇ χαλκίᾳ. Ἀριστοφάνης.
ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸν ὀμφαλὸν τὸ ἀσπίδος, ἵνα λαμβανέ-
ται γέννησι. εἰσὶ γὰρ πινες, οἱ ἐν ἐλαίῳ ὀφθαλμοῖς μαν-
τεύουσιν. σμικρὰ ὅτι ἀσπίδα, κατὰ χεῖρας τὸ ἐλαίον ὅτι
καλκίᾳ πινυται. εἴτα Φαιδριανθεὶς αὐτῆς, ἐντοπι-
ζόμενος εἰς αὐτὴν λέγει, ὅτι ἐν αὐτῇ γέροντα ὑπὸ δει-
λίας φθίνοντα, καὶ οἷον μὴ δυνάμενον ὄρεσιν τὴν ἀσπίδα,
ἀφ' ἧς ἐκλαμψιν. καὶ Ὁμήρος. Ὅσπερ δ' ἀμερδὲν αὐγὴν
χαλκίᾳ κόρυδι. ὁποῖα λαμπαρὴ. [Εἰπεν ὁ ἀντὶ
Βάκχον ὅπως ἰδεῖν ἀφ' ἀσπίδος, τοῦ μάλιστα μάλλον,
ἢ ἀνθεσιν ἐαρινῶν.]

Κατὰ χεῖρας. κατὰ γέλωτος. Ἡρόδοτος.

Δημοτικὴ γὰρ ἡ γνώμη, καὶ κατὰ χεῖρας

1 Ἡρόδοτος. Lib. vi. pag. 293. ut Portus observavit.

2 Κατὰ χεῖρας ὕδωρ. Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀπο-
κρίσεις.

3 Εἰρώνη μὲν πρῶτον πάντων ὡς ὡς ὕδωρ κατὰ χ. Est versus A-
ristoph. quem etiam citat Athenæus lib. vi. pag. 268. ubi in-
tegrum locum Teleclidis profert.

4 Φέρε, παῖς, σέφανον καὶ χεῖρας ὕδωρ φερέτω τίς. Hæc sunt ver-
ba Aristoph. Avibus pag. 563. (386. Ed. Bæf. P.) sed mutila; quæ
apud ipsum Comicum sic recte leguntur & distinguuntur:

Φέρε, παῖς, σέφανον καὶ χεῖρας.

Κατὰ χεῖρας ὕδωρ φερέτω ταχὺ τις. Δαιμόνην μέλλομεν, ἢ τίς;
Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

5 Ἀποτὶ τὸ οἶνον μέθης ἐστὶν. Cum Wolfio legere malim,
ὅτι τὸ οἶνον θερμότητος καὶ μέθης. Verba enim hæc transposita
videntur. Apud Enarratorem Comici hodie legitur, ὅτι τὸ οἶνον
θερμότητος; omittitur voce μέθης.

tiam, negligentiam, & ignaviam, non pu-
gnare: sed propter nimiam prudentiam. Κα-
ταφρόνησιν enim hic vocat nimiam prudentiam.
Vel, insipientiam.

Κατὰφρονῶ. Genitivo. Contemno.

Κατὰφρονήσομαι. Genitivo. Contra aliquem
fastu me effero.

Καταχαλῶ σε. Genitivo. In te demitto.

Καταχαίρων [Insultans.] Herodotus: *Licet
enim conjicere, utrum benevolentia adductus
hæc fecerit, an vero ut nobis insultaret.* De
Demarato [hæc dicuntur.]

Καταχέω σε. Genitivo. In te effundo.

Κατὰ χεῖρας. Facile.

Κατὰ χεῖρας ὕδωρ. Aquam, qua convivæ an-
te cœnam manus lavabant, veteres vocabant
κατὰ χεῖρας ὕδωρ, non κατὰ χεῖρας, nec ὅτι χεῖρας,
nec alio quodam modo. Item, quod omnium
facillimum est & maxime obvium appellabant
κατὰ χεῖρας ὕδωρ. Teleclides *Amphictyonibus*:
*Pax quidem primum omnium æque [obvia] e-
rat, ac aqua, quæ manibus lavandis ministrat-
tur.* [Et Aristophanes:] *Affer puer coronam;
et aquam, qua manus laventur, aliquis mini-
stret.* Ille ad hæc: *An cœnaturi sumus, aut
quid?* Olim enim convivæ coronis capita

Κατὰ χειροτονίαν. Moris erat Athenis, ut Ma-
gistratus & sycophantæ deferrentur ad po-
pulum, qui suffragiis latis statueret, utrum
rei esse viderentur. Si quis igitur eorum suf-
fragiis populi damnatus esset, is in Judicium
introducebatur. Sic Demosthenes, & Hype-
rides, & Theophrastus.

Καταχίται μὲν ἀήρ. Aer mihi offunditur. Vel,
aere circumfundor.

Κατὰ χεῖρας τῆλαιον. Aristophanes: *Infunde o-
leum in æreum scutum.* Sive, in umbilicum
clypei, ut splendidior fiat. Sunt enim qui-
dam, qui oleo inspecto futura divinant. Ab-
stergo igitur clypeo, oleum in æreum umbo-
nem infundit: quo splendescere in eum ut
speculum intuens dicit, video in eo senem
præ metu fugientem, & ad splendorem cly-
pei conniventem. Et Homerus: *Oculos au-
tem perstrinxit fulgor, ab ærea galea reper-
cussus.*

Καταχίτη. Derisio. Aristophanes: *Popu-
laris profecto est hæc sententia; et insigniter*

6 Κατὰ χειροτονίαν. Ἡρόδοτος. Ἀθῆναι. Ex Harpocrate. Vide etiam
infra v. Καταφρονήσομαι.

7 Κατὰ χεῖρας τῆλαιον ἐν τῇ χαλκίᾳ. Ἀριστοφάνης. Apud Aristophanem
Acharnens. pag. 424. sic legitur:

Κατὰ χεῖρας ἐν τῇ τῆλαιᾳ ἐν τῇ χαλκίᾳ.
Ἐννοεῖ γέροντα διλίας φθίνοντα.

Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.

8 Ὁμήρος. Apud Homerum *Il. N. v. 340.* locus hic rectius sic
legitur:

Ὅσπερ δ' ἀμερδὲν

αὐγὴν χαλκίᾳ κόρυδι λαμπαρὴν.

9 Εἰπεν ὁ ἀντὶ Βάκχον ὅπως ἰδεῖν. — ἀμερδὲς. Nescio, quid sibi
voluerit is, qui verba hæc præcedentibus adtexuit, quoniam nec
apud Scholiastam Aristophanis leguntur, nec ad locum hunc quic-
quam faciunt: quæ ratio est, quare ea in versione prætermiserim.
10 Ἀριστοφάνης. *Ecclesiæ.* pag. 742. (499. Ed. Bæf. P.)

Τῶν στυμνοτέρων ἔτα πολλή, καὶ ἡ σφραγὶς ἐ-
χόντων.

Καταχλεύω σε. γενικῇ δὲ Καταχλεύοντες δὲ
τῶν κατακλημῶν λόγων οἱ φασιδεῖς.

Καταχρεμψαμένη. καταπίστασα.

Κατάχυσμα. ζωμός. ὡς τὸ χέεαζ. οἷον κα-
τάχυσμα.

Καταχύσμαα. ἔθ' ἢ ἢ Ἀθηνῶν, ὅτε νεώνη
οἰκέτης εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν, τὸ παρὸν ἢ τὸ δέσπο-
ναν ἰσχυρὰ καὶ χερσὶν πληθύνει καταχύνει αὐτοῦ. ἢ
καταχύσμαα ἐκάλουν. Φασὶ δὲ ὅτι τῶν πρώτων
πρεσβυτέρων, καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τῆτο γίνεσθαι, ὅτε
πρώτον τῆτο ἐποίησαν.

Καταχύσμαα. ἔθ' ἢ ἢ Ἀθηνῶν, τῶν νέων
ἢ τῶν δούλων τοῦ πρώτου εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ
ἀπὸ τῆς, ἐφ' ὃν οἰκονομοῦν π' ἀγαθὸν ἐβόλοντο, καὶ
τοῦ νυμφίου ὡς τὸ ἐστὶν τεχνήματα καταχύνει, εἰς
σημεῖον διετηρείας ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν Ἡδυχαρῆ.

— Φέρε σὺ τὰ καταχύσμαα

Ταχέως κατὰ τῆς νυμφίου, καὶ τὸ κόρης.

Εὐ πάντ' λέγεις.

Σύγκει) δὲ τὰ καταχύσμαα ἀπὸ Φονίκων, κολ-
λύβων, τραγαλίων, ἰσχυρὰ, καὶ χερσὶν, ὡς ἢ ἢ
παζον οἱ σύνδουλοι. Ἀριστοφάνης Πλῆτ'.

Φέρε νῦν, ἴθ' εἴτω κομίσω) τὰ καταχύσμαα
Ὡς ὅτε νεώνητοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

Καταφαίρεσι. κινῶ).

Καταφθδομαρτυρησάμεν). ἀντὶ τῆς, ὡς ἔχον
τῆς τὰ φθδομὰ μαρτυρησάντας. Δημοφάνης ἐν τῷ πε-
ρὶ πεφάν.

Καταφύσας. τῇ χειρὶ ὁμαλίσας. Ὡς Πολύβιος.
Τῆς δὲ παιδὸς κατ' ἑνα παρὰ τὸν ὅμῳ καὶ κατα-
φύσας, παρρῆν ἐκέλευε. Καὶ ὁ Φιλόφραστ). Καὶ τὸ
καταφύσας τοῦ ἴππου καὶ τὰ ὄτα καὶ τὴν χεῖρα.

Καταφύσας). γενικῇ. κατακρίν.

Καταφύσας. τρέφω, καὶ ὁμαλίζω. αἰπαλεῖ.

Καταφύσας. καταπερύνων. Ὡς Ἀριστοφάνης.

Καὶ τὸς καταφύσας αὐτὸν ὡς παλῖον.

Ὡς ὅτε πᾶν καταφύσας, τὰς χερσὶν ὁμαλίζοντες.

Καταβάτης. Ζῆς παρ' Ἀθηνῶν. ὡς τὸ κα-
ταβάτης τὸ χερσὶν. Ὡς ἀπὸ τοῦ καταβάτης δι' ἐ-
ρωτα γυναικῶν.

1 Καταχρεμψαμένη. καταπῖ. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pacem* pag. 685. (466. Ed. Baf. P.)

2 Καταχύσμαα. ἔθ' ἢ ἢ Ἀθηνῶν. Totum hunc locum descripsit Suidas ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 78. (39. Ed. Baf. P.) Vide etiam Harpocrationem h. v. itemque Demosthenem orat. i. contra Steph. pag. 617. qui moris hujus mentionem facit his ver- bis: 'Αλλ' αὐτὸς ἢ οὐκ ἔκτισεν τὴν διαποικίαν γῆμα, καὶ ἢ τὰ κατα- χύσμαα αὐτῷ κατέχευε τῶν, ἢ τὴν ἰωνίαν, ταύτην συνοικεῖν.

3 Κομίσω τὰ καταχύσμαα. Metri gratia legendum est κομίσω καταχύσμαα, ut recte apud Aristophanem.

4 Καταφθδομαρτυρησάμεν). ἀντὶ τῆς παρὰ. Ex Harpocrate.

5 Πολύβιος. Lib. x. cap. xviii.

6 Φιλόφραστ). De *Vit. Apoll.* lib. 11. cap. v. pag. 67.

7 Ἀριστοφάνης. *Pace* pag. 619. (436. Ed. Baf. P.)

deridebuntur illi, qui gravitatem affectant, & annulos gemmis ornatos gestant.

Καταχλεύω σε. [Cum accusativo.] Irri-
deo te. Item cum genitivo: *Homines vero seditiosi adhortationem irridebant.*

Καταχρεμψαμένη. Conspuens. Contem-
nens.

Κατάχυσμα. Jus. Jusculum. A verba χέεαζ.
Quasi dicas κατάχυσμα.

Καταχύσμαα. Mos erat Athenis, ut, cum servus novitius domum primum intraret, do-
minus vel domina ficus vel nuces in eum ef-
funderet; quæ καταχύσμαα vocabant. Idem
etiam legatis, cum primam legationem obi-
rent, & Theoris factitatum fuisse ajunt.

Καταχύσμαα. Mos erat apud Athenien-
ses, ut in novitios, aut servos, cum domum
primum ingrederentur, vel in eos omnes, de
quibus boni aliquid ominari volebant, item-
que in sponsum juxta focum bellaria effun-
derent, ad indicandam rerum omnium abun-
dantiam; ut Theopompus etiam *Hedychare*
testatur his verbis: *Affer celeriter bellaria, eaque effunde in sponsum & sponsam. Recte dicis.* Constabant autem ista catachysmata
ex palmulis, collybis, bellariis, ficubus, &
nucibus, quæ confervi diripiebant. Aristo-
phanes *Pluto*: *Age igitur, domum nunc in-
gressa catachysmata novitiis veluti oculis af-
feram.*

Καταφαίρεσι. Moventur.

Καταφθδομαρτυρησάμεν). Apud Demo-
sthenem in oratione de Corona dicitur de eo,
qui falsos testes produxit.

Καταφύσας. Qui manu demulsit. Polybius:
*Singulos vero pueros ad se adductos manu de-
mulsit, & bono animo esse jussit.* Et Philostrat-
us: *Et equi aures & jubam manu permulcere.*

Καταφύσας). Genitivo jungitur. Con-
demnat.

Καταφύσας. Accusativo jungitur. Perm-
ceo. Tero.

Καταφύσας. Manu demulcens. Deliniens. A-
ristophanes: *Et ipse manu demulcens [scarabæum,] ut pullum equinum.* [Ubi Scholiasta:
scarabæum] tanquam pullum equinum ma-
nibus permulcentes.

Καταβάτης Ζῆς. Sic apud Athenienses ap-
pellabatur Jupiter fulminans: a dejiciendis
fulminibus. Vel [quasi Descensor,] quod pro-
pter amorem mulierum e cælo descenderet.

8 Καταβάτης Ζῆς παρ' Ἀθηνῶν. Hæc nota referenda est ad lo-
cum illum Aristoph. *Pace* pag. 616.

Τῶν ἐπὶ τῷ πύλῳ ὁ Διὸς Καταβάτης. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit. Cæterum, verum est, si sensum spectes, Jovem Καταβάτην dici παρὰ τὸ καταβάτης τὸν κατεβάντα, quoniam Jupiter fulminans sic apud Athenienses appellabatur: at, si rationem etymologiz habere velis, idem falsum est. A καταβάτης enim non potest deduci καταβάτης, sed καταβάτης. Quare simpliciter dicendum est, Jo-
vem Καταβάτην dici a καταβάτης, i. e. descendere, quod, cum fulmina cælo caderent, ipse Jupiter descendere vulgari sermone diceretur: eodem modo, quo Regem adesse dicere solemus, cum exercitus ejus adesset.

9 Ἡ δὲ τῆς καταβάτης δι' ἐρωτα γυν. Hæc de sensu comico & Κατ.

Κατεγλώττιζε. χατεγλυνάγει, χατηγίρει, ἐλοι-
δοῖται.

Κατεγλωτισμὸν. Ἀεισφάνης

Καὶ δηλοῦσιν ὅτι κατεγλωτισμὸν.
ἀντὶ τῶ πολλὰς γλώττας μεμιγμένον. γλῶττα δὲ
ἔστι καὶ ἡ λέξις. κυρίως δὲ κατεγλωτισμὸν ἐστὶ, ἀν-
τὶ τῶ πολλὰς γλώττας μεμιγμένον. ἢ τὸ ἐγλωτ-
τῆμα. Καὶ Φιλόστράτου. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λό-
γων ἰδέαν ἐπίσκηπεν, ὃ δὲ διθυραμβῶν καὶ φλεγμαι-
νῶν περικλοῖς ὀνόμαζον. ὃ δὲ αὖ κατεγλωτισμὸν
καὶ ὑπερβαίνειν. ἀνδρὲς γὰρ τὸ ὑπερβαίνειν Ἀτ-
θίδα ἠγάγαν. ὃ δὲ λεπτολογία ἐδίδου, ὃ δὲ διήγη-
τος ἐστὶ τῆς ἀκροατικῆς ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τριπόδος, ὅτε
ἀφ' ἐξουσίας, οἶδεν, ἐλεγε, καὶ δοκεῖ μοι, καὶ πῶς φέρε-
ται; καὶ, ἤδη εἰδέναι. καὶ δοξαίεστα, καὶ ἀ-
δαμάντιον, κίερα τε ὀνόμαζα καὶ παρὰ φύσιν
τοῖς πράγμασι. καὶ τὰ λεγόμενα ἠχῶ εἶχεν, ὥσπερ
ἐκ σκήπτρου διμετρουμένα.

eo dicebantur, auctoritatem quandam, tanquam

Κατεγλώττιζε.

Κατ' ἐρωγ' ἐξηγέμεν. ἀντὶ τῶ ἐπειτα ἐρῶ μὲν
ταῦτα ἐξηγέμεν. ἐστὶ τῶ ψευδομένων. ἢ εἰρηκότων
γὰρ τῶ Διονύσου. Ναυμαχίας κατέδυσαν ναῦς ἑπτὰ
φίεθ' ὁ Ἡρακλῆς. Κατ' ἐρωγ' ἐξηγέμεν. σκώπων
Διονύσου, καὶ ἐρῶ, φησὶν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρων, δηλῶν,
ὅτι ταῦτα ὄντα ἐπ' ἐρωγ' ἐστὶν. οἱ δὲ τῶ Διονύσου Φασι ταῦ-
τα λέγειν, ὡς τῶ ἐπὶ τῆς ψευδομένων λεγόντων τῶ-
το, ὃ καὶ δηλῶντων, ὅτι ἐν πνίφ' ὄντα τὸ λεγόμενον.

Κατέγεγον. Ὁ Πυθόμενος δὲ ταῦτα οἱ Συβαρίται
κατέγεγον. αὐτοῖς θυδαμονίαν δι' αἰῶνα. ἢ μὴ γὰρ
ἀν' ἐκ πλῆθος τῶν Φρενῶν ἐς ποσὶτον, ὡς ἀνθρώπων
προβλεπόμενα ποτε Θεῶν.

Κατεγνώ. Ὁ Διόνειος. Καὶ τὸ αὐτὸς μητέρα
γυναικα αὐτῶ κατεγνώ. αἰεῖσθαι οὖν, ὃ βέλεϊ,
συνείας τε, καὶ δουλείας, καὶ ῥαδίως πείθεσθαι ὅ
νομισμένη ἀμείνων.

Κατεδάρην. χατεκοιμήθη.

Κατεδαφίζω. αἰπαλέχῃ.

Κατέδη. ἐδέσμε. ἢ ἰώσηπτος. Καὶ κατέδει τῶτον
τοῖς κλήμασι καὶ τὸ ἰχυρότατον.

1 Κατεγλώττιζε. κατεγλ. Vide supra v. Κατεγλωττίζει.

2 Ἀεισφάνης. Theophrast. pag. 773. (515. Ed. Bas. P.) Con-
fer eundem Aristoph. Equit. pag. 307.

3 Ἀντὶ τῶ πολλὰς γλώττας μεμιγμένον. Hæc interpretatio non
convenit loco Aristophanis, quem Suidas hic adducit, quoniam ibi
τὸ κατεγλωτισμὸν potius significat illecebras & suavia mera spi-
rans; quam significationem a vocabulo isto non esse alienam nemo
negabit, cui in mentem venerit, Grecos omnem odorum & un-
guentorum suavitatem, itemque oscula mollia & lasciva κατεγλω-
τισμῶς appellare, ut testis est Suidas supra v. Κατεγλωτισμῶς.
Ceteroqui fateor, τὸ κατεγλωτισμὸν interdum eam habere signi-
ficationem, quam Suidas ei hic tribuit; eoque sensu manifeste ca-
pitur ab Eunapio in Vita Libanii, ubi scriptor iste inquit: Παιδείας
ἐπερὶ τὸν ἀναγνώσας ἐστὶν ἐν τῇ λόγῳ, λίξι κατεγλωτισ-
μῶς ἐν τῇ χάριτι. Id est, Eruditionem excellentem & multiplicem
lectionem in scriptis ejus reperier, quisquis in dictiones peregrinas &
insuficiatias (ab eo usurpatis) incidit. Hunc locum acceptum reie-
ro Thomæ Reinecio, qui cum Var. Lect. lib. III. pag. 428. adducit,

Κατεγλώττιζε. Verba temere adversus ali-
quem deblaterabat. Accusabat. Convitiis in-
lectabatur.

Κατεγλωτισμὸν. [Suavitatem spirans,
comptum, molle.] Aristophanes: Carmen
molle & meram suavitatem spirans. Signi-
ficat etiam multis vocibus obscuris & inu-
sitatis mixtum. Γλῶττα enim interdum ac-
cipitur pro voce obscura & inusitata. Vel
[dictum est a κατεγλώττισμα,] quod oscu-
lum lascivum significat. Et Philostratus: A-
pollonius autem usus est dicendi genere, non
dithyrambico, nec poeticis vocabulis tumesce-
nte; neque etiam molli & nimis Attico (im-
modicum enim Atticarum venerum usum in-
suavem esse ducebat) neque subtilitatem in di-
cendo, neque prolixitatem affectabat; neque si-
mulate loquentem quisquam audivit, neque co-
ram auditoribus sese jactantem: sed tanquam
ex tripode, cum loqueretur, Novi, ajebat, &
Videtur mihi, & Quo ruitis? & Oportet scire.
Præterea, sententiæ illius breves erant & ada-
mantinæ quasi, verbisque utebatur propriis, &
quæ rebus optime convenirent, Hinc, quæ ab

a Rege vel Principe dicta, præ se ferebant.

Κατεγλώττιζε. Præstigiis decipit.

Κατ' ἐρωγ' ἐξηγέμεν. Deinde vero exper-
rectus sum. Dicitur in eos, qui mentiuntur.
Cum enim Bacchus dixisset, In pugna nava-
li submersimus tredecim naves; Hercules sub-
jicit: Ad hoc statim experrectus sum: deri-
dens Bacchum, & indicans, illum hæc in som-
nis fecisse. Secundum alios vero a Baccho
hæc dicuntur, quod illi, qui de industria
mentiuntur, hoc dicere soleant, significantes
id, quod a se dicitur, somnio esse simile.

Κατέγεγον. [Sibi attribuerunt.] Sybarita
autem his auditis perpetuam felicitatem sibi
promiserunt. Nunquam enim se eo amentia
progressuros esse existimabant, ut homines Diis
anteponerent.

Κατεγνώ. Tradere. [Despondere.] Ma-
trem suam ipsi tradit uxorem, jubens illum e-
ligere, quod velit, vel cognationem, vel ser-
vitutem. Facile enim potiturum esse eo, quod
melius judicasset.

Κατεδάρην. Confopitus est.

Κατεδαφίζω. Solo æquo.

Κατέδη. Vinciebat. Josephus: Et [Sam-
sonem] sarmentis quam arctissime vinxit.

ut hanc ipsam vocis κατεγλωτισμὸν significationem probet.

4 Φιλόστράτου. De Vita Apollon. lib. I. cap. XIIII.

5 Καὶ πᾶσι λεγόμενα ἢ καὶ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου διμετρεῖται. Hæc
verba leguntur etiam supra v. Ἡχῶ, & v. Οἰμωγισμῶς.

6 Κατ' ἐρωγ' ἐξηγέμεν. ἀντὶ τοῦ ἵππου ἐρῶ μὲν αὐτὰ εἶναι. Totum
hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad Rana
pag. 212. (132. Ed. Bas. P.)

7 Εἰρηκότων γὰρ τοῦ Διονύσου. Ναυμαχίας κατ. Apud Aristophana
loco laudato aliter hodie legitur; quem confer.

8 Καὶ δὲ δηλῶνται. Vel scribendum est καὶ δηλῶνται, vel, ut E-
narrator Comici habet, καὶ δὲ δηλῶνται.

9 Πυθόμενος δὲ ταῦτα οἱ Συβαρίται. Fragmenti hujus sensus pendet
ex Oraculo, Sybaritis olim reddito, quod exhibet Stephanus By-
zantius v. Συβαρίται. Vide etiam supra v. Ἀμυγδαλέναι.

10 Μὴ γὰρ ἀν' ἐκ πλῆθος τῶν Φρενῶν. ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου διμετρεῖται. Hæc
leguntur etiam supra v. Ἐκπλοῦς.

11 Ἰώσηπτος. Antiquit. Judaic. lib. V. cap. X. pag. 162. ubi de
Samsonem & Dalila verba fiunt.

Καλέναυ. ἐναντίον.

Καλενεμήσατο. κατέφαγε.

Καλενώεχ. κατήχη.

Κατ' ἐνόπλιον. εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὄρχοντο οἰοντες τὰ ὄπλα. ἢ ἐνόπλιος, ὁ ἀμφίμακρος ὅς ἐστι Κρηλικός καλεῖται. Σπὸ τοῦ αἰετὸς εἰς τὴν Κρήνην γινόμενα μέλη τῷ τῷ ῥυθμῷ γίνονται.

Καλεῶπα. εἰς πρῶτον.

Καλενθουκτιώ. καλενθυγάνισαν. καὶ Καλενθουκτις, κατήχη. ἐπὶ δὲ τῷ Ἰάβ. ἢ ἵνα τί με ἔδωκα καλενθουκτιώ σ; ὁδὸν αὐτὸς χεῖρ Θεὸς ἐτύγγαν· μὴ γένοιτο. πῆν γὰρ εἶχεν ἐντυγγάνην; ἀλλὰ λέγει ἵνα τί δὲ ἐμὲ τὸ ὄνομά σου βλασφημεῖται; ἐδεδίκα γὰρ ἢ τῷ Θεῷ ἐγκατάλειψιν.

Καλενθουχθέντα. καλενθυγθέντα.

Καλεξαναγάνης τὸ μέλλοι. προμνησθεὶς βουλόμενος. Διὸ καλεξαναγάνης τὸ μέλλοι, παρητήσαντο τὴν Πρωτάνης ἐκπέμψαι πρεσβυτάς εἰς τὸ ῥόδον, συνεπιλαβέσθαι τὴν ἐλθούσαν.

Καλεξανισάμνος. Τύττος δὲ δωροφορῶν, καὶ κατεξανισάμνος, τοῖς χρηματικῶς ἐτοίμως παρεσκόβασε συναγωνιστάς.

Καλεπαῖδσα. πρὸς αὐτὸν αἰμύλως διωμύσσει. Ἡ δὲ καλεπαῖδσα συνεχῶς τὴν βασιλέως τὴν Καίσαρος εἰς αὐτὸν ὄνομα, ταχὺ μάλα ἀφ' ἐλγους τὴν βασιλέα τοῖς λόγοις πρὸς τὴν ἐπὶ τὸ Ἰάβιον ἀφ' ὧν, ἐνεφύσσει τῷ βασιλεῖ.

Καλεπαλασε. κατηγωνίσαστο. κατεπολέμησε.

Καλεπαλμυ. ἐφορμήσας. δύο πρὸς Θεὸς παρῆλθεν Ὀμηρος, χεῖρ ἐπὶ.

Καλεπερπερβέτο. ἐχαιεντίζετο. πέρπερος γὰρ ὁ μὲν βλακείας ἐπιρμηδύς, ὁ ἀλγός, καὶ πρὸς περπύς, ἐμυδὲν μὲν λογισμῷ ποιεῖν.

Καλεπίμπερο. κατεκαίετο.

Κατεπίηχαι. συνετάλησαν.

Κατεπίησαν. πίτην ἔχρισαν. Καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν κατεπίησαν καὶ ἀπέκτεφιν κατὰ τὴν ὁδόν.

Κατέρραξας. χεῖρ ἐδάφους ἔβαλες. μεταφορικῶς ὁ λόγος. Δαβὶδ Ἐπάρας κατέρραξας με.

Κατερράζει. ἀναρεῖ. φονδύ. Ὁ δὲ τῇ αἰχμῇ διαπείρων τὸ μετὰ φρενον, κατερράζει.

Κατερράσασθαι. ἀντὶ τῷ ἡλικίᾳ πονῆσαι. Θεκυδίδης.

1 Κατ' ἐνόπλιον. εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὄρχοντο οἰοντες τὰ ὄπλα. ἢ ἐνόπλιος, ὁ ἀμφίμακρος ὅς ἐστι Κρηλικός καλεῖται. Σπὸ τοῦ αἰετὸς εἰς τὴν Κρήνην γινόμενα μέλη τῷ τῷ ῥυθμῷ γίνονται.

2 ἵνα τί με ἔδωκα καλενθουκτιώ σ; Hæc sunt verba τῷ LXX, Jobi cap. vii. circa finem.

3 Τὴν πρὸς Θεὸν ἐτύγγαν. Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus Edit. ita legitur, τὴν πρὸς Θεὸν ἐτύγγαν.

4 Κατεπίησαν. Sic etiam legitur in Lexico Photii inedito. At Hesychius habet, κατεπίησαν, κατεπίησαν: cui lectioni litterarum series refragatur.

Καλέναυ. E regione.

Καλενεμήσατο. Comedit. Devoravit.

Καλενώεχ. Delatus est. Decidit.

Κατ' ἐνόπλιον. Genus rythmi, ad quem saltabant, arma quatientes. Vel ἐνόπλιος est [pes metricus], qui & amphimacer vocabatur; itemque Cureticus, quod carmina, quæ in Curetes componebantur, illo genere rythmi semper constarent.

Καλεῶπα. In conspectu. Coram.

Καλενθουκτιώ. Obloquentem. Accusantem. Et καλενθουκτις, accusator. De Jobo dicitur: *Quare effecisti, ut tibi maledicerem.* An igitur ipse Deo maledicebat? Absit. Cur enim malediceret? Sed sensus est: *Quare propter me nomen tuum convitiis proscinditur?* Metuebatur enim ne a Deo defereretur.

Καλενθουχθέντα. Qui aliquem apud alterum accusavit.

Καλεξαναγάνης τὸ μέλλοι. Qui futura prudenter prospexerunt, seseque adversus ea præpararunt. *Quare cum futura prudenter prospexissent, rogarunt Prytanes, ut Rhodum legatos mitterent, [qui ab illis peterent], ut in libertate tuenda se adjuvarent.*

Καλεξανισάμνος. In aliquem insurgens. *Hos vero donis corrumpens, & adversæ factioni resistens, sumptibus facile certaminis socios sibi paravit.*

Καλεπαῖδσα. Blandis verbis cum aliquo de aliqua re colloquens. *Illa vero cum Regi blandis verbis Caesaris erga ipsum benevolentiam frequenter commemorasset, ei amorem erga filium blanditiis suis facile inspiravit.*

Καλεπαλασε. Certamine vicit. Bello superavit.

Καλεπαλμυ. Qui in aliquem infiliit ac irrituit. Verbum hoc Homerus ex duabus præpositionibus χεῖρ & ἐπὶ composuit.

Καλεπερπερβέτο. Lepide jocabatur. Πέρπερος autem est inani fastu inflatus. Item loquax, & temerarius, & omnia inconsulto agens.

Καλεπίμπερο. Comburebatur. Cremabatur.

Κατεπίηχαι. Formidarunt. Trepidarunt.

Κατεπίησαν. Pice unxerunt. *Et ipsorum liberos pice inunctos combusserunt.*

Κατέρραξας. Humi prostrasti. David: *In altum elatum humi me prostravisti.* Oratio est metaphorica.

Κατερράζει. Occidit. Interficit. *Ille vero hasta per tergum adacta eum interfecit.*

Κατερράσασθαι. Vires frangere & debilitare. Thucydides.

5 Διὸ κατεξανισάμνης τὸ μέλλοι. Hoc fragmentum Valefius Polybio tribuit.

6 Κατεπίησαν. Homerus Il. A. v. 94.

7 Δαβὶδ. Ἐπάρας κατέρραξας με. Psalm. ci. v. xi. ad quem locum Theodoretus pag. 799. Ὑψλὸν γὰρ μοι δίδως, καὶ πρὸς ὀλίγον ἀποφύγεις, ἐξ αἰφνης ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἐδάφους κατεπίησάντων.

8 Κατεπίησαν. An potius κατεπίησαν? Sic enim Scholiasta Thucydidis vocem hanc duobus in locis interpretatur.

Καίεσπάσται· κατίνεχθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸτο ἔφη
ὑπὸ τῆ συμφορᾶν καίεσπάσθαι, ὡς μὴ ἂν αὐτοῦ ἔνε-
κα Ῥωμαῖους καταλύσεσθαι τόνδε τὸν πόλεμον.

Καίεσπερχει. παρορρέπειο. παρεκελθύειο. συνεξέλθει.
συνώβη. Λογισμὸς δὲ αὐτὸν ἐκείνῳ καίεσπερχειν, ἀν-
θρώπου ἀκολάτης φύσιν τῆς Τυρρηνίας, πελεμίων ἑ-
φοδὸν μηδαμῶς ὑποχωρῶντος, ὑπερίσσει καὶ ῥαγανδύει.

Καίεσπίλασεν. ἁποροδοκίμως ἐπεφάνη. Ὁ δὲ ἁ-
δοκίμως τοῖς βαρβάρους ἑσθινὸς καίεσπίλασε, καὶ θύ-
δοκίμῃ τῷ δόρατι.

Καίεσπείδισε. καίεκοψεν. Ἐταίρα τὴν ἄνδρα τῷ
πελέκῃ καίεσπείδισε. καὶ Καίεσπείδωσεν ὁμοίως.

Καίεσιγυμδύον. πεποικιλμύον.

Καίεστέρεσε. καίεσφρασε.

Καίεσφρασιπέδευσε. καίεσφραμε πολεμικῶς.

Καίεσφυγμύον. μεμνημύον.

Καίεσφυγμύον. κάτοχοι. Στρατιώτης δὲ ἄρα πρὸς
ἐσθινὸς καίεσφυγμύον εἰσεπείδισεν, καὶ ἀνιχνύσας ἀπέ-
τεμνεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν.

Καίεσφρον. παρορρέμεισαν. Πολύει· Ὁ δὲ
Ῥωμαῖοι ἀνιχνύσαντες τριακοσίας ναυτὶς, καὶ καίεσφρον εἰς
Μεσσηνίαν, ὅθεν ἀναχθέντες ἔπλεον, λέγει δὲ καὶ παρορ-
ρέμεισαν. Προσέφρον τῷ Λιλυβαίῳ ὁ αὐτὸς Πολύει·
Καὶ αὐτὸς Ὁ δὲ Πόπλιος καίεσφρον τὴν Αἰτωλίαν εἰς
Ναύπακτον.

Καίεσφρασε. καίεσπείδισε.

Καίεσφρασε. πλείστον ἰνία. Καὶ ὅθεν ἰνὸς εἰς πᾶν ἔμ-
βραχυν ἀγαθόν, ὃ μὴ τὴν ἐκείνου καίεσφρασε ψυχὴν.

Καίεσφρασε. σφοδρῶς ἐτυπτε. δίνγειρε παρὰ πόντον.
Καὶ τῆς μὲν ἐπὶ τῇ σφοδρᾷ, τῆς δὲ κατέφρασε ταῖς κο-
λάσεσσι.

Καίεσφρασε. ἐπὶ τῇ. ἐλπίσει· ἐδῆν. Ὁ δὲ καίεσφ-
ρασε τὴν Ἰλλυριαν καὶ Θρακίαν χέραν.

Καίεσφρασε. κατέφρασε.

Καίεσφρασε. Ὁ δὲ καίεσφρασε τῷ νεανίσκῳ
χρὶ τὴν ἀπάντησιν, τῆτον ἀπέλυσε παρὰ χεῖρα εἰς τὸ
Πέργαμον.

Καίεσφρασε. ἐπιτυχῶν.

Καίεσφρασε. ἐπέτυχε. Ὁ δὲ Λαλῶν ἄδικα καὶ
καίεσφρασε ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν ὀφθαλμῶν μὴ.

Καίεσφρασε. καίεσφρασε.

Καίεσφρασε. γενικῶς. καταδυναστεύει.

Καίεσφρασε. κατακοιμίζει.

Καίεσφρασε. τὸ καταφρασε. ἔτω Πλάτων καὶ
Σοφοκλῆς. Καίεσφρασε τὸν δεσποκόνα τῶν ἀντὶ τῆς

1 Καίεσφρασε.] Hoc verbo usus est Theoph. Simocatta lib. vii. cap. iii.

2 Πολύει· Ὁ δὲ Ῥωμαῖοι ἀνιχνύσαντες.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. i. cap. xxv.

Καίεσφρασε. Detrahitur esse. Ille vero di-
cebat se a calamitatibus in eum rerum statum
redactum esse, ut sua causa Romani bellum
hoc non essent deposituri.

Καίεσπερχει. Urgebat. Incitabat. Adhorta-
batur. Suadebat. Impellebat. Illa vero cogi-
tatio cum impellebat, Tyrrhenos homines na-
tura intemperantes, hostium adventum minime
suspicientes, luxui et otio indulgere.

Καίεσπίλασεν. Ex improvise apparuit. Ille
vero praeter expectationem Barbaris mane ap-
paruit, et hasta fortiter pugnavit.

Καίεσπείδισε. Concidit. Meretrice hominem
securi concidit. Et καίεσπείδωσεν idem sig-
nificat.

Καίεσιγυμδύον. Notis compunctum. Maculis
distinctum.

Καίεσφρασε. Constravit.

Καίεσφρασιπέδευσε. Castra posuit. Hostilibus
incurSIONibus vastavit.

Καίεσφυγμύον. Odiosus. Invisus.

Καίεσφυγμύον. Numine afflati. Fanatici. Qui-
dam autem miles fanatico similis irrupit, et
postquam eum invenisset, caput ipsius amputavit.

Καίεσφρον. In portum appulerunt. Polybius:
Romani vero cum ccc navibus portu solve-
runt, ac Messaniam appulerunt: unde postea
navigantes [Pachynum superarunt.] Dicitur
vero etiam παρορρέμεισαν. Ut, Ad Lilybaeum ap-
pulerunt. Idem Polybius. Et iterum: Publius
autem Naupactum urbem Aetoliae appulit.

Καίεσφρασε. Celeritate praevenit.

Καίεσφρασε. Magno dolore afficiebat. Et nul-
lum vel minimum bonum erat in aliquo, quod
non ejus animum magno dolore afficeret.

Καίεσφρασε. Valde verberabat. Ad laborem
excitabat. Et alios quidem valde laudabat, alios
vero cruciatibus afficiebat.

Καίεσφρασε. IncurSIONibus infestabat. Popu-
labatur. Vastabat. Ille vero Illyriorum et Thra-
cum regionem incurSIONibus infestabat.

Καίεσφρασε. Imprecatio. Dirae.

Καίεσφρασε. Cum autem ille adolescentem
obviam sibi venientem collaudasset, eum sta-
tim Pergamum dimisit.

Καίεσφρασε. Qui rem acu tetigit. Qui sco-
pum feriit.

Καίεσφρασε. Felici successu gaudet. David:
Qui injusta loquitur, non gaudet felici suc-
cessu coram oculis meis.

Καίεσφρασε. Facile aliquid efficiens.

Καίεσφρασε. Potentia vel magnitudine a-
liquem superare.

Καίεσφρασε. Sopitur.

Καίεσφρασε. Mala alicui imprecari. Sic
Plato & Sophocles. Exitium imprecor illi,

2. Polybius. Fragmentum. Editum.

Polybius. Fragmentum. Editum. L. v. p. 65.

3. Polybius. Fragmentum. Editum. xxviii. p. 65.

3 Ὁ δὲ καίεσφρασε τῷ νεανίσκῳ.] Hoc fragmentum Polybio adscribit Valefius.

4 Δαβὶδ.] Psalm. c. v. 7.

5 Τὸ καταφρασε.] Haec interpretatio in prioribus Edit. deest, quam ex MSS. Paris. revocavi.

καταβῶμαι. Καὶ Αἰλιανός. Αἱ δὲ καὶ ἐξάμηναι τὴν ἡμέραν πάντα ἐκείνῳ Λακονικῇ αἵματι ἐπικλυδιῶναι, αὐτὰς ἀπέσφαξαν. Ἐπεύχου δὲ, τὸ ὑπερβόρῳ μαι, γενικῇ.

Κατ' εὐχὴν αὐτῶν γενέσθαι. Ὁ δὲ φραγὴν νομίζων αὐτῶν κατ' εὐχὴν γενέσθαι τὴν τῶν Ἀχαιῶν ὁρμὴν, ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Καλέφονίζας. καλέδαφας.

Καλέφονίζον. καλέφονον. Οἱ δὲ εἰς ταῖς Θρακίας πόλεις καλέφονον.

Καλέφονον. καλέφονον.

Καλέχθαι. καλέχθαι. ἐπέρχθαι. Ὁ δὲ πολλὰ καλέχθαι τῶν κερτολογίων. ἀντὶ τῆς ἐλπίδος. Καὶ αὖθις. Διήσαντες ὅπισθεν ταῖς χεῖρας, πολὺ καλέχθαι τοῦ γάλακτος. ὡς γενικῇ ἢ σύνταξις.

Καταχειροτόνησαν αὐτοὺς. ἀντὶ τοῦ κατεφίσαντο αὐτοὺς. Καταχειροτομία δὲ συνεχειροτομίας ἀφάρεσι. Καταχειροτομία μὲν γὰρ ἐν γένει ἔστι. Ἐλεγε γὰρ ὁ κήρυξ, ὅτι Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἴτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον ταῖς χεῖρας καὶ ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον καταχειροτομία. Ἀποχειροτομία δὲ ἔστι ὅτι μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα καὶ ἐξέτρενον πινες, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ συνεχειροτομία. λοιπὸν πάντας ἡλθον ταῖς χεῖρας, καὶ ἔωρα ὁ κήρυξ, ποῖα πλείους εἰσὶ πότερον τῶν Φασκόλων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μὴ. καὶ ὅσα ἀνὴσαν πλείους θύεθαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκέρχθη. Ἐπὶ τοίνυν ὡς ἀπείνοισι τῶν λόγων τῶν ἀρεσέων, Ῥωμαῖοι καταχειροτόνησαν. Ὁ δὲ ἔτε ἐφίσητο, ἔτε κατεχειροτόνησε, καὶ ὅτι ἐπὶ γένει ἔστι.

Καὶ χλαῖνωσε. χλαῖνας ἐφόρυσεν. Ὁ δὲ Μηνᾶς ἡμφιάσε τε καὶ κατεχλαῖνωσε τὸ φραγμικόν. ἢ γὰρ λησία τελεῖται καὶ τὸ τραχὺ τὴν χάρων κατεδαπάνησεν αὐτοῖς τὰ ἱμάτια.

Κατεχλεύαζεν. ὕβριζε ἀφ' λόγων. κατελέα. Ἀλλὰ τε πολλὰ κατεχλεύαζε καὶ κατεκέρτομει τῆς ἐν τῇ φρατοπέδῳ, μάλιστα ἀπασιν ὀνειδίζων μαλακίαν καὶ δειλίαν.

Κατεχόρυσεν. ἀνείλεν. ἐξανάειξεν. Εἴτα τὸ φρενὸν ἐξέπλευσε, καὶ μανίς αὐτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρυσεν.

Κατεχόρευεν. Ὁ δὲ κατεχόρευε τὴν Ῥωμαϊκὴν συμφορὰν, καὶ τοσούτον ἐφυστέρειζε τὴν διώξιν, ὅσον πεισθῆσαι καὶ κατεμαθεῖν, ὅτι μηδὲς ἐν τῇ πόλει λείπειται.

Κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις. λέπει ἀνθρώπους. ἀντὶ τῆς ἐρώσεως οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐμῆς πόλεως.

1 Αἱ δὲ κατελέαται τὴν ἡμέραν πάντα ἐκείνῳ Λακ. Videtur fragmentum hoc intelligendum esse de Scedasi filiabus, de quibus vide Plutarchum in Vita Pelopidae.

2 Ὁ δὲ φραγὴν νομίζων αὐτῶν κατ' εὐχὴν. Hæc sunt verba Polybii lib. xi. cap. ix. ut Jacobus Gronovius observavit.

3 Περιστῆναι ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Polybium legitur, ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον. unde patet, locum hunc a Suida interpolatum esse.

Κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις. λέπει ἀνθρώπους. 163

ἀντὶ τῆς ἐρώσεως οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐμῆς πόλεως.] LOCUS hic aliqua medicina indiget: nemo tamen Interpretum sic judicasse videtur. deest in illis, κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις, accusativus ἀνθρώπων, uti ex Scholiasta aliquo docet Suidas. at quæ loquendi forma hæc est, κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις ἀνθρώπων? ita nemo loquutus est, nec valet συντάξις. Lege tu meo periculo: κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις.

qui hæc fecit. Et Ælianus: Illa vero precatæ, ut tota illa regio Laconico sanguine inundaretur, se ipsas occiderunt. Ἐπεύχου vero significat pro aliquo precor.

Κατ' εὐχὴν αὐτῶν γὰρ. Prætor vero existimans, impetum illum Achæorum ex voto sibi evenisse, copias ad bellum eduxit.

Καλέφονίζας. Tinxisti. Cruentasti.

Καλέφονίζον. Confugiebant. Illi vero in urbes Thracicas confugiebant.

Καλέφονον. Decurrebant.

Καλέχθαι. Effundebat. Profundebat. Ille vero multa inania verba temere in ipsum effundebat. Id est, convitiis eum insectabatur. Et iterum: Cum manus ejus a tergo religassent, multum lætis in eum effuderunt. Cum genitivo construitur.

Καταχειροτόνησαν αὐτῶν. Eum condemnarunt. Καταχειροτομία vero differt ab ἀποχειροτομία. Nam καταχειροτομία ita fiebat. Præcone dicente, cui Midias criminis reus esse videtur, manum tollat, qui vellent, manum extendebant: idque vocabatur καταχειροτομία. Ἀποχειροτομία vero sic: Cui Midias non videtur criminis reus esse, manum tollat. Nonnulli igitur manum extendebant: idque dicebatur ἀποχειροτομία. Postea manus numerabantur, & præco observabat, utrius partis plures essent manus, utrum illorum, qui affirmarent, eum criminis reum esse, an eorum, qui negarent. Quæ pars igitur plures habebat manus, ejus sententia vincebat. † Nondum igitur finita legati oratione, Romani eum condemnarunt. † Ille vero [accusatum] neque absoluebat neque damnabat, quamvis judicio præfesset.

Κατεχλαῖνωσε. Lanis vestivit. Menas vero milites vestibus & lanis vestivit, quoniam diuturna mora & locorum asperitas vestimenta eorum consumpserant.

Κατεχλεύαζεν. Dictis contumeliosis insectabatur. Deridebat. Multis etiam aliis verbis milites derisit, dictisque contumeliosis insectatus est, mollitiem præcipue & ignaviam omnibus exprobens.

Κατεχόρυσεν. Occidit. Interfecit. Postea vero sana mente amissa & furore correptus gladio se interfecit.

Κατεχόρευεν. Insultabat. Ille vero Romanorum calamitatibus insultans occasionem [hostes] persequendi penitus neglexit, donec tandem ipsi nuntiatum est, neminem in urbe relictum esse.

Κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμ. Amoribus autem urbes meæ deditæ sunt. Id est, incolæ urbis meæ amant.

4 Κατέφονον. κατέφονον. Hæc litura digna esse puto, quoniam hæc voces nullo modo ex παρὰ ἑαυτῶν sibi invicem respondere possunt.

5 Καταχειροτομία μὲν γὰρ ἐστὶν. Vide Harpocratem v. Διαχειροτομία, & ibi Valesium.

6 Κατέχουσι δ' ἐρωτες ἐμὰς πόλεις. Hæc apud Aristophanem me legisse puto: quamvis locus nunc non succurrat. Forte in Avibus existant.

Καίεχρῶντο. ἀνέχον. ἐφόνεον. Ἄλλοι ἐαυτοὺς κατε-
χρῶντο. αὐθέντ' ἐγίνοντο.

Καίεψα. τῇ χειρὶ ὠμάλιζε.

Καίεψήσατο. καίελενε. καίεδινε. Ὁ γὰρ Θεὸς
ἔ' Ἀδάμ τῆς ἰδρώτας καὶ τῆς πίνης καίεψήσατο. Ἐν
ἰδρώτι ἔ' παρῶπεν σὺ Φαγῇ.

Καίελημυδόν. καίεχρῶντον. κυκλώθεντα. Ὡς εἶδε
ἐαυτὸν τοῖς κινδύνοις κατελημμένον, γράφει ὧδ' αὖ.

Καίελαπιδόν. κατεδεδωλμένος. ἐν τῷ εἴλω
εἴλωτο, ὃ σημαίνει τὸ δῶλον ὡς Λακεδαιμονίους.

Κατεῖπε. γενική. κατηγόρησεν. Οὐ δικαίως ἐγγί-
ζη τῇ γυναικί. ἔ' γὰρ σὺ κατεῖπεν, ἀλλὰ ἔ' δεσμο-
φύλακ' εἶ. Καὶ αὖθις Μαθόντα ὅτι κατεῖποι αὐτῇ
Ὁφέλλι, καὶ βασιλεὺς πειθεῖν τοῖς λόγοις.

Κατεῖπη. γενική. κατηγόρησεν. Ἐδεῖξεν γὰρ ἡ γυνή,
μὴ κατεῖπη αὐτῆς.

Καίεργάσατο. κατηγωνίσασατο.

Καίεργονεύε. γενική. μεγαλοφρονεῖ. ὑποκρίνεται.
Τὰ οἰκεία ἐξείρει καὶ καίεργονεύετο ὁ Χοσρόης
ἀντιθέσται Μαυρίκιον.

Κατηγόρησεν. κατεπώντα.

Κατηγόρημα. ἡ Κατηγόρημα ὅτι τὸ κατὰ πιν-
αργονόμους, ἡ περὶ πινῶν συντακτικὸν περὶ πινῶν, ἡ
πινῶν. ἐν γὰρ τῷ περὶ πινῶν καὶ σημασιολογικῶν
τόπῳ τέτακτο ὁ περὶ λεκτικῶν αὐτολελῶν, ἀξιωματικῶν,
καὶ συλλογισμῶν λόγος καὶ ὁ περὶ ἐλλειπτικῶν, κατη-
γορηματικῶν, καὶ ὁρθῶν καὶ ὑπτίων. λεκτικὸν δὲ φασὶ τὸ
κατὰ φαντασίαν λογικὴν ὑφιστάμενον. τὸ δὲ λεκτικὸν τὰ
μὲν εἰπὴν ἐλλειπτικῶν, οἷον, γράφει. ζητῶμεν γὰρ, τίς; τὰ
δὲ αὐτολελῆ καὶ ἀπρησιμολογικῶν ἔχοντα τὸ ἀφ' ὧν
οἷον, γράφει ὁ Σωκράτης. ἐν γὰρ τοῖς ἐλλειπτικῶν τέ-
τακτο τὰ κατηγόρηματ' ἐν δὲ τοῖς αὐτολελέσι, τὰ
ἀξιωματ' καὶ οἱ συλλογισμοί, καὶ τὰ ἐρωτήματα,
καὶ τὰ πύσματα.

Κατηγρέας ἔχω. ἀντὶ τῆς κατηγορίας. Δημοσθένης
περὶ τῆς τεφάνης. Κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν Καλλίξενος δη-
μαγωγὸς καὶ συκοφάνης.

Κατηγορία. ὡς Φιλοσόφοις ἡ ἐπὶ πλέον λέ-
γει καὶ γίνετο ἡ ἐπίσης. ἐπ' ἐλαττον δὲ ἐδέτο. καὶ
ἐπὶ πλέον μὲν, ὅτι τὰ καθολικώτερα κατηγορεῖται
τῶν μερικώτερων. καθολικώτερα ἢ εἰς τὰ ἐπάνω
μερικώτερα δὲ, τὰ ὑποκάτω. Κατηγορία δὲ ὅτι
οἷον κατηγορία πρὸς λεγομένη ἀπλῶς. εἰς δὲ αἱ πᾶ-
σαι δέκα, ἡ γὰρ γενικώτατα γέννη, ὑφ' αὐτῆς ἀναφέρεται
πᾶσα φωνή. Οὐσία, Ποσόν, Ποῖον, Πρὸς τί, Πῶς, Πό-
τε, Ποιεῖν, Πάχυν, Κεῖν, Ἐχων. τῶν ἡ μὲν Οὐ-
σία ἐστὶν ὑποκειμένη αἱ δὲ λοιπαὶ εἰνέει ἐν ὑπο-
κειμένῳ.

1 Κατεῖπε. Vide supra v. Κατεῖπε.

2 Κατηγόρημα ἐστὶ τὸ κατὰ πινῶν ἄργον. Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Laertii in Zenone Segm. LXIII. LXIV. ut Pearsonius etiam
observavit.

3 Λόγος. Hanc vocem Edit. præcedentes ignorant, quam ex
MS. Paris. A. & Laertio revocavi.

Καίεχρῶντο. Interficiabant. Occidebant. A-
lii se ipsi interfecerunt.

Καίελα τῇ χειρὶ. Manu demulcebat.

Καίεψήσατο. Condemnavit. Deus enim A-
dam ad labores & sudores damnavit, di-
cens: In sudore vultus tui [panem tuum] co-
medes.

Καίελημυδόν. Interceptum. Circundatum.
Cum autem videret se periculis circumdatum,
carmina scripsit.

Καίελαπιδόν. In servitutem redactus. Ab
εἴλω, εἴλωτο, quod servum apud Lacedæ-
monios significat.

Κατεῖπε. Genitivo jungitur. Accusavit. Non
juste irasceris mulieri. Non enim te accusa-
vit, sed carceris custodem. Et iterum: Cum
cognovisset, Ophellium eum accusare, & Re-
gem verbis ejus fidem adhibere.

Κατεῖπη. Genitivo jungitur. Accusavit, vel
accusaret. Fæmina enim metuebat, ne se ac-
cusaret.

Καίεργάσατο. Subegit. Debellavit.

Καίεργονεύε. Genitivo. Magnifice de se sen-
tit. Simulat. Chosroes sua extollens, & simu-
lans se Mauriti partibus adherere.

Κατηγόρησεν. Illum, qui accusavit.

Κατηγόρημα. Prædicata. Κατηγόρημα est
id, quod de aliquo enuntiatur, aut res de a-
liquo aliquibusve composita. In loco enim,
qui agit de rebus & significatis, collocatur
oratio de effatis, iisque tam perfectis, ut a-
xiomatibus & syllogismis; quam imperfectis,
ut prædicamentis; iisque tam rectis quam
supinis. Λεκτικὸν autem dicunt esse id, quod vi-
sione rationis participare constituitur. Eorum
autem quæ λεκτικὰ, i. e. effata dicuntur, alia
sunt imperfecta, ut, scribit: quærimus enim,
quis? Alia perfecta, & quæ plenam habent
sententiam, ut, Socrates scribit. Et in im-
perfectis quidem ponuntur prædicamenta: in
perfectis vero, axiomata, syllogismi, inter-
rogationes, & percontationes.

Κατηγρέας ἔχω. Accusor. Demosthenes pro
Corona: Callixenus autem Demagogus & sy-
cophonta ipsos accusat.

Κατηγορία. Categoria apud Philosophos aut
latius patet, quam res; aut rei par est: at
nunquam est angustior. Et latius quidem pa-
tet, cum universalia prædicantur de particu-
laribus. Universalia autem sunt superiora:
particularia vero inferiora Κατηγορία vero
simpliciter est quasi appellatio quædam. Sunt
autem decem categoriæ, sive summa rerum
genera, ad quæ omnis vox refertur: Substan-
tia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Ubi, Quan-
do, Actio, Passio, Situs, Habitus. Ex his
Substantia est subiectum: reliquæ vero no-
vem subiecto insunt.

4 Καὶ ὑπὸ τῶν. Et hæc in prioribus Edit. defunt, quæ itidem
ex MSS. Paris. & Laertio loco huic restitui.

5 Κατηγορία πρὸς φιλοσόφους ἡ ἐπὶ πλ. Hæc, & quæ sequuntur
usque ad finem articuli, legisse me arbitror apud Alexandrum A-
phrodis. in Topicis Aristotelis.

Καληγοῦ σβ. γενικῇ. Καληγοῦ δὲ τὸ δεικνύω, αἰτιατικῇ. Λαγῶς καληγοῦ ἢ ἐαυτῷ Φωλεόν.

Κατήδεσαν. κατήχουν.

Καληδολέχασα σβ. ἀπὲρ τῷ χτ' σβ. ἐμακρολόγησα. ἐφλυάρεσα.

Καθηθλημένων. ἐγχεγυμνασμένων. Ἀγνῆτες ἐκ. τῆς ὁπλιέκλων καὶ καθηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις γραπῶν τέσσαρα πύγματ' ἀνέλεῖ.

Κατήκοι. ἀκροαταί. Ὡς μέγιστε Θεῶν, καὶ τῆς σὺν κατήκοις θεοποιῶν. Καὶ αὐτοῖς. Οἱ δὲ μὲν ταῦτα ἐγόνον κατήκοοι.

Κατηκόνισε. Τῆς Λυσίας ψυχῆς κατηκόνισε.

Κατήλιφα. μεσόδωλον. Ἀεισοφάνης. Ἐπὶ τῇ κατήλιφ' ὅθι ἀνεπιδήσαντο.

Κατηλομηδή. συττειμμένη.

Κατηλωκῆα. κρανηθεῖσα.

Κατήλυσιν. ἐπέλυσιν. χάσθον. Χειμεῖν νφετοῖο κατήλυσιν ἐρημίσιν ἤλθεν ὑπὸ ἀσιλάδα.

Κατήλυσιν. ἡ πόρνη.

Καττωαεισμένη. ὅτι τῇ λείας ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. καὶ ἐστὶν ἀκωρον. τὸ γὰρ σκυλὶν ἐναρίσιν ὅτι τὰ ἑναρὰ σκύλα, ὡς τὸ δὲ ξηρένα, καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοῦτο.

Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' ἕνα θῆρας ἐναίειν. πῶς γὰρ οἷόν τε ἐπὶ σκυλὶν τὴν λέοντα, εἰ μὴ εἴη καὶ ὅτι τῷ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλὶν; Καλλίμαχος ὅτι τῷ λεοντίῳ δορεῖς.

—Τὸ δὲ σκύλ' ἀνδρὶ καλύπτει

Γιγνώσκον νφετῶν, καὶ βελόν' ἔσυμα.

Κατηνᾶτο. ἔλκετο.

Κατηρράχθη. ἔπεσε. ὤετρεσθη. Ἐπιρρήγνυται βροντῇ βιασσοτάτης, καὶ τὸ πανδοκεῖον κατηρράχθη.

Κατηρηκέναι. ἀνενέργησον εἶναι. Τὸν δὲ καθεμένον ὡς τὰ Τύανα κατηρηκέναι καὶ καταπορεύεσθαι τὴν κατῆ.

Κατήρει. κατελάμβανε.

Κατήρει. κατέπλευσε.

Κατηρεφεία. κατεπερασμένη. Ὁ μέλλων γὰρ ἐνταῦθα σε πέμψειν, ἐνθα μήποδ' ἡλὶς φέγγ' ἀποσφύξει.

1 Κατηγοῦ σβ. γενικῇ. κατηγοῦ δὲ τὸ δεικνύω. Scholiasta Sophoclis ad Ajacem pag. 54. Κατηγοῦ σβ. αἰτιατικῇ. κατῷ, ἀπὸ γενικῆς αἰτιατικῆς. Κατηγοῦ δὲ τὸ παρὰ τὴν κατῷ δεικνύω, ὡς αἰτιατικῆς μόνος λέγει.

2 Ἀεισοφάνης. Rapis pag. 239. (153. Ed. Bas. P.)

3 Χειμεῖν νφετοῖο κατήλυσιν ἐρημίσιν. Locus hic est mutilus, qui ex Anthologia Epigrammatum ineditum, unde cum depromptit Suidas, sic suppleri debet:

Χειμεῖν νφετοῖο κατήλυσιν ἡλὶς αἰλῶν
Γαλῶν ἐρημίσιν ἤλθεν ὑπὸ ἀσιλάδα.

Vide supra v. Ἦτοςον, ubi Epigramma illud integrum exhibemus.

4 Καττωαεισμένη. ἐπὶ τῇ λείας ἐχρ. Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Enarratore Sophoclis ad Ajacem pag. 3. ut Portus etiam monuit.

5 Παρ' Ὁμήρῳ. Il. φ. v. 485.

6 Πῶς γὰρ οἷόν τε ἐπὶ σκυλὶν τὴν λέοντα, εἰ μὴ εἴη καὶ ὅτι τῷ ἀλόγων

Καληγοῦ σβ. Genitivo junctum significat, accuso te. Accusativo vero, indico, manifestum facio. Lepus lustrum suum prodit.

Κατήδεσαν. Dedecorant. Pudore affecerunt.

Καληδολέχασα σβ. Multa verba contra te deblateravi & effutivi.

Καθηθλημένων. Exercitatorum. Militum delectorum & in rebus bellicis exercitatorum integras quatuor legiones adducentes.

Κατήκοι. Auditor. Qui audis. O maxime Deorum, qui servos tuos audis. Et iterum: Illi vero postea dicto audientes fuerunt.

Κατηκόνισε. Adversus Lysiae animam jaculum direxit.

Κατήλιφα. Mediam domus trabem. [Vel, scalam.] Aristophanes: Scalam celeriter conscendimus.

Κατηλομηδή. Contusa. Contrita.

Κατηλωκῆα. Capta. Comprehenfa.

Κατήλυσιν. Descensum. Adventum. Nivem hyeme cadentem [fugiens] desertam subiit rupem. *Simonides. Boeckh. Anal. I. 147. CXII. 1.*

Κατήλυσιν. Meretrix.

Καττωαεισμένη. Sophocles hac voce de caede pecudum improprie usus est. Nam τὸ ἐναρίσιν proprie significat spoliare: quia τὰ ἑναρὰ sunt spolia; ita dicta, quod nobis apta sint, vel quod corpus nostrum sit intra ea. Simile huic est illud apud Homerum: Profecto satius est in montibus feras occidere. Quomodo enim de leonibus dici potest σκυλῶν, nisi etiam vox illa de brutis animalibus adhibeatur? Callimachus voce σκύλος de pelle leonina usus est. Spolium [leonis] tegumentum ipsi fuit adversus nivem, & munimentum adversus tela.

Κατηνᾶτο. Lavabatur.

Κατηρράχθη. Cecidit. Eversum est. Fulmine cum maximo impetu & fragore delato caupona corruit.

Κατηρηκέναι. Otiosum esse. Illum autem ad Polybium. Tr. H. 1. 69. Tyana sedentem tempus otio trivisse, & rei bene gerendae occasiones neglexisse.

Κατήρει. Comprehendebat.

Κατήρει. In portum appulit.

Κατηρεφεία. Testa. Clausa. Sophocles: Statuerunt enim te eo mittere, ubi lucem Solis

ζώνει τὸ σκ.] Hæc verba cum præcedentibus non coherent, quæ proinde collocanda puto post fragmentum Callimachi, quod Suidas statim subjungit.

7 Κατηνᾶτο. Sic recte habent MSS. Paris. cujus loco in prioribus Edit. vitiose legitur κατηνᾶτο. Est autem κατηνᾶτο, a καττωαεισμένη, quod significat perfundo, aspergo, ut Lexica vulgata docent. Vide etiam supra v. Καττωαεισμένη.

8 Τὸν δὲ κατήλυσιν ὡς τὰ Τύανα. Fragmentum hoc ad Polybium refert Valerius.

9 Μίλλων γὰρ ἐνταῦθα σε πέμψειν. Totus hic locus apud Sophoclem in Electra pag. 99. sic legitur & distinguitur:

Μίλλων γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λῆξαι θύων,
Ἐταῦν πέμψειν, ἵνα μήποδ' ἡλὶς
Φέγγ' ἀποσφύξει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφείῃ
Στήνῃ, χροὸς τῆς δ' ἐντὸς ὑμνήσας κακῆ.

Locum hunc Sophoclis in Editione sua indicaverat etiam Portus.

ζῶσα δ' ἐν κατηγεφῇ σέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ὑμνήσας
καχά. Σοφοκλῆς.

Κατηγέφαδε. 'Αειτοφάνης

'Ὡς εὖ κατηγέφαδε, καὶ νεβουτικῶς.

τῷ τῇ, νεβουτικῶς ἐσκεπάσθη.

Κατηγτίσω. ἐτελείωσας.

Κατηγυκότα. ἡ γνάμονα ἔλεγον, ἡ βαλλόμενον ἐ-
δύντα τῷ ὄνῳ, δι' ὅ τας ἡλικίας ἐξήταζον.

Κάτης. κατή. ὁ κατοικίδιος αἰλως.

Κατησφαλίσαι.

Κατηχυμυδύναι.

Κατηύχην. κατηγῶν. ἡ Κατηύχοντο τε τῶς ταῦ-
τα δρῶντας, ἡ ἀχάρις τε ἡ ἀτάφης κυσὶ ἡ ὄρισιν
ἐκλειπῶντας, ἡ τὰς ψυχὰς αὐτῶν μὴ ὑποδέξασθαι
σὺν θυμῷ.

Κατήφει. σκυθρωπότης. ἡ Κατήφης, σκυθρωπός.

Κατηφόνες. θυγνοί, ἡ ἀναύχυντοι.

Κατήχθη. ἐς τὴν πατρίδα ἐπανῆκε. Κατήχθη τε γὰρ
ὁ Ἀντίπατρος, ἡ ἔτυχε γάμος παρὰ φανῶς ἡ πλῆ-
τη, ἡ παῖδας ἔχει, καὶ ἐς γῆρας ἀφίκετο εὐποτῶν
τε καὶ ἀξίῳ.

Κατηχθιμένον. βεβαρημένον.

Κατηχῶν. αἰπαλικῶν. παρὰ πόδιν. παρὰ πῶν. Πι-
σίδης

Κατηχῶν ἐν μάχῃ, καὶ κατηχῶν ἐν μάχῃ.

Κατηχῶ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἡχῶ, γυναικῶν. Κατηχῶ τὴν πύργον.
καὶ, κατηχῶ τὴν οἰκίαν.

Κατ' ἰδίαν. ἰδίως.

Κατ' ἰδίαν, καὶ Κατ' ἰδίαν. ὀνόματα κύρια.

Κάπιδον. κατερχόμεθα.

Κατ' ἴσον αὐτῷ μεμινώς. ἐπίσης.

Καπαχυμυδύναι. κεκαχυμυδύναι.

Καπαχυνῶν. ἐξηραίνω. ἐλεπύνω.

Καπαχυνῶν. κατὰ λεπύνω.

Κατ' ἴχνος. κατ' ἴχνος.

Κατολιθαυνοίαν. ἡ κυνέμων. ἐμπιπνοίαν. Τῶν
δὲ Ῥωμαίων κατολιθαυνοίαν ἐς δάκρυα, ἡ παρὰ
γυναικῶν ἐπὶ τῷ πάθῳ. Καὶ αὖτις. Κλεοπάτρα, εἰς
τὴν κατολιθαυνοίαν τὴν Πτολεμαίων ἡ ἀφ' ἧς.

Κατομνός. ἐμπεδῶν. βεβαιῶν. Προσεπῆθ' δὲ καὶ ὄρ-
κον, ἡ ἐμῶς κατομνός κεφαλῆς, ἡ πολλὰ ἐφίλῃ.

Κατομνός. ἡ Ἀπὸ μόνος γὰρ τῶν Θεῶν κατο-
μνός.

Κατ' ὄναρ ἡ χεὶρ λέγειν βάρβαρον γὰρ παρὰ ἡμῶν
ἀλλὰ ὄναρ, ἡ κατ' ὄναρ ὕπνος, ἡ ἐν ὕπνῳ.

1 Ἀειτοφάνης] *Vesps* pag. 524. (358. Ed. Baf. P.)

2 Κατηγυκότα] Vide quæ de hac voce disputavimus supra v.

3 Κατηγῶν τε τῶς ταῦτα δρ.] Fragmentum hoc esse Æliani
patet ex voce Ἐπαρτίσας, qui locus cum hoc conferendus est.

4 Ἀχάρις] Forte legendum est ἀφ' ἧς, i. e. immatura morte
defunctos.

5 Καπαχυνῶν] Ut hæc interpretatio locum habeat, præcedere
debet κατολιθαυνοίαν ἐς δάκρυα. Sic enim a consequenti expositio
hæc vera esse potest; quoniam illi, qui miseratione moventur, la-

nunquam aspicias, sed in loco undique clauso
vivens terræ hujus mala deflebis.

Κατηγέφαδε. Tectæ estis. Aristophanes:
Quam bene & provide tectæ estis.

Κατηγτίσω. Perfecisti.

Κατηγυκότα. Sic vocabant dentem, quem
afinus emittit, cujus indicio ætas ejus cognos-
cebatur.

Κάτης. Felis domesticus.

Κατησφαλίσαι. Munitum esse.

Κατηχυμυδύναι. Pudore affectus.

Κατηύχην. Imprecabantur. Et illis, qui hæc
fecerant, imprecati sunt, ut immatura morte
defuncti & insepulti canibus alitibusque pro-
jicerentur, nec [Pluto] animas ipsorum be-
nigne suscipere.

Κατήφει. Tristitia in vultu eminens. Et
κατηφής, tristis, mœstus.

Κατηφόνες. Tristes. Vel, impudentes.

Κατήχθη. In patriam rediit. Antipater enim
in patriam reversus uxorem illustri genere na-
tam & divitem duxit, liberisque ex ea suscep-
tis vitam felicem & beatam ad seram usque
senectutem produxit.

Κατηχθιμένον. Gravatus. Oneratus.

Κατηχῶν. Accusativo jungitur. Incitans.
Adhortans. Pisides: Vincens in præliis, &
[milites propria voce] in præliis adhortans.
Κατηχῶ vero, cum significat resonare, geniti-
vum adsciscit. Ut, resonat per poros. Per
domum personuit.

Κατ' ἰδίαν. Privatim.

Κατ' ἰδίαν, & Κατ' ἰδίαν. Nomina propria.

Κάπιδον. Descendimus.

Κατ' ἴσον αὐτῷ μεμ. Æque furens ac ille.

Καπαχυμυδύναι. Vi victus.

Καπαχυνῶν. Attenuatus est. Exsiccatus est.

Καπαχυνῶν. Extenuat.

Κατ' ἴχνος. Per vestigium. E vestigio.

Κατολιθαυνοίαν. Motorum. Incidentium.
Romanis autem in lacrymas prorumpentibus,
& ob illam cladem graviter dolentibus. Et i-
terum: Cleopatra, ad quam successio Ptole-
maeorum devolvitur.

Κατομνός. Sancte jurans. Jurejurando con-
firmans. Addidit & jusjurandum, per meum
caput jurans, quod ipsi longe erat charissimum.

Κατομνός. Dejerare. Hoc solo tantum [phi-
losophos se ostendunt, quod more Platónico]
Deos jurando aliquid affirmant vel negent.

Κατ' ὄναρ. Non oportet dicere κατ' ὄναρ;
quod omnino barbarum est: sed ὄναρ, & κατ'
ὄναρ, & ἐν ὕπνῳ, i. e. in somnis.

crymari solent. Certe soli voci κατολιθαυνοίαν interpretationem
illam respondere non posse manifestum est. Suidam autem, cum
hæc scriberet, in animo habuisse τὸ κατολιθαυνοίαν ἐς δάκρυα, ex
exemplo, quod subjungitur, patet.

6 Πτολεμαίων] Sic recte habet MS. Paris. A. In reliquis vero
MSS. Paris. itemque in omnibus Edit. præcedentibus male legitur
Πτολεμαίων.

7 Ἀπὸ μόνος γὰρ τῶν Θεῶν κατομνός] Sensus hujus
loci est mutilus, quem in versione supplēvi ex Synesio, a quo ver-
ba ista Suidas mutuatus est. Vide eum epist. cli. i. pag. 291.

¹ 'Αεισφάνης. Εἴτωρ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμειτο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς. τὸ γὰρ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγει. παρ' Ἀθηναίους, ὅς διηγεμύτως, ἀλλ' ὑφ' ἐν. καὶ αὐτὸς ² 'Αεισφάνης. Κατωκάρα ῥίψας με βυκολήσῃ. ³ αὐτὸ κατὰ ἄνδρα λέγων.

Κατωκοδόμισεν. ³ Ἰσαῦτος ἀντὶ τοῦ κατέκλινεν εἰς οἶκον, καὶ ἀπέκτεινε.

Κατάλιον. κατέπεσον.

Κατωμαδόν. ⁴ τῷ ὅμῳ. ⁴ Ἰάσιπτος. Ὁ δὲ Σαμφὼν ἑτάμεν τοὺς πύλας καὶ τὰς Φλιάς κατωμαδόν εἰς τὸ ὄρος. Φέρον κατὰ πῆλιν.

Κάτων, ⁵ στρατηγὸς Ῥωμαίων ὅς νῆς μὲν ἡ πᾶν ἐπὶ, αὐτῆς δὲ καὶ Φιλόποντος, συνέειπε γνώμης καὶ δεινότητι λόγων ἀειρεπῆς, ὥστε αὐτὸν ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι Δημοσθένει, πυνθανόμενοι τ' αἰετοὶ ἐν τοῖς Ἑλλήσι ῥήτορα γενέσθαι Δημοσθένει. ⁶ Λέγει Κάτων τ' πρεσβύτερον, ἐρομένης πινός, ἡ ἑχὶ γνώμῃ αὐτῇ τ' ἐν Καρχηδόνι πειγμάτων καὶ αὐτῇ τοῦ Σικελίωντος, εἰπὼν.

Οἷος ⁷ πέπνυ. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσουσι.

Κατανάκη. ⁸ ἱμάτιον ὅστις ἐκ τ' κάτω μερῶν νάκος, τῆς διφθέρας, αὐτῆς αὐτῶν. δοκῆσι δὲ ἀμφιέει τῆτο, τῷ τυραννῶν ἐπαναγχασάντων τῆς Ἀθηναίων, ἵνα ὑπὸ τυραννείας μὴ κατῴσων εἰς αὐτοὶ πολῖται. μέλει γὰρ τῷ γονάτων ἡ δῆλον. ⁹ 'Αεισφάνης.

Οὐκ ¹⁰ ἴδ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὐτὸς αὐτῶν Κατανάκας Φορβίλας, ἐλθόντες δὲ ἀμφιέει τῆτο, τῷ τυραννῶν ἐπαναγχασάντων τῆς Ἀθηναίων, ἵνα ὑπὸ τυραννείας μὴ κατῴσων εἰς αὐτοὶ πολῖται. μέλει γὰρ τῷ γονάτων ἡ δῆλον. ⁹ 'Αεισφάνης.

Κατανάκης. δουλὴ καὶ ἀνελευθερὸς χιτὼν.

Κατανάκη. ¹¹ τ' χιτὼν σπινθηρομένης. τὰς δὲ φάλας φησί.

Κατῶρης. ὄνομα κύριον.

Κατωρχήσαντο. κατεχάρισαν. ἐπαίξαν.

Κατωφαγᾶς. ¹² ὁ κατωφαγᾶς. κωμωδῶν ἐν ὧς πολυφάγος ὁ Κλεόλυμος, ὅτι κάτω νότον ἔτρωγε. Κατωφαγᾶς δὲ ὄρνειον ἐστίν, ὅτι κατὰ νότον, ὅρωςον τὰ σπέρματά. καὶ ὅτι μὲν βαρύνει, ἐστὶν ἐπὶ νότον ὅτι δὲ αὐτοσπᾶται, κύριον. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ κατωφαγᾶν.

bet gravem, est epithetum: at cum circumflectitur est nomen proprium. Forte autem [τὸ κατωφαγᾶς dictum est a verbo] καταφαγεῖν.

Κατοικιδίς. τῆς ἐπ' οἴκῳ ὄντας. Κατοικιδίς δὲ,

luti perierunt. Et Aristophanes: Si ex pedibus suspendatur, capite terram spectante. Nam pronum in caput cadere Attici vocant κατωκάρα, idque non duabus sed una voce apud eos scribitur. Et iterum Aristophanes: Fallens me in caput præcipitem dabit.

Κατωκοδόμισεν. Parietibus struxit, & sic necavit. Ἰσᾶς.

Κατάλιον. Deciderunt.

Κατωμαδόν. In humeris. Vel, in humeros. Josephus: Sampson vero portas & postes in humeros sublata in montem portavit, ibique deposuit.

Κάτων. Cato, imperator exercitus apud Romanos, juvenis quidem admodum erat, sed severus, & laboris patiens, tantaque prudentia & eloquentia præditus, ut a Romanis vocaretur Demosthenes, qui intellexissent, oratorum Græcorum præstantissimum fuisse Demosthenem. [†] Cato major interroganti cuidam, quid de rebus Carthagenensium & Scipione sentiret, respondisse fertur: Solus sapit, reliqui vero ut umbræ vagantur.

Κατανάκη. Catonaca est vestis, cui in parte ima νάκος, i. e. pellis caprina vel ovilla affuta est. Videntur autem Athenienses a tyrannis coacti vestem hanc gestasse, ne propter ejus vilitatem cives in urbem redirent. Nam ad genua usque pertinebat. Aristophanes: An nescitis illud tempus, Athenienses, quo, cum catonacas gestaretis, Lacedæmonii armis virisque opem vobis ferentes, multis Theßalis Hippiaque sociis occisis, [a tyrannorum jugo vos liberarunt?] Plerique enim Theßalorum Hippia opem ferebant.

Κατανάκης. Servilis tunica. Catonaca rudendum depilatum habentes. Servas intelligit [Aristophanes.]

Κατῶρης. Nomen proprium.

Κατωρχήσαντο. Insultarunt. Illuserunt.

Κατωφαγᾶς. Vorax. Cleonymum sic vocat Aristophanes, comice cum perstringens, ut hominem voracem & gulosum, quia capite inclinato comedere solebat. Κατωφαγᾶς etiam est avis quædam sic appellata, quæ femina [rostrum] effodit. Κατωφαγᾶς autem, cum ha-

Κατοικιδίς. Domi defidentes. Homines do-

¹ 'Αεισφάνης] *Acharnensibus* pag. 416. (198. Ed. Baf. P.)

² 'Αεισφάνης] *Face* pag. 634. (439. Ed. Baf. P.)

³ Κατωκοδόμισεν. Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ κατ.] Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. 'Εγκατωκοδόμισεν.

⁴ Ἰάσιπτος] *Antiquit. Jud.* lib. v. cap. x.

⁵ Κάτων, στρατηγὸς Ῥωμαίων ὅς νῆς μὲν ἡ πᾶν. — *Ἰσᾶς* Δημωδότης] Hæc sunt verba Appiani *Iber.* pag. 464. 465. (176. Edit. Henr. Steph.)

⁶ Λέγει Κάτων τ' πρεσβύτερον. Confer cum hoc loco ea, quæ leguntur apud Suidam supra v. 'Αἰσφάνης.

⁷ Οἷος πέπνυ. πῶς δὲ κατ.] Est notissimum versus Homeri de *Tiresia* Od. K. v. 495.

⁸ Κατανάκας. ἱμάτιον. — *πυρρὰ μὲν*] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ecclesiast.* pag. 746.

⁹ 'Αεισφάνης] *Lysistrata* pag. 906. (567. Ed. Baf. P.)

¹⁰ Οὐκ ἴδ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες] Historiam, ad quam Aristophanes hic respicit, narrat Herodotus lib. v. pag. 197. qui omnino cum hoc loco conferendus est.

¹¹ Πολλὰς δ' ἐπὶ τῷ ἱππῷ] Apud Aristophanem hodie male legitur *πολλὰς δ' ἐπὶ τῷ ἱππῷ*; qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus est.

¹² Κατανάκη τ' χιτὼν δὲ σπινθηρομένης] Hæc sunt verba Aristophanis *Ecclesiast.* pag. 746. (501. Ed. Baf. P.)

¹³ Κατωφαγᾶς. ὁ κατωφαγᾶς. κωμωδῶν ἐν ὧς πολ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis *Avibus* pag. 554. (379. Ed. Baf. P.)

Ἐπὶ τῷ κατωφαγᾶς πῶς αὐτὸς ὁ Κλεόλυμος; Vide ibi veterem Enarratorem.

καὶ χολαίης, καὶ ἦσαν ὀμολογῶντες τοῖς πολέμοις.

Κατοικτίζω. οἶκτε τυχεῖν ἡξίς, ἢ ἐλέως κυρῆσαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων καταστάς κατοικτίζετο. Καὶ αὖτις Ὁ δὲ τῇ Φωνῇ κατοικτιζόμενος ἐλεῖται σφᾶς παρεκάλει.

Κατοικμάζω. καταμεμψόμενος. Πολύει. Καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸν κατοικμάζας, ὅτι ὧς μὲν ἐλθοὶ τοῦ λαβεῖν τὸ Ἀπάλων ὑποχείριον. ἢ καταπασσόμενος, οἷμοι λέγων.

Κατοιοῦμαι. ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν, καὶ Φυτῶν ὑψηλῶς.

Κατοιοῦσα. γνώσκω. ἐπίσταμαι. Σοφοκλῆς

— Οὐ κατῴει, ἐγὼ Θεοῖς

Ὡς ἔδεν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἐπὶ

τῆς ἐπὶ, ὅς ἐν τῇ εἰμὶ, ὥστε ὀφείλῃ τὴν Θεὸς ἐπαρκεῖν μοι, ὡς τὸ μὴ ὀφείλῃ τῇ ζῆν' ἢ ἐκείνῃ τοῖς Θεοῖς ὀφείλω ἐγὼ ἐπαρκεῖν ἀπὸ τῶν, ἔδεν ἐπὶ πᾶσι πράττειν τῇ Θεῶν.

Κατοιχεύω. νεκρῶ. πενήτω.

Κατιύει. ἀπὸ τοῦ συντίθει. ῥάπει. Ἀριστοφάνης

Οἶδ' ἐγὼ τὸ πᾶν τῇ εἶδ' ὅθεν πάλα κατιύει. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὑποδημάτων.

Κατιύει. εὐπερίεξι. συρράπει. Ὁ δὲ Βαράμ πωσαρχόντα χιλιάσι κατιύει τὸν πόλεμον ἔλεγον. Κατιύω, καὶ τὸ δόλος ῥάπει.

Κατιύμα. ἀπάτη. δόλος. Ἀριστοφάνης. Ὁν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἰπποῦσιν ποτε ἐς κατιύματα. Κατιύματα δὲ ὅτι δέρματα πᾶσι ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἄντ' τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλον.

Καυδῶ. νῆσος πλησίον Κρήτης, ἐνθα μέγιστοι ὄναγροι γίνονται.

Καύων. τῆ μαλθακῆς.

Καυκίον παρ' ἡμῶν κύλιξ δὲ ὧς τοῖς σοφοῖς.

Καύωνες. ὄνομα ἔθνους. Ἐγγὺς δὲ τῆς Ὀπρωθούσης εἶναι Καύωνας τε καὶ Αἰελέας Ὀμηρικῶς Πελασγῶν δὲ ἑδάμοι, ἔδὲ Δίος. εἰρηδῶ γὰρ ὅτι καὶ ἐμοὶ τόδε.

Καυλός. τὸ ἔκρον τοῦ δόρυ.

Καυλῶ. καυλήσω. ἐκκαυληκῶτα τῇ λαχάνων.

Καυλωνία. χώρα.

Καυλάκης. ὁ ἀγὼν ἢ εἶδος ἱματίου, ὅπερ καὶ Περσίδα καλεῖται. οἱ δὲ σπύραν θυμητίδα, ὅπως εἶκε

mi semper desidentes, & otiosos, & bellis minime assuetos.

Κατοικτίζω. Aliorum misericordiam implorabat. Flebili oratione calamitates suas deplorabat. Ille vero ad magistratus Babyloniorum adductus, calamitatem suam deflens, misericordiam eorum implorabat. Et iterum: Ille vero conditionem suam deplorans eos orabat, ut sui miserentur.

Κατοικμάζω. Qui de aliquo conquestus est. Polybius. De Philippo. XI. 4. Cum autem valde de eo conquestus esset, quod Attalum propemodum in potestatem suam redegisset. Vel, qui aliquem incusavit, hei mihi dicens.

Κατοιοῦμαι. De se magnifice sentiens. Fastu se inflans.

Κατοιοῦσα. Cognoscis. Scis. Sophocles: Nescisne, me nullius rei nomine Diis amplius esse obligatum. Id est, non est is rerum mearum status, ut auxilium Deorum amplius requiram, quoniam diu superstes non ero. Vel, nihil amplius Diis præstare, nec quidquam in eorum honorem facere teneor.

Κατοιχεύω. Mortui. Defuncti.

Κατιύει. Componitur. Consuitur. Concinatur. Aristophanes: Novi ego, unde isthæc consuta sint jamdudum omnia. Translatio ducta est a calceis.

Κατιύει. Parat. Suit. Consuit. Dicebant autem Varamum cum quadraginta millibus hominum parare bellum. Κατιύω item significat, dolos struo.

Κατιύμα. Fraus. Dolus. [Item, soleæ.] Aristophanes: Quem ego Equitibus dabo secandum in soleas. Κατιύματα enim sunt coria crassiora & duriora, quæ sandaliis aliisque calceis subjiuntur.

Καυδῶ. Caudo, insula prope Cretam, in qua maximi onagri nascuntur.

Καύων. Mollis.

Καυῖον. Sic apud nos vocatur, quod ab eruditis dicitur κύλιξ, calix.

Καύωνες. Caucones, nomen gentis. Dicebant autem prope esse Cauconas & Lelegas Homericos, qui ipsis insidiarentur: Pelasgos vero vel Dios nusquam esse. Hoc enim tempestive a me dictum esto.

Καυλός. Extrema hastæ pars.

Καυλῶ. Caulem emitto. Et ἐκκαυληκῶτα τῇ λαχάνων dicuntur olera, quæ caulem emisferunt: vel contra, amiserunt.

Καυλωνία. Caulonia, regio.

Καυλάκης. Certamen. Vel, genus vestis, quam & Persidem vocant. Alii vero [sic appellant]

1 Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων καταστάς κατ.] Hæc sunt verba Herodoti de Zopyro lib. iii. pag. 138. ut Portus monuit.

2 Σοφοκλῆς] In Ajax pag. 35. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

3 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 305. (206. Ed. Baf. P.)

4 Τὸν δὲ Βαράμ πωσαρ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Theophrasto Simocarta.

5 Ἀριστοφάνης] Acharnens. pag. 386. (274. Ed. Baf. P.) Vide etiam supra v. Κατιύμα.

6 Καυλάκης. ὁ ἀγὼν ἢ εἶδος ἱματίου, ὅπερ καὶ Περσίδα καλεῖται. Ex Scholiasta Aristophanis ad Vespras pag. 512. (352. Ed. Baf. P.)

Μογύχου σάγμαλι. σάγμα δέ, ἡ θήκη τῆ ὄπλῃ.

ΚαῦνιⓈ. ἔρως. ἐπὶ τῇ μὴ καθαρῇ μύρων ἐπι-
θυμιῶν. ΚαῦνιⓈ γὰρ καὶ Βύβλις ἀδελφοὶ ἐδυτύχη-
σαν.

ΚαῦρⓈ. ὁ κοῦρⓈ τῶν Φρεσίν· οἶονεὶ αὐτὸς τις ὢν,
καὶ πλεονασμῷ τῆς καὶ καῦρⓈ.

Καυσία. εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.

Καυσίη, ἡ τοπάρη Μακεδόνων ἐκάλον ὄπλον,

καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ.

ΚαύπωνⓈ. Σέρμης.

ΚαῦρⓈ. ὄνομα ποταμοῦ.

Καυτίλυ. ἐν ἑπὶ τῇ ἐπιγράμμει.

— Ἄνθετο δέρμα λέοντος

ΤεῦχεⓈ. Ἄραψ, καυτίλυ ἀγρότην αἰγανέαν.

Καυχᾶ. οἱ λοιποὶ ῥήτορες ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ αὐ-
τῇ λέγουσι. Λυκούργος ἐν τῷ περὶ μαντείαν ἐξη-
σατο τῇ λέξει. Δεῖ δὲ τὰλλα ἐν δημοκρατίᾳ σοὶ εἰ-
πεῖν· ἐνός δ' οὐκ ἔστι σοι. κακῶς γὰρ αὐτῇ ὡς ἐστὶν
ἐφ' οἷς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχυνοῦνται.

ΚαυχώμενⓈ. μεγαληγορῶν.

ΚάφⓈ. τὸ πνεῦμα, καὶ ἀφ' ἀλεχίον. καὶ Ὅμη-
ρος. Κεκαφῆσα θυμὸν.

Κεφῶρη. τὸ τῇ καφῶρης μύσητον δολερόν καὶ κερ-
δαῖον. λέγουσι δὲ τῇ ἀλώπεκα.

Καφύη. ὄνομα πόλεως.

Κάχεζεν. ἡ Αἰσχροφάνης. ἀντὶ τῆς ἀπεπάτης.

Καχέλια. ταῖς δὲ ἀληθείαις ὑπὸντρον ἐν αὐτῇ κα-
χέται μετὰ βολῆς οἰκείοι.

6. Polyb. xxi. c. 6. vol. IV. 436. Καχεξία. καὶ Καχεκλιῶντες, κακῶς τῇ ἔξιν ἀφ-
πεινῶν. ἀδενούντες. Πολύβιος. Ὁ δὲ Περσεύς
στ. Luc. I. 251. V. Αἰσχροφάνης.

Καχεξία. καὶ Καχεκλιῶντες, κακῶς τῇ ἔξιν ἀφ-
πεινῶν. ἀδενούντες. Πολύβιος. Ὁ δὲ Περσεύς
ὑπερσάρχων τῇ ἡρόν καὶ τὸν πόνον, ἐξελύτο τῇ
ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκλιῶντες τῇ ἀθλητῶν. ὅτε γὰρ
τὸ δεινὸν ἤγχιζε, καὶ δεοὶ κλέεσθαι περὶ τῇ ὅλων,
οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ.

Καχλάζι. ταράσσεται. Φλεγμαίνε. βράζει.

Κάχληκες. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ἡρεῖτο δὲ ὁπό-
σον κάχληκος ἔμπερο μὲν τοῖς ἐδάφει. καὶ Κάχληξ,
εἶδος ζώοντος πινός.

Καχεύων. ἡ Ἐσκήρτα, ἀπεπόρθη, ὡς περ καχεύων
ὀνίδιον εὐωχόμενον.

Κάχευς. τὰς κειθᾶς. ἡ Αἰσχροφάνης

1 ΚαῦνιⓈ ἔρως] De infelici amore Cauni & Byblidis legendus
est Parthenius Erot. cap. xi. & Ovid. Metamorph. lib. ix. Vide
etiam supra v. Βύβλις, & v. ΚαῦνιⓈ.

2 Καυσίη, ἡ τοπάρη Μακεδόνων] Distichum hoc est pars Epigram-
matis inediti, quod ex cod. MS. integrum hic exhibebo. Ἀν-
τίπαι.

Καυσίη, ἡ τοπάρη Μακεδόνων ἐκάλον ὄπλον,
καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
Ἰδρῷ διψήσαντι πίνει πόνον, ἀλλὰ μὴ Πίστον,
Ἡμεῖς Αὐσπείας ἔλθον ἐπὶ κροῖφας.
Ἀλλὰ φίλⓈ· δίδωμι, τίς κ' ἐρεῖ, αἰ ποτὶ Πίρπον
Τριψάρεα, καὶ τὴν Θρηῖαν ὑπαζόμενα.

†

fisyram Thymætidem, quæ est similis Mory-
chi sagmati. Sagma vero est theca scuti.

ΚαῦνιⓈ ἔρως. Caunius amor. Dicitur de amo-
ribus infelicibus. Caunus enim & soror ejus
Byblis infelices fuerunt.

ΚαῦρⓈ. Ventosus & levis. Quasi dicas αὐ-
ρⓈ, & per pleonasmum literæ κα, καῦρⓈ.

Καυσία. Causia. Genus pilei barbarici, quo
caput tegitur. [In Epigrammate:] Causia, quæ
ante Macedonum tegumentum fuisti, tam nivem
propulsans, quam galeæ usum in bello præstans.

ΚαύπωνⓈ. Æstus. Caloris.

ΚαῦρⓈ. Cayster. Nomen fluvii.

Καυτήν. [Pro καὶ αὐτήν. Et ipsam.] In Epi-
grammate: Teucer Arabs pellem hanc leonis
[Pani] suspendit cum ipso jaculo.

Καυχᾶ. Gloriaris. Cæteri oratores eodem
sensu vocem hanc adhibent; quæ etiam usus
est Lycurgus in oratione de divinationibus.
Oportet autem cætera tibi dicere, quæ fiunt in
democratia: unum autem tibi non licet. Male
enim ei præfuisse; & ob quæ ipse gloriaris, ea
alii pudori sibi ducunt.

ΚαυχώμενⓈ. Qui gloriatur. Sese jactans.

ΚάφⓈ. Spiritus, secundum dialectum quan-
dam. Et Homerus: Eum, qui infeliciter ani-
mam exspiraverat.

Κεφῶρη. Vulpes. Vulpis dolosum & fraudu-
lentum ingenium odio prosequere.

Καφύη. Capua. Nomen urbis.

Κάχεζεν. Cacabat. [Pro καὶ ἔχεζεν.] Aristo-
phanes.

Καχεῖλαι. [Turbulenti & seditiosi.] Revera
autem inter eos erant homines turbulenti, & re-
bus novis studentes.

Καχεξία. Mala corporis habitudo. Et Κα-
χεκλιῶντες, cachectæ, infirmi. Polybius: Per-
seus vero, appropinquante periculo, animum
prorsus despondebat, instar athletarum, qui cor-
pore sunt minus sano & valido. Cum enim pe-
riculum instaret, & de summa rerum decer-
nendum esset, metu victus cedebat.

Καχλάζι. Turbatur. Tumet. Effervet. E-
bullit.

Κάχληκες. Lapilli, qui in aquis reperiun-
tur. Glarea. Cepit autem tantum glarea, quan-
tum sufficeret sternendo pavimento. Et Κά-
χληξ, genus animalculi.

Καχεύων. [Aristophanes:] Saltabat, pede-
bat, ut asellus hordeo pagrus.

Κάχευς. Hordeum. Aristophanes: [Ca-

3 Ἐπὶ τῇ ἐπιγράμμει] Anthol. Lib. vi. cap. xv. Epigr. xvii.

4 Ὅμηρος] Il. E. v. 698.

5 Αἰσχροφάνης] Acharnens. pag. 374. (264. Ed. Baf. P.)

6 Ὁ δὲ Περσεύς ὑπερσάρχων. τῇ καὶ τῇ πόνον, ἐξελ.] His affinis
sunt, quæ supra leguntur de Perleco v. Αἰσχροφάνης.

7 Ἡρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχλη.] Idem fragmentum legitur etiam su-
pra v. Ἡρεῖτο.

8 Ἐσκήρτα, ἀπεπόρθη, ὡς περ καχεύων. ὀνίδ. εὐωχ.] Hæc sunt verba
Aristoph. Vespris pag. 524. (358. Ed. Baf. P.)

9 Αἰσχροφάνης Πίρπον, ὡς.] Apud Aristophanem Nubibus pag.
199. (123. Ed. Baf. P.) verius integer sic legitur:

Ἀδιν τι πίνονθ', αἰσχροφάνης καὶ καχεύων γυναικῶν ἀλυσσών.
Adi ipsum Comicum.

Πί-

Πίνωθ' ὥσπερ ἐὶ χέχεις γυναῖκα ἀλῆσαι.
 Τυπέει, καθάπερ πινὰ γυναῖκα ἀλοῦσαι χεῖρας.
 Καχυπολοπεῖσθ'. τὸ τέλειον, καχὰ ὑπονοεῖσθαι.
 παρ' Ἀριστοφάνει.

Καχυπότοπθ'. καχύποπθ'. τοπάσαι γὰρ, τὸ ὑπονοῆσαι.

Κάψα. κίστη. ἢ θήκη.

Καί. Συνέσθ' ὁ Συμπλεκτικός.

Καιάδας. ὁ δὲ Λάκων βασιλικὴ φρεσὶς καὶ Σικελιώτης. ὁ δὲ Πέρσης, ὁ οἰκιστὴς μετὰ τὴν φρεσίν. ὁ δὲ Αἰθίοψ οἱ κακῆροι χερσαῖς ἀλύσεσιν ἐδέδυντο. εἰς δὲ τὴν Καιάδα ἐβόησαν οἱ Λάκωνες τὴν κακῆρον ῥήσιν.

Καὶ δὴ. λοιπὸν ἤδη.

Καὶ ὡς Θεῶν ἀρετῆς. ὅτι τὴν κατὰ ὑποβολὴν χακηρόντων εἰρημὴ ἢ παρομιμία. Θεῶν δὲ ἀρετῆς τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσίνι.

Καικίας. ὁ ἀνέμους.

Καικίλιος, Σικελιώτης, ὁ Καλλαντιανός. Κάλαντις δὲ πόλις Σικελίας ῥήτωρ, Κορινθίους ὡς ῥώμη ἐπὶ τῷ Σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ ὡς Ἀδριανὸς, καὶ ὑπὸ δούλων, ὡς πινεῖς ἰσορήχας, καὶ ὡς τὸν μετὰ καλῆς ἡμέρας Ἀρχάγαθον. ὁ δὲ δόξαν Ἰουδαίου. βιβλία δὲ αὐτῶν πολλά. Κατὰ Φρυγῶν, δύο. ὅτι δὲ χτὶ φοιχεῖον ἀπὸ δειξίς τοῦ εἰρηνοῦ πασάν λέξιν χαλλιρρημοσύνης. ὅτι δὲ ἐκλογὴ λέξων χτὶ φοιχεῖον. Σύγχεσις Δημοκλέους καὶ Κικέρωνος. Τίμη ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιαίου. Περί χακηρῶν τῶν δέκα ῥητόρων. Σύγχεσις Δημοκλέους καὶ Αἰσχίνου, Περί Δημοκλέους, ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι, καὶ ποῖοι νόθοι. Περί τῶν κατὰ ἰσορίαν ἢ παρ' ἰσορίαν εἰρηνοῦ τοῖς ῥητορῶν καὶ ἄλλα πλεῖστα. Τὸ δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰουδαῖοι σφόδρα τὰ Ἑλληνικά.

Καῖχθ'. ὄνομα ποταμοῦ.

Καὶ μὴ. ἀλλὰ μὴ.

Καινά. πόλις.

1 ὑπονοεῖσθ' Imo potius ὑπονοεῖσθ'.

2 παρ' Ἀριστοφάνει] Rapis pag. 257. (168. Ed. Bas. P.)

3 Καιάδας] Vide supra v. Βασιλείου, & infra v. Καιάδας. Confer etiam P. Leopard. Emend. lib. xiii. cap. xiv. & Meurs. Miscell. Lac. lib. iii. cap. vii.

4 Οἰκιστὴς] Sic Attici κατ' ἐμφανὲς vocabant carcerem. Hellenius apud Photium pag. 1593. ὅτι τὸ μὴ λέγειν ἀποφασίζοντες πᾶσι τοῖς παλαιῶν μὴ φροντίζοντες, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. διὸ καὶ τὸ δισμωτικὸν οἰκιστὴς ἐκάλουν, καὶ τὸ δῆμιον, καὶ ὁ δὲ c. i. e. Veteres cum omnes, tum praecipue Athenienses cavebant, ne verba male ominata profertent. Hinc carcerem vocabant οἰκιστὴς, & carnisficem, καὶ ὁ δὲ c. Apparet ergo, Portum vim vocis οἰκιστὴς hic non intellexisse, quippe quam domicilium reddidit, quod nihil ad rem facit.

5 Καὶ ὡς Θεῶν ἀρετῆς] In Vaticana Proverbiorum Appendice proverbium hoc plenius sic exponitur: Ἐπὶ τῇ κατὰ ὑποβολὴν κακηρόντων (lege κακηρόντων, ut hic recte apud Suidam) εἰρημὴ ἢ παρομιμία ὅτι ὡς ἀρετῇ Θεῶν ἀποφασίζοντες. Θεῶν ἀρετῆς τὸπος ἐν Ἐλευσίνι: εἰσάσει δὲ εἰς αὐτὸν πάντες ἐνθάδε. Hinc apparet, proverbium hoc dici de hominibus impuræ & immodestæ linguæ, & qui ne in locis quidem sacris, ubi linguis favendum est, a maledictis & verbis male ominatis temperare possunt. Vide etiam supra v. Θεῶν ἀρετῆς.

6 Καλλαντιανός] Καλλαντιῶν δὲ πόλις Σικελίας] Lucas Holstenius ad Stephanum v. Καλλαντιῶν recte monuit, scribendum hic esse. Καλλαντιῶν. Καλλαντιῶν δὲ πόλις Σικελίας. Athenæus enim lib. vii. cap. xi. Cæciliū hujus mentionem faciens, patriam ejus scribit

here] inter bibendum, ut mulier, quæ hordeum molit.

Καχυπολοπεῖσθ'. Mala suspicari. Integrum est, καχὰ ὑπονοεῖσθαι. Apud Aristophanem.

Καχυπότοπθ'. Qui mala suspicatur. Nam τοπάσαι suspicari significat.

Κάψα. Cista. Arca. Theca.

Καί. Et. Conjunctio copulativa.

Καιάδας. Apud Lacones & Siculos sic vocatur custodia regia. Apud Persas carcer cineribus plenus. Apud Æthiopes vero maledicti aureis catenis vinciebantur. Lacones autem fontes in Cæadam conjicere solebant.

Καὶ δὴ. Et sane.

Καὶ ὡς Θεῶν ἀρετῆς. Etiam in Deorum concilio. Proverbium hoc de hominibus supra modum maledictis dicitur. Est autem Θεῶν ἀρετῆς locus quidam Eleusine ita dictus.

Καικίας. Cæcias. Nomen venti.

Καικίλιος. Cæcilius, Siculus, Callantianus, (Callantis enim est urbs Siciliæ) Rhetor, qui Romæ eloquentiam sub Cæsare Augusto usque ad Adrianum docuit: ex servitute manumissus, ut quidam tradunt, & initio Archagathus vocatus, & quod ad religionem attinet, Judæus. Libros scripsit plurimos. Contra Phryges, duos. Eclogam vocum elegantiorum secundum ordinem alphabeticum. Comparisonem Demosthenis & Ciceronis. Quænam sit differentia inter imitationem Atticam & Asianam. De charactere decem oratorum. Comparisonem Demosthenis & Æschinis. De Demosthenis orationibus germanis & spuris. De iis, quæ ab oratoribus vel secundum vel præter historiarum veritatem dicta sunt. Item alia quamplurima. Miror autem, Judæum rerum Græcarum adeo peritum fuisse.

Καῖχθ'. Cæcus. Nomen fluvii.

Καὶ μὴ. Et tamen. Quinetiam.

Καινά. Cænæ. Urbs.

fuisse Καλὴν ἀκτὴν; quæ erat urbs Siciliæ, ut vel ex Herodoto patet, qui lib. vii. cap. xxi. sic scribit: Ἡ δὲ καλὴ ἀκτὴ καλεῖται, ὅτι μὲν Σικελῶν, ὡς δὲ Τυρηνῶν περὶ τὴν Σικελίαν. Ab Herodoto non discrepat Stephanus Byzantius v. Καλὴ ἀκτὴ; si modo σφάλμα, quo codices ejus hodie corrupti sunt, emendetur, & pro πόλις Κρητῶν reponatur πόλις Σικελῶν, uti apud eum reponendum esse recte monuit modo laudatus Holstenius. Pro Καλὴ ἀκτὴ autem contracte etiam dicebatur Καλλαντιῶν, cujus gentile est Καλλαντιῶν, ut ex Diodoro & veteribus nummis constat. Hinc autem patet falli Meursium, qui in Bibliotheca Græca ex uno Cæcilio duos fecit, alterum Callantianum ex Suida corrupto, & alterum Calocriten ex Athenæo recensens; cum ex iis, quæ ante dicta sunt, apparere putem, ex Suida & Athenæo de uno eodemque Cæcilio intelligendos esse.

7 Ἐπὶ τῇ Σεβαστῇ Καισάρει καὶ τοῖς Ἀδρ.] Hæc si vera sunt, oportet Cæciliū Nestoris ætatem superasse, quoniam inter obitum Augusti & initia Adriani anni plus centum interjecti sunt.

8 Ἐπὶ δὲ κατὰ τὴν χαλλιρρημοσύνην] Vel hæc omnia, tanquam scholium, inducenda sunt, est post Φρυγῶν, δύο, continuo legendum est, ἢ δὲ (non ἢ δὲ) ἀλογον &c. vel, si relinquenda sunt, pro ἢ δὲ scribendum est ἢ δὲ, quoniam verisimile non videtur, Cæciliū in opere contra Phryges de elegantia vocabulorum secundum ordinem alphabeticum egisse. Mallem autem ea ex textu ejicere, quoniam videntur esse scholium ad verba illa, quæ proxime sequuntur, ἢ δὲ ἀλογον λέγειν κατὰ τὴν χαλιν.

ἂντι τῷ, ἐφ' ἐκείνῃ πρῶτα γινώσκοντες τὸ καίριον καὶ λησιμώτατον ὁ καιρὸς ἐστίν· ὅπου καὶ τὰ σωθεῖσα παρὰ τὸν καιρὸν γινώσκοντες οὐκ ἀποδέχονται· ὡς ἰατρὸν τῷ καίρῳ πρὸς τὴν φύσιν τῆς νοσήματι ἀφελόμενον· ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσιν πρὸς τὴν φρεσύνῃς ἀφελέσκειτο. τὸ γὰρ καλόν, μὴ καλῶς γινώσκον, καὶ καλόν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς, εἴτε ὑπὸ γήρας καὶ χεῖρα καὶ φρονῶν, εἴτε ἄλλως ἐμελλε τιμὴν ὀρθογνώμονα πρὸς Χριστὸν δοῦναι ἀφελόμενον, εἰ μὴ ἄλλο ἐξ ἀνθρώπων.

Καιρός. καιρὸς ἢ γρηγορὴ καλεῖται τὰς συμφορὰς. Καὶ ἔστι ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. † Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἢ καὶ ἐναντίον μου.

Καιροσίων δ' ὀζονέων ἀπολείβει ὕγρον ἔλαιον. ὅτι κεκαυρωμένων. Καίρωμα δὲ ἐστὶ τὸ ἀφελόμενον ἐν τῷ στήμονι παρὰ τὸν μέτρον, ὡς τῷ μὴ συλχεῖσθαι τὴν στήμονα.

Καιροφυλακῆσαι. καιρὸν ἐπιτηδεύειν. Ὁ δὲ ἐκείλθεν αὐτὸν ἀναζητῶν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, μηδὲ καιροφυλακεῖν.

Καιροφύεις. αἱ ὑφάντεια. Καίρωσις γὰρ ἡ πλοκή τοῦ μέτρου.

Καῖσαρ Ἰούλιος, ὁ πατὴρ μοναρχίας. ἔγραψε μεταφράσιν τῆς Ἀράτης φαινομένων. Τέχνη γραμματικὴ Ῥωμαϊκῆς.

Καῖσαρ Αὐγύστης, ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὁκταβιανὸς ἐπικληθεὶς. ἔγραψε πρὸς τὸν ἴδιον βίον καὶ τὰ πράξεων αὐτοῦ βιβλία ἑπτὰ.

Καῖσαρ Τιβέριος. ἔγραψεν Ἐπιγράμματα, καὶ τέχνην ῥητορικὴν.

Καῖσαρ. ὅπως ὀνομάζονται οἱ Ῥωμαῖον βασιλεῖς, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος, ὃς μὴ γεννηθέντος. † γὰρ μητρὸς αὐτοῦ θανάτου ἐν τῷ 9 μηνί, τούτῳ ἀναπεμόντες, ἐξέβαλον αὐτόν· καὶ ὅπως ἐκάλεισαν αὐτὸν Καίσαρα. καὶ γὰρ τὸ Ῥωμαῖον φωνὴν Καῖσαρ ἀνατομὴ λέγει. † Ἐπὶ Ῥωμαῖον τῶν πάλαι ὁ δῆμος ἦρχεν αὐτοῖς οἱ ὀλίγοι, καὶ τὰ πελοποννησιακά ἐς μοναρχίαν κατέστη Ῥωμαῖοις τὰ πρῶτα, ἐξέτι Καίσαρ τῶν παλαιῶν μοναρχῶν καὶ βασιλευσάντων. καὶ ἀσπασάμενος διέτελε τὰ κοινὰ ἄρχων ἐς Μάρκον Ἀντωνῖνον Ῥωμαῖον ἄρχοντα. ἐπεὶ δὲ ὁ τότε πᾶσι Κόμμοδος τὴν φύσιν καὶ πᾶν φρονήσας, φιληθρίας ἥτις γινώσκοντες, καὶ ἐμάλια τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πολέμοις, καὶ φιλόψυχος, δολοφονηθεὶς ὑπὸ πινῶν κατελύθη, ἐπαναστάσεις συνεχεῖς ἐγένοντο.

Καισαρεία, ἡ μητρόπολις, ἀπὸ Καισαρὸς Τιβέριου Ὁκταβίου· ἢ ἀφείλετο Ἀρχέλαον, πρῶτον Μά-

& ea, quæ bona sunt, si intempestive fiant, non placent: veluti si medicus ægroto naturam morbi exponat; aut si quis apud ebrios de temperantia differat. Bonum enim, quod non bene fit, non est bonum. Et iterum: Justinianus vero, siue ob senectutem amissa facultate dijudicandi quid e re esset, siue aliter orthodoxam religionem perturbaturus erat, nisi e vivis excessisset.

Καιρός. Sacra scriptura καιρὸς vocat calamitates. Et ipsorum tempus erit in æternum. Et, Tempus omnis hominis venit coram me.

Καιροσίων δ' ὀζον. Bene textis autem ex linteis destillat humidum oleum. Καιροσίων enim hic significat ἐν κεκαυρωμένῳ. Καίρωμα autem est filum, quod stamini intexitur, ne stamina confundantur.

Καιροφυλακῆσαι. Tempus vel occasionem captare. Ille vero eum omittis aliis negotiis castra movere iussit, simul vetans occasionem vel tempus captare.

Καιροφύεις. Textrices. Καίρωσις enim est staminis cum subtemine connexio.

Καῖσαρ Ἰούλιος. Julius Cæsar, primus Romanorum Imperator. Scripsit metaphrasin Phænomenorum Arati. Item, Artem Grammaticam, Latine.

Καῖσαρ Αὐγύστης. Cæsar Augustus, cognomento Octavianus. De vita propria rebusque a se gestis lib. xiii scripsit.

Καῖσαρ Τιβέριος. Cæsar Tiberius. Scripsit Epigrammata, & Artem Rhetoricam.

Καῖσαρ. Cæsar. Ita vocantur Imperatores Romanorum: a Julio Cæsare, qui partu in lucem editus non fuit. Matre enim ejus nono mense mortua, ex utero cæsus fuit: unde dictus est Cæsar. † Apud priscos Romanos populus imperabat: postea optimates. Tandem vero in unius potestatem Respubl. redacta est, ex quo Julius Cæsar solus imperium obtinuit. Et tranquilla res Romana permansit usque ad Marcum Antoninum Imperatorem. Postquam vero Commodus ejus filius, homo vecors & voluptatibus admodum addictus, bellatorque minime strenuus, & animo ignavo præditus, per insidias occisus fuit, crebri [in imperio Romano] motus existerunt.

Καισαρεία. Cæsarea metropolis, a Tiberio Cæsare, Octavii filio, [sic appellata:] quam

1 Ἀπὸ τοῦ, ἐφ' ἐκείνῃ πρῶτα γινώσκοντες. — ἀφελόμενον] Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

2 Καιροσίων δ' ὀζονέων ἀπολείβει ὕγρον.] Versus hic legitur apud Homerum Odys. H. v. 107.

3 Καίρωμα δὲ ἐστὶ τὸ ἀφελόμενον ἐν τῷ στήμονι.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Homeri.

4 Καῖσαρ Ἰούλιος, ὁ πατὴρ μοναρχίας.] Eadem leguntur etiam supra v. Γαίος Ἰούλιος.

5 Καῖσαρ Αὐγύστης, ὁ καὶ Σεβ. Vide supra v. Αὐγύστης, ubi eadem leguntur.

6 Ἡ ἀφείλετο Ἀρχέλαον, πρῶτον Μάξ.] Eutropius in Breviario: Archelai Cappadociæ regnum in provincia formatam redegit, (Tiberius scilicet) & maximam civitatem appellari suo nomine iussit, qua nunc Cæsarea dicitur, cum Maxaca antea vocaretur. Hunc ipsum locum Suidas vertisse videtur: vel potius, sua descripsit ex Græco interprete Eutropii; non eo, quem hodie habemus, sed alio antiquiore, qui nunc intercidit. Exstant enim & alia apud Suidam loca, ex Eutropio ad verbum verba, ut alibi Lectorem monemus.

ζαχα ἐπινομαζομένην· ἔπειτα Καισάρειαν κληθεῖσαν τῇ ἰδίᾳ πρὸς ἡγεσίαν.

Καισάρεια, ὁ Γρηγόριος τῷ Θεολόγῳ ἀδελφός. ἔγραψε ἀφ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων.

Καίσιον. ὄνομα κύριον.

Καίσιον. ὄνομα κύριον.

Καὶ αὐτὸς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀνέμοις. ἀντὶ τῶν, ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.

Καὶ σφάκελοι ποῖσιν ἀτέλειαν. Πεισίπραστος, ὡς Φασιν, ὁ τύραννος, δεχάτας τῷ γεωργικῶν ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν. παρὲν δὲ ἔσθ' ὅτε, καὶ ἰδὼν πρὸς αὐτὸν πέντας ἐργαζομένους καὶ λιθάδας τόπων, ἤγειρε αὐτὸν, πέντας ἐν τῷ τόπῳ κομίζοιτο τοὺς καρπὸς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅδ' ἔστιν ὁ σφάκελος. θωμάσας δὲ ὁ Πεισίπραστος τὸ παρρησίαν αὐτοῦ, ἀτέλειαν τὴν δεχάτης δέδωκε καὶ ἐν τῇ οἱ Ἀθηνῶν τῇ παροίμῃ ἐχρήσαντο.

Καὶ τάχα ἴδμεν. καὶ ἁχέως πορνομέγα.

Καὶ τὸ τῷ λύκῳ. Φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα τῷ ποιμνικῶν πρὸς αὐτὸν ἐδίδοντα, εἰπεῖν· Ἐγὼ τῷ το εἰ ἐποίησιν, πόση κερυγὴ ἐγένετο αὐτῷ;

Καίτοι σ' οὐκ ἐγὼ γ', ὡς ὁ Φιλῶ. τρεῖς, οὐ κρύπτω τ' ἐμὸν πόθον.

Καὶ χερσί. καὶ ἔργοις.

Κεῖντο. ὑπάρχει.

Κεάδας. ἡ Βάραθρον ὅτι τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακῆρι οὐκ ἐβάλλοντο Ἀθηνῶν, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ, ὡς εἰς τὸν Καμάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Κεαρ. τίς καρδίαν Φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ δὲ, ἐφ' ᾧ τὸ κεαρ εὐφροσύνη.

Κεάται. κείνῳ.

Κέβης, Θεβαῖος, Φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. ἡ ἀφ' αὐτοῦ φέρει· Ζεῖς, Ἐβδόμη, Φρύγην, Πίναξ. ἐπὶ δὲ τὴν ἐν αὐτῷ διήγησιν. καὶ ἄλλα πινά.

Κέβριον, καὶ Κέβριον, πόλις τῆς Τρωάδος, Κυμαίων ἀποικία.

Κέγκλον. εἶδος ὄρνεος θαλασσίης.

Κεγχριμίδες. ὁ σῦκας καὶ τῷ ἐλαῶν οἱ πυρῆνες.

Κεγχρεά.

Κεγχρεά. ὄνομα τόπων.

Κεγχρεῶν. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίου πρὸς ἀντιγράφῃ· Καίτοι ἐπὶ τῆς οἰκίας τοὺς

1 Καὶ αὐτὸς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀνέμοις. Senarius hic legitur apud Aristoph. Rapis pag. 245. ubi vide Scholiastam. Vide etiam infra v. Κύμα.

2 Καὶ σφάκελοι ποῖσιν ἀτέλειαν. Πεισίπρ.] Totum hunc locum ex Zenobio Suidas descripsit. Vide etiam infra v. Σφακελισμός, ubi eadem repetuntur.

3 Ὅδ' ἔστιν ὁ σφάκελος. Adde ex Zenobio, & ipso Suida v. Σφακελισμός; καὶ τῶν διὰ τὴν Πεισίπρ. φέρει.

4 Καμάδας. Vide paulo ante v. Καμάδας.

5 Ἀριστοφάνης. Aristophanis pag. 369. (260. Ed. Baf. P.)

6 Διαλόγοι δὲ αὐτοῦ. Πίναξ. Ex Laertio.

7 Πίναξ. Hodie adhuc sub nomine Cebetis Tabula quædam cir-

is Archelao ademit, & suo nomine Cæsaream vocavit, cum antea appellaretur Mazaca.

Καισάρεια. Cæsarius, Gregorii Theologi frater. Scripsit varia: itemq; contra Græcos.

Καίσιον. Cæsonis. [A recto Καίσιον.] Nomen proprium.

Καίσιον. Cæstonis. Nomen proprium.

Καὶ αὐτὸς ἔχοντες κυμα. Et hæc, cum fluctus nos ulnis suis quasi amplectantur. Id est, in multis periculis constituti.

Καὶ σφάκελοι ποῖσιν ἀτ. Et sphaceli dant immunitatem. Pisistratus tyrannus, ut aiunt, decimas frugum ab Atheniensibus exigebat. Hic igitur cum aliquando præteriens senem quendam rupes & loca saxosa fodientem videret, ex eo quæsit, quos fructus inde referret? Cui is respondit: Dolorem & sphacelos; [et horum decimas Pisistratus exigit.] Admiratus igitur tyrannus hominis in dicendo libertatem, decimarum immunitatem [ei] concessit: unde Athenienses proverbio hoc uti cœperunt.

Καὶ τάχα ἴδμεν. Et celeriter imus.

Καὶ τὸ τῷ λύκῳ. Et illud lupi [dictum.] Ajunt lupum, cum videret pastorem de ovibus gregis comedentem, dixisse: Ideo si facerem, quantus clamor excitaretur?

Καίτοι σ' οὐκ ἐγ. Quamvis tibi non dicam, me non amare te. Id est, amorem meum non celo.

Καὶ χερσί. Et factis.

Κεῖντο. Sit.

Κεάδας. Ceadas. Barathrum est locus profundus, in quem Athenis malefici & capite damnati conjiciebantur; ut apud Lacedæmonios in Cæadam.

Κεαρ. Sic Aristophanes dixit pro καρδίαν, i. e. cor. Novi ego, qua de causa cor meum letitia affectum sit.

Κεάται. Pro κείνῳ. Jacent.

Κέβης. Cebes, Thebanus, Philosophus, Socratis discipulus; cujus tres circumferuntur Dialogi: Septima, Phrynichus, & Tabula. Hæc continet narrationem eorum, quæ apud Inferos fiunt. Item alia quædam.

Κέβριον. Cebrena, & Cebren, urbs Troadis, Cumanorum colonia.

Κέγκλον. Genus avis marinæ.

Κεγχριμίδες. Ficus grana, & olivarum nuclei.

Κεγχρεά. Cenchrea.

Κεγχρεά. Cenchreæ. Nomen loci.

Κεγχρεῶν. Officina, in qua grana metallorum exsiccabant. Demosthenes in Exceptione ad-

Κεγχρεῶν. cum Suid. cum...
mit. Post. sed Mos. dat. ἁπλοῦς,
ἡν ἡν δὲ βέβαιον ἐκείνου κέρ-
χρον.

cumfertur; sed quæ vitæ humanæ, non vero eorum, quæ apud Inferos fiunt, descriptionem continet. Unde dubium videri potest, an Tabula illa vere Cebetis sit: vel saltem, an Suidas de eadem Tabula hic intelligendus sit, quæ hodie in manibus eruditorum versatur. Sed hac de re videndus omnino Samuel Petrus Miscellan. lib. iv. cap. iv.

8 Κέβριον, καὶ Κέβριον, πόλις τῆς Τρωάδος, Κυμ. ἀπ.] Ex Harpocrate.

9 Κεγχριμίδες. Imo, κεγχριμίδες.

10 Κεγχρεῶν. Photius in Lexico inedito vocem hanc sic interpretatur: Κεγχρεῶν. πέπρ. Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἡ ἀργυρεῖς ἀκαθάρτητος κεγχρῶν, καὶ ἡ δὲ ἀργυρεῖς ἀκαθάρτητος ἀμύμητος. Optime.

11 Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντ. πρὸς ἀντ. pag. 627.

ἐμὲς χαρίζεσθαι εἰς τὸ κεχρεῶνα. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ χα-
θαιρῆσθαι, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετ' αὐτὸν διέφυγον
κέχρεον.

Κεγχέριποι.

Καὶ νάρδος ψαφῆς, κεγχέριποι ἰχάσον ἀμφί.

Κεχρέτης. εἶδος ὀρέης, ὃ λέγει μὴ ὅλως διψᾷ.
ἢ εἶδος ὀφείας.

Κεδάζω, ἢ σκεδάζω, ἢ ἀσσεδάζω. σκορπίζω.

Κεδίμι. ὄνομα κύριον.

Κέδματα. τὰ χροῖα ἀλγύματα λέγει ὁ Ἱππο-
κράτης.

Κεδνός. Συνετός. Σώφρων. ἢ Φρόνιμος. Αἴας

Ἐγὼ γὰρ, ἐξ ἧς χεῖρ τοῦτ' ἐδεξάμην

Παρ' Ἑκτορος δώρημα δυσμενέσθην,

Οὐ πῶ τι κεδνὸν ἔχον Ἀργείῳ πάρα.

Κεδρωσία. ὄνομα πόλεως.

Κέδροι. δένδρα ὑψίστα καὶ ἀκαρπὰ αἵς ἀπικα-
ζῇ Δαβὶδ τὴν εἰδωλολατρείαν.

Κέθη. ὄνομα κύριον.

Κέθηρος. ὄνομα κύριον.

Κεχαδνόμεθα. * Φροντισόμεθα. λυπηνησόμεθα.
ἴσως ἀπὸ τῆς ἀχ, ἀχ, ἀχάζω, ἀχαδῶ, χα-
δῶ.

Κεχάδοντο. ἀντὶ τοῦ ὑπεχρεῖσθαι. * Ὀμηρ.

— Ὑπὸ δὲ Τρῶες κεχάδοντο.

ἀπὸ τῆς χαζω, τὸ ὑποχρεῖσθαι, ὃ μέσθ' β' ἀόριτος
ἐχαδόμεν, ἐχάδοντο. προπῇ τῇ διασέθ' εἰς ψιλόν, ἢ
ἀναδιπλασιασμοῦ ποιητικῇ, κεχάδοντο.

Κεχασμένον. κεκοσμημένον.

Κεκαυτηλασμένον. * μὴ ἔχον ὑγῆ * Συνείδησιν.

Καινοπεποιημένοι. ἵνα μὴ ᾧσιν ἑκάστοι καὶ παλαι-
οποιημένοι, ἀλλ' ἐκπαγεῖς καὶ καινοπεποιημένοι. τυ-
πὶσιν ὑγίει.

Κεκαφθότα. * ἐκπνέοντα.

Κεκαδνήλθται. ἀφ' ἐβόλη. κατέγνωται. ἀπὸ-
δοκίμαται. νεώδθται.

Κεκαίετα. κακίη.

Κεκαγέτω, ἢ κεκαγέτομαι. ἀντὶ τοῦ ὑλακίησω.
ὅτι τῆς κατῶν.

Κέκλειχα. ἡσφάλισα.

Κεκαηρότες. κερύοντες.

Κέκληχα. ἐκάλεσα.

1 Καθαιρῆσθαι] Sic etiam legitur in Lexico Photii inedito. Sed
malim ἰρραῖσθαι.

2 Καὶ νάρδος ψαφῆς, κεγχέρι. Hexameter hic est pars Epigram-
matis inediti, quod ex cod MS. integrum hic cum Lectore com-
municabo. Φιλίππου.

Αἰγύπτιον μεδύσαι μελαμβόλου, λυσιπύλου

Δαίμον, ἐπ' εὐφροσύνης βῆθι θυγατρὶς.

Σοὶ γὰρ ὑπὲρ χιτῶνος λαζαρεῖς ποταπὸν ἀνέστη.

Καὶ πολλοὶ χιτῶν ζῶντος συνέδρουν,

Καὶ νάρδος ψαφῆς κεγχέρι (ἢ ἰχάσον ἀμφί).

Καὶ σφυρὰ γυμνὰ, καὶ μελίπυγος λυσιπύλου.

Εἰ δ' αἶς οἱ πλάγους ἰβήσται Δαίμον, αἴεσσα,

Κ' ἡκ πύγης, γυμνὰ χροστέων κεκαίετα.

In disticho primo per λυσιπύλου δαίμονα Poeta intelligit Isidem. In
Hexametro tertio pro νάρδος ψαφῆς legendum esse νάρδος ψαφῆς
& sensus & constructio suadent. Ἀπὸ κρητὶ enim repetendum est

Tom. II.

versus Pantænctum: Deinde persuasit servis
meis, ut in cenchreone sederent.

Κεγχέριποι. [Grana habentibus milio simi-
lia.] Et nardus tenuis circa ficus, habentes
grana milio similia.

Κεχρέτης. Cenchrines. Genus avis, quæ
nunquam fitire dicitur. Vel, genus serpentis.

Κεδάζω, & Κεδάζω, & ἀσσεδάζω. Dissipo.

Κεδίμι. Cedicius. Nomen proprium.

Κέδματα. Sic Hippocrates vocat diuturnos
[articulorum] dolores.

Κεδνός. Intelligens. Temperans. Vel, pru-
dens. Ajax [apud Sophoclem inquit:] Ego
enim, ex quo donum hoc ab Hectore mihi ini-
micissimo accepi, nullum ab Argivis honorem
consecutus sum.

Κεδρωσία. Cedrosia. Nomen urbis.

Κέδροι. Cedri. Arbores proceræ & steriles:
quibus David idololatriam comparat.

Κέθη. Cethe. Nomen proprium.

Κέθηρος. Cethegus. Nomen proprium.

Κεχαδνόμεθα. Curabimus. Dolebimus. For-
te ab ἀχος, ἀχῶ, ἀχάζω, ἀχαδῶ, & [abjecto α]
χαδῶ, [χαδῶσω, χαδῶσμαι, χαδῶσμεθα, & per re-
duplicationem κεχαδῶσμεθα.]

Κεχάδοντο. Recesserunt. Homerus: Trojani
vero recesserunt. A verbo χαζω, recedo, fit
aor. 2. Med. ἐχαδόμεν: inde ἐχάδοντο, & aspi-
rata in tenuem mutata, & per reduplicatio-
nem poeticam, κεχάδοντο.

Κεχασμένον. Ornatum.

Κεκαυτηλασμένον. Non habens sanam con-
scientiam.

Καινοπεποιημένοι. [Integri. Sive, quorum vi-
res refectæ sunt.] Ne sit confecti & defati-
gati, sed sani & integri [prælium inirent.]

Κεκαφθότα. Illum, qui efflavit.

Κεκαδνήλθται. Vituperatus est. Damnatus
est. Reprobatus est. Adulteratus est.

Κεκαίετα. Pro κακίη. Motus est.

Κεκαγέτω, & κεκαγέτομαι. De canibus etiam
dicitur. Latrabo.

Κέκληχα. Clausi.

Κεκαηρότες. Vociferati.

Κέκληχα. Vocavi.

verbum καθαιρῆσθαι. Cætera satis plana sunt. Hexameter pri-
mum Epigrammatis huius adducit Suidas v. μελαμβόλου: Hexa-
meter secundum v. λαζαρεῖς: Pentameter secundum v. ἔν-
δοξοι: Hexameter tertium hic, & v. ψαφῆς & denique di-
stichum ultimum v. Κεκαίετα.

3 Ἐγὼ γὰρ, ἐξ ἧς χεῖρ τῶντ' ἐδεξάμην] Tres hi senarii leguntur apud
Sophoclem Ajax pag. 4. ut Portus etiam monuit.

4 Κεκαδνόμεθα. φροντ. Hoc sensu vox ista capitur apud Ho-
merum Il. O. v. 353. ubi Scholiasta: Κεκαδνόμεθα, λυπηνησόμεθα,
φροντίζομεθα.

5 ἴσως ἀπὸ τῆς ἀχ, ἀχάζω, ἀχαδῶ. Vide Etymologum: qui plura habet.

6 Ὀμηρ. Il. O. v. 574.

7 Κεκαυτηλασμένον. μὴ ἔχον ὑγῆ. Respexit Suidas ad locum
illum i. ad Tim. 4. v. 2. Ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηλασ-
μένον τὴν ἰδίαν συνείδησιν.

8 Κεκαφθότα] Hom. Il. E. v. 698.

Οο

Κεκαίετα.]

Κεκλία). ἐκ τῆς κλίνω. καὶ κέκλιχα, ὁμοίως.
 Κεκλιμύθ). ¹ περιεχόμενος.
 Κεκλόμυθ). περιεχόμενος.
 Κεκλοφέναι. κλέψαι. ὑφελείσθαι.
 Κεκλωσμένα ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης. ἀμεταποίητα.
 Νηυσμύνα. κρατῶν δὲ προσδόντα λύπας.
 Κεκμηκός. ἐκ τῆς κέμνω, καὶ κρείς τῆς κ. ² ἐν Ἐπιγράμματι.
 Ἐνθάδε Καλλιμένης ³ Φιλομένησιν ἀνέτετο Μύσαις,
 Γήραϊ κεκμηκός ὄμματ' αὖ παλάμας.
 Κεκολευμύθ). ἀδυνάτως ἔχων. ἀμνηστῶν.
 Τηξιμελεῖ ⁴ νόσῳ κεκολευμύθ). ἔδραμε θυμῷ.
 Ἐς πρῶτον ἔργων ἄρσενα μαρτυρεῖται.
 Ἡ κεκολευμύθ), ἐκ τεληγμύθ).
 Κεκομψυμύθ). Σεμνός, ἢ ἀστεῖος, ἢ ἐκ κελευπίζων.
 Κεκομυμύθ). ἀσέβης κεχειρισμένοις. Οἶνος δὲ ἦν, ὃν ἐν λάκκοις κοινατοῖς εἶχον. Ξενοφῶν Φησι.
 Κεκομυμύθ). σπιδάζων πάνυ, καὶ σχεδὸν κόνεως πεπληρωμύθ). ⁵ Ὅς ἀν μὴ πρῶτα πάνυ τῷ κνέφους ἢ κεκομυμύθ). τέστιν, ἐπὶ τῷ κνέφους ὄντος. Καὶ αὐτῶς.
 Ἀλλὰ Σιδνεῖς κεκομυμύθ) ἐκ πολέμοιο.
 Πρὸς γὰρ τὸ τοιαύτῳ διαταρῶν ἔλεγον οἱ ἄγριοι βεῖς παῖδες κεκομυμύθ) τῷ ὁσπείων. ἀντὶ τῆς ἐρεθίζεσθαι.
 Σημαίνῃ δὲ τὸ κεκομυμύθ), καὶ τὸ κυλίσθαι.
 Κεκομυμύθ). σπιδάζων. ἐπὶ τῷ κόνει τοῖς ποσὶ περιεφερόμενον. Δύο νεανίσκων κεκομυμύθ), καὶ τὸ ἀγελίαν ἀπαγελάντων.
 Κεκομυμύθ). ἄργιστος.
 Κεκομυμύθ).
 Κεκομυμύθ). ⁶ ἐξέτασμένον. ὑπὸ τῷ τῆς φύλακας ἀφ' ἧς κώδων ἐξετάζονταν. καὶ ἀφ' αὐτῶν νίσαι, τὸ ἐξετάσαι. ⁷ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη. Ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνισον εἶναι.
 Κεκομυμύθ). κωφὸν γεγονέναι.
 Κεκομυμύθ). τὸ βολῶ Ἀττικοί. Χοῖρον αὐτίκα ἐκ τῆς πύργου ὀπταρμάσαντες, τὸ κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς ἐλέφαντος διέφυγον. κεκομυμύθ) γὰρ πῶς σκαλὸν ὁ χοῖ-

¹ Κεκλιμύθ). περιεχόμενος. Homerus Il. O. v. 740.

Πόντος κεκλιμένοι ἐκείνη ἡμετέρα πατρὶς αἰῶς.
 Ubi Scholia: Πόντος κεκλιμένοι. περιεχόμενοι τῇ πατρίδι, περιεχόμενοι.

² Νηυσμύνα κρ. Versus hic onirocriticus legitur apud Aristophanem: qui ideo in hunc locum translatus est, quia τὸ νηυσμύνα idem significat quod κεκλωσμένα.

³ Ἐν Ἐπιγράμματι Antholog. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. v. ut Portus etiam observaverat.

⁴ Φιλομένησιν. In Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur φιλομένησιν, i. e. risus amantibus.

⁵ Τηξιμελεῖ νόσῳ κεκομυμύθ). Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod existat Anthol. lib. iii. cap. v. Epigr. xv.

⁶ Ἐκκομυμύθ). Scribe ἐκκομυμύθ), ut habet Photius in Lexico inedito.

⁷ Κεκομυμύθ). Representavi hic lectionem duorum meliorum

Κεκλία). [Pro κέκλιχα]. Inclinati sunt. A κλίνω. Et κέκλιχα, pariter [a κλίνω].
 Κεκλιμύθ). Circundatus.
 Κεκλόμυθ). Adhortans.
 Κεκλοφέναι. Furatum esse. Surripuisse.
 Κεκλωσμένα ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης. Ea quæ Parca nevit. Sive, fatum immutabile. Fila tenens molestias expectata.

Κεκμηκός. [Defatigatus. Debilitatus.] Α κέμνω. Et sine κ, [ἐκμηκός.] In Epigrammate: Hic Callimenes [artis suæ instrumenta] risum amantibus Musis dedicavit, postquam senio oculorum & manuum ejus vigor hebetatus est.

Κεκολευμύθ). Mutilus. Debilitatus. Tabifico morbo debilitatus fortia facinoræ, ante a se edita, animo repetivit. Vel κεκολευμύθ), tabefactus.

Κεκομψυμύθ). Cultu se jactans. Vel, urbanus, & elegans.

Κεκομυμύθ). Calce illitis. Xenophon: Vinum erat, quod in cisternis opere albario indutis servabant.

Κεκομυμύθ). Valde festinans, & propemodum pulvere repletus. [Aristophanes:] Qui non bene mane luce adhuc crepera [in concionem] festino gradu venerit. Et iterum: At ferreo ex bello festinans [venit.] + Ejusmodi enim victus generi, esui nempe leguminum, se assuetos esse dicebant tres sancti pueri. [Τὸ κεκομυμύθ) enim hic positum est] pro ἐρεθίζεσθαι. Eadem autem vox & in pulvere volutari significat.

Κεκομυμύθ). Festinantibus. Pulverem in pedibus adhuc circumferentibus. Duobus adolescentibus properantibus, & nuntium illum annuntiantibus.

Κεκομυμύθ). Iratus erat.

Κεκομυμύθ). Irati.

Κεκομυμύθ). Examinatus. Translatio ducta est ab illis, qui vigiles sono tintinnabulorum explorant. Et ἀφ' αὐτῶν, examinare, explorare. Aristophanes Lysistrata: Quam turpe fuerit hanc rem inexaminatam relinquere.

Κεκομυμύθ). Surdum esse factum.

Κεκομυμύθ). Sic Attici clamorem vocant. Cum autem porcum e turri statim suspendissent, periculum ab elephanto imminens effuge-

MSS. Paris. qui non solum hoc loco, sed etiam in sequentibus, ubi priores Edit. κεκομυμύθ) ingerunt, constanter κεκομυμύθ) exhibent.

⁸ Ὅς ἀν μὴ πρῶτα πάνυ τῷ κνέφους ἢ κεκομυμύθ). Locum hic emendandum & supplendum est ex Aristophane, apud quem in Ecclesiaz. pag. 732. (491. 492. Ed. Baf. P.) sic legitur:

Ὁ Θεομυμύθ), ὅς ἀν μὴ πρῶτα πάνυ τῷ κνέφους

ἢ κεκομυμύθ) &c.

Ceterum, utrumque dicitur, & κεκομυμύθ), & κεκομυμύθ). Ilud a κνέφους; hoc a κνέφους.

⁹ Κεκομυμύθ). Sic duo MSS. Paris. cujus loco priores Edit. minus recte exhibent κεκομυμύθ).

¹⁰ Κεκομυμύθ). ἐξέτασμένον. Vide v. Ἀκωδώνισον, v. Δικωδώνισον, v. Δικωδώνισον, v. Ἐκωδώνισον, & v. Κωδώνισον.

¹¹ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη. Pag. 867. (552. Ed. Baf. P.)

ῥῶτον ἡρτημένῳ ἀρίει ὥπερ ὁ ἐλέφας ἀχθόμενῳ ἀνταίπει.

Κέκεραχθι. κράζον.

Κεκεράχθης. μεγαλόφωνος. ἡ Ἀριστοφάνης Κυκλοβόρου Φωνίῳ ἔχον. ὁ ποταμὸς δὲ Ἀττικὸς ὁ Κυκλοβόρος, χειμάρρως. τίμῃ χακοφονίαν ἐν εἴχασι τῆ ποταμοῦ τὰ ἤχη.

Κεκεραμύρον τρία καὶ δύο. τρία μέρη ὁπιδεχόμενον ὕδαλῶς, καὶ οἷον δύο. ὁρίστη κερασις. ἡ Ἀριστοφάνης.

Ἐγγχε πτεῖν κεκεραμύρον τρία καὶ δύο.

Ἡ Γελοποιήσας ἡ αὐτὴν ἐρεξιδάσσει.

Βύλεται δὲ διλοῦν, ὅτι ἡ Ἀθλιῶν τοῖσιν ἐποίησεν, ὡς τρία μέρη δύνασθαι φέρεται ὕδαλῶς.

partibus. Significare vult, Minervam tale vinum fecisse, quod tres aquæ partes ferre posset.

Κεκεραμύρη ἀπονδή. ἡ ἔξουσι μόνῳ τῷ Ἑρμῇ, Διότι, ὡς Φασι, καὶ ζώντων καὶ τετελευτηκότων ἀρχῇ, καὶ ἀφ' οὗτο παρ' ἀμφοτέρων τὰς πρὸς δέχεται.

Κεκραζόμεναι. ὅτι ἐπὶ Φωνῆς, ἀλλ' ἐπὶ θεωρηματίας, καὶ ζωντόν καὶ τετελευτηκότων ἀρχῇ. ἡ Δαδίδ. Πρὸς σὲ, Κύριε, κεκραζόμεναι.

Κεκραπαληκῶς. ἡυφραμμένῳ.

Κεκειρότες Ἰλλυριοί. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τῆ ποιαν Φωνίῳ ἀποτελόντες. Κεκειρότες ἐν, ἀφ' ἧς ἀσάφειαν τῆ Φωνῆς αὐτῶν. Κερίη ἡ δὲ τῆ ἀποθησκόντων τελευτῶν, τοῖς ὁδοῦσι γινόμενον.

Κεκειμύρον. ἀντὶ τῆ ἐγνωσμένου.

Κεκοπίδης. ὁ τῆ Κεκοπίδος υἱός.

Κεκοπίς. μία τῶν Ἀθλιῶν δέχεται Φυλῶν.

Κεκοπίς. αἱ Ἀθλιῶν. ἀπὸ τῆ Κεκοπίδος. καὶ Κεκοπίδα, οἱ Ἀθλιῶν.

Κεκοπίς, ἡ Αἰγυπτιῶν ὡν τὸ γένος, ὥσπερ τὰς Ἀθλιῶν. ὅθεν καὶ Κεκοπίδα οἱ Ἀθλιῶν. ἡ οἱ δὲ Κεκοπίδος Φυλῆς. πνὲς δὲ Φασι τῆτον καὶ διφυῆ γενήσας, τὰ μὲν ἄνω ἀνδρὸς, τὰ δὲ κατωτέρω γυναικός. οἱ δὲ, ὅτι ἡμεῖς. ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμος ἐξέειρε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν. ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισογυνῶν ταῖς γυναιξί, καὶ ἐκ τούτων μὴ γνωστικῶν ἢ τῆ πατρὸς ὡς τῆ παιδός, ἢ τῆ παιδός ὡς τῆ πατρὸς, αὐτὸς νόμος δέδωκεν, ὥστε Φανεῶς (υἱὸς γυναικὸς) αὐταῖς, καὶ μὴ τοῖς ἀνδράσι, καὶ ὡς τῆ πατρὸς καὶ τῆ μητρὸς, εἰκότως διφυῆς ἐκλήθη. καὶ

1 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 295. (198. Ed. Baf. P.)

2 Ποταμὸς δὲ Ἀττικὸς ὁ Κυκλοβόρος. χειμάρρως] Locus hic ex Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis sic supplendus est: Ποτ. δὲ Ἀττ. ὁ Κυκλοβόρος, ὅτι αἰεὶ, ἐπὶ ἀφ' οὗτο παρ' ἀμφοτέρων τὰς πρὸς δέχεται.

3 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 355. (251. Ed. Baf. P.) ubi pro ἔγγχε rectius legitur ἔγγχε καὶ: quam lectionem etiam agnoscunt 2 MSS. Paris. Vide etiam infra v. Πόμα κεκεραμύρον.

4 Δαδίδ] Psalm. xxix. 10.

5 Κεκεραμύρον] ἡυφραμμένῳ. ἀντὶ τῆ ποιαν Φωνῆς ἀποτ.] Hæc, & quæ sequuntur, descriptæ sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 611. (425. Ed. Baf. P.)

6 Κεκοπίς, Αἰγυπτιῶν ὡν τὸ γένος, ὥσπερ τὰς Ἀθλιῶν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad Plutarchum, p. 79.

runt. Porcus enim pendens ingratum edebat grunnitum, quo elephas offensus recessit.

Κέκεραχθι. Vociferare.

Κεκεράχθης. Magna voce vociferans. Aristophanes: [Rapax, vociferator,] Cyclobori vocem habens. Cycloborus est fluvius Atticæ, [non semper fluens, sed] torrens. Vocem igitur horridam fluvii sono assimilavit.

Κεκεραμύρον τρ. Poculum tribus & duabus portionibus mixtum. Sive poculum, quod tres aquæ partes recipit, & duas vini: quæ est optima temperandi ratio. Aristophanes: Infunde vinum, quod bibatur, tribus & duabus portionibus mixtum. Ipsa enim Minerva [poculum hoc] miscuit, additis tribus [aquæ]

Κεκεραμύρη ἀπονδή. Mixta libatio: quam soli Mercurio libabant, quoniam ille, ut ajunt, & viventibus & mortuis imperat, eamque ob causam ab utrisque honore afficitur.

Κεκραζόμεναι. [Hoc vocabulum apud Davidem] non est accipiendum de voce, sive clamore: sed de animi studio, & intensâ seriâque precatatione ad Deum. David: Ad te, Domine, vociferabor.

Κεκραπαληκῶς. Qui genio indulsit.

Κεκειρότες Ἰλλ. Aristophanes. Id est, sonum vel stridorem quendam edentes. [Ideo autem hoc Comicus dicit,] quod Illyriorum sermo non esset planus. Κεκη enim est stridor, quem morientes dentibus edunt.

Κεκειμύρον. Judicatum. Decretum.

Κεκοπίδης. Cecropis filius.

Κεκοπίς. Cecropis, sive Cecropia. Una ex decem tribubus urbis Athenarum.

Κεκοπίς. Athenæ. A Cecrope. Et Cecropidæ, Athenienses.

Κεκοπίς. Cecrops, genere Ægyptius, Athenis habitavit: unde & Athenienses Cecropidæ dicti sunt; vel illi, qui sunt ex tribu Cecropia. Quidam autem ajunt, cum fuisse biformem, superne virum; inferne fœminam, vel, ut alii, serpentem. [Id autem nonnulli dicunt veteres ideo finxisse,] quod legibus inventis homines a feritate ad mansuetudinem traduxerit. Alii vero, quod, cum viri promiscue cum fœminis concumberent, & propterea nec pater filium, nec filius patrem nosset, ipse lege lata viros palam concumbere, & unam tantum fœminam nuptiis sibi jungere jussisset. Hinc igitur, cum duas quasi naturas, patris nempe & matris, invenerit, jure eum bi-

7 Τὰ δὲ κατωτέρω γυναικός. οἱ δὲ ἡμεῖς.] Hinc supplendus est Scholiasta Aristophanis loco laudato.

8 Θερίον] Θερίον hic serpentem significat. Fingebant enim veteres, Cecropem parte inferiore corporis in serpentem vel draconem desisse. Hesychius: Δρακοντίδης. τὸ Κεκοπίς Ἀριστοφάνης, ἡ πρὸς τὸ κατωτέρω γυναικός. Locus Aristophanis, ad quem Hesychius respexit, exstat in Vespiis pag. 459. ubi Comicus inquit:

Ὁ Κεκοπίς ἡμεῖς ἀναξ, πρὸς τοὺς πατέρων δρακοντίδης. Scholiasta ad eum locum: Εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τὸ Κεκοπίς διφυῆς γενέσθαι, ὅτι κατωτέρω φωνῇ ἐκλήθη.

9 Ὅτι τὸ ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισογυνῶν.] Vide Athenæum init. lib. xiii. & Tzetzem Chil. V. v. 662.

10 Μισογυνῶν] Scribe μισῶς γυναικός, ut recte legitur apud Scholiastam Aristoph. ad Plutarchum.

ὧν ἑπιγράμματι

Τὸν τραγικῆς μέσης ἀτέρεα κεκρόπτιον.

Κεκρύφαλον. κεκρύφατον. Σαβακάθιον. Σαδάειον.

ὧν ἑπιγράμματι

Κεκρύφαλοι σφίγῃσι τὴν τρίχα· τήκομαι οἷσφι.

Καὶ αὖθις

Τὸν³ τε Φιλοπλέκιοι κόμας σφίγκτηρα Φιλανίς

Βαπτόν ἄλως πολὺς ἀνθεσι κεκρύφαλον.

Καὶ αὖθις

Πορφύρεον⁴ χαίτης ῥύτορα κεκρύφαλον.

κεφαλοδέσμιον. καὶ κοιλία τις τῇ μηρυκίζοντων ζώων.

Κεκλήμνης. τῆς δεσποίνης. Ἱ. Αἰετοφάνης

Τὸν ἄνδρ' ὅπῃ ἔῃ ἐμῆς κεκλημνῆς.

Κεκοισυρῶσται.⁶ πεποικίλθαι.

Κεκυφότες. καὶ κύφας. Ἱ. Αἰετοφάνης πρὸς κεκρυφά-

ρον Φησίν

Οἷον δὲ κύφας ὁ κατέχευετο ἐοίει.

Διὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὴν ἀδελφάναν αὐτῆς δηλοῖ. καὶ γὰρ

τὸν ἀνθρώπου καὶ τῆς θηρῆς οἱ μάλιστα τοῖς ἐδέσ-

μασιν ἐκκεκυφότες καὶ πρὸς κεκρυφάτοις, δοκῶσιν ἀπλήτως

καὶ πρὸς κεκρυφάτοις ἐοίει.

Κελαδινή.⁸ κυνηγός. θόρυβον καὶ τὰς ἀγέας ποιῶ-

σα. καὶ Κελαδινός, ὁ ἡλικός.

Κελαδνήματα. ἡγήματα. καὶ Κελάδισαν, ἐβόησαν.

ἀφαιρέσει τῆς ε.

Κελαδῶσιν. ἡχῶσι.

⁹ Σάλπιγξ¹⁰ ἄλκιμα Τριτανίδι κύβη

Δῶρον, ἐλβεύων παυσανόμην κελάδων.

Τριτανί, θορύβων.

Κελαεῖς. καὶ ἡχῶσι. Ἡ μὲν κεκρυφάται ἐγλύετο

τὸν χυλόν. ὁ δὲ ἐπὶ ποτὸν τῆς πόλεως ἀκρίσιον, καὶ ἔπει-

κέταθεν τὸν ποταμὸν ὡς κεκρυφάται, ἀνθεν δὲ τὸν ποταμὸν

ὑπερφορμῶν, ὡς φέρουσι ἐκελαεῖς.

Κελαίαι.¹¹ τόπος, μεθόριον Ἀθηνῶν καὶ Βοιω-

τῶν. καὶ πόλις τῆς Φρυγίας.

¹ Ἐν ἑπιγράμματι Anthol. lib. III. cap. xxv. Epigr. XLII. ut Portus etiam observavit.

² Ἐν ἑπιγράμματι Anthol. lib. VII. pag. 593.

³ Τὸν τι φιλοπλέκιο κόμας σφ. Distichum hoc est pars Epigrammatis incerti, quod ex Cod. MS. integrum hic exhibebo. Ἀντιπάτρι Σιδωνίᾳ ἀνέθηκε τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ γυναῖκα.

Σάνδαλα μὲν περὶ τοῦτον ἡλπίστειαν τοῦτον Βίβωνα,

Εὐτρίχων ἐρετὸν σκυττήμων καίχων,

Τόν τι φιλοπλέκιο κόμας σφίγκτηρα, Φιλανίς,

Βαπτόν ἄλως πολὺς ἀνθεσι κεκρύφαλον

Ῥιπίδα δὲ Ἀντίκλῃ καλοπείρου δὲ πρὸς σῶπιν.

Ἐρρον δραχμαῖς ἡμέρῃσι ἰσόμερον,

Ἄ καλὰ Ἡρακλῆα τὴν εὐσπερὴν δὲ δροχόν,

Χρύσειον ῥαδινὸν κόσμον ἱπποφύλων,

Πατὴρ Ἀριστίλῃ συνόντιον αἰ σιωμήνης

Ἀλκις ἡγετὴν δῶρα Κυθηραῖοι.

Distichum primum Epigrammatis huius adducit Suidas supra v.

Βίβωνα; ubi vide quae notavimus. Partem distichi tertii idem ex-

cerptit v. Ἀρπιδί. In Hexametro quarto per vocem δραχμῶν intel-

ligitur fascia, qua mulieres crura ad malleolos usque vincire solebant;

sic appellata a ἱρίδι, quibus serpentis instar tibiam circumdabat.

Idem ornamentum in alio Epigrammate inedito, quod in nota se-

quente exhibebimus, appellatur καλὸν αἰσπερὴ πρὸς σῶπιν δρα-

χμῶν. In Hexametro ultimo lege, πατὴρ Ἀριστίλῃ ἐπώνυμον, i. e.

Ἀριστίλῃ, quae a patre [Aristotele] denominata est. Deinde, ὧν

μῆτις, quod sequitur, dictum est pro ἐμῆτις, i. e. ἐμοῖς ὡς.

⁴ Πορφύρεον χαίτης ῥύτορα κεκρυφάτον. Pentameter hic est pars Epigram-

formem vocatum esse dicunt. Et in Epigrammate: *Illam Tragicæ Musæ stellam Cecropiam.*

Κεκρύφαλον. Reticulum capitis. Vitta. Vinculum capillorum. Sudarium. In Epigrammate: *Vittæ comam tuam vinciunt: tabesco amore.* Et iterum: *Reticulum hoc murice tinctum, quo plexa coma capitis vincitur, Philanienis [Veneri dedicavit.]* Et iterum: *Purpureum hoc reticulum, comæ custodem.* Significat etiam ventrem quendam ruminantium animalium.

Κεκλημνῆς. Dominæ. Aristophanes: *Dic, ubi sit maritus dominæ meæ.*

Κεκοισυρῶσται. Ornatum esse.

Κεκυφότες. Incurvati. Proni. Et κύφας, pronus. Aristophanes de scarabæo inquit: *Quam pronò capite execrandus hic vorat.* Ex ipso corporis habitu indicat, maxima aviditate eum devorare. Inter homines enim & pecudes illi, qui corpore maxime pronò cibis imminet & incumbunt, immoderate & avide vorare videntur.

Κελαδινή. [Sic apud Homerum vocatur Diana: i. e.] venatrix, sive strepitum & tumultum in venationibus ciens. Et κελαδινός, strepitum & sonum edens.

Κελαδνήματα. Soni. Clamores. Et κελάδισαν, vociferati sunt: abjecto ε.

Κελαδῶσιν. Refonant. [Et κέλαδος, sonus, strepitus.] *Hic ego tuba suspensa sum, donarium Dianæ virginis, postquam sonorum clangorem edere desii.* [Κελάδων hic positum est] pro θορύβων, i. e. tumultuum.

Κελαεῖς. Cum sono fluit. *Camelus quidem liquorem illum gustabat. Ille vero potum invitatus bibebat, & cum flatus inferne sursum pelleretur, superne vero aqua infunderetur, instar gutturis resonabat.*

Κελαίαι. Celænæ. Locus quidam in extremis Atticæ & Bœotici finibus situs. Item, urbs Phrygiæ.

maticis, quod itidem ex Anthologia MS. cum Lectore hic communicabimus. Ἀρχῆν.

Σάνδαλα τοῦτον Βίβωνα, πολὺπλεκτὸν τι Φιλανίς

Πορφύρεον χαίτης ῥύτορα κεκρύφαλον.

Ζεῦσι δὲ Ἀντίκλῃ τὸν ποταμὸν κεκρυφάται

Τόχῃ δὲ δραχμαῖς ἡμέρῃσι ἰσόμερον.

Ἄ δὲ καλὸν αἰσπερὴ πρὸς σῶπιν δραχμῶν

Οὐνοῦ Ἀριστίλῃ πατὴρ ἐπώνυμον.

Ἀλκις ἡγετὴν δῶρα, χαρμῶν, σοὶ πατὴρ, Κύπρι,

Ὄπισθεν, αἰγυλῶν Ναυκρατὶς ναῖται.

Pentametrum secundum Epigrammatis huius adducit Suidas supra v. Ἀρπιδί.

⁵ Ἀριστοφάνης] Ecclesiæ. pag. 757.

⁶ Κεκοισυρῶσται] Vide infra v. Κοισύρα.

⁷ Ἀριστοφάνης] Pace pag. 626. (435. Ed. Baf. P.)

⁸ Κελαδινή] Est epithetum Dianæ apud Homerum Il. γ. v. 70.

ad quem locum Suidas hic respexit.

⁹ Σάλπιγξ ἄλκιμα Τριτανίδι κύβη] Fragmentum hoc decerptum est ex

Epigrammate Antipatri Sidonii in tubam, quod ex cod. MS. Anthologię ineditę publici juris fecit celeberrimus Bentley ad Epi-

gram. Callimachi LX.

¹⁰ Ἀγκυρῆς] Sic recte habet MS. Paris. A. At in reliquis MSS.

ut & in prioribus Edit. omnibus vitiose legitur Ἰγκυρῆς.

¹¹ Κελαίαι] Recte, si pro urbe Phrygiæ accipiat. Male vero,

si pro oppido in extremis Bœotici & Attici finibus sito. Tunc enim Μελαίαι potius scribendum. Vide Holstenium & Berkelium

Stephanum Byzantium v. Μελαίαι; & nos supra ad v. Ἀπυτῆρα.

Κελαί-

Κελανεφέες. μελανοσφές.

Κελαινόν. μέλαν. ὡς Ἐπιγράμματι.

Καὶ γραφικὸν δοχὴν κελαינוῦτοιο ῥέεθρον.

Κελαινός. μέλας.

Κελαινοφάνης. ἀντὶ τῆς μέλαινα. Ἀριστοφάνης Βα-
τρᾶχους. Ὡς νυκτὸς κελαινοφάνης ὄφρη.

Κελαινώπαν. ὅσον, ὅσον ὁ Φανερῶς, ἀλλ' οἱ σκότῳ
ἤδη βλεπόμενον, καὶ μέλαινα, καὶ ὅσον κεκρυμμένον,
καὶ δόλιον.

Κέλεα. κελθείς.

Κελεζιωνή. χώρα τῆς Ἀρμενίων, πλησίον Μελιτηνῆς.
ἢ παρ' ἡμῶν Κελεζιωνή ὀνομαζομένη.

Κελέοντες. ὡς κυρίως μὲν κελέοντες καλεῖται ὁ ἰνό-
ποδες. Ἀντιφῶν δὲ ὡς τῇ τῶς Δημοσθένει γρα-
φῇ, ὅθεν ἔξυλα ἔτις ὀνόμασε.

Κελεός. ὄνομα κύριον. καὶ ὄρεον ταχέως, ἀφ'
ὧ καὶ τὸ κέλλειν, τὸ ταχέως βαδίζειν.

Κελεστικός. ὄνομα κύριον.

Κελέκη. κόγχη. ἢ λεκάνη. ἢ ποιεῖται (καὶ) ὡς
ἡ δυνατὸν νίφατος πόδας.

Ἐκ δ' ἔχεν κελέκη, μὲν δ' αὖ κελεὺς ἡφύσατ'
ἄλλο.

Κελυθῆται. τῆς ἐστὶν, ὁδοιπόροις.

Προίκω. ὡς ἀνθρώποις κελυθῆται αἰδοῦς.
ἢ Ἐπιγράμματι.

Κελύων. δοπκῇ. καὶ αἰπαικῇ. ὅσον ἐπὶ μειζόνων
μόνον κείται ὡς ὁ Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐλατ-
τόνων.

Κελυθῆς, ὡς τριήραρχος, πρῶτος. καὶ ὁ μὲν τριήρα-
ρχος ἀρχὴ τῆς νηὸς, καὶ ὁ πληρώματις. ἔτι δὲ καὶ ἐκ-
λογὴ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. ἀρχὴ δὲ ὁ πρῶτος
καὶ τῶν κωπηλατῶν. οἱ δὲ κελυθαὶ τῶν αὐτῶν, καὶ
τῶν ὀπισθευτῶν. μετὰ τὴν δὲ παρέχον τῶν ἡρέων οἱ κε-
λυθαί. καὶ γὰρ ἵνα τῆς ἀρτὸς δέοντος πέποιθαι, καὶ
ζυγυλῶσι τὸ μέτρον ὡς τῶν δειπνῶν οἱ κωπηλάται,
τῶν τοις ἐστὶν ὀπισθευτῶν. ὡς οἶνον, κρέας, ἐλαίον, καὶ πάν-
των τῶν ποιεῖται, ἵνα αὐτὰ τηρεῖται καὶ ἡμέραν τὸ
ἐπιβάλλον ἔχῃ τὸ διδομένον ὡς τῶν ἡρέων. ὡς Ἀρ-
ριανός. Καὶ ἐκείτω ναὺν τὸ ἐνδοσιν τοῖς ἐξέταις
ἐνέδοσαν.

Κελυθῶν. ὡς κελυθῶν.

Κελῆρες. ὡς ὁ μὲν ἔφη ὡς ἐκείτω καὶ μακράς

1 Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. 2. ut
Portus monuit.

2 Κελαινώπαν. ὅσον, ὅσον ὁ Φανερῶς. Ex Scholiasta Aristophanis ad
Ajacem pag. 56.

3 Κελέοντες. κυρίως μὲν κελ. Ex Harpocrate.

4 Οἱ ἰνόποδες. Legendum est οἱ ἰνόποδες, ut Portus etiam mo-
nuit. Scholiasta MS. ad Theocrit. Idyll. xviii. v. 34. Ἐπεὶ οὐκ
καλεῖται ἡ γὰρ ὡς ἰνόποδες. τίμηται δὲ τὸ ὄνομα ὡς ἰνό, ὡ-
ς πλεονάζει.

5 Ἐν τῇ τῶς Δημοσθένει γραφῇ. Lege & supple ex Harpocrate,
ὡς τῇ τῶς Δημοσθένει γραφῇ ἀπλοῖα.

6 Ἐκ δ' ἔχεν κελέκη, μὲν δ' αὖ κε. Vide infra v. Κελεός.

7 Προίκω. ἀνθρώποις κελ. Hexameter hic est pars Epi-
grammatis in cicadam, quod integrum exstat Anthol. lib. vi.

Κελανεφέες. Atras nubes habens.

Κελαινόν. Atrum. Nigrum. In Epigramma-
te: *Et vas, quod atramentum scriptorium con-
tinere solet.*

Κελαινός. Ater. Niger.

Κελαινοφάνης. Nigra. Obscura. Aristophanes
Ranis: *O noctis obscura caligo.*

Κελαινώπαν. Non palam apparentem, sed
in tenebris latentem, & atrum, & quasi abs-
conditum, & infidiosum.

Κέλεα. Jubes.

Κελεζιωνή. Celezene, Armeniorum regio,
prope Melitenen: quæ a nobis Celzene vo-
catur.

Κελέοντες. Proprie sic vocantur ἰνόποδες, i.
e. ligna, quæ telam extendunt. Antipho au-
tem in defensione adversus Demosthenis ac-
cusationem sic appellavit recta ligna.

Κελεός. Celeus. Nomen proprium. Item,
avis velocissima, a qua & dictum est κέλλειν,
quod celeriter ire significat.

Κελεστικός. Celesticus. Nomen proprium.

Κελέκη. Concha. Patina. Vel vas, in quo
pedes lavari possunt. [Liquore] ex celebe
effuso, alium deinde, quem miscuerat, hau-
sit.

Κελυθῆται. Viatoribus. In Epigrammate:
Qui viatoribus gratis cano.

Κελεύω. Jubeo. Dativo & accusativo jun-
gitur. Dicitur autem apud Thucydidem non
solum de rebus majoribus, sed etiam mino-
ribus.

Κελυθῆς, τριήραρχος, πρῶτος. [Celeusta, si-
ve hortator remigum; trierarcha; proreta.]
Et trierarcha quidem navi, omnibusque qui
in ea sunt, præest: isque ex civibus deligitur.
Proreta vero remigibus quoque imperat. At
celeustæ, & his, & militibus classariis. Ma-
ximum vero usum [nautis] celeustæ præ-
bent. His enim curæ est, ut panes recte pin-
fantur, & remigibus justum ciborum demen-
sum detur. [Iidem etiam curam gerunt] vi-
ni, carnis, olei, omniumque hujusmodi re-
rum, ut ea servantes quotidie debitam ha-
beant portionem ejus, quod ad usum neces-
sarium præbatur. Arrianus: *In singulis na-
vibus [celeustæ] remiges signo dato remis in-
cumbere jusserunt.*

Κελυθῶν. Adhortans.

Κελῆρες. Ille quidem longis navibus ocius

cap. xvi. Epigr. iiii. ut Portus etiam observavit.

8 Κελεός. Quem Græci κελεός, cum Latini hortatorem re-
migum, vel portisculum vocant. Vide Grammaticos & Glossas ve-
teres.

9 Οἶνον, κρέας, ἐλαίον. Locus hic videtur esse mutilus, quem sic
suppleo, αὐτοῖς δὲ μίλη καὶ οἶνον &c. Hanc lectionem in versione
expressi.

10 Ἀρριανός. Καὶ ἐκείτω ναὺν τὸ ἐνδοσιν. Loco huius similis est
alius ejusdem Arriani lib. vi. de Exped. Alex. pag. 383. τῶν
κελεστῶν ἐνδοσιν τὴν ἀρχὴν καὶ ἀναπύλας τῇ εἰσισί.

11 Ὁ μὲν ἔφη ὡς ἐκείτω. Ex mutilo hoc & lacero fragmento vix
sensum aliquem elicere potuimus. Portus pro κελῆρες legen-
dum putabat κελῆρες: quod, ut in re incerta, nec probo nec
repudio.

ναυσίν. οἱ δὲ κελῆρες, τῇ Θεοῦ (υπο)τάσσονται, ἐπε-
ζήτων τὸ Φῶς.

Κέλῃς. ὁ μόνος ἵππος. καὶ ὁ ἐπὶ τῷ Φερό-
μῳ. ὁ σπλάειος. ὁ γυμνός. Συμωεὶς δὲ, δύο ἵπ-
ποι συνεζυγμένοι.

Κέλῃς. εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. Ἰ. Αειφοάνης

— Ἀλλ' ἐκεῖνός γ' οἶδ', ὅτι

Ἐπὶ τῷ κελήτων ἀφ' ἐβόησαν ὄρθειαι.

ὁ ἵππος δὲ κέλῃς, ὁ γυμνός. λέγει ἔν, ὅτι ἐν πλοίῳ
εἰσὶν ἐρχόμενοι, καὶ ἔχ' ἀπλῶν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οὐκέτι Τιμαρίον τὸ πρὶν γλαφυροῖο κελήτιον

Πῆγμα φέρεται πλωτὸν, Κύπριδος εἰσεσίλιν.

ἐπὶ δὲ εἶδος πλοίου. † Ὅτι τὸ κελητίον πρὸς τὸ
Ὀμήρου.

Κελητίον. κελήτιον ἐλαύνει. Ἰ. Ὀμήρου

Ὡς δ' ὅτι ἀνὴρ ἵπποισι κελητίον εὖ εἰδώς.

Κέλῃς. ὁ σπλάειος.

Κελήτιον. μικρὸν πλοιαρίον. ἀπὸ μεταφορᾶς τὸ κέ-
λητιον ἵππος, ὡς εἰς ἀνὴρ ὁπλισμένος.

Κέλῳρ, Ἰ. Κέλῳρ. ὄνομα κύριον.

Κέλχοις. ὁ σάγχιος. καὶ ὁ παῖς.

Κελσῖν. Εὐδῶρ, Κασσαλῆς, Φιλόσοφος.
ἔγραψε συναγωγὴν δογματικῶν πάντων αἰρέσεων φιλο-
σόφων καὶ ἑτέρων.

Κελτίβητες. ἴδιον ἔχοντες καὶ τὸν πόλεμον. Ἰ. περὶ
μυθῶν γὰρ τὸ περὶ, ὡς κατὰ φύσιν, καὶ ἐν τοῖς ἀ-
γωγῶν τὸ ἵππων πασσαλίσκας ἔχοντες περὶ σιτη-
μῶν, τῶν πηξάντων, περὶ ἀρχῶν περὶ τῶν ἵππων.

Κελτοί. ὄνομα ἔθνους, οἱ λεγόμενοι Γερμανοί. οἱ ἀμ-
φὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν εἰσιν, οἱ κατέβησαν τὸ γένος τῷ
Ἀλβανῶν. ἐς καὶ Σίνωνας κατέβησαν. ἔτσι οἱ Κελτοὶ καὶ
Ῥωμαῖον ἐστράτευσαν. ἀνὴρ δὲ πρὸς τῷ Κελτῶν ἡ γε-
μονικὴς, τὸ τε σῶμα θυρεοπέης, καὶ τὸ θυμὸν ἀλκι-
μώτατον, περὶ τῶν οἰκείων πλήθους, ἐς μονομα-
χίαν περὶ ἀλλήλων τὸ ἐναντίον τὸ ἀείρον. Βαλέριον
δὲ πρὸς ἡγεμῶν Φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγάνισμα, καὶ
θεῖα δὲ πρὸς μίση καὶ γνώμῃ ἀπέναντι, ἔτυχεν
βελθύματι. Ἰ. ἐπὶ γὰρ περὶ τῶν οἰκείων πάγματος
ὁ πλοιαρίου, κόραξ περὶ τῶν τῶν δεξιῶν τὸ ἀν-
δρὸς βραχίονι. ἀντιπερὶ τῶν τῶν Κελτῶν καὶ τὸ
ἀγῶνα φερόμενον, καὶ τοῖς τε ὄντιν ἀμύπῃ τὸ
περὶ τῶν, καὶ τῶν πρὸς τὸν ὁπλισμένον τῶν ὁφ-
θαλμῶν, ἀφύλακτον τῶν Βαλερίῳ τὸ πολέμιον ὡς
δέδωκεν ὁμοῦ τῶν τῶν νίκῃ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν
συμβεβηκότων ἐπανομίαν χερσαίου. Κορβῖν
γὰρ δὴ τὸν περὶ ἐπεκλήθη. τὸ τε μαρτυρηθείσης ἀρε-

1 Ἀειφοάνης] *Lyfistata* pag. 838. (542. Ed. Bas. P.)

2 Τιμαρίον] Est nomen proprium meretricis, ut *Γλυκέριον* &
similia. Sensus autem Epigrammatis huius est obscenus, quoniam
poeta ludit ambiguitate vocis κέλῃς, quam aliquando etiam de re
venerea dici constat.

3 Ὀμήρου] *I. O. v.* 679.

4 Κέλῃς. ὁ σπλάειος.] Vide *Salmasium* ad *Æl. Lamprid. Helio-*
gab. pag. 799.

5 Κέλῳρ, Κέλχοις. ὄνομα. x.] Aliter *Hesychius*: quem vide.

antevertit [reliquos.] Celoces vero tenebris
ingruentibus lucem quærebant.

Κέλῃς. Equus singularis. Item, qui eo ve-
hitur. Equus fellaris, vel nudus. Συμωεὶς
vero dicitur de duobus equis junctis.

Κέλῃς. Celox. Genus parvi navigii. Ari-
stophanes: *Sed probe novi, eas primo mane
celoces conscendisse.* Item κέλῃς, equus singu-
laris. Dicit igitur [Comicus,] eas navi ve-
ctas venire. In Epigrammate: *Non amplius
Timarium fert nitidam ante & bene compa-*
*ctam navigationique aptam celocem, Veneris
remigium.* Hic τὸ κέλῃς genus navis signifi-
cat. † Τὸ κελητίον, i. e. equis desultoriis uti,
ante Homerum usitatum fuit.

Κελητίον. Equo singulari vehi. [Vel, equis
desultoriis equitare.] *Homerus: Ut cum vir,
qui equis desultoriis equitare optime novit.*

Κέλῃς. Equus fellaris.

Κελήτιον. Parva navis. Per translationem
ductam ab equo celete, cui unus vir infidet.

Κέλῳρ. Celor, Celoris. Nomen proprium.

Κέλχοις. Apris. Item, puer.

Κελσῖν. Celsinus, Eudori filius, Casta-
balensis, Philosophus. Scripsit collectionem,
in qua omnium sectarum Philosophicarum
dogmata recenset: itemque alia.

Κελτίβητες. *Celtiberi hoc habent in bello
proprium, ut, cum pedites ipsorum ab hoste
premiuntur, ex equis descendentes, paxillos, qui
loris equorum appensi sunt, humi defigant, &
sic eos loco suo manere assuefaciant, [donec
redeant.]*

Κελτοί. Nomen gentis. Celtæ. Hi & Ger-
mani vocantur, qui flumen Rhenum accolunt,
terramque Albanorum hostiliter invaserunt.
Eisdem & Senones vocant. Hi Celtæ bellum
Romanis intulerunt: inter quos vir quidam,
ordinum dux, pulchra corporis specie, ani-
mique fortitudine insigni præditus, ex cohorte
sua in medium processit, hostiumque for-
tissimum ad singulare certamen provocavit.
Valerius igitur tribunus militum certamini
illi sese obtulit, & singulari quodam casu,
qui divinitus tunc accidebat, victoriam re-
portavit. Postquam enim ex cohorte sua in
medium armatus processisset, corvus in dex-
tro ejus brachio confedit, qui in Gallum
pugnantem involans, unguibusque faciem
ejus lanians, & alis oculos obtegens, hostem
impune feriendum Valerio præbuit, eique
cum victoria cognomen etiam ab eventu de-
dit. Corvinus enim inde appellatus est. I-
dem quoque ob tam illustre virtutis docu-
mentum, præter morem apud Romanos re-

6 Κέλῃς. ὁ σάγχιος.] An legendum est, Κέλῃς. ὁ σάγχιος? Vide
Hesych. v. Κέλῃς.

7 Κελτίβητες ἴδιον ἔχοντες καὶ τὸν πόλεμον.] Fragmentum hoc plenius
legitur supra v. ἴδιον.

8 Περὶ τῶν περὶ τῶν πρὸς τὸν ὁπλισμένον τῶν ὁφ-
θαλμῶν, ἀφύλακτον τῶν Βαλερίῳ τὸ πολέμιον ὡς
δέδωκεν ὁμοῦ τῶν τῶν νίκῃ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν
συμβεβηκότων ἐπανομίαν χερσαίου. Κορβῖν
γὰρ δὴ τὸν περὶ ἐπεκλήθη. τὸ τε μαρτυρηθείσης ἀρε-

9 Ἐπὶ γὰρ περὶ τῶν οἰκείων πάγματος. — τὸν περὶ τῶν οἰκείων
Hæc totidem pene verbis leguntur etiam supra v. Ἀμύπῃ.

τῆς ἐνέχῃ, ὡς ἂν καθεστηκότα Ῥωμαίοις νόμιμα ὡς ὑπαίτιος δέχῃς ἐπὶ μείζονα ἀνὰ τυχεράν.

Κέλυσος. τὸ λέπυρον ἢ ὠδός. ὅπῃ οἱ ἄνδρες βαλάνους ἐδίδωκεν, ἃ κελύφη ἐκείνη.

Κελύφη. τῇ περικεφαλαίᾳ. ἢ ὁ θεία τὸ κέλυφος. Κελύφη δὲ, θηλυκόν.

Κεμάς, κεμάδος. ἔλαφος, ὁ κοιμάμενος ἐν σπηλαίῳ κοιμάς πρὸς ὤν.

Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐρρύσαι Δάμνην, Ἀνασσα, Κίχη πένις, θύσῃ χερσὶν κεμάδα.

Κέμυρις. ὄνομα κύνων.

Κένανδρος. κενὸς ἀνὴρ.

Κενδεαῖος. ὄνομα κύνων.

Κενεβείων. ὁ θησιμαῖον. Κενέβεια γὰρ, ἃ νεκρομαῖα, καὶ ἐναλλαγὰς σοιχείων.

Κενεμδατεῖν. εἰς κενὰ βαίνειν. κενὰ ὅπῃ χερσὶν.

Κενεόν. ποιητικῶς τὸ κενὸν καὶ μάταιον.

Πρὸς ἃ αὐτὸ Ὀδυσσεὺς ἐν κενῷ ὑβρίζεται.

Καὶ αὐτὸς

Οὐ δὴτα μήπω νοῦ ποσὶν εἴλω κενή.

Ἀπὸ τῆς, κυρίως ἐπεξηγήθη.

Κενεών. ὁ περὶ τῆς λαγένας τόπος. κενὸς γὰρ ὅτιν οὐδὲν.

Κενὴς. ἐπεξηγήθη. κεκενομένης. ματαίας.

—Μὴ τις ὡς κενὴς

Σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ.

Οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηρεῖσι τὴν χερσὶν, ὅποτε ἐρημοὶ τῶν μητρῶν γίνονται οἱ σκύμνοι.

Κενιήτης. ἀπὸ τόπου.

Κενήπῳ.

Κενοδοξία. ματαία πρὸς αὐτῆς οἴσῃς.

Κενὸν ἀνθρώπων. ἐρημον. ὡς Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίπῳ.

Ὡς εἴπερ ἄρξῃς τὴν γῆν, ὡς ὅτε κρατεῖς,

ἔω ἀνδράσιν ἡλίον, ἢ κενὴς κρατεῖν.

Ὡς ἔδεν ὅτιν ἔτε πύργῳ, ἔτε ναὺς

ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Κενὸν φάος. τυφλόν.

Κενοσπυδία. ματαία σπυδή. καὶ Κενοσπυδος, ὁ ὅπῃ ματαίοις σπυδάζων.

Κενοτάφια. πνὰ ἦσαν ἑλισσόμενα, ὡς τύπῳ νεκρῶν, μὴ ἔχοντα νεκρόν.

Κενόπερος. ἐλαφρότερος. κηρότερος.

Κενοφωνίας. ματαιοφωνίας. ἀσεβείας. ἢ γυναικείας.

Κένσας. ὅπῃ πλῆζας.

1 Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐρρύσαι. Diffichum hoc est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologix inedita integrum exhibuimus supra.

2 Κενεβείων. θησιμα. Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 566. (389. Ed. Baf. P.)

3 Πρὸς πύργῳ Ὀδυσσεὺς ἐν κενῷ. Senarius hic legitur apud Sophoclem Ajaçe pag. 56. ut Portus monuit.

4 Οὐ δὴτα μήπω νῦν ποσὶν. Et hic senarius depromptus est ex

ceptum, adolescens adhuc Consul creatus est.

Κέλυσος. Ovi putamen. Qui glandes comedebant, putamina earum urebant.

Κελύφη. Galea. Rectus casus est τὸ κέλυφος. Sed κελύφη est generis fœminini.

Κεμάς. Hinnulus cervi, in spelunca dormiens. Quasi dicas κοιμάς, [a κοιμάμενος, dormio. In Epigrammate:] Si autem, ut ex mari Damin servasti, Regina, ita a paupertate quoque [eundem liberaveris,] immolabit tibi auratis cornibus insignem cervum.

Κέμυρις. Cemyris. Nomen proprium.

Κένανδρος. Vir vanus & futilis.

Κενδεαῖος. Cendebæus. Nomen proprium.

Κενεβείων. Morticinarum. Κενέβεια enim vocantur morticina, quasi dicas νεκρομαῖα, per literarum transpositionem.

Κενεμδατεῖν. Quasi dicas εἰς κενὰ βαίνειν, res vanas aggredi.

Κενεόν. Poetice pro κενόν, vanum, inane. [Sophocles:] Hanc ob causam Ulysses defuncti manibus insultet. Et iterum: Absit, ut adeo sim sanæ mentis expers. Vel, sana mente destituta.

Κενεών. Locus, qui est circa ilia. Venter. Sic dictus, quod sit ossibus vacuus.

Κενὴς. Orbatæ. Vacuæ. Vanæ. Ne quis inimicorum ut orbatæ catulum leonæ eum auferat. Venatores enim tempus observant, quo catuli leonum matrum præsentia destituti sunt.

Κενιήτης. Ceninetes. A loco [sic dictus.]

Κενήπῳ. [Nomen loci.]

Κενοδοξία. Vana quædam de se opinio.

Κενὸν ἀνθρώπων. Vacuum hominibus. Sophocles Oedipo: Si enim in hac terra [in posterum quoque] regnaturus es, uti nunc regnas; præstat incolis frequentem eam habere, quam desertæ imperare. Neque enim ullus est usus turris vel navis, quæ nullos habent habitatores.

Κενὸν φάος. Lumine caecorum. Cæcorum.

Κενοσπυδία. Studium inane. Et κενόσπυδος, qui rebus inanibus studet.

Κενοτάφια. Cenotaphia, sive monumenta mortuorum, in speciem tantum exstructa, quæ nullum mortui cadaver habent.

Κενόπερος. Inanior. Levior.

Κενοφωνίας. Voces vanas & futiles. Voces impias, sive, hæreticas.

Κένσας. Stimulasse. Objurgasse.

Sophocl. Electra pag. 100. ut itidem Portus observavit.

5 Μήπως αὖ κενὴς σκ. Sophocles Ajaçe pag. 57. ut Portus itidem monuit.

6 Κενήπῳ Est nomen loci. Vide Etymologum.

7 Σοφοκλῆς Oedipo Tyranno pag. 151. Port.

8 ἑλισσόμενα] Bochartus Hierozoic. Part. 1. lib. 11. cap. 11. legendum censet ἑλισσόμενα. a quo non dissentio. Τὸ ἑλισσόμενα enim stare non potest.

Κενταυρικῶς. ἀγροίκως. ἀκόσμως. ὑβριστικῶς. ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρίζασι. οἱ δὲ ἀντὶ τῆς μαλακῶς εἰρωνείας γὰρ ὁ Ἡρακλῆς. ὁ γὰρ Διόνυσος μαλακὸς καὶ ὑποφελός. Ἀριστοφάνης Βαζαῖς.

Τίς τ' εὐρεῖν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς

Ἐνήλατο. —

Καὶ αὖθις. Ὡς ἔτε τῆς Κενταύρης τοὺς τὸ Πήλιον ἔχοντες, ἔτε τῆς Λαιφρυγίας, τῆς τὸ Λεοντίνον πεδίου οἰκησαντίας.

Κέντη τὸν πῦλον παῖ τ' ὕψαν. ἀπεῦθε δηλονότι ὅτι τὸ παροχέαιμον.

Κεντῶάριον. νομισμάτων ποσότης.

Κεντηλίων. σχολῆς. εἶδος ἀξιώματι.

Κέντρος. τῆς τῆς ἵππου κεντρῆς.

Κεντρῶν, κεντρῶν. Ῥωμαῖσι. καὶ Κεντῶνιον.

Κέντρα. τὰ τῶν ἵππων πληκτῆς. καὶ, Κέντρα διωξικέλευθα.

Κεντρίκεες. καὶ Κεντρίκεῖς. ὁ κέντρος πληκτός. μόνος.

Κέντρον. τὸ βηκέντρον.

Κεντρίσας τὸν ἵππον.

Κεντροτύπος. ὁ μοχθηρός. ἢ ὁ ὑψόχ. ὡς τὸ κεντρῶν τοὺς ἵππους.

Κέντρον. ἡ τέτι χαλεπὸς καὶ φεικός. καὶ καὶ τῆς ὑψόχης κεντροτύπος καλῆμεν, τοὺς τοῖς κέντροις τῆς ἵππου πληκτόντας. ἢ κέντρον, ὁ ἐκ πολλῶν συνερραμμένον. ἐπεὶ ποιεῖται τοῖς ὑποζυγίοις ὑπὲρ ἀπὸντες, καλῶσι κέντρονας. Ὁσαύτως καὶ λόγους ἐκ ἀφ' ὁρῶν συναλεγμένους, καὶ ἕνα σκοπὸν ἀπαρτίζοντας οἱ αἰεὶ τὰ Ὀμηροκέντρα. οἱ δὲ τὸν λοιδόρον ἀκύνουν οἷον κεντροτύπον. ἢ κέντρον, ὁ κλέπτης. ἀφ' τὸ βασανίζομεν τοῖς κλέπτῃσι καὶ κέντρα παροφείσθαι. Κέντρα καὶ τὰ τῶν ἵππων πληκτῆς. † Διελάσας τ' ἵππον, καὶ τὰ κέντρα παροφείσθαι, παρῆναι ἀφ' ἑαυτῶν.

Κεντρίων. ὁ ἐκατόνταρχος.

Κενὸι κενὰ λογίζοντο. παροιμία. Ἀρχίας γὰρ Κύπρον βελόμην παροφείσθαι Δημητρίῳ, καὶ Φωρεθίῳ, καλῶδ' ἔφη ὅτι ἐκ τῆς αὐλαίας ὡς πεπερασμένων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τὰ γὰρ ὅτι ἀφ' ἑαυτῶν ὅτι τυμίας κενὸι κενὰ λογίζονται. καὶ γὰρ ἐκεῖνός δόξας πεντακόσια τάλαντα παροφείσθαι, καὶ τὰ

1 Κενταυρικῶς. ἀγροίκως. ἀκόσμως. ὑβριστικῶς. ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρίζασι. οἱ δὲ ἀντὶ τῆς μαλακῶς εἰρωνείας γὰρ ὁ Ἡρακλῆς. ὁ γὰρ Διόνυσος μαλακὸς καὶ ὑποφελός. Ἀριστοφάνης Βαζαῖς.

2 Τρεφάρις. Sic recte habent MSS. Paris. At priores Edit. pef. sine p. φάρις.

3 Ὡς ἔτε τῆς Κενταύρης τῆς τὸ Πήλιον. Fragmentum hoc legitur in Collectaneis Constantini, a Valesio editis, pag. 22. unde id Suidas descripsit.

4 Κεντηλίων σχολῆς. Sic etiam legitur in Glossis Basilicorum. At praestat scribere Γεντηλίων, vel Γεντλίων σχολῆς. Intelligit enim Suidas Scholam illam, quae dicebatur Gentilium. Vide Duffrenium in Glossario Latino v. Gentilis.

5 Κέντρα διωξικέλευθα. Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate, quod exstat Anthol. lib. vi. cap. ii. Epigr. i. ut Portus etiam monuit.

6 Κεντροτύπος. ὁ μοχθ. ἢ ὁ ὑψ. Ex Enarratore Comici ad Num. pag. 152.

Κενταυρικῶς. [Centaurosum more. Id est,] rustice, immodeste, insolenter. Centaure enim fuerunt insolentes. Alii vero vocem illam accipiunt pro molliter. Hercules enim per ironiam loquitur, quoniam Bacchus erat mollis & effeminatus. Aristophanes *Ranis*: *Quis januam pulsavit? Quam insolenter foribus insultavit?* Et iterum: *Quales neque Centauros, qui Pelium incoluere, neque Laestrygones, qui Leontinos campos tenuerunt, fuisse constat.*

Κέντη τὸν πῦλον παῖ τ' ὕψαν. *Stimula equum juxta metam.* Id est, urge propositum.

Κεντῶάριον. Nummorum quantitas.

Κεντηλίων σχολῆς. Scholæ Gentilium. Genus dignitatis.

Κέντρος. Equos stimulantis.

Κεντρῶν. Latine, cento. Et κεντῶνιον, centonium.

Κέντρα. Stimuli equorum. Et, Κέντρα διαξ. Stimuli, quibus equi ad cursum incitantur.

Κεντρίκεες. Stimulis puncti. Et κεντρίκεῖς, stimulo punctus.

Κέντρον. Boum stimulus.

Κεντρίσας τ' ἵππον. Qui stimulauit equum.

Κεντροτύπος. Nequam. Improbis. Vel aurga: sic dictus, quod equos stimulet.

Κέντρον. Sævus, molestus, & horridus. Nam & aurigas κεντροτύπος vocamus, ideo quod stimulis equos pungant. Vel κέντρον, cento, ex multis frustis confusus: qualia sunt stragula jumentorum, quæ ideo κέντρονας vocant. Similiter & scripta, ex diversis locis confarcinata, & unam sententiam absolventia, [centones vocant:] quales sunt centones Homericæ. Alii hominem maledicum sic vocant: quasi qui stimulis [verborum] pungit. Vel κέντρον, fur: quod furibus, qui tormentis subijciuntur, stimuli etiam admoveantur. Κέντρα etiam vocantur equorum stimuli. *Concitato equo, calcaribusque ei admotis, celeriter, [quo tendebat,] pervenire [poterat.]*

Κεντρίων. Centurio.

Κενὸι κενὰ λογίζοντο. *Vani vana cogitant.* Proverbium: *Archias enim, cum Cyprum Demetrio prodere vellet, deprehensus funiculo aulae oppansus se suspendit. Revera enim homines vani, stultis cupiditatibus decepti, vana animo agitant. Nam ille quingenta talenta se lucraturum sperans, & quas*

7 Κέντρον. τέτι χαλεπὸς καὶ φεικός. Confer Scholiastam Aristophanis loco modo laudato: apud quem eadem fere leguntur, sed alio ordine.

8 Κεντρίων. Sic MSS. Paris. At priores Edit. minus recte Κεντρίων, quod vel ordo alphabeti respuit.

9 Ἀρχίας γὰρ Κύπρον βελόμην παροφείσθαι. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis pag. 170. unde ea Suidas deprompsit. Vide etiam supra v. Ἀρχίας. & v. Αὐλαία.

10 Τὸν ὅτι αὐλαίας περὶ πύλιν. Hæc mendo laborant. Vel enim scribendum est ὅτι αὐλαίας περὶ πύλιν, vel, ὅτι περὶ πύλιν αὐλαίας, ut legitur supra v. Αὐλαία.

11 Καὶ τὰ ὑπὲρ ὅτι παροφείσθαι. Scribe & supple, καὶ τὰ ὑπὲρ ὅτι παροφείσθαι καὶ τὸ πύλιν παροφείσθαι. Sic enim legitur apud Constantinum loco laudato, & apud ipsum Suidam supra v. Ἀρχίας.

ὑπάρχοντα περιπατῶντες. ὡς αὖτις Ἀριστοφάνης. Ἐσ-
δραμῶν ἐς τὸ Πρυτανεῖον κατὰ τὴν κοιλίαν, ἔξισι πλέα.
τυτέτιν, ἐκ τῆ πόλεως.

Κενοῖ. τυτέτι κενοὶ ποιεῖ. ὅθεν καὶ τὸ ἐκένωσε.

Κέπφος. ὁ εἶδος ὀρέων ὁ λεγόμενος λάρος. ἐστὶ δὲ
κῆφον καὶ ἔστι πλέον τοῖς κύμασιν. Ὡς καὶ κέπφει. ἀπὶ ὧ,
ὡς ὁ τελέστατε καὶ λάλε. Φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοῖς
τοῖς εἶναι. τὰ τῆ δὲ ἡ παροιμία ὅτι τῆς ἀλογίτης
ἀνδρῶν. ὁ γὰρ κέπφος ἀφρὸν ἐδίει θαλάσσιον. οἱ δὲ
παῖδες τῆς ἀλίας ῥίπῃσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν. εἴ-
τα ἐγγύς τ' εἴτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν, καὶ ὁ χε-
ρὸς ἀρκεῖται.

Κεφφωδεῖς. ὁ ἐπαρθεῖς. ἐρεθισθεῖς. ὁξέως ἐλαυνό-
μενος.

Κέρα. ἀγλαέ. ὡς τὸ ῥίχα ψιλῶς. ἀλλ' ἐμπλοκῆς
πένος, ἐπὶ κέραλος τρέπον ἐμπλεκόμενος. ὡς ἐπλε-
κον δὲ καὶ Ἀθλιῶται τῆς τῆρας. καὶ παρ' Ὀμήρῳ.

Πλοχμοὶ θ', οἱ χερσὶν τε καὶ χερσὶν ἐσφίκωντο.
ἡ χερσὶν τῶν τῆρας τῆς τῆρας. ἡ τῆς τῆρας. Κέρα
καὶ οἱ παλαιοὶ τῆς τῆρας ἐκάλεσαν.

Κεραδάτης. ὁ ἐπὶ τῆς κεράτων βάσις.

Κεραΐζω. πορθεῖ. ἀναρῶ. ἀναρῶ.

Κεραμείως πλουτῶ. ὁ ἀφρὸς καὶ μὴ βέβαιος.

Κεραμβύειν. ὁ κοινῶς ἀπὸ τῆς κεραμβύειν. ἡ
δὲ καὶ ὁ κεραμείως πατὴρ ὁ Κέφαλος. ἔλεγον δὲ κερα-
μβύειν καὶ τὸ κεραμῶν ποιεῖν τὴν κοινά.

Κεραμειός. τόπος Ἀθηνῶν, ἐνθα οἱ οὖν πολέ-
μοι ἀναρῶμενοι ἐτάσσοντο, ὡς Μενεχλῆς καὶ Καλλίστρα-
τος οὖν τοῖς πρὸς Ἀθλιῶται (υπερμαμάσι) φασιν.
ἐπὶ δὲ καὶ δῆμος Κεραμειός. εἰσὶ δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν γῆ-
λαι ἐπὶ τοῖς δημοσίοις πεθαμμένοις, ἔχουσιν ὅτι τῆρας
φάσ, ποδ' ἐκαστος ἀπέθανεν. ὁ Ἀνάχαρις Σκύθης,
ὁ Φιλόσοφος, διῆκεν ἀγκυραν καὶ τὸν κεραμειὸν
τρέχον.

Κεραμειός. ὁ τόπος τῆς Ἀθηνῶν ὑψηλός, ὅπου ἐ-
πέτλυν οἱ Ἀθλιῶται κατ' ἐτὸς λαμπάδος χοροῦ
ἀγῶνα. ὑπάρχον δὲ ἐκεῖσε ὑψηλὸν πύργον ἐφ' ὃν συμ-

1 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 303. (204. Edit. Bas. P.) ad quem locum confule veterem Enarratorem.

2 Κέπφος. εἶδος ὀρέων ὁ λεγόμενος λάρος] Sic etiam habent omnes Edit. præcedentes. At in MSS. Paris. ut & in Lexico Photii inedito nulla lari fit mentio, sed locus hic ita legitur: Κέπφος. εἶδος ὀρέων ὁ λεγόμενος. Hanc lectionem probo, quoniam κέπφος & λάρος sunt aves diversæ, quamvis similes, ut patet ex Aristotele *Hist. Anim.* lib. viii. cap. xii. itemque Scholiasta Nicandri ad *Ale. xipharmaca*.

3 Ὡς κέπφει. ἀπὸ τοῦ, ὡς ἐπλε. Hæc, & quæ sequuntur, descrip- ta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Plutum* pag. 91. unde Suidas supplendus est.

4 Εὐπλοκῆς. Legere malim εὐπλοκῆς. Erat enim cephus avis admodum stulta & deceptu facilis, ut non solum patet ex hoc ipso loco Suidæ, sed etiam ex Scholiasta Aristophanis ad *Pacem* pag. 702. qui cepphum εὐπλοκῆς vocat. Vide etiam vocem sequentem Κεφφωδεῖς.

5 Εἴπω εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν. Hic locus supplendus est ex Scho- liastra Aristoph. loco ante laudato.

6 Κεφφωδεῖς. Vox hæc legitur *Proverb.* vii. 22. Ὁ δὲ ἐπλε- κόμενος κατὰ κεφφωδεῖς. i. e. Ille vero (juvenis) esam (adulteram) sequitur decipiens & inescansus. Ad hunc locum Suidas forte re- ipexit.

antea possidebat opes, [et præterea spiritum] amisit. Et iterum Aristophanes: *Vacuo ven- tre Prytaneum intrans, pleno inde exit.* Id est, ex urbe.

Κενοῖ. Evacuat. Unde ἐκένωσε, evacuavit.

Κέπφος. Species avis, quæ etiam larus vo- catur. Est autem levis & fluctibus innatat. O cephe. Id est, O stultissime & loquax. Cep- phum enim talem esse dicunt. Dicitur autem proverbium hoc de hominibus stultis. Cep- phusenim spumam marinam edit. Quare pesca- torum pueri primum procul stantes spumam ei projiciunt: deinde proprius accedunt, & de- nique manu edendam porrigentes, facile eam capiunt.

Κεφφωδεῖς. [Vana spe] elatus. Irritatus. Qui celeriter fertur.

Κέρα ἀγλαέ. Per vocem κέρα [Homerus] non simpliciter intelligit comam: sed comam cornu instar inflexam & intortam. Athenien- ses vero etiam cicadas. [capillis suis] innecte- bant. Et apud Homerum: *Cincinnati, qui auro & argento constricti erant.* Vel, [τὸ κέρα ἀ- γλαέ significat eum,] qui ob sagittandi artem sese jactat. Vel, ob comam. Veteres enim κέ- ρας vocabant comam.

Κεραδάτης. Cornipes.

Κεραΐζω. Populatur. Interficit. Diripit.

Κεραμείως πλουτῶ. Opes figuli. Id est, quæ non sunt firmæ nec stabiles.

Κεραμβύειν. [Apud Aristophanem signifi- cat] conficere. Erat autem Cephalus filius figuli. Κεραμβύειν etiam dicebant Rempubl. damno afficere.

Κεραμειός. Ceramicus, locus Athenis, in quo sepeliebantur illi, qui in bello cæsi fuerant, ut ajunt Menecles & Callistratus in scriptis suis de Atheniensibus. Est & Ceramicus populus [Atticæ. In Ceramico autem] columnæ utrin- que erectæ erant in honorem eorum, qui pub- lica sepulti fuerant, additis inscriptionibus, [quæ declarabant,] ubi quisque obiisset.

Κεραμειός. Ceramicus, locus editus in Atti- ca, ubi quotannis ludi celebrabantur, in qui- bus qui certabant, faces accensas gestabant.

7 Κέρα ἀγλαέ. ὡς τὸν πρ. Nota hæc referenda est ad locum il- lum Homeri *Il. A. v.* 385. Τεξέτω λαοφθῆρ, κέρα ἀγλαέ, παρρηνο- πῆται. Vide ad eum locum Grammaticos.

8 Ἐπλεκον δὲ καὶ Ἀθηνῶται τῆς τῆρας. Vide infra v. Τετρεφόμενοι.

9 Παρ' Ὀμήρῳ] *Il. P. v.* 52.

10 Καλλιστράτους τῆς τῆρας. — οὐκ ἔστιν. Hæc sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Homeri *Il. A. v.* 385.

11 Κεραδάτης] Vide paulo inferius v. Κεραδάτης.

12 Κεραμβύειν. κοινῶς ἀπὸ τῆς κεραμβύειν. Hæc nota referenda est ad locum illum Aristoph. *Ecclesiæ.* pag. 731. (491. Ed. Bas. P.)

Τὰ κεραμβύειν
Κακῶς κεραμβύειν τὴν δὲ πόλιν ὁ καλῶς.

Adi ipsum Comicum ejusque Enarratorem, ex quibus loci hujus illustratio petenda est.

13 Κεραμείως πατὴρ] Scribe κεραμείως πατὴρ: ut apud Scholia- stam Aristophanis loco laudato.

14 Κεραμειός. τόπος τῆς Ἀθηνῶν ὑψ. Totum hunc locum de- scripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 217. (135. Edit. Bas. P.) Vide etiam supra v. Εἴπω.

15 Λαμπάδος χοροῦ ἀγῶνα] Scribe, λαμπάδος χοροῦ ἀγῶνα: ut a- pud Enarratorem Comici loco laudato.

εὐλβύει αὐτὸν ἀναβάντα θεωρεῖν ἢ λαμπάδα, καὶ ὅταν ἀφεῖναι αὐτὸν θέλω.
 dens, ut lampadem observet, &c, cum [cursores] dimissi fuerint, tunc ipse se præcipitem det.

Κεραμικοί. ἑξήσαν Κεραμικοί. ὁ μὲν ἐνδὸν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω ἐνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ πελθύναντας ἐθαπτόν δημοσίᾳ, καὶ τὰς ἐπιταφίους ἐλεγον.

Κεραμικοί. δύο τόποι Ἀθηνῶν. ὁ δὲ τῷ ἐτέρῳ εἰσῆκισαν αἱ πόρται.

Κεράμειον. ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον Κεράμιον, ἀφ' οὗ εἰ μὴ παύσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχεα.

Κεραμική. μάστιξ. ὀστρακισμός.

Κεράμης. ἡ δὴμος ἐστὶ Φυλῆς τῇ Ἀχαμαντίδῃ. ἡ Κεράμης. εἴληφε δὲ τὸν ὄνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης, καὶ ὅτι οὖν Κεράμης πρὸς ἡρώ.

Κεραμωτόν. ἡλικία ἀφ' ἧς ὅπως ἐποίησαν Ῥωμαῖοι ἐν παιδείᾳ μέγας.

Βαίνων κεράμης, δυσμενῶν βλάβας φύρει.

Κεραυνόσι. κερναῶν ὕπερδης.

Κεράον. τέλειον.

Κεραοζόον. ὁ καὶ κέρατα ἐργαζόμενος. ἐν Ἐπιγράμματι.

Νῦν δὲ με Νικομάχῳ κεραοζόος ἤρμοσε τέκνον.

Κέραρι. κίρνα.

Κέρας. τὸ μέγεθος τῆς φάλαγγος ἐν τῷ πολέμῳ. καὶ ὅτι τόξον.

Κέρας, κέρας, κέρα. ἐπὶ τῷ παλαιῷ ὀνόματι. Οἱ δὲ θυνόμενοι κέρας. ἐν τῇ αὐτῇ. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ φρετῷ αὐτῶν κέρας. καὶ ἐν πᾶσι οὕτως.

Κέρας. ἡ ἰσχύς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἐν μεταφορᾷ τῷ ζῶντι, τὸ καθωπλισμένον τοῖς κέρασι, καὶ τῶν τοῖς ἀμυνόμενον.

Κέρας Ἀμαλθείας. ἐν τῷ Ἀμαλθείας κέρας.

Κέρας. ἡ ἰσχύς πρὸς τοῖς καὶ μόνιμον. Δαβίδ. Ἐκεῖ ἐξαπατεῖται κέρας τῷ Δαβίδ.

Κέρας ὅτι δικαίον. οὕτως ἐκάλεισε τὸ δισεῖς φρόνημα. τῷ τῷ, πρὸς ἐλπίδι ἔσται.

Κέρας. ἐπὶ τῷ κέρατι. ὁ μὲν δὲ αὐτὸ κέρας ἠφύσατο ἄλλο. ὁ δὲ νοῦς ἀπὸ τῷ κέρασιν ἄλλο ἠφύσατο ἀπὸ τῷ ἀλλοῖς, ἐν ᾧ ἡ.

Facta mixtione alium liquorem hausit ex vase, in quo [liquor] erat.

Κερασόλα. ἡ σκληρὰ, καὶ ἐν τοῖς ἡλικίαι.

1 Κεραμικοί. δύο ἦσαν Κεραμ. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 335.

2 Ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ εἰς. Vide Scholiastam Aristoph. loco proxime ante laudato.

3 Κεραμική μάστιξ. ὀστρακ. Plinius hæc explicat Hesychius, quem vide.

4 Κεράμης. Imo Κεραμῆς. Vide Harpocrationem, ex quo Suidas.

5 Βαίνων κεράμης, δυσμ. Scribe, βαίνων δὲ κεράμης &c. ut apud Altramplychum, ex quo versus hic onirocriticus depromtus est.

6 Νῦν δὲ με Νικομάχῳ κε. Hexameter hic est pars Epigram-

Dicunt autem ibi esse altam turrim, in quam [Hercules Bacchum] adscendere jubet, ei suadens, ut lampadem observet, &c, cum [cursores] dimissi fuerint, tunc ipse se præcipitem det.

Κεραμικοί. Ceramicici duo erant: alter in urbe, alter vero extra urbem: ubi etiam publice sepeliebant eos, qui in bello ceciderant, & funebres laudationes habebant.

Κεραμικοί. Duo loca Athenis: in quorum altero meretrices prostabant.

Κεράμειον. Cum de vase dicitur, [significans figlinum, per e scribitur.] At nomen proprium Κεράμιον, per i. Nisi addatur ἀγγεῖον. Et κεράμεια τεύχεα, vasa figlina.

Κεραμική μάστιξ. Flagellum Ceramicum. Id est, ostracismus.

Κεράμης. Ceramis est populus Tribus Aca-mantia: sic dictus ab arte figlina; vel quod Ceramo cuidam Heroi ibi sacrificarent.

Κεραμωτόν. Genus aciei, qua Romani per ludum utebantur. *Calcans testas, damna, qua inimici tibi inferre conabuntur, effugies.*

Κεραυνόσι. Miscet. Hyperides.

Κεράον. [Cornutum.] Perfectum.

Κεραοζόον. Qui cornua polit. In Epigrammate: *Nunc vero me Nicomacho faber cornua poliens aptavit.*

Κέραρι. Misce.

Κέρας. In bello sic vocatur pars phalangis. Item, pars arcus.

Κέρας. Cornu. [Genit.] κέρας. [Dativ.] κέρα. Thucydides hac voce de acie utitur. *Illi, qui erant in sinistro cornu.* Et in eodem libro: *Argivi suo ipsorum cornu.* Et sic etiam in reliquis.

Κέρας. Cornu. Hac voce in sacra scriptura robur significatur: per translationem ductam ab animalibus, quæ cornibus armata sunt, iisque vim propulsant.

Κέρας Ἀμαλθείας. Cornu Amaltheæ. Quare in Ἀμαλθείας κέρας.

Κέρας. Cornu. Robustum & stabile quid significat. David: *Illic exoriri faciam cornu Davidis.*

Κέρας τοῦ δικαίου. Cornu Justii. Sic [David] vocavit pium animum. Hoc est, illustris erit.

Κεράς. Adverbium. Pro κεραικῶς. Miscendo, vel, facta mixtione. *Postea vero alium liquorem, quem miscuerat, hausit.* Sensus est: *Facta mixtione alium liquorem hausit ex vase, in quo [liquor] erat.*

Κερασόλα. [Semina] dura, & quæ cum fru-

mentis, quod existat Antholog. lib. iv. cap. xxxii. Epigr. xii.

7 Κέρας. ἡ ἰσχύς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ὅτι μεταφ. Hæc Suidas descripsisse videtur ex Theodoretis ad Psalmum lxxix. v. 17. pag. 753. quem vide.

8 Κέρας. ἡ ἰσχύς πρὸς τοῖς καὶ μόνιμον. Hæc sunt verba Theodoretis ad Psalm. cxxxi. v. 17. pag. 980.

9 Κέρας ὅτι δικαίον. ὅπως ἐστὶν. Respexit Suidas ad Psalm. lxxiv. v. 10. ad quem locum vide Theodoretum, pag. 697. cujus interpretationem Suidas hic secutus est.

10 Μιστὸν δὲ αὐτὸ κέρας ἢ φ. Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Καλὸν, post vocem Καλὸν.

11 Κερασόλα. Quid sit κεραικῶς clarius exponit Etymolog-

Solymus. xlviii. 12. v. l. iv. p. 413. et Suidas. iii. 307. v. l. v. p. 413.

Κερασόλα. τὰ. Suid. ἀπὸ κεραικῶς. Phot. sed ἀπὸ κεραικῶς. πρὸς ἀπὸ κεραικῶς. in l. b. et πρὸς ἀπὸ κεραικῶς. in l. b.

ροῖς καὶ ἐν τοῖς ὁσπείοις συμφυόμενα, τῇ μὲν ἡροῖα μέ-
λανα, σποδύλα δὲ, καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις ἃ σινε-
ψόμενα τοῖς ὁσπείοις ἔτρεψεν. εἴρη δὲ ἡ σποδὺς ἢ
καταπορᾶν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βε-
βλήσθαι καὶ ἀντιπίπτειν. ὅταν οὖν λέγῃ κερασφό-
λοις, τὴν ἀπαυδύτης καὶ σκληρὴς καὶ μὴ περσο-
μένης τοῖς νόμοις Φησί.

Κερασός. πόλις Ἑλλῶν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, Σι-
νωπέων ἀποικία.

Κερά. ἡ κεφαλὴ χεῖ γλῶσσαν. ὅθεν καὶ κέ-
ρα.

Κεραύνια. ὄρη.

Κεραυνός. ἡ ἑξαΐς σφοδρὰ μὲν πολλῆς βίας πύ-
πνισα ἐπὶ γῆς, νεφῶν καταπεριμεμένων, ἢ ῥηγνυμένων.
οἱ δὲ, (υπεροφὴ πυρᾶς ἀέρος βιαιῶς καταφερομένη.
ὅκ ἀναρᾷ δὲ ὁ κεραυνός, ἀλλ' ἐπιπλέγῃ. Κεραυνός,
ἡ ἀστραπή. ἢ Ἀειφορίας.

Εἴπερ βάλλῃ τὴν ἐπιτόρκους, πῶς δὴ τ' ἐχέ Σί-
μων ἐνέσκησεν,

Οὐδὲ Κλεώνυμον, ἔδδ' ὁέωρον; καὶ τοὶ Κρόδρα
γ' εἰς ἐπιτόρκους.

Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν χαλιδάται, οἱ δὲ πολέοντες,
οἱ τῇ φαύσῃ ὀλλυῖνται, οἱ δὲ δερῖντες χαλῶν.

Κεραυνοί. ἀστραπαί.

ἢ Ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός; ἢ

Ποῦ Φαέθων ἄλιος,

Εἰ αὖτ' ἐφορῶντες

Κεῖνται ἐκχλοῖ;

οἷον, ὅκ ἀγνοῖν εἰς Φῶς ἢ τῶν κατανομιῶν.

Κέρβερος. κύων ὁ ἐν ᾧ μυθολόγηται.

Κερδαλέος. ποιήλ. πανῆρος. Κερδαλέη γὰρ
ἡ ἀλώπηξ, καὶ κερδῶ.

Κερδαλέοφρων. δολιόβηλος. σχολιὰ βυθολόγητος.

Κερδάνη. αὐτοπόταμος. κερδανῆ δὲ.

Κέρδιον. κρεῖττον. ὠφελιμώτερον.

Κερδισός. ὄνομα πόλεως.

Κερδισός. πανηγύριον.

Κέρδος αἰσχρῆς ἀμεινον.

Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανῆ διχάσῃ,

Καὶ τῇ ἀσέπῳ ἔρξῃ.

ἢ τῇ ἀδίκῳ ἔρξῃ μακάριον

quis, quem vide. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v.
Κεραυνός pro τῇ ἐν τῇ ἀσπείρῃ, addita negatione scribendum est
τῇ μὴ ἐν τῇ ἀσπείρῃ. Veterum enim rusticorum opinio erat, semi-
na, quæ cornu tetigissent, dura evadere, & elixando emolliri non
posse: quam superstitionem ridet Theophrastus de Caus. Plant. lib.
iv. cap. xiv.

* Ἐν τῇ σκληρῇ. In Lexico Photii inedito scriptum est ἐν
τῇ σκληρῇ: quæ lectio sine dubio præferenda est.

† Ἀπὸ τῆς κατὰ πορᾶν. Legendum est, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν
πορᾶν: quod & Portus monuit. Deinde pro ἐτὸ ἄροτρον, scribo,
καὶ τὸ ἄροτρον, (repetita ἀπὸ προποσῆτος κατὰ) id est, inter
arandum.

‡ Ὅταν ἂν λέγῃ κερασός. Videtur hic omisum esse nomen Pla-
tonis. Certum enim est, respexisse hic Suidam ad locum illum Phi-
lophi, qui exstat initio libri ix. de Legibus: Μὴ τις ἐγγύνηται τῷ
πολιτῶν ἡμῶν οἷον κερασός. ὅς ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πορῶν γίγνεται ἀν-
τιμὴ τῆς κατὰ πορᾶν κατὰ πορᾶν. i. e. Ne quis in-
ter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imi-

mento & leguminibus una nascuntur, colore
nigra, & rotunda, & magnitudine granis mi-
lli paria: quæ cum aliis leguminibus cocta
duritiem non deponunt. Dicta vero sunt in-
de, quod inter seminandum & arandum cor-
nua boum tangant, & in ea incidant. Cum
igitur [Plato] κερασόλης dicit, [per meta-
phoram] intelligit homines indoctos, & con-
tumaces, & legibus non obtemperantes.

Κερασός. Cerasus, urbs Græca, juxta ma-
re sita, Sinopensium colonia.

Κερά. Vox minus usitata, significans ca-
put. Unde dicta etiam sunt κέρατα, cornua.

Κεραύνια. Ceraunia. Montes.

Κεραυνός. [Fulmen est] ardor vehemens,
cum magno impetu in terram cadens, nubi-
bus inter se attritis, aut ruptis. Alii vero [ful-
men esse dicunt] turbinem aeris igniti, vio-
lenter in terram decidentem. Fulmen autem
non occidit, sed adurit. Κεραυνός, fulgur. A-
ristophanes: Si Jupiter fulmine ferit perju-
ros, quare non igne cælesti consumpsit Simo-
nem, & Cleonymum, & Theorum, quamvis
valde perjuros? † Fulminum alia vocantur
καταβάς, alia πολέοντες, i. e. quæ tactu per-
dunt; alia ἀργῆτες, [sive, quæ celeriter emi-
cant.]

Κεραυνοί. Fulmina. Fulgura. [Sophocles:]
Ubinam sunt fulmina Jovis? Aut, ubi est
lucens Sol, si hæc intuentes taciti dissimulant?
Id est, si horum impietatem in lucem non
proferunt.

Κέρβερος. Cerberus, canis fabulosus apud
inferos.

Κερδαλέος. Callidus. Astutus. Vulpes e-
nim vocatur κερδαλέη & κερδῶ.

Κερδαλέοφρων. Dolofus. Dolosa cōsilia agitās.

Κερδάνη. Lucretur. Subjunctivus. Κερδανῆ
vero, [lucrabitur, per ei scribitur.]

Κέρδιον. Melius. Utilius.

Κερδισός. Cerdifus. Nomen urbis.

Κερδισός. Astutissimus. Callidissimus.

Κέρδος αἰσχ. Lucrum ignominia est melius.
[Sophocles Oedipo Tyranno:] Nisi quæstum
juste fecerit, & ab impiis facinoribus abstinue-
rit; vel si eo vanitatis processerit, ut non
tangendis manum admovere velit; quis est

quis, qui adeo durus & praefractus evadat, ut emolliri nequeat, si-
cut nec semina illa igni. Sic enim locus hic verti debet, quem Fi-
cinus male admodum interpretatus est.

‡ Κερά. ἢ καφ. MS. Paris. habent καρία: quæ lectio vera est,
quamvis ei literarum series adversetur. Sic enim & supra legitur
v. Ἀκαρῶν, & v. Καρία; quæ loca confer.

‡ Κεραυνός. ἑξαΐς σφ. — βιαιῶς καταφερομένη. Hæc sunt
verba Laertii Zenone, Segm. c. l. v. ut Pearsonius etiam observavit.

‡ Ἀειφορίας. Nubibus pag. 149. (83. Ed. Bas. P.) Notan-
dum autem est, tam apud Aristophanem, quam hic apud Suidam,
syllabam in priore versu redundare, & proinde post πᾶς ejiciendum
esse τὸ δὴτ, quoniam vox illa salvo sensu abesse potest.

‡ Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν καταβάς. Ex Scholiasta Aristoph. ad E-
quit. pag. 329.

‡ Πῶς ποτε κεραυνοὶ Διός; ἢ πῶς φ. Sophocles Electra pag. 117.
ut Portus monuit.

‡ Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδῶ. Et hoc fragmentum legitur apud So-
phoclem Oedip. Tyr. pag. 189. ut Portus itidem monuit.

Τίς ἐπὶ πετ' ἐν τέτοις ἀνὴρ

Θυμῷ βέλη ἔρξει

Ψυχῆς ἀμύνει;

τῆς, τίς ἀν' ἀπελάσσει αὐτὴν τὴν πτωχείαν τοιαῦτα πρόσοντι;

Κερδοσύνη. πανουργία.

Κερδῶ. ὡς ἀποκοιτικῶς ἢ ἀλώπηξ. ὡς Εἰδοθῆα, Εἰδῶ, Ὑψιπύλη, Ὑψῶ.

Κερδῶ. Θεός. ὁ Ἑρμῆς ὡς κέρδους θεοποιημένος. καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλεῖται, καὶ κλῶπα. διὸ μάρτυρον αὐτὸν ποιεῖ βασιλεῖα. καὶ ἔφορον αὐτὸν τῆς λόγης, καὶ τῆς κλοπῆς, καὶ ἐμπολάιον, ἡγεῖται κέρδους ἔφορον.

Κερκία. τὸ πλάγιον τῆς ἰσοῦς. Πολύβιος. Κατελόμην τὴν ἰσοῦς καὶ τὰς κερκίας, ἐξέλιξε τέτοις βίαις πρὸς ἀλλήλους.

Κέραιε. κίρνα.

Κερέλι. ὄνομα κύριον.

Κερίων. ὄνομα κύριον.

Κερί. ὄνομα ἰχθύος.

Κερκασω. ὄνομα πόλεως.

Κερκίδας. εἰς τὴν τῶν τῶν Μακεδονικῶν φρονούντων.

Κερκίς. ἰσχυρὸν ἐργαλεῖον. καὶ εἶδος κυρίως φυτῶν θάλασσης.

Κερκίδα. δ' ἐπιτίθεται, ἀνδρία.

Κερκόλυρα. ὄνομα τόπων.

Κέρκος. ἢ τὸ ἐρπετὸν ἔχει, καὶ παντὸς ζώου. παρὰ τὸ σκαίρειν καὶ ἔρπειν. ὁ Ἀριστοφάνης. Ἰδὲ δέχου κέρκον λαγῶ. ἢ ἔχειν τὸ λαγῶν. ἐπὶ δὲ ἀπαλὸν καὶ ὑποφρόν τὸ ἐλεῖν τὸ λαγῶν, ὥστε ἀντὶ ἀπόγινος λήστατος, καὶ τὰς λήμας θεοποιεῖται. τῆς, καταμάσσειν, σποσπίζειν.

Κέρκος. ἢ ἔχει. Διεβίβασεν τὴν ἰππῆα, ἐκείνη τῇ ἰππῶν ἐν τῇ κέρκῃ πεζοῦ προσσητημένη.

Κέρκυρα. νηὶς εἶδος. Κέρκυροι καὶ μυοπαρώνες καὶ λέμβοι εἶδη πλοίων. καὶ παροιμία. Καὶ κέρκυρος ἐν λαχάνοις. ἐπὶ δὲ λάχανόν τι ἄγαν καὶ βυτελές, ἀφ' οὗ ἢ παροιμία.

Κέρκωπες. δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐπὶ γῆς, πᾶσαν ἀδικίαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐλέγοντο Κέρκωπες, ἐν τῇ τῶν ἔργων δεινότητι ὅπως ἐπονομαζόμενοι. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν Πάσας ἐλέγετο ὁ δὲ, Ἀκμων. ἢ δὲ μήτηρ Μενονίς ταῦτα ὁρῶσα ἔλεγε, μὴ θεοποιεῖν Μελαμπύγῳ τῆς τῆς Ἑκακλῆ. Ὁ Φησὶ δὲ αὐτοὺς ὁ Ξεναγόρας εἰς πηλίκους μεταμορφωθῆναι, καὶ τὴν κακοήθειαν, καὶ τὰς Πιθηκίστας ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθῆναι νήσεις. τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν Κάνδυρα καὶ

1 Κερδῶ. ἀποκοιτικῶς ἢ ἀλ. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 350.

2 Ἐμπολάιον] Sic rescripti auctoritate MStorum Paris. cum ante male legeretur ἰμολάιον. Vide quae notavimus supra ad vocem Ἐμπολάιον.

3 Κερκίδας ὡς ἢ τῇ πρὸ Μακ. Ex Harpocrate.

4 Εὐαλίς] Sic MS. Paris. A. At priores Edit. male εὐαλίς.

5 Κερκίδα εἰς ἐπιτίθεται, ἀνδρία] Verba haec leguntur Anthol. lib. vi. cap. viii. Epigr. xv. ut Portus monuit.

†

hominum, qui ab animo suo tela [iniquitatis] arcere amplius velit. Vel, quisnam ab eo, qui talia facit, poenas propulsabit.

Κερδοσύνη. Calliditas. Astutia.

Κερδῶ. Vulpes, diminutive: ut Εἰδοθῆα, Εἰδῶ, Ὑψιπύλη, Ὑψῶ.

Κερδῶ. Θεός. Sic vocatur Mercurius, tanquam lucri auctor. Eundem etiam nuntium vocant, & furem, marsupium ei tribuentes: itemque orationis, & furti, & lucri praesidem.

Κερκία. Antenna mali. Polybius: Cum navium malos & antennas demississet, firmiter haec colligavit.

Κέραιε. Misce.

Κερέλι. Cerealius. Nomen proprium.

Κερίων. Cerennes. Nomen proprium.

Κερί. Nomen piscis.

Κερκασω. Cercaforus. Nomen urbis.

Κερκίδας. Cercidas. Unus erat eorum, qui Macedonum partibus favebant.

Κερκίς. Instrumentum textorium. Radius textorius. Pecten. Item, arboris procerae species. [In Epigrammate:] *Pecten affabre factum, & luscinae instar argutum.*

Κερκόλυρα. Cercolyra. Nomen loci.

Κέρκος. Cauda reptilium, & omnium reliquorum animalium. Α σκαίειν, saltare, & ἔρπειν serpere. Aristophanes: *Ecce, accipe caudam leporinam, [ad abstergendos oculos.]* Lanna autem leporis est delicata & mollis, qua proinde spongiarum loco utuntur ad abstergendum humorem, qui ex oculis manat.

Κέρκος. Cauda. *Trajecit equites, quorum singuli peditem ex cauda equi pendentem trahabant.*

Κέρκυρα. Navis genus. Cercuri & myoparones & lembi sunt genera navium. Et proverbium: *Et cercurus inter olera.* Est autem cercurus olus agreste & vile, quod proverbium huic locum dedit.

Κέρκωπες. Cercopes. Hi duo fratres fuerunt [in Lydia,] nullum non injustitiae genus patrans, & Cercopes vocati a fraudibus & factis injustis: quorum uni Passalus, alteri vero Acmon nomen erat. Mater vero eorum Memnonis haec videns, [eos monuit, ut caverent,] ne in Melampyrgum, i. e. Herculem incidere. Xenagoras eos in simios mutatos fuisse tradit, propter morum improbitatem, & Pitheculas insulas ab iis nomen accepisse. Nomina autem eorum sunt Candulus

6 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 343. (140. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

7 Καὶ κέρκυρος ἐν λαχ. Infra rectius, Κέρκυρος ἐν λαχάνοις. Sic enim vocabatur olus, quod proverbio huic locum dedit. Vide Theophrastum *Histor. Plant.* lib. vii. cap. vii. & ibi Bodzum a Stapel.

8 Ἐλίγες] Sic habet MS. Paris. A. At in caeteris MSS. ut & in prioribus Edit. omnibus male legitur ἐλίγες.

9 Φησὶ δὲ αὐτὸς ὁ Ξεναγόρας εἰς πηλ. — Ἐ Ἀτλας] Ex Harpocrate.

Ἀτλας.

Polybius. XIV. 10.

jungend. cum fragm. ap. Suid. infr. V. Ὑπερβόλαις. Schweigh. VI. V. 39.

Ἄτλας. ὅτοι οἱ Κέρκωπες, ὡς φασιν ἄλλοι, ἐκ Θείας
ἢ Ὀκεανῶ· ἢς φασιν ἀπὸ λιθοβλήτου, ἀφ' οὗ τὸ ἐγγχει-
ρεῖν ἀπατῆσαι τὴν Δία. ἢ δὲ παροιμία, Κερκωπίζειν
ὡς ὁ Χρύσιππος ἀπὸ τῶν σαυόντων τῇ κέρκῳ ζώων
Φησὶ μετενέχεσθαι.

Κέρκωπες. πανῆροι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κέλακες
οἱ, κατὰ τὴν ἢ ἀλώπιξ τῆς θηρατικῆς κύνος ἀπα-
τῶ, τῆς ἀπληρέξεως φανακίζουσι τῇ κέρκῳ τῆς λό-
γων. Φασὶ δὲ τῆς Κέρκωπας γενέσθαι,

Ἐβύτας, ἡπεροπῆας, ἀμύχανά τ' ἔργ' ἐξάντας,

Ἐξαπατήησας. πολλὴν δ' ὅππ' ῥαϊὰν ἰόντες,

Ἀνθρώπους ἀπάτασκον, ἀλώμενοι ἡμίαια πάντα.

Κερκωπίζειν. ἢ παροιμία ἀπὸ τῆς περὶ σαυόντων
τῇ κέρκῳ ζώων μετενέχεται. ἄμενον δὲ λέγειν αὐτὴν
ἀπὸ Κερκώπων, ὡς εἶπ' ἡ Λυδία ἰσορῶν ἀπατηλὴς
σφόδρα καὶ ἀνδρῶν γενέσθαι.

Κερκωπίζοντες. χλιδάζοντες, μωκίζοντες, ὡς οἱ
πίθηκοι.

Κέρκωψ, κέρκωπος. ἀπατεῶν. ἢ γένος πίθηκων.
Κέρκωψ δὲ, Κέρκωψ.

Κερκυόνη.

Κερκυών. ὄνομα λιμένος, ὅστις διῆκε εἰς τὴν Ἐλευσίνα,
καὶ τοὺς περιερχομένους ὑάγχαζε παλαίειν αὐτῷ.

Κέρκυρα ἢ νῆσος, τῇ νῦν λεγομένη, Φαιακία πα-
λαιον ἐκαλεῖτο, ἥρα τῆς Φαιάκων.

Κέρματα. τὰ λεπτότατα. Ἐπὶ τῷ Ἰουλιανῷ
βασιλεῶς, τῆς ἀργυρομυθίας παρὰ δέκα ἢ σ'
ὀβολῶς, ἢς φύλεις χαλοῦσιν, ὡς ἐν τῇ
ἡγεμονίᾳ τοῖς θυμολύκοις εἰσάγοντο, αὐτοὺς
ἐκτεχνώμενοι κέρδη οἰκεία, π' καὶ ῥ' μίνες ὡς
ἐν τῇ δίδδοσιν τῆς ὀβολῆς διέτρεξατο, ἡγεμονίᾳ
ἐκτὶς ἀποτεμνόμενοι μοῖραν.

Κερματίζει. εἰς λεπτὰ ἀφαιρεῖ. καὶ κατὰ κερμα-
τίωνται, εἰς λεπτὰ διακεκομμένων. καὶ κατὰ κερματί-
ζει. Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης τοὺς ἡγεμονίους
κατὰ κερματίσιν θύλων καὶ ἀφαιρούσασιν τῷ παν-
δοκεῖ.

Κερβάτης. τὸ Πάν ἐπειδὴ χιλὰς ἔχον δοκεῖ βί-
βη. διὸ καὶ αἰνιδήτης καὶ τραχυδάμων καλεῖται.
ἢ ὅτι κέρβα ἔχει. ἢ τὴν βίβιν ἔχει κερβάνον. ἰσορῶνται
γὰρ κατὰ τραχὺς ἔχον. ὡς ἀπὸ τῆς ποδῶν κε-
ρβάτης. ἢ ὅτι εἰς τὰ κέρβα τῆς ὀρέων βάνων. ἢ ὅ
ἐπὶ τὰ κέρβα βάνων. χαλαροφθόγῳ δὲ παίζων
διότι οἱ τραχέιοι χαλάμῳ ἀντὶ κερβάνου ἐχέοντο. ἢ δε-
σαν μὲν γὰρ τὸ κέρβα, ἀνέφερον δὲ τῷ ὀνόματι ἐπὶ τὴν
τραχέαν ἡγεμονίαν ὡς καὶ χορδὰς λέγουσιν ἐπὶ καὶ νῦν
ὡς ἐκ τῆς νύκτωρ, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέλειαν ἦσαν.
καὶ τὰ παροιμία. Δὸς τόξα κερβανά.

olim erant ex intestinis. Et proverbium: *Da arcus cornu trahentes.*

1 Ἐβύτας, ἡπεροπῆας, ἀμύ. Hi tres hexametri desumpti sunt ex
Homeri Cercopibus, ut ex Harpocrate colligi potest.

2 Ἐργ' ἐξάντας | Vocem ἐξάντας sensus omnino respuit, cujus
loco legere praestat αἰνιδήτης.

& Atlas. Hi Cercopes, ut alii tradunt, ex
Thia & Oceano nati sunt: quos aiunt in la-
pides mutatos fuisse, quod Jovem fallere co-
nati essent. Proverbium autem est, *Cercopi-
zare*: quod Chrylippus ait ductum esse ab
illis animalibus, quæ cauda blandiuntur.

Κέρκωπες. Callidi, dolosi, impostores, adu-
latores: qui, ut vulpes canes venaticos deci-
piunt, sic & illi simpliciores astutia verborum
fallunt. Aiunt autem Cercopes fuisse menda-
ces, impostores, audacia facinora patrantes, &
fallendi arte instructos. Multas enim regiones
peragantes, homines decipiebant, vagamque
semper vitam agebant.

Κερκωπίζειν. Cercopissare. Proverbium hoc
translatum est ab illis animalibus, quæ cauda
blandiuntur. Sed praestat id deducere a Cer-
copibus, quos circa Lydiam fuisse tradunt,
homines valde fallaces & molestos.

Κερκωπίζοντες. Subsannantes. Deridentes, ut
simiae.

Κέρκωψ, κέρκωπος. Impostor. Vel simiae ge-
nus. Κέρκωψ vero, [per o, Rex Atheniensium.]

Κερκυόνη. Cercyone. [Animalculum cicadae
simile.]

Κερκυών. Cercyon. Nomen latronis, qui
prope Eleusinem degebat, & praetereuntes
cogebat, ut secum luctarentur.

Κέρκυρα. Corcyra insula, quæ nunc ita voca-
tur, olim Phæacia vocabatur, Phæacum regio.

Κέρματα. Minutissima æra. *Sub Imperatore
Justiniano, cum prius argentarii ducentos &
decem obolos, quos folles vocant, pro uno auri
statere dare solerent iis, qui cum ipsis contra-
hebant, ipse privati compendii studio centum
tantum & octoginta obolos pro uno statere da-
ri iussit, sexta auri parte detracta.*

Κερματίζει. In minutas partes dividit. Et
κατὰ κερματίωνται, in minuta frusta dissecto-
rum. Et κατὰ κερματίζει, in minutam monetam
redigit. *Ex zona Daricos aureos deprompsit,
eos minutioribus nummis permutare volens, ut
cauponi, [quod debebat,] solveret.*

Κερβάτης. Ita vocatur Pan, quia ungulas
hirci habere creditur. Quamobrem etiam αἰ-
νιδήτης & τραχυδάμων appellatur. Vel, quia
cornua habet. Vel, quia ungulis corneis in-
cedit. Dicitur enim parte inferiore corporis
hirco similis esse. Quare a pedibus appellatus
est κερβάτης. Vel, qui εἰς τὰ κέρβα τῆς ὀρέων βάνης,
i. e. in summos montium vertices adscendit.
Vel, qui corneis pedibus incedit. [Idem vero]
arundine canens [a comico dicitur,] quia vete-
res arundine loco cornu utebantur. Notum
quidem enim ipsis erat cornu, sed nomen ejus
ad antiquum usum referebant: ut & chordas
nunc dicimus, quæ sunt ex nervis factæ, quæ

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ [Ὁρέων
260] Δὸς τ. κ. Ἄρεσθ
prosa lectio. R. P. in Prof.
ad E-Hæcub. viii.

Κερόεσσα. ἡ συμπλεκτική. καὶ κερόεις, ὁ Συμπλεκτικός.

Κερυλλός. ὁ Ἀπόλλων.

Κερωτή. ἡ μυρωτή.

Κεροφόρος.

Κέρση. κόψη.

Κερσοδέπτης. ἡ παῖς μὲν ἡ Κότυς, καὶ νεώτερος ὢν, βασιλεὺς κατεστάθη Θράκης ὑπὸ τοῦ πατρὸς. † Ἀμαδόκος, ὁ υἱὸς Ἀμαδόκου, ἦλθε Φιλίππῳ Συμμαχῶν εἰς τὸ Κερσοδέπτην πόλεμον.

Κερτόμιος. ἐρεθιστικός.

Πολλάκι δὴ κρέσσασα πολύτρεον, οἷά τις ἦχῃ,

Κέρτομον ἀνταφδοῖς χεῖλεσιν ἀρμονίαν.

Ἐκέλευον ἐκκομιδίῳ μὲν χρεῖας γαμηλῆς τε καὶ κερτόμην, καὶ τὸ ὑμῶν αἰδοῦν γυναικῶν.

Κερτομῶν. τὸ χλιδάζω. πρὸς αἰπαλικίῳ τὸ ζυγίζω. Πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμην ὡς γατεμαργον.

Κερτομῶν. χλιδάζων. ἐρεθίζων. σκώπων.

Κερούαξ. τὸ κοινῆς χεῖρ.

Κέσκος. ἡ πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ἡ πόλις Ἄνθης ὄνομα. διόπερ οἱ ἡ κωμικοὶ παίζοντες, τῆς νοῦ ὅτι ἔχοντες Κέσκον ὅτι ἔχῃ Φασί.

Κετὸν ἡ μάντα. ποικίλον ὃ πάντα ἐμυθόετο ἐνυπάρχοντα πρὸς ἀπάτην θελητήρια.

Κετὸς. ὁ ἀφαινετημένος καὶ ἀφαινετοικημένος ἰμάς. ἡ ἐνδυμα Ἀφροδίτης. καὶ ἀφαινετικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῆς γυναικῶν ὡς φαντασιώδη ἐνδυματὰ. καὶ ἐν ἑπιγράμματα.

Ἡ κετὸς φανόσα μαρώτερα.

ἀντὶ τῆς θελητικώτερας. καὶ αὐτῆς.

Χεῖλεα δὲ δροσύνει, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη

Ἡθεῖ ἀρμονίᾳ κετὸς ἔφυ Παφίης.

Κετῶν τεμάχια. ἡ ἀεισοφάνης Νεφέλαις. οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κετῶσιν αἱ κέτραι ἀλλ' οἱ μὲν τὰς μυρσάνας ἀξιοῖσι κέτρας χαλεπῶν οἱ δὲ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ πᾶσι φέρον ἄλλο γένος ἰχθύων. νῦν μὲν τοῖς κετῶσιν χαλεπῶν τῆς κεφαλῆς, ὡς τὸ λεγόμενον τεμάχιον. Μεγάλαν

† Κερόεσσα. ὁ Πάν — ἐν τῇ ἀντιφάσει. Hæc sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Ranias* pag. 223. (140. Ed. Bæf. P.)

* Αἰνός. Cum Porto legere malim αἰνός. Sic habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. legitur παρ' Εὐρυπιδῆ, quod probare non possum.

† Κερόεσσα. Vide supra v. Κέρα ἀγλαῖα.

2 Κερυλλός. Scribe κερυλλή, eamque vocem suo loco redde. Vide supra v. Κερυλλῶν.

3 Κερσοδέπτης. παῖς μ. — ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Ex Harpocrate. Cerfobleptes autem huius aliquoties meminit Demosthenes in oratione adversus Aristocratem, & alibi.

4 Ἀμαδόκος, ὁ υἱὸς Ἀμαδόκου. Et huius Amadoci mentionem facit Demosthenes in modo laudata oratione adversus Aristocratem pag. 430. Vide etiam Harpocratem v. Ἀμαδόκος.

5 Πολλάκι δὴ κρέσσασα πολ. Hexameter hic legitur Anthol. lib. 111. cap. xxiv. Epigr. 1. ut Portus etiam monuit.

6 Ἐκέλευον ἐκκομιδίῳ μὲν χρεῖ. Vide supra v. Δαῖς, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

7 Ποικίλον ἡ Ἄνθης ὄνομα. Quamvis sic etiam habeant MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito, putem tamen mendum in lo-

Κερόεσσα. Capillos habens plexos & intortos. Et κερόεις, masculinum.

Κερυλλός. Est epithetum Apollinis. Cornu, i. e. arcum trahens.

Κερωτή. Texta.

Κεροφόρος. Corniger. Cornutus.

Κέρση. Abscindet. Tondebit.

Κερσοδέπτης. Cerfobleptes, filius erat Cotyis, & quamvis esset natu minor, a patre tamen Thraciæ Rex constitutus est. † Amadocus Amadoci filius ad Philippum venit, auxilium ei laturus in bello contra Cerfobleptem.

Κερτόμιος. Irritans. Mordax. [In Epigrammate: *Ego pica,*] *quæ sæpe garriens multiplici & acuto sono edito, velut Echo quadam, aliis responsavi.* † *Jusserunt eum efferrum cum nuptiali & satyrica chorea, mulieribus hymenæum canentibus.*

Κερτομῶν. Derideo. Cum accusativo constructur. *Multi vero eum deridebant ut gulosum.*

Κερτομῶν. Subfannans. Irritans. Deridens.

Κερούαξ. Est id, quod vulgo χεῖρ vocatur. [Id est, antennæ extremitas.]

Κέσκος. Cescus, urbs in Cilicia: juxta quam fluebat amnis Ἄνθης vocatus. Quare Comici homines mente carentes per jocum dicunt non habere Cescum.

Κετὸν ἡ μάντα. Cingulum acu pictum: cui omnes illecebras, ad fallendum comparatas, inesse veteres fabulæ ferebant.

Κετὸς. Cingulum acu pictum & variegatum. Vel amiculum Veneris. Abusive vero, quævis mulierum vestimenta ad ostentationem comparata [sic vocantur.] Et in Epigrammate: *Verba loquens, quæ magis illecebrosa sunt, quam ipse cestus* [Veneris. Μαρώτερα enim hic significat] *θελητικώτερα.* Et iterum: *Labra autem roscida, & mellea illa morum suavitas, tibi est pro cingulo Veneris.*

Κετῶν τεμάχια. Cestrarum frustra. Aristophanes *Nubibus*. Κετῶν autem non sunt iidem pisces, qui κετῶν: sed alii quidem cestras vocant murænas; alii vero non has, sed diversum quoddam piscium genus. At nunc κετῶν vocamus *cephalos*; de quibus τεμάχιον dicitur. Μεγάλαν

cum hunc irrepsisse, & legendum esse, ποικίλον ὃ Νῆς ὄνομα. Pausanias enim in *Arcaidicis*, & Eustathius ad *Odys.* A. pag. 1392. 19. fluvium hunc Νῆν vocant, ut olim etiam monuit Hartungus *Decur.* 111. cap. 11. §. xvii. quem vide.

8 Οἱ κωμικοὶ. Hanc lectionem ex MSS. Paris. & Lexico Photii inedito revocavi, cujus loco priores Edit. habent οἱ ποικίλοι.

9 Κετὸν ἡ μάντα. ποικ. Locus hic Suidæ intelligendus est de cingulo Veneris, quod describit Homerus *Il.* 2. v. 214.

10 Φαντασιώδη. Portus hanc vocem inepte reddiderat *imaginaria*; cujus nos verum sensum in versione expressimus. Φαντασίαν enim interdum significat pompam, vel splendidum apparatus, quo se homines ambitiosi ostentant & conspiciendos præbent: ut pluribus exemplis demonstrat Suicerus in *Thesuro Ecclesiastico*.

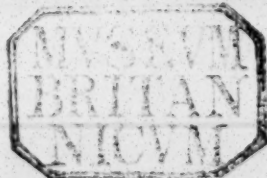
11 Ἐν ἑπιγράμματα. Antholog. lib. vii. pag. 610.

12 Χεῖλεα δὲ δροσύνει, καὶ ἡ μελίφυρτος. Distichum hoc legitur Antholog. lib. vii. pag. 594. ubi pro ἡ μελίφυρτος ἀρμονίᾳ ex hoc loco Suidæ reponendum est ἡ μελίφυρτος ἀρμονίᾳ.

13 Ἀφροδίτης Νεφέλαις. Pag. 145. (80. Ed. Bæf. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

Λων

Κετὸς. ἀφαινετοικημένος. ἀφαινετοικημένος. ἀφαινετοικημένος.



λων κερών. τέρεσι, πμίον καὶ λαμπαρῶν ἰχθύων. τὸ δὲ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακούντος. ἐπὶ πυρῶν δὲ ἐκεί. καὶ παροιμία. Κερὸς ἡγεύς. ἐπὶ τῷ δι-
κασιπαραγούτων μ, ἡπὶ δὲ φερομένων ἀφ' τοῦτο, καὶ
μηδὲν πλέον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης ἀπ' φερομένων ἐπεὶ
καὶ ὁ ἰχθύς καθαρός ἐστὶ.

Κερέα. εἶδος ἰχθύων. θηλυκῶς, αἱ κερέα. τὸ δὲ
ἀρσενικόν, κερεύς, κερέως. ἐπὶ δὲ καὶ εἶδος ἀφύων. καὶ
ἐστὶν ὁ τῷ Ἀφύα.

Κερὸς. ὁ νῦν λεγόμενος κέφαλος.

Κερεῖς. ἡγεῖς ἐχέλην, καὶ κεχλυότας, καὶ πι-
νῶντας. ἡ λαίμαργοι καὶ ἄλλοι οἱ ἰχθύες. ἔτος γὰρ πάν-
των τῶν ἰχθύων ἀλλήλοφαγόντων, μόνος τῶν ἀπ' ἐχέ-
λης δὲ ἰλιῦ, ὡς ἡ Λεϊστοτέλης ἐπὶ τοῖς ἀεὶ ζώων.
καὶ δὴλον ὅτι ἀλαπαρεύεται ἀπ' ἀδύμνου εἰς τὴν
ἰλιῦ, καὶ ἡπὶ φέρεται.

in libris de Animalibus tradit. Et certum est, cum minus suaviter vivere, dum limum subit, & deteriore esse conditione, [quam alios pisces.]

Κετῶν. εἶδος ἰχθύος. σκοπέον δὲ εἰ ἀφ' ἐξ
κετῶν.

Κέτρε. ἕξον ἡ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ τὸ Περ-
σικὸν πόλεμον. τὸ δὲ βέλτε τοιοῦτον διπλάσιον ἦν,
ἴσον ἔχον τὸ αὐλίσκον τῇ ἀρσολῇ. τῷ ξύλον ὁρ-
μα, τῷ μὲ μήκη σιταμαίαν, τῷ δὲ πᾶσι δακτυ-
λιαῖαν ἔχον τὸ ἀφ' ἐξον. εἰς δὲ τῶν τὸ μέσον ἐσφί-
νωτο πτερυγία τρία ξύλινα, βραχέα πατελῶς. τῷτο,
δύο καλὸν ἀνίσων ὑπαρχόντων τὸ σφειδόνης, εἰς τὸ μέ-
σον ἐνηχυλίζετο τὸ χέλιον διλύτως. λοιπὸν ἐν μὲ τῇ
ἐκείνῃ τῷ ἀδύμνου τῶν ἐμμεν. ὅτι δὲ ἀδύμνου
θάτερον τῷ χέλιον, καὶ τὸ ἀφ' ἐξον ἐκ τῆς
ἀκύνης καθαπερὶ μολυβδῆς ἐκ τὸ σφειδόνης φέρεται,
τῶς συνηρῶσαντας.

Κεῖται. κρύπτειν.

Κεθῆμων. ὁ φωλεῶν. ἀποκρύφω τῶν.

Κεθλιῶς. οἱ ἀπ' ἀχθόνιοι δαίμονες.

Κεθμῶν. κρυπῶν ἐνδοτάτων.

Κεθωνύμης κλέος, ἡ αἰχῶς. ἐπὶ τῷ αἰχῶν κλέος
ἐχόντων. ἡ ὅν ἂν τις ὀπταρῶν τὸ ὄνομα. ἡ δυσι-
νύμων.

Κεφάλαια. τὰ ζήματα.

1 Τὸ δὲ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακ. ἐπὶ πυρῶν δὲ ἐκεί. Locus hic ex Enarratore Comici sic emendandus & suppleendus est, ἐπὶ ἰχθῶ-
ν τὸ τέμαχος, ἐπὶ πλακούντος ἐπὶ πυρῶν δὲ ἐκεί. Vide etiam in-
fra v. Τέμαχος.

2 Κερὸς. ὁ νῦν λεγόμενος κέφαλος. Distinguit tamen Aristoteles
Hist. Anim. lib. viii. cap. 2.

3 Λαίμαργοι καὶ ἄλλοι οἱ ἰχθύες. ἔτος γὰρ π. Locus hic non solum
in omnibus Edit. sed etiam in ipsis MSS. est mutilus, qui ex Le-
xico Photii inedito sic suppleendus est: Λαίμαργοι καὶ ἄλλοι οἱ ἰχθύες.
καὶ ἡ παροιμία Κερὸς ἡγεύς. εἰρηται δὲ ἐπὶ τῶν δικαιοπαραγού-
των μ, ἡπὶ δὲ φερομένων ἀφ' τοῦτο αὐτό. μετακινήσας δὲ ἀπὸ τοῦ
ἰχθῶς κερέως. ἔτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων, & czt. Sic pulchre om-
nia coherent.

4 Λεϊστοτέλης ἐπὶ τοῖς ἀεὶ ζώων lib. viii. cap. 2.

κερῶν, i. e. piscium magni pretii & splendorum. Τὸ τέμαχος autem, i. e. frustum, & de piscibus dicitur, & de placenta; non autem de carnibus. Et proverbium: *Cestrens jejuna*. Dicitur de iis, qui iustitiam quidem colunt, sed deteriore ob id ipsum sunt conditione, nec ullam inde utilitatem capiunt: quoniam & piscis iste a devorandis aliis piscibus abstinet.

Κετῶν. Cestrea. Genus piscis. Dicitur au-
tem foeminino genere αἱ κερέα. Sed masculi-
num est, κερεύς κερέως. Et etiam apuarum
genus. Vide in v. Ἀφύα.

Κετῶν. Cestreus, est piscis ille, qui nunc
cephalus vocatur.

Κετῶν. Cestreos. Sic vocabant jejunos, &
hiantes, & esurientes. Pisces enim hi sunt vo-
races. [Et proverbium: *Cestreus jejunabis*. Di-
citur de iis, qui iustitiae quidem student, sed
ob id ipsum deteriore sunt conditione. Du-
ctum est a pisce cestreo.] Is enim, cum omnes
alii pisces sese mutuo devorent, solus ab hoc
abstinet. Pascitur autem limo, ut Aristoteles

Κετῶν. Cestrinus. Genus piscis. Sed vi-
dendum, an differat ab eo, qui κετῶν vocatur.

Κέτρε. Cestrus. Novum fuit hoc in-
ventum bello Persico. Telum vero istud e-
rat bipalme, cujus tubus æqualis erat promi-
nenti ferro. Huic insertum erat hastile, longitu-
dinem habens palmi, crassitiem vero digiti; cu-
jus medio infixæ erant tres pinnæ lignæ ad-
modum breves. Funda duo funalia imparia ha-
bebat, quorum medio telum illigabatur, ita tamē
ut facile inde evolare posset. Cum igitur funa-
lia circumagerentur, iis intensis telum mane-
bat. At dimisso altero fune, excussum velut
glans ex funda emicabat, & valido ictu inci-
dens graviter vulnerabat eos, quos percussisset,
καὶ ἀποσπένον μὲ βιάας πληγῆς κακῶς διεπύ-
θη.

Κεῖται. Occultare. Tegere.

Κεθῆμων. Lustrorum. Latibulorum. Late-
brarum.

Κεθλιῶς. Dæmones inferni.

Κεθμῶν. Locorum subterraneorum. Pe-
netralium.

Κεθωνύμης κλέος. Ceuthonymi fama, vel pro-
brum. De iis, qui male audiunt: vel quorum
nomen [ob infamiam] celari debet. Vel de
iis, quorum nomen est mali ominis.

Κεφάλαια. Sors, vel summa pecuniæ.

5 Κέτρε. ἕξον ἡ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ τὸ Περσ. Insigne hoc
fragmentum Valefius recte, ut puto, ad Polybium refert; qui te-
ne etiam observavit, Livium in fine libri xliii. hunc ipsum locum
Polybii his verbis expressisse: *Maxime cestrophendonis vulneraban-
tur. Hoc illo bello novum genus teli inventum est. Bipalme spicu-
lum hastili semicubitali infixum erat, crassitudine digiti. Huic ad
libramen pinna tres, velut sagittis solet, circumdabantur. Funda
media duo funalia imparia habebat. Cum majori sinu libramum
funditor rotaret, excussum velut glans emicabat.* Hæc Livius suo
more liberius vertit, omittis etiam quibusdam, quæ forsan non in-
telligebat, vel saltē, quæ non sine magna difficultate verti posse
animadvertēbat.

6 Κεθῆμων. Vox hæc corrupta est, cujus locum vel κεθῶν scri-
bendum est (a κεῖται) vel κεθῶν, vel, ut paulo post, κεθῶναι.
Κεφῶν

Κεφάλαιον. ὁ ἁπλόσ Παῦλός Φησι. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγόμενοις. * Κεφάλαιον αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγει. καὶ αὐτὸς Μέγα κεφάλαιον ἡθροίσθη ἀφ' μικρῶν κεμματίων. † Τίτλος ἀφ' ἑστέ κεφαλαίων. καὶ ὁ ἁπλόσ Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξη', κεφάλαια πνέ. ὁ δὲ Μάρκος πέντε μή, κεφάλαια λς'. ὁ δὲ Λουκᾶς πέντε πγ'. κεφάλαια τμή. καὶ ὁ Ἰωάννης τίτλους ιη', κεφάλαια σλδ'.

Κεφάλαιον. ἐπὶ τῶν ῥαθύμως ἐντετυχηκότων τοῖς ὑπὸ τῶν δέκα ῥητόρων γραφεῖσι λόγοις, τὸ κεφάλαιον οἰόμεθα παρὰ ληφθαι ὅτι ἀνάμνησιν καὶ λόγους μόνον ὡς πρὸς Αἰσχίνην ἐν τῷ χτ' Κτησιφῶντι. Δι' ἐνδεῖαν μὲν οὖν χρημάτων οἱ ξένοι τοῖς Θεσάλαις τὴν ἀκρὴν ἐπαρέδωσαν. ἀφ' ἧς ἐννέα τάλαντα δρυμῆς, πάντων Ἀρχαίων ἐξεληλυθότων, ἡ ἀνάμνησις οὐ γένηται. οὐδὲ πλεονεξίαι, καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς Γραικοῖς χρηματίζεσθαι, καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον πρὸς τῷ τῷ. παρὰ ληφθαι δὲ καὶ ἐπὶ δρυμῆς τὸ κεφάλαιον ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ χτ' Κτησιφῶντι. Καὶ τὸν Ἰωάννην Δημοσθένος δὲ δωροδοκίματος, δραχμῶν τὸ μῶνός τῆς μῆρας, ὡς τὸ κεφάλαιον ἀπέδωκεν.

Κεφάλαια. πρὸς λαμβάνειν ὅτι ἀνάμνησιν καὶ λόγους καὶ δρυμῆς. ὅπως Αἰσχίνης ἐν τῷ χτ' Κτησιφῶντος, καὶ Δημοσθένος ἐν τῷ πρὸς Ἀφρόδιον.

Κεφαλαίω. ἀδρῶ. ἁπλόσ.

ἵνα μὴ κεφαλαίω τὸ χρόταφόν (καὶ ῥήματα) θείων ὑπὸ ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον.

ἀντὶ τῆς ἀδρῶ. καὶ ἐπὶ Νεφέλαις.

Οὐδ' αἰ ἐλέσθαι δειννοῦντ' ἐξελὺ κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος.

Οὐδ' αἰ ἀνέθον τῶν πρὸς ἐνδεῖαν ἀρπάξουσιν.

Κεφάλαιον ὅτι τὸ πρὸς τὰ φύλλα χαυλῶδες. ὅθεν ἔπειτα δὲ χτ' μὴ καὶ ὡς νῦν, ἀλλὰ χτ' κῶλον τὸ ῥαφανίδα.

Κεφαλαίωσον. Συντόμωσον. Συνάγαγε.

Κεφαλή. πρὸς τὸ κεκυρῶσθαι, ἢ ῥυτίτι καὶ κῆρυκα. καὶ οἱ ἱατροὶ τὸ σκαφεῖον αὐτὸ χαλῶσι. καὶ Ἰπποκράτης δὲ κύβητον. Μακεδόνες δὲ καὶ ἐπὶ τὸ β' ἀντὶ τῆς φ λαμβάνοντες, ὡς ὅτι Φερενίκης, Βερενίκης.

Κεφαλήθεν. ἁπλόσ. Ἀχαιαντῆδος ἢ Κεφαλή.

† Κεφάλαια. πρὸς ῥήματα. Artemidorus lib. i. cap. xviii. καὶ πρὸς ῥήματα κεφάλαια καλεῖται. Ad hunc locum Suidas respexit.

1 ὁ ἁπλόσ Παῦλός Φησι. Ad Hebr. viii. i.

2 Κεφάλαιον αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγει. Hæc sunt verba Theophylacti ad modo indicatum locum Epistolæ ad Hebræos: quorum sensus ut clarius pateat, plura hic ex commentatore illo describam. Κεφάλαιον αἰεὶ τὸ μέγιστον λέγει. ὅτι καὶ πρὸς τὸν μέγιστον κεφάλαιον λέγει. καὶ κεφαλαίω φησι ποιῶν τὸ λόγον. ὡς καὶ ἡ κεφαλή μικρῶν ὡς τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τῷ σώματι. Φησὶν αὖ καὶ νῦν ὁ ἁπλόσ, Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγόμενοις τῷ τῷ. ἵνα εἴπω τὸ μέγιστον καὶ συντομώτερον. Hinc patet, quis sit loci huius sensus.

3 Τίτλος ἀφ' ἑστέ κεφ. Quatuor Evangelia in titulos & κεφάλαια, i. e. capitula, olim divisa fuisse constat. Tituli erant sectiones majores; capitula vero, minores: de quibus præter alios vide doctissimum Crojum in Observat. ad Nov. Testam.

4 Κεφάλαια λς'. Locum hunc Suidæ mendo laborare, jam an-

Κεφάλαιον. Caput. Summa. Paulus Apostolus dicit: Eorum autem, quæ dicimus, hæc est summa. Maximum [& præcipuum] quodque semper dicitur caput. Et iterum: Ex minutis nummulis magna summa coacta est. † Titulus differt a capite. Nam Matthæus habet titulos 68. capita vero 345. Marcus titulos 48. capita 236. Lucas titulos 83. capita 348. Et Joannes titulos 18. capita 232.

Κεφάλαιον. Quidam, qui negligenter legunt orationes a decem oratoribus scriptas, κεφάλαιον de re & oratione tantum dici putant; ut apud Æschinem in oratione contra Ctesiphontem: Ob penuriam pecuniæ milites condititii arcem Thebanis non tradiderunt, & propter novem talenta, cum omnes Arcades existissent, res confecta non est. Tu vero opibus affluus, & abunde tibi suppetit, unde voluptatibus tuis satisfacias, & quod rei caput est, aurum quidem regium penes istum, [pericula vero penes vos sunt.] Κεφάλαιον etiam de pecunia dicitur; ut apud eundem Æschinem in oratione contra Ctesiphontem: Et usuram muneris, quo Demosthenes corrumpi se sinebat, ei persolverunt, drachmam singulis mensibus pendentes, donec sortem ei redderent.

Κεφάλαια. Capita. Hæc vox & de scripto & oratione & pecunia dicitur. Sic Æschines in oratione contra Ctesiphontem, & Demosthenes contra Aphobum.

Κεφαλαίω. [Capitali.] Valido. Robusto. Aristophanes: Ne capitali tempora tua verbo præ ira percutiens, Telephum effundat. Et in Nubibus: Neque inter canandum caput raphani sumere licebat, neque anethum seniorum rapere. Caput raphani vocatur pars illa caulibus, quæ foliis proxima est. Olim autem raphanum non secabant in longitudinem, ut nunc fit, sed in orbem.

Κεφαλαίωσον. In summam redige. Summatim dic.

Κεφαλή. Caput. Dictum est a verbo κεκυρῶσθαι, quod significat incurvatum esse. Et Medici id vocant κεφαλή: & Hippocrates κύβητον. Macedones vero κέβη; β pro φponentes, ut in voce Φερενίκη, pro qua dicunt Βερενίκη.

Κεφαλήθεν. Ex Cephale. Cephale autem est populus tribus Acamantiæ.

te viri docti recte observarunt. Verum enim esse non potest, Marcum plures habuisse titulos quam capitula, quoniam in reliquis Evangelistis numerus capitulorum longe excedit numerum titulorum. Quare cum Ammonius, qui Evangelia in pericopas & capita divisit, Marco capitula cccxxv. tribuat, numerum hunc Suidæ restituendum, & σλδ' pro λς' scribendum esse certum est.

5 Παρὰ Αἰσχίνην ἐν τῷ χτ' Κτησιφῶντι. Circa finem.

6 Τὸ μὲν βασιλικὸν χρυσίον πρὸς τῷ τῷ. Adde ex Æschine ad complendam sententiam, οἱ δὲ κίοντες παρ' ὅμῳ.

7 Ἀριστοφάνης. Rapis pag. 252. (164. Ed. Bas. P.)

8 Ἐν Νεφέλαις. Pag. 179. (108. Ed. Bas. P.)

9 Κεφάλαιον. Sic recte habet MS. Paris. A. cujus loco in reliquis MSS. & in prioribus Edit. male legitur κεκαῶνται.

10 Κέβη. Scribe κέβη, quod per syncopen factum est ex κεκαῶνται, ut testatur Etymologus.

11 Κεφαλήθεν. ἁπλόσ. Ἀχαια. Ex Harpocrate.

Κεφαλή,

4 Suidæ in Lexico leg. docet pro λς'. V. κεφάλαιον.

Κεφάλαιον. ἐπιλαμβάνεται ἐπὶ ἐπιγράμματος καὶ λ. λγ' α'. ὅπως ἐπὶ τῷ Αφρόδιον. Phostius

Κεφαλῖν, Κεφαλῖν[⊙] κλίνε[⊙]. καὶ Κεφαλῖνιά, χόρεα.

Κεφαλῖον, ἢ Κεφάλων, Γεργίθι[⊙], ῥήτωρ, καὶ ἱστορικός, γεγωνὴς ἐπὶ Ἀδριανῷ. ἔφυγε δὲ τὴν πατρίδα δι' ἀπέχθειαν δυνατῶν, καὶ εἰσέωσεν ἐν Σικελίᾳ. ἔγραψε πανδοδαπὰς ἱστορίας ἐν βιβλίοις θ', ἃ πινε· ὅπτις ἀφ' Μύσας, Ἰάδιν ἀφ' Ἀλέξανδρον μελέσας τε ῥητορικάς. καὶ ἄλλα ἱνά.

Κεφαλῖς βιβλίον. ὅθεν πινὲς εἰλημὰ φασιν. Ἐν κεφαλίδι βιβλίῳ γέγραπται περὶ ἐμοῦ.

Κεφαλισμός. Κεφαλισμὸς λέγεται Ἀριστοτέλης τὸς τῶν πρώτων ζῴων μὲν διὰ τοῦτο πολλὰ πλάσσει. ἄλλοι δὲ τὸ περὶ τῶν γυμνασίων, καὶ οἱ τῶν ὑπέρων καὶ μειζόνων καὶ ὁμοίων αὐτοῖς πολλὰ πλάσσει. ἀσμοὶ καὶ μετὰ τὸν γινώσκον. ἀπὸ γὰρ εἰς δύο, πέντε, γινώσκεται ὁ δὲς κ', μ' καὶ ὁ εἰκοσάκις κ', ὅ καὶ ὁ ἀφ' εἰκοσάκις εἰκοσι, πεντακχίλια. καὶ τὰ ἐξ ὁμοίων.

Κεφαλῖς, ἢ Ἀθηνῶν, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγός, ὃς πρώτ^{ος} προοίμιον καὶ ὁπλόμας συντίθεικε. ἡ γέννησις δὲ ἐπὶ τῇ ἀναρχίᾳ. Κεφαλῖς δὲ ἔτος ἔχει συσταῖν τὴν Οἴλιν.

Κεφελῖ. ὄνομα κύριον.

Κεχαλνῶτα. χαροῦντα.

Κεχαλνῶτα. χαίροντα.

Κεχαλνῶτα. περιληψί. Ὁ δὲ καὶ μάλλον μέγα ἐφρονέει, κεχαλνῶτα ἔδωκε τῷ Θεῷ γενημένον.

Κεχαλνῶτα. εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν.

Κεχαλνῶτα. χαροῖν.

Κεχαλνῶτα. ἡπλῶτα.

Κεχλῶτα. ὅτι ἴσως τὸ προσδέχεται, ἢ δόμα.

Κεχλῶτα. ἔξαπατᾶτε. ὅθεν ἐστὶ.

Κεχλῶτα. πόλις. ἢ τῶν Ἀθηνῶν ὡς λησύνων αὐτῶν. ἀπὸ τῆς κεχλῶτα ἔλαβε τὸ ὄνομα ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηνῶν φρονούντων.

Κεχλῶτα, ὡς ἐμποδίζων ἰσχυράς. ἢ Ἀριστοφάνης. ἐμποδίζων, ἀντὶ τοῦ μακρόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ οὐχὶ λαμβάνοντα χάσκειν.

Κεχλῶτα. ἢ ἡ συνείδησις τῆς κεχλῶτα Ἀττικῆς. τὸ γὰρ καὶ αἰς ἡ συναίρεσις καὶ ἐπὶ συναισθησὶν ἀπὸ τῆς κεχλῶτα. οἱ σφόδρα προσέχοντες πινε κεχλῶτα. δύνα-

1 Κεφαλῖον, ἢ Κεφάλων, Γεργίθι[⊙]. Male hic Suidam Cephalonem, qui sub Adriano vixit, cum Cephalone Gergithio, multo antiquiore, confundere, monuit Vossius de Histor. Gr. lib. II. cap. XII. quem vide.

2 Ἐπὶ γένεσιν. Sic rescripti pro ἐπιγένηται, auctoritate MSti Paris. A.

3 Κεφαλῖς βιβλίον. ὅθεν πινὲς εἰλημὰ φασιν. Theodoretus ad Psalm. XXXIX. pag. 550. Τὴν κεφαλίδι εἰλημὰ εἰρήκασιν Ἀκύλας π. & Σύμμενος. ὅτι δὲ πινὲς θύλας γράφας μίχεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ἰουδαῖοι κατασκευάζειν εἰσάγουσι. Huc Suidas respexit.

4 Κεφαλῖς, Ἀθηνῶν, ῥήτωρ. De hoc vide Tzetzem Chil. v. cap. XXXIV.

5 Γέννησις δὲ ἐπὶ τῇ ἀναρχίᾳ. Sic locum hunc ex MSS. Paris. rescripti, qui in prioribus Edit. sic legitur: Γέννησις δὲ ἐπὶ τῇ ἀναρχίᾳ οἱ.

Κεφαλῖν. Declinatur Κεφαλῖν[⊙]. Et Cephalenia, regio.

Κεφαλῖον. Cephalion, vel Cephalon, Gergethius, orator & historicus, qui fuit Adriani tempore, & patria propter principum odium relicta, in Sicilia vitam egit. Scripsit variarum historiarum libros IX. quos Musas inscribit, dialecto Ionica. Item, declamationes Rhetoricas; & alia.

Κεφαλῖς βιβλίον. Sic quidam volumen libri vocant. [David:] In volumine libri de me scriptum est.

Κεφαλισμός. Aristoteles κεφαλισμὸς vocat primorum numerorum usque ad decem multiplicationes. Qui enim in iis exercitati sunt, etiam sequentium & majorum & iis similium numerorum multiplicationes per gradus cognoscunt. Nam ex bis binis, quæ faciunt quatuor, cognoscitur, bis vicena facere XL: & vicies vicena CD: & ducenties vicena IVM; & sic deinceps in reliquis.

Κεφαλῖς. Cephalus, Atheniensis, Orator, & Demagogus: qui primus proœmia & epilogos composuit, & tempore anarchiæ vixit. Idem habuit filiam Oeam.

Κεφελῖ. Cephren. Nomen proprium.

Κεχαλνῶτα. Cipientem.

Κεχαλνῶτα. Gaudentem.

Κεχαλνῶτα. Grate. Dilecte. Ille vero majores animo spiritus concipiebat, quod donum illud Deo gratum fuisset.

Κεχαλνῶτα. Gratificans.

Κεχαλνῶτα. Latentur. Gaudeant.

Κεχαλνῶτα. In potestatem redacti. Victi.

Κεχλῶτα. [Hic.] Expecto. Vel indigeo.

Κεχλῶτα. Decipimini. Stupetis.

Κεχλῶτα. Hiantium urbs. Id est, urbs Atheniensium; sic dicta ab hianto: quasi qui nugis inhiarent, & sublimes vanasque spes animis conciperent.

Κεχλῶτα ὡς. Hiat tanquam ficus aperto ore excipiens. Aristophanes. [Quidam τὸ ἐμποδίζων [hic interpretantur] mandens. Vel hoc ideo dictum est, quod is, qui ficus capit, hiet.

Κεχλῶτα. Verbum hoc Attice contractum est. [Attici] enim τὸ ε & α in η contrahunt: estque synalæphe ex κεχλῶτα. Qui autem

6 Κεφελῖ. Est nomen tyranni Egyptii, cujus meminit Syncellus Epist. LVIII. pag. 201.

7 Κεχλῶτα. ἐν ἴσως τὸ προσδέχεται, ἢ δόμα. Ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 372.

8 Ἐξαπατᾶτε. Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi, cujus loco in ceteris MSS. Paris. & Edit. precedentibus minus recte legitur ἐξαπατᾶτε.

9 Κεχαλνῶτα πόλις. ἢ τῇ Ἀθηνῶν ὡς λησύνων. Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 358.

10 Ἀριστοφάνης. Equit. pag. 332. (231. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam.

11 Κεχλῶτα. ἢ συναίρεσις τῆς κεχλῶτα Ἀττικῆς. Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex Schol. Aristoph. ad Acharn. pag. 370. (261. Ed. Bas. P.)

ται δὲ εἶναι καὶ μεταφορὰν τῶν ὀρνέων, ἢ ἐπὶ νεοτῶν, τῶν ἢ βορῶν προσδεχόμενων καὶ κεχλιώτων. οἷον οὖν τροφή μοι ἔω τὸ ἀκῆσαι πὶ τῶν Αἰσχύλων.

Κεχλιώτες. χαίνως ὄραντες.

Κεχλιώτες. μαρσί. Μὴ φειπέτεοδε, ὦ μαρσί κεχλιώτες. τὸ γὰρ κεχλιώται ἐπὶ τῇ ἀνοήτων παραλαμβάνεται. Ἰ. Αἰσχροφάνης.

Μὴ φειπέτεοδε πανταχῇ κεχλιώτες.

Κεχλιώται. ὀργισμένοι.

Κεχρησμευμένοι. μεμνημένοι.

Κεῖθεν. καὶ κεῖθι, ἐν ἐκείνῳ τόπῳ. καὶ κεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον.

Κεῖμενος. κατὰ κεῖμενος. ἢ κατὰ κεῖμενος. Ἰ. Αἰσχροφάνης Βαβυλῶν. Ἐν δὲ τούτῳ κεῖμενος.

Κεῖμῆλια. κτήματα. ἢ ἀποκείμενα χρήματα.

Κεῖος. πολίτης. ὁπότε Κεῖος. καὶ Κίος δὲ, ὡς θαλάσσιος τόπος. καὶ Κίως, ὁ ὁπότε τούτος.

Κεῖο. βύβλος. κεῖω γὰρ τὸ κοιμῶμαι.

Κεῖς. κόπῃ. ἐδίει. κατεδίει.

Κεῖα. εἶδος ζώης ἐν ὁρνέων, παρὰ τοὺς ἰμάντι. ἢ δεσμοδοσίως κλίνας. Ἰ. Αἰσχροφάνης Ὀρνισιν.

Οὐδ' ἀν' ἡ χαμνὴν πάνυ γε κεῖαν γ' ἔχων.

Κεῖα. ἡ ἀπαργάνωσις.

Κεῖαδης. ἡ ἰπποθοωντίδος.

Κεῖαδης. ὁ Οὐλπιανός, εἰς τῷ Δειπνοσοφιστῶν. ἐκλήθη δὲ οὕτω ὡς τὸ συνεῶς προσβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ μοῖρᾳ καὶ εἰ ὁ μέγας (ὁπὶ ἀνδρός) καὶ ἡ μήτρα ἐπὶ τῇ ἐδωδὶ με βρώματι. Συνεῶς τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ σός. καὶ νόμῳ εἶχεν ἴδιον, μηδὲν ἀποβῶν, πρὶν εἰπεῖν, κεῖται ἢ εἰ κεῖται.

Κηδάρ. δεύτερος ὁ Ἰσμαὴλ υἱός. οἱ δὲ τούτῳ ἀπὸ γονοὶ μέλει σήμερον οὐ πέρρω τῷ Βαβυλῶνος ἐσκήνῳ. καὶ Κηδάρ, πῆς τόπος ἀφελῆς.

Κηδα. κακία.

Κηδεμονία. φρονεία. καὶ Κηδεμών, φροντιστής, ὅστις μελητής, καὶ φρονιστής.

Κηδεός. ὁ νεκρός.

Κηδεστής. ὁ κατ' ὅππια μετρίαν οἰκεῖ, ἢ πενθερός. ὁ μόνον δὲ ὁ διδῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ λαμβάνων.

Οὐδ' ἔτι σε κεῖται ὄντα κηδεστήν ἐμὸν.

1 Ἀισχροφάνης] *Avibus* pag. 548. (374. Ed. Baf. P.)

2 Κεῖαδης] Si vocem κεῖμενος per se spectes, falsum est, eam idem significare posse quod κεῖαδης. At in loco illo Aristophanis, ad quem nota haec Suidae referenda est, vox ista a consequenti eam significationem habet, quoniam Comicus ibi loquitur de hominibus impiis, quos post mortem apud Inferos in caeno jacere & volutari dicit. Vide ipsum Aristophanem *Ranis* p. 218. (136. Ed. Baf. P.)

3 Κεῖα. εἶδος ζώης ἐν ὁρνέων.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves* pag. 579. (400. Ed. Baf. P.)

4 Χαμνὴν] Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur χαμνὴν. Sed scribendum potius existimo χαμνὴν, ut referatur ad vocem κεῖαν, & constructio sit, κεῖαν χαμνὴν; i. e. vinculum

vehementer in aliquam rem intenti sunt, hiare solent. Potest etiam translatio ducta esse a pullis avium, qui hianti ore cibum expectant. Sensus igitur esse potest: Cibi instar mihi erat, versus aliquos Aeschyli audire.

Κεχλιώτες. Ore aperto spectantes.

Κεχλιώτες. Stulti. Fatui. Aristophanes: *Ne ubique circumvolitetis, stultorum instar hiantes.* Fatui enim & stulti hiare dicuntur.

Κεχλιώται. Irascetur.

Κεχρησμευμένοι. Ab oraculo praedictorum.

Κεῖθεν. Illinc. Et κεῖθι, illic. Et κεῖσε, illic.

Κεῖμενος. Jacentes. Vel, qui puniuntur. Aristophanes *Ranis*: *In hoc [stercore] jacentes.*

Κεῖμῆλια. Res pretiosae, quae reconduntur & asservantur.

Κεῖος. Cejus. Id est, civis urbis Cei. Cius vero, urbs maritima, cujus civis dicitur Ciotes.

Κεῖο. Est optativi modi. Jaceas. Κεῖω vero, dormio.

Κεῖς. Cedit. Edit. Comedit.

Κεῖα. Genus zonae ex junco confectum, loro simile: qua lectos vincunt. Aristophanes *Avibus*: *Qui nulla lectorum, ne vilissimorum quidem, vincula habeo.*

Κεῖα. Involutio, quae fit fasciis.

Κεῖαδης. Ciriades. [Κεῖαδαι est populus tribus Hippothoontiae.]

Κεῖαδης. Ulpianus, unus Dipnosophilistarum [apud Athenæum.] Sic autem vocabatur, quod assidue quæreret, an hora [ex gr.] κεῖται, i. e. ponatur pro parte diei; & an μέθυσος dicatur de viro ebrio; an μήτρα de edulio; & σάγος de apro. Idem de nullo cibo edere solebat, nisi prius dixisset, κεῖται, ἢ εἰ κεῖται, i. e. exstat, vel non exstat.

Κηδάρ. Cedar, secundus Ismaelis filius: cujus posterii ad hunc usque diem non procul Babylone habitant. Et Κηδάρ, locus quidam obscurus.

Κηδα. Mala. Dolores.

Κηδεμονία. Cura. Providentia. Et κηδεμών, qui alicujus rei curam gerit.

Κηδεός. Mortuus.

Κηδεστής. Affinis, vel focer. Item gener. [Aristophanes:] *Non oportet te rem istam celare, cum sis affinis meus.*

vel funem lecti vilioris & humilioris. Alludit enim Comicus ad vocem σπάρην, quasi dixisset: Adeo invisā mihi est Sparta, ut ne sparteum quidem habeam funem, quo vel vilissimum lectum vinciam. Hoc significare vult Didymus apud Scholiastam, cum ait, ὅτι σπάρην ἔχων, ὃ χρησαίμεθα. Sic enim ibi scribendum est pro σπάρην.

5 Κεῖαδης. Ἰπποθ.] Ex Harpocrate.

6 Κεῖαδης. Οὐλπιανός, εἰς τὸ Δειπν.] Haec descripta sunt ex praefatione, quam Anonymus quidam Athenæo praefixit.

7 Κηδάρ] Est Hebraicum קדר, quod LXX Interpretes σκιστίζω & σκιστίζω reddunt.

8 Οὐδ' ἔτι σε κεῖται.] Senarius hic legitur apud Aristoph. *Theophrast.* pag. 769. (513. Ed. Baf. P.)

Κήδεϊ. γενικῇ. Φροντίζε. βοηθεῖ. ἐπιμελεῖται.

Κηδεύειν. Φροντίζειν. ἢ θάπτειν. Αἰλιανός· Καὶ ἄλ-
λως τῇ αὐτῇ παλλακίδι ἐπιμανεῖς, ὥς ἦδη θηρευαίνῃ,
τ' ἀγλιον ἐν νεκροῖς ἤελθμεν. καὶ οἷα κηδεύμενοι ἔ-
σθ' ὡδύροντο τε αὐτὸν, καὶ Θεὸς ἐκάλειν συμμαχέας,
καὶ πρὸ πάντων Σάραπιν.

Κηδεῖα. ταφὴ. ἐκφορὰ.

Κηδεῖν. κακῶς. λυπεῖν.

Κηδεῖς. οἰκέτης. προσφιλεῖς.

Κηδεύσαντες. θηρευτὲς. λυπησάντες.

Κηδεύω σε. Φροντίζω σε. Κηδεὼ δὲ σὲ, λυπεῖ.

Κῆδος. ἡ συναλλαγή τ' γάμος, ἢ τ' πένθος. καὶ ἡ
λύπη. ὅπ' ἐκείνου ποιεῖ. Ἐς ἡ κῆδος γὰρ ἀλλήλοις συν-
ηλθέτω θύς. Καὶ αὖθις· Τισσαφέρης δὲ κηδεύσας
Ἀρταξέρξη, καὶ τὴν σατραπείαν λαβὼν τ' ἐπὶ θα-
λάσῃ.

Κηδεύω. ὁ κηδεύων καὶ Φροντίζων ὅλων.

Κηδεύω, Κηδεύω. ἔτ' τεθρυλλημένῳ ἡ
ἐπὶ παιδεύσει ἀνυπερβλήτω, ὥς Αὐτοκλείδης, καὶ
Θέρσανδρος.

Κῆεν. ἔχμεν.

Κηχάς. ὁ λοιδόρ. καὶ Κηχασμός, ἡ λοιδόρ.

Κηκίδι, δὴ θηράμενων ποιητῆς, πάντοτε ἀρχαῖος.
μέμνηται αὐτοῦ Κρατῖν, ἐν Πανόπαις, καὶ Ἀρι-
στοφάνης.

Ἀρχαῖά γε, καὶ Διῖπολίδι, καὶ τετρίγων ἀγά-
μεσα.

Καὶ Κηκίδης, καὶ Βηφονίαν.

Κηκίς. ὁξύτης. ἢ κηκίς, βαμπακὸν γόμμα. ἢ
καρπὸς τ' ὄφους ἐπιτήδειος εἰς βαφίω. καὶ ἐδιδέχως
κηκίδιον.

Κῆλα. βέλῃ. ὅτε δὲ σημεῖα.

Κηλός. ἀλώπηξ.

Κηλέω. καυστικῶς πυρὶ.

Κηλέτης. ὁ ἀπατεῶν.

Κηληθμός. ἀπάτη. ὅπ' ἔχει χαλῶ, χαληθμός, καὶ
προπῇ τ' χ εἰς κ, καὶ τ' α εἰς η, κηληθμός. καὶ κη-
λημα ὁμοίως.

Κήλησις. πειθὼ μὲν τέρψας. ἢ ὁ ἀφ' λόγων ἡδονὴ
κατακλήσσει. καὶ ἡσυχία σὺν ἡδονῇ. ὅπ' ἔχει χαλῶ.

Κηλητήρια ἄσματ' α. θελκτικὰ μέλη. Γεφάντας
ἐαυτὸς ἐξ Θεῶν, λεύωται ταῦτα ἀδεύει, οἷον τῇ
παρόντων κακῶν κηλητήρια.

Κηλήτης. ὁ κεχαλασμένῳ τὰ ἐντός.

Κηλίδας. ῥύπον.

1 Ἐς κῆδος ἢ ἀλλόως συνελθ'.] Fragmentum hoc legitur apud
Procopium Histor. Arc. cap. iv.

2 Κηδεύω, ὡς Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος.] Aeschines in orat.
contra Timarchum pag. 8. Ἐάν δ' ὁμοῦς ἀναμνηστικῶς ἐπιτιθεῖν ὑπερ-
βαίνειν τὸν δὲ τὸν ἀνέλεον, Κηδεύω, καὶ Αὐτοκλείδην, καὶ
Θέρσανδρον. Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam Harpo-
cratium.

3 Κηκίδι.] Scribe Κηκίδης. In loco enim illo Aristoph. quem

Κήδεϊ. Genitivo jungitur. Curat. Opem
fert. Curam gerit.

Κηδεύειν. Curare. Vel, sepelire. Aelianus:
*Et alias amore pellicis ejus, ut jam ancilla
sua, insaniens, miserum illum inter mortuos
numerabant. Qui autem viri curam gerebant,
cum simul deflebant, & Deorum, imprimis Sa-
pidis, opem implorabant.*

Κηδεῖα. Sepultura. Funus.

Κηδεῖν. Malo afficere. Dolo afficere.

Κηδεῖς. Necessarios. Affines. Dilectos.

Κηδεύσαντες. Qui curarunt. Vel, qui laeserunt.

Κηδεύω σε. Tui curam gero. Sed κηδεὼ σε.
Laedo te. Malo te afficio.

Κῆδος. Affinitas. Luctus. Dolor. Ita dictus,
quia nos quodammodo urit. *Statim enim af-
finitas inter eos contracta est.* Et iterum: *Tis-
saphernes autem, ducta Artaxerxis filia, sa-
trapiam maritimam adeptus est.*

Κηδεύω. Qui universorum curam gerit.

Κηδεύω. Hic famosus erat pædico, ut Au-
toclides & Therfander.

Κῆεν. Pro ἔχμεν. Cremabat. Urebat.

Κηχάς. Maledicus. Et κηχασμός, convitium,
maledicentia.

Κηκίδι. Cecidius, poeta Dithyrambi-
cus, valde antiquus. Ejus meminit Cratinus
Panoptis, & Aristophanes [*Nubibus*]. *Anti-
qua hæc sunt, & Diipolia redolentia, & ple-
na cicadis Cæcideque & Buphoniis.*

Κηκίς. Acumen. Acies. Vel, spissamentum
intinctum. Item, fructus quercus ad tinctu-
ram aptus. Et genere neutro κηκίδιον.

Κῆλα. Tela. Interdum etiam signa.

Κηλός. Vulpes.

Κηλέω πυρὶ. Igne comburente.

Κηλέτης. Impostor. Deceptor.

Κηληθμός. Impostura. Fallacia. A χαλῶ fit
καληθμός, & mutato χ in κ, & α in η, κηληθ-
μός. Et κηλημα similiter.

Κήλησις. Vis blanda persuadendi. Volup-
tas animum verbis demulcens, & quies gra-
ta. A χαλῶ.

Κηλητήρια ἄσματ' α. Carmina demulcendi
vim habentia. *Cum se xii. Deos vocassent,
[dicebant, carmina] ista cani oportere, ut
præsentium malorum delinimenta.*

Κηλήτης. Herniosus.

Κηλίδας. Maculam. Sordes.

Suidas hic adducit, τὸ Κηκίδης est a recto Κηκίδης.

4 Ἀριστοφάνης.] *Nubibus* pag. 179. (109. Ed. Bas. P.)

5 Κηλέω.] Sic in MSS. Paris. recte legitur pro κηλαίω, quod
prioribus Editt. habent.

6 Ἡ ἀφ' λόγων ἡδονὴ κατηκλήσσει.] Eodem modo describitur κηληθμός
apud Laertium in Zenone Segm. cxiv. Κήλησις μὲν ἐστὶν ἡδονὴ δὲ
κατηκλήσσει. Huc Suidam respexisse puto.

Καὶ λιπαρὰ θυόεν ἄσδμα πνέουσι κόμῃ.

Κηπαία. ἡ ἐν τῷ κήπῳ παγίς.

Κῆπος. ἡ εἶδος κηρῶν. δύο γὰρ εἶσι κηρῶν, ὁ ἑστὶν ὁ δὲ κῆ-
πος, τὸ πρὸς μετώπῳ κεκοσμημένον. Ἀριστοφάνης

Οἶδ' ὡς μάστιγ' εὐχεῖται ἐπερωμένῳ;

Εἰς δὲ τέλειαν χλωὶ συγχεραμμένῳ.

Σὺ δὲ κομῆχ' ἔχεις σκάφιον ὑπερτελειμένῳ.

Κῆπος. πόλις ἐστὶ Βόσπορον οὕτω κεκλημένη. καὶ
κῆπος, ὁ τῷ λαχάνων καὶ τῷ δένδρων.

Κῆρ. ἡ ψυχὴ. καὶ ἡ θανατηφόρος μοῖρα. καὶ Κῆ-
ρις, αἱ θανατηφόροι μοῖραι, ἥτοι αἱ κελεύουσιν ἐπιφέ-
ρσαι, καὶ ἐν τῷ ἄδῃ ποταμῷ Πυριφλεγόντι καὶ Ἀ-
χέρνῳ καὶ Κωκυτῷ ἀπάγουσαι. τῶν δὲ ὅτι τὸ πρὸς
πυρὶ φλέγειν ὁ δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν ρεῖν ὁ
δὲ τὸ πρὸς τῷ θείῳ καὶ τῷ Κωκυτῷ. Κωκυτὸς δὲ ἐστὶ
φωτὴς μίμνῃς θείουόντων. λέγουσι δὲ καὶ Ἀλκίμαντα
πᾶσι εἶναι ποταμὸν τὸν ἐξ ἅπαντα κεραυνοῦν, καὶ
μὴδὲ λιβάδα ὑπάρχειν, ἥντιν ἰκμάδα. καὶ τὸ ὅτι
δὲ ἀλίσκονται φασιν, ὅτι νεκρωμένοι οἶνός ἐστι. Κῆρ
δὲ ἡ ψυχὴ διότι ἀφ' οὗτος ἐστὶ. τὸ γὰρ ἐμφυτὴν θερ-
μὸν, τοῦτο ψυχὴ.

Εἰμὶ δὲ κῆρ Τυμβόλη· ὁ δὲ κλείνας με Κόροιβος.

Κῆρας. θανάτου καὶ φθορᾶς αἰτίαι. Ἀξίων αὐ-
τὴς πάσης ἐλαυνέσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς οἶσας
κῆρας πόλεων τε καὶ πολιτίαις· νῦν δὲ φερανῶν αὐ-
τὴς, καὶ ὡς δειγμάτων πηρέδον γενναίᾳ βίῃ καὶ
ἀφρονῷ.

Κηρεσιφόρητος. ὁ τὸν θάνατον φέρων.

Κήριος. πόλις.

Κήρινθος. ὄνομα κύριον.

Κήρινος ἡ ἐκμαγεῖον. ἡ φαντασία τῆς νοός. καὶ κή-
ρινος. καὶ ἐκμαγεῖον, ἀπὸ τῆς ἐκποσώσεως, ἡ ἀφ' οὗ
δέος κήρινος ἐγενόμην.

Κηρόβι. ἐκ ψυχῆς.

Κηρός ὁ πλαστότερος. ὅτι τῷ ῥαδίως π. ποιόν-
των. τὰ δὲ Ἀσκληπιοδότῳ αὐτὴν ἡ εἰς τὸ χρω-
ματικὸν καὶ ἀφρονοῦν εἶδος τῆς μουσικῆς. ὥστε ἡ ἐαυ-
τοῦ φωνὴ καὶ τὰ πρὸς αὐτῇ ὄργανα τῆς φύσεως δι-
πλαστότερος κηρός διεπίθετο, καὶ μετερρύθμιζεν εἰς ὃ, π.
ἐδύλετο, καὶ εἰ χρεῖα παρῆν ὥστε καὶ ζώων ἀ-
πάντων μιμεῖσθαι, καὶ τῶν ἄλλων κλίπων τὰς ἀπὸ τῆς φύσεως.

Κηροφορεῖν. κηρὶ φέρειν.

Κηρύχματα. θήλειά. καὶ κηρυχαῖνας ἐχέλαν Ἀλε-
ξανδρεῖς γυναικας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς παρεῖοντο

os ejus, & nitida suavem odorem spirant
coma.

Κηπαία [παγίς.] Decipula hortensis.

Κῆπος. Tonsuræ genus. Duo enim sunt
tonsuræ genera, ὁ ἑστὶν ὁ δὲ κῆπος. Σκάφιον
est, cum capilli ad cutem usque raduntur. Κῆ-
πος vero, cum capillis adscititiis in fronte
ornamur. Aristophanes: Scis, cui maxi-
me similis sis ob pennas? Anseri male picto.
Tu vero copsischo, e cujus capite penna omnes
evulsa sunt.

Κῆπος. Cepas, urbs ad Bosporum ita vo-
cata. Et κῆπος, hortus, tam in quo sunt olera,
quam arbores.

Κῆρ. Anima. Item letiferum fatum. Et κῆ-
ρις, letifera fata: vel quæ efficiunt, ut homi-
nes ardeant apud inferos in fluvio Pyriphle-
gonte, & [crucientur] in Acheronte & Co-
cyto. Horum fluviorum primus ita dictus est,
quod igne ardeat. Alter, quod dolores & lu-
ctus in ipsum confluant. Tertius a lamentis &
ejulatibus. Κωκυτὸς enim est imitatio vocis lu-
gentium & lamentantium. Dicunt vero & Ali-
bantem quendam fluvium illic esse, [sic di-
ctum,] quod omnia exsiccet, & ne guttam qui-
dem humoris relinquat. Acetum quoque vo-
cant ἀλίσκοντα, quia est vinum mortuum. Κῆρ
vero est anima, quia ignea est. Calor enim in-
situs est anima. [In Epigrammate:] Sum vero
anima Tymbuli. At qui me interfecit est Coræbus.

Κῆρας. Mortis & perniciæ auctores. Pestes.
Nunc dignos censens, qui tanquam civitatum
& Rerum publ. pestes terra marique extermin-
entur: nunc eosdem coronans, & tanquam
præclaræ temperantisque vitæ exemplum aliis
proponens.

Κηρεσιφόρητος. Mortem afferens.

Κήριος. Cerithus. Urbs.

Κήρινθος. Cerinthus. Nomen proprium.

Κήρινος ἐκμαγεῖον. [Imago in cera expressa.
Sic a Stoicis dicitur] phantasia mentis. Et
κῆρινος, cercus. Et ἐκμαγεῖον, vertigine cor-
reptus sum. Vel, præ metu ceræ similis fa-
ctus sum.

Κηρόβι. In animo. Ex animo.

Κηρός ὁ πλαστότερος. Cera tractabilior. De
iis, qui facile aliquid faciunt. Asclepiodotus
chromaticæ & diatonicae Musicae generi stu-
debat. Quare vocem suam & naturalia ejus
instrumenta cera sequaciora reddebat, & quo-
cunque modo vellet, apte inflectebat, adeo ut,
si opus esset, omnium animalium voces & ali-
os sonos quoscunque imitari posset.

Κηροφορεῖν. Favos ferre.

Κηρύχματα. Alexandrini κηρυχαῖνας vocabant
eas fœminas, quæ aulas & ædes ingressæ for-

1 Κῆπος. εἶδος κηρῶν.] Ex Enarratore Comici ad Aves, pag. 579. (399. Ed. Bas. F.)

2 Αἱ θανατηφόροι μοῖραι.] Hæc defunt in prioribus Edit. quæ ex MSS. Paris. revocavi.

3 Ἀπάγουσαι.] Hæc vox deest in MSS. Paris.

4 Ἀξίων αὐτὴς πάσης ἐλαυνέσθαι γῆς καὶ θαλάττης.] Hæc sunt verba Synesii in Diome pag. 38. Vide etiam supra v. Βούλων Συναρπάζει.

5 Κηρεσιφόρητος.] Homer. Il. O. v. 527.

6 Κῆρινος ἐκμαγεῖον. ἡ φαντασία τῆς νοός.] Hæc referenda sunt ad philosophiam Stoicorum, qui phantasiam comparabant cum i-
magine, quæ ceræ impressa est, ut discimus ex Laertio lib. vii. Segm. xlv.

7 Τῷ δὲ Ἀσκληπιοδότῳ αὐτὴν ἡ εἰς τὸ χρωματικόν.] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio de Vita Isidori Philosophi. Vide etiam supra v. Ἀσκληπιοδότῳ.

καὶ τὰς Κυριαίας, ἐφ' ὅτε Κυριαγίξιν τὰ μιάσματ' αὐτὰ, καὶ σπέρειν εἰς θάλασσαν, ἅπερ ἐκείνου Φυλάκια.

Κήρυκες. ἰ γένος ἐν Ἀθίνας, ἀνομασμένον ἀπὸ Κήρυκος ἢ Ἑρμοῦ.

Κηρυκεία. ὁ διδόμενος μισθὸς κήρυξιν, ἐπὶ ταῖς γινομένοις πράξεσιν. οὕτως Ἰσαῖος. Κημαίνῃ δὲ καὶ κηρύκυσιν. λέγει δὲ καὶ ἐδετέρας κηρύκειον, ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξῃ μισθός. ὁ παρ' ἡμῶν μισθὸς λέγει. καὶ Κηρύκειον, ὅς ἐστι Ἑφέσθ.

Κηρύκειον. ἰ Σύνθημα Φιλίας ἡ τοῖς βασιλεύουσιν, Κυριατῶν τεράτοις ἔχοντες καὶ θαλλὰς, ὥστε τὸ κηρύκειον τοῖς Ἑλλήσι, ἀφισαφέντας, ὅτι πάρεστι ἀφ' αὐτὰ βελόμητοι μήτε ποιῆσαι μήτε παθεῖν τι δυσχερές.

Κηρύκειον. σκήπτρον. ἢ ἐφ' ᾧ ἀναβάς κηρύσσει.

Κηρύκειον. ξύλον, ἔχον ἐκαστέρωθεν δύο ὄφεις πεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσπίπτες ἀλλήλοις κειμένους. ὅπερ εἰώθασιν φέρειν οἱ κήρυκες μετ' αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐξελθόντες ἀδικεῖν, παρ' ἑς ἀπέρχοντο. Σύμβολον δὲ ἡ τοῦ μὲν ὁρθὸν ξύλον τοῦ ὁρτοῦ λόγος. τὸ δὲ παρ' ἐκάτερον εἶδος τῶν ὄφειν, ἃ ἀντιπροσπίπτοντα τρεπτόμενα. ὁ γὰρ ὁρτὸς λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ.

Κηρυκίνη ῥάβδος. ἢ ἢ Ἑρμοῦ.

Κηρύλος. ἰ ὁ ἀρρεῖν ἀλκυὼν, ὅς ἐστι ταῖς Κυριασίαις σποθήσκει. Εὐφρόνιος φησι τὴν Δωρεὶς λέγειν. Βάλλε δὲ, βάλλε, κηρύλος εἶναι. τοὺς δὲ Ἀθηναίους καὶ κηρύλον. ἰ τοὺς δὲ ἀρρεῖνας μετὰ τὸν αἰὶν βασιλεύοντες τοῖς πλεονέκτησι. καὶ μὴ ποτε ὡς τὸ κείρεν ἐχρημάτισται. ὁ δὲ Σποργίλος ἡ κηρύλος. μεμνημένος αὐτῶν Πλάτων ἐν Σοφιστῶν.

Τὸ Σποργίλον κηρύλον, ἔχοντες τέρας.

Κηρύξ ἐν πολέμῳ. ἀρέσκει ἐν εἰρήνῃ.

Κηρύξ. ὁ ἀλεξιδύαν. βίτον δὲ ἄδδ.

Κησιφῶν. ὄνομα κύριον.

Κησός. ὄνομα ποταμοῦ.

Κητός. θαλάσσιον θηρίον πελυιδές. ἐστὶ ὁ γὰρ λέων, ζύγαινα, πάρδαλις, φύσαλος, αρήσις, ἢ λεονομήνη ἢ μάλλη, ὁ καὶ δυσανταχώνιστος ὅστις καὶ κελός, ἰδεῖν ἐχθρὸν ζῶον.

Κητοῖ. δῆμιος ἢ Λεοντίδης.

Κηῦξ. ἰ εἶδος ἰέρακος. Κημαίνῃ δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Κηφὰς, καὶ Κηφθός. ὄνομα κύριον.

Κηφῆς γῆ. ἢ τῇ Κηφέως.

1 Κήρυκες. γένος ἐν Ἀθίνας ἀνομ.] Ex Harpocrate. 2 Σύνθημα Φιλίας ἡ τοῖς βασιλεύουσιν.] Fragmentum hoc confarcinatum est ex Polyb. lib. III. cap. LI. ut doctissimus Jac. Gronovius recte observavit. Vide etiam infra v. Σύνθημα. 3 Κηρύλος. ὁ ἀρρεῖν ἀλκυὼν, ὅς ἐστι ταῖς Κυριασίαις σποθήσκει.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Aves, pag. 555. 4 Κηρύλον.] Scribe κηρύλον, ut habet Scholiasta Aristoph. loco laudato. 5 Τὸς δὲ ἀρρεῖνας μετὰ τὸν αἰὶν βασιλεύοντες αἱ θῆλ.] Idem testatur Antigonius

des muliebres, quas Φυλάκια vocabant, colligebant, & in mare absportabant.

Κήρυκες. Ceryces. Familia Athenis, à Ceryce Mercurii filio sic appellata.

Κηρυκεία. Merces, quæ datur præconibus pro opera ab ipsis præstita. Sic Iliæus. Significat autem & ipsum præconis officium. Dicitur & genere neutro κηρύκεον, merces, quæ præconi datur: quæ apud nos μίσθον appellatur. Et Κηρύκεον, mons Ephesi.

Κηρύκεον. Caduceum. Apud Barbaros pacis & amicitiae signum erat, cum coronis & ramis olivæ obviam procedere; ut apud Græcos caduceum. Eo enim significabant, se advenisse, nec facturos alicui injuriam, nec ab aliis passuros.

Κηρύκεον. Sceptrum. Vel locus, in quem ascendens præco aliquid promulgat.

Κηρύκεον. Caduceum. Erat baculus, duos utrinque habens serpentes, sibi invicem implicitos, & adversa facie se mutuo intuentes; quem caduceatores ferebant, ne violarentur ab illis, quos adibant. Rectus autem baculus signum erat rectæ rationis: & species serpentum, qui utrinque apparebant, significabat exercitus sibi invicem oppositos. Recta enim ratio per medium utriusque vadit.

Κηρυκίνη ῥάβδος. Caduceum. Virga Mercurii.

Κηρύλος. Cerylus, mas Alcyon, qui in coitu moritur. Euphronius ait, Dore dicere [κηρύλος]. Feri, feri: sim cerylus. Atticos vero, κείρυλος. Mares autem senio confectos feminæ alis gestant. Videndum autem, an formatum sit a κείρεν. Sporgilus vero erat tonfor, cujus meminit Plato Sophistis: Sporgili officina, domus inimicissima [mibi].

Κηρύξ. Caduceator, sive legatus in bello: πρέσβυς vero, legatus in pace.

Κηρύξ. Gallus gallinaceus: qui ter canit.

Κησιφῶν. Cefiphon. Nomen proprium.

Κησός. Cesus. Nomen fluvii.

Κητός. Bellua marina, cujus plures sunt species: veluti, Leo, Libella, Pardalis, Phylalus, Prestis, Maltha, quæ difficulter vi superari potest; & Aries, animal aspectu truculentum.

Κητοῖ. Cetti. Populus tribus Leontia.

Κηῦξ. Ceyx. Genus accipitris. Significat etiam nomen proprium.

Κηφὰς, & Κηφθός. Nomina propria.

Κηφῆς γῆ. Terra Cepheia.

Caryst. cap. xxvii. his verbis: τῶν δὲ ἀλκυόνων οἱ ἀρρεῖνες κηρύλοι καλεῖνται. ὅτι ἐν τῷ πρὸς τὴν γῆν ἀφ' ἧς αἰετὶς ἀφαιρῶνται, ἐμνησθὲν δὲ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῶν αἱ θῆλαι ἐπὶ τῇ πτέρῃ λαβύσασιν. Vide etiam Aelian. Hist. Anim. lib. vii. cap. xvii.

6 Ἐπὶ τῷ λέωνι, ζύγαινα, πάρδαλις.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Aelian. Hist. Anim. lib. ix. cap. xlix.

7 Μάλλη.] Apud Aelianum loco laudato legitur μάλλη, uti etiam hic apud Suidam legendum est.

8 Κηῦξ.] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cujus loco antea male legebatur κηρύξ.

Κηφίω. ἡ ἀγρία μέλισσα. ὁ γὰρ, ἀπαρχίος, με-
τέωρε. ¹ Βελισάριος. ² Ζυγὸν γέλωτι εἶπεν. Οὐ δίκαιον,
τὸς κηφίως μὲν ὑπὸ ἐτέρων πόνῳ μεγάλῳ, ³ Σπύ-
λουται, ἄλλως δὲ ὁ μέλιτος ἔδεμα ταλαιπωρία
ὄνισσται. τοῦτο δὲ εἶπε, Φυλάσσων τὴν λείαν, ὅπως
ἀξίως ἀφαιρέμοιο. καὶ, ⁴ Κηφίωσι καθύρως. τοῖς χα-
ρῆζομένοις καὶ φυλάτῃσι τῷ τῷ μέλισσων ἔξοδον.
ἔροι γὰρ οἱ Φύλακες. ⁵ καθύρως οὖν, οἱ τὰς θυεας φυ-
λάσσοντες. λέγει δὲ ἐκ τῆς καὶ ἀνθρώπου, ὁ μη-
δὲν δοῦν δυνάμει.

Κηφισίς, Κηφισίδος. ἡ λίμνη.

Κηφισόδημος, ⁶ Ἀθυσάϊος, ἀλλὰ ῥήτωρ, δεινὸς
πρὸς τὰς δίκας, ἀντιπαραδεδόμην Περικλῆ.

Κηφισόδοτος. ⁷ ἔτ' Ἀλωπεκόννησον πολιορκῶν,
ἀπεχειροτομήθη, καὶ κελύεις ἐλάω, καὶ ἀπέτισε πέντε τά-
λαντα.

Κηφισόδοτος, Ἀθυσάϊος, ⁸ τραγικός ὁ ἀρχαῖος
τραγωδίας. ἐστὶν αὐτοῦ τῷ δράματι, ⁹ Ἀντιλαῖς,
Ἀμαζόνες, Τροφάνης, Ὑς.

Κηφισόδοτος, ἀλλὰ μὲν, ὅς κεκαμώδη ὡς οὐά-
δης. ¹⁰ ἔτερος δὲ ὁ ὑπαρχος, ὅς ἐν Μαντινείᾳ καὶ Γρύλ-
λῳ ἔξοφῶν ἀπέθανε.

Κηφισός. ὄνομα ποταμοῦ.

Κηφισοφῶν. ὄνομα κύριον. ¹¹ Ἀειφοφάνης.

Εὐ γὰρ ὁ Παλάμης, ὁ σωφράτης φύσις,
ταυτὶ πότῃ αὐτὸς θυεας, ἡ Κηφισοφῶν;
Ἐγὼ μόνος. τὰς δ' ὀξείδας Κηφισοφῶν.

Κηφόν. ἡ ἀργύριον.

Κιανοί. οἱ τὸ Κίον ἐς Περσείας πρὸς ἀποδεδῆσαι ἠθέ-
λησε ἀφ' ὧν πινὰς αἰτίας.

Κίσαλτος. ὁ ληστής.

Κίσηλτος. ¹² ὁ ἐκ τῆς ἀργύρεως ῥύπης. τετέστι, μοχ-
θηρία καὶ ζηλοτυπία. ¹³ ἅμα δὲ ὅτι τὰ νομισματὰ
κίσηλτος, πρὸς τὸ ὑπὸ Κίσις δεδεδόσθαι. ¹⁴ Ἀει-
φοφάνης Ὀρμισ.

Πολλὴ ἀφείλες ὁ βίος κίσηλτος.

Κίσηλτος. ὁ ὄρεος.

Κίσηλτος. ὅπως ἐκάλειν τὸ νόμον ἢ ἀδόκιμον νόμι-
μα, καὶ πρὸς ἀποπέν. Νόμων ἰά. Ὁ μὲν δὲ ἄλλος ¹⁵ Φο-
ρεῖον τὸ κίσηλτος. καὶ Πισίδης.

¹ Βελισάριος. ² Ζυγὸν γέλωτι εἶπεν. — ἀνίσταται] Fragmentum hoc
legitur apud Procopium de Bello Goth. lib. II. cap. VII.

³ Σπύλουται] Paulus Leop. Emendat. lib. XVI. cap. XII. emen-
dat ἀπὸ λαύνης: cuius conjecturam non puto esse spernendam.

⁴ Κηφίωσι καθύρως] Hesiodus cū "Erg. & "Hm. v. 304.

⁵ Καθύρως] Pessime. Scribendum enim est, θυεας, ut recte
legitur in Lexico Photii inedito.

⁶ Κηφισόδημος, Ἀθυσάϊος. Huius Cephisodemi mentionem facit
Aristoph. Acharnens. pag. 405.

⁷ Τὸ δὲ τῷ Κηφισόδημῳ τῷ λαλῶν ζυγῶν. Vide ibi Scholiastam. Alius autem videtur esse Cephisodemus, cu-
jus meminit Enarrator ejusdem Comici ad Aves pag. 601.

⁸ Κηφισόδοτος. ὅπως Ἀλωπεκόννησον πολ.] Ex Harpocrate.

⁹ Τραγικός] Videtur hic Suidas Cephisodorum Tragicum pro
Comico nobis obtrudere, cum Tragici hujus nominis nemo, quan-
tum sciam, inter veteres mentionem fecerit: Cephisodorum Co-
micum vero laudent Athenæus initio libri XI. & Jul. Pollux lib. IV.
cap. XXIV. Præterea, nomina fabularum, quas Suidas hic Ceph-

Κηφίω. Fucus, five apis fera, Item, ho-
mo otiosus, ignavus, & inani spe elatus.
*Bellisarius cum risu dixit, non esse equum, fu-
cos quidem ab aliis magno negotio pelli, alios
autem melle nullo labore frui.* Hoc autem di-
xit, fervans prædam, ut juste distribueretur.
Et Κηφίωσι καθύρως, fucis sedentibus & apum
exitum observantibus. Οὔτοι enim sunt custo-
des. Unde θυεας dicuntur januarum custo-
des. Hinc autem & homo iners & ignavus
[fucus] dicitur.

Κηφισίς. Cephefis. Palus.

Κηφισόδημος. Cephisodemus, Atheniensis,
orator loquax, & peritus causarum patronus:
qui in administratione Reip. Periclis adver-
sarius & æmulus fuit.

Κηφισόδοτος. Cephisodotus. Huic Alope-
connesum obsidenti abrogatum est imperium,
damnatoque a iudicibus quinque Talentorum
multa irrogata est.

Κηφισόδοτος. Cephisodorus, Atheniensis,
Tragicus, antiquæ tragædiæ Poeta. Ex ejus
fabulis sunt, Antilais, Amazones, Tropho-
nius, Sus.

Κηφισόδοτος. Cephisodorus alius, qui ut
bardus & stupidus a Comicis perstringebatur.
Item alius, magister equitum, qui cum Gryl-
lo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit.

Κηφισός. Cepheffus. Nomen fluvii.

Κηφισοφῶν. Cephisophon. Nomen pro-
prium. Aristophanes: *Euge, ὁ Palamedes, ὁ
sapientissimum ingenium. Hæc utrum ipse in-
venisti, an Cephisophon? Ego solus. Aceta-
bula vero Cephisophon,*

Κηφόν. Argentum.

Κιανοί. Qui sunt ex urbe Cio: quibus Pru-
fias ob aliquas causas bellum contra fœdus
inferre voluit.

Κίσαλτος. Prædo.

Κίσηλτος. Argenti sordes, vel purgamen-
tum. [Per metaphoram,] improbitas & ze-
lotypia. [Vox autem κίσηλτος inde dicta est,]
quod numismata a Chiis adulterarentur. A-
ristophanes *Avibus: Multum fallaciæ & frau-
dis ex vita sustulisti.*

Κίσηλτος. Pallentes. Pallidi.

Κίσηλτος. Ita vocabant numisma spurium
& adulterinum. [Plato] *Legum* XI. *Servus
ferat, quod adulteratum fuerit.* Et Pisides:

fodoro tribuit. Comædiæ potius quam Tragædiæ convenire vi-
dentur.

⁸ Ἀντιλαῖς, Ἀμαζόνες.] Fabularum harum nomina Suidas hausit
ex Athenæo.

⁹ Ἐπρεὺς δὲ ὁ ὑπαρχος.] Huius Cephisodori mentionem facit
Pausanias in *Arcadicis* cap. IX. ex quo patet, pro ὑπαρχος hic a-
pud Suidam scribendum esse ὑπαρχος. Ait enim Pausanias, ὅ-
πως δὲ τῷ Κηφισόδημῳ ἰσχυρῶς ἐπὶ τῷ Κηφισόδημῳ.

¹⁰ Ἀειφοφάνης] *Ramus* pag. 279. (186. Ed. Bas. P.)

¹¹ Κηφόν] De hac voce amplius cogitandum cenfeo. Suspecta
enim mihi videtur.

¹² Κίσηλτος. ὁ ἐκ τῆς ἀργύρεως ῥύπης.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *A-
ves* pag. 548. 549. (374. Ed. Bas. P.)

¹³ Ἀμαζόνες, ὅτι τὰ νομισματὰ κίσηλτος.] Locus hic ex Scholiasta A-
ristophanis ita emendandus est: Ἀμαζόνες, ὅτι τὰ νομισματὰ κίσηλ-
τος ἀμαζόνες, ἀφ' ὧν τὸ ὑπὸ Κίσις δεδεδόσθαι.

¹⁴ Ἀειφοφάνης Ὀρμισ] Pag. 548.

¹⁵ Φορεῖον] Apud Platonem pag. 677. hodie legitur φορεῖον.

—Παγ.

Κηφισόδοτος καθύρως. Τ. κ.
καὶ φ. τ. τ. μ. ε. δ. γὰρ οἱ φύλα-
κες, καὶ θυεας. οἱ τὰς θυ-
εας φυλάσσοντες. Photius.

Κιθάρα. ὄργανον μουσικόν. ἢ λύρα.

Κιθαροιδόταλον.

Παῖδας¹ ἐφύτθους ὅτι χειροτεχνικωτάτους.

Πρῶτα μὲν ἅπανι Φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,

τὸν κιθαροιδότατον, ὃν χάρις ἐφέπειο.

² Αἰσχροφάνης Φησί.

Κιθαρός. ἰχθύς ποιός. λέγει³ καὶ τὸ σῆμα.

Κιθαρών. ὄρεα ἐν Βοιωτίᾳ.

Κικέρων. ὁ ῥήτωρ. πρὸς τὸν γέγραπται ἐν τῷ φ. τρι-
χίω πρὸς Φωβίας⁴ ἢ Ἀντωνίῳ γυναικός.

Κίκι. εἶδος ἐλαίου. Ἐλαίω κικίνω ἀναμίζαντες.

Κικίλιος. Ἀργεῖος, ἐποποιός, ἢ Ἀλιθλίκα⁵ γεγρα-
φώς καὶ Νημιώ⁶ Ἡρακλειώτης, Παγκράτης Ἀρ-
χάς, Ποσειδάων Κορώνιος, Ὀππιανός Κίλιξ. γε-
ταλόραδον δὲ ἐγραψαν ἔτσι Σέλευκος Ταρσεύς, Λεω-
νίδης Βυζάντιος, Ἀγαθοκλῆς Ἀράκιος.

Κίκινος.

Ναὶ μὰ τὸ⁷ διέγραψα Τιμόν⁸ Φιλέρω⁹ κίκινον.

καὶ ἢ Αἰσχροφάνης ὧς ἐγὼ νομίζω τὸ μὲν γῆρας εἶναι
κρεῖττον, ἢ πολλῶν κικίνων νεανιῶν, καὶ ὀχῆμα, καὶ δύ-
σπρωκτίαν.

Κίκις. ὄνομα κύριον. ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίης.

Κικλήπτες. χαλῆσι.

Κικόνιον. ὄρνειον.

Κικονία χώρα. καὶ Κικόνιος οἶνος.

Κικυμάσσειν. τυφλώσειν.

Κικύω. ταχύνω. ἰσχύω.

Κίκυς. ἀρσενικῶς, ὁ ἁδωνής. Κίκυς δὲ θηλυκῶς,
ἢ ἰσχύς.

Κίλλης. ὄνομα κύριον.

Κιλίσαιες. τρισκελῆ ἐπὶ πῖνα ξύλα, ἐφ' ὧν πι-
δέασιν τὰς ἀσπίδας ἀθροισμένοι, ἐπειδὴν χαίμα-
σι πολεμῆντες. Ἀισχροφάνης.

Τὸς κιλίσαιες οἶσε, παῖ, τὸ ἀσπίδος.

Κιλίχια. τὰ ἐκ τῶν τευχῶν συνθεθέντα ὑφάσματα.

Κιλίχιος⁸ ὁλεθρὸς. οἱ γὰρ Κίλικες ληστῆαις χρώμε-
νοι ἐπ' αὐμότητι διεβέβλωτο.

Κιλίκιος τεχγός. ὁ δασύς. ποιεῖται γὰρ ἐν Κιλι-
κίᾳ γίνονται τεχγῶν. ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τῶν τευχῶν
συνθεθέντα, Κιλίχια χαλῆν. ὅτι οἱ Κίλικες ἐ-
πὶ πονηρίᾳ διεβέβλωτο. ὅθεν καὶ τὸ ἐγκυκλιθεῖται.

¹ Παῖδας ἐφύτθους ὅτι χειροτ.] Tres hi fenarii leguntur apud Aristophanem *Vespis* pag. 521. (357 Ed. Bas. P.)

² Κικέρων. ἰχθύς π.] Vide Athenzum lib. vii. pag. 305.

³ Ἀλιθλίκα γεγραφώς καὶ Νημιώ.] Eisdem Halieuticorum scriptores, excepto ultimo, Agathocle Atracio, recenset Athenzus lib. i. pag. 13. ex quo Suidam locum hunc descripsisse non dubito.

⁴ Εὐείρω.] Metri gratia scribendum est εὐείρων.

Κιθάρα. Cithara. Instrumentum Musicum. Vel lyra.

Κιθαροιδόταλον. Cithara canendi pertissi-
mum. [*Quam felix es & fortunatus, Auto-
menes,*] quod liberos procreasti, artifices præ-
stantissimos. Primus enim illorum est omnibus
amicus, virque sapientissimus, & cithara ca-
nendi peritissimus, quem gratia comitatur. Sic
Aristophanes inquit.

Κιθαρός. Piscis quidam. Item, pectus.

Κιθαρών. Mons in Bœotia.

Κικέρων. Cicero, orator: de quo dictum est
infra in litera φ, ubi agitur de Fulvia Anto-
nii uxore.

Κίκι. Genus olei. Cum id oleo cicino mis-
cuissent.

Κικίλιος. Cicilius, Argivus, poeta Epi-
cus, qui *Halientica* scripsit: uti & Nume-
nius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius
Corinthius, Oppianus Cilix. Oratione vero
soluta de eodem argumento scripserunt, Se-
leucus Tarsensis, Leonides Byzantius, Aga-
thocles Atracius.

Κίκινος. Cincinnus. *Per amabilem & aman-
tibus amicis Timonis cincinnum.* Et Aristophanes:
*Existimo senectutem meam præstare
multorum juvenum cincinnati, & cultui, & la-
te hiantibus culis.*

Κίκις. Cicis. Nomen proprium. Frater
Alcæi.

Κικλήπτες. Vocant. Invocant.

Κικόνιον. Avis quædam.

Κικονία χώρα. Regio Ciconum. Et Κικόνιος
οἶνος, vinum Ciconium.

Κικυμάσσειν. Cæcutire.

Κικύω. Accelero. Valeo.

Κίκυς. Cum est generis masculini, signifi-
cat, robustus. At cum est generis fœminini,
robur.

Κίλλης. Cilles. Nomen proprium.

Κιλίσαιες. Ligna quædam tripedia, quibus
milites, cum pugnando defatigati ad aliquod
tempus requiescere volunt, clypeos impo-
nunt. Aristophanes: *Affer huc, puer, cilli-
bantes clypei.*

Κιλίχια. Cilicia, sive vestimenta ex pilis
texta.

Κιλίχιος ὁλεθρός. Cilicium exitium. [Id
est, crudele & miserabile.] Cilices enim, qui
latrocinia exercebant, propter crudelitatem
infames erant.

Κιλίκιος βράγος. Hircus Cilicius. Id est,
valde hirsutus. Tales enim sunt hirci, quos
Cilicia gignit. Hinc etiam vestimenta ex pi-
lis contexta *cilicia* vocantur. † Cilices ob
improbitatem morum male audiebant. Un-

⁵ Ἀισχροφάνης] *Vespis*, pag. 507. (350. Edit. Bas. P.)

⁶ Ὁ αἰθινός] Scribendum est ὁ αἰθινός: quod & Portus mo-
nuerit.

⁷ Κικλίσαιες. τρισκελῆ ἐπὶ πῖνα ξ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Acharnens. pag. 424. (304. Ed. Bas. P.)

⁸ Κιλίχιος ὁλεθρὸς. οἱ γὰρ Κίλικες ληστ.] Ex Zenobio.

⁹ Ὅτι οἱ Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ διεβ.] Huc spectat proverbium,
Τὸν κάππα κάκιστον: de quo vide paræmiographos.

ἀντὶ τοῦ κακοηθείας. Ἐγκυκλιζέει γὰρ τὸ κακοηθίζεσθαι.

Κιλικισμὸν ὁ Θεοπόμπος ὁ ἰσοκρίτης τὸ ἐπὶ παροιμίας φόνον λέγει.

Κιλίκων. ἐπώνυμον Ἀχαιῶν, ὃ Μέροπος, Σπείροφθ Κιλίσσης ὅς τινα πατερίδα Μίλητον παροδεδώκε τοῖς Πειλιεῦσι, καὶ τὴ βασιλείας στρατηγόν. παρόσον οἱ Κίλικες διεβέβλυντο ὅτι πονηρὰ καὶ ἀμόρητος ἀφ' οὗτο ἐκλήθη Κιλίκων. Φερεκράτης.

Ἀεὶ ποτ' ἤμιν ἐγκυκλιζέουσιν οἱ Θεοί. Εὐπερὶ δὲ τοῦ, ὥστε καὶ παροιμίαν ἐπ' αὐτῷ εἰσησθαι. Ἀγαθὰ Κιλίκων. λείπει τὸ ἔχει.

Κιλικιάν.

Οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικιάν. ἔπος παροδεδώκε τὸ Σάμιον. ἀσπεῖ εἶπεν. Οὐδὲν κακὸν ποιεῖ, ἀλλ' ἰεροσυλῶ. ἐπὶ πονηρίᾳ γὰρ ἐπεβύλλητο ὁ Κιλικιάν, ὅς ὡρεδωκε Μίλητον Πειλιεῦσι. πυνθανομένων δὲ πῶν πολλὰς αὐτῷ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, πάντα τὰ γαθὰ καὶ ἐπὶ παροιμία. Πάντα τ' ἀγαθὰ, ὥς ἔφη Κιλικιάν. ὕπερον μὲν τοὶ ὡρεδωκε Θεαγένης πινὸς εἰσὶν ἄγειν, ἀνησυχίᾳ κρέα. καὶ κενὸν ὑποδείξαι ἐκέλευσε, πίνει κόψαι δέλει. παρὲν αὐτῷ δὲ τινα χεῖρα, ἀπέκοψε, καὶ εἶπε. Ταύτη τῇ χειρὶ ὃ παροδωσὶς πόλιν ἐτέραν.

Κίλιξ. ὄνομα κύριον.

Κίλιξ. ὄνομα κύριον.

Κιλίσσης. τὸ Σπείροφθ Ἀχαιῶν ὃ Μέροπος.

Κιμβέριον. ἐνδύσμεν. εἶδος ἱματίου, Σπείροφθ. Ἀριστοφάνης. Κιμβέριον ἐνδύσμεν.

Κίμειρα. σφηκία. ἢ μελίσσια. ἢ μικρολογία. ἢ ἀφροσύνη. ὅθεν καὶ κίμειξ, ὁ λίαν μικρολόγος ἀεὶ χρηματίζει.

Κίμειρος. ὁ ληστής. καὶ Κίμειρος. Ὁ δὲ τοῖς σάμασι τῷ Κίμειρον ἀφαυτεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρας γένῃ, πολύχρυσον εἶναι δοκῶν.

Κιμμέριοι. οἱ Βοσπύριοι. ἔστιν ἐν τῷ Γύγης.

Κιμωλία. ὁ ἡ λυκὴ γῆ.

Κιμωλός. ὄνομα νήσου.

Κίμων, Μιλτιάδης, ἐπὶ τῆς σὺν Θεμιστοκλεῖ κατελθόντας βαρβάρους ἐστρατήγησε, καὶ πλοῦσας εἰς Κύπρον καὶ Παμφυλίαν, ἐπολέμησε, καὶ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ναυτὶ καὶ πεζῷ νικᾷ ἐπὶ τῇ αὐτῆς ἡμέρας. ἔπειτα καὶ τῆς ὅρας τοῖς βαρβάρους. ἐκ τῶς τε γὰρ Κυανέων καὶ Χελιδονέων καὶ Φασιλίδος (πόλις δὲ αὕτη τῇ Παμφυλίας) ναῶν Μηδικῶν μὴ

1 Καὶ τὸ βασιλείας στρατ. Sic quidem habet optimus MS. Paris. A. sed minus recte. Sensus enim requirit, ut scribatur, καὶ τῷ βασιλείας στρατηγῷ: vel ut habet Hesychius, τῷ βασιλείας στρατηγῷ. In prioribus Edit. corruptissime excusum est, καὶ τὸν βασιλῆα στρατηγῶν.

2 Ἀγαθὰ Κιλίκων. Vide supra h. v.

3 Οὐδὲν πονηρόν, ὡς ἔφη Κίλιξ. Senarius hic legitur apud Aristophanem in Pace, pag. 646. (446. Ed. Baf. P.) ubi vide Scholiastam, qui eandem, quam hic Suidas, de Cilicone historiam nar-

de dictum est τὸ ἐγκυκλιζέει, i. e. improbo & malo est ingenio. Ἐγκυκλιζέει enim significat, malum esse & improbum.

Κιλικισμὸν. Sic Theopompus historicus vocat eandem ex ebrietate & temulentia ortam.

Κιλίκων. Cilicon, cognomen Achæi, Mero-
pion filii, [sic dicti] a nutrice Ciliffa: qui patriam Miletum Prienensibus & Regis duci prodidit. Vocatus est autem Cilicon, quia Cilices ob improbitatem & crudelitatem male audiebant. Pherecrates: *Semper Deos cili-
cissantes experimur.* Erat autem valde dives, adeo ut locum dederit proverbio, *Bona Cilicon.* Subintellige *habet.*

Κιλικιάν. Cillicon. *Nihil mali [facio,] sed quod olim Cillicon.* Hic Samum olim prodidit. Perinde igitur est, ac si dixisset, nihil mali facio, sed loca sacra expilo. Cillicon enim iste ob improbitatem infamis erat: qui Miletum Prienensibus prodidit. Quibusdam autem ex eo quærentibus, quid facturum esset, respondit: *Omnia bona.* Hinc ortum est proverbium: *Omnia bona, ut agebat Cillicon.* Tandem vero, cum Theagenis cujusdam ædes carnes empturus ingressus esset, isque monstrare jussisset, qua scindi sibi vellet, manum extendit: quam Theagenes amputavit, dicens: *Hac manu aliam urbem impropterum non prodes.*

Κίλιξ. Cilix. Nomen proprium.

Κίλιξ. Cilius. Nomen proprium.

Κιλίσσης. Ciliffæ. Nutricis Achæi, Mero-
pion filii.

Κιμβέριον ἐνδύσμεν. Cimberinum induam. Genus vestimenti, a loco ita vocatum. Aristophanes: *Cimberinum induam.*

Κίμειρα. Examen vesparum, vel apum. Vel, tenacitas. Item, perversitas. Hinc & κίμειξ vocatur homo nimis tenax & avarus.

Κίμειρος. Cimber. Latro. Et Κίμειρος, Cimbrorum. *Ille vero præcepit, ut corpora Cimbrorum intacta relinquerent, donec dies illucesceret, existimans multum penes ea esse auri.*

Κιμμέριοι. Cimmerici, Bospori accolæ. Vide in v. Γύγης.

Κιμωλία γῆ. Terra alba. Creta.

Κιμωλός. Cimolus. Nomen insulæ.

Κίμων. Cimon, Miltiadis filius, adversus Barbaros, qui cum Themistocle in Græciam venerant, exercitum duxit, & in Cyprum & Pamphyliam cum classe profectus, cum Persis bellum gessit, & ad Eurymedontem fluvium tam navalibus quam pedestribus copiis uno die vicit. Hic etiam certos limites Barbaris constituit, [inito cum iis fœdere, quo

rat. Cæterum totus hic locus repetitur infra v. Ποσειδῶν, ubi Καλλιφῶν vocatur, qui hic est Κιλικιάν.

4 Ὅς παροδεδώκε Μίλητον Πειλιεῦσι. Hinc omnes proditores vocabantur Κιλίκωνες, ut testatur Hesychius v. Δηροκλειδῶν.

5 Κιμβέριον. Scribe Κιμβερακόν. Sic enim genus hoc vestis appellatur ab Aristophane *Lysistrata* pag. 838. unde locum hunc depromsit Suidas. Huc accedit auctoritas Hesychii, qui itidem Κιμβερακόν scribit. At Polluci vestis eadem dicitur Κιμβερακόν.

6 Κιμωλία. ἢ λυκὴ γῆ. Vide infra v. Κλειγένης.

Κιλικισμὸν. Θεοπόμπος, ὁ ἰσοκρίτης, ὁ ἐπὶ παροιμίας φόνον λέγει. Κιλίκων. ἐπώνυμον Ἀχαιῶν, ὃ Μέροπος, Σπείροφθ Κιλίσσης ὅς τινα πατερίδα Μίλητον παροδεδώκε τοῖς Πειλιεῦσι, καὶ τὴ βασιλείας στρατηγόν. παρόσον οἱ Κίλικες διεβέβλυντο ὅτι πονηρὰ καὶ ἀμόρητος ἀφ' οὗτο ἐκλήθη Κιλίκων. Φερεκράτης.

Κιμβέριον. ὁ ἐνδύσμεν. εἶδος ἱματίου, Σπείροφθ. Ἀριστοφάνης. Κιμβέριον ἐνδύσμεν.

πλεῖν νόμῳ πολέμῳ· μηδὲ ἴππων δρόμον ἡμέρας ἐν-
τες ἐπὶ θαλάττης καταβαίνῃ βασιλέα· αὐτοπόμους
τε εἶναι τὴν Ἑλλάδα, τὴν δὲ τῇ Ἀσίᾳ· ἐν Κυπρίῳ δὲ
ῥ' Κύπρον πελδοῦται.

descenderet; & ut Græci in Asia liberi sui que juris essent. Obiit Citti in Cypro.

Κίμων, Ἀθηνᾶϊς. ἔτος τῇ ἀδελφῇ Ἑλπίνῃ
συγκοιμηθεὶς, διεβλήθη πρὸς τὴν πόλιν, καὶ ἀφ'
τῆτο ἐξωστράκισθη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν. ἔτος ἑ-
γχαφεν Ἰπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμαστόν.

Κιμώνια λείψανα. καὶ Κιμώνιον, ἱερὸν τοῦ Κί-
μωνος.

Κινάβαρι, κινναβάρειος.

Κινναβουμάτων. ἔστιν ἐν τῇ Ἀπ' ἀκροφυσίαν λό-
γους.

Κινναβός. τὸ εἶδαιον, πρὸς ὃ οἱ πλάσαι καὶ οἱ
ζωγράφοι βλέποντες ἀγαπῶντες πλάττοντες καὶ γε-
φοῖτες. Ἀριστοφάνης, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Κινάβαρι. καὶ τῇ κυνῶν βρωσί. κυνοδόρα
πρὸς ὅσα καὶ ἡ δυσωδία τῇ μαχαλῶν τ' αἰγῶν.

Κινναβάντων αἰγῶν. τῇ δυσωδίᾳ σπινθηριωδῶν
ἐν τῇ μαχαλῶν.

Κινάδος. ἡ ἀλώπηξ.

Ἡ τῇ πτερυγίῳ κινάδος ἐξήρην μ' ὅπως;
Αἴας Φησί πρὸς Ὀδυσσεύς.

Κινάδος. εἶδος πτερυγίου ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῇ
πρὸς τὸν Περικλέα. Τῆτο δὲ φύσιν κινάδος ὅτι τὰν θρωπῶν.
πάν μὲν θηρίον κινάδος ἀξιοῦσι χαλεπῶς· ἰδίως δὲ
τὴν ἀλώπηκα. χαλεπὸς ὡς ἀλώπηξ. ἰδίως δὲ Φασί Σι-
καλιώτας τὴν ἀλώπηκα κινάδιον χαλεπῶν.

Κινάμωνιον. Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι Φέρην ταῦτα
τὰ χάρφην. ἡμεῖς δὲ πρὸς Φοινίκων μαθόντες χαλεπῶν
ἔστω.

Κινδαψός. ὄρνις.

Κινδυνός. ἀντὶ τῆς ἐξήρην. ἡ κινδυνός, τὸ πολέμῳ
μετέχων. Ἀλλ' ἐν σπέρματι τὸ κινδυνός ἔχουσιν, ἐπὶ
τοῖς ἐναντίοις ὅπως τὸ ὀπλιχέως, οὐκ ἀξιοῦντες ἐν
ἀνδρὶ θύγατρί τυχῇ κινδυνός τὸ κοινόν.

Κίνδυνον ἀναρρίψαι λέγουσι, μεταφέρειν ἀπὸ τῆς
κύνος.

Κινάδα, καὶ κινάδια. ἡ ἀναρχμυτία. ἀπὸ τοῦ κί-
νιν τὰ αἰδοῖα. τὸ ὅτι Κλεοπάτρας κινάδος Χελι-
δὼν ἐχάλειτο.

Κινάδος. ἀσελγής. μαλακός. καὶ ἐπὶ ἐπιγεγάμ-
ματι. Ὡς μέγαλον κινάδην.

Κινάϊος. ὄνομα τόπος.

1 Οὗτος ἔγγραψεν Ἰπποσκοπικὸν βιβλ.] Non puto spernendam ef-
se conjecturam Pearsonii, qui Cimonem cum Simone a Suida hic
confundi suspicatur. Simonem enim quendam de re equestri
scripsisse, testatur Xenophon initio libri πρὸς Ἰππικούς; ejusdemque
mentio fit Hippocrati pag. 3.

2 Ἀριστοφάνης] Locus Aristophanis, ad quem Suidas respexit,
hodie non existat.

3 Κινάβαρι, κυνῶν καὶ τῇ κυνῶν βρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Plutarchum pag. 33. Ceterum, Tzetzes Chil. xi. cap. 476. κιν-

cautum erat,] ne extra Cyaneas & Chelido-
nias & Phaselidem (urbs hæc Pamphylia
est) navis bellica Persarum navigaret: neve
intra tantum spatium, quantum equus uno
die conficere posset, Rex Persarum ad mare

Κίμων. Cimon, Atheniensis. Hic cum so-
rore Elpinice concubuit: qua de causa cum
male apud cives audire cœpisset, ostracismo
ab iis urbe pulsus est. Scripsit Hipposcopi-
cum, librum admirabilem.

Κιμώνια λείψ. Reliquia Cimonis. Et Κι-
μώνιον, Cimonis templum.

Κινάβαρι. Cinnabari.

Κινναβουμάτων. Vide supra v. Ἀπ' ἀκροφυ-
σίαν.

Κινναβός. Simulacrum & exemplar, quod
statuarii & pictores, cum aliquid fingunt &
pingunt, intuentur, & imitandum sibi pro-
ponunt. Aristophanes & alii multi.

Κινάβαρι. Proprie cibus canum. Quasi di-
cas κυνοδόρα. Item foetor, quem caprae ex a-
lis emittunt.

Κινναβάντων αἰγῶν. Caprarum, quarum alæ
foetorem exhalant.

Κινάδος. Vulpes. *Rogasne me, ubi sit vul-
pes illa pessima & exitio dignissima?* Sic A-
jax de Ulysse inquit.

Κινάδος. Species quædam ferae bestiae. De-
mosthenes in oratione de Corona: *Hic vero
homuncio natura est vulpes [astutissima.]* Om-
nem quidem feram [generaliter] vocari vo-
lunt κινάδος: peculiariter vero vulpem. Calli-
dus & improbus instar vulpis. Peculiariter
autem Siculos vulpem κινάδιον vocare tradunt.

Κινάμωνιον. Cinamomum. Herodotus ait,
cannas cinamomi ab avibus afferri. Nos ve-
ro id ita vocamus, nomine a Phoenicibus ac-
cepto.

Κινδαψός. Cindapsus. Avis quædam.

Κινδυνός. Parum abest. Appropinquit. Vel
κινδυνός, in belli discrimine versari. *Sed du-
bitant, sit ne alea subeunda, cum pugnae com-
mittendæ arbitrium sit penes hostes; in unius
viri fortis vita Rempubl. periclitari nolentes.*

Κίνδυνον ἀναρρίψαι. Periculum subire. Sic
Græci dicunt per translationem a tesseris
ductam.

Κινάδα & κινάδια. Cinædorum impudici-
tia, sic dicta a motandis pudendis. τὴν Cleo-
patrae cinædus vocabatur Chelidon.

Κινάδος. Impurus. Impudicus. Mollis. Et
in Epigrammate: *Ut magni cinædi.*

Κινάϊος. Cinæus. Nomen loci.

κινάβαρι cibum caprarum significare scribit, nescio quo auctore.

4 Κινναβάντων αἰγῶν. τῇ δυσωδίᾳ.] Et hæc leguntur apud Schio-
liastam Aristophanis loco laudato.

5 Ἡ τῇ πτερυγίῳ κινάδος ἐξήρην μ' ὅπως] Senarius hic est Sopho-
clis *Ajace* pag. 7. ut Portus observavit.

6 Κινάδος, εἶδος πτερυγίου ὡς ὁ Δημοσ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad
Nubes pag. 153.

7 Ἡρόδοτος λέγει] Lib. iii. pag. 128.

Κινέας.¹ εἰς τὸν τὸν ἀντιπρόσωπον φιλιπποῦ τὰ Θεσσαλῶν παράγματον.

Κινέας.² τὸ ἀνάγρυνον. ἐπὶ τὸν ὅτισιν ἀντιπρόσωπον ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἐστὶ δὲ φυτὸν ὃ ἀνάγρυνον δυπλῶδες τριδρόμον· ἀλλὰ καὶ ἀλεξίκακον.³ ἄλλοι δὲ ὀνόμυρον τὸ τοιοῦτον φυτὸν ὀνομάζουσι.

Κινησία.⁴ ὄνομα κύριον. ὅπως ἐπὶ ἀσιδείᾳ καὶ παρνομίᾳ διεστραλλεῖτο. τὸ δὲ διδυραμειδοποιός.

Κίνησις. Τῆς χεὶρὸς τὸ πᾶν κινήσεως ἐν μὲν ἀνθρώποις ὁ νῦν αἰπὸν· αὐτὸς γὰρ κινεῖ τὸ ζῶον· ἐν δὲ ἀλόγοις, ἡ αἰσθησις. ἕτερον δὲ ὅτι τὸ πᾶν τὸ χεὶρὸς τὸ πᾶν κινήσεως. τὸ γὰρ ὀρεκτικὸν τὸ χεὶρὸς τὸ πᾶν κινήσεως αἰπὸν. τὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ὅτι, καὶ γὰρ ἐν ταῖς λογικαῖς δυνάμεσιν ἐστὶν ἡ ὁρεξις, καὶ ἐν ταῖς ἀλόγοις. Καὶ ἄλλως τρεῖς κινήσεως. Ὁὐκ ἐστὶ, Φησὶ, τῇ βάλῃ τὸ κινεῖσθαι χεὶρὸς φύσιν ὅτι τὰ κακά, ὅδε τὰ περὶ τὸ φέρεσθαι πρὸς τὰ ἀγαθὰ· ὅδε γὰρ τὸ ἀρχικὸν τὸ τοιαύτης κινήσεως ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν· ἀλλ' ἐξώθεν ὑπὸ ἄλλης κινήσεως. ἔχουσιν γὰρ τὴν φοιτήσαν ἐν τῇ ὁλότητι τῇ ἑαυτοῦ ἐστίν. αἱ γὰρ ὁλότητες ἐστὶν βέλους, ἡ κύκλω κινεῖσθαι. διὸ καὶ ἡ κύκλω κίνησις ὅτις τις ὅτι. καὶ χεὶρὸς φύσιν μὲν ἡ βάλῃ κινεῖσθαι, τῇ οἰκείᾳ ὁλότητι ἀκίνητον· καὶ τὸ δὲ τὸ πᾶν τῇ οἰκείᾳ σφαίρᾳ. ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ βάλῃ φύσιν ἡ βάλῃ, ἡ τὸ ὕδωρ, ἡ ὅδε ὁ ἀὴρ γέννηται, πρὸς τὸ ἐξέσθαι ὁλότητι αὐτοῦ ἐπείγει, τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἐστὶν ζήτησις. ὅθεν γὰρ πᾶν ἐξώθεν βίας ἐκείνη τὴν χεὶρὸς φύσιν, κινεῖται τὸ ἐπὶ τὰ κακά φύσιν ὅθεν. ἐν ᾧ δὲ κινεῖται, ὅτε ἐν ἀλλοτρίᾳ ὑπάρχοντα τόπων, καὶ τὸ ἴδιον ὁλότητι τὸ πᾶν φύσιν ἐστὶν κίνησις. ἐκείνη δὲ φύσις ἡ ἐπὶ τὴν χεὶρὸς φύσιν τὸ πᾶν κίνησις· ἐκινεῖτο γὰρ ἐν ταύταις ταῖς κινήσεσιν καὶ αἱ ὁλότητες. ὅτε μὲν αἱ τοιαῦται τὴν μερῶν κινήσεσιν καὶ χεὶρὸς φύσιν, ἀλλ' ὅθεν ἐπὶ τὸ χεὶρὸς φύσιν. δύναμις δὲ ἄλλως χεὶρὸς φύσιν κινεῖσθαι· ὡς περὶ λέγεται καὶ τὸ ὑγίαιεν τὴν χεὶρὸς φύσιν, τὸ πᾶν φύσιν δὲ τὸ οἷον νόσαντι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ χεὶρὸς φύσιν ἀγὰρ ἡ δὲ ἐπὶ τὸ πᾶν φύσιν. τὸ γὰρ πρῶτον κινεῖ, εἰ μὲν σῶμα εἴη, καὶ αὐτὸ κινεῖται. κινεῖ γὰρ ἡ βακτηρία τὸ δύναμι, καὶ τὸ βακτηρίαν ἡ χεὶρ, ὅθεν αὐτὴ μὲν ἀκίνητον, ἀλλὰ κινεῖται. ἐν δὲ τὸ πρῶτον κινεῖ ἀπώμαλον ἢ, ὅθεν ἀνάγκη καὶ αὐτὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἑτέρᾳ κινήσει. ἐπεὶ καὶ τὸ θεῖον κινεῖ τὸ πᾶν, ἀκίνητον ὅτιν, ἐστὶν ἔχον καὶ ὁσίαν, καὶ δύναμι, καὶ ἐνέργειαν. ἄλλως τε δὲ ὅθεν τὸ ὀρεκτικὸν κινεῖ

Κινέας. Cineas. Unus illorum, qui Philippo res Thessalorum prodiderunt.

Κινέας τὸ ἀνάγρυνον. Anagryum moves. De illis dicitur, qui sibi ipsi mala accersunt. Est enim anagryus planta, quæ, si teratur, malum odorem spirat. Est tamen etiam remedium morborum. Alii plantam hanc onogryum vocant.

Κινησία. Cinesias. Nomen proprium. Hic ob impietatem & injustitiam male audiebat. Erat autem poeta Dithyrambicus.

Κίνησις. Motus. Motus localis in hominibus causa est mens (ipsa enim animal movet) in brutis vero sensus. Est & alia præter has motus localis causa, appetitus scilicet: qui varius est, & tam facultatibus ratione præditis quam brutis inest. Aliter de motu. Non est, inquit [Aristoteles], glebæ naturale moveri deorsum; neque igni, sursum ferri. Neque enim talis motionis principium in se habent, sed extrinsecus ab alio moventur. Unumquodque enim elementum in suo toto quiescit: & ipsa tota vel stare volunt, vel in orbem moveri. Est autem motio in orbem quies quædam. Et secundum naturam quidem glebæ, quæ movetur, in suo toto manet immobilis; & hic ignis in sua sphaera. Cum vero glebæ, vel aqua, vel hic aer, extra locum naturalem existunt, singula ad totum suum tendunt, & quieti naturali restitui cupiunt. Nam a vi quadam externa ex loco naturali pulsa, ea via moventur, quæ est contra naturam. Quamobrem etiam sic moventur, ut quæ in alieno loco existunt, & toto suo contra naturam privata sunt. Non igitur motus ille secundum naturam est, quo res ad locum naturalem tendunt (alioqui enim & ipsa tota sic moverentur) sed via ad id, quod est secundum naturam. Potest tamen etiam motus ille naturæ consentaneus dici: eo nimirum sensu, quo dicimus sanitatem esse secundum naturam; morbum vero contra naturam. Illa enim ducit ad id, quod est secundum naturam; hic vero ad id, quod est contra naturam. Id enim, quod primum movet, si quidem corpus sit, ipsum etiam movetur. Movet enim baculus januam, & baculum manus, quæ non manet immota, sed & ipsa movetur. Si vero primum movens sit incorporeum, nihil necesse est ipsum quoque moveri, dum alterum movet. Nam Deus, qui universum movet, ipse est immotus, utpote stabilem habens essentiam & facultatem & actionem. Præterea, nihil eorum quæ appetuntur, quamvis moveatur, & movetur: uti

¹ Κινέας. εἰς τὸν τὸν ἀντιπρόσωπον. Ex Harpocrate. Cineas autem huius inter proditores meminit Demosthenes in oratione de Corona pag. 354. ad quem locum Harpocratio respexit.

² Κινέας τὸ ἀνάγρυνον. Vide supra v. Ἀνάγρυνον.

³ Ἄλλοι δὲ ὀνόμυρον τὸ πᾶν. At ὀνόμυρος planta est ab anagryo diversa. Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. de Hist. Plant. pag. 609.

⁴ Κινησία. ὄνομα κ. De hoc Cinesia plura habet Harpocratio: quem vide. Eundem in fabulis suis aliquoties perstringit Aristophanes.

⁵ Οὐκ ἐστὶ τῇ βάλῃ τὸ κινεῖσθαι. — τρεῖς τὴν εἶναι. Hæc sunt verba Philoponi in librum 1. Aristot. de Anima, B. 7.

⁶ Ἡ βάλῃ, ἡ τὸ ὕδωρ. — ἀπώμαλον ζήτησις. Sic locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus Edit. sic legitur: Ἡ βάλῃ (κίνησις, τὸ πᾶν κινεῖσθαι λέγεται καὶ μεταβάλλει τὸ πᾶν) ἡ τὸ ὕδωρ, ἡ ὅδε ὁ ἀὴρ γέννηται, πρὸς τὸ ἐξέσθαι ὁλότητι αὐτοῦ ἐπείγειται, τὸ πᾶν κινεῖσθαι (τὸ κύκλω κινεῖσθαι ἀκίνητον) ζήτησις ἀπώμαλον ζήτησις. Sed verba, quæ duobus semicirculis inclusi, a librariis nescio quid somniantibus vel ex margine vel ex cerebro suo temere in textum intrusa esse, non solum MSS. arguunt, sed etiam sensus, quippe qui iis omnino repugnat.

⁷ Κινεῖται τὸ ἐπὶ τὸ πᾶν φύσιν ὅθεν. Scribendum est ex Philopono, πᾶν κινεῖται τὰ ἐπὶ τὸ πᾶν φύσιν ὅθεν.

κινεῖται ὡς περ ὅδε τὸ χεῖλος, πολλάκις τ' ἐρεσθὲν
κινῶν, ὃ κινεῖται. ὅδε ἡ εἰκὼν κινῶσα τ' εἰς αὐτὴν ἀ-
φορῶσα καὶ ἑτέρα τοιαῦτα. † Πλάτων αὐτοκίνητον
λέγων τ' ψυχὴν, ὃ τ' ἔχει τόπον κίνησιν λέγει. Ὅτι ἡ
ψυχὴ μεταβάλλει πολλάκις ἐκ τ' δυνάμει εἰς τὸ ἐνερ-
γεία, ὡς ἐκ τ' μὴ εἶδέναι τὸδε εἰς τὸ εἶδέναι. εἰ δὲ
μεταβάλλει, καὶ κινεῖται. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη κίνησις καὶ με-
ταβολὴ γένεσις τις ἄλλ' ἔχει ἀπλῶς ὅσας γένεσις.
† Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας. ἡ μὲν γὰρ κίνησις, ἀτε-
λής ὅτιν ἐνεργεία. ἡ δὲ ἐνεργεία, ἀθρόα ἐστὶ. διὸ καὶ τὰ
θεῖα ἀνθ' δυνάμεως ἐνεργεῖα εἰσι. ζητεῖται δὲ, πότε-
ρον δύο εἰσὶν αἱ κινήσεις ἐν τῷ κινῶντι καὶ κινημένῳ, ἢ
μία. καὶ πῶς ἂν εἴη κίνησις, ὃ κινῶν, ἢ ὃ κινη-
μένον; καὶ φασὶν, ὅτι ὃ κινημένον. ἐκείνῳ γὰρ ὅτιν ὁ
ἐκ τ' ἀτελὲς εἰς τὸ τέλει μεταβάλλων, ὃ καὶ τὸ κινῶν
ὡς ὅτι τοῦ μαθητῆ ἔχει, καὶ τοῦ διδασκάλου. μία γὰρ
ἡ κίνησις ἐπ' ἀμφοῖν, ἀρχὴ μὲν ἔστι τοῦ διδασκά-
λου, τελειώσα δὲ εἰς τὸ μαθητὴν. ὅτε καὶ ἡ ψυχὴ
κινεῖται. μεταβάλλει γὰρ ἔπειτα τοῦ ἀτελὲς ὅτιν τὸ τέ-
λειον, καὶ οὐκ ἔχει τ' ἐνεργεῖαν ἀθρόαν ὅλως, ὅδε ἀνθ'
δυνάμεως. ἄλλως περ οἷς τὸ πρότερον καὶ ὕστερον, ἐν
τέτοις καὶ χρόνῳ. ἐν οἷς δὲ χρόνῳ, ἐν τέτοις καὶ κί-
νησις. καὶ γὰρ ἐπαλλάτθῃσι ταῦτα. διὸ, καὶ ἐν οἷς κίνη-
σις, ἐν τέτοις καὶ χρόνος. ἔστι δὲ ἐν ψυχῇ τὸ πρότερον
καὶ τὸ ὕστερον. κίνησις ἄρα. ὅτι δὲ ἐν τῇ ψυχῇ τὸ πρό-
τερον καὶ τὸ ὕστερον, ὡς φανερὸν. μέτεστι γὰρ ἔπειτα προ-
πάσεως ὅτιν συμπέρασμα. καὶ ἐπ' αὐτὰ ἅμα γνώσεως,
ἀλλ' ἄλλο πρὸ ἄλλου ὅδε πάντων ἅμα, ὡς οἶδε, καὶ
προχίρῃσιν ποιεῖται, ἀλλὰ τ' μὲν πρότερον, τ' δὲ ὕ-
στερον καὶ καθόλου, μέτεστιν ἔπειτα ἀρετῆς εἰς χαρίαν, καὶ
ἔπειτα ἀγνοίας εἰς γνῶσιν. χαλῶς ἂν ἀπένειμδον αὐτῇ ὁ
Πλάτων τὸ αὐτοκίνητον. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ αὐτο-
κίνητον θεῶν εἰπὼν, ὃ θεῶν εἶπε τ' κίνησιν μὴ
προσεῖναι αὐτῇ, ἀλλὰ μηδεμίαν τ' φυσικὴν καὶ συνε-
γνωσμένην ἡμῖν κίνησιν. καὶ γὰρ ἔπε αὐτῇ, ἔπε μεῖν, ἔπε
καὶ ποιότητι, ἢ ποσότητι μεταβάλλει, ἀλλὰ καὶ
ἄλλας πινὰς κινήσεις τὰς νοητικὰς, καὶ μάλιστα ζωι-
κὰς. κινεῖται δὲ ἡ ψυχὴ καὶ ἀλλοίωσιν, ὡς ἔπειτα τ' δια-
θέσεως εἰς ἕξιν μεταβάλλουσα, ἔξ ἀνεπισημοσύνης εἰς
ἐπισημῶν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης μὴ κινεῖσθαι ταῦτα ἐ-
φησεν, ὡς πρὸς τὰς σωματικὰς κινήσεις ἔπειτα λέγων.
εἰ γὰρ κινεῖται ἡ ψυχὴ, καὶ μὴ καὶ συμβεβηκὸς ὑπάρχει
αὐτῇ καὶ τόπος αὐτῇ. πᾶσαι γὰρ αἱ κινήσεις ἐν τόπῳ. δη-
λον οὖν αἱ σωματικαί. πᾶν γὰρ τὸ ἐν τόπῳ, σῶμα ἐστὶ.

Κίνησιν τ' ὀνόμαζον. ὁ ὀνόμαζον εἶδος λυγρόδης φυ-
τῆ. ὅθεν δηλοῖ, ὅτι τὰς μάστιγας κίνησιν.

Κινήσω τ' ἀφ' ἑρῶς. τῷτο ὅτι τῷ τῷ ἐχάτιον

1 Διαφέρει δὲ κίνησις ἐνεργείας. ἡ μὲν γὰρ κίνησις. Hæc, & quæ sequun-
tur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Philopono in lib. 1.
Aristolis de Anima, C. 6.

2 Προφανές. Hanc vocem sensus supplendi gratia ex Philopono
addidi, quæ in prioribus Edit. desideratur.

3 Αὐτοκίνητον. Scribe αὐκίνητον. Sic enim recte Philoponus.

pulchritudo non movetur, quamvis amato-
rem sæpe moveat; neque imago, quæ in-
tuentem movet; & id genus alia. † Plato
cum animam dicit per se moveri, non intel-
ligit motum localem. † Anima sæpe mutatio-
nem subit, a potentia ad actum transiens:
veluti ab ignoratione rei alicujus ad ejus scien-
tiam. Si igitur mutationem subit, etiam mo-
vetur. Hujusmodi autem motus & mutatio
generatio quædam est: sed non simpliciter
essentia generatio. † Differt motio ab actio-
ne. Nam motio est actio imperfecta: actio
vero, perfecta. Quare etiam in Deo actio est
sine potentia. Quæritur autem, utrum quæ
sint motiones in eo qui movet & movetur,
an una? & utrius sit motio, moventis ne, an
ejus, qui movetur? Et ajunt, ejus qui mo-
vetur. Ille enim est, qui ab imperfecto pro-
greditur ad perfectum, non movens: uti se
res habet in discipulo & magistro. Unus e-
nim est motus in utroque, incipiens a magi-
stro, & in discipulo desinens. Itaque anima
etiam movetur. Nam ab imperfecto transit
ad perfectum, nec habet actionem omnino
perfectam, neque sine potentia. Ad hæc, in
quibus est prius & posterius, in iis etiam est
tempus. In quibus vero tempus, in iis etiam
motio. Hæc enim inter se convertuntur.
Quamobrem in quibus est motio, in iis etiam
est tempus. In anima autem est prius & po-
sterius. Est igitur & motio. Esse autem in a-
nima prius & posterius, manifestum est. Nam
a propositione ad conclusionem transit; nec
omnia simul cognoscit, sed aliud ante aliud;
nec omnia, quæ novit, simul profert, sed a-
liud quidem prius, aliud vero posterius: &
ut paucis rem absolvam, a virtute ad vitium,
& ab ignorantia ad scientiam transit. Recte
igitur Plato eam per se moveri affirmat. Quin-
etiam Aristoteles, quum animam moveri ne-
gat, non dicit hanc motionem ei non ines-
se, sed nullam motionum naturalium & nobis
cognitarum. Neque enim augetur, neque
minuitur; neque qualitatis, aut quantitatis
mutationem subit, sed alias habet motiones
intellectuales & maxime vitales. Moveretur
autem anima cum mutationem subit; ut cum
a dispositione transit ad habitum, & ab ig-
norantia ad scientiam. Aristoteles autem eam
moveri negat, ad corporeas motiones respi-
ciens. Si enim anima, inquit, non movetur
per accidens, natura habebit motum: si
hoc, & locum. Omnes enim motiones, cor-
poreæ nimirum, in loco fiunt. Quicquid e-
nim est in loco, est corpus.

Κίνησιν τ' ὀνόμαζον. Move onogryum. Ono-
gyrus est species viminis. Unde sensus est;
move flagella.

Κινήσω τ' ἀφ' ἑρῶς. A sacra [linea] move-

4 Μὴ καὶ συμβεβηκὸς ὑπάρχει αὐτῇ καὶ τόπος αὐτῇ. Hic locus ex
Philopono sic supplendus est: Μὴ καὶ συμβεβηκὸς, φέρεται ἂν ὑπάρ-
χει κίνησις αὐτῇ. εἰ δὲ τῷτο καὶ τόπος. Hanc lectionem in versio-
ne expressi.

5 Κίνησιν τ' ὀνόμαζον. Vide supra v. Ἀνέμωσιν, & v. Κινῶν: &
Hesychium v. Ἀνεμωσίν.

βοήθειαν κινύονταν τέτακ. ¹ ἐν μεταφορᾷ τῇ ναυ-
πῶν, οἱ τὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἱερὰν ἀγκυραν ἔχουσιν.
ἢ ἀπὸ τῆς πετρίδωντων. παρ' αὐτοῖς γὰρ κεῖται ψῆφος
ἱερὰ.

Κίνιφος. ὁ ποικίλος.

Κινόμενον. κινέμενον.

Κινώπετα. ² τὰ ἐν τῷ πέδιφ κινέμενα ἔρπετα.

Κιντέρνα. ὅπ. ³ τὴν Μωκισίαν κιντέρναν ὁ βασιλεὺς
Ἀναστάσιος ὁ Δίκυρος κτίσας.

Κιντῆροις. Ἀπίκιος ὁ Ῥωμαῖος ἱκανὸς μυριά-
δας ἀργυρίου κατέλυσε εἰς τὴν γαστέρα, ⁴ ἐν Κιν-
τῆροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καλίδας ἐδίωκεν.

Κινύρα. ὄργανον μουσικόν. ἢ κιθάρα. ἀπὸ τοῦ κινεῖν
τὰ νῦρα.

Κινύρας. ὄνομα κύριον. Οὐρανίου παῖς, βασιλεὺς
Κύρου, ζάπλητος ὃν Φασὶν ἀμυλλάμενον τῷ Ἀ-
πόλλωνι, ὡς οἱ μισοῦντες τεχνίτην, ἀπελάσαντα. διὸ
καὶ Κινύρας ἐκλήθη, παρωνύμιον τῇ κινύρᾳ.

Κινυρά. οἰκία. Θελυηλική.

Κινυρόμεθα. Θελυηδόν.

Κινυρομένη. ὀδυρομένη. Θελυηδόν.

Καί' σε κινυρομένην ὅπότε ἀθρόον ἦλθε δαΐζων,
ἥκειν ἐχάλεε λάβρον ἐπ' αἶμα πυρὸς.

Κινύφι. ὄνομα ποταμοῦ.

Κιονίς. μικρὰ κίων.

Κιονόκερον. τὸ ἄκρον τῆς κίωνος.

Κί. ἐμπόριον π. πόλεως Μυσίας ἀπὸ Κίης, τοῦ
ἡμισυμυῆς τῆς ἀποικίας τῆς Μιλησίων. τὸ ἐθνικόν,
Κιανός.

Κιρραῖον πεδίον.

Κίρρα. πόλις, ἀπέχουσα Δελφῶν ὅλ' ἑκατὸν. ἔοι-
κεν ἔν τ' Αἰσχίνης Κιρραῖον πεδίον καλεῖν, τὸ παρακεί-
μενον ταύτῃ τῇ πόλει. καὶ Κιρραῖος, ὁ πολίτης.

Κίρης. ὄνομα ποταμοῦ. καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἰχ-
θὺς ποῖος.

Κιρχαῖον πεδίον τὸ τῆς Κίρης. καὶ Κιρχαῖος, τόπος.

Κίρκα. ἢ κινέουσα τὰ φάρμακα. ἢ ὥσα ἢ κερ-
κίδα. ταῖς δὲ παιπαλώσας γυναῖδας Κίρχας φασκεύει.

¹ Ἐκ μεταφορᾷ τῇ ναυπῶν. Male. Proverbium enim hoc non
est ductum a nautis, qui extrema necessitate compulsi ancoram sa-
crum jacere solent, sed ab iis, qui calculis ludunt. Habebant enim
veteres tabulam, denis lineis distinctam, utrinque quinque, in qua-
rum medio alia erat linea, quæ dicebatur *sacra*. Per has lineas mo-
vebantur calculi, usque ad mediam; ad quam qui pervenerat, ulti-
ma necessitate compulsi, & ad incertam redacti, calculum inde mo-
vebat, in quo suprema ipsi spes sita erat. Quod si enim & hunc per-
didisset, nullo auxilio relicto, manus victori dare cogebatur. Hinc
ortum est proverbium, *Κινεῖν τὴν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς*. Pollux lib. ix. cap.
vii. Τὸν δὲ πέντε ἰσχυρῶς γράμματα μίση τις λέγει, ἱερὰ καλε-
μένη. ὅ ἐστιν ἐκείνην κινεῖν πέντε, παραμύδιον ἰσχυρῶς, κινεῖν τὴν ἀφ' ἱ-
ερᾶς. i. e. Inter quinque utrinque lineas media erat ea, quæ diceba-
tur *sacra*: a qua qui calculum movebat, proverbio locum faciebat,
Κινεῖν τὴν ἀφ' ἱερᾶς. Plura de hoc argumento legere licet apud Sal-
mastium ad Flav. Vopiscum.

βο [*calculus*. Dicitur de illis, qui extremum
auxilium tentant: per translationem [secun-
dum nonnullos] a nautis ductam, qui om-
nem salutis suæ spem in sacra ancora reposi-
tam habent. Vel ab iis, qui calculis ludunt.
Apud eos enim est calculus quidam, qui vo-
catur *sacer*.

Κίνιφος. Varius. Variegatus.

Κινόμενον. Pro κινέμενον. Qui movetur.

Κινώπετα. Reptilia. [Quasi dicas κινώπετα,
i. e.] quæ in solo moventur.

Κιντέρνα. Cisterna. Mocisiam cisternam A-
nastasius Dicorus Imperator condidit.

Κιντῆροις. Apicius Romanus multa drach-
marum millia in ventrem insumpsit, Cintu-
ris in Galatia multas squillas comedens.

Κινύρα. Instrumentum musicum. Vel ci-
thara: sic dicta a movendis nervis.

Κινύρας. Cinyras. Nomen proprium. Fi-
lius Thiantis, Regis Cypri, valde dives: quem
ajunt artis musicæ egregie peritum fuisse, &
cum Apolline certantem periisse. Hinc etiam
dictus est Cinyras, nomen sortitus ab instru-
mento musico, quod κινύρα appellatur.

Κινυρά. Miserabilis. Flebilis. Lugubris.

Κινυρόμεθα. Lugemus. Lamentamur.

Κινυρομένη. Flebiliter gemens. Lamentans.
Et [*serpens*] subito irruens, ut te flebiliter ge-
mentem perderet, cecidit in rapidam flammam
ignis, qui in foco accensus erat.

Κινύφι. Cinyphius. Nomen fluvii.

Κιονίς. Parva columna.

Κιονόκερον. Caput columnæ.

Κί. Emporium quoddam urbis Mysiæ.
Gentile est, Cianus.

Κιρραῖον πεδίον. Cirrhæus campus.

Κίρρα. Cirrha, urbs, quæ xxx. stadia Del-
phis abest. Videtur igitur Æschines Cir-
rhæum campum vocare illum, qui huic urbi
adjacebat. Et Cirrhæus, ejus urbis civis.

Κίρης. Cires. Nomen fluvii. Et nomen
proprium. Item piscis quidam.

Κιρχαῖον πεδίον. Circes campus. Et Circæus,
epithetum loci cujusdam.

Κίρκα. Circe. Sic dicta a miscendis venenis.
Vel, a radio textorio. Fœminas autem mala-
rum artium peritas Κίρχας appellamus.

² Κινώπετα. τὰ ἐν τῷ πέδιφ κινέμενα ἔρπετα. Ex Scholiasta Nicandri
ad *Thebæica* pag. 7.

³ Ὅτι τὴν Μωκισίαν κιντέρναν ὁ βασιλεὺς Ἀνασ. Idem testatur
Cotinus de Orig. CPol. num. cv. qui insuper addit, cisternam hanc
nomen accepisse a sancto Mocio. Vide etiam supra v. Ἀναστάσιος.

⁴ Ἐν Κιντῆροις τῆς Γαλατίας. Uti multis aliis in locis, ita &
hic corrupti codices Suidæ imposuerunt. Apud Athenæum enim
lib. i. pag. 7. unde locus hic depromptus est, pro Κιντῆροις hodie
recte legitur Μιντῆροις, & pro Γαλατίας, Καμπανίας: ut monui-
mus etiam supra v. Ἀπίκιος.

⁵ Καί' σε κινυρομένην ὅπότε ἦλθε. Distichum hoc legitur An-
thol. lib. iii. cap. xxiv. Epigr. xiv. unde sensus hujus loci peten-
dus est.

⁶ Ἀ' ἑκατὸν. Harpocratio habet π' ἑκατὸν, i. e. Lxxx stadia: &
sic legendum contendit Meursius Leç. Attic. lib. ii. cap. 2.

⁷ Αἰσχίνης. Locus Æschinis, ad quem Suidas respexit, exstat in
oratione contra Cteüphonem pag. 289.

Κίρκον. ἱέρακα. ἢ ἱέρακα. ἢ κοπιλάτιον. *Κίρκον
ἄτ' εὐόλπαν φιλοκαμπία. ἐν Ἐπιγράμματι. Λύσις
ὀνείρα.

Κίρκος¹ καταχών, ὃ θέλει πάντως τύχης.

Χειρὸς πεταδεῖς κίρκος ἄρχοντι βλάδι.

Κίρρον. πυρρόν. καὶ ὁ κίρρος οἶν² πέτῃ ῥαῖον, ξη-
ραυτικὸς ὦν.

Κίρρον³. ὄνομα κύριον.

Κίς. ὄνομα κύριον, ὁ πατήρ ὁ Σαῦλ, ὃ πρῶτον
βασιλεὺς Ἑβραίων.

Κίς. κίος. ὁ σκάλις.

Κιασθός. ὁ Διόνυσος.

Κιασθίς. ἢ ὁ Κιασθός θυγάτηρ.

Κίασθεις.

Αὐχμηρόν⁴ πόντις τετρατόν⁵ λίθον.

ἢ αὐθις.

Τετραλέλιον τε⁶ λίθον, δονάκων βύθηγά κόσμον.

Κιασθροειδής.

Κιασθρογής.

Κιασία. χώρα.

Κιασις. εἶδος ὀρέων.

Κιασιώη. ὄρε⁷ ὁ Θράκιος.

Κιασθός. τὸ μετ' ἡδονῆς συλλαμβάνω. *Δαδίδ⁸ ἱ-
δού γ' ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, ἢ ἐν ἀμαρτίαις ἐ-
κίασθός με ἡ μήτηρ μου.

Κίση. ἢ θήκη. Καὶ κίσην πολὺν μελανδύκων. ἐν
Ἐπιγράμματι.

Κίση, ἢ κίσις. *ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεί-
ται ἢ ἱματὰ πναι. τὸ τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίση γάρ. Οἱ
δὲ τετραγώνους κίτας ἐτεκτίνοντο, ὥστε ἀνδρῶν ὑπο-
δοχὴν.

Κίσις. τῇ κίτῃ. Κίσις δὲ, ὁξύτονος, ὥστε⁹ Ἀει-
σφάνῃ, κισίδος.

Κισοφόρος¹⁰. ὅτι δὲ τὰς κίτας ἱερὰς εἶναι τοῦ
Διονύσου, ἢ τῶν Θεῶν.

¹ Οὐδέν.] Hæc interpretatio pertinet ad vocem κίρκον, non κίρρον.

² Κίρρον ἄτ' εὐόλπαν φιλοκαμπία.] Hæc verba decerpta sunt ex Epigrammate quodam Phaniæ in ludimagistrum, qui senio confectus professionis suæ insignia Mercurio dedicat. Epigramma ipsum, hæcenus ineditum, ex codice MS. cum Lectore hic communicabo.

Φανίη.

Σκῆπτρον πρὸ ποδῶν, ἱμάτιον π. καὶ πυροκρίτων

Νάρθηκα, κρητίζων πλάκτεα νηπιῶν

Κίρκον τ' εὐόλπαν φιλοκαμπία, καὶ μυοπλάμην

Συκχίδα, καὶ σπυριανὴν κρητὸς ἐρημοκλήμην,

Κάκκων Ἑρμεία θίτ' αἰνέκτεα, σύμβολ' ἀγῶνός

Παιδίου, πολλὰ γυῖα δέχης καμώτην.

Scipionem, pedum antea ducem, & lorum, & ignem servantem

Ferulam, qua capita puerorum percutiuntur.

Et vas olearium curvum & inflexum, & unam solem habentem

Sycchidem, & tegumentum capitis calvi,

Callon Mercurio Regi dedicavit, insignia institutionis

Puerorum, postquam cana senectus vigorem membrorum

ejus hebetavit.

In Hexametro primo νάρθηξ dicitur πυροκρίτης, i. e. ignis receptaculum, quia veteres olim in cava ferula ignem condere & servare solebant. Hinc Hesiodus Prometheum Jovi ignem ἐν κίτῃ νάρθηξ i. e. in cava ferula, furrupuisse scribit. Locus exstat Ἐργ. i. v. 52. ubi Proclus, optimus veterum interpretum Hesiodi, hæc notat: Ἐστὶ μὲν πυρὸς ὅστις φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἡπίων ἔχων καλαμίστον εἶναι, καὶ πέφην τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβεσθῆναι δύνασθαι. In

Κίρκον. Accipitrem. Vel, caudam. Vel, remigem. Et accipitrem flexus amantem. In Epigrammate. Interpretatio somnii: Accipitres comprehensos tenens, quod cupis, omnino consequeris. † Accipiter e manibus evolans, magistratibus malum significat.

Κίρρον. Rufum. Flavum. Fulvum. Vinum flavum facilius concoquit cibos, quia vim habet exsiccandi.

Κίρρον³. Cirrhus. Nomen proprium.

Κίς. Cis. Nomen proprium, pater Saulis, primi Regis Hebræorum.

Κίς. κίος. Vermis.

Κιασθός. Epithetum Bacchi.

Κιασθίς. Filia Cissei.

Κιασθεις. Pumex. [In Epigrammate: Pumicem,] aridum & foraminibus plenum maris lapidem. Et iterum: Et lapidem asperum, calamosque bene acuentem & polientem.

Κιασθροειδής. Pumicis speciem habens.

Κιασθρογής. Hederam ferens.

Κιασία. Cissia. Regio.

Κιασις. Avis genus.

Κιασιώη. Cissene. Mons Thraciæ.

Κιασθός. Cum voluptate concipio. David: Ecce enim in iniquitatibus sum conceptus, & in peccatis mater mea me peperit.

Κίση. Cista. Theca. In Epigrammate: Et cistam multa foramina habentem, quæ atramentum continet.

Κίση, & κίσις. Cista. Vas, in quo cibi reponuntur: vel vestimenta. Litera τ posita est pro θ. [Dici enim debebat] κίση. Illi vero quadratas cistas fabricarunt, ad viros suscipiendos.

Κίσις. Cista. Apud Aristophanem vero legitur κίσις, κισίδος, cum acuto in ultima.

Κισοφόρος¹⁰. Cistifera. Cistæ autem Baccho & Deabus (i. e. Cereri & Proserpinæ) sacræ esse videntur.

pentametro primo πλάκτεα Dorice dictum est pro πλάκτεα, a πλάκω, percutio: quo epitheto ferula hic insignitur, quia ea olim pueri contumaces vel negligentes a ludimagistris verberari solebant, ut ex veteribus scriptoribus notissimum est. In Hexametro secundo κίρκος εὐόλπη est vas olearium curvum & inflexum, sic dictum a similitudine accipitris, aduncum rostrum habentis. Omnia enim curva & adunca a Græcis appellabantur κίρκοι, auctore Hesychio. In sequentibus per συκχίδα μυοπλάμην intelligitur crepidæ, qua olim Philosophi Græci uti solebant. Hinc Callon, qui erat Philosophus & ludimagister, eam Mercurio dedicat. Hesychius idem calceamenti genus συκχίδα vocat. Cætera satis plana sunt.

³ Κίρρον καταχών, ὃ θέλει.] Duo hi senarii onirocritici leguntur apud Altramplychum.

⁴ Αὐχμηρόν πόντις τετρατόν⁵ λ.] Hæc descriptio pumicis deprompta est ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. xxvi. ut Portus etiam observavit.

⁵ Τετραλέλιον π. λίθον, δονάκ.] Et hæc verba leguntur Anthol. lib. vi. capite modo citato.

⁶ Δαδίδ⁸] Psalm. l.

⁷ Ἐν Ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. iv. ut Portus etiam monuit.

⁸ Ἀγχιόν, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κείται.] Confer Schol. Aristoph. ad Acharnens. pag. 423. & Suidam supra v. Κισωτός.

⁹ Περὶ Ἀεισφάνῃ.] Apud Aristophanem Acharnens. pag. 423. 424. hodie scriptum est κίσις, κισίδος, cum acuto in penultima, non vero in ultima.

¹⁰ Κισοφόρος¹⁰.] ὅτι δὲ τὰς κίτας ἱερὰς εἶναι.] Sic etiam legitur apud Photium in Lexico inedito. Sed Harpocratio in diversa abit, quip-

Κισσύβιον. ἢ κισσίνης ξύλον πόλιν κισσίου. ἢ ἐν Ἐπιγράμματι. Κισσὺ δὲ Βρομίου κλῶνα πολυπλάκεον.

Κίττα. ἢ κίτσα. Τῶν πτερυγίων ὅσα πρὸς πλησίαν ἔχῃ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν γένυον ἀφ' ἧς τὰς ἀνθρώπων, δύναται μιμνεῖσθαι τὴν γένυον ἀφ' ἧς τὰς οἰὸν κίττας, καὶ ψιττακοὶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Κιτθίος. ἀπὸ τόπων. Κίππον γὰρ πόλιν Κύπρου ἔθεν καὶ Ζηνὸν ὁ Κιτθίος.

Κιτθίος. ὁ κισσός.

Κιτθοφόρος. ἐνίοτε μὲν ὡς γράφουσι.

Κιτθῶνες. ἢ ἐπιθυμῶνες. ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῆς κυρτῶν γυναικῶν καὶ ἐπειδὴ ἀδνηφάρων τὸ ὄργον ἢ κίττα, καὶ ἀδνηφάρων εἰς ἐπιθυμίαν. Ὅπως κιτθῶνες δὴ τὴν στανίδαν μὲν χειρὸς ἀειλεῖν.

Κίτρον. ὁ καρπός.

Κίττος. νῆσος μὲν μία τῆς Κυκλάδων, πρὸς Κεῖρον τῇ Ἀττικῇ πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλει. ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τὴν ῥητόρων τὰς νήσους πόλιν ὀνομαζοῦσι.

Κιφισφῶν. ὁ δὲ Ἰλίου ἔπος.

Κιχίω. καταλάβω.

Κίχλα. εἶδος ὄρνεθ.

Κιχλίζην. τὸ λιπαρὸς ὄρνεθον ἐοικέν. ἢ τὸ γελαῖν ἀτάκτως. ἐν Ἐπιγράμματι.

Κιχλίζης, χρημέπσμα γάμος περιέλεθον ἰεῖσα.

Κιχλισμός. ὁ λεπτός καὶ ἀκόλατος γέλως.

Κιχρεῖ. δανείζω.

Κλαγγή. ποῖα τις φωνὴ ὄρνεθ καὶ ἐνοπή, ἢ ἡχὸν ὀνόμαζα.

Κλαγγιδόν. μὲν κραυγὴς.

Κλάδεσι. κλάδοις. ἀπ' ἐξείας τὴν κλάδος ὡς τέκος. ἢ Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Ἐπὶ κισσῷ κλάδεσι νομὸν ἔχῃ καὶ κλάδι, δοπκή.

Κλαζομένης. τὴν ἐσέβαλεν. ἀντὶ τῆς, εἰς τὰς Κλαζομένης.

Κλάψ. τυγνάζην. ὁδύρεα. Ὁ δὲ θυόας, Ἐπικύρως καὶ δόξας τὰς ἐκείνης κλάψ ἔλεγε.

pe apud quem locus hic ita concipitur: Κιτθοφόρος. ἢ κισσός. ἢ κισσίνης ξύλον πόλιν κισσίου. ἢ ἐν Ἐπιγράμματι. Κισσὺ δὲ Βρομίου κλῶνα πολυπλάκεον. Κίττα. ἢ κίτσα. Τῶν πτερυγίων ὅσα πρὸς πλησίαν ἔχῃ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν γένυον ἀφ' ἧς τὰς ἀνθρώπων, δύναται μιμνεῖσθαι τὴν γένυον ἀφ' ἧς τὰς οἰὸν κίττας, καὶ ψιττακοὶ, καὶ τὰ ὅμοια. Κιτθίος. ἀπὸ τόπων. Κίππον γὰρ πόλιν Κύπρου ἔθεν καὶ Ζηνὸν ὁ Κιτθίος. Κιτθίος. ὁ κισσός. Κιτθοφόρος. ἐνίοτε μὲν ὡς γράφουσι. Κιτθῶνες. ἢ ἐπιθυμῶνες. ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῆς κυρτῶν γυναικῶν καὶ ἐπειδὴ ἀδνηφάρων τὸ ὄργον ἢ κίττα, καὶ ἀδνηφάρων εἰς ἐπιθυμίαν. Ὅπως κιτθῶνες δὴ τὴν στανίδαν μὲν χειρὸς ἀειλεῖν. Κίτρον. ὁ καρπός. Κίττος. νῆσος μὲν μία τῆς Κυκλάδων, πρὸς Κεῖρον τῇ Ἀττικῇ πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλει. ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τὴν ῥητόρων τὰς νήσους πόλιν ὀνομαζοῦσι. Κιφισφῶν. ὁ δὲ Ἰλίου ἔπος. Κιχίω. καταλάβω. Κίχλα. εἶδος ὄρνεθ. Κιχλίζην. τὸ λιπαρὸς ὄρνεθον ἐοικέν. ἢ τὸ γελαῖν ἀτάκτως. ἐν Ἐπιγράμματι. Κιχλίζης, χρημέπσμα γάμος περιέλεθον ἰεῖσα. Κιχλισμός. ὁ λεπτός καὶ ἀκόλατος γέλως. Κιχρεῖ. δανείζω. Κλαγγή. ποῖα τις φωνὴ ὄρνεθ καὶ ἐνοπή, ἢ ἡχὸν ὀνόμαζα. Κλαγγιδόν. μὲν κραυγὴς. Κλάδεσι. κλάδοις. ἀπ' ἐξείας τὴν κλάδος ὡς τέκος. ἢ Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Ἐπὶ κισσῷ κλάδεσι νομὸν ἔχῃ καὶ κλάδι, δοπκή. Κλαζομένης. τὴν ἐσέβαλεν. ἀντὶ τῆς, εἰς τὰς Κλαζομένης. Κλάψ. τυγνάζην. ὁδύρεα. Ὁ δὲ θυόας, Ἐπικύρως καὶ δόξας τὰς ἐκείνης κλάψ ἔλεγε.

1 Κισσύβιον. ὁ κισσίνης ξύλον πόλιν κισσίου. Vide Athen. lib. xi. pag. 477.

2 Ἐν Ἐπιγράμματι. Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. vii. ubi pro πολυπλάκειον legitur πολυπλάκειον.

Κισσύβιον. Proprie poculum ex ligno hederaceo confectum. In Epigrammate: *Hedera Bacchica lateque serpentis ramum.*

Κίττα. [Attice] pro κίτσα, pica. Aves, quæ linguam & mandibulas habent humanis similes, sermonem hominum imitari possunt: ut pica, psittaci, & similes.

Κιτθίος. Citieus, vel Citiensis. Nomen a loco deductum. Citium enim est urbs Cypri: a qua dictus est Zeno Citticus.

Κιτθός. [Attice] pro κισσός, hederæ.

Κιτθοφόρος. Interdum scribitur per ὡς, κισσοφόρος, qui hederam fert.

Κιτθῶνες. Concupiscentes. Translatio ducta est a mulieribus gravidis, [quarum appetitus inordinatus & levis dicitur κίττα, ab ave pica,] quæ vorax est, & variarum rerum appetens. [Aristophanes:] *Adeo cupio per tabulata judicialia cum calculo ambulare.*

Κίτρον. Malum citreum.

Κίττος. Cius. Insula, una ex Cycladibus, Atticæ vicina: cujus nomine Lysias urbem in ea sitam appellavit. Sed & alii oratores nominibus insularum urbes sæpe appellant.

Κιφισφῶν. Cephisophon. Hic erat servus.

Κιχίω. Assequutus fuero. Invenero.

Κίχλα. Genus avis. Turdus.

Κιχλίζην. Pingues coturnices edere. Vel, immodeste ridere. Cachinnari. In Epigrammate: *Cachinnaris, lascivum risum, nuptiarum prænuntium, edens.*

Κιχλισμός. Lascivus & effusus risus.

Κιχρεῖ. Utendum dat. Fœneratur.

Κλαγγή. Clangor, sive, vox quædam avium; & ἐνοπή, clamor: sonorum nomina.

Κλαγγιδόν. Cum clangore. Cum clamore.

Κλάδεσι. Ramis. Pro κλάδοις. A recto, κλάδος: ut τέκος. Aristophanes *Avibus: In hederæ ramis pabulum habent.* Et κλάδι, dativus, ramo.

Κλαζομένης τὴν ἐσέβαλεν. Pro, εἰς τὰς Κλαζ. ἢ. Clazomenas cum exercitū invasit.

Κλάψ. Flere. Plorare. *Ille vero sacrificio peractō, Epicurum ejusque opiniones plorare jussit.*

3 Τῶν πτερυγίων ὅσα πρὸς πλησίαν ἔχῃ τὴν γλ. Hoc fragmentum legitur etiam supra v. γλῶττα.

4 Τὰς τὴν ἀνθρώπων δύναται μιμνεῖσθαι τὴν γένυον ἀφ' ἧς. Sic locum hunc ex MS. Paris. A. emendavi & supplevi, qui in prioribus Edit. sic legitur, τὴν τὴν ἀνθρώπων δύναται μιμνεῖσθαι ἀφ' ἧς.

5 Κιτθῶνες. ἐπιθυμῶνες. ἢ μεταφορ. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Pætem* pag. 658. (452. Ed. Bas. P.)

6 Οὕτω κιτθῶνες δὴ τὴν σταν. Apud Aristophanem *Acharnens.* p. 453. (322. Ed. Bas. P.) sic legitur:

Οὕτω κιτθῶνες δὴ τὴν στανίδαν μὲν χειρὸς ἀειλεῖν. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

7 Κιφισφῶν. Scribe Κιφισφῶν, per η, & suo loco pone. Ejus aliquoties meminit Aristophanes.

8 Κιχλίζην. τὸ λιπαρὸς ὄρνεθ. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 179. (109. Ed. Bas. P.)

9 Ἐν Ἐπιγράμματι. Anthol. lib. vii. pag. 598.

10 Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Pag. 552. (377. Ed. Bas. P.)

11 Κλαζομένης τὴν ἐσέβαλεν. Herodotus lib. 1. pag. 4. de Alyatte Lydia Rege inquit: Οὗτος Κιμμερίους ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασεν, Σμύρνην τε τὴν ὑπὸ Κολοφῶν κτισθεῖσαν εἰλεν, εἰς Κλαζομένης τὴν ἐσέβαλεν. Ad hunc locum Suidas respexit.

Κλάψ

Κλάφν ἐῷσι. χαταφρονῶσι. παρ' ἐδὲν λογιζόντῃ.

Κλάεια. τὰ ψέλλια.

Κλαῶται. μέτοικοι ὡς Μαριανδοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ, καὶ Εἰλωῖες ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέται, καὶ Ἰ Καλλικύριοι ἐν Συρακούσαις.

Κλασιδῶλαχα. ἡ τὰς βόλβας λεαίνοντα.

Χαλκὸν ἀροτρήτιον κλασιδῶλαχα νεοτομῆα.

Κλασάσος. πατήσος. παλαιάσος. χαλαπονήσος. ὑποτάξος. κλονήσος. ἀφασείσος. οἱ δὲ, κραυγῆσος. βέλτιον δὲ κλάσος. ὅτι μεταφορᾶς τὴν τεμνομένην κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Ἀριστοφάνης

Βυλὴν πατήσος, καὶ σφατηγῆς κλασάσος.

Κλάπῃ. ὄνομα κύριον. Αἰλιανός. Ἰ Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὸ τὰ ἐσκαμμένα, ἡ τὰν Ἀσδρυάδα φεύγειν ἐπειρομένην, χεῖρας ἐπιβαλὼν εἴχετο ἐρρωμένως ἡ πρύμνης ὁ Κλάπῃ ὄνομα.

Κλαυδῖανός, Ἀλεξανδρινός, ἐποποιὸς νεώτερος γέγονεν ὅτι ἡ χροῖαν Ἀρχαδίου καὶ Ὀνωρίου βασιλέων.

Κλαύδιος, ἐξ ἰδιώτη αὐτοκράτορ ἐγένετο, ἡ μὲν ψυχὴν ἡ Φαῦλῃ ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἡσκητο, ὥστε καὶ συγγραφεὺς πινά. τὸ δὲ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσὶ τρέμειν. καὶ ἀφ' αὐτοῦ καὶ τῶν Φωνήματι ἐσφάλλει, καὶ ἐπὶ πάντα ὅσα εἰς τὸ συνέδριον εἰσέφευγε, αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τὰς ταμίαι ὡς γε πλήθῃ ἀναλέγεσθαι ἐδίδου. ὅσα δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, κατήμενος ὡς τὸ πολὺ ἐπελέγει. καὶ μὲν τοὶ καὶ διφραῖ χαταπύγω πρῶτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔπειτα, ὅσοι ὑπὸ τῇ ἐξελθούσῃ καὶ ὑπὸ τῇ γυναικῇ, αἱ συνίῃ, ἐχαινοῦτο. ἀειφανέστατος γὰρ ἐγυναικοκρατήτης, ὅτε ἐν παίδων ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τρεφεῖται καὶ ἀφ' αὐτοῦ τὸ ἐπιπλέον τὴν ἀληθείαν διήθειαν ἀρροποιεῖτο, ὅσοι πᾶς καὶ αὐτὸς ἀμολόγησε. καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ πτῆρ καὶ τῇ μητρὶ συνδιατηθεῖς, καὶ συνιστάς γυναικῶν πλέον συγνομῆτος, ἐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκλιτο. ἐπεπείθει δὲ αὐτὸς ἐν τῇ συμποσίᾳ, καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. πάντῃ γὰρ ἀπλήτως ἐν ἀμφοτέροις δέκετο, καὶ ἐν τῇ χερσὶ τῷ τῷ θάλατῳ. ἀφ' οὗ καὶ διελίαν εἶχεν, ὅφ' ἡς πολλάκις ἐκπληρόμενος, ἐδὲν τῇ ἀρροποιᾷ ἐξελογίζετο. ἐκείνῳ τε γὰρ ἐκφοβῶντες ἐξεκαρπύοντο, καὶ τοῖς ἄλλοις

Κλάφν ἐῷσι. Plorare sinunt. Id est, contemnunt. Nihili faciunt.

Κλάεια. Monilia. Torques. Armillæ.

Κλαῶται. Clarotæ, inquilini: ut Marian-dyni, Heracleæ; & Helotes, Lacedæmone; & in Thessalia, Penestæ; & Callicyrii Syraculis.

Κλασιδῶλαχα. Frangentem glebas. *Vomerem æreum, glebas frangentem, & novalia proscindentem.*

Κλασάσος. Conculcabis. Lucta superabis. Fatigabis. Subiges. Quassabis. Concuties. Alii vero, clamabis. Sed præstat interpreta-ri, amputabis. Per metaphoram ductam a palmitibus, qui in vitibus amputantur. Aristophanes: *Senatum conculcabis, & belli duces amputabis.*

Κλάπῃ. Clatius. Nomen proprium. Ælianus: *Clatius quidam nomine, confestim transstra transfiliens, navi Asdrubæ fugere properanti manum injecit, & puppim valide retinuit.*

Κλαυδῖανός. Claudianus, Alexandrinus, Poeta heroicus recentior, Arcadii & Honorii Imperatorum temporibus vixit.

Κλαύδιος. Claudius, ex homine privato Imperator, ingenio fuit minime spernendo, & disciplinis adeo excultus, ut etiam libros quosdam scripserit. Cæterum valetudine corporis infirma usus est, capite & manibus [assidue] trementibus, atque ideo impedita & titubante lingua. Hinc non omnia, quæ ad Senatum referebat, ipse legebat, sed ærarii Præfecto legenda plerumque dabat. Ipse vero sedens plerumque legere solebat. Primus etiam Romanorum sella operta usus est. Cæterum non tam ob hæc, quam ob liberos & mulieres, quarum consuetudine utebatur, male audiebat. Prorsus enim mulieribus additissimus vixit: quippe qui a puero in moribus & metu educatus fuisset, atque ideo stultitiam de industria simulasset, ut ipse aliquando confessus est. Præterea, cum diu cum avia & matre sua versatus esset, multarumque mulierum contubernio esset usus, nihil ingenio & liberali homine dignum præ se ferebat. Maxime autem eum aggrediebantur in comotationibus & Venere: quibus vitiis immodice deditus, tunc facillime circumveniebatur. Inerat & timiditas, qua sæpe perculsus nihil sani consilii capiebat. Proinde [liberti,] ubi eum conterruerant, omnia ab eo impetrabant, ac cæteris ingentem metum incutiebant. Quamvis autem talis fere esset, multa

1 Κλαῶται. μέτοικοι ὡς Μαρ.] Confer Eustathium ad Homerum pag. 295. 1024. & 1090.

2 Καλλικύριοι.] Vide supra h. v. Photius in Lexico inedito habet Καλλικύριοι; & sic Hesychius in serie sua. Herodotus vero lib. vii. pag. 273. eisdem Κυλλυρίους vocat.

3 Χαλκὸν ἀροτρήτιον κλασ.] Hexameter hic est pars Epigram-matis, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. ut Portus etiam monuit.

4 Κλασάσος. πατήσος. παλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 296. (199. Ed. Baf. P.)

5 Κλάσος.] Id est, amputabis. Græcis enim κλάω & κλα-δύω significat vitem putare, vel palmites abscindere. Photius in Lexico inedito: Κλάω ἀμπίλον, τὸ τέμνειν. Hesychius: Κλάω.

τέμνειν ἀμπέλους ὅπως ἡμεῖς κλαδύμεν. Enarrator Comici ad Equit. pag. 296. Κλασάσος, τὸ δριππανόν. ὃ κλαδύμεν τὸ κλέμμεν ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

6 Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὸ τῇ ἐσκαμμένῃ. Idem fragmentum legi-tur etiam supra v. Αὐτόχρημα.

7 Κλαύδιος, ἐξ ἰδιώτη αὐτοκράτορ ἐγένετο, πῶς μὲν ψυχ.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀντιπείλῃ pene leguntur apud Dionem in Clau-dio: itemque apud Joannem Antiochenum in Excerptis a Valesio editis, pag. 805. ex quorum alterutro proinde locum hunc Suidas descripsit.

8 Δίφρα χαταπύγω πρῶτος Ῥώμ.] Vide Liphium Elect. lib. i. cap. xix. qui præter alia veterum scriptorum loca, in quibus de scilicet & lecticis agitur, etiam hunc ad examen revocat.

λοις δὲ ἐνέβαλλον. ἔτος ἐν τοῦτον ἄν, οὐκ ὀλίγα τῶν δεινῶν ἐπαύθη, ὅσαίς ἐξ ὧν εἰρημῶν παύων ἐγένετο.

Κλαύδιος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, νόμον περὶ ἔθηκε, μὴ δύνασθαι βελουτὶ ὑπὲρ ἐπὶ σημεῖα τῆς πόλεως ὁδοῦν, χωρὶς δὲ τῆς βασιλείας κελύσεως. ἐπεὶ δὲ καὶ πινες τῆς δόξης ἀρρωστούντας ἐδεμῶς ἤξιον θεραπεύειν, ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκῶν ἐδάκον, ἐνομοθέτησε πάντας τῆς ἐκ τοῦ τοῦτον τῆς ἀειγνομῶν ἐλθούσης εἶναι. ἀπηγγέλου δὲ καὶ τὸ κελύμενον πᾶσι ἐπὶ ἄρματι αἰετῶν τῆς πόλεως ἐλαύνει. ἐπὶ αὐτῷ γαστρασάνων τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν, ἀρχὸν ἐπέστησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φοίλιον, κελύσας αὐτοὺς πμωρεῖσθαι τῶν. τῶν δὲ εἰς τὰ ἱερὰ ἀγροῦσιν, φωνή ἡκούθη ἐκ τῆς ἀδύτης, λέγουσα. Μεθυσμένα τῶν ἐντεῦθεν. καὶ τὸτο γέγονε τέλει. ἐξ ἧς παναλθία διεφθάρησαν.

Κλαυσίαν. κελύς τὸ ἡγεῖν αὐτοματὶ τὸ θύειν. Ἄλυστοφάνης Πλάτων.

— Ἀλλὰ δῆτα τὸ θύειν

Φεγγεμῶν ἄλλως κλαυσίαν.

Κλαίειν. θρηνῆν. οἱ δὲ Ἀθηνοὶ, κλαίειν.

Κλαίων καὶ ὑπνός, παγχαρὲς πάντας ἐστίν.

Κλεάνθης, ὁ Κασσιος λεηματοῦσας, Φανίης, Ἄσσιος, μαθητὴς Κράτητος, εἶτα Ζιῶντος, ὃ καὶ ἀφ' οὗτος γέγονε διδάσκαλος δὲ τῆς φιλοσοφίας Χρυσιππου, τοῦ Σολέως, καὶ Ἀντηνίου τῆς βασιλείας. ἔτος παύειν ἡ πύκτης ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, ἡρώδη φιλοσοφίας, καὶ τοσούτον γέγονε φιλόποντος, ὥστε δούτερος Ἡρακλῆς κληθῆναι. μὴ ἔχον γὰρ ὅθεν τραφῆναι, πᾶς μὲν νύκτας ὑπὸ τῆς ὕδατος μωδῶς, καὶ μετ' ἡμέρας τοῖς μαθήμασι καὶ τοῖς βιβλίοις ἐχόλαζεν. ὅθεν ἐπανομάδην καὶ Φρεάντην. ἐργαία δὲ πάντοτε πολλὰ.

Κλεάνθης. ὄνομα Σηλυκόν.

Κλεαίς. Φυλή.

Κλέαρχος, Σολέως ἐργαία ἀφ' οὗτος. καὶ Κλέαρχος, ὁ Πομπικός, νέος ἄνθρωπος εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο, ἀκούσας Πλάτωνος, καὶ λέγων, φιλοσοφίας διψῶν. ὀλίγα οἱ συγγερόμενος, (ἡ γὰρ τοῖς ἐχθρός) ὅταν ὅρα ὅδε ὁ Κλέαρχος γυναικὶ πᾶσι, λέγουσαν πρὸς αὐτόν. Ἀπιδί τ' Ἀκαδημίας, καὶ Φύγε φιλοσοφίαν. ὃ γὰρ σοὶ θέμις ἐπαύεσθαι αὐτῆς. ὅρα γὰρ πρὸς σὲ ἐχθιστον. ὡν ἀκούσας ἐπάνεισιν εἰς τὴν γαστρίαν. Φθόνῳ δὲ ὅτι κλυδαίς, ἐκ πλεῖ τῆς οἰκίας, καὶ Φυγὰς ἀλώμενος ἐρχεται πρὸς Μιθριδάτην, καὶ γαστροπεδευσάμενος παρ' αὐτοῦ, ἐπὶ πᾶσι. ὃ μὲν μὲν μακρὸν ἐμπέπυσεν οἱ Ἡρακλεῶν εἰς γαστρίαν βαρεῖαν. εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς Φιλίαν καὶ συμβάσας βελόμενοι, πρὸς αὐτοὺς ἐφύγον. τῶν αὐτῶν ὁμοιῶς τῶν Κλέαρχον. ἐπεὶ δὲ κληθεῖς πα-

tamen recte fecit, quoties huiusmodi affectibus vacuus ac sui compos esset.

Κλαύδιος. Claudius, Imperator Romanorum, legem tulit, ne Senatori ultra septimum lapidem injussu Imperatoris ab Urbe proficisci liceret. Et, cum quidam servos ægrotantes prorsus negligenter, atque ædibus etiam ejicerent, omnes, qui ex morbo evassissent, liberos esse jussit. Vetuit etiam, ne quis curru sedens per urbem veheretur. Cumque sub eo Judæi seditionem contra Christianos movissent, Claudium Felicem eis præfecit, eosque punire jussit. Cum autem Judæi in templum convenissent, vox ex adytis audita est, dicens: *Migremus hinc*. Id vero tribus vicibus accidit: ex quo tempore intereptione deleti sunt.

Κλαυσίαν. Propre dicitur de janua, quæ sponte crepat. Aristophanes *Pluto*: *Sed mirum, ni janua sua sponte crepuit*.

Κλαίειν. Flere. Plorare. Attici vero dicunt κλαίειν.

Κλαίων καὶ ὑπνός. *Plorans in somnis maxime letaberis*.

Κλεάνθης. Cleanthes, Cassius dictus, Phaniæ filius, Assius, discipulus Cratetis, deinde Zenonis, cujus etiam successor fuit: magister vero Chrysippi Philosophi, Solensis, & Antigoni Regis. Hic, cum antea pugil esset, Athenas profectus, philosophiæ amore captus est: idemque adeo laboriosus fuit, ut alter Hercules diceretur. Cum enim non haberet unde viveret, noctu mercede aquam hauriebat; interdium vero disciplinis & libris vacabat: unde etiam dictus est Phreanthles. Scripsit plurima.

Κλεάνθης. Cleanthis. Nomen foeminae.

Κλεαίς. Tribus ita vocata.

Κλέαρχος. Clearchus, Solensis, varia scripsit. Et Clearchus Ponticus, cum esset juvenis, Athenas profectus est, audiendi Platonis causa, dicens, se philosophiæ discendæ cupidum esse. Cum autem non diu cum eo versatus esset, (erat enim Diis inimicus) in somnis vidit mulierem sibi dicentem: *Excede Academia, & linque Philosophiam, qua frui tibi fas non est. Insenso enim vultu te intuetur*. Quibus auditis in patriam rediit. Invidia vero oppressus, domo discessit, vagusque & exul ad Mithridatem pervenit, apud quem commorans ita se gessit, ut ab eo laudaretur. Non multo vero post gravis seditio inter Heracleotas exorta est: qui cum in amicitiam & concordiam redire vellent, Clearchum rei hujus moderatorem elegerunt. Is

1 Φωνή ἡκούθη ἐκ τῆς ἀδύτης.] De tempore, quo vox hæc audita fuerit, non consentiunt scriptores: aliis tempore Passionis Dominice; aliis sub Claudio, ut hic Suidas; aliis vero tempore excidii Hierosolymitani prodigium illud accidisse referentibus: de quo argumento vide quæ disputat Scaliger ad Eusebium, pag. 186.

2 Ἀλυστοφάνης Πλάτων.] Pag. 105. (51. Ed. Bas. P.)

3 Κλαίων καὶ ὑπνός, παγχαρ.] Ex Astrampýcho.

4 Κλέαρχος ὁ Πομπικός.] Cum hoc loco Suidæ conferenda omnino sunt, quæ de eodem Clearcho ex Memnone refert Photius Cod. ccxxiv. pag. 704 705.

ἔρχετο, καταλύσας ἐν πνι τῷ σαβμῶν τῷ ἀφ' ὃδ' ὄναρ ὄρα τὴν πάλαι Ἡρακλεωτῶν τύραννον, Εὐόπιον ὄνομα, λέγοντα αὐτῷ, ὅτι δὲ τυραννῆσά σε τὴν πατρίδα. προσέειπε δὲ καὶ ὁστος φιλοσοφίαν φυλάττειν αὐτόν. ὑπεμνήσθη καὶ τῶν ποίνων ἐν τῇς περὶ ῥήσεως τῇ Ἀθήνῃ. ἐγκρατὴς δ' ἐν τῷ κοινῷ γενόμενος, ὡμότητος τε ἰὺ, καὶ εἰς ὑποφίαν ἐξαφθεῖς ἄμαχον, τοῦ μὲν ἐπὶ ἀνδρωποῦ εἶναι καταφρονῇ. προσκυνοῦν δὲ καὶ ταῖς τῷ Ὀλυμπίων γενέσθαι πῦρ καὶ ἑλὰς ἡδὴ τοῖς συνήθεις, καὶ τοῖς ἀγάλμασι τοῖς ἐκείνων ὑπερεπύσας. τὸν τε ἑὸν τὴν αὐτοῦ Κεραυνὸν ἐκάλειπεν. ἀπέκτενε δὲ αὐτόν, ὡς αὐτὸν μὲν ἡ δίκη· εἶτα δὲ, ἡ χεὶρ ἡ Χίανος· ὅσῳ ἐν ἰὺ ἐταῖρος Πλάτωνος, καὶ ἡρόντων δὴ κησεν αὐτόν, καὶ τὸ μισοτύραννον ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐτίμα· ἀπαρσάμενος, ἡλυθέρωνε τὴν πατρίδα. κοινωνοὶ δὲ οἱ τὴν χαλκὴν πράξις γενέσθαι λέγοντι Λεωνίδης τε καὶ Ἀντίθεος, φιλοσόφω καὶ πᾶσι ἀνδρῶν. ὅπως δὲ δίκην ἔδωκε δικάσαν ἀντ' ὧν ἐτόλμησεν, εἶρη.

Κλεάνειος.

Κλέμματα. Καθημέραν κλέμματα πύμμεν. ἀντ' ὅς Φωρμάτα περὶ μέμμεν τοῖς αὐτοῖς θρέμματα.

Κλέοβι. ὄνομα ἱερέως τῷ εἰδῶλῳ.

Κλεοβλίη, Λινδία, θυγάτηρ Κλεοβύλου ὁ σοφῆς. ἔγραψεν ἔπη, καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὴν ἑνιαυτὸν αἰνίγμα, ὃ ἡ ἀρχή.

Εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δώδεκα, τὴν δὲ ἑκάστη Παιῖδες τελέοντα.

Κλεοβύλος, Εὐαγόρης, Λίνδιος, εἰς τῷ ἐπὶ ὀνομαζομένων σοφῶν· ῥώμη καὶ χαλκὴ ἀφ' ὧν τῷ κατ' αὐτόν μετέχευε τὴν αἰγυπία φιλοσοφίας. ἐγένετο δὲ αὐτῷ θυγάτηρ Κλεοβλίη, ἐξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτρια. ὁστος ἔγραψεν ἄσμα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τελεχίλια. τὴν δὲ ἀδόμενον αὐτοῦ θυδοκίμωσεν τὰδε· Ἀμυσία τὸ πλέον μέρος βροτοῖσιν. Ἐλεγέτε, τὴν φίλον δὲν θυεργεῖν, ὅπως μάλλον ἢ φίλος τὴν δὲ ἑχθρὸν φίλον ποιεῖν. Εὐτυχῶν μὴ ἔσοι ὑποφάνος. Ἀπορίσας μὴ λαπειῖς. Τὰς μετὰ βολὰς τῆς τύχης γενναίως ὅπως φέρεται. ἐπελθόντι δὲ γενναίως, ἔτη βίος ὁ. Οὗτος ἀπεφάνητο, πάντων μέγιστον ἄριστον. καὶ Σόλωνι ἐπέειλεν ἔπειτα. Πολλοὶ μὲν πῖνες εἰσὶν ἐταῖροι, καὶ οἶκος πάντη. Φαμί δ' ἐγὼ ποτὶ πᾶσι τῶν ἑσέων Σόλωνι τὰν Λίνδον. δαμοκρατεῖ μὲν ἐν, καὶ ἡ νᾶσος πελαγία.

Κλεοδαῖος. ὄνομα κύριον.

Κλεόκλειος. ὁστος ἐκωμωδεῖτο ὡς γυναικίας, καὶ κί-

igitur vocatus in patriam rediit: cumque in itinere ad mansionem quandam divertisset, Euopium, Heracleotarum quondam tyrannum, in somnis vidit, sibi dicentem: *Oportet te patriae tuae tyrannum esse*. Sed & hic Philosophiam cavere se iussit: memor ejus, quod ipsi Athenis [in somnis] praedictum fuerat. Rerum autem potitus, crudeliter admodum imperavit, & intolerabili fastu inflatus, conditionisque humanae oblitus, adorari se divinosque honores sibi haberi praecipit. Vestes etiam induit Diis proprias, & qualibus eorum simulacra exornari solent: & praeterea filium suum *Fulmen* appellavit. Interfecit autem eum primum vindicta Dei, deinde manus Chironis: qui, cum familiariter cum Platone vixisset, ejusque auditor per aliquod tempus fuisset, & odium tyrannorum ex ejus institutione hausisset, patriam liberavit. Hujus autem praecleari facinoris focii fuisse dicuntur Leonides & Antitheus, ipsi quoque philosophi. Qua ratione vero justas scelerum suorum poenas dederit, dictum est.

Κλεάνειος. Cleaenetus.

Κλέμματα. Furta. Quotidie furta faciens. Id est, pecudibus suis quotidie furta praebens.

Κλέοβι. Cleobius. Nomen sacerdotis idolorum.

Κλεοβλίη. Cleobulina, Lindia, Cleobuli Sapientis filia: scripsit versus, & griphos, & celebre illud aenigma in annum, cujus initium est: *Est pater, duodecim habens filias, quarum singulis sunt filiae triginta*.

Κλεοβύλος. Cleobulus, Euagorae filius, Lindius, unus septem Sapientum, viribus corporis & formae praestantia inter aequales suos excellens: qui etiam Aegyptiorum philosophia institutus fuit. Filiam habuit Cleobulinam, quae aenigmata versibus hexametris scripsit. Hic cantica & griphos ad versuum tria millia scripsit. Inter dicta ejus, quae praecipue celebrantur, & haec sunt: *Imperitia majorem mortalium partem tenet. Amico benefaciendum est, ut magis sit amicus: ex inimico vero faciendus est amicus. In rebus secundis ne efferaris fastu: nec in adversis animi despondeas. Fortunae vicissitudines fortiter ferre scito*. Obiit senex, anno aetatis LXX. Hic etiam dixit, *modum esse omnium rerum optimum*. Idem ad Solonem ita scripsit: *Multi quidem tibi sunt amici, & ubique domicilium. Verum ego Soloni jucundissimam fore Lindum affirmo, insulam procul a continenti sitam, cujus populus liber est & sui juris*.

Κλεοδαῖος. Cleodaeus. Nomen proprium.

Κλεόκλειος. Cleocritus. Hic ut effemina-

1 Ἀπαρσάμενος] Legendum esse ἀπαρσάμενος. Portus recte monuit.

2 Αἰνίγμα] Integrum aenigma habes apud Laertium.

3 Κλεοβλίη] Lege Κλεοβλίη, ut recte ante.

4 Ποτὶ πᾶσι] Casaubonus ad Laertium emendabat ποτ' ἀν-

τιώπαι, ab ἀντιώπαι, i. e. molestis expers. Sed praestat forte scribere ποτὶ πᾶσι, quae conjectura Menagio etiam ad Laertium, & ante eum Portu placuit.

5 Δαμοκρατεῖ] Scribe, δαμοκρατεῖται.

6 Κλεόκλειος. ὁστος ὄνομα.] Confer Enarratorem Comici ad Raps. pag. 279. & Anon., pag. 583.

ναῖδος, ὃς ξένος, καὶ δυσγενής, καὶ Κυβέλης υἱός· ἐπεὶ οἱ τοῖς μυθίοις ὁ ῥέας μαλακοὶ παῖδες. ἡ δὲ καὶ ἡ ὄψιν ὀρνιθώδης. εἰρηται ἐν ὅπῃ τῶν κιναιδῶν ἡ παροιμία.

Κλεόμβροτος. ὄνομα κύριον.

Κλεομένης. ὅτις ὅτιν οἱ Πτολεμαῖοι τῶν Φιλοπάτορι ἐπιβουλῇ τεκνιῶντο· ὅς· κακῶς μετέλλαξε τὸν βίον, ἀνὴρ γυνόμηνος καὶ πρὸς τὰς ὁμιλίας ἐπιδέξιος, καὶ πρὸς πραγμάτων οἰκονομίαν βίφνης, καὶ συλλήδην ἡγεμονικός καὶ βασιλικὸς τὴν φύσιν. ἐπὶ αὐτῷ τὰς οἰκίας τῶν Ἀνθ' ξύλα μὴ βαδίζῃν.

Κλεομένης· Ἀστυπάλαιος· Κίκιον τὸν Ἐπιδάυριον ἀπέκτενεν ἐν τῇ πυγμῇ, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν νίκῃ, ἐκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῇ λύπῃ, καὶ ἀνέσχετο εἰς Ἀστυπάλαιαν. διδασκαλείῳ δὲ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ παῖδες ἦσαν ἑξήκοντα, ἀναβέβηκε τὸ κίονα, ὅς· τὸ ὄρεον εἶχεν. ἐμπέσοντας δὲ τὸ ὄρεον, καὶ πάντας ἀπέκτειναι, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατέφυγεν εἰς ἱερὸν, καὶ ἐμῶς εἰς κωτόν, καὶ τὸ ἐπίθεμα ἐφελκυσάμενος, χέμαλον τοῖς Ἀστυπάλαιοις παρέϊχε. τέλος τὰ ξύλα τῇ κωτῇ καὶ τῇ οἰκίᾳ, ὅθεν αὐτὸν ἐβύρον.

Κλεώνικος. ὄνομα κύριον.

Κλεόξενος καὶ Δημόκλειος ἔγραψαν τὸν πύρρον ὅν· τὸν πρῶτον περὶ τῆς ἐπεξεργασίας Πολύβιου ὁ Μεγαλοπολίτης, ὡς λέγει οἱ τοῖς ἱστορικοῖς.

Κλεώπας. ὄνομα κύριον.

Κλεοπάτρα.

Κλέος. δόξα.

Κλεοφῶν, Ἀθηνῶν, τραγικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἀχαιῶν, Ἀμφιάρεος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξαμένης, Ἡελήνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσὶς, Τηλέφως.

Κλέων, ὁ Κλεωνέτης. ὅπῃ Πύλον, τὴν καὶ Σφακτηρίαν, ἡρσιζέσθης τὸν πολιορκίας ἀπετάλη, μανιάδης ἀνὴρ, βυρσοδέψης παῖς· ὅς· ἀντεπολιτθῆσατο Νικίᾳ τῶν Νικιέρων. πολλὰ δὲ ἐργασάμενος ἔργα, ὑπερὸν εἰς Θράκην ἀποσταλὴς στρατηγός, πολλὰς πόλεις κτήσατο πόλεις. οἱ Ἀμφιπόλῃ δὲ γυνόμηνος, Λακεδαιμονίους ἐπολέμας, Βερσίδος στρατηγὸς αὐτῶν. ὁ

1 ὅς· κακῶς μετέλλαξε τὸν βίον, ἀνὴρ γυνόμηνος. Locum hunc ex Polybii Histor. lib. v. cap. xxxix. Suidas descripsit.

2 Κλεομένης, Ἀστυπάλαιος, Κίκιον τὸν Ἐπιδάυριον. Historia hanc, & ipsa etiam verba leguntur apud Pausaniam lib. vi. unde Suidas.

3 Κίκιον. Pausanias habet ἱκίον.

4 Περὶ πυρρῶν. In prioribus Edit. pessime legitur περὶ πυρρῶν, cuius loco scribendum esse περὶ πυρρῶν recte olim monuit vir solida eruditionis & Criticorum suae aetatis nulli secundus Paulus Leopardus Emendat. lib. v. cap. xi. Scripsit enim Cleoxenus & Democlitus, non de Persis, ut Wolfius & Portus vulgata lectione decepti existimant; sed de ratione dandi per facies signi, ut constat ex Polybio, qui in Eclogis libri x. cap. 41. & 42. de variis πυρρῶν modis agens, non solum testatur, Cleoxenum & Democlitum de hoc argumento scripsisse, sed etiam addit, se modum πυρρῶν ab illis excogitatum & inventum correxisse. Verba Hi-

tus, & impudicus, & peregrinus, & ignobilis, & Cybeles filius a Comicis perstringebatur. Mysteries enim Cybeles homines molles & semiviri intererant. Idem etiam faciem referrebat. Proverbium igitur illud de impudicis dicitur.

Κλεόμβροτος. Cleombrotus. Nomen proprium.

Κλεομένης. Cleomenes. Hic ob structas Ptolemæo Philopatori insidias male periit: vir tum in vitæ consuetudine & colloquiis familiaribus dexteritatis cuiusdam singularis, tum etiam ad seria negotia tractanda optime ab ingenio comparatus, & ut verbo dicam, ad ducis vel Regis munia obeunda a natura factus. De hoc vide etiam supra v. Ἀνθ' ξύλα μὴ βαδίζῃν.

Κλεομένης. Cleomedes Astypalaensis Cicium Epidaurium in pugilatu occidit, & erepta sibi victoria præ dolore demens factus, cum Astypalaem rediisset, & ludum literarium, in quo erant LX pueri, ingressus esset, columnam, qua templum sustinebatur, convulsit. Oppressis igitur ruina pueris, cum cives cum lapidibus peterent, in templum confugit, & in arcam se abdidit, attracto operculo: quod Astypalaenses amovere diu frustra conati, cum arcam tandem effregissent, neminem in ea invenerunt.

Κλεώνικος. Cleonicus. Nomen proprium.

Κλεόξενος. Cleoxenus & Democlitus scripserunt de facibus, quibus in bello ex composito signum datur. Horum opus Polybius Megalopolita correxit, ut ipse in historia sua refert.

Κλεώπας. Cleopas. Nomen proprium.

Κλεοπάτρα. Cleopatra.

Κλέος. Gloria.

Κλεοφῶν. Cleophon, Atheniensis, Tragicus. Inter fabulas, quas scripsit, & hæc sunt: *Actæon, Amphiaræus, Achilles, Bacchæ, Dexamenus, Erigone, Thyestes, Leucippus, Persis, Telephus*.

Κλέων. Cleon, Cleoneti filius. Hic, cum Pyli, quæ & Sphacteria dicebatur, obsidio diutius protraheretur, eo missus est, homo furiosus, coriarii filius; qui in Reipub. administratione adversatus est Niciæ, Nicerati filio. Multis autem rebus gestis, tandem in Thraciam missus imperator multas urbes in suam potestatem redegit. Amphipolin vero profectus, cum Lacedæmoniis, quorum dux

istorici hæc sunt: ὁ δὲ πλεονέκτης ἱστορίας 2/3 Κλεοξένου, ὁ Δημόκλειος, τῶν δὲ τῶν ἱστορίας δι' ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ, καὶ πᾶσι τὸ κατὰ τὴν ἀνάγκην ἀκριβὲς 2/3 ἀποφῶν, & cæc. i. e. Postrema ratio, (πρῶτος scilicet) cuius auctor est Cleoxenus, vel Democlitus, sed quam ipsi correximus, certa definitaque est; adeo ut, quicquid exortum fuerit negotii, id possis certo facere notum. Ad hunc ipsum locum Suidas respexit. Præterea, περὶ πυρρῶν olim etiam scripsit Aeneas, ut testatur Polybius ibidem, & ex eo Suidas supra v. Αἰνείας.

5 Τῶν δραμάτων αὐτοῦ. Præter fabulas, quarum Suidas hic meminit, scripsit etiam Cleophon Μανδράκοιο, cuius mentio extat apud Aristotelem Sophist. Elench. lib. i. cap. xiv.

6 Κλέων, ὁ Κλεωνέτης. De hoc Cleone ejusque rebus gestis vide Thucydidem lib. iv. Eundem Aristophanes cum alibi in fabulis suis, tum præcipue in *Equisitis* sale Comico perficit.

καὶ μαχόμενος ὑπὸ Μυρκινίου πελταστῶς βληθεὶς ἀπέθανε.

Κλεωνά. ὄνομα τόπων ἐνθα διέτριβεν ὁ λέων, ὃν ἀνέειλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωνάϊς ἄρσενος. ὃ χαροπὸς λέωνίς.

Κλεώνη. ὄνομα τόπων παρὰ τὴν Νεμέαν.

Κλεωνίδης. ὄνομα κύριον.

Κλεώνυμος. ὅστις ῥίψαται ἐγγύς. ὅτι Ἀριστοφάνης.

Εἴ τις ἐπιθυμῇ ἄξιον ἔχειν, ἐν ταῖς μάχαις

Πάθος γὰρ ποιεῖται, οἷά τῳ Κλεώνυμος.

Καὶ παροιμία. Κλεώνυμος δειλότερος. ὅτι Ἀριστοφάνης.

Κλεώνυμον αὐτὰ τὰ ῥίψαται ἄρσενος ἰδούσας,

Ἐλαφοὶ δὲ τῷ ἐγγύς.

Δειλὸς γὰρ ὡς. ὑποφύων δὲ εἶπε, τῷ χειρὶ ἡρώμενος εἰς ἀχύνειν τοῦ δεδρακότος. μέγιστα γὰρ τὰ ὑπόγυα πείσματα ἢ συμφορὰν ἔχει.

Κλέπην. αἰπαπκὴν. τὰ τὸ ἀλλότεια λάθρα ἀφαιρῆσθαι. τὸ ὡς ἀλογίζεσθαι.

Κλέπης. ὁ τὰ ἀλλότεια ἀφαιρῶν. ὡς τὸ κλέπειν, τὸ ἐπιθυμῶν. καὶ κλέπειν, τὸ ὡς ἀλογίζεσθαι. ὅτι Ὁμηρος. Μὴ κλέπῃ νόον. κλέπης δὲ ὁ τὸ ὡς ἀχύνειν. τὸ παλαιὸν δὲ διεβέβηκεν ἢ κλοπῇ, εἰ μὴ φωραθεὶς ὁ κλέπων ὑπῆρχεν. ὅτι Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.

Νὴ τὸ Δί, εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς δὲ κόσμον ὅτι;

τὸ κλέπειν δηλαδὴ.

Κλέπης μὲν ἔχει μάλλον, βύτυχος δὲ ἴσως.

παρὰ τὸ ὡς Ἀλκίτιδης Εὐριπίδης.

Θήσκει. σὲ δὲ ἄλλῃ τις γυνὴ κεκτήσεται,

Σώφρων μὲν ἔχει μάλλον, βύτυχος δὲ ἴσως.

Κλεπτόμενοι. ἀπατάμενοι. Ἐπεμπεύον αὐτῷ δῶρα, γνῆς κλέπτειν ὄντα, καὶ χαλαρότερον τὸ ἐγκρατεῖς μὲν πίστεως. κλέπειν ὁ δειλότερος. ὅτι Ἀριστοφάνης.

Ὡς δὲ καὶ κλέπειν βλέπει.

Ὅτι οὐ σπουδῶς ἐξαπατήσῃ μὲν οἶεται.

Κλεψιποτῶ. τὸ φειδωλῶς πίνω, καὶ φεικίζω τὸ συμποτῶ. αὐτὴ γὰρ μὲν κλεψιποτῶ καὶ σωφρονεῖται.

1 Χάρις. Id est, leonis. Hesychius: Χάρις. ὁ λέων. ἀπὸ τῆς χαρὸς.

2 Ὅστις ῥίψαται ἐγγύς. Id ipsum ex Aristophane constat, qui non solum in locis a Suida hic memoratis, sed etiam alibi Cleonymum eam ob causam perstringit. In Equitibus pag. 363.

Τῷ ἰδούσας τὸ πόρνεον τὸ Κλεώνυμον.

Scholiasia: Δειλὸς γὰρ καὶ ῥίψαται ὁ Κλεώνυμος. In Vespiis pag. 432.

Ἐλκεν αὐτὸν.

Καταπείθειν εἰς τὴν ἀρετὴν μέλει πένυ.

Ἀναρπάσσει τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τοῦ.

Φέρει ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰς τὴν ἀρετὴν.

Et in eadem fabula pag. 472.

Ἐπὶ μέλει ὅτις Κολακώμενος ἀποδιδωδὴς.

Scholiasia ad eum locum: Κολακώμενος δὲ εἶπεν τὸ Κλεώνυμον. εἰς τὴν δὲ, ὅτι κλέπειν καὶ ῥίψαται. Item in Anibis pag. 554.

Πᾶς ὅς ἐστι Κλεώνυμος ὁ ὢν, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὸ λόφον;

Scholiasia: Οὐκ ἀπὸ τοῦ τὸ λόφον. τὸ τὸ ὡς ἀποκαταλείπει. ὡς ῥίψαται καὶ δειλὸς ἀποκαταλείπει Κλεώνυμος. Et in Face pag. 671.

Εἰ γὰρ πᾶς ἐξέλθῃ σπουδῆς, οὐδὲν.

Ἀποδολεμήσει τὴν ἀρετὴν ἐγγύς.

erat Brasidas, bellum gessit: ubi etiam in pugna a Myrcinio cetrato percussus obiit.

Κλεωνά. Cleonæ. Nomen loci, ubi latibulum suum habebat leo, quem Hercules sustulit.

Κλεωνάϊς ἄρσενος. Leonis Cleonæ, vel fulvi.

Κλεώνη. Cleone. Nomen loci circa Nemeam.

Κλεωνίδης. Cleonides. Nomen proprium.

Κλεώνυμος. Cleonymus. Hic in pugna clypeum abiecit. Aristophanes: Si quis in bellis ordinum dux esse cupit, idem ei accidit, quod Cleonymo. Et proverbium: Cleonymo timidior. Aristophanes: Hæ (nubes) Cleonymum, qui clypeum in prælio abiecit, conspiciat, propter hoc ipsum cervæ factæ sunt. Erat enim timidus. Dixit vero ἄρσενος, ut Cleonymum nuper admodum abiecit clypeum innueret, & sic temporis istius mentione facta dedecus ejus augeret. Mala enim recentia graviora esse solent.

Κλέπην. Furari. Aliena clam furripere. Item, decipere.

Κλέπης. Fur. Qui res alienas furripit. A κλέπειν, concupisco, [furor.] Significat etiam κλέπειν, decipio, fallo. Homerus: Ne me astutia mentis fallas. Dicitur vero κλέπης a χαλύνειν. Olim furtum non erat infame, nisi fur in ipso furto deprehensus fuisset. Aristophanes Pluto: Per Jovem, si latere oportet eum, qui furtum admisit, quomodo id non videatur honestum? Furari scilicet. † Fur quidem non magis, at fortasse [magis] fortunatus. Versus hic per parodiam expressus est ex loco illo Euripidis Alceste: Ego quidem morior. Te vero alia habebit mulier, non quidem castior, at fortasse fortunatior.

Κλεπτόμενοι. Qui decipiuntur. Misit ei dona, sciens eum esse furem, & minus fidelem in iis, quæ ejus curæ commissa erant. Et κλέπειν, genere neutro. Aristophanes: Ut furaces habet oculos! Ut exertis dentibus ridet, putans fore, ut me decipiat.

Κλεψιποτῶ. Parce bibo, & compotorem fallo. Hæc tamen parce bibens, & modeste se gerens.

De Cleonymo enim ibi loquitur Comicus.

3 Ἀριστοφάνης. In Face pag. 652. (449. Ed. Bas. P.) ubi recte sic legitur:

Καὶ τις ἐπιθυμῶν πειραχθῆναι, σὺ φθονεῖ
Εἰς φῶς ἀνελθόν, αἰ πύττιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
Πάθος γὰρ ποιεῖται, οἷά τῳ Κλεώνυμος.

4 Ἀριστοφάνης. Nubibus pag. 147. (81. Ed. Bas. P.) ubi locus hic plenius ita legitur:

Ταῦτ' ἄρσενος, ὅστις Κλεώνυμον αὐτὰ τὰ ῥίψαται ἄρσενος ἰδούσας,
Ὅτι δειλότερος τῷ τῷ ἰδούσας, ἔλαφοι δὲ τῷ ἐγγύς.

Scholiasia ad eum locum: Κλεώνυμος ὡς δειλὸς, καὶ ἐπὶ τὸ πικρὸν ἔχειν ῥίψαται τὴν ἀρετὴν, οἷον πικρὸν καὶ μωροῦ ἀποκαταλείπει πένυ, καὶ ἐν ταῖς Σφραῖς ὁ αὐτός.

5 Ὑπόμνησις δὲ εἶπεν, τῷ χειρὶ ἡρώμενος. Locus hic est mutilus, qui ex Scholiasia ad modo indicatum locum Aristophanis sic suppleri debet: τὸ δὲ καὶ ὡς ἀποκαταλείπει, ὡς ὑπόμνησις τῷ Κλεώνυμῳ ῥίψαται, καὶ γὰρ ἡρώμενος, τῷ χειρὶ ἡρώμενος, & cxt.

6 Ὁμηρος. Il. A. v. 132.

7 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 60. (30. Ed. P.)

8 Παρὰ Ἀλκίτιδης Εὐριπίδης. Versa 179. 180.

9 Ἀριστοφάνης. Vespiis pag. 494. (343. Ed. Bas. P.)

Κλεψύδρα. ἡ πηγὴ ἀφ' ἧς τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν.

Κλεψύδρα. ὄργανον ἀστρολογικόν, ἐν ᾧ αἱ ὥραι μετρεῖν. καὶ ὄνομα ἐταίρας. καὶ διχαστῆριον ἢ κλεψύδρα. καὶ ἀγγεῖον, ἔχει μικροῦ ὅτιον ἐπὶ τῷ περὶ τὸ πύθμενα, ὅπως ἐν τῷ διχαστῆρι μετὸν ὕδατος ἐπίτερος. ὅπως ὁ ἔλεγον οἱ ῥήτορες.

Κλεψύδρην. τὸ διχαστῆριον.

Κλειγῆνης.

Κλειγῆνης ὁ μικρὸς,

Ὁ πονηρότατος βαλανεύς ὁπόσοι

Κρατῆς κυκιστίφρου

Ψυδονίτρου τε κοῖνας,

Καὶ κίμωνος γῆς.

Κυκιστίφρου κινῶντες τέφρας μεμιγμένῳ τῷ ἵππῳ.

Κίμωνας δὲ, ἡ λυχνὴ γῆς. λέγει ἐν, ὅτι πονηρότατος ὅτι πάσης γῆς, ὅπως οἱ βαλανεῖς κρατῆς, κίμωνας, καὶ τέφρας, καὶ λοιπῆς τοιαύτης. ὡς βαλανέα δὲ αὐτὸν εἰσάγει, μικρὸν τὸ σῶμα.

Κλειδημίδης. ὄνομα κύριον. καὶ Κλειδήμιος, ὁμοῖος.

Κλειδίον.

Κλειεῖ πικρὰ δαμάτων. ἀπὸ τοῦ κλειεῖ τὰς θύρας. Ὁμηρῶς.

Θύρας πυκνῶς ἀερέψας.

Κλειθροῖς. κλειδώμασι.

Κλείμαξ, καὶ κλειμακισμός. πάλαισμα ποῖον.

Κλειμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ Κλεινίας, ὁ υἱὸς ὁ Ἀλκιβιάδης.

Κλεινός. ἐνδοξῶς. ἀπὸ τοῦ κλέος.

Κλείω. αἰπατικῇ. τὸ δεξάζω, καὶ τὸ ἀπικλείω, καὶ ἀσφαλίζω.

Κλειώ. ὄνομα μιᾶς τῆς Μουσῶν.

Κλείς, κλειδός. καὶ ἡ αἰπατικὴ τῆς πληθυντικῶν, τὰς κλείς.

Κλειθέριον ὄνομα. Ὁ Ἀριστοφάνης. ὅπως αἰεὶ ἐξυπατο. λέγεται ἐν ἐπὶ τῆς αἰεὶ ξυρωμένων. ἡ δὲ Σιβυρτίης καὶ τῆτο ἐπεσθῆ ἀφ' ἧς τὸ νέος Φαίναξ αἰεὶ. τῆτο ἐπεσθῆ καὶ Στράτων.

Ὁ δὲ θερμώτερον προκτὸν ἐξυπατο.

Τοῖονδε δὴ, πίνθη, τὸ πῶρον ἔχον

Εὐνυχὸς ἡμῶν ἡλθες ἐσθλασμένῳ;

Ὁδὲ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; ὅ δὴ πῦρ Στράτων;

1 Κλεψύδρα. ἡ πηγὴ] De hoc fonte audiendus est Scholiasta Aristophanis ad *Aves*, pag. 616. Κλεψύδρα, καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφάνει, ὅς ἐστι ἐν τῇ ἰσχυρῇ μύθῳ, καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι ἀναλεξόμενοι. ὅπως δὲ ἀνέμεται, ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τῷ Ἑσίοι πηλοῦται πανομήνι δὲ, λέγει, ὁμοῖος τῷ Νεῖλῳ ὅπως καὶ τῷ ἐν Δέλφῳ κρήνῳ. Confer etiam Helyschium.

2 Κλεψύδρα. ὄργανον ἀστρολ.] Vide Petavium ad Synesium, pag. 21.

3 Καὶ διχαστῆριον ἢ κλεψύδρα.] Hæc ita accipienda non sunt, quasi vox κλεψύδρα simpliciter & sensu Grammatico per διχαστῆριον exponi posset: sed respexit Suidas ad locum illum Comici in *Vespis* pag. 437.

Ὁ ἴδης πίνθη τῷ Νεῖλῳ ὅπως τῷ κλεψύδρῳ. Ibi enim Scholiasta τὸ κλεψύδρῳ interpretatur διχαστῆριον: quæ expositio vera est, si sensum istius loci, non vero, si propriam nominis significationem spectes.

Κλεψύδρα. Clepsydra. Fons quidam, [sic dictus,] quod interdum exundet, interdum vero deficiat.

Κλεψύδρα. Clepsydra, instrumentum astrologicum, quo horas metimur. Est & nomen meretricis. Item locus Judicii. Et vas, in fundo minimum foramen habens, quod aqua plenum in Judicio ponebatur: ad quod Oratores causas perorabant.

Κλεψύδρην. Judicium.

Κλειγῆνης. Cligenes. [Aristophanes:] Cligenes ille parvus, balneatorum omnium pessimus, qui pulverem ex cinere & falso nitro mixtum & cretam tractant. Κυκιστίφρου est, subigentis & macerantis cinerem nitro mixtum. Κίμωνας vero, terra alba, sive creta. Dicit igitur illum esse pejorem quavis terra, quam balneatores tractant, creta, cinere, & reliqua tali. Introducit vero eum ut balneatorem, exigua corporis statura præditum.

Κλειδημίδης. Clidemides. Nomen proprium. Et Clidemus, itidem.

Κλειδίον. Clavicula. Parva clavis.

Κλειεῖ πικρὰ δαμάτων. Claude fores ædium. Homerus: *Fores firmiter aptatas & compressas*.

Κλειθροῖς. Claustris.

Κλείμαξ. & κλειμακισμός. Quoddam luctæ genus.

Κλειμήδης. Climeses. Nomen proprium. Et Clinias: cujus filius Alcibiades.

Κλείν. Inclutus. Illustis. A κλέος.

Κλείω. Laudo. Celebro. Item claudio, & munio.

Κλειώ. Clio. Nomen unius ex novem Musis.

Κλείς, κλειδός. Clavis. Et accusativus pluralis, τὰς κλείς, claves.

Κλειθέριον ὄνομα. Clithenem video. Aristophanes. Dicitur de iis, qui semper raduntur. Hic enim identidem radebatur, ut juvenis semper videretur. Erat autem Sibyrtii filius. Idem & Strato faciebat. [Aristophanes:] *O podicem habens prompti consilii, eumque rasum! Tali ne cum barba, eoque cum habitu ad nos venis, cum sis eunuchus? Hic vero quis est? Annon Strato?*

4 Ἀγγεῖον, ἔχει μικρὸν. — οἱ ῥήτορες.] Ex Enarratore Comici ad *Acharnes* pag. 404. Confer eundem Enarratorem ad *Vespis* pag. 437.

5 Περὶ ὁ ἔλεγον οἱ ῥήτορες.] Vide, quæ notavimus supra ad v. Διαμεινέμεθα μὴ ἡμῶν.

6 Κλεψύδρῳ. τὸ διχαστῆριον.] Vide quæ diximus paulo ante ad verba illa Suidæ, & διχαστῆριον ἢ κλεψύδρα.

7 Κλειγῆνης ὁ μικρὸς, ὁ πονηρὸς.] Aristoph. *Ranis* pag. 246. (158. Ed. Baf. P.)

8 Κλειεῖ πικρὰ δαμάτων.] Aristophanes *Acharnes*. pag. 394. (281. Ed. Baf. P.)

9 Κλείμαξ, & κλειμακισμός.] Rectius κλίμαξ, & κλειμακισμός, per i. Vide supra v. Διακλειμακισμός.

10 Ἀριστοφάνης.] *Acharnes*. pag. 376. (266. Ed. Baf. P.)

Κλειθένης. ¹ Αεισοφάνης.

Καὶ πῶς ἂν γένοιτ' ὅττι κλίθε πόλις,

Ὅπως θείας γυνὴ γεροντὶα πανοπλίαν

ἔστηκ' ἔχουσα Κλειθένης δὲ κερκίδα;

ὡς γυναικώδης γὰρ διεβέβηλο Κλειθένης.

Κλειθένης ἀρεστέστερος. ² ὅτος ἔπ' κιναιδίᾳ διεβέβηλο, καὶ ἐγυναυλίζετο. καὶ Κρατῖν.

Ληρεῖς ἔχων. γράφων αὐτ' ἐν ἐπεισοδίᾳ,

Γελοῖται Κλειθένης κυβόταν.

Κλείσιον. τόπος, ἐν ᾧ ἴσαν οἱ βόες.

Κλείσιον. κατακλείσιον.

Κλεισῶρα. ⁴ ἔτω χαλῶνται τὰ ὀχυρώματα τῆς Ἀχαιῶν τῇ πατρίδι τῇ Ῥωμαίων Φωνῇ.

Κλείσοφος. ⁶ Ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες Κλεισφῶν τε ἀδελφοί, καὶ Θήρωνας, καὶ Σπευθίας, καὶ Χαιρεφῶντας, ἀνδρώπεις ἐοικέντες εἰς κόρον, καὶ δεινὸς γαστέρας, φέρε καὶ ἡμεῖς καὶ π. παίσωμεν, ὡς οὐκ ἔστι μνημονεύσαντες ἡμεδαυτοῦ.

Κλειταγόρα. ⁸ ποιήτρια Λακωνική. μέμνηται δὲ Ἀεισοφάνης ἐν Δαναΐδι.

Κλείταρχος.

Κλειτή. ἐνδοξή. σημαίνει καὶ ὄνομα γυναικὸς μιᾶς τῆς Ἀμαζόνων.

Κλειτόμαχος. ⁹ Θηβαῖος, ἐν Ἰσθμῷ τῶν παλαιῶν καὶ πύκτας καὶ παγκρατίας ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς ἐνίκησε, καὶ ἐν Πυθοὶ τῶν παγκρατίας. ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ δεύτερος ὢν μὲν Θάσιον, ἐπὶ παγκρατίᾳ τε ἀντηροβόη καὶ πυγμῇ, ἐπάλαισε δὲ καὶ Ἡλείῳ Κάτωρ, καὶ ἐπαγκρατίᾳ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς. νικήσας δὲ Κάτωρ, ἔλεγε ὁ Κλειτόμαχος, ὡς δὴ καὶ ἐγώ, εἰ εἰσερχάμενοι εἰς τὸ παγκράτιον, πρὶν ἢ λαβεῖν αὐτὸν ἐν τῇ πυγμῇ τραύματα. ἐσκληθέριος ὢν τοῦ παγκρατίου, κρατηθεὶς ὑπὸ Κάτωρ, ὅμως ἐλθὼν ὡς τῶν πύκτας ¹⁰ ἐρρωμένως καὶ ἀκμητὶ ἐσώματι, καὶ μόνῃ μιᾶς ἡμέρας εἴληφε πάλης καὶ παγκρατίου φέροντα ἐν μὲν παγκρατίᾳ τὴν εἰρημὸν Κλειτόμαχον, ἐν δὲ πάλῃ τὸν Παιάνιον χαλῶντα μὲν, ἀνδρα πολλὰς εἰληφέντα φερόμενος. ὥστε μὲν μέγαν πόνην καὶ ἰσχυρὸς ταλαιπωρίας ἐγένοντο αὐτῶν αἱ νῆες.

Κλειτοειάδης. τὸ ἀκολάτως ἀπειθεῖν τοῦ γυναικεῖος αἵματος.

Κλειθένης. Clisthenes. Aristophanes: *Sed quomodo civitas poterit esse bene constituta, in qua Dea femina stat arma bellica tenens; Clisthenes vero radium textorium?* Clisthenes enim ob effœminatos mores male audiebat.

Κλειθένης ἀρεστέστερος. Clisthene libidinosior. Hic ob impudicitiam male audiebat, & fœminarum mores mollitiemque imitabatur. Et Cratinus: *Nugaris. Scribe ipse in episodio: Ridiculus erit Clisthenes alea ludens.*

Κλείσιον. Locus, in quo stant boves. Stabulum.

Κλείσιον. Claude. Conclude.

Κλεισῶρα. Sic patrio Romanorum sermone vocantur montium claustra, vel angusti aditus.

Κλείσοφος. Clisophus. *Quia Greci celebrant Clisophos, & Therones, & Struthias, & Chærephontes, homines voracissimos, & ventris inexplebilis; age & nos ludamus aliquid, nostratis parasiti mentionem facientes.*

Κλειταγόρα. Clitagora, poetria Laconica: cujus meminit Aristophanes *Danaïdibus*.

Κλείταρχος. Clitarchus.

Κλειτή. Inclyta. Illustis. Est etiam nomen unius ex Amazonibus.

Κλειτόμαχος. Clitomachus, Thebanus, in Isthmo luctatores & pugiles & quinquertiones eodem die vicit, & in Pythiis quinquertiones. Olympiæ vero alter post Thasium, pancratio & pugilatu victor renuntiatus est. Luctatus est etiam cum Eleo Capro, & pancratio certavit eodem die. Victore autem Capro, Clitomachus dixit, æquum esse ad pancratium se vocari, priusquam in lucta vulnera accepisset. Facta igitur potestate pancratio certandi, a Capro superatus, nihilominus invicto corporis robore adversus pugiles usus est. Caper autem uno die luctæ & pancrati coronam accepit: in pancratio, Clitomacho, quem diximus; in lucta vero Pæanio superato, viro, qui multas palmas meruerat. Itaque non sine magnis laboribus & molestiis victorias adeptus est.

Κλειτοειάδης. Muliebre pudendum lascive attrectare.

¹ Αεισοφάνης] Pace pag. 580. (400. Ed. Bas. P.) Versum autem primum, cujus metrum claudicat, sic leges:

Καὶ πῶς ἂν ἐπ' ἴσῃσι τῶν εὐκαλῶν πόλις.

² Ὅπως ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβηλο, καὶ ἔστιν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 147. (81. Ed. Bas. P.)

³ Ληρεῖς ἔχων. γράφων αὐτ' ἐν ἐπιστολῇ.] Producat mihi aliquis integram Cratini fabulam, & fragmentum hoc illustrare & emendare conabor. Dura, inquiet aliquis, conditio. At nostra longe durior, si Lector a nobis exigere velit, ut ex corruptis & laceris fragmentorum reliquiis verum auctorum sensum semper eruamus.

⁴ Κλεισῶρα. ἔτω χαλῶνται τὰ ὀχυρώματα τῆς Ἀχαιῶν.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. vii. cap. xiv.

⁵ Τὰ ὀχυρώματα τῆς Ἀχαιῶν.] Vide Dufrenium in Glossario Græco, qui multa auctorum loca ad probandam hanc vocis κλεισῶρα significationem congestit. Illis addo locum ex Eustathio ad Il. B. pag. 207. Εὐνοχὴ δὲ τοῦ πατρὸς τοῦ ποιητῆ τῶν δὲ πλεονέκτων εἰς τὸν σύμπτωτον ὅπως ξυνοχὴς λέγεται ὁδὸς περὶ δὲ εἰρημίας ΚΛΕΙΣΟΥΡΑΣ καὶ σιότητος.

⁶ Ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες Κλεισφῶν ἀδελφοὶ καὶ Θήρ.] Confer Suidam supra v. Βομβῶν, v. Διόνυσον, & v. Δειόν.

⁷ Κλεισφῶν — καὶ Θήρωνας, & Σπευθίας.] Hos tres helluones nominat etiam *Ælianus Histor. Anim.* lib. ix. cap. vii. quæ ratio impulit Kuhnium, ut fragmentum hoc *Æliano* adscriberet.

⁸ Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακ.] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Vespas.* pag. 520. qui eam poetriam Theffalam fuisse perhibet.

⁹ Κλειτόμαχος. Θηβαῖος, ἐν Ἰσθμῷ τῶν παλ.] Totum hunc locum confarcinavit Suidas ex Pausanias lib. vi. pag. 372. 373. ubi eadem historia, & ipsa etiam verba, quamvis ordine diverso, leguntur.

¹⁰ Ἐρρωμένως καὶ ἀκμητὶ τοῦ σώματος.] Rescribe ex Pausania, θυμῶν π' ἐρρωμένως καὶ ἀκμητὶ τοῦ σώματος.

¹¹ Καὶ μόνῃ μιᾶς ἡμέρας εἴληφε — αἱ νῆες.] Pessime Suidas verba hæc ad historiam de Clitomacho refert, quæ apud Pausaniam haud paulo intervallo disjuncta ab iis, quæ hic apud Suidam proxime præcedunt, de Capro. non vero Clitomacho dicuntur. Vide ipsum Pausaniam.

Κλεῖτος. ὁ Ξενοφάντης. ὅπως ὅτι κόμη ἐσκώπτετο. οἱ δὲ Ἰερώνυμον Φασί, τὸ διθυραμβοποιῶν ὅς Ξενοφάντης μὲν ἡ ἡὺς, αὖτε παῖδας δὲ ἄγαν ἐπλόητο. λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα ὥς καὶ οἱ Κένταυροι τὸ τ' ἰπῶων μέγος. Κλειτὸς δὲ, ὁ ἐνδοξος.

Κληδών. Φήμι. μαντεία. καὶ κληδονισμοί, αἱ ἀφ' ἧς λόγων παρρησιαστικῶς.

Κληθρη. ὄνομα δένδρου. καὶ κληῖθρον, τὸ φυτόν.

Κληίδα. ἔπος καὶ οἱ τραγικοί, καὶ Θουκυδίδης.

Κληίζω. χαλῶ.

Κληίσαιε. ὑμνήσαιε.

Κληίσαι. οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν ἔπος, ἢ κλειῖσαι.

Κλημακτῆρων. ὁ δισχευῶν. Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλημακτῆρων ἔχουσιν τὴν ὅλν ὅτι βέλανθιν.

Κλημα. ἢ κρατήσας, ἐγκαλεῖσθαι παροδόντα.

Κληματίς. ἢ ἀμπέλ.

Κλήμης. ὁ ἱστορικός. ἔγραψε τῆς Ῥωμαίων βασιλείας καὶ αὐτοκρατορίας καὶ πρὸς Ἰερώνυμον αὖτε τῆς ἱστορικῶν ἡμερῶν καὶ ἄλλα.

Κληρονομῶσα. ἢ ἑκκλησία κοινῶς. ἰδικῶς δὲ ἢ κατ' οὐτέραν ζῶσα ψυχή.

Κληρονομῶ. τὸ κατεξουσιάζω. τὸ κτῶμαι. Τούτων ἐκκληρονομήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι κτημάτων, ὅσων σωματίων ὁ πόλεμος.

Κληρονομῶ. ὅτε σημαίνει τὸ μετέχω, καὶ λαμβάνω, γενικῶς ὡς τὸ, Ταύτης γὰρ αὐχύντης κληρονομῶ. καὶ, ὅς γὰρ κληρονομῶν καὶ φίλων ἢ κληρονομῶ. αὐταπικῶν δὲ ὡς τὸ, Μέχρι τίνος κληρονομῶ. τὸ ὅρος τὸ ἄγιόν μου; Καὶ, Οὐκ ἔφη κληρονομῶσαι τὸ θεῶν. ἀντὶ τὸ θεῶν καὶ οἰκῆσαι.

Κληρος. κτήμα. ἔσθια. ἢ λαχμός. λέγειται κληρος καὶ τὸ σύστημα τῶν ἀφαιρέσεων καὶ παροδόντων.

Κληρος. μέτρον γῆς. ὅθεν καὶ οἱ κληρονομοὶ, ἀντὶ τὸ, οἱ τῆς κληρος καὶ τὰ μέτρα τῆς γῆς κατεχόντες.

Φωσφόρος, ὁ σῶτερ, ἐπὶ Παλλάδος ἱσταμένη κληρῶν,

Ἄρτεμις. —

Ἰακώβ, τῆς ἱβ' ἐχρηκῶς ἡὺς, ἀπὸ τοῦ Βενιαμὴν ἀρξάμενος ἀειμένει, καὶ θύων τὴν Ἀθλὶ δέχεται, τὰς θεὰς τῶτον παροδόντας, ἀποδεχάμενος καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα ἡ αὐτῶν, καὶ τὴν ἑσπέρην ἐν τῇ ἀποδιδράσκῃ αὐτόν. Πάντα ὅσα ἂν μοι δῶς, δεχάμενος ἀποδεχάμενος σοι. ἀφ' ἧς τῆτο ἐνδύσας τὴν Ἀθλὶ φορῶν ἱερατείας, θυσίας παροδόντες τῇ θεῇ ἐν Βεθλὴλ. καὶ τεύδον οἱ μὲν τῇ καὶ νόμον θυσία τε καὶ λειτουργία.

1 Κλεῖτος, ὁ Ξενοφάντης. ὅπως ἐπὶ κόμη ἱστῶ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Nubes, pag. 146.

2 Κλημακτῆρων. δισχευῶν. Ineptissime. Vide supra v. Ἐγκοπῶν, ubi locum huic illustramus & emendamus.

Κλεῖτος. Clitus, Xenophantis filius, ob comam, [quam alebat,] vulgo deridebatur. Alii dicunt [perstringi hic a Comico] Hieronymum, poetam Dithyrambicum, qui Xenophantis erat filius, & pueros valde amabat, hirsutoque erat corpore, ut & Centauri ea parte, qua equos referebant. Κλειτὸς vero, inclytus, illustris.

Κληδών. Omen. Augurium. Et κληδονισμοί, captationes ominum ex verbis.

Κληθρη. Nomen arboris. Alnus. Et κληθρον. Planta quaedam.

Κληίδα. Hac voce & Tragici utuntur & Thucydides.

Κληίζω. Voco.

Κληίσαιε. Celebrate. Cantate.

Κληίσαι. Sic antiqui dicunt, non κλειῖσαι. Claudere.

Κλημακτῆρων. Salarum. Non enim sine incisuris in saxo, ubi vestigia figerentur, & scalis, petram ascendere licebat.

Κλημα χρ. Palmitem tenens expecta futurum, ut accuseris.

Κληματίς. Vitis.

Κλήμης. Clemens, Historicus, scripsit de Romanorum Regibus & Imperatoribus; & ad Hieronymum de Figuris Isocraticis; & alia.

Κληρονομῶσα. Hereditatis particeps. Generaliter sic vocatur Ecclesia: specialiter vero, anima pie vivens.

Κληρονομῶ. Jure hereditatis possideo. Acquirō. Romani tot possessiones acquirebant, quot mancipia bellum.

Κληρονομῶ. Quum significat particeps sum, & consequor, genitivo jungitur. Ut, Hujus dedecoris particeps sum, Item accusativo: ut, Quousque possidebit montem meum sanctum? Et, Non licuit ei caelum [κληρονομῶσαι, i. e.] consequi, & ejus esse incolam.

Κληρος. Possessiones. Bona. Facultates. Sors. Κληρος etiam vocatur coetus Diaconorum & Presbyterorum.

Κληρος. Mensura terræ. Hinc κληρονομοὶ dicuntur, qui fundos & agros dimensos & forte divisos possident. [In Epigrammate:] O lucifera & salutis auctor, Diana, sta in terra Palladi sacra. † Jacob, xii filiorum pater, cum eos a Beniamine numerare incepisset, & Levim decimum reperisset, hunc Deo consecravit, decimis & liberorum & omnium facultatum suarum oblati ex voto, quod fecerat, cum [manus fratris sui] effugisset. Itaque Levi sacerdotali veste induto, Deo Bethelae sacrificavit. Ex eo, qui victimis ex lege immolandis & ministerio sacro vacant, Levitæ dicuntur. Ii autem, qui ex divina gratia sacra administrant, appellantur Clerici, eo quod scriptum est: Non erit Levitis

3 Κλημα κρατήσας ἐγκαλῶ. Ex Astrampsycho.

4 Κλήμης, ἱστορικός. Hujus Clementis rara apud veteres exstat mentio. Laudat cum aliquoties noster, & Etymologus v. Σάλη.

προσεδρόοντες, Ληΐται κέκλιον. οἱ δὲ χι' θ' ς
 θείας χείλος ἱερουργίαν, Κληριοὶ προσηροβύθησαν,
 ἀφ' τὸ γελᾶσθαι. Ὁὐκ ἔσται τοῖς Ληΐταις κλη-
 ρον ἱὸς Ἰσραὴλ. ὁ γὰρ Κύριος μείλις αὐτῶν
 καὶ κληρ. Ὁ Κλήριος δὲ ὁ Δαβὶδ αἰς τῶν τραγμάτων
 δεωποτεῖαν εἰσβύλιον καὶ πόλεμον. Ἐν αἰς χρὸς οἱ

ΚλῆρⓈ Ἑρμοῦ. Γυνῃθεία δεχαία ἑταλλοι οἱ
κληροῦντες εἰς ὑδαίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ παροσηρ-
εθον Ἑρμῖν ἢ πατρῶν ἐξήκει ποδο, ἡμῖν τῷ Θεῷ
αὐτῷ σπονόμεντες. ἐλάττανε δὲ ὁ μὲν Θεός. Εὐει-
πίδος ὦ Αἰδολφ μνημονύει ὃ ἔθευ τέττε.

Κληρωθῆτε. αἱ κληρωκαὶ δεχαί. αἱ κληρω-
 δες. Ἀριστοφάνης· Ὅτι δὲ κληρωθῆτε πῶς βέλεις;
 εἰς τὸ ἀρρεάν χαζαθῆσθε κληρωθῆδα. χαζαθῆ(σ)α παρ'
 Ἀρμυδῶ, κληρώσω πάντας, ἕως ἂν εἰδῶς ὁ λαχὼν
 ἀπὴν χάριον ὅν ποῶ γραμματεῖ δειπνεῖ. καὶ κηρύξῃ τῆς
 συν(ε)σεως. τὸ δὲ θῆ(σ)α εἰς τίω(ν) ὡ(σ)ταύτω. τοὺς δὲ
 χέμ(π)ωσι; μὰ Δί'. ἀλλ' ἵν' ἐκεί(ν)οι δειπῶσιν. ὅτω(ν) δὲ
 λῶσιν ἅπαντες. ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο παρ' ἡμῶν. πᾶσι γὰρ
 νῶ(ν) πᾶς τις ἄπεισι τὸ δῶ(ν) λαβῶν.

Κληρονομήσαντες.

Κληρῶνον. μέτοχον. κεκληρωμένον. κληρον ἔχον-
τιαν. ὁ Σοφοκλῆς.

Λίδεσθαι δὲ μητέρα

Πολλῶν ἐτῶς κληρῦχον.

καὶ Ἀπαισιός· Βολῆσκοι δὲ τοῖς παίσμασι τῶν γει-
τόνων ἡ καταπλαγῆνες ἐγράφουσιν ὅτι Ῥωμαῖς, καὶ
ἐπολιόρχην τῆς αὐτῶν κληρύχης.

Κληρύχης. γεωργούς.

Κληρῦχι. ὁ Κληρῦχι ἐκαλουτο, οὗς Ἀθλιώται
ἐπεμπον ἐπὶ ταῖς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον, κλήρεως ἐχά-
ροις δι' αἰνημιούταις. ὅπως Ἰσοκράτης ἐν Πανηγυρικῷ.
Δημοθένης δὲ ἐν τῷ περὶ Συμμοσιῶν, κληρικὰ
αὖ λέγει τὰ τῶν ἐκπεφθέντων εἰς ἑτέραν χώραν
λύπνα δήποτε καὶ κληρικία. πῶς γὰρ οἶόν τε τὸν μὴ
ἐπιδημιούτα Ἀθλίῳσι τριπλασεῖν;

Κληροι. αἱ δύο λήθηκα. τὸ δέ, ἔὰν κοιμηθῇτε
ἀναμέσον τῶν κλήρων τὸ διωκεῖς αὐταῖς ὥστε
δοῦναι.

1 Οὐκ ἔσται τοῖς Ἀσούτοις κλ.] *Deuteron. x. 9. & xvi. 2.*

2 Κλέρις δὲ ὁ Δαβὶδ πρὸς τὴν πραγματείαν μεταβ.] Hæc sunt verba Theodoreti ad Psalm. xxx. pag. 511.

3 Ὁ ἀποστολὴς δὲ Ἑρμῆν ἐπεὶ. Huc pertinent verba Scholiaſtae Anſtoſianis ad Pacem pag. 647. Οἱ γὰρ κληροὶ Ἑρμοῦ δοκῶσι εἶναι ὅνι ἐ τ' περὶ κληροῦ μόνον Ἑρμῶν, φησὶ, καλεῖν δι'. Confer Heſychium v. Ἑρμοῦ κληρος.

4 Τα δὲ κληρώθλια ποὶ πρὶν ἐς; εἰς τὴν ἀγορὰν κειμένη.] Ver-
sus hic, & qui sequuntur, emendandi & distinguendi sunt ex Ari-
stophanis *Ecclesiaz.* pag. 745. (500. Ed. Baf. P.) unde totus hic
locus excerptus est. Ceterum, iudicium compilatoris hic requiro.
Minime enim necessarium erat unius vocis κληρώθλια gratia om-
nes istos versus ex Aristophane huc afferre: quorum primus tantum
ad rem facit; reliqui vero sunt proflus supervacanei & ab in-
stituto omnino alieni. Quæ ratio est, quare versum primum &
partem secundi tantum Latine verterim; reliquos vero ἀνεπισημέ-
τους reliquerim.

5 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 31. ut Portus monuit.

6 Κληροῦχοι, καὶ αὐτοὶ, ὡς Ἀθηναῖοι ἱπποκ.] Ex Harpocrate.
Huc egregie faciunt verba Libanii in argumento ad orationem De-

sors inter filios Israelis. Dominus enim erit illorum portio & sors. David vero αληθης vocat rerum vicissitudines: divitias & paupertatem; servitutem & dominationem; pacem & bellum. In manibus tuis sortes meae.

Κλῆς ☿ Ἑρμῆ. Sors Mercurii. Prisco more receptum erat, ut sortientes folium olivæ in urnam conjicerent, quod *Mercurium* vocabant, & in ejus Dei honorem primum educabant. Altera deinceps sors ejus erat, qui Deum sequebatur. Euripides in *Eolo* consuetudinis hujus meminit.

Κληροθέα. Magistratus, qui fortitioni
præfunt. Vel urnæ, in quas fortes conjici-
untur. Aristophanes: *Urnas vero, ex quibus
fortes ducuntur, in quem usum vertes? In
foro collocabo, &c.*

Κληροχίσται. Qui forte res aliquas acceperunt & possident.

Κληθεῖς. Participem. Sortitam. Sorte consequutam. Sophocles: *Reverere autem matrem multos annos sortitam.* [Id est, grandævam.] Et Appianus: *Volsi vero, vicinorum cladibus minime territi, bellum Romanis intulerunt, eorumque colonos obsederunt.*

Κληέγυς. Agrícolas. Colonos.

Κληῦχοι. Sic vocabantur illi, quos Athenienses in urbes bello captas mittebant, ut singulis agros sorte distribuerent. Sic Isocrates in *Panegyrico*. Demosthenes vero in oratione *de Symmoriis* κληῦχαι [σάματα] videtur appellare eos, qui in quamcunque aliam regionem coloni mittuntur. Quomodo enim fieri potest, ut ille, qui non degit Athenis, trierarchiæ munere fungatur?

Kλῆσι. Sic [apud Davidem] duo Testa-
menta vocantur. Ut, *Si in medio duarum*
sortium dormiatis. Id est, si assiduo studio le-
ctioni illorum [Testamentorum] incumbatis.

moſthenis de Cherſoneſo. Ἦν μὲν ᾧ Χερρόνητος ἢ πρὸς Θερμάκω
Ἀθηναίων κτῆμα ὄρεον, εἰς δὲ πρῶτον ἀπέστησαν κτῆς τὰς Φιλίππου
καίρας λαμβάνουσι ἰαυτοὶ. Ἔτος δὲ ὡς πάλαν τὸτο πρὸς Ἀθη-
ναίους, οὗτοι πῖντες ἦσαν αὐτοῖς Ἐ ἀκτῆμας οἰνοῖ, τῆτας πῖνται ἱ-
στοίκας εἰς πὲς ἕω πόλεως πὲς ἰαυτοῖ. Ἐ ἐλάμβανον οἱ πρῶτοί μιν
ὅππαι τε ἄκ τοι δμοσίαι, καὶ ἐφόδον. Id eſt, interprete Wolfio:
*Fuit enim Thracia Cherſoneſus antiqua poſſeſſio Athenienſium, qui
Philippi temporibus colonos e ſuis civibus illuc miſerunt: veteri more
ſuo, quo pauperes atque inopes cives in exſera ſua oppida habitatum
abſtebant, armis & viatico e publico datis.*

7 Κλήρης] Sic recte in Harpocracione & Lexico Photii inedito.
At priores Edit. male habet κληρέχως.

8 Κληρονομία Subintellige *συμμετα*. Locus Demosthenis, ad quem Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) respexit, pag. 74: sic habet: Ἐάν τις τῶν ἀποδιδέσθαι τὸ πῶλον, ἢ γένηται ἢ ἐπαχθῇ καὶ ἢ ῥοφανῶν καὶ ἢ κληρονομίαν καὶ τὸ κενονικῆται, καὶ ἢ τις ἀντιθέσται ἀφαιρῆσθαι, ἴσως δὲ ἄλλαι καὶ ἀφαιρῆσθαι πῶλον ὁμοῖν *συμμετα*, &c. et.

9 Κληροῖ. αὐ δὲ 2[9]θήκαυ] Hæc Suidas sumpsit ex Theodorotō ad Psālmum LXXVI. v. 14. cujus locum integrum adscribam. Κλη-
ρος δὲ κληῖ (Δαβὶδ) πῶς δὲ 2[9]θήκας. λέγει τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρῃ διὰ

Κλητὸν. εἰς δικαστήριον καλεῖ, ἅμα μάρτυσι τὸ
πρωτόδικον, ὅς κλητοὶς ἀνόμαζον. καὶ ἡ Ἀριστοφάνους
Νεφέλαις·

Ὅτε τ' ἐμαυτοῦ γ' ἔνεχα νυκτὶ λημάτων
ἔλκω σε κλητεύοντα. —

τῆς ἐστὶ, μαρτυρήσαντα, ὅτι καλῶ αὐτὸν εἰς δικαστήριον.

Κλητὴ. ἡ κεκαλεσμένη.

Κλητῆρα.

Προκαλῆμαί σ', ὅς τις εἶ,

Πρὸς τῆς ἀρεσάνομης, βλάβης τ' φορτίων,

Κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρέφωνα τέτοιν.

Κλητῆρες. μάρτυρες.

Κλητῆρ' λέγει, ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον πάν-
τας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα. Ἀριστο-
φάνους Ὅρσι· Κλητῆρ' εἰμι νησιωτικός. τῆς ἐστὶν, ὁ τῆς
τῆς νήσου οἰκουμένης (κυκοφαντῶν, καὶ εἰς δικαστή-
ριον ἄγων. Καὶ αὖτις· Κλητῆρ' εἶ τ' εἰς ἄχρον δ' ἀπο-
δεδρακόπ.

Κλητῆρες. οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσωκα-
λουῦται οἱ δικαζόμενοι πῶν. ἔστι δὲ παρὲναι ἵνας
ἄσπερ μάρτυρας τῆς προσωκλήσεως. κλητῶσαι δὲ
ἔστι, τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος. λέγει δὲ
καὶ κλητῶσαι καὶ ἐκκλητῶσαι ἐπὶ τῇ μαρ-
τύρῳ, ὅταν μὴ ὑπακούσῃ πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν
τῷ δικαστηρίῳ καὶ ἔστιν ὁππότε κατ' αὐτῇ
δραχμαὶ χίλια, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑποφ' Πύθωνος
ὑποστάσει.

Κλητῶ. δόξα.

Κλητῶς. ὁ κεκλημένος, καὶ μὴ αὐτῷ ἑστῶς ἦκων.

Ἡ Χερσιδάμους Λακεδαιμονίους πρὸς πολέμους, καὶ κλη-
τῶς ὁ Θεὸς ἔφη, καὶ ἀκκλητῶς ἦεν καὶ πολεμῶσι καὶ
κατῶς νίκην ἔσονται.

Κλητῶριον. ἡ βασιλικὴ δόξα, ἡ τράπεζα.

Κλίβανος. ἡ καμίνος. ἔστι. Καὶ ὁ κλίβανος εἶκοι
γυναικί, δι' ὃ τὸ δέχεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον ἐκ τῆς
πυρὸς δὲ εἰς διελκῆ.

Κλίμα. τόπος.

Κλιμάζει. ἡ Δείναρχος. Ὅταν οὖν κλιμάζει καὶ
πρωτόδικον τοὺς νόμους. ἀντὶ τῆς πρωτοκλήνης, καὶ πρω-
τόπης. μὴ ποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τῆς βλί-
βης, καὶ βιάζειν.

Κλίμακες. ξύλα ὀρθά. Διόδωρος· Ἐξῆς δ' ἐκο-
μίζοντο κλίμακες ὡς παντοχρίας πολυτελεῖς ἔχουσαι.
καὶ ἡ Ξενοφῶν· Οἱ δὲ ἀνθρώποι κατέβαινον καὶ κλί-
μακας εἰς τὰς κατὰ γαίης οἰκίας.

Δυσκαλία, ἀσθένεια ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς
τὰς ἀπορίας, ὅτι τὸ ἀσθενεῖν, ἀλλὰ καὶ διηλεκτικὴ ἀσθενεῖσα
ἀσθενεῖται. τὸ τὸ δὲ ἀσθενεῖν καὶ ἀσθενεῖται ὡς τὸ κατὰ φύσιν ἀσθενεῖν.
Hec Suidae lucem fecerantur.

1 Ἀριστοφάνους Νεφέλαις] Pag. 192. (118. Ed. Baf. P.)

2 Κεκαλεσμένη] Sic habent omnes Editi. sed mendose procul
dubio. Legendum enim est, κεκλημένη.

3 Προκαλῆμαί] Lege προσωκαλῆμαί, ut recte apud Aristophanem
Vespis pag. 530. (361. Ed. Baf. P.) unde locus hic excerptus est.

4 Κλητῆρ' λέγει, ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον.] Ex Enarratore Comici
ad Aves pag. 607. (422. Ed. Baf. P.)

5 Εἰς ἄχρον.] Scribe εἰς ἀχρόνως, ut legitur apud Aristophanem
Vespis pag. 524. (358. Ed. Baf. P.)

Κλητὸν. In jus vocat, adhibitis citationis
testibus, quos κλητοὶς vocabant. Et Aristo-
phanes Nubibus: Quando mea pecunia cau-
sa te traho, testem futurum, me diem alteri
dixisse. Hanc enim significationem hic ha-
bet verbum κλητεύοντα.

Κλητῆ. Vocata.

Κλητῆρα. Publicum apparitorem, qui reos
in jus vocat. [Aristophanes:] Quisquis es, ad
Aediles in jus te voco ob damnum mercibus
meis illatum, testem citationis meae habens
Charephontem istum.

Κλητῆρες. Testes, quos adhibemus, cum
aliquem in jus vocamus.

Κλητῆρ. Sic appellatur ille, qui reos in jus
vocat. Item testis, quo praesente aliquem in
jus vocamus. Aristophanes in Avibus: Sum
apparitor insularum, reos in jus vocans. Id est,
incolas insularum calumniis vexo, & in jus
voco. Et iterum: [Similis videris] viatori,
qui in paleas aufugit.

Κλητῆρες. Sic appellantur illi, qui reos ci-
tant. Oportebat enim adesse quosdam testes,
cum quis in jus vocabatur. Κλητεύοντα vero
est, vocationis in jus esse testem: ut Isaeus.
Κλητῶσαι δὲ ἐκκλητῶσαι dicitur etiam de
testibus, qui ad testimonium perhibendum
in jus venire recusant. In hos autem multa
mille drachmarum statuta erat, ut testis est
Isaeus in oratione pro Pythone de violato
patrocinio.

Κλητῶ. Gloria.

Κλητῶς. Vocatus, nec ultro veniens. La-
cedaemoniis oraculum de bello consulentibus
Deus respondit, se & vocatum & invocatum
venturum, eosque victoriam reportaturos esse,
si totis viribus pugnassent.

Κλητῶριον. Regia gloria, vel mensa.

Κλίβανος. Caminus. Focus. Et caminus
similis est mulieri, propterea quod res ad vitam
utiles recipiat. Ignem enim fovet.

Κλίμα. Locus. Regio.

Κλιμάζει. Dinarchus: Quum igitur le-
ges torquet & pervertit. Sed videndum, ne
forte scribendum sit βλιμάζειν: i. e. premit &
violat.

Κλίμακες. Ligna recta. Scalae. Diodorus:
Postea vero allatae sunt 800. scaleae, ex qui-
bus arma varia & pretiosa suspensa erant. Et
Xenophon: Homines vero per scalas in do-
mos subterraneas descendebant.

6 Κλητῆρες. οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας.] Ex Harpocrate: ad
quem vide Valefium. Confer etiam Petrum ad Leges Aetiae pag.
314. & Suidam supra v. Ἀσθενεῖται.

7 Κλητῶσαι καὶ ἐκκλητῶσαι.] Vide supra v. Ἐκκλητῶσαι.

8 Χερσιδάμους Λακεδαιμονίους πρὸς πολέμους.] Historia est apud Thucydidem
lib. 1. Confer etiam nostrum supra v. Ἀκκλητῶς, & v. Καλῶσαι.

9 Κλητῶριον.] Vide de hac voce Dufrenoy in Glossario Graeco.

10 Καὶ κλίβανος εἶκοι γυναικί, δι' ὃ τὸ δέχεσθαι.] Locus hic ad som-
norum interpretationem pertinet, qui legitur apud Artemidorum
lib. 11. cap. x. ut Pearsonius recte observavit.

11 Κλιμάζει.] Ex Harpocrate. Pro κλιμάζει autem in MS.
Parisi. A. legitur κλιμακίζει.

12 Ξενοφῶν.] De Exped. Cyri lib. 1v. pag. 332.

Κλίμα-

Xenoph. Anab. 1. 313. ubi dicitur
quatuordecim annis. —
Whiter in Porph. not. Brev. in
Xenoph. 11. 277.

Κλιμακίζων. μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑποφ. Αἰσχίνης ἰσηγορίᾳ, λέγων· Οὐτὶς κλιμακίζει τῆς νόμους. ἔστιν δὲ οἷον πωδῶν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἵσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημνύς τ' ὀνόματι, ἥτις ἔστι ὄργανον βασιαντικόν, ἀφ' ἧς ἐκείνη τὸ σῶμα τῆς βασιαντικῆς μένεται. καὶ ἡ Αἰσχροφάνης.

Βασιαντὶς πάντα τρέπει ἐν κλίμακι.

Δήσας, κρεμάσας, ὑπερῶν ματιῶν, δέξων, στρεβλῶν. ἔπ' ἐς τὰς ῥίνας ὅξ' ἐγγέων, Πλίνθης ἐπιπλεῖς, πάντα τ' ἄλλα· πλὴν τῶν τῶν Μὴ τύπῃ τῶν, μηδὲ γητεῖν νέφ.

Κλιμακώσαν. κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλῶ.

Κλίμαξ. ἡ κοινὴ σκάλα.

Κλίνη. τὸ κρεβάτιον.

Κλίνθη. ἐκλίνθη.

Κλινίς. βῆθρον π. ἢ κλινίς εἰς τετραμήν. ἢ Ἐγκυκλον. τῷ τὸ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος. καὶ κλινίδιον ὑποκοριστικῶς.

Κλινωκοσμοῦντα Διονύσιον. ἔστιν ἐν τῷ Δαιμόνι.

Κλισία. ἡ σκηνή. λαμβάνει δὲ καὶ ἐπὶ κλίνης.

Λέξομαι ἐν μυχῷ τῆς κλισίης δὲ μοί' ἔστιν ἐτοίμη.

Κλισία. ἡ κρεβάτιον. Κλίσια. τὰ κρεβάτια.

Κλισιάδες. θύραι διπλῆς. ἡ σκηναί. καὶ Κλίσιον, ὄνομα τόπων.

Κλίσια. ἡ κατ' ἀνδρα κλίνης.

Κλίσιας ἐπὶ δόρυ. ἔστιν ἡ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ κλίσιας ἐφ' ἑνα κλίσιας. ἡ ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ κλίσιας, ἐφ' ἀσπίδα κλίσιας ἐστὶ. καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ.

Κλίσιας. ἡ ὑπερῶν κλίσιας, πωδῶν κλίσιας εἰς κλίσιας. ἔπειτα Δημοδένης.

Κλισμός. ἡ κρεβάτιον.

Κλιτώριον. πόλις Ἀρχαδίας.

Κλίτ'· μέρος πλάγιον. ¹⁰ Πεσῖται ἐν τῇ κλίτῃς (ἢ ὁ Φαλαμῶδης φησὶ).

Κλίτωρ, Κλίτωρ. ὄνομα κύριον.

Κλιτύς. τὸ σπῆλμα. καὶ ἡ ἐξοχὴ τῆς ὁδοῦ.

Κλιτάνιος, καὶ Κλονίος. ὀνόματα κύρια.

Κλόν. θόρυβος. ἄραχος. Ταραχὴ δὲ καὶ κλόνον ἐνεποιεῖ τοῖς πρῶτοις ἀνδράσι καὶ μικροῖς ἀφορμῇ ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα.

Κλοπαί. πωδῶν κλοπαί. καὶ κλαπέντες, ἀντὶ τῆς

Κλιμακίζων. Meminit hujus verbi Dinar-chus in defensione Aeschinis, dicens: *Hic leges κλιμακίζει*: i. e. torquet & pervertit. Forte nomen hoc deductum est a κλίμαξ, quod est genus instrumenti, quo homines torquentur. Aristophanes: *Crucia eum quovis modo: ad scalam alligans, suspendens, flagello cadens, excorians, distorquens, acetum in nares infundens, lateres imponens, omniaque alia [tormentorum genera adhibe:] at porro tantum eum ne verbera, nec recentis gethyo.*

Κλιμακώσαν. Altos gradus habentem.

Κλίμαξ. Vulgo scala.

Κλίνη. Lectus. Grabatus.

Κλίνθη. Pro ἐκλίνθη. Inclinator est.

Κλινίς. Parva fella. Sellula. [Aristophanes:] *Affer encyclum hoc, e lecto sumptum* Et κλινίδιον, diminutive, lectulus.

Κλινωκοσμοῦντα Διονύσιον. Dionysium lectos ornantem. Vide in voce Δαιμόνι.

Κλισία. Tabernaculum. Tentorium. Sumitur & pro lecto. *Cubabo in extremo [domus] recessu, ubi lectus mihi paratus est.*

Κλισία. Cathedra. At κλίσια, cubacula.

Κλισιάδες. Fores duplices. Vel, tentoria. Et Κλίσιον, nomen loci.

Κλίσιας. Motus, qui viritim fit.

Κλίσιας ἐπὶ δόρυ. Sic [in Tacticis] dicitur conversio ad dextram: ut conversio ad sinistram appellatur κλίσιας ἐπ' ἀσπίδα.

Κλίσιας. Vocatio in jus. Citatio. Ita Demosthenes.

Κλισμός. Sedes. Sella.

Κλιτώριον. Clitorium. Urbs Arcadiæ.

Κλίτ'· Latus. *A latere tuo cadet*: ait Psalmista.

Κλίτωρ. Clitor, Clitoris. Nomen propriū.

Κλιτύς. Declivitas. Item, cacumen montium.

Κλιτάνιος. Clitanus, & Clonius. Nomina propria.

Κλόν. Turba. Tumultus. *Motus vero Germanici, non a parvis orti principiis, Rempubl. haud leviter turbabant.*

Κλοπαί. Imposturae. Deceptiones. Et κλα-

¹ ἰσηγορίᾳ] Legendum esse *σηγορίᾳ* recte monuerunt Valerius ad Harpocrationem, & Meuriius *Leit. Attic.* lib. v. cap. xxiv.

² Αἰσχροφάνης] *Ranis*, pag. 241. (155. Ed. Basf. P.)

³ Σκάλα] Vocem hanc Latinam Græci recentiores adoptarunt. Vide supra v. Διέκτα.

⁴ ἢ κλινίς εἰς τετραμήν] Vel verba hæc sunt corrupta & mutila; vel saltem supervacanea & temere in hunc locum intrusa. Haud enim pervideo, quomodo ea sensui hujus loci accommodari queant.

⁵ Ἐγκυκλον. τῷ τὸ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλιν.] Aristoph. *Thesmophor.* pag. 781. (518. Ed. Basf. P.)

⁶ Κρεβάτιον] Sic habent Edit. antiquissimæ Mediolanensis & Aldina; itemque Phavorinus, & 2 MSS. Paris. B. & C. At in optimo MS. A. scriptum est *βελήν*: cum qua interpretatione videtur componi possit quod legitur supra: *Κλίσιας. τῶν, ἐφ' ἧς ἔστιν οἱ βέη.* Certe *κλίσιας* & *κλίσιας* idem est, quoniam τῶν

& ἐκ τῶν Grammaticis fere semper confundi constat. Quo autem referas τὸ *κρεβάτιον*, quod Edit. Basileensis & Genevensis exhibent? Ego quidem illarum Edit. fidem, ubi a cæteris discrepant, nullo loco habeo, quoniam sæpe deprehendi, eas absque ulla MSSorum auctoritate a temeraria manu interpolatas esse: quod vellem cum alii viri docti observassent, tum præcipue Duffrenius, quem in Glossario Græco duas istas Editiones, non consultis antiquioribus & melioribus, fere semper secutum esse video.

⁷ Κλίσιας ἐπὶ δόρυ. ἔστιν ἡ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ.] Vide Aelianum in *Tactic.* cap. xxxi.

⁸ Καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ.] Hæc verba tanquam supervacanea obelo fodienda sunt.

⁹ Κλίσιας. ἢ *κλίσιας*] Pessime. Scribendum enim est, *Κλίσιας*, ἢ *κλίσιας*; idque suo loco ponendum. Vide supra v. *Αἰσχροφάνης*.

¹⁰ Πεσῖται ἐν τῇ κλίτῃς] Psalm. xc. 7.

κλινίς βῆθρον π. ἢ κλινίς εἰς τετραμήν.] Verba hæc, ἢ κλινίς εἰς τετραμήν, corrupta & mutila, vel saltem supervacanea, & temere in hunc locum intrusa judicat Cl. Kusterus. Posterius mihi non fit verosimile, sed prius haud dubie verum est, nimirum corrupta esse verba, quæ facile restitui possunt, & levi mutatione, legendo, *βῆθρον π. ἢ κλινίς ἐκτεταμένον*, h. e. ἡ κλινίς ἐστὶ βῆθρον ἢ ἐκτεταμένον.

ἐξαπατηθέντες. Οἱ δὲ τὸ ἀκριβὲς μὴ εἰδότες, ἀλλὰ τῇ
πρώτῃ κλαπέντες ὄψιν, ἐπὶ πλείονας τῶν ὄντων οἰ-
θέντες, τοῖς οἰκείοις ἀγέγγελλοι.

Κλοπιμαῖος.

Κλοποφορῶ. τὸ ἐν κλοπείᾳ φέρω.

Κλώδονες. αἱ Βάκχαί τ' Διονύσας ὡς Μακεδό-
σιν αἰ κληθεῖσαι ὑπερον Μιμαλόνες, ἀπὸ τ' μιμήσεως.

Κλώζεϊ. ἢ Κλώζεϊ καὶ (υεῖ)πεται. ἐπὶ δὲ ὅππῃ
καὶ λίθοις βάλλει.

Κλώθ. κατὰ αἰ. ὅππῃ ἐξί.

Κλωθῶ. ἡ μία τῶν Μοιρῶν. Τρεῖς γὰρ εἰσι, Κλω-
θῶ, Λάχεσις, Ἀτροπος.

Ὁὐδὲ γὰρ ἐν τῇ θνητοῖσιν ἰδύνατο καὶ μεμαῖα

Εὐρέμῃ καὶ Κλωθῶ τῶν ἑτέρων Φονέα.

Κλωθῶ δὲ, τὸ νήτω.

Κλών, κλωνός. τὸ δένδρον ὃ βλαστῶς. καὶ ἐκλάνιστε,
κλώνας ἐκοψέ.

Κλωπᾶς. ὄνομα κύριον.

Κλωπιθῶ. κλέπτω. καὶ κλωπεία ἐξ αὐτοῦ, καὶ
κλωπιτθῶ.

Τὸ ἡγεῖν ἐν Αἰτωλοῖς ὁ νοδὸς δ' ἐν Κλωπιθῶν.
ἡ γενικὴ ἀντὶ δουλείας. ἀφ' ἧς ἀλλὰ δὲ πινας ὁ Ἀεισο-
φάνης, ὡς ληστὰς καὶ κλέπτας. ληστὰς γὰρ οἱ Αἰτωλοί.

Κλωπιτθῶ. ἢ κλοτοπθῶ δέ.

Κλωστήρ. ὁ ἀτρακί. καὶ τὸ νῆμα.

Κλώψ. ὁ κλέπτης. ὁ Ξενοφῶν. Εἰς γυμνήτες τῶν
ἐφεπομένων ἡμῶν κλωπῶν. καὶ ἐν Ἐπιγράμματα

ἢ Τόξω μὲν κλώπας βάλλει, Γὰρ δὲ Φίλος.

Κλοιός. περὶ ἀχλὺν δεσμός. ἐν Ἐπιγράμματα

— Ὡς δ' ἴδ' ὁμοίω

Ἐικόνα, παντοίω ὁμοίω φαεινότητι,

Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε, λέγων Λευκῶν, κελθῆναι

Τὸ καὶ καὶ βαίνειν. πείθε γὰρ ὡς ὑλάων.

Κλυδώνιον, καὶ κλυδῶνα. ἀμφω Θεκυδίδης β'.

Καὶ ὅς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδῶνι ἀνα-
φύγειν. καὶ κλυδώνισμα. καὶ κλυδῶν ῥῆμα, καὶ κλυ-
δώνισμα.

Κλύψ. ἀκούψ.

— Ὡς καὶ πᾶς ὁ κλύων

Τὸ λέξαι καὶ μάλλον,

Τοῖς τοῖς ἀχρεῖ καὶ καυτεῖς.

1 Κλώζεϊ. Photius in Lexico inedito: Κλώζεϊ. ἀφ' ἧς ἀλλὰ τῇ
πρώτῃ κλαπέντες ὄψιν, καὶ κλωπῶν τῶν φωνῶν ἰληγὸν πύπτω. ὑποσώφοντες
γὰρ τῶν γλώττων, καὶ πῶς οὐδὲν τ' ἀφ' ἧς ἀλλὰ τῇ πύπτω. ὑποσώφοντες
Vide etiam supra v. Ἐκκλώζεϊ.

2 Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητῷ. Distichum hoc est pars Epigrammatis in
Ajacem, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xiv. pag. 345.

3 Ἐν θνητοῖσιν ἰδύνατο. Metri gratia scribendum est, ἐν θνητοῖσιν
ἰδύνατο: ut recte legitur in Anthologia.

4 Τὸ ἡγεῖν ἐν Αἰτ. Senarius hic legitur apud Aristophanem E-
qm. pag. 292. (195. Ed. Baf. P.)

5 Κλωπιθῶ. Sic habent MSS. Parif. At priores Edit. mendo-
se κλωπιθῶ.

6 Ξενοφῶν. De Exped. Cyri lib. 1v. pag. 335. ubi sic legitur:
Οἱ γὰρ γυμνήτες τ' ἐφεπομένων ἡμῶν κλωπῶν ἰλαστοὶ πινας ἀνδρῶν.

†

πέντες, decepti. Illi autem, cum verum hostium
numerum ignorarent, primo aspectu decepti, &
longe plures esse putantes, quam revera erant,
rem [falso creditam] suis renuntiarunt.

Κλοπιμαῖος. Furtivus.

Κλοποφορῶ. Per furtum aufero.

Κλώδονες. Bacchæ, sive sacerdotes Bacchi
apud Macedones: quæ postea Mimalones,
ab imitatione, appellatæ fuerunt.

Κλώζεϊ. Exploditur & sibilis excipitur: in-
terdum etiam lapidibus petitur.

Κλώθ. Filum deducit. Net. Fato destinat.

Κλωθῶ. Clotho, una ex Parcis. Tres enim
sunt, Clotho, Lachesis, Atropos. Haud e-
nim Clotho, quamvis vellet, inter homines a-
liquem reperire potuit, qui eum interficeret.
Κλώθω vero, neo.

Κλών, κλωνός, Surculus. Ramus. Et ἐκλά-
νιστε, ramos amputavit.

Κλωπᾶς. Clopas. Nomen proprium.

Κλωπιθῶ. Furor. Unde κλωπεία furtum: &
κλωπιτεύω, furor. [Aristophanes:] Manus e-
jus sunt inter Ætolos; mens vero inter Clo-
pidas. Genitivum posuit pro dativo. Per-
stringit autem Aristophanes quosdam ut la-
trones & fures. Ætoli enim latrocinari so-
lebant.

Κλωπιτεύω. [Per ω scribitur in prima syl-
laba.] At κλοτοπτεύω, [per ο.]

Κλωστήρ. Fusus. Item ipsum filum.

Κλώψ. Fur. Xenophon: Milites enim levi-
ter armati fures quosdam ex illorum numero,
qui nos sequuntur, [ex insidiis ceperunt.] Et
in Epigrammate: Sagitta fures feri, at ser-
va amicos.

Κλοιός. Collare. In Epigrammate: Ut au-
tem imaginem [cani] prorsus similem esse vi-
dit, collare tenens proprius accessit, dixitque
Leuconi, juberet etiam canem ingredi & la-
trare.

Κλυδώνιον, & κλυδῶνα. Fluctum. Utraque
voce utitur Thucydides libro 11. Cum remos
agitato fluctibus mari attollere non possent. Et
κλυδώνισμα, idem. Et κλυδῶν, verbum, flucti-
bus agitor. Et κλυδώνισμα, fluctibus agito.

Κλύψ. Audit. [Sophocles:] Et quisquis
[sinistros illos rumores de te sparsos] audit,
magis gaudet quam ille, qui ista dixit, gra-
vissimis tuis malis insultans. Et iterum So-

phis τέτυπ. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

7 Τόξω μὲν κλώπας β. Pentameter iste descriptus est ex E-
pigrammate in Dianam, quod exstat Anthol. lib. 1v. cap. xii.
p. 481.

8 Ὡς δ' ἴδ' ὁμοίω. Locus hic intelligendus est de simu-
lacro canis, quod Leucon finxerat, tanta arte, ut Alcimenes, qui
id Diis dedicaturus erat, nihil in eo desideraret præter motum &
latratum. Vide Anthol. lib. vi. cap. i. init. ubi integrum Epigram-
ma legitur.

9 Καὶ πᾶς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλ. Fragmentum hoc legitur
apud Thucydidem lib. 11. cap. LXXXIV. sed ubi scriptum est κλ-
δώνισμα.

10 Καὶ πᾶς ὁ κλύων τ' ἀχρεῖ. Hæc sunt verba Sophoclis in Aj-
ce pag. 10. ut Portus monuit.

καὶ αὐτῆς ὁ Σοφοκλῆς

Ἦπεν ἑλάναια τιμὴν ὅταν κλύη Φάπιν,

Ἦσθ' μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Κλύθι. ἐπάκουσον.

Κλύμνῳ. ἔγω λέγω ὁ Ἄδης ἢ ὅτι πάντας
προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν. ἢ ὁ ἑκὼ πάντων ἀκρό-
μνῳ. ὅς ἐστι Ἐπιγρᾶμματι.

Ὅς ἐστι ἀμειλίχῳ βαρὺ Κλυμνῳ νόημα,

Καὶ τὸν ἀμειλίχον θυμὸν ἔχει λυγρὰ.

Ὡς Ὁρφέως. Καὶ αὐτῆς

Ἦδ' ἢ γὰρ λειμῶνας ὅπ' Κλυμνῳ πιπτότα,

Καὶ δροστέρας χρυσέας ἀνθεα Περσεφόνης.

Κλύω. μαθαίνω.

Κλυτήρ. τὸ ἱατρικὸν ἐργαλεῖον. Κλυτήρα ὡς-
δέμνῳ, ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ κύ-
βαλα.

Κλυταμνήστρα. ὄνομα κύριον. ἢ γυνὴ τῆς Ἀγαμέ-
μνονος.

Κλυσιτέχνης. ὁ Ἡφαιστος. ὁ ἐνδοξὸν ἔχων ἢ χαλ-
κθλυκίῳ. ὡς λέγει ὁ αὐτὸς καὶ αἰθαλόεις Θεός,
ὁ χαλκός.

Κνᾶκον. ὅς ἐστι Ἐπιγρᾶμματι.

Κνᾶκον ὑπὸ τῆς τόνος ἀνέθηκε βράχυν.

Κνᾶν. κόπτειν. ἔχειν. ὁ Λαδὼν δειλὸς δὲ πύχυν, ἐκ-
λυσσε τὸν κηρὸν κνᾶν. ἀντὶ τῆς ἔχειν.

Κνάπῳ. Ὁ Περὶ Ξενοκράτῃ τὸν φιλόσοφον ἐλθόν-
τις φιλοσοφῆσαι, μήτε γεωμετρίαν, μήτε ἀστρονομίαν
μεμαθηκώς, τῷτοι εἰπὼν. Παρ' ἐμοὶ πῆχ' ὁ κνάπ-
τε.

Κνάφῳ. ὄργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχει, δι' ὅ-
τους βασανίζομεν κτείνουσιν. ὁμοίον ὅτι κναφικῶ
κτείνω.

Κνάφῳ. ἀκαθάρτος τι, ὃ ζύσσι τὰ ἱμάτια.

Κνάφῳ. ὡς Ἡρόδοτος ἀκαθάρτα, ἔλυσσα ἱμά-
τια. τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκαθάρτων ζῶντων ζυγρέφαν-
τες, τὰ ἱμάτια ἐκκαπνίζον. ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο κνάφῳ.

Κναφθὺς. ὡς τὸ κνῶ, τὸ ζύω. ὁ Ὀμηρος

— Ἐπὶ δ' αἰγίον κνῆ τυρὸν

Κνῆσι χαλκίῳ.

Γναφθὺς δὲ ὡς τὸ γὰρ φάρεος γνάφιν ἢ πρὸς παρὰ
τὸ γανόν, τὸ λαμπερόν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἀφ' ὅ γ' κοινόν.
τὸ δὲ ἀφ' ὅ γ' κ, Ἀττικόν. ὁ Ἀριστοφάνης

Ἦν γὰρ παρὲς τοῖς δεομένοισι οἱ κναφεῖς

Χλαίνας, ἐπειδὴν ὡρῶντο ἡλιῳ τρεπῶν,

Πλυνεῖταις ὑμῶν ἐδὲν ἀν' βλάφοι ποτὶ.

Κναυόμενον. κατὰ πονέμενον.

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 51. ut itidem Portus observavit.
2 Ἐν Ἐπιγρᾶμματι] Anthol. lib. III. cap. xxv. Epigr. ix. Por.
3 Ἦδ' ἢ λειμῶνας ἐπὶ κλ.] Distichum hoc est pars Epigram-
matis in locustam, quod legitur Anthol. lib. III. cap. xxiv. pag. 383.
4 Κλυσιτέχνης] Est epithetum Vulcani, quod apud Homerum
diversis in locis legitur.
5 Ἐν Ἐπιγρᾶμματι] Anthol. lib. VI. cap. xxiv. Por.
6 Λαδὼν δειλὸς δὲ πύχιν.] Herodotus lib. VII. in fine: Δειλὸν δὲ
πύχιν λαδὼν. τὸ κηρὸν αὐτὸ ἐκίχνησε, καὶ ἐπὶ αὐτῷ τὸ γὰρ
τὸν ἐγρᾶμ' ἐπὶ τῷ τῷ βασιλείῳ γράμμῳ. Et paulo post: Ἐπὶ τῷ
αὐτῷ, τὸ κηρὸν ἐπὶ κτείνουσα, &c. Ex hoc loco præiens fragmen-

phocles: Certe infelix illa, cum famam i-
stam audiet, ingenti ejulatu totam urbem re-
plebit.

Κλύθι. Audi.

Κλύμνῳ. Ita vocatur Pluto: vel quod om-
nes ad se vocet; vel quod ab omnibus au-
diatur. In Epigrammate: *Qui duram immi-
tis Plutonis mentem & implacabilem animum
lyra demulsi*: De Orpheo hæc dicuntur. Et
alibi: *Jam enim [locusta] in prata Pluto-
nis & roscidos aureæ flores Proserpinæ evō-
lavit.*

Κλύω. Audio. Disco.

Κλυτήρ. Clyster. Instrumentum medicum.
*Admoto clystere excrementa ex ventre suo
eduxit.*

Κλυταμνήστρα. Clytæmnestra, uxor Aga-
memnonis.

Κλυσιτέχνης. Sic appellatur Vulcanus. Quasi
dicas, qui ob artem fabrilem clarus est. Idem
etiam vocatur Deus fuliginosus, utpote faber
ærarius.

Κνᾶκον. Album. Rufum. In Epigrammate:
Album & barbatum hunc dedicavit hircum.

Κνᾶν. Scindere. Radere. *Sumptis pugillari-
bus duplicibus jussit ceram abradi.*

Κνάπῳ. Carmino. *Cum ad Xenocratem phi-
losophum quidam venisset philosophiæ discendi
gratia, qui & Geometriæ & Astronomiæ om-
nino rudis esset, illum dixisse ferunt: Apud
me lana non carminatur.*

Κνάφῳ. Instrumentum quoddam undique
stimulos habens, quo fontes excruciat necan-
tur. Est autem pectini fullonio simile.

Κνάφῳ. Spinæ quoddam genus, quo ful-
lones vestimenta pectunt & poliunt.

Κνάφος. Apud Herodotum sic vocatur spi-
na, qua vestes pectuntur. Olim enim fullo-
nes collecto spinarum acervo vestes poliebant.
Acervus autem ille vocabatur κνάφῳ.

Κναφθὺς. Fullo. A κνῶ, rado, pecto, polio.
Homerus: *Et super [vinum] caprinum rasit
caseum radula ærea.* Γναφθὺς vero, i. e. fullo,
dictus est ὡς τὸ γὰρ φάρεος γνάφιν, i. e. a poli-
enda veste. Γνάφιν vero est γανόν, splendidum.
Et γναφθὺς quidem, per γ, est commune. Κνα-
φθὺς vero, per κ, Atticum. Aristophanes: *Si
enim fullones indigentibus præbuerint lenas
circa solstitium hibernum, nemo vestrum lateris
dolore unquam laborabit.*

Κναυόμενον. Fatigatum. Vexatum.

tum Suidas confarcinavit.
7 Περὶ Ξενοκράτῃ τῷ φιλόσοφῳ ἐλθόντι.] Idem refert Laertius in
Xenocrate, segm. x. quem confer. Cæterum, pro ἐλθόντις — μεμα-
θηκώς, legendum potius est, ἐλθόντις πρὸς — μεμαθηκότες: vel
nominativus hic positus est pro genitivo; quod tamen insolens est.
8 Τὸ παλαιὸν οἱ κναφ. — ἐλέγετο κνάφῳ.] Hæc αὐτολεξὴ
etiam legitur apud Helychium v. Ἐπικναφον.
9 Κναφθὺς. παρὰ τὸ κνῶ, τὸ ζύω.] Hæc, & quæ sequuntur, de-
scripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum* pag. 17.
10 Ὀμηρος] Il. A. v. 639.
11 Ἀριστοφάνης] *Ecclesiæ* pag. 736. (494 Ed. Bas. P.)

Κναίω. κόπω.
Κνέφαλον. ¹ τύλη.
Κνέφας. (κότος. νύξ. κλίνε) δὲ κνέφατος. Ὁ δὲ
ἀφ' αὐτοῦ τὸς ἡγεμόνας, ἐκινῆ ² τὸ πρωτοπείαν, κνέφα-
τῶ ³ ἄρτι γινόμεν.

Κνεφαῖος. (κοτεινός. ἀόρατος. ὄρσιος. ἐωθινός.
⁴ Αεσιφάνης. Κνεφαῖος εἰς ἀγροῦν φέρουσ' ἀπιδό-
μιον. καὶ, κνεφαῖος ἦλθεν. ἀντὶ τῆς ὑπὸ (κότον.
⁵ Ὁ δὲ ἀφ' αὐτοῦ κνεφαῖος, καὶ τὸ ἀφυλάκτος, τὸ ζῶ-
ντος τῶν βοῶν ἐπελάβετο.

Κνέφ. σκοτῶ. ἀπὸ τῆς κνέφ. βυθείας. ὅπως Αἰ-
λιανός.

Κνή. κόπῃ. καὶ ⁶ Ὀμηρῶς. Κνή τυγόν.

Κνηκίας. ὁ λύκος. Βάβριος ⁷ ἐν τοῖς μυθικοῖς
Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόων τε καὶ κνίης πάσης,
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακπίσας φθύγῃ.
τῆς τε, τὸ λύκον.

Κνηκίς. ἡ νεφελάδης ζώνη. τὸ μικρὸν κνέφ.
Οὐδέ ποθι κνηκίς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ.

Κνήμη. τὸ κοῖλον τῆς σκέλεος.

Κνημῖς. τὸ περὶ τὸ μέτρον τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῇ κνή-
μῃ ὑπόδημα.

Κνημοί. ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων.

⁸ Ὅπως τε μιν κνημῖς τε καὶ λαοὶς τε χερσίδας.

Κνησίοντα. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τὸ κνῆ.

Κνηδεῖον, κνήμα, καὶ κνημονή, καὶ κνημός. ἐν τῇ
κνήμῃ.

Κνησιῶτες τὰς ἀκοάς. ἀντὶ τῆς ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τὴν
ἀκρότη.

Κνήσις. μάστιξ. Ὀμηρῶς. Κνήσι χαλκείη. καὶ
ἐν Ἐπιγράμματι.

⁹ Καὶ τὸν ἐχάλατον, εὐγναπτόν τε κνῆσαν,
καὶ κνήσιν.

Κνήφω ¹⁰ λοιμῶδι συνέβη γενέσθαι ποτὲ τῶν
ῥωμαίων γυναιξί.

Κνίδι. βοτάνη. καὶ Κνίδιος καρπὸς, ὁ τῆς Κνίδος.

Κνίζω. αἰπάλω. λυπῶ. ἢ τέμνω. τὸ κνῶ, τὸ κόπω.
τοῦτο δὲ τὸ κνῶ τὸ κνῶ. ἐξ τῆς κνῆθω, καὶ κνί-
ζω, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχυρῶς ξύω.

Ἄλλ' ¹¹ ὅπως βραχύνωλον ἐπικνίζοντι χα-
ράσων.

Κναίω. Tundo.

Κνέφαλον. Tomentum.

Κνέφας. Tenebræ. Nox. Declinatur κνέφα-
τος. Ille vero dimissis ducibus, ubi jam conte-
nebrasset, primum agmen movit.

Κνεφαῖος. Obscurus. In tenebris latens.
Matutinus. Qui mane aliquid facit. Aristo-
phanes: Ut crepera adhuc luce id in foro ven-
dam. Et κνεφαῖος ἦλθεν, sub noctis tenebras
venit. † Ille vero cum prima luce surrexis-
set, captata temporis opportunitate, iugo boum
manus injecit.

Κνέφ. Crepusculo. Tenebris. A recto κνέ-
φ. Sic Aelianus.

Κνή. Secat. Radit. Et Homerus: Radit
caseum.

Κνηκίας. Lupus. Babrius in Fabulis: Ille ve-
ro laboribus & omni molestia liberatus, lupum
hiantem calcibus repellens fugit. Κνηκίαν enim
hic lupum significat.

Κνηκίς. Zona tenuis. Item, parva nubes.
Nusquam nubecula apparebat, sed apertum
[undique & sudum] erat cælum.

Κνήμη. Tibia cruris.

Κνημῖς. Calceamentum, quod cruribus cir-
cundatur. Ocrea.

Κνημοί. Montium juga & vertices. Cum
eum in montium jugis & opacis torrentium
ripis [taurus conspexisset.]

Κνησίοντα. Prurientem.

Κνηδεῖον, κνήμα, κνημονή, & κνημός: a
κνήθω.

Κνησιῶτες τὰς ἀκοάς. Prurientes auribus.
Qui cupidi sunt audiendi.

Κνήσις. Radula. Culter. Homerus: Ra-
dula ærea [caseum rasit] Et in Epigramma-
te: Et æream, facileque se incurvantem fus-
cinam culinariam, & radulam.

Κνήφω λοιμ. Scabiem pestiferam aliquando
fæminis Romanorum accidisse ferunt.

Κνίδι. Urtica. Et κνίδι καρύς. Fructus
Cnidius.

Κνίζω. Accusativo jungitur. Dolore affi-
ciens. Vellicans. Secans. A κνῶ, feco, scindo.
Hoc vero a κνῶ: unde κνήθω & κνίζω, in su-
perficie & leviter rado. [In Epigrammate:]
Sed aratro exiguum proscindo agellum.

¹ Κνέφαλον] Vide supra v. Γράφαλοι.

² Ὁ δὲ ἀφ' αὐτοῦ τὸς ἡγεμόνας.] Hæc sunt verba Polybii lib. viii.
cap. xxi. eademque leguntur supra v. Διαφύς.

³ Αεσιφάνης] Rapis pag. 274. (182. Ed. Baf. P.)

⁴ Ὁ δὲ ἀφ' αὐτοῦ κνεφαῖος καὶ παρὰ τὸν.] Verba hæc ex Aeliano
deprompta esse discimus ex ipso Suida infra v. Τιμωροῦντες, ubi
fragmentum hoc longe auctius producit.

⁵ Ὀμηρῶς] Il. A. v. 639.

⁶ Κνήφω] Scribe κνέφω. Vide Hesychium v. Κνήκας.

⁷ ὑπὸ τῇ κνήμῃ] Lego, ἐπὶ τῇ κνήμῃ.

⁸ Ὅπως τε μιν κνημῖς τε καὶ λαοὶς τε χερσίδας.] Verba hæc decerpta sunt
ex Epigrammate, quod ex Cod. MS. Anthologię ineditę integrum
exhibuimus supra v. Ἰξόν.

⁹ Καὶ τὸν ἐχάλατον, εὐγναπτόν τε κνῆσαν.] Verba hæc sunt pars
Epigrammatis, hæctenus inediti, quod ex Cod. MS. integrum hic
cum Lectore communicabo. Διωνύσιος.

Λαβροσύνα πῶς δὲ φῶς, φιλόχρηστος τι λαφύρα

Θήκετο Δεισιφύς Δωρεῖος κεφαλῇ.

Τὰς Λαβροσύνας κνῆσας ἐψηθήσας.

Καὶ χυτῆας, καὶ τὰν εὐρυκατὴν κύλικα,

Καὶ τὰν ἐχάλατον εὐγναπτόν τι κνῆσαν,

Καὶ κνήσιν, καὶ τὰν ἐπιδοκῆν περὶ τὴν.

Λαβροσύνα, οὗ δὲ ταῦτα κνῆσας καὶ διερρήσας

Δεισιφύς, νεύσας μὴ πόκα σφραγίσαν.

In Hexametro secundo viros doctos de voce κνῆσας cogitare ve-
lim; quam corruptam esse video, licet emendationem ejus nunc
in promptu non habeam. Reliqua nihil difficultatis habent.

¹⁰ Κνήφω λοιμῶδι συνέβη γῆν.] Integrum locum habes supra
v. Ἀφροδίτη.

¹¹ Ἄλλ' ὅπως βραχύνωλον.] Integrum Epigramma, ex quo verba
hæc decerpta sunt, exhibemus supra v. Ἀπὸ κνῆσας.

Κρυζήματα. ὡς δὲ Ἡρόδοτος. τῆς, τῆς γρι-
εῖν ἀποφθεγμάτων.

Κρυζῶ. ἀπὸ τῆς κόνυζα, κόνυζω, κρυζῶ. ἐνθεν ἡ κρυ-
ζήμιος ὡς μυκῶ, μυκηθμῶς, ἢ τῇ κρυζῶν ὁδὸν ἐκ τῆς ὑ-
λακῆ. Καὶ αὖτις Κρυζοῖεν τε οἱ κύνες, ἀγχοῦ δὲ ὕλης
γυρόμενοι.

Κρυζόμενοι. γυρόμενοι. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς σκυ-
λάκων. Ὁ δὲ κύνας ἐν τῇ ἐπαλξίᾳ ἀπεξήρτα, ὥστε
τῆς φύλακας κρυζόμενοι αὐτῶν μὴ καθύδεν.

Κρυζίσω. ἀπορεπῆς ποιῶ. λυπῶ.

Κρυμα. ὁ ἡρεμαῖος κρημνός.

— Ὑποδερμῆς.

Ἡκιστα τοι τὸ κρυμα (ἢ τῆς) δακτύλου.

Κοάλεμος. ματαίωτος. κοῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.
καὶ ὁ ἡλίθιος ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκει τῇ
λέξει τὸ ἡλέματος, ἦν γὰρ τὸ μάταιον ἢ τὸ κοῖν, ὅ-
τι νοῖν. ὁ ἐν ἀνόητῳ, καὶ μάταιον νοῖν, κοάλεμος
λέγεται. Κοάλεμοι ὡς δὲ Ἀριστοφάνης, οἱ ἡλέματα
κοῖντες ἢ νοῖντες.

Κοβαλύν. τὸ μεταφέρειν τὰ ἀλλότρια μισθῶ κατ'
ὀλίγον.

Κοβαλεία. ὅπως ἐλέγτο ἡ παροίητος μὲ ἀπά-
της παιδεία. καὶ κοβαλῶ, ὁ αὐτὴ γυμναστής. ἔ-
οικε δὲ Σωκράτει τῷ βαμολόχῳ. Φιλόχορος δὲ θυ-
τέρῳ Ἀτθίδος. Ὁ γὰρ ἔνοι λέγεται βαμολόχον πινᾶ,
καὶ κοβαλὸν γυμναστῶν, νομιστὸν τὸν Διόνυσον. Ἀριστοφ-
άνης δὲ ἐν δούλει ζῶν ἰσορίας, τὸν αὐτὸν φησι
κοβαλὸν καὶ μμητῶν ὄντα, ἀπορχόμενον ἀλίσ-
κεσθαι.

Κόβαλῶ. ἀνελεύθερος, παύρητος, ληστής. ἀπὸ τῆς
κοπίδος. ἢ ὁ χαλότερος. κόβαλα γὰρ ὅτι τὰ χα-
κῆ. καὶ κοβαλεία, ἡ ὡς πονηρὰ ἀνδραγαθή. καλακεία.
τὸς αὐτὸς καὶ κομνηφορεῖς. Ἀριστοφάνης.

Ὡς δὲ εἰ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλίσκω.
ἀντὶ τῆς ληστῆς. οἱ δὲ κόβαλον, τὴν μὲ ἀπάτης πα-
δείαν.

Κόβελμος.

Κόνγχιω. τὸ ἐλάττω λέγεται. καὶ κόνγχιος ἄξιον,
τὸ οὐδένος ἄξιον. καὶ κόνγχιω διελῶν. ἐπὶ τῇ ῥα-
δίᾳ πὶ ποιούμενον. οἷον, αὐτὸν ὅτι τὸδε τῷ κόνγχιω
διελῶν.

1 Κρυζίσω] Imo, κρυζῶ. Respexit enim ad locum illum Ho-
meri II. N. v. 401.

Κρυζῶν δὲ τὸ ὅστις, παρὸς ἀφαιρέσει ἰόντι.

Scholiasta ad eum locum: Κρυζῶν, ἀπορεπῆς καὶ ῥυτῆς ποιῶ.

2 Κρυμα] Est a κρύω: quod Hesychius interpretatur κρημνός, ἔνυ.
Significat igitur κρυμα scalptionem; sive sonum, qui editur, cum
digitis aliquid scalpimus: quo posteriori sensu vox ista capienda est
in subjuncto loco Aristophanis.

3 Τὸ κρυμα] Apud Aristophanem Ecclez. pag. 725. (486. Ed.
Baf. P.) unde fragmentum hoc Suidas deprompsit, hodie legitur
τὸ κρυμα: sed cujus loco olim scriptum fuisse κρυμα non solum
ex hoc loco Suidae discimus; sed etiam ex Eustathio ad Homerum,
apud quem pag. 1746. 7. Herodotus Grammaticus eandem le-
ctionem in loco hoc Comici agnoscit. Ait enim Eustathius: Ἐκ
δὲ τῶς ῥητῆρος κρυμα καὶ κρυμα τὸ δακτύλου ἀπορεπῆς (Ἡρώδης) ἐν
τῷ Κωμικῷ. Manifestum est, Herodianum ad ipsum illum lo-

Κρυζήματα. Lugubrium vocum. Apud He-
rodotum.

Κρυζῶ. Ululo. Ejulo. Α κόνυζα, κόνυζω, κρυ-
ζῶ. Unde & κρυζήμιος, ululatus canum: ut a
μυκῶ, μυκηθμῶς. Et iterum: Latrentque canes,
cum prope silvam venerint.

Κρυζόμενοι. Gementem. Per translationem
ductam a canum catulis. Ille vero canes e
pinnis murorum suspendit, ut vigilis illis ulu-
lantibus dormire non possent.

Κρυζίσω. Deformabo. Fœdabo. Dolore af-
ficiam.

Κρυμα. Lenis scalptio. [Aristophanes:]
Cum calceos induerem, audiui te digitis scal-
pentem.

Κοάλεμος. Qui vana & inania mente agi-
tat. Κοῖν enim significat sentire & intellige-
re. Unde κοάλεμος, fatuus & insipiens. Ap-
parent autem in hoc vocabulo vestigia vocis
ἡλέματος, i. e. vanum, & κοῖν, intelligere. Fa-
tuus igitur, & vana mente præditus, dicitur
κοάλεμος. Apud Aristophanem quoque κοά-
λεμοι dicuntur οἱ ἡλέματα κοῖντες, i. e. stulta
mente præditi.

Κοβαλεύειν. Aliena paulatim ad se pretio
traducere.

Κοβαλεία. Sic vocabatur lusus jocusve simu-
latus & fallax. Et κοβαλῶ, qui joco tali u-
titur. Videtur autem idem significare quod
βαμολόχος. Philochorus libro secundo de Re-
bus Atticis: Non enim, ut quidam ajunt, Bac-
chum scurram & deceptorem fuisse existiman-
dum est. Aristoteles vero libro secundo Histo-
riæ Animal. Otum [avem] ait, lusus aman-
tem, & omnia imitari conantem, [ab aucu-
pibus] capi, dum saltantes imitetur.

Κόβαλῶ. Illiberalis. Astutus. Latro. Α
κοπίς. Vel, qui malis artibus utitur. Κόβα-
λα enim dicuntur mala. Et κοβαλεία, impro-
bi hominis assentatio. [Et κοβαλοί, latrones.]
Eisdem etiam κομνηφόροις vocant. Aristopha-
nes: Tanquam senes nos fraudibus circumve-
nit. Vel, prædæ loco nos ducit. Quidam
vero κόβαλον vocant lufum, quo quis decipitur.

Κόβελμος. Cobelmus.

Κόνγχιω. Concham vocant id, quod est
minimum. Et, Concha dignum: quod est nul-
lius pretii. Et, Concham dividere. De iis di-
citur, qui facile aliquid faciunt. Ut, Perin-
de hoc est, ac si concham divides.

cum Aristophanis, quem Suidas hic citat, respexisse.

4 Ἐγκειται τῇ λέξει — κοάλεμος λέγεται] Ex Scholiasta Ari-
stoph. ad Equit. pag. 298. ubi pro ἡλίθιος legitur ἡλίος.

5 Κοάλεμοι παρὰ Ἀριστοφάνη οἱ ἡλέματα κοῖντες & νοῖντες] Et
hæc leguntur apud Scholiastam Aristoph. ad Equit. pag. 326.

6 Κοβαλεία. ὅπως ἐλέγτο ἡ παροίητος μὲ ἀπάτης παιδεία. ὅτι
pag. 312. (212. Ed. Baf. P.)

7 Ὁ γὰρ ἔνοι λέγεται βαμολόχον πινᾶ & κό-
βαλον νομιστὸν τὸν Διόνυσον. Et sic habet Harpocratio. Ὁ γὰρ φησὶ
8 Ἐν δούλει ζῶν ἰς. Imo ἐν γούλει, ut Maussacus etiam
monuit.

9 Τὸν αὐτὸν φησὶ κόβω. Vide infra v. 202.

10 Τὸς αὐτὸς καὶ κομνηφοί. Locus hic ex Scholiasta Aristophanis
ad Equit. pag. 302. (204. Edit. Baf. P.) sic scribendus & supple-
ndus est: Κοβαλοὶ γὰρ οἱ λησταί. τὸς αὐτὸς δὲ καὶ κομνηφόροις καλεῖται, &c.
Κόνγχιω

Κοάλεμος. ἡλίθιος. φησὶ
Photius.

κονώνυμον ἴσως. Phot.

Κογχύλη. ὅθεν ἡ πορφύρα. ¹ Ὡς τῆς πλῆθους
 καὶ τῆς πεζῶν οἱ γύπες καὶ οἱ κύνες πόρρωθεν τῶν ὀσ-
 μῶν ἀνιλαμδάνονται, ἀφ' οὗ τινὲς δόσμον ἔ-
 ἀέρον δύνανται οὐκ αὖ τῆς αἰσθάνου, ἀφ' οὗ τὸ εἶναι καὶ ἐν
 ὕδατι ἢ δύνανται αὐτῶν, πόρρωθεν τῶν ὀσμῶν οἱ
 χυθῆς ἀνιλαμδάνονται. καὶ αἱ κογχύλαι οὖν, ὅταν ὀσ-
 μέναι, φαίνονται διέλαπεν ἐφεπόμενον. ὁμοίως καὶ
 οἱ Κροκόδειλοι, τῶν κρεῶν ὡς τῆς ὕδατος ἐπιφά-
 νειαν κρεμαμδών, ἐφεπόμενον αὐτοῖς.

Κοδάλη. ² χοῖνις. παροιμία, ἐπὶ τῶν μείζονσι μέ-
 τροις κεχρημδών.

Κοδημήιον. ³ χαμινδυπκόν.

Κοδραντής. ⁴ τὸ πᾶν. ἢ λεπιδὸν δύο.

Κοδράτης. ⁵ Ῥωμαῖος, ἱστοικός. ἔγραψεν Ἰάδι
 ἀγαλέκλῳ ἱστορίαν Ῥωμαίων, ἐν βιβλίοις ἰ. ἐπέ-
 γραφὴ δὲ ἑ. Χιλιετηρίδα, καὶ ἀεὶ ἐχέει ἀπὸ χιλιετίας Ῥω-
 μῆς, ἕως ἂν Ἀλεξάνδρου ἢ Μαμαίας υἱὸς Καίσαρος.

Κοδελτής. ⁶ ἄρτος.

Κοδρομύνη. ὄνομα τόπων.

Κόδροι. ἰθνηκόν.

Κόθορον. ⁷ ἀποδῆμα ἀμφοτεροδύξιν. ⁸ Ἀετο-
 φάνης. Τίς ὁ κόθορον; ὁδοὺς οἷον, τί ἀποδῆμα
 νος πάρε; Οὕτως ἐκλαίτο καὶ ὁ Θεοφάνης, Ἀθηνῶν
 ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου ἢ Κείν. εἰρη. δὲ ἐπὶ τῇ ἐρε-
 φομῶνι συνεχῶς. ἔτ' ἢ καὶ τοῖς λ' ἀνέσθηκε, καὶ
 τῷ πλὴν. ὅτι ὁ κόθορον ὡς τῶν ἀποδῆμας ἀν-
 δρώσι καὶ γυναιξὶν ἐφαρμόθη.

Κόθως. ⁹ ὁ κρύπλων.

Κοθακίδης. ¹⁰ ὄνομα κύριον.

Κόιντος. ὄνομα κύριον.

Κοκκιανός. ¹¹ ὁ Δίων. ὄνομα κύριον.

Κόκκος, ῥήτωρ, Ἀθηνῶν, μαθητὴς Ἰσοκράτους.
 Λόγους ῥητορικούς.

Κοκκῶ. ¹² Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς ταχέως.

Κοκκύα. αἱ ἀνέμοι. ¹³ Ἀφ' ὧν ὁ κοκκύς κα-
 θήκεται ἀρχαίῃσι.

Κοκκύζω. Φωνῶ.

Κοκκύσω. ¹⁴ ἑνὶ ῥήματι δώσω.

Κοκκύμυλα. εἶδος ὀπωρῶν ἢ παρ' ἡμῶν λεγό-
 μενα βερέκοκκα.

¹ Ὡς τῆς πλῆθους καὶ τῆς πεζῆς. Hæc. & quæ sequuntur, sunt
 verba Philoponi in lib. II. Aristotelis de Anima, M. III. b.

² Κοδάλη. Diogenisius scribit Κοδάλην, per u.

³ Κοδημήιον. Potius κοδημήιον: quod Ionicum est pro κοδημῖον.
 Vide Pollucem & Hesychium.

⁴ Κοδραντής. Occurrit hæc vox Matth. v. 26. Confer Hesychium
 h. v. & Frid. Gronovii Mantissam Pecuniarum Veteris cap. III.

⁵ Τὸ πᾶν. Proprie κοδραντής non est ipsum totum, sed mini-
 ma pars totius. Quare qui ad quadrantem solvit, totam summam sol-
 vere intelligitur: quod ipsum Suidas hic innuere vult.

⁶ Κοδράτης. Ῥωμ. De hoc vide Vossium lib. II. de Hist. Gr.
 cap. XVI. & Salmasium ad Julium Capitolinum in Vero.

⁷ Χιλιετηρίδα. Hoc opus Vossius & Salmasius signari putant a
 Stephano Byzantio, qui v. Ἄνθων. Qua. trati Ῥωμαίων χιλιετία; &
 v. Ὁξύνιοι, ejusdem Ῥωμαίων χιλιετίαν laudat.

⁸ ἕως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίου. Imo potius ἕως Φιλίππου. An-
 nus enim millesimus ab V. C. incidit in imperium Philippi, a

Tom. II.

Κογχύλη. Conchylum: unde fit purpu-
 ra. Sicut inter aves & quadrupedes vultu-
 res & canes eminus odores sentiunt, prop-
 ter facultatem, quam aer habet, odores dis-
 pergendi: sic etiam inter aquatica (quod &
 in aquis sit eadem vis) pisces eminus sen-
 tiunt odores. Et conchyliia igitur, quamvis
 visu careant, escam sequi constat. Sic etiam
 crocodili carnes in aquæ superficie natantes
 sectantur.

Κοδάλη χοῖνις. Codali chœnix. Proverbium
 de iis, qui majoribus mensuris utuntur.

Κοδημήιον. Quod pertinet ad caminum.

Κοδραντής. [Quadrans.] Totum. Vel duo
 minuta.

Κοδράτος. Quadratus, Romanus, histori-
 cus. Scripsit Ionica dialecto historiam Ro-
 manam libris xv. eamque inscripsit *Chiliete-
 rida*, quod complecteretur historiam [mille
 annorum: nimirum] a Roma condita usque ad
 Alexandrum Imperatorem, Mammææ filium.

Κοδρίτης ἄρτος. Panis quadratus.

Κοδρομύνη. Codromene. Nomen loci.

Κόδροι. Codri. Nomen gentile.

Κόθορον. Cothurnus. Calceamentum am-
 bidextrum: [i. e. tam virorum quam mulie-
 rum pedibus aptum.] Aristophanes: *Quid
 ita cum cothurno iter facis*. Sive, quid ita
 cothurnatus ades? Cothurnus etiam vocaba-
 tur Theramenes, Atheniensis orator, Prodi-
 ci Ceji discipulus. Dicitur autem de homine
 versatili & levi. Hic enim & xxx Tyrannis &
 Populo favebat. Cothurnus calceamenti ge-
 nus est, tam viris quam mulieribus aptum.

Κόθως. Occultans [aculeos.]

Κοθακίδης. Cothocides. Nomen proprium.

Κόιντος. Quintus. Nomen proprium.

Κοκκιανός ὁ Δίων. Dion Coccejanus. No-
 men proprium.

Κόκκος. Coccus, orator Atheniensis, Iso-
 cratis discipulus. Scripsit orationes.

Κοκκῶ. Attice, pro ταχέως. Veloci.

Κοκκύα. Avia. *Prope antiquas vestras avi-
 as sedens*.

Κοκκύζω. Cuculi vocem imitor.

Κοκκύσω. Signum dabo.

Κοκκύμυλα. Genus mali. Coccymela: quæ
 apud nos βερέκοκκα vocantur.

quo propterea ludos seculares celebratos fuisse constat.

⁹ Κοδρίτης ἄρτος. Portus recte monuit, legendum esse, κοδρίτης
 ἄρτος, ex Athenæo: qui lib. III. pag. 114. inter alia & hæc scribit:
 Βλαμυλίας π. ἄρτους ὁνομαζέμεν λέγει τὴν ἑξῆς αἰσθητικῆς, δὲ Ῥωμαίων
 κοδρίτης λέγουσι.

¹⁰ Ἀετοφάνης. Avibus pag. 589. (407. Ed. Bas. P.)

Τίς ἡ πλῆθος; τίς ὁ κοδραντής; ὁ δὲ πᾶν.

¹¹ Θεοφάνης. Vide nos supra ad v. Θεοφάνης.

¹² Κόθως. Est notissimum epithetum fuci apud Hesiodum.

¹³ Κοθακίδης. Vide Meurs. de Pop. Att. v. Κοθακίδης.

¹⁴ Κοκκιανός ὁ Δίων. Vide supra v. Δίων.

¹⁵ Κοκκῶ. Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς ταχέως. Scribe, Κόκκω. Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς
 ταχέως. Vide Etymologum.

¹⁶ Ἀφ' ὧν ὁ κοκκύς. Portus emendat & legit:

Παρ' οἷς ὁ κοκκύς καθήκει ἀρχαίῃσι.

Sic saltem metrum se recte habet.

¹⁷ Κοκκύμυλα. Ex Schol. Aristoph. ad *Ranas* p. 276. (183. Ed. Bas. P.)

Κόκκυξ. εἶδος ὄρνεος ὁ παρ' ἡμῶν κῆκκος.

Κόκλῃς. Ἐπιγράθη Ὁράτιος ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐπεκλήθη Κόκλῃς. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀχλήμ καλεῖσι Ῥωμαῖοι.

Κόλα. ἡ γαστήρ.

Κόλαβος. ὁ μικρὸς ψωμῖς.

Κολλάβος. τὸς ἄρτους, τὸς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιάρας. οἱ δὲ εἶδος πλακουῦτος πελαγῶν, ἢ ἄρτι μικροῦ. ὡς τὸ ἐν μεγάλων κολλυβίστασι. κόλλαβοι γὰρ, καὶ τῶν χερδῶν ἐπιτόνια.

Κολαβειδίη. ἢ χλθαυδίη. ἐκλιναχθείη. ἀπμαδίη. κόλαβος γὰρ, καὶ χάλαβρος, ὁ μικρὸς χοῖρος. ἀπὸ τοῦ, ἐδενὸς λόγος ἄξις νομιμαδίη.

Κολακεία. ἡ ἀπάτη.

Κολάκρετον. ἢ Ἀεισοφάνης. Καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν, ὅτι βέλῃ, τοῖς πλὴν τῶν κολακρέτων γάλα πίνειν.

Κόλαξ. ἀπατεῶν.

Κολασαεύς. ἀπὸ τόπων. καὶ ἢ Κολασαεῖς, οἱ Ῥόδιοι οἱ πινεσ ἀνέστησαν ἐν τῇ ἥρῳ χαλκοῦ ἀνδριάντι τοῦ ἡλίου, ὃν ἀφ' οὗ τὸ μέγεθος ἐκάλεισαν Κολασαῶν. ὅτι Σελύκης ὁ Νικάνορος υἱὸς, ὁ ἀφ' οὗ ἀνέστη Ἀλεξάνδρος τοῦ Μακεδόνος. ἐν Ἐπιγράμματα.

Ἀὐτὰ σοι παρὲς Ὀλυμπον ἐμμενῶν Κολασαῶν

Τόνδε Ῥόδιος γαστήρ Δωριεύς, Ἀέλιε,

Χάλαβρον, ἡνίκα κῆμα κατὰ νύκτα πίνειν

Ἐπὶ τὴν πᾶσαν δυσμενῶν ἐνάροις.

Κολαινίς. ἢ ἐπὶ νύκτα Ἀρτέμιδος. ἀπὸ Κολαίνης, ἢ κτίσιν τοῦ ἱεροῦ. ἢ ἀφ' οὗ τὸ ἄγαν μένονα θυσαυαὶ τῇ κολῶν. ἐστὶ δὲ καὶ εἶδος ὄρνεος κολαινίς.

Κολλεκταίος. ἢ ἀργυρομοιβός. ἢ τοῖς ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος. τετραπείζης. ὁ ἀργυροπείζης. κολλεκταίος.

Κολέοπιρον. ἢ εἶδος ζωφίης πτῖνός. ὡς τὸ ὅς ἐν κολέῳ τὰ πτερά συνέχῃ τὰ ἐλύτρω.

Κολέος. ἡ ξιφοθήκη.

Κολεῶσι. καὶ κώλιν τύπῃσιν. ἢ Ἀεισοφάνης Νε-

Κόκκυξ. Cuculus. Genus avis, quam nos κῆκκος vocamus.

Κόκλῃς. Cocles. Horatius Romanus, cum alterum oculum amisisset, vocatus est Cocles. Quem enim Græci vocant ὀφθαλμὸν, Romani oculum dicunt.

Κόλα. Venter.

Κόλαβος. Parva buccella.

Κολλάβος. Sic vocant panes, qui forma sunt similes citharæ verticillis. Alii vero sic vocari ajunt genus placentæ quadratæ, vel parvi panis; sic dicti, quod ex frustis majorum massarum confectus sit. Κόλλαβοι vero [proprie sunt] verticilli, quibus nervi intenduntur & remittuntur.

Κολαβειδίη. Derideatur. Explodatur. Ignominia afficiatur. Κόλαβος enim & χάλαβρος est parvus porcellus. Vel, nullo in pretio habeatur.

Κολακεία. [Assentatio.] Fraus. Deceptio.

Κολάκρετον. Aristophanes: *Et nunc sane omnia tibi præbebo, quæ vis, præter lac Colacretæ bibendum.*

Κόλαξ. Impostor. Deceptor.

Κολασαεύς. Colassænsis: a loco [sic dictus.] Et Colossænses [dicti sunt] Rhodii: qui in insula [Rhodo] æream statuam Solis erexerunt, quam propter magnitudinem vocarunt Colossium: sub Seleuco Nicanoris filio, successore Alexandri Magni. In Epigrammate: *Hunc tibi Colossium æreum, Sol, Rhodii a Doribus oriundi ad cælum eduxerunt, postquam fluctu belli sopito patriam hostium spoliis ornarunt.*

Κολαινίς. Colænis. Epithetum Dianæ: a Colæno, qui templum ei condidit. Vel, quia Agamemnon ei membrum [animalis] immolavit. Est etiam κολαινίς avis quædam.

Κολλεκταίος. Qui nummos viliores & minutiores argento permutat. Mensarius. Argentarius.

Κολέοπιρον. Animalculum quoddam volucris: sic dictum, quod alæ ejus involucre quodam, tanquam vagina, testæ sint.

Κολέος. Vagina gladii.

Κολεῶσι. Ventrem verberant. Aristoph.

1 Κολλάβος. τὸς ἄρτους, τὸς ἐοικ.] Et hæc excerpta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas* pag. 236.

2 Κολαβειδίη] Voce hac usi sunt LXX interpretes *Jobi* cap. v. 4. Κολαβειδίησιν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσόντων. Olympiodorus ad illum locum: Τυτῆσιν, ἐπιβελείησιν. ἐξολπιδοίησιν. Et rursus: Εὐπλῆς νομιμότησιν, καὶ ἡδονῆς λόγος αἰετοῖ, ἀλλοτρίαις θύραις περὶ τοῦ ἡλίου καὶ πύργου ἢ ἐλατῶσιν. Huc etiam referendum est illud Heliychii: Καλαβειδίησιν, χλθαυδίησιν. Ubi nota primam istius vocis syllabam per α scribi. Apud eundem tamen alibi per ω: Κολαβειδίησιν. κατὰ νύκτα. περὶ τοῦ ἡλίου. Ubi, quod obiter moneo, τὸ περὶ τοῦ ἡλίου est vocis præcedentis emendatio, non autem nova ἢ καλαβειδίησιν explicatio: de quo interpolationis genere alibi plura diximus. Vel, si hæc conjectura minus placeat (quam tamen veram esse existimo) pro κατὰ νύκτα legi potest μετὰ νύκτα. Τὸ καλαβειδίησιν enim a Grammaticis exponitur καλαβειδίησιν: cui τὸ καλαβειδίησιν significatio respondet. Cæterum, Bochartus *Hieroz.* Part. i. pag. 707. recte monuit, τὸ καλαβειδίησιν apud Hellenistas significare contemptum, quod porcello, qui κόλαβος dicebatur, & a quo τὸ καλαβειδίησιν deductum est, apud Judæos nihil esset contemptius.

3 Κολακείη] Miror hic stuporem compilatoris, qui cum in subjuncto loco Aristophanis reperiret καλακρέτῃ, vel potius καλα-

κρέτῃ, per ω; existimavit, casum ejus rectum esse καλακρέτῃ vel καλακρέτῃ; qui est καλακρέτης. Vide infra v. Κωλακρέτῃ.

4 Ἀεισοφάνης] *Vespis* pag. 483. (337. Ed. Bas. P.) ubi locus hic ita legitur & distinguitur:

Καὶ νῦν ἀπὸ νύκτος ἐθέλω παρέχειν

Ὅ, π βέλῃ, σοι.

Πλὴν καλακρέτῃ γάλα πίνειν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

5 Κολασαεῖς] MS. Paris. A. habet Κολασαεῖς: quod præferendum est.

6 Διαιδέχῃ] Hæc vox deest in prioribus Edit. quam fide optimi MS. Paris. A. loco huic restitui.

7 Αὐτὰ σοι παρὲς Ὀλυμπον ἐμμεν.] Epigramma hoc legitur Anthol. lib. v. cap. i. init. Vide etiam Scaligerum ad Euseb. pag. 137.

8 Κολαινίς. ἐπὶ νύκτα Ἀρτέμιδος. ἀπὸ Κολ.] Ex Enarratore Comici ad *Avies* pag. 582.

9 Κωλακρέτῃ] Vide supra v. Ἀργυρομοιβός.

10 Ἀργυροπείζης] Vide Salmasium de *Trapezit.* *Festore* pag. 553. & seq.

11 Κολέοπιρον] Vide paulo inferius v. Κωλακρέτῃ.

12 Ἀεισοφάνης Νεφέλης] Pag. 158. (91. Ed. Bas. P.)

Φέλας· Τῦτον τ' δέιλαιον κολεῖσθαι αἰ. ἢ χαταπα-
τῆσιν. Σπὸ τ' τὰς ἐλαίας χαταπατῆντων. οἱ δὲ, τὸ
εἰάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ.

Κολιά. ὁπθαλμία ἀρετὴ τ' Ἀθηναίων Σπὸ τοῦ
κόλου ὀνομασμένη. καὶ ἐστὶν αὐτοῖσι Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἰω-
λιάδος.

Κόλιξ. ὁ ἄρτος. ὅθεν καὶ κολέειν Σπὸ τ' ὅ
κόλου καὶ πληθυστικῶς κόλικες, ἀρετικῶς, ὡς ἔχει Ἀ-
ριστοφάνης, ἄρτοι.

Κολοβόν. τὸ ἐλλείπον. καὶ κολοβός. ὁ σιμός.

Κολοβόρριν. ὁ μικρόρριν.

Κολεκῦών. γένος περσιῶν ἀφελέδοις ὁμοίων
ἔστι.

Κολόκυμα. τὸ καφὸν κύμα, καὶ μὴ ὁπταχλάζον.

Ὡδῶν κολόκυμα, καὶ ταράχων, καὶ κυκλῶν.

Ἀριστοφάνης.

Κολοκύνθη. μαρίζη. καὶ παροιμία· Κολοκύντης ὑγι-
εστεῖ.

Κόλον. κενόν, μάταιον. κολοβόν. ὁ Ὀμηρος.

Πῆλ' αὐτὸς ἐν χερσὶ κόλον δόρυ.

καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Τῦτο τὸ δῖππυ κόλον κέρως
ἔδρακνῶν βυμολγὸς ταύρου κλάσας ἀπμαγέλι.

Κολοσσός. ἀγαλμα. Ὡς ὁ Ῥοδίων Κολοσσός
ἀφ' ἐνὶ μέλει κατὰ πληκτικὸς ὦν, ὅτι ὡς ἐρ-
μῶς ἔπαις ὅδε Σεβαστιανὸς ἀφ' ἐνὶ ἀφιλοχρήματον
θαυμαστὸς ὡς.

Κολοσύρτης, ὁ καὶ κολοσυρτός. θόρυβος, μεγάλως
αἰρομένης τῆς κόνεως, καὶ εἰς ἀέρα ἰκνυμένης. τὸ γὰρ
κοῖλον κυρτώσεως καὶ ὑψοῦς μετέχει. βέλπιον, ὁ
ὑπὸ τῆς κόλων συρόμενος κονιορτός.

Κολύετα. ἐμποδίζεται. Καὶ παρεχάλη τ' παρὶς
σῶζεν, ὅπλα λαβόντας, καὶ ὑδρατὴν δῆμον κολύει. ἀν-
τὶ τοῦ ἐμποδίζεν.

Κολύβη. λεωκοπέ. ἐλαττοί. Ὡς τῆς παιδείας ἐκ-
λεωκομένης, τῆς δὲ γραπτάς πολλὰ κατὰ δρῶν-
τας, ἀπῆρε, τῆς μὲν ἵνα ὁπρῶσθαι, τῆς δὲ, κολύ-
σθαι.

Κόλυθος, Λυκοπολίτης, Θεβαῖος, ἐποποιός,
γεννῶς ἐπὶ τῆς λεγόμενης Ἀναστασίας τοῦ βασιλέως.
ἔγραψε Καλυδωνικά ἐν βιβλίῳ γ'. καὶ Ἐγκώμια
δ' ἐπὶ τῶν καὶ Περσικά.

1 Κολιάδος· Vide Scholiastam Aristoph. ad Nubes pag. 126.

2 Κόλιξ· Vide Athen. lib. 111. pag. 112.

3 Ἀπὸ τ' κολοβόν· Lere ἐπὶ τ' κολοβόν. Lectio enim vulgata
incepta est, & sensui contraria. Vide paulo post v. Κολόβια.

4 Παις Ἀριστοφάνη· Rapis pag. 239. (153. Ed. Bas. P.) Idem
in Acharnensibus pag. 413.

Ὁ γὰρ καὶ κολεῖσθαι βοιωτῶν.

Ubi Scholiasta: Κόλιξ· ἰδὲς ἄρτι ἀφελέδος.

5 Κολόκυμα· τὸ καφὸν κύμα, ὃ μὴ ἰπικ.· Ex Scholiasta Aristoph.
ad Equit. pag. 329. (228. Ed. Bas. P.) Ceterum, locum hunc
Suidæ, sed sine auctoris nomine, citat Eustathius ad Odys. E. pag.
1539. 54. ubi sic inquit: Ὅτι δὲ ταυτὸν κολόκυμα ὃ καφὸν κύμα,
ἡλὸς ὃ γράψας Κολόκυμα, καφὸν κύμα καὶ μὴ ὁπταχλάζον.

6 Ὀμηρος· II Π. v. 117.

7 Τῦτο τὸ δῖππυ κόλον κ.· Diffichum hoc ita legendum & di-
stinguendum est:

Τῦτο Σῶν τὸ δῖππυ κόλον κέρως Ὀμήρου κωμῶν

Nubibus: Miseri hujus ventrem semper verbe-
rant. Vel, conculcant. [Per translationem du-
ctam] ab illis, qui oleas calcant. Secundum a-
lios autem [vox ista significat,] ventri insultare.

Κολιά. Maritimum Atticæ promontorium, a
membro sic dictum: ubi est Veneris Coliadis
templum.

Κόλιξ. Panis quidam. Unde & κολέειν,
pro κολοβόν, mutilum. Et numero plurali,
& genere masculino, κόλικες, panes: apud
Aristophanem.

Κολοβόν. Mutilum. Et κολοβός. Simus.

Κολοβόρριν. Qui parvas nares habet.

Κολεκῦών. Genus quoddam [locustæ] Per-
sicæ, attelebis simile.

Κολόκυμα. Fluctus surdus, nec ullum stre-
pitum edens. Aristophanes: *Fluctus surdos
movens, omniaque miscens & perturbans.*

Κολοκύνθη. Cucurbita. Et proverbium:
Cucurbita fanior.

Κόλον. Inane. Vanum. Mutilum. Home-
rus: *Frustra manibus mutilam vibrabat ha-
stam.* Et in Epigrammate: *Bicubitale hoc &
mutilum cornu tauri, armentum deferentis,
Ambraciota bubulcus fregit.*

Κολοσσός. Colossus. Statua. *Ut Rhodiorum
Colossus propter magnitudinem terribilis quidem
erat; non autem amabilis: sic & Sebastianus
ob pecuniæ contemptum admirationem quidem,
non autem amorem in hominū animis excitabat.*

Κολοσύρτης, & κολοσυρτός. Tumultus, quo
fit, ut densus pulvis excitetur & sursum ad-
scendat. Quod enim cavum est, id & incur-
vum est & eminens. Præstat vero [dicere,
sic appellari pulverem,] qui a cremis, cum
humis raptantur, excitatur.

Κολύβη. Coercetur. Reprimitur. *Et hor-
tabatur ipsos, ut armis sumptis patriam ser-
varent, & insolentem populum coercerent.*

Κολύβη. Debita rescindit. Novas tabulas
facit. Minuit. [Coercet.] *Videns filios quidem
dissolute viventes, milites vero multa mala
facientes, discessit, ut hos quidem confirmaret,
illos vero coerceret.*

Κόλυθος. Coluthus, Lycopolita, Theba-
nus, poeta Epicus: qui vixit temporibus
Anastasio Imperatoris. Scripsit Calydonica
libris sex. Encomia versibus. Item, Per-
sica.

Βυμολγὸς, ταύρου κλάσας ἀπμαγέλι.

Sic enim recte legitur in cod. MS. Anthologiz ineditæ, ex quo
Epigramma illud integrum exhibuimus supra v. 126.

8 Ὡς ὁ Ῥοδίων Κολοσσός· Integrum locum scriptoris anonymi,
ex quo fragmentum hoc excerptum est, producit Suidas infra v.
Σεβαστιανός.

9 Οὕτως ἐν Σειδαστιανὸς ἀφ' ἐνὶ ἀφιλοχρή· Ex ipso Suida infra v.
Σεβαστιανός patet, locum hunc ita legendum & supplendum esse:
Οὕτως ἐν Σειδαστιανὸς ἀφ' ἐνὶ ἀφιλοχρήματον θαυμαστὸς ὡς, καὶ
ἔστι. Hanc lectionem in versione expressi.

10 Κολοσσός, & κολοσυρτός. θόρυβος, μίξις· Eadem habet Etymologus.

11 Κόλων· An potius κάλων? Eustath. ad Il. M. p. 896. Κολο-
συρτός δὲ κυρτὸς κύματος, ὃ δὲ καλὸν, ἢ γὰρ ἔύλον (κυρτὸν) ἐν
ὄρε. Subjungit tamen: Ἐπεὶ δὲ τὸ καλὸν φερεται (κυρτὸν) αἰε-
μένον καὶ ὡς καλὸν. Κόλα γὰρ φασὶ, καὶ φερεται.

12 Ἐγραψε· Præter opera, a Suida hic recensita, scripsit etiam
Coluthus poema de *Karpe Helena*, quod hodie adhuc existat.

Κόλυρα. τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον. ἢ τὰ κολοβὴν ἔχοντα ἔχον. ἄρ' ἐν ταῖς ἱερουργίαις ἔθύνεται. καὶ βόλη γὰρ, εἰ μὴ ἡ τέλειον καὶ ὑγιές, οὐκ ἐθύνετο τοῖς θεοῖς. * Λεϊστοφάνης. Ἀλλ' ἔθ' ἐθύνετο ὅτιν, αὐτὴν κέρκον οὐκ ἔχον.

Κολοβραία πέτρα. κοίλη. κακὰ μὲν ἢ προγγύλη. ὡς καὶ Καλλιμάχῳ.

Κολύβια. τὰ κολοβάς ἔχοντα ἔχον. τὸ δὲ καὶ ἐπὶ ἄρτων καὶ ἐπὶ ἱατρικῶν Φαρμάκων λέγεται.

Κολοφάν. τὸ πέρας. τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀκρωτήριον. λαμβάνει δὲ καὶ * ἐπὶ μεγάλων κακῶν.

Κολοφώνια. εἶδος π, παρόμοιον πείσῃ.

Κολοφώνιον. ὄνομα κύριον.

Κόλλοψ. ἢ χερδὴ. καὶ κόλλοπας.

Κολωνάων, καὶ ἡσιτάων. ὡς ἀλόγως ἐχρήσατο Καλλιμάχης. καὶ γὰρ ὡς ἔχει τὸ κολάνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ.

Κολωνέτας. ἔπας ἀνόμελον τὸς μισωτὴς ἐπεὶ δὲ αὐτὸ τὸ κολωνὸν εἰσῆλθον, ὅς ἐστι πλησίον τῷ ἀργεῖ. ἔνθα τὸ Ἡφαιστεῖον καὶ τὸ Εὐρυστάειον ὄν. ἐκαστὸν δὲ ὁ κολωνὸς ἔτος ἀργεῖος. ἡ δὲ καὶ ἔπερτο κολωνός, ὡς τὸ Ποσειδῶν ἱερὸν. ἔτος δ' ἀν εἴη ὁ τῷ ἰππεῶν.

Κολώνη. ὄνομα τόπων.

Κολώνη. πόλις μεγάλη. Ὁ δὲ ἐπὶ κολάνης πύος ἰδρύσας τὸς αὐτὸν ἰππεῖς, τοῦ χέρου τὴν θέσιν ἐσκόπη.

Κολωνός. γῆς ἀνάστημα. τόπος ὑψηλός. * Προκόπιος. Ἐπειδὴν δὲ εἰς τὸ ὄρος κολωνὸν ἵκοντο, ὅττι αὐτὰ ἡσυχάζοντες τὸ λοιπὸν ἀφαινεσθῶν. * Ἀρριανός. Καθεῶσαν κολωνὸς λίθων πολλὰ καὶ ὄρος νεμεσιώδης τὸς μὲν, μείζους τὸς δὲ ἐλάττους. ὅς εἶχον ἐκ τοῦ πεδίου συνεννέχεται. ἡ γὰρ καὶ φύσις ἀλίσον, ὅς ἐδύγειον τὸ πεδῖον, ἀλλ' οἷον εἰσαδιῶσαι, ἐκκεκαθαμένον.

Κολωός. ὁ θόρυβος.

Κόλπος. ὁ ἐπὶ τοῦ, ὁ τῷ ἀγαθῶν θησαυρός. χεῖρ δὲ, ἢ ἐργαζία. ἵνα πὶ σπέρφης τὴν χεῖρα σὺ ἐκ μέσῃ καὶ κόλπος σὺ.

Κολοίπια, καὶ κολοίπια ζῶα. ὁ κείνταρος, καὶ ἡ μυολόνθη, καὶ εἰ π' ἄλλο.

Κολοῖς ποτὶ κολοῖν ἰζάνη. Φιλάλληλον γὰρ τὸ ζῶον,

1 Κόλυρα. τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον, ἢ τὰ κολοβὴν. Ex Enarratore Comici ad *Acharnens.* pag. 409. (191. Ed. Baf. P.) Vide etiam Bochartum in *Hieroz.* Part. 1. pag. 514.

2 Ἀλλ' ἐθ' ἔθύνετο ὅτιν αὐτὴν Σαρδάν.

Παὶ δ' ἐχ' ἡσιμόσιν ἰσι; Κέρκον σὺν ἔχ.

3 Παρὰ Καλλιμάχῳ. Locum Callimachi, ad quem Suidas refert, profert Tzetzes ad Lycophronem pag. 79. Ἐγκύβη δ' ἐπ' αἰγῶν ἡσυχάζοντες, ὁ αἰγὸς ὑπὸ καλῶν πίπτει ἡσυχάζοντες καὶ ὑπὸ δὲ καλῶν, ὡς φησι Πλάτωνος καὶ Καλλιμάχου λέγων. Ἐρρα δὲ μιν Τροίαν κολωνίαν ὑπὸ πέτρῃ ὅκει σὺν ἀρπιδίῳ.

Vide omnino celeberrimum Bentleyum ad *Fragm. Callim.* LXVI. & Meursium in *Theop.* cap. 111.

4 Ἐπὶ μεγάλων κακῶν. Theoph. Simoc. lib. 1. cap. 111. Μετὰ τὴν πλὴν κακῶν κακῶν, οἳ πῶς ἀγωνίζονται καὶ ἡμεῖς, &c. Nescio an Suidas huc respexerit.

Κόλυρα. Quæ cauda carent. Vel, quæ caudam habent mutilatam. [Animalia autem, quæ talia sunt.] Diis non sacrificantur. Nulla enim victima, quæ non esset integra & sana, Diis immolabatur. Aristophanes: *Sed neque ad sacrificium apta est [porcella ista], quia caudam non habet.*

Κολοβραία πέτρα. Rupes cava, incurva, vel rotunda. Apud Callimachum.

Κολύβια. Mutilus caudas habentia. Sed & de panibus & medicamentis vox ista dicitur.

Κολοφάν. Colophon. Finis. Magnum & excelsum promontorium. Item de magnis malis dicitur.

Κολοφώνια. Genus [resinæ], pici simile.

Κολοφώνιος. Colophonius. Nomen proprium.

Κόλλοψ. Chorda. Et κόλλοπας, chordas.

Κολωνάων, & ἡσιτάων. [His genitivis] Callimachus nove prorsus usus est. Neque enim nominativus est κολάνης, sed κολωνός.

Κολωνέτας. Colonetas. Sic vocabant mercenarios, quod ad κολωνόν, i. e. tumulum stare solerent, qui est prope forum; ubi & Vulcani & Eurysfacis est templum. Hic autem tumulus vocabatur ἀργεῖος, i. e. forensis. Erat & alter ad fanum Neptuni; qui forte fuerit κολωνός τῷ ἰππεῶν, i. e. collis equitum.

Κολώνη. Colonia. Nomen loci.

Κολώνη. Urbs magna. [Item collis.] *Ille vero equitibus in colle quodam collocatis, castrorum situm spectabat.*

Κολωνός. Terræ tumulus. Locus excelsus. Procopius: *Cum autem in montis verticem pervenerint, illic reliquum temporis quieti pernoctent.* Arrianus: *Videbant acervos lapidum in variis montis partibus jacentes, alios majores, alios vero minores: quos ex planitie congestos esse suspicabantur.* *Erat enim campus ille natura lapidosus, nec bonum habens solum, sed, ut conjici poterat, a lapidibus purgatus.*

Κολωός. Tumultus. Strepitus.

Κόλπος. Sinus. Quum de Deo dicitur, idem valet ac bonorum thesaurus. Manus vero, actionis efficacia. [David:] *Cur avertis manum tuam a medio sinus tui?*

Κολοίπια, & κολοίπια ζῶα. Animalia, quorum alæ vaginis testæ sunt: ut scarabæus, melolonthæ, & similia.

Κολοῖς ποτὶ κολ. *Graculus juxta graculum*

5 Κολοφώνια. Portus, nescio quid somnians, τὸ Κολοφώνια nomen piscis alicujus esse existimabat, cum significet speciem quandam resinæ: cujus meminit Plinius lib. xiv. cap. xx.

6 ἡσιτάων. Usus est hoc genitivo Callimachus hymno in Delum v. 66. & 275. ut Portus observavit.

7 Κολωνέτας. ἔπας ἀνόμελον τὸς μισῶν. Harpocratio, ex quo Suidas, habet κολωνίτας, per i. Et sic Pollux: quem vide lib. vii. cap. xxx. Confer etiam Hesych. v. Κολωνός, & v. Ὀψ' ἔλθης.

8 Οὗτος δ' ἐπ' αἰγῶν ἡσυχάζοντες. Pollux loco laudato: *Δύο φ' αἰγῶν καλῶν, ὁ δ' ἡσυχάζοντες (lege ἡσυχάζοντες) ἐκαστὸν ἡ μείων, ὁ δ' αἰγῶν δὲ αὐτὸν καλῶν ἡσυχάζοντες.* Pausanias in *Atticis* pag. 58. *Διόνειος δ' ἐπ' αἰγῶν, καλῶν καὶ ἡσυχάζοντες ἡσυχάζοντες.* ὅτι καὶ Ἀπιδίης σφύται ἰσχυρὸν λίγυσιν Οἰδῖπιδος. Vide etiam Anonymum in argumento *Oedipi in Colono.*

9 Περγάπιος. Lib. ii. *Vandal.* cap. xii.

10 Κόλπος. ἐπὶ τοῦ, ὁ τῷ ἀγαθῶν θησ. Ex Theodoro in *Psalm.* LXXII. ii. pag. 691.

11 Κολοίπια. Vide paulo ante v. Κολοίπια.

ὃ συναγαγνόν. τάδε δὲ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις προσημιλῶνται.

Κολοίβας. ὀνόμαζα ὀρέων μικρῶν.

Κόλυβα. σῖτος ἐψήτος.

Κολυβιστής. τραπέζιτης.

Κόλυθρον. εἶδος φυτοῦ.

Κολυμβάδα. ὡς τῷ Γεργέμιον ζήτει.

Κολυμβήθρα. ὁ κολυμβή. κολυμβή δὲ, ὁ ὕδατος.

Κολύμβων. εἶδος νομισματίου.

Κολύρα. εἶδος ἄρτου. ἢ ὁ μικρὸς ἄρτος, ὃν τοῖς παιδίοις δίδασιν. ἢ εἶδος πλακῆνιου. καὶ κολλυρίζω, τὸ τὰς λαλάγας τηγανίζω. καὶ ὅπως κολύρα, τὰ λαλάγια.

Κολυτεύς. ὡς Ἀγκυραῖς τὸ Τίμων, ἢ Μισάνθροπος. Κολυτὺς δὲ, ὁ δῆμος τῆς Αἰγίδος.

Κολχική. ἢ Λαζική.

Κομᾶ. γαυρεῖα. μέγα φρονεῖ. στεφανῶται. ἢ χλοη-φορεῖ. τειχῶν ὑπερβολῇ κοσμεῖται. ἢ ὡς ἐν σία λη-μαῶν μεγαλαυχεῖ. Μὴ φρονεῖ. ἡμῖν κομᾶσιν. ἀντὶ τῆς περὶ αὐτοῦ. πλεονεξίας. τὸ γὰρ κομᾶν ἔλεγον ἐπὶ τῇ περὶ αὐτοῦ, καὶ γαυρεῖσθαι, καὶ μέγα φρονεῖν. ἄλλως τε καὶ τὸ τὰς δειξί κομᾶν.

Κόμμα. ἢ Λεισοφάνης.

Ἔοικε δ' εἶναι τὸ πονηρὸν κόμματι.

Σὺν μεταφορᾷ τῆς νομισματίας, ἢ ἐξ ὅλων λευ-σίων συνεκομῶν. ἀντὶ τῆς εἰπεῖν, Φαῦλα συστήματος. πονηρὸν κόμμα, ἢ ὡς συνεκομῶν ἄρτους.

Κομμαγινή. ὄνομα τόπου. καὶ Κομμαγινὸς, τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Κόμανα. πόλις, ἐν ᾗ ὁ Χρυσοστόμος ἐτάφη περὶ-τον.

Κομάρες. ἢ θηλυκῶς. ἀρσενικῶς δὲ, κοτίνες. εἶδη δὲ δένδρων ταῦτα.

1 Κόλυμβος. Hac voce Latini etiam pro natatione vel piscina usi sunt. Aelius Lampridius in *Helioagabalo* cap. xxi. *Marina aqua colymbos exhibuit: in mediterraneis locis maxime.* Ad quem locum Magnus Salmastius frequentia notat: "Colymbus, κολυμβή. Nam ita Græcis natatio. Κόλυμβος pro κολυμβήσι, ἀπὸ τῆς κολυμβῆς: "ut *πλάτων*, error, ἀπὸ τῆς *πλάτων*; *μύθος*, pro *μύθοις*, ἀπὸ τῆς *μύθου*. Sic *ρίμβος*, ἀπὸ τῆς *ρίμβου*: sic *δύσις*, *δύσις*; *βαδὶς*, *βαδὶς*; & similia. Græcus Epigrammatarius: "Εἰς δὲ κολυμβήν." "ἢ καὶ χίμας.

2 Hinc Latini *colymbum* pro piscina vel natatione. Prudentius de fonte: "Nunc pretiosa ruit per marmora, lubricaque clium, "Donec virentis fluctuet colymbus.

3 Ita vocat aquæ conceptelam. Isidorus in Glossis: *Colymbus, locus ubi vestes mundantur.* Lege apud Isidorum, *lacus, ubi vestes mundantur.* Hæc Salmastius.

4 Κόλυμβος δὲ, ὁ ὕδατος. Verba hæc intelligenda sunt de frigidaria, quæ piscinam habebat, in qua veteres corporis abluendi gratia natare solebant. Vide Salmastium ad Fl. Vopiscum *Carinum*, pag. 809.

5 Κόλυμβος. Salmastius de *Ufuris* cap. xvii. legit *κόλυμβος*: quod probat.

6 Κομᾶ. εἶδος ἄρτου. ἢ ὁ μικρὸς. Schol. Aristoph. ad *Pacem* pag. 633. *Κομᾶς, τὸ ἑλαττον ἄρτου. πῶς δὲ τὸ πᾶν κομᾶς εἶδος ἄρτου, ὃ τοῖς παιδίοις δίδασιν.* Vide etiam Athen. lib. iii. pag. 117.

7 Κολυτὺς. Scribe Κολυτὺς, ut apud Harpocrationem & Hesychium.

sedet. [Proverbium.] Animal enim istud generis sui amans est, & congregabile. Dicitur autem de illis, qui cum sui similibus versantur.

Κολοίβας. Graculos. Nomina parvarum avium.

Κόλυβα. Frumentum coctum.

Κολυβιστής. Trapezita. Mensarius.

Κόλυθρον. Colythrum. Plantæ genus.

Κολυμβάδα. Olivam in muria natantem.

Quare in Γεργέμιον.

Κολυμβήθρα. Idem quod κολυμβή. Colym- *Plato Rep. v. Vol. II. p. 453. D.* bus. Piscina.

Κολύμβων. Genus numismatis.

Κολύρα. Collyra. Genus panis. Vel parvus panis, quem pueris dant. Vel placentæ genus. Et κολλυρίζω, lalanges in fartagine frigo. Et vernaculo sermone lalangia eadem sunt quæ colluria.

Κολυτεύς. Colyteus, vel Colytenfis. [Hæc vox exstat] apud Lucianum in *Timone*, vel *Misanthropo*. Κολυτὺς vero est populus tribus Aegidis.

Κολχική. Eadem est, quæ Lazica.

Κομᾶ. Superbit. Magnificè de se sentit. Coronas gestat. Frondibus & foliis luxuriat. Nimiam comam ornatus gratia alit. Vel, opum copia se jactat. [Aristophanes:] *Ne inuideatis nobis in deliciis & luxu viventibus.* Κομᾶν enim dicebant delicias facere, superbire, & magnificè de se sentire. Item, prolixos capillos alere.

Κόμμα. Nota pecuniæ impressa. Aristophanes: *Videtur esse mali commatis.* Translatio ducta est a nummis, qui non ex solido auro percussi sunt. Quasi dicas, est ex improborum genere. Πονηρὸν κόμμα enim dicitur de moneta adulterata.

Κομμαγινή. Commagene. Nomen loci. Et Commagenus, qui est ex illo loco.

Κόμανα. Comana. Urbs, in qua Chrysostrum primum sepultus est.

Κομάρες. Fœminino genere, [arbutos significat.] Masculino vero, oleastros. Sunt autem hæc arborum genera.

chium. Κολυτὺς enim est nomen δένδρου: Κολυτὺς vero, ipse populi, sive δένδρου.

6 Κολχική. ἢ Λαζική. Vide Agathiam lib. i. pag. 55.

7 Κομᾶ. γαυρεῖα. μέγα φρονεῖ. Aristophanes *Pluto* pag. 18.

Μέγας δὲ βασιλεὺς, ἐχὼν αὐτῷ τῷ κομᾶτι.

Ubi Scholiasta: Κομᾶ δὲ εἶπεν, τὴν ἐν τῇ κομᾷ τῇ ὡς ἐν σία λη-μαῶν. ἀπὸ τῆς μέγας φρονεῖν ἐπὶ τῇ κομᾷ. Vide etiam paulo post v. Κομᾶς.

8 Χλοηφορεῖ. Infelicitè Portus: *Gramen fert, gramineam coronam gestat.* Non videbat enim, vocem hanc intelligendam esse de arboribus, quæ frondibus & foliis vestitæ sunt. Eas enim Græci κομᾶν dicunt: quod ipsum Suidas significare volens, τὸ κομᾶν per χλοηφορεῖν hic exposuit.

9 Μὴ φρονεῖ. ἡμῖν κομᾶσιν. Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* pag. 322. (222. Ed. Bas. P.) ubi vide veterem Enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit.

10 Ἀριστοφάνης. *Pluto* pag. 87. (43. Ed. Bas. P.) Scholiasta ad eum locum: Κόμμα, εἶδος φαύλου νομισματίου. Ἀντὶ δὲ τῆς εἰπεῖν φαῦλα συστήματος, πονηρὸν κόμματι εἶπεν. εἰρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾷ τῆς κομᾷς νομισματίου, αὐτὸ τὸ ὅλον μὴ ἔχειν χρυσόν, ἀλλ' ὡς ἡμῖν. Hinc Suidas supplendus est.

11 Νομισματίου. Editio Mediol. male *νομισματίου*.

12 Ἐξ ὅλων γὰρ. Addita negatione legendum est, ὅτι ἐξ ὅλων γὰρ.

13 Κομάρες. θηλυκῶς. ἀρσενικῶς δὲ κατ'. Vide Bodzum a Stapel ad Theophr. *Hist. Plant.* lib. iii. pag. 242.

Κόμματα, ἢ κυρήσια. τὰ μὲν κυρήσια ἔστι τὰ πί-
τυρα. τὰ δὲ κόμματα εἴκοι μέρη πνὰ ἢ τὸ χαλάμης,
ἢ τῷ περὶ τὸ σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ γράμμι γινόμενον, ἢ
τῷ ἀνδρείων.

Κομμέντον.

Κόμμε. ὁ κόμμε τῷ δύο χειρῶν, ὅταν τις
δύσῃ ἐπὶ τὸ ἴδιον τράχηλον.

Κομμάματα. τὰ κελλωπίσματα.

Κομνταρίσιον. ὄνομα κύριον.

Κομντόλον. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Φιλίππειος
ἀποχειροτονεῖται ὡς αὐτίκα, ἢ Κομντόλον ὁ βασι-
λεὺς στρατηγὸν ἀνίστησι.

Κομείτιον. ὅπτιμελίας ἡξίον.

Κόμη. ὡς ἰώδης ὁ κύριος. Καὶ ἑαυτὸν τὸ ἀπὸ
ἐπὶ κόμης αὐτῆς ἄξις αὐτὸν. κόμην τὴν ὑπερβολὴν
τὴν λάμψους λέγει, ἢ τὴν ὀφειλόμεν.

Κόμη. ἢ δειξὶς τὴν κεφαλὴν.

Κόμης. ὁ λαὸς ἄρχων. ἢ κλίνει Κομήσιον.

Κομήτης. Ὁ Αἰσχροφάνης Πλάτων. Μηδὲν ταύτη γε
κομήτης. ἀντὶ τὸ ὑπερφανήτης. ὡς τὸ κομῆντας
χαυρηπῶν. εἰ ἢ ἀληθινῶς φησὶ, μὴ μέγα φρονήσης.
ἔδεν γὰρ ἦτον τὰ αὐτὰ πείση. πινὲς δὲ κομπάσης γε-
φουσιν. † Ἐκόμεν δὲ οἱ φιλόσοφοι, ἢ ἀφ' ἡμετέ-
ρας, ἢ ἀφ' ἡμετέρας.

— Ὡς ὑπὸ τὴν Φειδωλίας

Ἀπεκείρεται ὅδεῖς πᾶσι.

φησὶν Ὁ Αἰσχροφάνης ὡς Νεφέλαις.

Κομή. ὁ ἀστὴρ οἷον παγωνίας, ἢ λαμπάδας. ὁ πυ-
ρὸς ὑπερβολῆς, παχέος ἀέρος εἰς τὸν αἰθέρα τὸ
πᾶν ἀνεχθέν. Σέλας, πρὸς ἀδρὸς ἔξω, πε-
ριφερόμενος ταχέως, ἢ φαντασίαν μήκους ἐμφαίνοντος.
† Ὅτι τῷ ὡς φῶς φύσιν τείσας εἰσι ποιότητες ἀ-
στέρων Κομήτης, ὅ τὸ κατὰ λεπτότατον, τὸ δὲ ἄνω
ἢ πλωτὸν, ὡς ἐπὶ κόμης. Δοκίμας, ὅ τὸ ὅλον λεπτόν,
ὡς ἐπὶ δόξα. Παγωνίας, ὅ τὸ κατὰ μὲν ἢ πλωτὸν,
τὸ δὲ ἄνω γενόμενον. Βόθυνος, ἡνίκα δοκεῖ βᾶθρον
ἔχειν, ὡς ὁ φαινόμενος ἀστὴρ. Καὶ παροιμία. Ὁ οὐδὲς
κομήτης ὅστις ἔστι. τὸ δὲ ἀκροτελευτὸν αὐτὸς οὐ φέρεται
τὴν ἡγὼ τοῦ τελέως συνάρμοσον. ὅ γὰρ ἔγωγε φέρεται
τοῦ δεινὸν ἐκείνο πρᾶγμα ἢ ὄνομα. Οὐδὲς κο-
μήτης, ὅστις ἔστι ψευδής.

1 Κόμματα, ἢ κε. Ex Harpocrate.

2 Κομμε. Vide Dufrenium in Glossario Græco.

3 Κομμάματα. Scribe Κομμάματα, ut recte apud Hesychium.

4 Ὁ δὲ Φιλίππειος ἀποχειροτονεῖται. Fragmentum hoc legitur apud Theoph. Simocattam lib. III. cap. v. in fin. & init. cap. vi. idem-
que producitur a Suida supra v. Ἀποχειροτονεῖται.

5 Ἐν ἰώδῃ. Cap. xxxviii. sed ubi hodie pro ἐπὶ κόμης in qui-
busdam exenplaribus minus recte legitur ἐπὶ κόμης, per ω.

6 Ἀεισχροφάνης Πλάτων. Pag. 60. (30. Ed. Bas. P.)

7 Ἐκόμεν δὲ οἱ φιλόσοφοι, ἢ ἀφ' ἡμετέρας. Ex Scholiasta Aristoph.
ad Nubes pag. 173. (103. Ed. Bas. P.)

8 Ἀεισχροφάνης ὡς Νεφ. Pag. 173.

9 Κομήτης. ἀστὴρ οἷον παγων. Scribe Κομήτης. ἀστὴρ. ὅτι κο-
μήτης, ὁ παγωνίας &c. Vide Laertium lib. vii. Segm. LII. ex quo
locus hic usque ad verba illa, μήκους ἐμφαίνοντος, a Suida excerp-
tus est. Cæterum, Portus hic omnia miscuit & turbavit, & a vero

Κόμματα, & κυρήσια. Κυρήσια sunt furfures.
Κόμματα vero videntur esse partes vel culmi;
vel folliculi, qui grana frumenti in spica te-
git; vel aristarum.

Κομμέντον. Conventus.

Κόμμε. Duarum parvarum manicarum no-
dus, quum quis eas circa collum ligarit,

Κομμάματα. Ornamenta.

Κομνταρίσιον. Comentarifius. Nomen pro-
prium.

Κομντόλον, Commentiolus. Nomen pro-
prium. *Confestim autem imperium abrogatur Philippico, & Imperator Commentiolus in
ejus locum belli ducem substituit.*

Κομείτιον. Curarunt. Cura dignum censue-
runt.

Κόμη. Coma. Apud Iobum Dominus dicit:
Et Hesperum stellam coma prehensa duces?
Comam hic vocat lucidissimum ejus fulgorem
& splendorem.

Κόμη. Coma. Capillus.

Κόμης. Comes. Populi princeps. Declina-
tur Κομήσιον.

Κομήτης. Superbias. Aristophanes *Pluto*:
Ne propterea superbias. Qui comam enim
alunt, superbire solent. Quamvis, inquit,
verum dicas, ne tamen propterea fastum ani-
mo concipias. Nihilominus enim eandem
poenam patieris. Quidam vero scribunt κο-
μπάσης. Philosophi autem comam alebant, vel
propter durum genus vivendi, vel ob nimias
fordes. *Quorum nemo propter nimiam parsi-
moniam unquam tondebatur.* Aristophanes in
Nubibus inquit.

Κομήτης. Stellæ crinitæ. Hæ, ut & pogonias
& lampadias, sunt ardores, ex crassiore aere
constantes, qui locum æthereum petit. Σέλας
vero est inflammatio ignis collecti, qui cele-
riter & longo tractu fertur. † Stellarum quæ
præter naturam apparent quatuor sunt genera:
Cometa, cujus infima pars est gracilis; summa
vero dilatata, ut in coma cernimus: *Docias*,
quæ tota est gracilis & oblonga, instar hastæ:
Pogonias, cujus pars inferior est dilatata, su-
perior vero angustior: *Bothynus*, cum stella,
quæ apparet, profunda esse videtur. Et pro-
verbium: *Nullus est comatus, quin sit impu-
dicus.* *Extremam vero versus partem tu ipse
ad rhythmum trimetri accommoda. Haudqua-
quam enim ego rem & nomen istud nefandum di-
xerim.* † *Nemo est comatus, quin sit impudicus.*

sensu tam longe aberravit, quam qui longissime, ut lectori patebit,
qui ejus versionem cum nostra contendere voluerit.

10 Πυρὸς ὑπερβολῆς, παχέος ἀέρος εἰς τὸν αἰθέρα. Locum hunc ex
MS. Paris. A. emendavi & supplevi, qui in prioribus Edit. male
sic legitur: Πυρὸς ὑπερβολῆς εἰς τὸν αἰθέρα &c. Apud Laertium
loco laudato pro παχέος minus recte legitur πλωτός.

11 Οὐδὲς κομήτης, ὅστις ἔστι. τὸ δὲ ἀκροτελευτὸν. Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Synesii in *Encom. Calvis.* pag. 85. ubi scriptor ille, ut
comatos vituperet, inter alia tritum illum versiculum affert,
Οὐδὲς κομήτης, ὅστις ἔστι. Id est, *Nullus est comatus, quin
sit impudicus.* Sed cum vox ultima obscena sit, præ verecundia eam
omisit Synesius, jubens ipsum Lectorem versui addere, quod ei desit.
Hic est horum verborum sensus. Portus vero in alia omnia abit,
& locum hunc de cometis intelligendum esse putans, ante dictum
versiculum sic interpretatus est: *Nullus est cometa, qui non malum
aliquid portendat.* Inepte sane & absurde.

Κόμη-

Κομμῶσαι. χαλλωπίζεσθαι πατέρως, ἢ γυναι-
καδῶς. ὅπως Εὐπολῖς.

Κομῶσα. ἡ ἀνδρῶσα. πλὴν τῶ κομῶντος.

Κομωτής. χαλλωπιτής.

Κομωτίζω. τὸ ὀπιμελεῖμαι.

Κομωπικῆ. ἀπὸ τῆ κόμπης. οἱ δὲ ἀπὸ τῆ κόπης.

Κομῶς. ὁ κεκομμένος τριχὼν κόσμος.

Κομωπικός. ὁ ἐν παρρησίας κόσμος. ἢ κομω-
πικόν, ὁδεύων.

Κομώτεια. ἐμπλέκτρια. ἡ κοσμεῖσα τὰς γυ-
ναῖκας.

Κόμπαρ. ὅς συνέβηκεν εἰς ὑπηρεσίαν πνί, ὁ-
μοίως ἢ αὐτῷ ἐκτελεῖν χρεῖαν.

Κομπίνα.

Κομπολακύνθ. ἢ ματαιοκόμπη, ἢ κομπάδης. πα-
ραπεποιημένη δὲ ὅτι, ἢ παρρησιασμένη τὸ ἔνο-
μα. ἀπὸ τῆ λακύνῃς ὅτι παρρησιάζομαι γέροντι τὸ ληκύνθιν.
ἢ ληκύνθιν γὰρ, τὸ μείζον βοῶν ἢ φοβέιν. ἢ χον γὰρ ἀπτε-
λεῖ καὶ ἡ ληκύνθ, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ πεφύσιναι. πάντε
δὲ τὰ πεφυσμένα κόμπην ποιεῖ. ἀπὸ γὰρ τῆ κόμ-
πης καὶ τῆ ληκύνθης συντίθεται.

Κόμπος. ἀλαζονεία. ἔπαρσις. Πέφυρτο δὲ τῇ δέσῃ
κόμπος βαρβαρικός, καὶ ἔμφασις ὀνυχίας.

Κομποφακελορήμονα. ἢ ἀντὶ τῆ βαρυρήμονα. Φάκε-
λοι γὰρ τὰ βαρέα φορτία τῆς ξύλων.

Κόμπω. ἐπαρσι. κενοδοξία. Ἐπὶ περὶ μελῶσαι, ὡς
ὑπαντιόμενοι γινώσκοντες ἐκδοξόφρον, τῷ ποιῶντι κόμ-
πῳ ἐχρήσαντο.

Κομφυθόμενοι. ἀλαζονόμενοι. Περὶ ὧν λέγει δὲ ὁ-
μῶς τῇ πείρᾳ κομφυθόμενοι ἢ ἐπανυμῖαν. ἀπὸ ἰσο-
ειοργάτων ὁ λόγος.

Κομφυθειπικῶς. ἢ πανέρως, ἢ Εὐειπίδην. Ἀί-
λιανός περὶ ἀσέων βασιλέων λήθη παρρησιαστικῶν Φη-
σί. καὶ ἢ Ἀριστοφάνης.

Ἐπὶ τῷ κομῶς, καὶ κομῶς εἶναι παρρησιῇ.

Κομφεία. ἢ εὐφροσύνη. ἀπειρία. πιθανολογία. ἀ-
λαζονεία.

Κομφόν. ἢ ἀείτρετον. ἀείλαλον. πανέρων. ἀπα-
τητικόν. πιθανόν. τεχνικόν. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀγαθόν καὶ
αἰσθητόν. Ὅ δὲ τὸ τῆς εὐτυχημάτων ἢ φέρων κομ-
φόν, αἰσχίταις ὕβρισι ἢ βαρύνει ἐξυθνήσκει γυναικεῖα
ἐοδῆται. ἢ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

1 Κομμῶσαι. ἀνδρῶσαι. πλὴν τῶ κομῶντος. Sic locum hunc auctoritate
MStorum Paris. rescripti & distincti, qui in prioribus Edit. ita
legitur: Κομῶσαι. ἀνδρῶσαι πλὴν τῶ κομῶντος.

2 Κομπίνα. Inter glossas Graeco-barbaras reperio quidem vocem
κομπίνα, sed non κομπίνα. An ergo & hic κομπίνα scribendum
est? Vide Dufrenium in Glossario Graeco.

3 Κομπολακύνθ. ματαιοκόμπη. Totum hunc articulum descripsit
Suidas ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens pag. 399. (185. Ed.
Baf. P.)

4 Ληκύνθιν. Lege ληκύνθιν, ut apud Enarratorem Comici loco
laudato.

5 Κομποφακελορήμονα. ἀντὶ τῆ βαρυρή. Ex Scholiasta Aristo-
phanis ad Ranas pag. 252. (163. Ed. Baf. P.)

6 Κομφυθειπικῶς. Aristophanes Equit. pag. 289.

Εἰπεῖν δὲ αὐτὸ δῆτα κομφυθειπικῶς.

Κομμῶσαι. Curiose & nimio studio for-
mam ornare, ut mulieres solent. Sic Eupolis.

Κομῶσα. Florens. [Superbiens.] Divitiis
superbientes.

Κομωτής. Qui formam ornat.

Κομωτίζω. Curiosius orno.

Κομωπικῆ. Ad formæ ornatum pertinen-
tes. Α κόμπη. Alii vero a κόπῃ.

Κομῶς. Cultus capillorum.

Κομωπικός. Ad formæ ornatum pertinens.
Et κομωπικόν, genere neutro.

Κομώτεια. Comprix. Quæ capillos necit.
Quæ mulieres ornat.

Κόμπαρ. Qui ministerii alicujus obeundi
gratia alicui junctus est, & eodem officio fun-
gitur.

Κομπίνα. Compina.

Κομπολακύνθ. Inani verborum apparatu se
jactantis, & gloriantis. Vocabulum hoc factum
& formatum est a [κόμπος &] ληκύνθιν: quod
a λακύν deducitur. Hinc ληκύνθιν, clare vo-
ciferari, & sonum edere. Nam & ampulla
sonum reddit, quia turgida est. Omnia enim
inflata & turgida, [si percutiantur,] sonum
edunt. Ex κόμπη igitur & ληκύνθ [vox
κομπολακύνθ] composita est.

Κόμπος. Jactantia. Fastus. Precibus mixta
erat jactantia Barbarica, & falsa secundæ
fortune ostentatio.

Κομποφακελορήμονα. Fasces quasi verborum
jactantem. Φάκελοι enim sunt fascies lignorum.

Κόμπω. Fastu. Inani jactantia. Licet au-
tem conjicere, eos hac jactantia usos esse, quod
subobscurè significarent, se habere terram ferri
feracem.

Κομφυθόμενοι. Gloriantes. Experientia de-
prehensum est, eos cognomine isto gloriari. De
historicis verba fiunt.

Κομφυθειπικῶς. Callide & astute, more
Euripidis. Aelianus de Regibus impiis obli-
vioni traditis hoc dicit. Et Aristophanes:
Quare superbis, & elegantiam affectas?

Κομφεία. Levitas. Urbanitas. Festivitas.
Lepor. Jactantia.

Κομφόν. Perspicuum. Garrulum. Astutum.
Fallax. Probabile. Artificiosum. Interdum
etiam bonum, & honestum. Ille vero cum res
secundas pulchre ferre nesciret, fœdissimis contu-
meliis Vararum affecit, & veste muliebri
[indui jussit.] Aristophanes Nubibus: Pri-

Huc Suidas respexit. Sed notandum est, apud Aristophanem re-
pugnante metro hodie legi κομφυθειπικῶς, cujus loco ex Suida
scribendum est κομφυθειπικῶς: quamvis, quod ad sensum attinet,
nulla sit inter utramque lectionem differentia. Licet enim Co-
micus vel metri vel joci gratia κομφυθειπικῶς dixerit, ita ta-
men intelligendus est, ac si κομφυθειπικῶς dixisset: quoniam
Euripidem hic perstringere voluit, ut ex Scholiis discimus.

7 Αἰλιανός περὶ ἀσέων βασιλέων λήθη παρρησιαστικῶν. Hæc nihil si-
ne ad rem faciunt, nec scio, quomodo in hunc locum irreperierint.

8 Ἀριστοφάνης. Vespris pag. 524.

9 Κομφεία. εὐφροσύνη. ἀπειρία. Ex Enarratore Comici ad Avu
pag. 550.

10 Κομφόν. ἀείτρετον. τεχνικόν. Et hæc leguntur apud
Scholiastam Aristophanis loco laudato.

11 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Pag. 165. (96. Ed. Baf. P.)

Πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν οἷον συνεία.
τῆς τε, πῶς αὖτε καὶ δὴ αὖτε οἷον συνεία, καὶ τῇ τῶς
τῆς εἰαίης κοινωία. ¹ 'Αεισφάνης

Ὁ ὕμνος δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
ἀντὶ τοῦ ἀγέως. Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀγρός ἐνωμαδεύ-
το. καὶ δὲ ὡς παλίμυθος καὶ πανῆρον βύβλια αὐτὸν
ἀπεδείξα. [†] Διελθὼν λόγον πρὸς ψυχῆς, ἐκ χροῆς
κομψῶς μεμελημένον. Καὶ αὖτις

Τὸ πρῶτον κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐκ τῶς (οὐ) τῶς.

Κόνατος. φόφος. ἥρος.

³ 'Αφελὸς κοινωὶδὸν ὁπτιρίσσει γένειον.
πρὸς Λακωνίης γυναικὸς ὁ λόγος.

Κονῆς. μέθυτος αὐλητής. καὶ παροϊμία.

⁴ Κονῆς μὲν σφαιροὶ ἔχον, δὲ δ' ἀπολαύς.
ὅς εἰς τὰ συμπόσια παρὶ αὐτῶν αἰετὶς ἐμεμῆται. ἢ ὅτι Ὀ-
λυμπιονίκης γενόμενος, πένης ἦν, μηδὲν ἕτερον ἢ
κόπινον ἔχων. ἢ ὅτι αὐλητής ἦν ἀεισφάνης, πενιχρὸς πολ-
λάκις σφαιροθεῖς. περὶ τῆς Κρατῆρος εἶπεν

Ἐδιδε, καὶ σὴ γὰρ δίδου χάριν, ὅρα σε λιμὸς

Ἐχθαίρη. Κονῆς δὲ φιλοσφαιρὸς σε φιλήσει.

λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέπω τι-
μῶσται.

Κόνδυ. ποτήριον.

Κονδυλίσας. κονδυλοῖς πλήξας. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς
παῖδα, νίκησας παροφείροντα καὶ χαλαρῶμα, κονδυλί-
σας ἀπέκτεινε.

Κόνδυλον. τὸ ἐκλάφισαι αὐτὸν ὡς εἰσὶν, οἷον
δὲ οἱ Ἀπικτοὶ λέγουσιν. ὁ δὲ κόλαφος ὅστις παρ' Ἐπι-
χάρμω. ⁶ 'Αεισφάνης. Ἦν ὁ παῖς οἶνον αὐτῆς, κόνδυ-
λον αὐτῶν δίδου. ὡς τῷ ἐδίξεν τῆς παιδὸς μηδὲν
τι πρὸς αὐτῶν.

Κονία. ⁷ ὁ κονιορτός. ⁸ νίτρον. ῥύπος. Ἐλυσαν ἡμᾶς
ἀνθ' κονίας. ⁹ 'Αεισφάνης. καὶ ἑδαιτέρως κόνιον. καὶ
κονίησι. καὶ κονιορτίζται. καὶ κονιωμένους κόνεως πεπλη-
ρωμένους.

Κονιάται. οἱ τῆς τοίχης ὡς χροῖες.

Κόνειον. ¹⁰ βοτάνη δηλητηρίου. ἀφ' οὗ οὐ μικρὸν ἀφ'
τὸ μέτρον τῆς τῆς.

¹ 'Αεισφάνης] *Ranis*, pag. 257. (168. Ed. Baf. P.)

² Τὸ πρῶτον κομψόν.] Hic scenarius legitur apud Aristopha-
nem *Theophrastum*, pag. 770. (514. Edit. Baf. P.)

³ 'Αφελὸς κοινωὶδὸν ὁπτιρίσσει.] Hexameter hic est pars Epigram-
matis, quod ex Cod. MS. Anthologiae ineditae integrum exhibui-
mus supra v. *Αρῆς*.

⁴ Κονῆς μὲν σφαιροὶ ἔχον, δὲ δ' ἀπολαύς.] Aristophanes *Equis*.
pag. 319. (219. Ed. Baf. P.)

ὡς ἐπὶ Κονῆς σφαιροὶ μὲν ἔχον αὐτὸν, δὲ δ' ἀπολαύς.
Sic etiam apud Suidam scribendum est. Ceterum, alludit hic
Aristophanes ad proverbium illud:

Διελθὼν αὐτὸν σφαιροὶ μὲν ἔχον, δὲ δ' ἀπολαύς.
Vide supra v. *Διελθὼν*.

⁵ ὅς εἰς τὰ συμπόσια παρὶ αὐτῶν αἰετὶς ἐμεμῆται.] Hæc & quæ sequun-
tur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristo-
phanis.

⁶ 'Αεισφάνης] Locus Aristophanis, ad quem Suidas respexit,
existat in *Pace* pag. 632.

Κονῆς μὲν σφαιροὶ μὲν ἔχον, δὲ δ' ἀπολαύς.

Vide ibi Scholiastam, cujus scrinia Suidas hic compilavit.

⁷ Κονία. ὁ κονιορτός. νίτρον. ῥύπος.] Sic recte habent MSS. Paris.
At in prioribus Edit. locus hic ita legitur: Κονία. ὁ κονιορτός.

*num quidem, ut comis sis & facetus in con-
victu. Idem: Meus vero Clitophon & Thera-
menes ille lepidus. Clitophon vero ut otio-
sus & ignavus a Comicis perstringebatur. Nunc vero mutabilem & astutum cum esse
significare vult. † Recitata oratione de anima,
quam diu ante egregie præmeditatus fuerat. Et iterum: Res lepida, & moribus tuis valde
congrua.*

Κόνατος. Strepitus. Sonus. Ore spumans, &
dentibus cum sonitu infrendens. De fœmina
Lacæna hæc dicuntur.

Κονῆς. Connas, temulentus tibicen. Et
proverbium: *Ut Connas coronam quidem
gestans, at siti fere enectus.* Hic ad symposia
coronatus semper accedebat. Vel quia pau-
per erat, licet Olympia vicisset: quippe nihil
habens præter coronam ex oleastro factam.
Vel quia tibicen quidem erat optimus, sed
pauper; quique coronatus sæpe fuisset. De
hoc Cratinus ita inquit: *Comede, ventrique
tuo indulge, ut fames tibi inimica sit, Connas
vero coronis gaudens te amet.* Ait vero, ei
nunquam ullum honorem habitum fuisse, li-
cet toties vicisset.

Κόνδυ. Poculum.

Κονδυλίσας. Qui pugnis percussit. *Hercules
autem puerum, aquam ad lavandas manus,
quæ ipsi minus placeret, afferentem, pugno ne-
cavit.*

Κόνδυλον. Pugnum. Hac voce Attici [pro
κόλαφος] utuntur. Vocabulum vero κόλαφος
existat apud Epicharmum. At Aristophanes
[usus est voce κόνδυλον. Et Proverbium:]
Si puer vinum petat, alapam ipsi da. Ideo nimi-
rum, ut assuefaciamus pueros, ne quid su-
pervacanei petant.

Κονία. Pulvis. Cinis. Nitrum. Sordes. *La-
varunt nos absque cinere.* Aristophanes. Et
neutro genere κόνιον. Et κονίησι, in pulvere. Et
κονιορτίζται, pulvere conspergitur. Et κονιω-
μένους, pulvere repletos.

Κονιάται. Qui parietes dealbant.

Κόνειον. Cicuta, herba venenata. Per o par-
vum scribitur, propter metrum versus. [In

[†] Κονίτης. ῥύπος, &c. Male nimirum unus articulus in duos divi-
sus est, & quæ conjungenda erant, dirempta sunt: quod ipsum
non paucis aliis quoque in locis apud Suidam contigit.

⁸ Νίτρον.] Cum κονία apud Græcos etiam significet lixivium,
sive lomentum, & omne σμῆγμα, quo sordes eluuntur & abster-
guntur, mirum non est, vocem istam a Suida per νίτρον, hic exponi.
Nitrum enim esse σμῆγμα, id est, abstergendi & eluendi sordes
vim habere, nemo ignorat. LXX interpretes Jer. 11. vers. 22. Καὶ
ἐὰν ἀντιπάλῃς τὸ νίτρον, καὶ πάλιν αὐτὸν πάλιν, καὶ κληῖδον αὐτοῦ
καὶ ἀδικίας σου ἐναντίον ἡμῶν. Hieronymus ad illum locum: *Pro
herba borith, quam nos, ut in Hebræo posita est, vertimus, LXX
translulerunt πῶς; ut significarent herbam fullonum, qua juxta
ritum Provincia Palestina in virentibus & humectis locis nascitur,
& ad lavandas sordes eandem vim habet, quam & nitrum.* Vide
eundem ad Prov. xxv. 20. Isidorus in Glossis: *Nitrum, lumentum.*
Id est, lomentum: sive id, quo sordes eluuntur. Hinc autem ap-
paret, pro κονίτης, quod aliz Edit. exhibent, in MSS. Paris. recte
legi νίτρον.

⁹ 'Αεισφάνης] *Lyfistrata* pag. 864. (512. Ed. Baf. P.)

¹⁰ Κόνειον.] Vel ex serie literarum patet, Suidam scribere volu-
isse, vel debuisse, κόνιον, per i.

Πρὸς ᾧ Ἀθηναίων κόνειον μὲ ἀπλῶς σὺ ἐδέξω.
Αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τὸτό γε τὰ σμάλα.

Κονίπυς. πολυχιδὲς ὑπόδημα, τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὴν πόδα, ἀλλὰ χαλαρὰ σόμινον ὑπὸ τῆς κόνεως. ἢ δὲ κόνις ὑπὸ τῆς χύσεως. ἢ ὑπὸ τῆς χείνῳ, τὸ κόπῳ. ἢ ἀφ' ἑκακομυθῆ γῆ. γράφει δὲ καὶ κόνιποδα. τῷ τέτι, σενὸν σανδαλίον, ὃ ἀφ' οὗ τὴν σενότητι οὗ πῦς ἐκονορτῆτο.

Κονιορτόν. Ἀσκήεις πλείεσθαι πληρώσας κονιορτῶ, φέρειν ἔδωκεν ἐκείνῳ ἀνδρὶ καὶ χεῖρ ἢ συμπλοκῇ τῆς ἀσκήεις τὴν αἰθάλης νύκτιν μαχαιριδαῖς.

Κονιορτωσάμινον. κόνιν ὀπίσθεσθαι μινον.

Κονίω. χεῖρ.

Κονίσσαλ. κονιορτός. ἢ ᾧ Κονίσσαλ, δαίμων. Πριαπιδης. ἐκ τῆς μὴ ὀκνεῖν καὶ ὀπί κόνεως μίγνυται.

Κόνισα. γυμνάδιον. καὶ κόνισα, τὸ γυμνάζεσθαι.

Κόνισσι. κόνιν ἐγείρει.

+ Κόνιστρα. Οὐδ' αὖ κόνιστρας εἰς τὸ ῥίψαι τῆς πό-
νους.

Κόνιστρα. παλαίστρα. ἢ κυλίστρα.

Κόνι ἀρτοξύη. παρομία ἐπὶ τῇ ἀνταποδιδίν-
ται.

Κονοσκογλόρος. ὁ ἑλληνιστὴς ὀνομαζόμενος Σαρ-
δανάπαλ. ὅς τὰ γυναικεῖα φρονῶν, καὶ πρὸς τρυ-
φὰς ἀρχολόγῳ, κατελύθη ὑπὸ Ἀρβάκης τῷ ἰδίῳ
στρατηγῷ, ἀναγκασθεὶς ἐλθεῖν εἰς ἐκείσιν θάλασσαν, καὶ
σὺν τοῖς βασιλεῖσιν κατεκταῖναι αὐτόν. ὁ δὲ Ἀρβά-
κης ὅτος καὶ τῷ βασιλείῳ μετέθηκεν εἰς Μήδους.

Κόνως. Ἐδωκεῖτο δὲ πᾶσι τὰ ἀρέσποντα τοῖς μὲ
παισὶ κόνως καὶ φέλλια τοῖς δὲ νεανίσκοις δραμβὰς
καὶ μαχαίρας. Πολυβίος φησι.

Κόνως ψῆφος. ἐπὶ τῇ μηδενὸς ἀξίῳ. ὁ δὲ Κόνως

1 Πρὸς ᾧ Ἀθηναίων κόνειον μὲ ἀπλῶς σὺ ἐδέξω. Apud Laertium lib. 11. Segm. XLVI. ubi idem Epigramma legitur, Hexameter hic ita conceptus est:

Πρὸς ᾧ Ἀθηναίων κόνειον μὲ ἀπλῶς σὺ ἐδέξω. Salmastius tamen ad Inscript. Herod. Attic. pag. 65. testatur, in omnibus vetustis exemplaribus Laertii eundem versum sic legi:

Πρὸς ᾧ Ἀθηναίων κόνειον μὲ ἀπλῶς σὺ ἐδέξω. Sic & Suidas in suis exemplaribus scriptum invenit, ut ex hoc loco patet. Vulgatam tamen lectionem Laertii non tulerim.

2 Κόνειον] Metri gratia scribendum est κόνιον, per 1. Promiscue enim τὸ κ καὶ ι usurpantur, & alterum pro altero in libris veterum poni constat.

3 Τὸτό γε τὰ σμάλα] Lege τὸτό γε τὰ σμάλα.

4 Κονίπυς] Hefychius habet Κονίπυς: quam lectionem confirmat auctoritas Aristophanis Eccles. pag. 749.

5 Κατεκταῖναι] Sic recte habent MSS. Paris. & Etymologus. At priores Editt. male κατεκταῖναι.

6 Διακομυθῆ] Hanc lectionem ex MSS. revocaui: cujus loco in prioribus Editt. mendose scriptum est ἀφ' ἑκακομυθῆ. Lectionem MSorum non solum confirmat sensus, sed etiam Etymologus v. Κονία, quem vide.

7 Κονίσσαλ, δαίμων Πριαπιδης. ἐκ τῆς μὴ ὀκνεῖν. Hæc Suidas descripsit ex Scholiasta inedito in *Lyfistatam* Aristophanis; qui eadem habet ad verba illa Comici pag. 896. (563. Ed. Baf.)

8 Σὺ δὲ πόπρον εἰ ἀνθρωπῶ, ἢ Κονίσσαλ; Sic enim verius iste legendus est, qui in vulgatis Editt. in legem metri peccat.

9 Κονοσκογλόρος] Aliter Eusebius in Chronico Num. MCLXXVIII. & Georgius Syncellus pag. 165. qui Sardapalum Κονοσκογλό-
ρος vocatum fuisse testantur.

9 Ἐδωκεῖτο δὲ πᾶσι τὰ ἀρέσποντα τοῖς μὲ π. Hæc sunt verba Po-

Epigrammate:] *Nam ab Atheniensibus cicu-
tam quidem simpliciter accepisti, [Socrates:]
sed ipsi eam tuo ebiberunt ore.*

Κονίπυς. Calceamentum multas scissuras habens, nec totum tegens pedem; qui ideo pulvere conspergitur. Κόνις vero dicta est ὑπὸ τῆς χύσεως; quod fundatur & spargatur: vel a χείνῳ, cædo, concido. [Est enim pulvis] terra concisa & comminuta. Invenitur etiam accusativus κόνιποδα, [a κόνιπυς:] quod est arctum sandalium: propter cujus angustias pes pulvere conspergebatur.

Κονιορτόν. Pulverem. *Utres plurimos pulve-
re repletos unicuique viro ferendos dedit, eos-
que in prælio cultris incidi jussit.*

Κονιορτωσάμινον. Illum, qui pulverem injecit. Vel, qui pulverem excitavit.

Κόνιω. Illino. Dealbo.

Κονίσσαλ. Pulvis. Vel Dæmon Priapeius: sic dictus, quod nec in pulvere cum fæminis coire pigretur.

Κόνισα. Exerce te. Et κόνισα. Exerceri.

Κόνισσι. Pulverem excitabant.

Κόνιστρα. Palæstra. *Neque palæstra [ei opus
est,] ut labores abstergat.*

Κόνιστρα. Palæstra. Vel, volutabrum.

Κόνι ἀρτοξύη. Conus pro artoxya. Pro-
verbium de iis, qui par pari referunt.

Κονοσκογλόρος. Græce Sardapalus. Hic muliebri vir animo, & luxui deditus, regno spoliatus est ab Arbace belli duce: a quo etiam ad voluntariam mortem adactus, se cum regia cremavit. Idem Arbaces imperium quoque ad Medos transtulit.

Κόνως. *Convenientia unicuique munuscula di-
visit: pueris connos & armillas: adolescen-
tibus vero drambas & gladios.* Polybius in-
quit.

Κόνως ψῆφος. Conni calculus. De nullius

lybii lib. x. cap. xviii. sed apud quem pro δραμβὰς legitur ῥαμβὰς.

10 Κόνις] Quo vocem hanc referas, quæ nec a Suida hic ex-
ponitur, nec apud alium quencquam Grammaticorum legitur? Certe Casaubonus eam suspectam habuit, quippe qui apud Poly-
bium loco laudato eam asterisco notavit, vertitque *itunculas*: quasi
legeretur *εικόνες*.

11 Κόνις ψῆφος] Nullus dubito, quin proverbium hoc initio
conceptum fuerit Κόνις ψῆφος. Docent enim Grammatici, Con-
num, qui proverbio isti locum dedit, fuisse fiduciam; cui, qua-
tenus tali, nemo ψῆφος tribuat, sed ψῆφος. Neque sententia huic
obstat auctoritas Aristophanis, apud quem in *Vespis* pag. 478. Κόνις
ψῆφος legitur. Nam Comicus iste, de iudiciis ibi loquens, ritus
movendi gratia pro Κόνις ψῆφος præter expectationem Κόνις ψῆφος
dixit: quo genere joci Aristophanem frequenter uti solere, nemo
ignorare potest, qui lepidissimum istum poetam vel a limine salu-
taverit. Quare miror, veteres Grammaticos hoc non observasse,
sed omnes auctoritatem Aristophanis absque iudicio secutos, pro-
verbium hoc extulisse Κόνις ψῆφος, quod Κόνις ψῆφος, ut dixi-
mus, initio conceptum fuisse nulli dubitamus.

12 Ὁ δὲ Κόνις λυγρὸς ἦν] Vetus Enarrator ad modo indi-
catum locum Aristophanis: Κόνις λυγρὸς ἦν ἰός. ἢ δὲ παρρη-
μία ἐπὶ τῇ μηδενὸς ἀξίῳ. Κακίστος δὲ παρρημίας φησὶ, Κόνις
θελὼν παρρημίαν παίζει. Εὐφροῦν δὲ, ὅτι ἐλπίδι ἀφ' οὗ ἐδὲν πᾶς
τὸ Κόνιον εἶναι. οἱ δὲ Κόνιον λέγουσι τὴν κίτταριν. Ab hoc Conno ci-
tharædo diversus erat Κόνις tibicen: de quo vide Scholiastam
Aristophanis ad *Equit.* pag. 320. & Suidam supra v. Κόνις. Hoc
autem ideo moneo, ut obiter emendem Hefychium, apud quem
pro Κόνις, ἀλγίς, scribendum est, Κόνις, ἀλγίς: de cujus emen-
dationis veritate nemini dubium relinquetur, qui Suidam v. Κο-
νίς cum hoc loco Hefychii conferre voluerit.

λυγρὸς

+ *Enchiridion A. Nud. T. 289. 34.*
Poeta cit. a Suid. V. Ἀξένος.

λυρωδὲς ἡ, ὡς πινὲς φασιν, ἢ ἀφώνων ὡς δὲ πινες, καὶ αρωδὲς.

Κονῶ. τὸ ἀγωνιῶ.

Κονσιτώριον. Θείον συνέδριον.

Κονσύλεις. αὐτοκράτορας αὐτὲς οἱ ἢ Ῥωμαίων πολῖται διοικητὰς ἀνόμασαν· οἷα δὲ πρεσβύτες καὶ πρεσβύτες πινὲς· ὅς ἑλληνιστὶ ταύτῃ λέγεται ἢ ὑπεροχίῳ ἢ ἐξουσίας Ὑπάτης πρεσβυτέρη καλεῖται. ἐν ταύτῃ Ὑπατοὶ πλατύνετον.

Κοντῶ. πλεῖν. παροιμία. ἦγον πρεσποκόντως ζῆν.

Κόνυζα. βοτάνη πιν.

Κόζα. τὸ ὀπίσω ἢ ἡσυχία μέρος.

Κόρπις. Ῥωμαϊκὴ αὐτὴ. Ἀδελφὸς ἄγων ἐν τῇ παρεμβολῇ ἐπὶ τέλει καὶ κόρπις.

Κοππατίας. ἰππος ἐκάλει, οἷς ἐγκεχάρατο τὸ κ. φοιτῶν ὡς σαμφορέας, τὲς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. καὶ ἡ χερασομένη ἀλλοις. Σὰν γὰρ ἐκείνους ἐλεγον. αἱ δὲ χεραεῖς αὐτὰς ἐπὶ καὶ νῦν αὖτις ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συζυγνύμενον γὰρ τὸ κ. τῷ σ. τὸ ἄλμα τῷ G ἀειδμῷ χετανοῖσθαι δίδωσιν, ἢ πρεσβυτέρη τὸ κ. τῷ σ. γὰρ τοῖς γραμματικαῖς ἔτι δίδασκε, καὶ χαλεπὴ κόπωση ἐνενήκοντα. πινὲς δὲ κοπωτῖαν ἐξηγήσαντο τὴν κόπωση ταῖς ὀπλάς τὸ ἔδαφος ἢ δεινότητος ὑποπόμενοι. ὅθεν γὰρ Βυκεφάλους χαλεπὸν λέγει τὸ μορφῶν τοιαύτῃ ἔχει, ἀλλὰ λέγει τὸ ἔτι χεραεῖσθαι οἷος οἶμα καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ Μακεδόνης ἵππος ἡ, ὃν περὶ τὴν ἀντιπάλιν ἢ Βυκεφάλων Ἀλεξάνδρου ἐκτίσεν, ἐνταῦθα αὐτῷ τῷ ἀρετῇ χεραεῖσθαι πόλιν.

Κοπιόδριον. τρυφῶν πιν.

Κοπίς. ἡ μάχαιρα. Ὁ Φονίῳ ἦγαγε πρὸς κοπίδα, αἰδέομαι ἔργον. πρὸ βοῶς ὁ λόγος. Ὁ δὲ παίεται κοπίδι ἢ κεφαλῇ, ὡς ἐβιωσάμενος ἐπιν.

Κόπις. ὁ ἀλάλῃς. ὁ ῥήτωρ.

Κοπρία. ὁ πηλός. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης Κοπριοφρόσω σ, εἰ πηρύφει. ἀντὶ τῆς εἰ λαλήσας, κόπωση σε χαταφρόσω. τῆς τῆς, κόπωση πληγῶσιν.

Κόπειος. ἡ ἀνὴρ. ὡς ὁ δῆμος. λέγει δὲ τὴν κοπρωλόν. ἡ κοπρωλός. πρὸ τὴν κόπωση.

Κόρω. καθεοδὲς, ζημίας ἐξείς τρυφῶν.

1 Κοσύλεις. αὐτοκράτορας αὐτὲς οἱ ἢ Ῥωμ. Locum hunc ita legendum puto: Κοσύλεις. αὐτοκράτορας. ὅπως τὸς πλὴν Ῥωμαίων πολιτῶν διοικῶντες &c. Vide v. Ὑπατοί.

2 Κοντῶ πλεῖν. Vide Henr. Stephanum in Animadv. ad Adag. Erasmi pag. 19. 20.

3 Κόνυζα. Vide Scholiastam Nicandri ad Theriaca pag. 9.

4 Κοππατίας ἵππος ἐκάλει, οἷς ἐγκεχάρατο. Hæc, &c. quæ sequuntur, descripta sunt ex Enarratore Comici ad Nubes pag. 123. (59. Ed. Bas. P.) in quibus tamen multa peccata sunt, ut jamdudum monuerunt duo illi Reip. literarum principes, Scaliger & Salmasius; ille in notis ad Eusebium pag. 116. hic vero in Exercit. Plin. pag. 627. quorum scriptura hic non compilabo. Moneo autem Lectorem, me versionem hujus loci emendationi Salmasii accommodasse, quoniam lectio vulgata, est ineptissima.

5 Καὶ ἡ χερασομένη αἰμαίς. Σὰν γὰρ ἐκείνους ἔλ. Apud Enarratorem Comici loco laudato legitur, τὸ γὰρ σ. καὶ τὸ ἡ χερασομένη αἰμαίς ἔλ. Sed neutra lectio sanum sensum habet.

pretii rebus dicitur. Connus vero, ut quidam ajunt, lyricen fuit parum vocalis. Vel, ut alii, citharædus.

Κονῶ. Dimico. Certo.

Κονσιτώριον. Consistorium. Synedrium sacrum.

Κονσύλεις. Consules. Sic Romani vocabant eos, penes quos erat Reip. administrandæ potestas: quasi dicas viros, qui consilio dando & sententia dicenda cæteris præirent. Hos Græci postea ob summam, qua præditi erant, potestatem, Ὑπάτης vocarunt. In voce Ὑπατοὶ hac de re plenius agitur.

Κοντῶ πλεῖν. Conto navigare. Proverbium. Id est, convenienter vivere.

Κόνυζα. Herba quædam.

Κόζα. Posterior genu pars. Coxa.

Κόρπις. Cohors apud Romanos. Ducens ex castris quatuor integras cohortes.

Κοππατίας. Koppatias equos vocabant, qui notati erant elemento Koppa: ut Samphoras eos, qui litera Σ notati erant. Notam enim τῷ σ & π σὰν vocabant. Hæc autem notæ hodie adhuc equis inuri solent. Pi vero conjunctum cum Sigma notam numeri DCCCC constituit: quam præcedit Koppa. Sic enim grammaticæ docent, & notam numeri xc Koppa vocant. Quidam vero Κοππατίαν interpretantur equum, qui solum ungulis tundit: minus recte vocem illam exponentes. Nam nec Bucephalos vocamus equos illos, qui bovis caput habent, sed quibus talis nota inusta est: qualis etiam, ut opinor, fuit Alexandri Macedonis equus, cui mortuo Bucephaliam Alexandriam condidit, hoc honore virtuti ejus habito, ut urbem pro monumento ei exstrueret.

Κοπιόδριον. Frustrum quoddam [cibi.]

Κοπίς. Culter. [Securis. In Epigrammate:] Cruentæ securi subjicere veritus est. De bove ibi verba fiunt. Ille vero securi caput ferit, ut qui non amplius victurus esset.

Κόπις. Loquax. Garrulus. Orator.

Κοπρία. Stercus. Lutum. Et Aristophanes: Si vel mussitaveris, stercore te inquinabo. Vel, si quid locutus fueris, stercore injecto te replebo.

Κόπειος ἀνὴρ. Vir Coprius. Quasi a populo aliquo [vocatus.] Intelligit autem eum, qui stercora colligit: ἀκόπωση. Vel, hortulanum.

Κόρω καθεοδ. In fimo si sederis, noxios ha-

6 Βυκεφάλων Ἀλεξάνδρου. Alii urbem ab Alexandro in Bucephali memoriam conditam rectius Βυκεφάλων vocant. Vide Strabonem, Stephanum, & Hesychium. Quid autem hic sibi velit τὸ Ἀλεξάνδρου non video.

7 Κοπιόδριον. Athenæus lib. iv. pag. 138. testatur, apud Lacedæmonios genus quoddam cœnz usitatum fuisse, κοπίς vocatum: de quo locum hunc Suidæ intelligendum esse puto.

8 Οὐ φονίῳ ἦγαγε πρὸς κοπίδα. Locus integer existat Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. ult. ut Portus etiam monuit.

9 Κόπις. ὁ ἀλάλῃς. Vide Eustathium ad Odyss. z. pag. 1749. 28. & præcipue Etymologum.

10 Ἀριστοφάνης. Equit. pag. 304. (205. Ed. Bas. P.)

11 Κόπειος ἀνὴρ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 343. (240. Ed. Bas. P.)

12 Κόπωση κοπρωλός, ζῆμος. Hi tres senarii onirocritici ex Astrampylcho deprompti sunt.

Ἴλιν πεπλυνῶς, ὅς τοις νόβ βλάδιω.

Ἐκδιδλός ὅτι ἐόρδορ ψυχῆς ῥύπος.

Κόπιοντες. Τὰ ὑποζυγία κόπιοντες, ἔτω τῇ ὑπο-
εία ἀντιχόν. ἀντί ὅ, λεγόμενοι τῆτοις πρὸς ἐδάδην.

Κόπιω. Ἰ. Αἰσχροφάνης Νεφέλαις. Ἀλλ' ἔχ' κόπιω
τίω θύραν. ἐπὶ τῇ ἔσθῃ ἔθ' θύραν κερύοντων τὸ
κόπιον λέγει. ἐπὶ δὲ τῇ ἔσθῃ, φοβεῖν. ἰχναῖος δὲ
διέπειλε τῆτο Μένανδρ. ἐπὶ μὲν τῇ ἔσθῃ λέ-
γων, Κόπιω τίω θύραν. ἐπὶ δὲ τῇ ἔσθῃ.

Ἀλλ' ἐφόφ' καὶ πρὸς τίω θύραν ἐξίαν.

† Εἰ νῆ Δία τὰς γνάθους αὐτῶν δις ἡ τεῖς

Ἐκολεν, ὥσπερ βεπαλιν, φωνὴν ἀν' οὐκ εἶχον.

καὶ αὐθις. Λάβετε μὲν τοιμάτιον κόψω βεπαλῶ τ'
ὀφθαλμόν.

Κοραχίας. μέλας.

Κοραχίν. ἰ. εἶδος ἰχθύος.

Κόραξ. ἰ. εἶδος ὀρνέου. καὶ ὁ ῥήτωρ, ὁ ὅ ῥητορικῆς διδρα-
τής. πρὸς ὅ καὶ τὸ, Κακὴ κόρακος κακὸν εἰρημνύον
ῥόν. ἐπὶ δὲ καὶ εἶδος μηχανήματος.

Κόραξ ὑδροβί. ἐπὶ τῇ διχαρῶς πινος τυγχάνον-
των.

Κοραχίην. ἰ. τὸ ἄγαν πρὸς καρτερεῖν, καὶ λιπαρεῖν.
ὑπὸ τῇ πρὸς τὰς θύρας κοραχίων πειπετομνύον, καὶ
μὴ ὑποχωρεῖν.

Κορβανῶς. ἰ. πρὸς Ἰουδαίοις ἱερὸς θησαυρὸς. Πιλάτος
τὸ ἱερὸν θησαυρὸν εἰς καταγωγὰς ὑδάτων καταλάσκειν,
ταραχὴν ἐκίνησε. κατῆγε δὲ ὑπὸ πετρακοσίαν φα-
δίων. καὶ πρὸς τῆς τραπιάδας, πολλὰς ἀπέκτεινεν.

Κορβίν. ὁ Βαλέριος. ὑπὸ τοῦ κόρακος. (Κορ-
βας γὰρ καλεῖται Ῥωμαῖοι τῆς κόρακος. καὶ ἴσως ὑπὸ τῇ
κράτῃ) ἐπεὶ ὁ κόραξ ἐν τῇ πρὸς Κελτὸν μονομα-
χία συνέπραττε. καὶ ζήτησεν τὴν ἰσορίαν ἐν τῇ Ἀ-
μύσῃ.

Κορδακίς. ἰ. αἰχρῶς ὀρχεῖται. κόρδαξ γὰρ εἶδος ὀρ-
χέως καμικῆς. καὶ ὁ κορδακισμός.

Κορδυαῖοι. ὄνομα ἔθους.

Κορδύλη. ἰ. πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ συνεστραμμένον. καὶ
ὁ πρὸς τὸ ὤμεον δέσμός. καὶ παροιμία, Κορδύλης οὐκ
ἄξι.

Κορέας. πόλις.

1 Αἰσχροφάνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Baf. P.) ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

2 Ἐπὶ δὲ τῇ ἔσθῃ, φοβεῖν] Huc pertinent verba Helladii apud Photium: Ὅτι τῆς ἔσθῃς κόπιοντες παρὰ τοῖς Κορινθίοις οἱ ἐξίοντες τὰς θύρας, διότι ὅτι, οἱ παρ' ἡμῶν νυνὶ, τὸ παλαιὸν ἀνιόντες αἱ θύρας, ἀπ' αὐτῶν πρὸς τὴν ἔσθῃν ἔθ' θύραν κερύοντες, ἐπὶ τῇ γνάθῃ τὸς ἐπὶ τῇ ἔσθῃ, καὶ φοβεῖται, καὶ πολλὰς ἐπὶ τῇ λατρίῃ, τῇ θύρῃ ἀνιόντων ἄφρον. Thomas Magister: φοβεῖ μὲν τοὶ Ἰουδαῖοι, ὅτι κερύοντες. Ammonius: Κόπιοντες καὶ φοβεῖται ἀφρον. Κόπιοντες μὲν τὴν θύραν ὅτι ἔθ' θύραν φοβεῖται δὲ ὁ ἴσθ' θύραν ἐξίαν.

3 Ἀλλ' ἐφόφ' καὶ πρὸς τὴν θύραν] Metri gratia scribendum est: Ἀλλ' ἐφόφ' καὶ πρὸς τὴν θύραν πρὸς ἐξίαν.

Vel sic:

Ἀλλ' ἐφόφ' καὶ πρὸς τὴν θύραν πρὸς ἐξίαν.

4 Εἰ νῆ Δία τὰς γνάθους αὐτῶν δ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Lyssitæ* pag. 858. (549. Ed. Baf. P.)

5 Κοραχίνος. εἶδος ἰχθῆος.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* p. 349.

bebis mores. In limo si naviges, expecta fu-
turum, ut mens tua lædatur. Cænum manife-
stas animi sordes notat.

Κόπιοντες. Cædentes. Jumenta cædentes, sic
famem tolerarunt. Id est, jumentis cibi loco
utentes.

Κόπιω. Pulso. Aristophanes *Nubibus*: Sed
cui non pulso januam? De illis, qui extrin-
secus fores pulsant, dicitur κόπιον. At de iis,
qui intus, φοβεῖν. Id satis aperte distinxit Me-
nander, de illis, qui foris sunt, dicens, κόψω
τὴν θύραν: i. e. pulsabo fores. At de iis, qui
intus sunt, [idem ait:] Aliquo ex ædibus
exeunte ostium crepuit. [Et Aristophanes:] At
profecto, si quis illis maxillas bis vel ter per-
cutiat, ut asinis solet, vocem non habeant.
Et iterum: Accipite pallium meum: asino huic
oculos eruam.

Κοραχίας. Niger.

Κοραχίνος. Genus piscis.

Κόραξ. Corvus. Item orator, Rhetorices
inventor. In hunc etiam dictum fuit illud:
Mali corvi malum ovum. Est & machinæ
genus.

Κόραξ ὑδροβί. Corvus aquatur. De iis, qui
difficiliter aliquid consequuntur.

Κοραχίην. In aliqua re constanter persistere
& perseverare. Per translationem ductam a
corvis, circa fores volitantibus, nec inde re-
cedentibus.

Κορβανῶς. Corbanas. Apud Judæos sacer
thesaurus. *Pilatus sacro thesauro in aquæ du-
ctus consumpto, seditionem excitavit.* Dedu-
xerat autem aquam a stadiis cδ. Quare mili-
tibus accersitis, multos [Judæos] occidit.

Κορβίνος. Corvinus. Sic dictus fuit Vale-
rius, a corvo: (quos enim Græci κόρακος,
Latini *corvos* vocant:) quod corvo opem
ipsi ferente Gallum singulari certamine vi-
cisset. Quære historiam in v. Ἀμύσῃ.

Κορδακίς. Turpiter faltat. Cordax enim
comicæ saltationis genus est: quæ etiam di-
citur cordacismus.

Κορδυαῖοι. Cordyæi. Nomen gentis.

Κορδύλη. Quidquid est eminens, & con-
volutum. Item vinculum, vel funis, ex hu-
mero dependens. Et proverbium: *Ne cor-
dyla quidem dignus est.*

Κορέας. Coreas. Urbs.

6 Κόραξ. εἶδος ὀρνέου. ὁ ὅ ῥήτωρ] Alexander Aphrodis. in *Topica*
pag. 61. Τὸ κόραξ ὄνομα ὁ τὸ εἶδος τὸ ὅ ὀρνέον μόνον ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ
καὶ τὸν ῥήτορα. Hujus Coracis Rhetoris meminit etiam Quintil.
lib. III. cap. I. Scholiastes Hermogenis in *Prolegomenis*: & Sextus
Empiricus adversus Mathematicos, pag. 81.

7 Κοραχίην] Vide Hesychium v. Κοραχίην.

8 Κορβανῶς. παρὰ Ἰουδαίοις ἱερὸς θησαυρὸς. Πιλάτῃ ἱερὸν θη-
σαυρὸν.] Josephus lib. II. de *Bello Jud.* pag. 789. Μὴ δὲ τὴν
παλαιάν ἐτίμωσαν αἱνέει (Πιλάτῃ) τὸ ἱερὸν θησαυρὸν, καλεῖται δὲ Κορ-
βανῶς, εἰς καταγωγὴν ὑδάτων καταλάσκειν. κατῆγε δὲ ὑπὸ πετρακο-
σίαν σταδίων, &c. Hinc Suidam sua descripsisse apparet.

9 Κορδακίς. αἰχρῶς ὀρχεῖται.] Vide Enarratorem Comici ad *Nubes*
pag. 158. ad verba illa Comici, Οὐδὲ κόρδαξ αἰχρῶς.

10 Κορδύλη] Confer omnino Etymologum v. Ἐγκυκλοπαι-
δικόν.

11 Συνεστραμμένον] Hesychius: Κορδύλη, συνεστραμμένον, σωρὸς. Puto
Grammaticum istum corruptam lectionem secutum κορδύλην pro
κορδύλην scripsisse.

Κορείας. παρθένιας. ὡς Ἐπιγράμματι.

Ἐχέουσι αὐτοῖσι διέτμαζεν ἄμμα κορείας.

Κορεῖν. κοσμεῖν βίβλους, ἢ σαίφειν.

Κόρη. ἡ Περσεφόνη. Διὶ δὲ, ἡ Δημήτηρ.

Κόρη. ἡ παρθένος. ὡς τὸ κορεῖν, τὸ καθαίρειν.

ἢ κόρη, ἡ ὁφθαλμοῦ, δι' ἧς ὕδρον παρὰ βλεφάρῳ, ὥστε δι' αὐτῆς ἀντιλαμβάνεται τῷ ὁρατῶν. * κόρη δ' ἀν' λέγειν καὶ τὸ πῆμα ὡς τῷ ῥαγιδεῖ χιτῶνι ὡς τὸ δι' αὐτῆς χιτῶνι τὸ ὁρατὸν πνεῦμα, κόρη τις ἔσται, καὶ κόρη. κόρη ἔστι, τὸ πῆμα τῷ ῥαγιδεῖ, καὶ τὸ ῥαγιδεῖ νύκτιν προῖον ὁπτικὸν πνεῦμα. τὸ δὲ ἐπὶ ταύτῃ δέματι, κερατοειδὲς χιτῶν. ὅταν ἔνι παχυνθῇ ὕψος, ἢ ὑπὸ ἑλάνων πινῶν ἐν τραυμάτων ἐισχυροθυσιῶν ἐν αὐτῷ, συμβαίνει τὸ μὴ ὁρᾶν. ἔτι καὶ ἡ μήνη γ' παρὰ τὸ μὴ ἀκρῆν. † Ἐπὶ τῷ χιτῶνι τῷ Ἰνδαίων * ἐ-
ρασίλυσσε Μολοσσῶν Ἀδης, ὅς ἔαχε θυγατέρα, καὶ ἐ-
χάλεσε Κόρην Περσεφόνην. τὰς γ' ὑπερεπεῖς γυναι-
κας οἱ Μολοσσοὶ κόρας ἐκάλουν. ταύτῃ ἐφίλησεν ὁ Περσεύς, καὶ ἐβυλίθη νυκτὸς ἀρπάζων. γυνὴ δὲ τῆτο ὁ πατήρ αὐτῆς Ἀδης, ἔδωκεν ὅν εἶχε παρὰ τῆς θυρας κύναι, ἐν ἐκάλει ῥα τὸ μέγεθος Τερμίδιον. καὶ ἐλ-
θόντα χιτῶνι συντάξιν τῷ Περσεύῃ διεχρήσατο. ἐξελθόντος δὲ Κόρης παρὰ βοήθειαν, καὶ αὐτῇ διεχρήσατο. ὡς ἡς φασιν, ὅτι ὁ Πλάτων αὐτῇ ἤρπασε. λέγειν δὲ καὶ κόρη, καὶ κόρος, ὁ νεώτατος. ὑπὸ τῷ κορεῖν, τὸ ἐπι-
μελεῖσθαι. πολλῆς γ' ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι. καὶ ἐπὶ τῷ ὁφθαλμοῦ ὁμοίως. * Νεωκόρος δὲ, ὅς ἔστι ὁ σα-
ρῶν τῷ νεῶν, ἀλλ' ὁ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν.

[ut in officio contineantur.] Κόρη etiam de
εἶναι vero non dicitur ille, qui templum verrit,

Κόρημα. τὸ σάρον. τὸ κόσμησον. * Μὴ ἐκκόρη †
Ἑλλάδα. ἀντὶ τῆς ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων ῥα τῷ
πολέμῳ. καὶ δὲ καὶ ἀρὰς αὐτῇ τοῖς ἀρχαίοις, ὥς περ
καὶ Μένανδρος Φησιν. * Ἐκκορηθείης σύ γε. ἀντὶ τοῦ,
ἀρδῶν ὑπολειδομένης.

Κόρης, Κόρη. ὄνομα κύριον.

Κόρης, κόρης. ἀρσενικῶς. ῥα τῷ ἡ. * Ἀριστοφάνης.
Κόεις δὲ, κόειδος, θηλυκῶς.

Κορήσατε. ἐπιμελήθητε.

Κορησός. ὄνομα τόπων, ἢ ποταμοῦ. καὶ Κορησία,
πόλις.

Κορίαντοι. * Φερεκράτης κέχρηται.

1 Χρῆσις αὐτοῖσι διέτμα. Vide supra v. Ἀμύμα.
2 Κόρη δ' ἀν' λέγειν καὶ τὸ πῆμα ὡς τῷ ῥαγιδεῖ. Cum hoc
loco conferendus est Philoponus in lib. 11. Aristot. de Anima,
K. vi. b.

3 Ἡ μήνη γ' παρὰ τὸ μὴ ἀκρῆν. Constructio potius requirit, ut scribatur,
† μήνη γ' παρὰ τὸ μὴ ἀκρῆν.

4 Ἐρασίλυσσε Μολοσσῶν Ἀδης, ὅς ἔαχε θυγατέρα. Eandem de Hade
& Proserpina fabulam referunt Cedrenus, Joannes Malala, &
Tzetzes.

5 Νεωκόρος. Vide Hesychium v. Σηκορός.

6 Μὴ ἐκκόρη τῇ Ἑλλάδι. Scribe, μὴ ἐκκόρη τῇ Ἑλλάδι. Apud
Aristophanem vero in Pace pag. 627. (436. Ed. Baf. P.) unde
hæc Suidæ verba deprompta sunt, hodie legitur, μὴ ἐκκόρη τῇ Ἑλ-
λάδι. Sed lectio Suidæ magis placet.

7 Ἐρημον ποιῶν. Lege, ἔρημον μὴ ποιῶν, ut habet Scholiasta ad
modo indicatum locum Aristophanis.

Κορείας. Virginitatis. In Epigrammate: Au-
reus intactæ discidit nodum virginitatis.

Κορεῖν. Purgare scopis. Verrere.

Κόρη. Proserpina. Διὶ δὲ vero, Ceres.

Κόρη. Puella. Virgo. A verbo κορεῖν, purgo.
Vel κόρη, pupilla oculi, cui adjacet humor,
per quem res externas visu percipimus. Κόρη
etiam dici potest foramen illud, quod est in
tunica oculi, quæ ῥαγιδεῖς vocatur: quod per
eam fluat spiritus, cui facultas videndi inest:
quasi dicas κόρη. Κόρη igitur est foramen tu-
nicæ, quæ ῥαγιδεῖς dicitur, nec non spiritus,
videndi facultate præditus, qui per nervum
[opticum ex cerebro] prodit. Pellicula vero,
quæ est supra eam, tunica cornea vocatur.
Cum igitur hæc crassescit ob cicatrices quas-
dam ex vulneribus natas, & in ea induratas,
fit, ut non videamus. Sic etiam, cum mem-
brana [in aure] læditur, auditu privamur.
† Temporibus Judicum apud Judæos, Mo-
lossorum Rex fuit Hades, qui filiam habuit,
quam vocavit Coren Proserpinam. Formosas
enim mulieres Molossi vocabant κόρας. Hanc
amavit Pirithous, noctuque rapere decreve-
rat. Hades vero ipsius pater, hoc cognito,
canem, quem habebat, a magnitudine Tricer-
berum vocatum, ante fores alligavit: qui
Pirithoum ex constituto venientem necavit.
Cum autem & Core ad auxilium [Pirithoo
ferendum] exivisset, & ipsam dilaceravit:
quam a Plutone raptam fuisse tradunt. Di-
citur autem & κόρη puella; & κόρος, puer: a
κορεῖν, curo. Pueri enim magna cura indigent,
oculo dicitur, [significans pupillam.] Νεωκό-
ρος vero non dicitur ille, qui templum verrit, sed qui ejus curam gerit.

Κόρημα. Scopæ, quibus verrimus & pur-
gamus aliquem locum. [Aristophanes:] Ne
verre Græciam. Id est, ne per bella habita-
toribus eam vacuum reddas. Erat autem &
imprecatio quædam apud veteres usitata:
Everraris utique. Id est, funditus pereas.

Κόρης. Cores, Coretis. Nomen pro-
prium.

Κόρης, κόρης. Cimex. Est generis masculini,
& per η scribitur: ut apud Aristophanem.
At κόεις, κόειδος, est generis fœminini.

Κορήσατε. Curate. Curam gerite.

Κορησός. Corefus. Nomen loci, vel fluvii.
Et Corefia, urbs.

Κορίαντοι. Corianni. Hac voce Pherecrates
usus est.

8 Ἐκκορηθείης σύ γε. ἀντὶ τῆς ἀρδῆς αὐτῆς. Huc spectat nota illa
Hesychii: Λεωκόρη, λεωκόρη, ἢ λεωκόρη, παρὰ τῆς ἐξολο-
γιστικῆς. Ubi nota, τὸ λεωκόρη esse vocem nihili, vel ab
ipso Hesychio ex mendoso codice excerptam, vel a librariis cor-
ruptam: cujus emendatio est τὸ λεωκόρη. Sæpe enim in
Hesychio contigit, ut emendationes, ad marginem prius an-
notatz, in textum postea receptæ fuerint: quod alibi pluribus
probavi.

9 Ἀριστοφάνης. Ubi? Certe τὸ κόρης, per η, apud Comicum, si
bene memini, hodie nusquam comparet. In Plauto quidem pag. 56.
legitur genitivus pluralis κόρων: sed quod a recto singulari κόρης
potius deduxerim. Idem etiam dictum velim de nominativo
plurali κόρεις, qui occurrit apud eundem Comicum in Nubibus
pag. 164.

10 Φερεκράτης. Scripserat Pherecrates fabulam, Κορίαντοι vo-
catam: quod Suidam hic innuere voluisse puto.

Κορρίδης. ὁ Σόλων ἐνέκλιτο πατρωνυμικῶς.

Κοριθαλῆς. ἡ δάφνη. καὶ κόρυς, ὁ κλάδος. καὶ κορεῖν, τὸ τοῖς κλάδοις σαρεῖν.

Κοριναῖς. γυναικικῶς. ὡς κόρη.

Κορίνα, ἡ Ἀχελόδωρος καὶ Προκρατίας, Θεβαία, ἡ Ταναγραία, μαθήτρια Μυρτίδος· ἐπωνύματό δὲ Μῦα· Λυρική. οἰκιστὴ δὲ πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον. ἢ ἔγραψε βιβλία πέντε, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ νόμους λυρικούς.

Κορίνα Θεαία, Λυρική. οἱ δὲ Κορινθίαν εἰσήγαγον. Νόμους λυρικούς.

Κορίνα νεώτερα, Θεβαία, Λυρική, ἡ καὶ Μῦα κληθεῖσα.

Κορινθικόν.

Ὁὐδὲ ποτ' ἀμήσαντι Κορινθικόν ἢ ποτε πικρὰς
Τῆς ἀφιλοσχύνου γυναικὸς πενίης.

Κόρινθος. ἀπὸ Κορύθου καὶ Μαρεθῶν. ἢ ἀπὸ Κορύθου καὶ Πέλοπος.

Κόρινθος, Ἰλιθῆς, ἐποπιὸς τῷ πατρὶ Ὀμήρῳ, ὡς ποιεῖν ἔδοξε καὶ πρῶτος γράψας τὴν Ἰλιάδα, ἐπὶ τῷ Τρωϊκῷ συρισμῶν. ἡ δὲ Παλαμήδους μαθήτης, καὶ ἔγραψε τοῖς ἀπὸ Παλαμήδους διζευθεῖσι Δωρικοῖς γράμματα. ἔγραψε καὶ τὴν Δαρδάνην πρὸς Παφλαγονίας πόλεμον ὡς ἐν τῇ λαβεῖν καὶ ποιήσεως πᾶσαν ἀπόθεσιν Ὀμήρου, καὶ ἐντάξαι τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις.

Κοριολάνοι. ἐθνικόν.

Κόριον. κορύσιον μικρόν.

Κορύβη. κορυβήται. αὐξεται. ὑψεται. ἐπαίξει. καὶ κόρυς, τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα. Ὁ δὲ ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρυς, καὶ ἐξ ἄρας τὴν γῆν οὐκ ἐπὶ πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ χαλαρώσας, αὐτὴν τὸ δάπεδον ὁμαλὲς ἐποίησε.

Κορκορυαίς. βοάς. παραχάς. θορύβους. ἢ Ἀριστοφάνης.

Λύσον δὲ μάχας καὶ κορκορυαίς,

ἵνα Λυσιμάχῳ σε χαλῶμεν.

Οἱ τοῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες, πᾶσι κορκορυαῖν ἐκύνον. ἀντὶ τῆς παραχάς ἐκύνον.

Κορκορυαῖοι. παραγμοί.

Κορνηλία. ὄνομα κύριον. καὶ Κορνήλιος Ἐπίσκοπος ὃς διεκρίθη Ναυάτης. καὶ ἔστιν ὁ τῷ Ναυάτος.

Κορνῆτος. Δύο συγγραφεῖς Ῥωμαῖοι ἦσαν, Τίτος Λίβιος, καὶ Ἀφάρρει πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα καὶ Κορ-

Κορρίδης. Corrides. Sic Solon a patre vocatus est.

Κοριθαλῆς. Laurus. Et κόρυς. Ramus. Et κορεῖν, ramis verrere.

Κοριναῖς. Fœminarum more. Puellæ more.

Κορίνα. Corinna, Achelodori & Procratiæ filia, Thebana, vel Tanagraea, discipula Myrtidis, Myia cognominata, Lyrica: quæ quinques, ut ferunt, Pindarum vicit. Scripsit [carminum] libros v. itemque Epigrammata, & cantica Lyrica.

Κορίνα. Corinna Thespia, Lyrica: quam alii Corinthiam fuisse dixerunt. Scripsit Nomos Lyricos.

Κορίνα νεώτερη. Corinna junior, Thebana, Lyrica, quæ & Myia vocata fuit.

Κορινθικόν. Corinthiacum. [In Epigrammate:] Illi, qui nunquam Corinthiacam segetem messuit, nec amaram & spicarum expertem gustavit paupertatem.

Κόρινθος. Corinthus. [Dicta] a Corintho Marathonis, vel Pelopis filio.

Κόρινθος. Corinnus, Ilienensis, poeta Heroicus, Homero, ut quidam putant, antiquior: qui primus Iliadem scripsit, durante adhuc bello Trojano. Fuit autem Palamedis discipulus, & Doricis literis a Palamede inventis [opus suum] exaravit. Scripsit etiam bellum Dardani adversus Paphlagonas: ut Homerus totum poematis sui argumentum ab eo sumpserit, & in libros suos transtulerit.

Κοριολάνοι. Coriolani. Nomen gentile.

Κόριον. Parva puella. Puellula.

Κορύβη. In altum tollitur. Augetur. Ex tollitur. In altum effertur. Et κόρυς, tumulus, acervus. Cum autem tumulum ex arena ad modicam altitudinem excitasset, eundem mox pede rursus complanavit & solo equavit.

Κορκορυαίς. Clamores. Turbas. Tumultus. Aristophanes: Solve bella & tumultus, ut te *Lyfimacham* appellemus. † Qui ad magistratus adspirabant, tumultu & clamore omnia miscebant. Sive, turbas excitabant.

Κορκορυαῖοι. Turbae. Tumultus.

Κορνηλία. Cornelia. Nomen proprium. Et Cornelius Episcopus, qui a Novati communionem recessit. Quære in v. Ναυάτος.

Κορνῆτος. Duo Romani Historici fuerunt, Titus Livius, cujus celebre & illustre est

1 Κορρίδης. ὁ Σόλων ἐκ.] Altum hac de re apud reliquos scriptores silentium. Quare vellem Suidas auctorem suum prodidisset.

2 Κορίνα, Ἀχελ. In prioribus Edit. inter voces Κορίνα & Ἀχελὸς hæc interjecta sunt: Λυρική. οἰκιστὴ δὲ πεντάκις. Sed verba ista tanquam supervacanea delere non dubitavi, tum quia in MSS. Paris. defunt, tum quia hoc ipso loco paulo post repetuntur.

3 Ἐγραψε βιβλ. De scriptis Corinnæ hujus vide Meursium in *Bibliotheca Græca*: qui tamen omisit ejus Παρθένια, quorum mentionem facit Enarrator Comici ad *Acharnenses*. pag. 406. Præterea Corinnam absque nomine operis laudat Eustathius ad Homerum pag. 266. 824. & 1654. quod itidem a Meursio observatum non fuit.

4 Νόμους λυρικούς] Portus, *leges Lyricas*. Inepte profus. Νόμοι enim λυρικοί erant cantica vel carmina, quæ ad lyram canebantur:

ut doctè ostendit Salmasius ad Julium Capitol. pag. 264. quem consule.

5 Οὐδὲ ποτ' ἀμήσαντι Κορ. Non alius hujus loci sensus esse potest, quam virum illum, de quo in Epigrammate proposito verba sunt, nec fuisse divitem, nec pauperem, sed mediocri sorte contentum vixisse. Nam τὸ ἀμήσαντι Κορινθικόν, accipiendum est de messe larga & ubere: eique simile est illud Horatianum:

— Si proprio condidit horreo,

Quicquid de Libycis verritur areis.

Ager enim Corinthius olim fertilis habebatur, ut vel ex proverbio illo constat:

Εἴη μοι τὸ μέγαν Κορίνθον καὶ Σικωνίον.

6 Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 697. (472. Ed. Bas. P.)

7 Κορνῆτος. Δύο (συγγραφῆς Ῥωμ.) Miror unde hæc Suidas. Certe ex nullo, ut puto, scriptorum, qui quidem hodie adhuc existant.

ἔτος. πλῆστον μὲν ἦν ἀκύνῃ καὶ ἀπαιδα τῆτον, συνε-
δαῖον δὲ ἔδεν ὄντα. τοσαύτη δὲ ἡ ἀξιοφοροῦντος ἐς
τύσδε τῆς ἀνδρας τῆς ἀκρωμύων, ὡς τῇ μὲν Κορ-
νήτῃ παμπλείστοις ἀκύνῃ, θέρειά τε καὶ κολα-
κεία τοῦ ἀνδρός συρρέοντες, καὶ ἀξίῳ τὴν ἀπαιδῖαν,
ἐλπίδι κληρονομίας. τῇ γὰρ μὲν Λιβύῃ ὀλίγως ἀλλὰ
ὦν πὶ ὄφελος ἡ, καὶ οὐ χεῖρα ψυχῆς καὶ βύλωτ-
τία. καὶ ταῦτα μὲν ἐπελάττει. ὁ γὰρ δὲ ὁ ἀ-
περατός τε καὶ ἀδέχεται, καὶ ἡ τῆς Φύλαξ καὶ ὁ πα-
δὸς καὶ ἔφορος ἀλήθεια, μή τε ληυμάτων δόμοι,
μὴδὲ μὲν ὄντο πολῶντες ἢ ἐκ κλήρης ἀξιοδοτῆν, μήτ'
ἄλλω τῷ αἰσχυρῷ καὶ κισθίλῳ τε καὶ χαπύλῳ καὶ ἡ-
κιστα ἐλθούτῳ ἀλυσκόμοι, ἢ μὲν ἀνέφλωαν καὶ ἐξε-
χάλυσαν, ὡς κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ κεχρυ-
μένον πολλὰ καὶ ἐσθλά, τὸ τοῦ Ὀμήρου, Τίτον Λίβιον.
τοῦ δὲ πλῆστοι, καὶ μὲν τοὶ καὶ ἀειρέμενοι τοῖς
λετήμασι, λήθην κατεχέαιτο ὅ Κορνήτῃ. καὶ ἴσα-
σιν ἢ τις, ἢ ἔδεις αὐτόν. ὁ γὰρ Κορνήτος Λεπίτης
Φιλόσοφος ἢ δὲ Λεπίς πόλις Λιβύης γενοῦς οὐ Ρώ-
μη ὅτι Νέρονος, καὶ ὡς αὐτοῦ, ἀναγεθείς σὺν τῷ
Μετωνίῳ. ἐργαζαὶ δὲ πολλὰ Φιλόσοφά τε καὶ ῥητορικά.
Philosophus, (Leptis vero urbs Africae) qui
terfectus una cum Musonio. Scripsit multa

Κοροκόσμια. ³ τὰ τῆς παρθένων κοσμήματα.

Κοροπλάθοι. οἱ τῆς κόρης πλάθοντες ⁴ κερδῇ, ἢ γύ-
ψῳ. τυτέτι, τὰ ζῶα πάντα. οἱ κατασκυλίζοντες εἰ-
δῶλα βραχέα ἐκ πηλῆ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶ-
σθαι τὰ παιδάκια εἴωθεν, ὅτος κοροπλάθῃ καλεῖ-
ται. ⁵ Κοροπλάθης λέγεται τῆς ἐκ πηλῆ πινος, ἢ κη-
ρῆς, ἢ τοιαύτης πινος ὕλης πλάθοντος κόρας, ἢ κόρης.

Κόρε. ὄνομα κύριον.

Κόρωννα. πόλις.

Κορώνεως. ⁶ ὡς ⁷ Φιδάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. ταύ-
τῃ δὲ καὶ κοράκιον λέγεται. ὁ γὰρ κοράκιος αὐτῆς κό-
ρακι εἶκοι καὶ τὸ χρώμα.

Κορώνεια. τόπος.

Κορώνη. ἀξιοφοροῦ σημαίνει καὶ τὸ ἄκρον τοῦ αἰ-
δῶος. ⁸ Ἐδοξε τις τὸ αἰδῶον αὐτοῦ ἄχει τὴν κορώνης
περιχρᾶσθαι.

Κορώνιον. τὸ ἄκρον ὅ τὸς. ἢ πλήρωσιν.

Κορώνη τὸ σκορπίον. παροιμία, ἐπὶ τῇ δυσχερείᾳ καὶ
βλαβερόις ἐπιχειρήσιν.

¹ Φύλαξ] Sic recte MSS. At priores Editt. inepte Φάλαγξ.

² Οὗτος ὁ Κορνήτος] De hoc Cornuto vide Vossium in opere
de Hist. Lat. & Meursium in Bibliotheca Graeca. De eodem lectu
digna habet Valefius ad Eusebii Hist. Eccles. lib. vi. cap. xix.
cujus verba hic describam. "Cornutus Afer, Leptitanus, Romae
philosophiam docuit Claudii Neronisque temporibus. Scripsit
multa tum de philosophia, tum de eloquentia, ut refert Suidas.
Huic Persius quintam Satyram tanquam magistro suo dedicavit.
Ejus liber de Graecorum Theologia citatur ab auctore Etymo-
logici in voce Ζεύς. Is ipse est liber, qui primum ab Aldo
Manutio Graece est editus sub nomine Phornuti, cum Cornutus
scribi debeat, ut docet auctor Etymologici. Quippe locus ille,
qui citatur in Etymologico, exstat hodie apud Phornutum in
capite primo. Hunc libellum olim MS. vidimus in Bibliotheca
Metamiana; sed nullum erat nomen auctoris. Ex eo autem

nomen; & Cornutus. Hunc autem audio
divitem quidem fuisse, & liberorum exper-
tem, nihil vero praecleari habuisse. Tantum
autem fuit auditorum discrimen in his viris
audiendis, ut Cornutum quidem quam plu-
rimi audirent, obsequii & assentationis causa
ad hunc virum confluentes, & propter haereditatis
speciem; quod nullos liberos haberet:
Livium vero pauci: sed quorum aliquis erat
usus, & qui animi elegantia & eloquentia
praestabant. Et haec quidem tunc ita fiebant.
Tempus vero, quod nec venditur, nec lar-
gitionibus corrumpitur, & hujus custos &
comes & inspectrix Veritas, nec pecuniis in-
digentes, nec haereditatis successionem som-
niantes, nec ulla alia re turpi, & adulterina,
& tabernaria, & minime liberali capti, alte-
terum quidem [omnibus mortalibus] osten-
derunt, & detectum demonstrarunt, tanquam
occultum thesaurum, & multa eaque bona
continentem, ut Homeri verbis utar; Titum
Livium nempe. Alteri vero illi diviti &
pecuniis circumfluenti Cornuto oblivionem
offuderunt. Quare vel unus, vel potius nul-
lus ipsum novit. Cornutus iste fuit Leptites
Romae vixit sub Nerone, & ante eum, in-
philosophica & oratoria. Port.

Κοροκόσμια. Puellarum & virginum orna-
menta.

Κοροπλάθοι. Qui effigies puerorum & quo-
rumvis animalium ex cera vel gypso fingunt.
Qui sigilla quorumvis animalium ex luto con-
ficiunt, quibus pueri vel puellae decipiuntur,
κοροπλάθοι vocantur. Κοροπλάθης vocant eos,
qui ex luto vel cera vel alia hujusmodi ma-
teria puppas fingunt.

Κόρε. Corus. Nomen proprium.

Κόρωννα. Coromna. Urbs.

Κορώνεως. Declinatur ut Φιδάλεως. Est autem
genus ficus, quam & κοράκιον vocant: quod
colore corvum referat.

Κορώνεια. Coronea. Locus.

Κορώνη. Tum alia significat: tum etiam ex-
tremam pudendi partem. *Visus est sibi qui-
dam pudendum habere ad extremam usque par-
tem pilosum.*

Κορώνιον. Summam arcus partem. Vel com-
plementum.

Κορώνη τὸ σκορπίον. Cornix scorpionum. De iis,
qui res difficiles & noxias aggrediuntur.

" libro apparet, Cornutum allegorias sectatum fuisse. Quare Por-
phyrius merito illum recenset inter Philosophos, qui tropolo-
gicum sensum adamarunt. Ejusdem libri meminit Theodoritus
in libro secundo de curatione Graecarum affectionum: Κορνήτος
δὲ ὁ φιλόσοφος τὴν Ἑλληνικὴν θεολογίαν ἐκινεῖται. Hæc Valefius.
³ Κοροκόσμια] Ex hoc loco Suidæ supple Hesychium v. Κορο-
κόσμια.

⁴ Κερδῇ, ἢ γύψῳ] Malim, οὐ καὶ ἢ γύψῳ.

⁵ Κοροπλάθης λέγεται τῆς οὐκ π.] Ex Harpocrate.

⁶ Κορώνεως, ὡς Φιδάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Facet* pag. 669. (457. Ed. Bas. P.)

⁷ Φιδάλεως] Sic recte habet Scholiasta Aristophanis loco lau-
dato. At priores Editt. male Φιδάλεως. Vide infra v. Φιδάλεως.

⁸ Ἐδοξε τις τὸ αἰδῶον αὐτοῦ ἄχει τὴν κορώνη. Hæc sunt verba Ar-
temidori lib. v. pag. 264.

Κορωνίς. ἀκράγθα, ἢ τὸ πέλταϊον τῆς οἰκοδομῆς ἐπιθέμα. φεράναι τὸ κεφάλαιον.

Κορωνῶν. γαυριῶν. καὶ ἐκκορών. ἐγαυρία.

Κόρσιον. χρόταφον.

Κορσιαί. πόλις Βοιωτίας.

Κόρσοι. ὡς ἂν Ῥωμαίοις οἱ κόρακες. καὶ Κόρσιος ἐκλήθη ὁ Λεύκιος, ὅτε τῷ συμβεβηκότος ὑπὸ τοῦ κόρακος.

Κόρσιος. ὄνομα κύριον. καὶ μαζός τις, μετὰ τὰ κύματα. Καλλίμαχος τὸν ὄγδον ἄτε Κόρσιον. † Ὅτι Βυβαλίων καὶ Κόρσιος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μαζία διεβέβητο. Ἀριστοφάνης.

Κορύβαντες. ἔνιοι τῶς Κέρης καὶ Κορύβαντας τῶς αὐτῆς ὑπελήφασιν. ἦσαν δὲ Διὸς τροφεῖς ὅτι καὶ Φύλακες. πινὲς δὲ αὐτῶς δέχα φασίν, ἄλλοι ὀνεία. ἦσαν δὲ τῷ Ῥέας καὶ παῖδες.

Κορυβαντίων. μαγιστῶν. ἐκδοσιάντων. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ Κορυβαντίων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρον.

Κορυβαντιά. μαίνεσθαι, ἡγεῖν, ἢ ὀρχεῖσθαι, ἢ δαίμονα. καὶ συγκορυβαντιάσαντες, συμμανέντες. Ὁ δὲ πρῶτος συγκορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάσαντες ἄπαντες, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐπιδεπτήσαντες, ἐσήλατο ἐς τὸ πταμόν. καὶ κορυβαντίων, ἐκδοσιάν, μαγιστῶν.

Κορυδαλός. ἑίδος ὄρνις.

Κόρυδοι. ὀρτυξιν ὅμοιοι ὄρνιθες.

Κόρυζα. καὶ κορυζῶν. μεμωραμενῶν. ἢ μυζάζων.

Κόρυθα. ἀεκεφαλαίαν.

Κορυθαίολος. Ἐκτωρ παρ' Ὀμήρῳ. ὁ συγρέφων τῷ κόρυθα. ἦγεν ὁ εἰδήμων καὶ γενναῖος ἀεὶ τὰ πολέμια.

Κόρυκος. ὁ φύλακος. Ἀττήλας Μιδιόλανον πολυάνθρωπον θύων πόλιν, ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τῶς Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χειρὶν θρόνων καθήμενους, Σκύθας δὲ παρ' αὐτῶν ποδῶν ἐκέλυσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν ἐπὶ θρόνῳ, τῶς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κορυκὺς φέρον ἐπὶ τῷ ὤμῳ, καὶ χειρὸν χεῖν παρ' αὐτῶν ποδῶν αὐτῶν.

Κόρυμβοι. κλάνες. ἢ ἄκροι. ἐν Ἐπιγράμματι.

ἢ Μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβους,

1 Κορωνῶν] Malim κορωνῶν, ut habet Hesychius in serie sua. Verbum enim est κορωνῶν, non κορωνῶν, ut patet vel ex ipso Suida supra v. Ἐκορωνία. Apud eundem Hesychium alibi invenias, Κορωνῶν, γαυριῶν. Sed male. Scribendum enim est κορωνῶν.

2 Ὅτι Βυβαλίων καὶ Κόρσιος καὶ Μελ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 258. Vide etiam supra v. Βυβαλίων, & infra v. Μελιτίδης.

3 Κορυβαντες. ἔνιοι τῶς Κέρης καὶ τῶς Κορ.] Hæc, & quæ sequuntur, ἀποτέλει etiam leguntur apud Scholiastam ineditum in *Lyssistratam* Aristophanis, ad verba illa Comici:

Περίρπονται καὶ τῷ ἀγρῶν ἐν ὁπλοῖς ὡς περ Κορυβαντες. Inde ergo Suidas sua descripsit.

4 Ῥέας παῖδες] Sic etiam habet Scholiasta ineditus in *Lyssistratam* loco modo laudato. At in MSS. Paris. inveni Ῥέας ὀνείας: quam lectionem non puto temere esse damnandam.

5 Καὶ Κορυβαντίων ἰαχ.] Hexameter hic est pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus supra v. Θίωκος. Ibi autem obliti sumus Lectorem monere, in Hexame-

Κορωνίς. Summitas, vel apex montis. Vel; quod ultimum ædificio imponitur. Coronæ caput.

Κορωνῶν. Superbiens. Et ἐκορώναι, superbiebat.

Κόρσιον. Tempus capitis.

Κορσιαί. Corsiæ. Urbs Bœotiae.

Κόρσοι. Corvi vocantur apud Romanos ii, quos Græci κόρακας appellant. Et Corvinus appellatus fuit Lucius [Valerius,] quod corvus cum in pugna adversus Gallum adjuvisset.

Κόρσιος. Coræbus. Nomen proprium. Item stultus quidam, qui fluctus metiebatur. Callimachus: *Oetavum quasi Coræbum*. † Bupalion & Coræbus & Melitides tanquam stulti olim traducebantur. Aristophanes.

Κορύβαντες. Corybantes. Quidam existimant Curetes & Corybantes eisdem esse. Fuerunt autem Jovis nutritii & custodes: eoque alii decem, alii vero novem fuisse dicunt. Idem & Rheæ comites fuerunt.

Κορυβαντίων. Corybanteorum. Infanorum. Furentium. In Epigrammate: *Et clavæ æρεα, quarum ictu Corybantes clarum edunt sonum*.

Κορυβαντιά. Infanit. Furit. Clamorem edit. Saltat. Vel, spiritu dæmonis cujusdam afflatus est. Et συγκορυβαντιάσαντες, infania simul correpti. *Milites vero quasi furore simul correpti, sublato clamore, & arma concrepantes, in fluvium omnes insilierunt*. Et κορυβαντίων, infaniens: spiritu Numinis afflatus.

Κορυδαλός. Corydalus. Avis genus.

Κόρυδοι. Corydi. Aves coturnicibus similes.

Κόρυζα. Mucus narium. Et κορυζῶν, stupidus, fatuus. Vel, mucosus.

Κόρυθα. Galeam.

Κορυθαίολος. Est epithetum Hectoris apud Homerum. Id est, qui galeam versat & agitat. Vel, qui rerum bellicarum peritus est, & strenuus bellator.

Κόρυκος. Saccus. *Attila, cum Mediolanum, urbem hominum numero abundantem, pervenisset, & in pictura vidisset Romanorum Imperatores in aureis soleis sedentes, Scythas vero genibus ipsorum advolutos; jussit se depingi in folio sedentem, Romanorum vero Imperatores saccos humeris portantes, & aurum ante pedes suos effundentes*.

Κόρυμβοι. Corymbi. Rami. Vertices. In Epigrammate: *Malo mammas tuas flaccidas &*

tro tertio pro κορύκοις, ut mendose in Anthologia ἀνικδτω legitur, scribendum esse κόρκοις, ut recte habet Suidas v. Βεσμῶν, ubi Epigrammatis istius partem adducit.

6 Ἐκδοσιάν] Hæc vox in prioribus Edit. deest: sed eandem agnoscunt 2 MSS. Paris.

7 Κορυδαλόν] Eandem avem κορυδὸν vocat Aristoph. *Avibus*, pag. 563.

8 Κορυβαντες. ὅς τις λέγων κορυβδὸν πᾶν τὸν πρῶτον ὄρνιθα γινώσκει.

Scholiasta ad eum locum: Τὸν δὲ κορυδὸν ἔνιοι κορυδαλὸν λέγουσι.

8 Κόρυκος.] Vide infra v. Κορύκοις.

9 Μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρ.] Verum hujus distichi sensum in versione expressi. Alloquitur hic enim aliquis amicam suam, quam, licet ætate provectiorem, puellis tamen & adolescentulis se præferre dicit. Μῆλα hic significat mammas; & κορύμβοι, partes earum prominentes, sive papillas. Quicquid enim in aliqua re prominet, vel eminet, Græci κορύμβους appellant, ut ex Hesychio aliisque Grammaticis constat.

Ἡ μαζὴν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

Κόμιον τρέφων χευστὶ πρόφω κεκοσμημένον.

Κορύνη. ῥόπαλον. οἱ δὲ, ξίφος. οἱ δὲ, ξύλον ὅπτι-
χαμπές.

Κορυμήτης. ὄνομα κύριον.

Κορυμφόροι. οἱ ξύλων κορύνας ἔχοντες εἰπὸν τοῖς
Βασιλεῖ ὅτι οὐδέν.

Κόρυς. ἡ κεφαλαία.

Κορυτήν. ὁπλίτης.

Κορύφαλος. εἶδος ὄρνιθος.

Κορυφαῖος. ὁ πρῶτος τῆς χορευτῶν.

Κορυφῆται. ὑψῆται. ἐπαίρει.

Κόρχος. ἄγχιον λάχανον θύπελός. διὸ καὶ ἡ πα-
ροιμία. Κόρχος ἐν λαχάνοις. ἐπὶ ἰχθυῶν ποῖον τὸν
κόρχον συνεδίδασιν, ὡς τὸ ἰππεύον καὶ ὡς θύπελός ἐ-
δεσμά. λέγεται δὲ ἐπὶ τῇ ἀναξίαν ἡ παροιμία, καὶ δι-
τελῶν μεταποιημένων δὲ πικρῆς ἢ κατὰ αὐτὴς μεί-
ζον.

Κόσας. δίκαιος ἀνὴρ καὶ παροιμία. Τὸς Κόσα
λόγους. Κόσας γὰρ ἐγένετο δίκαιος ἀνὴρ, Πελλινίδης
τὸ γένος. οἱ δὲ Πελλινίδης ἔτοι πόλεμον ἔχον παρὰ
τὴς Σαλαμίνης, καὶ ἐπεκαλέσθητο συμμάχους τὴς
γείτονας, ὁμολογήσαντες αὐτοῖς μεταδώσειν τὴν χώραν.
νικήσαντες δὲ, καὶ μετέδωκαν, ταῦτα συμβαλόντι. ὁ
Κόσας, τοῖς ὁμολογίαις ἐμύθευ. ἀντὶ τῆς λοιμῆς πε-
ριπεσόντες ὁ Κόσας λόγους ἐπῆνεν.

Κοσκινιδόν. δίκλιν κοσκίνος καὶ παροιμία. Κοσκίνον
ὕδωρ ἐπιφέρεται ἐπὶ τῇ ἀδυνάτει.

Κοσκυλμάτια. τὰ βυρσῶν τὰ σμικρότατα τεκμή-
ματα. Κοσκυλματίοις ἐδώκεν. ἐξηπάτα κοσκυλ-
ματίοις ποῖ, τοιαυτὴ λέγων ἐνθὺ, ῥόφησον, ἔχε τριώ-
βολον. βύλη τῶνδε σοὶ δόρυ;

Κοσμάς. ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, σύγχρονος Ἰωάννης ὁ
Δαμασκηνός. ἐν τῇ Ἰωάννης.

Κοσμεῖ. διατάττει.

Κόσμη. ὁπμιελῶ. Κόσμη ἀνὴρ ἐλαφὺς Σπάρταν.
καὶ γὰρ μοι δοκῶ τὴν εἰμαρμένην ἀγαπήσθαι τε, καὶ κοσ-
μήσθαι τὴν αὐτὴς ἐμαυτῆς, ἡ γὰρ ἐμὴ ἀγώνισμα τῆτο
προσέχεται τῷ βίῳ, καὶ βάσανον, εἰ μὴδὲ ἀτυχῶ-
σαν ἀπὸ λιμπάνω φιλοσοφίαν.

Κοσμεῖται. κοσμεῖται.

Κοσμησάμενος. διατάξάμενος.

Κοσμήτορες. διατάκται. ἡγεμόνες.

Κοσμοτής. διατάκτης.

Κοσμοτής καὶ σωφροσύνη καὶ μόνον εἰσὶν ἀπαλλα-

1 Κορυμφόροι. οἱ ξύλων ὅπτι. Herodotus lib. 1. pag. 14. Ὁ δὲ
δὴμος ὁ τῶν Ἀθηναίων ἐκκοσμηθῆναι ἔδεικεν οἱ τῶν ἀνδρῶν
τάτας, οἱ δὲ κορυμφόροι μὴ εἶναι ἡγεμόνες. Κορυμφόροι δὲ ξύλων
τῶν κορύνας ὅπτιες, εἰπὸν τοῖς ὅτι οὐδέν. Huc Suidas respexit, ut Por-
tus recte monuit. Præterea, apud Sicyonios olim genus quoddam
ferutorum κορυμφόροι appellabatur, ut testatur Stephanus Byzantius
v. Χίος.

2 Κόρχος. ἄγχιον λάχανον. Vide supra v. Κόρχος.

3 Κόσας. δίκαιος ἀνὴρ. Vide infra v. Τὸς Κόσα λόγους.

4 Κοσκυλματίοις ἐδώκεν. Locum hic ex Aristoph. Equit. pag. 191.

pendulas, quam sororiantes puellarum. † Co-
mam alens aureo vinculo fastigiatam.

Κορύνη. Clava. Secundum alios vero gla-
dius. Vel, lignum incurvum.

Κορυμήτης. Corynetes. Nomen proprium.

Κορυμφόροι. Clavigeri. Satellites, qui ligneas
clavas gestantes, Regem sequebantur.

Κόρυς. Galea.

Κορυτήν. Gravis armaturæ militem.

Κορύφαλος. Coryphalus. Genus avis.

Κορυφαῖος. Choreæ dux.

Κορυφῆται. In altum tollitur. Effertur.

Κόρχος. Corchorus. Oulus agreste & vile.
Unde proverbium: *Corchorus inter olera*.
Quidam corchorum interpretantur piscem
quendam; ut hippurum. Item, vile quod-
dam edulium. Dicitur autem proverbium hoc
de hominibus nullius pretii & contemptis,
at majores honores affectantibus, quam pro
dignitate & meritis suis.

Κόσας. Cossas. Vir justus. Et proverbium:
Cossæ dicta. Cossas enim fuit vir justus, ge-
nere Pellenensis. Pellenenses vero, bellum
cum Salaminis gerentes, vicinorum opem
implorarunt, polliciti, se agri bello capti
partem ipsis duros esse. Victores vero
nullam agri partem ipsis dederunt, quamvis
Cossas ipsis suaderet, ut pactis starent. Cum
vero eam ob causam pestilentia eos invasisset,
Cossæ dicta laudarunt.

Κοσκινιδόν. Instar cribri. Et proverbium:
Cibro aquam haurit. De rebus, quæ fieri ne-
queunt.

Κοσκυλμάτια. Coriorum minutissima præ-
segmina: [Aristophanes:] *Vilissimis verbis*
populo assentabatur, eumque decipiebat, di-
cens: Comede, sorbe, accipe triobolum. Vis
apponam tibi cœnam?

Κοσμάς. Cosmas, Hierosolymitanus, æqua-
lis Joannis Damasceni. Quære in voce Ἰωάννης.

Κοσμεῖ. Ordinatur. Disponit.

Κόσμη. Cura. Orna. *Spartam, quam naclis*
es, orna. Et ego mihi videor fatum meum æquo
animo laturus, & ipse meam Spartam orna-
turus esse, existimans, certamen hoc & experi-
mentum vitæ propositum esse, si ne infelicem
quidem Philosophiam deferam.

Κοσμεῖται. Ornatur.

Κοσμησάμενος. Qui ordinavit. Qui dispo-
suit.

Κοσμήτορες. Qui aciem instruunt. Belli duces.

Κοσμοτής. Modestia. Decorum.

Κοσμοτής. Modestia & temperantia non

(194. Ed. Bas. P.) sic scribendus & supplendus est.

Ὁ βυρσοπαραγωγὸν, ὑποπτικὸν τὸ διαπικρύν,

Ἡγεμὸν, ἡγεμὸν, ἀνακτορῶν, ἐξηπάτη,

Κοσκυλματίοις ἀπρηστοί, τοιαυτὴ λέγων,

Ὁ δὴμος λῦσιν ἀπὸ τῶν, ἀδικημάτων μίαν

Ἐνθὺ, ῥόφησον, ἔχε τριώβολον.

Βύλη παραγωγὸν σοὶ δόρυ; &c.

Vide ibi Scholiastam.

5 Κόσμη ἀνὴρ ἐλαφὺς Σπ. Hæc & quæ sequuntur, sunt verba

Synecii, Epist. C. pag. 139.

γὰ καὶ ἀφαιρήσεις τῶν ἀντικειμένων πτηνῶν, ἀκοσ-
μίας καὶ ἀκολασίας, ἀλλὰ ζωαὶ ἐταργεῖς καὶ αὐτο-
δελεῖς. καὶ ἡ μὲν ὑπερέφ' αὐτὰ χεῖρα ἐν ἡμῖν παρὰ
τὰ κρίνειν. ἡ δὲ, ὅσα πάντα ἐστὶ τῆ ψυχῆς, τὰ ἴθιστα
ταῦτα καὶ ἀφαιρομένη, ἐκ γένους τε ἑαυτῶν ἀρεταῖς
ἐν ταῖς τῶν πλησιάζοντων ψυχαῖς ἀπεικάζονται.

Κόσμος. τὰξις. καὶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ Πέρσαι
ἠοσιθέοντες, ἐφθλυν ἔδεν κόσμῳ. τατέσι τὰξι.

Κόσμος. τὸ ἐξ ἔχοντος καὶ γῆς καὶ τῆς ἐν μέσῳ σύμμετρά τε
καὶ σύγκρομα. ὅς πληρωμὰ ὅτι τὸ εἶδον. ἐπεὶ δὲ
ἔδει μὴν τῶν εἰδῶν φθίγγεσθαι, ἵνα μὴ ἀπὸ τῶν
πάντων, ἀδύνατα δὲ ἡμῶν ταῦτα μὲν τὰ ἀειθμῶν,
γεννητὰ τε ὄντα καὶ φθαρτὰ, μετέχῃ καὶ ταῦτα τῆ αἰ-
διότητος ὡς ἡδύνατο. διότι καὶ πάντα ἐφίλει τῆς πρώ-
της αἰδιότητος ὡς οἰκείας ἀρχῆς, καὶ μετέχῃ ταύτης
ἕκαστον καὶ τὸ ἑαυτῶν μέτρον. καὶ τῷτο ὅτι τὸ σκο-
πιμώτατον ἔργον τῆ φύσεως, τὸ τῶν φυσικῶν ἕκαστον
γεννησάμενον ἄλλο, οἷον ὅτιν αὐτό. καὶ ἐπειδὴ δεόμεθα γεννή-
σεως, ἡ δὲ γεννητικὴ δύναμις ἐν αἰσθητῶν γίνεται με-
γέθη, ἀφ' οὗ τῷτο δεόμεθα τῆ αὐξήσεως. ἐπειδὴ δὲ ἡ
αὐξήσις ἀφ' οὗ τῷτο γίνεται, τῆ ἀρετῆς πάλιν δεό-
μεθα δυνάμεως. ἀφ' οὗ τῷτο ποῖναι τῶν φυσικῶν δυ-
νάμεων μετέχοντα καὶ ἡμεῖς, καὶ τὰ ἄλλα. ὥστε ὅταν μὲν
ἐνεργῶμεν καὶ τὰς δυνάμεις ταύτας, ὡς φυτὰ ἐνε-
ργῶμεν. ὅταν δὲ καὶ θυμὸν καὶ ὁρμησίαν, ὡς ἄλλα
ζῷα. ὡς ἀνθρώποι δὲ ἐνεργῶμεν, ὅτε τῆς λόγῳ κε-
κμημένοι. διό καὶ Ἀπείων λίαν ὁ Πλωτῖνος εἶπεν, ὡς
ὅσοι ἐμμανῶς καὶ τὰ θεῶν δυνάμεις ἐνεργῶσιν, ὅ-
σοι κινδυνεύουσιν ἀπειροκαταβῆναι. † Σημαίνει δὲ ὁ κό-
σμος τέσσαρα. ὑπερέπειν, τὸ δὲ τὸ πᾶν, τὸ τὰξι, τὸ
πᾶν καὶ τὸ τῆ γῆς. Αἰλιανός. Ἡ δὲ Κλεο-
πάτρα καὶ ἄλλα εἰρησάτο ἀσεβείας ἐχέμεθα, ἃ μοι
σιγῶντι κόσμον φέρει. τατέσιν, ὑπερέπειν.

Cleopatra vero & alia facinora impietatis plena fecit, quæ mihi tacenti ferunt ornatum. Hoc est, decus. Port.

Κόσμος. οἱ Στωικοὶ τὸν κόσμον τελεῶς εἶναι λέγου-
σιν αὐτὸν τε τὸ θεῖον, καὶ τὴν ἀπάσης ὕλης ἰδιοποιῶν
ὅς δὲ ἀφθαρτός ἐστι, καὶ ἀγέννητος, δημιουργὸς ὅν τῆς
ἀφαιρομένης καὶ ἡρώους ποιῶνς ἀειδύς ἀναλίσ-
κων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀπασαν ὕλην, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ
γεννῶν. καὶ αὐτὸν δὲ τὴν ἀφαιρομένην τῶν ἀφαιρῶν κόσ-
μον εἶναι λέγουσι. καὶ τείνουν τὸ συνεπικὸς ἐξ ἀμφοῖν.
καὶ ἐπὶ κόσμος ὁ ἰδιοποιῶν τῶν ὅλων ὕλην. ἡ σύ-
στημα ἐξ ἔχοντος καὶ γῆς καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς φύσεως. ἡ σύ-

folium sunt remotiones & ablationes oppo-
sitorum vitiorum, immodestiae & intempe-
rantiae: sed & vitae rationes evidentes & per-
fectae. Et altera quidem in nobis deteriora
convertit in meliora; altera vero omnes a-
nimi perturbationes ordinat & exornat, &
virtutes a se procreatas in familiarium suo-
rum animis gignit. Wolf.

Κόσμος. Ordo. Herodotus: Persæ autem
victi nullo ordine fugerunt.

Κόσμος. Mundus est compago & tempe-
ramentum ex cælo, & terra, & his, quæ sunt
in horum medio; & plenitudo formarum.
Quia vero nullam speciem perire decebat,
ne rerum universitas esset imperfecta; neque
fieri poterat, ut eadem numero permanerent,
quæ nata & caduca sunt, hæc quoque, ut
potuerunt, æternitatem participarunt. Quam-
obrem etiam omnia æternitatem primi, ut sui
principii, expetunt, & unumquodque se-
cundum suam mensuram ejus est particeps.
Et hoc est illud opus, quod Natura sibi tan-
quam scopum attingendum præcipue propo-
suit, ut unaquæque res naturalis aliam sui
similem gignat. Quoniam autem generatio-
nis indigemus, & generationis facultas in
magnitudine definita versatur, propterea in-
digemus incrementi. Quia vero incrementum
fit per cibum, facultate etiam altrice indige-
mus. Ob hoc igitur naturalium facultatum
sumus participes & nos, & animalia ratione
carentia. Quare, quum secundum has facul-
tates agimus, ut stirpes agimus. Quum ve-
ro secundum iram & cupiditatem; ut bruta
animalia. Ut homines vero agimus, quum
ratione utimur. Quare Plotinus perfacete
dixit, eos omnes, qui facultatibus altricibus
immoderate addicti sint, in periculo versari,
ne arborescant. Κόσμος autem quatuor sig-
nificat: Decus: Hoc universum: Ordinem:
Multitudinem in sacra Scriptura. † Aelianus:

Κόσμος. Stoici Mundum triplicem esse di-
cunt: ipsum Deum & omnis essentiae forma-
torem; qui est interitus & ortus expers, ut
ordinis omnium rerum auctor & opifex: qui
certis temporum intervallis omnem essentiam
in se consumit, & rursus ex se gignit. Ipsum
quoque stellarum ordinem Mundum esse di-
cunt. Et tertium, id, quod ex utrisque con-
stat. Estque mundus informator essentiae re-
rum universalium. Vel compages ex cælo, &
terra, & naturis, quæ in his continentur.

1 Ἡρόδοτος. Lib. III. pag. 105. sed ubi de Aegyptiis, non
autem Perlis hæc dicuntur: ut Portus recte monuit.

2 Ὅς πληρωμὰ ἐστὶ τὸ εἶδον. — κινδυνεύουσιν ἀπειροκαταβῆναι.]
Hæc omnia Pearsonius ex Damascio deprompta esse conjiciebat.
Sed fallitur vir incomparabilis. Sunt enim descripta ex Philo-
pono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 2. a. b. ubi totus iste locus
ἀπολεξάν legitur.

3 Καὶ τῷτο ἐστὶ τὸ σκοπιμώτατον ἔργον τῆ φύσεως. — φ.] His similia leguntur
supra v. Γεννητὰ.

4 Ἀπείων.] Philoponus loco laudato θῆκας. Sed lectionem Suidæ
prætulimus.

5 Ἀ μὲν σιγῶντι κόσμον φ.] Inepte Portus: Quæ mihi tacenti
ferunt ornatum. Verde: Quæ tacere verecundiam meam doceat.

6 Κόσμος. οἱ Στωικοὶ τὸν κόσμον τελεῶς εἶναι λέγουσιν. — φ.] Hæc, & quæ
sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii Zenone,
lib. VII. segm. CXXXVII. & CXXXVIII. ut Pearsonius etiam observa-
verat.

7 Ἰδιοποιῶν.] Apud Laertium hodie legitur ἰδίως ποιῶν. Sed u-
trumque mendosum esse videtur: ejusque loco forte legendum
est εἰδοποιῶν, ut Wolfius existimabat.

8 Ἰδιοποιῶν.] Et hic Wolfius scribendum censet εἰδοποιῶν: quam
lectionem & ipse & Portus in versione secuti sunt.

9 Ἡ σύστημα ἐστὶ φυσικῶν καὶ αἰσθητῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τῶν
Laertio: Ἡ σύστημα ἐστὶ θείων, καὶ αἰσθητῶν, & τῶν ἐν αὐτοῖς τῶν
τότων.

σημα ἐκ ποιχείων, καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἐνέχων τῶν.
 ἡ δὲ κόσμον οἰκεῖσθαι ἔχοντες καὶ ἀνθρώπων, εἰς ἅπαν
 αὐτοὺς μέγας δὴ καὶ τοῦ νῦν, καὶ τὰς ἐφ' ἡμῶν
 ἡμεῖς, δι' ὧν μὲν μάλλον, δι' ὧν δὲ ἥσσον. καὶ δι' ὧν
 μὲν ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ὡς ἀπὸ τῶν ὁσίων καὶ τῶν νό-
 ρων, δι' ὧν δὲ ὡς ἑαυτῶν, ὡς ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν. ἔτι δὲ
 τὸ ὅλον κόσμον ὡς ζῶν ὄντα, ἡγεμονικὸν ἔχοντα καὶ αἰ-
 θέρα, καὶ χωρεῖν ἀπὸ τῶν αἰθέρων, καὶ ἀπὸ τῶν ζώων
 ἀπάλιν, καὶ φυτῶν καὶ ζῴων καὶ ἐνα εἶναι τὸν κόσ-
 μον, καὶ τῶν πεπερασμένων ὁλόντα ἔχοντα σφαι-
 ροειδές. πρὸς γὰρ τὴν κίνησιν ἀρμοδιώτατον τῆτο. ἐξω-
 θεν δ' αὐτῇ τὸ κενὸν εἶναι ἀεὶ κεκρυμμένον, ἀπειρον,
 ἀσώματον. ἀσώματον δὲ, τὸ οἷον τε κατέχευται
 ὑπὸ σωματίων, καὶ κατέχευται. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ μηδὲν
 εἶναι κενόν, ἀλλ' ὡσαύτως αὐτόν. τῆτο γὰρ ἀναγκάζει
 ἡ τῶν ἐρεῶν πρὸς τὰ ὁπίσθια συντόνισιν καὶ σύμπτωσιν.
 ipso vero mundo nihil esse vacuum: sed ipsum
 coelestium cum terrenis consensionem & conspirationem. *Port.*

Κόσμος. τὸ ῥάπισμα.

Κοσμοειδής. ὄνομα κύριον.

Κόσμος, καὶ κοσμή. ἀνάδοσμος. ἡ χιτὼν
 χρυσωτός.

Κοτταβίζει. ὅσον ποτηρίον ἀναρρίπτει· ὁ ἐποίησεν οἱ οἶον
 νιζόμενοι.

Κοτταβίζειν. παίζειν. εἰς χαλκῆς δὲ φιάλας, αἱ
 χαλκῆς λαταγῆς, ἀναρρίπτειν ἐμβάλλοντας τὸ πόμα.
 καὶ εἰ ἐγίνετο μείζων φόβος, ἐδόκειν ὑπὸ τῶν ἐρεῶν
 ἐρεῶσαι. Κότταβος δὲ λέγεται τὸ ἄλμα τῆς ποτη-
 ρίας, ὃ ἐνέβαλλον εἰς τὰς λατάγας. ὡς δὲ παίγνιον
 παρ' Ἀθηναίων τοῖσιν. ῥάβδος μικρὰ πεπηγυμένη
 ἐν τῇ γῇ, καὶ ἐτέρω ἐπ' αὐτῆς, κυρτή ὡς ἐπὶ
 ζυγίῳ. εἶχε δὲ πλάγην δύο ἐξηρημένους, καὶ κε-
 τήρας δύο ὑδατῶν ὑποκείμεναι τῶν πλαγίων, καὶ
 ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδρίας χαλκῆς κεκρυμμένη. τῆτο
 δὲ ὡς ἐν τοῖς συμποσίοις. καὶ πάντων παιζόντων ἀνί-
 στατό τις, ἔχων φιάλῃ γεμιστὴν ἀκράτῃ, καὶ μικρό-
 τον ἱστάρην, ἐπεμπεύον ὅλον τὸ οἶνον ὑπὸ μίαν φα-
 γίαν εἰς τὴν πλάγην, ἵνα γεμοδεῖσα βαρυνθῇ,
 καὶ κατελθῇσα κρήνη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνδρίας,
 τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένης, καὶ ποιήσῃ ἡχόν. καὶ
 ὡς μὲν μὴ ἐκχυθῇ ἐκ τοῦ οἶνου, εἶχε, καὶ ἡδεῖ, ὅτι
 φιλεῖται αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐρεῶν. εἰ δὲ μὴ, ἡτῆτο. ἐ-
 λέγει δὲ ὁ ἀνδρίας ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁ μάνης.

Κότταβος. λάταξ. χαλκῇ φιάλῃ ὡς μεταξὺ τῶν
 δειπνῶν ἐπίθεσαν οἶνον πεπληρωμένον. εἶτα εἰς μικρὰ

Vel compages ex elementis, & hominibus, &
 iis rebus, quæ ad aliquem finem referun-
 tur, conflata. Mundum autem mente & pro-
 videntia regi dicunt, per omnes ejus partes
 mente diffusa, quemadmodum est in nobis a-
 nima; ac in aliis quidem magis, in aliis vero
 minus. Et per alias quidem partes transit ut
 habitus; ut per ossa & nervos. Per alias vero,
 ut mens; ut per principem animæ partem. Sic
 igitur totum mundum, tanquam animal, prin-
 cipem partem dicunt habere ipsum ætherem;
 eumque per aerem & omnia animalia & stirpes
 ut habitum transire: & unum esse Mundum,
 eumque finitum, & figuram habere globosam.
 Hæc enim figura ad motum est aptissima. Extra
 vero ipsum mundum circumfusum esse dicunt
 vacuum immensum: quod sit incorporeum.
 Incorporeum vero esse, quod a corporibus
 occupari potest, quamvis non occupetur. In
 unitum esse. Hoc enim necessario flagitare

Κόλας. Colaphus. Alapa.

Κοστοβάρ. Costobarus. Nomen proprium.

Κόσμος, & κοσμή. Nodus. Fibula. Vel
 tunica fimbriata.

Κοτταβίζει. Cottabo ludit. Id est, vinum ex
 poculo in altum jactit: quod [amatores] omni-
 nis captandi gratia facere solebant.

Κοτταβίζειν. Cottabo ludere. [Id autem qui
 faciebant,] liquorem aliquem in altum jacie-
 bant, ut caderet in areas phialas, quæ λατα-
 γῆς vocabantur: & si major strepitus edere-
 tur, ab amasiis se amari putabant. Cottabus
 autem vocabatur potus reliquum, quod in
 area vasa, λατάγαι vocata, mittebant. [Aliter.
 Κοτταβίζειν] apud Athenienses lusus erat
 hujusmodi. Bacillus humi defigebatur, ei-
 que alter imponebatur, qui ut in libella move-
 batur. Ex hoc binæ pendebant lancee: sub
 quibus duo crateres aqua pleni positi erant,
 & sub aqua figillum æneum inauratum. Hæc
 fiebant in symposiis: ac omnibus ludentibus
 aliquis surgebat, phialam tenens mero ple-
 nam; atque eminus stans vinum omne uno
 impetu in lancem fundebat, ut repleta mer-
 geretur, & caput sigilli sub aqua latentis fe-
 riens sonum ederet. Et si quidem de vi-
 no nihil effusum esset, vincebat, & se ab a-
 mica amari conjiciebat. Sin minus, vince-
 batur. Sigillum vero sub aqua latens voca-
 batur Manes.

Κότταβος. Cottabus, sive area phiala, quam
 inter cœnandum ponebant vino plenam. Ex
 hac deinde vinum in minora pocula ex loco

μακρὰ. Beck. Commentar.
 Societatis Philolog. Lipsiens.
 I. 1. p. 132. ubi de Cottabo.

Μάνης. Proprium servorum no-
 men. Tigræ addit Schneider.

Beck. Comm. S. Phil. Lips. I. 1. p. 102.
 Toup. in Suid. II. 472.

1 Ζῶν ὄντα] Adde ex Laertio, ἐμφύτου ἐλαχίστου.
 2 Κένον] Priores Edit. pessime habent κένον: cujus loco κένον
 ex Laertio reposui.
 3 Οἶον] Sic recte habent Mss. Paris. & Hefych. v. Κοτταβίζειν.
 At priores Edit. male, οἶον.
 4 Κοτταβίζειν] De cottabo quid inditum? Aut cui non dictus
 hic Hylas? Vide præter alios Athen. lib. xv. init. & Janum Par-
 rhas. Epist. xxxvi. Cæterum, totum hunc locum descripsit Suidas ex
 Scholiasta Aristophanis ad *Pætem* pag. 644. (445. Ed. Bas. P.)
 5 Ἀλμα] Legendum est ἀλμα (i.e. ἀλμα, sive reliquias)
 ut recte monuit Florens Christianus ad Aristoph. *Pætem* pag. 645.
 Κότταβος enim præter alia etiam significabat vini reliquias, quæ epoto

poculo ὑπὸ τῶν κοτταβίζοντων in vas æreum vel cottabium mitteban-
 tur. Sic vocem hanc accepit Hefychius in corrupto illo loco:
 λατάγαι, κεκρυμμένη, καὶ ἀναρρίπτειν ἀπὸ τῶν ποτηρίων καὶ ἔχειν ἀναρ-
 ρίπτειν. Ibi enim cum viris doctis legendum esse non dubito: Λα-
 τάγαι, κεκρυμμένη, καὶ ἀναρρίπτειν &c. Eodem etiam sensu vox hæc
 accipitur in fragmento Antiphanis, quod exstat apud Athen. lib. xi.
 pag. 487.

6 Μάνης] Athenæus loco laudato: Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ
 τῶν κοτταβίων ἐφεστηκός, ἀπὸ τῆς λέξεως ἀπὸ τῆς λέξεως οὗ παιδὶ
 ἱπποκρίτου. Hinc emendo Hefychium, apud quem in serie sua hodie
 sic legitur: Μανήσις, τὴν λέξεως. Scribo & suppleo: Μάνης, εἰς
 τὴν λέξεως ἱπποκρίτου.

ποτήρια ἐμβάλλοιες, ἀπὸ ὕψους ἐρρίπην, ἐπὶ τῷ
ψόφῳ ἀποτελέσαι, ὅς ἐκαλεῖτο κόπιας. ἐκηνεῖτο
δὲ ὁ μείζονα ψόφον ποιεῖν καὶ μεθύσοκόπιας ἐκα-
λεῖντο, οἱ τὴντο ἐργαζόμενοι.

Κόπιας. ὄνομα κύριον. ὅς ἐχρήσατο τῷ ὄπλῳ, ὃ
τραγύλας ἐλέγχετο μεθ' ὃ ἔπαι βίασι ἀφίει πληγῶν,
ὥστε τὸ βληθέντα ἀφ' ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ ἀφ' ἐπὶ τῶν
πλευρῶν ἀφαιεῖται, καὶ τῇ γῇ προσπιλάσσει.

Κοπεσάμενος. ὀργισθείς.

Κοτίδιον. ὄνομα πόλεως.

Κοπεῖ. Φθονεῖ. ζηλοῖ.

Κόπινος. ἀγριέλαιος. ἢ ὄνομα βοτάνης. ἐν Ἐπι-
γράμματι.

Καὶ τὰν ἐν κοτίνῳ χαλαύροπα, τὰν πόλε τήνους

Πολλάκι ῥομεῖται ἐν χερσὶν ἡεροδότου.

Κοπινοτέρας. κόπινον ἐοικέναι. τρεῖς, ἀγριέ-
λαιος.

Κοτίνης. σφάνος. καὶ κοτίνος οἱ νικῶντες ἐσφονίος, ἀλ-
λὰ χαλκισφάνος. ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἔμπαν τὰς
λοιπαῖς ἐλαίας. ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ
λθαλά. ὁ δὲ ἐκφαυλίζων ἔφη κοτίνος καὶ Ἀριστοτέ-
λης καὶ λέξιν ἔπαι φησὶ περὶ αὐτῆς. Ἐν τῇ Παν-
θείῳ ἐστὶν ἐλαία. χαλεπὴ δὲ χαλκισφάνος. ταύτης
δὲ ἔμπαν τὰ φύλλα τὰς λοιπαῖς ἐλαίας πέφυ-
κεν. ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λθαλά. ἀφίει
τε τῆς πόρεως, ὥστε ἢ μύρτος, εἰς τῆς σφάνους συμ-
μέσας. ἀπὸ ταύτης λαβὼν χερσὶν Ἡρακλῆς, ἐφύ-
τθυσεν Ὀλυμπίασιν ἀφ' ἧς οἱ σφάνοι τοῖς ἀθλη-
ταῖς ἐδίδοντο. ἐπὶ δὲ αὐτῇ περὶ τὸ Ἰλισθὸν ποταμὸν.
ἀφαιεῖται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐ-
τῆς. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἡλείοι τὸ ἀθλητῶν
τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς σφάνους. Καὶ αὐτῆς ὁ Ἀλέξανδρος
ὁ Ξέρξης, ὅτι περὶ κοτίνης ποσὸν ὕψους πόνοι οἱ
Ἕλληνες, πῶς ἀνείπεν, ὡς ἐλθόντες ἐπὶ μάχῃ;

Κότος. ὀργή. ἢ φθόνος, ἢ ὁ ἀδελφός. Οὐκ ἐν
ἐδέχθη αὐτὸς τὸ μαντεῖον, τῷ Θεῷ μυνώμενος αὐ-
τοῖς. καὶ λιπαρῶν μαθεῖν, καὶ δευτέρων τὸ αἶψαν ὅ
κότος, ὅψις πόλε τρεῖς.

Κοτυάειον. μητρόπολις.

Κοτύλα. τὰ ἐν ποσὶ κοιλώματα.

1 ὅς ἐκαλεῖτο κόπιας. Huc spectat illud Hesychii: Λάπης,
ψόφος, κόπιας, ὁ δὲ ποταμὸς ἡεροδότου.

2 Μηνοσκόπιας. Vide infra v. Λάπης.

3 Κοπινοτέρας. Vox hæc legitur apud Aristophanem *Avibus*
pag. 552. (377. Ed. Basf. P.) ad quem locum Suidas respexit.

4 Κοτίνης σφάνος. καὶ κατὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς σφάνους. Hæc omnia descripsit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutium*
pag. 62. (31. Ed. Basf. P.)

5 Ἀριστοτέλης. Ἐν τῇ περὶ ζώων ἀνατομικῆς pag. 704. ubi
Philosophi verba hæc sunt: Ἐν τῇ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία καλεῖται δὲ
χαλκισφάνος. ταύτης δὲ πάντα τὰ φύλλα τὰς λοιπαῖς ἐλαίας ἐναντία
πέφυκεν. ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λθαλά. ἀφίει πὶ τῆς πόρεως,
ὥστε ἢ μύρτος, εἰς τῆς σφάνους συμμέσας. ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν
λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτθυσεν Ὀλυμπίασιν, ἀφ' ἧς οἱ σφάνοι τοῖς ἀθλη-
ταῖς δίδονται. ἐπὶ δὲ αὐτῇ περὶ τὸ Ἰλισθὸν ποταμὸν, σφάνος ἐκκηρύσσεται
ὡς ποταμὸς ἀπὸ τῆς πόλεως. ἀφαιεῖται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι
αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης δὲ τὸ φυτὸν λαβόντες ἐφύτθυσαν Ἡλείοι τὸ
ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τῆς σφάνους δὲ αὐτῆς ἰδύμεν. Hinc Suidas supplendus
est. Ceterum pro ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς, apud Aristotelem legen-
dum videtur, ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς. Nisi enim sic scribas, Cal-
listephanus nihil differet a vulgata olea: contra quam Aristoteles
hic inculcat. Vel, si hæc emendatio non placeat, pro χαλκισφάνος

altiore effundebant, ut strepitus ederetur,
qui κόπιας dicebatur. Laudabatur autem il-
le, qui majorem strepitum edidisset: & qui
hoc faciebant, methysocottabi vocabantur.

Κόπιας. Cotta. Nomen proprium viri, qui
telo utebatur, quod tragula vocabatur: quo
adeo violentum ictum inferebat, ut eo per-
cussus per thoracem & per latera trajiceret,
& terræ affigeret.

Κοπεσάμενος. Iratus.

Κοτίδιον. Cotidium. Nomen urbis.

Κοπεῖ. Invidet. Irascitur.

Κόπινος. Olcafter. Vel nomen herbæ. In
Epigrammate: *Et ex oleastro factum pedum,*
quod ille quondam sæpe rotatum manu jacu-
lari solebat.

Κοπινοτέρας. [Aves] oleastrum edentes.
Κόπινος enim est olcafter.

Κοτίνης σφάνος. Oleastri corona. Victores
non coronabantur oleastro, sed callistephano.
Hujus autem folia, secus ac aliarum o-
learum folia, extrinsecus sunt alba, non in-
trinsecus. Ille vero contemptus gratia olea-
stro dicit. Et Aristoteles ad verbum [de cal-
listephano] sic inquit: *In Pantheo est olea,*
callistephanus dicta, cujus folia contra alia-
rum olearum indolem extrinsecus non vero in-
trinsecus sunt alba. Eadem ramos producit,
ut myrtus, coronis faciendis aptos. Ex hac
Hercules surculum decerptum Olympiæ plan-
tavit: unde athletic coronæ dabantur. Sta-
bat autem juxta fluvium Ilissum, muro cir-
cundata: magnaue pœna proposita erat il-
lis, qui eam violassent. Hinc Elei athletarum
Olympiæ certantium coronas sumebant. Et ite-
rum: Xerxes autem, cum audivisset, Græcos o-
leastri gratia tantum laborem suscipere: Quam
strenue, inquit, pro libertate isti pugnabunt?

Κότος. Ira. Invidia. Vel, vorax. Oracu-
lum vero eos non admisit, quod Deus ipsis i-
ratus esset. Illis vero perseverantibus, & ira
causam querentibus, sero tandem [Deum]
respondisse [ferunt.]

Κοτυάειον. Cotyæum. Metropolis.

Κοτύλα. Cavitates, quæ sunt in pedibus.

quod statim sequitur, scribendum erit *κόπιας*, ut Suidas hic habet.
Deinde in verbis illis, *σφάνος ἐκκηρύσσεται ὡς ποταμὸς ἀπὸ τῆς πόλεως*, Scholiasta
Theocriti ad Idyll. iv. vers. 7. pro *ἐκκηρύσσεται* olim legit *ἐκπύει*. Ait enim,
Ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι αὐτὸς (Ὀλυμπιακὸς σφάνος) οὐκ ἐκκηρύσσεται ἢ καλίστφανος
ἐλαίας γένος διδόνται, ἢς ἀπὸ τῆς σφάνος ἐκπύει (adde δὲ Ἰλισθὸν πο-
ταμὸν) ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Respexit certe ad hunc ipsum locum
Aristotelis. Sed non dubito, quin Scholiasta ex Aristotele emen-
dandus sit. Nam *ἐκκηρύσσεται* etiam legitur apud Scholiastam Aristo-
phanis, loco ante laudato.

6 Ἀλέξανδρος ὁ Ξέρξης, ὅτι περὶ κοτίνης ποσὸν ὕψους. Simile quid de Tigra-
ne Medorum duce narrat Herodotus lib. viii. pag. 298. Is enim cum
audivisset, Græcos Olympiæ tanta contentione & alacritate de
corona oleagina certare, in hæc verba erupit: Πανταί, Μαρίνη,
καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡγεῖται μαχησάμενος ἡρώας, οἱ δὲ περὶ ζήτησιν
αὐτῶν πεισύνται, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν. Id est: *Papa, Mardoni, ad-*
versus quos viros nos pugnaturos eduxisti, qui non de pecunia sed
virtute certant!

7 ἢ ὁ ἀδελφός. Quid hæc ad vocem *κότος*? An dicemus,
Grammaticum nostrum in animo habuisse vocem *κίος*? Sed sta-
tuat Lector.

8 Κοτυάειον. Sic habent MSS. Paris. At priores Editi minus recte
Κοτυάειον. Erat autem Cotyæum urbs Phrygiæ, testibus Geographis.
Κοτύ-

Κοτύλαιον. ὅς ἐστι, τὸ ἐν Εὐβοίᾳ· ἀπὸ Κοτύλου χαλκόμενον, ὃ καὶ ἀρχόντι αὐτό.

Κοτύλη. ὃ νῦν χαλκῶσιν ἡμίζετον· ὡς δὲ τὸ ἐκεῖ καίονται ἢ ἕλιν. εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγείῳ· τῷ ὕδατος, ὡς χρίνις. καὶ εἶδος μέτρου. καὶ τὸ κοῖλον ὃ ὀφείν, ἐνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ φέρεται. ὃ καὶ ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασίζουσιν, ὡς πρῶτος ἐφεύρε Πρωταγόρας. ὁμοφύρετος γὰρ ὡς.

Κοτυληδόν. ἐν ταῖς κοτύλαις. καὶ κοτυληδονόφιν.

Κοτυληδόνες. αἱ ὃ πολυπόδες πλεχόμεναι.

Κοτυληγεῖον. ὃ πολὺν, ὥστε κοτύλη ἀγύεται. ὃ ὅστις κοίλῳ πινί.

Κοτύρα. πόλις Ἑλλήνις, Σινωπέων ἀποικίος. καὶ οἱ πολῖται, Κοτυρεῖται. ἡ νῦν ὡς πολλοῖς Κύτωρα λεγόμενη.

Κότυς. δαίμων, ὡς Κορινθίους πτόμας, ἐφορετο τῇ αἰσχρῶν. ὅθεν οἱ Κλειδίαι, καὶ Τιμαρχοί, καὶ πάντες οἱ πρὸς ἀργύριον ἢ ὥραν λαμπροὶ, καὶ εἰ μὴ πρὸς ἀργύριον δέ, ἀλλὰ πρὸς ἄλλο τι, καὶ εἰ μὴ πρὸς μηδὲν ὅπῃ, ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐξάγειν ἠδονήν. καὶ ἀπάγει οἱ θηλυδαίμονες πλάσσει πάντες εἰσὶ.

Κότυς. ἀνὴρ ὡς καὶ τὴν ὀπιθέμεναι ἀξιόλογος, καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς ἡρώας ἀφ' ὧν. ἐπὶ δὲ καὶ καὶ τὴν ψυχὴν πάντα μάλλον, ἢ ὅθεν ὦν. καὶ γὰρ νήπιος ὑπὲρ ἤκει, καὶ ἀφ' οὗ καὶ βάλει ὑπέφαινε ἐλθόντες.

Κότυς. ὅς ἐστις ἀρχὴς ὁράων ἐπὶ καὶ, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τρυφῇ καὶ ἡδοναίᾳ ὡς. αὐξήσιν δὲ λαμβάνοντες αὐτὴν ὁπρὸς γάμου, εἰς ὁμοίαν καὶ ὁρῶν ἐξελύχθη, ὡς καὶ τὴν γυναικα, ἐξ ἧς αὐτὰ ὡς τέκνα, ἀφ' ὧν μίσιν, ἀπὸ τῇ αἰδοίᾳ ἀρχόμενοι.

Κύβελος. ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ κυβέλος λεγόμενος. ἐστὶν ἐν τῷ Μάνης.

Κύβητος. τὸ κύντηρον. εἴλω δὲ καὶ οἱ κύντες καὶ θύροι, ὡς τὸ κοῖλον ἢ αὐτῶν ὕψος. ἢ ὅτι ἀκύντοι.

1 Κοτύλαιον. ὅς ἐστι, τὸ ἐν Εὐβοίᾳ. Ex Harpocrate.

2 Κοτύλη. ὃ νῦν χαλκῶσιν ἡμίζετον. De variis vocis κοτύλη significatibus vide omnino Athenæum lib. xi. pag. 478, 479.

3 Τὸ ὕδατος. Puto scribendum ὃ ὕδατος.

4 Καὶ ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασίζουσιν. Male. Hæc enim non pertinent ad vocem κοτύλη, sed πόλις, ut clare patet ex Laertio, apud quem in Protagora, segm. LIII. sic legitur: Καὶ πρῶτος τὴν κοτύλην ΤΥΛΗΝ, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασίζουσιν, εὖρε (Πρωταγόρας) ὡς φησι Λεοντίδης. ὁμοφύρετος γὰρ ὡς. Hinc Suidas sua mutuatus est: sed qui pro πόλις in codice suo male scriptum reperit κοτύλη. Est autem πόλις pulvillus, sive cesticillus, quem bajuli humeris vel capiti imponere solebant, quo commodius onera ferrent.

5 ὁμοφύρετος. Sic habent MSS. Paris. quam lectionem non solum confirmat Laertius loco laudato, sed etiam ipse Suidas infra v. ὁμοφύρετος. In prioribus Edit. autem vox ista temere mutata est in κορυφώρετος: quæ interpolatio procul dubio profecta est ab illis, qui τὸ κορυφώρετος, quod bajulum notat, falso de mendo suspectum habebant, ejusque significationem ignorabant. ὁμοφύρετος autem bajulum, ut dixi, a Græcis appellari, jam dudum monuit Casaub. ad Athen. lib. viii. cap. xiii. in fin. ubi simul rationem hujus appellationis docet. Eo igitur Lectorem remitto.

6 Κοτυληγεῖον. Respexit ad locum illum Homeri Il. v. 34. Πάντη δ' αἰμὴν ἴκεν κοτυληγεῖον ἵππων αἶμα. Scholiasta τὸ κοτυληγεῖον ibi sic exponit: Τὸ ὅτι τὸ κοῖλον, ὡς ἐν κοτύλῃ ἀγύεται. κοτύλη δὲ πᾶν τὸ κοῖλον ἔστιν ὡς ἐν τῷ κοίλῳ.

Κοτύλαιον. Cotylæum, mons in Eubœa: dictus a Cotylo, qui eum inhabitaverat.

Κοτύλη. Cotyle, (quam nunc semifextarium vocant) sic dicta, quod in ea sita sit ὕλη, i. e. materia. Est autem genus poculi, eodem præditum nomine, quo vas quoddam liquidorum: ut chœnix. Est & mensuræ genus: & ossis sinus, in quem caput femoris insertum est. Item, pulvillus, super quo onera feruntur; quem primus invenit Protagoras. Erat enim bajulus.

Κοτυληδόν. Cotylarum instar. Et κοτυληδονόφιν, in cotylis, vel acetabulis.

Κοτυληδόνες. Polypodum cirri.

Κοτυληγεῖον [αἶμα. Sanguis tam copiose manans,] ut cava manu hauriri possit.

Κοτύρα. Cotyora. Urbs Græca, Sinopensium colonia. Et cives Cotyoritæ. Eadem urbs nunc vulgo Cytora vocatur.

Κότυς. Cotys. Dæmon, qui apud Corinthios colitur, fœdæ libidinis præses. Unde Clisthenæ, & Timarchi, & ceteri, quibus pudicitia argento venalis est; aut, nisi argento, aliatamen aliquare: vel, si nulla prorsus, at execranda saltem libidinis gratia: & ut uno verbo dicam, effæminati omnes comam componunt & ornant.

Κότυς. Cotys. Vir fuit cum specie ipsa, tum militari fortitudine insignis. Præterea ingenio prorsus Thracum dissimilis: quippe qui sobrietatem, & clementiam, & animi altitudinem ingenuo homine dignam præ se ferret.

Κότυς. Cotys. Hic in Thracia regnavit annos xxiv. & initio quidem luxui & voluptatibus indulsit; postea vero, felicitate ejus crescente, crudelis etiam & iracundus evasit, adeo ut uxorem suam, ex qua liberos suscepit, mediam dissecaret, a pudendis initio facto.

Κύβελος. Cubricus. Idem, qui vulgo Cubricus vocatur. Vide in voce Μάνης.

Κύβητος. Idem quod κύντηρον. Dicuntur autem & fuci κύβητοι: quod caudam occultent. Vel, quia aculeis carent.

χειρὸς κοτύλῃ λίγαται. Huc faciunt verba illa Apollodori apud Athenæum lib. xi. pag. 479. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλῃ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. ὡς ἐν τῷ χειρὸν κοῖλον. ὅθεν καὶ κοτυληγεῖον αἶμα, τὸ αἰμοφύρετον τῆς χειρὸς ἀρροῦσιν ἐν αἵματι.

7 Κότυς. δαίμων, πρὸς Κορ. Vide Angelū Politianū Miscell. c. x.

8 ὅθεν οἱ Κλειδίαι, & Τιμαρχοί, & πάντες. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Synesii in Encom. Calviti. pag. 85. sed quæ nihil ad rem faciunt, quoniam vox Κότυς, quæ ex Synesio interpretanda erat, in iis non comparat. Ea autem occurrit in hisce verbis, quæ proxime apud Synesium sequuntur: Ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῷ οἰκονομῶντι ἀντικρὺς ἔτοι καὶ τοὶ νεκροὶ νομίζουσιν, ὡς ταύτῃ μάλιστα τὸ θᾶλον ὃ γένος ἀμνημονεύουσι. ὅστις δὲ λάτρεται μὴ ἐν πονηρίᾳ, δημοσίᾳ δὲ καὶ ἐξομολογῶν, καὶ ἐν αἵματι περιχέται γνώσεσιν, & διακρίσιν εἶναι τὸ Κότυς. Hæc sola ad institutum Suidæ facere poterant: quæ proinde non absque supina negligentia ab eo prætermissa esse quis facile videt.

9 Κότυς. ἀνὴρ ὡς καὶ τὴν ὀπιθέμεναι ἀξιόλογος. Hæc sunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis, pag. 126. unde ea Suidas descripsit.

10 Κότυς. Ex Harpocrate. Confer etiam Athenæum lib. xi. pag. 531.

11 Διακρίσιν μίσιν, ἀπὸ τῇ αἰδοίᾳ ἀρχή. Idem refert Athenæus pag. 532. his verbis: Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔτις (Κότυς), ποτὶ ἐν ζήλοισιν αὐτὸν γυναικα, ταῖς αὐτῷ χερσὶν αἰνέσας τὴν αἵματι, ἀπὸ τῇ αἰδοίᾳ ἀρχόμενος.

Κυλλάριον. είδος μελιτήρας.

Κυρεώτης. ο κυρεός. Κυρεώτης δέ, έορτή, τῇ ἡ' Α-
πατυρίων η τέτιη' εν η οι κῆροι σπικειρόμενοι εις της
Φεάτορας ἐγχερόντῃ. καὶ ζήτῃ τ' αρώτιω καὶ τ'
δευτέρω εν τῷ Ἀπατέρει.

Κυράλιον. χλόη μὲν ἔστιν εν τῇ θαλάττῃ, πρὸς
ἀέρα δὲ ἐξερχθὲν, εις λίθιν περρότηα μεταπίπτει.

Κυρεῖα. καὶ κυρεῖον. ο τόπος, εν ᾧ κυρεῖοντῃ. καὶ
κυρεῖοντα τὰς τείρας.

Κυρήτας. νέες.

Κυρήτες. ὄνομα ἔθους. ἡ Κυρήτων γῆμα. ἐδύκην γδ
ἔτοι μάντις εἶναι. οἱ δὲ Θεαπιδὸν γῆμα.

Κυρίας. ο ἔσθην κεκομμένης τὰς τείρας. ἡ ἡ-
εἰάω, κυρεῖω, τὸ κυρεῖω.

Κυρίδιον. τ' ἐν παρθενίας μεμνησενδόν. Ἀνεμι-
μνήσκεις, ὡς τ' κυρίδιον αὐτῆς ἀνδρα ἀνέλοι. τ' Σιὺ
τῷ κυρίδιω γαμέτη εις Ἐφεσον ἦλθε.

Κυρίζωσα. νεάζωσα. ἡ κυρίζω, νέος ὑπάρχων. Ὁ
δὲ τὰ ὅπλα ἀναλαβὼν, ἡ κυρίζω Φορέσκε, τὸ ἀρ-
χῶν ἐκείνῳ περικαλύπτῃ σῶμα. καὶ κυρίζω, τὰ τ'
νέων Φρονῶ.

Κυρίξ. ἡ κατὰ τειχῶν.

Κυρίσση. ἡ ἐν βίῃ ἡ Χρυσοτόμου Ἐλκόμενος
ἡ τὸ ἡ κυρίσση τ' πόλεως ἐν μέσῃ τῇ πόλῃ.

Κυρίων. ὄνομα κύριον ὅς ἡ πρὸς τέκτωρ.

Κυρεῖ. νέος.

Κυρόσωνον. τὸ ἡ τῷ τ' κυρεῖς θυόμειον. ἐν Ἐπι-
γράμματι. ἡ Καλῶ σὺν τέττιγι Χειρηνέω τείρα τήν-
δε κυρόσωνον.

Κυροφόρος. παιδοφόρος. ἡ Κυροφόρος γῆ. ταύ-
τῃ δὲ θυῶσι Φασὶ τὸ αἰῶτον Ἐλκόμενον ἐν Ἀργο-
πόλῃ, ἡ λαμὼν ἰδρύσασθαι, χεῖρ σπιδιδόντα τῇ γῇ
τ' τροφίαν κατὰ τῆσιν δὲ νόμιμον, τὸς θυῶσις πιν
Θεῶ, ταύτῃ πρὸς τῇ.

Κυρῶρες. οἱ ἀφ' ἀρχόντες. κυρεῖ γδ, τὸ πρὸς.

Κυρῶς. φύλαξ.

Κυρῶν. τὸ τῷ δεσμοπωλείῳ ὅπικαίμενον πρῶ-
τῶμα. σύστημα πρῶτωπικῶν. τῷ τῷ.

1 Κυρήτων γῆμα] Vide Zenobium, aliosque parcemiographos.

2 Κυρεῖω] Cum insolens prorsus sit, τὸ κυρεῖω idem significare
quod κυρεῖω, nescio an Suidæ id affirmanti temere hic creden-
dum sit.

3 Ἐκατὰ τειχῶν] Portus corrigit, ἐκ τ' τειχῶν: quod probō.
Confer Etymologum & Hesychium.

4 Κυρίσση] Est vox Græco-barbara. de qua vide Dufrenium
in utroque Glossario.

5 Κυροσωνον. τὸ ἡ τῷ τ' κυρεῖ. Male Suidas vocem hanc exponit.
Saltem locus Epigrammatis, quem adducit, nihil ad interpretatio-
nem ejus facit: quoniam in eo τὸ κυροσωνον vel significat *puerilem*,
vel *detonsum*, ut sensus aperte ostendit. Vide etiam notam se-
quentem.

6 Καλῶ σὺν τέττιγι Χειρηνέω τῷ. Portus ad hunc locum: Quid
hac sibi velint, ignoro. Fortasse χρυσίον legendum. Et paulo post:

Κυλλάριον. Genus placentæ mellitæ.

Κυρεώτης. Tonfor. At Κυρεώτης, tertius dies
festi Apaturiorum, quo pueri tonsi albo Phra-
torum inscribebantur. Primum autem & se-
cundum diem quære in v. Ἀπατέρει.

Κυράλιον. Corallium. Est quidem herba in
mari, sed in aerem prolata, in lapidem du-
rescit.

Κυρεῖα. Tonstrina. Et κυρεῖον, tonstrina. Et
κυρεῖοντα τὰς τείρας, hominem, cui densus &
prolixus est capillus.

Κυρήτας. Juvenes.

Κυρήτες. Curetes. Nomen gentis. Et, Cu-
retum os. [Dicitur de vatibus.] Curetes enim
existimabantur esse vates. Alii vero dicunt
Θεαπιδὸν γῆμα, i. e. os fatidicum.

Κυρίας. Cui capillus tonsus est. Et κυρεῖω,
κυρεῖω, tondeo.

Κυρίδιον. Virum, cui juveni adhuc & non-
dum matrimonium experto fœmina nubit. *Re-
cordabatur, quomodo virum, quem juvenem
duxerat, interfecisset. τ' Cum marito, quem
juvenem duxerat, Ephesum venit.*

Κυρίζωσα. Quæ puellaris est ætatis. Et
κυρίζω, juvenis, adolescens. *Ille vero sum-
ptis armis, quæ adolescens gestaverat, corpus
senio jam grave iis induit.* Et κυρίζω, juve-
nili ingenio præditus sum.

Κυρίξ. Capillis prehensis.

Κυρίσση. Curiosi. Ex vita Chrysostomi:
*Cum autem traheretur a Curioso urbis per me-
diam urbem.*

Κυρίων, Nomen proprium viri, qui erat
Protector.

Κυρεῖ. Juvenis. Adolescens.

Κυρόσωνον. [Puerilem. Juvenilem.] Sacrifi-
cium, quod pro tonsa coma Diis offertur. In
Epigrammate: *Cum pulchra cicada Charistenis
capillum hunc puerilem [Nymphis d. dicavit.]*

Κυροφόρος. Puerorum altrix. Κυροφόρος γῆ.
Tellus puerorum altrix. Huic ajunt primum
Erichthonium sacrificium in Arce fecisse, ei-
que aram posuisse, ut gratiam Telluri referret
pro suppeditatis alimentis. Legem etiam tu-
lisse ferunt, ut illi, qui Deo alicui sacra fa-
cerent, huic primum sacrificarent.

Κυρῶρες. Cursores. Curre enim [apud Lati-
nos idem significat, quod apud Græcos] τρέχει.

Κυρῶς. Custos.

Κυρῶν. Cohors militum, qui carcerem cu-
stodiunt. Caterva militum. Globus hominū.

Ubi sit hoc epigramma, & quomodo versus distinguendi sint, jam
mibi non constat. De quo igitur loco in integrum restituendo
Portus desperabat, cum ex Anthol. lib. vi. cap. xxii. Epigr. 11.
sic scribendum & distinguendum esse moneo:

Καλῶ σὺν τέττιγι Χειρηνέω τῷ τῷ

Κυρεῖω καὶ τῷ τῷ Ἀμυγδαλῶν.

Sensus hujus loci planus est. Dedicat enim aliquis Horis Deabus
comam puerilem Charistenis, una cum cicada: quod erat orna-
menti genus, quod olim Athenienses capillis suis innectere sole-
bant. Res nota est ex Grammaticis, aliisque scriptoribus veteri-
bus. De more autem antiquorum, comam puerilis ætatis,
vel primam lanuginem, Diis consecrandi, viri docti nihil fecerunt
reliqui; quorum scrinia compilare meum non est.

7 Κυροσωνον γῆ] Vide Illustriss. Spanhemium ad Callima-
chum pag. 321.

Κυτεργύρος. 'Ο δὲ Ἰουστιανὸς ἀδικῶ ἀπεχάλη[†] ἢ
ἐς Κυτεργύρος ἀπεργασμένον.

Κύφη γῆ τῆτον χαλύπτοι. ἀντὶ τῷ μετέωρος. † Λέ-
γεται δὲ γῆ γῆς κρυφότερα, οὐκ ὅσα ἀπλῶς κύφη
καὶ πῦρ πυρὸς βαρύτερον, οὐκ ὅν ἀπλῶς βαρύν. κα-
φον δὲ ὅτι τὸ ἐξ ἑαυτῷ φερόμενον εἰς τὸ ἄνω τόπον.
λέγει δὲ κύφη γῆ, τῷ ὁδοακατολίερα εἶναι, καὶ ῥᾶον
ἀναβιβάζεσθαι καὶ τὸ πῦρ βαρύν, τὸ χατὰ ῥᾶον ἐπό-
μενον. καὶ λέγονται ταῦτα χατὰ ὁμοιότητά, ἀλλ' ὅ
κυρίως.

—* Κύφοις πνύμασι βόσκη, νέαι

Ψυχλὴ ἀτάλλων.—

τῆτέσι, κύφη καὶ ἀπαλῇ ζωῇ. Στὸ μεταφορῶς τῷ
φυτῶν, ἅπαντα ἔδεν σφοδρὸν δύναμι φέρειν, ὅτε χα-
συνα, ὅτε ἀνεμον. Αἴας φησὶ πρὸς τὴν παῖδα αὐτῆς.
καὶ ἐκκρηφίσας· ἀντὶ τῷ ἀφικόμενον, ἐκπλύνσας.
† Διονύσιος τῆνομα, ἔμπροσθεν τὸ ὀπιτήδευμα, δο-
λιχθῶσας πολλὰς πολλὰς πλῆς, ὅ κέρδις ἔω-
δηρήσας, καὶ πορρωτέρω τῷ Μαιώπιδος ἐκκρηφίσας,
ὡπεῖται κόλιν Κολχίδα, ἢ ἐληίσαντο Μάχλυες, ἔ-
στις τῷ ἐκείνῳ βαλέων.

Κρυφότερον κοινοῦ, καὶ ἀδιεστέρον.

Κόφινος. ἀγγεῖον πλεκτόν.

Κοχλιάειον. τὸ παρ' ἡμῶν.

Κοχλίας. ὁδὸς εἰς ἐχέτερον περὶ γῆν. * Κοχλίας
αὐτομάτως βαδίζων περὶ γῆν τῆς πομπῆς αὐτῆς,
σίκαλον ἀναπύων.

Κοχλίδιον. εἶδος ζωφίης.

Κοχλῆν. τὸ ὑπὸ τὸ αἰδοῖον μέρος, τὸ μεταξὺ
τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης τῶν ἰσχίων, τὸ κοινῶς χαλάρυον
μεσσοκίον. Ἀριστοφάνης.

Κόψυχος. εἶδος ἰχθύος.

Κόψυχος. ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων.

Κόψυχος. εἶδος ὀρνέων. Σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας
σκάφιν ὅπερ τεπλιδύφ. σκάφιν δὲ εἶδος κρυφῶς. ὅτι
οἱ κόψυχοι ὡστοκύντες κεντῶσι τὰ ὠά. οἱ ἐν ὀρνιθο-
θήρῳ πτεροὶ αὐτοῖς ἐμβάλλουσιν, πρὸς τὸ ἀμβλύναι
τὰ ῥάμφη τῇ μαλακότητι τῶν πτερῶν ἢ ἵνα μὴ κορυ-
ζῶσιν. ὅτι μὲν τὸ σφάζει πτεροὶ ἐμβάλλουσιν, ὥστε
ἐξ αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαλύνει ὁραβλύναι πᾶσι.

Κῶας. ἡ τῷ περὶ τῶν δόξων.

Κωδάλα. ἡ λέξις πρὸς Ἀριστοφάνη.

Κωτίτης. εἶδος ἀφύας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀφύα.

Κυτεργύρος. Cutriguros. Justinianus autem
eos officio suo deesse dicebat, quod Curtriguris
nihil negotii facerent.

Κύφη γῆ τῆτον χαλ. Levis terra hunc tegat.
Dicitur terra terra levior, quamvis non sit
simpliciter levis; & ignis igne gravior, cum
non sit simpliciter gravis. Leve autem est id,
quod sua natura in superiorem locum fertur.
Et terra levis dicitur ea, quæ portantem mi-
nus gravat, & facilius humo tolli potest:
ut ignis gravis, qui facilius deorsum tendit.
Hæc autem per similitudinem quandam, non
autem proprie ita dicuntur. [Et Sophocles:]
*Lenes venti [tanquam plantam] te permul-
ceant, letoque incremento tenellum corpus tu-
um crescat.* [Κύφοις πνύμασι hic significat,]
molli & delicata vita: per translationem du-
ctam a plantis [teneris,] quæ nec æstum ve-
hementem, nec ventum ferre possunt. His
autem verbis Ajax filium suum alloquitur.
Et ἐκκρηφίσας, qui aliquo pervenit, qui ali-
quo enavigavit. *Dionysius quidam mercator,
qui spe lucri impulsus longinqua maria sæpe
emensus erat, cum ultra Maotidem enavi-
gasset, puellam Colchicam emit, quam Bar-
bari ejus loci, Machlyes dicti, rapuerunt.*

Κρυφότερος κοιν. Pulvere levior, & infirmior.

Κόφινος. Vas vimineum. Cophinus.

Κοχλιάειον. Cochleare.

Κοχλίας. [Cochlea.] Via in utramque par-
tem circumducta. *Testudo sponte incedens, &
salivam expuens, in pompa ei præibat.*

Κοχλίδιον. Parva cochlea.

Κοχλῆν. Pars sub pudendo, quæ est inter
femora & finem coxarum: quæ vulgo μεσσοκε-
λον vocatur. Aristophanes.

Κόψυχος. Genus piscis. Copsychus.

Κόψυχος. Est genus avis. Κόσσυφος vero,
piscis.

Κόψυχος. Copsychus. Genus avis. [Ari-
stophanes:] *Tu vero similis es copsycho, ex
cujus capite pennæ omnes evulsæ sunt, ut raso
similis videatur.* Σκάφιν vero est genus tonsu-
ræ. † Copsychi ova, quæ pepererunt, rostris
tundere solent. Quare aucupes eis inferunt
pennas, quarum mollitie rostra retundantur.
Vel, ne pituita eis noceat. Vel quia, post
quam jugulati sunt, pennæ eis inferuntur, ut
ex iis pendentes ab omnibus conspiciantur.

Κῶας. Ovina pellis.

Κωδάλα. Cobalo. Vox hæc apud Aristo-
phanem legitur.

Κωτίτης. Cobitis. Genus apuæ. Vide in
v. Ἀφύα.

† 'Ο δὲ Ἰουστιανὸς ἀδικῶ ἀπεχάλη. Hæc sunt verba Procopii
lib. iv. de Bello Goth. cap. xviii. eademque leguntur supra v. Ἀ-
περγασμένον.

† Κύφοις πνύμασι β. Hoc fragmentum legitur apud Sopho-
clem *Ajace* pag. 33. ut Portus monuit.

† Διονύσιος τῆνομα. ἔμπροσθεν τὸ ὀπιτ. Ex Suida supra v. Δολι-
χῶσας discimus, fragmentum hoc ex Æliano depromptum esse.

† Κοχλίας αὐτομάτως βαδ. Hæc sunt verba Polybii apud Con-
stantinum in Collectaneis a Valesio editis pag. 53. unde ea Suidas
descripsit. Vide etiam infra v. Σιγλῶ.

† Κοχλῆν. τὸ ὑπὸ τὸ αἰδ. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equis.*
pag. 312. (217. Edit. Bas. P.)

† Σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας α. Aristophanes *Avibus* pag. 579. (399.
Ed. Bas. P.)

† Σὺ δὲ κοψύχῳ καὶ σκάφιν ὡστοκύντες. quod ibi paulo ante præcedit.

† Ὅτι οἱ κόψυχοι ὡστοκύντες κεντῶσι τὰ ὠά. Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Scholiastæ Aristophanis ad *Avibus* pag. 593.

† Ἡ λέξις πρὸς Ἀριστοφ. Sed apud eum legitur κωδάλα per α.

Κωδίσ. ὁ ἰχθύς.

Κωδαλῆχος. μέτρον γῆς.

Κωδία. εἶδος φυτοῦ. ἢ ὁ μήκωνος κεφαλὴ. Ὑπερείδης, καὶ Ἀριστοφάνης.

Κωδίκελλος. δέρμα περσέως.

Κώδιξ, κώδικος.

Κώδιον. περσέως δέρμα.

Εἰ μὴ σε μισῶ, γενόμην ἐν Κρατίνῳ κώδιον,

καὶ διδασκοίμην περσάδην Μορσίμῳ τραγῳδίαν.

Γενόμην, ὅστις, ἐς τὴν οἰκίαν Κρατίνῳ κώδιον, ὥστε μὴ κατεργεῖν ἐκείνον, εἰ μὴ σε μισῶ. ὡς ἐννευγνῆς ἐν καὶ μέθυτον ἀφ' ἐλάλλῃ τῇ Κρατίνῳ. ὅθεν καὶ παροῦν-θεις ἐκείνῳ, καίτοι ὅτι ἀγωνίζεσθαι ὁποῖός τις καὶ συγγραφῇ, πάλιν ἀγωνίζεσθαι, καὶ γράφει δέμας τῇ Πυτίνῳ, ἐς αὐτὸν τε καὶ τὴν μέθυ. οἰκονομία δὲ κέ-ρηται τοιαύτη. τὴν κωμῳδίαν ἐπλάσσει ὁ Κρατίνος εἶναι αὐτῇ γυναικί, καὶ ἀφίστασθαι τῇ συνοικεσίῳ ὅτι σὺν αὐτῇ θέλῃ, καὶ κακώσεως αὐτῇ δίκην λαβεῖν. φίλος δὲ τῷ Κρατίνῳ δέσθαι μηδὲν περσέως πεισῶν, καὶ ὅτι ἐχθρὸς ἀνερωτῶν τὴν αἰτίαν. τὸ δὲ μέμφεσθαι αὐτῇ, ὅτι μὴ κωμῳδεῖ μηκέτι, μηδὲ συγγραφῇ, χολάζει δὲ τῇ μέθυ. ἡ δὲ ὁ Κρατίνος τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν, περσέως Ἀριστοφάνης, τῇ δὲ δέξιμῳ ἄγαν. τὸ ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπίασιν, ὅποτε ἦκα ὅσοι, περσέως ὡς κώδιον ἐς τὸ γάδιον, ὅτι περσέως ὅμοιος λέγεται τῷ περσέως χένῳ.

Κάδων. τὸ ἐν τῷ κινεῖν ἄδην.

Καδωνέων. ἐν ᾧ οἱ κάδωνες.

Καδωνίσαι. ὅπου τῇ ἵππων μετενέμεται. εἰδῶσαι ὅτι ἔτι δοκιμάζειν τὴν γενναίαν ἵππων, εἰ μὴ κατὰ πλῆθος τὸ ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τὴν κάδωνας ψοφῶντες. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διακαδωνίσαι, καὶ Ἀκαδωνίσαι. καὶ καδωνίζω, φημίζω.

Καδωνοφαλαροπάλης. κάδων εἰς τὰ φάλαρα τρωμένων.

Οὐδ' ἐξέπληθον αὐτῆς,

Κύνες πειῶν καὶ Μέμνονας καδωνοφαλαροπάλης.

Καδωνοφορεῖται. ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζειν ἢ τῇ φυλάκῃ φερεῖται.

Κάδων. καλεῖται καὶ τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Σοφοκλῆς.

Χαλκοτόμος κάδων ὡς Τυρρηνικῆς.

πολλὰ δὲ εἰσιν εἶδη σαλπινγῶν. Λιβυτικῆς, Αἰγυπτιακῆς, Τυρρηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχόνδας συμμαχῶν τοῖς Ἑρεχλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἑλλάδας τὴν Τυρρηνικὴν σάλπιγγα. ἀφ' ἧς τὸ Φησί, Τυρρηνικῆς.

1 Κωδαλῆχος. Nescio an vox hęc detorta sit ex proverbio illo Κωδαλῆς καλεῖται: de quo vide Suidam supra.

2 Κωδία. Vide Harpocrationem.

3 Εἰ μὴ σε μισῶ, γν. Hęc sunt verba Aristophanis Equit. pag. 310. 311. (211. Ed. Baf. P.)

4 Γενόμην, φησὶ, ἐς τὴν οἰκίαν Κρατίνῳ κώδιον. Hęc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Κακώσεως αὐτῇ δίκην λαβεῖν. Scribe, κακώσεως αὐτῇ δίκην λαχέειν.

6 Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπ. Magnus Pearsonius ad oram Suidæ

Κωδίσ. Gobius, piscis.

Κωδαλῆχος. Terræ mensura.

Κωδία. Plantæ genus. Papaveris caput. Hyperides, & Aristophanes.

Κωδίκελλος. Pellis ovina.

Κώδιξ, κώδικος. Codex, codicis.

Κώδιον. Pellis ovina. Vellus.

Nisi te odio prosequar, sim unum e Cratini velleribus,

Et discam [aliis] accinere Morsimi tragædiam.

Fiam, inquit, in Cratini domo vellus, ut ab illo permingar, nisi te odio prosequar. Cratinum igitur ut lecti perminctorem & temulentum perstringit. Quamobrem etiam commotus ille, quamvis a certamine & scriptione destitisset, denuo certare cœpit, scripsitque fabulam Pytinen in se ipsum & ebrietatem: in qua tali usus est œconomia. Finxit Comœdiam uxorem suam esse, quæ divorcium secum facere, & malæ tractationis crimen sibi intendere velit. Amicos autem Cratini, qui forte aderant, eam rogare, nequid temere faciat; & inimicitie causam querere. Illam vero de eo conqueri, quod nullas comœdias amplius ageret neque scriberet, sed ebrietati vacaret. Hic Cratinus fuit antiquæ comœdiæ [Comicus,] Aristophane vetustior, & poeta optimæ notæ. Ἀναξαγόρας Ὀλυμπία, cum minime plueret, vellere tectus in stadium prodiit; idque imbris prædicendi causa fecisse fertur. Port.

Κάδων. Tintinnabulum. Sic dictum, quod resonet dum movetur & agitur.

Καδωνέων. Locus, in quo sunt tintinnabula.

Καδωνίσαι. Explorare. Translatio ducta est ab equis. Solent enim generosos equos sono tintinnabulorum explorare, & cognoscere, an tumultum & strepitum bellicum expavescant. Vide in v. Διακαδωνίσαι, & Ἀκαδωνίσαι. Et καδωνίζω, celebros, famam divulgo.

Καδωνοφαλαροπάλης. Nolas phaleris equorum addentes. Neque perterrefeci eos, Cycnos & Memnones imitans; nolas equorum phaleris addentes.

Καδωνοφορεῖται. Dicitur de custodibus & excubitoribus, qui tintinnabulis explorantur.

Κάδων. Ita etiam vocatur latior pars tubæ. Sophocles: Tanquam tubæ Tyrrhenicæ æreum os habentis. Multa autem sunt tubarum genera: Libystica, Ægyptiaca, Tyrrhenica. Primus autem Archondas Heraclidis opem ferens Tyrrhenicam tubam ad Græcos attulit. Propterea dicit Tyrrhenicæ.

sequentia hic notaverat: Hęc habet Laertius: sed aliis plane verbis. Aliunde igitur Suidas hausit. Non recordabatur nimirum vir eruditissimus, locum hunc existere apud Philostratum de Vit. Apoll. lib. 1. cap. 2. unde eum Suidas descripsit.

7 Οὐδ' ἐξέπληθον αὐτῆς, Κύνες & Μέμνονες. Hęc sunt verba Aristophanis Ranis pag. 257. (168. Ed. Baf. P.) ad quem locum Scholiasta: Καδωνοφαλαροπάλης. Ἀποκρίνεται φησὶ, ὅτι παρ' ἐνὶ γυναικὶ καὶ δούλῳ πᾶσι. καδωνίας ἐν τῇ φάλαγγι καὶ χαλκῷ ὅτι ἵππων ἵχθυος.

8 Κάδων. καλεῖται ἐ τὸ πλ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajaxem pag. 2. ut Portus monuit.

Καδων

Κωδωνοφορῶν. οἱ ἀείπολοι, οἱ τὰς φυλαχὰς ἀει-
πολοῦντες καὶ ἀεισκοπῶντες, ἐρχόμενοι ὑπὲρ τῆς φύ-
λακος, κώδωνας εἶχον, καὶ τούτους ἐφόβον, πειράζοντες
τὸν χαθβύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγῃον.
Ἀριστοφάνης. Κωδωνοφορῶν ἀείττειχε.

Κώα. τὰ δέρματα. καὶ κώσι.

Κωθῶ. εἶδος ἰχθύος.

Κώθων. εἶδος ποτηρίου Ἀλαωνικοῦ μονώτης. ὁ δὲ
καὶ τραπωλικόν. καὶ ὄνομα τῷ Λεωθόνοιο πατρὸς.
Ἀππιανός. Ἐφερι δὲ δῶδα συσκευασμένῳ, καὶ θείῳ
ἐν κώθωσι.

Κώθωνες. εἶδη ποτηρίων, ἀελάμβανον οἱ στρατιῶται,
ὁσπράνα. ὃν ἐισκόν χαλκῶσι πλυτάειον. ἦτοι Ἀλαωνι-
κοῦ, καὶ τραπωπικοῦ. ἐπειδὴ μερὶς τὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ
ναῦται, κώδωνας εἶχον. ἡ δὲ λέξις δὲ δεικνύσι τῆς τε
ναυτικῆς, τῶν τε τραπωπικῶν σιτίων.

Κωθωνίδης. ὄνομα κύριον.

Κωθωνίσαι. μεθύσαι. Ἐξω δὲ καὶ κωθωνίζομεν
ἐφ' ἡμέρας. Ὅμηρος τῷ μὲν αἰμορραγῆναι Πρα-
μνεῖον ὠξυδιδῶσι τῷ δὲ κωθωνίζομένῳ, τὸ ἡδὺν
πότον.

Κώχαλῶ. ὄνομα κύριον.

Κωκυτός. ὄνομα ποταμοῦ. ἢ ὁ ὄρεος. ἢ ὁ δρυμῆς.
κοπετός. Ἀγαθίας. Τύπων δὲ γερονότων, κωκυτός
ἐπείχε μνησθῆναι, οἰμωγὰς τε ἠκούοντο θαυμάσιαι καὶ
φθέγμα θρηνώδεις καὶ διωλύγιον.

Κῶλα. τὰ τὸ σφενδόνης ἐκείνη μέρη.

Ῥινός. ἡ χερμασθῆς εὐτροφα κῶλα πείνων
Ἀλκιμήνης, πλανῶν εἶργον ἀπὸ τοῦ νέφος.

Κῶλα. τὰ ὄρεα. Ἡ δὲ κάμηλος ὑφῆκε τὰ κῶλα,
καὶ εὐατὴν ἐκείνην εἰς τὰ ὄρεα. Καὶ αὖθις.

Ἀρεα. ἡ ἐφεζόμενος πελάγους περιλάδουσι
κῶλοις.

Αἰθίοπι κλάζεις λεωπὶ μέλισμα λύρας.

Κῶλα. τὸ ζῴδιον. Συμβαίνει γὰρ τοῦς Σελου-
κείς κερατεῖν θαλάσσης τῆς κῶλων τὸ ζῴδιον.

1 Κωδωνοφορῶν. οἱ περ.] Ex Enarratore Comici ad Aves pag. 781.

2 Δοκεῖ δὲ ἐστραπωλικόν. καὶ ὄνομα.] In prioribus Edit. locus hic absque distinctione sic legitur: Δοκεῖ δὲ καὶ ἐστραπωλικόν ὄνομα εἶναι. At male. Punctum enim ponendum est post ἐστραπωλικόν, ut in MSS. Paris. & ὅτι καὶ repetendum est ποτήριον; ut sit sensus, vocem κώθων etiam significare poculum quoddam, quo milites uti solebant. Vide vocem sequentem.

3 Ἀππιανός. Ἐφερι δὲ δῶδα συσκευασμένῳ.] Locus hic mendosus est & mutilus, qui apud Appianum in Libyca. pag. 127. sic legitur: Ὑμῶν δὲ ἱερεῖς ἱεροσολύμοις μαχαίρας, χιτῶνας ἡμίση ἀνιμωτικῆς πύργου δῶδαι, πὶ συσκευασμένῳ, καὶ θείῳ ἐν κώθωσι, ἐπίσαν, ἐπ' αὐτὰς ἐσφινδῶν. Hinc non solum Suidas emendandus est, sed etiam Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 324. apud quem idem fragmentum Appiani aequè mendosè legitur.

4 Κώωνες. εἶδη ποτηρίων, ἀελά.] Ex Enarratore Comici ad Paces pag. 705. (476. Ed. Bas. P.) Confer etiam eundem Enarratorem ad Equit. pag. 324. ubi eadem fere leguntur.

5 Ἐξω δὲ καὶ κωθωνίζομεν ἐφ' ἡμέρας.] Hæc sunt verba Polybii de Dinocrate Messenio, quæ leguntur in Collectaneis Constantiniani a Valesio editis pag. 117. unde Suidas ea describit. Vide etiam supra v. Δεινοκράτης.

6 Ὅμηρος τῷ μὲν αἰμορραγῆναι Πραμνεῖον.] Eadem leguntur apud Athen. lib. 1. pag. 10. ut Pearsonius monuit.

7 Ἡδὺν πότον.] Apud Athen. loco laudato una voce legitur ἡδὺν πότον.

Tom. II.

Κωδωνοφορῶν. Tintinnabulum ferens. Illi, qui vigilias circumibant & lustrabant, ad vigiles accedentes, nolis sonum edebant, ut hac ratione deprehenderent, utrum aliquis dormiret; & ut custodes eis voce responderent. Aristophanes: *Nolas ferens circumi.*

Κώα. Vellera. Pelles. Et κώσι. Velleribus.

Κωθῶ. Cothus. Genus piscis.

Κώθων. Genus poculi Laconici, unam an-
sam habentis. Videtur autem & militare [esse poculum.] Item nomen patris Leosthenis. Appianus: *Faces in unum locum comportarunt, & sulphur in cothonibus.*

Κώθωνες. Genera poculorum fictilium, quæ militibus præbebantur. Vel genus poculi Laconici & militaris, quod ἐισκόν πλυτάειον vocant. Nautæ autem habebant cothonas, quod illis aqua ad certam mensuram distribueretur. Innuit autem nauticorum & militarium ciborum vilitatem.

Κωθωνίδης. Cothonides. Nomen proprium.

Κωθωνίσαι. Ebrietati & poculis indulgere. *Amoribus & poculis de die indulgens.* † *Homerus ei, cui sanguis ex corpore erumpit, vinum Pramnum præbet: ei vero, qui largius bibit, vinum suave.*

Κώχαλῶ. Cocalus. Nomen proprium.

Κωκυτός. Cocytus. Nomen fluvii. Vel luctus, lamentatio, & planctus. Agathias: *Cum hæc autem fierent, ingens ortus est luctus, ejulatusque & tristibus lamentis omnia personuerunt.*

Κῶλα. Fundæ habenæ. [In Epigrammate:] *Fundæ saxa jaculantis bene tortas intendens habenas Alcimenes, nubem volucrum longe arcui.*

Κῶλα. Ossa. [Membra.] *Camelus autem summisit genua, & in pectus subsedit.* Et iterum: *Summis insidens foliis, pedibus pectinatum inter se junctis, & fusco corpore, cantu sonum lyrae imitatur.*

Κῶλα. Pontis partes. *Accidit enim, ut Seleucenses utramque pontis partem tenerent.*

πῶν. Et sic apud Homerum Odys. B. v. 340. ad quem locum nota hæc Suidæ, vel potius Athenæi, referenda est.

8 Κωκυτός. ὄνομα ποταμοῦ. ἢ ὁ ὄρεος. ἢ ὁ δρυμῆς. καπιτός.] Locum hunc ex MSS. Paris. in integrum restitui, qui in prioribus Edit. sic legitur: Κωκυτός. ὄνομα ποταμοῦ. ἢ ὁ ὄρεος. ἢ ὁ δρυμῆς. † Κωκυτός. Ἀγαθίας &c. Male nimirum unus articulus in duos ibi diremptus est, & quæ conjungenda erant, librorum inficitia vel negligentia a se invicem separavit. Τὸ καπιτός enim non posse esse novi articuli initium, sed referendum esse ad vocem κωκυτός, ut ejus interpretationem, tum ex sensu & exemplo subjuncto, tum etiam ex ordine alphabeti liquet. Quamvis enim in prioribus Edit. pro καπιτός scriptum sit κωκυτός, per ω; nec sic tamen vox illa ad seriem respondet, ut ex articulis sequentibus patet. Ne dicam τὸ κωκυτός, per ω, omnino esse vitiosum & ἀλλοκίμῳ, cum & usus & etymologia ratio manifeste evincant, scribendum esse καπιτός, per α. Nec opponat hic mihi quisquam Hesychium, apud quem in serie sua κωκυτός per ω hodie occurrit. Quis enim nescit, Grammaticum istum plurimas voces spurias & corruptas alba, quod ajunt, linea in farraginem suam retulisse: adeo ut non videam, quomodo ei ulla fides haberi possit, cum quid affirmat, cui usus & auctoritas meliorum scriptorum veterum manifeste repugnant.

9 Ἀγαθίας.] Lib. 1. pag. 23.

10 Ῥινὴ χερμασθῆς εὐτροφα.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. cap. xvi. Epigr. 1. ut Portus observavit.

11 Ἀρεα δὲ ἐφεζόμενος περ.] Anthol. lib. 111. cap. xxiv. Epigr. v. ut Portus itidem monuit.

Zz

Κωλα

Κωλώτης. ἀσκαλαβώτης. Βάβριος.

Σοφὴς δ' ἐλάττης ἰσὺν ὄρεε κωλώτης,

Καὶ λεπτὸν ἐνέδυ Φᾶρ³ ἐκτεμὼν τοίχῃ.

κ. Κωλώτης. ὁ Διόνυσος.

Κωλύμη. κάλυμα. κάλυψις. ἐμπόδιον. ἔτι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

Κωλυπεύς. ² δῆμος τῆς Αἰγιδίδος.

Κῶμα. ³ κοίμημα. Ἀλέξανδρος δὲ πλῆρης ὢν ἐκ Συμποσίας, ὅπῃ κῶμοι ἦλθεν εἰς Ἀντιπάτρου οἱ πάντες οἱ φίλοι ὡς ἀκλιθεῖς.

Κωμάζω. κῶμον, ἢ δῶμα ἄδω. ὕδαλις.

Κωμάρης. ὁ τῆς πόλεως ἀρχὸν ὡς Ζενοφῶν.

Κωμάσαι. Ὁ δὲ ⁴ Μάρκος, Ῥωμαίων στρατηγός, ἐβύλετο σπουδαίως τὴν πόλιν ὡς Λυσιστράτους μετὰ βαλὼν τὸν πόλεμον, καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνήσας τὴν ἀνδραγαθίαν εἰς τὴν γυναικωνίτην κωμάσαι. Καὶ αὐτὸς Ὁ Ἀπολλώνιος ἔφη· Ψηφισμὸν ὡς ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ αὐτὸν ἐπὶ ᾧ ᾤοντο, καὶ ὡς ἰσχυρότατος τῆς Θεσσαλίας. ὁ μὲν γὰρ εἰς τὴν Ἀφροδίτῃ ὕδαλιν. ὁ δὲ, ἢ. καὶ ἄλλοι τοῦτο ἔδωκε Ἀφροδίτῃ ἡγήτο, ἔδωκε ἔργον εἰς αὐτὸν ἐκώμαζεν, ἀλλ' ἡ δὲ ἀρεσκότερος τε καὶ ἀτίκτερ μοῖρας.

Κωμάσομαι. ἀσπλῶς ἀφ' ἐπὶ τῆς ἐπι-
γρᾶμματος.

Ἦν γὰρ με κλίνης, τότε παύσομαι. ἢν δὲ μὲ ἀφῆς ζῆν,

Καὶ ἀφ' ἧς τῆς χείρας, κωμάσομαι.

Κωμαστὴς. ὁ τρυφῶν μετ' ὧδ' ἀσπλῶς.

Κώμαυλος. ὁ τὸν ἐχθρὸν ἰδὼν ὅπῃ νῶτα φέροντα Ῥῶνας, ἀπέκλειεν τὰς ἐπὶ θυλοπέδῃ.

Κῶμη. εἰς ἣν ἐκοιμῶντο ἀπὸ τῆς ἐργῶν ἀνιόντες. ἢ κῶμη, οἷον ἀνάγκη π. καὶ σύγκλειον ὅς ἐδάφους. καὶ κωμῆται, οἱ τῆς κῶμης οἰκίστες. καὶ ἐκώμασεν, ἀπὸ τῆς παρεγένετο.

¹ Θελῶς δ' εἰς ὑμῶν ἐκώμασεν ἢ δὲ ἑλάννα

Οὐπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.

Καὶ παροιμία. Ὡς ἐκώμασεν. ἐπὶ τῆς ἀκόσμως π. ποιόντων.

Κωμηδόν. πᾶσα πόλις.

Κῶμιον. οἱ πλεῖστοι τὸν γενεῶν, καὶ τὸ οἷον γειννῶσιν. οἱ δὲ τῆς πόλεως δῆμος κῶμας φασὶ ὡς ἀρεσκότερος. καὶ κωμῆτας, τοὺς ἐπὶ τῇ πόλει, καὶ οἷον

¹ Ἐπὶ δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Usus est hac voce Thucydides lib. 1. cap. xcii. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γινώσκῃ πᾶσι δὲ τῇ πόλει καὶ ἐπὶ τῇ πόλει. Scholiasta ad eum locum: Ἐπὶ κωλύμῃ. κωλύμῃ. ἰδὲ δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Huc Suidas respexit.

² Κωλυπεύς. Sic habent MSS. Paris. sed male. Scribendum enim est Κωλυπύς, vel potius Κωλυπύς, per ὅ, ut legitur apud Harpocrationem, & ipsum Suidam supra. Priores Edit. habent Κωλυπύς: quod longius a vera lectione recedit. Ceterum, τὸ Κωλυπύς non est nomen ipsius populi, ut Suidas hic male; sed τὸ δῆμος, sive popularis. Populus enim vocabatur Κωλυπύς, vel potius Κωλυπύς; at popularis Κωλυπύς.

³ Κῶμα. κοίμημα. Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. 11. v.

Κωλώτης. Stellio. Lacertæ genus. Babrius: Sapiientis araneæ telam invenit stellio, Et tenuem induit vestem a pariete rese-
ctam.

Et Colotes. Bacchus.

Κωλύμη. Idem quod κάλυμα, & κάλυψις. Im-
pedimentum. Est vox Thucydidis.

Κωλυπεύς. Colypeus. Populus tribus Æ-
geidis.

Κῶμα. Idem quod κοίμημα. Somnus. Alexander vero, vino epulisque repletus, ad Antipatrum comessatum iuit, & omnes amici ab eo invitati.

Κωμάζω. Comeffatur. Cantionem lascivam comeffantium more canit. Lascivit. Petulanter se gerit.

Κωμάρης. Urbium præfectus. Apud Xenophontem.

Κωμάσαι. Comeffari. Marcus vero, dux Romanorum, [priori] bello defunctus, Lusitanis bellum inferre, & quod vulgo dici solet, relicto conclavi virorum ad fœminarum conclave accedere [statuit.] Et iterum: Apollonius vero dixit: Decernamus ei coronam pudicitie; vel præ Hippolyto Thesæi filio. Ille enim Venerem contumelia affecit; secus ac hic: & ideo forsitan libido venerea eum nunquam sollicitavit, nec amor ad eum accessit; sed erat ingenio ab omni elegantia alieno, & quod nullis blanditiis capi posset.

Κωμάσομαι. Comeffabor. Intemperanter & lascive me geram. In Epigrammate: Si enim me interfeceris, cessabo. Sin me sinas vivere, & tractes his deterius, comeffabor. Port.

Κωμαστὴς. Comeffator. Qui deliciis indulget, & lascivam cantionem canit.

Κώμαυλος. [Rusticus. In Epigrammate:] Rusticus echinum conspicatus uvæ in dorso ferentem, eum hac in area interfecit.

Κῶμη. [Vicus. Villa] Locus, in quo [rustici] ab opere reversi dormiunt. Vel κῶμη dicta quasi κῶμη, quod sit locus aggestus, si comparatur cum solo plano. Et ἐκώμασεν, accessit. Luctus hymenæo se immiscuit; miseraque illa, & vix dum fœmina, mortua conspiciebatur. Et proverbium: Sus comeffata est. Dicitur de iis, qui immodeste & indecore aliquid agunt.

Κωμηδόν. Per singulas urbes. Oppidatim.

Κῶμιον. Plerique sic appellant vicum, & viciniam. Alii vero populos in urbe habitantes sic appellari ajunt. Et κωμῆτας, homi-

Photius.

τὸς δημότας ἐν πόλει. καὶ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει. καὶ μοῖρα — Phot.

²⁰⁵ Κῶμη. ὡς καὶ, ἀλλοῦ. Ἐπὶ καὶ συγκοπῇ καὶ τῷ κοίμημα. ὡς οἰμημα. οἶμα. καὶ δῆμος, δῆμα. Ἐπὶ καὶ τῷ οἰδῶν καὶ οἰδῶν. καὶ κῶμα.

⁴ Ὁ δὲ Μάρκος, Ῥωμ. Fragmentum hoc Polybio tribuit Valerius. Vide etiam supra v. Ἀνδραγαθίης.

⁵ Ὁ Ἀπολλώνιος ἔφη. τῆς πόλεως. Fragmentum hoc legitur apud Philostratum lib. vi. cap. 11. ut Pearsonius monuit. Vide etiam infra v. Τιμασίον, ubi locus hic repetitur.

⁶ Κῶμη. τῇ ἐχθρῷ ἰδῶν. Distichum hoc legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. v. ut Portus monuit.

⁷ Θελῶς δ' εἰς ὑμῶν ἐκώμασεν. Verba hæc sunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xii. Epigr. vi. ut Portus itidem observavit.

καὶ Phot.

κώμας τὸς δὲ φησὶ Ph.

τὸς δημότας, ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρᾳ τῇ πόλεως οἰκῶντας. ὅπως Ἀριστοφάνης. εἰρηκε δὲ Ὁσχυρίδης τὸς δῆμους κώμας ἐν πρώτῃ. Καὶ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ βότρω οἰκηθεῖσα.

Κωμήται. καὶ οἱ γείτονες κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἐκλέλη. Τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμήται καλεῖον παλαιότες. Βάβριος.

Ὁσα πρὸς ἐπιθέσεις ξόανον εἶχε κωμήτης. καὶ κωμήτης, δηλονότι, ἡ γειτονία. κώμας, γὰρ, καὶ ἀμφοδία. ἔθεν καὶ ἐπικωμάσαι. Ἀριστοφάνης.

Πλὴν ἢ γὰρ ἐμὴ κωμήτης ἢ δ' ἐξέρχεται.

ὡς Λυσιστράτη φησὶ.

Κωμήτας. κωμήτας οἱ παλαιοὶ τὸς ἐν τῇ αὐτῇ ἀμφοδίᾳ καὶ τόπῳ ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Νέφει.

Τὸς κωμήτας γυμνὰς ἀφροσύνας, ἢ καὶ κρυμνῶδη καλεῖν οἱ.

Κωμικός. ὁ ποιητὴς τῆς κωμῆδας.

Κωμῶ. ἡ μέθη. καὶ ὁ ὀρχισμός. λέγει δὲ καὶ ὁ γένος τόπος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοίμημα. Κωμός ἐστὶ μεθυτικός αὐλός, ἐξ ἡχοῦ καὶ οἶνος ἐρεθίζων τὴν ἡδυπάθειαν, καὶ θέλρον ἀσχημον πινῶν τὸ συμπόσιον, κυμβάλοις ποτὶ καὶ ὀργάνοις καθεβέλων τὸς δαιτυμόνας. καὶ αὐτοῖς. Ὅς αὖτε ἔρωτας ἐχόλαζε, καὶ κώμας. Ἐπὶ κώμῳ ἐρχεται μεθύων ἀνθρώπος, ὅς ἐστιν ἀρροϊκῶς φωνῆς ἔχων. Φιλόστρατος.

Κωμωδεῖν. σκώπτειν.

Κωμωδία. ὕμνος, ἀγασυρμὴ, ἐμπαίγματα. καὶ κωμωδός, ὁ αὐτὰ πινῶν.

Κωμωδοποιός. ὁ σκώμματά πινει εἰπάγων καὶ πινῶν.

Κωμωδολεσχὼν αὖτε τὸ πρὸς αὐτὸν αἰετ. Ἀριστοφάνης.

Κωμῶν. τῶν χειρῶν. ἡ δὴ δέμας, ἡ κώμη.

Κῶμοι. ὡδαὶ, ὀρχήσεις μὲν μέθης.

Κωμύδιον. τὸ μικρὸν χειρῶν.

Κάμυθα. δέσμιν χόρτου. Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὸς καλάμοις καλωδοῖς τε καὶ πολύταις, κάμυθας πολλὰς ἀπειράσαντο.

Κωνιαζομύθαις. θανάσιμον φάρμακον πινύσαις. κώνειον γὰρ θανάσιμον δηλητήριον.

Κωνῆσαι πίθον.

Κωνοειδές. σχῆμα ποικίλον, οἷον τροβιλοειδές. ἐν ἑπιγράμματι.

1 Ὁσχυρίδης] Nescio an Suidas respexerit ad locum illum Thucydidis lib. 1. cap. v. Προσώπωνος πόλιν ἀπὸ τῆς πόλεως οἰκῶντας. Sed ibi κώμη non significat δῆμον, sive populum, sed vicum, sive pagum.

2 Ἀριστοφάνης] Init. *Lysistrata*.

3 Ἀριστοφάνης Νέφει] Pag. 178. (108. Ed. Baf. P.) ubi locus hic ita legitur:

Τὸς κωμήτας γυμνὰς ἀφροσύνας, καὶ κρυμνῶδη καλεῖν οἱ.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

4 Κρυμνῶδη] MS. Parif. A. habet κρυμνῶδη, per η. Sed vera lectio est κρυμνῶδη, quam hodie vulgata Editt. Aristophanis exhibent. De significatione autem τῶ κρυμνῶδη & κρυμνῶδης consule vulgata Lexica.

5 Ὀρχισμός] Scribe ὀρχισμός.

nes qui in urbe degunt: populares, sive qui in eadem urbis regione & parte habitant. Sic Aristophanes. Et Thucydides lib. 1. κώμας vocavit populos. *More prisco pagatim inhabitata.*

Κωμήται. Vicini, [sive, in eodem vico habitantes.] Κώμη enim est vicinia. Callimachus *Hecale*: * * * * Babrius: *Oppidanus quidam asino simulacrum imposuerat.* Et κωμήτης, genere foeminino, vicina. Κώμας enim appellantur vici: unde & ἐπικωμάσαι dictum est. Aristophanes: *Sed mea vicina ista domo exit.* Lysistrata ibi loquens introducit.

Κωμήτας. Sic antiqui appellabant eos, qui in eodem vico & loco habitabant. Aristophanes *Nubibus*: *In eodem vico habitantes, nudos & confertos, etiamsi densa nix, crassioris farinae in modum, caelo caderet.*

Κωμικός. Poeta Comicus.

Κωμῶ. Ebrietas. Temulentia. Saltatio. Item vicus. Significat etiam somnum. Κωμῶ etiam est chorus, ad ebrietatem & largiorem potum invitans, & voluptatis amorem in nobis excitans, & convivium foedum spectaculum reddens, & cymbalis quibusdam aliisque instrumentis mulicis convivas demulcens. Et iterum: *Qui amoribus & comestationibus indulgebat.* † *Ad convivium accessit homo ebrius, haud praeditus voce ineleganti & horrida.* Philostratus.

Κωμωδεῖν. Comice perstringere. Deridere.

Κωμωδία. Dicta contumeliosa. Irrisiones. Verba, quibus aliquis perstringitur & deridetur. Et κωμωδός, qui talia facit.

Κωμωδοποιός. Qui aliquem in scena deridet & perstringit.

Κωμωδολεσχὼν αὖτε τ. *Comica adulatione beatis semper palpsans.* Aristophanes.

Κωμῶν. Vicorum. Oppidorum. Rectus est, ἡ κώμη.

Κῶμοι. Carmina. Saltationes ebriorum.

Κωμύδιον. Oppidulum.

Κάμυθα. Fasciculum foeni. *Illi vero, cum arundines funibus & lana carpta colligassent, crates complures confecerunt.*

Κωνιαζομύθαις. Cicutam, sive letale venenum bibentibus. Cicutam enim est venenum letale.

Κωνῆσαι πίθον. Dolium picare, vel pice illinere.

Κωνοειδές. Coni, vel nucis pinex figuram habens. In Epigrammate: *Et in pe-*

6 Καὶ ὁ πρὸς τὸν πῶ. Pessime. Hæc interpretatio enim pertinet ad vocem κώμη, non κώμας. Vide paulo ante v. Κώμη.

7 Καὶ τὸ κῶμη. Confundit hic Grammaticus κώμας cum κώμη.

8 Ἐπὶ κώμῳ ἔρχεται μεθ. Nescio, quid Porto in mentem venerit, qui fragmentum hoc in senarios Jambicos redigere conatus est: cum tamen Suidas expresse hic testetur, verba ista esse Philostrati, quem oratione prosa non vero ligata scripsisse quis ignorat. Extat autem fragmentum hoc apud Philostratum lib. 14. de *Vit. Apoll.* cap. xiii.

9 Ἀριστοφάνης] Pag. 524. (359. Ed. Baf. P.)

10 Κωμύδιον] Sic 2 MSS. Parif. At priores Editt. minus recte κωμύδιον.

11 Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὸς καλ. Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. v. pag. 167. idemque repetitur infra v. Τολυπῶν.

Κ'ὠ τέρποις ἐπὶ κείνῃ τῇ λυγδίνῃ κώνια ματρὶν
ἔστηκεν.

Κώνον. καὶ οἶνον. Ἰ. Αἰτισφάνης Βατράχους. Κώνον ἀνε-
κεράνυ γλυκύτατον.

Κωνοφόροι. θυροφόροι. κώνον δὲ λέγει ὁ βορρυσ-
ειδὴς ὃ σποδὶς καρπὸς, ὃν ἔφερον αἱ γυναῖκες βατρά-
χισσαι ἐν ταῖς ὁ Διονύσου τελευταῖς, ἐπειδὴ ὅμοιον τὸ
σχῆμα ἔχει κώνος τῇ τοῦ ἀνθρώπου καρδίᾳ. Ἐπιγράτῳ
δὲ Φασὶν Ἑλλήνας τὴν ἀνθρώπων καρδίαν τὴν Διό-
νυσον. οἰκείῳ ἐν τῇ μυθολογίᾳ τοῦτο ἐποίησεν.

Καὶ ὁ θυρὸς χλοερὸν κωνοφόρον κάμαχα.

Κωνώπη. ὄνομα πόλεως.

Κώνωψ. θηλυκῶς κώνωψ ἢ Αἰτισφάνης ἐν Πλάτῳ.
εἶδος μύας.

Κωνοσιτώριον. κώνωψ Ῥωμαίοις ἔπα λέγει τὸ συνέ-
δριον, καὶ τὸ σύστημα, ἐνθα περὶ τῆς ἐπιγινώσκοντος βε-
λθόν.

Κώνσος. ὄνομα κύριον.

Κωνσταντῖνον ὁ μέγας. ἔτι ἐξ ἀφανῶν τίκεται
τῷ βασιλεῖ Κωνσταντῷ, γνωρίζεις δὲ καὶ πᾶσι γνω-
ρίμης ἱστορίας τῷ πατρὶ ὃς καὶ πᾶσι τὸν τύχῃ ἐγνω-
τὴς τόπος καὶ ἀλιπῆν, ἐν οἷς διέτριβεν, ἐξορμησάμενος δὲ
περὶ τὸν πατέρα Κωνσταντῖνον, ἐν τοῖς ἑσπέραις Ἀλπεῖς
ἐβύτησεν ὄντα, καὶ Βρετανίαν συνηχέετον ἐνδημῶντα.
Θεοδόσιον δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ χρίστον βασιλέα,
τὴς ἐκ τῆς Θεοδώρας υἱὸς καὶ ἀλιπῆν, ἰδὼν αὐτὸν ὅτι
ἔχοντα κράτος. δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων
ἐπὶ τῇ Αὐγύστου Καίσαρος μοναρχίᾳ διελθούτων
ἐνιαυτῶν, Κωνσταντῖνον τὴν νέαν Ῥώμην ἀνίστησι.

Κωνσταντῖνον ὁ μέγας, βασιλεὺς. περὶ τῆς γραφῆς
Εὐνάπιον Φλυάφης, καὶ παρῆκα αὐτοὺς αἰδοῖ ὃ
ἀνδρὸς.

Κωνσταντῖνον, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Λέοντος ὃς
Ἐκονομάχης ἢ Ἰσαύρης. ἐκ τῆς Λέοντος δὲ ἀνεφύη ποι-
κλόμοπος πᾶρδαλις ἐκ πατέρων ὁφείας ἀπὸ
δυνῆ καὶ ὁφίς πετόμοπος. ἐκ δὲ ἀντίχριστος. ἔ-
τι τὸν πατέρα βασιλείαν καὶ ἀσέβειαν ἀφαιρέσας, καὶ
ἀσελγείας, καὶ δαιμόνων ἐπιτέλεσε, καὶ ἄλλοις
πονηροῖς ἐπιτηδεύμασι χαίρων καὶ οὐλοῦν, ἐξείρε-
το ὅργανον καὶ λίαν ἐπιτηδεύον ὃ πατὴρ αὐτοῦ καὶ
διδασκάλῃ γέγονε Διαβόλου. καὶ γὰρ εἰς τοσαύτῃ
ἀπόνοιαν καὶ πᾶσι πληξίαν ἐξώκειλεν, ὥς καὶ Θεο-
μὸν ἐπὶ λαὸν καθολικὸν ἐκθέσθαι, μὴ λέγεσθαι πᾶσι
τῇς Θεοπρόπαν Κυρίῃς τοπαράπαν ἄγιον, ἀλλὰ καὶ
τῇς λείψανα τῶν θείων κώμῃς ἀφαιρέσθαι. καὶ
μὴδὲ πρεσβείαν αὐτῶν ἐξαυτῶν. ὅθεν γὰρ ἰσχύουσιν. εἴτα
πρεσβείας ὁ παμύθετος λέγει, μὴδὲ τῆς Μαρίας ἐπι-
καλεῖσθαι πᾶσι πρεσβείαν. ὅθεν γὰρ δύναται βοηθεῖν πᾶσι. μὴδὲ
αὐτὴν πάλιν αὐτῇ Θεοτόκῃ ὀνομαζέσθαι. καὶ δὴ λαβὼν
ἐν χερσὶ βαλάντιον πλήρης χρυσοῦ, καὶ ὑποδείξας

ἑσθόρῳ ἀδελφῶν candidissimi mammarum con-
stabant.

Κώνον. Pro καὶ οἶνον. Et vinum. Aristoph. Ra-
nis: Et vinum miscebat dulcissimum.

Κωνοφόροι. Coniferi. Thyrsiferi. Conus au-
tem vocatur fructus pini, racemum figura re-
ferens, quem mulieres in sacris Bacchi gesta-
bant. Nux pinea enim figuram habet similem
humano cordi, cujus Bacchum esse praesidem
Graeci dicunt. Ob singularem igitur & my-
sticam quandam rationem illud faciebant. [In
Epigrammate:] Et thyrsi viridem coniferam-
que perticam.

Κωνώπη. Conope. Nomen urbis.

Κώνωψ. Culex. Est generis foeminini apud
Aristophanem Pluto.

Κωνοσιτώριον. Consistorium. Sic apud Ro-
manos vocatur confessus & collegium, in quo
de rebus urgentibus consultatur.

Κώνσος. Confus. Nomen proprium.

Κωνσταντῖνον. Constantinus Magnus, ex ma-
tre obscura Imperatori Constantio natus, e
notis quibusdam a patre agnitus fuit. Hic
cum decrevisset relinquere loca illa, in qui-
bus versabatur, profectus est ad patrem Con-
stantium, qui plerumque apud transalpinas
gentes & in Britannia commorabatur. Pa-
ter autem ipsum contemplatus, Imperatorem
designat, praeteritis filiis ex Theodora sus-
ceptis, quia videbat ipsum esse robusto cor-
pore. Constantinus autem annis 362. ab Au-
gusti Caesaris monarchia novam Romam con-
didit. Port.

Κωνσταντῖνον. Constantinus Magnus, Impe-
rator: de quo Eunapius nugae scripsit; quas
ob reverentiam erga virum praetermisi.

Κωνσταντῖνον. Constantinus, Romanorum
Imperator, Leonis Iconomachi Isauri filius.
Ex Leone vero nata est versuta pardalis; ex
serpentis feminae aspis atrox, & volaticus ser-
pens: ex Dan Antichristus. Hic paterni im-
perii & impietatis successor, & foedis volup-
tatibus, & daemonum invocationibus, & aliis
improbis studiis gaudens, & his addictus, pa-
tris sui & praceptoris diaboli eximium & maxi-
me commodum instrumentum extitit. Eo enim
amentiae & infaniae progressus est, ut legem u-
niversalem populo proposuerit, ne quisquam
prorsus servorum Domini sanctus diceretur;
sed etiam eorum reliquiae reperta conspuerentur:
neve ipsorum intercessio peteretur. Nihil
enim eos posse dicebat. Deinde profanus ille
adjecit, dicens: Ne Mariae quidem interces-
sionem quisquam impleret. Haud enim, [in-
quiebat,] quenquam juvare potest. Neque
etiam haec Deipara vocetur. Itaque crumena
auri plena in manus sumpta, eaque omnibus
monstrata, quaevis quanti illa fieret. Cum

1 Αἰτισφάνης Βατράχους] Pag. 236. (151. Ed. Bas. P.)

2 Καὶ θυρὸς χλοερὸν κωνοφόρον κάμα. Pentameter hic est pars
Epigrammaris, quod ex Cod. MS. Anthologiz ineditz integrum
exhibuimus supra v. Οἰσός.

3 Παρὰ Αἰτισφάνη ἐν Πλάτῳ] Pag. 56. ubi vide Scholiastam.

4 Κωνοσιτώριον] Vide supra v. Κοισιτώριον.

5 Ἐκ Λέοντος δὲ ἀνεφύη ποικλόμοπος. Totus hic locus αὐτολεξὶ pene
etiam legitur apud Cedrenum pag. 459. quem confer.

αὐτὸ πᾶσιν ἤρετο, τίνοι αἱ ἄξιον ὄντι. τῶν δὲ, πηλοῖ, εἰπόντων· κενάσας τὸ λευσίον, πάλιν ἤρετο, τίνοι ἐπὶ ἄξιον. καὶ λέγουσιν ἑδενός. ἕπας, ἔφης, καὶ ἡ Μαρία. ἔδεν γὰρ Θεοτόκον ὀνομάζεσθαι ὁ ἄθλιος ἡξίει. ἕως μὲν γὰρ εἶχε τὴν Χρυσάνον ἐν αὐτῇ, τελευτημένη ὑπῆρχεν. ἀφ' οὗ δὲ τοῦτον ἀπέτεκεν, ἔδεν τῇ λουπῶν γυναικῶν διεικνύσθαι. Φεῖ τῆς πολυμερῆς βλασφημίας ἡ Σαρακηνιστοσύνη καὶ Ἰουδαίου φρονος. ἡ γὰρ Ἀφροδίτῃ ἐτίμα, καὶ ἀνθρώπου θυσίας ἀνέφερε πέραν τῆ πόλεως, ὅθι οὐδ' ἀγίας Μαύρας ναός· ὅντος ἑδαιφίσας, καὶ Φονυτήριον ποιήσας, Μαύραν ὀνόμασε τὸν τόπον, ἐν ᾧ καὶ νύκτωρ ἐπετέλει θυσίας, καὶ παῖδας κατέσφαττε. καὶ μαρτυρεῖ τὸ πρὸς θυσίαν σφραγισθὲν ἡ Φλαβίος παιδάριον, ὅςθι πρὸς αὐτῷ θυσιᾷ αὐτῷ, τοῦτο ὁ Θεὸς ἐποίησεν ἐκδηλον.

Κωνσταντῖνος, καὶ Κάντας, καὶ Κωνσταντῖνος υἱοὶ ἡ μεγάλης Κωνσταντίνης.

Κωνσταντῖνος πόλις. Ἀὐτῇ περὶ τὸν τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπασι μείζων, ὅσον τὸ Ῥώμης ἐλαττωθῆναι δοκεῖ ἢς τὸ δαυτέραν τελεῖσθαι, μακρῶ καὶ βέλλειον ἔμοιγε φαίνεται, ἢ τῇ ἄλλων ἀπασι ἀρώτῃ νομίζεσθαι. ἡ γὰρ Τετάρτη ἡμέρα τῆς Αὐγούστου Καίσεως· μοναρχίας διεληλύθησαν τῇ περὶ τὴν Ῥώμην καὶ τῇ περὶ τὴν Κωνσταντῖνον αὐτῆς εἰς τέλει ἀφικνύμενοι, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντῖνος παῖς, τῇ σκῆπτρον ὀπταδόμοδος, ἡ Ῥώμην τὴν νέαν ἀνέστησεν. ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως τῆς νέας Ῥώμης, μέχρι τῶν κατεχόμενων τῆς Κωνσταντῖνος βασιλείας Ῥωμαίων Βασιλείας καὶ Κωνσταντῖνος τῇ Πορφυρογεννήτων, ἡ ἔτη.

Κῶνοι. φρούριοι. καὶ τὸ ἀποσπασμα τῆ γῆς.

Κῶς πρὸς Χίον. ὁ μὲν γὰρ Χίος ἐδύνατο ἔνθ' ὁ δὲ Κῶς, ἔξ.

Κῶπα, καὶ κώπεα. ὁ ἀνδραγαθία κόσμος.

Κωπαῖς. ἡ ἑγγελης. καὶ Κωπαῖς, λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν ᾗ ἡ μεγάλη ἐγγελης γίνοντο. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος.

Κωπάς. πόλις.

Κώπη. ἡ λαβὴ τῆς ξίφους, ἡ κόπῃς δυναμένη. καὶ κωπήεν, καὶ κωπήεις, καὶ κωπήεντος ἀπὸ κώπης.

Κωπηλασία. καὶ κωπηλατῶ.

Κωπήρες πλοῖον. ὁ κυβερνήτης ἐν δ'. καὶ ἡ δοτικὴ, τῶς κωπήρης.

1 Αὐτῇ περὶ τὸν τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπασι. — πρὸς τὴν νομίζεσθαι. Hæc sunt verba Juliani Imperatoris Orat. 1. pag. 14. ut Pearsonius etiam observaverat.

2 Τετάρτη ἡμέρα. Editt. Mediolanensis & Aldina habent τῆς ἡμέρας. Sed ei lectioni temporum ratio repugnat. Plures enim annos ab initio imperii Augusti usque ad Constantinum quam cccvi. effluxisse constat. Quare altera lectio, quam Editt. Basileensis & Genevensis exhibent, ut rationibus chronologicis magis consentanea, præferenda est.

3 ἔτη. In omnibus Editt. numerus annorum excidit: qui defectus tamen ex temporum historia facile suppleri potest. Si enim epochæ hujus initium ducatur ab eo tempore, quo Constantinopoli-

illi respondissent, magni: rursus, effuso auro, quæsit, quanti illa fieret. Illis respondentibus, nullius esse pretii: Sic etiam, inquit, Maria. Haud enim miser ille Mariam Deiparam vocari voluit. Quandiu enim in se Christum habebat, honorata erat, [ajebat.] Postquam vero cum peperit, nihil ab alijs mulieribus differens fuit. O audacem blasphemiam hominis Saracenorum religionem habentis, & Judaicam sententiam sequentis! Venerem enim colebat, & humanas hostias ultra urbem ei immolabat, ubi erat S. Mauræ templum: quod ille solo æquavit, & carnificinam in eo fecit, & Mauram vocavit illum locum, in quo etiam noctu illa sacra peragebat, & pueros mactabat. Hoc autem testatur ille Flavii puer, in sacrificio jugulatus, quem, quamvis in occulto ab eo immolatum, Deus tamen manifestum fecit. Port.

Κωνσταντῖνος. Constantius, Constans, & Constantinus: filii Constantini Magni.

Κωνσταντῖνος πόλις. Constantinopolis. Hæc est tanto major alijs omnibus urbibus, quanto urbe Roma minor esse videtur: a qua secundum numerari, longe melius mihi quidem esse videtur, quam ceterarum omnium primam existimari. ἡ γὰρ ἔτη cccxlx ab Augusti Cæsaris imperio præterierant; cum veteris Romæ rebus ad finem tendentibus, Constantinus Constantii filius, imperio potitus, novam Romam condidit. A nova vero Roma condita usque ad Basilium & Constantinum Porphyrogennetas, imperii scepra tenentes, anni [sunt dcll.]

Κῶνοι. Pini fructus. Pineæ nuces. Item, terræ umbra.

Κῶς πρὸς Χίον. Cōus ad Chium. [Dicitur de comparatione valde inæquali.] Chius enim [in lusu talorum] valebat unum: Cōus vero; sex.

Κῶπα, καὶ κώπεα. Ornamenta colli. Monilia.

Κωπαῖς. Epithetum anguillæ. Et Copais, lacus in Bœotia, in quo magnæ anguillæ nascuntur. Est & urbs ejus nominis.

Κωπάς. Copas. Urbs.

Κώπη. Manubrium ensis. Sic dictum, quod secare queat. A κώπῃ. Et κωπήεν, & κωπήεις, & κωπήεντος, a κώπῃ deducta sunt.

Κωπηλασία. Remigatio. Et κωπηλατῶ, remigo.

Κωπήρες πλοῖον. Navigium, quod remis agitur. [Uusus est hac voce] Thucydides libro iv. Et dativus κωπήρης.

lis a Constantino M. condi cœpta est, ejusque finis statuatur in eo anno, quo Basilus & Constantinus Porphyrogennetæ imperare cœperunt, (quod factum anno Christi 975) scribendum erit ἔτη χνα', i. e. anni 651. Quamvis enim de anno, quo CPolis a Constantino ædificari cœperit, variz sint auctorum sententiz, sequor tamen opinionem illorum, qui æræ istius initium ad annum Christi cccxiv. vel cccxv referunt: de quo argumento legenda omnino sunt, quæ doctè disputat Illustriss. Spanhemius, magnum illud seculi nostri decus, in notis ad Julianum pag. 69. & seqq.

4 Κωπαῖς. ἡ ἑγγελης. Hunc locum confarcinavit Suidas ex Scholiasta Aristophanis ad Acharneses pag. 414. & ad Pacem pag. 698. Confer etiam Athen. lib. vii. 297. qui de anguillis Copaidibus plura habet.

Κωπώνι. ὄνομα κίλιον.

Κωρυκαῖος. Ὁ ἐν πηγάσιν οἱ κωρυκαῖοι ἐπακροάμενοι, ἀπὸ παροιμίας πη. Κωρυκαῖος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀττάλεια. οὐκ αὖθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἵνα μηδὲν αὐτοὶ χακῶς πάσχωσι ἀπὸ τῆς ἐφορμῆς τῶν ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ληστῶν, ὑπαλαττόμενοι παρὰ τὴν εἰς ἄλλοις λιμένας ὁρμώμενους, κατηκροῶντο, καὶ τοῖς λησταῖς ἀπήγγελλον, καὶ τίνες εἰσὶ, καὶ πῶς πλέουσιν. ὅθεν ἡ παροιμία.

Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἡκροάζετο.

οἱ δὲ Κωρυκαῖοι τὸν Θεὸν εἰσαγγόντες οἱ κωρυκαῖοι. Μένανδρος. Ἐλπίδι. Δέξιππος Θεσαυροῦ. Μὴ χαλκήσῃς δέμας ὁ Κωρυκαῖος. ἀλλὰ μὲν χαλκήσῃς χαλκαυθὼν ἐνδοθὲν. ὁ δὲ Ἐφορος. οἱ γὰρ ὕψος, φησὶν, ἄκρον οἱ καλῶμενοι Κωρυκαῖοι, ἀνατεινύσῃ εἰς πέλαγος, Σύμμικτοί πινες, χαλκαυθῶν ἀκροῦ πολισμάπον, γείτονες Μυονήσῃ. τοῖς ἐν ὁρμῶσιν ἐμποροῖς παρορήσαν, ὡς ἀνέμιοι, ἢ Σύμπλοοι. εἴτα μαθόντες, τί τε κομίζουσι, καὶ ποῖ πλέοιεν, τοῖς Μυονήσῃσι ἀπήγγελλον. καὶ οἱ ἐπεπένοντο αὐτοῖς. ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τῶν λύτρων.

vadebant. Accipiebant autem et ipsi Corycae partem quandam pretii, quo se redimebant capti mercatores. Port.

Κωρύκιος. κώρυκος. θυλάκιον. τὸ παρ' ἡμῶν βυλγίδιον. ἢ πλέγμα δελικὸν ἄρτε.

Κῶς. ἡ νῆσος. ὅθεν Ἰπποκράτης ὁ ἰατρός. ἡ τις καὶ Μεροπὶς λέγει.

Κωπίλη. ἡ λόγους ἀπατῶσα, καὶ κωπίλ. ὁ πατὴρ. ἢ κόλαξ. ἢ ἀπατῶν. Ἐσέβη δὲ τὴν Φίλῃα τὰ κωπίλα, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ Δαβίδ. Κωπίλοις κέχρητο λόγους, Φενακίσῃ πειρώμενος. Φησὶ γὰρ. Τὸ γόματι αὐτῶν ὑπὸ λόγῳ, τῇ δὲ καρδίᾳ κατηρώσαντο.

Κωπίλλω. πανηγύριον. λαλῶ. Βάβριος.

Τοιαῦτα κωπίλλωσα καὶ ἀχαιῖν.

Ἐπεισεν ἐλθεῖν δις τὴν αὐτὴν εἰς ἄδην.

Κωφὰ καὶ παλαιὰ ἔπη. ψυχρὰ καὶ ὅθεν λαφύς ἔχοντα. ψυχρὰ καὶ παλαιὰ.

Κωφίω. ὁ Κωφίω. ποταμός.

Κωφῆς. Δαβίδ. Ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς. καὶ τὴν φύσιν κωφύσης, ἀλλὰ βύσης τὰ ὦτα, καὶ ὠθιμῆς τὴν ἐπὶ τῷ ὦτι.

Κωφόν. ἀχρον. ἀδυνέος. ἀμβλύ.

Κωφὸν γὰρ βέλ. ἀνδρὸς ἀνάλκους.

καὶ μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς καὶ ἀκούω ἐπὶ τῆς ἀφῆν.

Κωφότερος κίχλης. παρ' Εὐδελῶ οὐ Διονυσίου λέγει καὶ ἀφωότερος κίχλης.

1 Κωρυκαῖος] Confer Stephanum Byzantium v. Κώρυκα, & Zenobium Centur. iv. 75.

2 Τὸ δ' ἄρα ὁ Κωρ.] Vide infra v. Τὸ δ' ἄρα ὁ Κωρ.

3 Κωρυκαῖος] Sic habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. legitur κωρυκαῖος, quod mendosum esse non dubito. Deinde pro Κωρυκαῖος, quod proxime sequitur, lego Κωρ. Metrum autem huius loci prorsus turbatum est, quod in integrum restitui nequit, cum fabula Dexippi, ex qua fragmentum hoc depromptum est, hodie non existeret.

Κωπώνι. Coponius. Nomen proprium.

Κωρυκαῖος. Corycaeus. [Corycaum] quendam Deum Comici introducunt, audientem [et auscultantem ea, quae dicuntur. Quod sumptum] a quodam proverbio. Corycaeus enim est Pamphyliae promontorium, juxta quod est urbs Attalia. Huius cives, ne ipsi a piratis ad illud promontorium appellentibus male tractarentur, mutatis vestibus accedentes ad illos, qui in aliis portibus stationem habebant, subauscultabant [ea, quae dicebantur,] latronibusque renunciabant, & quinam essent, & quo navigarent. Unde proverbium: Hunc Corycaeus auscultavit. Comici autem Corycaum Deum introducunt. Menander Enchiridion. Dexippus Thesaurus: Ne me audiat Corycaeus. Sed tamen audiui omnia, sequutus te intro. Ephorus vero lib. iii. Sub promontorio, inquit, in pelagus prominente, habitabant illi, qui vocantur Corycae, convene quidam, oppidulo condito, vicini Myonneso. Ad mercatores autem in portu stationem habentes accedebant, quasi merces empturi, vel navigationis comites futuri. Deinde, cum cognovissent, & quid veherent, & quo navigaturi essent, id Myonnesiis renunciabant. Illi vero ipsos invadabant. Accipiebant autem et ipsi Corycae partem quandam pretii, quo se redimebant capti mercatores. Port.

Κωρύκιον. Saccus. Crumena. Idem, quod apud nos βυλγίδιον appellatur. Sive vas vimineum, in quo panes reponuntur.

Κῶς. Cos, insula. Unde Hippocrates medicus. Eadem etiam Meropis vocatur.

Κωπίλη. Verbis blandis decipiens. Et κωπίλ. astutus, assentator, impostor. [In Epigrammate:] Exstinctae sunt blandae illae verner, & cum cantu [citharae sonus.] Et David: Blandis usus est verbis, decipere me conans. Dicit enim: Ore suo benedicentes, corde mala quaque mihi imprecabantur.

Κωπίλλω. Verbis astutis fallo. Loquor. Gario. Babrius.

Talibus verbis astute fallens cervam, Persuasit ei, ut bis ad Plutonem iret.

Κωφὰ καὶ παλ. Verba frigida & minime clara. Vel, quae cum tacito murmure proferuntur.

Κωφίω. Copen. Fluvius.

Κωφῆς. David: Ut aspidis surdae. Id est, non illius, quae natura sit surda: sed illius, quae obturat aures, & incantationem repellit.

Κωφόν. Strepitu carens. Infirum. Obtusum. Infirum enim est telum hominis imbelis. Per translationem ab auditu ad tactum.

Κωφότερος κίχλης. Surdior turdo. Apud Eubulum in Dionysio. Dicitur etiam, Magis mutus quam turdus.

4 Ἐσέβη δὲ τὴν Φίλῃα.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis in Laidem, quod legitur Anthol. lib. i. cap. xii. Epigr. x. ut Portus etiam observavit.

5 Τοιαῦτα κωπίλλωσα τὴν ἀχ. Idem fragmentum Babrii legitur etiam supra v. Ἀχαιῖν.

6 Κωφίω] Ejus meminit Philostratus de Vita Apoll. lib. ii. c. iiii.

7 Δαβίδ] Psalm. lvi. v. 5.

8 Κωφὸν γὰρ βέλ. ἀνδρὸς ἀνάλκους.] Homerus Il. A. v. 390: Κωφὸς

Κρανίας καρπός.
Κράνιον. Φυτόν. καὶ τὸ γυμνάσιον. καὶ κράνιος καρ-
πός. κράνιον δὲ, τόπος καὶ ἡ κεφαλὴ.

Κράνιον. ὑδρεύς. ὠκεφαλαία. ἡ δολιχὴ τῶν
κράνιων καὶ τὸ πληθυντικόν, τὰ κράνη.

Κράνιοι. ἡγεμόνες. Βυχίλιν κράνιοις Ἀρχα-
δίνης.

Κρασί. κεφαλῆς.

Κράσις. μίξις οἴνου καὶ ὕδατος. καὶ ἡ ἐέργει τῷ
κινῶντος. Αἰλιανός. Καὶ πινὼν ἐδίδοι, κράσι δὲ
μὴ κινῶν. ὥστε δὲ μὴ αὐτοδύνει, φιλοφρονούμενος
ἀκαίρως, καὶ ὡς πρὸς δειπνὰ ὡς πρὸς πῖναι.

Κράσις. ὅροι. οἱ ὁρίζοντες. τὰ ὁμαλά, καὶ ἐπί-
πεδα.

Κράσις. τὸ ἱμάτιον τῶν ἱερέων. ὡς τὸ εἰς πέ-
δον ἐκτεταγμένον.

Κράσις. ἡ πόα.

Κραταίος. ἰσχυρός.

Κραταίπεδον.

Κρατερός. ὄνομα κύριον. ὁ Μακεδὼν ὃς ἰὼ μέγιστος
τε ὄφθη, καὶ ὁ πρῶτος ὅγκος βασιλικὸς, τῆς τε
Χρῆστος τῇ λαμπρότητι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ παντὶ τῶν
κόσμων καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἔτατο, πλὴν ὅτι Ἀλ-
εξάνδρος καὶ τοῖς συγγενικοῖς οἷοις ἑαυτὸν ἐπικρατεῖα καὶ
ἐκ μέρους προσέτιμι φιλοφρονέσας δόξα, καὶ πι-
θανώτατος τῶν ἐπαυλῶν τῶν λόγων ὡς Συμβάλλουσι
τῇ τε σπουδῇ τῇ Ἀντιπάτρου κράτος, καὶ τῇ Φαυ-
λότῃ. ἐπὶ ταῖς τῶν ἀποστολικῶν καὶ ἀνημέρων ἐς
τῆς ὑπὸ κράτος, διαπραγματεύων τὸν Κρατερόν καὶ βασιλέα,
καὶ ἐν ἐπαύροις ἀγνοῦν καὶ τὸ εἶδος, οἷα δὲ στρατη-
γῶν τὸν ὀλομύτατον, τῶν πολεμικῶν ἔργων συνετώ-
τατον, δεύτερον τῇ ἀποστολῇ μὲν Ἀλέξανδρον ἀν-
αμφιλόγως ἀγνοῦν. κίνησις τε οὖν δὲ ἐν ἐπὶ τῷ τῷ στρα-
τιᾷ Συμπάσης, Κρατερόν μὲν οἷα βασιλέα ἐς τὸ ἐπι-
φανὲς διαπραγματεύων, καὶ ἐκείνων ἀπαξιούτων ἐν ἴσῃ
μοίρᾳ ἀμφω τεύχονται Ἀντιπάτρου δὲ κατ' ἐν ἐθε-
λόντων πείθεσθαι. Εὐμύνης δὲ καὶ τὸν πῆλμον ὅρων
τὸ Κρατερόν σῶμα κείμενον ἐπὶ ἐμπούμῃ, καὶ ἀπιδί-
σασθαι τε ὡς τὸ ἴσως λέγει, καὶ αὐτὸ κατολοφύρατον,
καὶ ὁπμαρτύρομαι, εἰπεῖν, ἀνδρείαν τε καὶ Κρατερόν, καὶ
ὕψους, καὶ τὸ ἄγαν ἴλεον ὅσον, καὶ ἐς Φιλίαν καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀνεπίπλεον, ὅσον τε πλεῖστα ἀνέερατον,
καὶ ὁρῶν δικαιοσύνην Συμπάσῃ. κράσις δὲ ἄρα ἐ-
στὶν, ὅτι τὰ ἀρετῆς ἔργα καὶ ὡς τοῖς ἐναντίοις
τῶν ἐπαύρων Συμπάσης ἐχθρὸν ἐντίμως τε καὶ μεγαλο-
αρεπῶς τὸ κράτος αὐτῷ ἐκιδόσιν. ἐχθρὸν μὲν οὖν καὶ ἀδ-
τα Κρατερόν ἀγαθῶν δόξαν. πεπύτῃ δὲ ὡρεο-

1 Βυχίλιν κράνιοις Ἀρχαδίνης. Verba haec sunt pars Epigrammatis, haecenus, ut puto inediti, quod proinde ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Ἀντίμαχος Πανὶ παρὰ Διοτῆμῃ Μυ-
εῖν.

Υψηλὸν ὄριον ὕψους. κρασί. κραταίπεδον.
Πάντες. Βυχίλιν κράνιοις Ἀρχαδίνης.
Εὐμύνης. ὅστις καὶ ἐκείνων Διοτῆμῃ.
Διέκδομαι λαμπρῶς δόξα. ὁπμαρτύρομαι.
Excelsorum montium praesides, et cornuti, ludicrisque choreis gau-
Tom. II.

Κρανίας καρπός. Corni fructus.

Κράνιον. Cornus arbor. Item, Gymnasium
quoddam. Et κράνιος καρπός, fructus corni. Κρά-
νιον vero est locus quidam. Item, caput.

Κράσις. Est generis neutrius, significans ga-
leam. Dativus est τῶν κράσι. Et pluralis, τὰ κράση.

Κράνιοι. Principes. Duces. Pascuis abun-
dantis principes Arcadiae.

Κρασί. Capitibus.

Κράσις. Vini & aquae mixtio. Item, ipsa
miscantis actio. Aelianus: Et potum non ita,
ut par erat, temperatum, praebat, cumque
non petenti porrigebat, et intempestiva ho-
spitalitate supervacaneas epulas apponebat.

Κράσις. ὅροι. Extremæ partes montis, &
velut pedes. Vel, partes montis in planitiem
desinentes.

Κράσις. Vestis sacerdotis: sic dicta, quod
ad solum usque pertingat.

Κράσις. Herba quædam.

Κραταίος. Robustus. Fortis.

Κραταίπεδον. Via lapidibus strata.

Κρατερός. Nomen proprium. Craterus, Ma-
cedo, qui fuit vir aspectu maximus, nec pro-
cul a fastigio regio, & vestitus splendore ex-
cellens, & omni ornamento, ut Alexander, or-
natus, excepto diademate. Illis autem, qui
colloquendi causa ad ipsum accedebant, vide-
batur humanissimus, quod ad ipsius gravita-
tem comitas accederet, & benignitate sermonis
quosvis sibi maxime conciliaret. Quamobrem
homines parvitatem & vilitatem corporis An-
tipatri, præterea vero inhumanitatem & aspe-
ritatem ejus in subditos, cum Cratero compa-
rantes, hunc ut Regem colebant, & ut par erat
laudibus ornabant, ut Imperatorum fortissi-
mum, & rerum bellicarum peritissimum, eum-
que citra dubitationem in honore secundum
ab Alexandro locum tenere judicabant. Mo-
tus igitur hac de causa excitatus est in castris,
quod universus exercitus Craterum ut Regem
aperte coleret, & singuli utrumque in pari
dignitate minime collocandum esse cense-
rent; Antipatro vero in nulla re parere vel-
lent. Eumenes autem, cum in prælio Cra-
teri corpus jacens & adhuc spirans invenis-
set, de equo desiluisse, & id deplorasse fer-
tur, & dixisse: Testor fortitudinem Crate-
ri, & prudentiam, & singularem ingenii be-
nignitatem, & sinceram amicitiam, & insig-
nem ab opibus expetendis abstinentiam, &
natura insitum incorruptæ justitiæ studium.
Optimus igitur iste habendus est, cujus vir-
tus & præclara facinora vel apud ipsos ad-
versarios consentienti voce celebrantur. Idem
etiam corpus ejus honorifice & magnifice se-

dentes Panes, pascuis abundantis domini Arcadia, agnorum & hir-
corum proventus diate Diotimum, et splendidum hoc sacrificium
[propitium] ab eo accipite. Partem Epigrammatis hujus adducit etiam
Suidas supra v. Βυχίλιν.

2 Μη αὐτῷ. Sic habet MS. Paris. A. At priores Edit. μὲν αὐ-
τῷ: quod minus placet.

3 Ἀκαίρως. Et hanc lectionem ex optimo MS. Paris. A. revo-
cavi; cujus loco priores Edit. exhibent ἀκαίρως: sed quod sensui
hujus fragmenti haud æque quadrat.

νέσσιον γένεσθαι, καὶ παρόξυτος, καὶ Φιλίας κοινωνήσας
βουδύσας, οἷα δὴ τὸ Φιλέλαιον φύσιν κλησάμενος
καὶ ὁππότε θύσας.

ad amicitiam colendam propensus, & exercitatione corroboratus. *Port.*

Κράτεια. ὄνομα πόλεως.

Κρατεῖν. νικᾶν. Τὸν λαγὼν κρατεῖν τὰς δρόμους τῶν
διωκόντων.

Κρατήρ. ὅτις κρατήρας ἔστασαν ἐν τῇ δειπνῇ ἅ-
Ερμῇ. β' Χαρίσιν. γ' Διὶ Σωτῆρι. καὶ παροιμία.
Κρατήρ δικῶν. ἀντὶ τοῦ, δοχεῖον χαλκῶν.

Κράτης. Ἀθηνῶν, κωμικός, ὃς ἰὺ ἀδελφὸς
Ἐπίλυκος, ποιητὴς ἐπῶν. δράματα αὐτοῦ εἰσὶν ζ'.
Γείτονες, Ἡρώες, Θηρία, Λάμια, Πεδῆται, Σάμιοι.
ἔγραψε δὲ καὶ καταλογάδην πνύ.

Κράτης, Ἀθηνῶν, κωμικός, ἑπεὶ, καὶ αὐτὸς
τ' ἀρχαίας κωμῆδας. Φέρεται αὐτοῦ δράματα τρία,
Θησαυρός, Ὀρνίθες, Φιλάργυρος.

Κράτης, Ἀσκάνδης, Θηβαῖος, φιλόσοφος Κυ-
νικός, μαθητὴς Διογένης, καὶ Βρύσσωνος ὁ Ἀχαιοῦ ὅς
ἐξαργυρίσας τ' ὑσίαν, δέδωκε τὰ ἀργύρια τραπεζί-
τη, εἰπὼν, εἰ οἱ παῖδες αὐτοῦ φιλοσοφῶσιν, τὰς δὴ μὴ
δοῦναι, εἰ δὲ μὴ, τοῖς πατρὶν αὐτοῦ. γήμας δὲ Ἰππαρ-
χίαν τ' Μαρωεῖτην, κυνογαμίαν τ' γάμον ἐκάλεισε. παῖ-
δα δὲ ἔρχεν ἐξ αὐτῆς Πασικλέα. ἰὺ δὲ ἐπὶ τῇ γυν' Ὀ-
λυμπιάδος. ἐπεκλήθη δὲ Θυρεπανοίκης, διότι τὸ ἀδελφὸς
εἰσέρχεται εἰς παντὸς, ὅπως ἡβύλειος, οἶκον. ἔπος κατα-
λιπὼν τ' ὑσίαν μυλόεσσαν, ἀρτεῖς ἐπὶ τῷ βωμοῦ, εἶπεν.
Ἐλθῆτε Κράτηρα Θηβαῖον Κράτην.

Ἐγραψε φιλοσοφία. Κράτης εἶπεν ἑρῶτα παύλι-
μὸς, εἰδὲ μὴ, χρόνον, εἰ δὲ μὴ τῷτο δύναμις, βρο-
χος. Οὗτος καταπόντωσε τ' ὑσίαν, ὡς λέγει φιλόσοφος
ὁ Λήμνιος ἐν τῇ βίῳ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. καὶ ἐ-
στιν ἐν τῇ Ἀναξάρτου.

Κράτης, Τιμωκράτης, Μαλλώτης, φιλόσοφος
Στωϊκός, ὃς ἐπεκλήθη Ὀμηκεύς, καὶ Κελικός, διότι τ'
αὐτὸν τοὺς γραμματικὸν καὶ ποιητικὸν λόγους αὐτοῦ
ἐπίστατον. ὁ γὰρ ἄρχος ἑρῶταρχος ὁ γραμματικὸς, ἐπὶ
τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλιμήτορι. ὁ γὰρ ἐταξέει διόρθωσιν
Ἰλιάδης καὶ Ὀδυσσεύς ἐν βιβλίῳ 3'. καὶ ἄλλα.

Κρατήτης. ὁ τῷ Κράτη.

Κρατῖν, ὁ Καλλιμέδων, Ἀθηνῶν, κωμικός,
λαμπρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὁ φιλοπότης δὲ καὶ παι-

1 Κρατήρ δικῶν.] Scribendum est κρατήρ χαλκῶν; ut legitur apud
Aristophanem *Acharnens.* pag. 416. (198. Ed. Bas. P.) ad quem
locum Suidas respexit.

2 Κράτης, Ἀθηνῶν.] Vide Meursium in *Bibliotheca Attica.*

3 Εἰδὲ μὴ.] Imo plures Crates hic fabulas scripsit, ut vel ex ca-
talogo illo patet, quem texuit Meursius in *Bibliotheca Attica.*

4 Ἐρῶτα παύλιμὸς, εἰ δὲ μὴ, χρόνον.] Anthol. lib. 1. cap. xxvii.

Ἐρῶτα παύλιμὸς, εἰ δὲ μὴ, χρόνον.

Ἐάν δὲ μὴ τῷτο δύναμις, βροχος.

Θυρεπία σὺν τοῖσι πρὸς ἑρῶτα βροχος.

Eodem versus habet etiam Stobaeus. Clemens Alexandr. *Sym.*
lib. 11. pag. 302. Οὗτος (Κράτης) ἐν αἰσὶν ἐνθυμήσεως γράφει, τ'
εἰς τὰ ἀφροσύνα ἀκαταστάτα ὁρμῆς κατὰ πλάσμον εἶναι λιμὸν, εἰ δὲ
μὴ, βροχόν. Quae praeterea Menagius ad Laert. lib. v. 1. legim. LXXXVI.

pultura mandavit. Hæc igitur etiam Crateri
bonam existimationem ornant. Habitus præ-
terea est temperantissimus, & clementissimus,
& in amicitia constantissimus, ut & natura

Κράτεια. Cratea. Nomen urbis.

Κρατεῖν. Vincere. *Leporem autem [ajunt]
cursu vincere persequentes.*

Κρατήρ. Tres crateras in coena statuebant:
primum, Mercurio; secundum, Charisio;
tertium, Jovi Servatori. Et proverbium: *Crater
malorum.* Id est, receptaculum malorum.

Κράτης. Crates, Atheniensis, comicus, cu-
jus frater fuit Epilycus, poeta Epicus. Ipsius
fabulæ sunt septem: *Vicini, Heroes, Ferae,
Lamia, Vineti, Samii.* Quædam etiam ora-
tione soluta scripsit.

Κράτης. Crates, Atheniensis, Comicus al-
ter, qui & ipse tempore antiquæ comædiæ
vixit. Tres extant ejus fabulæ, *Theaurus, A-
ves, Avarus.*

Κράτης. Crates, Ascondæ F. Thebanus,
Philosophus Cynicus, discipulus Diogenis,
& Brysonis Achæi, qui suis facultatibus in
pecuniam redactis, pecuniam argentario de-
dit, mandans, ut, si sui filii philosopharen-
tur, eam Reipub. daret; sin minus, suis li-
beris traderet. Cum autem duxisset uxorem
Hipparchiam Maronitidem, nuptias suas ca-
ninum matrimonium vocavit. Ex ea vero
suscepit filium Pasiclem. Vixit Olympiade
cxiii. cognominatusque fuit *Θυρεπανοίκης*,
quod in cujusvis domum audacter ingrede-
retur. Hic agro suo relicto inculto, ut ovi-
bus pascendis inserviret, in edito stans loco,
dixit: *Manumittit Craterem Thebanum Cra-
tes.* Scripsit Philosophica. Idem Crates dixit:
*Amorem sedat fames: sin minus, tempus: si
ne hoc quidem, laqueus.* Hic pecuniam suam
in mare projecit, ut ait Philostratus Lemnius
in vita Apollonii Tyanensis. Vide in v. A-
ναξάρτου.

Κράτης. Crates, Timocratis F. Mallotes,
Philosophus Stoicus, qui cognomento voca-
tus est Homericus, & Criticus, ob studium
rei grammaticæ & poeticæ: æqualis Aristar-
chi Grammatici, tempore Ptolemæi Philo-
metoris. Scripsit correctionem Iliadis & O-
dyssææ libris ix. & alia.

Κρατήτης. Qui est Cratetis. Vel, ad Cra-
tetem pertinens.

Κρατῖν. Cratinus, Callimedis F. Athe-
niensis, Comicus, genere dicendi splendido

hanc in rem congestit, hic non repetam: contentus, annotasse lo-
ca auctorum, ab eo prætermittam.

5 Στωϊκὴ διόρθωσις Ἰλ.] Scripsit hic Crates & alia, quæ recen-
set Meursius in *Bibliotheca Attica.* Omisit autem ibi opus ejus π-
ρὸς λιμὸν, quod laudatur Eustathio ad *Odyss.* I. pag. 1613. 39.

6 Κράτης.] De hujus fabulis vide Meursium in *Bibliotheca Attica.*

7 Φιλοπότης.] Ut bibax notatur ab Aristophane in *Paco* pag.
673. 674.

Τί δὲ Κρατῖν ὁ σφόδρα δεινός; Ἀπίπιν.

Ὅς οἱ Λακωνεὺς εὐέλπον. Τί πρὸς; Ὁ, π;

Ὁρεκτικὸς. ὃ γὰρ ἐλπίδα.

Ἰδὲ πρὸς καταγνώμενον οἶνον πρὸς.

Id est: *Quid vero sapiens Cratinus facit? Meritum est, quo tem-
pore Lacedæmonii irruptionem [in Atticam] fecerunt. Quo casu
exstinctus est? Animi deliquio, quod non sustineret videre fractum ca-*

δικῶν ἡττημένος. ἡ δὲ δ' ἀρχαίας κωμωδίας. ἔγραψε δὲ ὁ δράματα καὶ οἰκιστὴ δὲ δ'.

Κράτις. ἀγὼν αἰρετώτερος, ἢ βέλτιον.

Κρατῶ. ἐπὶ τῷ κυριώτεω, γενικῇ. πῖπαικῃ δὲ, ὅτε χρημαίνῃ τὸ πικρὸν. Καὶ μάχας ἐκράτησεν οὐκ ὀλίγας.

Κρατυντήεια. ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ὀπικειμένων πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων.

Κραυαλίδαι, ἢ Κραυαλίδαι. ἢ οἱ Φωκεῖσι πλησίον Κίρρας χώρα.

Κραυγῇ. ἐπὶ τῇ θύρῃ θύροισιν. ἢ μὲν περὶ θυμίας καὶ σαρδαίας ἀφροσύνας ἰκετεία.

Κραυγὴ Σοδόμων. ἢ μυσσώμεναι καὶ λυσώμεναι αὐτῇ ὡς φύσιν ἀμαρτία, ὡς Σοδομιτῶν ἀφροσύνη, ὡς περὶ Φωνῇ ἀνερχομένη, καὶ βοῶσα τὸ μέγεθος τῆς ἀσεβείας εἰς τὰ ὅσα Κυρεῖν Σαβαώθ. καὶ ὁ μακροθυμίας ὑπερὸν ἀφ' ὃ τοῦ ἀμετανόητον αὐτῶν καὶ ἀνεπίστροφοι τῇ ἀφ' ἧς καὶ ἀκολάστου γνώμης, ἐπαξίας μάλα δικαίως τῇ τιμωρίαν, ἔφασκε, Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυοντες ὡς με.

Κραῦρα. νόσος ὡς ὅς ὡς γινώμενη. τρία δὲ ὅσα πάθη Κραῦρα, κραῦρα, ἀφ' ἧς καὶ ἐστὶν ὡς τῇ Διάρροια.

Κραῦρον. ξηρόν. καπνιστὸν. ὁ θάλασσον.

Κραῦνσι. τελειοῖσι. πληροῖσι. βασιλεύουσιν, καὶ κυριεύουσιν.

Κραυπαλῶν. ἐπὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. Τὸν δὲ Σέσωφριν ἐπὶ τοσοῦτον κραυπαλῶν, ὥστε ἀρμάμαξαν Συμπήξασαι λευσοκόλλητον, λίθους τε πῖμης ταύτην ἀεὶ βαλεῖν, καὶ ἐπιζάνων ζυγνύων τὴν ἡττημένην βασιλεῖς.

Κραυπαλάκωμος. ὁ μετανομήσας, ὁ καὶ μέθην γινώσκων ὡς ὡς.

Κραυπάλη. ὁ ἐν πολλῇ οἰνώσει παλμός. καὶ κραυπαλῶν, ἀντὶ τῆς ἐν μέθῃ ἀτακτοσύνης καὶ μεθύοντα. ὡς τῇ τὸ χεῖρα πάλιν τὴν μεθύοντα. ἢ ὡς τὸ σφάλλεσθαι τῇ χερσὶν.

Κραυπαλώδης. τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίστατο, εἴτε κραυπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυστος, εἴτε φιλήδονος, καὶ οἱ τοῖς αἰσίοις ἔχοντες τὸ ἐκέφαλον.

dum vino plenum. Scholiasta ad eum locum: φιλήδονος δὲ πάλιν ἀφ' ἧς καὶ Κραῦρα. Præterea, temulentia Cratini perstringitur in veteri Epigrammate, quod legitur apud Athen. lib. 11. pag. 39. Vide etiam notabilem hanc in rem locum apud Suidam supra v. Κράτιον.

1 Δράμα καὶ. Sic habent omnes Edit. sed male. Plures enim fabulas quam xxi. Cratini scripsisse ex veterum testimonio constat. Vide Meursium in Bibliotheca Attica, qui xxxvi ejus Poetæ dramata recenset.

2 Κρατυντήεια. ἔγραψε Δημ. Ex Lactio: quem vide in Democrito.

& luculento usus est: idemque poculis & puerorum amoribus deditus fuit. Vixit tempore Comædiæ antiquæ. Scripsit fabulas xxi. vicitque novies.

Κράτις. [Optime. Vel,] optabilius, & melius.

Κρατῶ. Quum significat impero, genitivo jungitur. Accusativo vero, cum significat vinco. Et pugnis non paucis vicit.

Κρατυντήεια. Democritus Abderita scripsit librum, [Κρατυντήεια vocatum,] in quo omnia scripta sua ad examen & censuram revocat.

Κραυαλίδαι. Craualidæ, vel Craugalidæ. Regio Phocidis prope Cirrham.

Κραυγῇ. De iis dicitur, qui precantur. [Significat enim] preces supplices, quæ magno cum studio & seria mentis intentione fiunt.

Κραυγὴ Σοδόμων. Clamor Sodomorum. Illud maxime detestandum, & foedissimum, naturæque contrarium peccatum, quod a Sodomitis committebatur, quasi vox quædam adscendens, & magnitudinem impietatis in aures Domini Sabaoth inclamans: qui cum diu patienter tulisset ipsorum impietatem, tandem, quia illi nullam poenitentiam agebant, nec flagitiosum ac intemperantem animum mutabant, inflictis valde juste poenis, dixit: Clamor Sodomorum & Gomorrhæ multiplicatus est apud me. Port.

Κραῦρα. Morbus suus infestans. Tria autem sunt morborum genera, [quibus suus sunt obnoxia:] raucedo, struma, & diarrhoea. Vide in v. Διάρροια.

Κραῦρον. Siccum. Aridum. Fragile.

Κραῦνσι. Perficiunt. Implent. Item, regnant. Dominantur.

Κραυπαλῶν. [Crapula laborare. Per translationem vero,] superbire & insolenter se gerere. Sesostrin autem eo insolentia progressum esse ajunt, ut in curru aureis clavis compacto, & pretiosis lapillis ornato sedens, Reges a se victos equorum loco ei jungeret.

Κραυπαλάκωμος. Metonymice, carmen, quod inter potandum canitur.

Κραυπάλη. Crapula. Quasi dicas palpitatio [capitis,] quæ ex largiore vini potu oritur. Et κραυπαλῶν, temulentum, ebrium. Dictum est inde, quod ebriis (τὸ χεῖρα πάλιν, i. e.) caput palpitet. Vel, quod ebrii decorum non observent.

Κραυπαλώδης. Crapulæ deditus. Animi vitia pernoverat, sive quis crapulæ deditus esset, & ebriosus, sive voluptatibus addictus, & in pudendis gerens cerebrum.

3 Κραυαλίδαι. ἢ Κραυγῇ. Ex Harpocrate.

4 Λυσώδης. Sic habent MSS. Paris. At Edit. Mediol. & Ald. corrupte λυσώδης: quod in sequentibus Edit. absque auctoritate MStorum in λυσώδης mutatum est.

5 Καὶ ἐπιζάνων ζυγνύων τὴν ἡττημένην. Vide Diodorum Siculum lib. 1. pag. 53.

6 Κραυπαλάκωμος. Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 222.

7 Ἡ δὲ τῇ σφάλλεσθαι τῇ χερσὶ. Hanc etymologiam Suidas mutatus est ab Enarratore Comici ad Plutarchum pag. 33. (18. Ed. Bas. P.)

Κρεμπνός. ταχύς.

Κρεάρεα.

Τί δὴτα κρεάρεας τοῖς καδοῖς ἀνοίμεθ' ἀν,
Ἐξὸν καθέντα γεαῖδιον ποισίον;
Ἐκ τῷ Φρεάτων τῆς καδοῖς ξυλλαμβάνειν;
ἐπὶ τῷ πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γεαῖν.

Κρεάρεα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ὅν· Ἐπιγράμματι·

Ὅμοδ κρεάρεα τῇ Ἰδηροδακλὺλῳ.

Κρέας. ἔτω χαλῶσι τὸ σῶμα οἱ Ἀθηνοὶ. Εἰ μὴ πᾶσι
τῶν κρεῶν νευαυμάχικε.

Κρέας. καὶ χρηστικῶς ἐπὶ ὄρνιθος ἐχρήσατο Ἄ-
λειτοφάνης Νιφέλας. Κρέα τ' ὄρνιθια.

Κρέα χελώνης. ἔστιν ἐν τῷ, Ἡ δὲ χελώνης κρέα
Φαγῖν.

Κρέα. τ' τεύχεα. Πορφύρειον ἤμισσε κρέα. ἀντὶ ὅ-
τι ἐκοίτε.

Κρέκειν. καὶ κρεκόντων, κρουόντων τιμὴ καθάραν. ἐχ-
ζόντων.

Κρέκισσα. αὐλῶσα. Ἄλειτοφάνης Ὀρνισιν·

Ἄλλ' ὃ καλλιέσθαι κρέκισ-
σιν αὐλῶν, Φθόγγμασιν ἡλινοῖς.

κυρίως δὲ κρέκειν, τὸ τ' καθάραν κρέκειν. καὶ ὅν· Ἐπι-
γράμματι·

Ζηνοφίλα, λῆγ' κρέκεις π' μέλῳ.

Κρέκω. τὸ ἡχῶ.

Ἄλλ' ὅκα δὴ πλάκῳ Λοκρεῖς ἔκρεξε χέλις.
καὶ Ἄλειτοφάνης· Τοιάδε κύνες Ὀρμιῶν βολὴν ὁμοῦ
κρέκοντο ἴσχυον.

Κρέμ. ἄρχων Βουλάρων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βούλ-
γαροι.

Κρεμάθρα. ὁ μετώρον π' σκιάσμα, ὅν· ὃ ἐπὶ τῶν
καὶ πᾶσι τῶντα ὅκα. κρεμάθρα δὲ εἴρη, καὶ τὸ αἰ-
κρεμαρῖν μετώρον εἶναι. εἰσάγει δὲ Ἄλειτοφάνης τ'
Σωκράτη ἐπὶ κρεμάθρας καθήμενον, γελοῖα χέειν,
ὡς μεταφωλέχων.

Κρεμῖα. κρεμάσω. Κρεμάσω τὴν ἀσπίδα. ἀντὶ
τῆς εἰς τὴν ἀσπίδα. ὅν· εἰς τὴν κρέμειν αἱ ἀσπίδες.

Κρέξ. ὄρνιθον δυσσιάνητον τοῖς γαμῶσιν, ὅν· ὅξυ πᾶν
τὸ ῥύγχος καὶ περιονῶδες ἔχον. κρεκός κλίνει.

Κρεωδαισία. ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν. καὶ κρεωδαίτης·
καὶ κρεωδότης· καὶ κρεωδόχον ἀγῖον.

Κρεώδης ἱερουργία. ἡ καὶ κρεῶν θυσία.

Κρεώφυλλος, Ἀστυκλῆς, Χίος, ἢ Σάμιος, ἐπο-

1 Τί δὴτα κρεάρεας τοῖς καδοῖς.] Hæc sunt verba Aristophanis Eccle-
siaz. pag. 753. (507. Ed. Baf. P.)

2 Ἐν Ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. vi. cap. xviii. ut Portus mo-
nuerit.

3 Εἰ μὴ πᾶσι τῶν κρεῶν νευαυμάχικε.] Aristophanes Ranis pag. 220. (138.)
Εἰ μὴ νευαυμάχικε τὸν πᾶσι τῶν κρεῶν.

4 Ἄλειτοφάνης Νιφέ.] Imo in Ranis pag. 236. (151. Ed. Baf. P.)

5 Αὐλῶσα.] Hanc vocem agnoscunt MSS. Paris. Sed eadem deest
in prioribus Edit.

Κρεμπνός. Velox.

Κρεάρεα. Fuscina culinaria. Harpago. *Qua-
re harpagones ad cados [extrahendos] ema-
mus, cum liceat demissa hac vetula ex puteis
cados extrahere?* Dicitur de vetulis impudicis
& lascivis.

Κρεάρεα. Fuscina culinaria, qua carnes ex
olla extrahuntur. In Epigrammate: *Unacum
fuscina culinaria ferreos digitos habente.*

Κρέας. Sic Attici corpus vocant. [Aristo-
phanes:] *Nisi in navali prælio pro corpore suo
pugnaverit.*

Κρέας. Caro. Hæc vox apud Aristophanem
Nubibus abusive de avibus dicitur. *Et car-
nes avium.*

Κρέα χελώνης. Carnes testudinis. Vide in
v. Ἡ δὲ χελ.

Κρέα. Comam. Capillum. *Purpuream re-
secuit comam.* Ἡμῖς enim hic idem significat
quod ἔκοψε.

Κρέα. Citharam pulsare. Et κρεκόντων. Ci-
tharam pulsantium. Item, appropinquantium.

Κρέκισσα. Tibia canens. Aristophanes A-
vibus: *Sed o [luscinia,] quæ suavi tibia quasi
cantu & modulationibus vernis aures permul-
ces.* Proprie autem κρέκιν significat citharam
pulsare. Et in Epigrammate: *Zenophila, quæ
argutum cithara canis carmen.*

Κρέκω. Refono. [In Epigrammate:] *Sed
cum plectro pulsata Locrensis resonuit testudo.*
Et Aristophanes: *Cygni mixtum & dissonum
clamorem edentes, & alis simul strepentes, A-
pollinem celebrabant.*

Κρέμ. Crem. Bulgarorum Princeps. Vide in
v. Βούλγαροι.

Κρεμάθρα. Pensile quoddam vas, in quo op-
oniorum reliquiæ reponerentur. Dicta est au-
tem κρεμάθρα inde, quod semper in sublimi sus-
pensa sit. Introducit autem Aristophanes So-
cratem in calathio pensili sedentem, rifus mo-
vendi causa, ut de rebus sublimibus garrientem.

Κρεμῖα. Suspendam. *Suspendere clypeum.* Id
est, pace gaudere. Tempore pacis enim clypei
suspenduntur.

Κρέξ. Crex. Avis inauspicata nuptiis, quæ
rostrum valde acutum & ferratum habet. De-
clinatur κρεκός.

Κρεωδαισία. Carnium distributio. Et κρεωδαί-
της. Carnium distributor. Et κρεωδόχον ἀγῖον.
Vas carnes recipiens.

Κρεώδης ἱερουργία. Sacrificium, quo carnes im-
molantur.

Κρεώφυλλος. Creophylus, Aftyclis F. Chius,

6 Ἄλειτοφάνης Ὀρνισιν.] Pag. 573. (395. Ed. Baf. P.)

7 Ἄλλ' ὅκα δὴ πλάκῳ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate,
quod integrum exstat Anthol. lib. vi. cap. xvi.

8 Ἄλειτοφάνης Avibus.] pag. 577. (398. Ed. Baf. P.) unde lo-
cus hic Suidæ emendandus est.

9 Κρεμάθρα. μετώρον π' σκ.] Ex Enarratore Comici ad Nubes
pag. 135. (71. Ed. Baf. P.)

10 Ὅξυ πᾶν τὸ ῥύγχος καὶ περιονῶδες ἔχον.] Ex Scholiasta Aristo-
phanis ad Avias pag. 596. (412. Ed. Baf. P.)

ποιός. πινές δὲ αὐτὸν ἰσθρῆσαν Ὀμήρου γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ. οἱ δὲ Φίλον μόνον γεγενῆσθαι αὐτὸν Ὀμήρου λέγουσι, καὶ ὑποδείξαντες Ὀμήρου, λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν δ' Οἰχαλίας ἄλυσιν.

Κρεσφόντης. ὄνομα κύριον. ἡ δὲ πανήγυρις. καὶ γὰρ βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδατὶν ἐτίβαλε, κληροδοτῶν τῇ Μεισίῳ. καὶ ἐστὶν ὡς τῷ Δραπέτης κληρῶ.

Κρεῖον. τὸ κρεαδόχον ἀγγεῖον. ὡς δὲ τὸ κρέας, κρέον, καὶ κρεῖον, καὶ κρεῖ.

Photius.

Κρεῖων. βασιλεὺς, ἢ ἄρχων, κρατῶν μεγάλως. Κρεῖπτον. τὸ Θεοῦ. Προνοία δὲ δὴ πινὶ τὸ κρεῖπτον, φορεῖται δὲ τὸν Κρεῖπτον, τὰ ποιάδε ἐπεπλάτῃ ὁ Κρεῖπτον.

Κρεῖστων δόξης ἀτίμω θυπέτῃ θυκλῆς, καὶ σμι- κροπαρῆς ἀρχῆς μεγαλοφύης μεσιότης, καὶ ὑφους ὀπισθαλοῦς ἀπεινότης ἀκύνδω.

Κρήγυν. ἀληθῆς, ἀγαθὸν, χαλογήγυν. γῆρας γὰρ ἢ φανή.

Κρήδεμνον. κεφαλοδέσμιον. ἢ μαφόριον.

Κρηθεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Κρηθῆς νύμφη.

Κρήμη. ῥηματικόν, ἐκ τῆς κρήμης. ὡς ἴση.

Κρηνοκομπεῖν. κομπάζειν. ἀλαζονεύεσθαι. μεγά- λας λέξεις ποιεῖν.

Κρημνός. Φάραγξ. ἢ Αἰσφοφάνης. Κρημνὸς ἐρεῖδων. τῆς τῆς, κρημνὸς ὀπίπμπων καὶ ἀκοντίζων. ὅπου τὸ ἐλασμοφύλας εἴληφε, καὶ τὰτα ὑπέροχα. Ὀμήρου καὶ τὸ ὄχλῳ κρημνὸν λέγει· ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί.

Κρημνοῦ. πεσόντα δυστυχῆ διλοῖ τυχῶ.

Κρημνῶδη κατάνφοι. εἰ μὲν ἀφ' ἧς, ἀντὶ τοῦ μεγάλως· εἰ δὲ ἀφ' ἧς. κρημνῶδη εἶδος ἀλβῆς, ἐξ ἧς ἢ παιπάλῃ γίνετ'. τῆς τῆς ἀλβῆς. καὶ τὸ λυ- χαίνειν, παλύνειν. Ὀμήρου· Ὅτε πῆρ τε χιὼν ἐπά- λυνεν ἀργεῖας.

pollen fit. Et παλύνειν significat albefacere vel dealbare. Homerus: Cum agri alba nive conspersi sunt.

Κρημνοί. ἐξέχοντες τόποι. καὶ κρημνοποιόν Φησι τὸν

vel Samius, poeta Epicus: quem nonnulli Ho- meri generū fuisse ajunt, ut qui filiam ejus ha- buerit uxorem. Alii vero dicunt, cum Homeri amicū tantū fuisse: a quo, cum eum hospitio excepisset, poema *Oechaliae Excidii* acceperit.

Κρεσφόντης. Cresphontes. Nomen proprium viri fraudulentī: qui humidam glebam in hy- driam conjiciebat, cum de Messene fortitio fieret. Vide in v. Δραπέτης κληρῶ.

Κρεῖον. Ahenum. Cacabus. Vas carnes re- cipiens. A nomine κρέας fit κρέον, & inserto ι, κρεῖον & κρεῖος.

Κρεῖων. Rex, vel Princeps, late imperans.

Κρεῖπτον. Dei. *Quadam enim Dei provi- dentia Caesar hac faciebat, prudenter conji- ciens id, quod profuturum erat.*

Κρεῖστων δόξης ἀτ. *Conditio vilis, cum bona existimatione conjuncta, praestat gloriae infami; & mediocritas magnifica, imperio, quod non cum eo, quo par est, splendore geritur; & humilitas tuta fastigio periculis obnoxio.*

Κρήγυν. Verum. Bonum. Suavem edens vocem. Γῆγυν enim est vox.

Κρήδεμνον. Vitta capitis. Vel, maphorium.

Κρηθεύς. Nomen proprium. Cretheus. Et Cretheis Nympha.

Κρήμη. Est a κρήμη, suspendo: ut ἴση, [ab ἴσημι.]

Κρηνοκομπεῖν. Jactare. Gloriari. Arrogan- ter ac superbe loqui.

Κρημνός. Præcipitium. [Montis fragmen: vel pars ejus prominens.] Aristophanes: *In- gentia verborum pondera magno nisu ejacu- lans.* Ερεῖδων enim hic ponitur pro ἀκοντίζων. Homerus etiam ripam κρημνὸν vocat. Omnia enim excelsa appellantur κρημνοί.

Κρημνὸς πεσ. *In præceps lapsa infelicem sor- tem significant.*

Κρημνῶδη κατάνφοι. Si per η scribatur, κρη- μνῶδη, significat, ingentes nivis grumi, mon- tium fragminibus magnitudine pares, de cælo cadant. Sin per ι κρημνῶδη, [densi nivis flocci, furfuris vel crassioris farinae instar, in terram decident.] Κρημνῶδη enim est genus farinae unde

Κρημνοί. Eminentes montium partes. Et

1 Καὶ ὑποδείξαντες Ὀμήρου, λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν δ' Οἰχαλίας ἄλυσιν. Notabilis est hanc in rem locus apud Eustathium ad Il. B. pag. 330. quem integrum hic describere non gravabor: Ἐπὶ ὅτῳ οἱ ἑκατὸν τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δεκάτῃ γράφει Ὀμήρου ὡς διλοῖ ὁ ἱσθρῆς, ὅτι Κρεῖπτον ὁ Σάμιος ἐστὶν ὁ ποταμὸς διὰ τὸν Ὀμήρου, ἵνα δὲ δῶκεν ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν· τῆς τῆς, ἵνα εἰς ἀντιπῶν ἐξ Ὀμήρου, τὸ μὴ ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν· τῆς τῆς, ἵνα εἰς ἀντιπῶν ἐξ Ὀμήρου, τὸ μὴ ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν. Τινὲς δὲ ἀνάπαλιν φασί, Κρεῖπτον μὲν γράφει, Ὀμήρου δὲ ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν· τὸ βιβλίον δὲ τὸν ἐξ Ὀμήρου. Διὸ δὲ Καλλιμάχης ὑποδείκνυσι, ὅτι Κρεῖπτον Ὀμήρου ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν, καὶ τὸν Ὀμήρου ἀπὸ τοῦ ἱσθρῆος, ὡς δὴν ὁμοειδέως γράφει ὁ ἑπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν. Τὸ Σάμιος ποταμὸς εἰμὶ, δὲ μὲν ποταμὸς Ὀμήρου. Διὰ τὸν Ὀμήρου. Κρεῖπτον. Ζεῦ φίλε, τὸ το μῆλα. Epigramma Callimachi, quod mutilum hic adducit Eustathius, in- tegrum legitur apud Strabonem lib. xiv. pag. 638. & apud Sextum Empiricum lib. i. cap. 2. ut observavit vir summi ingenii & judi- cii Rich. Bentlejus ad Epigramma Callimachi vi. ad quem Lecto- rem remitto. Cæterum ab hoc Creophylo diversus est ille, quem Athenæus ἐν Ἐπιστολῇ ἐργῆς citat.

2 Κρημνοί. ἀλβῆς. ἀφ' ἧς. Helladius apud Photium p. 1585. Ὅτι κρημνοί τὸ ἀλβῆς εἶρη, κρημνοί π. ὡς οἱ ἀλβῆς π. κρημνοί μάλ- λους. ἐν αὐτῇ τῇ τῇ κατὰ τὴν κρημνοί. οἱ δὲ κρημνοί, ὡς τὸ ἀλ- βῆς, ἀλλὰ τὸ ἀλβῆς σημαίνει φασί, κρημνοί ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ ἀλυσιν τὸ κρημνὸν τὴν ψυχὴν. ἵνα δὲ τὸ πῆρ τε χιὼν ἐπὶ τῇ Οἰχαλίᾳ. Con- fer etiam Etymologum.

3 Αἰσφοφάνης. Equit. pag. 326. (225. Ed. Bas. P.) ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas supplendus est.

4 Ὀμήρου. Il. B. v. 244.

5 Κρημνὸς πεσόντα, δνς. Ex Astrampsycho.

6 Κρημνῶδη κατάνφοι. Sic habent MSS. Paris. At priores Editi. κρημνῶδη, per ι: uti etiam hodie legitur apud Aristoph. *Nubibus* pag. 178. (108. Ed. Bas. P.) unde locus hic depromptus est. Fa- teor equidem τὸ κρημνῶδη sensus gratia præferendum esse: at ta- men hic apud Suidam κρημνῶδη per η scribi debere, literarum series ostendit.

7 Εἰ δὲ ἀφ' ἧς. Hic quædam desiderantur. Consulat Lector versionem nostram, in qua sensum hujus loci supplevimus.

8 Τῆς τῆς ἀλβῆς. Locus hic est mutilus, quem sic suppleri posse existimo: Τῆς τῆς ἀλβῆς τὸ ἀλβῆς. τὸ δὲ ἀλβῆς δνς.

9 Ὀμήρου. Il. K. v. 7.

Ἀρχύλον ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς μεγάλας λέξεις ποιῶντα.

Κεῖται. ὁ πηγὴ. κάρα, καρύνη, κρήνη. κορυφή γὰρ τοῦ ῥόδατος. ἡ κόρη ὁ νόμας. ἡ γὰρ θυγατέρα αὐτὰς Φασί.

Κεῖται ὁ ὕδωρ. ἡ κεῖται ὁ ποτός.

Κεῖται. ἡ πηγὴ. κάρα, καρύνη, κρήνη. κορυφή γὰρ τοῦ ῥόδατος. ἡ κόρη ὁ νόμας. ἡ γὰρ θυγατέρα αὐτὰς Φασί.

Κρηπιδεύς. ἀντὶ τοῦ ὑποδήματος. ὡς κρηπιδας. Ἦρτο πρῶτον Λεσχίδην τὸν ποιητὴν, μετὰ τὸν κρηπιδεύς.

Κρηπίς. θεμέλιον. ἡ εἰς τὸ ὑπόδημα. ἡ τοῦ ποδὸς κρατῶσα ὑποβάθρα.

Κρησα. ἡ Κρητικὴ γυνὴ. καὶ Κρης. ἡ Κρησαῖα θάλασσα. Κρησαῖα δὲ κόλπος.

Κρησέα. τὸ ἀεικόλαιον τῷ κοφίνων. ἐστὶ δὲ διεργός. ὁ Ἀριστοφάνης.

Ἀλλ' ἔχ' ἡμῖν ὁ κρησέαν αὐτὴν μεθ' αὐτῶν. τοῦτο δὲ λέγει ὡς πρὸς γυναικῶν.

Κρηστικός. Κρητικός. Τῆς Κρης θάλασσης κρατῶσα λέγει ὁ Μίνω τὸν Κρηστικόν.

Κρησός.

Κρησωνία.

Κρησφύγεα. τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας ὁ πηγὴ. καὶ ὁ κρησφύγεα. ἡ κατὰ φύγην. οἱ δὲ Φασί, ὅτι τῆς Κρηταίης οἱ ποταμοὶ ἄμα Μίνω τῷ βασιλεῖ θάλασσης κρατῶντες ἐφυγον εἰς ἀήλαιά πη. ὅθεν ἐκείνη ὠνομάσθησαν κρησφύγεα.

Κρητα. τὸν ἀπὸ τῆς Κρητίης.

Κρηταίος. καὶ Κρηταίης. πληθυντικῶς.

Κρητή. νῆσος.

Κρητίζειν. ὁ τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομένης γὰρ ὁ πηγὴ. καὶ τὸν ἀπὸ τῆς λαφύρων χαλκὸν ἀφαινεῖται, τὸν αἰσιν αὐτῶν ἐξείλετο. καὶ ἑτέρω παροιμία. Κρητίζειν πρὸς Κρητάς. ἐπειδὴ ψεύδεται καὶ ἀπαπεινός εἰσι.

Κρητικόν. εἶδος χιτῶνος. Ἀριστοφάνης. Σὺ δὲ τὸν Κρητικὸν ἀπὸ τῆς ταχέως.

Κρητικόν. ἀπὸ τῆς Κρητίης.

Κρητικός. ῥυθμός ὅστις ἔστω χαλκός. ὁ Ἀριστοφάνης. Ὑπανακνέειν Κρητικῶς τὴν πόδα.

Κεῖ. ἡ κεῖται. καὶ ὁ Ὀμηρος. Κεῖ λευκόν.

Κεῖται. ὁ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι κεῖται λευκόν. τῶν περὶ, κάμνον. ἡ ἀρτοῦ κεῖται, ὁ δὲ κεῖται.

1 Ἀριστοφάνης] Νυκτίου pag. 199. (123. Ed. Bas. P.)

2 Ἀλλ' ἔχ' ἡμῖν αὐτῶν ἐκ.] Locum hunc Portus infeliciter tentavit; qui sic supplendus & in integrum restituendus est:

Ἀλλ' ὅτι οἱ καὶ τῆς, Κληνίης, ἐκείνην
Κρηταῖα ἐκείνη δὲ Ἀριστοφάνης.

Sic enim recte legitur in cod. MS. Anthologiae ineditae, ex quo integrum Epigramma, cujus distichum istud pars est, exhibuimus supra v. Κάσιον ἔστω.

Aristophanes Aeschylum vocat κρηνοπιόν, ut magna verborum pondera jactantem.

Κεῖται. Perficere. Conficere. Sed & hoc, [Jupiter,] bellum Persicum feliciter & cum gloria ei conficiendum praebe.

Κεῖται ὁ ὕδωρ. Aqua fontana. Et κεῖται ὁ ποτός. Fontanus potus.

Κεῖται. Fons. Formatum est a' κάρα: unde fit καρήνη, [& per syncopen] κρήνη. Fons enim est caput fluminis. Vel κεῖται est quasi κόρη ὁ νόμας. Nam fontes etiam filias vocant.

Κρηπιδεύς. Qui crepidas induit. Primum interrogavit Leschidem Poetam, dum crepidas indueret.

Κρηπίς. Fundamentum. Item calceamenti genus. Vel solea, pedi subjecta, eumque fulciens.

Κρησα. Mulier Cretica. Et Κρης. Cretensis. Et Κρησαῖα θάλασσα. Mare Creticum. At Κρησαῖος κόλπος, sinus Crissaeus, [per scribitur.]

Κρησέα. Calathorum tegmen. Aristophanes: Sed non jam calathorum tegumentum petimus. Hoc autem ut ad vetulam dicit.

Κρηστικός. Creticus. Cretensis. Cares maris imperium obtinuisse feruntur post Minoem Cretensem.

Κρησός. Cressus.

Κρησωνία. Crestonia. [Regio.]

Κρησφύγεα. Loca tecta & munita adversus tempestates. Castella. Item, perfugium, sive receptus. Nonnulli dicunt, insulanos, cum metuerent Cretenses, penes quos sub Minoe Rege maris imperium erat, in speluncas quasdam se recepisse; easque κρησφύγεα appellatas fuisse.

Κρητα. Cretensem.

Κρηταίος. Cretensis. Et Κρηταίης, Cretenses.

Κρητή. Creta insula.

Κρητίζειν. Cretensium more mentiri. Cum Phociae enim Idomeneo commissum fuisset aeris inter spolia inventi distributio, is optimum sibi delegit. Et aliud proverbium: Cretizare cum Cretensibus. Cretenses enim mendaces erant & impostores.

Κρητικόν. Creticum. Genus tunicae. Aristophanes: Tu vero Creticum cito exue.

Κρητικόν. Creticum.

Κρητικός. Creticus. Sic vocatur rhythmus quidam. Aristophanes: Cretice pedes movere.

Κεῖ. [Per apocopen pro] κεῖται. Hordeum. Et Homerus: Hordeum album.

Κεῖται. Attici sic vocant furnum, in quo hordeum coquitur. Et ἄρτος κεῖται, panis καμνόμενος.

3 Ἀριστοφάνης] Ecclesiast. pag. 753. (507. Ed. Bas. P.)

4 Κρηστικός] De voce hac vide omnino Etymologum.

5 Στίνος] Sic habent omnes Editores, sed male. Ex Hesychio enim rescribendum est στίνος: ut Portus etiam monuit.

6 Κρητίζειν] Vide Meursium in Creta pag. 143.

7 Ἀριστοφάνης] Ecclesiast. pag. 758. (511. Ed. Bas. P.)

8 Ὀμηρος] Il. E. v. 196.

9 Κεῖται. οἱ Ἀπικτοὶ λέγουσι. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnenses. pag. 374. (264. Ed. Bas. P.)

ὠπλημένῳ. κείσανθ' δὲ τῷ τὸ κεί, ἢ τὸ βαυ-
 10. ὅ ἐστι κείμινθ'. καὶ Ἀριστοφάνης· Εἴτα ἐ-
 ξήνζει· παρτίθ' δ' ἡμῶν καὶ κείσαντας. Ἄρριανός·
 Οἱ δὲ ξένια ἔφερον, θυῖες δὲ κείσαντοις ὀπίσας.

Κείσανθ'. ὁ φῶρνθ'. ἢ παροιμία· Ἄνθος κεί-
 σανον. ἐπὶ τῷ χανόν τι ἐφθνηκότων. Ἄνθ' γὰρ Αἰ-
 γυπτιῶν εἰς τὴν τῷ ἄρτων ὀπλήσιν ἐπειόησε τὸ κεί-
 σανον.

Κείνη, ἢ κείσμος. ὁ τῷ ἀποθησκόντων βίσιμος
 τοῖς ὀδοῦσι γινόμενός. ἢ Ἀριστοφάνης· Ὡς περ Ἰλλυ-
 ροὶ κεκείσμεν.

Κείθ'. ὁ τῷ ἀνδρῶν αἰδοῖον. τὸ δὲ γυναικεῖον,
 μύρτον. καὶ κείθιδιον, ὑποκορευτικῶς.

Κείθιδιον. κείθιδιον.

Κείθωτή. ὁ πόλις τῷ ἐν Χερρόνησῳ, χαλκοκιδεί-
 σα ὑπὸ Ἀθηναιῶν τῶν μὲν Μιλτιάδου ἐκεῖ ὡς
 γενομένων.

Κείρε. ὁ κυμαχέθ'.
 Κείρος. τὸ κεκείλλον.

Κείματα. αἱ οἰκονομίαι. Δαεῖδ' Γνώσκει Κύριος
 κείματα ποιῶν. τῆς δὲ διχαίως οἰκονομῶν. ἢ τὰ ὑπὸ
 τοῦ γινόμενα θαύματα. ἔστιν ἐν τῷ Διακρίματα.

Κείμος. ὄνομα ποταμοῦ.

Κείμων. ἀφ' ὅ τῷ ἢ κείθ'. παρ' Ὁμήρῳ δὲ χῆ-
 ἀποκρίνεται λέγει· Κείθιδιον ἐρεπόμενοι. ἢ πολυκεί-
 10. ἢ πολυκείμων. ἐν Ἐπιγράμματα.

Ἀντάρκης ὁ ἀντάρκης ἔχων ἄλλα, καὶ δύο κείμνα.
 καὶ Βάσει.

Ἔγω δὲ λιτῆς οὐκ ἀφ' ἑξομῆς βάλω,
 ὅφ' ἔγω τὰ κείμνα μὴ φοβέμενός τρώω.

Κείμων. τὸ παχὺ τῷ ἀλδύρῳ.

Κείνιδιον. ἐπιλεξάνιδιον.

Κείρε. δικάζει.

Κείρεσι· τῶν φανῶν. τῶν ἐστίν, αἱ λοιδορεῖαι, αἱ ὡς
 σοῦ, φεφαιό μοι εἰσὶν ἐν κείων. κείνιδιον δὲ ἀπὸ τῷ
 τὸ κείν, ὡς τὸ πείρος. οἱ δὲ φασὶ μεταπλασμένον
 εἶναι.

Κείρε. ὁ ἐρεθὶς Ἀπόλλωνος.

Κείνον. τὸ ἀνθ'. ἀπὸ τῷ ἀφ' ἑξομῆς. διὸ καὶ τὰ
 τῷ ἀφ' ἑξομῆς λέγειται κείνον θύμαρνον καὶ παχὺ
 ἀφ' ἑξομῆς. διὸ καὶ ἡ κολοκύνθα κείνον λέγειται. ἢ τῷ

1 Ἐπὶ ἐξομῆς παρτ.] Locus hic ex Aristophane sic rescriben-
 dus & distinguendus est:

Ἐπὶ ἐξομῆς παρτ. δ' ἡμῶν ὅλως

Ἐκ κείων βίς.

Vide etiam Athenæum lib. iv. pag. 130. qui eundem locum Ari-
 stophanis adducit.

2 Ἀρριανός] De Rebus Indicis pag. 562.

3 Ἀνθ' κείων] Vide supra h. v.

4 Κείσμος] Legendum est κείσμος: ut Portus etiam monuit.

5 Καὶ Ἀριστοφάνης] Avibus pag. 611. (425. Ed. Bas. P.)

6 Κείθ'. τὸ τῷ ἀνδρῶν.] Ex Enarratore Comici ad Pacem p. 696.
 (471. Ed. Bas. P.) ubi tamen pro μύρτον legitur βόσκον: minus re-
 cte ut puto. Μύρτον enim membrum muliebre significare ex Gram-
 maticis notum est. τὸ βόσκον autem idem significare, haud sane
 alibi me legisse memini.

7 Κείθωτή. πόλις τῷ ἐν Χερρόνησῳ.] Ex Harpocrate.

8 Κείρε] De hac voce vide omnino Etymologum.

9 Ἀντάρκης ὁ ἀντάρκης ἔχων.] Anthol. lib. i. cap. xxxiii. pag. 70.

in clibano coctus. Κείσανος vero compositum
 est ex κεί, hordeum, & βαῖνος caminus. Et
 Aristophanes: *Deinde nobis hospitio exceptis
 apposuit integros boves in clibano affatos.* Ar-
 rianus: *Illi vero xeniorum loco afferebant thyn-
 nos in clibanis affatos.*

Κείσανθ'. Clibanus. Furnus. Et prover-
 bium: Annus clibanum. De iis, qui aliquid
 novi invenerunt. Annus enim Ægyptius ad
 panes coquendos clibanum invenit.

Κείνη. Stridor. Et κείσμος, stridor, quem
 morientes dentibus edunt. Et Aristophanes:
Ut Illyrii stridentes.

Κείθ'. Membrum virile. At membrum
 muliebre vocatur μύρτον. Et κείθιδιον, est di-
 minutivum τῷ κείθ'.

Κείθωτή. Hordeum comedentium.

Κείθωτή. Crithote. Urbs Chersonesi, ab
 Atheniensibus cum Miltiade illuc profectis
 condita.

Κείρε. Stridorem edidit.

Κείρος. Circulus. Annulus.

Κείματα. Judicia. David: *Dominus cog-
 noscitur juste judicans.* Sive, res hominum
 juste gubernans. Κείματα etiam vocantur mi-
 randa Dei opera. Vide in v. Διακρίματα.

Κείμος. Crimifus. Nomen fluvii.

Κείμων. Per i. Hordeum. Apud Homerum
 vero per apocopen dicitur κεί. *Hordeū album
 comedentes.* Et πολυκείος, hordeo abundans.
 In Epigrammate: *Senex ille, sua sorte contentus,
 habens salem & duo grana hordei.* Et Ba-
 brius: *Ego vero a tenui gleba non recedam,
 sub qua hordeum securus & absque metu come-
 dere possim.*

Κείμων. Crassior farinæ pars.

Κείνιδιον. Qui delegit.

Κείρε. Judica.

Κείρεσι τῶν φανῶν. *Liliis me coronas.* Hoc est,
 convicia, quæ in me effundis, sunt mihi co-
 ronarum instar ex liliis contextarum. Est au-
 tem κείρεσι a nominativo κείν, ut πείχ. Alii
 vero dicunt esse metaplasma.

Κείρε. Crinis. Apollinis sacerdos.

Κείνον. Lilium. Sic dictum ἀπὸ τῷ διακρίσεως.
 Quare etiam τὰ τῷ ἀφ' ἑξομῆς vocantur lili-
 um, quod facile marcescit, & celeriter decidit. I-
 deo etiam cucurbita vocatur lilium. Et pau-

10 Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφ' ἑξομῆς.] Fragmentum hoc Babrii referendum
 est ad fabulam de mure rustico & urbano, quam habes apud Ho-
 rat lib. ii. Sat. x.

11 Ἀφ' ἑξομῆς βαλῶ] Portus ad hunc locum: *In sexta senarii
 sede spondeum observa præter morem.* Existimavit nimirum vir
 bonus, versus hos esse Iambicos, cum sint Choliambici; quos
 semper spondeum in sede sexta recipere nemo ignorat. Senarios
 autem Iambicos itidem spondeum in sede sexta aliquando admit-
 tere omnino falsum est; neque ullum unquam Comicorum vel
 Tragicorum veterum ea libertate usum fuisse audeat affirmare
 aulim. Facebat ergo inepta illa observatiuncula, quam Portus non
 solum hoc loco inculcat, sed etiam non semel alibi, ubi Suidas frag-
 menta quædam ex Babrio adducit; quem versibus Choliambicis, non
 vero Iambicis fabulas Ælopi reddidisse nemo paulo doctior ignorat.

12 Κείρεσι τῶν φανῶν] Aristophanes *Nubibus* p. 176. (106. Ed. Bas. P.)

13 Κείρε. ἰερὸς Ἀπόλλων.] De co vide Scholiastam Homeri ad Il.

A. v. 39.

14 Καὶ τῷ πτωχῷ δὲ κείρε λέγουσι] Huc spectat proverbium,

πρωχὺς δὲ κέρνα λέγουσιν. αὐτὴ δὲ ἡ κολοκύνθα Μηδικὸν ὄντι ὄνομα.

Κεῖνόν μοι Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπεβόθην. Κεῖνω δὲ, τὸ διαζέω. Κεῖνοίς τὰς δώδεκα φυλάδας τοῦ Ἰσραήλ.

Κεραυνά. ὁ τὴν κρίνων λειμῶν ὡς τὸν ῥοδανὰ, ὁ τὸν ῥοδανὸν καὶ ἰωνὰ, ὁ τὸν ἰών.

Κεκοκοπεῖν. τὸ τοῖς κείοις τοῖς μηχανικοῖς πολιορκεῖν. Οἱ δὲ τὴν πύργου κεκοκοπεῖν ἐπεχείρησαν.

Κεῖος. ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ὁ Κεῖος, ἐπίρρημα. ἢ ὁ Κεῖος.

Κεῖος. καὶ τὸ μηχανήμα τὸ πολιορκητικόν. καλεῖται δὲ ὅτι, ὅτι πρὸς ἀντίπῃ τε ῥύμη, καὶ πάλιν ἐπ' ἀνέρχεται, καὶ τὸ τοιοῦτον συνεχρῶς, ὡς τὸν μαχόμενον ποιεῖ. ἔστι δὲ κεραία μεγάλη κεραιδὴς, καὶ αὐτῆς τὸ πρὸς ἑαυτῇ ἐμβολῆς σισιδήρωϊ ἐπὶ πολὺ, ὥστε μήτε σπυκαυλίζεσθαι, μήτε ἐμπίπτεσθαι. πρὸς τὴν λέγειν τὸ ἐμπεριθεῖν μέγας αὐτῇ. ὅτι ἔστι δὲ τῇ κεῖ ἡ κερασία τοιαύτη. ὁ Δοκὸς ὑπερμεγέθης ἰσχυρὸς νηὸς ὡς πλοῖον. ἐξ ὧν αὐτὴ δὲ σισιδήρω παρὰ κατ' ἀκρον, ἐς κεῖ πρὸς τὸν μῦθον, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένον. καταιωρεῖται δὲ καὶ τοῖς μέσοις, ὡς τὸν ἀπὸ πλάτης ἑτέρας δεξιᾶς, ταυτοῖς ἐκείνῳθεν ἐδραῖοις ὑπερμεγέθους, ἀνωθεν ὑπὸ πλῆθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, καὶ τὸ αὐτῶν πάλιν ἀνδρῶν εἰς τὸν πρὸς ἀπὸ ἀπωροσάντων, τύπῃ τὰ τεῖχη τῶν πρὸς ἀνέχοντι σισιδήρω καὶ ὅτις ἐπὶ πύργου καὶ ῥύμης, ἢ ἀνέχοντι πλάτης, ὅς καὶ τὰς πρῶτας πλῆρας εἰσενεῖν κατὰ τὸν σῆμα. ὁ γὰρ ἐπιμενὴς κρατύνει, καὶ ταυτοῦται τὰ τεῖχη.

Κεῖος. ὁ τὸ κεραία ἰεμεν. ὁ δὲ κορυφῶν ἡ λαὸν ὀπίσω. ὁ καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποσπᾷ κεῖος καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ὃ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται.

Κεῖος. ὁ ἀσπλῆγος. ὁ μεγαλόκερος Φοῖβος Πλάτων ὁ κωμικός. τὸ γὰρ ἀσπλῆγος ὁ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκολάσῃ ἐλάμβανον οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ.

Κεῖος τρυφᾷ ἀπέτισε. παροιμία ἐπὶ τῷ ἀχαρίστῳ. καὶ γὰρ τὸν κεῖος ἐκτραφέντας Φασὶ κυρίῳ τὸν θρεψαμένον ὁ ὅτι, πλῆθιν.

κεῖος γυμνότης, quod a parcemographis quidem pratermissum est, sed exstat apud Julianum Orat. v. i. pag. 341. ubi vide Petavium.

1 Κεῖνόν μοι Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπεβόθην. Psalm. xxv. v. 1.

2 Οἱ δὲ τὴν πύργου κεκοκοπεῖν. Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. 1. cap. xlii.

3 Κεῖος. Meursius in libello de Pop. Att. rescribendum monet Κεῖω: quem vide.

4 Κεῖος. Scribe Κεῖω: ut recte habet Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 572. unde Suid. s.

5 Κεῖος. Non dubito quin Suidas initio scripserit Κεῖω, & repperit ad locum illum Comici in Avibus pag. 571.

Ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισίστρατος. Τῷ δὲ τίς;

Εὐκλείδης Κεῖω.

Ibi enim vetus Enarrator, quem Grammaticus noster hic sequitur, non Κεῖω, sed Κεῖω olim legit: quamvis Κεῖω etiam in quibusdam exemplaribus exaratum fuisse, idem simul observet. Verba ejus haec sunt: Κεῖος δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς. καὶ Κεῖος πρὸς ἀνωθεν ὑπερμεγέθους. ἀναγνώστῃ δὲ τὸν ἐπιμενὴς τῷ δῆμῳ ἐ φυλῶν Πολέμων. γράφεται δὲ ἐ Κεῖω, οἷον καὶ δῆμος τῆς Οἰνιδῆς φυλῆς. Hanc igitur lectionem diverfitatem & Suidas hic innuere voluit: apud quem proinde Meursius de Pop. Att. v. Κεῖω, pro Κεῖω male rponendum putat Κεῖω.

peres etiam vocantur lilia. Κολοκύνθα verò est nomen Medicum.

Κεῖνόν μοι Κύριε. *Judica mihi Domine, quoniam in simplicitate mea ambulavi.* Et κείνω, judico. *Judicantes xii tribus Israelis.*

Κεραυνά. Liliorum pratum: ut ῥοδανὰ, rosarum pratum; & ἰωνὰ, violarum pratum.

Κεκοκοπεῖν. Arietibus bellicis oppugnare & quassare. *Illi autem turres arietibus tundere ceperunt.*

Κεῖος. Crius. Populus Atticæ. Et Κεῖος, vel Κεῖω, adverbium. Ex Crio.

Κεῖος. [Aries animal.] Item machina bellica, quæ in obsidionibus urbium adhibetur: sic dicta, quod magna vi incidat, & deinde retrocedens ictum iteret, idque crebro faciat, quasi pugnans. Est autem trabs ingens, arieti similis, & rostrum habens, cujus pars prominens longo ferro munita est, ne frangatur, vel comburatur. Pars ejus anterior vocatur πρὸς τὴν. ὁ Arietis autem hac ratione fabricatus est. Trabs est ingens, malo navis similis, quæ in parte summa crasso ferro munita, & ad arietis similitudinem (unde etiam nomen accepit) effigiata est. Medius autem ex trabe alia velut ex libra funibus suspensus pendet, firmis palis utrinque fultus: idemque a magno virorum numero retrorsum actus, & ab iisdem rursus magno impetu antrosum impulsus, muros ferreo rostro tundit: nec ulla est turris tam valida, nec moenia adeo crassa, quæ, etiamsi primum impetum ferre possint, crebro tamen repetitis ictibus tandem non evertantur.

Κεῖος. Arietis. Ita dictus, quod caput jactet. *Ut cornu petens retro pellebat.* Et cum vasa venalia exponuntur, primum vas fictile, ex quo reliqua æstimantur, κεῖος appellatur.

Κεῖος ἀσπλῆγος. Sic a Platone Comico vocatur aries magna habens cornua. Τὸ ἀσπλῆγος enim apud veteres non solum de intemperantibus & lascivis dicebatur, sed etiam de magnis.

Κεῖος τρυφᾷ. *Aries mercedem pro alimentis persolvit.* Proverbiū in ingratos. Ajunt enim arietes, postquam enutriti ad adultam ætatem pervenerunt, cornu petere eos, qui ipsos aluerant.

6 Δοκὸς ὑπερμεγέθης, ἰσχυρὸς νηὸς πλοῖον. Tota hæc descriptio arietis bellici sumpta est ex Josepho de Bello Jud. lib. 111. cap. ix. pag. 843. eademque repetitur infra v. πρὸς τὴν: ut Pearsonius etiam observaverat.

7 Ἐπίπτε. Sic recte Josephus; & ipse Suidas infra v. πρὸς τὴν. At priores Edit. male ἐκπίπτε.

8 Ἀνωθεν ὑπερμεγέθους. Lege ἀνωθεν ὑπερμεγέθους, ut habet Josephus loco laudato, & ipse Suidas infra v. πρὸς τὴν.

9 Ὅς καὶ τὸν πρῶτον πλοῖον. Sic MSS. Paris. At priores Edit. δὲ καὶ τὸν πρῶτον πλοῖον, quod non placet. Josephus loco laudato habet, δὲ καὶ τὸν πρῶτον πλοῖον. At Suidas infra v. πρὸς τὴν: δὲ καὶ τὸν πρῶτον πλοῖον. secundum quam lectionem locus hic ita vertendus erit: *Qui vel primos ictus sustinere possit.* Quomocunque vero scribas, locus hic non satis coherere videtur cum iis quæ sequuntur: in quo proinde vertendo sensus potius quam verborum rationem habui.

10 Καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποσπᾷ. Locus hic est mendosus & obscurus, quem ita interpretatus sum, ac si pro οἰκίαις legeretur οἰκίαις. Ex lectione enim vulgata quæ ne Græca quidem est, sensum nullum elicere potui. Experietur Lector, an alia ratione locum hunc male affectum sanare queat.

11 Κεῖος ἀσπλῆγος. Confer Hefychium, qui & eadem habet, & plura.

κεῖος - - καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποσπᾷ κεῖος καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ὃ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται. Vertitur: *Et cum vasa venalia exponuntur, primum vas fictile, ex quo reliqua æstimantur, κεῖος appellatur.* In Notis dicitur à Cl. Interprete, locum hunc esse obscurum & mendosum, quem ita interpretatus est, ac si pro οἰκίαις legeretur οἰκίαις, & ex lectione

vulgata, quæ Græca ipsi esse non videtur, sensum nullum elicere se potuisse ait. Ad me quod attinet, locum hunc male affectum esse non video. Recte se habet illud οἰκίαις, ab οἰκίαις vinarius: recte etiam ἀποσπᾷ, quæ vox venditionem significat. Suidas ipse ea usus est in initio operis ad explicandam vocem ἀπὸ πλῆ. Sunt itaque οἰκίαις ἀποσπᾷ venditiones vinaria, i. e. modi vendendi vinum, qui obtinent apud oenopolas. apud illos κεῖος appellatur testa prima. i. e. vas testaceum maximum.

Photius. Κεῖς ἀφρονία. ὡς τὴν παροιμίαν· Κεῖς τὰ προφῆα. κυρίῃ γὰρ τὸς τρέφοντας.

Aries mercedem pro alimentis persolvit. Aries

Photius. Κεῖως. δῆμος ὁ Ἀντιοχίδης Κεῖωα.

Κεῖωα. ὄνομα πόλεως, καὶ ἰχθύος.

Photius. Κεῖωαμις. ὁ Κῶος. ὅτος ἡ πολυτρεμέματος. τὴν φασὶν ἐγγεῖλαι θῆν, καὶ τὸ χέλιον τῆς φεβῶν ἀρπάξεν, καὶ τὸν Κεῖωαμιν ἀνελὼν αὐτὴν. Φαινόμενον δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ, κελεύσας χεῖρα ἀφ' αὐτῆς. τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παρῆν ὑπελέαζ.

Κεῖωαμις κόλπος. Κεῖωαία δὲ θάλασσα.

Κεῖωας. δοκιμασίας. ἀκολυθίας. Αἰλιατός Κεῖωας δ' ὡς ἐν ἀκολούτοις ὁμοίως ὁ δῆμαρτε αὐτὸν αἰρεῖται ὁ μιμῶδης. σὺν χέλι γὰρ λαμψῶς ὁ Κῶος, ποικίλως ἡσκητο ὁ διαπάτηλον παιδείαν.

Κεῖπς. ἐξέτασις. ψῆφος. βᾶσις. Φασὶν οἱ ἐξω, ἢ κρίσις τὸς ἐλέγχεις βασιλεύειν. καὶ ζήτησιν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀμφισθέτησι.

Κεῖπης. ὄνομα κύριον. Πρίσκος δὲ ὄνομα ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου ὁ μεγάλου ὃν κατεκλείνῃ ἀκρίτον, ἥδη τῆς ὁ Καίσαρος ἀξιοθέτης πμῆς, εἰς ὑποψίαν ἐλθόντα ὁ Φαῦστη τῇ μητρὶ Κωνσταντίνου, τοῦ ὁ φύσεως θεομοῦ μὴδὲν λόγον ποιησάμενος. τῆς δὲ Κωνσταντίνου μητρὸς Ἑλένης ὅτι τῇ τηλικύτῳ πάτῃ διαχευαίνοντος, ὡς αὐθιγὸν αὐτὴν ὡς ὁ Κωνσταντίνος, καὶ τὸ κακὸν ἰάσατο μείζον. βαλαυῶν γὰρ ὡς τὸ μέσον ἐκπεράσας, τοῦτ' αὖ τὴν Φαῦστην εἰσπαθῆναι, ἐξήγαγε νεκράν. ζητιτεόν δὲ εἰ μὴ τὸ βαλόντιον τοῦτο ἐποίησε.

Κεῖπκόν. τὸ κρίσιμον.

Κεῖπας. ὁ Τονάρτοι ὁ ὅς βίβας φεραμένης ἐπαξίως ἐτυχεν ὁ Θεραμένης τῆς τελευτῆς, ὁ Κεῖπης κρίναντος αὐτόν.

Κεῖπός. ὁ κρινόμενος. καὶ ὁ ἐπὶ κελύος Κεῖπης δὲ, ὁ κρίνων.

Κεῖπων. ὁ Ἀθλιώτης, Φιλόσοφος, Σωκράτης μαθητής ὃς καὶ γνησίως διετέθη πρὸς Σωκράτην, καὶ τὰ πρὸς τὸ κρίνειν πάντα ἐδίδε αὐτῷ. ἐγχαψὶ Σωκράτης ἀπολογίαν.

Κεῖπαν. ὁ ἐγχαψὶ Γεπκά.

Κεῖπαν, Πιερίτης (πόλις δὲ αὐτῇ Μακεδονίας ἐστὶν ἡ Πιερία) ἱστορικός. ἐγχαψὶ Παλλινικά. Συρακυστῶν κτίσιν. Περσικά. Σικελικά. Συρακυστῶν ἀειρήνησιν. καὶ αὐτὸς ἀρχὴς τῆς Μακεδονίας.

Κεῖπαν, Νάξις, ἱστορικός. ἐγχαψὶν ὁ κατετιγίδα. ἡ Εὐδοξία Φασί.

1 Κεῖως. δῆμος τῆς Ἀπ. Ex Harpocrate.

2 Κεῖωαμις. Κῶος. ὅτος ἡ πολυτρε. Eadem leguntur apud Zenobium & Hesychium: sed quorum prior pro Κεῖωαμις habet Κῶαμις.

3 Παρῆν. Sic etiam Zenobius & Hesychius. At Photius in Lexico MS. rectius παρῆν: quod dictum est eodem modo quo παρῆναι, παρῆναι, & similia.

4 Ἀκολυθίας] Sic etiam legitur in Lexico Photii inedito. Sed mendose, ut puto. Scribendum enim potius existimo ἀλλοθίας.

5 Κεῖωαμις. Κεῖωαμις est apud Zosimum pag. 684. unde totum

Κεῖς ἀφρονία. Arietis ministerium. Hoc eundem habet sensum ac proverbium illud: enim eos, a quibus alitur, cornibus petit.

Κεῖως. Criocus. Crioa est populus tribus Antiochidis.

Κεῖωα. Crissa. Nomen urbis, & piscis.

Κεῖωαμις. Crissamis, Cous, pecoris dives erat. Hic cum anguillam quæ pulcherrimam ovem ei rapuerat, occidisset; anguillam in somnis ei apparuisse, & se sepeliri iussisse tradunt. Quod cum ille neglexisset, cum toto genere interiisse fertur.

Κεῖωαμις κόλπος. Crissæus sinus. Et Crissæum mare.

Κεῖωας. Judicii. Examinis. Veritatis. Ælianus: *A recto autem judicio, ut in rebus venereis, non aberravit circa electionem mimæ. Nam praterquam quod eximia corporis pulchritudine prædita esset, egregie quoque norat artem variis illecebris [juvenes] decipiendi.*

Κεῖπς. Examen. Suffragium. Judicium. *Scriptores profani dicunt: Judicium argumenta examinet.* Reliqua quære in v. Ἀμφισθέτης.

Κεῖπης. Crescens. Nomen proprium. Priscus vero, nomen filii Constantini Magni: quem is indicta causa occidit, jam Cæsaris dignitate præditum, quod in suspicionem venisset consuetudinis cum Fausta noverca habitæ, nulla ratione legis naturalis habita. Cum autem Helena Constantini mater tantam calamitatem eægre ferret, Constantinus, quasi eam consolaturus, majore malo malum curavit. Balneo enim supra modum calefacto, Faustam ei inclusit, mortuamque inde extraxit. *Quærendum autem, an post baptismum hoc fecerit.* Port.

Κεῖπκόν. Criticum.

Κεῖπας. Critias. *Quare Theramenes dignam vitam antea mortem obiit, a Critia damnatus.*

Κεῖπός. Judicatus. Delectus. Κεῖπης vero, Judex.

Κεῖπων. Criton, Atheniensis, Philosophus, Socratis discipulus & sincerus amicus: cui etiam omnia necessaria suppeditavit. Scripsit Socratis defensionem.

Κεῖπαν. Criton. Getica scripsit.

Κεῖπαν. Criton, Pieriotes, (Pieria autem est urbs Macedonia) Historicus. Scripsit Pallenica. Syracusarum Origines. Persica. Res Siculas. Syracusarum descriptionem. De Macedonum imperio.

Κεῖπαν. Criton, Naxius, Historicus. Scripsit Oætaeridem, quam Eudoxi dicunt esse.

hunc locum Suidas descripsit, ut Pearsonius recte observavit. Vide etiam infra v. Πρίσκος.

6 Τονάρτοι τῆς τῷ βίβας φεραμένης ἱστορίας. ἔτυχεν ὁ Θερ.] Historiam de morte Theramenis, a Critia damnati, fuscè narrat Xenophon *Ἑλληνικῶν* lib. 11. Vide etiam supra v. Θεραμένης.

7 Κεῖπς. Hic Critias fuit unus ex xxx Tyrannis: de cujus scriptis vide Meursium in *Bibliotheca Attica*.

8 Κεῖπας. Ἀθῆναι. De hoc, & ejus scriptis vide Laert. lib. 11.

9 Κεῖπων] Vide Meursium in *Bibliotheca Græca*.

Κροβύζοι. ὄνομα ἔθνεος.

Κροβύζης ζεύγος. ἐπὶ τῇ ἐπὶ κακία καὶ πονη-
εῖα ἀπειδυμένων. τοῦτο δὲ εἶρη. Σπὸ Κροβύζης πινὸς
περιοδοσκῆς, δύο ἐχρὶν ἔχαιρεας ἐπὶ ὀλέθρῳ πολ-
λῶν. Κροβύζης οὐδὲ ζεύγος ἐπὶ ἀφισυρμῇ δύο ὁμο-
νοήτων. ἔς πρῶτον ἔναπνυν Φασίν, ἢ ἔχαιρε-
γὲν παύσασθαι.

Κροαίνων. * τοῖς ποσὶ κρούων. ἢ ἐπιθυμῶν. ἢ πη-
δῶν. Κροαίνων ἔχ' ἐπὶ πεδίσ.

Κροχάλη. ὁ αἰμαλός.

Κρόκη. ῥοδάκη. καὶ κροκύφαντος. ὅτι * ἀφ' ἐκείνης
ὑφαίνει. οἱ δὲ Σπὸ ἔκκερφαλον αὐτὸ Φασίν. ὅτι
κροκύφη τὸν Φάλλον. ὁ ἔστιν, ἐξοχὴ κεφαλῆς. ἢ αἰπα-
λική, τὴν κρόκα.

Κροκόδειλος. εἶδος ζῴου.

Κροκωτόν. ἰμάτιον Διονυσιακόν. * Ἀεισοφάνης

Ἄλλ' ἔχ' οἷός τ' εἴμ' ἀποδοεῖν τὸν γέλωτα,

Ὁρῶν λεοντῶν ἐπὶ κροκωτῇ κειμένῳ.

ἐφόρε γὰρ ἐπὶ κροκωτῇ λεοντῶν, ὡς Ἡρακλῆς. τοῦτο
γὰρ τὸ φέρεμα τῷ Ἡρακλεῖ. τά τεταται δὲ ἡ παροι-
μία ἐπὶ τῇ ἀνομοίῳ. ἐφόρε δὲ τὸ λεοντῆν, ἵνα Φο-
βερὸς ἦ. καὶ παροιμία. * Τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ.

Κροκωτός. εἶδος χιτῶνος. Ὁ δὲ ἠδῆτο κροκω-
τὸν χιτῶνα, ὡς ἔχει πλείονας εἰς αὐτὸν ὀπιστρέφειν.
ὁ μὲν οὐδὲ κροκωτὸς ἐνδυμὰ ἔστι. τὸ δὲ ἔβλυκλον, ἰμά-
τιον. καὶ ἔστιν ἐν τῷ ἔβλυκλον.

Κροκύλῃα. ὄνομα πόλεως.

Κρομμωνία.

Κρόμμου ἐσθίειν. ἴσον τῷ κλαίειν. * Ἀλυάτῃω
γὰρ πέμψαντα πρὸς Βίαντα τὸν Σοφόν, ἵνα θᾶπτον
παρ' αὐτὸν ἦεν, Ἐγὼ, Φησὶν, Ἀλυάτῃω κεύεω κρόμ-
μου ἐσθίειν. καὶ Ἀεισοφάνης Κρόμμουν τ' ἄρ' οὐκ
ἔδῃ. ἀντὶ τοῦ κλαύσει καὶ χωρεῖς κρομμύων ἦγαν δα-
κρύσας. καὶ ἑτέρω παροιμία. Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι.
ἐπὶ τῇ κλαίωντων.

Κρομμυξυρμίας. * ἀντὶ ἔσπευγας. δειμῆα γὰρ
καὶ ἀγῆς τοιαύτη ἐρυγῇ. Σπὸ τῇ κρομμύων οὐδὲ
καὶ τὸ ἐρύττειν, καὶ τὸ ἐρυγῆς, Σιωτέθηκε τὴν λέξιν.
ἄλλα γὰρ εἰσθᾶσι κομίζων εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ
ὁ γύλιος ἐν τῷ δισυδῆς. ἢ καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐγ-
καλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐν ἀφ' ὧν ὄφειν τε καὶ ζω-
μῆς, ὁξείας ὑμμιλίων πινε ὁσμὴν ὀδῶδε.

tectus, ob varia opsonia & jura, [in eo reposita,] mixtum quendam & acrem odo-
rem redolet.

1 Κροβύζης ζεύγος. Zenobius & Diogenianus habent Κροβύζης ζεύ-
γος. At Hesychius Κροβύζης ζεύγος, per ω: quæ lectio præ reliquis
placet.

2 Κροαίνων. πῶς π. Homerus Il. Z. v. 507. de equo ait:
Δισμὸν ἀπερίεχας θύει πεδίοιο κροαίνων.
Scholiasta ad eum locum: Κροαίνων. ἐπικράων τοῖς ποσίν. ἢ ἐπιθυμῶν.
ἢ κρομύζων. Huc Suidas respexit.

3 Ὅτι ἀφ' ἐκείνης ὑφαίνει. Sic locum hunc emendavi ex
Scholiasta Aristophanis ad Vespras pag. 513. In prioribus enim Edit.
pessime legitur, ἀφ' ἐκείνης ὑφαίνειται.

4 Ἀεισοφάνης. Rapis pag. 212. (131. Ed. Bas. P.) ubi pro ἀει-

Κροβύζοι. Crobyzi. Nomen gentis.

Κροβύζης ζεύγος. Crobyzi jugum Dicitur de
iis, qui malitiæ & improbitatis gratia socie-
tatem ineunt. Ductum est a Crobyzo quodam
lenone, qui duas meretrices in multorum per-
nitiam alebat. Crobyzi igitur jugum dicitur
ad irridendam duorum concordiam, qui, ut
vulgo ajunt, prius respirandi quam male fa-
ciendi finem facturi sunt.

Κροαίνων. Pedibus pulsans. Vel, cupiens.
Vel, saltans. Per campum saltare.

Κροχάλη. Littus.

Κρόκη. Trama. Et κροκύφαντος, [ornamentum
quoddam capitis, quo mulieres utuntur: sic
dictum] a κρόκη trama, & ὑφαίνειν texere. Alii
vero id a κροκύφαλος deductum esse ajunt:
quod tegat φάλλον, id est, verticem capitis.
Accusativus est τὴν κρόκα.

Κροκόδειλος. Crocodilus. Genus animalis.

Κροκωτόν. Crocotum. Vestimentum Bac-
chicum. Aristophanes: At a risu temperare
mibi nequeo, videns pellem leoninam crocoto
superinductam. Crocoto enim superinduxerat
pellem leoninam, ut Hercules: cujus id ge-
stamen proprium erat. Dicitur autem pro-
verbium hoc de rebus dissimilibus. Gestabat
autem pellem leoninam, ut terrorem aspici-
entibus incuteret. Et [aliud] proverbium:
Mustela crocotam.

Κροκωτός. Crocotus. Genus tunicæ. Ille
autem indutus erat crocoto, ut plurimum o-
culos in se converteret. Crocotus autem est ve-
stimentum interius, ἔβλυκλον vero, exterius.
Vide in v. ἔβλυκλον.

Κροκύλῃα. Crocylia. Nomen urbis.

Κρομμωνία. Crommonia.

Κρόμμου ἐσθίειν. Cepas edere. Id est, lacry-
mari. Cum Alyattes Biantem sapientem accer-
seret, & celeriter ad se venire juberet: Ego,
inquit, Alyattem cepas edere jubeo. Et Ari-
stophanes: Cepam enim non edis. Id est, la-
crymaberis vel absque cepis. Et aliud prover-
bium: Cepas olfacere. Dicitur de iis, qui
lacrymantur.

Κρομμυξυρμίας. Cruditatis. Acer enim &
foetidus est ructus [hominis, qui cepas co-
medit.] Ex nominibus igitur κρόμμου, ὄξυς
& ἐρυγῆς, vocabulum hoc [Aristophanes]
composuit. Cepas autem milites ad bellum
euntes secum ferre solent. Quare etiam gy-
lius, vel sporta militaris, malum inde odo-
rem contrahit. Vel etiam quia gylius, diu

σοδῶν legitur ἀποσπῆσθαι; uti & hic metri gratia apud Suidam scri-
bendum est.

5 Τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ. Vide supra v. Γαλῆ.

6 Ἀλυάτῃω γὰρ πέμψαντα πρὸς Βίαντα. — κρόμμου ἐσθίειν. Hæc Suidas
sumpsit ex Laertio in Biantæ.

7 Πέμψαντα. Ne oratio sit ἀνακόλουθος, legendum est, Ἀλυ-
άτῃω γὰρ πέμψαντα: vel, Ἀλυάτῃω γὰρ πέμψαντα, ut habet Laertius.

8 Κρομμυξυρμίας — εἰς τὸν πόλεμον. Hæc sunt verba Scho-
liastæ Aristophanis ad Pacem pag. 661. (433. Ed. Bas. P.)

9 Εἰς τὸν πόλεμον. Apud Enarratorem Comici loco laudato
hodie legitur, εἰς τὸν πόλεμον. Sed alteram lectionem prætulerim, ob
ea quæ apud nostrum sequuntur.

Κρόκη.

Κρόνια. ἑορτὴ ἀγρομένη Κρόνω, καὶ τῇ μητρὶ τῇ
Θεῶν.

Κρονία λῆμα. παροιμία. ὥσπερ τὸ, χύσας λη-
μὸν καὶ κολοκύνθαις. ὅτι τὸ ἀμβλυωπύκτων.

Κρονικός γνάμμος λημὸν ἔς Φρένας. ἤρουν, δε-
χάσις μωείσις ἐσκολισμένη τὸ Φρονεῖν. τῷ τένιν, ἀμ-
βλυωπύκτων. λῆμα δὲ ὅτι τὸ πεπιγνὸς δάκρυον, ὅσῳ
ἐπιπλεῖσθαι βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. (ἡμαίη) ἐν
τῷ, τελευταμὸν ἔς Φρένας. ὥσπερ οἱ τοὺς λήμας
ἔχοντες ἐν ὀφθαλμοῖς.

Κρονικώτερα. δεχαιότερα. μωρότερα. 3 Ἀειτο-
φάνης.

Καὶ τὴς τραγῳδοῦς Φησὶν ἀπεδείξεν Κρόνους
τὸν νοῦν, διοργιστόν μιν ὀλίγω ὑστερον

Κρόνιον ὄμμα. ἔ Κρόν.

Κρόνιον ὄζων. 4 Ἀειτοφάνης. Καὶ πῶς, ὡ μωρε σὺ,
καὶ Κρόνιον ὄζων; τῷ τένιν, δεχαιόμην γέμων καὶ μω-
είας. ἥτοι, ὅτι ἑορτὴ τις παλαιὰ ἦγετο τῷ Κρόνω. ἥ ὅτι
ἔ παλαιὰ καὶ θύθη Κρόνι ἐκάλουν. καὶ Κρόνους,
τοὺς λήγους.

Κρόνιππος. ὁ μέγας λῆρος. κατ' ἐπίτασιν λαμ-
ενομένης τοῦ ἵππου. Σὺ δὲ εἰ κρόνιππος ἢ ὑδρείτης,
τρυφετής, πόρνον.

Κρόνι πυγὴ. τὸ δεχαιὸν καὶ ἀναόδηλον κρέας.

Κρόσας. 5 κλιμακίδας. ἐν μὲ τοῖς ὑπομήμασιν
ἀπεδίδωσιν ἔς τῇ ἐπάλξεων τεφάνας, οἰνοὶ κεφα-
λίδας. ἐν δὲ τοῖς πλεῖν ναυαγίῃ, κλιμακας.

Κροσσός. 6 ὁ μαλλός.

Κροσσωτοῖς. χρυσοῖς. τοῖς ἀφ' ὧν χροῖσιν, ἀφ' ὧν
τῇ ἐκκλησίᾳ κοσμήντων ἱερῶν ἀνδρῶν. διήρην
ἢ οἱ κροσσοί, καὶ πάλιν ἰούων.

Κρόταλον. 7 ἰδίως ὁ χιζόμηνος χέλας, καὶ
κατασκαζόμενος ἐπὶ τῇδε, ὥστε ἡχεῖν, εἴ τις αὐ-
τὸν δονοῖ τὰς χερεῖς, κατὰ τὸν κρότον ἀπετελῶν. τρα-
νὸς οὖν ἔση Φησὶ, καὶ τὸ Φωνεῖ διηρῶν μὲν, ὥσπερ
κρόταλον. ἀντὶ τὸ βύγλωπτον, βύσπον.

Κρόταλον. δεσπενκῶς. ἀντὶ τὸ βύγλωπτον, καὶ βύ-
σπον, ὡς ἔ κρόταλα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματα. Καὶ
νῦν χαλοῦμαι θηλυμανῆς. ἢ νῦν δίσκον ἐμοὶ κρό-
ταλον.

Κρόταφον. τὸ μέρος ἔς ἑωμαλόν. καὶ βιβλίον τὸ
ἐπιδεῖν μέρος. Καὶ τὸν κρόταφον τὸ βίβλον ἐμβαλόν-
τες ἐς μαρτύριον, ἀφ' ὧν πινθὲν ἐχηματισμένον τὸ τεχ-
νίον τῇ ἔ τοιαῦτα γραφόντων.

1 Κρονικός γνάμμος λημὸν.] Aristophanes Pluto pag. 61.

2 Ὅσπερ οἱ τοὺς λήμας ἔχοντες ἐν ὀφθ.]. Plinius & rectius Enar-
gator Comici: ὥσπερ οἱ τοὺς λήμας ἔχοντες τὸ ὀφθαλμῶν, ἡμωπύκτων
τοὺς ὀφθαλμοὺς.

3 Ἀειτοφάνης.] Vespiu pag. 535. (364. Ed. Bas. P.)

Κρόνια. Cronia, five Saturnalia. Festum,
quod celebrabatur in honorem Saturni, & Ma-
tris Deorum.

Κρονία λῆμα. Saturnia lemæ. Proverbium,
simile illi, Ollas & cucurbitas lippiens. Di-
citur de hominibus cœcutientibus.

Κρονικός γν. Saturnia vel antiqua stultitia
mentem obscuratam habens: vel, cœcutiens.
Λῆμα autem est lacryma spissata, quæ oculis
adhærens, eos lædit. Significat igitur, men-
tem occæcatam habens, velut ii, qui lemas in
oculis habent.

Κρονικώτερα. Antiquiora. Stultiora. Ari-
stophanes: *Et se probaturum dicit, Tra-
gædos stultæ esse mentis, paulo post saltatu-
rus.*

Κρόνιον ὄμμα. Oculus Saturni.

Κρόνιον ὄζων. Saturnia redolens. Aristopha-
nes: *Et quomodo, o stulte, & Saturnia redo-
lens.* Id est, antiquitatem redolens, & stulti-
tia plenus. Hoc autem ideo dictum, quia
festum quoddam in Saturni honorem celebra-
batur. Vel, quia res antiquas & stultas Sa-
turnias vocabant; & Saturnos, fatuos.

Κρόνιππος. Valde fatuus. Vox ἵππου enim
intensionem hic significat. *Tu vero es valde
fatuus.* Vel, injurius, luxui deditus, vel im-
pudicus.

Κρόνου πυγὴ. Saturni podex. Id est, vetus
& insipida caro.

Κρόσας. Scalas. In commentariis [Gram-
maticorum] vox hæc redditur, murorum pin-
næ; five, summum fastigium. In commenta-
riis vero de navali, scalæ.

Κροσσός. Villus, qui imæ vestis oræ affuitur.

Κροσσωτοῖς. Fimbriatis. Aureis. Variis do-
nis sacrorum virorum Ecclesiam ornantium.
Fimbriæ enim dividuntur, & rursus uniun-
tur.

Κρόταλον. Crepitaculum. Proprie calamus
fissus, & sic concinnatus, ut sonum edat, si
quis eum manibus quatiat. Vocem igitur
claram, inquit, & distinctam habebis, ut cre-
pitaculum. Vel, linguæ eris expeditæ, &
promptus in loquendo.

Κρόταλον. Est generis masculini [apud
Aristophanem, significatque eum,] qui prom-
tæ est linguæ, & expeditus in loquendo, in-
star crepitaculi. Et in Epigrammate: *Et nunc
hominem me vocant, feminarum amoribus ve-
hementer addictum: & discus mihi nunc est
crepitaculi loco.*

Κρόταφον. Tempus, pars capitis. Item
pars posterior, five tergum libri. * * *

4 Ἀειτοφάνης.] Nubibus pag. 149. (83. Ed. Bas. P.)

5 Κρόσας. κλιμακ.] Conter Etymologum, qui vocem hanc
plenius exponit.

6 Ὁ μαλλός.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, ὁ
μαλλός.

7 Κρόταλον. ἰδίως ὁ χιζός.] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt
ex Scholiasta Aristophanis ad Nubes pag. 139. (74. Ed. Bas. P.)

Κροτήσατε. ἐπαυνέσσετε τοῖς χερσίν. νενικηκότων γὰρ ὁ κρότος.

Κροτοθούρεα. Παιάν ἀναξ, Φίλον Λεονταίον. οἷα κροτοθούρεα ἡμᾶς ἐπέπλησας, ἀναγνόντας σε τὸ ἔπιφύλιον.

Κροτωνιάτης. τοῦ Κρότωνος.

Κρότωνος ὑγιέστερος. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῷ ζῶντι δέχεται. τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον, καὶ μηδεμίαν ἔχειν ἀσσοπύλιν, ἀλλ' εἶναι λίαν ὁμαλόν· ἀπὸ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγεται, ὑγιέστερος κρότωνος. κρότων δὲ ὅστις ζώφιος, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βοσὶ γινόμενον.

Κροτώνων. κυνέων Φθειραν.

Κρονοχολήτριον. εἰ. ἀντὶ τῷ Φλύαρος εἰ. κρονοῦς γὰρ τὸ χυδῖον, καὶ ἀκρίτως, καὶ ἀθρόως ῥέον. λήτρον δὲ, τὸ μάστιγον. ἐκλήθηκεν οὕτως ἀπὸ τῷ κρονοῦ, καὶ τῷ λήτρει, καὶ τῷ χύτρει, ἀναμειγνύμενος· ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸν ἀναμειγνύοντα καὶ ἀμειγνύμενον.

Κροσίδημος. καὶ ἀκρίτως τῇ βοῇ. ἢ τὴν δῆμον ἀπατῶν καὶ ἀκρίτως τῇ βοῇ. ἔστι δὲ ἀκρίτως κροσίδημος, ὃ λέγεται ἐπὶ τῷ τοῖς μέσσοις ἀκρίτως λογιζομένου.

Κροσός. ἢ τοῖς δοκιμασίαις. ἐπεὶ τὰ κατὰ τῷ σκιδῶν κροσίδημος δοκιμαζέται. ἢ ἀρπαγή.

Κρώβυλος. ὁ μαλλὸς τῷ παιδίον. καὶ ὁ πλόκαμος, ὃν διέβαλλον οἱ τῷ χρυσοῦ τετρίγνα φοροῦντες. ἀνάδημα. ὃ ἐν τῶν τριῶν πεπλεγμένον κόσμος. ὃ Ἐπιγράμματι.

Ἄλκιος οὐ τε κόμης, καὶ ὁ Κρώβυλος, ἀς ἀπὸ Φοίβου.

Πλέξατο μολπατὰ καμὸς ὁ περὶ αἵματος.

Ξενοφῶν. Εἶχεν δὲ κρόνη σκύπνα, οἷα καὶ τὰ Παφλαγονικά, κρώβυλον ἔχοντα καὶ μέσον, ἐκτύπτο παροειδῆ.

Κρώβυλος. κύριον. εἶδος ἐμπλοκῆς ὅστις καὶ ὁ κυδῖος.

Κρώβυλος. πλέγμα τριῶν εἰς ὅσον λήτρον. ἐκλήθη δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν οὕτως κρόμβυλος δὲ ἐπὶ γυναικῶν σκορπίος δὲ ἐπὶ παιδῶν. Οὐκυδίδης. Κρώβυλοι ἀναδύμενοι, καὶ ἐξέρχονται ποικίλων κρώβυλων. ἢ κρώβυλον, παρ' Ἀθηναίοις τὸ ὠρεσίλημα.

Κρώβυλος. ζεύγος.

Κρωγμός. ἡ βοή.

1 Παιάν ἀναξ, Φίλον Λεονταίον.] Locus hic legitur apud Laertium in *Epicteto*, segm. v. unde cum Suidas depromptit.

2 Κρονοχολήτριον εἰ. ἀντὶ τῷ Φλύα.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 293. (196. Ed. Baf. P.)

3 Κροσίδημος. καὶ ἀκρίτως τῇ βοῇ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 341. (238. Ed. Baf. P.) sed ubi legitur καὶ ἀκρίτως τῇ βοῇ.

4 Κροσός. ἢ τοῖς δοκιμασίαις.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 143. (78. Ed. Baf. P.)

5 Ἀρπαγή.] Scribe ἀρπαγή: ut recte apud Enarratorem Comici loco laudato.

6 Διέβαλλον.] Scribendum puto, διέβαλλον, i. e. interflixerunt.

Κροτήσατε. Applaudite manibus. Victores enim plausu prosequi solemus.

Κροτοθούρεα. Plausus. O Rex Apollo, charum Leontium, quanto plausu nos replevisti, cum brevem tuam epistolam legeremus.

Κροτωνιάτης. Crotoniates, sive, qui est ex urbe Crotone.

Κρότωνος ὑγιέστερος. Crotone salubrior. Proverbium hoc intelligendum est de crotone animali. Id enim ubique sui est simile, nec ullam habet scissuram; sed est undique planum & æquale: unde ortum est proverbium illud: Crotone salubrior. Croton autem est animalculum, quod in canibus & bobus gignitur.

Κροτώνων. Ricinorum.

Κρονοχολήτριον εἰ. Garrulus es & nugas deblateras. Κρονοῦς enim denotat [verba,] copiose & sine delectu & confertim [ex ore] manantia. Λήτρος autem, futilitatem. Vocem igitur hanc ex κρονοῦς, λήτρει & χύτρει [Aristophanes] composuit: ut omnia ista simul juncta significant hominem stupidum & intempestive garrulum.

Κροσίδημος. Populum clamore [vel consilio] fallens & decipiens. Translatio ducta est ab illis, qui falsis mensuris alios decipiunt, quod proprie dicitur παρακρούεσθαι.

Κροσός. Exploratio. Translatio ducta est a vasis putridis, quæ pulsu explorantur. Vel, fraus, & deceptio.

Κρώβυλος. Coma puerilis. Cincinnus, qui aureis cicadis distinguebatur. Coma certo quodam modo religata & vineta. Capilli ornatus gratia plexi. In Epigrammate: *Æquales sunt ætate & comæ hæ, & puer Crobylus, quas Phæbo cantori quadriennium pexerat juvenalis lascivia.* Xenophon: *Habebant autem galeas coriaceas, quales sunt Paphlagonicæ: in quarum medio erat spira tortilis, quamproxime tiaræ formam referens.*

Κρώβυλος. Crobilus. Nomen proprium. Item, capillus intortus & plexus, secundum Thucydidem.

Κρώβυλος. Capillorum nexus vel nodus in metam fastigiatus. Hic in viris appellabatur κρώβυλος: in mulieribus κόρυμβος: in pueris σκορπίος. Thucydides: *Capillis plexis & intortis aureas cicadas innectere.* Vel κρώβυλον apud Athenienses vocabatur, fascia capitis.

Κρώβυλος ζεύγος. Crobili jugum.

Κρωγμός. Crocitatio. Corvorum vox.

7 Ἐπὶ τῷ ἐπιγράμματι.] Anthol. lib. vi. cap. xxii. ubi rectus legitur, ἀς ἀπὸ Φοίβου πλέξατο.

8 Ξενοφῶν.] De *Exped.* Cyr. lib. v. pag. 352. ut Pearsonius monuit.

9 Κρώβυλος. πλέγμα τριῶν.—ἐπὶ παιδίον.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. i. cap. vi.

10 Οὐκυδίδης.] Apud Thucydidem lib. i. cap. vi. sic legitur: Χιτῶνάς τι λινεὺς ἐπαύσαντο φορεῖν, καὶ χρυσοῦ πιπίλιναι εἰς ἐξέρχοντες κρώβυλοι ἀναδύμενοι τῷ καὶ κεφαλῇ τριῶν. Hinc Suidas emendandus est.

11 Τὸ ὠρεσίλημα.] Scribe, τὸ τῆς κεφαλῆς ὠρεσίλημα. Vide supra v. Ἐγκυροδύλημος.

12 Κρώβυλος ζεύγος.] Vide supra v. Κρώβυλος ζεύγος.

Κρώβυλος.

Κρώζον. ἐπὶ ἀνύχων, βοῶσι.

Κρώζι. ὡς κρέαζ' ἢ κορώνη κρώζι. Ἡδὲ δ' αὖ κρέ-
ζι πάλιν, εἰς τὴν πίσω ἀπέλθι. Ἰ. Ἀριστοφάνης Ὀρ-
νισι. πάλιν γὰρ, εἰς τὴν πίσω. καὶ αὖθις. Οὐκ οἶδ' ὃ κρώ-
ζεις. ἐπὶ τῇ μάτῳ θρυλλήντων, ὡς αἱ κορώναι.
Ἰ. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.

Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις ὡς ἐμοὶ π. κεκλοφότος,

Ζητεῖς μετ' ἀλαδῶν.

καὶ αὖθις. Τοῦτο ἢ μὲν, ὡ γράδ, (αὐτῇ κρώζεις. ἀπὸ
μετ' ἀφορῆς τ' ὁρέων τῶν δυσσιωνίζων.

Κρόμνα. ὄνομα πόλεως.

Κρώσ. ὄνομα κύριον.

Κρωστός. ἡ ὑδρία. ἀγχείον ὑδροφορικόν. καὶ κρώσ-
σον, ἡ γάμνος.

Κροῖστος, Λυδὸς μὲν ἡ τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυ-
άτῃ, τὴν τὴν δὲ ἐγένεον τῇ ἐν τῷ Ἀλυσὸς πο-
ταμῷ. οὗτος αὖτος βαρβάρων, τῇ ἡμεῖς ἴδμεν, τῆς
μὲν κατεστρέψατο Ἑλλήνων εἰς φόβον ἀπαγωγῆς, τοὺς
δὲ φίλους παρεμπούσατο. Ἡρόδοτος. Πρὸ δὲ τῆς
Κροῖστος ἀρχῆς πάντες Ἕλληνες ἐλθόντες ἦσαν. τὸ γὰρ
Κιμμερίων στρατόμαχον, τὸ ἐπὶ τῷ Ἰωνίᾳ ἀφικώ-
μενον, Κροῖστος ἐν ἀφιστάσει, καὶ κατὰ τὴν ἐγένετο
τῇ πολίᾳ, ἀλλ' ἐξ ὁπποδομῆς ἀρπαγῆς.

Κροῖστος, ἡ Λυδῶν βασιλεὺς, υἱὸς Ἀλυάτῃ. ὅς
το αὐτὸν ἀρχὴν ἔλαχεν Ἀδραμυττίου καὶ Βήβης
πεδῆς. στρατὸν αὐτοῦ δὲ τὸ πατρὸς αὐτοῦ ἐπὶ Κα-
ρίᾳ, παρήγαγε τοῖς ἐαυτοῦ καὶ στρατὸν ἄλλο ἐς Σάρ-
δεῖς, ἐν οἷς καὶ Κροῖστος, ὅστις ἡ αὐτοῦ ἀφιστά-
σις παίδων. ὁ δὲ, ὡς φασιν, ὑπὸ ἀκολασίας οὐχ
οἶδ' ἐπὶ τῷ καὶ πῶς διεβέβητο πρὸς τὸν πατέρα.
Βυλόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀπολύσασθαι τὰς αἰ-
τίας, καὶ ἀπερῶν, ὅθεν μοιῶσται ὁπλίστας, μι-
θωτοῖς γὰρ ἐχρήτο, ἦλθεν ἐπὶ Ἀλυάτῃ τὸν ἔμπο-
ρον πλοσιώτατον Λυδῶν ὄντα, δανείζοντα βυλόμενος.
ὁ δὲ αὐτὸν μὲν αὐτὸν ἐμμένον ἐκείλθετο πρὸς τῇ
δυσίᾳ ἀχρὲς λόγου. μὲν δὲ ἐντυγχάνοντι ἀπεκρίθη,
ὅτι πολλοὶ παῖδες εἴεν Ἀλυάτῃ, οἷς πᾶσιν εἰ δέησαι
αἱ τὸ ἀργύριον δίδουσι, οὐκ ἐξαρκέσει. οὐκοῦν δοῦναι
δωρόν. Κροῖστος δὲ ἀποτυχόντα τὸν ἄνθρωπον, ἐς Ἐφε-
σον ἀφικέσθαι καὶ ζήτησιν ἀργυρίου. καὶ τότε μὲν ὁ
ἐξαστὴν τῇ Ἀρτέμιδι, εἰ βασιλεύσει, τὸν οἶκον ἁ-
παντὰ κατεστρέψαι τὴν ἐμπόρην. ἡ δὲ τις Κροῖστος φίλος
Ἰωνῶν, υἱὸς Θεοχάρειδου, ὃν μάλα θυπέρει. οὗτος
ἐδεδόθη τῷ πατρὸς δουλεύειν οἱ χερσίν, καὶ τυχὼν δίδωσι
Κροῖστῳ. ὁ δὲ ὑπερὺν βασιλεὺς γενόμενος, ἅμαξαν ἔ-
δωκεν αὐτῷ μετὰ χερσίν, καὶ τὸν οἶκον τὴν ἐμπόρην τῇ
Ἀρτέμιδι καθεύρωσε.

Κροῖστος, Λυδῶν βασιλεὺς, νομίζων ἑαυτὸν πλε-

1 Ἀριστοφάνης Ὀρνισι] Ipso initio.

2 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ] Pag. 40. (21. Ed. Baf. P.)

3 Τὸ μὲν, ὡ γράδ. αὐτῇ κρ.] Hæc sunt verba Aristophanis Ly-
sistrata pag. 868.

4 Κροῖστος, Λυδῶν βασιλεὺς, υἱὸς Ἀλυάτῃ δὲ τὸ πρ.] Hæc, &
quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Nicolai Damaf-

Κρώζον. Inanimis tributum, significat cla-
mant.

Κρώζι. Crocitat ut corvus, vel cornix.
Aristophanes *Avibus*: *Hæc autem crocitat,*
retro abeundum esse. Πάλιν enim hic significat
retro. Et iterum: *Nescio quid crocites.* Di-
citur de iis, qui temere garriunt, ut cornices.
Aristophanes *Pluto*: *Scio equidem quare cro-*
cites. Furti enim mei particeps esse cupis. Et
iterum: *Hoc quidem, vetula, tibi crocites.*
Translatio ducta est ab avibus infauſtis &
mali ominis.

Κρόμνα. Cromna. Nomen urbis.

Κρώσ. Croſſus. Nomen proprium.

Κρωστός. Hydria. Vas, quo aqua hauritur.
Et κρώσσιον. Urna.

Κροῖστος. Cræſus, genere Lydus, filius vero
Alyattis, & Rex gentium cis Alyn fluvium
habitantium. Hic primus Barbarorum, quos
ſcimus, Græcorum alios quidem subegit, &
tributum sibi pendere coegit; alios vero a-
micitia sibi junxit. Herodotus: *At ante Cræſi*
regnum omnes Græci erant liberi. Nam Cim-
meriorum exercitus, qui in Ioniam venit, Cræſo
antiquior, urbes non subegit, sed incursionibus
tantum infestavit.

Κροῖστος. Cræſus, Lydorum Rex, Alyattis
F. qui ante Adrammyttio & Thebes campo
præfectus erat. Hujus pater, cum Caribus
bellum inferre vellet, filiis suis, inter quos &
Cræſo natu maximo, mandavit, ut copias
Sardes adducerent. At Cræſus præ intempe-
rantia segnis admodum, & alioqui sinistra
apud patrem fama erat. Sed cum re ipsa hæc
crimina diluere vellet, cæterum ad condu-
cendum militem (mercenariis enim militibus
utebatur) pecunia non suppeteret, Halyattem
mercatores Lydorum ditissimum adit. Is
vero primum ante fores eum operiri jussit,
dum lavisset. Deinde respondet, multos esse
liberos Halyatti, quibus pecunia si danda
esset, non suffecturam. Quare se ipsi petenti
nihil dare posse. Cræſum igitur, cum ab ho-
mine nihil impetrasset, Ephesum conquiren-
dæ pecuniæ causâ ivisse ferunt. Et tunc qui-
dem votum fecisse Dianæ, si Rex fieret, se
omnia mercatoris illius bona ei consecratu-
rum. Erat autem illic quidam Cræſi amicus
Ion nomine, filius Theocharidis, hominis val-
de opulenti. Is patrem rogavit, ut sibi aurum
daret: acceptumque dedit Cræſo. Ille igitur
postea Rex factus, plaustrum auri ple-
num ipsi dedit, & mercatoris bona Dianæ
consecravit.

Κροῖστος. Cræſus, Lydorum Rex; existi-

ceni, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis pag. 453. 454.
unde ea Suidas descripsit.

5 Βήβης πεδῆς] Scribe Θεῶς πεδῆς: ut legitur supra v. Ἀλυάτῃς,
& apud Nicolaum Damascenum loco laudato.

6 Ἐπὶ Ἀλυάτῃ τὴν ἐμπόρην πλ.] Nicolaus Damascenus habet,
ἐπὶ Σαδνῳτῇ τὴν ἐμπόρην &c.

7 Ἰωνῶν] Rectius apud Nicolaum Damascenum, Ἰων ὄνομα
σιώζατο

σιώτατον εἶναι καὶ θύδαμνέστατον, μετὰ πεμφάμενος Σόλων τὸν Ἀθηνᾶιον, ἄνδρα σοφόν, ἐπέδειξεν αὐτῷ τὰς θησαυροὺς, καὶ ἄλλα ὅσα πλῆθος, καὶ ἡρώτησεν αὐτόν, τίνα θύδαίμενα πάντων ἀνθρώπων νενόμικας; ὁ δὲ ἔφη, Τέλλον τὸν Ἀθηνᾶιον, ζήσαντα θυγατρὸς, καὶ Σποθάνοντα ὑπὸ τῆς πατρὸς μαχόμενον. πτωχολογίᾳ δὲ αὐτόν, τίνα οὐκ ἔχον; ἔφη, Κλέωνα καὶ Βίωνα, τὸ γένος Ἀργεῖους, οἵπρις τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανόος ἡ Κυδίππης ἰερωμένης, καὶ μελλύσης πομπῆν τῇ πατρὶ εὐορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέλει πεμφέας. Ἡ ἑκαστὸν ἔχοντι τῶν ὑποζυγίων, ὑποθέντες τὰς ἰδίας αὐχένας οἱ παῖδες, τὴν ἀπῆνιν εἰλκυσαν, καὶ ἡγάγον τὴν μητέρα ἐπὶ τὸ τέμενος. θύσαντες δὲ ἐκείνης τῇ Ἡῒα, γενέσθαι αὐτῆς τοῖς πασι δόξα, ὅτι καλλίστην ἀνθρώποις, τῇ ὁπίσῃ νυκτὶ θύεσθαι ἀμφοτέρω τελευτηκότας.

Κροῖσος. Κροῖσος, βασιλεὺς Λυδῶν, κατεδυναστεύσας τὴν Ἀσίαν ἐν ὑπερβάλλοντι πλούτῳ ὑπερφάνη πάντας τὰς βασιλεῖς τῶν Ἀσυνέων. καὶ γράψας Κύρῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀσυνέων ἕως Ἐπιβεπομένης τοῦ ὁδοῦ καὶ βασιλείας, ἡμετέρας τε ὅσας ἐξ ἑστέρας, καὶ τοῖς ἡμέτεροις ἀφαιρέσει ὅσους. καὶ ὅτι ὑποθήσῃ ἐπανταμίαν ἡμέτερον καὶ σοῦ, ὅδε πρὸς τὴν ποσειδίῳ ἡμέτερον θυγατρὶν ἀνέστη. ὁ δὲ Κύρος ἀντίδρασαν ἕως. Εἰ μὲν οὖν πᾶς κόσμος ἐκ δεξιῶν σοι, ποσειδίῳ ἔχοντι φαντασίαν, καλῶς ἡμῖν ἔσται λέγειν. εἰ δὲ ποσειδῶν γῆς δεσπόζων, καὶ τῆς ἡμετέρας ἐξείας, οὐκ ἂν σοι πρὸς τὸν κατὰ ἡμέτερον ἀγῶνα ἡ τὴν πύλιν θύρα ἀφαιρέσει. καὶ ταῦτα γράψας Κύρῳ, ἡβήλετο πρὸς τὴν Ἰνδικὴν χώραν μεταπεῖν, καὶ Φυγίην τὴν ὁμότιμον τῇ Κροῖσῳ. ἀλλ' ἡ γῆς γυνὴ Βαρδάνης, ἐωρεμένη τὸν Κύρον ἔσται βελούδιον, εἶπεν αὐτῷ ζητήσαι τὸν Δαίηλ, τὸν αὐτῇ καὶ Δαρείῳ πεποιητῆσαν πολλὰς, καὶ παρ' αὐτῆς μαθεῖν, τί δέῃ πράττειν πρὸς τὴν Κροῖσῳ πόλεμον. ὅτε ὁ Κύρος ἀκῆσας, μετεπέμψατο τὸν ἄνδρα. καὶ μαθητικῶς παρ' αὐτῆς, ὡς νικήσῃ τὸν Κροῖσον, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκεύαζεν. ὁμοίως δὲ καὶ Κροῖσος εἰς τὸ μαντεῖον ἐπεμψεν καὶ ἐχρησμοδοτήθη ἕως.

Ἰοῖδα δ' ἐγὼ ψάμμη τ' ἀνέμω, καὶ μέτρεα θαλάσσης,

Καὶ κωφοὺς συνίημι, καὶ ἐλαλέοντο ἀκούω.

Ἰοῖδα δ' ἐς φρένας ἦλυθε μὲν κελεύειν οἶα χελώνης,

Ἐφομένης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀνέμοισι κρέσσιν,

Ἦ καὶ χαλκὸς μὲν ὑπέρκειται, χαλκὸς δ' ἐπὶ ἐστίν.

Γινῶσθε δὲ, ὡς ἐπαίχθη, πάλιν γέλλει καὶ ἀνέμω ἡ Πυθία.

Κροῖσος ἄλυν ἀφῆκε, μεγάλην δὲ χεῖρ κατέλυσε.

καὶ κατέλυσε τὴν ἑαυτοῦ. ὁ δὲ Κύρος τοὺς ἀρχμαλώτους τῶν Ἰουδαίων ἀπέλυσε, καὶ κτίσεν τὴν Ἱερουσαλὴμ.

Κρύβδιν. κρυφίως. λαθεῖν.

Ἰοῖδα δ' ἐγὼ ψάμμη τ' ἀνέμω. Idem oraculum recitat etiam Herodotus lib. 1. pag. 11. ubi versus tertius sic legitur:

Ἰοῖδα δ' ἐς φρένας ἦλθε κρυφίως οἶα χελώνης.

Sed putem potius sic scribendum esse:

Ἰοῖδα δ' ἐς φρένας ἦλθε κρυφίως οἶα χελώνης.

Nam κρυφίως, quod Suidas habet, metro versus repugnat. Est

†

mans se ditissimum & beatissimum esse, Solonem Atheniensem, virum sapientem, accersivit, eique suos thesauros & divitias ostendit, & ex eo quæsit, quemnam omnium mortalium se beatiorum putaret? Ille vero, Tellum, inquit, Atheniensem, qui feliciter vixit, & pro patria pugnans obiit. Cum autem Rex quæreret, quem igitur post Tellum? Cleobin (inquit) & Bitonem, Argivos genere: qui, cum mater ipsorum Theano, vel Cydippe, sacerdos esset, & ad Junonis templum solenni pompa ritu patrio esset itura, curru vecta, cum jumenta tarde adducerentur ipsi filii jugum subeuntes, currum traxerunt, & matrem in templum perduxerunt. Cum autem illa Junonem orasset, ut filiis suis id largiretur, quod in rebus humanis esset pulcherrimum, sequenti nocte ambo mortui sunt inventi. Port.

Κροῖσος. Cræsus, Rex Lydorum, cum imensis opibus Asiam in suam potestatem redeisset, cum omnibus Assyriorum Regibus superbe egit. Sic igitur Cyro Assyriorum Regi scripsit: Permittimus tibi excedere regno, quod & initio nostrum erat, & ad nostros fines pertingit. Haud enim par nobis eris, cum bellum tibi intulerimus, neque tantam potentiam nostram feres. Cui Cyrus ita rescripsit: Si quidem totus mundus tibi non sufficit, tantas opes habenti, recte nobis ista dicis. Sin tot terrarum dominus nostram etiam ditionem appetis, fortuna tibi, contra nos pugnanti, non amplius aspirabit. Cyrus autem his scriptis in Indiam migrare statuerat, ut Cræsi crudelitatem effugeret. Sed ejus uxor Bardane, cum Cyrum animadvertisset ista consilia agitantem, monuit ipsum, ut Daniele quæreret, qui sibi & Dario sæpe multa prædixisset, & ex eo cognosceret, quid de bello Cræsi statuendum esset. Quo Cyrus audito, virum accersit: ex quo cum se victorem Cræsi fore didicisset, bellum parare coepit. Similiter etiam Cræsus ad Oraculum misit; cui hoc responsum datum fuit: *Novi ego & numerum arenae, & mensuram maris: mutumque intelligo, & non loquentem audio. Nidorem autem sentio duræ testudinis, elixæ in abeno una cum carnibus agnitis: cui æs substratum est, & quæ ære tecta est.* Cum vero se delusum videns, iterum ad Oraculum mitteret, hoc accepit responsum: *Cræsus Halyn trajiciens, magnum imperium evertet.* Suum autem evertit. Cyrus vero, Judæis captivitate liberatis, Hierosolyma instauravit.

Κρύβδιν. Occulte. Clam.

autem κρυφίως χελώνη, testudo duro vel firmo corio tecta: a κρυφίως firmus, & ῥινός, corium.

2 Κρείσσιν. Metri gratia scribe κρείσσιν: ut habet Herodotus.

3 Ἦ χαλκὸς μὲν ὑπέρκειται. Hic versus apud Herodotum rectius sic legitur:

Ἦ χαλκὸς μὲν ὑπέρκειται, χαλκὸς δ' ἐπὶ ἐστίν.

Κρυμός.

Κρυμός. ψύξις.

—Eis ' δὲ σ', ἀνασσα,

Τοῖν χ' ὡς πύβεις κρυμός ὁ παροφρεῖ.

Κρυόεσσα. Φριγάδης.

Κρύος. ψύχος.

Κρύσταλλος.

Κρυφαίος. ἀπὶ τῆς κρύφα.

Κρύφιοι. οἱ ποτηροὶ λογιζομένοι. Δαβὶδ· Ἐκ τῶν κρυφίων με καθαίρεισόν με.

Κρυφίνης. δόλιος. πανουργός. Ἡ δὲ ἐχέμυθος καὶ κρυφίνης.

Κρύψις. μέθοδος, δι' ἧς οἷον τε λαμβάνειν συλλογισμὸν τὸ ἀποκρίμενον. Ἀριστοφάνης δὲ ἀποκρίσει τὸ κρυπτικῶς ἐρωτῶντα· ὥστε ἠρωτημένων πασῶν τῶν ἀποκρίσεων, δι' ὧν δεικνύει τὸ ἀποκρίμενον, καὶ τῆς ἐξάτης ἐπὶ τοῖς ᠠρωτημένοις ἐπόμενον συμπέρασμα τοῦ ᠠρθεῖντος, ἀδελφὸν δὲ πᾶς τοῦτο (ὡς ἀνὰ τὴν) ἐκ τῆς κρυφίνης, καὶ ζητεῖν τὸ ἀποκρίμενον, ἀλλ' οὐ τί τοῦτο ἐπιφέρει τοῖς κρυφίνοις.

Κτάρ. κτήμα.

Κτεάμενα. ἐκ τῆς ἀμείνου.

Κτένα. τὸ πύζονον χέλλυον τῆς περὶ τῶν. ὡς Ἐπὶ τῶν κτενῶν. Ἡ δὲ τῶν τεχνῶν (ἀγνώστῃ) πύζονον κτένα. καὶ ὡς τῶν κτενῶν.

Κτενίσσι. θάλασσα.

Κτενίω. αἰπάλῃ. τὸ φονδύ.

Κτενίς. τὸ ἐφύλακτον. καὶ τὸ τῶν τεχνῶν χέλλυον. Καλλίμαχος· Οὐδ' οἷον ἐπὶ κτενὸς ἔσκειν ἔθελον. καὶ αὐτὸς· Καὶ κτένα κοσμοκόμην.

Κτενίδες. τετράποδες ἰχθύες. καὶ θηρία. καὶ αἱ ἐπ' ἐν τῇς τῶν ζώων ἐκ φύσεως.

Κτενίτις. τὸ κτήμα πολλὰ ἔχον. ὡς Λυκούργος· καὶ κτενίς ἐπὶ οἰκίᾳ. Ὁ δὲ διέλεγτο αὐτῶν, καὶ ἡζὶς κτενίς αὐτῶν σφῶν γενοῦσα, πᾶν ὅ, πᾶν δύνῃ τῶν κατὰ τὴν τῶν πολέμων ἐργασασθαι.

Κτενίω. τὸ ζῶον.

Κτενίδιον. τὸ μικρὸν κτήμα.

Κτενίστας. ὁ Κτενίσταρχος, ἢ Κτενιστόχου, Κνίδιος, ἰατρός· ὃς ἰατρὸν ὡς Πέρσης Ἀρταξέρξην τὸν Μήμονα κληθέντα, καὶ (ὡς ἀνὰ τὴν) Περσικὰ ὡς βιβλίους καὶ τῶν τῶν.

Κτενίστις. ὁ Ζεύς.

Κτενίστις Διός. ὅτι τὸν Κτενίστιον Δία ὡς τοῖς ἀμείνοις ἰδρύοντο.

Κτενίστις. ὅτι τὸν Κτενίστιον Δία ὡς τοῖς ἀμείνοις ἰδρύοντο.

1 Ἐκ δὲ σ', ἀνασσα.] Integrum Epigramma, ex quo verba hæc decerpta sunt, existat Anthol. lib. i. cap. xx. in fine; ut Portus etiam monuit. Vide etiam infra v. Νιφτὸς, ubi hic ipse locus repetitur.

2 Ἡ δὲ ἐχέμυθος ἐ κρυφί.] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Ἐχέμυθος. Vide etiam v. Βαθυγυμνόν.

3 Καὶ κτενίς κοσμοκόμη.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut Portus etiam monuit.

K P 383
Κρυμός. Frigus. [In Epigrammate:] Tibi vero, Regina, cum talis sis, vel nivosa hyems roma ferat.

Κρυόεσσα. Frigida. Rigida. Horribilis.

Κρύος. Frigus.

Κρύσταλλος. Glacies.

Κρυφαίος. Pro κρύφα. Clam. Occulte.

Κρύφιοι λογιζομένοι. Cogitationes [occultæ; in c.] malæ. David: Ab occultis meis purga me.

Κρυφίνης. Qui est mentis absconditæ. Doloſus. Astutus. Erat autem taciturnus, et mentis absconditæ.

Κρύψις. Methodus, qua quis occultare potest id, quod sibi proposuit concludendum. Propositionibus autem utendum est ei, qui occulte aliquid ex altero quærit; ita ut interrogatis omnibus propositionibus, per quas propositum demonstratur, & sequente tandem conclusione, obscurum sit, quomodo hæc conclusio ex iis, quæ posita sunt, colligatur, & ipse respondens quærat, cur conclusio talis inferatur ex iis, quæ posita sunt. Port.

Κτάρ. Possessio. Prædium.

Κτεάμενα. Acquisivi. Mihi comparavi.

Κτένα. Pectinem. In Epigrammate: Et capillorum verriculatorem buxum pectinem.

Κτενίσσι. Sepelient.

Κτενίω. Occido.

Κτενίς. Pubes. Inguen. Pecten. Callimachus: Nec illi, quibus in inguine erant pili. Et iterum: Et pectinem, quo comæ comuntur.

Κτενίδες. Pisces tridentes. Pectines. Et parvæ bestiæ. Item ea, quæ ex arboribus enascuntur.

Κτενίτις. Multa bona possidentem. Sic Lycurgus. Et κτενίς ponitur etiam pro servo. Ille vero cum eo colloquebatur, rogans, ut ipse, qui servus ipsorum fuisset, pro virili omnia faceret, quæ ad bellum sedandum pertinerent.

Κτενίω. Jumentum. Pecus.

Κτενίδιον. Prædiolum.

Κτενίστας. Ctesias, Ctesiarchi, sive Ctesiochi filius, Cnidius, medicus, qui apud Persas curavit Artaxerxem, cognomento Memorem. Scripsit Persica libris xxiii.

Κτενίστις. Epithetum Jovis.

Κτενίστις Διός. Jovis Ctesii. Hujus simulacrum in cellis penuariis collocari solebat.

Κτενίστις. Ctesiphon, unus e decem lega-

4 Κτενίστας.] De eo vide Vossium in opere de Histor. Gr. & Meursium in Bibliotheca Græca.

5 Περσικά.] Ex hoc opere Excerpta habentur apud Photium.

6 Κτενίστις Διός. ὅτι τὸν Κτ.] Ex Harpocrate. De Jove Ctesio autem, & ritu, quo simulacra ejus dedicari solebant, vide Casaub. ad Athen. lib. xi. cap. vi. & Valesium in notas Maussiaci ad Harpocr. v. Κτενίς. Vide etiam supra v. Ζεύς Κτενίστις.

7 Κτενίστις. ὅτι τὸν Κτ.] Ex Harpocrate.

8 Διός.] Sic recte Harpocratio, & MS. Paris. A. At priores Edit. male Διός.

μοσθένος & Αἰσχίνος περιεβύσανταν. ἔπερ' δ' ἀνείη,
ὁ τὸ ψήφισμα τὸ αὐτὸ περὶ τὴν γεγραμμένην Δημοσθένει
καὶ τῷ ἑκατέρῳ ἐπὶ τῷ Αἰσχίνῳ.

Κιλέη. ἡ ἀκεφαλαία ἐξ ἰκλίδος δέρματός.
ἰκλὶς δὲ ζῶον γαλῆ πῶς πληπτον.

Κπλ. ὁ προηγούμενος τῷ προεχέτων κείος.

Κινύω. Φοβέω. κτείνω.

Κπίσις. τὸ κπίσμα. ἐκ τῆς κπίζω.

Κτώμενος. Συνάγων.

Κτυπεῖ. κομπάζει. μεγαλορρημονεῖ. Ὁ δὲ τῇ διη-
γήσει κτυπεῖν νομίσας τὸν ἄνδρα, Φησὶν Ἀγνοεῖς, ὦ
παῖ, τῆς ἐρημικῆς ὁδοῦ τὸ ἀνήμερον, τῶν τε ἐν τόπῳ
ἐπιτηδείων τὸ ἄπειρον.

Κοίαις. ὁ στρογγύλος λίθος.

Κοιάντωρ. τίς τὸ κοιάντωρ δέπειν δεχθῆναι. ἢν
οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀναζητεῖν ὡς δὲ λελέχθαι πῶς ῥω-
μαίοις.

Κοιύλλεις. ἀειλέπεις. ἡ κακοτεχνεῖς.

Τί * αὖ σὺ κυριεύεις, καὶ τί κοιούλλεις ἔχων;
ἀειτῶν δὲ τὸ ἔχων Ἀττικῶς.

Κοῖλα. ἡ ἀποκένωτος τῆς ὀφθαλμοῦ, καὶ οἷον
ἐπὶ τῷ προώπῳ μύλα.

Κοιλάδα * κλαυθμῶν. τὸν τόπον λέγει, ἐν ᾧ
Φανείας ἀγέλλῃ τῷ λαῷ ἐλεγξε πῶς ἀνομιαν, καὶ εἰς
κλαυθμὸν τὸ πληθύνει ἐκίνησε. κυρίως δὲ καὶ ἀληθῶς
ὁ παρὼν βίβλῳ.

Κοιλάδα * σκηνῶν. τίς τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν,
ὡς ἐρημιον γεγραμμένον, καὶ ποιμνικὰς σκηνὰς
σκηνὰς δεξαμένην.

Κοιλῶναι. κοῖλον ποιῆσαι.

+ Κοιλῆς. τὸ ὁ πλήθος. ἢ τὸ βάθος.

Κοιλέμελλον. κλαῖναι, ἐπιδαν ἢ δίψος διρα-
λαγία καὶ μὲ ἐπιδαν κέραια συνάψῃ, καὶ δὲ ἡγύ-
μνα ἀφαιρήσῃ.

Κοῖλον. βαθύ. Οὕτω δὲ καὶ ἀρα μέτερος καὶ λι-
πός, ὡς μὴδὲ κοῖλον ἀργυρον εἰς πλήθος κεκλῆσθαι.

Κοιόσυρτος. ὁ χαλός.

Κοίλῃς κρατῆρος. τῷ μυχῷ. καὶ τῷ κοίλῳ ὅπως ἐκ-
λινῇ ἐκ μετὰ φορέας. ὅθεν καὶ τὰ Αἰτνῆς κοιλάματα κρατῆ-
ρις κελευῖται. Σοφοκλῆς. Κοίλῃς πέλας κρατῆρος.

Κοιλῶπις. βαθύς.

Ἰδὲ αὖ ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρεῖάδα δίστατο πέτρῃ.

1 Κιλέη. ἡ περιεβύσανταν. Respexit Suidas ad Homer. II. K. v. 335.

Κε-πὶ δ' ἐπὶ κινύον κινύον—
Sed ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt, κε-πὶ δ' ἐπὶ κινύον:
quod magis placet. Mustela enim apud Græcos non vocatur κινύς,
sed ἰκλὶς: unde & κινύον dicendum videtur, non vero κινύς. Hefy-
chius tamen κινύον etiam agnoscit: quem confer.

2 Τί αὖ σὺ κυριεύεις. Senarius hic legitur apud Aristoph. *Thesto-*
phon. pag. 813. (531. Ed. Bas. P.) Sed pro κυριεύεις metrigratia
scribendum κυριεύεις, absque e. Utrumque enim dicitur, & κυριεύεις
& κυριεύεις: vel κυριεύεις, & κυριεύεις, per u. Etymologus: Κυρι-
εύεις, ἀπὸ τῆς κυριεύω, τὸ κυριεύω. ἰδὲ δὲ κυριεύω, ποιῶναι μὲν τῷ e.

3 Κοῖλα. Hefychius & Eustathius κῶλα, per u. quos vide.

4 Κοιλάδα κλαυθμῶν. τῷ τόπῳ λέγεται, ἐν ᾧ φαν. Locum hunc
descripsit Suidas ex Theodoretō ad Psalm. LXXXIII. pag. 734.

5 Κοιλάδα σκηνῶν. Psalm. LIX. v. 8. Καὶ τὴν κοιλάδα τῆς σκηνῆς.

tis, qui cum Demosthene & Æschine lega-
tionem obiverunt. Ille vero, qui decretum
de [aurea] corona Demostheni danda scrip-
sit, (contra quem etiam extat Æschinis ora-
tio) alius fuerit.

Κπλ. Galea ex pelle mustelæ confecta.
Ἰκλὶς autem, sive mustela, est animal feli simile.

Κπλ. Aries, ovium dux.

Κπινύω. Cædo. Occido. Interficio.

Κπίσις. Opus ab aliquo conditum. A καίω,
condo.

Κτώμενος. Colligens. Possidens. Acquirens.

Κτυπεῖ. Gloriatur. Se jactat. Ille vero ra-
tus hominem jactationis gratia ista narrare,
ignoras, inquit, puer, quam desertum & omnis
cultus expers sit iter istud, & quanta sit re-
rum ad victum necessariorum in loco isto inopia.

Κοίαις. Rotundus lapis.

Κοιάντωρ. Quæstor: quem apud Romanos
a quærendo sic appellatum puto.

Κοιύλλεις. Circumspicis. Vel, malis arti-
bus uteris. [Aristophanes:] Quas turbas rur-
sus moves, aut quas fraudes machinaris? Il-
lud ἔχων Attice redundat.

Κοῖλα. Cavitates, quæ subsunt palpebris,
& velut mala vultus.

Κοιλάδα κλαυθμῶν. Vallem fletus. Sic
[David] vocat locum illum, in quo Ange-
lus populo apparens, iniquitatem ejus redar-
guit, lacrymasque ei excussit. Proprie autem
& vere sic appellatur præsens vita.

Κοιλάδα σκηνῶν. Vallem tabernaculorum.
Id est, terram Israelitarum, utpote defer-
tam, & quæ tantum pastoralia tabernacula
haberet.

Κοιλῶναι. Excavasse.

Κοιλῆς. Multitudo. Vel, profunditas.

Κοιλέμελλον. [Sic in *Tæcticis*] vocatur
diphalangia, quæ sequentia cornua conjun-
git, præcedentia vero disjungit.

Κοῖλον. Concavum. Profundum. Adeo au-
tem erat moderatus & frugalis, ut ne argenteo-
rum quidem vasorum magnam copiam possideret.

Κοιόσυρτος. Turba. Tumultus.

Κοίλῃς κρατῆρος. Recessus. Penetralis. Sic
enim cava loca per translationem vocabant.
Unde & Ætnæ cavitates vocantur crateres:
Sophocles: Cavum prope craterem.

Κοιλῶπις. Profunda. Cava. Vir prudens ca-
vam & montanam subiit petram.

ἰδὲ ἀνὴρ κοιλῶπιν. Vide ad eum locum Theodoretum, cujus verba
Suidas hic i idem descriptit.

6 Τὸ πῶς. Hæc interpretatio mihi omnino suspecta est: de qua
proinde peritus lector cogitet velim. Legerem τὸ πῶς, nisi id a
vulgata lectione nimis recederet. Hefychius: Κοιλάδης, πῶς, ἀβιάδης.

7 Κοιόσυρτος. ὁ χαλός. Duplici mendo locus hic inquinatus
est. Nam & pro κοιόσυρτος scribi debebat κοιόσυρτος, ut recte
supra: & pro ὁ χαλός, ὁ χαλός. Ultimum miror non observatum
fuisse ab Henrico Stephano & Porto: qui tam boni stomachi fue-
runt, ut lectionem hanc concoxerint, eamque sine ulla censura di-
miserint. Confer Hefychiam v. Κοιόσυρτος.

8 Κοίλῃς κρατῆρος. τῷ μυχῷ. καὶ τῷ κοίλῳ. Ex Scholiasta Sopho-
clis ad *Oedip. Colonn.* pag. 322. ut Portus etiam monuit.

9 Ἰδὲ αὖ ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρεῖ. Hexameter hic est pars Epigramma-
tis, quod integrum existat Anthol. lib. VI. cap. XI.

Κοιλῶ-

1 Menander *Profect.* p. 157. A
Σχολ. c. lib. VI.

+ Bos. animadu. 154. D.

2. Bos. animadu. 154.

Κοιλῆς. τὸ πῶς. ἢ τὸ βάθος.] „Hæc in-
„terpretatio, inquit V. D., mihi omnino suspec-
„ta est, de qua proinde peritus lector cogitet
„velim. Legerem τὸ πῶς, nisi id a vulgata
„lectione nimis recederet. Merito suspectam
habet vocem πῶς. ea certissime est corrup-
ta: Non tamen legerim ego πῶς, sed πῶς-
τος. Hæc interpretatio commoda est & vera.
parum etiam a vulgata lectione recedit. Infra
ia interpretatione alterius vocis hæc duo πῶς-
τος & βάθος etiam conjunxit Suidas, sc.
κύτος, ὄγκος, χώρημα, βάθος, πλάτος.

Κοιλιδῶν. ¹ οἷον ἑ καὶ λα τῷ ὀφθαλμῷ οἰδῶν.
² Οὐκείτος Διὰ κοιλιδῶντι.

Κοιμίσαι τὸν λύχνον. Νικοφῶν ³ Πανδώρα. ἡ κοι-
 μίσαι ἐπὶ θανάτῳ ⁴ Σοφοκλῆς.

Πομπᾶν Ἑρμῶν χθόνιον θύ με κοιμίσαι.
 καὶ Ὀμηρῶν Κοιμήσατο χαλκῶν ὕπνον.

Κοιμῶ, ἢ κοιμῶμαι. τὸ ὑπῶ. Κοιμίζω δὲ, αἰπα-
 λῶ, τὸ χαλπαύω.

Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Τίμαχος Φησιν ἐν τῷ θ',
 αὐτῶν λεχθῆναι καὶ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καὶ
 ὡς ἡρόδοτος Πυθαγόρας ἀνέπειθε τοὺς αὐτῶν κατοι-
 κοιῦντας, ἀφ' ἀνέμῳ κακῆσθαι. κέχηται τῇ παροι-
 μίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. οὐ δὴ πᾶσι τὰ ἡδέματα λέ-
 γειν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τῷ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως
 κοινωνίαν.

Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Φασὶν ὅτι τὴς περὶ τοὺς
 Πυθαγόρας μαθητὰς ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος, κοινὰς τὰς
 ὑπῆρας ποιῆσαι. ὅθεν ἡ παροιμία.

Κοινὰ ἔννοιαι. εἴ ποτε ἡ ἀφ' ἑνὸς συλλογίζετο περὶ
 τῶν νοητῶν, ἢ καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τῷ νοῦ συμπλα-
 κῆσαι. ὥστε καὶ περὶ τῶν αἰσθητῶν συλλογίζετο,
 συμπλακῆσαι τῇ φαντασίᾳ. τοῦτο τοίνυν ἔστιν εἰ μὴ
 μετέχοντες οἱ πολλοί, ἀλλ' ἴχνη πινὰ καὶ ἰνδάλματα
 ἀφ' ἀβέβαιον εἰς ἡμᾶς. τὰτα δὲ εἰσιν αἱ κοινὰ ἔννοιαι,
 αἱ ἀφ' ὧν πάντων χρῆσθαι. ἀ ἰνδάλματα νοῦ εἰσιν ἐναρ-
 γῶς. διὸ καὶ δεχθῆναι ὑπερῆκτον τὸν νοῦν χαλῶν, ὅτι
 τὰ νοητὰ γινώσκοντες. ἡ λογικὴ δὲ ψυχὴ συνιστα-
 μένη ἐκ τῶν λόγων τῶν πραγμάτων ἐν ἑαυτῇ.
 ἀφ' ὧν τὸ καὶ ἀδύνατον ἐν ὕλῃ, οἷον ἐλκεῖται
 οὐκ εἶναι, ὡς ὁ ἐν τῇ τέφρᾳ χρυσοῦς ἀνιῇ. ὥστε
 εἶναι, ὅταν τις μικρὸν τῆς τέφρας ἀρῇ, ὁ ἀνιῇ θύδης ἀνα-
 λάμπῃ, καὶ οὕτως ὁ διορύξας τὸν ἀνιῇ ἐποίησε τὸν
 αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ δόξα ἐρεθίζουμένη ὑπὸ τῆς αἰσθη-
 σιως, περὶ ἀλλὰ τοὺς λόγους τῶν ὄντων. οὕτως καὶ τὴς
 διδασκαλίας φασί, μὴ τὴν γνῶσιν ἡμῶν ἐπιθέσθαι,
 ἀλλὰ τὴν εἶναι ἡμῶν καὶ οἷον χρυσοῦς ἐμφαίνειν,
 καὶ τὰτα εἰσιν αἱ κοινὰ ἔννοιαι, τὰ ἔστιν ἀποδείξασ-
 ματα. πᾶν γὰρ ὅταν ἴσμεν χρῆσθαι ἢ καὶ ἀποδείξαι,
 τὰτα καὶ κοινὰ ἔννοιαι ἴσμεν. ἀ δὲ δείξαι δέτα
 εἰς τὸ γινώσκον, τὰτα τὰ συμπέρασμα καὶ καὶ
 ἀποδείξαι ἔργον ἐστὶ τῆς δόξης εἰδέναι.

Κοινεῖον. πορνεῖον.

Κοινὸν μί. τὸ δημόσιον.

Κοινὸν ἄμω. τὸ τῶν δήμων κοινόν.

Κοινολεχθῆς. ὁ κοινὸν λέχῳ ἐπὶ μοιχείᾳ ποιού-
 μενος.

¹ Κοιλιδῶν] Imo κοιλιδῶν: ut recte Suidas infra.

² Οὐκείτος] Idyll. i. v. 38. ubi rectius legitur, Διὰ κοιλι-
 δῶντι.

³ Πανδώρα] Priores Edit. habent Πανδώρα. MSS. Paris. Παν-
 δώρα. Sed vera lectio est Πανδώρα, ut patet ex Polluce, Athenæo,
 & ipso Suida infra v. Νικοφῶν.

Κοιλιδῶν. Tumore oculorum laborare. The-
 ocritus: *Diu oculorum tumore laborantes.*

Κοιμίσαι τὸν λύχνον. Exstinguere lucernam.
 Nicophon *Pandora*. Et κοιμίσαι, sopire: de
 morte etiam dicitur. Sophocles: [*Invoco*]
animarum deductorem Mercurium terrestrem, ut
facili & leni morte me sopiat. Et Homerus:
Dormivit æreum somnum.

Κοιμῶ, vel κοιμῶμαι. Dormio. Κοιμίζω vero
 cum accusativo, sopio.

Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Res amicorum commu-
 nes sunt. Timæus proverbium hoc usurpatum
 fuisse dicit in magna Græcia, quo tempore Py-
 thagoras incolis ejus persuadebat, ut bona om-
 nia indivisa & communia haberent. Usus est
 hoc proverbio Menander *Adelphis*. Id autem
 non solum de bonorum, sed etiam mentis &
 studiorum communione intelligendum est.

Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Bona amicorum commu-
 nia sunt. Ajunt Pythagoram Philosophum dis-
 cipulis ad ipsum accedentibus persuadere so-
 litum fuisse, ut fortunas suas facerent commu-
 nes. Unde proverbium hoc natum est.

Κοινὰ ἔννοιαι. Notiones communes. Cum
 dianæa aliquid concludit de rebus intellectu-
 libus, non per se id facit, sed cum mente con-
 juncta: quemadmodum eadem de rebus sen-
 sibus concludit cum phantasia conjuncta.
 Hujus igitur mentis si nos hominum vulgus
 participes non sumus, at quædam ejus vesti-
 gia & simulacra ad nos pervenerunt. Ea au-
 tem sunt notiones communes, quæ omnes
 homines pervadunt, & evidentia sunt mentis
 simulacra. Quamobrem scientiæ principium
 mentem vocant, qua intellectilia cognoscimus.
 Anima vero rationalis natura sibi insitas ha-
 bet rationes rerum. Sed quia materiæ immer-
 sa est, ex velut obruta sunt, ut scintilla in
 cinere delitescens. Sicut igitur, si cinerem
 paululum fodiaris, scintilla statim emicat;
 non vero ille, qui fodicavit, scintillam fecit:
 sic etiam opinio a sensu irritata rationes re-
 rum profert. Pariter magistros non inferere
 nobis cognitionem dicunt, sed insitam nobis
 & veluti latentem aperire & manifestam fa-
 cere. Hæ igitur notiones communes sunt ve-
 lut umbræ quædam & vestigia mentis. Quic-
 quid enim absque ulla demonstratione scimus,
 id per notionem communem scimus. Quæ
 vero demonstratione indigent ut cognoscantur,
 eorum conclusiones absque demonstra-
 tione scire, opinionis est.

Κοινεῖον. Lupanar.

Κοινὸν μί. Publice.

Κοινὸν ἄμω. Quod Populo commune est.

Κοινολεχθῆς. Qui adulterii causa lectum com-
 munem habet. Adulter.

⁴ Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 50. ut Portus observavit.

⁵ Εἰ ποπὴ ἡ ἀφ' ἑνὸς συλλογίζετο περὶ τῶν νοητῶν. Hæc, & quæ sequuntur,
 sumpta sunt ex Philopono in lib. i. Aristot. *de Anima*, A. i.

b. & A. 2. a. ut Pearsonius etiam observaverat.

⁶ Κοινολεχθῆς. ὁ κοινὸν λέχῳ ἐπὶ μοιχῇ. Sic habent omnes ex-
 cusi. At brevius MSS. Κοινολεχθῆς. ὁ μοιχῇ.

Κοινολογία. ἡ κοινὴ ἀλέκλει. Κοινὴ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀνθρώπινης, ἡ μεγάλη, καὶ θαυμαστὴ.

Ἐγὼ δὲ κοινῇ συμφορᾷ πεπληγμένος.

Κοινόν. τὸ ἀχάβατον. ἢ τὸ μηδὲν ἔχον πλέον τῶν λοιπῶν.

Κοινόν. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ εἰς τὰ μέρη ἀφαιρετόν, ὡς ἡ κληρονομία γῆ· ἢ τὸ ἀφαιρετόν, ὡς ἡ ἀφαιρετικὴ λαμβανόμενος· ἢ τὸ ἐν κοινῇ ἀναπαύσει· ἢ τὸ ἐν κοινῇ ἀναπαύσει, εἰς δὲ τὸ κοινόν ἀναπαυόμενος, ὡς ὁ ἐν θεάτρῳ τόπος, ἢ ἐν βαλανείῳ· ἢ τὸ ἀφαιρετικὸς εἰς κοινὴν καὶ αὐτὴν ἔννοιαν ἀναπαύσεως, ὡς ἡ φωνὴ τῆς κήρυκος. κοινὰ δὲ καὶ ἀμέλειά εἰσιν, ὁ πατήρ, ὁ υἱός, καὶ τὸ ἄγιον πνεῦμα· αἱ τε γραφαί, καὶ αἱ ὑποσχόμεναι δυνάμεις, ἡλίας τε, καὶ ἑλίου, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἀστέρων χορός, καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ, κοινὰ καὶ ἀμέλιστα ὅλα διόλου. γῆ τε, καὶ ὕδωρ, χρυσός τε καὶ ἄργυρος, καὶ πᾶσα μετεωρική φύσις, καὶ οὐρανοποιή, καὶ κοινὰ μὲν εἰσιν, ἀλλ' ὅμως μεριστὰ γέγονε τῇ τῇ πλεονεξίας ὁρῇ. παρθεσία δὲ, καὶ ἀγαμία, καὶ ἱερουσύνη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν Θεῶν τοιαύτα χαρίσματα, οὐτε κοινὰ, ὅτι αὐτὰ μεριστὰ· ὅτι εἰς τὰ μέρη τῶν κοινῶν, ἢ τῶν μεριστῶν.

Κοινὸν γραμματεῖον, καὶ ληξιαρχικόν. τὸ μὲν κοινόν, εἰς ὃ ἐντεγράφοντο οἱ εἰς τῆς Φεάτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικόν, εἰς ὃ ἐντεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγεγραμμένοι.

Κοινὸς Ἑρμῆς. Φασὶν ὅτι κλεπίστατος γινόμενος Ἑρμῆς, κατέδειξε κοινὰ εἶναι τὰ φώρια, καὶ τοῖς καὶ μόναις κλέπτεσιν ἐπάναγκες εἶναι πρὸς τῆς κοινῆς ἀφενόμεσθαι. οἱ δὲ, ὅτι τὸ λόγον ἔχον ὁ Ἑρμῆς, κοινωνικὸν ἐποίησε πάντα δι' αὐτοῦ.

Κοινῶνας. κοινωνούς. Ξενοφῶν. Ἀκροθίνα τοῖς Θεοῖς καὶ περὶ τὸν Κύβητον ἐκέλευεν ἐξελεῖν, οὐαυερ κοινῶνας ἐνομιζέτο τῶν καὶ ἀπετραγμένων. Καὶ αὐτῶν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἄξι, καὶ ὅσοι κοινῶνες αὐτοῦ τῆς Φυγῆς ἐγένοντο.

Κοινωνικόν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Συμμοριῶν, κοινωνικὸς λέγει τάχα μὲν τοὺς ἀνέμνητον ὅσοι νύμνηται ἀδελφός· ὧν ὁ μὲν πατήρ ἐδύνατο λειτεργεῖν· οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνων καὶ ἕνα τελεγεργεῖν οὐκ ἐξήρχοντο. Τάχα δ' αὖ καὶ περὶ τῶν ἐκείνων κοινωνικὴν Συμμοριῶν ἐμπορίας, ἢ πνεῦμα ἄλλου ὧν ἔχεται οὐκ εἶχε τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς κοινῆς ὁσίας.

Κοινοφελής. ὁ πάντας ὠφελεῖν.

Κοινὸν. μισθόν.

¹ Μεγάλη καὶ θαυμαστή] Hæc interpretatio non convenit τῇ κοινῇ, sed κοινή: quas duas voces Grammaticus noster hic confundit.

² Ἐγὼ δὲ κοινῇ συμφορᾷ πεπληγμένος] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Theophrastum*, pag. 777. (516. Ed. Baf. P.) Cæterum pro κοινῇ, ut & Aristophanes & Suidas habent, Bisetus mallet κοινῇ.

³ Καὶ ληξιαρχικόν] Vide infra v. Ληξιαρχικόν.

Κοινολογία. Lingua communis. Κοινὴ vero [interdum significat,] humana, magna, & admiranda. [Aristophanes:] *Ego vero communi calamitate percussus.*

Κοινόν. Impurum. Immundum. Vel, commune: five quod nihil præ cæteris præcipui habet.

Κοινόν. Commune. Quadruplex est. Vel quod in partes dividi potest, ut terra, quæ forte distribuitur. Vel, quod est indivisum, sed cujus usus est omnibus communis. Vel, quod primo quidem occupanti cedit, at [finito usu] rursus sit commune, ut locus in theatro, vel balneo. Vel quod indivise ab omnibus simul & eodem modo auditur & intelligitur, ut vox præconis. Communia vero & indivisa sunt, Pater, Filius, & Spiritus S. & Scriptura sacra, & supramundana potestates, & Sol, & Luna, & omnis stellarum chorus, & ipse aer. Terra vero, & aqua, & aurum, & argentum, & omnia metalla, itemque sylva & nemora, communia quidem sunt, sed tamen propter avaritiam hominum dividi coeperunt. At virginitas, & coelibatus, & sacerdotium, & cætera hujusmodi Dei dona, neque sunt communia, neque dividi possunt.

Κοινὸν γραμ. Tabula communis, & Lexiarchica. *Philo.* Communis dicebatur ea, in qua scribebatur nomina illorum, qui in Phratorum & Gennetarum numerum referebantur. Lexiarchica vero, cui inscribebatur illi, qui inter populares referebantur.

Κοινὸς Ἑρμῆς. Communis Mercurius. Ajunt Mercurium, qui furacissimus erat, docuisse, furta esse communia, & necesse esse, ut illi, qui sibi soli furentur, cum sociis furta partiantur. Alii vero dicunt, Mercurium, cum orationem haberet, ejus ope homines fecisse sociabiles & communionis amantes.

Κοινῶνας. Socios. Xenophon: *Spoliorum primitias & lucos Cyrus Diis servari jussit. [Reliqua vero inter eos divisit,] quos rerum gestarum socios fuisse putabat.* Et iterum: *Et caput ipsius afficeret, & omnium, quotquot fugæ illius participes fuerunt.*

Κοινωνικόν. Demosthenes in oratione de Symmoriis, κοινωνικὸς fortasse vocat fratres, qui bona indivisa habent: quorum pater quidem munera publica obire poterat, hæredes vero ejus trirremem publicam sumptibus suis singuli instruere non valebant. Vel eos forsan, qui voluntariam inter se inierunt societatem, vel mercaturæ, vel rei cujuscumque alterius; quorum singuli totum communium bonorum census non habebant.

Κοινοφελής. Qui omnibus prodest. Qui omnium utilitati servit.

Κοινόν. Inquinat. Polluit.

⁴ Εἰς δὲ ἐντεγράφοντο οἱ εἰς τῆς Φε.] Vide supra v. Ἀκροθίνα. ⁵ Ξενοφῶν] *De Instit. Cyri* lib. vii. pag. 192. unde locus hic ita supplendus est: Ἀκροθίνα τοῖς Θεοῖς καὶ περὶ τὸν Κύβητον ἐκέλευεν ἐξελεῖν. ὅτι τῶν δὲ καὶ οἰκίας διδόναι καὶ ἀργεῖα τέτοις, ὡς αὐτῶν &c. Notandum autem est, pro κοινῶνας (cujus vocis gratia locum hunc attulit Suidas) apud Xenophontem hodie legi κοινῶνας.

⁶ Κοινωνικόν. Δημοσθ.] Ex Harpocrate: apud quem pro κοινῶν rectius legitur κοινωνικόν.

Κοινόν.

Κύανοι. μέλανες. ἤρουν κυανωγὴ πεπιχτάσματα ὑποβαλλόμενα, ὥσπερ ἔθος τῶ τοῖς ἐν πένθῃ ἔσι.

Κυανοχαΐτης. μελανόθειξ. πορφυρόθειξ. ὁ Ποσειδών.

Κυανώτατος. μελανώτατος.

Κυάρας. ὄνομα κύριον.

Κύδα. Ἐξελῶ σε τῇ πηγῇ θύραζε κύδα. ἀντὶ τοῦ κύφοντα.

Κύθερον. θήκιον μελισσῶν.

Κυέλη. ἢ ῥέα. ὡς ἔχει Κύελα ὄρη. ὁρεία γὰρ ἡ Θεός. διὸ καὶ ἐπορεῖται λεόντων ζεύγη. τὸ δὲ, μήτερ Κλεοκρίτης, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε, βελόμηνος αὐτὸν ἀγαθὰ εἶναι ὡς φρενὸς ποδα. τῆς τι μετὰ λόπον. ἐκωμωδεῖτο δὲ ὡς κίναδος, καὶ ξένος, καὶ δυσγενής, καὶ Κυέλης υἱός. ἐπεὶ ἐν τοῖς μυθίοις τῇ ῥέας μαλακοὶ πάρευν. τῷ δὲ καὶ τῇ ὄρνιθός. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῇ κινάδῃ ἡ παροιμία.

nati. Præterea, capite & vultu avem referebat. Proverbium igitur istud dicebatur in cinædos.

Κυέλης υἱός. ὁ Κλεοκρίτης, ὅς ἐκωμωδεῖτο ὡς γυναικίας καὶ κίναδος.

Κυελείοις. τοῖς τῇ ῥέας. Κυέλη γὰρ ἡ ῥέα. Γαλαΐα Κυέλης ὀλολύμαλι. Κύελα γὰρ ὄρη Φρυγίας, ἐνθα εἰμῶτο.

Κυερνήτης. ὁ τῇ πλοῖς ἡγεμὼν.

Κυβώω. κύβον ρίπτω. εἰς κίνδυνον πορρωτέρω. Μὴ ὡς ἀλλοῦται καὶ κυβένει τὰ βίω.

Κυβεία. πανουργία.

Κύβειος. ὁ ἀτακτός.

Κυβέη. ἡ Θεῶν μήτηρ.

Κυβίαν. κυβίως τὸ ἐπὶ κεφαλῇ ρίπτειν. Ὅμηρος. Κύμβαχ' ἐν κοίτῃ. ἐπεὶ οἱ μανιώδεις περὶ τῇ κεφαλῇ πάθος γινόμενον τοῖς τοῖς γίνονται. ὅθεν καὶ τῇ μητέρει τῇ Θεῶν ἀπὸ τῇ ἐνθουσιασμοῦ Κυβέη λέγεται. αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τὸ μυνῆσαι γίνεσθαι. ἐνθα δὲ καὶ ἐν Φρυγίᾳ ἱερὸν μητρὸς Θεῶν.

Κυβηλίσαι. πελεκίσαι. κύβηλις γὰρ, ὁ πέλεκυς. καὶ ἄγροκυβηλῖς, ὁ θύτης. Κρατὶν Δρα-

1 Ἐξελῶ σε τῇ πηγῇ. Aristophanes Equit. p. 308. (109. Ed. Baf. P.)

Ἐξελῶ σε τῇ πηγῇ θύραζε κύδα.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Κυέλη. ἢ ῥέα. ὡς ἔχει Κύελα. Hæc, & sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad Aves p. 583. (403. Ed. Baf. P.)

3 Ὅρεία γὰρ ἡ Θεός. Vide infra v. Ὅρεία.

4 Ὅρνιθός. Scholiasta Aristophanis loco laudato habet φρενὸς ποδα.

5 Γαλαΐα Κυέλης ὀλολύμαλι. Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Riani, quod existat in Anthologia inedita, ex qua illud integrum cum Lectore curioso communicabimus. Rianus ὡς ἔχει Ἀχρυλῖς.

Ἀχρυλῖς, ἡ Φρυγία θαλαμηπέλας, ἡ περὶ πύλας.

Ποδάκι τὰς ἱερὰς χόσμεναι ποδάκι δόξα.

Γαλαΐα Κυέλης ὀλολύμαλι ποδάκι δόξα.

Τὸν βαρὺν εἰς ἀγκῶν ἤσαν δὲ στυμῶνται.

Τὰς δὲ Θεῶν καί τις περὶ διελίθῃ ἦσαν ἀρεία.

Θερμὸν ἐπὶ λύσας δὲ ἀνέπαιος πόδα.

Κύανοι. Nigri. Vel, quibus nigri tapetes substrati sunt, ut lugentibus fieri solet.

Κυανοχαΐτης. Nigram vel purpuream comam habens. Est epithetum Neptuni.

Κυανώτατος. Nigerrimus.

Κυάρας. Cyaras. Nomen proprium.

Κύδα. Pronum. Corpore vel capite inclinato. Extraham te natibus foras, capite inclinato.

Κύθερον. Apum receptaculum. Aiveare.

Κυέλη Cybele, sive Rhea, sic dicta a Cybelis montibus. Est enim Dea montana. Hinc etiam a bijugibus leonibus vehitur. Mater Cleocriti vero præter expectationem dixit Comicus, volens eum perstringere, ut magnos & crassos pedes habentem. A Comicis autem perstringebatur ut cinædus, & peregrinus, & ignobilis, & Cybeles filius: idque ideo, quia mysteriis Rheæ, sive Cybeles, intererant homines molles & effœminati.

Κυέλης υἱός. Cybeles filius. [Sic ab Aristophane vocatur] Cleocritus, qui a Comicis perstringebatur ut cinædus & effœminatus.

Κυελείοις. Ad Cybelen vel Rheam pertinentibus. Cybele enim est Rhea. [In Epigrammate:] Ululatu, qualem Galli Cybeles sacerdotes edere solent. Cybela enim sunt montes Phrygiæ, ubi Cybele colebatur.

Κυερνήτης. Navis rector, vel gubernator.

Κυβώω. Aleam jacio. In periculum temere ruo. Non temere periculum adire, nec dubie fortunæ aleæ vitam committere oportet.

Κυβεία. [Jactus alex, vel talorum.] Caliditas. Astutia. Phœnix

Κύβειος. Impudens.

Κυβέη. Cybebe. Deorum mater.

Κυβίαν. Proprie in caput provolvi. Homerus: Prono capite in pulverem [excussus est.] Furiosi enim, morbo quodam capitis correpti, tales sunt. Unde etiam matrem Deorum a furore illo Κυβέην vocant. Nam illis, qui sacris initiantur, causa furoris est. Est etiam in Phrygia templum Matris Deorum.

Κυβηλίσαι. Securi percutere. Κύβηλις enim est securis. Et ἀγροκυβηλῖς, sacerdos, sacri-

Epigramma hoc est satis facile & planum: quod etiam ante nos edidit Lucas Holstenius ad Stephanum v. Κυβέη. Vide etiam Suidam v. Γαλαΐα, v. Θαλαμηπέλας, & v. Ὅρεία, ubi itidem Epigrammatis hujus fragmenta leguntur.

6 Μὴ παρρησιάζεσθαι καὶ κυβ. Vide paulo inferius v. Κυβέη.

7 Κυβίαν. Lege κυβέαν, totumque hunc articulum cum voce præcedente connecte. Photius in Lexico inedito: Κυβέαν, μὴ ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς. Hæc pulchre conveniunt iis, quæ paulo post apud Suidam sequuntur: ὅθεν καὶ τῇ μητέρει Θεῶν ἀπὸ τῇ ἐνθουσιασμοῦ Κυβέη λέγεται. Nihil sane emendatione nostra clarius est. Hefychius: Κυβέη, (male hodie κύβηκα) θεοφορεῖται, κερυνταῖα. Vide etiam Etymologum v. Κυβέη. A κυβέαν deducitur κύβητος i. e. ut Photius in Lexico interpretatur, ὁ κερυνταῖα τῇ μητέρει Θεῶν, θεοφορεῖται. Hinc emenda Hefychium, apud quem male hodie legitur, Κύβητος, ὁ κερυνταῖα τῇ μητέρει Θεῶν. Scribendum enim est, Κύβητος, ὁ κερυνταῖα τῇ μητέρει Θεῶν. Etymologus rectius, αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τὸ μυνῆσαι γίνεσθαι.

8 Αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τὸ μυνῆσαι γίνεσθαι.

9 Ἀγροκυβηλῖς, ὁ θύτης. Κρατὶν Δρα-

Ἀγροκυβηλῖς, ubi eadem leguntur.

πέπτιση

Polybius. Inagm. Gr. 12. Vol. V. p. 78.
Suidas. V. Αἰολογία. V. Αἰωνογία.
τον. V. Κύβος. V. Χαλασάντες.

πέπον ἐπὶ Λάμπων εἶπε τὸν ἀγύρτιον, ὃ κυ-
βηλίστην.

Κύβητ.

Κυβίοις. κλάδοις τοῖς δακτυλοῖς.

Κυβίτῃ. κολυμβᾶν. χαλὰ χρεητικῶς.

Κυβίτῃσις. ἡ συροφῆ.

Κυβιστητήρ. ὁρχισμός. ὃ κυβιστητεία, ἡ ὁρχησις.

Κύβον. ὃ τοῦ τετραγώνου ἀδιουάτα ἔχον κύβον
ἀναρρίψαι πολέμους ποσύντα.

Κύβου. πᾶν τετράγωνον.

Κύβου. ὅτι ἐκ κυκλόθεν βάσιν ἔχον. Ἀπολ-
λόδωρ ὅτι ἐκ κυφότῃ. τὸ γὰρ ἐπὶ κεφαλῇς
κυλιόμεναι, κυβιστῆσαι ἔλεγον. καὶ ἐν Ἐπιγράμ-
ματι.

—Οἶδ' ὅτι ἐπὶ ῥίπτω

Πάντα κύβον κεφαλῇς αἰὲν ὑπερθεύειν ἐμῆς.

Καὶ ἐγκυβιστῆσαι τοῖς περὶ ῥίπτω, τὸ ῥίψαν δύνανται
πράττειν, καὶ ὅτι ἐπὶ ῥίπτω, ἐπὶ ῥίπτω κύβου. Πολύδο-
οι ὅτι ἀλογιστῆσαι καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι, τὸ ῥί-
ψαν δύνανται καὶ κυβιστῆσαι τῷ βίῳ. τὰ τε γὰρ, ῥίψαν δύνανται
πὶ πρᾶττειν, καὶ ῥίψαν δύνανται.

Κυδαζέ. ὁ λαιδρεῖται. ὁ ἐλίζει. ὁ πᾶν πᾶν.

Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῃ.

Ἀμύκη, μὴ κυδαζέ μοι τὸν περὶ δούλιον ἀδελφόν.

καὶ Αἰσχύλῳ ἐν Ἰφιγένειᾳ. Οὗτοι γυναιξὶ κυδα-
ζέσθαι. ὁρῶντων δὲ ὁ κύβος ἐπὶ ὕδατος. καὶ ὁ Σοφο-
κλῆς. Κυδαζέ τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

Κυδαθηναιεύς. ὁ δῆμος ἐστὶ Φυλῆς ὁ Πανδονίδος
τὸ ὅτι Κυδαθηνάιοι, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος Κυδαθηναιεύς, ἡ
Κυδαθηνάϊ.

Κυδαλίμων. ἐνδοξον. ὁ περὶ πᾶν. ἡμῶν.

Κυδαντίδης. ὁ δῆμος Αἰγινίδος Κυδαντίδα.

Κύδας, ὁ ὁ Ἀρχαῖς, ἐν πόλει Καφύης ἢ ὅς Κύ-
δας ἐκχαλεῖτο καὶ Ἀλῆτης.

Κυδαθηνάϊ. ἐνδοξον.

Κυδῆμος. ἐνδοξος. καὶ κύδιτος, τὸ αὐτό.

Κυδῶν. γαυριῶν.

Κύδνιον ῥέμα. τὸ ὅτι Κύδνιον ποταμός. ὁ Ποταμός
τε αὐτοῦς Ἀφρῆ. ὁ Κύδνιον, ὃ ῥέμα καὶ ἔστιν οἱ
Γαυρίαι, καὶ ἄλλοι. ὁ οἱ ὑπερθεύει τῷ ὀρνίθῳ, μετ-
οντες τῷ ὕδατι.

Κύδος. γὰρ, δύναμις, δόξα, φήμη.

- 1 Ὅρῳ. Imo potius, ὁρχησις: ut Portus etiam monuit.
- 2 Τὸ τετραγώνον ἀδιουάτα ἔχον. Idem fragmentum legitur etiam su-
pra v. Ἀδύνατον.
- 3 Οἱ μὲν ἀλογιστῆσαι καὶ μανίαν ἔφασαν. Vide supra v. Ἀλογιστῆσαι, ubi idem
fragmentum legitur.
- 4 Κυδαζέται. λαιδρεῖται. ὁρῶν. Ex Scholiasta Sophoclis ad *Aja-*
cem p. 44. ut Portus recte observavit.
- 5 Καὶ Σοφοκλῆς. Κυδαζέται ὅτι πᾶν. Locum hunc Sophoclis ad-
ducit etiam vetus interpres Apollonii Rhodii ad lib. 1. *Argon.* v.
1337. ut probet τὸ κυδαζέ σημαίνει conviciari & maledicere.
Verba ejus haec sunt: Ἐκυδαζέται. ἡ λαιδρεῖται. καὶ οἱ ἄρσενες ἡ
λαιδρεῖται πᾶσι. Σοφοκλῆς Αἰσώλῃ Μασσαφίῳ.

Κυδαζέται ὅτι πᾶν Ἀργείοις ὁμοῦ.

ficus. Cratinus in *Fugitivis* Lamponem vo-
cavit agyrtam & sacrificum.

Κύβητ. Caput.

Κυβίοις. Ramis palmæ.

Κυβίτῃ. Nare. Abusive.

Κυβίτῃσις. Saltatio in caput.

Κυβιστητήρ. Qui in caput saltat. Qui in caput
se provolvit. Et κυβιστητεία, saltatio in caput.

Κύβον. Tesseram. Cubum. Cum Imperator
tanti belli aleam jacere non posset.

Κύβου. Cubus. Omne quadratum.

Κύβος. Cubus. Ita dictus quod ab omni
parte basin habeat. Apollodorus vero ita di-
ctum tradit, quod, dum jacitur, pronus qua-
si in caput provolvatur. Id enim κυβιστῆσαι vo-
cabant. Et in Epigrammate: *Novi me nullam
non de capite aleam jacere.* Et ἐγκυβιστῆσαι τοῖς
περὶ ῥίπτω, significat præcipiti temeritate rem
aliquam aggredi, & exclamare, jacita sit alea.
Polybius: *Illi quidem temeritatem & insani-*
am esse dicebant, temere caput periculis objice-
re, & dubiæ fortunæ aleæ vitam comittere. Vel
inconsulto & temere aliquid agere.

Heysius in fragm. Apollodori
IV. 1159. (γ)

Polybius. *Argon.* p. 12. Vol. V.
am esse dicebant, temere caput periculis objice-
re, & dubiæ fortunæ aleæ vitam comittere. Vel
Avennionem. V. Κυβιστῆσαι. V.
καὶ ἀνέστησαν.

Κυδαζέται. Conviciis proscinditur. Contu-
melia afficitur. Epicharmus *Amyce*: *Amyce,*
ne conviciis insectare fratrem meum natu ma-
jorem. Et Æschylus *Iphigenia*: *Mulieribus*
non est maledicendum. Κύδος autem, cum sig-
nificat contumeliam, vel convicium, est generis
masculini. Et Sophocles: *Ab omnibus Argi-*
vis conviciis proscinditur.

Κυδαθηναιεύς. Cydathenienfis. Cydathenæ-
um est populus tribus Pandionis, cujus po-
pularis dicitur Κυδαθηναιεύς, vel Κυδαθηνάϊος.

Κυδαλίμων. Gloriosum. Decorum. Honora-
tum.

Κυδαντίδης. Cydantides. Cydantidæ est po-
pulus tribus Ægeidis.

Κύδας. Cydas, Arcas, ex urbe Capua oriun-
dus: dictus etiam fuit Aletes.

Κυδαθηνάϊ. Illustis.

Κύδιμος. Gloriosus. Illustis. Et κύδιτος
idem.

Κυδῶν. Exultans. Glorians.

Κύδνιον ῥέμα. Fluxus Cydni amnis. *Et flu-*
vius Cydnus eos intersluit, juxta quem Tar-
senses sedent, ebrii aqua, velut aves humidio-
ribus locis gaudentes.

Κύδος. Potentia. Gloria. Decus. Fama.

- 6 Κυδαθηναιεύς. δῆμος ἐστὶ Φυλῆς. Ex Harpocrate.
- 7 Τὸ Κυδαθηνάϊον. Sic locum hunc emendavi ex Stephano Byzan-
tio & Harpocrate, cum antea male legeretur καὶ Κυδαθηνάϊον.
- 8 Κυδαντίδης. δῆμος ὁ Αἰγινίδης. Vide Stephanum Byzantium &
Harpocratem.
- 9 Κύδας, ὁ Ἀρχαῖς, ἐν π. Ut locum hunc recte intelligas, le-
gendus est Suidas supra v. Βάκας.
- 10 Ποταμός ἐστι αὐτὸς Ἀφρῆ. Κύδνιον. Fragmentum hoc depromp-
tum est ex Philostrato de *Vit. Apoll.* lib. 1. cap. v. idemque auctius
legitur supra v. Εὐδῶν.
- 11 Κύδνιον. Hæc vox in prioribus Edit. incuria librorum
omissa est, quam ex Philostrato loco huic restitui.
- 12 Οἱ ὑπερθεύει. Philostratus loco laudato habet οἱ ὑπερθεύει. At
Suidas supra v. Εὐδῶν, οἱ ὑπερθεύει.

Ccc 3

Κύδος.

FRAGMENTA. 1159

Suidas Κύβος. ἀπὸ τοῦ κυκλόθεν βάσιν
ἔχον. Ἀπολλόδορος ἀπὸ τῆς κυφότῃς.
τὴν γὰρ ἐπὶ κεφαλῇς κυλισθῆναι, κυβιστῆ-
σαι ἔλεγον. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

—Οἶδ' ὅτι ἐπὶ ῥίπτω

πάντα κύβον κεφαλῇς αἰὲν ὑπερθεύειν ἐμῆς.
Etiam ex hoc emendare licet Etymol.
M. Κύβος. ὁ κυκλόθεν (κυκλόθεν) βάσιν
ἔχον. ἡ πᾶσα τετραγώνος ψῆφος. Ἀπολ-
λόδορος δὲ ἀπὸ τῆς κυφότῃς. τὰ γὰρ
ἐπὶ κεφαλῇς κυλισθῆναι, κυβι-
στῆσαι ἔλεγον. καὶ κυβιστῆσαι, τὸ ἐπὶ κε-
φαλῇς κυλισθῆναι, καὶ γὰρ ἔλεγον τὴν κεφα-
λήν.

βος. ἐξ αὐτοῦ κυβιστῆς, καὶ κυβιστῆρ ὁ
κυλισθῆναι.

Necesse est Apollodorum ὅτι κυφό-
τῃς, h. e. ἀπὸ τοῦ κύπτειν duxisse κύ-
βον, non ἀπὸ κυφότῃς. Etymologia
primo utriusque loco posita est inepta.
Melior altera ἀπὸ τοῦ κύπτω, vnde sane
κύβον et sic porro. Praestat, hinc esse

1160 APOLLODORI

ἀπὸ τοῦ κύβου, κύβος, caput: vnde κυβιστῆσαι
καὶ κυβιστῆσαι. De his plura Eust. ad Hom.

Κύδος. ¹ λαιδερία, ὁρεστικῶς. καὶ παροιμία. Κύδω δίκλιν ὀφείλει. ἐπὶ τῷ Συκοφαντησάντων.

Κυδωνιάτης, καὶ Κυδωνίτης. ἀπὸ τόπων.

Κυδώνιον. εἶδος ὀπώρου.

Κυδρόμυρον. Ἐν ² ἐκείνῳ δ' ἐν τοῦ κυροῦ κυδρόμυρον, καὶ πομπεύοντα, ἄβρον, καὶ θρυπτόμυρον.

Κυδοιδοπαῖν. ³ Συμπαράγειν. πινὲς δὲ ἐξ ἐλατῆρος τὸ παράγειν τὸ μὲν, ἀπὸ ἑ καὶ τὸ δὲ, ἀπὸ ἑ κυδοιμοῦ. ⁴ Ἀετοφάνης.

Οὐδὲν ὀρθῶς ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπαῖν.

Κυδοίμεον. ἐθροῦσθον. καὶ κυδοιμήσαν, ὁμοίως.

Κυδοίμος. πάραχθ. θόρυβος.

Κύψ. γενεῇ ἢ, ἐν γαστρὶ ἔχθ.

Κυρῖνθ.

Κυρῖνθ. οὕτως ⁵ Ἰγλίος πρὸς Πάροκλ. ἐπὶ ἀστατο κεκληῖσθαι ἀκηκοέναι Ῥωμύλον.

Κύινδα. κυῖν ἡ λεγομένη Ἀνάζαρεβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. ἐλέγετο δὲ καὶ Διοκασάρεβα. ζήτησεν ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Ἀνάζαρεβα.

Κυίσκω. γενεῇ.

Κυζικηνοὶ ⁶ στατήρες. διεβεβέβητο ἔτσι ὡς θύ κερα-ελαμμοί. ἀρῶσθαι δὲ ἡ γυναικίον ὁ τύπος ἐπὶ δὲ στατήρη ἀρῶσθαι λέοντος.

Κυθέρεια. ἔχθ ὅτι ἀρῶσθαι Κυθήροις, ⁷ ὡς Ἡσιόδους φησὶν ἀλλ' ⁸ ἡ ἐν αὐτῇ κεκληῖσθαι ἔχθαι τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσιν ἐφίησι. ἄρ' ἢ ἑ κεκληῖσθαι τὸ δύναμιν. τὴν Λαίδα τὴν ἐταίραν φησὶ.

⁹ Τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ἡ μνηστῆρες ἀβασοί.

Πλειόνες, ἢ νύμφης εἶνεκα Τιωδαρίδος.

Κύθηρα. ὄνομα πόλεως.

Κυθήρηθεν. ἀπὸ τῆς Κυθήρων.

Κυθήρειος.

Κύθηρον. δῆμος τῆς Πανδονίδος.

Κυθνείδης. ὄνομα κύριον.

Κύθνη. μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Κυθνώδης συμφορὰ. οὕτω λέγει ἡ μεγάλη συμφορὰ. ἔτσι ¹⁰ ἢ οἱ Κύθνιοι κακῶς διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρυόνος.

Κυκᾶ. παρὰ τῆς καὶ κυκῶ. ἀντὶ τῆς παρὰ τῶν θορυβήσαν. ἐν ἑπιγράμματα.

Κύδος. Convicium. Maledictum. Est generis masculini. Et proverbium: *Maledicentiae prae nam debet.* Dicitur de calumniatoribus. Photius.

Κυδωνιάτης. Cydoniates, & Cydonites. Sunt nomina a loco deducta.

Κυδώνιον. Genus fructus. Malum Cydonium.

Κυδρόμυρον. Superbientem. Superbe incedentem. *Illo igitur tempore in solenni pompa cum fastu incedentem & delicias facientem.*

Κυδοιδοπαῖν. Conturbare. Si per κ scribatur, deducetur a verbo κυκᾶν; sin per δ, a nomine κυδοιμός. Aristophanes: *Nihil recte [vos facere dicit,] sed sursum & deorsum omnia confundere.*

Κυδοίμεον. Tumultuabantur. Et κυδοιμήσαν, tumultuaturus.

Κυδοίμος. Tumultus. Turba.

Κύψ. Parit. Gignit. Vel, in utero gerit.

Κυρῖνος. Quirinus. [Nomen proprium viri.]

Κυρῖνθ. Quirinus. Ita Julius quidam Proculus finxit se audivisse Romulum appellari.

Κύινδα. Cyinda, quæ nunc vocatur Anazarba, urbs in Sicilia: ante dicta Diocæsarea. Quære historiam in voce Ἀνάζαρεβα.

Κυίσκω. Pario. Gigno.

Κυζικηνοὶ στατήρες. Cyziceni stateres. Hi celebres erant, quod eleganter essent percussi. Nota autem eorum [in una parte] erat facies muliebri; in altera, facies leonis.

Κυθέρεια. Cytherca, [vel Venus, ita dicta,] non quod, ut Hesiodus ait, ad Cythera appulerit; sed quod in se occultatum habeat amorem, quem omnibus immittit. Cestus enim ejus hac vi præditus est. [Antipater Sidonius in Epigrammate] de Laide meretrice ait: *Mortalem Venerem, quam plures proci inclyti ambiunt, quam ipsam Helenam.* Photius ad τὴν ἐν αὐτῇ.

Κύθηρα. Cythera. Nomen urbis.

Κυθήρηθεν. Ex Cytheris.

Κυθήρειος. Cytherius. Ex urbe Cytheris.

Κύθηρον. Cytherum. Populus tribus Pandionia.

Κυθνείδης. Cythnides. Nomen proprium.

Κύθνος. Cythnus. Insula una ex Cycladibus.

Κυθνώδης συμφορὰ. Cythnica calamitas. Id est, magna. Cythnii enim ab Amphitryone plurimis malis affecti fuerunt.

Κυκᾶ. Miscet. Turbat. Et κυκῶσθαι. Turbo. Miscebo. Confundam. In Epigrammate: *Multos pedes habentem scolopendram*

¹ Κύδος. λαιδερία. Vide paulo ante v. Κυδᾶς.

² Ἐν ἐκείνῳ δ' ἐν τῷ κυροῦ κυδρόμυρον. Integrum locum scriptoris Anonymi, ex quo fragmentum hoc excerptum est, adducit Suidas supra v. Βάρβις, post v. Βάρβις. Eo Lectorem remitto.

³ Κυδοιδοπαῖν. συμπαράγειν. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Nubes* pag. 163. (94. Ed. Baf. P.)

⁴ Ἀετοφάνης. *Nubibus* pag. 163. (94. Ed. Baf. P.)

⁵ Ἰγλίος πρὸς Πάροκλ. Legendum est Ἰγλίος Πάροκλος, auctore Livio lib. 1. ut Portus etiam monuit.

⁶ Κυζικηνοὶ στατήρες. Hujusmodi stateres hodie adhuc extant in Cimetiotheis Principum & Antiquariorum, ejusque ceterum exhibet Clarissimus Begerus in *Theatro Brandeburg.* Part. 1. pag. 490. ad quem Lectorem remitto.

⁷ Ὡς Ἡσιόδους φησὶν. *Theog.* v. 198. Etymologiam Hesiodi præter alios Grammaticos sequitur Scholiasta Homeri ad *Odyss.* θ. v. 288. Κυθήρειος. Ἐπὶ Κυθήροις ἀρῶσθαι. Κυθήρη δὲ νῆος τῆς Λακωνικῆς.

⁸ Ἡ ἐν αὐτῇ κεκληῖσθαι ἔχθαι τὸν ἔρωτα. Vetera Scholia in *Theogoniam* Hesiodi pag. 249. Κυθήρη δὲ πόλις Κύπρου. εἰρηται δὲ Κυθήρη παρὰ τὸ κεκληῖσθαι καὶ κεκληῖσθαι τὸ αἰχρῶν, ἡ γὰρ τὸ ἔρωτα. Et paulo post: Κυθήρη, ἀπὸ τῆς κυθῆν τῆς ἐρωτῆς.

⁹ Τὴν θνητὴν Κυθέρειαν. Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. cap. 111. Epigr. vii. ut Portus etiam observavit.

¹⁰ Οὕτως ἢ οἱ Κύθνιοι κακῶς διετέθησαν. ἀπὸ Ἀμφιτρυόνος. Helladius Bezzantini. apud Photium cod. cclxxix. Ἀργυρὸς ἢ ἡ κυκῶσθαι πρὸς τὸν Κύθνιον, ὃ τὰς ἀνδρας παρὰ Ἀμφιτρυόνιον ἀνέλε παύσας, πλὴν ἀνέλε παύσας. Confer etiam Zonobium.

Μυριόπτερον σκολόπεδρον ὑπ' Ὀρίωνι κυκλιθεὶς
Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασε ἐπὶ σκοπέλῃς.

Κυχαίνω.

Κυκεών. πόμα ἐκ ἀφρόρων μυγμάτων κινάμδρον.

Κυκειῶ. ἐκ τῆς κυκάω, κυκῶ.

Κυκήθεα. ἄραχ' ἡ. συμφορὰ. σκυθρωπότης.

Κυκησιτέφρην. παρὰ τῆς τῆς τέφρην. ἡ Ἀειρο-
φάνης

—Κλειγένης ὁ μικρὸς,

Ὁ ποιητὴς βαλανθίδος, ὁ πόσις

Κραποδοσι κυκησιτέφρην,

Ψυδονίτην τε κοίνας,

Καὶ κίμωνας γῆς.

τῆς κυκώσος τέφρην, μεμυγμένῳ τῷ νίτρω. Κίμων-
λίας δὲ, λυκὴ γῆ. λέγει δὲ, ὅτι ποιητὴς ὅστις πᾶσι γῆς, ὅσος οἱ βαλανθίδος κρατῆρ, κίμωνας, τέφρας,
καὶ τῆς λοιπῆς τῆς τοιαύτης.

Κύκλα. τροχούς.

Κυκλάμινος. εἶδος βοτάνης.

Κυκλῆς, Κυκλέως. ὄνομα κύριον.

Κυκλήσομν. ἡ ἀναζωοδόμν.

Κύκλια. ἡ τῆς αὐτῆς ὑποθέσει ἔχοντα, ἅδ' αὐτὰ
κύκλια ἔλεγον. Ἀειροφάνης Κύκλια τε πολλὰ καὶ
χαλά. τῆς τῆς μέλῃ, ὕμνος, παλαιάς, ἡ παρὰ
ἀφ' ὧν παρὰ τῆς.

Κυκλιοδιδάσκαλος. ὁ πρῶτος Λάσος ὁ Ἑρμιονίδης,
τῆς κυκλῆος χορὸς ἔστησε.

Κυκλίαν ἡ τῆς χορῶν ἀσματοχέμπας. Ἀειροφά-
νης Νεφέλαις. οἱ παλαιοὶ ἀφροφάνης τῆς μυστικῆς
ἡρωῦτο εἶναι τοὺς διδυμοποιούς. καὶ κατὰ τῆς αὐ-
τῶν λέγων

Ἡ εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχέσται, ἡ καμπίαν
πνα καμπίαν,

Οἷας οἱ νῦν τῆς κατὰ τῆς φρενὶς αὐτῆς τῆς δυσκολο-
καμπίαν,

Ἐπετελετο κυκλίου πολλὰς, ὡς τῆς μου-
σας ἀφανίζων.

Καὶ Καλλιμάχῳ δὲ τῆς αὐτῆς ἀποτενωμένῳ,
οὕτω πως αὐτῶν κατὰ τῆς.

Νότα δ' ἔλθουσιν αἰοδαί.

ἡ τοὺς κατὰ Κινσίαν καὶ Κλεομένην καὶ Φιλόξενον αἰ-
νιτῆται, ὅντας διδυμοποιούς. Σοφιστὰς δὲ εἶναι βέ-
λεῖ καὶ τῆς διδυμοποιούς. τῇ γὰρ Κυκλίαν χορῶν ἡ-
σαν ἔτοι διδυμοποιοί. ἀφ' ὧν τὸ ἀρμονία μὴ ὑποπί-
πῃ αὐτῶν τῆς συγγραμμάτων, καμπίαν ἔχουσι πλείονας,
αἱ οἱ μυσικοὶ τροφὰς καὶ ἡ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς χα-
λῶσι. διὸ καὶ τῆς τῆς τραγωδίας συνειστέλει τῆς χορῆς.

1 Μυριόπτερον σκολόπεδρον. Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod
ex cod. MS. Anthologix ineditæ integrum exhibuimus supra v. Κυκῶ.

2 Ἀειροφάνης] Rapis p. 245, 246. (158. Ed. Baf. P.)

3 Ὁ ποιητὴς] Lege ὅτι ποιητὴς, ut apud Scholiastam ad
modo indicatum locum Aristophanis.

4 Ἀναζωοδόμν] Mira interpretatio vocis κυκλήσομν. Rectius
Scholiasta Homeri ad Il. H. v. 332. Κυκλήσομν. ἢ ἀμφοτέρων οἰσ-
μν. Κύκλα ἢ οἱ τροχοί.

5 Κύκλια. ὅτι τῆς αὐτῆς. Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves pag.
585. (404. Ed. Baf. P.)

6 Παρὰ τῆς, παρὰ τῆς] Sic MSS. Paris. At priores Edit. mi-

ab Orione turbatus pontus Iapygum ejecit in
scopulos.

Κυχαίνω. Misceo. Permisceo. Turbo.

Κυκεών. Potio mixta. Cinnus.

Κυκειῶ. [Per syncopen pro κυκειῶνα.] Cin-
num. A κυκάω, κυκῶ.

Κυκήθεα. Turba. Calamitas. Tristitia.

Κυκησιτέφρην. Cinerem turbantis, vel miscen-
tis. Aristophanes: Cligenes ille pusillus, bal-
neatorum omnium pessimus, qui tractant cine-
rem, ex falso nitro & creta mixtum. Κυκη-
σιτέφρην est, turbantis cinerem, cum nitro mix-
tum. Terra vero Cimolia est creta. Dicit
autem, illum longe deteriore esse omni ter-
ra, quam balneatores tractent: creta nimi-
rum, & cinere, & reliqua hujusmodi.

Κύκλα. Circulos. Orbes. Rotas.

Κυκλάμινος. Cyclaminus. Herbae genus.

Κυκλῆς. Cycleus. Nomen proprium.

Κυκλήσομν. Curribus & plaustris vehemus.

Κύκλια. Quae ejusdem erant argumenti, ea
κύκλια vocabantur. Aristophanes: Cycliaque
multa & praeclara. Id est, cantica, hymnos,
profodia, & carmina, quae in virgines cane-
bantur.

Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum
magister. Primus Lasus Hermionensis cyclios
choros instituit.

Κυκλίαν τῆς χορῶν ἀσμ. Qui in Cycliis choris
carmina vario vocis flexu canunt. Aristo-
phanes Nubibus. Antiqui putabant Dithy-
rambis Musicam corrumpi. Et [Aristo-
phanes] eos perstringit dicens: Si quis ve-
ro ipsorum scurriliter locutus fuisset, vel in
cantando vocem varie inflexisset, secundum
difficilem illam modulandi rationem, quam
Phrynus introduxit; multis verberibus ca-
debatur, ut qui artem musicam corrumpere-
ret. Callimachus etiam his verbis eos per-
stringit: Spuria vero cantica usu recepta e-
rant. Vel Cinesiam & Cleomenem & Phi-
loxenum, qui poetarum Dithyrambici erant, ob-
lique notat. Poetas autem Dithyrambicos
vult etiam esse sophistas. Hi enim Cyclo-
rum chororum erant magistri. Quod autem
scripta illorum sub harmoniam non cadant,
ideo flexus habent plures, quos musici vo-
cant strophas, & antistrophas, & epo-
das. Quare etiam in Tragediis Chori sunt
instituti.

nus recte ἀειροφάνης παρὰ τῆς. Ceterum pro παρὰ τῆς scribere pra-
stat παρὰ τῆς, ut legitur apud Aristophanem, ejusque Scholiastam,
loco laudato.

7 Κυκλιοδιδάσκαλος. πρῶτος Λάσος ὁ Ἑρμ.] Ex Enarratore A-
ristophanis ad Aves pag. 605. (421. Ed. Baf. P.)

8 Κυκλίαν τῆς χορῶν ἀσματος. Hæc sunt verba Aristophanis Nu-
bibus p. 145. (79. Ed. Baf. P.)

9 Εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχέσται. Hi tres versus Anapestici leguntur
apud Aristophanem in eadem fabula pag. 178. (108. Ed. Baf. P.)
idemque adducuntur a Suida supra v. βωμολοχέσται.

10 Καὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς] Scribe, ὅτι ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς.
Κυκλῶς

Κυκλοβόρος. ὁ ποταμός τῆς Ἀττικῆς, χημάριος. ὅτι τῆς χακοφάνου ὁ λόγος, ἀφ' οὗ τὸν ἦχον ἔχει ποταμοῦ. Ἀειφορίας.

Ἄρπαξ, κεκεφάλως, Κυκλοβόρος Φωνίῳ ἔχον.

Κυκλόθεν.

Κυκλοφορεῖται. ἡ κύκλον φέρεται, ἢ κανεῖται.

Κύκλωπες. ἄγριοι ἄνθρωποι. καὶ ὁ Κυκλώπειον κλέμμα. Σημάνη δὲ καὶ ὅς.

Κύκλωσις. ὁ δασυτάτης εἶδος.

Κύκλοι οἱ τῶν ὅρων εἰς Ἄρκυος, ὁ αἰὶ Φανόμω. ὁ Χημεριός Τροπικός Θερινός Ἰσημεριός Ἀνταρκτικός ἀφανής. λέγονται δὲ ὁ δασυλλήλοι, καὶ ὅτι ἡ Σινθύνωσι εἰς ἀλλήλους γράφοντες μὴ τοὺς αἰὶ τὸ αὐτὸ κέντρον. ὁ δὲ Ζωδιακός λόγος ὅτι, ὡς ὁ αἰὶ τοῖς ὁ δασυλλήλοις.

Κύκλοι ἔχουσι τοὶ τοῖς, ἐν οἷς ἐπαλύντο πνεύματα. ὁνομαζομένη δὲ ὑπὸ τῆς κύκλω φέρεται τοὺς παλαιούς.

Κύκνειον. τὸ τῆς κύκνης μέλ.

Κύκνος. ὄρνειον Φιλῶδον. Κύκνον τὸν Μήτων ἄξια μελῶν.

Κύκνης ὁ πολιώτερος δὲ αἰὶ ἐπανθῶσι τέλει. ἀλλὰ καὶ τῶν λεγόντων καὶ τῶνδε γνώμῃ νεανικὴν ἔχον ὡς ἐγὼ τῶν νομίζω γῆρας εἶναι, ἢ πολλῶν κύκνοις νεανίων, καὶ ἡλικία, καὶ θυγατρὶν.

Κυκλώμω. παρατήμω.

Κύλας. ἵππος Κάρως. ὁ δὲ τὸ κέλλειν. ὁ ταχὺς. ὁ Στήσιος Φησι, τὸν Ἑρμῶν διδωκέναι τοῖς Διοσκύροις Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον, ὡς ἔα τέκνα Ποδάργας καὶ Κύλαρον.

Κυλαῖον. ἡ θήκη τῶν ποτιζέων.

Κυλίνδ. κυλίνδ. ὅτι φέρεται.

Κύλινδρος.

Κυλλίνη. ὄνομα τόπων, ἢ πόλεως. καὶ Κυλλινίος, ὁ Ἑρμῆς.

Κυλιβύνη. ἡ ἀκαρπὸς κρέμνη.

Κύλιξ. Φιάλη. ποτήριον. ὡς λέγει δὲ καὶ κυλίον, χεῖλ. ὁ δὲ κεκερμασμένος, κεκλασμένος. ὅτι δὲ οἱ αἰὶ εἰς τὴν κύλιξ ἐς τὸ ἀδρότερον ἀνακεκλιμένοι ὅτι πεσόντες ἔκλεινε. καὶ αὐτὸς.

1 Ποταμός τῆς Ἀττικῆς, χημάριος. Locum est mutulus, qui ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 295. (198. Ed. Bas. P.) unde locum hunc descripsit Suidas, sic supplendus est: Ποταμός τῆς Ἀττικῆς, ὅτι αἰὶ οὐδὲ ἀφ' οὗ τὸν ἦχον ἔχει ποταμοῦ. Vide etiam supra v. Κεκεφάλως.

2 Ἄρπαξ, κεκεφάλως, Κυκλώμω. Plutarchus in Πολιτικῇ Παιδείᾳ, p. 804. Διὶ δὲ καὶ Φωνίῳ ἐνέει καὶ πνεύματος ῥάμῃ αὐτῶν οὐ φασί, ἀλλὰ πνεύματος αἰὶ τῆς πολιτικῆς ἀληθείας χρῆσθαι τὸν λόγον, ὡς μὴ παλαιὸς ἀπαρξέμενος ὁ στανύμωσι ὑπερβαίνει τις αὐτὸν Ἄρπαξ, κεκεφάλως, Κυκλώμω Φωνίῳ ἔχον.

3 Κυκλώπειον κλέμμα. Sic habent MSS. Paris. itemque duae Edit. antiquissimae, Mediolanensis & Veneta. At in Edit. Basilien. & Genevensi excusum est κλέμμα, nulla auctoritate Manuscriptorum, sed quia lectio illa Editoribus melior esse videbatur: quae temeritas nullo modo ferenda est.

4 Κύκλοι οἱ τῶν ὅρων εἰς Ἄρκυος. Hae sunt verba Laertii lib. vii. Segm. clv.

5 Χημεριός. Scribe Τροπικός χημεριός: ut apud Laertium loco laudato.

Κυκλοβόρος. Cycloborus, fluvius Atticae, vel potius torrens. Dicitur de iis, quorum vox ingratum sonum habet: propter torrentis illius strepitum. Aristophanes: *Rapax, vociferator, Cyclobori sonum habens.*

Κυκλόθεν. Undique. Circumcirca.

Κυκλοφορεῖται. In orbem agitur. Verfatur. *Pholius.* Circumagitur.

Κύκλωπες. Cyclopes. Homines feri & truces. Et, Cyclopium furtum. Significat etiam montem.

Κύκλωσις. Genus acici.

Κύκλοι. Circuli in caelo sunt quinque: Arcticus, qui semper apparet: Tropicus hibernus: Tropicus aestivus: Aequinoctialis: Antarcticus, qui nunquam apparet. Dicuntur vero paralleli, quia se invicem non attingunt: quamvis circa idem centrum describantur. Zodiacus vero obliquus est, ut qui parallelos secat.

Κύκλοι. Circuli vocabantur loca, in quibus aliqui vendebantur: sic dicta, quod in orbem circumstarent illi, qui vendebantur. *Pholius.*

Κύκνειον μέλ. Cantus cygni.

Κύκνος. Cygnus, avis cantus amans. [In Epigrammate:] *Cygnus, qui carmina Musis digna cecinit.*

Κύκνης πολ. *Pili hi capitis mei jam magis canisunt, quam cygni. Sed tamen vel in extrema hac & effæta ætate juvenilem animum gero. Nam senectutem meam multorum juvenum cincinnis & cultui & lato culo præstare judico.*

Κυκλώμω. Turbatus. *Pholius.*

Κύλας. Cyllarus. Equus Castoris: a verbo κέλλειν. [Quasi dicas κέλλας.] Velox. Stesichorus ait, Mercurium Dioscuris dedisse Phlogeum & Harpagum, veloces filios Podargæ & Cyllarum.

Κυλαῖον. Theca poculorum.

Κυλίνδ. Voluit. Volutat. Infert.

Κύλινδρος. Cylindrus.

Κυλλίνη. Cyllene. Nomen loci, vel urbis. Et Cyllenius, est epithetum Mercurii.

Κυλιβύνη. Brassica sterilis.

Κύλιξ. Calix. Phiala. Poculum. Dicitur autem & diminutive κυλίον, i.e. parvum poculū. [Aristoph.] *Da mihi exiguum poculum, cujus labrum fractum est. Ut pote in homines delicatius in toris reclinatos, & poculis indulgentes, ir-*

6 ὡς αἰὶ οὐδὲ ἀφ' οὗ τὸν ἦχον ἔχει ποταμοῦ. Emenda ex Laertio, ὡς ἐπὶ τὸν ποταμόν.

7 Κύκλοι ἐχουσι τοὶ τοῖς. Ex Harpocrate.

8 Κύκνης πολιώτερος δὲ αἰὶ ἐπανθῶσι τέλει. Hæc sunt verba Aristophanis *Vespi* pag. 507. (350. Ed. Bas. P.) sed quæ apud ipsum Comicum emendatius leguntur. Inde igitur illorum correctionem pete.

9 Στήσιος Φησι, τὸν Ἑρμῶν διδωκέναι τοῖς Διοσκύροις Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον, ὡς ἔα τέκνα Ποδάργας. Hæc δὲ Ἑξάστιος ἐκ Κύλαρον. Hinc igitur Suidas supplendus est.

10 ὡς ἔα τέκνα. Sic recte MS. Paris. A. itemque Etymologus. At priores Edit. male, ὡς ἔα τέκνα.

11 Λέγειται δὲ ἐκ κυλίον, χεῖλος δὲ κεκερμασμένος. Nota hæc referenda est ad locum illum Aristoph. *Acharnens.* pag. 393. (280. Ed. Bas. P.)

Ἀλλὰ μοι δὲς ἐν νότον. Κυλίον, τὸ χεῖλ. ὁ δὲ κεκερμασμένος. Scholiasta ad eum locum: Κυλίον, ποτήριον. γράφεται δὲ ἐκ κυλίον. δὲ κεκερμασμένος δὲ, δὲ κεκλασμένος. Hinc ergo Suidas supplendus & emendandus est.

Καὶ τὰ γὰρ ἀποσπῶν, αἰὶ θυέουσι ὀπιθόν,
Τῆς κύλικος βαλὲ πυθμὸν καθομνύου.

Κύλιξ ῥοπαλωτή. τὸ ὡς πολλοῖς ἀφελύθη-
ρον. ¹ Κόμμοδ², ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπὶ τῇ ἀ-
γωνίᾳ χαμῶν, κύλικα ῥοπαλωτῇ ὡς γυναικὸς γλυ-
κὺν οἶνον ἐφυγμὸν λαβὼν, ἀμυντὶ ἐπιεν. ἐφ' ᾧ πα-
ραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς Συμποσίοις
εἰωθὸς λέγεσθαι, ἐξεόησαν, Ζήσας. Καὶ αὖθις³

³ Οἷμαι δὲ κύλικος, ἴσον ἴσω κεκραμνύης.

⁴ Τῷ Ἑρμῇ μὲν ἔθυσον κεκραμνύου ἀποσπῶν, διὰ
τὸ ζώντων καὶ τελευτησάντων ἀρχῇ. ἐστὶ δὲ καὶ ὅρκος⁵
ἐπὶ τῇ κύλικος ἔστ⁶.

⁵ Οὐδέ ποτ' ἐκοδοῖ ἀνδρὶ τῆμα πείσομαι⁷

Εἰ δέ μ' ἀκυσαν βιάζ⁸ βία,

Κακῶς παρῆζω, καὶ τὴν περσικήν⁹

Οὐ παρὲς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ καὶ περσική⁹

Οὐ γήσομαι λείαυα ἐπὶ τυροκνήστ¹⁰.

Ταῦτ' ἐμπεδύσα μὲ πτόιμ' εἰσθλ¹¹.

Εἰ δὲ ὡς βαίλω, ὕδαλ¹² ἐμπλησθῇ κύλιξ.

Κυλίχνα. ⁶ λεκανίδες, πυθλῖα, ἢ φιάλα.

Κυλίχνη. ⁷ ἔκπωμα. ὁ νῦν λέγεται πυξίδιον. ἔ-
χουσι δὲ οἱ ἰατροὶ καὶ πυξίδα, ἐν οἷς βάλλουσιν τὰ
πάσματ⁸.

Κυλλοπέδιον. ⁸ ἐπὶ κληκνῖς.

Κυλλός. ὁ πεπιγμνύμενος, ὃ μόνον πόδα, ἀλλὰ
καὶ χεῖρα. ⁹ ὁμοίως δὲ χαλός καὶ ἐπὶ ποδὲς, καὶ ἐπὶ
χεῖρας. οἱ δὲ κύλλον ἀναγνώσκουσιν, ὡς κύκλον. ¹⁰ καὶ
τὸ μὲν κύλλον ἐπὶ τῷ ποδὲς τάτθωσιν ὡς ὁ ποιητής.
Ὅρσο κυλλοπέδιον. τὸ χαλὸν ἐπὶ χεῖρός ὡς Ἐυπο-
λῖς. Ὅτι χαλός ἐστὶ τῷ ἐτέρῳ χεῖρ, ὃ λέγεται. ἢ ἐ-
πειδὴ πολὺ παρ' αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ποδὶ λυκνῶν, ποδὶ
κούρω πόδα πθῖς, τὸ κύλλον παρῆζ¹¹ηκεν. Ἀειτο-
φάνης Ὅρσοι.

Κυλλός. ὁ πεπιγμνύμενος. ¹¹ κυλλός δὲ οἱ Ἀττι-
κοὶ χαλῶσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ ἐπὶ τῇ χεῖρ. ὁμοίως
καὶ χαλός τοὺς ἄλλους πεπιγμνύμενους. Εὐπολῖς. Ὅτι
χαλός ἐστὶ τῷ χεῖρα σφόδρα. λέγει καὶ Κύλλης
Πήρα, τὸ ὡς ἔτω χαλῶμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐστὶ
δὲ καὶ κρύων, ἀφ' ἧς τὰς τελεῖρας φασὶ πίνων γυναι-
κας, ἵνα Κυλλαμνῶσιν.

Κυλλοὶ Πήρα. ἢ Πήρα κρύων παρὲς τῷ Ὑμνῷ-
ῳ. τῷ δὲ ὅτι ἐστὶν Ἀφροδίτης, καὶ κρύων, ἐξ ἧς αἱ πύσαι

ruens, eos interfecit. Et iterum: Et guttam in
libationibus & sacrificiis semper adhiberi soli-
tum, & in parvo fundo calicis latentem.

Κύλιξ ῥοπαλωτή. Poculum virgatum: quod
vulgo diaclysterum vocatur. Commodus Im-
perator Romanorum, in certamine quodam de-
fatigatus, vinum dulce refrigeratum, quod fæ-
mina in poculo virgato ei præbuerat, uno hau-
stu ebibit. Confestim igitur omnes more in con-
vivis solito exclamarunt, Viras [Imperator.]
Et iterum: Heu poculum, in quo vinum pari
portione aquæ temperatum est. Soli Mercu-
rio vinum aqua mixtum libabant, quod &
viventibus & mortuis præesset. Est & ius-
jurandum [mulierum] ad calicem, [quod Ari-
stophanes sic describit:] Nunquam volens
marito meo parebo. Quod si vero me vi co-
gat, maligne mei copiam ei præbebo, neque
contra movebo corpus, neque sursum tollam
pedum Persica, neque tanquam leæna in ty-
rocnestide stabo. Hæc me facturum sancte pro-
mittens, ex hoc poculo bibam. Quod si fidem
fallam, calix aqua repleatur.

Κυλίχνα. Pelves, patellæ, vel phialæ.

Κυλίχνη. Parvum poculum, quod nunc
pyxidium vocant. Habent autem medici par-
vas pyxides, in quibus pharmaca, quæ vul-
neribus aspergunt, reponunt.

Κυλλοπέδιον. Est vocativus: [a nominativo
κυλλοπέδιον, claudicans pedibus.]

Κυλλός. Mancus. Mutilus. Tam de pede,
quam manu usurpatur. Sic etiam χαλός, clau-
dus, & de pede & de manu dicitur. Alii
vero legunt κύλλον, cum accentu in penulti-
ma, ut κύκλον. Et κυλλός quidem de pede di-
citur; ut apud Poetam: Surge claudicans pe-
dibus. Χαλός vero de manu etiam usurpatur;
ut apud Eupolin: Non dicis, eum altera ma-
nu claudum esse. Vel, quia frequens est apud
poetas, ποδὶ λυκνῶν, ποδὶ κούρω; ideo vocem
πόδα adhibens, addidit κυλλόν. Aristoph. Avib.

Κυλλός. Mancus. Membri alicujus usu ca-
rens. Attici hanc vocem & de pedibus & ma-
nibus usurpant. Sic etiam χαλός vocant eos,
qui debiles & mancas habent manus. Eupo-
lis: Te altera manu admodum claudum esse,
[non dicis.] Dicitur & Κύλλης Πήρα: qui est
locus ita dictus in Attica. Est & fons, ex
quo steriles fœminas bibere dicunt, ut con-
cipiant.

Κυλλοὶ Πήρα. Cylli Peram. Pera locus est
prope Hymettum, in quo templum est Ve-

¹ Καὶ τὰ γὰρ ἀποσπῶν. Distichum hoc legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. xii.

² Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς—ἐξεόησαν, Ζήσας] Hæc leguntur apud Xiphilinum in Epit. Dionis, pag. 381. eademque recitat Suidas supra v. Ἀμυντῶ.

³ Οἷμαι δὲ κύλικος, ἴσον ἴσω.] Senarius hic legitur apud Aristophanem Pluro, pag. 108. (52. Ed. Bas. P.)

⁴ Τῷ Ἑρμῇ μὲν ἔθυσον κεκρ.] Eadem habet Suidas supra v. Κεκραμνύου ἀποσπῶν.

⁵ Οὐδέ ποτ' ἐκοδοῖ ἀνδρὶ τῆμα π.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Aristophanis Lysistrata pag. 850. (546. Ed. Bas. P.) ubi versus secundus rectius sic legitur:

Ἐάν δ' ἐμ' ἀκυσαν βιάζ⁸ηται βία.

Confer etiam Nostrium infra in Τυροκνήστ¹⁰.

⁶ Κυλίχνα. λεκανίδες, πυθλῖα.] Eadem habet Etymologus. Theophrastus Simoc. lib. i. cap. x. H' δὲ πόλις ἐπικληθῆναι, ὡς ἡμῶν.

ῥος ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ τι ἐσφαίρωτο σκαύσει. καὶ τὰς τι τῷ πίνοντι, καὶ λεκανίδες, καὶ κυλίχνα, καὶ πυθλῖα, καὶ μὲν δὲ τι καὶ κατὰ, καὶ ἄλλοι δὲ τὸς διακλυστ⁹. Credere quis possit, locum hunc Suidæ inde desumptum esse.

⁷ Κυλίχνη. ἔκπωμα. ὁ νῦν λέγεται πυξ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 343. (240. Ed. Bas. P.)

⁸ Κυλλοπέδιον.] Est vox Homericæ Il. φ. v. 331.

⁹ Ὅμοίως δὲ χαλός, ἐπὶ ποδὲς, ἐπὶ χεῖρ.] Eustathius ad Il. B. pag. 206. Ὅτι δὲ τὸ χαλός ἐπὶ χεῖρας πῆται, ῥητορικῶς λέγεται ἐπὶ παρασημασίῳ.

¹⁰ Καὶ τὸ μὲν κύλλον ἐπὶ τῷ ποδὲς τῷ π.] Hæc, & quæ sequuntur, sumpta sunt ex Enarratore Comici ad Avet pag. 605. (410. Ed. Bas. P.)

¹¹ Κυλλός δὲ οἱ Ἀττικοὶ χαλῶσιν ἐπὶ ποδ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 351.

ἀποκῆσιν, καὶ αἱ ἀγνοεῖ γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακίᾳ, ἡ Καλλίαν αὐτῷ Φησιν. οἱ δὲ Κυλλοπήσαν. τὰ ἴσαται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τ' φύσιν βιαζομένων ἐξ ὑπερχήσεως. Αἰλιανός. Ὁ δὲ ἀλεξυῶν ἐστὶς ἐπὶ θαλάσσης πύδης, ὡς περὶ τὸν λεωθενιδὸν καὶ κυλλόν, ὡς περὶ τὸν μαρτυρομένον καὶ ἐμφαίνων, οἷα ἐπεπύθη.

Κυλάνειον ἄγος. Σπὶν. Ὁν καὶ ἀφουρύντα ἐπὶ τῷ σπινθῆρι, ἀπαράγαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθηνῶσι, ἀπέκλειναν.

Κυλοιδίον. ἡ τὰ κοῖλα οἰδῶν. ἐπὶ δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Θεόκριτος. Δητὰ, κοιλοιδίοντα.

Κῦμα. ἡ Ἀριστοφάνης.

Καὶ αὐτὸ ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀλάλῃ. ἀντὶ τῆς ὄντος ἐν πολλοῖς κινδύνοις καὶ ἀνάγκῃς. ἡ τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνθείᾳ αἰγῇ λέγεται. ἐξ ἧς καὶ ἐπαγίγω, ἐπὶ τῇ σφοδρῇ πνέω.

Κυμάτια. αἱ ὑψοχῆ καὶ τῶν τέκνοις καὶ λιθοποιῖς.

Κυματίας. ὁ κυματῆς.

Κύμαλον ἄκρον ἄκρον. ὁ ἀφρός.

Κυματογῆ. ἡ Ἀγαθίας. Νῆες φορτίδες μεγάλας τῇ κυματογῇ τῇ θαλάσῃ καὶ αἷς ἐκβολαῖς τῇ φάσιδος ἐφορμῇ, μετὰ τῆς αἰγῆς, καὶ ἀμρ' αὐτῆς ἡδὲ πρὸς τὰ καρχήνια τῇ ἰσθμῷ ἀνιμνείσας. ἡ οἱ δὲ ἐπερβόλοιο αὐτῇ τῇ πρὸς τὴν κυματογῆς ἐγγεχόντες τῆς πύδας, ὅπως μὴδε ἔχοντες ἐμμελεῖς κυμαίνων.

Κύμβαλα. Συμελικά παίγνη. ἐπὶ ἑπὶ ἑπὶ ἑπὶ. Καὶ κύμβαλ' ὁξύδεια, κοιλοχέλεια.

Κύμβαχς. ἐπὶ κεφαλῇ πεσὼν, καὶ ἄνω τῆς πύδας ἔχων.

Κύμβη. ἡ κεφαλὴ.

Κύμβα. πλοῖα ἀεφερῆ καὶ ῥωμαίοις.

1 Καλλίαν] Photius in Lexico inedito καλλίαν.

2 Ἀπὸ Κύλωνος] δὲ καὶ ἀφουρύν. Historiam narrat Thucyd. lib. 1. cap. cxxvi. & Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 314. quos consule.

3 Οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθηνῶσι.] Sed hoc fallum est. Pericles enim post tempus illud vixit. quo piaculum Cylonium contigit, ut clare patet ex Thucydide. Quare cum Pearsonio scribendum putem, οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθηνῶσι. vel οἱ περὶ τὸν Περικλέα.

4 Κυλοιδίον] Vide supra v. Κοῖλα, & v. Κοιλοιδίον.

5 Κοιλοιδίοντα] Scribe κοιλοιδίοντες, ut recte apud Theocritum.

6 Ἀριστοφάνης] Rapis pag. 245. Vide etiam supra v. Καὶ αὐτ' ἔχοντες.

7 Τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνθείᾳ.] Hæc sunt verba Artemidori lib. 11. cap. xii. quæ etiam leguntur supra v. Αἰγῇ.

8 Ἀγαθίας] Lib. 111. pag. 97.

9 Ἐπὶ ἑπὶ ἑπὶ ἑπὶ.] Epigramma integrum, ex quo locum hunc decerpit Suidas, ex cod. MS. Anthol. ineditæ cum Lectore curioso hic communicabo. Ἀναθήκη περὶ Κλυτῶνους. Φιλίππου Θεσσαλονικέως.

Ἀρξὺν καὶ αὐτῶν, σὺν τῇ τύμπανι,

καὶ κύμβαλ' ὁξύδεια κοιλοχέλεια,

διδύμους π' αὐτῶν κερούσας, ἐφ' οἷς ποτι

ἑπάλειψεν, αὐχένα σφοδρῶς,

αὐτοφλέβητι σπέρσει ἀμφιγυρίαι,

λειοτόφρε, σὺν τῇ, Κλυτῶνους

ἑπὶ, λυσσητῶν γυρῶν πύδα.

Tympana hæc, quæ manibus pulsantur, & cymbala acutis labi-

aque cavæ habentia, g. minaque tibias corneas, ad quatuor cantum

neris, & fons, cujus ea est vis, ut mulieres ex eo bibentes facile pariant, & steriles fiant fecundæ. Cratinus vero in *Mollibus* hunc fontem Calliam vocat. Alii vero Cylloperam dicunt. Proverbium autem istud dicitur de iis, qui arte aliqua naturæ vim faciunt. Ælianus: *Gallus gallinaceus vero, alteri pedi insistens, mutilum alterum & claudum porrigebat, quasi testificans & ostendens, quæ passus esset.*

Κυλάνειον ἄγος. Cylonium piaculum. Sic dictum est a Cylone: qui cum in Furiarum templum confugisset, cum vi inde abstractum [Athenienses] interfecerunt.

Κυλοιδίον. Oculos tumentes habens. Κύλα enim dicuntur cavitates, quæ sunt sub oculis. Theocritus: *Diu oculis tumentes.*

Κῦμα. Fluctus. Unda. Aristophanes: *Et hæc in fluctuum ulnis habentes.* Id est, in multis periculis & necessitatibus versantes. ἡ Magni fluctus vulgo appellantur αἰγῇ, id est, capræ. Unde ἐπαγίγω, vehementer spiro.

Κυμάτια. Apud fabros lignarios & lapicidas sic vocantur summæ partes, sive prominentiæ quædam.

Κυματίας. Undosus. Fluctibus agitatus.

Κύματος ἄκρον ἄκρον. Undæ summus flos. Id est, spuma.

Κυματογῆ. Littus. Agathias: *Naves onerariæ majores ad littus maris appulsæ, & ad ostia usque Phasidis provectæ, habebant acatos in sublimi suspensas, & ad ipsa usque carthesia malorum subductas. ἡ Illi vero secundum flumen ibant, in ripa pedes [fluctibus] rigantes, ubi ne vestigium quidem reperturus quisquam erat.*

Κύμβαλα. Cymbala. Instrumenta musica, quæ in scenis adhiberi solent. In Epigrammate: *Et cymbala acutam sonum edentia, cavaque labra habentia.*

Κύμβαχς. In caput nixus, & fursum pedes habens.

Κύμβη. Caput.

Κύμβα. Naves rotundæ apud Romanos. Cymbæ.

quondam ululavit, cervicem contorquens; venasque incidentem & utrinque acutam sagarin, tibi, Rheæ, currum, quem leones trahunt, invecta, Clysisthenes posuit, postquam senio confectus a vago & infano discursu cessare cepit. Epigramma hoc agit de Gallo quodam, sive sacerdote Cybeles, qui senio confectus Dæ illi dedicat instrumenta, quibus ante in celebrandis ejus sacris usus fuerat. In versu tertio λωτὸς significat tibia. Hesychius: λωτὸς, τρέχοντα π. ἐ. αὐλὸς. Sic in alio Epigrammate ejusdem Philippi, quod exstat Anthol. lib. 111. cap. xii.

Ἀρπὶ μὲ ἐν θαλάμῳ Νικιππίδου ἡδὺς ἐπὶ χεῖ

λωτὸς.

Id est, Modo quidem in thalamis Nicippidis suavis resonabat tibia. Plura vide infra v. λωτὸς. In versu quarto, τὸ σφοδρῶς metri gratia dictum est pro σφοδρῶς, i. e. in gyrum torquens: a σφοδρῶς, turbo. Solebant enim Galli Cybeles, cum spiritu Dæ illius attoniti & afflati essent, cervicem & caput jactare, & in gyrum torquere, ut ex aliis etiam auctorum locis constat. In versu ultimo τὸ λυσσητῶν γυρῶν πύδα, significat id, quod in versione expressi. Sic in alio Epigrammate, quod itidem legitur in Anthologia MS. & a nobis publici juris factum est supra v. Κυβελίαις, de Galla dicitur:

Θυμὸν ἐπὶ λύσσης ὡδ' ἀνέπαυσεν πύδα.

Item in alio Epigrammate de Gallo, quod ex eadem Anthologia inedita publicavit Lucas Holstenius ad Stephanum v. Τύμβη:

Ἐκ λύσσης ἄρτ' ἀνέπαυσεν πύδα.

Κυβελίαι.

Κυμβία. Ἡ μαζία τῶν χρυσίων.

Photius

Κύμβιον. εἶδος τι ἐκ πώμαλι¹ ἐπίμηκες καὶ τε-
τὸν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται
κύμβιον.

Κυμαίνῃ. Ἐρεάσῃ. καὶ ὅπῃ ἔξεν.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαύτοτο χρυσίδα κοίλιν.

Αἰλιανός. Ὅμως ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῷ πόθῳ αὐτῆς κυμαί-
νεται, καὶ φλέγει, καὶ ἀκράτωρ ἑαυτοῦ.

Κυμαῖ². ὑπὸ τῇ Κύμῃ. σημαίνῃ δὲ καὶ ὄνομα κύ-
μιον. Κύμη δὲ, ὄνομα πόλεως.

Κυμίνδι³. ὁ ἀετός. καὶ κύμινδος.

Κύμινον. εἶδος βοτάνης.

Κυμνοπελοχαραδὸς γλυφον. ⁴ Ἀειτοφάνης.

Τὸ γὰρ ὑψίον τηρεῖ με, καὶ δὲ δύσκολον,

Κάλλως κυμνοπελοχαραδὸς γλυφον.

Κυμοδόκη, καὶ Κυμοθόη. ὄνομα τῶν Θεῶν στα-
λίων.

Κυμοτόμ⁵. ὅτε τὰς γαφύρας οἰκοδόμημα τρί-
γωνον, τὸ ὅζον ἔχον ἐμπεσσομένην ἐν τεχνῶν σχήματι,
ὃ δὴ οἱ μηχανοποιοὶ κυμοτόμον καλεῖσιν, ἐμβόλῃ νηὸς
μακρᾶς ἀπεικασμένην ὅσῳ ὁ τῆς Ἀδάδων Χαρά-
ν⁶ ἐτεκλιώατο, γαφύρας τὸν ποταμὸν, καὶ ἐς τὴν
θεῖαν Δαρδανίαν ὅχθιν ὑβρίζουσαν τὸν στρα-
τὸν.

Κύνα ⁷ δέρεν δεδαρμένον. τὸ δὲ φρεσὶ κατέχευε. σχή-
μα δὲ ὅτιν ἀκλάστον εἰς τὸ αἰδοῖον. εἴρη⁸ δὲ ὅπῃ
τῆς ἄλλοι παρόντων αὐτῆς, ἐφ' οἷς πεπνυμένα, ἢ
παροιμία.

Κύνα, καὶ Σαλαβῶ. ὄνομα τῶν θαυμαζομένων
Ἀθλητῶν ἐκείνων. ⁹ Ἀειτοφάνης.

Καὶ τῶν μὴ μάχημα πάντων αὐτῶν τὰς χει-
ρὸν δόντι,

Οὐ δυνάτα¹⁰ μὴ ἀπ' ὀφθαλμοῦ Κυνὸς ἀκτίνες
ἐλαμπον.

Ἐχάτον δὲ κύκλῳ κεφαλᾷ κολάκων οἰμωζομέ-
νων ἐλιχμῶντο.

Περὶ τὴν κεφαλὴν.

Περὶ Κλέονος Φησι.

Κυνάμμη. ¹¹ ἀναιδέστατη. παροχρηματικὴ τὸ ὄνομα
ὑπὸ τῇ κυνὸς, καὶ τῆς μύας. ὁ μὴ γὰρ κύων ἀναιδής, ἢ
δὲ μῦα θρασύτα.

Κυνασσοτήρας. ὅφ' ἐν ἀναγνώσει. τὴν ποιητικὴν
κυνῶν. ὃ γὰρ ἀναιρεῖ καὶ τὴν σκηνὴν ἀνθρώπων, ἀλλ'
ἔξω πᾶσι ἀναιρεῖ.

Κυνάγειρος¹², ¹³ Ἀθηνῶν, Εὐφορίωνος, Αἰσχύ-
λου δὲ ἀδελφός, τῆς στρατηγίδ¹⁴ ἐπελάβετο νηὸς τῆς

¹ Ὅμως ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῷ πόθῳ αὐτῆς κυμαί-
νεται. ἀπὸ τοῦ Suida supra v. Ἀειτοφάνης, καὶ v. Ἐσθλῶν.

² Ἀειτοφάνης] *Vesps* pag. 518. (360. Ed. Baf. P.)

³ Περὶ τῶν γαφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον. Hæc, & quæ sequuntur,
apud Simocattam me legisse memini, quamvis librum & caput
nunc in memoriam mihi revocare nequeam.

⁴ Δαρδανίαν] In MS. A. legitur Βαρδανίαν.

⁵ Κύνα δέρεν δεδαρμένον. Huic proverbio simile est illud, quod
legitur supra, Ἐκδεδαρμένον δέρεν.

⁶ Ἀειτοφάνης] *Pæce* pag. 679. Idem in *Vesps* pag. 503. (348.
Ed. Baf. P.)

Κυμβία. Cymbia. Vaforum aureorum mam-
millæ.

Κύμβιον. Cymbium. Quoddam poculi genus
oblongum & angustum, & figura simile navi-
gio, quod cymbium vocatur.

Κυμαίνῃ. Fluctibus agitat. Turbat. Item,
fervere, bullire; [& de olla dicitur.] *Confestim
autem ollam cavam bullientem inde abstulit.* Æ-
lianus: *Animus tamen desiderio ejus aestuat &
ardet, neque sui compos est.*

Κυμαῖ. Cumanus. Est etiam nomen pro-
prium viri. Cuma vero est nomen urbis.

Κυμίνδι, & κύμινδος. Aquila.

Κύμινον. Cuminum. Herbarum genus.

Κυμνοπελοχαραδὸς γλυφον. & nasturtii scal-
ptor. Aristophanes: *Filiolus enim me obser-
vat, qui est morosus, cuminique sector & na-
sturtii sculptor.*

Κυμοδόκη, καὶ Κυμ. Cymodoce, & Cymothoe,
nomina Dearum marinarum.

Κυμοτόμ. Fluctum secans. Ædificium
in pontibus triangulare, & a parte anteriore
definens in acumen instar trianguli, quod ma-
chinarum fabri κυμοτόμον vocant; estque na-
vis oblongæ rostro simile: quod Abarorum
dux Chaganus fabricavit, cum fluvium pon-
te jungeret, & exercitum in Dardaniam tra-
jiceret.

Κύνα δέρεν δεδαρμ. Canem excoiatum ex-
coriare. Proverbio hoc usus est Pherecrates:
quo obscenæ figuræ genus significatur. Di-
citur item de iis, qui ea, quæ antea passi fue-
rant, iterum patiuntur.

Κύνα, καὶ Σαλαβ. Cynna & Salabaccho,
nomina insignium & famosarum meretri-
cum Athenis. Aristophanes: *Et primum qui-
dem omnium dimicare aggredior cum mon-
stro illo, ferratos & asperos dentes habente:
cujus ab oculis maxime terribiles Cynnæ
radii micabant; & cujus caput centum adu-
latorum, quos fletus manet, capita circum-
lambebant.* De Cleone hæc dicit [Aristo-
phanes.]

Κυνάμμη. Musca canina. Id est, impuden-
tissima. Nomen hoc [poeta] composuit ex
κύων, canis, & μῦα, musca. Canis enim est
impudens; musca vero, audax.

Κυνασσοτήρας. Vna voce legendum est, non
vero duabus. Canes pastores. Non enim
hominem intra tentorium, sed foris aliquos
occidit.

Κυνάγειρος. Cynægirus, Atheniensis, Eu-
phorionis F. Æschyli frater, prætoriam navem

Θρασύως ἔνθα εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῆς τῆς παρρηγομένης,
οὐ δυνάταται;

& quæ hic apud Suidam sequuntur.

⁷ Κυνάμμη. ἀναιδής.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri
Il. φ. v. 394.

τίτ' αὖ, ὃ κυνέμμη, οὐδὲς ἔλεος ἐκωλαύτης.

Scholista ad eum locum: Κυνέμμη. Ἀναιδής ὡς μῦα. ὅτι δὲ ἀναι-
δὴν πλεῖον, ἢ τι κυνὸς & μύας, ἀπὸ τοῦ ὑπερβαίνειν τῆς ἀναιδίας.

⁸ Κυνάγειρος] Historia, quam Suidas de Cynægiro hic narrat,
ex Herodoto deprompta est.

Περσῶν ἢ δὴ Φρυγίσις, καὶ τὴν δεξιὰν ἀπικοπεῖς, ἐπέ-
βαλε τὴν ἀριστεράν, ἥς καὶ αὐτῆς ἀπικοπεῖσιν, ἐπε-
λύντα πεσών.

Κυνῶν. ὁ ἀναιδής.

Κυνέας. Ἰσὺς ἀεκεφαλίας. ἦτοι τὰς ἀπὸ κυ-
νέων δερμάτων γινόμενας· ἢ ἀπὸ Κυνός πινος, καὶ ἀ-
σθιδάσιν ἀφῶτον. μέμνη) Δημοσθένους ἐν τῷ
ἐν Νεαίρας ἔπος. Οἱ τὰς κυνῶν Ἰσὺς Βοιωτίας ἐ-
χόντες.

Κυνή. ἀεκεφαλία, τῇ ἀγροίκων φόρημα.
Φασὶ δὲ ὅτι τὸ πρῶτον ἀπὸ κυνέων δερμάτων ἐγί-
νοντο.

Κυνεῖ. δόξα.

Κυνή. Ἰσὺς ἀεκεφαλίας. Πλοῖον, ἢ κυνῆ. ὅτι τῇ ἀμ-
φοδόλῳ περιμάταν. πλοῖον μὲν, καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
αὐτῆς, καὶ τὰ πέρα ἀφῶται, ὥστε καὶ
παι. κυνῆ δὲ, ὅτι ἐχὺ ἀεκεφαλίας τὸν πέ-
σον, ὡς ὁ Ἑρμῆς, ἀγροίκων ἀν. καὶ οἱ Πέλοπες δὲ κυ-
νῆ τὸν πέσον φασί.

Κυνήγιον. ἐν τῷ Κυνηγίῳ χαλκιδεύῳ ἐρρίπτον-
το οἱ βιογράφοι. ἦσαν δὲ πινες ἐκείσε πῆλαι. καὶ ἀ-
πελθὼν Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης μὲν Ἰμερίῳ Χαρτε-
λαίῳ, εἶδεν ἐκείσε γήλιον μικρὸν τῷ μήκει, καὶ πλα-
τεῖαν, καὶ παχύναν πᾶν. ὁ ἐμοὶ δὲ θαυμάζοντος,
Φησὶν ὁ Ἰμερίῳ, θαύμαζε, ἔφη, ὅτι ὁ κῆρας τὸ
κυνήγιον ἐστίν. ἐμοὶ δὲ εἰπόντος, Μαξιμῖν ὁ κῆ-
ρας, καὶ Ἀρετίδης ὁ καὶ ἀμερῆσας παρθὺν πεινῶ
τὴν γήλιον ἐκ τῆς ἐκείσε ὕψους, καὶ κρεῖσσαι τὸν Ἰμε-
ρίῳ, καὶ θανατῶσαι. ἐμοὶ δὲ φοβηθέντος, καὶ πρὸς τὴν
ἐκκλησίαν φερόντος, καὶ καταγέλλοντος τὸν παρα-
χρῆν, ἀπεποιῶν πάντων, ἔρκοις τοῦτο ἐβεβαίωσα. οἱ
οὖν οἱ κῆροι τὴν πελοποννησίαν, καὶ πινες τὴν βασιλέως
Κυνὲ ἐμοὶ ἐπορεύθησαν ἐν τῷ τόπῳ, καὶ πρὸς τὸ
πῶμα εἶδεν τὸν ἀνδρῶς, τὸ πῶμα δὲ γήλιος ἐθαύμαζον.
Ἰωάννης δὲ τις φιλόσοφος ἔφη, ὅτι ὅσον ὑπὸ τῆς
τῆς ζωδῆς ἐνδοξον ἀνδρῶς περὶ τὸν κῆρον. ὅφ' ὁ φιλο-
πικὸς ὁ βασιλεὺς πληροφορηθεὶς, τῆς τὸ ζῶδιον ἐν
τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ἀχρῶναι ἐκέλευσε.

Κυνηγός. ζήτη ἐν τῷ Ἀρετῶ.

Κυνήδον. ἐστὶν ἐν τῷ Ἀντίοχῳ αὐτόμολος Κί-
λιξ.

Κυνήδον. ὡς κύων. Ἡ δὲ ἀναγκλήσασα, καὶ κυ-

Perfarum jam fugientem apprehendit, eique,
amputata dextra, sinistram iniecit; qua & ipsa
amputata, mortuus concidit.

Κυνῶν. Impudens.

Κυνέας. Galeas: sic dictas, vel quod ex pel-
libus caninis confici solerent; vel quod qui-
dam, nomine Canis, primus illarum inventor
fuerit. Meminit earum Demosthenes in ora-
tione contra Nearam his verbis: Galeas Be-
otias habentes.

Κυνή. Galea, quam rustici gestare solebant.
Ajunt autem olim galeas ex pellibus caninis
confici solitas fuisse.

Κυνεῖ. δόξα. Canina pellis.

Κυνή. Galea. Aristophanes: Navis, anga-
lea? Dicitur de rebus ambiguas. Navis qui-
dem, quia triremes alatae quasi sunt, remis in-
star alarum expansis. Galea vero [dixit,] quia
[Iris] habebat galerum pro galea: ut Mercu-
rius, qui [Deorum] erat nuncius. Quin etiam
Peloponnesii galeam πέτασον vocant.

Κυνήγιον. Cynegium, locus ita vocatus. In
Cynegium olim violenta morte perempti pro-
jiciebantur, eoque in loco statuæ quædam po-
sitæ erant. Huc Theodorus Anagnostes cum
Himerio Chartulario profectus, vidit statuam
minime longam, sed valde latam & crassam.
Me igitur eam admirante, inquit Himerius,
quisnam Cynegium condidit? Tum ego: Ma-
ximinus condidit; Aristides vero dimensus
est. Quo dicto, protinus statua illa ex alto
delapsa Himerium afflixit, ut extemplo mo-
reretur. Me autem perterritus, & ad templum
confugiente, & quod acciderat annuntiante,
nemo id, donec jurejurando confirmarem,
credidit. Aliquot igitur ex perempti cogna-
tis, & Imperatoris familiaribus, mecum ad Cy-
negium abierunt, & antequam Himerium
prostratum animadvertissent, statuæ casum ad-
mirati sunt. Cæterum, Joannes quidam Philo-
sophus se scriptum invenisse dixit, fore, ut isto
signo clarus quidam vir opprimeretur. Qui-
bus persuasus Philippicus Imperator signum
illud eodem in loco terra obrui jussit.

Κυνηγός. Venator. Vide in v. Ἀρετῶ.

Κυνήδον. More canum. Vide in v. Ἀντίοχῳ
αὐτόμολος Κίλιξ.

Κυνήδον. More canis. Illa vero indignabunda,

1 Κυνῶν] Hodie apud Demosthenem male legitur κύνας; quo-
mendo Wolfius deceptus, locum illum oratoris de canibus Bæo-
tiis accipiendum putavit.

2 Βοιωτίας] Hanc lectionem ex Demosthene Suidæ restitui. In
prioribus enim Edit. pessime excusum est σιωπῆς: quod men-
dum jam ante etiam notatum fuit a P. Leopardo Emendat. lib.
xvi. cap. xii. itemq; Valesio ad Harpocratem v. ὅτι ἀφῶται. Por-
tus. vulgatam lectionem secutus, locum hunc sic verterat:
Qui silentium pro galeis habent. Inapte omnino & ridicule. Nos
errorem istum e. versione sustulimus, & verum in ea sensum ex-
pressimus. Cæterum, galeæ Bæotiarum olim erant celebres, earum-
que crebra apud veteres scriptores fit mentio. Photius in Lexico
inedito: Κυνὴ Βοιωτία. ἐπὶ ἐκείνῃ καλεῖται γένος) αὐτῶν καὶ Ἡσύχιος:
Κυνὴ Βοιωτία. ἐπὶ ἐκείνῃ καλεῖται γένος) αὐτῶν καὶ Ἡσύχιος:
Κυνὴ Βοιωτία. ἐπὶ ἐκείνῃ καλεῖται γένος) αὐτῶν καὶ Ἡσύχιος:
ὡς οἱ καὶ ἄλλοι ἐφύον. Theophrastus lib. iii. Hist. Plant. cap. x.
de abiete: Ἐχὺ δὲ πύρενας τὸ φύλλον ἐπ' ἑλκύνον, ὥς ἐστιν ἄλλῳ
μυρρῶν εἶδος κυκλωδὸν ἐπερὶ μύρριν μάλιστα καὶ Βοιωτίας κυνέας. Lo-
cum hunc Theophrasti observavit & ante Valesium ad Harpocratio-
nem loco ante laudato; cui eum acceptum referimus.

3 Ἀρετῶν] Avibus pag. (598. 414. Ed. Baf. P.) ubi inte-
ger versus sic habet:

Ὅστις δὲ τοῖς πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Vide ibi Scholiastam. cujus verba Suidas descripsit.

4 Οἱ Πέλοπες] Scribendum esse, οἱ Πελοποννησίοι, ex Enarratore
Comici patet.

5 Ἐν τῷ Κυνηγίῳ χαλκιδεύῳ ἐρρίπτοντο οἱ βιογράφοι.] Hæc, & quæ se-
quuntur usque ad finem articuli, ἀντιλεῖται pene etiam leguntur
apud Codinum de Origin. CPoliz. Num. xxxvi. Cæterum, tota hæc
historia de morte Himerii Chartularii tam a Suida quam Codino de-
prompta est ex Theodoro Anagnosta, eademque prolixius extat in
Collectaneis Anonymi de Antiquitatibus CPoliz. a Lambecio edi-
tis, pag. 90.

6 Ἐμοὶ δὲ θαυμάζοντος, φησὶν ὁ Ἰμερίῳ θαύμαζε, ἔφη, ὅτι ὁ
κῆρας τὸ Κυνήγιον ἐστίν. Locus hic mendosus est & mutilus, quem Lambecius ad Co-
dinum ex cod. Vatic. sic in integrum restituit: Ἐμοὶ δὲ, φησὶν ὁ
Θεόδωρος, θαυμάζοντος, ἔφη ὁ Ἰμερίῳ καὶ αὐτὸς θαυμάζων, ὅτι
ὁ κῆρας τὸ Κυνήγιον ἐστίν.

νηδὸν ὑποπληθύνοντα τοῖς θυμοῖς, τοῖς ὁδοῦσιν ἐμ-
φύστα εἰς τὸ σκέλος, εἴτα μηδ' ἐν ἀδικουῦντα χαλὸν
εἰργάσατο.

Κυνήειος. Ἄπολλων Ἀθηνῶσιν ἔτα λεγόμενος,
ὃν ἱερύσατο Κύνιος, Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθείας νύμ-
φης, ὡς Σωκράτης ἐν ἱεῖ. Θεωρίας δὲ Λητοῦς τὰ βρέφη
ὑπὸ κυνῶν ἀρπαδιῶται. ὃ κυνὶσμὸς γὰρ αἰδομένης
κύνος καὶ ποιμένης, ἀναστῶσα τῇ μητρὶ. ὀνομασθῆναι
οὖν ἐν Ὑμητῷ ὑπὸ τῆς κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ
πρὸς τῆς Ἀθηνῶσιν θυσιῶν ἔτα γράφει. Τὸ δὲ Κυ-
νήειον ἐστὶν Ἄπολλωνος Κυνήειος, τὸ ἐν τῷ θυμῷ
γινόμενον. τῆτο δὲ ὅτι τὸ θυμῷ αἰσίων καὶ γίνε-
ται μετὰ τὴν. αὐτῶν ἡ πόλις εἰς θυσιῶν χα-
λῶνται τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυνήειο ἁλίσσον Δημή-
τριος ὁ βασιλεὺς.

Κυνίδαί. γένος παρ' Ἀθηνῶσις ἔτα χαλὸν-
μυον.

Κυνίδιον. τὸ μικρὸν κυνέλιον.

Κυνικὴ φιλοσοφία. ἐν τῷ Ἀντισθένης.

Κυνίσκας. κύνες. ὡς περ φιαλίσκας.

Κυνισμός. ὁ ὅτιονος ἐπ' ἀρετὴν ὁδός. καὶ, Κυνεῖν δὲ
τῆς ἀσθεταίους.

Κυνισμός. αἰρεσις φιλοσόφων. ὁ δὲ ὁρισμός αὐτοῦ,
ὅτιονος ἐπ' ἀρετὴν ὁδός. τὸ τέλος δὲ τῷ κυνισμῷ
τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, ὡς Διογένης, καὶ Ζηνὸν ὁ Κι-
τιεύς. ἤρεσκε δ' αὐτοῖς λιτῶς βιοῦν, ἀντάρχεις ἡσ-
μῶσις (πίσις) πλῆτες, καὶ δόξης, καὶ βύβαντας χα-
φροῦν. ἐποὶ δὲ βοτάναις καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐχρῶντο,
κλέπαις τε ταῖς τυχεύσαις, καὶ πῖσις, καὶ ἔφασκον,
Θεοὶ γὰρ ἴδιον τὸ μηδὲν δεῖσθαι. πᾶν δὲ Θεῷ ὁμοίαν,
τὸ ὁλίγων χρῆσθαι. ἀρετὴ δ' αὐτοῖς καὶ τὸ, ὁ δι-
δακτὸν δὲ ἀρετὴν εἶναι, καὶ ἀναπόδωλον.

Κυνιάδες. ἐν ἑπὶ Ἐπιγράμματι.

Κυνιάδες θαρσεῖτε, τὰ γὰρ ἑ Κρητὸς ἔχρημα.

Κεῖται ὅν Ὀρτυγίη τόξα παρ' Ἀρτέμιδι.

καὶ Κυνίαν ἑ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις φησὶν.

—Κυνίαν ἔχον

ἑπὶ ἑπὶ πετρεῖαν.

Κυνοκέφαλος. ὁ Κλέων ἑαυτὸν ἔτα χαλῶ. ἀντὶ
τῷ δεινὸν καὶ ἀναρχοντον. ὁποῖος ἑ παρ' Ἡσιόδῳ
Γηρυονεύς. ἑ Χρυσάωρ ἔτα τε κεφάλον Γηρυονῆα.
τῷ τῆστιν, ἑπὶ αἰσός, καὶ ἀναρχός, καὶ ἀρπακτικός.

1 Ἀδικῶν. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male ἀδικῶν.
2 Κυνήειος. Ἀπόλλων. Ἀθ. Eadem habet Photius in Lexico in-
edito. Vide etiam Meursium Leat. Attic. lib. 1. cap. 111. Ceterum,
qui hic a Suida Apollo Κυνήειος vocatur, ab aliis Κύνιος, vel Κύν-
ιος dicitur.

3 Ἀπόλλωνος Κυνήειος. Adde ex Lexico Photii inedito, ἑπὶ.
4 Ἀλίσσον Δημήτριος ὁ βασις. Quomodo verba haec cum praecedentibus cohaereant, vel quis eorum sit sensus, non video. Quare eruditus Lector de hoc loco cogitet.

5 Κυνίδαί. γένος παρ' Ἀθηνῶσις. Ex Harpocrate. Vide etiam Meurs. Leat. Attic. lib. 1. cap. 111.

6 Κυνισμός. ὁ ὅτιονος ἐπ' ἀρετὴν. Laertius in Menedemo, segm. 104. ὅτιονος ἐπ' ἀρετὴν ἐπὶ ἀρετῇ (Στωϊκοί) σὺν ὅτιονος ἐπ' ἀρετῇ ὁδόν. Idem in Zenone Cist. segm. 121. Κυνεῖν πὶ τὸ σφόν. εἶνα γὰρ τὸν κυνισμὸν

more canis ira accensa, dentibus in crus
infixis, virum, qui nullam ipsi injuriam fece-
rat, claudum reddidit.

Κυνήειος. Cynceius, vel Cynius. Apollo Athe-
nis sic dictus, cujus fanum dedicavit Cynnus;
Apollinis & Parnethiae Nymphae filius, ut scri-
bit Socrates lib. xii. Latona enim natos in-
fantes exponente, ut a canibus dilacerarentur;
canes & pastores, audito vagitu, eos
matri restituerunt. In Hymetto igitur a ca-
nibus dictus est [Cynis.] Crates in libro de
Sacrificiis Atheniensium sic scribit: Κυνήειον
vero est Apollinis Cynii templum, eo loco con-
ditum, ubi olim thynni vendebantur. Intelligo
autem thynneum Alesium: unde ingens olim ve-
tigal ad Rempubl. redibat; quod civitas Apol-
lini assignavit, ut ei sacrificia inde fierent.

Κυνίδαί. Cynidae. Familia quaedam apud
Athenienses ita vocata.

Κυνίδιον. Parvus canis. Catellus.

Κυνικὴ φιλ. Cynica Philosophia. In v. Ἀν-
τισθένης.

Κυνίσκας. Catellas. Dictum est eodem mo-
do, ut φιαλίσκας, parvas phialas.

Κυνισμός. Cynismus est compendiarium & re-
cta ad virtutem via. Et, Bonos viros Cynice
vivere oportet.

Κυνισμός. Cynismus, secta Philosophorum,
cujus definitio est, quod sit compendiarium ad
virtutem via. Finis autem philosophiae Cy-
nicæ est, secundum virtutem vivere; ut Dio-
genes & Zeno Citteus fecerunt. Placebat
autem ipsis frugaliter vivere, & eo victu, qui
naturæ desiderii sufficeret, contentos esse;
divitias vero, & gloriam, & nobilitatem con-
temnere. Quidam vero etiam herbis & aqua
frigida utebantur, & in tectis vilissimis doliis-
que habitabant, dicentes, solius Dei esse nulla
re indigere; illorum vero, qui Dei similes sint,
quam paucissimis. Inter placita illorum & hoc
erat, virtutem doceri, non autem amitti posse.

Κυνιάδες. Feræ montis Cynthi. In Epi-
grammate: Feræ montis Cynthi, bono estote a-
nimo. Cretensis enim [venatoris] sagittæ, qui-
bus vos petere solebat, in Ortygia Diana suspen-
sa sunt. Et Aristoph. Nubibus: [Phæbe,] qui
Cynthiam petram valde altam tenes.

Κυνοκέφαλος. Cynocephalus. Sive, caninum
caput habens. Ita Cleon se ipse vocat. Pro,
trucem & impudentem: qualis erat Geryo-
neus apud Hesiodum. Chrysaor vero genuit
tricipitem Geryoneum. Κυνοκέφαλος igitur notat
hominem audacem & impudentem & rapacem.

σύνεργον ἐπ' ἀρετῇ ὁδόν. Hæc duo Laertii loca Suidas respexit. Con-
fer etiam Julian. Orat. vii. pag. 419.

7 Τέλος δὲ τῷ κυνισμῷ τὸ κατ' ἀρετὴν. Hæc, & quæ sequuntur us-
que ad finem articuli, sunt verba Laertii in Menedemo segm. cv.

8 Διδακτὸν τὴν ἀρετὴν εἶναι, καὶ ἀναπόδωλον. Laertius loco laudato
sic habet: Διδακτὸν τὴν ἀρετὴν εἶναι, & ἀναπόδωλον ὑπαρχεῖν.

9 ἑπὶ ἑπὶ ἑπὶ ἑπὶ. Anthol. lib. vi. cap. xv. ubi pro Κυνιάδες
legitur Κυνίδαί, ut Portus etiam monuit.

10 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφ. Pag. 162. (94. Ed. Bas. P.)

11 Κυνοκέφαλος. ὁ Κλέων ἑαυτὸν ἔτα χαλῶ. Ex Scholiasta Ari-
stophanis ad Equit. pag. 312.

12 Χρυσάωρ ἔτα τε κε. Portus recte monuit, verum hunc et
Hesiodo sic restituendum esse:

Χρυσάωρ δ' ἔτα τε κεφάλῳ Γηρυονῆα.

Κυνοκοπίσω. ¹ Cuiusmodi τὸ νῆτον. ἀντὶ τοῦ, τυπῆσω Cε κατὰ τὸν κύναν. τῆτο δὲ ὡς μάγειρος λέγει. ἔστι γὰρ κύνων ἰχθύς ποῖος. ἅμα δὲ οἷον κυνέω δέρματί Cε παῖσω. ἔστι γὰρ τραχύνω. οὐδετέρως δὲ τὸ νῆτον.

Κυνόμυα. ἡ ἀναδής.

Κυνώπιδα. ἀναόχυντον.

Κυνόραϊται. κρόπνες. οἱ τῶν κύνων τὸ αἷμα ἐκπιπύοντες.

Κυνόσαργες. ² ἐν π τῶν παρ' Ἀθηναιοῖς γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες ἵν.

Κυνόσαργες. τόπος τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναιοῖς, καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους, κατ' αἰτίαν τοιαύτην. ³ Δίδυμος ὁ Ἀθηναιοῦς ἔθυσεν ἐν τῇ ἐστία. εἴτα κύνων λευκὸς παρὼν ἤρτασε τὸ ἱερεῖον, καὶ ἀπελθὼν εἰς πῖνα τόπον ἀπέθετο. ὁ δὲ θεὸς οὕτως ἔχρησε. οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο, Ἡρακλέους βαμὴν ὀρεῖλ' ἰδρύσασθαι. ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες. ἐπειδὴ οὖν ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, ἀφ' οὗτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μὴτε πατρὸς μητρὸς, μὴτε πατρὸς πατρὸς πολίται.

Κυνὸς Cῆμα. Ὀδυσσεὺς χτ' τὸν σπόπην παρὰ πλοῖας εἰς Μαρόνεια, καὶ μὴ συγχωρήσας τῶν νεῶν σπέλιον, ἀφ' αὐτοῦ τούτοις πολέμῳ, καὶ λαμβάνει τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἅπαντα. ἐκεῖ δὲ τὴν Ἑκάβην κατὰ τὴν ἑστία, καὶ θορύβοις κινῶσιν, λίθων βοῶν ἀνίλε, καὶ αὖτ' ἐν θαλάσῃ καλύπτει, ὁμοίως τὸν τόπον Κυνὸς σῆμα.

Κυνόσημον. χρεῖον τῆς Χερρόνησον, ἐνθα λόγῳ τῷ Ἑκάβῃ μὲν τὴν Ἰλίαν ἄλυσιν ἀρμόδιον αἰχμάλωτον, χτ' ἡ θαλάττης ἐαυτὴν ἀφείσαν τελευτήσαν τὸν βίον.

Κυνόσσεια.

Κυνῶχος. ⁶ ὁ τὸν κύναν κρατῶν δισμός.

⁷ Κάλπαν ἀτλέγιστον, ἀχάκωτον τε κυνῶχον.

Κυνοφθαλμίς. ἀναιδῶς ἐμβλέπει.

Κυνῶν ⁸ ὑλαγμός ἐχθρὴν διλοῖ βλάβην.

Κυνοκοπίσω Cε τὸ νῆτον. *Verberabo dorsum tuum tanquam canis alicujus.* Hoc [allantopola] dicit ut coquus. Est enim piscis quidam, qui κύνων vocatur. Simul etiam id significare velle videtur, se cum loro ex pelle canina confecto verberaturum esse. Id enim durissimum est. Νῆτον vero est generis neutrius.

Κυνόμυα. Musca canina. Id est, impudens.

Κυνώπιδα. Impudentem.

Κυνόραϊταί. Ricini, sive pediculi, canum fan-⁹ guinem exsugentes.

Κυνόσαργες. Cynosarges. Cynosarges erat unum ex Gymnasiis apud Athenienses.

Κυνόσαργες. Locus quidam apud Athenienses, & Herculis templum; cui hac de causa nomen istud inditum est. Cum Didymus Atheniensis in foco sacrificaret, canis albus accedens victimam rapuit, raptamque in loco quodam deposuit. Illi autem eam ob rem vehementer sollicito Deus respondit, quem in locum canis victimam detulisset, ibi aram Herculi erigendam esse. Hinc [fanum illud] dictum est Cynosarges. Quoniam vero Hercules nothus putabatur, nothi ibi sese exercebant, qui neque paterno neque materno genere cives essent.

Κυνὸς σῆμα. Canis sepulcrum. Ulysses Troja discedens, cum ad Maroneam appellere vellet, sed a loci istius incolis ex navibus egredi prohiberetur, praelio cum iis commisso, omnibus illorum bonis potitus est: ibidemque Hecubam, exercitum diris devoventem, & turbas excitantem, lapidum ictibus necavit, & juxta mare tumulavit, eumque locum Canis sepulcrum vocavit.

Κυνόσημον. Cynosemum. Locus in Chersoneso, ubi Hecuba, capto Ilio, cum in captivitate abduceretur, in mare se praecipitasse, & ita vitam finivisse dicitur.

Κυνόσσεια. Cauda canis.

Κυνῶχος. Vinculum, sive lorum, quo canis retinetur. [Vel, collare canis. In Epigrammate:] *Et ampullam oleariam minime nitidam, & collare canis aere non munitum.*

Κυνοφθαλμίς. Impudenter intuetur.

Κυνῶν ὑλαγμός. *Latratus canum significat damnum, quo ab hostibus afficeris.*

¹ Κυνοκοπίσω Cε τὸ νῆτον. ἀντὶ τῆς τυπῆσω Cε κατὰ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 303. (207. Ed. Bas. P.)

² Κυνόσαργες. Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. Cε Κυνοσαργες, & v. Cε Κυνόσαργες: & Ulpianum ad Orat. Demosth. contra Timocratem pag. 266.

³ Δίδυμος. Scribe Δίδυμος, ut scribendum esse recte monuit Meursius, Athen. Attic. lib. 1. cap. 11. quem confer.

⁴ Εγυμνάζοντο. Supra v. Κυνόσαργες Suidas habet ἐκείνους, ut Portus etiam monuit.

⁵ Κυνόσσεια. Vide Hesychium v. Κυνόσσεια.

⁶ Κυνῶχος. ὁ τὸν κύναν κρατῶν. In fragmento Epigrammatis, quod subiungitur, τὸ κυνῶχος significare collare canis, contra Suidam contendit Junus Vilius in eruditis notis ad Gratii Cyneg. pag. 259. quem confer. Sed quid, si vocem illam hic interpretemur, maris, vel crumenam? Ea certe significatio a loco hoc non foret aliena. Photius in Lexico inedito: Κυνῶχος, βαλάντιον, ἢ θύλακος. Vide etiam Hesychium.

⁷ Κάλπαν ἀτλέγιστον. Κάλπαν hic dictum est pro κατὰ: cuius loco in Anthologia Epigrammatum inedita, ex qua locus hic excerptus est, legitur ἄπαν τ' ἀτλέγιστον. Sed integrum Epigramma, quod nondum a quoquam publici juris factum esse memini. Lectori curioso non invidendo. Λιωνίδης.

Πάλλω, καὶ ἀδύνατον ἐπισκλερύνειν αἰγῶν
Σπέρφω, καὶ βάκτρον ἔτο τὸ λοιπὸν ἐλπίων,
Ὅλπαν τ' ἀτλέγιστον, ἀχάκωτον τε κυνῶχον,
Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὅστις σπένανον.
Ταῦτα κατὰ τὸν μῦθον μυσεκρίνον παρὰ τῶν
Σκύλα Ποσειάδης λιμὸς ἀπικρίνεται.

Epigramma hoc de Poliochare quodam, (Cynico, ut ex sensu conjicere licet) conceptum est, cujus peram, pellem, baculum, ampullam oleariam, & pileum, post ejus mortem a Fame ad myricam suspensa fuisse Leonides jocat. Hexametrum primum adducit Suidas infra v. Σπέρφω. In Pentametro primo pro ἔτο τὸ λοιπὸν ἐλπίων, lege, ἔτο τ' ὀδύνην ἐλπίων. In Hexametro secundo ἄπαν ἀτλέγιστον, est ampulla olearia sordida & minime nitida: per translationem ductam ab equis strigili non deterfis. Reliqua plana sunt.

⁸ Κυνῶν ὑλαγμός ἐχθρῶν. Senarius hic ad somnium interpretatorem pertinet, qui legitur apud Astrampychum.

Κυνόπιδο. ἀναδιδός.

Κύνπι. Κικινάτος Δικτάτωρ. ἔτος πολλὰς μὲν καὶ ἀσέβειον ἐνήθησε τραχέας, ἀσέβειον τε καὶ πῆμας Ῥωμαῖκοις πολλάκις κεκοσμημένον. ἔπειτα δὲ καὶ μέτετα καὶ σάφρων, ὥς ἐπὶ χαλκῇ λυπερῇ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέσῳ ζῆν, τὸν αὐτὸν τε ἀγαπᾷ βίον. ὁ δὲ Δικτάτωρ ἀσέβειον, ἔτι καὶ ἀσέβειον πινύμενον. ὅτε δὲ ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ παρὰ ῥώμην καὶ ἀσέβειον κομίζοντες, ἀπομνημόνους τε καὶ σύμβολα πρὸς ἐπείσεως, τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολέμοις ἐπὶ τῇ φόνον τε πολὺν τῷ ἐναντίον ἐργασάμενον, ἐπείσειν ἔδειξεν μὲν ἔξοδον ἡμέρας, τὴν μὲν οἰκείαν καὶ ἀσέβειον καὶ ἀσέβειον τῷ δὲ πολέμοις ἀσέβειον τὸν χάραν καὶ τὸν στρατηγὸν ἐναντίον δέσμιον ἐπὶ τῷ πομπῇ καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ πινύμενον.

Κύν ἐπὶ δεσμά. ἐπὶ τῷ ἐαυτὸς εἰς κολάσεως ἐπιδέκτων. ὁμοίᾳ τῇ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά. καὶ ἡ κληρικὴ ὡς κύν.

Κύν ἐπὶ Φάτῃ. παροιμία ἐπὶ τῷ μήτε λησμέτων, μήτε ἄλλος ἐόντων.

Κύν Μολοσσικός. Ὅπου καὶ ποιήματα αὐτὰ

Κύν πρὸς ἐδέχῃ Συμποῖν Μολοσσικός.

Κύν παρ' ἐπὶ τῷ. παροιμία ἐπὶ τῷ μὴ δύναμιν ἀπλάττειν τῶν ἀσέβειον. ἢ ἐπὶ τῷ ἀσέβειον σφόδρα, καὶ ἀσέβειον. δὲ ἀσέβειον τῷ τῷ κυνί, καὶ ἀσέβειον.

Κύπασσις. κόσμος γυναικείος. Ἐνδεδμενὸς κύπασσιν Φοινικὴν ποδῆσιν.

Εὐθύσανον. ζώνην τοὶ ὁμοῖοι, καὶ τὸν κύπασσιν, Ἀτθίς παρθένων θῆκεν ὑπερθε θυγῶν.

Κύπασσις. οἱ γλωσσόλοφοι χιτῶν εἶδος Φασί τῷ κύπασσιν, οἱ μὲν, γυναικεῖοι, οἱ δὲ, ἀνδρείοι.

Κύπειρον. εἶδος βοτάνης.

Κύπελλον. ποτήριον, κασσίδιον, ἐπὶ Ἐπιγράμματι.

—Καὶ τὰ βοτάνη καὶ Πανὶ κύπελλα

Ἄλκι, δὲ φησὶ Φάρμακ' ἀλεξίκακον.

Κυπρίσσαι. ἀνθρώποι.

1 Κύνπι. Κικινάτος Δικτ.] Totus hic locus exstat apud Joannem Antiochenum in Excerptis a Valesio editis, pag. 789. unde eum Suidas deprompsit.

2 Ἐνέθησε τραχέας, ἀσέβειον τε καὶ πῆμας Ῥωμαῖκοις.] Locum hunc ex Joanne Antiocheno supplēvi, qui in prioribus Edit. mutilus sic legitur, ἐνέθησε τραχέας, ἀσέβειον τε καὶ πῆμας Ῥωμαῖκοις.

3 Ἀπομνημόνους τε καὶ σύμβολα.] De hoc loco audiendus est Valesius in notis ad Collectanea Constantini Imper. de Virtut. & Vit. pag. 115. cujus verba adducam: "Quædam hic deesse manifestissimum est, etsi apud Suidam, qui hunc locum refert in Κύνπι, eodem legatur modo. Suppleri autem lacuna hoc pacto videtur posse, ἀπομνημόνους δὲ καὶ σύμβολα: quod egrègie confirmat Livius lib. 111. Ibi ab legatis seu fossam fodienti, seu cum araret, operi certe rustico intentus, salute data invicem redditaque rogatus, ut, quod bene verteret ipsi rei publicæ, rogatus mandata Senatus audiret, rogat prope e tugurio proferre uxorem Raciliam jubet. Qua simul absterfo sudore ac pulvere velatus processit, Dictatorem eum gratulantes consalutans. Addit Cedrenus, Quintium Dictatorem salutatum, postquam prætextam sumpsit, paulisper moratum hæc dixisse: Ergo agellus noster hoc anno erit inaratus, & periculum famis domino subendum. Hæc Valesius.

Κυνόπιδος. Impudentis.

Κύνπι. Κικινάτος Δικτ.] Quintius Cincinnatus Dictator. Hic & bellicæ virtutis suæ illustria sæpe dedit specimina, & in toga plures magistratus cum laude gessit. Ad hæc ea sobrietate & parsimonia vixit, ut paupere casa ac paucis agri jugeribus contentus esset, manumque ipse operi rustico adhiberet. Qui cum Dictator esset creatus, legati, qui insignia Dictaturæ ad eum deferabant,prehendisse illum feruntur stivam aratri regentem. Igitur absterfo sudore ac pulvere, cum insignia magistratus induisset, protinus, ut erat impransus, Romam venit, ductoque in hostem exercitu, & ingenti caede facta, victor undecimo post profectiorem die reversus est, cum & cives ab imminente periculo liberasset, & hostium castra diripisset, ipsumque adeo hostium ducem præ se ad triumphum duceret.

Κύν ἐπὶ δεσμά. Canis in vincula. Dicitur de iis, qui se ipsi ad supplicium dedunt. [Proverbium hoc] simile est illi, Bos in vincula. Vocativus est, ὦ κύν.

Κύν. Canis ad præsepe. Dicitur de iis, qui nec ipsi re aliqua utuntur, nec alios uti sinunt.

Κύν Μολοσσ. Canis Molossicus. Ubi quidam Molossicus canis ipsum in poematis componendis adjuvare videbatur.

Κύν παρ' ἐπὶ. Canis juxta intestina. Proverbium de iis, qui rebus appositis frui non possunt. Vel, de rebus prorsus inutilibus. Canis enim haud facile intestina devorare vel deglutire potest.

Κύπασσις. Muliebris ornatus. Vestis muliebris. Indutus cypassin, & puniceam vestem talarem. † Et zonam hanc bene fimbriatam, & istum cypassin, Atthis in templo Minervæ suspendit.

Κύπασσις. Cypassis. Glossographi dicunt cypassin esse genus vestis: alii quidem, muliebris; alii vero, virilis.

Κύπειρον Cyperum. Genus herbæ.

Κύπελλον. Poculum. Cissybium. Et hæc pastoralia pocula Pani dicata sunt, ex quibus bibentes sitim levant.

Κυπρίσσαι. Florentes.

4 Ἐνέθησε.] Joannes Antiochenus habet, ἐνέθησε.

5 Ὅπου καὶ ποιήματα αὐτὰ.] Laertius de Polemone lib. iv. segm. xx. Ἦν δὲ καὶ φιλοσοφικῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἀσέβειοις, ὅπου, ἔπειτα τῷ Κύνπι, καὶ ποιήματα αὐτὰ.

Κύν πρὸς ἐδέχῃ Συμποῖν Μολοσσικός.

Hinc Suidas sua deprompsit, quod & a Pearsonio observatum fuit.

6 Ἐυθύσανον.] Sic recte habet optimus MS. Paris. A. At in reliquis MSS. & prioribus Edit. omnibus mendose legitur, εὐθύσανον: quam vocem mirum non est eo adegisse Portum, ut ad suum N. L. i. c. Non liquet, confugeret.

7 Καὶ τὰ βοτάνη καὶ Πανὶ κύπελλα αἶμα.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologiz ineditæ integrum exhibuimus supra v. Ἀμφιλαφῶ.

8 Κυπρίσσαι.] Hefychius, & Photius in Lexico inedito, rectius κυπρίσσαι. Deductum est enim verbum hoc a nomine κύπελλον, quod præter alia etiam florem significat. Eustathius ad Odyss. pag. 227. Ed. Bas. Ὁμοφασίαι αὐτὸ αἶμα ἢ τὴν κύπελλον μετὰ κύπελλον: quem locum observavit Sopingius ad Hefychium. A κυπρίσσαι autem descendit κυπρίσσαι, quod itidem florem notat. Vide eundem Eustathium ad Il. P. pag. 1095. 24.

Κύπρις.

ἐχάτρεωθεν δὲ κινάδακας, ὥστε κινέσθαι καὶ μετατρέ-
φειν τὰ πῶν ἀναγνωσκόντων. Καὶ παροιμία. Κύρ-
βεις χακῶν. Καὶ εἰς τὴν παρ' Ἀθηναίων τρεῖς ἀ-
γωνοὶ, ἐν αἷς τὸ νόμοις ἔγραψαν, καὶ τὰς τρεῖς τῶν
ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίησαν. ἐπὶ τοίνυν τῶν σφό-
δρα πονηρῶν ἡ παροιμία. Κύρβεις οὖν τὸ κακο-
εργῶν εἰς τὴν ἀναπειράσιμον. ἢ δὲ τῶν Κο-
ρυβάντων. ἐκείνων γὰρ εὖρημα φησὶ καὶ Ἀπολλο-
δωρ.

hominibus insigniter malis. Κύρβεις autem dictæ sunt quasi κορυβεις, a κορυβόω; quod fastigium earum in acumen defineret. Vel nomen acceperunt a Corybantibus. Eorum enim inven- tum esse Cyrbes & Apollodorus testatur.

Κύρβεις. ὁ ἀείρερος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἐνεκα γὰρ
μνήμης ἀνέγραψον εἰς τὰς Κύρβεις. ὡς δὲ καὶ ἐνθα
οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. ἢ ἕως ἧδε αὖ ὅτι
ὑπομείναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς λόγων ἐμπει-
ρῶ εἶναι, καὶ νόμους εἰδέναι.

Κυρεῖ. τυχερά.

Κυρεῖα. ἡ ἐξουσία.

Κυρεῖον. κράτεια. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρι-
κῷ φησὶν. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κύρβις ἀναβεβηκός ὅτι Ζήρ-
ξιν τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Κυρεῖον. θεός. ὁ δὲ Κύρβις.

Κυρεῖασι. κυρεῖασι λέγει ἡ ἀφ' ἧς κεράτων
μάχη, ἥτις ἐν τοῖς ἀλόχοις ζώοις γίνεται. ἢ ἡ πλῆ-
θυσ τῶν ζώων. Ἀριστοφάνης. ἢ εἰ δ' ἐκ κλήνης γὰρ δευ-
εῖ, τοῦτο δὲ σκέλος κυρεῖασι. ἀπὸ τῆς τοῦ σκέ-
λους μάχης. ἢ ἀπὸ τῆς μάχης, ἐὰν ὑποσταλῇ,
ἢ φύγει.

Κυρεῖα. πίτρες, καὶ τὰ τῶν κερῶν ἀπερέματα.
τὰ ἄλλα, ἢ τῶν πυρῶν. ἢ ἐνθα αἱ κέρχες φρε-
νῶν. κέρχες δὲ εἰσὶν, αἱ ἀληθευόμεναι κερδαί.

Κυρεῖα. ἀπὸ τῶν.

Κυρεῖαν, ἢ Κυρεῖαν. ἐπ' αὐτῶν ὅτι Ἐπικρά-
της, ὁ Αἰσχίνης κηδεσφό.

Κυρεῖα. ἐπίτρεψα. Κυρεῖα. ἔρμην.

Κυρεῖα. ἀπὸ Κυρεῖας. ὅτι ὅτι ἡ Κυρεῖα κη-
λεῖται αἰεσίς ἀπὸ Ἀεσίτων φιλοσόφου ἤρξατο.

Κυρεῖας. ἀπὸ τῶν.

1 Κινάδακας] Sic duo MSS. Paris. At priores Edit. κινάδακας: quod merito damnat Salmasius de Modo Usur. pag. 102. cuius ver- ba adducere operæ pretium erit. "Perperam apud Suidam scribitur "κινάδακας pro κινάδακας. Alii enim κινάδοις, alii κινάδακας. Græcis "κινάδακας est ensis mucro; unde & pro ense a poetis usurpatur. At "κινάδακας, qua voce etiam utitur Vitruvius, fibula est ferrea, velut "subscudica, in capitibus axium vel scaporum adfixa & adplum- "bata, per quam in armillis scapi vel axes versantur. Κινάδακας "mentio in hoc sensu apud Heronem. Utrumque tamen ab eadem "origine fluere videtur. Nam κινάδακας est mucro teli: κινάδακας acu- "tum quid e ferro, ut fibula ferrea, quæ immittitur in armillam. "Hesychius: Κινάδακας, κινάδοις ἀξόνος, γινώσκων. Ita scribendum. "Αξόνος certe non est, nisi sit versatilis, id est, ligneas circa tabulas "habeat, quæ per κινάδακας in axe versantur. Hæc Salmasius: qui recte κινάδακας pro κινάδοις apud Suidam reponendum esse mo- nuit, Manuscriptis Paris. conjecturam ejus egregie confirmantibus. Eadem vox restituenda etiam est Etymologo, apud quem male ho- die legitur κινάδακας.

2 Τρεῖς ἀγωνοὶ] Immo τρεῖς ἀγωνοὶ, ut est apud Zenobium, ex quo Suidas. Cyrbes enim triquetras fuisse, non vero quadratas, plu- res scriptores testantur.

tinerent leges [civiles;] Cyrbes vero, ritus sacrificiorum. Utraque autem hoc modo fa- bricata erant. Abacus erat ingens, viri mag- nitudine, cui aptata erant ligna quadrata, quæ latera lata & literarum plena habebant. Utrunque vero erant fibulæ ferreæ, ut a le- storibus moveri & versari possent. Et pro- verbium: *Cyrbes malorum*. Erant enim Κύρ- βεις apud Athenienses tabulæ quadratæ, in quibus leges & pœnæ maleficorum perscri- ptæ erant. Proverbium igitur hoc dicitur de

Κύρβεις. Homo curiosus, quem nemo latere potest. Nam memoriæ gratia [Athenienses leges publicas] in Cyrbibus scribebant. Cyr- bes enim erant tabulæ, in quibus leges scrip- tæ erant. Vel sic: Libenter quidvis pati para- tus sum, ut dicendi peritus & legum consul- tus plebi videar.

Κυρεῖ. Est. Existit.

Κυρεῖα. Potestas. Dominatus.

Κυρεῖον κράτεια. Sic apud Isocratem in *Pane- gyrico* vocatur exercitus, qui cum Cyro adver- sus Artaxerxem fratrem ejus profectus est.

Κυρεῖον. Cyri thronus, sive solium.

Κυρεῖασι. Cornibus pugnabit. Κυρεῖασι e- nim dicitur pugna, quæ cornibus inter brutas animantes committitur. Vel κυρεῖασι dicitur ictus, quem hirci cornibus infligunt. Aristoph. *Si vero huc declinaverit, crus vehementer offen- det*. Quasi dicas, cum cruce pugnabit. Vel, prosternetur, si recesserit, vel fugerit.

Κυρεῖα. Furfures. Paleæ hordei vel tritici. Vel locus, ubi torretur κέρχες, i. e. hordeum decortatum.

Κυρεῖα. Cyrebitis. Est nomen a loco de- ductum.

Κυρεῖαν. Cyrebion. Cognomen est Epicra- tis, Æschinis affinis.

Κυρεῖα. Sors. Casus fortuitus. Quod casu alicui obtigit. Lucrum insperatum.

Κυρεῖα. Cyrenæus. Qui est ex urbe Cy- rene. ὅτι Secta Cyrenaica ab Aristippo philo- sopho originem duxit.

Κυρεῖας. Cyrenites.

3 Ἐπικράτης] Hæc vox supervacanea est, nec agnoscit eam Zeno- bius: quam proinde per me deleas licet.

4 Κύρβεις. ὁ ἀείρερος.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Nubes* pag. 152. (85. Ed. Bas. P.)

5 Κύρβεις κράτεια.] Ex Harpocracione.

6 Ἐπὶ Ζήρξιν] Scribendum esse Ἀρξέξιν, ex historia constat. Vide Xenophontem *Ἀναβ.* lib. 1. pag. 243.

7 Κυρεῖασι λέγει.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 502. (204. Ed. Bas. P.)

8 Εἰ δ' ἐκ κλήνης γὰρ δευεῖ.] Scribe,

ἢ εἰ δ' ἐκ κλήνης γὰρ δευεῖ τοῦ σκέλους κυρεῖασι.

Sic enim legitur apud Aristophanem loco laudato.

9 Κυρεῖασι. πίτρες, καὶ τὰ τῶν κερῶν.] Apud Scholiastam Aristophanis ad *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Bas. P.) unde hæc Suidas de- scripsit, rectius sic legitur: Κυρεῖασι. τὰ πίτρες & ἄλλα τῶν κερῶν. Vide etiam supra v. Κέρμα.

10 Ἀληθευόμεναι] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet λε- λιτισσόμεναι: uti etiam hic apud Suidam scribendum videtur. Supra tamen v. Κέρχες itidem legitur ἀληθευόμεναι.

11 Κυρεῖαν.] Ex Harpocracione.

12 Κυρεῖας.] Vide paulo inferius v. Κέρμα.

Κυρία. ἡ χ' φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις. καὶ κυρία, ἡ ἀεισμένη καὶ ἐμπροσθεν ἡμέρα. Ἀθροόντες ἐν αὐτῇ τῇ κυρίᾳ ὀπιπρόντες τοῖς ἡμέροισι, πάντας ἀπέκλεινον. καὶ κυριάζον, τὸ τελειάζον. Πολύβιος. *Fragment. Hist. x. xix. Vol. V. p. 63.* Κυριάζον οὖν τὸν πόλεμον Φυγὴν ἀπὸ Μακεδονίας.

Κυρία ἐκκλησία. οἱ Πρυτάνεις συνήγον τὴν βουλὴν καὶ τὴν δῆμον ἢ τὴν βουλὴν ὁσημέραι, πλὴν ἐάν τις ἀφείμῃ. ἡ δὲ δῆμον τετρακίς τὴν πρυτανείας ἐκείνης. ἐν δὲ τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ ἔδει τὰς δεξιὰς ἀποχρηστοποιεῖν, εἰ ἐδόκην μὴ καλῶς ἀρχεῖν. καὶ περὶ τῆς φυλακῆς δὲ τῆς χώρας. καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ οἱ βυβλόμυροι ἐποιήντο. etiam die de custodia regionis consultabatur: vocabantur, instituere licebat.

Κυριακὴ μεγάλη. ὥς τὴν πεντημέραν ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ.

Κύριλλος, ὁ ἀφ' ἑκτον ἐν Ἡλιοπόλει τῇ περὶ τῆς Λιβάνου ὁς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Κωνσταντίνου πολλὰ εἰδωλα συνέτριψεν. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανὸς τοῦτον τὴν γαστέρα ἀφαιρέσας, τὴν ἡπατὶν ἀπεγύσσαντο.

Κυρεῖν. ὄνομα κύριον, ὁ Σοφιστής. ἐλέγτο δὲ καὶ γλαῦσα ταμεία, ἣν ἔαχεν ἐκ βασιλείας.

Κύριος. κυριῶς ὁ κεκεμνός, καὶ βέβαιος.

Κυριῶς. τὸ ἀναγκάσιον. καὶ κυριῶς, καὶ τὸ ἀπλῶς, αὐτὸ σημαίνει. ὁ γὰρ λέγων ἀπλῶς τὸν γέροντα πολιόδοτον, ἢ πάντα ἀνθρώπων πενταδάκτυλον εἶναι, ἀντὶ τῆς ἀναγκάσιον εἶπε. καὶ κυριώτατον, τὸ ἀναγκάσιον.

Κυρίως, καὶ κυρίως. κέραι τὴν τύπην.

Κυρίως. ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀγίων Εὐφρατίων.

Κυρίων. ὄνομα κύριον.

Κυρκαῖν. τὰ ἐκείνην. κυρεῖν.

— 7 Ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ,

Ὁλεθρὸν πῦρ ἡμᾶς κυρκαῖν ἀμωσγέπας.

Κύρμα. ἐπίτρυμμα. ὡς τὸ κυρεῖν. ἢ ἐντρυμμα, καὶ ὡς ἀράγμα τῶν νοδῶν.

Κύρνος. ὄνομα κύριον.

Κύρνος. ὀπιτυρία. ὁ Σοφοκλῆς.

Πολύβιος ὑπάρχει κύρος ἡμέρα καλῶν. ὀπιθυκλή, καὶ κυρία.

Κύρος. ἐξουσία.

Κύρος, ὁ Πανοπολίτης, ἐποποιός. γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ νέῳ βασιλεῶς, ὅς τ' ἐπ' ἐπαρχίᾳ ὡραι-

Κυρία. Naturalis potestas [domini in eos, qui ipsi subjecti sunt.] Item κυρία ἡμέρα, statutus & praescriptus dies. *Repente autem & simul die statuto in duces irruentes, eos interfecerunt.* Et κυριάζον, perfectissimum, praecipuum. *Praecipuum vero videbatur, bellum a Macedonia propulsare.*

Κυρία ἐκκλησία. Concio populi, quae statis diebus habebatur. Prytanes Senatum & populum, vel Senatum tantum quotidie convocabant, nisi quis dies esset, quo nulla judicia habebantur: populum vero quater intra spatium cujusque prytaniæ convocabant. In his statis comitiis magistratus abrogabatur illis, qui munere suo non recte fungi videbantur. Eodem omnibusque actiones publicas, quae εἰσαγγελία

Κυριακὴ μεγάλη. Magna dies Dominica. De triduana Christi resurrectione vide in v. αὐτῇ.

Κύριλλος. Cyrillus, Diaconus Heliopoli, quae ad Libanum sita est. Hic sub Constantino M. multa idola confregit. At sub Juliano [inimici religionis Christianae] ventrem ejus dissecuerunt, & jecur degustarunt.

Κυρεῖν. Quirinus. Nomen proprium Sophistae, qui Lingua ararii vocabatur, cujus cura ab Imperatore ei commissa erat.

Κυριῶς. Proprie, decretus, statutus, ratus.

Κυριῶς. [Interdum significat] necessario. Τὸ κυριῶς & τὸ ἀπλῶς idem significant. Qui enim dicit, senem ἀπλῶς canescere, & omnem hominem quinque digitos habere; τὸ ἀπλῶς ponit pro ἀναγκάσιον, i. e. necessario. Et κυριώτατον, maxime necessarium.

Κυρίως, & κυρίως. Cornu ferit.

Κυρίως. Cyrifices. Cognomen S. Eustratii.

Κυρίων. Cyrion. Nomen proprium.

Κυρκαῖν. Turbare. Movere. [Aristophanes:] *Mihi quidem sic videtur, nos perniciem aliquam quomodocunque machinari.*

Κύρμα. Res, in quam quis incidit. Vel, quam quis casu nanciscitur. Α κυρεῖν, in aliquid incidere. Vel, praeda, quae a bestiis dilaceratur.

Κύρνος. Cynus. Nomen proprium.

Κύρνος. Rei consequendae facultas. Felix successus. Adipiscendi causa. Sophocles: *Hic autem dies multorum forsan bonorum causa nobis erit.*

Κύρος. Potestas. Auctoritas.

Κύρος. Cyrus, Panopolita, poeta: vixit sub Imperatore Theodosio juniore, a quo etiam Prae-

1 Κυριάζον ἐν τῇ πόλει. Fragmentum hoc Polybii adducit etiam Suidas supra v. Ἐρύκειν. Sed ibi pro Φυγὴν legitur Ἐρύκειν.

2 Κυρία ἐκκλησία. Ex Harpocrate. Vide etiam supra v. Ἐκκλησία κυρία, & Petitum de Leg. Attic. pag. 196.

3 Κύριλλος, ἀφ' ἑκτον ἐν Ἡλίῳ. Hæc Suidas sumpsit ex Theodoretii Histor. Eccles. lib. iii. cap. vii.

4 Κυρεῖν. Vide supra v. Γλαῦσα ταμεία.

5 Ὁ γὰρ λέγων ἀπλῶς πένταδάκτυλον εἶναι. Ex Alexandro Aphrod. in Topic. pag. 95. ex quo hunc ipsum locum longe auctiorem adducit Suidas supra v. Ἀναγκάσιον.

6 Κυρκαῖν. Vide supra v. Κοιμήσεις.

7 Ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ, ὁμοίως. Fragmentum hoc legitur apud Aristophanem Theophrastum. pag. 789. (521. Ed. Bas. P.)

8 Σπέρμα τῶν νοδῶν. Vel duas postremas voculas, utpote nihil ad

rem facientes, dele: vel scribe, Σπέρμα κυρκαῖν. Homerus II. P. v. 272.

9 Σοφοκλῆς. Electra pag. 121. ut Portus monuit.

10 Κύρνος, Πανοπολίτης. Hujus Cyri Poetae mentionem facit Eusebius Histor. Eccles. lib. i. cap. xix. his verbis: Τότε φασὶν ὅτι Κλαυδίου καὶ Κύρνον τῶν ποιητῶν ἀναδιεικνύειν. Κύρνον δὲ ὅτι ὡς τὸν μέγιστον τῶν ὑπαρχόντων ἀναβύσσων ἦτορον, ἐν ὑπαρχόντων τῶν αὐτῶν οἱ αὐτοὶ ἡμῶν κεκλήσιν. καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἐξουσίαν δυνάμειον, Κερκαῖν. ὡς βασιλέων κρατησίαν, Γερεῖν. πῶς τῶν βασιλέων ἡγεμονίαν. Id est, interprete Valefio: Eodem tempore (sc. imperante Theodosio juniore) Claudianum ac Cyrum poetas floruisse perhibent. Ex quibus Cyrus quidem ad supremum Praefectorum cultum pervenit, quæ dignitas majores nostri Praefecturam Praetorii appellarunt. Egit etiam majores, τὰς ἐλπίδας.

πυλίων καὶ ἑπάρχος πόλεως τοῦ Ἰσλίου καὶ γέροντος ἀπὸ ὑπάρχων, καὶ πατρίων. Εὐδοκίη γὰρ ἡ Θεοδοσίη γαμετή, βασιλὶς ἦτο, ὑπογράφει τὸν Κύρον, φιλοεπιστὴς ἦτο. ἀλλὰ αὐτῆς ἀποστάσις τῇ βασιλείᾳ, καὶ εἰς ἀνατολίαν εἰς Ἱεροσολύμους ἀφ' ἧς ἐξῆς, Κύρος ὑπεβλήθη εἰς Ἐπίσκοπος τῶν ἱερῶν γίνεται ἐν Κοτυαίῳ τῇ Φρυγίας, καὶ παρέτρε μέχρ' Ἀλίου τοῦ βασιλέως.

Κύρος, ὁ βασιλεὺς. Πατὴρ δὲ λέγει γενέσθαι ὁ Κύρος Καμβύσεω Περσῶν βασιλέως (ὁ δὲ Καμβύσης ἔτος τῇ Περσῶν γένεσι. οἱ δὲ Περσῆδες ἀπὸ Περσέως κληίζονται) μητρὸς δὲ Μανδάνης. ἡ δὲ Μανδάνη Ἀσσύριος καὶ θυγάτηρ, τῇ Μήδων γενεῇ βασιλέως. Φιῶν δὲ ὁ Κύρος λέγει καὶ ἄλλ' ἐπὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βασιλέων, εἶδος μὲν καλλιπὴς, ψυχὴ δὲ φιλανθρωπώτα καὶ φιλομαθέστα. ὥστε πάντα μὲν πόνον ἀνατλιῶναι, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομείναι ἢ ἐπαυῖσθαι ἔνεχα. Κύρος δὲ ἐκλήθη, ἀφ' τοῦ τῆς βασιλείας παίδαν ἀφ' ἀπὸ τοῦ μὲν ἑσχατοῦ τοῦ κύρος εἰληφέναι. ὅστις φιλοσοφίας, εἰ καὶ πρὸς ἄλλ' ἔμπειρος καὶ, ὡς πρὸς τοῖς μάχαις ἐπαυδύθη διανοοῦναι τε καὶ ἀλκήσαν ἐδιδάχθη, καὶ δὴ πρὸς πάσης νόμους κατεστῶτας Περσῶν τοῖς ἀείροις.

Κύρος, ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὅπως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλείᾳ λεγόμενῃ παιδίᾳ κυρεῖσθαι τῶν ἡλικίων.

Κύρος. Διὰ τὴν ἐπίταξιν τῇ Φόρῃ ἔλεγον οἱ Πέρσαι, ὡς Δαρεῖος μὲν καὶ καλλιπὴς. Καμβύσης δὲ, δεσπότης. Κύρος δὲ, πατήρ. ὁ μὲν, ὅτι ἐκαπλήθυε πάντα τὰ πράγματα. ὁ δὲ χαλεπὸς τε καὶ ὀλίγωρος. ὁ δὲ, ὅτι ἡπίος τε, καὶ ἀγαθὰ σφί ἐμμελῆσεν.

Κυρωνίδα. γένος ἐστὶν ὀνομασμένον ἀπὸ Κύρωνος, ὃν νότον ἀδελφὸν εἶναι φασὶ τῷ Κρόνῳ παρὰ καὶ ἐνιμοτέρες εἶναι τοὺς Κροκονίδας τῇ Κυρονίδαν. Τριχὶ δὲ αὐτὸς ὀνομαζόμενος, Κυρωνίδας, ὁ Φυλιεὺς, καὶ Περιθύδας.

Κυρσάνη. νεανία. ἔφηβε. ἢ ὑπελέστατε. Κυρσὸς γὰρ, ὑπελὲς λάχανον. Κυρσάνης δὲ χαλοῦσιν οἱ Λάχανες τὰ μειράκια, καὶ τῆς ὑπελὲς ἀνθρώπων.

Κυρσίλος. ὄνομα κύριον. ὃν Ἀθηνᾶοι κατέλυσαν, διότι ὑπακύνει Πέρσαις ὡς ἔπειτο.

gister militum in Occidente, quo tempore Carthago capta est a Van-
dalis, quibus praerat Gensericus. Eiusdem ex Prisco Thrace hi-
storico meminit etiam auctor Chronici Alexandrini sub Olymp.
cccvii. qui praeterea refert, eum absente Hierosolymis Eudocia
Imperatrice, insidiis inimicorum circumventum, Smyrnā relega-
tum fuisse: in quo discrepat a Suida, qui eundem Cotyrum, quæ
est urbs Phrygiæ, relegatum fuisse scribit, ut sacris ibi præesset.
Hæc quæ de Cyro poeta diximus, jam ante etiam observata fue-
runt a Reinesio Var. Lect. lib. iii. pag. 561. qui praeterea monet,
existare adhuc Cyri huius epigramma in μέσων, lib. iii. Anthol.
cap. xii. & aliud in βαλαντίῳ, lib. iv. cap. xviii.

1 Πατὴρ δὲ λέγει γενέσθαι ὁ Κύρος — τῇ ἐκπαιδῇ ἔνεχα.]
Hæc sunt verba Xenophontis lib. i. Cyrop. pag. 3. ut Pearsonius
etiam monuit.

2 Καὶ φιλομαθέστατος.] Adde ex Xenophonte, ἐ φιλομαθέστατος.

3 Οὗτος φιλοσοφίας, εἰ καὶ πρὸς ἄλλ'.] Hæc, & quæ sequuntur usque

fectus Prætorii & Urbis creatus est; fuitque
Consularis & Patricius. Nam Eudocia regina,
Theodosii uxor, poeseos amans, Cyrum in
summo pretio habuit: quæ cum ab aula sece-
deret, & in Orientem profecta Hierosolymis
commoraretur, Cyrus [inimicorum] insidiis
& fraudibus circumventus, Cotyrum urbem
Phrygiæ relegatus est, ut sacris ibi præesset;
vitamque produxit usque ad Leonem Impe-
ratorem.

Κύρος. Cyrus, Rex, patre quidem natus
fertur Cambyse, Perfarum Rege, qui ex gene-
re Persidarum ortus erat; (Persidæ vero sic
vocantur, ut Perseum generis auctorem habentes)
matre vero Mandane, quæ erat filia Asty-
agis, Medorum Regis. Hic Cyrus a natura ita
comparatus fuisse fertur, Barbaris etiam nunc
talem cum celebrantibus, ut & specie corporis
esset pulcherrimus, & ingenio præditus huma-
nissimo, doctrinæque & honoris cupidissimo;
adeoque quosvis labores patienter toleraret,
& nullum non periculum gloriæ causa adiret.
Cyrus autem vocatus est, quod a pueris ludum
regni ludentibus, κύρος, i. e. potestas regia ei
delata fuisset. Idem philosophiæ, si quis alius,
peritus fuit, quam a Magis perdidicerat. Ad
hæc in disciplina iustitiæ & veritatis institu-
tus fuit, ex more institutoque optimatum apud Persas.

Κύρος. Cyrus, Perfarum Rex, ita vocatus
est, quod in ludo, qui Basilinda vocatur, ab
æqualibus suis Rex creatus fuisset.

Κύρος. Quod ad tributim impositionem atti-
net, Persæ dicebant, Darium fuisse cauponem;
Cambysem, dominum; at Cyrum, patrem.
Nam ille omnia cauponabatur: hic vero servus
erat, & Remp. negligenter tractabat: at Cyrus
clemens erat, & Persis multorum bonorum auctor.

Κυρωνίδα. Cyronidæ, familia quædam, de-
nominata a Cyronē, quem ajunt fuisse northum
Croconis fratrem. Quamobrem etiam Cro-
conidæ Cyronidis honoratiores habebantur.
Tribus autem nominibus eos appellant, Cy-
ronidas, Phylieses, & Perithydas.

Κυρσάνη. Juvenis. Adolescens. Ephebe. Vel
significat vilissimum. Κυρσὸς enim est olus quod-
dam vile. Κυρσάνης autem Lacones vocant a-
dolescentes, itemque viles ac abjectos homines.

Κυρσίλος. Cyrillus. Nomen proprium viri,
quem Athenienses lapidibus obruerunt, quod
eis suaderet, ut Persis parerent.

ad finem articuli, leguntur apud Nicol. Damascenam in Excerptis
a Valesio editis pag. 454. unde ea Suidas deprompsit.

4 Διὰ τὴν ἐπίταξιν τῇ Φόρῃ ἔλεγον οἱ Πέρσαι.] Hæc, & quæ sequuntur,
sunt verba Herodoti lib. iii. pag. 127.

5 Κυρωνίδα. γένος ἐστὶν ὀνομασμένον.] Ex Harpocrate: sed apud quem
legitur Κυρωνίδα, per diphthongum oi.

6 Φυλιεὺς, ἐ Περιθύδας.] Harpocratio habet Φυλιεὺς καὶ Περι-
θύδας.

7 Κυρσάνη. νεανία. ἔφηβε.] Hæc descripta sunt ex Scholiasta in-
edito ad locum illum Aristophanis Lysistrata pag. 896.

Κύρος ἰσὼν, ὃ κυρσάνη, καὶ περὶ Λακων.
Id est, Caduceator, o puer, sum per Deos. Lacon ibi Laconice
loquens introducit. Photius in Lexico inedito: Κυρσάνη, Λα-
κωνικὸν ὡς μειράκια.

8 Κυρσίλος.] Hujus meminit Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte,
ut vel ex Harpocrate constet, cujus vestigia Suidas
hic secutus est.

κύτος τῷ πλοίων κορτοῖς χαπερῶσι, πρὸς θύμαζῃ
στασιν τῶν ἰππῶν.

Κυτῶσις. τόπος ὁ θαλάσσιος.

Κυτῶσαντες. τὸ κύτῳ περιχαλύφαντες. Βοείω
δέρματι περιτυπῶσαντες.

Κυφαλέα.

Ἐπεὶ τάχ' ἀν' ἡ πολυχαιμπίς

Ἰζὺς κ' εἰς αἶδαν ὤχετο κυφάλεα.

κεκυρτωμένη.

Κυφαλέῳ. ὁ κεκυρτωμένος.

Κυφανισμός. ἐπὶ τῷ πτωχεύειν. ἀντὶ τῷ χαλῶς
καὶ ὀλέθει.

Κύφελλα. ἡ νύμφη, οἰοῦντο κύφελλα, τὰ δὲ πο-
κρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήθη δὲ κύφελλα. Καλ-
λίμαχος δὲ τὰ κέρως ἐλαυνόμενα.

Κύφι. τοῦτο Μανέθης ὁ Αἰγύπτιος χαπεσθῆναι
ὅτι οἶδα δὲ, τίς ἡ χαπεσθῆναι αὐτῷ.

Κυφόν. κεκυρμένον. Ἐκ παλῶς ξύλον κ' κυφόν ἀν-
γένοιτο. ἐπὶ τῷ χτ' τὸ εἶδος δὲ χαπεσθῆναι, λε-
γόμενον δὲ.

Κυφός. κεκυρτωμένος. καὶ παλῶς ἐλαία, ἡ
χαπεκεκυρμένη. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι

Καὶ κυφὰς χαρίδας. δέξομαι δὲ σοι αὐτός.

Κύφωνες. ξύλα ἐνὶ ὀπιπτήμενα εἰς τὰς τένοντας
τῷ χαπαδίκῳ, ἵνα μὴ ὄρωσιν ἀνακλῆσαι. Λεγο-
μένης Πλῆτῳ

Ὡς τύμπανα καὶ κύφωνες, ὅτι δέξεσθε,
κύφων δὲ ὅτι δεσμός ξύλων, ὅτι οἱ μὲν κλοῖον, οἱ δὲ
καλοῖον ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ποιεῖν ἀνθρώπων κύ-
φον λέγει. καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων.
καὶ κυφανισμός ἐπὶ τῷ πτωχεύειν. Ἀρχιλόχῳ
δὲ ἀντὶ τῷ χαλῶς καὶ ὀλέθει. κύφον εἶρη τῷ
τὸ ἀνακλῆσαι τὰς δεσμίους κύφον. Ἐάν δὲ τις δε-
συνόμενος τὰ ἐν τῷ νόμῳ παρ' ἑνὶ ποιήσει, δεδ-
ωκεν κύφον πρὸς τὰς δέξας ἡμερῶν εἴκοσι, ὅτι
ῥέομενος μέλιτι γυμνός, καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ με-
λίτῃσι καὶ μέλιτι δέκται. τὸ δὲ γυμνὸν διελθόντῳ,
καὶ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, πολλὰ γυμνασίου περιβαλόντας.

Κυφέλη. οἰκηθὲν σκεδὸς. Ἄμα τὰς σιδήρας καὶ ταῖς
οἰκηθῆς κυφέλαις συσκομίζομενος.

Κυφέλη. ὁ κυβερτῶν μελισσῶν. λέγει δὲ καὶ ἡ
ὀπλὴ τῷ ὄπῳ. Αἱ δὲ μέλιται ἐκ πεφωλθῆκεσαν ὥς-

1 Κυφανισμός] Hefychius rectius κυφανισμός, per ω: uti etiam Scholiasta Aristophanis ad *Plutum* pag. 50. Vide paulo post v. Κύφον.

2 Κύφελλα. τὴν νύμφην] Eadem habet Etymologus.

3 Κύφι] Vide infra v. Μανέθης, ubi κύφιος appellatur, quod hic est κύφι.

4 Κυφόν ἀν' ἡ γένεσθαι] Salmasius de *Modo Usur.* pag. 814. monet legendum esse, κυφόν ἀν' ἡ γένεσθαι, i. e. peritus vel vinculum ligneum fuit. Ejus verba adduximus supra v. Ἐκ παλῶς ξύλον, quem locum confer.

5 Κύφωνες. ξύλα ἐνὶ ὀπιπθῆναι. — ἀνακλῆσαι τὰς δεσμίους κύφον] Locus descriptus est ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum* pag. 50. (23. Ed. Bas. P.)

6 Καλοῖον] Scribe καλοῖον, per α, ut apud Scholiastam Aristophanis.

tas. Latitudo. [Alveus.] Alveum vero navis
contis constravit, ad commodam equorum sta-
tionem.

Κυτῶσις. Locus maritimus.

Κυτῶσαντες. Qui cavitatem alvei vel veni-
tris texerunt. Cum pelle bubula alveum [na-
vis] circumdedit.

Κυφαλέα. Incurva. Fortasse enim sinuosus
lumbus vel ad Orcum descendisset incurva-
tus.

Κυφαλέῳ. Incurvatus. Incurvus.

Κυφανισμός. Dicitur de suppliciis. Vel, ma-
lus, & perniciosus.

Κύφελλα. Nubes. Sic dicta, quasi κύφελλας
quod lunam tegant. Nubes autem divise sunt.
Callimachus autem [sic nubes vocari dicit,]
quod leviter ferantur.

Κύφι. Cyphi. Hoc Manethos Aegyptius
confecit. Quenam autem ejus conficiendi
ratio fuerit, ignoro.

Κυφόν. Incurvum. Curvum. Ex omni ligno
fiat vinculum ligneum. [Proverbium, quod
dicitur] de rebus, quae prima quidem specie
contemnendae videntur, sed tamen utiles sunt.

Κυφός. Gibbosus. Incurvatus. Curvus. Et
παλῶς ἐλαία. Olea penitus incurvata. Et
in Epigrammate: Et incurvas squillas, quas
ipse tibi numerabit.

Κύφωνες. Sunt ligna, quae cervicibus dam-
natorum imponuntur, ne caput erigere pos-
sint. Aristophanes *Pluto*: O tympana & ner-
vi, non feretis opem? Κύφον vero est vincu-
lum ligneum, quod alii quidem καλοῖον, alii ve-
ρο καλοῖον vocant. Hinc etiam homo malus κύ-
φον vocatur. Et de rebus omnibus molestis
& perniciosis haec vox dicitur: uti κυφανισμός
de suppliciis. Archilochus etiam hac voce ho-
minem improbum & perniciosum notat. Κύ-
φον autem dictus est a κύφῃ: quod vinctos
cernuare cogat. [Aelianus:] Si quis vero eo
audacia & temeritatis processerit, ut legem
flocificiat, prope Pratorium per viginti dies
nervo vinciatur, nudusque melle & lacte per-
fundatur, ut apibus & muscis esca fiat. Post
id autem tempus, muliebri veste indutus, de
rupe praecipitetur.

Κυφέλη. Cypsele. Vas vinarium. Una cum
ferro & vinariis cypselis comportatus.

Κυφέλη. Alveare apum. Item foramen, si-
ve cavitatis auris. Apes vero in caverna, tan-

7 Κυφανισμός] Scholiasta Aristophanis loco laudato rectius κυφανισμός, per ω, ut & paulo ante monuimus.

8 Ἐάν δὲ τις ἦ] Fragmentum hoc est pars amplae eclogae, quam Suidas ex Aeliano adducit supra v. Ἐπίκρυς: unde plenioris huius loci sensum pete.

9 Καὶ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, πολλὰ γυμνασίου περιβαλόντας] Supra v. Ἐπίκρυς rectius legitur, καὶ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, πολλὰ γυμνασίου περιβαλόντας.

10 Κυφόν] Hefychius habet κύφον. Sed malim κύφον. Hefychius suo loco, Κύφον. τὴν τῶν μελισσῶν. Subintellige ἀν-
γένοιτο, vel simile quid. Photius in *Lexico* MS. Κύφον. τὴν με-
λισσῶν. Vide etiam Nostrum supra v. Κύφον.

11 Ἡ ὀπλὴ τῷ ὄπῳ] Sic habent omnes Editores, sed male. Scriben-
dum enim est ἡ ὀπλὴ τῷ ὄπῳ, ut recte habet Photius in *Lexico* in-
edito.

τῷ ἐν κυψέλῃ τῷ Φαίδρῳ. τὸ μέλι δὲ ἐλείβετο καὶ τῶν κεφαλῶν.

Κυψέλη· ἐξμεδίμνος. ἐξ μεδίμνης χωρῆς. κυψέλη δὲ, σκεῦος δεκτικὸν πυρῶν, ἢ κριθῶν. ἔτι δὲ εἰρη, ἀφ' ἧς τὸ κεκρύφθαι αὐτῆς τὴν ἑλπίδα. ἔτι γὰρ σκοτεινόν. ἀφ' ἧς φέρεται δὲ τὸ πρὸς τὴν κυψελίδα, ἥ τις ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὡσὶ ῥύπος. * Ἀριστοφάνης.

— Ἐπεὶ καὶ μὴ λίθον

Ἐμεαλόντες, ἐξμεδίμνον κυψέλῳ ἀπώλ·σαν.

Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. * Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. τῷ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐτάθη κολοσσός· ἀλλ' ὅτι τῶν Κυψελιδῶν. Κυψέλη δὲ Φασὶ τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγακλυτὸς, ὅς ἐν τῇ τῷ Ὀλυμπιάδι Φησὶν ἔπος· Ναὸς δ' Ἡρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλωντίων. ἔτι δὲ εἰς Ἡλείων. ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ χρυσὸς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλης ἢ Κορινθίας. Φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον θύξάμηνον, εἰ Κορινθίαν τυραννίδα, ὡς ἡσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνερῶσθαι, τὰς δεκάδας τῶν πημιμάτων εἰσπραξάμηνον, καὶ καταδικάζει τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. Δίδυμος δὲ καὶ καταδικάζει τὸν κολοσσόν Φησὶ Περιανδρῶν, ὡς ἢ τῷ πυρῆς καὶ τοῦ θεάου ἐπιχειρῶν τῆς Κορινθίας. καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ χειρῶν β' λέγει ἔπος· Ἐπεὶ δ' εἰς ἀνδρωδέτερα καὶ καταπανῶντες, οἷον στρατοὺς ἐξάγοντες, καὶ πολέμους ἐπαναμύμηνον, καὶ τὰ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος. ἐκεῖνος γὰρ ὁ μόνον ὤρετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδιον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. εἰσάγει δὲ καὶ αἱ τυραννίδες ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἢ αὐτῷ καὶ τῷ ἀπλησίαν ἔχον ἀφ' ἑαυτοῦ. Φέρεται δὲ καὶ Ἐπίγραμμα ὅτι κολοσσός.

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσὸς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός.

Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ὅς Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικός ἔπος τῷ Φέρει.

Νάξις εἰμὶ ἐγὼ, παχέστερος εἰμὶ κολοσσός.

Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

Κυψελόβουτον. τὸ ὑπὸ ῥύπῳ κεκαλυμμένον.

Λ Α

Ἀας. λίθος. ἐν Ἐπιγράμματι·
Πολυβήτη τ' ὑπὸ πέτρῃς
Λάαν, ὅς ἀμβλείαν θῆγε γένῳ χαλάμῃ.

Λάας. λίθος. καὶ λάα, λίθος. ὑπὸ δὲ λάος θηΐας, γενεαρχίας ὑπὸ γενεῆς τῆς λάας. * Λάα ὑπαὶ ῥιπῆς. † ὁ Δέχρεός γ' ἐπ' ἄκρῳ λάα βραχὺς ἐκλάσας.

1 Κυψέλη ἐξμεδίμνος· Ex Scholiasta Aristophanis ad Facem pag. 669. (457. Ed. Bas. P.)

2 Ἀριστοφάνης· Pace pag. 668.

3 Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· Platonis verba pag. 340. hæc sunt: τῶν δὲ λοιπῶν ἔπειτα παλαιὸν καὶ παλαιότερον ἔστιν ἡ τῆς Λαίας, παλαιὸν τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐτάθη.

4 Τὸν Κύψελον θύξάμηνον, εἰ Κορινθίαν. Aliter rem narrat Aristoteles Oecon. 11. circa initium, quem confer.

5 Καὶ καταδικάζει τὸν κολοσσόν Φησὶ Περιανδρῶν· Confer Laetium

quam in alveari favos finxerunt, melle in [prætereuntium] capita destillante.

Κυψέλη ἐξμεδ. Cypselæ sex medimnos capiens. Est autem κυψέλη vas, quo triticum vel hordeum continetur: sic dictum, quod ejus ἑλπίς, sive splendor, sit occultatus. Est enim obscurum. Differt autem a κυψελίς, quippe quæ vox sordes aurium significat. Aristophanes: Nam & in me lapide coniecto sex medimnorum capacem frugerunt cypselam.

Κυψελιδῶν ἄν. Cypselidarum donarium Olympiæ. [Hujus meminit] Plato in Phædro. Juxta Cypselidarum donarium Olympiæ stabat colossus malleo fabricatus: non autem a Cypselidis dedicatus. Alii vero eum Cypselidarum donarium fuisse ajunt; ut Agaclytus, qui in lxxx Olymp. sic inquit: Antiquum erat Junonis templum, a Scylluntis, qui erant Eleorum coloni, conditum, & Deæ illi dedicatum. In hoc erat colossus aureus, donarium Cypseli Corinthii. Ajunt enim Cypselum votivum fuisse, si Corinthi regnum adeptus fuisset, omnium bona in decennium [Junoni] consecraturum esse. [Cum igitur voti sui compos factus fuisset,] exactis bonorum omnium decimis, colossus non conflatus, sed malleo ductus, confecisse fertur. Didymus vero tradit, colossus a Periandro fabricatum fuisse, ut Corinthiorum luxui & audaciæ modum poneret. Theophrastus enim libro secundo de Temporibus sic inquit: Alii vero [pecuniam] in res magis viriles impendunt, ut illi, qui exercitus adversus hostem ducunt, & bella suscipiunt: quemadmodum & Dionysius Tyrannus fecit. Ille enim non solum alienas, sed etiam suas opes consumendas esse putabat, ne alios ad insidias sibi struendas invitarent. Videntur autem & Pyramides in Ægypto, & Cypselidarum colossus, & omnia hujusmodi opera eodem consilio confecta fuisse. Fertur etiam Epigramma quoddam in colossus hunc: Ipse ego colossus sum aureus, & malleo ductus. Funditus pereat Cypselidarum genus. Apellas autem Ponticus Epigramma hoc ita effert: Naxius sum ego, & totus ex auro fabricatus colossus. Funditus pereat Cypselidarum familia.

Κυψελόβουτον. Sordibus reatum.

Λ Α

Ἀας. Lapis. In Epigrammate: Et lapidem a petra foraminibus plena avulsus, qui obtusum calami rostrum acuebat. [Id est, pumicem.]

Λάας. Lapis. Et λάα, lapidis: a recto λάα, qui formatus est a genitivo λάας. A jacu lapidis. [Sophocles:] Oblique in extrema lapidis parte stans, genibus parum flexis.

in Periandro, qui aliam causam refert, quare Periander colossus Olympiæ fabricaverit.

6 Ἐν Ἐπιγράμματι· Anthol. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. penult. De pumice autem verba hæc Epigrammatis intelligenda sunt. Eo enim calamos scriptorios acutere solebant veteres, ut ex aliis etiam Epigrammatibus, quæ eodem capite Anthologiæ leguntur, constat.

7 Λάα ὑπαὶ ῥιπῇ· Hæc sunt verba Homeri Il. M. v. 462.

8 Δέχρεός γ' ἐπ' ἄκρῳ λ· Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Colon. pag. 287. ut Portus observavit.

Λαγαρόν. ὑπέκνον. Ἐμμηχανῶντο δὲ, ὅσα λαγα-
ρότην ἢ ἀπαλότην. πρὸς τὰς τοξείας ἀντήρη. καὶ
ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ λαγαρόν δειρὴν δέρμα θεορέμα.].
καὶ αὐθις.

Σοὶ γὰρ ὑπὸ χιδαίων λαγαρόν ποπάνθυ-
μα θερέει.].

Λαγαροζόμδρον. 3 Ἀριστοφάνης. Ὡς ἡδίων τὸν
σύρραχα ἐκ κηθαρίων λαγαροζόμδρον, καὶ παραλίζον-
τα τὸ μηδέν.

Λάγιον αἷμα. τὸ ἔλαγρον.

Λαγίδης. ὁ ἔλαγρον.

Λαγίσκα. ἐταίρα πρὸς ἡμῶν, ἢς μνημονεύει Λυσίας.

Λαγνεία. πορνεία.

Λάγνης. ἀρσενικός, ἀντὶ τοῦ ὁ λάγνος.

Λάγνος. πόρνος. αἰσχρός. καταφειγὴς πρὸς τὰ ἀ-
ρεστικά.

Λαγρόβαρδος. ἐθνικόν.

Λαγρόβιος. ὄνομα κύριον.

Λαγρεία. ὄνομα πόλεως.

Λάγρος. ὄνομα κύριον. ὅς Ἀρσινόη ἔγχετο ἢ Πτο-
λεμαίῳ τῷ Σωτήριος μητέρι. τῷ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ
ἔδεν οἱ παρσίοντα 4 ἐξέθηκεν ἄρα ὁ Λάγρος ἐπὶ ἀσ-
πίδι χαλκῆς. ἀφ' ἧς δὲ ὁ λόγος ἐκ Μακεδονίας,
ὅς λέγει, αἰτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑπο-
πείνοντα καὶ ἑαυτὸν αἰωροῦντα, ἀποτρέψαν αὐτοῦ τὴν
ἀκροτον ἀκτῖνα, καὶ ὅτε ἦν, τὸν πολὺν ὑέτιον τοῦ γε-
μῶν ἀγέλαοις φοβεῖν ὄρνιθας, ἀφ' ὧν δὲ ὄρνι-
θας, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ παρέχον τροφὴν ὡς γάλα.

Λαγροβόλιον. ἐν ᾧ τὴν λαγρὴν ἀρβύλον.

Λαγρόδιον.

Λαγρὸν πεινῶν καὶ πλακοῦντες εἰς σύχην. παροιμία
πρὸς τὴν τὴν ἀνάγκη πολυτελῆ λογίζομενους.

6 Φανείς ὁ λαγρὸς, δυστυχὴς ποιεῖ τρεῖς.

Λαγρὸς χαθιδύων. ὅτι τῷ παρσιονιδῶν χαθιδύ-
ων. λέγει καὶ λαγρὸς, λαγρόν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὸν ταχύπου ἐπὶ αὐτῷ κυαρπαομένη πε-
κούσις.

Ἄρτι μὲν ὑπὸ τέρων, ὑατόντα λαγρὸν.

Λαγρὸς πρὸς τῷ κρεῶν. παροιμία. διὸν γὰρ τὸ
ζῶον ὁ λαγρὸς. ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγίνος λαγρὸς ἐλέχθη. καὶ
τοὺς Ῥηγίνοις ὅτι διελίαν ἐκωμάδου. παροιμία δὲ
πρὸς τὴν, ὁ λαγρὸς τὸν πρὸς τῷ κρεῶν ἔχει. ὅτι τῷ
ἀφ' ἧς ἀκροτον ἀκτῖνος αἰσῶν ψυχῆς, καὶ πρὸς τοῦτο χαρ-
πρὸς ἀγωνίζομεν ταπεινῶν. καὶ παροιμία. Ὁ Καρ-
πάδιος τὸν λαγρὸν. ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ βλαπτόντων.

1 Ἀπαλότης] Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Editt. mi-
nus recte, ἀπαλότης.

2 Σοὶ γὰρ ὑπὸ χιδαίων] Hexameter hic decerptus est ex Epigram-
mate, quod ex cod. MS. Anthologiae ineditae integrum exhibuimus
supra v. Κηθαρίων.

3 Ἀριστοφάνης] Vespis pag. 478. (334 Ed. Baf. P.) unde locus hic
in integrum restituendus est.

Λαγαρόν. Subvacuum. Inane. Leve. Ta-
lia verò excogitabant, quæ ob levitatem &
mollitiem suam sagittis resistere possent. Et
in Epigrammate: Et tenuis circa collum
pellis pendet. Et in alio Epigrammate: Ti-
bi enim super assulas tenuis placenta propo-
nitur.

Λαγαροζόμδρον. Aristophanes: Ut senserunt
turbam reliquam ex acetabulis viles placentu-
las comedentem & nihilo vescentem.

Λάγιον αἷμα. Leporinus sanguis.

Λαγίδης. Leporinus fœtus. Leporis catulus.

Λαγίσκα. Lagisca. Meretrix quædam erat, cujus meminit Lysias.

Λαγνεία. Libido venerea. Lascivia. Impu-
dicitia.

Λάγνης. Est generis masculini, diciturque
pro λάγνος. Libidinosus.

Λάγνος. Cinædus. Impudicus. In vene-
rem pronus.

Λαγρόβαρδος. Lagobardus. Nomen gentis.

Λαγρόβιος. Lagobius. Nomen proprium.

Λαγρεία. Lagoria. Nomen urbis.

Λάγρος. Lagus. Nomen proprium viri, qui
Arfinoen, Ptolemæi Servatoris matrem, uxo-
rem duxit. Hunc Ptolemæum Lagus, quasi
ex se non genitum, in aereo clypeo exposuit. In-
ter Macedones vero fama vulgavit, aquilam
[ad infantem expositum] accessisse, alisque se
levantem, & in aere suspensum, nimium solis
ardorem ab eo prohibuisse, & cum plueret, plu-
viam: aves quoque rapaces ab eo abegisse; co-
turnices vero dilacerasse, eorumque sanguine,
ut lacte, eum nutrituisse.

Λαγροβόλιον. Pedum, quo venatores venan-
tur lepores.

Λαγρόδιον. Lepusculus.

Λαγρὸν πρὸς τῷ. Lepori esurienti etiam placentæ
sunt ficium loco. Proverbium de iis, qui ne-
cessaria pretiosa putant. † Lepus apparens
infortunatum facit iter.

Λαγρὸς χαθιδύων. Lepus dormiens. De iis, qui
se dormire simulant. Dicitur & λαγρὸς, λα-
γρόν. Et in Epigrammate: Me catulum ad-
huc velocem, matris ab ubere recens raptum,
auritum leporem.

Λαγρὸς πρὸς τῷ κρεῶν. Lepus pro carnibus
[currit.] Proverbium. Lepus enim est ani-
mal timidum. Unde Rheginus dictus est le-
pus: & Rheginos Comici ob timiditatem ri-
debant. Proverbium igitur est: Lepus de car-
nibus currit: quod dicitur de illis, qui de vi-
ta periclitantur, & de ea conservanda summo
studio laborant. Et aliud Proverbium: Car-

4 Ἐξήκεν ἄρα ὁ Λάγνος] Sic habent MSS. Paris. At priores
Editt. corrupte, ἐξήκεν ἄρα, ὡς Λάγνος.

5 Ἰπποκρίτης] Potius ὑπερπίνους. Si enim alas substravit, quo-
modo se in sublime levare, & ab infante radios Solis arcere po-
tuit?

6 Φανείς ὁ λαγρὸς, δις.] Versus hic ad somniorum interpreta-
tionem pertinet, qui legitur apud Astrampylchum.

οἱ γὰρ Καρπαῖοι ἦσαν οἰκουῦντες, καὶ λαγῶν οὐκ ἔ-
χοντες, ἐπηγάγοντο οἱ πολλοὶ γινόμενοι, ἐλυμαίνοντο
τοὺς χερπούς.

Λαγῶν. τοῖς ἔλαγυν κρέασι. * Αἰσοφάνης. Ἐξ
αὐτῶν δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἐν λαγῶν καὶ τε-
φάνοισι παλιοδαπνοῖσι.

Λάγυν. ὁ παιδικλίκος.

Λάγυν.

* Κύπεδι κείσο, λάγυνε μεθύσφαλές, αὐτίχα
δῶρον

Κείσο, χασιγνήτη νεκρῶν κύλικα

Βακχίας, ὑγρόφθογῆ, ζυνέσι δαιτὸς εἴσις,

-- Στενωχίλιν, ψήφει συμβολαῖς θύρατερ,

Θητοῖς αὐτοδίδακτε δίκηονε, μύτι Φιλόντων

-- Ἡδίστη, δειπῶν ὅπλον ἐτοιμώτατον.

Λάδων. ποταμὸς Ἀρχαίας.

Λάειν. βλέπειν. καὶ ἀλαός, ὁ τυφλός.

Λάει. Φόν. ὁ τοῦ Λαίου.

Λαίγες. οἱ μικροὶ λίθοι.

Λαῖνον. ὁ ἑσὸ χιτῶνα. λιθόλυτος ἐστὶν ὁ.

Λαί. ὁ Θεῶν βασιλεύς. ἐν τῷ Οἰδίπῳ.

Λαῖς, Λαῖδος. ἡ ἑταιρία. ἐστὶν ἐν τῷ Χελῶνι.

Λάθε βιώσας. ὅτι τε ἐν παροιμία λέγεσθαι εἰω-
θότος, ἔργῳ βεβαιωθέντι ὅτι ἐκείνου, τοῦ λάθε
βιώσας ὥστε ἔδνα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, οὐ-
τε τὸ φρεστυπῶν ἐλπίσταιμ' ἀν' εἰδέναι οἷον λέγω.

Λαθικηδέα μαζόν. λήθην κήδους τῷ παιδί ἐμ-
ποιουῦτα.

Λαθικηδής. ὁ λήθην χακῶν ἐμποιῶν.

Λαθεαίως, καὶ λαθεῖν, καὶ λαθεῖν. ἀντὶ τῆς
κρύφου.

Λαχένη. τὸ μὲ κοινόν, λαχένη. ὡς τὸ λα ὅπι-
ταλκόν, καὶ τὸ χάνειν. πλατὺ γάρ. τὸ δὲ Ἀπικόν,
λεχένη.

Λάχενα κύων. * Σοφοκλῆς.

Κυνὸς Λαχεῖνης ὥς τις θύειν βέσας.

Λάχειον. ὕδωρ. τὸ ἀπὸ λαχεῖνης.

Λακεδαίμων. καὶ Λακεδαίμονιοι. ἐν τῷ Δάπτι, καὶ
Ἀρταφέρνης.

1 Λαγῶν. ὅτι ἔλαγυν κρέ.] Vide Caubaub. ad Athen. lib. ix.
cap. xiv.

2 Αἰσοφάνης] Vespri pag. 481. (336. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:
Δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔχοντες ἐν πᾶσι λαγῶν
καὶ τεφάνοισι παλιοδαπνοῖσι.

3 Κύπεδι κείσο λάγυνε μεθύσφα.] Epigramma hoc in lagenam
Argentario tribuitur in Anthologia inedita, ex qua id publici juris
fecit Heinsius in Poematibus, pag. 489.

4 Λαῖνον ἑσὸ χιτῶνα.] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il.
Γ. v. 57.

Λαῖνον ἑσὸ χιτῶνα, χακῶν ἔσται ὅσα ἔσται.
Vetus Scholiasta Λαῖνον χιτῶνα ibi exponit, τὸν ἑσὸν ὡς λάμει σκλη-
ρῶν καὶ στενῶν. ἀρρετῶν. ἀφραγῶν. Sed interpretio ista parum facit
ad mentem Poetae, quam melius mihi declarare videtur Suidas, qui
verba ista de lapidatione intelligit. Apud Græcos enim qui re ali-
qua circumdatur & operitur, eleganter eam ἰνέμεναι dicitur: quo

pathius leporem: quod dicitur de illis, qui sibi
ipsi malum accersunt. Carpathii enim, cum
insulam incolerent, & lepores non haberent,
eos aliunde importarunt: qui aucto tandem
numero, fruges eorum læserunt.

Λαγῶν. Carnibus leporinis. Aristophanes:
*Duo myriades popularium laute viverent, le-
porinis carnibus vespentes, & coronis omnis
generis redimiti.*

Λάγυν. Lagena.

Λάγυν. Lagena. [In Epigrammate:]
*Veneri dicata sis lagena, vino inebrians viros,
nunc donarium; soror calicis nectarei & Bac-
chici; vini infusi sonum reddens; contuber-
nalis & comes convivii equalis; angustum
guttur habens; calculi symbolici filia; morta-
lium ministra a te ipsa edocta; amantium so-
cia suavissima; cænarum instrumentum expe-
ditissimum.*

Λάδων. Ladon. Arcadiæ fluvius.

Λάειν. Videre. Et ἀλαός, cæcus.

Λάει. Φόν. Laji cædes.

Λαίγες. Lapilli. Parvi lapides.

Λαῖνον ἑσὸ χιτῶνα. Lapidem induisti tuni-
cam. Id est, lapidibus obrutus es.

Λαί. Lajus, Thebarum Rex. Vide in
voce Οἰδίπῳ.

Λαῖς. Lais. Nomen meretricis. Vide in v.
Χελῶνι.

Λάθε βιώσας. Late vivens. In occulto vive.
*Proverbium illud, quod vulgo circumfertur,
Late vivens, opere ipso ita confirmavit, ut
neminem hominum tunc viventium, ne senio-
rum quidem, putem novisse eum, quem dico.*

Λαθικηδέα μαζόν. Mammam, quæ infanti do-
loris oblivionem affert: [Vel, quæ fletum in-
fantis sedat.]

Λαθικηδής. Malorum oblivionem afferens.

Λαθεαίως, & λαθεῖν, & λαθεῖν. Clam.
Occulte.

Λαχένη. Pelvis. Patina. Sic secundum dial-
ectum communem dicitur: a particula λα, quæ
vim habet intendendi, & verbo χάνειν, hiare. Est
enim vas latum & hians. Attici vero dicunt λεχένη.

Λάχενα κύων. Canis Lacæna. Sophocles:
*Vadit tanquam canis Lacæna sagaces nares
habens.*

Λάχειον ὕδωρ. Aqua cisternina.

Λακεδαίμωνος. Lacedæmonis. Et Λακεδαίμονιοι,
Lacedæmonii. Quære in Δάπτι, & in Ἀρταφέρνης.

sensu mortui, qui sepeliuntur, terram induere dicuntur. Hesy-
chius: Ἐπὶ σταδῶν γῆν, πεφύλακται. Sic aquam induere dicuntur
qui aquam subeunt, & in ea se condunt. Apollonius Rhodius lib. i.
v. 1316. de Glaucō:

Κῆρ' ἀλίσσας ἰφίστατο, νεότη δ' ὕψας.
Proprie, fluctum induit: id est, mare subiit. Plura exempla bre-
vitatis gratia adducere supersedeo.

5 Τοῦ π' ἐν παροιμία λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ βεβ.] Locum hunc
ex MS. Paris. A. emendavi, qui in prioribus Edit. male sic legitur &
distinguitur: Τοῦτο ἐν παροιμία λέγει. εἰωθότος ἔργῳ &c. Lectio-
nem codicis MS. confirmat ipse Suidas infra v. Σαλαπίνων, ubi lo-
cus hic repetitur.

6 Λαθικηδέα μαζόν] Homer Il. x. v. 83.

7 Σοφοκλῆς] Ajaxe pag. 2. ut Portus monuit.

8 Λάχειον ὕδωρ. τὸ ἀπὸ λάκκου. Scribendum puto, Λαχεῖον ὕδωρ.
τὸ ἀπὸ λάκκου.

Λακέρεια. ὄνομα πόλεως.

Λακέρυζα ὁ κορώνη. ἡ μετὰ λωὸς κρᾶζουσα.

Λακέρυζα, λογοποιεῖσθαι. ἢ λοιδόρεισθαι.

Λακίδας πεπλωμάτων. ἃ διεργάζονται ἱμάτια, ὡς ἂν Ἀριστοφάνης.

Λακιδέας. ἐν Ἐπιγράμματι

Ἀσπίδα, Φρυγῶν, ὄφιν, καὶ ἢ Λακιδέας πείθει.

Λακίνιον. ὅς ἐστι Κρότωνος. καὶ Λακινία, τόπος.

Λακίσματα μελῶν. ἃ τῶν σαρκῶν διαχρίσματα. Εὐρον τὸν χιτῶνα ἡμαρμόνιον καὶ λελακισμένον. ἀντὶ τοῦ ἐχρισμένου. καὶ αὐτὸς Εἴτα οἱ Τούρκοι περὶ εἴφερον τὸ φυλλῶδες καὶ Λιδάνη τῇ φλογὶ λακίζοντες.

Λακκόπληκτον. ἢ Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον ὅπως ἐλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ζέρξην ἡγήσεντα ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ, Φυγὴν ἐξ Ἀθηνῶν. ἐσταθμυκότες δὲ ἐν τῇ Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίᾳ, καὶ ἢ διαποικιλῶν ἐκεῖ καὶ ἀλελοποῖόντες, τῶν δὲ βαρβάρων ὅξεναν ἢ Φυγίῳ ποιησαμένων, ἐμβαλὼν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσῃ πολλὴν χρυσὴν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντες ὕστερον ἀναστῆναι ἐπανελθόντας. καὶ μὲν γυνεὴ λέγει. ὡς ἔτερον γὰρ κυριεῖσθαι τῶν χρημάτων Καλλίαν.

Λακκόστωκας. ἢ Ἀριστοφάνης.

Ὡς λακκόστωκας. πάντες πολλοὺς τοὺς πόδας,

ἢ Ἀρ' οἶδ', ὅτι χαίρω πολλὰ ἀκύνων δὴ κακῶς;

Λάκκος. ἢ Ἀθηνῶσι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὡς τὸ γινώσκοντες διόρυχον καὶ τροφύλα καὶ περὶ ἄλλα, καὶ ταῦτα κοινῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά, καὶ ταῦτα λάκκοις ἐκαλοῦντο.

Λάκκος. ἢ ὁ θάνατος. ἐπεὶ δὲ λάκκῳ ὡς πλησίως ὁ ἄφρων ὀρύσσεται. Δαβὶδ. Καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καὶ ἐκείνῳ εἰς λάκκον. ἢ τοὺς μεγάλους κινδύνους ὅπως ὅμοιόν τι τῇ θείᾳ γενομένη. Καὶ ἀνήγαγέ με ἐν λάκκῳ ἀλαλιπείας.

Λάκκῳ καθεῖναι ἑαυτὸν, καὶ χαλὸν τὸδε.

Λακωνίζω. ἃ τῶν Λακωνίων φρονῶ. Οἱ μὲν ἡγεμῶνες, οἱ δὲ λελακωνίζουσιν. Λακωνίζω δὲ, παιδικῶς ἡγεῖσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσας β.

Λακωνικά. ἀνδρεία ὡς δὴ μακάρι.

ἢ Ποῦ τὸ πέος; ὡς χλαῖνα; πῶς λακωνικά;

1 Λακέρυζα] Hoc epitheto cornicem insignit Aristoph. *Avibus* pag. 570. ad quem locum Suidas forte respexit.

2 Περὶ Ἀριστοφάνη] *Acharnens.* pag. 392. (179. Ed. Bas. P.) sed ubi legitur λακίδας πείθει.

3 Λακιδέας] Infra v. Φρυγῶν, Suidas habet Λαδιδέας: quam lectionem confirmat Synesius *Epist.* cxxvii. qui eundem versum Hexametrum adducit, addito hoc Pentametro: Καὶ κύνα λυσιπύην, καὶ πάλι Λαδιδέας. Est autem τὸ Λαδιδέας nomen gentile, a recto Λαδιδεύς, ut patet ex dicto loco Synesii, qui Epigramma hoc affert, ut Euthalium quendam Ladicensē perstringat, cuius fraudes & imposturas ibi describit. Inde autem suspicor, ipsum Synesium Epigrammatis huius auctorem esse: a quo proinde locum hunc Suidas sumpsit; quem & multa alia ab eodem fragmenta mutuatum esse passim in notis nostris monemus.

Λακέρεια. Lacceria. Nomen urbis.

Λακέρυζα κορώνη. Crebro crocitans cornix.

Λακέρυζα. Garrire. Vel, conviciari.

Λακίδας πεπλωμάτων. Laceras vestes: apud Aristophanem.

Λακιδέας. In Epigrammate: *Aspidem, rubetam, serpentem, & Ladicensēs fuge.*

Λακίνιον. Lacinium. Mons Crotonis. Et Lacinia, locus.

Λακίσματα μελῶν. Membrorum & carniū dilacerationes. Membra dilacerata. *Invenierunt tunicam cruentatam & dilaceratam.* Λελακισμένον enim idem valet quod ἐχρισμένον. Et iterum: *Deinde vero Turcæ jactabant, arbores Libani flamma a se crematas esse.*

Λακκόπληκτον. Laccoplutum. Callias Atheniensis tali de causa sic vocatus fuit. Cum Xerxes in praelio navali ad Salamina victus, Athenis fugeret, Persa quidam, Callias hospitio usus, suppellectilem suam ibi reliquit. Cum vero Barbari præcipiti fuga discederent, servi Persæ magnum auri pondus in cisternam quandam conjecerunt, sperantes, se postea reverbos id recepturos esse. Sed spes hæc eos fefellit. Priusquam enim revertentur, Callias auro illo potitus est.

Λακκόστωκας. Latum culum habens. Cinædus. Aristophanes: *An ignoras, me cum voluptate audire maledicta? O cinæde! Perge me conspergere rosis.*

Λάκκος. Fossa. Cisterna. Athenienses alique Græci cisternas subterraneas, admodum capaces, easque vel rotundas vel quadratas facientes, & testorio inducentes, vinum & oleum in illis excipiebant: quas λάκκοις vocabant.

Λάκκος. [Fossa. Sepulcrum.] Mors. Sepulcrum enim instar fossæ foditur & excavatur. David: *Et similis ero illis, qui in sepulcrum descendunt.* Magna etiam pericula S. Scriptura sic vocare solet. *Et eduxit me ex fossa miseriæ.*

Λάκκῳ καθεῖναι. *Si in fossam te ipse demittas, id non est somnium bonum.*

Λακωνίζω. Laconum partibus faveo. *Alii quidem Atheniensium; alii vero Laconum partibus faverunt.* Λακωνίζω etiam significat puerorum amoribus addictum esse; ut apud Aristoph. in *Thestomophoriazusis* posterioribus.

Λακωνικά. Laconicæ. Calceamenta virilia. *Ubi est penis? Ubi lana? ubi Laconicæ?*

4 Λακκόστωκας] Confer Hefychium hac voce.

5 Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 197. (122. Ed. Bas. P.)

6 Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Thestomophor.* pag. 728. (488. Ed. Bas. P.)

7 Λάκκος ὁ θάνατος—ὀρύσσεται] Hæc sumpta sunt ex Theodoro ad *Psalm.* xxvii. v. 1.

8 Καὶ τὰς μεγάλους κινδύνους ὅπως ὅμοιόν τι τῇ θείᾳ γενομένη. Et hæc sunt verba Theodoretæ ad *Psalmum* xxxix. v. 3.

9 Λάκκῳ καθεῖναι. Versus hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud *Astrampsychem.*

10 Ποῦ τὸ πέος; πῶς χλαῖνα; πῶς λακωνικά; Scribe, καὶ ποῦ πέος, &c. ut legitur apud Aristophanem *Thestomophoriazusis* pag. 774. (515. Ed. Bas. P.) unde versum hunc Suidas mutuatus est.

Τουρ. I. 31. citat hunc locum
nomen Θεσμοφοριαζ. Β. i. i.
lystrandum.

Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζύσις. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Τοὶ τε Λάκωνες εὐσεπλοὶ.

Λακωνικὰ κλεῖδες. ὡς βέβητοι δὲ εἰσιν αὐταί. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης.

Οἱ γὰρ ἄνδρες ἦδη κλεῖδια

αὐτοὶ φερούσι κρυπτά, χακοθήσασα,

Λακωνικὰ ἄψα, πρεῖς ἔχοντα γομφίους.

Πρὸ τῆς μὲν οὐδ' ἰὼν ἀλλ' ὑποῖσθαι τὴν θύραν

Ποινησαμένους δακτύλιον βιασόμενοι.

Νῦν δ' οὐτ' αὐτὸς ὠκότερ' Εὐριπίδης

ἔδιδάξε' ὅτι πεπιδέσθαι ἔχον σφραγίδα

Ἐξαφαιμένους.

Τὰ γὰρ δὲ χαῖτα μονόβαρα φησὶν εἶναι. Μένανδρος Μισσημένους.

Λακωνικὴ κλεῖς ὅστις, ὡς εἰκὲς μοι.

ὡς βέβητοι φησὶν, ὅτι ἔξωθεν ὡς κλεῖς, μοχλοῦ εἶναι ἀνοίξαι.

Λακωνικὴ τάξις. ἡ γὰρ τοῦ ἀνω πολέμου ἀρίστη τῶν ὡς βέβητοι γενέσθαι δοκεῖ. εἰς πεντηκοστίας, καὶ ὡς βέβητοι, καὶ μοῖρας διηγουῦτο αἱ τάξεις, καὶ ἰὼν ὁ ἐλάττωτος ἀριθμὸς τῆς ὡς βέβητοι, ἀνδρῶν ἐστὶ καί.

Λακωνικὸν ζόπον. τὸ περὶ αἰνῶν ἡρώων παρέχον εἰσὶν τοῖς ξένοις. ἡλικία γὰρ ὡς γυναικῶν φυλάσσειν οἱ Λάκωνες.

Λακωνικός. ὁ τετρός. ἀνδρεῖος. τοῖσιν γὰρ οἱ Λάκωνες, καὶ Λακωνικὸν πνεῦμα. ἀντὶ τῆς ἰσχυρότης. ἡ δὲ Λακωνικὴ φρονεῖν.

Λακωνικῶς ταῦτα καὶ συντόμως λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀνδρείως τοῖσιν γὰρ οἱ Λάκωνες.

Λακωνισμός. ἡ ὡς βέβητοι τῆς Λάκωνας οἰκειότης ὡς ὡς ἀπικισμός, ἡ ὡς βέβητοι τῆς Ἀπικίας.

Λακωνίδης. ὁ γένος δὲ χαῖτος ἀρχὸν Ἀθηνῶν. ἡ γὰρ δὲ ὡς βέβητοι τῆς χαῖτος Δαρείου, ἐφ' ᾧ πλείστη χιὼν ἐγένετο, καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ δύνασθαι πῖνα ὡς βέβητοι. διὸ καὶ ὡς βέβητοι πάντα Λακωνίδας ἐχάλεον. Ἀριστοφάνης Παλαιῶν Λακωνίδῃ τὸ σκέλος βαρύνει. ὁ ὅστις, ἀφ' ὃ τοῦ γένους ὡς οἷός τε εἴμι θάπην βαρύνει.

Λάκην. τὴν λεγόμενὴν κάλαμ, ἢ τορύνην. ὁ ὅστις ζωμύσσειν. Εὐεργέας λάκην.

Λακύνδης. ὁ Ἀλεξάνδρου Κυρηνάου, φιλόσοφος, ὅς τῆς νέας Ἀκαδημίας κατήρξεν. ἔγραψε φιλοσοφία, καὶ ὡς βέβητοι φύσεως.

Λαλαγέσσαν. ἐμμελῶς φωνῶσαν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὰν δὲ πάρος λαλαγέσσαν ἐν ἄλλοις ἀγρότιν ἀγῶνι,

Πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψα λυροκλυπίας.

1 Ο' αὐτὸς Ἀριστοφ. Thestophor. pag. 789. (521. Ed. Baf. P.) De toto autem hoc loco Aristophanis consule Salmatium in Exercit. Plin. pag. 654. 655.

2 Θεσμοφοριαζύσις. Vide nos supra ad v. Θεσμοφοριαζύσις.

3 Τὸ περὶ αἰνῶν. Addit Hesychius, καὶ περὶ αἰνῶν, quod est τοῦ περὶ αἰνῶν interpretatio. Lacones enim ob praedictam male audiebant: unde λακωνίζω de praediconibus dici solebat. Hesychius v. Κυρηνάου: Τὸ δὲ εἰς παιδιὰν γὰρ λακωνίζειν ἔλεγον. Sed haec nota sunt.

Aristophanes *Thestophoriazusis*. Et in Epigrammate: *Et Lacones pulchris peplos or-nati*.

Λακωνικὰ κλεῖδες. Claves Laconicae: quae celebres erant. Idem Aristophanes: *Nam viri ipsi jam ferunt claves quasdam parvas, et occultas, maximeque malignas; Laconicas nimirum, quae tres habent dentes. Ante enim nobis licebat clam aperire januam, facto digitulo triobolari. Nunc autem verna iste Euripides docuit eos signacula, ligni corrosi figura impressa, foribus appendere.* Antiquas nimirum claves unum dentem tantum habuisse significare vult. Menander *Misumenis*: *Clavis est Laconica, ut mihi videtur.* Circumferenda est clavis, inquit, quia extrinsecus [janua] clauditur, opposito veste, vel simili repagulo; ut ab iis, qui intus sunt, aperiri non possit.

ὡς βέβητοι, ἢ πνέου τοῖσιν ὡς βέβητοι ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοίξαι.

Λακωνικὴ τάξις. Acies Laconica, quae in bellis superiorum temporum inter reliquas praestantissima habebatur. Dividebantur autem ordines in Pentecostyas, Enomotias, & Moeras: & minimus numerus Enomotiae erat xxv.

Λακωνικὸν ζόπον. More Laconum pueros subigere. Vel, copiam sui hospitibus praebere. Lacones enim uxores suas minime custodiunt.

Λακωνικός. Laconicus. Id est, durus, virilis, fortis. Tales enim erant Lacones. Et, Laconicum spirans. Id est, virile. Vel, mentem & ingenium Laconicum habens.

Λακωνικῶς ταῦτα καὶ συντ. Laconice haec & breviter dico. Id est, viriliter. Tales enim erant Lacones.

Λακωνισμός. Laconismus. Studium erga Lacones: ut Atticismus studium erga Atticos.

Λακωνίδης. Lacratides. Hic temporibus Darii Athenis Archon fuit: sub quo plurima nive cadente, frigore omnia constricta fuerunt, adeo ut nemo prodire posset. Hinc omnia frigida vocabant Lacratidas. Aristoph. *Seni Lacratidae crus gravatur.* Id est, propter senectutem celeriter incedere nequeo.

Λάκην. Idem quod κάλαμ, five trullam, qua jus hauritur. [In Epigrammate:] *Pulchre elaboratam trullam.*

Λακύνδης. Lacydes, Alexandri Cyrenaei F. Philosophus, qui fuit novae Academiae auctor. Scripsit Philosophica. Item, de Natura.

Λαλαγέσσαν. Modulantem. Cantantem. In Epigrammate: [Cicada autem] *vocem, quae ante silvestre carmen in saltibus cantillabat, numeris lyrae nostrae accommodavit.*

4 Λακωνίδης. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 382. (271. Ed. Baf. P.)

5 Παλαιῶν Λακωνίδῃ τὸ σκέλος. Ut metrum huius versus supplicatur, ex Aristophane addendum est καὶ, & sic scribendum:

Καὶ παλαιῶν Λακωνίδῃ τὸ σκέλος βαρύνειται.

6 Λακύνδης. De hoc vide Laertium.

7 Τὰν δὲ πάρος λαλαγέσσαν ἐν ἄλλοις. Epigramma integrum, cuius distichum hoc pars est, exstat Anthol. lib. vi. cap. xvi.

Λαλάγμα. τὸ ἀναφώνημα. ἤχημα.

Ἰεῖω· ὅι θαλάμῳ, ζωάγεια, καὶ λαλάγμα
Ἀπίτεμν.

Λαλητέον.

Ἀπασ· Ἀχαιῶς μῆμα σὺν γ', Εὐειπίδῃ
Οὐκοῦν ἄφωτον, ἀλλὰ καὶ λαλητέον.

Λαλιά. ἡ δημοχρεία. Ἡν δὲ ὁ Ἀρχεσίλαος ἐν τῇ
λαλιά ἀφαστικὸς ἵστομαίων, καὶ παρρησιασὴς ἱκανῶς.

Λαλίτατον. τὸ κατὰ λόγον (οφόν. λέγει) δὲ καὶ ὁ
ὀφθαλμῶν, καὶ ὁ ὀφθαλμῶν.

Λαλίτερον. ἀδολοχέτερον. Φλυαρώτερον.

Λαμάχων. Ὁ Λάμαχος, Ἀθηναίων στρατηγὸς ῥι-
ψοκίνδυνος, ὃν, ὅτε εἰς Σικελίαν ἐπλεον Ἀθηναῖοι, ἐ-
χρηστοτόμησαν μετὰ Νικίᾳ καὶ Ἀλκιβιάδῃ. ὡς δὲ καὶ Φι-
λοπόλεμος. Ἀεισοφάνης.

Σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-

τῷ, παρεγγράμματα καὶ μαχῶν

Καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγίς.

† Πολλὰ γὰρ ἐστὶν ἡδίων.

Λαμβάνω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δὲ. Καὶ κόσμον ἡ
τοῖν ἀκοσμία λαμβάνει.

Λάμεχ. δύο Λάμεχ ἡ γραφή μέμνηται· ἐνὸς μὲν,
ὃ καὶ Κάιν· ἑτέρου δὲ, τοῦ πατρὸς Ἐνώχ. γενέσθαι
δὲ Νῶε ἀπὸ Λάμεχ, οὐκ ἐστὶν ὃ καὶ Κάιν, τῷ πε-
φονηκότος ἀνδρα τε καὶ νεανίσκου εἰς μάλα παρὰ καὶ ὡς
δύο φύσιν περιποιήσας, καὶ τῷ δύο ἄς γυναῖκας εἰ-
ληφότες Ἐλδαν καὶ Σελάν· ὅς ἐαυτὸν καὶ ἀμέμφε-
ται, καὶ ἐδδμηκοντάκις ἐπὶ ἄφῃσιν αἰῶνα ἐὼς κολά-
σεως. ἐκ μὲν ὃ Κάιν, Φησὶν, ἐκδεδίκηται ἐπὶ αἰῶνα· ἐκ δὲ
Λάμεχ ἐδδμηκοντάκις ἐπὶ ἄφῃσιν αἰῶνα κολάζεσθαι οὐκ
μετρίως, διότι τῇ πλάσσει τὸν ἀνθρώπον οὐκ ἐσώφρονισεν.
ὃ δὲ καὶ Ἐνῶχ ἀδελφὸς ἀνέειλε, τῷ πῖττι διὰ τῆς το-
ποθεσίας αὐτῶν μὴ ἰδεῖν τοῦτον θάνατον, καὶ ἀκαιοὺς
μετέλειπε. Ἡν δὲ ἐκ τῆς δικαίας Σὴθ ὁ Ἐνῶχ, ἐξ ὃ
Χεῖρος κατὰ γένος γενεαλογούμενος ὑπὸ Ἀναγ. ἐ-
σπένδαζε αὐτὸν τῷ ἀσέβῳ τὸ πῖττι δικαίων
ἐξάγει τὸ γένος, ἐπεὶ δὲ βδελύσσει ἀμαρτανὰ θεο-
σίβεια. καὶ γὰρ τὸ γένος καὶ πῖττι μὲν Κάιν κατή-
ρασθη· τοῦ δὲ Σὴθ βύλογηθη. καὶ οὐκ ἐβόλετο ὁ
θεὸς τὸ δικαίων γένος πρὸς τὸ πῖττι ἀσέβῳ ὅπμι-
ξίαν γενέσθαι, ἀλλ' ἐξαλειφθήτω. ἐπεὶ αὐτὸν ἐφόνθη
καὶ ἐλάμβανον ἄς γυναῖκας αὐτῶν, ἐξ αἰῶνα πῖττι
ἐπὶ τὸν οἶον Γίγαντες· δι' οὓς καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἐλθὼν,
πάντας ἀρδύν ἀπάλεσε. μόνον δὲ Νῶε καὶ οἱ υἱοὶ αὐ-
τοῦ τῇ γενεᾷ αὐτῶν ὁ Νῶε, ἐφυλάχθη.

Λαμία. Ὁ Τούτιος ἐν τῇ Λιβύῃ ὁ Δῶρις ἐν δελτί-

1 Ἰεῖω [ὅι καλ.] Hexameter hic decerptus est ex Epigramma-
te in sacerdotem quendam Dex Cybeles, quod ex cod MS. An-
thologiae ineditae integrum exhibuimus supra v. Θαλάμη.

2 Ἀπασ· Ἀχαιῶς μν.] Epigramma hoc in Euripidem legitur
Anthol. lib. III. cap. XXV. ut & Portus observaverat.

3 Ἡν δὲ ὁ Ἀρχεσίλαος ἐν τῇ λαλ.] Hæc sunt verba Laertii lib.
IV. sec. XXXIII.

4 Λάμαχος, Ἀθηναίων στρατ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad A-
chariens. pag. 385. (173. Ed. Baf. P.)

5 Λαμία—ἀνθρωπίνου ἀφῃσιν] Ex Scholiasta Aristoph.

Λαλάγμα. Vox. Sonus. [In Epigrammate:]
Sacrum tibi thalamū, præmiū pro vita conser-
vata, & tympanum hoc strepitum edens dedico.

Λαλητέον. Dicendus. Celebrandus. [In E-
pigrammate:] *Universa Græcia monumentum
tuum est Euripides. Non igitur taceberis, sed
perpetuo celebraberis.*

Λαλιά. Loquela. Locutio. *Arcefilaus au-
tem in loquendo singulas voces distincte profe-
rebat, & in dicendo admodum liber erat.*

Λαλίτατον. Loquacissimum. Dicitur etiam
λαλίτατος, qui facundia pollet, & maxime vo-
calis est.

Λαλίτερον. Loquaciorem. Magis garrulum.

Λαμάχων. Lamachus, dux Atheniensium, in
periculis adeundis valde temerarius, quem
Athenienses, cum in Siciliam expeditionem
facerent, cum Nicia & Alcibiade ducem crea-
runt. Hic & belli amans erat. Aristophanes:
*Fædus tecum pactus, ommissis illis
turbis & præliis & Lamachis. Longe enim
jucundius est, &c.*

Λαμβάνω. Accipio. Genitivo jungitur. Item
accusativo. *Ut, Pristina rerum confusio or-
dinem sortita est.*

Λάμεχ. Duorum Lamechorum Scriptura
meminit; unius quidem, qui genus a Caino
duxit; alterius vero, qui fuit Enochi pater.
Noe vero non natus est ex Caino, qui in-
terfecit & virum & adolescentem in vibicem,
& quasi duas cædes fecit; & duorum uxores
duxit, Eldam & Selam. Qui se ipse incusat, &
pœna septuagies septupla dignum esse pronun-
ciat. De Caino quidem, inquit, pœnæ sumptæ
sunt septies: de Lamecho vero, septuagies
septies. Gravius igitur punitur, quod casu il-
lius, qui prius peccarat, non sit factus sapi-
entior. Nam Enochi Justī fratres sustulit, qui
propterea fide Deum oravit, ne talem mortem
videret, & exauditus, in cœlum translatus est.
Fuit autem ex Justo Setho oriundus Enochus,
a quo Christi genus Lucas deducit. Impio-
rum igitur semen piorum genus delere stu-
duit. Nam Dei cultus est peccatori res ab-
ominanda. Quamobrem Caini quidem ge-
nus & semen est maledictum; Sethi vero, be-
neditum. Neque voluit Deus cum iustorum
genere genus impiorum commisceri: sed de-
leri. Quoniam igitur homines occidebant;
& occisorum uxores ducebant; immania mon-
stra Gigantes sunt exorti: propter quos e-
tiam diluvium veniens omnes perdidit. So-
lus vero Noe in sua gente iustus inventus,
servatus est. *Port.*

Λαμία. Lamia. Duris libro secundo rerum

ad Vespas pag. 505. Idem ad Pacem pag. 680, 681. de Lamia hac
sic inquit: Λαμία ἡ Λαμία Βάσις καὶ Λαμία ἡ Ζωάγεια. αὐτὸς ἀναφώνησεν
τὴν Δία φασὶν· μὴ γὰρ εἴη δὲ αὐτὴν ἀπὸ Λαμίας εἰς Ἰταλίαν, ἀφ' ἧς ὁ πό-
λις ἐστὶν Ἰταλία Λαμία καλεῖται. εἴη δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Ζεῦ, οὗ
ἐλάττω τὴν Ἥραν· ἡ δὲ Ζεὺς ἐλάττω τὴν Λαμίαν, ὅτι μὴ ἔμελλεν αὐτὴν
ἀνέχεσθαι. ἡ δὲ ἀνέχουσα αὐτὴν τὴν Λαμίαν βαρύνουσα, ὅτι τὴν
λαμῶν παιδία ἀπὸ φθόνου ἀποκτείνουσα, ἀνέχεσθαι. ἀπὸ τούτου καὶ οἱ πῖττι
οὐκ ἐδέχοντο τὴν βερίαν, καλεῖν ἑαυτοὺς τὴν Λαμίαν. Eadem fere de La-
mia hac narrat Diodorus Siculus lib. XX. pag. 778. quem confer.
6 Δῶρις] Sic habent 2 MSS. Par. At prior. Edit. minius recte Δῶρις.

ἐν Λιβυκῶν ἰσορεῖ γυναικα καλὴν γενέσθαι. μυχθέν-
 τῳ δὲ αὐτῇ Διὸς, ὑφ' ἧρας ζήλωτυπιδόμῳ, ἃ
 ἐπικλεῖν σπυλλιούχῃ. διότι ἐν τῆς λύπης δόμορφον
 γεγονέναι, καὶ τῷ ἄλλων παῖδι ἀναπαύσασθαι
 ἀφ' οὗ φέρεται. ἐπὶ δὲ καὶ πόλιν Θεσσαλίας, ἣ ὅθεν ὀρ-
 μηθέντες οἱ Ἕλληνες μὲν τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον,
 Ἀθηνῶν ἡγεμόνων, καὶ ἐλθόντας ἀντιποισάμους,
 τὸν Ἀντίπατρον οἰκίσαν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ Πλή-
 ξας γὰρ ἐφ' ὅθεν ἐν τῷ ἑσπερίῳ ποιεῖται τὰς ἐν Λα-
 μίᾳ πάσας.

Λάμια. Θηρίον. σπὸς ἔχον μέγαν λαμόν. λαί-
 μια καὶ λάμια. Ἀριστοφάνης Φάκης δ' ὁσμὴν, Λα-
 μίας δ' ὄρχας ἀπλῆτας. δεσποῖν γὰρ οἱ ὄρχες. εἰδω-
 λοποιεῖ δὲ πινὰς ὄρχας Λαμίας. Θῆλυ γάρ.

Λάμια. πόλιν Λαυρυνην.

Λαμπαδένια. Ἀριστοφάνης ἐν Διονύσει μῦθος,
 λαμπαδένια μέλλων, εἴτα μὲν τοῖς ἑσπερίοις παρ-
 ῖσι μέγαν.

Λαμπαδίων. ἢ λαμπάς. οὗτω Δείναρχος, καὶ Πλά-
 των.

Λαμπάδια. αὐτὸ τὸ σφυρόν. οἱ μὲν τὸ λεπτόν, καὶ
 εἰδόν. οἱ δὲ, ὅτι πᾶσι εἰδὸς. οἱ δὲ, ὅτι νάρθηκα τῶν
 ἱατρῶν τὸν νάρθηκα τὸ σφυρόν. καὶ ἔμμετα. ὁ Ἀ-
 ριστοφάνης.

Λαμπάδια αὐτὸ τὸ σφυρόν.

Ἀνὴρ τίς τῶν χεῖρας λαμπάδων ἔσται.

Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν πολέμῳ περὶ τοὺς
 ἐπελάττειν. ὅτι λειπόμενον δὲ σφῆς τῶν ὀπιδόμων,
 ὅθεν τῆς ἐαυτοῦ ἐσθλῆς ἐφείσαστο, ἀλλ' εἰς τὰ λαμ-
 παδία αὐτῶν κατέπεσε πᾶσαν. ἡ λαμπάδις δὲ ὁ
 δὲ γινόμενὸν λαμπάς, φεγγίς καλεῖται.

Λαμπάδες, καὶ λαμπάσι. βεῖς ἄγνοισι ἐορτὰς
 Ἀθηνῶν λαμπάδες, Παναθηναίους, Ἡφαιστεῖους, καὶ
 Προμηθεῖους. Ἰσχυρὸν δὲ φησι, λαμπάδα νομίσαι ποι-
 εῖν ὡς τῶν Ἀθηνῶν Ἡφαιστῶ θύοντες, ὡς ὁμή-
 μα ἔχει καὶ ἑορτασάντος ἡ γυνὴ τοῦ πυρὸς διδάσκει τῆς
 ἄλλης.

Λαμπετόωντι. λάμπουντι.

Λαμπηδόντι.

Λαμπήνη. ἄμαζα βασιλική. ὁ ἵππιδον ὡς φανέας. ὁ
 ἐπὶ ἄρμα σκεπαστόν.

1 Ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλλη. Historem prolixè narrat Diodorus Siculus lib. xviii.

2 Ἀριστοφάνης] Vespiis pag. 504. & in Pace, pag. 679. Utro-
 bique enim locus hic legitur.

3 Ἀπλότης] Sic rectè Aristophanes loco laudato. At priores
 Edit. male, ἀπλότης.

4 Λαμπάδια αὐτὸ τὸ σφυρόν. οἱ μὲν τὸ λεπτόν. Ex Scholiasta Ari-
 stophanis ad Acharnens. pag. 426.

5 Χειρὶδον] Sic habent omnes Edit. itemque Enarrator Comici
 loco laudato. Sed ejus loco in Lexico Photii inedito rectius legi
 puto ἐρίδον; quod est diminutivum ab ἔριον, lana. Sed operæ pre-
 tium erit ipsa verba Photii adscribere: Λαμπάδιον. Ἀριστοφάνης Ἀ-
 χαρνέων ἐστὶν ἐπιστολή. Οἱ μὲν τὸ λεπτόν ἐρίδον, ὃ καλεῖται τὸ κα-
 πτίμιον. οἱ δὲ τὴν χεῖρα, εἰς ἣν καθεστὴν τὴν κνήμην οἱ ἀφ' ἧς ἡ γυνὴ
 ποιεῖ. οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλεῖται, εἰς δὲ σφυρὸς τῆς τῆς κνήμης κα-
 θέσταις. Hæc utique bonæ notæ sunt.

6 Ἀριστοφάνης] Acharnensibus pag. 426.

Libycarum scribit, Lamiam mulierem formo-
 sam in Libya fuisse: sed cum Jupiter cum ea rem
 habuisset, liberos, quos pepererat, per Ju-
 nonis odium & invidiam periisse. Quare ob
 mærorem & tristitiam prorsus deformem e-
 valisse, aliorumque liberos rapere & occide-
 re solitam fuisse. Est & urbs Thessaliæ, unde
 Græci educto exercitu post Alexandri mor-
 tem Atheniensibus ducibus pro libertate pug-
 nantes Antipatrum vicerunt. Menander *An-
 drogyno: Percussas enim acie instructa perdidit
 omnes, quæ sunt in urbe Lamia [mulieres.]*

Λάμια. Lamia, bellua quædam, sic dicta,
 quod magnum λαμόν, i. e. guttur, habeat. Λά-
 μια enim dictum est quasi λαίμα. Aristopha-
 nes: *Phocæ [habebat] odorem; Lamia vero
 testiculos illotos.* Testiculi enim efficaces sunt.
 Fingit autem quosdam Lamia testes. Erat e-
 nim Lamia foemina.

Λάμια. Lamus, urbs Læstrygonum.

Λαμπαδένια. Lampadem ferre. *Aristogonus
 igitur Bacchi sacerdos, cum lampade decursu-
 rus, paralyti dextrarum partium corporis cor-
 reptus est.*

Λαμπάδιον. Idem ac λαμπάς. Lampas. Ita
 Dinarchus, & Plato.

Λαμπάδια αὐτὸ τὸ σφ. Alii λαμπάδιον inter-
 pretantur lanam tenuem; alii fasciæ genus:
 alii ferulam medicorum, quæ pedis malleolo
 [luxato] admovetur: alii linamenta, quæ vul-
 neribus induntur. Aristophanes: [*Celeriter
 afferte*] fascias ad obligandum malleolum pe-
 dis. *Vir enim fossam transiliens, sude pedem
 vulneravit. Trajanus Imperator milites in
 bello vulneratos curabat. Deficientibus vero
 fasciis ipse ne suæ quidem vestis pepercit, sed
 eam totam in fasciolas dissecuit.* Faces ac-
 censæ, quibus signum aliquibus datur, φεγγί-
 τος vocantur.

Λαμπάδιον. Lampadis. Et λαμπάσι, lampa-
 dibus. Athenienses tria festa lampadum ce-
 lebrabant, Panathenæis, Vulcanalibus, & Pro-
 metheis. Ister vero ait, Athenienses pri-
 mum lampadem adhibuisse, cum Vulcano sa-
 crificium facerent, ut memoriam celebrarent
 ejus, qui ignis usum inventum alios do-
 cuerat.

Λαμπετόωντι. Pro λάμπουντι. Splendenti.

Λαμπηδόντι. Splendoris.

Λαμπήνη. Currus regius. Rheda illustris.
 Vel, currus tectus.

7 Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν πολέμῳ περὶ. Hæc Suidas sumpsit
 ex Dione, apud quem in Τραϊανο pag. 341. sic legitur: Ὁ Τραϊα-
 νὸς πολεῖν μὲν ἔδεικεν πρῶτον ἐπὶ τῷ πολεμῷ, καὶ ὅτι πολέμῳ ἀ-
 πλότης ὡς ἐπὶ ἐπιστολῇ τῇ ἐπιδόμῳ, ὅθεν τῆς ἐαυτοῦ ἐσθλῆς ἐφεί-
 σαστο, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπάδια αὐτῶν κατέπεσε πᾶσαν. Pro καθεστάν-
 τος Suidas olim legit καθεστάν, quæ lectio præstat.

8 Τρεῖς ἄγνοισι ἐορτὰς Ἀθην. Scholiasta Aristophanis ad Rana-
 pag. 217. Λαμπάδιον δὲ γινώσκουσιν ἐν τῷ Κεραμικῷ Ἀθη-
 ναῖς, Ἡφαιστεῖς, Προμηθεῖς. Idem pag. 263. Ὁ τὸ λαμπάδιον ἄγων πο-
 τοῦ Ἀθήνησιν ἡγέρ. Προμηθεῖς, Ἡφαιστεῖς, Παναθηναῖαι. Scribendum
 est in casu sexto, Προμηθεῖς, &c. Vide etiam Pausaniam in As-
 ticiis pag. 58. & Nostrium supra v. Κεραμικός.

9 ἱππιδον] Videtur potius scribendum esse ἱππιδον, ut supra v. ἱπ-
 πιδον: ubi hæc ipsa leguntur. Τὸ ἱππιδον autem est vox Græco-barbara,
 quam per transpositionem litterarum dictam esse puto pro ρηδῶν,
 i. e. rheda.

Λαμπιτά. ¹ 'Αλλ' ἄρα μὲ οἶω Λαμπιτά. ἀντί
τῆς, ὡς οἶομαι, ἄρα μὲ μάλιστα ἡ Λαμπιτά.

Λάμπων ² ὁμνυσι τὸν χῆν, ὅταν ἐξαπατᾷ πινά.
πρώτοι Σωκράτικοι ἐπέλεθον οὕτως ὁμνυῖν. ³ Ρα-
δάμανθης δὲ πρῶτος οὗτος εἶα ἔμοις ποιῆσαι χῆν
Θεῶν, ἀλλ' ὁμνυῖα χῆνα, καὶ κύνα, καὶ κελόν, καὶ
τὰ ὅμοια. ὁ δὲ ⁴ Λάμπων θυτὴς ἴω, καὶ χρησιμολό-
γος, καὶ μάντις ⁵ ὃ καὶ τὸ εἰς Σύβαριν ἀπικίαν Ἀ-
θιωσίων ἀειπάεισιν. ὁμνυσι δὲ χῆν ὃ χιῶς, ὡς μαν-
τικοῦ ὄρνέως. εἴρη οὐδ' ὅτι τῶν μὲν ὄρνεις ἐξαπατῶ-
νται ἰνὰ.

Λαμπρά. ⁶ δῆμος τὸ Ἐρεχθίδες. δύο εἰσι Λαμ-
πρά. αἱ μὲν, ὡς ἔλιναι αἱ δὲ, καὶ ὑπερθεῖν.

Λαμπρεμνῶ. ὡς αὐτὸν τὸ λυχνεμνῶ.

Λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, καὶ καθαράν.

Λαμπρία, Πλατάρχης ὁ Χαλκιδεὺς υἱός. ἔγραφε
πέντακτα, ὧν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔγραφε ἀεὶ πάσης
Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας.

Λαμπροίμων. λαμπροφροῦν.

Λαμπροφόροι. ⁸ Ἀριστοφάνης. Οἱ γὰρ ἄνδρες ὡς-
πρὸ λαμπροφόροι ὄντες ἀπικεύφαυον. οἱ γὰρ λυχνο-
φοροῦντες, κεκύφασιν ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Λαμπροφύχ. ἀντί τῆς μεγάλουφχης.

Λαμπρῶς. ⁹ τὸ φανερώς, καὶ τὸ εὐδοκῶς. καὶ ¹⁰ πα-
ρὰ Θουκυδίδην. Καὶ λευκοδρόμων λαμπρῶς τῶν αἰον-
δῶν. καὶ ὡς τὰ τοῖς ἄλλοις παλαίοις. καὶ αὐτοῖς. Καὶ
¹¹ τὸ ἀπέρχον καλὸν εἰς τὴν λαμπρῶς ἔλκε.

Λαμπροδρόμων. ἀντί τῆς καυχοδρόμων, καὶ νικῶντων
ἐν τοῖς ἄρμασι.

Λαμπρῆς. οἱ καὶ τὸ οἰκίαν φάσκοντες λυχνοί.

Ἡνίχ. ¹² ἑσπεροί

Λαμπρῆς οὐκ ἔστ' ἡδον.

Λαμπρῆς.

Λαμπροκινῶν. ἀεὶ τὸ εἰς αὐτὴς μινίδος Ἀλεξάν-
δρου, ἐν τῇ Ἀναξιδρόμῃ.

Λαμρῶν. ἑυλαλον. βύβαλον. καὶ παλινκλόν.
πρῶτον. ¹³ ἐν Ἐπιγράμματα.

Λαμπιτά. Lampito. [Aristophanes:] *Sed principium quidem est Lampito, ut puto.* Id est, Lampito, ut arbitror, belli & dissidii huius auctor fuit.

Λάμπων ὁμν. *Lampon jurat anserem, cum aliquem decipit.* Primi Socratici sic jurare instituerunt. Rhadamanthus vero primus vetabat per Deos jusjurandum fieri; sed per anserem, canem, arietem, & similia, jurari volebat. Lampon autem erat aruspex & vates; quem nonnulli quoque ducem fuisse conjunt coloniae, ab Atheniensibus Sybarin missae. Jurabat autem per anserem, ut avem divinandi peritam. Dicitur igitur de illis, qui jurejurando interposito aliquem fallunt.

Λαμπρά. Lampræ. Populus tribus Erechtheidis. Dux autem sunt Lampræ: una maritima, [sive inferior;] altera vero superior.

Λαμπρεμνῶ. Splendida veste indutus sum. Eodem modo dictum est, quo λυχνεμνῶ.

Λαμπρὰν ἡμ. Græci diem clarum vocant ἡμέραν λαμπρὰν, non καθαράν.

Λαμπρία. Lamprias, Plutarchi Chæronensis filius. Contexit Indicem omnium operum, quæ pater ipsius de Græca & Romana historia scripsit.

Λαμπροίμων. Splendidam, vel candidam vestem gestans.

Λαμπροφόροι. Qui lampadem, sive lucernam ferunt. Aristophanes: *Nos viri enim cerui incedimus, ut illi, qui lucernas ferunt.* Qui enim lucernam ferunt, corpore incurvato incedere solent, propter ventum.

Λαμπροφύχ. Magnanimus. Generosus.

Λαμπρῶς. [Significat] manifeste & aperte: non autem cum splendore & gloria. Sic apud Thucydidem: *Ἐκδερναι* (λαμπρῶς, i. e.) *manifeste rupto.* Itemque apud alios scriptores veteres. Et iterum: *Et pacem, quæ æterna dicebatur, manifeste violavit.*

Λαμπροδρόμων. Sese jactantium, & curribus vincantium.

Λαμπρῆς. Faces & lucernæ in domo accensæ. [Sophocles:] *Cum lucernæ vespertinae non amplius arderent.*

Λαμπρῆς. Parva lucerna.

Λαμπροκινῶν. Lampfacenorum. De Alexandri in ipsos ira vide in v. Ἀναξιδρόμῃ.

Λαμρῶν. Loquax. Garrulum. Facetum. Terribile. Jucundum. Lætum. In Epigrammate:

¹ 'Αλλ' ἄρα μὲ οἶω Λαμπιτά.] Hæc sunt verba Aristophanis *Lyssistrata* pag. 897. (563. Ed. Baf. P.) sed ubi legitur οἶω, cum circumflexo in ultima.

² Λάμπων ὁμν.] Aristoph. *Avibus* pag. 566. (389. Ed. Baf. P.) Λάμπων δ' ὁμνυσι τὸν καὶ τὸν χῆν, ὅταν ἐξαπατᾷ πινά. Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

³ Ραδάμανθης δὲ πρῶτος.] Confer Nostrium infra v. Ραδάμανθης. & v. Χῆνα.

⁴ Ὁ δὲ Λάμπων.] Hujus Lamponis Aristophanes non solum loco paulo ante laudato meminit, sed etiam in eadem fabula p. 588. his verbis:

Μήτ' ἢν Λάμπων ἦ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπίτης.

⁵ Ὁ δὲ τὸν εἰς Σύβαριν ἀπικίαν.] Vide Hesychium v. Θυριμάντις, & Nostrium eadem voce.

⁶ Λαμπρά. δῆμος τὸ Ἐρεχθ.] Ex Harpocrate.

⁷ Ἐγραφε πέντακτα.] Hic catalogus Lamprias, sed posteriore sui parte mutilus, hodie adhuc existat.

⁸ Ἀριστοφάνης.] *Lyssistrata* pag. 897. (563. Ed. Baf. P.) sed ubi sic legitur:

Ἄν' ἡδ' ὡς πόλιν

Ἀπὸ λυχνοφορέων ἀπικεύφαυον.

Lacon ibi Dorice loquens introducit.

⁹ Λαμπρῶς. τὸ φαν.] Scholiasta Thucydidis ad lib. 11. cap. vii. Λαμπρῶς. τὸ φανερώς, ἀναμφισβήτητως. Sic etiam vox λαμπρῶς accipitur in loco hoc Sophoclis *Trachin.* pag. 372.

Ταῦτ' ἢν ἐπιδὼν λαμπρὰ συμβαίνει, τίκων.

Scholiasta: Λαμπρῶς. φανερώς, σαφῶς, ἀσφάλεια.

¹⁰ Παρὰ Θουκυδίδην.] Lib. 11. cap. vii.

¹¹ Καὶ ἀπέρχον καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *de Bello Pers.* lib. 11. cap. v. idemque adducit Suidas supra v. Ἀπέρχον.

¹² Ἡνίχ' ἑσπεροί λαμπρ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 18. ut Portus observavit.

¹³ Ἐν Ἐπιγράμματα.] Anthol. lib. vii. pag. 612.

—Βροτολοιγὸς ἔρως, ὃ πύπνοα πόζα
Βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ.
καὶ αὖθις ἑσέειθι δὲ τὰ φίλτρα, καὶ κυλίκων αἱ λα-
μυραὶ περὶ πόδας. καὶ λαμυρότερον.
Λάξ ὀπτεῖν. λακπίσματι τύπῳ. Λάξ δὲ ὅτι
ἵππο τῆς δακτύλων τῶν ποδῶν ποῖος ψόφος.
Λαξυθήριον. ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. λαοζόος γ',
ὁ οἰκοδόμος.

Λάξιν. μίξιν. μερισμόν. κλήρον. Ἡρόδοτος.

Λάξ ποδὶ κινήσας. τῷ πλάτῃ ὃ ποδὸς κινή-
σας.

Λαοστός. ἡ τῆς λαοῦς ὥζυσα.

Λαπαδνέαξ. ἡ Ἀριστογένης οὐκ, Διονύσιος μύτης,
λαπαδνέαξ μέλλων, εἴτα μὲν τοὶ τὰ δεξιὰ παρῆναι
μίσθ.

Λάπαθον. ὄργανον εἰς θηρίων ἐνέδραν. καὶ λάπα-
νον, κενώτικόν γαστρός. ὅθεν καὶ τὸ λαπάξαι, κενῶσαι.
Ὁμηρος. Νέων ἀλάπαξε φάλαγγας. ἀντὶ τῆς πορ-
φύρας ἐκείνης.

Λαπίθης. ὄνομα κύριον. καὶ Λαπίθα, τὸ πληθύν-
τικόν.

Λαπίνη. ἡ ἄμαξα.

Λαπίτης. ψύτης. περὶ πέτης.

Λαπίτεια. μετεωρίζομένη. ῥεμβομένη. θέλυσσα
εὐωχία.

Λάπειν. τὸ ἐκκεῖν. καὶ λάπιντες, τῇ γλώσσῃ
πίνοντες οἱ κύνες.

Λαρινθεῖν. τὸ σιτθεῖν.

Λαρινοὶ βόες. οἱ ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Λαρίνης βυκό-
λου, κλέφται τὰς Ἡρακλείους βόας, (ὡς Λύκος ὁ
Ῥηγίνος) ὅτε τὰς Γηρυόνης βόας ἤλαυνε. Πρὸξενος δὲ
αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνείναι πιναι τῷ Δωδωναίῳ Δίῳ.
Ἀπολλόδορος δὲ αὐτὴν τῆς θύραφους, λαρινός. Λα-
ρινθεῖν γάρ, τὸ σιτθεῖν. ἡ Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. Ζητῶ
καὶ λαρινὸν ἔπος, ὃ τῶν θρασύψυχων. ἀντὶ
τῆς μέγας. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς βόων. ἀπὸ Λαρίνης
πρὸς βυκόλον ταύτην τὴν περὶ θύραφιν ἐσχηκέναι. εἰς
δὲ πιναι, οἱ τῶν τὸ λαρὸν ἀξιοῦσιν αὐτὸς ἔπειτα κα-
λεῖσθαι. οἱ δὲ τὴν ἐν συλλαβῇ δασύνουσι, ἢ ἢ λα-
ρινούς, τῆς μεγαλοείας. ἐν δὲ τῇ Χαονίᾳ φασὶ τοι-
ύτοις εἶναι βόας, ὅς καὶ Κετρινὸς καλεῖσθαι. ἢ οἱ μεγά-
λοι, καὶ εὐθραφῆς ἀπὸ Λαρίνης. Ἡρώδης δὲ οὕτω
ως, ὡς ἀληθινός.

esse dicunt; quos etiam Cestrinus vocant.

a Larino [bubulco.] Herodianus vocem hanc

*Mortalium pestis Amor igneas sagittas abjicit,
& blandis oculis amarum ridet. Et iterum:
Exstinctæ sunt suaves illæ veneres, & rocu-
lorum jucundæ propinationes. Et λαμυρότερον,
jucundius, suavius.*

Λάξ ὀπτεῖν. Calcibus percutiens. Λάξ vero
dicitur strepitus quidam digitorum pedis.

Λαξυθήριον. Instrumentum quo lapides po-
liuntur. Λαοζόος enim dicitur, qui lapides
polit. Lapidica.

Λάξιν. Mixtionem. Portionem. Partem. Sor-
tem. Herodotus.

Λάξ ποδὶ κινήσας. Calce pedis, vel planta pe-
dis movens & impellens.

Λαοστός. Populorum servatrix.

Λαπαδνέαξ. Lampades ferre. *Aristogenes
vero, Bacchi sacerdos, cum lampadem gestatu-
rus esset, paralyti dextrarum partium corporis
corruptus est.*

Λάπαθον. Fossa, quæ effoditur ad insidias fe-
ris struendas. Item olus, quod vim habet al-
vi evacuandæ. Unde λαπάξαι, evacuare. [Et
ἀλαπάξαι, vastando vacuum & inanem redde-
re.] Homerus: *Juvenum vastabat phalanges.*

Λαπίθης. Lapithes. Nomen proprium. Et
pluralis, Lapithæ.

Λαπίνη. Currus.

Λαπίτης. Mendax. Temerarius.

Λαπίτεια. Levis & inconstans. Vaga. Epu-
lari cupiens.

Λάπειν. Evacuare. Et λάπιντες, lambendo
bibentes. Id est, canes.

Λαρινθεῖν. Pascere. Saginare.

Λαρινοὶ βόες. Larini boves, qui sunt in Epi-
ro: sic dicti a Larino bubulco, qui boves Her-
culis, cum Geryonis boves abigeret, furatus
est, ut scribit Lycus Rheginus. Proxenus
vero auctor est, ipsum Herculem boves quos-
dam Jovi Dodonæo dicasse. Apollodorus
boves λαρινὸς appellari dicit boves pingues &
bene saginatos. Λαρινθεῖν enim saginare sig-
nificat. Aristophanes *Avibus: Quæro verbum
aliquod magnum & pingue, quod animum illo-
rum confringat.* Λαρινὸν enim hic ponitur pro
μέγας, magnum: per translationem ductam a
bobus Larinis, quos aliqui a bubulco Larino sic
appellatos esse tradunt. Sunt vero quidam, qui
eos ἀλάξαι, [i. e. ave quadam marina,] sic
dictos esse volunt. Alii autem syllabam ἐν cum
spiritu aspero scribunt: ut λαρινός sit idem
quod μεγαλοείας, id est, magnos natos ha-
bentes. In Chaonia autem ejusmodi boves
Vel [ita vocantur boves] magni & pingues:
scribit cum acuto in ultima, ut ἀληθινός.

1 Πικρὰ.] In prioribus Edit. ut & in Anthol. Epigrammatum
loco laudato legitur πικρὰ. Sed nos hic excudi curavimus πικρὰ,
non solum propter auctoritatem Manuscriptorum Paris. in quibus
ita exaratum est, sed etiam quia lectio ista multo plus acuminis
habet, quam altera. Ritus enim Amoris eleganter dicitur amarus,
quod amor, licet initio blandiatur, postea tamen eos, quos laqueis
suis irretivit, misere cruciet, multisque molestiis afficiat.

2 Ἡρώδης δὲ τὰ φίλτρα.] Fragmentum hoc est pars Epi-gramma-
tis in Laiem, quod integrum exstat Anthol. lib. III. cap. XII. ut Por-
tus etiam monuit. Ibi autem locus hic plenius ita legitur:]

Ἡρώδης δὲ τὰ φίλτρα τὰ κυλίκων, καὶ μὴτ' αἰδοῦς
καλμὸς, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ περὶ πόδας.

3 Λάξ ποδὶ κιν.] Homerus II. K. v. 158.

4 Λαπαδνέαξ.] Rectius sup. λαμυροῖς, ubi hic ipse locus legitur.

5 Ὀρνισι.] II. A. v. 503.

6 Λαπίνη.] Vide supra v. Λαμυρήν.

7 Λαρινοὶ βόες. οἱ ἐν Ἠπείρῳ.] Conter Enarratorem Comici ad Pa-
cent pag. 693. 694. ex quo hæc omnia ἀποτιθέμενοι pene Suidas de-
scripsit. Vid. etiam Athen. lib. IX. pag. 376.

8 Ἀριστοφάνης Ὀρνισι.] Pag. 563. (386. Ed. Baf. P.) ubi sic legitur:
Λαρινός.

Suidas: Λαρινοὶ βόες. — Ἀπολλόδο-
ρος δὲ αὐτὸς τοὺς εὐθραφεῖς, λαρινούς. Λαρι-
νεῖν γὰρ τὸ σιτθεῖν. —

IV.
116

Exscripsit Scholia Aristoph. Pac. 924.
nec tamen in iis nunc Apollodori men-
tio occurrit. cf. ad Av. 465. Add. cett.
Grammatici. Hesych. Etym. Etiam Apo-
stol. XI, 76. Leguntur quoque Suidæ
verba in Phœt. Lex. MS. Ipsam rem.
non nominato auctore, memorat Athen.
IX. p. 376. B. — λαρινὸν βοῶν, οἱ οὐ-
τως ἐκλήθησαν, ἃ ἀπὸ τοῦ λαρινεῖσθαι,
ὅτι ἐπὶ σιτθίζονται. Σώφρων βόες δὲ
λαρινεῖται. ἃ ἀπὸ τινος κώμης etc.

Λαρινός. ὁ ἡδύς.
 Λάρισα. ὄνομα πόλεως.
 Λάρκος. ἡ πλέγμα π κοφινῶδες, ἢ ψαθῶδες, ἐν
 ᾧ Φέρον) ἀνθρακες.

Ἄ. Ὁ λάρκος δημότης ὅς' ἐστ' ἐμός.
 Ἄ. Ὑπὸ τ' δέοις δὲ τ' μαεῖλης μοι (υχνίω
 Ὁ λάρκος ἐπετίλησεν, ὥστερ (χηπία.
 Ἄ. Ἀντὶ τοῦ, τ' ὑπὸ τ' ἀνθρακῶν ἀποδιδῶς ἐπαφῇ-
 κεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥστερ σιπία τὸν θολόν.
 θηρώμεναι γὰρ αἱ (χηπία ἐναφιάσιν ἐν τ' ἀποσπίνῃ
 αὐταῖς μέλαν, (χερῆεν βυθόμηναι τ' παρ' αὐ-
 ταῖς τόπον, ἵνα μὴ χα(αφανῆς ὡς τοῖς θηρώσι. λάρ-
 κος οὖν, ὁ φορέας, ὁ κόφινος.

Λάρναξ. σφεός. ἢ κιβωτός. Ἄ. Πέμ(και Κερεά-
 λις ἐς τ' Ῥωμαίων ἐσέβαλον ἀρῶν μὲν ἐς λάρνα-
 κας μὲν τ' νεκρῶν, δι' ἀγέλων πινῶν, καὶ ἐς ἀρρίχους
 ὁπώρας ἐχέσας, ἢ χαλάμους ὀρνιθολογίας, τὰ γεράμ-
 ματα ἐμβαλόντες.

Λαρόν. χλιάρον. ἀποσπίνες. ἡδύ.

Καὶ ὅ μιν αἰετὶς νοτιῇ δρόσος, ἥς ὁ γεραίος
 -- Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐν τομάτων.

Λάρε(κεχλιώας. ἐπὶ τ' ἀρπακτικῶν καὶ κλε-
 πτικῶν. ἐπεὶ καὶ ὁ λάρκος ὀρεόν ἐστὶν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδ-
 δηφάρον.

Λάρε(ἐν ἔλεσι. παροιμία ἐπὶ τ' ταχὺ ἀπ-
 δίδντων.

Λαρότερος. ἡδύτερος.

Λαρυγίζειν. τὸ πλατυνῶν τ' φωνῶν, καὶ μὴ χ(ι
 φύσιν φέρεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδύειν ἀειεργότερον τ' λάρ-
 γη(γε(α. Δημοσθένης ἐν τ' ὑπὲρ Κτησιφῶν-
 1. καὶ λαρυγίζουσι, βοῶσιν. Οἱ δὲ κόρακες ἀει-
 κηλῶνται ἀνω καὶ κάτω, θορυβώμενοι καὶ κεκραγότες
 μὲν πολλῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγίζουσι.

Λαρυγίω. ἢ χα(αβοήσῃ, Φησί, τ' ἄλλων ῥητό-
 ρων. ἢ τ' φάρυγα ἐκτεμῶ, καὶ χα(ασιγῶ τοὺς ῥήτο-
 ρας. τμηθείσης γὰρ τ' φάρυγι, ἔχ(οἷον τε φωνῶν ἀπο-
 ἔεσθαι.

Λάρυγξ, λάρυγι. φάρυγξ δὲ φάρυγι, γε(α-
 φουσι οἱ πολλοί.

Λάσανα. ὅι χ(βόποδες, καὶ τὰ μαγνήτια, ὅπου
 τῇ βελῇ σκιδά(ε) μὲν τὰς θυσιὰς κρέα.

Λάσια. δασέα.

Λασιόκωφ(. ὁ λίαν κωφός. οἷον λάσια τὰ ὦτα

— Ζητῶ π πύλας μύρα, καὶ λαρινὸν ἔπ(π

Ὅτι τῷ τύτῳ θυσίᾳ ψυχῆ.

Scholiasta ad eum locum: Λαρινόν. ὡς ἐπὶ βοῶν δὲ τῷ φησὶν αἰς
 ἐν ἀπείρῳ μύρα μύρα βοῶν γινόμεναι. ἐπὶ δὲ πόλιν Θεσπρωτίας. Ἀλλως.
 Λαρινόν. λιπαρόν. ἐκ μύρα μύρα τ' βοῶν. λάρναι γὰρ πῆλιν λαρινὸν
 βοῶν, οἱ λιπαροί. ἢ μύρα μύρα, ἀπὸ λαρινῶν πῆλιν νομῶνς ἐμμελῶν.
 ἡμῶν δὲ τῷ ἡμῶν, ὅπου τ' Γερῶν(βοῶν λάρναι.

1 Λάρκ(πλέγμα π κοφ.) Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.*
 pag. 388. (276. Ed. Bas. P.)

2 Ὁ λάρκ(δημ.) Hæc sunt verba Aristophanis loco laudato.

3 Ὑπὸ τ' δέοις δὲ τ' μαε(. Et hoc fragmentum legitur apud
 Aristophanem eodem loco.

4 Ἀντὶ τ' καὶ τ' ἀνθ(. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba
 Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis. Vide etiam
 supra v. Ἐπι(λησι.

5 Πέμ(& Κερεά(ἐς τῷ Ῥωμ.) Fragmentum hoc con-
 farcinavit Suidas ex Dicne in *Vitellio* pag. 315. ubi sic legitur:

Λαρινός. Dulcis. Suavis. Gratus.

Λάρισα. Larissa. Nomen urbis.

Λάρκος. Vas quoddam, in modum cophini
 vel storeæ plexum: in quo carbonēs feruntur.
 [Aristophanes:] *Larcus iste popularis meus*
est. [Et iterum:] *Præ metu vero larcus hic*
favillam densam mihi incacavit, tanquam se-
pia. Vel, larcus cinerem carbonum præ metu
 in me effudit, ut sepia atramentum. Sepiæ
 enim, venatoribus eas persequentibus, atra-
 mentum, quod ipsis inest, emittunt, ut lo-
 cum sibi vicinum turbidum reddant, idque
 ideo, ne a venatoribus conspici possint. Λάρ-
 κος igitur est storea, vel cophinus.

Λάρναξ. Capulus. Capsa. Vel, arca. *Pri-*
mus & Cerealis cum exercitu Romam con-
tenderunt, primum quidem per nuntios, deinde
vero per literas, quas in capsas mortuorum, &
calathos fructibus onustos, vel calamos aucu-
patorios injecerant, [certiores facti omnium,
quæ in Urbe gererentur.]

Λαρόν. Tepidum. Lene. Jucundum. Suave.
 [In Epigrammate:] *Et ipsum semper riget*
humidus ros, quo suaviorem odorem senex ille
molli spirabat ex ore.

Λάρε(κεχλιώας. Larus hians. Dicitur de
 hominibus rapacibus & furacibus. Larus enim
 est avis rapax & vorax.

Λάρε(ἐν ἔλεσι. Larus in paludibus. Pro-
 verbium de iis, qui cito aliquid reddunt.

Λαρότερος. Dulcior. Suavior. Jucundior.

Λαρυγίζειν. Guttur dilatare, neque voce na-
 turali contentum esse, sed arte quadam fo-
 num gutturis adjuvare. Demosthenes in ora-
 tione contra Ctesiphontem. Et λαρυγίζουσι,
 clamant. *Corvi autem sursum & deorsum vo-*
lantes, & tumultuantes, petulanterque vociferantes,
magna voce crocitant.

Λαρυγίω. Magnis clamoribus, inquit, ora-
 tores obtundam. Vel, guttur eis præcidam,
 & sic tacere cogam. Guttur enim secto, vox
 emitti nequit.

Λάρυγξ. Guttur. Vulgus vero ejus loco scri-
 bit φάρυγξ.

Λά(ανα. Ollæ, quæ pedes habent, & vasa
 culinaria, in quibus Senatui post sacrificia car-
 nes parantur.

Λάσια. Hirsuta.

Λασιόκωφ(. Valde surdus. Quasi dicas, au-

Οὗτοι γὰρ (nempe Primus & Cerealis) σφῶν μὲν δι' αἰγῶν πινῶν,
 ἐς πὶ λάρνακας μὲν τ' νεκρῶν, καὶ ἐς ἀρρίχους ὁπώρας ἔχοντες, ἢ ἐκ χαλά-
 μους ὀρνιθολογίας τὰ γεράμματα ἐμβαλόντες, πῆλιν τὰ ἐν τῇ πύλῃ δα-
 μῆα ἐμμελῶνται, καὶ ὡς οὕτως ἐμμελῶνται. Sic etiam apud Suidam
 scribendum est.

6 Καὶ μιν αἰετὶς νοτ(. Distichum hoc est pars Epigrammatis,
 quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxv. ut Portus etiam
 observaverat.

7 Λαρυγίζειν. τὸ πλατ(. Ex Harpocrate.

8 Λαρυγίω. χα(α(. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Eqv.* pag.
 308. (209. Ed. Bas. P.)

9 Λάσανα. οἱ χ(βό(. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Pætem*, pag.
 690. (468. Ed. Bas. P.)

10 Λασιόκωφ(. Occurrit vox ista apud Platonem in *Phædro*
 pag. 347. & Synesium in *Encom. Calvis.* pag. 67. quod ideo mo-
 neo, quia Henr. Stephanus in *Thesuro* suo vocis hujus nullum
 affert exemplum.

ἔχων, ὡς Ἰσχυροφῶδαι καὶ ἀναδιητῆν.

Λάστοι. πολύβριχαι. ἢ Ἰωστοί.

Λάστοις. πρὸ φιλοκτιτῆ ὁ λόγος. Οὗτος ὡφιο-
πορῶν ἴσως ἤκων ὑδενὸς ὑπερῶ, πάντων ἀμμορος ἐν
βίῳ κείτῳ, μῦθος ἀπ' ἄλλων, σικτῶν ἢ λασίων μὲν
θηρίων.

Λάσθη. ἢ Αἰλιανός. Λέγεται δὲ, ὅτι ὑδὲ πρὸς δέ-
της ὑδὲ ἐπακτὸς κόμας ἐκ τ' ὑδρείας καὶ λάσθης ἐς
τὴν λείαν παρελάμβανεν, ἀλλὰ ὡς εἶχε συμφυεῖς,
ἀσκήν καὶ ἐκτείνων. Καὶ αὖτις. Οἱ δὲ Μεσσηνιοὶ
συνὸν λάσθη καὶ γέλωτι, ὥσπερ ἄθυρμα τ' Σπαρτια-
τῶν, τὰ πρῶτα τ' Διὸς ἀναθήματα δέσποισαν.

Λάστος, ἢ Χαρίων, Ἑρμιονίδης, πόλις τ' Ἀχαιῶν,
γενὸς καὶ τ' ἢ ὡς Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρειὸς ὁ Ὑγιά-
πυ. πινὲς δὲ τῶτον Ἰωαννίμῳ τοῖς ζ' σοφοῖς, ἀντὶ
Περικλέους. πρῶτον δὲ ὅτος πρὸς μυσικὴν ἔγραφε
λόγον, καὶ διδύχα μὲν εἰς ἀγῶνα εἰσάγαγε, καὶ τὸς
ἐριπικῆς εἰσηγήσατο λόγους.

Λαυροκακχῶν. βεῖμα πὶ ἐπὶ παρὰ Χρυσίπ-
πῳ εἰρημύων, ἐν τῷ πρὸς χαλῶν καὶ ἡδονῆς ὡς ἀντὶ
κατασκυλῆς αὐτῶν ἥσως ἀειρηγνέας.

Λάστυς. πέρσις. δαυτὲς τ' ταύρων. λασιόταυ-
ρὸς πῆς ὡς ὁ δαυτὲς τ' ταύρων. ἢ εἰς πῆς ἐν τοῖς Ἑλλη-
σιν ἢ τοῖς βαρβάροις λάστυς τ' τρώποι, ὅτοι πάν-
τες ἐταῖροι τ' βασιλεῖς ἦσαν.

Λατῶν. ἢ Ἰηλυκὸν, λατῶν.

Et foemininum λατῶν, (vel potius λάταρας, a λάταξ) guttas, vel potus reliquias, quæ a cottabizantibus in æreas phialas effundebantur.

Λάταξ. ἢ μεγάλη σατών. ἐν Ἐπιγράμματα.

Τὸς δὲ μεθύσας

8 Καλλείψω, λατῶν πλήμῃσι τερπομένης.

1 Οὗτος ὡφιοπορῶν ἴσως ἢ. Hæc sunt verba Sophoclis Phi-
loctete pag. 383. ut Portus monuit. Ibi autem locus hic ita legitur
& distinguitur:

Οὗτος ὡφιοπορῶν ἴσως
Οἷον ὑδινὸς ὑπερῶ,
Πάντων ἀμμορος ἐν βίῳ
Κείτῳ μὲν ἀπ' ἄλλων,
Σικτῶν ἢ λασίων μὲν
Θηρίων, &c.

2 Αἰλιανός. Sic optimus MS. Paris. A. cujus loco reliqui MSS.
itemque priores Edit. omnes pessime exhibent αἷμα: quod men-
dum procul dubio ex scripturæ compendio, quo nomen Αἰλιανός
in quibusdam codicibus exaratum erat, ortum est. Hinc autem
discimus, fragmentum hoc Ἄλιανο restitutum esse: cujus nemo
ante vel levissimam suspensionem habere potuisset.

3 Λάστος, Χαρίων, Ἑρμ. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Vespas*
pag. 531. De Λάστω autem hoc vide etiam Meursium in notis ad
Aristoxenum, & Menagium ad Laert. l. i. segm. xl. i. Confer e-
tiam Nostrium supra v. Κυκλοδιδοκαλῶν.

4 Νέ Ὀλυμπ. Sic habent MSS. Paris. itemque Enarrator Co-
mici loco laudato. At in prioribus Edit. numerus prior incuria
librariorum omisus est: quod mendum jam ante etiam a Meursio
ad Aristoxenum, aliisque viris doctis observatum fuerat. Cate-
rum totum hunc locum Suidæ, quæ ac multa alia, Scaliger in
Collectanea sua Historica, secundum seriem Olympiadum digesta,
ἀντιθέσει transulit: quod ideo moneo, ne quis forte cum viris
doctissimis, Meursio, Vossio, Jonsio, aliisque putet, Collectanea
ista ab antiquo aliquo scriptore compilata fuisse, ex quibus Suidas
forsan sua hausit. Sane ipse Scaliger in fine notarum ad Græca
Eusebiana pag. 431. (Edit. Amstelod. 1658.) se Collectaneorum
istorum esse auctorem, his verbis expresse testatur: *Postremo Ἰωαν-
νίην ἱστορικὴν* (is enim Collectaneorum istorum est titulus) *a no-*

Tom. II.

res hirsutas habens, adeo ut nihil audiat, ni-
hilque sentiat.

Λάστοι. Hirsuti. Setosi. Vel; cordati & su-
pientes.

Λάστοις. Hirsutis. Sophocles de Philoctete
inquit: *Iste antiquitate & claritate generis
nulli forsan secundus, omnium rerum, quæ ad
vitam degendam necessariae sunt, expers, jacet
solus, procul ab aliis hominibus, inter macu-
losas vel hirsutas bestias.*

Λάσθη. Irrisio. Contemptus. Contumelia.
Ælianus: *Dicunt vero, eum non ob insolentiam vel contemptum comis adscititiis usum
esse, sed eas, quas a natura habebat, excolu-
isse & exornasse.* Et iterum: *Messenii vero
cum contemptu & irrisione primaria Jovis do-
naria, ut ludicra Spartanorum, dissiparunt.*

Λάστος. Lasus, Charbini F. Hermionensis,
ex Hermione urbe Achajæ. Vixit Olympiade
LVIII, regnante Dario Hystaspis filio. Qui-
dam eum loco Periandri VII Sapientibus an-
numerant. Scripsit primus librum de Musica:
idemque auctor aliis fuit, ut Dithyrambo cer-
tarent; & contentiosum dicendi genus in u-
sum introduxit.

Λαυροκακχῶν. Lastaurocaccabum. Apud
Chrysippum in libro de Honestate & Volup-
tate, sic vocatur edulium quoddam, ad quod
conficiendum magna arte opus erat.

Λάστυς. Impudicus. Cinædus. Proprie,
qui penem hirsutum habet: quasi dicas λα-
σιόταυρος. *Si quis inter Græcos vel Barbaros
impudicus esset, illi omnes Regis sodales erant.*

Λατῶν. Latagia, sive vasa, in quæ potus
reliquiæ inter cottabizandum effundebantur.

Λάταξ. Gutta major. In Epigrammate:
*Temulentos autem [adolescentes,] strepitu cot-
tabi gaudentes, relinquam.*

bis partim ex editis, partim ex nondum editis scriptoribus collectam,
quæ non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris hi-
storia illustrandam magno præsidio erit, &c. Quare miror viros
doctissimos illud ignorasse: qui quoties Collectanea illi Historica
citant, semper Anonymum in Descriptione Olympiadum laudare
solent. Sed hæc obiter.

5 Ταύρος. Hæc vox membrum virile, vel penem aliquando sig-
nificat: quo sensu hic etiam accipi debet. Vide supra v. Ἀπυ-
ρῶν.

6 Εἰς πῆς ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἢ τοῖς βαρβάροις. Hæc sunt verba Theopompi
historici, quæ leguntur apud Polybium in Collectaneis Constantini
Imperatoris, a Valesio editis, pag. 21. unde ea Suidas descripsit.
Idem fragmentum Theopompi apud Athenæum lib. iv. pag. 167.
paulo plenius sic legitur: *Ἀπὸ εἰς πῆς ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἢ βαρβάροις
λάστυς, ἢ βδελυρὸς, ἢ θρασὺς τὸν τρώπον ὅτι οὐκ ἐστὶν ὡφιοπορῶν
Μακεδονίαν ἀπορριπνόντι, ἵπτασθαι Φιλίππου ἀποσημασιόωντο.* Plura ibi-
dem ex Theopompo adducit Athenæus, quæ apud ipsum legi pos-
sunt.

7 Λατῶν. Sic MSS. Paris. At priores Edit. minus recte λα-
τῶν, quæ vox apud Græcos in usu non est. Quid autem signi-
ficet λατῶν, (unde pluralis λατῶν) discas ex ipso Suida su-
pra v. Κοπιαίζων.

8 Καλλείψω. Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. καλλίψω:
quam lectionem vel lex metri mendosam esse arguit. Intelligen-
dum est autem fragmentum hoc, quod Portus non viderat, de illis,
qui inter pocula cottabo ludebant: quæ Græci una voce μεθύσας
καλλίψω appellabant. Λάταξ enim dicebantur vini vel potus reli-
quæ, quæ a cottabizantibus ex poculo in pelvim vel æream phia-
lam effundebantur, & cadendo strepitum aliquem edebant: ex qua
re illi, qui amicos habebant, omen quo idam capere solebant.
Vide Nostrium supra v. Κοπιαίζων, & v. Κόπιας, ubi plura hæc
de re legere licet.

Ggg

Λατῶν.

Λατῖνοι. ὁ οἱ νῦν Ῥωμαῖοι. Τῆλεφ. ὁ υἱὸς Ἡ-
ρακλῆος, ὁ ὅπικληθῆς Λατῖν. μετωνόμασε τὴν
πάλη. Κηπίους λεγομένους νῦν Λατίνους. Ἴταλοι δὲ
ἔτι πάλιν μετονομασθέντες, ἐκ τῆς Ἰταλίας, διω-
σθέντες ἐν τῇ χώρᾳ. Αἰνεῖν δὲ χαλὰ λαβόντες τὴν δύ-
σιν, ἐκλήθησαν Αἰνεάδαι· μετ' ὃν Ῥωμαῖοι πάντες
μετωνομάδθησαν, ἀπὸ Ῥωμύλης λαβόντες τὴν ἐπι-
θυμίαν.

Λατῖν. τὸ πῦρ. αἰπαλική. ὡς τὸ, οὐκ ἐλά-
τῖσαν τὴν κτίσιν οἱ θεοφρονες ὡς τὴν κτίσιν. ὁπι-
κή δὲ, ἐπὶ τῇ θύῳ. ὡς τὸ, λατῖνεν ζῆντι Θεῷ.

Λατῖα. θυεῖα ἐπὶ μῦθῳ.

Οἷας. λατῖας ἀντ' ὅσων ζήλῳ πέφ.

Λάτεις, λάττω. Σηλυκὸν δὲ λάτεις, θεράπαινα,
δύλη, προστάτης.

Δείσας ἡμῶναιχα Θεῶν λάττειν ὅς τ' αὐτὸν ὄρει.

Ἐνδύται καὶ ξανθοὺς ἐνρέμασε πλοκάμους.

Λάτεις. τὸ ἀπλουῦν ἀφ' ὧν εἰδωλόλατῖς δὲ,
ἀφ' ὧν ἐν Σιωδέσῳ.

Λάττω. ὁ μῦθος. λατρεία γὰρ, ἡ ἐπὶ μῦθῳ θυ-
εῖα. λάτεις δὲ, ἀφ' ὧν εἰ.

Λάττειν ἀγὼν παλίνροτον ἀεικέα τῷ κεραμῇ.

Λατύπη. λιθουργική. ἡ τὸ λεπτὸν εἶδος λίθου.

Λαυχενίη. ὁ λαυμός.

Λαύρα. ὁ δημόσιος γενωπός. ὁ ἀμφοδός. ῥύμη δὲ ἥ
οἱ λαοὶ ῥέουσιν. ἡ λαύρα, ἡ γενὴ ῥύμης, ἐνθα πᾶσα
ἀκαθαρσία. ἡ ὁ ῥυπαρὸς τόπος. καὶ ἡ λαύρα, ἡ γενὴ
κατοικία τῶν μοναχῶν. λαύρα οὖν, ὡς τὸ ῥέειν ἐν
αὐτῇ τοὺς λαούς.

Λαυρένια. ὄνομα πόλεως.

Λαύρειον. ὁ τόπος Ἀθήκῃς, ποτῶν μέταλλα.

Λαφρία. ὁ Βαθρία. τῇ τευχὶ κομῶντα, καὶ γηγενὸν
πολιτῶν. πλεῖστον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἀρτεμιν.

Λαφυμός. ὁ ἀδδιδιφαγία, καὶ ἡ αὐτὴ τὰ ἐδύματα
πολυτέλεια. τῆς τῆς, ἐκδιδιτημὸν καὶ πολυτέλεις
τροφή. τὸ ἀπλήτως ἐδιδίειν. Εὐπολις ἐν Κόλαξι.

Λαφύσεται λαφυμὸν ἀνδρῶν πάντων.

καὶ ὁ Ὀμηρ. Καὶ ἔλαττα πάντα λαφύσῃ.

Λαφύζας. ἀφ' ἀπαραξίας. ἀφ' ἰδῶς θοινησάμεν.
Αἰλιαυός. ἔτι οἱ αἰετοὶ λαφύζουσι τὴν ἐλεφάνταν πᾶ-
σιν ἀλάχων. δείζας τὰς σημαίας. † Οἱ δὲ Πέρσαι

1 Λατῖνοι. οἱ νῦν Ῥωμαῖοι. Τῆλεφ. ὁ υἱὸς Ἡρακλῆος.] Hæc inepta omnino sunt, & ex putidis lacunis hausta; quibus gemina legas apud Cedrenum & Joannem Malalam.

2 Κηπίους. Hos Cedrenus pag. 140. vocat Κηπίους; Joannes Malala vero Σκίπυες: quæ nomina vetus historia omnino ignorat.

3 Οἷας λατῖας ἀντ'.] Hæc sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 30. ut Portus monuit.

4 Ὁς πᾶσι δὲ ὄρει.] Scribe, δὲ πᾶσι τῶν: ut recte legitur in Anthologia inedita, ex qua Epigramma integrum, cujus distichum hoc pars est, publici juris fecimus supra v. *Ἡρακλῆος*. Inde plenior hujus loci sensum pete.

5 Λαύρα.] De hac voce vide quæ observat Casaubonus ad Athen. lib. 11. cap. x.

Λατῖνοι. Latini, qui nunc Romani. Telephus enim Herculis filius, cognomento Latinus, eos, qui olim Cetii vocabantur, mutato nomine vocavit Latinos. Hi vero rursus vocati sunt Itali, a quodam Italo, qui regionis illius principatum obtinuit. Cum autem Æneas Occidentem occupasset, vocati sunt Æneadæ: post quem omnes, Romani mutato nomine vocati sunt; quod nomen a Romulo acceperunt. *Port.*

Λατῖν. Honoro. Colo. Accusativo jungitur. Ut, *Divina sapientia præditi viri, non coluerunt res creatas præ creatore.* Dativo autem jungitur, cum significat, sacrifico, immolo. Ut, *Immolare Deo viventi.*

Λατρεία. Servitus, vel opera mercenaria. [Sophocles:] *Ad quam servitutem ex quanta felicitate redactus est.*

Λάτεις. Servus. Famulus. Fœmininum est λάτεις, ancilla, famula, mendica. [In Epigrammate:] *Metuens semivirum Dea famulum: qui hæc indumenta & flavos cincinnos Rhea suspendit.*

Λάττειν. Simplex per i scribitur. At εἰδωλό-
λάττειν, compositum, per η.

Λάττω. Merces, quæ mercenariis datur. Λατρεία enim est servitus mercenaria. Λάττειν vero per i scribitur, serva, famula. *Famulam ex fuga retractam ad figulum reducere.*

Λατύπη. Fœmina lapidum cadendorum perita. Lapidica. Vel, tenue fragmentum lapidis.

Λαυχενίη. Guttur.

Λαύρα. Via publica. Vicus, per quem turba quali fluit. Vel λαύρα, angustus vicus, ubi est omne sordium genus. Vel, locus sordidus. Item λαύρα, locus, plures habens cellas, in quibus monachi habitant. Monasterium. Laura. Λαύρα ergo dicta est a λαός populus, & ῥέειν, fluere: quod populus quasi per eam fluat.

Λαυρένια. Laurentia. Nomen urbis.

Λαύρειον. Laurium. Locus Atticæ, metalla producens.

Λαφρία. Laphria. Epithetum Dianæ. Templum Dianæ Laphriæ opulentissimum esse ajunt.

Λαφυμός. Voracitas. Luxus in cibis. Victus delicatus & sumptuosus. Gula inexplebilis. Eupolis Κόλαξι: *Viriliter & avidissime in gulam cibos demittit.* Et Homerus: *Viscera omnia deglutit.*

Λαφύζας. Qui dilaceravit. Qui avide devoravit. *Ælianus: Hæc vero aquile viscera elephantorum devorabunt.* Monstrans signa bellica. † *Et Persæ, cum in fontes incidif-*

6 Ἀμφοδός.] Hæc vox vicum significat: quod ideo monco quia Portus eam male bivium reddiderat.

7 Λαύρα. ἡ γενὴ κατ'.] Vide Valesium ad Evagrium lib. 1. cap. xxi.

8 Λαύρειον.] Vide supra v. Γλαυκὸν ἰππῶν.

9 Βαθρία. τῇ τευχὶ κομῶντα, καὶ γηγενὸν πολιτῶν. † Βαθύπλετον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἀρτεμιν. Sic enim legitur supra v. Βαθρία; unde ista exiguo cum judicio huc translata sunt. Prius enim fragmentum facit quidem ad vocem Βαθρία, sed nihil omnino ad hunc locum: quod proinde hic iterandum non erat.

10 Λαφυμός. ἡ ἀδδιδιφαγία, καὶ ἡ πᾶσι τῶν ἐδ'.] Ex Scholista Aristophanis ad *Plutum* pag. 126. (62. Ed. Baf. P.)

11 Καὶ Ὀμηρ. II. A. v. 176.

Φρέασι πειπλόντες, λαφύησιν ἀπληγότερον, ἢ ἐς μέγα κακὸν συνεκλίνουσι, ἢ κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀφροδίτῃ ὑδαλῖος ἐμβολῇ διενεχέω ὅς ἐχέσιν ἢ ἐπιφορέω ἐνὶ ὑδαλῖος ἢ ἀντίληψιν.

Λάφυρα. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἐπὶ ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τῶν πεθνηόντων αὐτῶν, σκύλα λέγεται.

Λαφύσιος. ὁ λαύμαργος.

Λαχανία.

Λαχανηρόν.

Λαχανίζεσθαι. ἀπὸ τῆς λάχανα συλλέγειν ὡς ξυλίζεσθαι, καὶ Φρυγανίζεσθαι.

Λαχάνοις. τοῖς ἰαχανοπωλείοις. Πολλὴν θύομαι ἐπιδεικνύμενοι, πρὸς λάχανα ὁμνέουσι, μὰ τὰ λάχανα, καὶ μὰ τὰ κακὰ λέγοντες.

Λαχάρης, ἢ Λαχάρους, Ἀθηνῶν, σοφιστῆς μαθητὴς Ἡρακλείωνος, σοφιστῆς Ἀθηνῶν διδάσκαλος δὲ πλείων ἐδόξεν, εὐτεφίης καὶ Νικολάου ἢ Ἀπερίου ἀκμάσας ἐπὶ τῇ Μαρκιανῷ καὶ Λέοντι τῶν βασιλέων. ἔγραφε περὶ κώλων, καὶ κόμματα, καὶ περὶ ὁδῶν. ἀφελέξιος. Ἰσορίαν τιμὴν καὶ Κορνύτον. Ἐκλογὰς ῥητορικὰς καὶ ποιητικὰς. Ὁ Λαχάρης ὁ σοφιστῆς βραδύτερος μὲν ἢ πρὸς τὴν λόγον, χαλὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς τὴν ὁρίαν πρὸς ἀρετὴν φιλόσοφος ἄξιός τε χαλεπὸν μάλλον, ἢ σοφιστῆς ὅς γε τὰς ὁρίαις συνεπαλὼν, πάλιν ἀνεκτίσαστο, ἐπεὶ καὶ ἄλλως φιλοφιλῆς ἢ ὁ ἀνὴρ.

Λάχεια ἢ βραχέα.

Λαχεῖν δίκην. διχασαῖος.

Λάχη. τεύχεος. λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρός.

Λαχνηνέα. δασέα. πετεινωμένα.

Λαχνηύς. ὁ δασύς. καὶ λάχη, ὁ αὐτός.

Λάχη. μοῖρα. Ἐν οἷς ἡ καὶ σὺς ἀγρίαις μέγα λάχη λέγει δὲ καὶ ἀφροδίτης, ἢ πρῶτη μερὶς. καὶ αὐτὴς ἐν μύθοις. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσμαι. καὶ αὐτὴς Σφαίρας δὲ λάχη κοινήσιν ἐμύχθη.

Λαχὴν. κληρονομία. ἢ Ἀειφορίας. Πρὶν λαχεῖν, τὰ κοινὰ κατεπίσταν. τῇ περὶ κληρονομίᾳ,

1 Τοῖς λαχανοπωλείοις. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. πρὸς λαχανοπωλείοις: quod mendosum est. Significat hic enim λαχάνοις, in foro, in quo olera venduntur: eodem modo quo ἐν μύθῳ apud Atticos dicitur pro ἐν μυροπωλείῳ ἐν χύτρωι, pro ἐν χυτρωπωλείῳ ἐν ἰχθύσι, pro ἐν ἰχθυοπωλείῳ, & sexcenta alia hujus generis. Vide nos supra ad v. Διγμῶν.

2 Πολλὰν θύομαι ἐπιδεικνύμενοι. Eadem leguntur infra v. Μὰ τὰ λάχανα.

3 Μὰ τὰ κακὰ. Infra v. Μὰ τὰ λάχανα, legitur, μὰ τὰ κακὰ.

4 Λαχάρης. Hujus Lacharis Sophistae cum laude meminit Marinus in Vita Procli, cap. xi. ubi inter alia ait, eum in eloquentia tantae omnibus admirationi fuisse, quantae in arte poetica Homerus fuerit. De eodem Lachare judicium Damascii habes apud Photium pag. 1045. & plenius apud ipsum Suidam infra v. Σπηλαιώτης: qui locus omnino conferendus est.

5 Ὁ Λαχάρης ὁ σοφιστῆς βραδύς. Hic locus longe auctior repetitur infra v. Σπηλαιώτης: ubi monemus, eclogam hanc ex Damascio depromptam esse.

6 Λάχεια. Usus est hac voce Homerus Odyss. I. v. 116. Νῆστες ἔπειτα λάχεια παρὲν λιμὸν πεπνυμένοι.

Scholiasia ad eum locum: Λάχεια. εὐγυῖος καὶ εὐσκαφῆς. λαχάνια καὶ

senti, avidius aquam haurientes, non parvum sibi contraxerunt malum, quod venter illorum aquam immodice ingestam ferre non posset.

Λάφυρα. Spolia, quae hostibus adhuc viventibus detrahuntur, vocantur λάφυρα: at quae mortuis, σκύλα.

Λαφύσιος. Helluo. Gulosus.

Λαχανία. Olerum collectio.

Λαχανηρόν. Quod olera sapit. Ex oleribus confectum.

Λαχανίζεσθαι. Olera colligere: ut ξυλίζεσθαι, ligna colligere; & Φρυγανίζεσθαι, cremia colligere.

Λαχάνοις. Foris, vel locis, ubi olera venduntur. † Qui jusjurandum sancte & religiose se servare ostendere volunt, per olera jurant; μὰ τὰ λάχανα, & μὰ τὰ κακὰ, dicentes.

Λαχάρης. Lachares, Lacharis F. Atheniensis, Sophista, discipulus Heracleonis, Sophistae Atheniensis; magister vero tum multorum aliorum, tum, qui prae reliquis clari habentur, Eustephii, Nicolai, & Asterii. Floruit temporibus Marciani & Leonis Imperatorum. Scripsit de Colo, & Commate, & Periodo. Dissertationes. Historiam Cornuti. Eclogas Rhetoricas secundum ordinem alphabeti. † Lachares Sophista in disciplinis tardior quidem erat, at vultu liberali & honesto praeditus, & quod ad virtutem attinet, Philosophus potius quam Sophista appellandus: qui visum amissum recuperavit, quod & alioqui Deo charus esset.

Λάχεια γῆ. Terra exigua & parva.

Λαχεῖν δίκην. Intentare litem. Dicam alicui scribere.

Λάχη. Lana. Lanugo. Villus. Capillus. Item, spuma maris.

Λαχνηνέα. Villosa. Hirsuta. Pilis obsita.

Λαχνηύς, & λάχη. Villosus. Hirsutus.

Λάχη. Portio. Pars. Sors. Inter quae erat & apri magnam frustum. Dicitur & πρῶτα pars. Et iterum in Fabulis: Hanc igitur primam partem auferam. Et iterum: Sphaera autem pars cum pulvere mixta est.

Λαχὴν. Sortitus. Sortito adeptus. Aristophanes: Rempubicam devoras, priusquam

σφαίρῃ δύναμιν. Eodem modo vocem hanc exponit Hesychius. Notandum tamen est, apud Homerum dicto loco pro ἔπειτα λάχεια; minima mutatione etiam legi posse, ἔπειτα ἰλάχεια: ab ἰλαχέ, parvus; cujus ἡλυκός est ἰλαχία, vel ἰλαχία. Et sane sic olim apud Poetam quosdam legisse, colligo ex modo laudato Hesychio, qui vocem ἰλαχία hanc habet: ἰλαχία, (scribe ἰλαχία, vel ἰλαχία) μικρὸν, ἢ βαθυγυῖος καὶ εὐγυῖος. Ibi enim Grammaticus iste duas diversas lectiones dicti loci Homericum, ἰλαχία & ἰλαχία, in mente habuisse videtur; quoniam interpretatio μικρὸν respondet quidem voci ἰλαχία: at τὸ βαθυγυῖος καὶ εὐγυῖος referendum est ad ἰλαχία. Solent enim interdum Grammatici uni voci diversissimas tribuere significationes; respicientes ad locum aliquem scriptoris, in quo vox aliqua diversimode legitur: quamvis, quae est illorum ἀκριβοῦς vel negligentia, diversas illos lectiones non exprimant. Sic hoc loco Suidas τὸ λάχεια interpretatur βραχύς; respiciens, ut puto, ad dictum locum Homeri, in quo pro λάχεια, ut ante monuimus, quidam olim legerunt ἰλάχεια, quod recte exponas βραχύς: quamvis eadem interpretatio minime conveniat voci λάχεια. Hec est de loco hoc conjectura nostra: qua si quis meliorem attulerit, ei libenter dociles arrigemus aures. Confer nos supra ad v. Ἐλάχεια.

7 Ἀειφορίας. Equit. Pag. 301. (103. Ed. Bas. P.)

πέν χροτοθηλῶν. πρὸ ἀφανομῆς ἀρπάζεις. ἡ μεταφορὰ δὲ τῆς ἐν τοῖς δειπνοῖς ἀρπάζοντων πρὸ ἀφανομῆς.

Λάψα. τῇ γλώτῃ πιεῖν.

Λάψοντες. ὅπτις μὴ κινῶντες ἔχοντες ἢ πιεῖν. Οἱ γὰρ αἵματι ἐμπεφορημένοι, καὶ ἀφ' ὧν δύνανται ὁρμῶντες, ἐν τῇ κλύῃ ἔχουσι τὸ παρόν. ἔτι πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπολάφει.

Λαιά. ἀειπερὶ. ἢ κολοβά.

Λαιδρός. ὁ θρασυς.

Λαίε. ἡ χαλκίτις.

Λαιετόν. τὸ ἀρχαῖον.

Λαίταργος. ἡ λατρεδὴκτης.

ἢ Σαίνης δάκτυλος, καὶ κύων λαίταργος εἶ.

παροιμία ἐπὶ τῆς ἀποκεκολλημένης δὴται δύσεως, ὅπτις ἐκλυθόντων δὲ λάτρεα.

Λαιθερῶ. χλιδάζω.

Λαιχρῶ. ἀπατῶ.

Λαιχερῆς. ὁ πόρνη. ἢ Ἀειφορῆς. Λαιχερῆς τε καὶ χαλκίτις. τῆς τε πόρνης. ὁ αὐτός. ἢ Κάμπερ δὲ νέας ἀφίδας ἐπὶ, πὰ δὲ τορβύς, καὶ γεγυλίσει. καὶ λαυχερῆς, καὶ λαυχερῆς, ἢ πόρνη.

Λαίλας. ὁ μὴ ἐκ γένους τύραννος.

Λαίλαψ. ὁ μετ' ἀνέμων ὄμιλος, καὶ σκότος. ὁ δὲ οἷα τις λαίλαψ ἐπιθαλάτῃ, ἢ βαγδαῖος σκηπτός, ἐξαπινάως ἐπεφοίτησε. Καὶ αὖτις ἢ Λαίλαπι ἢ βορρῆ κλαοδὲν ἐπεῖθε κέρας. τῇ ἐκ τῆς βορρῆς. καὶ θηλυκῶς. Λαίλαψ ἐπεισεσθῶσα δεινῇ.

Λαίλι. ὄνομα κύριον.

Λαῖμα. ἡ τὸ αἷμα. πρὸς πεποιθὲν δὲ πρὸς τὸν λαμόν. οἱ δὲ, ἢ λαῖμα, τῆς τε ὁρμῆς. ἐπὶ μύτοι τῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν πνέει ἐπὶ τῆς ἀναιδῶν καὶ δολόμων ἔτι λέγουσιν. Ἀειφορῆς Ὀρῆσι.

Κατ' ἀνὰ τὴν αὐτὴν κατέτωθεν

1 Λαίτι. Vox est suspecta: quamvis sic etiam habeat Hesychius. An forte legendum est, λαιά?

2 Λαίταργος. Vide infra v. Λαίταργος.

3 Σαίνης δάκτυλος, καὶ κ. Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 348. Κέρκω σάινον. τῇ ἑστῇ Σαίνον. οἷον ὑποκείμενον καὶ κολοκύνθον. ἢ παρὰ τὴν παροιμίαν.

Σαίνης δάκτυλος, καὶ κύων λαίταργος εἶ.

4 πὶ τῶν ἀποκεκολλημένων δὴται δύσεως, ὅπτις ἐκλυθόντων δὲ λάτρεα. Hinc Suidas sua mutuatus est. Vide etiam infra v. Σαίνης.

5 Κάμπερ δὲ νέας ἀφίδας. Hæc sunt verba ejusdem Aristophanis Theophrast. pag. 768. (513. Ed. Bas. P.)

6 Λαίλας. ὁ μὴ ἐκ γένους. Aliter Hesychius: quem vide.

7 Ὁ δὲ οἷα τις λαίλαψ ἐπιθαλάτῃ. Fragmentum hoc descripsit Suidas ex Theophr. Simocat. lib. 11. cap. VII.

8 Λαίλαπι βορρῆ. Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Antholog. ineditæ integrum publici juris fecimus supra v. Ἀίτις.

9 Βορρῆ. Metri gratia scribendum est βορρῆ: ut recte legitur in Anthologia Epigrammatum inedita.

10 Λαῖμα. τὸ αἷμα. πρὸς πεποιθὲν. Ex Enarratore Comici ad Aves pag. 613. (426. Ed. Bas. P.) Ceterum vir doctus, qui nunc in emendando & illustrando Aristophane occupatus est, sequentem notam in locum hunc Suidæ mecum communicavit. "Vox λαῖμα

a Suida desumpta est ex Aristophanis Avibus pag. 613. &

c Scholiis ad, πρὸς τὸ λαῖμα τῆς κρυμμένης. Sed, ut uno verbo dicam, corruptus est locus Aristophanis. Legendum enim, πρὸς τὸ Δ' ΑΙΜΑ τῆς κρυμμένης, non λαῖμα. Nam in magica ψυχαγωγία,

quam irridet Aristophanes in hac Strophe & Antistrophe, ut scitis notum est, animæ defunctorum ad sanguinem victimarum

magistratum sortitus sis. Sive, priusquam forte creatus vel designatus sis magistratus. Antequam distributio facta sit, [res communes] rapis. Metaphora ducta est ab illis, qui in conviviiis cibos, antequam distribuantur, rapiunt.

Λάψα. Lambendo bibere, instar canis.

Λάψοντες. Bibere, vel lambere cupientes. Sanguine enim repleti, & ob sitim cum impetu ruentes, in fonte animum præsentem habent. Vide etiam in v. Ἀπολάφει.

Λαιά. Læva. Sinistra. Vel, mutila.

Λαιδρός. Audax. Ferox.

Λαίε. Dissolvitur. Evertitur.

Λαιετόν. Antiquum.

Λαίταργος. Clam mordens. Blandiris, dum mordes, instar canis, qui furtim dentes in incautos stringit. Proverbium, quod dicitur in eos, qui sub falsa amicitie specie clam alicui insidiantur.

Λαιθερῶ. Irrideo. Derideo.

Λαιχρῶ. Decipio. Fallo.

Λαιχερῆς. Impudicus. Aristophanes: Impudicos & cinædos. Idem: Curvat vero novæ testudines verborum: alia vero tornat & rotundat. At impudice etiam vivit. Et λαυχερῆς, meretrix.

Λαίλας. Qui non est genere tyrannus.

Λαίλαψ. Turbo. Procella. Caligo. Ille vero procellæ marinæ, aut violenti fulminis instar, subito [in hostes] irruit. Et iterum: Procella Boreali fractas vidit antennis. Est autem generis fœminini. Ut, Terribilis procella irruens.

Λαίλι. Lælius. Nomen proprium.

Λαῖμα. Sanguis. Deductum est a λαμός, guttur. Alii vero scribunt λῆμα, i. e. impetus, vel fiducia & præsentia animi. Quidam Asiaticorum vocem hanc de impudentibus & audacibus etiam dicunt. Aristophanes Avibus: Deinde vero ex inferis ad san-

"bibendum assurgunt. Comicus autem hoc in loco Homeri locum perstringit, ubi Ulysses animas evocat: occurrit autem Odyss. A. v. 127.

"Αἱ δ' αἶμα κελανδὲν ἀοχλῆς ἡγεμόνῃ.

"Mutatio δ' Δ δ' in Λ λ facilis & vulgata est. Quamobrem δ' αἶμα est vera lectio, non λαῖμα. Astuant Scholiastæ, nec holum proficiunt, quoniam hæc non animadvertunt: & novam

"inde vocem Suidas confecit, dum illos compilaret. Hæc vir doctus: cujus tamen sententiæ quo minus subscribam, obstat, quod non videam, quomodo particula δ' locum hic habere possit, sive eam cum articulo τὸ conjungas, sive ab eodem separes. Si enim separes, ut vir doctus velle videtur, significabit autem, & verba Aristophanis sic vertenda erunt, ad sanguinem autem cameli. Sed tunc potius Græce scribi debebat, πρὸς τὸ αἷμα; vel, πρὸς τὸ αἷμα δ': ne dicam, sensui hujus loci τὸ autem minime convenire. Sin τὸ δ' cum articulo τὸ conjungas, erit τὸ δ', i. e. hoc, & verba Aristophanis sic Latine reddenda erunt, ad hunc sanguinem cameli. Sed hoc sensu Græca potius sic concipi debebunt, πρὸς τὸ δ' αἷμα, non vero πρὸς τὸ δ' αἷμα. Hæc nisi mihi obstarent, fateor, me pedius in sententiam viri docti iturum esse. Nam & mutatio δ' Δ in Λ, & vicissim δ' Λ in Δ, propter affinitatem utriusque literæ, facilis est & frequens: & τὸ λαῖμα est vox prorsus insolens & inusitata, eamque ob causam obscuræ significationis: at contra τὸ αἷμα non solum est vox notissima, sed etiam sensui hujus loci optime convenit. Nihilominus τὸ λαῖμα non puto temere esse rejiciendum, quamvis sit vox insolens, & quæ forsitan nusquam alibi reperitur. Nam multa p. ssim apud veteres scriptores occurrunt ἀπαξ λεγόμενα, de quorum significatione & etymologia veteribus Grammaticis simpliciter credendum est.

11 Λαῖμα. Scribe λαῖμα, per u.

Λαίτι, καταλύται. Vertunt, dissolvitur, evertitur. Suspecta hæc vox est Cl. Interpreti, conficiendi legendum pro Λαίτι, Λύται. Sed seriei literarum repugnat. Non ego crediderim vitium esse in priore voce Λαίται, sed in posteriore καταλύται, pro eaque legendum levi mutatione καταλύται, lapidatur. Est enim τὸ Λαίται a λᾶς λαῖ, lapis. Idem hoc mendum est apud Hesychium in hac voce, ubi, Λαίται, καταλύται δὲ λᾶς. Lege cum Palæmerio: Λαίται, καταλύται δὲ λᾶς.

Πρὸς τὸ λαῖμα ὁ χαμῖλν,
Χαιρεφῶν ἡ νυκτεῖς.
Λαῖμα. τὸ ἱερὸν θυμῶ.
Λαιμαργία. ἡ ζυῖτον ὅτι θυμία.
Λαιμάσσω. ἀμέτρωσ ἐοδίω.
Λαιμοπέδν. δι' ἧς δεσμεῖται ὁ κύων. ὅτι Ἐπι-
γράμματι.

Καὶ τὰν θείων λαίμοπέδν σκυλάκων.

Λαιμωδῶ. δραπντῶ.
Λαιμώρη. ἡ λαμνεί.
Λαίλλη. Λαίλλη.
Λαῖον. τὸ ἀειτερόν.
Λαισίον. μικρὸ ἀσπίς.
Λαισίνη. ὄνομα πόλεως, καὶ κύων.
Λαίδη. αἰσχυνή.
Λαίσκατος. ὁ λάγνθ.
Λαισίδης.

Λαισποδίας εἰς φύσιν. ἀπὸ τῆς, κήμιν ἔχειν
σαφές. ὁ Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμασκίας ὡς χακό-
κημιν διεβάλλοντο. τῷ δὲ τῷ Λαισποδίας καὶ τῷ
τηνῶσφ φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ἡ. ἡ δὲ καὶ Φιλό-
δικθ. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς τὰς κήμιν αἰτίας πνῆς διὸ
καὶ καὶ σκελῶν ἐφόρε τὸ ἱμάτιον. ἡ, ὡς Ἰξίων ἐν ταῖς
λέξεσιν, ὁ ἀκρετὴς αὐτὸς τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη
αποδῖν.

Λαισόν. τὸ ἀχθινόν.
Λαισρῶν. ὁ πυρρῶν.
Λαισρυγία. πόλις, ἡ χέρει. Λαισρυγῶν δὲ, Λαι-
σρυγῶν, ὄνομα πόλεως.

Λαῖτμα. κύμα. καὶ βάλθθ.
Λαιφάνια. ὄνομα πόλεως.
Λαίφη. θηλυκῶς, ἡ ὁ χλαμύς.
ἡ Διερὺ ἀπεσιόσθι λαίφιν.
Οὐδὲτέρας δὲ τὰ ἀρμῶν. ἡ θύεια τὸ λαῖφος, ἡ δὲ
τὸ ἀρμῶν, ἡ ἰσίων, ἱμάτιον.

Λαίφυρον. τὸ ἀδινές.
Λαιφρῶν. ταχέ. ἐλαφρῶν. Λάκωνες τὸ ἡμίσηρον.

Λεάντρεαν. ἡ λεάνισσαι.
ἡ Καρκίνα τε αὐτῶν, λεάντρεαν τε κίσην.

1 Τὸ χαμῖλν] Scribe τῆς χαμῖλν: ut apud Aristophanem loco laudato.

2 Ἐπὶ ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. cap. xxiv. Epigr. 2.

3 Λαισποδίας τὸ φύσιν] Scribe Λαισποδίας εἰς τὸ φύσιν, ut legitur apud Aristophanem *Avibus*, pag. 613. (427. Ed. Baf. P.) unde Suidas locum hunc descripsit.

4 Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Λαισρῶν. πυρρῶν.] Hæc mihi suspecta sunt. Vide Hesychium v. Λαῖσρῶν, & v. Λαῖσρῶν.

6 ἡ χλαμύς] Sic habent omnes Editi. At MSS. Paris. *χλαμν*, i. e. læna.

7 Διερὺ ἀπεσιόσθι λ.] Est fragmentum Callimachi, teste Ety- mologo v. Διερὺ.

8 Καρκίνα τε αὐτῶν.] Hexameter hic decerptus est ex Epigram- mate inedito, quod quamvis in nonnullis locis obscurum sit, nec ob temporis angustiam nunc a nobis illustrari queat, integrum ta- men ex Anthologia MS. dabimus, ut habeant Critici, in quo inge- nii sui acumen exercent. *Φοιν*.

guinem cameli ascendit Charephon vespertilio.

Λαῖμα. Sacra victima.
Λαιμαργία. Vehemens vorandi cupiditas.
Λαιμάσσω. Immoderate comedo.
Λαιμοπέδν. Collare canis. In Epigrammate:
Et sagacium collare catulorum.

Λαιμωδῶ. Aufugio.
Λαιμώρη. Faceta. Loquax.
Λαίλλη. Lænilla.
Λαῖον. Lævum. Sinistrum.
Λαισίον. Parvum scutum. Parvus clypeus.
Λαισίνη. Læfine. Nomen urbis, & fœminæ.
Λαίδη. Dedecus. Ignominia. Turpitude.
Λαίσκατος. Libidinosus. Salax. Impudicus.
Λαισίδης. Læscides.

Λαισποδίας εἰς φύσιν. Læspodias es natura. Id est, crus habes putridum. Læspodias enim & Damascas, ut malis cruribus præditi, a Comi- cis perstringebantur. Hunc Læspodiam Thu- cydides libro vi i i. etiam ducem exercitus fu- isse ait. Idem & litium amans erat, & tibi- as habebat vitiosas: unde & pallium ad crura usque demittebat. Vel, ut Ixion in *Vocabu- lis* [Atticis] ait, λαισποδίας dicitur homo, libi- dini veneræ immodice deditus, adeo ut ju- menta etiam subigat.

Λαισόν. Molestum. Grave.
Λαισρῶν. Prytaneum.
Λαισρυγία. Læstrygonia. Nomen urbis, vel regionis. At Λαισρυγῶν, Λαισρυγῶν, est nomen urbis.

Λαῖτμα. Fluctus. Unda. Profunditas.
Λαιφάνια. Læphanea. Nomen urbis.
Λαίφη. Chlamys. Est generis fœmini. [In Epigrammate:] *Madidam excussit chlamydem.* Cum vero est generis neutrius, significat vela nautica. A recto λαῖφος, velum, pallium, vel vestimentum.

Λαίφυρον. Imbecillum. Infirnum.
Λαιφρῶν. Citum. Velox. Leve. Lacones vero sic vocant id, quod est semisiccum.
Λεάντρεαν. Polientem. Lævigantem. [In E- pigrammate:] *Et forcipem, & pumicem, læ- vighandi vi præditum.*

Σμῖλαν Ἀκιστῶν δὲ δονατογλύφον, ὅς τ' ἐπὶ μισθῷ
Σπύρῳ ἔχον καλὰ μὲν ψαλτρὶ καὶ Κιστῶν,
Καὶ σιλίδων κατόπισθεν φιλέει τοὺς ἱερῶν πλάκας
Σαμῶν δ' ἐν τῷ πνέει τοὺς μισθῶν βροχίδας,
Καρκίνα τι σπειρῶν, λεάντρεαν τι κίσην,
Καὶ τὸν ἀδελφὸν Πανδίδου καλλοχίαν
Μάχης ἀνὶκ' ἔκρυπτο πλανοῦντος φιλοχίαν
Πυρρῶν πνέει ἀρμῶν ὁ ἀρμῶν.

Fragmenta Epigrammatis hujus diversis in locis dispersa leguntur apud Suidam; veluti v. Σπύρῳ, v. ψαλτρῶν, v. Σιλίδων, & alibi. Pen- tametrum primum edidit Salmasius ad Solinum, pag. 735. quem ibi vide. Hexametrum tertium adducit Suidas hoc loco: sed non explicat, quid sit καρκίνα σπειρῶν. Portus legendum conjicie- at καρκίνοι τι σπειρῶν; existimans locum nunc intelligendum esse de forcipe fabri ferrarii, quæ propter similitudinem brachiorum can- cri καρκίνοι a Græcis dici solet. Sed præterquam quod lectio illa legi metri repugnet; nec sensus eam admittit: quoniam in toto hoc Epigrammate agitur de instrumentis πυρρῶν, sive notari- orum; inter quæ forceps locum habere nequit. Exterum, qualis

Λεάρχῳ.

Λεβάδεια. ὄνομα πόλεως.

Λεββαῖος. ὄνομα κύριου. ὁ Ἀπόστολος.

Λέβεδος. πόλις.

Λέβερνοι. ἅπαντα πολεμικά. τεύχεα. νῆες.

Λεβυαῖον. ἱερόν.

Λεβηρίς. τὸ γῆρας, ὃ ἀπὸ δυνάμεως ὁφείσκει. καὶ παροιμία. Τυφλότερος Λεβηρίς καὶ κινδάλῳ. ἔτι δὲ εἶδος ὀρνέως ἀσάρκῃ καὶ λεπτῇ. ἄλλως δὲ, γυμνότερος. καὶ ἑτέρω παροιμία. Ὁ γυμνότερος ὑπὲρ καὶ Λεβηρίδος. Φασὶ γὰρ ὅτι Λεβηρίς πένης τις ἐγένετο. ἐξ ἧς καὶ παροιμία μετήχθη.

Λέβης. σκεῦος μαγειρικόν. λέγεται δὲ καὶ κέδῳ. ὡς δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ ὁ Λέβης ἐπὶ τιμωρίᾳ κεῖται. καὶ Ἱερωνὶς λέγει ἔχοντες τὴν Ἱερουσαλήμ. κρέα δὲ τῆς οἰκουμένης. πῦρ δὲ, τὴν Βαβυλῶνα. ζῶν δὲ, τὴν ἀναγκάσαν βοῦν. ὃ ἐπιλελοιπότῳ, κατεχάετο τὰ κρέα.

Λεβητωάριον. ἡ τῶν μοναχικῶν ἐκ τῶν κυνπιθιδνῶν. καὶ ἡ ἐκείνου γλῶσσαν τῆς Περσικῆς.

Λικεντία. ἡ καὶ Ῥωμαῖς, ἀμνηστία, βασιλικὴ χάρις.

Λεγεών. ὡς Ῥωμαῖς ἐξακισχίλιοι στρατιῶται.

Λέγειν ὃ σὺ δυνῶς. μαρτυρεῖται δ' ἐν τῷ χαλκῷ.

Σὺ. δυσμενὴς γὰρ καὶ βαρυὺς ὁ ὄνειαρ ἐμοί.

Ὁ γὰρ. Σὺ μὲν δυνῶς εἶ. ἐγὼ δὲ λέγω. ἐγὼ δὲ καὶ μετ' ὀνόμας σε ἀκούω, ἀλλὰ τίς δύσμενός σου.

Λέγεις ὃ μοι γράψαν, λέγεις μοι βοῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. ἀντὶ τῆς ἀναγγέλλεις μοι γράψαν, ὥστε ἐν ταύτης νικητὴν βοῶν.

Λέγω. τὸ λαλῶ σημαίνει. καὶ τὸ μετὰ δὲ, καὶ τὸ κοινοῦ, καὶ τὸ συλλέγω, καὶ τὸ λαβάνω. ἀπὸ τῆς λέξεως μέλλουσι, λέγω οὐτως. ἔτι δὲ λέγειται. καὶ ἀπὸ τῆς ὁρῶ, ὁρῶ. καὶ λέγω, καὶ τὸ οἰκοδομῶ. καὶ ἀφ' ἑλάνθουσαν, διοικοδομῶσαν. καὶ ἀφ' ἑλάνθουσι, διοικῶσι. Θεοκρίδης.

Λέαινα. ζῶον. θηρίον. καὶ Ἀριστοφάνης.

Ὁ γὰρ ἡσυχία λέαινα ἐπὶ τυροκνήστι.

Ἀντὶ τῆς ὥς λέαινα. ὅτι καὶ ὅτι ἀκόλαστον καὶ ἐταπεινόν. τυροκνήστις δὲ, ἡ μάχαιρα. ἐπὶ δὲ ταῖς λα-

instrumentum fuerit καρκίνον σπινθῆρον, ignorare me fateor, nec quicquam de eo usquam me legisse memini. Certe in Anthologia edita, lib. vi. cap. xxvi. plura leguntur Epigrammata, in quibus varia τῶν πυροκνήτων instrumenta recensentur: sed nulla ibi καρκίνον σπινθῆρον fit mentio. Quare inquirat diligens Lector, an aliunde forte loco huic obscuro lux accendi queat.

1 Λεβάδεια. Vide Hesychium. Eandem urbem Harpocratio vocat Λεμβάδεια.

2 Λέβερνοι. Vide infra v. Λέβερνοι.

3 Κινδάλῳ. Lege κινκάλῳ, ut recte supra v. Κινκάλῳ. Confer etiam Aelianum Hist. Anim. lib. xii. cap. ix. qui eandem avem κινκάλον vocat.

4 Γυμνότερος ὢν. Vide supra v. Γυμνότερος.

5 Παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ ὁ Λέβης ἐπὶ τιμωρίᾳ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Theodoretæ ad Psalm. lxx. pag. 618. ubi explicat verba illa Psalmi, Μωσὲς λέβης τῆς ἐλπίδος μου.

6 Ἱερωνίμῳ. Cap. xi.

Λεάρχῳ. Learchus. [Nomen proprium.]

Λεβάδεια. Lebadia. Nomen urbis.

Λεββαῖος. Lebbæus. Nomen proprium Apostoli.

Λέβεδος. Lebedus. Urbs.

Λέβερνοι. Naves bellicæ. Triremes. Liburnicæ.

Λεβυαῖον ἱερόν. Templum Lebenæum.

Λεβηρίς. Exuvie serpentis. Pellis, quam serpens exuit. Et proverbium: *Cacior leberide & cincalo*. Est autem cincalus genus avis macilentæ & exilis. Alias tamen etiam dicitur, Nudior [leberide.] Et aliud proverbium: *Nudior pistillo & leberide*. Dicunt enim fuisse pauperem quendam, Leberidem vocatum, a quo proverbium hoc ortum sit.

Λέβης. Lebes. Vas culinarium: quod & cadus dicitur. In S. Scriptura vero lebes dicitur de supplicio, vel poena: & Hiezeiel lebetem vocavit Hierosolyma; carnes, ejus incolæ; ignem, Babylonem; jus denique, victum necessarium: quo deficiente, carnes cremabantur.

Λεβητωάριον. Tunica monachalis, ex pilis contexta: secundum vernaculam Prusænsium linguam.

Λικεντία. Licentia. Sic Romanorum lingua vocatur amnestia, vel venia & gratia Regia.

Λεγεών. Legio apud Romanos, sex millibus milirum constans.

Λέγειν σὺ δυνῶς. *Tu quidem eloquentia in dicendo polles: ego vero haud æquis te audio auribus, quoniam te mihi inimicum & infestum expertus sum*. Vel, Tu quidem in dicendo versatus es: at ego invitus te audio, quod inimico erga me sis animo.

Λέγεις μοι γράψαν. *Latum nuntium mihi affers, adeo ut præ gaudio exclamem*. Aristophanes *Pluto*.

Λέγω. Dico. Loquor. Item, metior, & dormio, & colligo, & fortior. A futuro ergo λέξω, fit præsens λέξω: unde λέξετο, cubabat. Λέγω significat etiam ædifico. Et ἀφ' ἑλάνθουσαν, exædificantem. Et ἀφ' ἑλάνθουσι, perfodiunt. Thucydides.

Λέαινα. Leæna. Aristophanes: *Non stabo tanquam leæna in tyrocnestide*. Significatur autem eo figura quædam venerea & obscena. Τυροκνήστις est culter, vel gladius. In manubriis vero gladiatorum elephantæ & leones

7 Λεβητωάριον. Vide Dufrenium in Glossario Græco v. Λεβητωάριον; & in Glossario Latino v. *Levitonarium*.

8 Λικεντία. κατὰ Ῥωμαῖς ἀμνηστία, βασιλ. Hæc etiam leguntur in Glossis Basilicorum.

9 Λέγειν σὺ δυνῶς. καὶ. Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem *Oedip. Tyr.* pag. 175. ut Portus observavit.

10 Λέγεις μοι γράψαν, λέγεις μοι β. Hæc sunt verba Aristophanis *Pluto* pag. 68. (34. Ed. Baf. P.)

11 Καὶ ἀπὸ τῆς ὁρῶ, ὁρῶ. Hæc nihil ad rem faciunt: quæ proinde per me delectas licet.

12 Λέγω. ἔ. τὸ οἰκοδομῶ. Huc spectat nota illa Hesychii: Ἀναλέγειν, ἀνακοδομεῖν, ἀνακτισκεῖν. Vide etiam supra v. Ἐγκαταλέγειν, & infra v. Ἀπολέγειν.

13 Διαλέγουσαν, διοικῶ. Eadem habet Suidas supra v. Διαλέγουσαν, ubi nos vide.

14 Ἀριστοφάνης. *Lyssistrata* pag. 850. (546. Ed. Baf. P.) ubi Scholiasta ineditus eadem plane habet, quæ hic Suidas. Vide etiam infra v. Τυροκνήστις.

leais

Λέγω --- ἀπὸ τῆς λέξεως μέλλουσι, λέξω οὐτως. ἔτι δὲ λέγειται. καὶ ἀπὸ τῆς ὁρῶ, ὁρῶ. Ad postrema illa, καὶ ἀπὸ τῆς ὁρῶ, ὁρῶ, adnotavit Interpres doctissimus, hæc nihil ad rem facere, & proinde deleri ea velle. Ego minime sic sentio: hoc enim exemplo firmare voluit Suidas, à verborum futuris facta esse aliquando alia verba, ut sc. à futuro λέξω verbi λέγω, factum præsens aliud λέξω, unde apud Poëtam λέξετο; sic etiam à verbi ὁρῶ exopto futuro ἔορῳ, factum imperativum ποῖται. ὁρῶ. Cave itaque hæc deleas.

βαῖς τῷ μαχαίρῳ ἐλέφαντες καὶ λέοντες ἐγλύφοντο. λέγει οὖν, ὅτι οὗτοι ἀνδρὶ σῆσομαι πορνύσας, ὡς λέοντα ἐπὶ τυροκνήσιδι. ἀκλάζοντες δὲ ἦσαν οἱ λέοντες, ἵνα μὴ σπύρεσθαι.

Ληλασία. αὐχμαλασία.

Ληλατήσαι. ἐκπορήσαι. καὶ ληλατεῖ. λητεύει. ἀρπάζει.

Λεχάνη. τὸ μὲν κοῦρον, λεχάνη. ὡς τὸ λα ἐπιτάλκον μόριον, καὶ τὸ χαίνειν. πλατὺ γάρ. τὸ δὲ Ἀθηκόν, λεχάνη.

Λεχάνια, καὶ λεχανιάζω, καὶ λεχανίδες. τὰ μείζονα τῷ ὀξύδαφον, καὶ ἐκπέταλα.

Καὶ μοι λεχάνιον τῷ λαγῶν δὲς κρεῖον.

Καὶ Ἀεισοφάνης. Δότε μοι λεχάνιον.

ἢ ἐμέσω. ναυτῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκείνης ψυχρολογίας, καὶ χολή μοι ὅτι πλεῖον ἄρ' ἐπὶ ῥήματα αὐτῆς.

Λεκαθοπώλης. ἀροστεριόν. ἄρ' ἔη. Σηλυκὸν δὲ, ἄρ' ἔη. γυνὴ πωλῶσα ὡς.

Λέκαθον. εἶδος ὀστέου, ὃ χαλεπὸν πικρὸς, ἄρ' τὸ ὀστέον καὶ χροῖον λεκίθω ὡς. σπὸς μέριος οὖν δηλοῖ καὶ ὀστέον πωλῶν. καὶ ὅτι τῇ Λυσιφράτῃ.

Νῆ Δι' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτιν φυλαρχεῖν ἴδον ἔφ' ἴππων.

Εἰς τὸ χαλκοῦ ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκαθον ὡς γαστέρας.

Λέκτροις. κοίταις. καὶ λέκτρον, ἐνίκως, ἢ κοίτη.

Λεκτός. ἐπίλεκτος. Σοφοκλῆς. Οἱ δὲ τ' ἡγήσαντο λεκτοί.

Λέλαχος. ἀντὶ τῆς κέκεχας. λαχεῖν γὰρ, τὸ Φωνεῖν. ἔστι δὲ καὶ ὡς τῇ ποιητῇ. Λάχε δ' ἀπὸς ὑπ' αὐτῆς, καὶ Λάχε δ' ὅσα. καὶ Δεινὸν λελαχῆα.

Λελάχων. θάψων.

Λέλεγες. ἔδοντες.

Λελευργημύνα. κεκαλλωπισμύνα.

Λελῆσθαι. ὀπιλιῆσθαι.

Λελημύθον. προθυμύμνος.

Λέλοχεν. ἔτυχε. ἀπῆλαυσε. καὶ λελοχῆς, λαχών.

Λέμμα. λέπισμα.

Λέμβον. μικρὸν πλοῖον. Ἐτέροις δὲ ἐν χιμῶνι σφοδρῶς λέμβοις ἐξέπεμψαν. Καὶ αὐτῶν. Πλεῖν δὲ

sculpebantur. Ait igitur, Non stabo mœcha ad placitum viri, ut lexna in tyrocnestide. Leones vero ingeniculati erant, ne frangerentur.

Ληλασία. Prædæ abactio. Direptio. Captivitas.

Ληλατήσαι. Prædam abigere. Diripere. Populari. Et ληλατεῖ. Prædatur. Populatur. Diripit.

Λεχάνη. Pelvis. Patina. Dialecto communi quidem dicitur λεχάνη: quod est compositum ex λα, particula intensiva, & verbo χαίνειν, hiare. Est enim λεχάνη vas latum & patens. Attici vero dicunt, λεχάνη.

Λεχάνια, λεχανίδες, & λεχανιάζω. Acetabula majora & patentia. Patellæ. Parvæ pelves. [Aristophanes:] Et mihi patellam da leporinæ. Idem alibi: Date mihi pelvim. Nimirum, ut vomam. Frigida enim oratio ejus nauseam mihi movet, & bilis stomacho meo innatat ob dicta illius.

Λεκαθοπώλης. Cum est generis masculini, scribitur per η. Ovorum venditor. At in fœminino dicitur λεκαθόπωλις, per ι, ovorum venditrix.

Λέκαθον. Genus leguminis, (quod etiam πικρὸς, i. e. pisum vocatur) sic dictum, quod vitellum ovi colore referat. A parte igitur λεκαθόπωλιν [Aristophanes] leguminum venditricem vocat. Et in *Lysistrata*: Vidi, per Jovem, virum comatum, Tribus præfectum, equo insidentem, pisum, (vel ovum) a vetula sumptum, in æreum petasum conjicere.

Λέκτροις. Cubilibus. Lectis. Et λέκτρον. Cubile. Lectus.

Λεκτός. Lectus. Delectus. Sophocles: *Hi vero sunt adolescentes delecti*.

Λέλαχος. Vociferatus es. Clamasti. Λαχεῖν enim significat sonum vel vocem edere. Repertur etiam hæc vox apud Homerum: ut, *Crepuit vero clypeus sub ipsa*. Et, *Crepuerunt vero ossa*. Et, *Terribilem sonum edens*.

Λελάχων. Sepeliant.

Λέλεγες. Leleges. Gens.

Λελευργημύνα. Lævigata. Expolita. Exornata.

Λελῆσθαι. Oblitum esse.

Λελημύθον. Cupiens. Cupidus. Promptus.

Λέλοχεν. Sortitus est. Adeptus est. Fructum percepit. Et λελοχῆς, sortitus, adeptus.

Λέμμα. Cortex. Tegmen.

Λέμβος. Lembus. Parvum navigium. *Alios vero, cum vehemens esset tempestas, lembis*

1 Λεχάνη. τὸ μὲν κοῦρον, λεχάνη. ὡς τὸ λα ἐπιτάλκον. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Avies* pag. 596. (412. Ed. Baf. P.)

2 Καὶ μοι λεκανίον τῷ λαγῶν. Senarius hic legitur apud Aristophanem *Acharnensibus* pag. 423. (304. Ed. Baf. P.)

3 Ἀεισοφάνης. Νυβίους pag. 176. (106. Ed. Baf. P.)

4 ἢ ἐμέσω. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

5 Λέκαθον. εἶδος ὀστέου, ὃ χαλεπὸν πικρὸς. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*, pag. 45. (23. Ed. Baf. P.) sed ubi pro πικρὸς legitur πικρὸν.

6 Ἐν τῇ Λυσιφράτῃ. Pag. 871. (554. Ed. Baf. P.)

7 Σοφοκλῆς. *Oedip. Tyrann.* pag. 148. ut Portus monuit.

8 Περὶ τῆς ποιητῆς. Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. male πικρὸς τῆς ποιητῆς. Intelligitur hic enim Homerus: quippe ex quo loca, quæ Suidas hic subjungit, deprompta sunt.

9 Λελάχων. θάψων. Apud Homerum aliquoties legitur, λελάχων πύργος: idque dicitur de cadaveribus mortuorum rogo imponendis, vel cremandis. Ad ea igitur loca Suidas forte hic respexit: sed qui male τὸ λελάχων exponit θάψων, cum vox illa nude posita nihil aliud significet, quam, *participem faciant*. Quare notam hanc a Suida sic concipi oportebat: Λελάχων πύργος, καύσων. Vel, Λελάχων πύργος, θάψων.

10 Πλεῖν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολ. Hæc sunt verba Polybii lib. 19. cap. 219. ubi locum integrum vide.

λέμβους λ', & πελαγεῖν τοῖς Ἀιτωλοῖς & Ἰάλακταιν.
ἢ δολικῇ, τῇ λέμβῳ, ἐδετέρας.

Λέντιον· τὸ παρ' ἡμῶν.

Λεξείδιον.

Λεονάτος, ὁ εὐαγγεῖος Μακεδονίας, & γένος παρθ-
νικῶν Φιλίππου μητρὶ, Συλβαφίς δὲ Ἀλεξάνδρου,
& τὸ δ' εὐφρῆς ὀπιπιδεῖον, & ὁ γένους, & & τῇ
μέγιστον μὲν τοῖς & & & ὁ σάμαλτον πρὸς με-
τεῖχεν. ὅθεν αὐτῷ & & & Ἀλεξάνδρου τὸ, πε-
φρονημα ὑπέροικον ἰὼν, & πρὸς ἀδρότης Περσικῇ, & &
ταῖς τῇ τῇ ὀπλων λαμβανόμενα, & τῇ ἄλλῃ δία-
ταν, εἰς τὴν τῇ πολέμιον & ἀφανῶς ἐπετη-
δύετο. τελευτήσαντι δὲ Ἀλεξάνδρου & & & &
ἐποιεῖτο, εἰσάγων αὐτὸν πρὸς τὰ βασιλικὰ, τῇ πε-
ἀφέρω & ἀνιμωρῶ τῆς νόμης, & τῇ ἄλλῃ & &
σιβη, ἢ & πρὸς τῇ Περσικῇ & & ἡσκητο αὐτῷ.
ἴσται τε Νισαῖοι, οἱ δὲ & & & & & & & &
Σύμπαιες, πρὸς εἰσάγατο τῆς τάξεως, ἐκπρέποντες
τοῖς & & & & & & & & & & & & & & &
μεγαλοπρεπεῖς, & ὁπλὰ & & & & & & & & & & &
δὲ & τὸ τῇ & & & & & & & & & & & & & & &

Λέοντα ξυρεῖς. παροιμία λεγόμενη ἐπὶ τῇ τῇ τῇ
ἀδύνατα ὀπιπιδεῖον.

Λέοντας ἰδεῖν, δυσμῶν δολοὶ μάχας.

Λεοντεία δορεῖ. Ὁ δὲ τὴν λεοντείαν αὐτίκα πε-
ριβάλλειτο.

Λεοντίδης. & & & & & & & & & & & & & & &

Λεοντῆ. ἢ δορεῖ & & & & & & & & & & & & & & &

Λεόντιος, ὁ Τριπόλεως τῆς Λυδίας Ἐπίσκοπος,
Μυσοῦς τὸ γένος, τῇ πρὸς τῇ Ἰσραὴ κατακλιμῶν,
ὅς ἀρχεμάχης Ὀμηρῶ & & & & & & & & & & & & & & &
πρὸς εἰσάγατο τῆς τάξεως, ἐκπρέποντες
τοῖς & & & & & & & & & & & & & & &
μεγαλοπρεπεῖς, & ὁπλὰ & & & & & & & & & & &
δὲ & τὸ τῇ & & & & & & & & & & & & & & &

1 Λέντιον] Vox hæc *lenteum* significat, & apud scriptores Eccle-
siasticos frequens est, ut ostendit Dufrenius in Glossario Græco:
ad quem Lectorem remitto.

2 Λέοντα, Τριπ.] Totum hunc articulum ex Philostorgii Hi-

emiserunt. Et iterum: *Triginta lemborum classe
bellum cum Etolis mari gerere*. Dicitur etiam
in dativo τῷ λέμβῳ: quod est generis neutrius,
[a recto λέμβῳ, eos.]

Λέντιον. Est vox apud nos usitata. Linteum.

Λεξείδιον. Dictiuncula.

Λεονάτος. Leonatus. Dux Macedonicus, cog-
natus matris Philippi, cum Alexandro educa-
tus, tum ob consuetudinem illam, tum ob ne-
cessitudinem generis, tum vero ob procerita-
tem & pulchritudinem corporis honoratus.
Itaque & vivente Alexandro animo erat elato,
& vitam agebat more Persico delicatam:
cum armorum splendore, tum reliquo cultu,
haud obscura hostium æmulatione. Alexan-
dro vero defuncto, eam rem sibi laudi etiam
ducebat, seque regio cultu ornabat, & non
multum a Persico abhorrente, cum promisso
& fluente capillo, tum reliquo apparatu. E-
rant & equi Nisæi & Phasiani, omnes aureis
frænis ornati, ante aciem collocati, excellen-
tibus ornamentis insignes. Defigebantur eti-
am ei tentoria magnifica, & arma pulchritu-
dine præstantia, & sequebantur amicorum
cætus. Wolf.

Λέοντα ξυρεῖς. Leonem tondes. Proverbium in
eos, qui res aggrediuntur, quæ fieri nequeunt.

Λέοντας ἰδεῖν. *Leones in somnis videre, inimi-
corum significat pugnas.*

Λεοντεία δορεῖ. Leonina pellis. *Ille vero sta-
tim leoninam pellem induit.*

Λεοντίδης. Leontides. Et λεόντειον βρύχημα,
rugitus leoninus.

Λεοντῆ. Pellis leonina.

Λεόντιος. Leontius, Tripolis Lydiae Epi-
scopus, natione Mysus, ex iis, qui ad Istrum
habitant, quos Homerus ἀρχεμάχης, i. e. co-
minus pugnantes [& bellicosos] vocat. Hunc
Leontium mala mente præditus [& vecors]
ille Philostorgius sibi socium adjungit in suo
libro, tanquam approbatorem suæ Arianæ
infantiæ. Hic Leontius, cum unicum haberet
filium, postquam animadvertit ipsum non bo-
nam spem præ se ferre [animi] ad virtutem
[propensum] precatus, ut aiunt, ut, dum ad-
huc esset adolescentulus, obiret, effecit ut mo-
reretur, pulcherrimum ratus, cum ante per-
petratum aliquod turpe facinus finire vitam,
lubricis vitæ casibus ereptum. Hunc autem
Ecclesiæ regulam vocabant. Fuit autem ani-
mo ingenuo æqualiter erga omnes, & in lo-
quendo liber. Et quondam coacto concilio,
cum Eusebia, Constantii uxor, mentis tumore
& superbia elata esset, & ab omnibus Episco-
pis adoraretur, hic solus eam contemnens,
domi manebat. Illa vero, propterea inflam-
mata ira, & animo graviter indignata, ad eum
mittit quosdam, de ipso conquerens, & pol-
licitationibus hominem ad se assentatorie al-

istoria Ecclesiastica, ex qua excerpta tantum quædam hodie super-
sunt, depromptum esse putat Valesius: qui proinde locum hunc
ad calcem Philostorgii inter fragmenta illius scriptoris refert.

ματα ἐπιδάψινδομαι, εἰ ἀφίκοιο πρὸς με. ὁ δὲ ἀντιδύλωσε· Τύπων μὲν εἴ τι βυβληθείης τελέσασθαι, ὡ βασιλίσσα, ὅς ἐμοὶ μάλλον, ἢ τῇ σῇ ψυχῇ ἴδι χειρὶ μὲν. εἰ δὲ θελήσῃς ἀφικέσθαι πρὸς σέ, ὡς ἡ τοῖς Ἐπισκόποις ὁρεγύσῃς φυλαχθῆσομένης αἰδῆς, ἢ εἰσελθοίμι μὲν ἐγὼ, σὺ δ' αὐτίκα ἔθροισι ἔνθ' ὑψηλῇ καθεσῶσα μετ' αἰδῆς ὑπαντήσεις ἐμοί, καὶ ἡ κεφαλὴ ὑπὸ τῆς ταῖς ἐμαῖς χερσὶν, ἐνλογίαν ἀξιωματικῇ καὶ πειστικῇ καθεδεύει μὲν ἀν' ἐγὼ, σὺ δ' ἀν' ἐπὶ τοῖς αἰδῆς μὲν. ὁπότεν δὲ κελύσαιμι, καθεδεύει μὲν, ἡνίκα δόξω τὸ ζυγῆμα. εἰ ἔτι αἰδέσῃ, ἀφικοίμι πρὸς σέ. εἰ δ' ἔτερον τρόπον, ἔχ' ἔτι πολλά δώσῃς, ἔδ' ἔτι μεγάλα διωκῇς, ὡς ἡμεῖς ἡμεῖς τῶν ὁρεγύσῃς τιμῆς τοῖς Ἐπισκόποις καὶ τυφιομένοις, εἰς τὸ θεῖον ἐξυβρίσαι ἡ ἱερουσῆς θεσμόν. Ταῦτα ὡς ἀπιγέλθη, ἀναπύμπραται τὴν γνώμην, ὅς ἀναχετὸν ἡγεμὴν πρὸς Λεοντίου τοῦτον δέξασθαι λόγους. καὶ πολλὰ διωκῆσάσα καὶ παθῆναι μὲν, καὶ πολλὰ ἐν γυναικείᾳ ἀκροχόλῃ καὶ κέρῃς ἀπειλῆσάσα ὁρεγύσας, καὶ τὰνδεὶ διηγησάμενη, πρὸς τιμαρτίαν ἐξάρμα. ὁ δὲ μάλλον ἐπήνεσε τὴν ἐλθούσαν ἡ γνώμην, καὶ τὴν γυναικῇ παρήνευε ἡ ὀργή, καὶ ἀπὸ πέμπτης εἰς τὴν γυναικῶντιν. καὶ ποτε μετὰ τὴν ὁρεγύσῃ μὲν ἡ βασιλεὺς Κωνσταντῆς τῷ Ἐπισκόπῳ, καὶ ἄρχῃ τῷ ἐκκλησιῶν ἐγγελοῖτο, οἱ μὲν πολλοὶ πάντες, πρὸς φέσειν, ἐκρότου καὶ ἐθαύμαζον, αἰετα εἰρηδοῦν διορίζοντο. ὁ δὲ ἐπὶ ὅσα. ὡς δὲ ἦρετο αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, τί σιωπῆς μόνον τὸ ἀπάντων; Θαυμάζω, ἔφη, ὅπως ἔτερον διέπειν ταχέως, ἐτέροις ὁπτιχέως. Τραχικῶν μὲν καὶ πολυκλῶν περὶ μάλιστα ὁρεγύσας, Ἐπισκόποις δὲ πρὸς τῷ εἰς μόνους Ἐπισκόπους ἡνόντων ὁρεγύσας. τὸ δὲ βασιλεὺς καὶ αὐτοδιδόντα παύσασθαι τὸ ἐν τοῖς τοῖς ἡνὸν ὁρεγύσας. τοῦτος ὡς ὁ Λεόντιος ἐλθούσε.

rem autem verecundia motum in posterum
lis fuit ingenuus ille Leontius. *Port.*

Λεόντιος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἑαυτὸν ἐξέ-
τεμε· καὶ ἦν τ' ἄλλα βέβηλος καὶ Ἀέπῳ ὁ Εὐνο-
μίου διδάσκαλος, ὅς τ' Ἀρείου βλασφημίαν ταῖς ὁπι-
νοῖαις ἐπὶ ἤνεσε.

Λεόντιος. καὶ ἔτος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐγένετο αἰρετικὸς.
ἐγραφε καὶ κατ' αὐτῇ φώπῳ ὁ Πατριάρχης. ἔτος γὰρ
πρὸς ὁμοουσίᾳ διελέχθη πρὸς Φλαβιανὸν τολμῆρα
καὶ βλάσφημα ληρωδῆματα.

Λεόντιος μοναχός. ἔτος ἐπὶ Ζηνῶντος ὡς ὁρε-
φικῇ δὲ χεῖρὶ ταῖς ὁπτιχέως τῷ γεφῶν ἐμ-
φανῆς πειῶν, πολλοὺς εἶχε τὸ πωδῶν πρὸς αὐτὸν
φοιτῶντας. ἀλυόντων δὲ πινῶν ἐπὶ τοῖς χεῖρ' ἡ ἐκκλη-
σίας πρὸς ἡ βασιλεὺς περὶ τῶν ὁρεγύσας, καὶ δὲ ἐνί-
στα ἐλθὲν ἐπὶ τοῖς δρωμένοις πρὸς ἀνδρώπων, ἐξ
ἀνδρώπων τε τὸ ἀρχὴν ἡγεμὴν, ὁπότε καὶ Σαβλ ὁ
ψήφῳ Θεῷ βασιλεύσας, τ' Ἀβιμέλεχ καὶ τὸς υἱοὺς ὁ-
τας ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου μαχαίρα διελέσαστο. ὁρε-
γύσας.

¹ Ἐαυτὸν ἐξέτεμε] Rem pluribus narrat Theodoretus *Hist. Eccles.* lib. 11, cap. xxiv.

liciens, dicens, se maximam Ecclesiam ipsi ex-
citaturam, & pecunias abunde suppeditatu-
ram esse, si se conveniret. Ille vero sic ei respon-
dit: Horum quidem si quid, o Imperatrix;
exequi volueris, scias te non magis mihi, quam
animæ tuæ gratificaturam. Si vero volueris
me venire ad te, conservata reverentia Epi-
scopis debita, ut ego quidem ingrediar, tu
vero statim de sublimi folio descendens, cum
reverentia mihi procedas obviam, & caput
meis manibus supponas, benedictionem ac-
ceptura: deinde vero ego quidem sedeam, tu
vero stes verecunde, cum jussero, signo dato,
fessura. Si sic facere volueris, ad te veniam.
Si vero alio modo te gesseris, non tam multa
dabis, nec adeo magna præstare poteris, ut
nos remittentes de honore Episcopis debito,
sacerdotii divinam legem per contemptionem
violetus. Cum hæc ipsi renuntiata fuissent;
illius animus ira confestim exarsit, quia non
ferendum putabat, quod tale responsum a Le-
ontio accepisset, & vehementer intumescens
ira, & graviter conquesta, & multa per mu-
liebrem iracundiam & ingenii levitatem mi-
nitata, & re marito narrata, ad supplicium de
Leontio fumendum maritum instigabat. Ille
vero ingenuam Leontii mentem & ingenium
magis laudavit, & uxorem abduxit ab ira, eam-
que placatam in gynæceum ablegavit. Item
aliquando Constantio inter Episcopos præ-
sidente, & Ecclesiis imperare volente, pleri-
que quidem, quidquid ille dixisset, cum plau-
su & admiratione excipiebant & compro-
bant, id optime dictum esse affirmantes.
Hic vero tacebat. Cum autem Imperator ip-
sum interrogasset, quid ita solus taceret? Mi-
ror, inquit, quomodo rebus aliis administran-
dis præfectus, alias aggrediaris & tractare ve-
lis. Nam rebus quidem bellicis & civilibus
es præfectus; Episcopis vero ea præscribis;
quæ ad solos Episcopos pertinent. Imperato-
ab hujusmodi edictis abstinuisse ferunt. Ta-

Λεόντιος. Leontius, Antiochenus Episco-
pus, se ipsum exsecuit, vir cætera quoque pro-
fanus: ut & Aetius Eunomii magister, qui
Arii blasphemiam suis argutiis adauxit. *Port.*

Λεόντιος. Leontius. Et hic Antiochiæ fuit
hæreticus: contra quem Photius Patriarcha
scripsit. Hic enim de Homouso disputa-
vit cum Flaviano, audacia & blasphema de-
liramenta proferens. *Port.*

Λεόντιος μοναχός. Leontius monachus: sub
Zenone vixit. Hic cum prophetica gratia
occulta Scripturæ loca declararet, multos vi-
ros bonos habuit, qui ad ipsum frequenter
accedebant. Cum vero quidam graviter in-
dignarentur ob ea, quæ Imperator adversus
Ecclesiam portentose faciebat: Non, inquit,
sunt miranda, quæ fiunt ab homine, & ab eo;
qui ab hominibus imperium accepit; quan-
do quidem & Saul, Dei suffragio Rex creatus;

πρηνύταν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ οἰομένων μετὰ βέλῃσιν
 τὴν φύσιν αὐτῆς ἐξ ἡμέρας εἰς ἀγρίαν, ἀφ' ἧς τὸ
 πρῶτον βασιλείας προῖχαι τέτυκται, καὶ ὑποχέσθαι
 ἑτέρας τῆς εἰς ἡγεσίαν τεινόντων καὶ μετὰ βέλῃσιν, ἔφη,
 ἡ φύσιν, ἀλλ' ἐνδεδεικται ἐν θυδαμνίᾳ καὶ χακίαν,
 πολλὰ ἡγεῖται ἀφ' ἧς ἴλλυται φέρον ἡσυχαιοῦσαν.
 ἀναγνωσκόμενης δὲ εἰς Κλήμην Στωματίας,
 καὶ Φτάσιν, καὶ ἄλλων, ἐν ᾧ τοὺς ἀνδρας ἀπισκώπῃ,
 τοὺς ἐπαινεῖ τὰς ὅφεις ὑπογράφοντας καὶ βάρπυ-
 τας τὰς τείχας, εἰπὼν ὅτι Λεοντίου Ἀρεῖ γε ἐστὶ
 τις βασιλείας ἀπὲρ, ὃ τὰς τείχας βάρπυτον, καὶ Φυ-
 κήμην τὰς ὅφεις; ὑποπῶν, Ἄλλος, ἔφη, μο-
 ναχός. ἡμεῖς δὲ ἀνθρώπων ὅλως ἡγεῖσθαι, εἰ γε
 ὅλως ἀνέχῃ κοσμήσθαι τὴν φύσιν ἐναλλάττειν καὶ μὴ γε
 τῷτο διελκόμεν ποιῶν τὴν βασιλείαν. ἀλλ' οὐδὲν μὲν
 λίσαν οἱ μοναχοὶ ἀπέσκαψαν τοὺς τῆς ἀνδρῶν φύσιν εἰς
 τῆς θηλειῶν πειραμὸν μετεγράφειν. ὅτι γὰρ τὸς τοῦτους
 καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείστοι ἀπεγράφησαν ὡς καὶ βελόνες,
 πολλὰς μὲν ὅσιν ὕδρην ἐν ἰσορείᾳ. ἐν δὲ ἡλιότερον δὲ Φί-
 λωπον τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. ἐπεὶ γὰρ Ἀντίπατρον πᾶσι
 τῶν φίλων τάξας εἰς τοὺς διχαράς, τὸ πάριον καὶ ἑτα-
 ῖον εἶδε καὶ τὸ κόμην, ἐξαπέστησεν, εἰπὼν. Τὸν ἄριστον
 ἐν θείῃ, μὴ νόμῳ ἐν ἀράσιν ἀξιόπιστον ὑπάρχειν.
 & fucare barbam & comam, a iudicio removit,
 dis fide dignum esse ne puta. *Port.*

Λεοντίου. ἡ δὲ καὶ Λεοντίου Μεσσηνίου,
 ἐν Σικελίᾳ, Ἀκροχερσίτης ἔτι καλεῖται. λάμ-
 βανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν καὶ ἀνταγωνιστῶν, κα-
 τέχνη, καὶ ἐπὶ τῷ περὶ τῆς, πρὸς αὐτοῖς ἀπαρ-
 ρησίου. ὅτος δὲ καὶ ἐπάλαιε.

Λεωγόρας. ὄνομα κύριον ὅς ἡ πατὴρ Ἀνδοκίδης
 τῶν ῥήτορας.

Λεωδάμας. ὄνομα κύριον.

Λεωκόριον. ὁ τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ ἰσορείας. ἐλί-
 μωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λύσις ἡ τῶν λιμῶν παιδὸς
 (φραγῆ). Λεὺς οὐδὲ τις τὰς ἐαυτῶν θυγατέρας ὀπιδή-
 δωκε, καὶ ἀπώλαξε τῶν λιμῶν τὴν πόλιν καὶ ἐν τῷ
 ἐκλήθη ὁ τόπος Λεωκόριον.

Λεωκόριον. ἡγεῖται ἐν μέσῳ τῶν Κερμαίων. Λεὺς
 γὰρ ὁ Ὀρφέας, υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ
 τρεῖς, Φασίθεαν, Θεόπην, Εὐβύλην. ὡς ὑπὸ τῆς
 χώρας (φραγιδείας) ἐπὶ παρθένους, ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι
 τῶν ἡρώων.

Λεωκράτης. καὶ κλίνῃ εἰς ἑς.

Λεώκειον.

Εἰ τις πειρώσας Λεώκειον Κινησία,

1 Ἡ δὲ καὶ Λεοντίου Μεσσηνίου. Pausanias lib. vi. pag. 350. Edit. Wechel. καὶ Σικελίᾳ Σικελίᾳ παρὰ Κερμαίων ἀνὴρ ἐπὶ Κλησίου δὲ ἦν Ἀκροχερσίτης αὐτῶν. παραλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων καὶ ἀνταγωνιστῶν τῶν χειρῶν, ἐκτα, καὶ ἐπὶ τῷ περὶ τῆς, πρὸς αὐτοῖς ἀπαρρῆσται. Hinc sua describit Suidas: sed qui male ad Leontiscum refert, quæ apud Pausaniam de Soltrato Sicyonio dicuntur. Vide etiam supra v. Ἀκροχερσίτης, ubi eadem leguntur.

2 Λεωγόρας. De hoc plura vide infra v. Φασίθεα.

3 Λεωκόριον. τόπος τῆς Ἀττικῆς. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. i. cap. xx. Huc apprimè faciunt verba Æliani Var. Hist. lib. xii. cap.

Abimelechum ejusque filios in domo Domini gladio confecit. Aliis vero dubitantibus, & ingenium ejus ex mansueto fœvum esse factum opinantibus, quod in Imperii principio quædam fecisset, & quædam promississet, quæ ad bonum tendebant: Non mutavit, inquit, naturam; sed in secundis rebus improbitatem demonstravit, longo tempore propter Illi metum dissimulatam. Idem, cum quidam Clementis Stromatei librum legeret, & incidisset in locum, in quo deridet viros, qui faciem meretricio more pingunt, & capillos tingunt, dixissetque Leontius: An vero est aliquis præter Imperatorem, qui capillos tingat, & faciem fucat? Ille subjiciens, Alius, inquit, monachus. Nos omnino de homine dubitavimus, an omnino quisquam naturam sustineret ornatu mutare. Nequaquam tamen hoc Imperatorem facere putavimus. Sed perargute profecto monachi valde deriserunt eos, qui virilem naturam in muliebrem transformare conantur. Quod enim tales homines plurimi de priscis illis averfati fuerint ut inconstantes, ex multis historiarum documentis apparet. Sed illud Philippi, qui fuit Alexandri pater, exemplum est insigne. Cum enim Antipatrum quendam de suis amicis, quem in Judicum numerum retulerat, vidisset tingere, dicens: In capillis infidum, in rebus geren-

Λεοντίου. Leontiscus, Messenius, Siculus, cognomento Acrochersites, quod summas adversarii manus comprehensas confringeret, nec prius dimitteret, quam eum deficere sentiret. Hic etiam luctabatur. *Port.*

Λεωγόρας. Leogoras. Nomen proprium viri, qui fuit pater Andocidis oratoris.

Λεωδάμας. Leodamas. Nomen proprium.

Λεωκόριον. Leocorium, locus Atticæ, sic dictus ab historia quadam. Cum enim Attica aliquando fame laboraret, Oraculum cæde puellæ famem propulsandam esse respondit. Leus igitur quidam filias suas ultro [pro patriæ salute jugulandas] præbuit: unde locus ille vocatus fuit Leocorium.

Λεωκόριον. Leocorium, facellum in medio Ceramico. Leos enim Orphei F. filium habuit Cylanthum; filias vero tres, Pasitheim, Theopen, & Eubulen: quas pro patria jugulatas, adhuc virgines, Athenienses facello honorarunt.

Λεωκράτης, Leocrates. Declinatur in genitivo Λεωκράτους.

Λεώκειον. Leocritus. [Aristophanes:] Si quis Leocrito Cinefiam alarum loco applicet,

xxviii. Λεωκόριον Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς τῶν θυγατέρων, Περξίθεας, καὶ Θεόπης, καὶ Εὐβύλης. Ταύτας δὲ τῶν πόλεως τῆς Ἀθηνῶν ἀναιρεθῆναι λόγῳ ἔχει, ἐπιδιδύσθαι αὐτὰς δὲ Λεὺς εἰς τὴν χερσὶν Διολκίον. Ἐπεὶ γὰρ, μὴ ἂν ἄλλως σωθῆται τὴν πόλιν, εἰ μὴ οὐκ ἔσται σφαγιασθῆναι. Plura de Leocorio & filiarum Lei historia congesterunt Meursius in Ceramico cap. xvii. & Leopardus Emendat. lib. xix. cap. xxiii.

4 Φασίθεα. Hanc Ælianus loco laudato Περξίθεαν vocat.

5 Εἰ τις πειρώσας Λεώκειον. Hæc sunt verba Aristophanis Ranis p. 279. (185. Ed. Bæf. P.) sed, ubi pro Λεώκειος legitur Κινησία.

Αἰροῖεν αὐτὰ πελαγίαν ὑπὲρ πλάγῃ.
 Ὡς λεπίδες ὡν σφόδρα ὁ Κινησίας καμφοδεῖται, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς κλάξ. ἐμνήσθη δὲ τῶν δύο ὡς ὁμοφρονοῦντων. ἢ ὅτι ὁ Κινησίας λεπίδες ἰὼν, ὁ δὲ Λεώ-
 κελίος μοχθηρός. Φησὶν οὖν, ὅτι, εἰ τις ἀντὶ πλεονέκειας
 Λεωκλίτῃ Κινησίαν ἐξετάλλοι, ὥστε Φέρετος μετὰ-
 σῆς, συμβήσεται αὐτὸς ὀλέσθαι ἀεροφορήτης γνο-
 μῆς.

Λέων, Λεόντιος, Βυζάντιος, Φιλόσοφος Περπα-
 τήκεος, καὶ σοφιστής, μαθητὴς Πλάτωνος, ἢ, ὡς
 πηγάς, Ἀριστοτέλους. ἔγραψε τὰ περὶ Φίλιππων καὶ τὸ
 Βυζάντιον, βιβλίους ζ'. Τεθραυκισμὸν. Περὶ Βησάλου.
 Τὸν ἱερὸν πόλεμον. Περὶ γάσεων. Ἔα κατ' Ἀλέ-
 ξανδρον. Οὗτος ἰὼν σφόδρα παχὺς καὶ περιεσθίας πρὸς
 Ἀθηναίους, γέλωτα ἐκίνησε, καὶ περιεσθίας ἐκράτησεν,
 ἐπειδὴ πῶν ἐφαίνετο καὶ ἐπειδὴ τῶν γαστέρας. τα-
 ραχθεὶς δὲ ὅδεν ὑπὸ τῷ γέλωτος, τί, ἔφη, γέλωτα
 ὦ Ἀθηναῖοι; ἢ ὅτι παχὺς ἐγὼ, καὶ τοιοῦτος; ἔτι μοι
 καὶ γυνὴ πολλὰ παχύτερα, καὶ ὁμοιοῦντας μὲν ἡμᾶς
 χωρεῖ ἡ κλίνη, ἀσφραγισμένη δὲ, ὡδὲ ἡ οἰκία. καὶ εἰς
 ἐν ἡλθεν ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος, ἀρμολογῶν ὑπὸ
 τῷ Λεόντι, σφοδρῶς ἐπιχειροῦσάσιν τῷ καίρῳ. ὅ-
 τος δὲ ὁ Λέων ἀποκρυβόμενος τῷ Φίλιππῳ ἐκ τῆς Βυ-
 ζαντίας, διεβλήθη πρὸς Φίλιππον πρὸς τὴν Βυζαν-
 τίου δὲ ἐπιτολῆς, ἐχέσθης ἔπος. Εἰ τοσαῦτα λή-
 ματα παρῆχον Λέοντι, ὅποσα με ἡτῆτο, ἐκ τῶν
 αὐτῶν ἐλαβον τὸ Βυζάντιον. ταῦτα ἀκύνσας τῷ δῷμῳ,
 καὶ ἐπιστρέψας τῇ οἰκίᾳ τῷ Λεόντι, φοβηθεὶς μὴ
 φάσκει καὶ τῶν λόγων ἀποκρυβόμενος ὁ δαίμων.

Λέων, Ἀλαβανδένιος, ῥήτωρ. ἔγραψε Καρικῶν βι-
 βλία δ. Λυκαίων, ὡς βιβλίους β. Τέχνων. Περὶ γά-
 σεων. Τὸν ἱερὸν πόλεμον Φωκίων καὶ Βοιωτῶν.

Λέων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης ὅς ἐδοξε
 τῷ πρὸς αὐτὸν βασιλεῖν ἀπάντων ἐντυχεῖσθαι εἰναι,
 καὶ φοβερός ἅπασιν τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τῷ βασιλείῳ
 τελευτῶσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν, ὅσοις εἰς Φήμην
 ἀφίκετο. καὶ ταῦτ' αὖ μὲν τοῖς πολλοῖς χαλεπώτερον
 ἢ δόξαν. Ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, ἐντυχίαν οὐκ
 οἶμαι, εἴ τις τῷ ἀρχιερέϊ τὰ ὄντα ἀσουλῶν, καὶ
 μισθόμενος αἰὲν κυκοφάντας εἰς τὴν καὶ κατη-
 γορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀνήμεσκε, καὶ τῷ χειρὶ
 ἐξ ἀπάσης τῆς συλλεξάμενος, ἑαυτὸν μόνον χα-
 τάζοιτο, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις, ἥσπερ ἐμπεσθεῖν
 εἶχον, ἐν ποταμῶν ποιήσας, ὡς μικροὶ τὸς φόβους, ὡς
 ἐπελῶν, δύνανται μετ' εὐχερείας ἀπενεχθῆναι. καὶ ἄ-

1 Ὡς λεπίδες ὡν σφόδρα ὁ Κιν.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

2 Τεθραυκισμὸν.] Sic habent omnes Edit. At MS. Paris. A. habet Τεθραυκισμὸν: & duo reliqui, Τεθραυκισμὸν.

3 Περὶ Βησάλου.] Duo MSS. Paris. habent περὶ Βησάλου.

4 Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον.] Quem Alexandrum hic intelligimus? An eum, qui Magnus cognominatus est? Sic videtur. Sed tunc Suidas ipse secum pugnavit, quippe qui paulo post refert, Leonem hunc, vivente adhuc Philippo, spontaneo suspendio vitam finivisse. Confer Vossium de Hist. Gr.

5 Περιεσθίας πρὸς Ἀθηναίους, γέλωτα ὡς.] Historiam hanc paulo aliter narrat Plutarchus ὁ Παλιγγῆς περὶ φιλ. pag. 804. cuius hæc sunt verba: Ὁ Βυζάντιος Λέων ἦεν δὲ πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις καταπύσσει

utrumque auræ in mare auferent. Cinesias ut
 homo valde gracilis & peregrinus & adu-
 lator a Comicis perstringebatur. Horum au-
 tem duorum meminit, ut hominum, qui vo-
 luntatibus & animis inter se consentirent. Vel
 quod Cinesias esset gracilis; Leocritus vero
 improbus. Dicit igitur, si quis Cinesiam Cle-
 ocrito alarum loco applicuerit; fore ut subli-
 mes evecti, & ab aere ablati ambo dispereant.

Λέων. Leo, Leonis filius, Byzantius, Phi-
 losophus Peripateticus, & Sophista, Platonis
 discipulus, vel, ut quidam tradunt, Aristote-
 lis. Scripsit res Philippicas & Byzantinas li-
 bris vii. Teuthranicum. De Besalo. Sacrum
 bellum. De seditionibus. Res gestas Alexan-
 dri. Hic legatus Athenas missus, cum admo-
 dum obesus esset, Atheniensibus risum mo-
 vit. Quo nihil turbatus, legationem peragens,
 Quid, inquit, ridetis Athenienses? An obe-
 sitatem meam? Atqui est mihi uxor longe
 obesior: ac concordēs nos lectulus capit,
 dissentientes vero ne tota quidem domus.
 Hoc opportuno dicto effecit, ut consentiret
 populus Atheniensis. Idem cum Philippum
 a Byzantio repelleret, ab illo talibus literis est
 perstrictus: Si tantam Leoni pecuniam de-
 dissem, quantam a me postulavit, primo im-
 petu Byzantium cepissem. Quibus auditis
 populus cum ad Leonis ædes concurrisset,
 veritus ille, ne lapidibus obrueretur, se su-
 spendit miser, nullo fructu sapientiae & elo-
 quentiae suæ percepto. Wolf.

Λεωκόλιδος γέννη, ἑαυτὸν ἀπῆγχε, μηδὲν ὑπὸ τῷ σο-

Λέων. Leo, Alabandensis, orator: scripsit
 Caricorum libros iv. Lyciacorum libros ii.
 Artem Rhetoricam. De statibus. Bellum fa-
 crum Phocenium & Bæotorum.

Λέων. Leo Macelles, Imperator Romano-
 rum, qui omnium Imperatorum, qui ante ip-
 sum fuerunt, felicissimus esse visus est, & for-
 midabilis omnibus, tam ipsius imperio sub-
 jectis populis, quam ipsis Barbaris, ad quos
 ejus fama pervenerat. Et hanc quidem de se
 opinionem vulgo reliquit. Ego vero, inquit
 Malchus, felicitatem non existimo, si quis
 populorum imperio suo parentum fortunas
 diripiens, & ad hoc sycophantas semper mer-
 cede conducens & subornans, & ipse eos ac-
 cusans, quum alios non invenit, qui hoc fa-
 ciant, & aurum ex universo terrarum orbe
 collectum sibi soli reponit & recondit, & ur-
 bes rerum copia, quam prius habebant, spo-
 lians, ut non possint amplius facile pendere

ἀφαιρῶμεν. ὁφθαλμοὶ δὲ μικροὶ καὶ γλαυκοὶ, τί δὲ, εἶπεν, εἰ τὴν γυ-
 ναικά μου ἐπιπύσει μὲν ἡ ἐκκεννωμένη πρὸς τὸ γένναι; πλείων δὲ ἐγὼ
 νῦν γίνομαι. Ἀλλ' ἡμῶς, ἔφη, μικροὶ ὄντες ὄντες, ὅταν ἀσφραγισθῶμεν πρὸς
 ἀλλήλους, ἢ Βυζαντίων πόλιν ὡς χωρεῖ. Id est: Leo Byzantius, cum ad
 Athenienses inestina seditione laborantes aliquando legatus venisset.
 Quod ob statuta brevitatem risu exciperetur: Quid, inquit, si meam
 videretis uxorem, qua vix ad genu meum pertingit. Maiore oborto
 risu: Atqui, inquit, nos ad o parvos, cum lis inter nos intercedit, ne
 Byzantium quidem capit. Cum Suida vero consentit Philostratus
 lib. i. de Viris Sophist. pag. 490. vel potius cum Philostrato Suidas,
 quippe qui ex eo sua descripsit. Certe illa ἐπειδὴ πῶν ἐφαίνετο καὶ
 περιεσθίας τὴν γαστέρα, usque ad illa, ἐπιχειροῦσάσιν τῷ καίρῳ, sunt
 ipsissima Philostrati verba.

6 Οὗτος δὲ ὁ Λέων ἀποκρυβόμενος τῷ Φίλιππῳ ὡς τῷ Βυζ.] Histo-

πλῆς πάσις χακίας ἀποχρεΐζετο ὁ Μάλχος γυνέ-
 αὐτὸν ἀφ' αὐτοῦ ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον τ' ἡρα-
 μακὸν ἐφυλάττει. καὶ ποτε τῷ Εὐλογίῳ τῷ Φιλο-
 σίῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοῦναι, πρὸς τὸ εὐνύχων λέ-
 γοντι, ἐπὶ ταῦτα εἰς τραχύτητα παροχέει δαπανᾶ-
 αὐτὸς, εἶπεν· Εἶδε γένοιτο ἐπὶ τῷ ἐμῷ χρέει, ὥστε τὰ τῷ
 τραχύτῳ εἰς διδασκαλίας παρέχεσθαι. ἐπὶ τῷ χρέ-
 ῳ αὐτοῦ Ἀνέκλιον ἐγένετο Πατριάρχης.

Λέων. ὅτι φρατὴρ ἐπέμψθη τῷ Εὐδοπίῳ
 ὁ εὐνύχων τῷ βαρβάρῳ· εὐκολὸν ὦν, καὶ ἀφ' οὗ
 μελέτω μέγας εὐπαρέγωγος. ἡ γὰρ αὐτοῦ τὸ ἀνδρεῖον
 ἐπὶ τῷτο· Συμβαλεῖται, πλείους ἔχει παλλα-
 κίδας τῷ τραχύτῳ, καὶ πλείονα πίνειν, ἢ ὅσα πάν-
 τες οἱ ἀνδρεῖοι πίνουσι.

Λέων.

Λέων σοὶ γέγονεν ἔκμαλμα σὺν.

Τάτ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόδιον

τῷ σῷ παροσμοίῳ, φρελὸν ὡς κύνταρον.

Ἐπὶ τῷ μοιχευομένῳ καὶ πεκτυσάντων γυναικῶν. Κύνταρον
 δὲ, τὸ πόμα τῷ βαλάνῳ, ὅπως ἐγγράφῃ ἡ βάλανος.

Λεωνᾶς, ὁ σοφιστής, Ἰσαυρὸς τὸ γένος, εὐδοκίμων
 ἐν τῷ πλήθει τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμοτέχων ὅς
 Πρόκλῳ ὁ μόνον τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκοινώνησεν, ἀλλὰ καὶ
 Συμβαλεῖται ἔχειν ἡξίαν, καὶ Συμβαλεῖται γυναικὶ καὶ τέκ-
 νοις παρεσκεύασεν, οἷα παῖδα γνήσιον καὶ τῷτον γυνέ-
 μων. γυνέμωμον δὲ αὐτὸν ἐποίει καὶ τοῖς ἡνίκα ἔχουσι
 τὸ Αἰγύπτιον.

Λεωνίδεω δῶρα.

Λεωνίδης, Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, Ἀναξανδρίδης,
 ἀφ' Ἡρακλείδους ἡ βασιλεύς. ὅπως ἡγεμὼν τῷ εἰς Θερ-
 μοπύλας ἀπαντησάτων ἡ. ἐν δὲ τῷ τόπῳ τέτρω-
 λένῃ τῷ Ἡρακλείᾳ ἀποδέμενον τὸ σῶμα ἀποδεω-
 θῆναι. Λεωνίδης δὲ, ἀπαχέλειον, ὅτι ποξυλόντων
 τῷ Περσῶν ὁ ἥλιος ἀφανὴς γίνετο. Θαρρῶμεν, ἔφη, ὅτι
 ὑπὸ σκιᾷ μαχόμεθα. ἀετοποιουμένοις δὲ τοῖς
 τραχύταις, Ἀετᾶτε, ἔφη, ὡς ἐν αὐτῷ δειπνήσοιτες.
 ἐπελθόντι δὲ Ζέρξῃ, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες τὸ πλῆ-
 θος ὀλιγαριθμούντες, ἐφυγον· Θεβαῖοι δὲ ὑπομόλησαν
 ἐς λαβὼν ἐσίξε βασιλεὺς· Συμβαλεῖται τραχύταις τραχο-
 σίοις Σπαρτιάταις. ὅτι γέγραπται ἐπὶ Λεωνίδῃ ἐπι-
 γράμματα·

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τειχεοσίαις ἐμάχοντο

Ἐκ Πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες.

Καὶ ἕτερον ἐπὶ δυσὶν ἀδελφοῖς·

Ὡς ξυν' ἀβέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε

riam de Philippo, Byzantium tempore Leonis hujus obsidente,
 sed ab obsidione illa repulso, pluribus narrat Hesychius Milesius
 de Originibus Constantinianis pag. 49. 50. quem vide.

1 Συμβαλεῖται·] Portus συνεκμάμωτον.

2 Λέων σοὶ γέγονεν ἔκμαλμα·] Hic locus sumptus est ex Aristoph. The-
 morphor. p. 794. (523. Ed. Baf. F.) ubi versus primus sic legitur·

Λέων, Λέων σοὶ γέγονεν, αὐτ' ἔκμαλμα σὺν.

Sed metrum claudicat, quod ut fulciat Scaliger, pro αὐτ' εἴγωγε
 legit αὐτ' εἴγωγε· Portus, αὐτὸ τ' εἴγωγε. Sed retinenda est lectio
 Suidæ ἔκμαλμα, & versus hic ita scribendus,

Λέων, Λέων σοὶ γέγονεν, αὐτ' ἔκμαλμα σὺν.

Apud Aristophanem enim olim scriptum fuisse ἔκμαλμα, clare pa-
 tet ex Polluce, qui lib. viii. cap. viii. hunc ipsum locum Aristophanis,
 quamvis neglecta lege metri, adducit, ut probet Comicum

†

tributa, quæ pendebant. Denique Malchus
 affirmabat, ipsum omnis improbitatis diver-
 sorium fuisse, qui & Hyperechium Gram-
 maticum in exilium egerit. Cum autem ali-
 quando Eulogio Philosopho stipendium dari
 jussisset, & quidam ex Eunuchis dixisset, hanc
 pecuniam in milites impendendam esse, dixit·
 Utinam ætate mea contingat, ut stipendia
 militum in Doctores conferantur. Ejus tem-
 poribus fuit Acacius Patriarcha. Port.

Λέων. Leo. Hic ab Eutropio Eunuchō bel-
 li dux missus est contra Barbaros. Fuit au-
 tem homo facilis ac levis, & ob studium e-
 brietatis facilis deceptu. Suam enim fortitu-
 dinem in hoc contulerat, ut plures haberet
 pellices, quam milites; & plus biberet, quam
 omnes homines. Port.

Λέων. [Aristophanes:] *Leo tibi natus est,
 ipsa effigies tua: cujus cum alia omnia, tum
 etiam peniculus tuo persimilis est, incurvus in-
 star cyttari.* Dicitur de fœminis adulteris,
 quæ pariunt. Κύνταρον autem est operculum
 glandis, cui glans insidet.

Λεωνᾶς. Leonas, Sophista, natione Isaurus,
 celebris inter ejusdem artis professores Ale-
 xandriæ: qui non solum Proclum eruditionis
 suæ participem fecit, sed etiam contuberna-
 lem adscivit, & cum uxore & liberis suis tam
 familiariter vivere jussit, ac si germanus ip-
 sius filius esset. Idem etiam effecit, ut prin-
 cipibus in Ægypto viris innotesceret.

Λεωνίδεω δῶρα. Leonidæ dona.

Λεωνίδης. Leonides, Lacedæmoniorum Rex,
 Anaxandridæ filius, ab Hercule octavus. Hic
 fuit dux illorum, qui ad Thermopylas [Bar-
 baris] restiterunt: quo in loco Hercules de-
 posito corpore Deus esse factus perhibetur.
 Idem, cum ei nuntiaretur, præ sagittarum
 Persicarum multitudine Solem obscurari:
*Bono animo, inquit, estote: sub umbra enim
 pugnabimus.* Militibus prandentibus, *Ita
 prandete, inquit, tanquam apud inferos cœna-
 turi.* Xerxe autem adventante, cæteri qui-
 dem omnes, hostium multitudine perterriti,
 fugerunt; Thebani vero ad hostes transfu-
 gerunt: quos Rex captos notis compunxit.
 Leonidæ sepulcro hoc epigramma inscrip-
 tum fuit:

*Hic quondam cum ter millenis millibus
 pugnarunt*

Peloponnesiorum quatuor millia.

Exstat & aliud Epigramma in duos fratres:

O hospes nuntia Lacedæmoniis, nos hic

istum voce ἔκμαλμα usum esse Huc accedit auctoritas Eustathii,
 qui ad Odyss. T. pag. 1857. 16. itidem locum hunc Comici citat,
 ut ostendat τὸ ἔκμαλμα apud veteres idem significasse, quod ὀκνηρόν.

3 Λεωνᾶς, σοφιστής, Ἰσαυρὸς τὸ γένος·] Hæc, & quæ sequuntur us-
 que ad finem articuli, sunt verba Marini in Vita Procli, cap. viii.
 ut Pearsonius etiam observaverat.

4 Ἡ βασιλεύς·] Sic habent omnes Editi. At in 2 MSS. Paris.
 exaratum est καὶ βασιλεύς; id est, Rex vigesimus: quæ lectio rati-
 onibus Chronologicis magis convenit.

5 Σὺν τραχύταις τραχοσίαις Σπαρτίαις·] Hæc verba ut supervaca-
 nea delenda puto.

6 Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τει·] Epigramma hoc legitur etiam Anthol.
 lib. iiii. cap. v. pag. 291.

7 Ὡς ξυν' ἀβέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
 Κείμα-

ἐπὶν εἰς τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης. παρ' ὧσιν οὖν,
 "Ὡς περ λεπὰς τῷ μαιρακίῳ παρ' ὧσιν."
 ἐπὶ δὲ καὶ λεπὰς εἶδος ἰχθύος. καὶ ἐν ἑπιγράμματι.
 ———— "Ὅς τὸδε ναίεις
 Εὐσιβὲς αἰθυσίαις ἰχθυόλοισι λεπὰς.
 Τυτῆσιν ἀκρωτήριον.

Λέπρα. * εἶδος νόσου. Μάλχης. Λέπρα δὲ ἐπὶν ὅτι
 τῷ παρ' ὧσιν αὐτῶν.

Λεπατῆς. * εἶδος ποτιέως μείζονος ἢ κύλιξ. ἢ
 ὁ πίθος. * Ἀριστοφάνης
 Φήσας, ἐπειδὴν ἐκ πῆς οἶνος νέει λεπατῶν.

Λεπιδωτοὶ ἰχθύες. πᾶν τὸ τῷ ἰχθύων γένος,
 πλὴν τῷ σελαχίῳ.

Λέπραον, * Γειφυλίας πόλις. Σπὸς ὅτι παρ' ὧσιν
 μὴν τεραχέος ὄρους. οἱ δ' ἐπὶ τῷ κτίοντι αὐτῶν
 λέπρα λήσανται νόσῳ. ὅθεν τὸ Λέπραον.
 * Ἀριστοφάνης δὲ ἀρσενικῶς ἐξήνεγκε, τὸ Ἡλείον Λέ-
 πραον. ἀπὸ τῆς τῆς Ἡλίδος. ὅτι δὲ ἐκλήθη, ἀφ'
 τὸ ἢ χρεῖαν αὐτῶν * λέπειν. ἀφ' αὐτῶν γὰρ ἐκ τῆς
 ὀρενῆς. πέτρας γὰρ εἶναι αὐτόν. πικίλας τὰς χρεῖμας
 καὶ ἀφ' αὐτῶν, ὁμοίως τοῖς ὅσιν ὅσιν λεπειῶσι.

Λέπρεος. * Ἀριστοφάνης
 Βδελύτῳσι τὸ Λέπρεον Σπὸς Μελανθίου.
 Οὗτος εἶχε λέπραν, ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν.
 ἦν δὲ κακοπελάτης, καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ λάλος.
 ———— Νῆ τὸν Θεόν, ὅς σε ἰδῶν
 Βδελύτῳσι τὸ Λέπρεον Σπὸς Μελανθίου.
 Λεπρόνης. ὄνομα κύριον.
 Λεπρός. ἐπὶν ἐν τῷ Ἀρεσνομίας.
 Λεπὰ ξάνεις. ἐπὶ τῷ πενυχῶς ἀφ' ὧσιν τὸ
 βίον.

Λεπὰ πλοῖα. τὰ μικρά. Θουκυδίδης ἐν ἡ.

Λεπὴ * πῆς ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχμέμεθα.
 Ἐπὶ τῷ ἀμνηστῶν εἰρηῇ ἢ παρομῖα.

Λεπὴν πλέκη. παρομῖα λεγόμενη ἐπὶ τῷ πενή-
 των. οἷον, ἀκρίβη, ἀδελφὴ, γέννη. εἶδεν καὶ λεπτολόγος.
 * Ἀριστοφάνης Νεφέλαις

——— Καὶ χάσας τὸ φροντίδα
 Λεπὴν, καὶ μικρὸν παρ' ὧσιν τὰ πελάματα.
 Τυτῆσιν ἐγθῆνα.

Λεπλόγος. * χαλκὸς ἀγρός. λεπὴ γὰρ, μὴ λιανός.
 καὶ λεπλόγος.

Λεπτολογία. * Οὐδὲ λεπτολογία εἶδεν, ὅθεν διήγε

1 Καὶ ἐν ἑπιγράμματι] Integrum Epigramma, unde fragmen-
 tum hoc excerptum est, legitur Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. iii.

2 Λέπρα] Hæc vox extra literarum seriem posita est, quæ suo
 loco reddenda est.

3 Λεπατῆς] Priores Editt. habent λεπατῆς: quam lectionem li-
 cet confirmet Athenæus lib. xi. pag. 484. 485. (ubi genus hoc po-
 culi pluribus describitur) malui tamen sequi auctoritatem Manu-
 scriptorum Paris. quæ exhibent λεπατῆς.

4 Ἀριστοφάνης] In Pace pag. 692. (469. Ed. Bas. P.)

5 Ἀριστοφάνης] Avibus pag. 548. (373. Ed. Bas. P.) Vide ibi
 Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

lunt. Aristophanes autem, qui voce hac λε-
 πας frequenter uti solet, [in *Pluto*] præter
 expectationem dixit, *Tanquam ostreum adole-
 scienti huic adhærescit*. Est etiam λεπας genus
 piscis. Et in Epigrammate: *Qui promonto-
 rium hoc incolis, mergorum piscibus insidian-
 tium commodam sedem*. Λέπας enim hic sig-
 nificat promontorium.

Λέπρα. Lepra. Morbi genus. Malchus: *Le-
 pra autem facies ejus obsita erat*.

Λεπατῆς. Lepastes, genus poculi, majoris
 quam calix. Vel, dolium. Aristophanes: *Quid
 dices, postquam ebiberis vini novi le-
 pasten?*

Λεπιδωτοὶ ἰχθύες. Squamati pisces: five,
 omne piscium genus, exceptis felachiis.

Λέπραον. Lepræum, urbs Triphylia sic dicta
 ab adjacente aspero monte. Alii vero dicunt
 eam sic appellatam, quod ejus conditores le-
 pra laborarint. Neutro genere dicitur Λέ-
 πραον. Aristophanes vero genere masculino
 dixit, τὸ Ἡλείον Λέπρεον: i. e. Lepreum Elidis.
 Sic autem dicta est, quod regio, in qua urbs
 ista sita est, sit aspera & candicans. Eminus
 enim ex montibus conspicitur: dicunturque
 esse illic rupes varii coloris, & albicantes,
 similes illis, quorum facies lepra obsita est.

Λέπρεος. Lepreus. Aristophanes: *Detestor
 Lepreum ob Melanthium, [inde oriundum]*.
 Hic lepra laborabat, & a Comicis ob molli-
 ciem perfringebatur. Erat etiam homo im-
 probus & helluo & garrulus. *Profecto Le-
 preum, quamvis non visum, detestor ob Me-
 lanthium, [inde oriundum]*.

Λεπρίνης. Leprines. Nomen proprium.

Λεπρός. Leprosus. Vide in v. Ἀρεσνομίας.

Λεπὰ ξάνεις. Tenuia & vilia carminas. Di-
 citur de iis, qui pauperem vitam degunt.

Λεπὰ πλοῖα. Parva navigia. Thucydides
 libro viii.

Λεπὴ πῆς ἐλπ. *Tenuis est spes, qua nitimur*.
 Proverbium hoc dicitur de rebus difficilibus,
 & ex quibus se quis haud facile expedire
 potest.

Λεπὴν πλέκη. Tenuem nequit. Proverbium,
 quod dicitur de pauperibus. Item, λεπὴν, sub-
 tilem, minutam, infirmam, exiguam. Inde λεπτο-
 λόγος, qui de rebus subtilibus & frivolis dif-
 ferit. Aristophanes *Nubibus*: *Et subtile com-
 mentum intra te cohibens, paulatim & atten-
 te rem considera*. Vel, scrutare.

Λεπλόγος. Ager malignus, & parum ferax.
 Solum minime pingue. Et λεπλόγος, solum
 habens parum ferax.

Λεπτολογία. Disputatio de rebus subtilibus.

6 Λέπειν] Sic etiam habet Scholiasta Aristophanis loco laudato.
 Sed quid hoc? Omnino vox ista corrupta est: cujus loco forte
 scribi debet, λεπλὸν εἶναι.

7 Ἀριστοφάνης] Loco paulo ante laudato.

8 Λεπὴ πῆς ἐλπ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Equit*.
 pag. 357. (253. Ed. Bas. P.)

9 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 169. (99. Ed. Bas. P.)

10 Λεπλόγος] Hefychius rectius, λεπλόγος, καὶ ἀγρός, &c.

11 Οὐδὲ λεπτολογία εἶδεν, ὅθεν διήγε] Hæc sunt verba
 Philostrati in *Vit. Apoll.* lib. i. cap. xiii. eademque leguntur su-
 pra v. Καλιγαντισμῶν.

τὸς λόγους. ὡς ἂν Ἀπολλωνίῳ γράφῃ φιλόσοφον ὁ Ἀθήμιος. ¹ Ἐρμιόπῳ Δημότῳ.

Λεπίολογῶν ἢ δὴ ζητῶν, καὶ ὡς ἔχει περὶ στενολε-
χεῖν.

ἀντὶ δὲ, ὡς ἔχει μινδῶς καὶ κενῶν περὶ μαμάτων. Ἀφ-
συρμῆ δὲ ἔχει τῶν φιλοσόφων λέγει, ὡς ἰσχυρὰ ζη-
τῶντων ζητήματα.

² Σὺ τ' ὦ λεπίοτάτων λήρων ἱερῶν.

Τητέτιν, ἀσυνεταίετῶν καὶ δυσπαρακολυθήτων λόγων.

Λεπίομιτον Φάρος. τὸ λεπὸν ἱμάτιον.

Λεπίσμος. Λεπίσμος ὅστις, ὅταν τὸ βάλανος ἢ
φάλαγγος (υναρῆ), καὶ ἀντὶ τῆς ἰσχύος ἀνδρῶν ἐ-
λάτῃς γίνῃ.

Λεπυρίον. ὁ ζυγίσιος. σημαίνει δὲ ἢ τὸ ὦν, ἢ τὸ
ρίσιος ὁπτιχάλυμμα.

Λέρνη. Θεατῶν. ἀντὶ τῆς, κακῶν θεάσεων. Κρα-
τῆς. οἱ μὲν, ἀφ' ὧν ἴδραν οἱ δὲ, ἀφ' ὧν τὸ τοῦς
Ἀργίους τὰ χαθάρματα ἐκείνους ἀπέρχονται. ὁ γὰρ Δα-
ναὸς τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιῶδων ἐν τῇ Λέρνῃ ἀπέ-
θετο, καὶ ὡς εἰκός, ἐφ' ὧν ἐκέλευσε τὰ δυσωπῶντα
ἐκεῖ ῥίπτεν. οἱ δὲ, Λέρνη κακῶν.

Λερόν. τὸ λεῖον.

Λέσβιος. ὁ ἀπὸ τῆς Λέσβου νήσου.

Λεσβίων ἄξια. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαράκτων.

Λεσβίσσα. ἡ μελιώσα τὸ σῶμα. Λέσβιοι γὰρ διε-
βάλλοντο ἐπὶ αἰσχρότητι. ⁶ Ἀριστοφάνης.

Μέλλουσαν ἢ δὴ λεσβεῖν τοὺς ζυμπούτας.

Λεσβόναξ, Μιτυληναῖος, φιλόσοφος, γεννῶς ἐπὶ
ἀνθρώπων, πατὴρ Ποτάμωνος ὁ φιλοσόφου. ἔγραψε
πλείστα φιλοσοφικά.

Λέσχα. ἡ Λέσχα ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν
οἷς ὁλοῦν ἀνθρώποις ἐκαθίσταντο πολλοί. ⁸ Ὁμηρος.
Οὐκ ἐδέλει βῆδιν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
ἥεπιν ἐς Λέσχην.

Κλειάνθης δὲ φησιν, ἀπενεμήσθαι τὰς Ἀπόλλωνι Λέ-
σχας, ἐξέδρας δὲ ὁμοίας γίνεσθαι. καὶ αὐτὸν δὲ τὴν
Ἀπόλλωνα παρ' αἰοῖς ⁹ Λεσχόριον ἐπικαλεῖσθαι.
Λέσχα καὶ τὰ ποιήματα Ἡρακλείδου ὁ Ποντικῆς,
μέγας Φαλακκίῳ ἦτοι Σαπφικῶ γράφοντα.

Λέσχη. πολλὴ ὁμιλία. Φλυαρία. τὸ δὲ παλαιὸν
αἰ καθεδραὶ, καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροίζο-
μενοι φιλοσοφεῖν, λέσχα ἐκαλοῦντο. ἔπειτα φησὶ καὶ

¹ Ἐρμιόπῳ Δημότῳ] Quid ista hic sibi velint, non video. Verba enim, quae sequuntur, deprompta sunt ex Aristoph. Nubi-
bus pag. 143. (78. Ed. Bas. P.) ubi tamen paulo aliter sic legitur:
καὶ λεπίολογῶν ἢ δὴ ζητῶν, καὶ περὶ κενῶν στενολεχεῖν.

² Σὺ τ' ὦ λεπίοτάτων λήρων ἱερῶν.] Aristophanes in eadem fabula
pag. 147. (81. Ed. Bas. P.)

καὶ τὸ ἀσυνεταίετῶν παλαιαντῶν, ὡς φησὶ λέγων φιλομύστον

Σὺ τι λεπίοτάτων λήρων ἱερῶν, &c.

Hinc Suidas sua depromptit.

³ Λεπυρίον] Potius λεπυρίον, cum accentu in antepenultima. Vi-
de Etymologum v. Ἐλεψί.

⁴ Λέρνη θεατῶν. ἀντὶ τῆς, κακῶν θεάσεων.] Clarius Hesychius: Λέρνη θεα-
τῶν. παροιμία τίς ἐστι Ἀργολικῇ, Λέρνη κακῶν, ἢ ἀποδομοποιούμενοι

& inanibus. Neque de rebus subtilibus & in-
anibus disputare, nec prolixas orationes ha-
bere solebat. Sic Philostratus Lemnius de A-
pollonio scribit. [Et Aristophanes:] Ani-
mus jam gestit de rebus subtilibus disputare,
& de fumo leves quaestiones proponere. Id est,
de nihilo & rebus inanibus. Haec autem
[Aristophanes] dicit, ut irrideat Philosophos,
tanquam circa subtiles & frivolas quaestiones
occupatos. [Idem Aristophanes:] Et tu subti-
lissimarum nugarum sacerdos. Id est, rerum inep-
tissimarum, & quas nemo assequi facile potest.

Λεπίομιτον Φάρος. Ex tenui filo contextum
pallium.

Λεπίσμος. Λεπίσμος in Tacticis dicitur;
cum phalangis profunditas contrahitur, &
pro xvi viris pauciores in una serie collo-
cantur.

Λεπυρίον. Cum acuto in ultima. Significat
vel ovi, vel mali granati putamen.

Λέρνη θεατῶν. Lerna spectatorum. Id est;
Theatrum malorum. Cratinus. Alii hoc di-
ctum putant propter Hydram: alii vero,
quod Argivi sordes eo conjicerent. Danaus
enim capita filiorum Aegypti in Lernam pro-
jecit, & ut verisimile videtur, quævis purga-
menta ludibrii gratia eo conjici jussit. Alii
vero dicunt, Lerna malorum.

Λερόν. Læve. Politum.

Λέσβιος. Lesbios. Sive, qui est ex insula Lesbos.

Λεσβίων ἄξια. Lesbiis digna. Proverbium
de rebus irritis.

Λεσβίσσα. Os & linguam nefanda obsceni-
tate polluere. Fellare. Lesbi enim ob hanc
turpitudinem male audiebant. Aristophanes:
Cum jam ore morigeratura esset convivis.

Λεσβόναξ. Lesbonax, Mitylenæus, Philo-
sophus, qui vixit Augusti temporibus: pater
Potamonis Philosophi. Scripsit plurimos li-
bros Philosophicos.

Λέσχα. Λέσχα vocabant publica quædam
loca, in quibus homines otiosi desidere sole-
bant. Homerus: Non vis dormire, in domum
fabri ferrarii, vel Lescham ingressus. Clean-
thes vero dicit, Leschas Apollini dicatas esse;
easque exedris esse similes. Quinetiam ipsum
Apollinem a quibusdam Leschenorium vo-
cari. Λέσχα etiam vocantur poemata Hera-
clidis Pontici, metro Phalæcio vel Sapphico
scripta

Λέσχη. Crebra confabulatio. Futilis sermo-
cinatio. Olim sedes & loca, in quæ homines
de rebus Philosophicis disputandi gratia con-
venire solebant, dicebantur λέσχη. Sic etiam

ἱλίου. καὶ τὸ ἀπενεμήσθαι τὰς Ἀπόλλωνι Λέσχας, ὡς φησὶ λέγων φιλομύστον
καὶ τὸ ἀσυνεταίετῶν παλαιαντῶν, ὡς φησὶ λέγων φιλομύστον
καὶ τὸ ἀσυνεταίετῶν παλαιαντῶν, ὡς φησὶ λέγων φιλομύστον
καὶ τὸ ἀσυνεταίετῶν παλαιαντῶν, ὡς φησὶ λέγων φιλομύστον

⁵ Μολύνει τὸ σῶμα] Græci hanc sceditatem alias vocant αἰσχρο-
ποιεῖν: Latini, inquinare & fellare; ut ex Martiale aliisque con-
stat.

⁶ Ἀριστοφάνης] Vespiis pag. 526. (360. Ed. Bas. P.)

⁷ Λέσχα ἱλίου δημῶν.] Ex Harpocrate.

⁸ Ὁμηρος] Odyss. Σ. v. 327.

⁹ Λεσχόριον] Sic MSS. Paris. & Harpocratio. At priores Editi:
male Λεσχόριον. Vide Meursium ad Lycophronem, v. 543.

Ἱεροκλῆς ἐν ᾧ φιλοσοφικῶν. Ἱεροδότῃ. Καὶ
τοὶ γεννομένης λέσχης, ὅς γένοντο αὐτῶν ἄριστοι.

Ἑμνήδιον, ὁσάκις ἀμφοτέρω

Ἡλίου ἐν λέσχῃ κατεδύσαμην. ἀλλὰ σὺ μὲν περ,

Ξεῖν' Ἀλικαρνασσίδι, τετραπαλαῶν ποδῶν.

Αἱ δὲ παῖδες ζώουσιν ἀνδρες.

Λέσχῃ δὲ τῷδε Ἱσίοδῳ ἡ καμίνῃ.

Λεσχίωια. ὕβρις. καὶ λεσχίωιτης, ὁ ὕβριστης.

Λεσχίδης, ἐπὶ ποιητῆς ὅς τινα τράπευσεν Ἑμμεῖ
τῷ βασιλεῖ ὅς τῷ ἐπιφανέστατ' ἔστι ποιητῆς.
Σωὴν δὲ τῷδε καὶ Πυθίαν ὁ συλβαφύς, καὶ Μέναν-
δρος ὁ ἱατρός.

Λεθαλέας. ὀλεθρίους. χαλεπὰς.

Ὡς μετ' ὀχλοῦς ἐκάλεσσατο, λεθαλέας τοι

Κῆρας ἀπ' ὠδῶν τῆλε βαλεῖν λοχίων.

Καὶ λεθαλέος, ὁ χαλεπός.

Λεβί. ὄνομα κύριον, ὃ ἡ φυλὴ ἱερατείας τάξιν
ἐπλήρωσεν. καὶ Λεβίτης, ὁ ἱερεὺς.

Λεβιathan. δράκων. νῆς ὁ μέγας Ἀσσύριος, αἱ ἐν-
αντία δυνάμεις. τῇ καρδίᾳ τῇ γῆς ἐμφωλευνταί. ὅν
ἐλκεῖ τῷδε τῷδε τῷδε ἀγκίστρῳ, τῷ κεκρυμμένῳ σώ-
ματι, οἷά πιν σκώληκι.

Λεβανία. ὁ λαμμός.

Λεβανίων. ὄνομα κύριον.

Λεβας. νῆος ὅστις τῷδε τῷδε ἡπείρου κειμήλιον.

Λεβαὶ Φρένες. μαυρόμυρα. ἡ λαμπρά. ἡ ἀγα-
θαί, ἡ ἡμέρα.

Λεβὴν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάνῃ.
Τοὺς ἐπεφανωμένους τῷ μαρτυρῶ καὶ τῇ λεβὴν. ἐπέ-
φοντο δὲ οἱ τὰ βακχικὰ τελέμενοι τῇ λεβὴν,
καὶ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν. χθόνιον δὲ καὶ τὸ
τῷδε Περσεφόνης Διόνυσον. τὸ δὲ λεβὴν πεφυκέναι Φασί
τῷδε τῷδε Ἀχέρωντι. ὅθεν καὶ Ἀχερῶντα καλεῖσθαι
αὐτὸν παρ' Ὀμήρῳ.

Λεβὴν. τῷδε Ἱεροδότῳ παρ' ὅτι π. αὐτὸν τὸ
σῶμα.

Λευκὴ ἁκτὴ. πλείονων ὄντων λευκῶν, Λυσίας τῷδε
ἐν Προποντιδὶ μνημονεύει.

Λευκὴ ἡμέρα. ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνη. 10 Σο-
φοκλῆς.

Ἐξίσα. δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος

Τῇ λευκοπάλῳ φέγγει ἡμέρα φλέγῃ.

Λευκὴ ἡμέρα, ἡ ἀγαθὴ. ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς λε-

1 Ἱεροδότῳ. Lib. ix. pag. 341. ut Portus monuit.

2 Ἑμνήδιον, ὁσάκις ἀμφοτέρω. Est Epigramma Callimachi in He-
raclitum, quod integrum legitur apud Laertium in Heraclito: ut
Pearsonius etiam observaverat.

3 Ἑμμεῖ. Scribe Εὐμμεῖ, cum acuto in penultima.

4 Πυθίαν. Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Edit. Πυθίαν,
quod minus placet.

5 Ὡς μετ' ὀχλοῦς ἐκάλ. Scribe, Ὡς μετ' ὀχλοῦς ἐκάλ. ut le-
gitur in Anthologia Epigrammatum inedita, unde locum hunc Sui-
das deprompsit.

6 Νῆς μέγας Ἀσ. Totus hic locus est admodum obscurus, cu-

inquit Hierocles libro primo *Philosophume-
norum*. Herodotus: *Orto etiam inter eos ser-
mone, quis illorum fortissimus esset*. [In E-
pigrammate:] *Memini, quoties ambo collo-
quendo Solem condiderimus. At tu quidem a-
licubi, hospes Halicarnassensis, jam pridem ci-
nis jaces. Sed vivit musa tua*. Apud Hesi-
odum vero λέσχη vocatur caminus.

Λεσχίωια. Contumelia. Convicium. Et
λεσχίωιτης, qui aliquem contumelia vel con-
vitiis afficit.

Λεσχίδης. Leschides, Poeta Epicus, Regis
Eumenis in expeditionibus bellicis comes,
Poetarum clarissimus. Hujus consuetudine
etiam usus fuit Pythias Historicus, & Me-
nander Medicus.

Λεθαλέας. Exitiosas. Perniciosas. Molestas.
[In Epigrammate:] *Quae te precibus invoca-
vit, ut letiferos dolores a partu ejus longe ar-
ceres*. Et λεθαλέος, molestus.

Λεβί. Levi. Nomen proprium viri, cujus
Tribus sacerdotii munere fungebatur. Et
Λεβίτης, Levita. Id est, sacerdos.

Λεβιathan. Leviathan. Draco. Mens magna
Assyria: sive copiae hostiles. [Hunc draco-
nem] in corde terrae latitantem, Deus hamo
suo trahit, occulto corpore pro esca ei ob-
jecto.

Λεβανία. Gula. Guttur.

Λεβανίων. Leucarion. Nomen proprium.

Λεβας. Leucas. Est insula ante Epirum sita.

Λεβαὶ Φρένες. Albæ mentes. Id est, insanæ.
Vel, splendidae. Vel, bonæ & mansuetæ.

Λεβὴν. Populus alba. Demosthenes in ora-
tione pro Ctesiphonte: *Coronatos marathro
& populo alba*. Qui enim sacris Bacchi initia-
bantur, populi albæ foliis coronabantur, quod
arbor ista infernalis esset: infernalis item &
Bacchus, Proserpinæ filius. Populum autem
ad Acherontem fluvium natam primum esse
perhibent: eamque causam esse tradunt, quare
eam Homerus Ἀχερῶντα vocet.

Λεβὴν. Apud Herodotum est quoddam
morbi genus, quod totum corpus invadit.
Alba vitiligo.

Λευκὴ ἁκτὴ. Littus album. Cum plures sint
Leucæ, Lysias ejus meminit, quæ est in Pro-
pontide.

Λευκὴ ἡμέρα. Alba, vel candida dies. Id est,
bona & læta. Sophocles: *Cedit vero noctis
obscuræ circulus diei candidis equis vectæ, ut
Orbi luceat*.

Λευκὴ ἡμέρα. Dies candida. Id est, bona &

jus tenebras nemo discutiat, quin prius investigaverit auctorem,
unde Suidas ista descripsit. Quare quærat diligens Lector. Nos
enim omnia præstare non possumus.

7 Λεβὴν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάνῃ. Ex Harpocrate.

8 Παρ' Ὀμήρῳ. Il. N. v. 389. ubi Scholiasta hæc notat: Ἀχ-
ερῶν. ἡ λευκὴ. παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἀχέρωντος ποταμοῦ τῇ λευκότητι κα-
λεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ Ἱεροκλῆος, σπινθάρων αὐτῇ ἐπὶ τῇ Κερκυραϊκῇ.
Idem & alii tradunt.

9 Λεβὴν ἁκτὴ. Ex Harpocrate.

10 Σοφοκλῆς. Ajax, pag. 40. ut Portus monuit.

2. Bor. Animag. 167.

Λεβιathan. δράκων. νῆς μέγας Ἀσσύριος, αἱ ἐν-
αντία δυνάμεις. τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς ἐμφωλευ-
νταί, ὅν ἐλκεῖ τῷδε τῷδε τῷδε ἀγκίστρῳ, τῷ
κεκρυμμένῳ σώματι, οἷά πιν σκώληκι.] Ad quæ
verba Cl. Kusterus: „Totus hic locus est ad-
modum obscurus, cujus tenebras nemo dis-
cutiat, quin prius investigaverit auctorem,
unde Suidas ista descripsit &c. Videor equidem
mihi invenisse, unde hæc hauserit Suidas. Non
est mihi dubium, quin respexerit is ad locum
Jobi, qui est in Vatic. cap. xl. (in Ald. xxviii.)
vers. 20. *An extrahes Leviathanem hamo, &
in fune demerges linguam ejus?* Græcus Inter-
pres vertit: *Λεβὴν τὸν δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περ-*

ὅστις τὸν φορβαῖον περὶ ῥίνα αὐτοῦ ubi pro *ἀγκίσ-
τῳ*, Symmachus vertit, *ἐλκυστὶς* τῆς λευκα-
θῆν, servata voce Hebræa. Draconem autem
dici Leviathan à multiplici flexu, probat ὁ πά-
νυ Bochartus ex Arabismo, *Hierozoic*. Part.
ii. lib. v. cap. 16. Hinc Suidas *λεβιathan* pri-
mo exponit *δράκων*. Quod vero dein exponat,
νῆς μέγας Ἀσσύριος, &c. hoc habet ex Patri-
bus quibusdam, qui per Leviathan mystice in-
tellexerunt Diabolum, Serpentem illum anti-
quum, Draconem magnum. sc. in *Catena Græ-
corum Patrum in Jobum* p. 566. Olympiodo-
rus in Protheoria cap. xxviii. agens de voce
Leviathan, inter alia habet, *ὅτι τὸν δαί-
μονα*

γῆσης

*ἐκ τῆς δαίμονος τὸν νοῦν τὸν μέγαν τὸν
ἀσσυρίων, τῷδε τὸν σατανάν καλῶς αἰ-
φίρεται τὸ γεγραμμένον*. En tibi eadem fere ver-
ba, quæ hic habet Suidas. Quod vero specta-
verit Suidas locum illum Jobi, insuper patet ex
sequentibus, ἐν ἔλκεϊ τῷδε τῷδε τῷδε ἀγκίσ-
τῳ apud Jobum enim est *ἀγκίστῳ τὸν δράκοντα* (vel
Sym. *ἐλκυστὶς τὸν λεβιathan*) ἐν ἀγκίστρῳ. Accedit
quod Suidas noster infra in v. ψαλίῳ: *ψαλίῳ*
inquit, *περὶ τοῦ δὲ κύριου ἐν ἰσθμῷ περὶ τῆς
κοντῆς*, *ἰσθμῷ τῆς διαβόλου*, *ψαλίῳ τῆς προπύλαις*
καὶ τῆς αὐτοῦ.

γῶσις, τῶν εἰς Φαρέτραν. * Φύλαρχος γὰρ Φησι, τὸς * Σκύθας μέλλοντας καθύδιν, ἀγῆν τὴν Φαρέτραν, καὶ εἰ μὴ ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀφ' αὐτῶν, καθύδιν εἰς τὴν Φαρέτραν ψῆφον λαβὼν· εἰ δὲ ὀχληθεὶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τὴν ἀποθνήσκοντων ἐκφέρειν τὰς Φαρέτρας, καὶ ἀεθμεῖν τὰς ψῆφους· καὶ εἰ εὐεθέησαν πολλὰ λαβὼν, εὐδαιμονίζουσιν τὴν ἀποθνήσκοντων. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

Λευκὴν μάζαν Φυγῶ σοι. παροιμία ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ὑποσχυνόμενον.

Λευκὴ γὰρ μὴ. ἐπὶ τῇ ἀδύνατον ἀδύλοις σημειωμένων· ἢ ἐπὶ τῇ μὴδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κισσαίων.

Τοῖς μὲν λόγους τοῖς σοῖσις ἔτεκμαίρομαι,

Οὐ μᾶλλον ἢ λαβὼν λίθω λευκὴν γὰρ μὴ.

Ἐν λευκῇ γὰρ λευκὴν γὰρ μὴ εἶδεν δύναται δεῖκνυσθαι. γὰρ μὴ δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς τεκτονικῆς.

Λευκὴ πῖς ἀνεπήδησ' ὅμοι Νικίᾳ. ἔτος γυναικῶς ἢ ὁ Νικίας.

Λευκὴ ψῆφός. παροιμία, ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίας ἢ δυστυχίας ζῶντων.

Λευκὴ πέτρα.

Λεύκιος, * Δημαρχίας ἔτος Κορινθίων υἱός. ἔτος εἰς Ῥώμην ἄρμους, πιστεύων αὐτῷ τε καὶ τοῖς ῥήμασι, πεπεισμένος, εἰδὼς ἑλπίον ἔξεν ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀφ' οὗ πῖας ἀφορμᾶς ἔχον γυναικὰ ῥησιμὴν τὰ τ' ἄλλα, καὶ πρὸς πᾶσαν ὀφειλὴν πραγματικὴν δύναμις συνιέντων. ὁ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τυχὼν τῆς πολιτείας, διδόντος ἡμέτερος πρὸς τὴν βασιλείαν ἀρέσκουσαν. ὅθεν καὶ ἀφ' οὗ ῥησιμὴν, καὶ ἀφ' οὗ τὴν φύσιν ὀφειδύνηται, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐν παιδὶ ἀγωγῇ, ἀρμόσας τῇ πρὸς τὴν, μεγάλῃς ἀποδοχῇς ἔτυχε καὶ πῖας παρ' αὐτῷ. ῥησιμὴν δὲ πρὸς τὴν, εἰς τὴν ἡλθε πρὸς τὴν, ὥστε συνιέντων καὶ συλχεῖν τῷ Μαρτίῳ τὰ χεῖρ' ἢ βασιλείαν. ἐν δὲ τῇ τοῖς ἐπ' ἀγαθῶν πᾶσι γυνόμενος, καὶ συνεργῶν καὶ συλχεῖν ἀσκουάων τοῖς δυνάμει ἀεὶ πῖ ῥησιμῶν, ἅμα δὲ καὶ τῇ τῇ βίῃ ῥησιμῇ μεγαλοφύχως εἰς τὸ δέον ἐλάττω καὶ σὺν καιρῷ ῥησιμῶν, ἐν πολλοῖς μὲν ἀπεπείθετο τὴν ῥῆσιν, ἐν πᾶσι δ' ὅντιον ἐνεργάσας καὶ φήμην ἐπὶ χαλοκάραδι, καὶ τὴν βασιλείαν ἔτυχε.

Λεύκιος Αἰμίλιος, ὁ Περσέας νικήσας, καὶ κύριος γυνόμενος τὴν Μακεδονίαν βασιλεύσας· ἐν τῇ ἄλλῃς ῥησιμῇ καὶ ῥησιμῇ, ἐν αὐτοῖς εὐεθέη τοῖς θεοῖς ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ πλείω τῇ ἐξακισχελίων ταλάντων· ἔχον οἷον ἐπεδύμωσεν τῶν πινός,

1 Φύλαρχος γὰρ Φησι, τὸς Σκύθας μέλλοντας καθύδιν, ἀγῆν τὴν Φαρέτραν, καὶ εἰ μὴ ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀφ' αὐτῶν, καθύδιν εἰς τὴν Φαρέτραν ψῆφον λαβὼν· εἰ δὲ ὀχληθεὶς, μέλαιναν. ἐπὶ τοίνυν τὴν ἀποθνήσκοντων ἐκφέρειν τὰς Φαρέτρας, καὶ ἀεθμεῖν τὰς ψῆφους· καὶ εἰ εὐεθέησαν πολλὰ λαβὼν, εὐδαιμονίζουσιν τὴν ἀποθνήσκοντων. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

2 Σκύθας] Hæc vox, quæ totius sententiæ cardo est, in prioribus Edit. deest: quam ex 2 MSS. Paris. revocavi.

3 Λεύκιος] Sic MSS. Paris. At priores Edit. Λεύκιος: quam lectionem lex metri repudiat. Est enim versus Jambicus.

felix. Referendum hoc est ad proverbium illud: *Calculorum in pharetram missorum*. Phylarchus enim auctor est, Scythas cubitum ituros capere pharetram, & siquidem diem illum absque molestia transegerint, calculum album in eam injicere; sin secus, nigrum. Si quis igitur moriatur, pharetram in medium proferri, calculosque numerari: & si plures albi reperiantur, defunctum beatum judicari. Hinc natum est proverbium [ante dictum.]

Λευκὴν μάζαν Φυγῶ σοι. Albam mazam tibi subigo. Proverbium de iis, qui magna pollicentur.

Λευκὴ γὰρ μὴ. Alba amussis. Proverbium de iis, qui rem obscuram & incertam incerto signo notant. Aut de iis, qui nihil intelligunt. Sophocles *Cidalione*: *Quid verba tua significant, non magis conijcere possum, quam si albo lapidi alba amussis applicetur*. In albo enim amussis alba nihil demonstrare potest. Στάθμη vero est funiculus fabrorum lignariorum, sive amussis.

Λευκὴ πῖς ἀνεπ. Alba quedam profuit similis Nicias. Hic Nicias effeminator erat.

Λευκὴ ψῆφός. Albus calculus. Proverbium de iis, qui feliciter aut infeliciter vivunt.

Λευκὴ πέτρα. Leucine petra, sive rupes.

Λεύκιος. Lucius, Demarati Corinthii filius. Hic Romam se contulit, tum in se ipso, tum in opibus suis magnam spem collocans: easque ob causas nulli se in Republ. inferiorem fore sperabat. Uxorem quoque habebat cum ad alia utilem, tum ad res agendas consilio & industria præditam. Romam igitur ingressus, ac civitate donatus, statim ad Regis obsequium sese accommodavit: atque ob liberalitatem & ingenii dexteritatem, maxime vero propter liberalem a puero institutionem, brevi maximam gratiam atque auctoritatem apud Regem est consecutus. Ac progressu temporis eo gratiæ processit, ut regni negotia una cum Marcio administraret. In qua ille administratione cum omnium civium utilitati prospiceret, ac singulos, qui ab eo quidpiam postulabant, gratia atque opera sua adjuvaret, ac divitiis suis pro loco ac tempore magnifice uteretur, multos quidem sibi devinctos beneficiis tenebat, benevolentiam vero ac laudem virtutisque famam apud omnes sibi comparaverat: quocirca & regnum adeptus est.

Λεύκιος Αἰμίλιος. Lucius Æmilius, is qui Perseum vicit, regno Macedonum potitus, in quo præter reliquam supellectilem & cæteras opes, auri argentique plus quam sex millia talentum in thesauris ipsis reperta sunt, non modo nihil ex iis concupivit, sed ne

Polybius. xxxi. 8. Vol. IV. 357
Conf. Schenck. in Not.

4 Λεύκιος, Δημαρχίας ἔτος Κορινθίων υἱός. Totus hic articulus exstat in Collectaneis Constantini Imperatoris, a Valesio editis, pag. 9. unde eum Suidas descripsit.

5 Συλχεῖν] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Edit. male. Συλχεῖν: cujus loco legendum esse Συλχεῖν Portus quoque recte coniecerat.

6 Λεύκιος Αἰμίλιος, ὁ Περσέας νικήσας, καὶ κύριος γυνόμενος τὴν Μακεδονίαν βασιλεύσας. Et hic locus ἀποδοξίῃ legitur in iisdem Collectaneis Constantini Imperatoris, pag. 98.

ἀλλ' ἢ αὐτόπῃς ἐβλήθη γενέσθαι, δι' ἐπεὶ δὲ τὸ
 χρεῖσθαι τῶν παροισθημένων ἐποίησται. καὶ τοὶ χεῖ
 ἰδίον βίον ἔπειθ' ἐπὶ τῇ χρησίμῃ, τὸ δ' ἐναντίον ἐλ-
 λείπων μάλλον. μετὰλλάζαντο γοῦν αὐτῶν τὸ βίον
 ἢ πολὺ κατόπιν ἔπαυσε, βελήφοντες οἱ χεῖ Φύ-
 σιν υἱοὶ, Πούπλιος Σκιπίων καὶ Κόιντος Μάξιμος,
 ὑποδύναι τῇ γυναικὶ τὴν Φερνίαν, ἣν γένετο παλαιὰ καὶ πέντε, ἐπὶ τοσούτοις ἐδυαχρησθήσαν,
 ὡς ἔδ' εἰς τέλος ἐδυνήθησαν, εἰ μὴ καὶ τὸ ἐνδοχίαν
 ἀπέδοιτο, καὶ τὰ σώματα, καὶ σὺν τέτοις καὶ πῶς τὴν
 παροισθέντων ὑποδύναν. ὁ γὰρ πλείων μὲν τῶν κατ'
 αὐτὸν ἐξ Ἰβηρίας χερσὶν εἰς τὴν Ρώμην κατελύοντες,
 μεγίστων δὲ θησαυρῶν κύριος γενόμενος ἐν Μακεδονίᾳ,
 τοῦτον ἀπέλιπε τὸν βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν Φερνίαν
 τῇ γυναικὶ ἀφαιρῶσαι πᾶσαν ἐν τῇ ἐπίπλυν, εἰ μὴ
 τὴν ἐχθρὴν πᾶν παροισθέντος κτήσαν.

Λευκοθέα. ὄνομα κύριον.

Λευκόν. τὸ λευκὸν ὁμάνυμον, ὡς τὸ ἀγαθόν.
 τὸ μὲν ἐπὶ τῷ σώματι λεγόμενον, τὸ λευκὸν λεῖμα
 σημαίνει, ὡς ἐπὶ τῷ ποίῳ τὸ ποιότης. τὸ δὲ ἐπὶ τῇ
 φωνῇ, τὸ ποιεῖν. λευκὴ γὰρ λέγει φωνή, ἡ εὐχόη.
 εὐχόη δὲ ὅτι, ἡ τὴν ἀκοὴν σφοδρῶς καὶ ἄχρως ἀλ-
 λουῖται. ὁμοίως καὶ τὸ ὅζον δεικνύει τὸν ὁμάνυμον.

Λευκόνιον. ὄνομα τόπος.

Λευκονεύς. ὁ δῆμος τῶν Λεοντίδων οἱ Λευκόνιοι.

Λευκοπύγες. ὁ δειλός. ὡς μελαμπύγες, τὸς ἀν-
 δρείους.

Λευκοὺς. ὁ λίθος ἐχθρὸς, αὐχρῶν μέγα.

Λευκόχρως. λευκὸν σῶμα ἔχων. ἐν τῇ Ἐπιγράμ-
 ματι.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ χαλκὸς σύριγι μελίσδων.

Λευκάλως. λευκοδραχίον.

Λεύκωμα. τοῖχος γύψῳ ἀλλοιμμένος, ὡς γυψο-
 φῶν πολιτικῶν ἀγαθῶν ἐπιτήδειος.

Λεύκων. ὁ ἄγνος, γεροντὸς ἐν τοῖς Πελοποννησια-
 κοῖς. τὸ δὲ δαμάτω αὐτῶν ὅτι ταῦτα, Ὀνος, Ἀσκο-
 φόρος, Φεάτορες.

Λεύκτρα. ὁ χωρίον Βοιωτῶν παρὰ Θεσπιάς.

Λευρά. ὁ λεπτός.

1 Ἐνδοχίαν] De hac voce vide nos supra ad v. Ἐνδοχίαν.
 2 Καλίστον ὅτι σημειῖται κατέλιπε τὴν αὐτὴν ἀσ.] Hæc, & quæ sequun-
 tur usque ad finem articuli, itidem deprompta sunt ex ante lauda-
 tis Collectaneis Constantini Imperatoris, pag. 146.
 3 Τὸ λευκὸν ὁμάνυμον, ὡς τὸ ἀγαθόν.] Hæc, & quæ sequuntur usque
 ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrodisii in lib. 1. Topic. p. 57.
 4 Λευκονεύς.] Ex Harpocrate. Vox autem hæc varie scribi-
 tur. Nam apud Demosthenem est Λευκονεύς; apud Plutarchum
 Λευκονεύς; apud Varinum Λευκονεύς. Vide Meursium de Pop. Att.
 & Rutgersium Var. Lect. lib. v. cap. 14.
 5 Λευκοπύγες.] Vide infra v. Οὐδὲν λευκόν.
 6 Λευκὸς λίθος.] Doctissimus Pearsonius ad locum hunc se-
 quentia notaverat: "Hunc versum ad Astrampsychi Oneirocritica

ipse quidem spectare ea dignatus, per alios
 cuncta administravit: tametsi rei familiaris
 amplam copiam non haberet, quin potius
 inopia laboraret. Etenim cum haud multo
 post Persicum illud bellum e vita abiisset,
 Publ. Scipio, & Q. Maximus naturales ejus
 filii, cum uxori dotem quinque ac viginti
 talenta restituere vellent, tanta difficultate
 pecuniæ laboraverunt, ut prorsus tandem id
 nomen dissolvere non potuerint, nisi dome-
 stica suppellectile, & mancipiis, & præterea
 aliquot prædiis prius distractis. Pulcherri-
 mum igitur morum suorum testimonium post
 mortem reliquit. Nam cum unus sui temporis
 plurimam pecuniam ex manubiis Hispaniæ
 in ærarium populi Romani intulisset, ac maxi-
 marum opum in Macedonia compos fuisset,
 ac utrobique summam auctoritatem ac licen-
 tiam habuisset, ejusmodi facultates reliquit,
 ut suppellectilis auctione facta redigi non po-
 tuerit, unde dos uxori ejus redderetur, nisi
 præterea etiam fundi aliquot venditi fuissent.

Λευκοθέα. Leucothea. Nomen proprium.

Λευκόν. Est vox homonyma. Cum enim de
 corpore dicitur, album colorem significat, &
 referri debet ad qualitatem. Cum vero de
 voce, actionem significat. Candida enim vox
 dicitur ea, quæ est clara, & facile exaudiri
 potest. Talis autem quæ est, vehementer &
 celeriter auditum afficit. Eodem modo de-
 monstrari potest, & ὅζον, i. e. acutum, esse
 homonymum.

Λευκόνιον. Leuconium. Nomen loci.

Λευκονεύς. Leuconiensis. Leuconi sunt po-
 pulus tribus Leontia.

Λευκοπύγες. Albas nates habentes. Id est,
 timidos. Ut μελαμπύγες, [i. e. nigras nates
 habentes, dicunt] fortes.

Λευκοὺς λίθ. Nigros lapides habentes, valde
 superbiunt.

Λευκόχρως. Album corpus habens. In Epi-
 grammate: *Daphnis candidum habens corpus,*
et pulchra fistula suaviter canens.

Λευκώλενος. Albas ulnas, vel alba brachia
 habens.

Λεύκωμα. Paries gypso illitus, cui res civi-
 les apte inscribi possunt. Album.

Λεύκων. Leucon, Agnufius, Peloponnesia-
 cis temporibus vixit. Ex ipsius fabulis sunt,
Asinus, Utrifer, Phratores.

Λεύκτρα. Leuctra. Locus in Bœotia prope
 Thespias.

Λευρά. Tenuia.

"refert Meursius, quamvis in iis non existet. Ego ipse. Imo ne-
 go esse Astrampsychi. Est enim Euripidis, & pro λίθος legendum
 est λίθος. Vide v. Λίθων χαλκός. Recte.

7 Ἐν Ἐπιγράμματι.] Epigramma hoc existat inter Epigrammata
 Theocriti, quæ editioni istius Poetæ ad calcem subjuncta sunt.

8 Ἀγνός.] Sic habent MSS. Paris. At priores Edit. Ἀγνός: quod
 manifeste mendosum est. Wolfius legendum putabat Ἀγνός: quod
 non displicet. Erat enim Ἀγνός populus Atticæ; cujus ἰθι-
 κός est Ἀγνός. At Ἀγνός esse gentile urbis vel regionis in
 Græcia olim sita, nullus, quod sciam, auctor tradidit.

9 Φεάτορες.] Fabulam hanc laudat Athen. lib. viii. pag. 343.

10 Λεύκτρα. χωρίον Βοιωτῶν.] Ex Harpocrate.

11 Λευρά.] Vide supra v. Λευρά.

Λεύστετε. ὀρεῖτε. βλέπετε.

Λευτήρ. Ὁ δὲ παλαμναῖος καὶ λευτήρ ἐκείνος ἤτησεν ἐπὶ πονυμίαν λαβεῖν Εὐτυχίης. ὁ καὶ λευδιῶνα ἄξιος τήλει, λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός. Ἰνα τὸ τῆς κακῶν αἵτιον καὶ λευτήρα ἀφανίσωσι.

Λευχίμων, λευχίματος. συτέλλει γὰρ. λευκοφόρος.

Λευχηπαῖας. δειλός. συμβαίνει γὰρ πᾶσι τὸ ἡπαρ ἐπὶ πινῶν, ὃ δειλὸς τῆς ἀνθρώπου πινῶν. ἐπὶ τῇ τοιούτων οὐκ εἶναι.

Λέχαιον. ἐπὶ πινῶν Κορινθίων.

Λεχεποίω. λέχη ποιῶντα, ἥτοι ψάθης.

Λέχ. Συνουσία. κοίτη. μίξις. ἡ δοτικὴ, τῇ λέχει.

Λεχώ. ἡ ἀρτίτοκος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Ὅντι καὶ οἱ ἀρτίτοι λέχοι διασῶν ὑπερέχουσιν. Χείρας, ἅπερ τόξον πότνια ποσειδῶνη.

Λεχώια. ἡ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ. Συμβαίνειον. Ἀλλὰ κόρα τῇ παιδί λεχώια δῶρα φέρουσα, θερμά καὶ ψυχρὰ δάκρυα χεῖτε τὰ φε.

Λέχει. πλάγι.

Καὶ ἀφ' ὧν λέχει ἐν θαλάμῳ.

Λεία. ὡς. ὅθεν ὀνομάσθη τὰ λεία, ὡς ἀντιφασίας τῇ ὑφαντῇ καὶ πεποικιλμένῃ.

Λεία. ὁμαλὴ ὁδός. καὶ ἡ λαφυραγωγία. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Λειανέω. λείον ποιῶν.

Λείας. περὶ δὲ τὸν πολέμιον. καὶ λείας, τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα, ὡς Σοφοκλῆς.

Ἐφθαρμέναι καὶ ἀρτίως διεσκομμέναι.

Λείας ἀπάσας, καὶ κατευνασμένους.

Ὅθεν καὶ ληΐης καὶ τὸ κύριον. καὶ Ὁμηρος.

Ληΐδα δ' ἐν πεδίῳ συνηλάσασκεν ἡλιδά πολλῶν. Καὶ ἀλλαχῶ.

Ἐπειδὴ γὰρ τε βόες, καὶ ἵπτα μῆλα.

Καὶ αὐτῶν. Σκυθῶν ὁπιδραμόντων τῇ Ῥωμαίων χόρῳ, καὶ πολλῶν λείων ὡς αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς ὀργισθεὶς, καὶ βοήσας μειζόνως, ἐρράγη τὰ τῇ φωνῇ αἶψα, καὶ ἐτελεύτησε.

Λεῖβ. τοῖς δακρύοις. ἀφ' ὧν λέχει γένεσι. Ὁ Δεισοφάνης.

Ὁ δ' Ἰππόδαμος λέγει θεώμενος.

Ὁυτος ὁ Ἰππόδαμος ἐν Περσέϊ κατὰ τὴν, καὶ τὴν

1 Λέχαιον. Sic etiam Harpocratio: ex quo Suidas. At Hesychius Λέχαιον; quod corruptum esse existimo. Nam Λέχαιον locus hic vocatur non solum ab Harpocratioe & Suida; sed etiam Strabone & Pausania.

2 Λεχηπαῖας. λέχη π. Non placet interpretatio Suidæ. Melius Scholiasta Homeri ad Il. B. v. 697. Λεχηπαῖας. βαθίως βοτάνης ἔχουσαι, ἃς ὡς καὶ λέχη καλεῖται. τῇ τῇ καὶ τῇ. Cum hoc facit Hesychius: quem confer.

3 Οὐτι καὶ οἱ ἀρτίτοι λέχοι. Distichum hoc excerptum est ex Epigrammate, quod integrum legitur in Anthologia inedita, & sic habet:

Ἀρτίτοι, οἱ καὶ πάλαι Κιχίου εἰσὶν οἱ, Καὶ πάλαι ὁλόων πύργου Θεμιστοκλέους, Οὐτι καὶ οἱ ἀρτίτοι λέχοι διασῶν ὑπερέχουσιν. Χείρας, ἅπερ τόξον, πότνια, ποσειδῶνη.

Epigramma hoc est facile & planum, ex quo fragmentum etiam

Λεύστετε. Videte. Aspicite. Spectate.

Λευτήρ. Dignus qui lapidibus obruatur. At sceleratus ille, & dignus qui lapidibus obruatur, Fausti cognomen sibi dari postularvit. Et Aelianus: Ut malorum auctorem, & hominem exitio dignum e medio tollerent.

Λευχίμων. Albis vestibus indutus. Genitivus est λευχίμων, correpta penultima.

Λευχηπαῖας. Formidolosus. Timidus. Quorundam enim hominum hepatis vitium quoddam accidit, quod eos timidos reddit. De iis igitur vox hæc dicitur.

Λέχαιον. Lechaum. Navale Corinthiorum.

Λεχεποίω. Lectos, vel storeas facientem.

Λέχ. Coitus. Concubitus. Dativus est τῇ λέχει.

Λεχώ. Puerpera. In Epigrammate: Quoniam eam parientem propitia ambabus adjuvasti manibus, absque arcu, veneranda, veniens.

Λεχώια. Ad puerperium pertinentia. Puerperis convenientia. Sed virgines puella huic ut puerperæ munera afferentes, calidas in frigidum lacrymas fundite tumultum.

Λέχειος. Obliquus. Transversus. [In Epigrammate:] Et oblique in thalamum penetrans.

Λεία. Apud Thucydidem significat lævia & simplicia: ad differentiam eorum, quæ texta & acupicta sunt.

Λεία ὁδός. Via plana. Item præda. Est & nomen proprium.

Λειανέω. Lævigabo. Planum faciam.

Λείας. Prædas ab hostibus abactas. Item λείας, pecorum greges, vel armenta, apud Sophoclem. Casas enim recens invenimus omnes pecudes & concisas. Unde & ληΐης, i. e. prædo, proprie dictus est. Et Homerus: Prædam ex campo plurimam abigemus. Et alibi: Boves enim & pingues oves ut præda abigi possunt. Et iterum: Cum Scythæ in agrum Romanum incursionem fecissent, & ingentem prædam inde abegissent, imperator Valentinianus iratus, & vehementius vociferans, ruptis instrumentis vocis obiit.

Λεῖβ. τοῖς δακρ. Lacrymis rigatur, vel perfunditur. Aristophanes: At Hippodamus hæc videns, lacrymis oculos rigat. Hic Hippodamus in Piræeo habitans, domum suam Reipubl. donavit. Acerbe igitur [Chorus] Cleo-

adducit Suidas infra v. Πτόλμω.

4 Συμβαίνειον. Sic habent MSS. Paris. At in Edit. Mediol. vox ista deest; & Edit. reliquæ ejus loco habent συμβαίνειον, vel συμβαίνειον. 5 Καὶ διασῶν λέχει. Vide infra v. Λόπη, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

6 Λεία. περὶ ὅθεν ὀνομάσθη τὰ λεία. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. II. cap. XVII.

7 Παρὰ Σοφοκλέϊ. Ajace pag. 3.

8 Ὁμηρος. Il. A. v. 676. ubi legitur συνηλάσασκεν, uti & hic apud Suidam legendum est.

9 Ληΐτοι μὲν γὰρ π. Il. I. v. 406.

10 Ἀριστοφάνης. Equit. pag. 306. (207. Ed. Bas. P.) sed ubi legitur, ὁ δ' Ἰπποδάμω.

11 Ὁυτος ὁ Ἰππόδαμος ἐν Περ. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

εὐκρίαν δημοσίαν ἀφῆκε. πικρῶς οὐδὲ λέγει πρὸς Κλέωνα, ὅτι σὺ μὲν σφετερίζῃ καὶ κερδαίνεις· ὁ δὲ εὐνύσατο τῇ πλῆϊ, καὶ ἀλείβετο δακρύοις, ὅρῳ σε χαρπύμενον τὰ τῆς πόλεως ἀναξίας.

Λείβετο. ῥάλλετο. γάλλετο. Ὁ δὲ Φθιρὸν ἐκζέσας, ἐδιόμηνος τε καὶ κατὰ μὲν λειδομένον, σπότην καὶ.

Λείβετο. ὄνομα πόλεως. Λείβετον δὲ, ὁ κατὰ τὸν ὄνομα πόλεως.

Λείκνον. ὁ κόμης. Βακχικός.

ἢ Ἡδὲ Φορηθὲν

Πολλάκι μὴδὲτε λείκνον ὑπερθε κόμης.

ἢ Ἐπιγράμματι.

Λείκνον. τὸ πύον.

Λείμμα. τὸ κατὰ λείμμα.

Λείμαξ, λείμακος. ὁ σύμφυτος τόπος. ὁ κήπος. καὶ λειμακέτεροι, οἱ σύμφυτοι καὶ συνδεδεμένοι τόποι.

Λειμών, λειμῶν. ὁ ἀνθηρὸς τόπος.

Λειμωνήρης βοτάνη. ἢ ἐν τῷ λειμῶνι.

Λειμωνία. βοτάνη. καὶ λειμωνίτις.

Λείξαι. ὅπως ἐκκαλοῦτο γραπτοῦ. τῷ δ' ἰὺ τὸ γένος τῶν ἐργατικῶν καὶ πρὸς γραττευσίαν ἀνθρώπων, ὁ πάσις τάξιος ἐκ τῶν ὑπάρχον, ὅτε χλιαρὰ λόγον, ὅτε γραττηγὺ ἐποιεῖτο, ἀλλὰ τὸ μὴ γνώσκειν τὰς κερδαίνειν ἐκ παντὸς τρέψει, δικαίως καὶ ἀδίκως. διόπερ ἀποβλάσσαντες, πᾶν γένος ὅππιοι κακίαι, καὶ πᾶσαν εἰσφέρει μηχανὴν πρὸς τῷ τὸ μέρος. ἰσχυρὸν δ' ὑπάρχον ὅτε πρὸς τὰς πολέμιας ὁπλοδίας, ὅτε πρὸς τὰς κατὰ αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ μὴ ὅπλα μήτε πῖναι ἔχον, ἀναγκάζει κοινῶς τοῖς στρατιώταις, καὶ συνταπεινύειν τῶν τοῖς ὁππιοῖς, καὶ πρὸς τὴν λαμβάνειν τὴν ἐκ τῶν ὁππιοῖς, καὶ πρὸς τὴν συντηρῆς τῶν τοῖς κερδῶν καὶ φόνων. καὶ ἐγένοντο πάντες λίχνοι, καὶ πᾶν ἐπληρώθη τὸ κράθλημα ῥαδιουργίας καὶ ποικιλίας, ὅθεν καὶ λειξέσθαι.

λειξέσθαι, i. e. lixarum cupiditas, qua ad lucrum feruntur. Vel, lucrandi cupiditas, qualis est ea, qua lixæ flagrant. *Port.*

Λειόβαλ. ὁ ὁμαλὸς τόπος.

Λειομίτη. ἢ Ἐπιγράμματι.

ἢ Παλλάδος ἰσοπέτη λειομίτη καμακος.

Λειοκυμονῶσιν αἱ νῆες

Λεῖον. τὸ ὁμαλόν. τὸ πρῶτον. ἢ Ἀριστοφάνης

Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξῃς,

Ἀλλὰ στείλας, ἄχροισι

Χρῶμεν τοῖς ἰσίοισιν, εἴτα μάλλον μάλλον ἄξεις,

Καὶ φυλάξεις, ἰσὶν δὲ τὸ

Πνεῦμα λεῖον

Καὶ κατὰ τὸν λείον.

1 Βαλλε] Sic habent MSS. Paris. itemque Editt. Mediol. & Aldina.

At Editt. Basil. & Genev. βαλλε: quæ est interpolatio Editorum.

2 Ἐκζέσας] Sic recte MSS. Paris. At Editt. Mediol. & Aldina male ἐκζέσας: nec melius reliqua, ἐκζέσας.

3 Λείκνον] Confer Nostrium infra v. Λείκνον.

4 Ἡδὲ Φορηθὲν ποτ.] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Anthologia Epigrammatum inedita, emendavimus. In prioribus enim Editt. pessime sic legitur: Ἡ δὲ Φορηθὲν ποτὶ καὶ μὴδὲτε.

nem perstringens ait: Tu aliena in proprium usum vertis, & privato compendio studes: at ille Reipubl. amantissimus, lacrymis oculos rigat, videns te bona civitatis injuste confumere.

Λείβετο. Libat. Fundit. Stillat. Ille autem pediculis scatuit. Qui cum eum paulatim consumerent, corpore sensim diffulente, mortuus est.

Λείβετο. Libethra. Nomen urbis. Λείβετον vero, aquæ ductus.

Λείκνον. Vannus, qua in sacris Bacchi uti solebant. In Epigrammate: *Et vannus, saepe supra comam mitra vinctam gestata.*

Λείκνον. Ventilabrum. Vannus.

Λείμμα. Reliquum. Reliquiæ.

Λείμαξ, λείμακος. Locus arboribus confusus. Hortus. Et λειμακέτεροι, loca arboribus confusa.

Λειμών. Pratum. Sive locus floribus plenus.

Λειμωνήρης βοτάνη. Herba in prato crescens.

Λειμωνία βοτάνη. Herba pratensis.

Λείξαι. Lixæ. Sic [apud Romanos] vocabatur genus hominum operariorum & castra sequentium: quod cum esset extra omnem ordinem, nec Tribuni militaris, nec Ducis ullam rationem habebat, quia non cognoscebatur, quæstum quovis modo per fas & nefas confectans. Quare cum a nulla re abstrahatur, omne genus improbitatis excogitat, & ad hanc rem [quidvis machinatur.] Sed cum neque ad bellicas aggressiones, neque ad privatas suasgraffationes fatis virium habeat, quod nec arma, nec fidem habeat: ideo cogitur cum militibus communicare, & sua consilia his simul declarare, ut horum auxilium assumat, & his quæstus & cædium adjutoribus utatur. Itaque facti sunt omnes liguritores, & totus exercitus temeritate & improbitate repletus est. Hinc etiam dicitur

Λειόβαλ. Locus planus & æqualis.

Λειομίτη. Lævia vel tenuia fila habentis. In Epigrammate: *Palladis textricis perticas tenuibus filis circumvolutas.*

Λειοκυμονῶσιν αἱ νῆες. Naves tranquillo mari feruntur.

Λεῖον. Planum. Lene. Mite. Aristophanes: *Ne iratus contradicas, sed vela contrahens, eorumque summa tantum parte utens, magis magisque promove navem, & observa, quando vento leni adspirante mare tranquillum fuerit & placidum.*

Λείκνον, &c. Cæterum Epigramma integrum, ex quo verba hæc excerpta sunt, ex cod. MS. publici juris fecimus supra v. Θίασος.

5 Λειμακέτεροι] Inapte. Scribendum enim est, λειμακος.

6 Λείξαι. ὅπως ἐκκαλοῦτο ποτ.] Totum hunc locum Fulv. Urfinus & Casaubonus inter fragmenta Polybiana referunt.

7 Παλλάδος ἰσοπέτη λειομίτη] Pentameter hic est pars Epigram-

matitis, quod integrum exstat Antholog. lib. vi. cap. viii. pag. 559.

8 Ἀριστοφάνης] Ranis pag. 258. (169. Ed. Bas. P.)

Λειόφυλ-

Λειριόεντα. ἀπαλά. (ωρεά ἢ λειότης. λείριον γὰρ τὸ ἀνθόν.) ωροσπινή. τερπνά. ἡδέα.

Λείριον. ἢ κοινῶς τὸ ἀνθόν, καὶ ἰδίως τὸ ἀνθος ἢ Ναρκίσου χαλῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι.

Λειριόεσσα. ἢ ἐπιθυμητική.

Λειρόφθαλμος. ὁ ωροσπινεὺς ἔχων τὴν ὀφθαλμὸν.

Λειτργίας. ὑπηρεσίας.

Λειτργική. κυρίως μὲν ἡ ἱεραική. καὶ ἡ χρηστικὴ δὲ, ἢ δολική.

Λειτργία. κυρίως, ἡ δημοσία ὑπηρεσία. ωρεά τὸ λήϊτον, καὶ τὸ ἔργον. Πισίδης.

ἢ Ὅπως ὑφ' ἑξ ἑξ ἑξ καὶ τῶν τόκων

ἢ Ἀπασαν ἀπλῶς ψυχρὴν λειτργίαν.

Λειχίω. λειχίως. εἶδος ψάρας.

Λείφανον. τὸ χαλῶλεμμα.

Λειψυδρία. ἡ λειψὺς ὕδατος.

Λήδω. τὸ λαμβάνω.

Ληγάτος. εἶδος ἄρχοντος ωρεά Ῥωμαῖοις. ἢ ληγάτον, τὸ ἐν ἀρχαῖς λιμναίοις παρὰ Ῥωμαῖοις. καὶ ἐληγάτθυσεν, ἀπένεμε.

Λήγε. γενική. παύσις.

Ληδάειον. ὁ θείριον. ἄλλως. ὁ τελεῖς ἱμάτιον θείριον. Ἀριστοφάνης.

— Καὶ ληδάειον τι πείσεται.

Λήδας υἱεῖ. Κάτω καὶ Πολυδῶκος.

Λήδη. ὄνομα κύριον.

Λήδιον. τὸ τελεῖον.

Λήδαργος. ὁ πλῆσμων.

Λήδαργος ἢ κύων. ὁ ὡροσπινεὺς μὲν, λάτρεα δὲ δάκνων. ἢ τῶν ἰσπανοῦν οἱ μὲν ἀμελεῖς καὶ ἀβλεμεῖς καὶ ναυτοὶ, λήδαργοι καλοῦνται. ἔστι δὲ καὶ πάθος πρὸς πυρετῶ.

Ληθεδανός.

Ληθεδνός. ὄνομα πηγῆς.

Ληθεδών. λήθη. λήθη δὲ ὅτιν ἀποβολὴ ὁπτιμίας. Ἐν Ἐπιγράμματα.

— Ἔργα δὲ φώτων

Ἔς παρὲν ἔργῳ τοιάδε ληθεδνῶνα.

Λήθη. ὁ δὲ τὴν θείας ἐξηγητὸς ἀπεργάζετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τὴν λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καὶ ἀλείπαν ἑαυτῶν καὶ ἀποσησαυρίζοντες.

1 Λείριον. ἢ κοινῶς τὸ ἀνθόν.] Eadem repetuntur infra v. Λίριον.

2 Ἐπιθυμητική.] Etymologus rectius ἐπιθυμητική.

3 Λήϊτον.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. λήϊον. Lectio- nem Manuscriptorum confirmat Etymologus v. Λειτργίας, ubi inter alia & huc habet: τὸ ὅδ' ὡροσπινεὺς, ἢ γὰρ τὸ δημοσίον, λήϊτον ὡκα- λήϊτον. Photius in Lexico inedito: λήϊτον. δημοσίον. Hesychius: λή- τηργίον. λήϊτον ὅδ' τὸ δημοσίον. λειτργίον. Idem alibi: λήϊτον. ἢ δημοσίον τόπων. Et proxime ante, λήϊτον, ἀρχαῖον. Scribe, λήϊτον.

4 Ὅπως ὑφ' ἑξ ἑξ ἑξ.] Locum hunc ἀνεμνήσθησθαι reliqui, quoni- am sensus ejus prorsus obscurus est, nec ex tam brevi fragmento auctoris mentem divinare potuimus. Sciendum autem est, ple- raque fragmenta Pifidis, quæ apud Suidam leguntur, propter bre- vitatem esse admodum obscura, quibus lux asferri nequit, quo- niam opus scriptoris illius, ex quo ea Suidas descripsit, hodie in- tercidit: ut & alibi Lectorem me monuisse memini.

Λειριόεντα. Tenera. Mollia. Blanda. Jucunda. Suavia. Grata. Λείριον enim (quod dictum est a λείριος) est flos, vel lilium.

Λείριον. Et generaliter florem; & specialiter florem Narcissi sic vocant Attici.

Λειριόεσσα. Grata. Amabilis.

Λειρόφθαλμος. Blandos habens oculos.

Λειτργίας. Ministeria. Munera.

Λειτργική. Proprie dicitur de re quæ ad liturgiam sacram spectat: abusive vero, quæ ad quodvis ministerium pertinet.

Λειτργία. Proprie sic vocatur ministerium vel munus publicum. A λήϊτον publicum, & ἔργον opus. Pifides: * * * * *

Λειχίω. Impetigo. Lepræ species.

Λείφανον. Reliquiæ.

Λειψυδρία. Defectus aquæ. Aquæ penuria.

Λήδω. Idem quod λαμβάνω. Accipio.

Ληγάτος. Legatarius. Apud Romanos est species Magistratus. Et ληγάτον, legatum, sive id, quod in testamento alicui relictum est. Et ἐληγάτθυσεν, legavit.

Λήγε. Genitivo jungitur. Desine. Cessā.

Ληδάειον. Vestimentum æstivum, Vel, vilis vestis æstiva. Aristophanes: *Et vestimentum æstivum emere.*

Λήδας υἱεῖ. Leda filii. Id est, Castor, & Pollux.

Λήδη. Leda. Nomen proprium.

Λήδιον. Pallium attritum. Attrita vestis.

Λήδαργος. Obliviosus.

Λήδαργος κύων. Canis qui cauda quidem blanditur, sed clam mordet. Equi etiam ignavi & infirmi & segnes, λήδαργοι vocantur. Est etiam morbus quidam cum febre.

Ληθεδανός. Oblivionem afferens.

Ληθεδνός. [Genitivus, a recto ληθεδνός. Le- thedon.] Nomen fontis.

Ληθεδών. Oblivio. Oblivio autem est amissio scientiæ. In Epigrammate: *Talia autem facta virorum oblivione cito obliterantur.*

Λήθη. Oblivio. Ille vero divinos Interpre- tes admodum accurate describebat; in futuram oblivionem senectutis, ut aiebat Plato, com- mentarios sibi relinquens & recondens.

5 Εἰδὼν ἀρχαῖον.] Confundit hic Suidas τὸ ληγάτος cum ληγά- τος. Legatus enim erat genus magistratus, & quidem milita- ris, apud Romanos; non autem legatarius: ut cuilibet notum est.

6 Ληδάειον. ἡ λήδα. ἢ λήδα. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 575. (396. Ed. Bas. P.)

7 Λήδαργος.] Vide supra v. Λαίτρεον.

8 Ὁροσπινεὺς.] Sic melius MS. Paris. A. quam priores Edit. quæ habent ὡροσπινεὺς.

9 Ἔργα δὲ φώτων ἐς πύχ.] Verba hæc excerpta sunt ex Epigram- mate in Sapphonem, quod integrum existat Anthol. lib. 111. cap. xxv. pag. 404.

10 Ὅδ' τὴν θείας ἐξηγ.] Fragmentum hoc ex Damascio de- promptum esse suspicor.

11 Εἰς τὸ τὴν λήθης γ.] Cum Porto scribere malim, εἰς τὴν λή- θης λήθης.

Λήθην κυνῶν.

Λήθην ἐμποιοῦντων Φαρμάκων. Τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καὶ ἀχέαντες. ἀντὶ τούτου, τολμηπία γινόμενοι.

Λήθης ἡ πεδίων. ἐπὶ τῷ ἀδυνάτῳ.

Λήθος. ὄνομα κύριον.

Ληθότης. ἡ ἐπιλησμοσύνη.

Λήθουσι γὰρ τοὶ κανέμων διέξοδοι

Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

Ἐπὶ δὲ ταῦτα ἐκ τῶν Οἰνομάων Σοφοκλέους. καὶ ἔστιν ὁ τῶν Διέξοδοι.

Λήια. σποδοῖα πεδία. χωράφια.

Ληϊόπειρα. Σπολαυτική. καὶ ληϊοτείρης. Ληϊοτήρ δὲ, ὁ ἀγροῦ σῦς.

Ληϊδα. ἡ λαφυραγωγία.

Ληϊζεται. αἰπαλεῖται. αἰχμαλωτίζεται. ἀφραδί. πορθεῖ. ἐρημοῖ. ἴσως δὲ καὶ ὁ παθητικὸς σημασιολογῶν λέγεται.

Λήλων. ὁ μάλισαν.

Λήιον. ὁ τελεὺς κολόβιον.

Λήισατο, ἐμερίσατο. ἡ ἐλαφυραγώγη.

Ληϊδεῖς. ληϊσθεῖς. καὶ ληϊκόν, τάλμα καὶ πλῆθος ληϊσθῶν δὲ, κτήμα.

Ληϊτός. ὁ κτητός.

Ληϊπς, ληϊπδος. Ληϊτος δὲ, Ληϊτς.

Ληκείν. τὸ Φωνεῖν.

Ληκόμεθα. ἢ κινόμεθα. Ἀριστοφάνης. Μάλιστ' ὅταν ὁπότε ληκόμεθα ἢ νύχθ' ὄλλω.

Ληκτῶν. ἢ καὶ Ῥωμαῖος διορθῶμαι.

Ληκύτιον. ἀλγέον. Εἶχε δὲ καὶ ἐν τῇ ζώῃ ληκύτιον παρητημένον, ἐν ᾧ τὸ φάρμακον ἔν τῷ θανάτῳ. καὶ ἡ Ἀριστοφάνης.

—Οὐ κατ' ἔπος δέ σε κίσω

Τὸ ῥῆμ' ἔχον. ἀλλὰ σὺ τοῖσιν Θεοῖς

Ἀπὸ ληκυσίης σε τῆς πρὸς λόγους ἀφαιρέσῃ.

Μικροπρεπῶς γὰρ ἔλεγον, κωδάριον, ληκύτιον, θυλάκιον.

Ληκυσίης. ὁ μικρόφωνος. ἔτω Σοφοκλῆς. καὶ ληκυσίμος. Περιεπλέκειν εὐφρόνως καὶ κεκλασμένως τὸ ληκυσίμον τῷ αἰχρῶν καὶ γελοῖον ἀσμάτων. τῆς, ἢ θύφονίαν.

1 Λήθης πεδίων. ἐπὶ τῷ ἀδυνάτῳ. Proverbium hoc Suidas confecit ex Scholiasta Aristophanis ad verba illa Comici in *Ranis* pag. 220.

Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίων; ἢ ὁ οὐκ ὄντως. Sed qui ipsa verba Scholiastæ inspexerit, deprehendet hallucinationem compilatoris; qui ea, quæ a Scholiasta de proverbio ὄντως dicuntur, male ad Λήθης πεδίων refert. Verba Scholiastæ hæc sunt: Λήθης δὲ πεδίων, χωρεῖν ἀφ' ἑαυτῶν ἐν ἀδυνάτῳ, ὡς καὶ τὸ Ἀναίης λήθην ἔπαυσε, ὅτι δὲ αὐτῶν τῶν νεκρῶν καὶ ἀλίσκων εἶναι. ἐν δὲ τῷ δόλῳ καὶ τὸ ἀδυνάτῳ τῷ κατὰ τὸν δόλῳ, ὅτι ἐν οὐκ ὄντως. ἀδυνάτῳ γὰρ πᾶσι δὲ καὶ οὐκ ὄντως. φαίνεται δὲ καὶ παρηγοριῶδες εἶναι ὅτι πᾶσι, τὸ ἀχρεῖον. ἐπὶ δὲ αἱ δὲ οὐκ ὄντως χρησιμεύουσιν. ἡ παρηγορία δὲ λήθην ἐπὶ τῷ ἀδυνάτῳ παρῶν τὸ ὄντως ὅτι πᾶσι καὶ δυνάτῳ, ἔτι κίρῳ. λέγεται δὲ καὶ ὅτι οὐκ ὄντως ἐπὶ τῷ ἀδυνάτῳ ἐπιχειρεῖται. ἐν δὲ τῷ φωνεῖν καὶ τὸ χύττειν πικρῶς, καὶ κόπον ἀναζητεῖται. Hinc

Λήθην κυνῶν. Oblivionem canum.

Λήθην ἐμπ. Medicamentorum oblivionem afferentium. Et facinorum perpetratorum oblivionem sibi offundentes. Id est, qui temeraria audacia quidvis facere aggressi sunt.

Λήθης πεδίων. Oblivionis campus. Dicitur de rebus, quæ non existunt.

Λήθου. Nomen proprium. Lethus.

Ληθότης. Oblivio.

Λήθω. Lateo. Et λήσομαι, latebo. Nam & ventorum flatus aures famellam latent, nisi cum partus instat. Hi autem versus deprompti sunt ex Sophoclis *Oenomao*. Vide etiam in v. Διέξοδοι.

Λήια. Segetes. Campi frugiferi. Arva.

Ληϊόπειρα. Segetem depascens. Et ληϊοτείρης, segetem depascentis. Ληϊοτήρ vero, aper.

Ληϊδα. Prædam.

Ληϊζεται. Accusativo jungitur. In servitutem redigit. Diripit. Populatur. Vastat. Fortasse autem & passivam significationem habet.

Λήλων. Lævigarunt. Æquarunt.

Λήιον. Vilis tunica.

Λήισατο. Partitus est. Divisit. Vel, prædatus est.

Ληϊδεῖς. Direptus. A latronibus vel prædonibus vastatus. Et ληϊκόν dicitur de agmine vel manu prædonum: ληϊκόν vero, de bonis vel possessionibus eorum.

Ληϊτός. Qui comparari potest.

Ληϊπς. [Mulier captiva. Vel, epithetum Minervæ.] At Ληϊτος, [nomen proprium viri.]

Ληκείν. Loqui.

Ληκόμεθα. Subigamur. Subagitemur. Aristophanes: *Maxime cum totam noctem subiigimur.*

Ληκτῶν. Romanorum lingua significat, dirigor, corrigo.

Ληκύτιον. Parva lecythus. Parva ampulla. *Habebat autem & parvam ampullam ex zona dependentem, in qua erat letale venenum.* Et Aristophanes: *Non singula tua carmina verbatenus vellicabo, sed, Diis faventibus, prologos tuos addita voce ληκύτιον corrumpam.* Contemptus autem gratia dicebant, κωδάριον, ληκύτιον, θυλάκιον.

Ληκυσίης. Qui vocem exilem habet. Vel, molli & fracta voce cantans. Ita Sophocles. Et ληκυσίμος, modulatio mollis & suavis. *Volubili & fracta voce turpia & ridicula carmina modulari.*

apparet, verum esse quod dixi: Suidam nimirum locum hunc Scholiastæ ob oculos quidem habuisse, sed, quod negligenter & obiter tantum eum inspiceret, spurium proverbium inde composuisse.

2 Ληϊκόν, πύγμα καὶ πῶς τῷ ληϊκῷ. Scholiasta Thucydidis ad lib. i. cap. iv. Ληϊκόν, τὸ σύστημα, καὶ τὰς ληϊκὰς. ληϊκόν δὲ, τὸ κτήμα. Clarius Photius in Lexico inedito: Ληϊκόν καὶ ληϊκὸν ἀφ' ἑαυτοῦ. τὸ μὲν ἐκ τῶν δὲ, σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληϊκῶν τὸ δὲ μὲν δὲ, τὸ κτήμα τῶν ληϊκῶν. Οὐκ ὀρθῶς δὲ. Τό, πῃ ληϊκόν καὶ τῶν ληϊκῶν. Egregie.

3 Κινόμεθα. Sic habent omnes Editi. At magis tamen placet βινόμεθα. Ληκῶν enim apud Græcos idem significat quod ληϊκῶν, vel βινῶν.

4 Ληϊκῶν. Vide supra v. Ἐλπίδους.

5 Ἀριστοφάνης. *Ranis* pag. 268. (176. Ed. Bas. P.)

Ληκῶν

Λήκυθον ἢ ὅ μύρε οἱ Ἀθηνοὶ καλῶσιν ἀλά-
βαρον. ἀρσενικῶς δὲ ἢ ἀλάβαρον εἶπεν Ἡρόδοτος
τὸ ἐλαιόδοχον ἀλγείον. Ἰ. Ἀριστοφάνης Πλάτῳ

— Αἱ δὲ λήκυθοι

Μύρε γέμυσσι. καὶ αὖτις.

ἢ Ἐλαίου οὐκ ἔστιν ἐν τῇ λήκυθῳ.

Ἀντὶ ὅ, οὐκ ἐλεῖται. καὶ περὶ δόματα. Ἀριστοφάνης
Ὀρνισι. ἢ Ζεύων ὁ Κίτιος ποιήσας κοῖλον ἐπίδεμα
τῇ λήκυθῳ, παρέφερε νόμισμα, λύσιν ἐτοίμην τῇ
ἀναλκείῳ ἢ ἔχει Κράτης.

Λήκυθος. Σηλυκῶς ὡς ἢ Ἀριστοφάνης.

Ὅς ἢ τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖται τὰς λήκυθους.

ὁ τῷ γράφειν ἀεὶς. Τοιαῦτα γὰρ πάντα ἐν τοῖς
μνήμασι γράφει. καὶ αὖτις ἢ Παράδεισος τὰς λήκυ-
θους.

Ληκυΐζειν. ἢ τὸ μείζον βοᾶν, καὶ φοβεῖν.

Λῆμα. ἀξία. ἀνδρεία. Φρόνημα. ἢ κέρδος.

Τοιοῦτον γὰρ ὁ παῖς ὁδὲ λῆμα φαίνει.

Καὶ ἢ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις

Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε

Οὐκ ἀπολμον.

ἢ ἡρῶν τολμηρόν. Καὶ αὖτις ἢ Λῆμα θύειον. τῆς
Φρόνημα πολεμικόν. καὶ αὖτις ἢ Ἐπεὶ αὖτε λῆμα
τῷτο κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρῶτον ἀναπέφινε. καὶ
αὖτις ἢ Παρέξω μᾶλλον ἀνδρείον τὸ λῆμα, καὶ βλέ-
ποντ' ὁρίανον. ἀντὶ ὅ, βλέποντα δειμύ. ἢ Ἡρό-
δοτος. ἢ δὲ Ἀρτεμισία ὑπὸ λήματος καὶ ἀνδρείας
ἐτραυβέτο, ὁ δὲ μῆτις ἐξῆς ἀναλκείας. ἢ Περὶ Εὐ-
ελπίδου καὶ Αἰσχύλου.

Λῆμα ἢ δ' οὐκ ἀπολμον ἀμφοῖν,

Οὐδ' ἀκίνητοι Φρένες.

Προσδοκᾶν οὐδ' εἰκός ὅτι,

Τὸν μὲν ἀπείδοντι λέξεν

Καὶ κατερρίνη μύρον.

Τὸν δ' ἀναπαύοντ' αὐτοφρέμενοις

Τοῖς λόγῳ ἐμπεσόντα,

Συσκευᾶν πολ-

Λὰς ἀλινδῆρας ἐπῶν.

ἢ Τὸ δὲ λέγει τῷ δύο μὲν γράφοντων, λῆμα, καὶ
λήμματα, αἱ πρῶταις ὡς ἢ Ἀριστοφάνης τῆς
ἢ ἐρώτησις. ἢ γὰρ ἐρώτησις αἰτία ἢ ἀποκρίσεως, ἢ πρὸς
ἐστίν, ἐξ ἧς ὁ συλλογισμὸς ἢ καὶ λῆμα λέγεται. καὶ
μονολήμματι πρῶταις οἷον, Ἀναπνεῖς Ζῆς ἄρα. πρῶτον γὰρ τὸ πρῶτον λέγει μύρον, τὸ, πᾶν τὸ ἀνα-
πνεῖον ζῆν. τοιαῦτα ὅτι τὰ ἐνθυμήματα. Οὔτοι κολάσεως ἄξιοι. Ἰεροσῦλοι γὰρ. παρὲντα γὰρ τὸ, τὸς ἱερο-
σύλους ἄξιους εἶναι κολάσεως. λέγει δὲ λῆμα, καὶ τὸ λαμβανόμενον λόγῳ δάει.

1 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baf. P.)

2 Ἐλαίου οὐκ ἔστιν.] Scenarius hic legitur apud Aristophanem *A-*
uibus pag. 614. (427. Ed. Baf. P.)

3 Ζεύων ὁ Κίτιος π.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium
lib. vii. segm. xii. unde locum hunc emendavi. In prioribus enim
Edit. legitur *καρπὸς* pro *Κίτιος*: nullo utique sensu.

4 Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγράφ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Ecclesiæ*.
pag. 753.

5 Παρέξω τὰς λήκ.] Et hoc fragmentum legitur apud Aristo-
phanem in eadem fabula pag. 754.

6 Ληκυΐζειν. τὸ μ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.*
pag. 399. (285. Ed. Baf. P.) sed ubi rectius legitur *ληκυΐζειν*.

7 Κέρδος.] Male. Hæc enim significatio convenit voci *λήμμα*,
non *λήμα*.

Λήκυθον. *Lecythum unguentarium* Attici
vocant ἀλάβαρον. Herodotus autem genere
masculino ἢ ἀλάβαρον vocavit *vas olearium*.
Aristophanes *Pluto*: *Lecythi vero unguento*
plenæ sunt. Et iterum: *Oleum non inest in le-*
cytho. Id est, non movemur misericordia, nec
fletemur precibus. Aristophanes *Avibus*.
ἢ Zeno *Cittieus*, cum *cavum operculum lecy-*
tho fecisset, *pecuniam circumferebat*, ut *Cra-*
tes [præceptor] in promptu haberet ea, quæ *vita*
necessitas requireret.

Λήκυθος. *Lecythus*. Est generis fœminini
apud Aristophanem. *Qui mortuis lecythos*
pingit. Nimirum, pictorum præstantissimus.
Talia enim in monumentis mortuorum pin-
gere solebant. Et iterum: *Appone lecythos*.

Ληκυΐζειν. Intensus vociferari. Vel, strepi-
tum edere.

Λῆμα. Dignitas. Fortitudo. Superbia. Ani-
mus elatus. Lucrum. *Tales enim puer iste spi-*
ritus ostendit. Et Aristophanes *Nubibus*:
Animus huic est haud sane timidus. Vel, au-
dax. Et λῆμα θύειον, animus Martius, vel
bellicosus. Et iterum: *Præbebo me virum*
fortem, et tuentem origanum. Id est, acribus
oculis alios intuentem. Et Herodotus: *Ar-*
temisia autem animo Martio et virili forti-
tudine prædita fœmina, expeditionibus bellicis
intererat, nulla eam necessitate cogente. De
Euripide & Æschylo [Aristophanes inquit:]
Utriusque animo inest audacia, et neutri tar-
dum est ingenium. *Quare expectandum est, al-*
terum quidem facetum quid et limatum dictu-
rum esse: alterum vero subducto supercilio
cum ingenti verborum pondere irruentem, sub-
tilem et inanem multorum versuum apparatus
dissipaturum esse. At λῆμμα, & λήμματα, per
duplex μ, apud Aristotelem vocantur pro-
positiones: sive, interrogatio. Interrogatio
enim est causa responsionis; ex qua Syllo-
gismus conficitur: quam & Lemma vocant.
Et propositio unum habens lemma: veluti,
Respiras. Vivis igitur. Manifestum enim est
id, quod est prætermisum; scilicet, Omne,
quod respirat, vivere. Talia sunt Enthyme-
mata. Ut, Hi pœna digni sunt. Sunt enim
facilegi. Prætermisum enim est illud, Sacri-
legos esse pœna dignos. Λῆμμα etiam vo-
catur id, quod tanquam donum accipitur.

8 Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 153. (86. Ed. Baf. P.)

9 Λῆμα θύειν.] Aristophanes *Equis*, pag. 333. (231. Ed. Baf. P.)

Καὶ λῆμα θύειον φερεῖν, καὶ λόγους ἀφαιεῖν.

Scholiasta ad illum locum: *Θύειον δὲ λῆμα, ἐρμητικόν, πικρὸν, πη-*
δνικόν, πολιμικτικόν. καὶ θύειον αἶμας θύειον ἄρα. Huc Sui-
das respexit.

10 Παρεῖω μῦθον ἀνδρ.] Hæc sunt verba ejusdem Aristophanis
Ranis pag. 240. (154. Ed. Baf. P.)

11 Ἡρόδοτος.] Lib. vii. pag. 262. ut Portus monuit.

12 Λῆμα δὲ οὐκ ἀπολμον ἀμφοῖν.] Versus hic, & sequentes, legun-
tur apud Aristophanem *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Baf. P.)

13 Τὸ δὲ λέγει τὸ δύο μὲν γράφ.] Vide Menagium ad Laert. lib.
vii. segm. lxxiii.

Λήμματα. προφητεῖαι. λέγει δὲ καὶ τὰ ἐξ οἰκείας καρδίας προφητεύματα.

Λημάτια. τὰ βυλθύματα.

Ληματίας. ἡ λέξις ἐστὶ τὸ φρόνημα. μεταφορικῶς ὅν, ληματίας. ἤγουν μεγαλοφρονεῖς. καὶ ληματίας, ὁ μεγαλόφρων, καὶ ἰσχυρός. καὶ ληματίας. φρονηματίας. γυνάδας.

Λήμη. λευκὸν ὕδρον ἐν ὀφθαλμοῖς κυματόμενον, καὶ ἀμελυνώμενον ὡδασκιδάζον. ὡδὴ τὸ λῶν, τὸ βλέπειν, καὶ τὸ μῆ. Ἄριστοφάνης ἐν Πλάτῳ.

Ἄλλ' ὡς Κρονίχαις γνώμας ὄντως λημῶντε τὰς φρένας ἀμφω.

ἤγουν, ἀρχαίαις μωραῖς ἐσκολισμένοι τὰς φρένας. ἐστὶ δὲ καὶ παροιμία ἐπὶ τῷ ἀμελυνώμενῳ. λήμη δ' ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅθεν ὀπταζόμενον ἐλάττει τὴν ὀφθαλμύς. σημαίνει οὖν τὸ, πετυφλωμένον τὰς φρένας, ὡς οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῷ ὀφθαλμῶντων, ἐμποδίζοντες ὅς ὄψιν. καὶ λημῶν, τὸ ἀμελυνώμενον. καὶ λημῶντες τὴν ὀφθαλμύς.

Λημία δίκη. ἡ χερσὶν.

Λήμιον πῦρ. ἐστὶν ἀναφορὰ ἐν Λήμῳ πρὸς χαλεπά τις.

Λημία χεὶρ. ὡμὴ καὶ ὡδονόμος. ἀπὸ τῆς ἰσοείας. φασὶ γὰρ τὰς ἐν Λήμῳ γυναῖκας τὴν ἀνδρας αὐτῶν ἀνελεῖν, αὐτωμόδας, ὅτι αὐταῖς οὐκ ἐμύγνυντο.

Λήμιον κακὸν βλέπων. πυρῶδες. καὶ παροιμία. Λήμιον κακόν. ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἀρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμιοι, ἐτεκνοποίησαν μετ' αὐτῶν. αἱ δὲ χερσὶ σφαζαν αὐτὰς μετ' αὐτῶν τέκνων. ἐπεὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τὴν ἀνδρας, ὅτι αὐταῖς ἐπεσπύχον, ἀνέλεον ἅμα ταῖς τῷ Θρακῶν γυναιξίν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, ὡς Μυρτίλῳ μὲν ἀφ' ἧς Μηδείας ἐπὶ Ὑψιπύλῳ ζῆλον καὶ ἀχρῶν. Καύχαστος δὲ, ἀφ' ἧς τὸ ὀλγωεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ τὰς Λημίας. ἐνθεν τὰ μεγάλα κακά, Λήμια λέγει.

Λήμιος ἀνὴρ. ὁ ἀπὸ τῆς Λήμης νήσος.

Λημιόθεν. τοπικὸν ἐπὶ ῥήματι. ἐκ τῆς Λήμης.

Λημίζω.

Λημίζης. ὁ χορὸς ὁ τῷ Λημιάων.

Λημία. ὁ ὄνομα ἐορτῆς ἐν Ἀθήναις.

Λημιά. ἐπὶ ἵκετον ὡς Διονύσου.

1 Λημιά. Aristophanes Raris pag. 235.

2 Ἄριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. Pag. 61. (30. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus scriinia Suidas hic compilavit.

4 Κακόν] Hæc vox delenda est, utpote supervacanea, & sensum turbans. Vel scribendum est, Λήμιον βλέπων. κακόν. πυρῶδες.

4 Ἐπὶ δὲ πάντας αἱ γυναῖκες τὴν ἀνδρας. Locum hunc Suidas egregie illustrat Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. 1. v. 609. cujus verba hæc sunt: Αἱ Λήμιοι γυναῖκας ἱππολὺν τῆς Ἀφροδίτης πρὸς ἐξολογισμῶν, κατ' ἐαυτῶν τὴν θεὸν ἐκίχησαν. πάσαις γὰρ δυσωδίᾳ ἐκείνῃ, ὡς μάλιστα αὐτὰς τοῖς ἀνδράσι ἀρεσκέναι. τὴν δὲ ὡς

Tom. II.

Λήμματα. Prophetiæ. Prædictiones. Dicuntur etiam λήμματα illa apophthegmata, quæ ex proprio sensu animi nostri proferuntur.

Λημάτια. Consilia.

Ληματίας. Λήμα est animi fiducia, vel ferocia. Hinc per metaphoram ληματίας est, magnifice te effers. Vel, spiritus fumis, & ferociam animi præ te fers. Et ληματίας, animam elatum habens, fortis, ferox, generosus.

Λήμη. Lema, sive albus humor in oculis collectus, qui oculos caligantes & cæcutientes reddit. Α λείω, video, & particula negativa μή. Aristophanes Pluto. Sed o qui vere Saturnium quid sapitis, & lippas mentes ambo habetis. Vel, qui antiqua stultitia mentem obscuratam & occæcatam habetis. Est proverbium in cæcutientes. Λήμη autem est lacryma concreta, quæ oculis insidet, eosque lædit. Idem igitur est, ac si dixisset, mentem occæcatam habentes. Nam illi, qui lemas in oculis habent, cæcutiunt. Et λημῶν, ob lippitudinem cæcutio. Et λημῶντες τὴν ὀφθαλμύς, oculis lippientes.

Λημία δίκη. Lemnium Judicium. Id est, pessimum.

Λήμιον πῦρ. Lemnius ignis. In loco enim quodam insulæ Lemni ignis magna cum vi terra erumpit.

Λημία χεὶρ. Lemnia manu. Id est, crudeli & impia. [Proverbium hoc] ex historia [petitum est.] Ferunt enim mulieres Lemnias interfecisse maritos suos, eos incufantes, quod secum non concumberent.

Λήμιον κακὸν βλέπων. Lemnium aspectum habens. [Quasi dicas,] igneum. Et proverbium: Lemnium malum. Lemnii enim, cum ex Attica mulieres rapuissent, liberos ex ipsis suscepunt: quos illæ una cum liberis jugularunt. [Aliter.] Mulieres Lemniæ omnes viros, una cum fœminis e Thracia adscitis, interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob foetorem corporis: quem illas Myrtilus invasisse tradit ob invidiam Medæ erga Hypsipylen: Caucasus vero, quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Λήμιος ἀνὴρ. Lemnius vir.

Λημιόθεν. Adverbium loci. Ex Lemno.

Λημίζω. Lenæa celebros.

Λημίζης. Chorus Lenæorum.

Λημία. Lenæa. Nomen festi Athenis.

Λημιά. Lenæus. Epithetum Bacchi.

Θρακίαις ἔχοντες πόλιν, καὶ πολλὰς οὐκ ἴσθαι ἀχρῶν λαμβάνοντες, καὶ ἀποσπένδοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὴν θεὸν ἐκίχον, ἐξολογιστὴς αἱ γυναῖκες ἵππολυν τὴν ἀνδρας ἀνελεῖν. καὶ ὡς μόνον τὴν ἱππολύν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀχρῶν ἀνελεῖν. διότι οὐκ οἱ παῖδες ἀνδρῶν ὅτις πρὸς τὴν ἀνελεῖν, πᾶν ὅμῳ τὸ ἀρεσκέναι ἀνελεῖν. Et ad versum 615. Ἰστοῖ δὲ, ὅτι τῇ ἀχρῶν ἱππολύν, ὅτι καὶ ὅλοι τὴν Ἀφροδίτῃ αἱ Λημιάδες δυσωδίᾳ ἐκίχον, Μυρτίλῳ ἐν σφῶν Λημιάων ἀφ' ἧς τὴν Μήδην παρεπλάσαντο ἀφ' ἧς ἐκείνην πρὸς τὴν Λήμιν φέρμενοι, καὶ δυσωδίᾳ γυναιξὶ τὴν ἀνελεῖν. Confer etiam Scholiastam Homeri ad Il. H. v. 467. & Eustathium ad Homer. pag. 691.

5 Λημιά. Voce hac usus est Aristophanes Equit. pag. 321. (220. Ed. Bas. P.)

6 Λήμια. Vide Petitum de Leg. Att. pag. 42.

Kkk

Λημιάων,

Λιυσίαν, Ληυιάν. ὄνομα μηνός.

Λιυίς, Ληιδός. ἡ βάκχη. ὡς καὶ τὸ ληνόν.

Λιυοδάται. οἱ ἱερεῖς.

Ληνός, ἡ ἐπελυσίον. αἱ Ἐκκλησίαι ὡς καὶ Δαβίδ. καὶ ληνοδάται, οἱ ἱερεῖς.

Ληξιαρχικὸν γράμματιον. εἰς ὃ Ἀθηναίων τ' ἀγῶν, τ' ἔχοντων ἡλικίαν ἀρχῆν, ἀνεγράφετο τὸ ὄνομα, περὶ τῶν δὲ δόμων αὐτοῖς. καὶ ἐξ ἐκείνων τ' ἡ γράμματιον κληροῖται τὰς ἀρχάς.

Ληξιαρχικὸν γράμματιον. εἰς ὃ ἐνεγείροντο οἱ τελειωθέντες τ' παίδων, οἷς ἐξελῶν τὰ παλαιὰ οἰκονομεῖν. παρὸ καὶ τὸ ὄνομα γέροντι, ἀφ' οὗ τὸ λήξαι ἀρχῆν. λήξεις δὲ εἰσιν οἱ τε κληροῖται καὶ αἱ ἐξουσίαι.

Λήξις. τὸ ἐγκλημα, καὶ ὃν λόγον φασὶν καὶ λαχῶν δίκην.

Λήξιν δίκην. καὶ λαχῶν δίκην, τὸ κατὰ γνήσιον καὶ ἰδιωτικὸν περὶ τῶν φασί. τὸ δ' ἀντικαλέσασθαι, ἀνπλαχῶν. τὸ δὲ ἀφαιρέσθαι τῆς δίκης, ἀφ' ἀλαχῶν.

Λήξις. παῦσις. ἡ μερίς. κληρονομία. * Αἰλιανός. Καὶ θάψις τ' νεκρῶν, τοῖς κατὰ θεοῖς Θεοῖς ἀποδίδεσθαι ἐκείνων λήξεως ἡδὴ. καὶ αὐτῶν. * Λήξις ἡ μὲν Δία θυγατέρα τῶν Αἰγυπτίων καλεῖται, τὰ δὲ τῇ πόλει ἡ Ἀλεξάνδρην, ἐκείνη τὴν καὶ τῇ Ρώμῃ. * παῦσις ἐστὶ κληρονομία. λήξις δὲ μερίς. ἡ δὲ ἀποκλήσεως, μερίς εἰς ἀμείνονα λήξιν.

Ληγεῖς. Φλυαρεῖς. * Αἰσχροφάνης.

Τί δὴτα ληγεῖς, ὡς περὶ ἀπ' ὄντος κατὰ περὶ λέγει καὶ ἀπὸ νῦν. καὶ αὐτῶν. Ληγεῖς. ἀντὶ τῆς κατὰ ληγεῖς. Ἀπὸ τῆς δὲ ἡ φράσις καὶ τὸ ὄνομα. ὡς τὸ, μαλὶαν μαλὶν. ἐστὶ δὲ Ἀπὸ τῶν τὸ ὄνομα, τὸ εἰπόντων τὸ περὶ τὸ, ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ὄνομα. ὡς τὸ, ὅσον ὅσον. καὶ, Φυγὴν Φύγης.

Ληγεῖς ἔχον. παρὲν καὶ τὸ ἔχον. ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ ὅσον οἱ ληγεῖς οἱ ληγεῖς καὶ λαμοῖ.

Ληγεῖς. Φλυαρεῖς. μαλὶαν φημι. Πολλὰ γὰρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μετὰ τῶν ἐδὲ καὶ ληγεῖς τε καὶ φληναφοί.

Ληγεῖς. Ὁ ὅσον ἐν τῇ γήρῃ ληγεῖς κατὰ ληγεῖς, ὅσον αὐτὸς εἰς αὐτὸν τὸ παρὲν ἀνδρῶν, ἵνα καὶ φθαρτὸς καὶ θνητὸς νομοδῇ. ὅσον δὲ ὅσον ἀλλοιωθέντος, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς νῦν ἐν τῇ γήρῃ ἀνδρῶν.

1 Ληγεῖς, ἐπελυσίον. αἱ Ἐκκλησίαι. Ex Theodoret ad Psal. viii. v. 1.

2 Ληξιαρχικὸν γράμματιον. Ex Harpocracione. Confer etiam Notum supra v. Ἐπιγράμμιον, & v. Κοινὸν γράμματιον: itemque Maussacum ad Harpocracionem v. Περίπαλον, & Petium de Leg. Att. pag. 153. De iurejurando, quod praestare tenebantur illi, qui Lexiarchico inscribebantur, vide Lycurgum in oratione contra Leocratem, pag. 157. quem locum non observavit Petius.

3 Οἱ τελειωθέντες τ' παίδων. Id est, qui annum vigesimum agebant. Ejus enim aetatis esse oportebat, qui Lexiarchico inscribi volebant. Vide auctores in nota praecedente citatos.

4 Αἰλιανός. Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex MS. Paris. A. revocavi.

5 Λήξις ἡ μὲν Δία θυγατέρα. Fragmentum hoc corruptum est, & ideo obsecrum: cujus pars posterior legitur etiam supra v. Ἐγκλησικὴ.

Ληγαῖον. Nomen mensis.

Ληγίς. Baccha. Α ληνός, torcular.

Ληνοδά. Sacerdotes.

Ληνός, & ἐπελυσίον. Sic apud Davidem vocantur Ecclesiæ. Et ληνοδά, sacerdotes.

Ληξιαρχικὸν γράμματιον. Tabula, in qua civium Atheniensium, qui per ætatem Magistratus gerere poterant, nomen scribebatur, addito singulis populo, [ex quo oriundi erant.] Ex his igitur tabulis Magistratus sortiebantur [cives.]

Λήξ. γράμμα. Tabula, in qua inscribebantur nomina adolescentum, quibus ob justam & perfectam ætatem patrimonium administrare licebat: sic dicta a λήξις, i. e. hæreditas, vel patrimonium; & ἀρχεῖν, administrare.

Λήξις. Crimen, cujus aliquis accusatur. Nam λαχῶν δίκην significat, litem alicui intendere.

Λήξιν δίκην. Intentionem litis. Et λαχῶν δίκην, litem alicui intendere: vel, rerum privatarum causa aliquem in jus vocare. At vicissim actionem contra aliquem instituire, ἀνπλαχῶν vocabant. Et bona vel patrimonium distribuere, ἀφ' ἀλαχῶν.

Λήξις. Cessatio, Vel, portio, hæreditas. Aelianus: *Et mortuum sepelitis, Diis infernis sacra rite faciens.* * * * * *Mala urbis Alexandria & Romam invaserunt.* Παῦσις est hæreditas: λήξις portio: & ἀποκλήσεως, portio melioris hæreditatis.

Ληγεῖς. Garris. Nugaris. Futilia proferens. Aristophanes: *Quid ita nugaris, tanquam ab asino delapsus.* Pro ἀπ' ὄντος quidam etiam legunt ἀπὸ νῦν, i. e. a mente. Et iterum: *Nugas nugaris.* Locutio autem & figura hæc est Attica: cui simile est & illud, Infaniam infanis. Attica enim figura est, postquam rem ipsam dixeris, subicere & verbum a re illa deductum: ut ὅσον ὅσον, Φυγὴν Φύγης.

Ληγεῖς ἔχον. Nugaris. Hic τὸ ἔχον redundat.

Ληγεῖς. Garrulus. Nugator. Vana loquens. *Horum enim multa vel adolescentulo nuga & deliria videbantur.*

Ληγεῖς. Mens in senectute delirans non ipsa in se illam affectionem recipit, ut corruptioni obnoxia & mortalis existimetur: sed cum instrumentum sit mutatum, & actionem a mente manantem recipere non possit,

6 Παῦσις ἐστὶ κληρονομία. Locus hic turbatus esse videtur, quem sic constituendum & legendum esse putem, Λήξις ἡ μὲν Δία θυγατέρα, καὶ μερίς, &c. Vide etiam infra v. Παῦσις.

7 Αἰσχροφάνης. Nubibus pag. 195. (120. Ed. Bas. P.)

8 Ἀπ' ὄντος κατὰ. Vide supra v. Ἀπ' ὄντος.

9 Γήμω. Sic melius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ habent ὄνομα.

10 Λήγεον. Scribo, ληγεῖν. Ληγεῖς enim erat ornamentum quoddam muliebre aureum: de quo locus hic accipiendus est. Photius in Lexico inedito: Ληγεῖς, κόσμησις γυναικεία. γυναικεία. Vide etiam Hesychium v. Ληγεῖς. Ceterum exemplum hoc alibi collocandum est, quoniam nihil facit ad v. Ληγεῖς.

11 Ὁ ὅσον ἐν τῇ γήρῃ ληγεῖς κατὰ. Cum toto hoc loco confer Philoponum in lib. i. Aristot. de Anima, E. 5. a. ubi nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, ἀντὶ τῆς quoque leguntur.

ἡγηται μὴ δυναμένης δεξασθαι, τὸ πᾶν ὅτι ὄργανον,
 πᾶν ὅτι ἐδόξεν εἶναι καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ νῦν. καὶ γὰρ
 ὅτι ὁμομῆτις λημῶντος, ἡ καὶ τῶν γῆρας ὡς ἀνεπι-
 τηδεότης μετὰ βολῆς, ἡ μὲν αἰσθησις ἐδὲν ἡπτόν
 μὲν ἀπαθῆς· τὸ δὲ αἰσθητήριον ἐμπαθές, ἡ ὅλων
 ἀχρηστοί γίνεσθαι καὶ ἄργον. τὸ δὲ αἶψον ὅτι μὴ συ-
 λφθεῖσθαι τῶν αἰσθητικῶν καὶ τῶν αἰσθητικῶν δύνα-
 μιν, τὸ μὲν ἐν τῷ τῶν σώματι ἔχον τὸ εἶναι
 καὶ αἰσθητικῶν δύναμιν, ἀλλ' ἐν τῶν πνεύματι. ἔγωγε
 ὅτι καὶ τὰ τῶν γῆρας ὁμομῆτις ὑπὸ ὅτι γῆρας ἐξασθε-
 νήσαντα, καὶ τῶν χιτῶνων παχυτέρων γινόμενων, καὶ οἷον
 ἐρρυσσόμενων, καὶ ὅτι ἔγωγε ἀφ' αὐτῶν, ἐπὶ τε καὶ τῶν
 ἐν τῶν ὕδατι ξηροτέρων ὑπὸ ὅτι γῆρας καὶ πεπνηγμένων,
 καὶ ὅτι δυναμένων τὰ ἐν τῶν αἰσθητικῶν πᾶσι ἀφ-
 πορθεύειν ἐπὶ τὸ ὁπτικὸν πνεῦμα, συμβαίνει τῶν γέ-
 ρουσ ἡπτόν ὄρεσθαι. καὶ ἐπὶ τῶν λήγειν ὅτι ὁ νῦν ληγεῖ,
 ἀλλ' ἡ ὅτι ὄργανον ὡς τὸ χεῖρον μετὰ βολῆς καὶ ἀνεπιτη-
 δεότης πάσῃ, καὶ τῶν λήγειν ἐμποιεῖ, ὅτι ἐν τῶν γῆρας
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ νεότητι, νοσημάτων πινῶν φρε-
 νητικῶν καὶ ληθαργικῶν τὸ σῶμα χατελιφθέν. ὅτι ἡ
 ὅτι πετὰ μὲν βλάβη ὅτι νῦν, ὡς ἀφροσύνη λέγεσθαι· ἡ δὲ
 μέση, λῆξ· ἡ δὲ ὑπερμυρία, ὡς ἀλγος. ὅτι ληξ
 δὲ, ὁ ἀνασθῆς ὡς τὸ λῆξ ὄρεσθαι ἀφ' ὅτι ἰ.

Λήσας. ἀγνοήσας·

* Λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἔκκοχκίσας.
τέλεον ὑπλέεσας.

Δήσομαι. ὀπιλάθωμαι. λήθω ἔξω.

Δήσαρχος. ἀρχηγὸς λεητῶν.

Λησαί. Πισίδης·

Ἐν τῇ ὀρθαίᾳ τῇ ἀοιδίμῃ μάχῃ

Γίνεθε ληστές.

Ἀντὶ τούτων, μιμνήσκου τοῦ ληστῆ. καὶ ληστὴς εἶ, ὁ σὺ ἠπέρεω
πειρασθῆς δὲ, ὁ ἐν θαλάσῃ. καὶ τὸ ληστικὸν σύστημα·
ἡ ληστικὸν δὲ χρῆμα, ἡ κατῆμα. Κοσῶν τὸ ληστι-
κὸν τὸ Ἑλλάδα ἐπέδραμον. τὸ δὲ πάντων τὸ μέ-
σον ἀνδρῶν ἀδυνάτου· ὁ δὲ ληστικὸν ἐν τῇ Ἀπυλῇ
χ' ἀνδρῶν βιώσῃσι.

Λητεία.

Λῆσις. ἡ λήθη. ⁸ Σοφοκλῆς· Καὶ τὰ λοιπὰ αὐ-
τῷ ἔβίβ. τὰ δὲ μέσον ἡ λῆσις ἔχας, ἡ δὲ ὑδενὸς
ποιῶ. ἡ δὲ ζῆν ὀπιλέλῃσαι, ἡ ἐ φροντίσεις. Οἰδίπυς.
Ἐταῦθα γάρ μοι κείνα συγχορίζε'. ταῦτις, αἶψα
ἔ τέλως καὶ τὰ μέσα ἔ βίβ διτυρήσας. παροδοκῶν

¹ Τὸ μᾶλλον ἐν ταῖς τοῖς σὺμψυξι ἔχειν τὸ ἔργον τοῦ αἰδουμένου δυνάμει.] Hæc verba incuria librariorum in prioribus Edit. omissa sunt, quæ ex 2 MSS. Parif. revocavi.

2 Οὐτοι δὲ ἔτι καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐμμελῶς ὑπέμνησαν. Ne oratio sit
ἀναλόγητος, scribendum est, ἥτοι δὲ καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐμμελῶς ὑπέμνησαν
καὶ ἔξωθεν ἐξωδισσάμενοι, &c. Sic enim recte legitur apud Philopo-
num loco laudato.

3. *Λιρός*. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. (excepta Mediolanensi, in qua legitur *λιρός*) male habent *λιρός*. Vide infra v. *Λιρός*.

4 Λήστις (Caul) ὁ πρὸς π.] Senarius hic est Aristophanis in *Pace* pag. 628. (436. Ed. Baf. P.) ubi vide Scholiastam.

5 Ἀντικλόν σύστημα] Vide quae notavimus supra ad v. Ἀνιδρώς.

6 Ἀρχαὶ δὲ τῆς αὐτῆς κτ.] Hic in prioribus Editt. est novi
articuli initium, cum tamen & sensus, & exemplum, quod se-

propter ineptitudinem, affectio instrumenti videtur esse etiam affectio moventis ipsum mentis. Nam & oculo levis oppleto, vel etiam ob senectutem ita mutato, ut ad videndum non sit idoneus, ipse quidem sensus nihilominus manet illæsus: at sensus instrumentum afficitur, vel prorsus inutile redditur. Causa vero cur cum instrumento sensus non corrumpatur etiam ipsa sentiendi facultas, est, quod facultas sentiendi non sita sit in corpore, sed in spiritu. Sic igitur & sensu oculorum in senibus hebetato, & tunicis eorum crassioribus factis, & quodammodo corrugatis, nec ita perspicuis, præterea vero & interioribus humoribus tempore siccioribus redditis, & densatis, cum affectiones a sensilibus manantes ad spiritum videndi facultate præditum transmittere non possint, accidit, ut senes minus videant. Et in deliris non ipsa mens delirat, sed instrumenti in deterius mutatio & (ut ita loquar liceat) ineptitudo afficitur, & deliria efficit, non in senectute tantum, sed etiam in juventute, quum aliqui morbi phrenetici vel lethargici corpus occuparunt. [*Port.*] Vehemens dementia, vocatur *ἡ ἀφροσύνη*: media, *ἡ ἁγῆ*: levissima, *ἡ ἀλγῆ*. *Διὸς* vero est impudens: a *λίαν*, nimis, & *ὄραν*, videre: scribiturque per *ι*.

Λήσας. Ignorabis. Imprudens aliquid facies.

*Imprudens urbes tuas vastas & habitatoribus
vacuas reddes. Vel, prorsus evertes.*

Λήσσωμεν. Obliviscar. Oblivioni tradam.

Ἀγάρχ. Prædonum princeps. Latro-
num dux.

Ληστές. Latrones. Prædones. Pisides: *In parafiso celebris pugna estote latrones.* Id est, latronem imitamini. Et ληστής dicitur prædo terrestris: *πειρατής* vero, pirata, sive prædo, qui mare infestat. Et ληστικὸν σύστημα, manus latronū. At ληστικὸν est epithetum, quod de bonis vel possessionibus latronum dicitur. *Costobi coacta latronum manu in Græciam incursionem fecerunt.* † *Ille vero quamvis omnium mediocris fortunæ hominum minimas haberet opes, tamen mille latronum manu in Apulia conflavit.*

Ληστεία. Latrocinium.

Ἀντίς. Oblivio. Sophocles: *Suprema vitæ officia a me petis. Quæ vero medio tempore gesta sunt, eorum vel oblitus es, vel nullam habes rationem.* Vel, vitæ oblitus es, aut eam non curas. Oedipus: *Huc enim mihi ista conferuntur.* Id est, propter finem & medio

quitur, fatis declarent, hæc cum superioribus connectenda esse.

7 Τὸ ληστικόν.] Sic recte MSS. Parit. itemque Editi. Mediolan. Aldina, & Bafilienfis. Quare miror quid Porto in mentem venerit, qui in Editione sua vocem illam *ληστικόν* mutavit: proflus contra mentem Suidæ, & sensum loci hujus. Τὸ ληστικόν enim non significat manum vel multitudinem latronum, sed est epithetum, quod de eorum bonis & possessionibus dicitur, ut Suidas non solum hoc ipso loco docet, sed etiam supra v. ἀνιδέας, ubi nos vide.

8 Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 291. ubi locus hic ita legitur & distinguitur:

Τὰ λοιπὰ αὐτῆς βίβ. πρὸς τὸν μίσον

^aH λῆτα ἰούδαι, ἢ οἱ ἐθελοντες παύει.

Οἱ δὲ Ἐπιπύθα γὰρ μοι καὶ ἄλλα συγκυμίζονται.

Vide ibi Scholiaſtam. Locum hunc Sophoclis obſervaverat etiam
Portus.

γὰρ οὐ φιλεληθέσταται παρ' ἐμῶν, ὅταν ἀποθάνω, ζῶν-
τα με γινώσκουσιν.

Λητώ. ἡ μήτηρ τῷ Ἀπόλλωνι.

Ληφθῆναι. κεραιτῆνον.

Λίαν πάνυ.

Λιαρόν. ὁρμήν.

Λιαροί. ἐν κλίματι. χωροί.

Λισάδα. γαλήνη. κρημνί. ἐνυδρον τόπον. ὡς Ἐπι-
γραμμιά. * Καὶ λισάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ κύ-
πελλα.

Λισάς, λισάδος. ὁ γαλακτός τῷ δακρύων.

Λισαδεία. πόλις τῆς Βοιωτίας.

Λισάνιος, Ἀντιοχεύς, σοφιστής, ἐπὶ τῷ Ἰουλιανῷ τῷ
Παραστάτῃ χρόνων, καὶ μέχρι Θεοδοσίου τῷ αὐτοκράτορος,
Φασγανίου πατρὸς, μαθητὴς Διοφάντη. ἔγραψεν ἄπειρα
ἐν οἷς εἰς Κωνσταντῖνον τὸ βασιλεῖα ἐκώμωον ἔτερον εἰς Ἰου-
λιανόν. μελέτας ῥητορικὰς. ἑπτολόγας. ἔπος καὶ ἐπὶ τῷ
χρόνῳ τῷ βασιλεῖ καὶ Γρηγορίῳ. † Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ
Παραστάτης, καὶ περὶ πολλοῖς ἐμπεδικῶς, καὶ τε αὐτὸς λό-
γους ἠπείτο φιλοπρέπειας, καὶ τῷ Ἀντιοχίῳ σοφιστῇ, ὃν
Λισάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν τὰ ἴσα ἐ-
πανῶν, τὰ δὲ, ὅπως λυποῖται τὸ μέγα σοφιστῇ Προαερέ-
σιον, αὐτοῦ μὲν ἔτερον. Ἀχάκιος γὰρ πρὸς αὐτὸν τῷ αὐτῷ
τῷ ῥητορικῷ δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τασκιανὸς, αὐτῷ
αὐτὸς ταῦτα ἐπελάλει, καὶ διέμενοντο τὰς κρίσεις.

Sophista dicendi valde peritus, & Tuscianus
umque ejus reprehendebant.

Λισάν. ὄνομα ὄρους.

Λισανωπός. πόσις.

Λισανωπὸν, καὶ λισανωπός. ὁ καρπὸς τῷ λισάνῳ.

Λισάν. δὲ, αὐτὸ τὸ δένδρον.

Λισέρνα. εἶδος πλοῖος. καρχαρία. Πηξάμην.
δρομάδας τριακοντήρεις. Λισερνίδαν τύπων.

Λισέρν. ὄνομα τόπων. ἀπὸ πλοῖου ἰσορείας. Ὑπα-
τῶν Κοίντων τῷ Σεβασίῳ χάσμα κατὰ μέσῳ
ἀργεῶν ἀφ' ὧν τῷ γῆς γέροντι. γρόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι
ἐκ τῷ Σιδυλλίῳ λόγιον, ὅτι (μυελιδόει) ἡ γῆ, τῷ
τὸ πμῶταλον ἐν ἀνθρώποις ἐμπεδικῶς τὰς χάσμαι,
ἐπέφερον οἱ μὲν χρυσόν, οἱ δὲ ἀργεῖον, οἱ δὲ χαρπύς,
οἱ δὲ ὅτι μέλιστα πμῶταλον, καὶ συμβαίνειν τῷ ἑαυ-
τῷ λεγόμενον ἱερῶν ὑπελάμβανον. μόνον δ' ἔδεν π
μῶν τῷ χάσματι, Κέρκας ἀνὴρ, ὁφθῆναι τε χέλλι-
τος, καὶ τῷ ψυχρῷ αἵματι, ἔφη (μυελιδόει) βέλπον τῷ
ἄλλων τῷ Σιδυλλίῳ. πμῶταλον γὰρ εἶναι χεῖμα πόλιν
ἀνδρὸς ἀρετῆς, καὶ ταύτῃ ἐπιζητεῖν τὰ ἐκ τῷ
λόγιον διλήμματα. καὶ ταῦτα εἰπὼν, τὰ τε ὅπλα
αὐτῷ εἶδετο, καὶ εἰς τὸ πολεμικὸν ἵσταν ἀνέβη. πάντων

1 Λιαρόν.] Pro χλιαρόν. Confer Athenæum lib. 11. cap. 14. p. 41.
2 Καὶ λισάδες, ἐπὶ τῷ βοτ.] Ut metrum versus hujus supplica-
tur, scribendum est.

Καὶ λισάδες, ἐπὶ τῷ βοτ. Πανὶ κύπελλα.
Sic enim legitur in Anthologia inedita, ex qua Epigramma inte-
grum, cujus Hexameter hic pars est, publici juris fecimus supra v.
Ἀμφιλαφῶ.

3 Λισερνίδαν πῶτα Λισέρν. ὄνομα τ.] Locum hunc fœde ante
mutilatum nunc primum ex 2 MSS. Paris. in integrum restitui.

vita tempore felix eris. Cum enim speres,
te fructum & utilitatem ex me percepturum
esse, postquam mortuus fuero; me senem,
dum adhuc vivo, fovebis & ales.

Λητώ. Latona, mater Apollinis.

Ληφθῆναι. Captum esse.

Λίαν. Valde. Vehementer. Admodum.

Λιαρόν. Calidum. Tepidum.

Λιαροί. Separatus. Qui recessit. Qui deflexit.

Λισάδα. Guttam. Fontem. Locum aquo-
sum. In Epigrammate: *Et gutta, & ista pa-
storalia pocula.*

Λισάς. Lachrymarum gutta.

Λισαδεία. Libadia. Urbs Bœotia.

Λισάν. Libanius, Antiochenus, Sophista,
[floruit] Juliani Apostatae temporibus, & [vi-
tam] usque ad Theodosium majorem [pro-
duxit:] filius Phasgani, discipulus Dio-
phanti. Scripsit infinita: & inter ea, Con-
stantii Imperatoris encomium, & alterum in
Julianum: Declamationes Rhetoricas: Epi-
stolas. Vixit etiam Basilii & Gregorii tempo-
ribus. † Julianus autem, quamvis tot negotiis
implicitus, tamen & literis sedulo operam
dabat, & in iis excellere videri volebat: So-
phistamque Antiochenum, cui Libanio no-
men erat, supra modum admirabatur, par-
tim quidem laudibus eum ornans, partim ve-
ro, ut magno Sophistæ Proaeresio aggre face-
ret, illum huic præferens. Acacius igitur,
Phryx, ideo eum semper culpabant, judici-

Λισάν. Libanus. Nomen montis.

Λισανωπός. Libanotis. Herba quædam.

Λισανωπὸν, & λισανωπός. Thus. Λισάν. vero,
arbor thurifera.

Λισέρνα. Genus navigii. Liburnæ. Carabia.
Cum compegisset naves cursorias, triginta re-
mis instructas, & forma Liburnis similes.

Λισέρν. Libernus. Nomen loci, ab histo-
ria quadam ita dicti. Cum enim Consule
Quinto Servilio terra ingenti hiatu in medio
foro discessisset, Romani ex oraculis Sibylli-
nis cognoverunt, terram esse coitutam, si,
quod inter homines pretiosissimum esset, in
hiatum illum conjiceretur. Quare alii qui-
dem aurum, alii vero argentum, alii fruges,
alii aliud, quod quisque pretiosissimum du-
ceret, eo injecerunt, existimantes, id menti
oraculi esse consentaneum. Sed nihilominus
permanente voragine, Curtius, vir & egregia
corporis specie, & insigni animi fortitudine
præditus, dixit se melius quam ceteros men-
tem oraculi Sibyllini intelligere. Rem enim
in civitate pretiosissimam esse virtutem viri,
camque ab oraculo requiri. His dictis, arma

In prioribus enim Edit. defunt verba hæc: Τύπῃ τῷ Λισέρν. ὄνο-
μα τόπων. ἀπὸ πλοῖου ἰσορείας. Ὑπατῶν Κοίντων τῷ Σεβασίῳ, χάσμα
κατὰ μέσῳ ἀργεῶν ἀφ' ὧν τῷ γῆς γέροντι: quæ lacuna non potuit non magnas
huic loco tenebras offundere. Cæterum historia, quam Suidas ex
scriptore anonymo de Curtio hic narrat, existat etiam apud Livium
lib. vii. quem Lector conferat.

4 Συμβαίνειν τῷ ἑαυτῷ τ.] Legere malim, συμβαίνει τῷ ἑαυτῷ τῷ
ἐκ τῷ λεγόμενον.

δὲ θάυμαζόντων τὸ δρώμενον, ἀπερίπως ἐλαύνει καὶ
τὸ χάσμα αὐτοῦ. Συνελθόντες δὲ τῆ γῆς, ἠρωίχως πιασ-
τὶς ἀνδρὶ καὶ μέσσην ἀγρὸν Ῥωμαῖοι ἀνὰ πᾶν ἔτος
ἐπιτελεῖν διέγνωσαν, τὸν ἑν τὸν Λίβερνον ἐκάλει-
σαν, βαμὸν οἰκοδομήσαντες ἐξ ἑνὸς καὶ Βιργίλλιο
τὸ ἀρχαῖον ἐποίησαντο.

Λίβερτινοι. ὄνομα ἔθους.

Λίβυκὸν θηρίον. οἷον ἐξηλλαγμένον. Φασὶ γὰρ τιτὸν
Λίβυον θηρία μὴ πολλὰ ἔχουσαν, ἀνδρὸν δὲ ὄντα,
συνερχομένων δὲ παντοδαπῶν εἰς ἓνα τόπον, εἴτα ἀ-
λήλους ἐπιβουλεύονταν, ἐξηλλαγμένα καὶ σύμμιχτα σπο-
τελεῖν ζῶα.

Λίβυκὸν ὄρεον. ἀντὶ τοῦ μέγα. ὡς καὶ Λίβυη πολλὰν
ὄρεϊσαν καὶ ἐκτετακτέαν ὄνταν.

Λίβυρικὰ. νῆες ἦσαν καὶ τῆς τελευτικῆς ἐχ-
μασιδίας τύπον, ἀλλὰ ληστικώτερον, χαλκί-
μοι τε, καὶ ἰσχυροί, καὶ κατὰ φρεσιν, καὶ τὸ πά-
χος αὐτῶν ἀπίστον.

Λίβυσσα ὄρεϊς. ἡ στρωθόκαμηλος. ὡς Μυθιστοῖς.

Ἀλλὰ Λίβυσσα

Στρωθὸς ἀλισκομένη, πλάζει καὶ ἀμφοτέρως.
Λίγδην. ἡ καὶ βάλδος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιφανείας.

Λιγαίων. ὕμνων. κηρύσσων.

Λιγέως. ὀξέως. καὶ λιγείως, ὁμοίως.

Λίγης. ὄνομα κύριον. ὡς δὲ βίαιος.

Λιγύς. ἡ ἀνάδοσις τῆς καπνῆς. ἡ Ἀριστοφάνης.

Λιγύς δὲ σῶμα καὶ δόμων περικλυτὸς

Καταβαλὼν σὺ Λικυμνίους βολαῖς.

ἔπος ὁ Λικύμνιος ἐπετύχεσθαι πινὼν οἰκίας. καὶ δεῖμα
ὅτι Εὐριπίδης Λικύμνιος.

Λιγύκρυτον. ὁ λιγύκροτον.

Λιγύτερος. ὀξύτερος.

Λιγύμοχος. ἡ ἀνδρὸν ἔγω λέγειν] ἀφ' ἧς τὸ μόχ-
θον καὶ τὸ θρήνον ἡδυτάτως ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν παιδα
γινόμενον.

Λιγύς, καὶ λιγυρός. ὀξύς. ἡδύς.

Λιγυστικὸν πέλαγος. καὶ ὁ Λυγιστικός, τόπος ἐν
Ἰβηρίᾳ. καὶ ἔστιν ἐν τῇ Ἀθέρᾳ.

Λιγυφθόγους. ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνους.

Ἡ οὐκέτι δὴ περιύχουσι λιγυφθόγους αἰσῆς,

Ἀχρὶ, κατ' εὐχέρπης αὐλαχας ἐξομνῶ.

1 Τὸν πᾶσι Λίβερνον] Nescio an auctori Anonymo temere
hic credendum sit, cum Livius aliique historiz Romanæ scripto-
res ea de re taceant.

2 Ἐξ ἧς δὲ Βιργίλλιος τὴν ἀρχήν] Hæc mihi Sibyllæ folia vi-
dentur, nec apud ullum scriptorum veterum me legisse quicquam
memini, quod ad locum hunc illustrandum facere queat. Quare
inquirat Lector.

3 Τελευτικόν] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. mendo-
se, τελευτητικόν.

4 Λίγης] Vidé supra v. βίαιος.

5 Ἀριστοφάνης] Anonymus pag. 599. (415. Ed. Bas. P.)

6 Λιγύκρυτον. λιγύκροτον] Vox posterior est prioris emendatio.

induit, & equum bellicum conscendit, om-
nibusque factum ejus admirantibus, intrep-
ido vultu se cum equo in voraginem immisit.
Cum igitur terra postea coisset, Romani he-
roicos honores viro illi in medio foro quot-
annis habendos esse decreverunt, locumque
illum vocarunt Libernum: in quo aram ex-
struxerunt, a qua & Virgilius initium fecit.

Λίβερτινοι. Libertini. Nomen gentis.

Λίβυκὸν θηρίον. Libyca fera. Id est, insolita
& inusitata. Ajunt enim Libyam, ferarum
multitudine abundantem, aquarum & fon-
tium penuria laborare. Quare, cum omnis
generis animantes bibendi gratia in unum
locum ibi convenire, & sese promiscue inire
soleant: ideo regionem istam inusitata &
mixti generis animalia gignere dicunt.

Λίβυ ὄν ὄρεον. Avis Afra. Id est, magna. A-
frica enim multas inusitatae magnitudinis a-
ves habet.

Λίβυρικὰ. Liburnicæ. Naves erant, non tri-
remium formatæ modo, sed navibus præda-
toriiis similes, æreisque rostris munitæ, & fir-
mæ rectæque: quarum incredibilis erat ce-
leritas.

Λίβυσσα ὄρεϊς. Avis Libyssa, five, Strutho-
camelus. In Fabulis: Sed Libyssa struthoca-
melus capta ambos fefellit.

Λίγδην. Non profunde: sed in superficie.
Strictim. Leviter.

Λιγαίων. Celebrans. Prædicans.

Λιγέως, & λιγείως. Acute.

Λίγης. Lingis. Nomen proprium viri, qui
violentus fuit.

Λιγύς. Fuligo. Aristophanes: Fuligine
vero corpus & ades tuæ oppletæ comburantur,
velut igne a Licymnio injecto. Hic Licymnius
quorundam ædes incendit. Est & Licymnius
fabula Euripidis.

Λιγύκρυτον. Acutum sonum edens.

Λιγύτερος. Acutior.

Λιγύμοχος. Sic dicitur lusciniæ, [a λιγύς,
argutus, suavis, & μόχος, molestia, dolor:]
quod flebili quidem sed suavissima voce filium
suum lugeat.

Λιγύς, & λιγυρός. Argutus. Canorus. Acu-
tus. Suavis.

Λιγυστικὸν πέλαγος. Ligusticum mare. Et Li-
gusticus, locus in Iberia. Vide in voce Ἀθήαιος.

Λιγυφθόγους. Argutum vel suavem sonum
edentibus. [In Epigrammate:] Non amplius
alis argutum cantum edes, cicada, in fertili-
bus sulcis sedens.

Τὸ λιγύκρυτον enim corruptum est, pro quo scribi debet λιγύκροτον
a λιγύς, & κρότος.

7 Λιγύμοχος. ἀνδρὸν ἔγω λέγειν] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Aves pag. 605. (420. Ed. Bas. P.) Sed notandum est, apud ipsum
Aristophanem dicto loco pro λιγύμοχος hodie legi λιγύφθογος:
& quædam exemplaria olim etiam habuisse λιγύμυθος, ut Scholi-
asta ibi semel monet.

8 Καὶ Λιγυστικός, τόπος ἐν Ἰβ.] Ineptissime. Nam supra v. Ἀθήαι-
ος, quo compilerator nos remittit, τὸ Λιγυστικός non est nomen loci
in Iberia situm, sed ὄνομα κτηνικὸν a Λίγυς, i. e. Ligur. Vide locum.

9 Οὐκέτι δὴ περιύχουσι] Distichum hoc est pars Epigrammatis in lo-
custam, quod integrum exstat Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Por-
tus etiam monuit.

arrian. fragm. Selector.
Rom. III. Vol. I. p. 25. Schen.

Λιγύρων. ἡδύρων.
Λιανύσης. περὶ ὕλης.
Λιθάζω. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ ὅπως αὐτὸς τὸς
εἶδος βάλω. Ἀρριανὸς Κελδύσαντος δὲ Τατίου τ
χρυσὴν ἐς τὴν παῖδα ἐλίθαζον, ἔτε τιτρωσκονίην
κατεργάσθη.

Λιθείας. πολυτελείας. τὰς λιθείας λεγομένης.

Λίθει. πύλη. λίθι. δὲ θάκος.

Λίθων ὑδρείων. διότι τὰ τεχνῶν παροξύνοντι,
λίθων, λιθίνων, καὶ λίθων.

Λιθοδικτῶ. ἐκ τῆς δίκης, τὸ βάλω.

Λιθοκοπία. ἡ ἐκ λίθων βολή.

Λιθόλυστος. λιθόλυσις.

Λιθολόγοι. οἰκοδόμοι.

Λιθομυλία. ἡ ἀπὸ τοῦ ῥωμαιοῦ τιμητῆς, λιθο-
μυλία ἢ ῥωμαίων κατέστρωσε, καὶ ὑδαλὶς ὁχευ-
κατεσκεύασε.

Λίθον ἑλκυσ. ὅτι τῷ ἀδύνατον τι κατεργά-
σαι περιωρῶν. οἶον, ἀδύνατον ἐπιχειρεῖν.

Λίθον. θηλυκὸν ἢ λίθος. Οἱ δὲ Ἀβάρι χρυσόν
τε καὶ ἄργυρον καὶ λίθων τὰς ἐλετήμας ἀπεφύρασαν
ἡζίου.

Λίθον. Δημοσθένος ἐν τῷ Κόνων. Τῶν τε
παρόντων καὶ ἑνῶν ἡμῶν ἔπος τὸ τὸ λίθον ἄρ-
τες καὶ ἐξορκιστῆς. εἰχάσαν οὐδ' Ἀλκιμάδου τὸς
πινί λίθον τὸς ὄρκους περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ
Φιλόχορος ὑποδείκνυσιν.

Λιθολογία. τὸ εἶδος ὅτι τὸ βάσιν τὸ ἀνάθημα.

Λιθολογία καὶ λιθοδικτὴ ἀφ' ἑαυτῆς. ἡ μὲν λιθολογία
ἔστιν, ἡ δὲ λιθοδικτὴ ἔστιν, ἡ μὲν μετὰ τὴν οἰκονομίαν
λίθους ἢ δὲ λιθοδικτὴ ἔστιν, ἡ μὲν μετὰ τὴν οἰκονομίαν
λίθους καὶ κατεσκευασμένους τὸς λίθους, ὡς ἀπειλη-
φέναι τὸ εὐφραίνειν ἔχον τῷ ἔργον. Λυσίας ἐν τῷ
τὸς Ναυσίαν πρὸς τὸν τύπον. Ἀλλὰ ἀφ' ὅτου τὸς
τέχνης ἐργάζεσθαι, τὴν τε λιθολογίαν καὶ λιθοδικτὴν
καὶ τὸς τέχνους, τὸ τεχνικόν.

Λιθολογία. λιθογλυπτική.

Λίθον. τὰς βήμας. ἡ Ἀριστοφάνης.

Τοντορῶντες δὲ γῆρα, τὰς λίθους περὶ αὐτοῦ.

Λίθων ποτίμων. μήποτε τῷ πίνοντι λέγει, οἱ

1 Λιανύσης] Sic MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedi-
to. Sed scribere debuit Suidas λιανύσης, per ei diphthongum: a
λειανύ. Priores Edit. habent, λιανύσης: vitiose.

2 Λιθίας. πολυτελείας] Salmassius ad Solinum pag. 762. Edit.
Ultraject. legendum putat, λιθίας πολυτελείας: quem ibi vide. Con-
fer etiam Dufrenoy in Gloss. Græco, h. v.

3 Λιθολογία οἰκονομία] Hesychius: Λίγην. οἰκονομία. Idem alibi:
Ἀναλίσκω. ἀναλίσκω. Vide etiam Nostrom supra v. Ἐξαπλῆρη-
σαν, & v. Λίθον.

4 Ἀπὸ τοῦ ῥωμαιοῦ τιμητῆς] Cum hoc loco Suidæ conferendus
est Procopius l. 8. de Goth. lib. 1. cap. xiv.

5 Λίθον ἑλκυσ] Proverbio hoc usus est Aristophanes Vespi pag.
448. ad quem locum Scholiasta inquit: Παιδικία δὲ ἐστὶ τὸ λίθον
ἑλκυσ, ἢ τὸ ἀδύνατον γινώσκω. ὡς καὶ τὸ, Πλῆθος πολλοῦ, καὶ Χύτρον

Λιγύρων. Suavem edens vocem.

Λιανύσης. Demulcentis. Delinientis.

Λιθάζω. Accusativo jungitur. Lapidibus
obruo. Vel, quocunque alio telo peto. Ar-
rianus: *Jubente Tatio milites aurum in puel-
lam conjecerunt, donec vulneribus confecta
cumulo obrueretur.*

Λιθείας. Lapillos pretiosos. Gemmas. Ea-
dem etiam λιθείας vocantur.

Λίθει. πύλη. Lapidea porta. [Per ei scri-
bitur.] At λίθι. θάκος, lapidea sedes, [per i.]

Λίθων ὑδρείων. Lapideæ hydriæ. [Dicitur autē
λίθων,] quoniam nomina [triplicem terminationē
&c] triplex genus habentia [in plurali fœmini-
no] cum acuto in antepenultima scribuntur.

Λιθοδικτῶ. Lapidibus peto. Verbum est com-
positum ex λίθω, lapis & δίκω, jacio.

Λιθοκοπία. Ictus lapidum.

Λιθόλυστος. Lapidibus obrutus.

Λιθολόγοι. Qui domus ædificant.

Λιθομυλία. Lapis molaris. *Appius Censor
Romanus viam a se Appiam dictam lapide
molari constravit, & aquæ ductus fecit.*

Λίθον ἑλκυσ. Lapidem elixas. De iis dicitur,
qui aliquid facere conantur, quod fieri nequit.
Quasi dicas, rem impossibilem aggredieris.

Λίθον. Lapis. Gemma. Est generis fœ-
mini [in exemplo subjuncto.] *Abari vero
aurum, & argentum, & pretiosiores gemmas
auferendas censuerunt.*

Λίθον. Lapis. Saxum. Demosthenes in o-
ratione contra Cononem: *Et unumquem-
que nostrum qui aderamus, ad saxum addu-
xerunt, & jurejurando adegerunt.* Videntur
igitur Athenienses ad quoddam saxum jurare
soliti fuisse, ut ex Aristotele & Philochoro
colligere licet.

Λιθολογία. Donarium basi imponere.

Λιθολογία & Λιθοδικτὴ differunt. Nam ars
λιθολογία eorum est, qui lapides in metallis
cadunt: λιθοδικτὴ vero eorum, qui lapides
poliunt & aptant, ut toti operi venustas &
decus concilietur. Lysias in oratione contra
Nausiam de Typo: *Verum quia tres artes
exercet, & lapides cadendi, eisdemque poli-
endi; & præterea deliciis fruendi.*

Λιθολογία. Lapidum sculptor, vel sculptor.

Λίθον. Lapidum. Suggesto. Aristophanes:
*Præ senio autem tremula & debili voce lo-
quentes, juxta lapidem judicalem consistimus.*

Λίθων ποτίμων. Lapidum qui potari possunt.

ποτίμων, & εἰς ὕδωρ γράφω, & Ἀλκιμάδου ἀναλίσκω, & Καλὸν ἡ-
λατῶν ἀναλίσκω, & πῶς πῶς. Confer etiam Paroemiographos.

6 Λίθον. Δημοσθένος ἐν τῷ Κόνων. Ex Harpocrate: ad
quem vide Maussacum & Valesium.

7 Πρὸς τὸν λίθον] Hodie apud Demosthenem legitur, πρὸς τὸν βω-
μόν: ut monuerunt etiam Maussacus & Valesius. Cæterum Meur-
sius l. 1. lib. 1. cap. vi. existimat, vocem λίθον ex auctori-
tate Grammaticorum Demostheni restitui debere, & τὸ βωμὸν esse
glossēma, & verbi λίθον, quo Orator usus fuerat, interpretamen-
tum: quæ viri doctissimi sententia mihi non displicet.

8 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus* pag. 403. (189. Ed. Bas. P.)

9 Λίθων ποτίμων. μήποτε τῷ πίνοντι. Hæc obscura sunt: quæ vix
quisquam illustrare queat, nisi prius reperto loco auctoris, ad quem
nota hæc referenda est.

169

posse, nisi ἐνλίθωσιν significaverit incidere, quod
inauditum est, & nisi addatur copula καὶ. Sed
quis sensus, *corporum quæ carnem incidunt*.
Si quis recte advertat ad verborum structuram
sensus commodum ex iisdem elicere poterit.
quem hunc esse puto, ἢ τῶν (λίθων sc.) κα-
ταλίσκων τὴν σάρκα ἐνλίθωσιν σωματίων. ἢ
aut (lapidum) qui consumunt carnem cadaver-
um quæ in iis conduntur. Intellexit Suidas la-
pidem, quem à vi exedendi corpora σαρκοφά-
γον vocant, ex quo fiebant conditoria sine
loculi mortuorum. Plinius lib. 11. Sect. 98. *Ab-
circa Asson Troadis lapis nascitur, quo con-
sumuntur omnia corpora: sarcophagus vocatur.*
Idem lib. xxxvi. Sect. 27. *In Asso Troadis sa-
crophagus lapis fissili vena scinditur. Corpora
defunctorum condita in eo, absumi consue-
tra xl. diem, exceptis dentibus.*

Λίθων ποτίμων. μήποτε τῶν πίνοντι λέγει, οἱ πίνον-
τες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται, ἢ τῶν τὴν σάρκα ἐν-
λίθωσιν καταλίσκων σωματίων. Adhæc ver-
ba Portus: *Vide, ne forte τὸς πῶρος i. vestigalia
significet, quæ ex lapidibus colliguntur. Qui bi-
bentes aquam robustiores fiunt, haustis his la-
pidibus in pulverem redactis.* Sed bene fe-
cit, quod addiderit Portus suum N. L. est e-
nim id ridiculum. Recentior Interpres hæc ob-
scura esse ait, quæ vix quisquam illustrare que-
at, nisi prius reperto loco auctoris, ad quem
nota hæc referenda est. Fateor ego obscuriora
esse hæc qui lectionem vulgatam servaverit. At

faciliora evadent, si quis unam modo mutave-
rit literam, si pro vocali brevi posuerit longam,
h. e. pro πῶρον legat πῶρων. intelligitur enim
lapis, qui Gr. πῶρον, Latine *tofus* dicitur.
Gloss. πῶρον, ὁ λίθον, *tofus, tofum*. πῶροι,
tofi. Pollux *Onom.* lib. vii. cap. 27. ἐνεστὶ δ' εἰ-
πέν, καὶ λίθον σκληρόν καὶ λίθον πῶρον. & lib. x.
cap. 43. ex Aristophanis *Tagenistis* habet, *Ne-
βριδα, καὶ λίθους πῶρωνες*. Pausan. *Eliac.* 1.
ἐστὶ δ' λίθον πῶρον κρητὶς ἐν τῇ Ἀλφειᾷ πρὸς Ἄρκ-
τον ἢ Ἡραίαν. Quod ad sequentia verba Suidæ
attinet, ἢ τῶν τὴν σάρκα ἐνλίθωσιν καταλίσκων
σωμάτων, obscuriora prima fronte viden-
tur, nec intellexit Interpres vertens, *vel cor-
pora quæ carnem incidunt & consumunt*. Hoc fa-
teor ego me nullis fidiculis ex Græcis extorquere

9. Bos. animalis. 168

9. Bos. animalis. 168

πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται. ἢ τῷ ἢ σάρκα ἐπιθεμύων καὶ ἀναλισκόντων σωμαμάτων.

Λίθων χαί. ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ ὃ Εὐριπίδης Φησί·

Ἄδινες λίθους ἔχοντες, αὐχέσιν μέγα.

Λιθῆσι. ὁ Ἀπόλλων, ἐν τῷ Μαλέα λίθω περὶ στυμνίδος ἐκεῖ. ὡς δὲ ὑπὸ τῷ Μάραθῳ Μαρεθῆσι ἔτω καὶ τῷτο.

Λικίνιος.

Λικμαία.

Δηοί. Λικμαίη, καὶ ἐν ἄνυλαχοφοίπτον ὄρει, Ἡρώναξ, πενιχρῶν ἐξ ὀλιγοσύνῃς Μοίραν ἄλλοιται γὰρ ἔτι πανσέρμα τε.

Λικμήσον, ἀφ' ὅς κ', ἐπὶ τ' ἄλλω. Λικμήσον, δὲ, ἀφ' ὅς κ', λείξουσι. Λικμῶν δὲ, τὸ σῖτον καθαίρειν.

Λικμητήρ. ὁ τὸ πλῆθος κατέχων.

Λικμῶ. τὸ κοσκινθῶν. ἀφασκορπίζω. πύαζω.

Λίκνον. κόσκινον. ἢ πλῆθος. οἱ δὲ ἀφ' διφθόγῃς γεγράφον. Ἡ δὲ ἀναγρέψασα τὸ λίκνον ὅτι τῷ γράτων κείμενον, ἔτι. καὶ λικνοειδής, ὁ ῥυπαρός.

Λικνοφόρος. ὁ τὸ λίκνον ὡς πᾶσαν πελετῶν καὶ θυσιᾶν ὀπιτηδεύων ὅστις. ὁ δὲ τῷτο φέρον, λικνοφόρος λέγεται.

Λικειφίς. εἰς πλάγιον.

Λίλαια. τόπος, ἢ πόλις. καὶ Λίλαιον.

Λιλαίωμα. περὶ θυμῷ, ἢ ὀπιθυμῶ.

Λιμαλχῶ. πνίγω.

Λιμβρός. ἢ ἢ νύξ ἢ σκοτεινή.

Λιμνέιον. ὄνομα τόπων.

Λιμνῆτιν. ὅτι ἔστι Ἐπιγρᾶμματι.

Τεῖλαια ἀπ' ἀνθεακῆς, καὶ Φυκίδα σοὶ λιμνῆτιν, Ἄρτεμι, δωρεῖμαι.

Λιμνίοχος. ὁ τὸ λιμνία ἔχων.

Λιμνίω. ὁ Σοφοκλῆς.

Τοῖς πολλοῖσι γὰρ

Βροτῶν ἀπὸς ἐοδ' ἐταιρείας λιμνίω.

Ἢν ἢ, ὁ Φιλίας.

Λιμνῆς. Ἀπὸ Μεθώνης ὅτι ἔστι Ἐπιδάυρω τῇ Λιμνῆς ὡραχόν. ἦτοι, πενιχρῶ.

1 Ἀδινες λίθους ἔχοντες. Vide supra v. Ἀδινες.

2 Λιθῆσι. ὁ Ἀπόλλων, ὅς τῳ Μαλέα. Ex Stephano Byzantio.

3 Δηοί Λικμαίη, ὅς ἐν ἀνυλ. Locus hic decerptus est Epigrammate quodam Zonæ, quod ex Anthologia inedita alibi integrum exhibemus.

4 Ἐν ἀνυλαχοφοίπτον] Scribendum est una voce, ἀνυλαχοφοίπτον. Est enim epithetum vocis sequentis ὄρει.

5 Πενιχρῶν ἐξ ὀλιγ. Scribe πενιχρῶν ἐξ ὀλιγοσύνῃς: ut recte legitur in Anthologia inedita.

6 Ἀλλοιται] Vox est corrupta: cujus loco in Anthologia MS. legitur ἀλλοιται; quod & ipsum mendosum est. An forte legendum, μοῖραν ἀλλοιται, &c. i.e. partem, vel primitias farinæ & spicatum. Cogitet ulterius Lector. Nos enim properamus.

7 Πανσέρμα π] Supple ex Anthologia inedita:

Fortē τῶς πύρας intelligit, qui aquam bibentes, fortiores fiunt. Vel, corpora quæ carnem in-cidunt & consumunt.

Λίθων χαί. *Lapillorum effusiones: aurum-que & argentum.* Nam & Euripides inquit: *Candidos lapillos habentes, valde superbiunt.*

Λιθῆσι. Lithesius, epithetum Apollinis: cujus simulacrum in promontorio Malea supra saxum collocatum est. Uti autem a Μάραθος fit Μαρεθῆσι: sic etiam a Λίθῳ, Λιθῆσι.

Λικίνιος. Licinnius. [Nomen viri proprium.]

Λικμαία. Licmæa. [Epithetum Cereris. In Epigrammate:] *Cereri Licmæa, & Horis Deabus, sulcos perambulantibus, Heronax primitias frumenti ex spicis excussi, quod pauper agellus tulit, & farraginem hanc omnis generis seminum, offert.*

Λικμησοντα. Frumentum ventilabro vel vanno purgabunt. Per κ. At λιχμήσον, per χ, lingent.

Λικμητήρ. Qui ventilabrum tenet. Qui frumentum ventilabro purgat.

Λικμῶ. Cribro. Dissipo. Ventilo. Ventilabro purgo.

Λίκνον. Cribrum. Vel, ventilabrum. Vanus. Alii vero per diphthongum scribunt, λείκνον. *Illa autem ventilabro, quod in genibus ejus positum erat, verso, currebat.* Et λικνοειδής, [speciem habens ventilabri.] Sordidus.

Λικνοφόρος. Vannifer. Vannus omnibus mysteriis & sacris convenit. Et qui vannum fert, λικνοφόρος dicitur.

Λικειφίς. Oblique.

Λίλαια. Lilæa. Locus, vel urbs. Et Λίλαιον, itidem.

Λιλαίωμα. Cupide volo. Cupio.

Λιμαλχῶ. Fame neco.

Λιμβρός. Nox obscura.

Λιμνέιον. Limenium. Nomen loci.

Λιμνῆτιν. In portu captum. In Epigrammate: *Mullum super prunas recens assatum, & fucam piscem, in portu captum, tibi, Diana, dono.*

Λιμνίοχος. Portum habens. Portum tenens.

Λιμνίω. Portus. Sophocles: *Multis enim mortalium infidus est amicitiae portus.*

Λιμνῆς. Limera. [Cognomen urbis.] *Cum Methone relicta ad Epidaurum, quæ Limera dicitur, accessisset.* Vel λιμνῆς hic significat, pauper, sterilis.

Πάνσπερμα π τῷτο,

ὅς πρὸν, ἐπὶ πλάγιον τῷτο τῷτο.

Id est, Et farraginem hanc omnis generis seminum, ut ante, ita & nunc in mensa hac tripede posuit.

8 Λικνοφόρος. τὸ λίκνον ὡς πᾶσαν. Ex Harpocrate.

9 Τὸ λίκνον ὡς π. Vide quæ ad locum hunc illustrandum affert Maußacus in Dissertatione Critica, quæ Harpocrati subjun-cta est.

10 Λικμῶ. Confer de hac voce Etymologum.

11 Ἐν Ἐπιγρᾶμματι Anthol. vi. cap. iii. Epigr. penult. ut Portus etiam observaverat.

12 Σοφοκλῆς In Ajace, pag. 41. ut itidem Portus monuit.

13 Ἐπιδάυρω τῇ Λιμνῆς Unde Epidaurus hæc dicta fuerit Λιμνῆς, discrepant auctores. Alii enim eam sic cognominatam vo-

Λιμνῆς.

Λιγύρων. ἡδύρων.

Λιανύσης. ἡ περὶ ἡλίου.

Λιθάξω. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ ὅπως αὐτὸς τὸς
εἶδεν βάλω. Ἀρριανός. Κελύσαντος δὲ Ταπίου ἡ
ἡρὸν ἐς τὴν παῖδα ἐλίσσας, ἔτε τιτρωσκόμενῃ
κατελάσσει.

Λιθείας. ἡ πολυτελείας. τὰς λιθείας λεγόμεναι.

Λίθει. πύλη. λίθι. δὲ θάκος.

Λίθων ὑδρία. διότι τὰ τεχνῶν παροξύνοντι,
λίθων, λίθιν, καὶ λίθων.

Λιθοδικτῶ. ἐκ τῆς δίκης, τὸ βάλλω.

Λιθοκοπία. ἡ ἐκ λίθων βολή.

Λιθόλυτος. λιθόλυσις.

Λιθολόγοι. οἰκοδόμοι.

Λιθομυλία. ἡ ἄσπις, Ῥωμαῖος τιμητής, λιθο-
μυλία ἡ Ῥωμαίων κατέστρεψε, καὶ ὑδαλὸς ὁχευ-
κατεσκεύασε.

Λίθον ἡ ψεύς. ὅτι τῷ ἀδύνατον τι κατεργά-
σται πειρασμένων. οἷον, ἀδυνάτων ἑπιχειρεῖς.

Λίθον. Σηλικὸν ἡ λίθος. Οἱ δὲ Ἀβάραι ἡρ-
τε καὶ ἄργυρον καὶ λίθων τὰς ἐπιτήμεις σπέρειν
ἡζίου.

Λίθον. ἡ Δημοκρίτης ἐν τῷ Κόων. Τῶν τε
παρόντων καὶ ἑνῶν ἡμῶν ἑστῶς τὸ λίθον ἄρ-
τες καὶ ἐξορκιστῆς. εἰχασιν οὐδ' Ἀβιμαῖος τῶς
πνι λίθον τῆς ὅρκους περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ
Φιλόχορος ἀποδείκνυνται.

Λιθοκλῆσαι. τὸ τῆσαι ἐπὶ τῷ βάσει τὸ ἀνάθημα.

Λιθοκλῆσαι καὶ λιθοκλῆσαι ἀφ' ἑαυτῶν. ἡ μὲν λιθοκλῆ-
σιν, ἡ δὲ τῶν μεταλλοῖς ἐργάζονται οἱ τέκτονες τῆς
λίθου. ἡ δὲ λιθοκλῆσαι ὅτιν, ἡ μετὰ αὐτοῖς οἱ κατεξεί-
νοντες καὶ κατεσκευάζοντες τῆς λίθου, ὡς ἀπειλη-
φέναι τὸ εὐαρέπειαν ἔχον τῷ ἔργον. Λυσίας ἐν τῷ
τῶς Ναυσίαν τῷ τῷ τύπῳ. Ἀλλὰ ἀφ' ὅτι τῶς
τέχνης ἐργάζονται, τὴν τε λιθοκλῆσιν καὶ λιθοκλῆσιν
καὶ τῶς τέχναις, τὸ τεχνικόν.

Λιθοκλῆσαι. λιθοκλῆσαι.

Λίθον. τῷ βήματι. ἡ Ἀριστοφάνης.

Τοιχοκλῆσαι δὲ λίθον, τῷ λίθον παροξύνοντι.

Λίθον ἡ ποτίμων. μήποτε τῷ πρὸν λέγει, οἱ

1 Λιανύσης. Sic MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedi-
to. Sed scribere debuit Suidas λιανύσης, per ei diphthongum: a
λειανύ. Priores Edit. habent, λιανύσης: vitiose.

2 Λιθίας. πολυτελείας. Salmasius ad Solinum pag. 762. Edit.
Ultraject. legendum putat, λιθίας πολυτελείας: quem ibi vide. Con-
fer etiam Dufrenium in Gloss. Græco, h. v.

3 Λιθολόγοι. οἰκοδομοί. Hesychius: Λίθων. οἰκοδομοί. Idem alibi:
Ἀναλίστων. οἰκοδομοί. Vide etiam Nostrium supra v. Ἐξορκιστῆς.

4 Ἀσπίς. Ῥωμαῖος τιμητής. Cum hoc loco Suidæ conferendus
est Procopius l. B. l. c. lib. i. cap. xiv.

5 Λίθον ἡ ψεύς. Proverbio hoc usus est Aristophanes Vesps pag.
448. ad quem locum Scholiasta inquit: Παροξύνει δὲ τὸν λίθον
ἡ ψεύς, ὅτι τῷ ἀδύνατον γινώσκει. ὡς καὶ τὸ, Πλὴν τῶν πόνων, καὶ Χύτρου

Λιγύρων. Suavem edens vocem.

Λιανύσης. Demulcentis. Delinientis.

Λιθάξω. Accusativo jungitur. Lapidibus
obruo. Vel, quocunque alio telo peto. Ar-
rianus: *Subente Tatio milites aurum in puel-
lam conjecerunt, donec vulneribus confecta
cumulo obrueretur.*

Λιθείας. Lapillos pretiosos. Gemmas. Ex-
dem etiam λιθείας vocantur.

Λίθει. πύλη. Lapidea porta. [Per ei scri-
bitur.] At λίθι. θάκος, lapidea sedes, [per i.]

Λίθων ὑδρία. Lapideæ hydria. [Dicitur autē
λίθων,] quoniam nomina [triplicē terminationē
&c] triplex genus habentia [in plurali scemini-
no] cum acuto in antepenultima scribuntur.

Λιθοδικτῶ. Lapidibus peto. Verbum est com-
positum ex λίθον, lapis & δίκω, jacio.

Λιθοκοπία. Ictus lapidum.

Λιθόλυτος. Lapidibus obrutus.

Λιθολόγοι. Qui domus ædificant.

Λιθομυλία. Lapis molaris. *Appius Censor
Romanus viam a se Appiam dictam lapide
molari constravit, & aquæ ductus fecit.*

Λίθον ἡ ψεύς. Lapidem elixas. De iis dicitur,
qui aliquid facere conantur, quod fieri nequit.
Quasi dicas, rem impossibilem aggredieris.

Λίθον. Lapis. Gemma. Est generis fœ-
mini [in exemplo subjuncto.] *Abari vero
aurum, & argentum, & pretiosiores gemmas
auferendas censuerunt.*

Λίθον. Lapis. Saxum. Demosthenes in o-
ratione contra Cononem: *Et unumquem-
que nostrum qui aderamus, ad saxum addu-
xerunt, & jurejurando adegerunt.* Videntur
igitur Athenienses ad quoddam saxum jurare
soliti fuisse, ut ex Aristotele & Philochoro
colligere licet.

Λιθοκλῆσαι. Donarium basi imponere.

Λιθοκλῆσαι & λιθοκλῆσαι differunt. Nam ars
λιθοκλῆσαι eorum est, qui lapides in metallis
cædunt: λιθοκλῆσαι vero eorum, qui lapides
poliunt & aptant, ut toti operi venustas &
decus concilietur. Lysias in oratione contra
Nausiam de Typo: *Verum quia tres artes
exercet, & lapides cædendi, eosdemque poli-
endi, & præterea deliciis fruendi.*

Λιθοκλῆσαι. Lapidum sculptor, vel sculptor.

Λίθον. Lapidum. Suggesto. Aristophanes:
*Præ senio autem tremula & debili voce lo-
quentes, juxta lapidem judicalem consistimus.*

Λίθον ποτίμων. Lapidum qui potari possunt.

ποιτίμων. ἡ εἰς ὕδωρ γαστρίῳ, ἡ ἀδύνατον ἀδύνατον, ἡ καὶ ὁ
λατῶν ἀδύνατον, ἡ περὶ τῶν πόνων. Confer etiam Parcemigraphos.

6 Λίθον. Δημοκρίτης ἐν τῷ Κόων. Ex Harpocrate: ad
quem vide Mausæum & Valesium.

7 Πρὸς τὸν λίθον. Hodie apud Demosthenem legitur, ὡς τὸ βῆ-
μα: ut monuerunt etiam Mausæus & Valesius. Cæterum Meur-
sius l. c. Attic. lib. i. cap. vi. existimat, vocem λίθον ex auctori-
tate Grammaticorum Demostheni restitui debere, & τὸ βῆμα esse
glossēma, & verbi λίθον, quo Orator usus fuerat, interpretamen-
tum: quæ viri doctissimi sententia mihi non displicet.

8 Ἀριστοφάνης. *Acharnensibus* pag. 403. (289. Ed. Baf. P.)

9 Λίθον ποτίμων. μήποτε τὸ π. Hæc obscura sunt: quæ vix
quisquam illustrare queat, nisi prius reperto loco auctoris, ad quem
nota hæc referenda est.

Λίθον ποτίμων. μήποτε τῶν πόνων λέγει, οἱ πίνον-
τες τὸ ὕδωρ ἐκχυρότεροι γίνονται, ἡ τῶν τὴν σάρκα ἐν-
διημέων καταναλισκόντων σωμάτων. Adhæc ver-
ba Portus: *Vide, ne forte τῶν πόνων i. vectigalia
significet, quæ ex lapidibus colliguntur. Qui bi-
bentes aquam robustiores fiunt, haustis his la-
pidibus in pulverem redactis.* Sed bene fe-
cit, quod addiderit Portus suum N. L. est e-
nim id ridiculum. Recentior Interpres hæc ob-
scura esse ait, quæ vix quisquam illustrare que-
at, nisi prius reperto loco auctoris, ad quem
nota hæc referenda est. Fateor ego obscuriora
esse hæc ei qui lectionem vulgatam servaverit. At

faciliora evadent, si quis unam modo mutave-
rit literam, si pro vocali brevi posuerit longam,
h. e. pro πόνων legat πῶρων. intelligitur enim
lapis, qui Gr. πῶρον, Latine *tosus* dicitur.
Gloss. πῶρον, ὁ λίθον, *tosus*, *tosum*. πῶροι,
tofi. Pollux *Onom.* lib. vii. cap. 27. ἐν τῷ δ' εἰ-
πῶν, καὶ λίθον σκληρὸν καὶ λίθον πῶρον. & lib. x.
cap. 43. ex Aristophanis *Tagenistis* habet, *Νε-
βρίδα, καὶ λίθους πῶρινες*, Pausan. *Eliac.* i.
ἐστὶ λίθους πῶρινες κρητὶς ἐν τῇ Ἀλφειῳ ποτὶ
τῷ Ἡρακλῆϊ. Quod ad sequentia verba Suidæ
attinet, ἡ τῶν τὴν σάρκα ἐνδιημέων καταναλισκόν-
των σωμάτων, obscuriora prima fronte viden-
tur, nec intellexit Interpres vertens, *vel cor-
pora quæ carnem incidunt & consumunt.* Hoc fa-
teor ego me nullis fideculis ex Græcis extorquere

posse, nisi ἐνδιημέων significaverit incidere, quod
inauditum est, & nisi addatur copula καὶ. Sed
quis sensus, *corporum quæ carnem incidunt*?
Si quis recte advertat ad verborum structuram,
sensus commodum ex iisdem elicere poterit,
quem hunc esse puto, ἡ τῶν (λίθων sc.) κα-
ταναλισκόντων τὴν σάρκα ἐνδιημέων σωμάτων. h. e.
*aut (lapidum) qui consumunt carnem cadave-
rum quæ in iis conduntur.* Intellexit Suidas la-
pidem, quem a vi exedendi corpora σαρκοφά-
γον vocant, ex quo fiebant conditoria sive
loculi mortuorum. Plinius lib. ii. Sect. 98. *At-
circa Asson Troadis lapis nascitur, quo consu-
muntur omnia corpora: sarcophagus vocatur.*
Idem lib. xxxvi. Sect. 27. *In Asson Troadis sa-
cophagus lapis fissili vena scinditur. Corpora
defunctorum condita in eo, absumi consue-
vit.* xl. dicit, *exceptis dentibus.*

Λιμνηράν. λιμνώθησαν. ἔνθεν τοι καὶ λιμνηράν τ' Ἐπιδαυρίαν Συκοφαντουῦτες ἐκάλουν.

Λιμνηρῆς. ὁ ἑπιγεράμματος.

— Ἄνθεμα λιμνηρῆς ἄρμονον ἐργασίης.

Εἶπε δὲ, χαῖρε Θεά, καὶ τ' ἔδ' ἔχε.

Λιμνιτῶν. οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐν τοῖς ἀνω γένεσι παντὶ χρόνῳ τῶν Ῥωμαίων ἐξαπατῶν πάντων κατεστῆσαντο φιλῶν τῶν πλεόντων, ὅτι Φυλακῇ τ' ὁρίων τ' Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ τῶν ἑσθίων μάλιστα μοῖραν, ταύτῃ τὰς ἐφόδους τῶν Περσῶν τε καὶ Σαρακηνῶν ἀνατρέλλοντες, ὥστε Λιμνιτῶν ἐκάλουν. τούτοις Ἰστυπῆτος ἔπεω δὴ παρέρως καὶ Φαύλας ἐχρηστο, ὥστε τρεῖς αἰῶνες ἢ πέντε αὐτοῖς ἐνιαυτῶν τῶν Σωτῆρων τὴν χρημὴν ὑπομένεσθαι εἶναι. ἐπειδὴ δὲ Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσας εἰρήνη γένοιτο, ὑποστάξοντο ὅτι γένεσι ρητῶ τὰς ὀφειλομένας συντάξουσιν, μὴ λαμβάνοντες τὰ δημοσίᾳ χειρίζεσθαι.

Λίμνη. ἡ θάλασσα παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὁ ὠκεανὸς καὶ οἱ ποταμοί. ὥστε γενικὸν ὄνομα ἔστι.

Λιμνήτης ἰχθύς. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης.

Λίμνη. ὄνομα κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν θάλασσαν.

Λιμνώγεια.

Λιμοδωρίαις. ἡ Πελοποννησίων οἱ ἀπὸ λιμὸν μετεκλήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον.

Λιμός.

Γατέρη μὲνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκότης λιμῶ.

Λιμός Μηλιαῖος. ὅτι τῆς χαλεπότητος. ὁ γὰρ τοῖς Πελοποννησιακοῖς καὶ πάντων Νικίαν πέμψαντες Ἀθιναῖοι, ὅτι τοσούτον ἐπολιόρκησαν αὐτὴς, ὥστε λιμὸν ἀφ' ὧν τῶν δὲ ὁρώτων ἐτὶ Νικίας Μήλον παρεστήσατο, ὃ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ, ἀλλὰ καὶ λιμῶν, ἀπὸ τῶν ἐποστῆναι αὐτῶν, ὁρώμεν ὑποτελῆ ἔσαν. ἢ ἀπὸ τῆς μεγίστης. Μήλον δὲ πόλις Θεσσαλίας. οἱ δὲ Μήλιοι πολιορκήμενοι, λιμῶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπέστησαν, καὶ ὡς ἀποδεδώκασι αὐτὴς. καὶ Λιμῶ Μηλίῳ. παροιμία. ἐπεὶ Ἀθιναῖοι ἐχέκωσαν Μήλιος πολιορκουῦτες λιμῶ. ὡς Ουκρυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ.

Λιμόφωρος. Ὑπὸ δὲ τῆς φύχης καὶ ἀνηλεΐας καὶ τῆς ταλαιπωρίας ἐπεγερόντι σχεδὸν τοῖς ἴστωσις,

lunt a fame, (quam λιμός Græci vocant) sive a sterilitate terræ: ut hic Suidas. Alii a commodis portubus: ac si diceretur λιμνηρά. Scholiasta Thucydides ad lib. iv. cap. lvi. Ἐπιδάουρον τὴν Λιμνηρῆν. οὗ καὶ ἡ λιμὴ ἔστιν ἀνέκτιστος, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔστιν λιμῶν. Alibi tamen idem Scholiasta etymologiam, quam hic rejicit, probat. Ad librum enim vii. cap. xxvi. ubi Thucydides Ἐπιδάουρον τῆς Λιμνηρῆς meminit, sic inquit: Λιμνηρῆς. ὅστις τῆς κατὰ φύσιν τῆς ἐκείνης. Sic sæpe Grammatici fluctuant, & a se ipsi discrepant. A portubus etiam dictam vult Hefychius voce Λιμνηρῆς, quem confer. Alii vero a pratis hanc appellationem ei inditam volunt, teste Etymologo v. Λιμνῆρ: apud quem pro Λιμνῆρ, Πίνδαρος, scribendum esse, Λιμνῆρ, Ἐπιδάουρος, recte monuit Berkellius ad Stephanum v. Ἐπιδάουρος: quem consule.

1 Ἐν Ἐπιγεράμματος Anthol. lib. vi. cap. viii.

2 Οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐν τοῖς ἀνω γένεσι. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Procopii in Histor. Arc. c. xxiv.

Λιμνηρῆς. Famelicam. Fame laborantē. Hinc etiam quidam Epidaurū, quæ Λιμνηρῆς, cognominabatur, per calumniam sterilem vocabant.

Λιμνηρῆς. Famelicæ. Pauperis. In Epigrammate: *Donarium hoc, pauperis instrumentum artis. Dixit autem, Salve Dea, & hunc [radium textorium] accipe.*

Λιμνιτῶν. Limitanei. Romanorum Imperatores olim in extremis ditionis suæ partibus ingentem militum multitudinem constituere solebant, ad tuendos Imperii Romani fines; & præcipue in parte orientali, ut ab ea incursiones Persarum & Saracenorum reprimerent: quos *Limitaneos* vocabant. Horum Justinianus tam exiguum rationem habuit, ut Quæstores per quatuor vel quinque annos nullum eis stipendium persolverent. Pace autem inter Romanos & Persas facta, milites hi debito certi temporis stipendio fraudati, id Reip. condonare cogeantur.

Λίμνη. Sic apud Homerum vocatur mare, & Oceanus, & fluvii. Quare generale est nomen.

Λιμνήτης ἰχθύς. Piscis marinus.

Λίμνη. Limnus. Nomen proprium. Significat etiam mare.

Λιμνώγεια. Limnorea. [Nomen proprium.]

Λιμοδωρίαις. Limodorienses. Sic dicti fuerunt Peloponnesii illi, qui fame coacti in Rhodum & Cnidum migrarunt.

Λιμός. Fames. [In Epigrammate:] *Habeat tantum venter meus necessaria mala famis remedia.*

Λιμός Μηλιαῖος. Fames Meliæa. Dicitur de rebus arctis & difficilibus. Bello enim Peloponnesiaco Athenienses adversus Melios misso Nicias, eos tamdiu obsederunt, donec fame perirent. Primo autem anno Nicias Melum cepit, non solum ad motis machinis bellicis, sed etiam fame; eo quod ab Atheniensibus defecisset, cum ante ipsorum esset tributaria. Vel [Λιμός Μηλιαῖος dicitur de fame] maxima. Melii enim, (quorum urbs in Thessalia sita erat) ab Atheniensibus obsessi, & fame ad incitاس redacti, sese eis dediderunt. Et, Λιμῶ Μηλίῳ. Fame Melia. Proverbium [de gravissima fame.] Athenienses enim Melios obsessos fame gravissime vexarunt: ut auctor est Thucydides libro v.

Λιμόφωρος. Scabies e fame orta. *Quoniam enim frigore, illuvie, & squalore conflati, multasque molestias perpessi fuerant, omnes fere*

3 Μη λιμῶντες.] Hæc duæ voces defunt apud Procopium.

4 Λίμνη. ἡ θάλασσα παρ' Ὀμ. Scholiasta Sophoclis ad Trachin. pag. 353. Μηλιαῖος παρ' Ἀθηναίους. Λίμνη. ὅστις τὴν θάλασσαν. Ὀμήρῳ.

5 Λιμνῆρ. ὅστις τὴν θάλασσαν. Λίμνη. ὅστις τὴν θάλασσαν.

6 Ἐν τῇ τοῖς Πελοποννησιακοῖς καὶ π. Hæc, & quæ sequuntur,

descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad Aves, pag. 549.

7 Καὶ πάντων.] Wolfius reponit, καὶ τῶν ἀποστῆναι. At apud Scholiastam Aristophanis loco laudato legitur, καὶ τῶν πάντων Μηλιαίων: unde expuncta unica syllaba veram lectionem, καὶ τῶν Μηλιαίων, conficere facile est.

8 Προβιβάμενοι.] Interpres Comici rectius, παραβιβάμενοι.

9 Ὑπὸ τῆς φύχης, ἢ τῆς ἀνηλεΐας.] Hæc sunt verba Polybii lib. iii. cap. lxxxvii.

ὁμοίως

ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν, ὁ λεγόμενος ἄπασι λιμώσῃ. καὶ τοιαύτη χαλεξία.

Λιμώσῃ. λιμώσῃ.

Λιμπάνω. χαλεπιμπάνω.

Λίνα. ἡ δίκτυα.

Λίνδιος. ὄνομα κύριον. καὶ Λίνδος, ἡ Ῥόδος.

Λίνειος μίτος.

Λίνον λίνω συνάπτεται. ἐπὶ τῷ τὰ ὅμοια ἐπιμνηστικῶν. ἢ ὡς χρησιμὸν καὶ ἀπατώντων. Στρεφίης Ποταμοῖς.

Λινοπλήρης. Φρενοπλήρης. ἡ δὲθεῖα ὁ λινοπλήρης.

Λινοπιδμύκη. λίνον ἀλιέως συνάπτεται ψυχρόμενον.

Λίνος. ὁ Χαλκιδεύς, Ἀπολλωνίου καὶ Τερψιχόρου. οἱ δὲ, Ἀμφιμάρι καὶ Οὐρανίας. οἱ δὲ, Ἑρμῆ καὶ Οὐρανίας. λέγει δὲ παῖς ὅτις ἐπὶ Φοινίκης ῥάμματ' εἰς Ἑλλίνας ἀγαγεῖν, γένεσθαι δὲ καὶ Ἑρακλῆος διδάσκαλος γεγραμμάτων, καὶ τὸ λυρικῆς μέσης παῖς γένεσθαι ἡγεμόνα.

Λίνος ἑτερος, Θεβαῖος, νεώτερος.

Λίνος. εἶδος ὕμνου. ὁ Ὀμηρικός. Λίνον δ' ὑπὸ χαλὸν αἰεῖν. καὶ ἀπὸ τῶν χορδῶν ἐπὶ λίνῳ εἶναι, ἀλλ' εἶδος ὕμνου ἡδονῆς, ὡς παιάνης. ἢ λύρας χορδή.

Λίνον. τὸ δίκτυον. Λίνος δὲ, ὡς Θεβαῖος Φιλόσοφος.

Λίπα. λιπαρὸν καὶ ἀποκοπῆ. ὁ Θεκυδίδης. Λίπα γὰρ ἀλείφεται, ὅπως μὴ ἀδικῶν. καὶ Αἰλιανός. Ὅπου τὰν λιπαρῶν κινδυνεύοντες, λίπα ἀλείφον.

Λιπαρός. ἡ ἀφύνη. ὁ Ἀριστοφάνης.

Εἰ δὲ τις ἡμῶν ὑποδαυεύσας λιπαρὸς χαλῶσιν Ἀθήνας,

Εὐρεῖ τὸ πᾶν ἄν, ἀφύνην τιμὴν ἀειάφας.

Καὶ αὖτις. Τὸ ῥῆμα λιπαρὸν τὴ πόλεως. τέστι πλοῦσία. τὸ λιμακρόν.

Λιπάρα. μία τῶν θαλασσιῶν Αἰόλης νήσων. ὡς Σικελίαν δὲ ἡ Λιπάρα. καὶ Λιπαραῖοι.

Λιπαρές. τὸ παρσεχές. ἐν τῇ λίαν παρσεύει. ὁ Ἀριστοφάνης.

Εἰ γὰρ ὁδῶς τις ἡμῶν ταῖςδε καὶ σμικρὰν λαβὼν, οὐδὲν ἐλπίσιν αὐτὰν λιπαρὸς χειρουργίας.

1 Λίνος, Χαλκ.] De hoc vide omnino Pausaniam in Boeoticis.

2 Γενεὶ δὲ ὁ Ἑρακλῆος διδάσκαλος. Confer Nostrium supra v. Ἑρμῆ καλόν.

3 Ὀμηρικός. Il. Σ. v. 570. Quid autem τὸ λίνον in loco hoc Homericis significet, non satis constat inter Grammaticos, aliis chordam lineam, aliis vero genus cantionis, a Lino sic appellatæ, eā voce notari putantibus. Vetus Scholiasta ad locum illum Homeri: Ἦτις λίνον, ὃ δὲ ἐξ ἑσπέρου ἀνὰ ῥόδου τῆς κηρύσεως ἐπὶ οἱ ἀνδρες τοῖς Θεοῖς καὶ ἡδὴς ὑποδαυεύσας, ὅτι ἐξ ὁρίων κηρύσεως πρὸς κηρύσεως, (ἐξ ὅπου, ὅτι Θεοῖς ἀνδρῶν εἰς ὑποδαυεύσας, ἀπὸ τῶν ὅπου πρὸς Θεοῖς) ἀπὸ τῶν λίνων πρὸς Θεοῖς. ἢ, λίνον δὲ ὑπὸ χαλὸν αἰεῖν. ἀπὸ τῶν λίνων τῶν Ἀπολλωνίου καὶ Τερψιχόρου. καὶ ὑπὸ κινῶν πρὸς Θεοῖς ἀνδρῶν, ἀπὸ τῶν λίνων. Pro genere cantionis, secundum posteriorem interpretationem Scholiastæ, vocabulum illud accipit Pausanias in Boeoticis, pag. 584. cujus hæc sunt verba: Ἀπολλωνίου δὲ καὶ Τερψιχόρου πρὸς Θεοῖς ἀνδρῶν, ἀπὸ τῶν λίνων. Καλὸν δὲ τὸ ἄσπερον. Αἰγυπῶν τὴν ἐπιχρῶσαν φωνὴν ἡμῶν. Οἱ δὲ Ἑλλῆσιν ἐπὶ τῷ τὰ ὅμοια ἐπιμνηστικῶν.

tum equos, tum et viros intemperies illa et genus morbi invasit, quem Græci limpsoron, quasi dicas scabiem e fame ortam, nominant.

Λιμώσῃ. Fame laboro. Famelicus sum.

Λιμπάνω. Linquo. Relinquo.

Λίνα. Retia.

Λίνδιος. Lindius. Nomen proprium. Et Lindus dicitur Rhodus.

Λίνειος μίτος. Lineum filum.

Λίνον. Linum lino connectis. De iis, qui similia conjungunt. Vel de iis, qui alios decipiunt & fallunt. Strattis Fluvius.

Λινοπλήρης. Mente moti. Casus rectus est λινοπλήρης.

Λινοπιδμύκη. Quæ rete piscatoris, dum ficitur, farcit.

Λίνος. Χαλκ. Linus, Chalcidensis, Apollinis & Terpsichores filius: vel, ut alii tradunt, Amphimari & Urania: vel, secundum alios, Mercurii & Urania. Hic primus ex Phœnicia literas in Græciam intulisse, Herculemque literas docuisse, & carminis Lyrici primus auctor fuisse fertur.

Λίνος. Linus alter, Thebanus, junior.

Λίνος. Genus hymni, vel carminis. Homerus: Pulchrum vero carmen succinebat. Non quod chordæ essent lineæ: sed quia λίνος erat genus hymni, uti pæan. Vel λίνον hic significat chordam lyræ.

Λίνον. Rete. Λίνος vero, Philosophus Thebanus.

Λίπα. Per apocopen pro λιπαρὸν. Pingue. Oleum. Thucydides: Oleo enim se ungere [solebant.] ne vincerentur. Et Ælianus: Cum enim ad certamen accedunt, oleo se ungunt.

Λιπαρός. Uncta. Pinguis. Est epithetum apuarum piscis. Aristophanes: Si quis vero vobis palpsans, Athenas vocaret λιπαρὸς, (i.e. pingues, vel nitidas:) quicquid a vobis impetrabat, quod urbem vestram apuarum laude ornaret. Et iterum: Urbs pinguis. Id est, opulenta. Hic syllaba λι in λιπαρὸν est longa.

Λιπάρα. Lipara. Una ex Insulis, quæ Æcclides vocantur: Sicilia vicina. Et Λιπαραῖοι, Liparæi.

Λιπαρές. Assiduum. A λίαν, valde, & παρσεύει, adesse. Aristophanes: Si quis enim vel exiguam his ansam præbuerit, non desinent in posterum impudenter quidvis aggredi. Χειρουργίας enim hic significat, audaciæ. Vel, [ob-

ποιήσεως, ὁ Ὀμηρικός μὲν, ἀπὸ τῶν Θεοῖς Ἑλλῆσιν ὅτι ἐπιμνηστικῶν. ὁ Ἑρμῆ καλόν, ἐπὶ τῷ τὰ ὅμοια ἐπιμνηστικῶν. ὁ Ἑρμῆ καλόν, ἐπὶ τῷ τὰ ὅμοια ἐπιμνηστικῶν. ὁ Ἑρμῆ καλόν, ἐπὶ τῷ τὰ ὅμοια ἐπιμνηστικῶν.

Præter Pausaniam Linum cantilenæ genus fuisse testantur etiam Athenæus, Pollux, Hesychius, & alii.

4 Θεκυδίδης. Usus est voce λίπα Thucydides lib. 1. cap. 6. ubi sic inquit: Εὐρωμένης τε παρσεύει, καὶ ἐς τὸ φανερόν, ἀπὸ τῶν λίνων, καὶ τῶν γυμνασίων ἡλεῖται. Scholiasta ad eum locum: Τὸ λίπα Ὀμηρικός ἐπιχρῶσας λέγει τὸ ἔλαιον.

5 Ἀριστοφάνης. Acharnens. pag. 461. (287. Ed. Baf. P.) Confer etiam quæ notavimus supra ad v. ἱοστράτοι.

6 Εὐρεῖ τὸ πᾶν ἄν, ἀπὸ τῶν λίνων. Verfus hic ex Aristophane sic supplendus est:

Εὐρεῖ τὸ πᾶν ἄν, ἀπὸ τῶν λίνων, ἀφύνην τιμὴν ἀειάφας.

7 Ἀριστοφάνης. Lysistrata, pag. 879. (556. Ed. Baf. P.)

τῶν τε τῶν λυμῶν. ἢ γυν. ὅς κ' ἀφ' ἑξῶν] ὡς σέχης ἔρβ
αἱ γυναῖκες.

Λιπαρεῖ. ὡς χαλεπὸν. τὸ λιμακρόν.

ἢ Γλίχρως ὡς σαυτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐειπίδην.

Λιπαρεῖν. τὸ χαθικετθῆναι. ὡς τὸ λίαν παρῆναι.
λιπαρεῖτε μύροντες. ὡς σέθενόετε μύροντες. ἢ ὅτι με-
λεῖσθε μύροντες.

Λιπαρεῖ χεῖρ. ἀντὶ τῆς λιπαρῶς, καὶ Συμεχῶς. καὶ
λιπαρεῖ. πλοῦσα. ἀφθόνη. * Σοφοκλῆς

— Ἀπολλων, ἢ σε πολλὰ δὴ

Ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ ὡς τὴν χεῖρ.

Νῦν δ', ὦ Λυκεῖ Ἀπολλων, ἐξ οἷων ἔχω

Ἀλῶ, ὡς πῆλῶ, λίσσομαι, γυνὴ ὡς φρων

Ἡμῶν ἀρωγὴς πάνδε τῇ βελθυμάτῃ,

Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ πῆμα.

Λιπαρῆς. Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρῆς ἡ καὶ ἐκθυμος,
ὡς δ' ἅμα αὐτῇ ὡς σπένει. καὶ αὐτῇ. Τὰ δὲ γε γέ-
ματ' ἀπομνήσις ἡ λιπαρῆς τῇ ἀποδῶν.

Λιπαρεία. ἢ ὡς σπένει. Ἐχλθαζεν αὐτὴς, ὡς
ἐκ τῆς λιπαρείας τὸ ποσὶ δὲ πλέον ἔχειν ἔδεν. † Ὁ
δὲ ἐπαθάζετο ὅς θεῶν τὴν θεοπαθνητέας, λέγων, ἐκ
τῆς ποσότητος λιπαρείας πλέον ἔχειν ἔδεν.

Λιπαροκρήδην. ἢ ἡ πολύτιμον κρήδην ἐ-
χουσα.

Ἡ λιπαροκρήδην, ἢ ἐπὶ τῇ χαρῇ Ὀμηρον,
Χερσὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξέπονησε χάρις.

Λιπαρός. ἀνθηρός. ὡς τὸ λίπα. εἰλεῖ γὰρ καὶ
τὸ ἔλαιον. ἀντὶ τῆς ἀληθιμότητος. * Αἰετοφάνης Πλά-
τω. Λιπαρὸς ὡς ἐν βαλανείῳ.

Λιπαρῶς. ὅτι μόνως. Πάλιν αὐτῇ ἐλκευμένῳ Φι-
λαυρώπως ὑπὸ κινεσε.

Λιπερνήτης. ἢ πῶχης. ὡς τὸ λείπεσθαι ἐρέων,
ὅς ἐστι φυτῶν.

Λιπεροῦντας. πενιχρῶς.

Λίπος. καὶ ἡ δολερὴ, τῇ λίπῃ.

Λιποτάκτης. * Φυγῆς. ἢ τὰ ξὺν αὐτῇ χαλὰ λιπῶν.
καὶ λιποτάκτησας. χαλὰ λείψας. φυγῶν.

Λιπῶσι. ὅτι λιπαρῶσι.

Λίπῳ. τὸ ἐπιθυμῶ. καὶ λελίφθαι, ὁμοίως. ἐξ ὧν
καὶ τὸ λιλαυόμενοι.

Λίποιμι. χαλὰ λείψαμι.

Λίλειον. * καὶ κοινῶς τὸ ἄνθος, καὶ ἰδίως τὸ νάρκισσον
καλεῖσιν οἱ Ἀθηναῖοι.

Λιγός. ὁ ἀναδής. καὶ λιγρόφθαλμος.

Λιγότερον.

1 Γλίχρως ὡς σαυτῶν.] Scenarius hic legitur apud Aristophanem
Acharnens. pag. 191. (180. Ed. Baf. P.)
2 Σοφοκλῆς] Electra, pag. 139. ut Portus monuit.
3 Λιπαροκρήδην.] Est vox Homericæ II. Σ. v. 381.
4 Αἰετοφάνης Πλάτων.] Pag. 33. (65. Ed. Baf. P.)
5 Λιποτάκτης.] Vide supra v. Λιποτάκτης.

fecund etiam sensu hæc accipi possunt:] Mu-
lieres non desinent manibus suis virorum pu-
denda tractare.

Λιπαρεῖ. Rogat. Orat. Syllaba λι longa est:
[Aristophanes:] Humiliter & blandis verbis
rogans oransque Euripidem.

Λιπαρεῖν. Suppliciter orare. Α λίαν, valde,
& παρῆναι, adeste. Λιπαρεῖτε μένους. Assidue,
vel constanter permanete.

Λιπαρεῖ χεῖρ. Assidua manu. Pro, assidue, &
continenter. Et λιπαρεῖ. Divite. Opulenta.
Abundante. Copiosa. Sophocles: Rex Apol-
lo, [propitius me audi,] quæ tibi sæpe pro fa-
cultatibus meis pingues immolavi victimas.
Nunc vero, Lycie Apollo, quantopere possum,
te rogo, supplicibusque precibus veneror & oro,
captis his & consiliis nostris propitius adsis, &
ostende mortalibus premia [impietatis.]

Λιπαρῆς. Assiduus. Numen vero divinum as-
sidue & cupido animo colebat, adeo ut, simul
ac eo accederet, &c. Et iterum: Literæ vero
illæ memoriam fœderis perpetuo renovabant.

Λιπαρεία. Assiduitas. Ille autem eos deride-
bat, ut qui ex tanta assiduitate nullum omnino
fructum perciperent. † Ille vero Dei cultores
deridebat, dicens, assiduitatem illam, [qua Nu-
men colerent,] nihil omnino ipsis prodesse.

Λιπαροκρήδην. Cujus caput pulchris vittis
redimitum est. [In Epigrammate:] Ipsa, ut
secundum Homerum loquamur, pulchris redi-
mita vittis Gratia propriis manibus te elabo-
ravuit.

Λιπαρός. Floridus. Nitidus. Splendidus. Α
λίπα, oleum. Splendet enim & oleum. Vel,
unctus. Aristophanes Pluto: Unctus ex bal-
neo prodiens.

Λιπαρῶς. Assidue. Continenter. Cum iterum
instarent, humaniter iis obsecutus est.

Λιπερνήτης. Mendica. Sic dicta a λείπεσθαι,
defici, & ἔρῳ, planta, ramus: quasi dicas,
quæ plantis deficitur.

Λιπερνήτας. Mendicos. Pauperes.

Λίπος. Pinguedo. Et dativus, τῇ λίπῃ.
Pinguedini.

Λιποτάκτης. Fugitivus. Qui ordines defe-
ruit. Et λιποτάκτησας, idem.

Λιπῶσι. Nitent. Pinguedine turgent.

Λίπῳ. Concupisco. Cupio. Et λελίφθαι
concupivisse. Hinc etiam deducitur τὸ λι-
λαυόμενοι, cupientes.

Λίποιμι. Relinquam. Deseram.

Λίλειον. Communiter quidem florem sic vo-
cant Attici; specialiter vero, Narcissum.

Λιγός. Impudens. Et λιγρόφθαλμος. Impu-
dentes oculos habens.

Λιγότερον. Impudentius.

6 Λιπαρεῖ.] Sic optimus MS. Paris. A. & Photius in Lexico
inedito. At priores Edit. minus recte λιπαρεῖσιν.
7 Λίλειον. καὶ κοινῶς τὸ ἄνθος, καὶ ἰδί.] Eadem legas supra v. Λί-
λειον.
8 Λιγός. ὁ ἀναδής.] Vide Hesychium v. Λιγαλῶν: & Etymolo-
gum v. Λιγρόφθαλμος.

Λίς. ὁ λέων. μῦθος. Ἐς βιωτὸν κοινὸς ὄνα γένει ὁμοδόξος λίς.

Λισάδας πέτρας. λείας, καὶ ὁμαλάς. Τοῖς δὲ Σκύθαις πρὸς τὰς Ῥωμαϊκὰς ναῦς, ὥσπερ ἀνόρμους καὶ λισάδας πέτρας, ἐξεδιόζετο τὰ σκάφη. πάντα δὲ κατεδύνετο τὰ σκάφη.

Λίσσε. λιτανύει. καὶ λίσσεσθαι.

Λισή. ἡ ὁμαλή.

Λίσσομαι. ἱκετεύω.

Λίσση. ἡ τῶν τῶν ὡς κίση. Ἀπολλώνιος δὲ ὁξύνει, ὡς ψιλή. ἡ τελεμμένη καὶ λεία. οἱ δὲ, Φηλίδιον λεπλὸν σφόδρα.

Λίσσοι. ἡ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοί. λίσσους χαλῶσι καὶ τὴν ὑπὸ ἡμῶν χαλινωθῆναι, ὥστε ἀσφαλῆσαι. καὶ λισπόπυροι, οἱ λεῖοι καὶ πυγυῖ.

Λίσποι. οἱ μέσοι ἀφ' ἀπεπισμῶν ἀσφάλαιοι, καὶ ἐκτετρημένοι. καὶ λίσση γλῶσσα, ὡς ὁ ἐπιτελεμμένη. λέγει δὲ καὶ οἱ Ἀθῆναιοι ἐπιτεκνῶς λίσσας, ἀφ' τὸ ναυτικὸς ὄντας, ἔνεκα δὲ ἐπὶ τῶν κοπιλαπῶν (μυελῶν ἐφέδρας ἀπογλύττες εἶναι. ἐν οἷς ἀφ' τὸ Θησεία μὲν Πυρίθου κατεβάντα εἰς ἄδην, καὶ πρὸς πᾶν πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπιχαθιδόντα σὺν τῷ Πυρίθῳ, Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ Κέρβερον κατελθόντι, ὥστε τὸ Θεῶν τε αὐτὸν ἐξαίτησάμενος, καὶ τὸ πέτρας ἀποσπῶντος, εἶχε καλεσθῆναι τὸ πρὸς τὴν αὐτὴν τῇ γλῶσσῃ μέσος. διότι εἰς πμῶν ἐκείνη καὶ τὴν λοιπὴν Ἀθῆναιος ἔως ἐπονομάζεσθαι.

Λισφαίνω. τὸ σκάπω.

Λίσφοισι. τοῖς ὁξύλοις.

Λίσφοις. τὰ ἰσχία.

Λίσχος. ἡ φειδωλός.

Λίτα. ἡ κατεπλάσμα.

ἢ ἂνθετο δοῖα λίτα πολυδαίδαλα, καὶ ἢ βοὸς ἔσθαι

Ἀσκητὸν χερσὶ παμφανόαντι κέραι.

Λιζόμοι. ὡς χαλαρὸς δόμοι.

Λιζανθῆ. δοπικῇ. ὁλῆ.

1 Ἐς βιωτὸν κοινόν.] Scribendum est, Ἐς βίωτον κοινόν. Sic enim & sensus & metri ratio loco huic constabit.

2 Λισή. ἡ ὁμαλή.] Eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. 11. v. 384. Λισή, ἡ ὁμαλή. Ἀμειλίχης δὲ ἐν Γλαύκῳ λιστὸν τὸ ὑψηλὸν ἀποδίδωσιν.

3 Λίσση. τῇ τῶν ὡς κ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas pag. 251.

4 Λίσσοι. καὶ οἱ τὰ ἰσχία.] Et huc leguntur apud eundem Scholiastam loco laudato.

5 Στελφός.] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet στυφνός: quod & Suidæ restituendum esse puto.

6 Ἐπιτελεμμένη.] Scholiasta Aristophanis habet, ἐπιτελεμμένη.

7 Λίσσας δὲ καὶ οἱ Ἀθῆναιοι ἐπιτεκνῶς λίσσας.] Aristophanes Equit. pag. 363.

Πολλοὶ γὰρ ὑπολίσσους πυγμῶσι ἐκαλεῖται. Scholiasta ad illum locum. Ὑπολίσσους. οἱ γὰρ Ἀθῆναιοι πάντες λαοὶ ἐπύχαιοι καὶ ὀπίθαιοι, καὶ Θησῆες. Ὑπολίσσας δὲ καὶ τελεμμένη. καὶ ὡς γὰρ τὰς Ἀθῆναιος λισπόπυρας (lege λισποπύρας) φασί. Ἐπὶ τῇ τῇ πρὸς Θησῆος μῦθον, ὅτι ἐλαύνει ὑπὸ Ἡρακλῆος κατέλιπον ἐπὶ τῷ πύργῳ τῶν πυγῶν. ὡς δὲ οἰκείως εἶπεν ἐπὶ τῇ ἐρεσόντων, ἀφ' ὧν καὶ τὸ λισπόπυροι ὄντων. Confer etiam Michaelē Aposto-

Λίς. Leo. In Fabula: Crudivorus leo praeda socium adscivit asinum.

Λισάδας πέτρας. Rupes læves & æquales. Scytharum vero scaphæ navibus Romanorum, tanquam duris & lævibus cautibus illisæ, omnes submersæ sunt.

Λίσσε. Rogat. Orat. Et λίσσεσθαι. Rogare.

Λισή. Lævis. Æqualis.

Λίσσομαι. Rogo. Suppliciter oro.

Λίσση. Eodem notatur accentu, quo κίση. Apollonius vero acuit, ut ψιλή. Sic autem vocatur res attrita & lævis. Secundum alios vero, minutum quoddam animalculum.

Λίσσοι. Qui tenues vel attritas nates habent. Et talos λίσσους vocant eos, qui a nobis τέρφοι vocantur. Et λισπόπυροι, depyges.

Λίσσοι [ἀσφάλαιοι.] Tali in medio incisi & perforati. Et λίσση γλῶσσα, lingua trita & lubrica. Atheniensibus etiam tribuitur epithetum λίσσοι: quod, cum rei nauticæ admodum dediti essent, & ad remos assidue federent, depyges essent. Nonnulli [vero Athenienses ideo sic appellatos tradunt,] quod, cum Theseus ad Inferos cum Pirithoo descendisset, & a Proserpina in saxo quodam cum Pirithoo collocatus fuisset; Herculesque postea Cerberi ad superos extrahendi causa ad Orcum descendisset, & Theseum precibus a Dea impetratum a saxo illo abstraheret, pars natium ejus, saxo adhærens, illic relinqueretur. Hinc in Thesei honorem & reliquos Athenienses λίσσους, i.e. depyges, appellatos fuisse ajunt.

Λισφαίνω. Fodio.

Λίσφοισι. Instrumentis, quibus aliquid raditur, vel lævigatur & planum redditur.

Λίσφοις. Coxæ. Coxendices.

Λίσχος. Parcus.

Λίτα. Tapetia. Stragula. [In Epigrammate:] Deo suspendit duo tapetia acu egregie picta, & Uri bovis cornu, auro splendido ornatum.

Λιζόμοι. Precor. Rogo. Oro.

Λιζανθῆ. Dativo jungitur. Precatur. Orat.

lium in Adagio, Ἀπὸ γλῶσσης ὑπολίσσους: apud quem eadem, quæ Suidas hic habet, ἀπολίσσους pene leguntur.

8 Λίσσαι.] Imo, λισπόπυροι.

9 Πρὸς τὴν αὐτὴν.] Sic habent 2 MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito. & Michael Apostolius in Adagio paulo ante laudato. At priores Editi. minus recte, πρὸς τὴν αὐτὴν.

10 Τοῖς ὁξύλοις.] Scribendum est τοῖς ὁξύλοις: ut Portus recte monuit. Vel, ὁξύλοις. Scholiasta Homeri ad Odyss. X. v. 455. Ἀφ' ὧν καὶ τὸ λισπόπυροι ὄντων.

11 Λίσσας.] Imo γλῶσσης, ut recte supra.

12 Λίτα.] Est accusativus singularis apud Homerum, per metaphoram pro λίτον: ut monet Etymologus v. Λίτα. Alias est pluralis numeri, ut in Epigrammate subjuncto. Hinc recte vocem hanc exponas, vel numero plurali κατεπλάσμα, ut habet MS. Paris. A. vel numero singulari κατεπλάσμα, ut est in reliquis MSS. & Editi. prioribus.

13 Ἀφ' ἧς δοῖα λίτα πολυδά.] Distichum hoc est pars elegantis Epigrammatis in donaria Trajani Imperatoris, quod ex Anthologia MS. integrum publici juris fecimus supra v. Κάσιον ὄρεσι. Eo igitur Lectorem remittimus.

14 Βοὸς ὄρεσι.] Salmasius ad Spartianum legit, βοὸς ὄρεσι, i.e. βοὸς Uri. Vide nos supra loco laudato.

Λιταρεία, ἢ λιτή. ἡ προσέκκλησις.

Λιταρισμός. τὰ σκιρτήματα ἐκείνου.

Λίταργος. ὁ ἄργος.

Λιταργῶν. καὶ ἡ λιταργῶν. ὁ συντόμως δραμύμεθα. πρὸς τὸ λίαν ἄργον. ταῖσι, ταχύν.

ἡ Λιταργῶν.

Εἰθ' ὅπως λιταργῶν οἶχθ' εἰς τὰ χρεῖα.

Λιτθέσθαι. προσεχέσθαι.

Λιτή. ἡ προσέκκλησις.

Λιτή. πόλις Μακεδονίας ἥς Ὑπερίδης ἐν τῷ χ' Δημάδου μνημονεύει.

Λιτοῖς. ὄνομα κύριον.

Λιτός. ὀλίγος. ἐν Ἐπιγράμματι.

ἡ Λιτός ἐγὼ τ' ἀτυχῆς, ὡς ἀπὸ τῆς Φημὶ δὲ πολλῶν.

Ὁλοῦν ἡ προσέκκλησις τὸν σὺν πρὸς κερδῆς.

Καὶ αὖτις.

ἡ Λιτός ὁ τύμβος.

Ὁφθαλμῶν μεγάλων δ' ὅσα φωτὸς ἔχει.

Τὸ λι μακρόν. καὶ αὖτις. Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφάυλισαν τὸ ἔργον, οἷα δὴ πρὸς λιτὴν. καὶ αὖτις ἡ Λιτός. ὁ ἡμεῖς δὲ ἀμπελῶν.

Λιτότης. ἡ ἀπλότης.

Λίτρα. ὁ σταθμός.

Λιτοίμω. προσεχέσθαι.

Λιτοῖς. ὀλίγοις. φίλοις. ὀλιγίστοις. Πολύβιος. Μα-
θὰν δ' ἐξ αὐτομάτου, ἀφασαφῆσαι, ὅτι ἐορτῇ
ἀγνοῖ πάνδημον, ἢ τοῖς σιπῶσι λιτοῖς χρεῶν ἀφ-
ἡσάντων, τὰ δὲ οἶον ἀφαιλεῖ, ἐπολιόρκει.

Λιτυέρσης. ὄνομα ᾠδῆς. Μένανδρος Χαλκιδονίω.

ἡ Λιτυέρσης ἀπ' ἀρίστου πῶς.

οἱ δὲ, αὐλήσεως γένος. ἡ δὲ καὶ Μίδης νόθος υἱὸς ὁ
Λιτυέρσης, κακοποιῶν ἐν Κελαιναῖς, ἢ τῆς πατρὸς
ὑποδοχόμενος ἡ ἀφασαφῆσαι μετ' αὐτῶν διεζῆν. εἴτα
ἀποκόπῃ τὰς κεφαλὰς, τὸ ἄλλο σῶμα συνείλη
ἐν τοῖς δράγμασιν. ἔθανε δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους. εἰς
πυλὴν ἐν τῇ Μίδης θεοτικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη.

Λιφαίμει. αἱμορροεῖ. λείπει τὸ αἷμα. Ἀπ-
πιάνας. ὁ δὲ Κελτὸς ἀνακατῆρ, καὶ λιφαίμει,
ἐδίωκε τὸ Βαλλέριον, συλκῶν περὶ ἐπετηδῶν.
ὑπὸ δὲ πόδας ἀναχωροῦντος αἰετὸς Βαλλέριον, κατῆ-

Λιταρεία, & λιτή. Precatio. Oratio. Sup-
plicatio.

Λιταρισμός. Sic vocabant saltus.

Λίταργος. Velox.

Λιταργῶν. Saltamus. Currimus. Et λιταρ-
γῶν. Celeriter curremus. Festinabimus. Α
λίαν, valde, & ἄργος, velox. Aristophanes:
Deinde festino gradu domus & villas nostras
quisque adibimus.

Λιτθέσθαι. Precari. Orare.

Λιτή. Precatio. Oratio.

Λιτή. Lite, urbs Macedoniae: cujus memi-
nit Hyperides in oratione contra Demadem.

Λιτοῖς. Litois. Nomen proprium.

Λιτός. Vilis. Pauper. In Epigrammate:
Pauper quidem sum, & tenuis fortunae, o
Domina: at ajo, me pretiosa illa donaria, a
multis tibi dicata, animi pietate superare. Et
iterum: Sepulcrum hoc aspectu quidem vile
est, sed magni viri ossa in eo condita sunt.
Syllaba λι in λιτός hic longa est. Et iterum:
Illi vero non contempserunt opus illud, ut vile.
Et iterum: Et parva vinea, quae prope sita
est.

Λιτότης. Simplicitas. Tenuitas.

Λίτρα. Libra, qua res aliquas ponderamus.

Λιτοίμω. Precer. Orem.

Λιτοῖς. Paucis. Tenuibus. Exiguus. Vilibus.
Polybius: Cum autem ex transfuga cognovisset,
eos festum publicum celebrare, & cibis quidem
paucis, propter eorum penuriam, vino autem
largiore uti, urbem obsidere cepit.

Λιτυέρσης. Lityerses. Nomen cantionis. Me-
nander in Chalcedonio: Canentem tunc Lity-
erses a prandio. Alii vero dicunt fuisse genus
cantonis, quae tibia caneretur. Lityerses
autem erat nothus Midæ filius, Celænis ha-
bitans, qui prættereuntes domo sua exceptos
secum metere cogebat: & postea amputatis
eorum capitibus reliquum corpus manipulis
involvebat. Hoc ab Hercule sublato, in ho-
norem patris Midæ hymnus messorius in me-
moriā ejus compositus est.

Λιφαίμει. Sanguinem emittit. Sanguine de-
ficitur. Appianus: Gallus autem indignabun-
dus, & sanguine jam pene exhaustus, Vale-
rium persecutus est, ut una cum eo concideret.
Valerio autem semper recedente, Gallus pronus

1 Λιταρισμός. τὰ σκιρτ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Nubes, pag. 194.

2 Λιταργῶν] Α λιταργῶν. Hesychius: Λιταργῶν, ταχύνειν.

3 Συντόμως] Scribendum est συντόμως, ut & Portus recte monuit.

4 Ἀφασαφῆσαι] Pace, pag. 662. (454. Ed. Bas. P.)

5 Λιτή. πόλις τῆς Μακεδ. Ex Harpocrate.

6 Λιτός ἐγὼ τ' ἀτ.] Distichum hoc excerptum est ex Epigrammate Antiphilli, nondum edito: quod ex Anthologia MS. integrum dabimus infra v. Μηνάριον. Ceterum pro, λιτός ἐγὼ τ' ἀτυχῆς, scribere praestat, λιτός ἐγὼ τ' ἀτυχῆς, ὡς δὲ πρ.

7 Ὑπερίδης] Sic legitur in MSS. Paris. itemque in Anthologia Epigrammatum inedita. At priores Editi. male habent Ὑπερίδης.

8 Λιτός ὁ τύμβος. ὁφθ.] Verba haec excerpta sunt ex Epigrammate in Alcmanem, quod exstat Anthol. lib. 111. cap. xxv. p. 398.

9 Λιτός ὁ ἡμεῖς ἀμπελῶν.] Verba haec sunt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus supra v. Ἀμπελῶν.

10 Πολύβιος. Μαθὼν δ' ἐξ αὐτοῦ.] Recte observavit Valerius, Livium lib. xxv. ubi de obsidione Syracusarum agit, locum hunc Polybii his verbis expressisse: Occasionem obtulit transfuga nunci-
ans diem festum Diana per triduum agi, & quia alia in obsidione
desunt, vino largius epulas celebrari.

11 Ὁνομα ᾠδῆς] Erat genus hymni, vel cantilenae, a messori-
bus cani solitae: qualem legere licet apud Theocritum Idyll. x.

12 Ἡ δὲ καὶ Μίδης νόθος υἱὸς ὁ Λιτ.] Scholiasta Theocriti ad
Idyll. x. v. 41. Οὗτος δὲ ὁ Λιτυέρσης ὁ καὶ Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας, υἱὸς
τυγχάνων νόθος ὁ Μίδης, γαργῆς δὲ αὐτῶν, τῆς πατρὸς τῆς ἐξουσίας
ἡ ἀφασαφῆσαι θελῶν μετ' αὐτῶν. εἴτα ἐσπέρως ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὰς
κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνείλην. Ἡρακλῆς
δὲ ὑπὸ τῶν ἀπαιτιῶν, ἔρριπεν εἰς τὴν Μαίανδρον ποταμὸν. ὅθεν καὶ
ἡνὶ οἱ θεοὶ καὶ Φρυγίαν ἀδούσαν αὐτὸν ἐγκαταλείποντες, αἰετὸς
ἡρακλῆς. Eadem plane de Lityerse tradit, quae hic Suidas. Con-
fer etiam Athenæum lib. x. pag. 415.

13 Τῷ αἵματι] Sic recte MSS. Paris. itemque Photius in Lexico
inedito. At priores Editi. male, τῷ σπέρματι.

Polybius. VIII. 37. Vol. III. p. 88.
et Vol. V. p. 33.

Appianus. IV. Fragm. x.
Vol. I. p. 83. Schweigh.

πεσε πρώτης ὁ Κελτός. καὶ δούτερον τὸ τοῦ μονομάχου ἐπὶ Κελτοῖς ἐμεγαλύνουσι Ῥωμαῖοι.

Λιχάνος. ὁ μὲν τ' ἀπὸ χειρὸς δάκτυλος. αὐτὸς δ' ἰ. γάνυ δὲ ἐκ τ' αὐτῆς ὡστερ οἰκτεῖται, οἰκτιρμός, σείω, σῖτ.

Λιχμήσον. αὐτὸς δ' ἰ. λείξουσιν. Εἴτα περιλιχμήσουσι τοὶ τῶν ἀγίων σώματα. Λιχμῶ δὲ, αὐτὸς δ' ἰ. ἐπὶ τ' ἄλλω.

Λιχνύσσα. λίχνως ζήτῃσα.

Λιχνεία. πύκνωσις.

Λίχνος. περιπατῶν τῶν ὄψων. ἡ πεπιθυμένη. λιμός. λαίμαργος. Αἰλιανός. ἡ ἄνθρωπος λίχων ὄμμα καὶ ἀσελγὲς πιάτων κακὴ ἐσιόσθαι, τὰ τ' ἡ φρεσὶς ὁρῶν ἐδίδουσι θεάσασθαι, ἀπείλετος ὢν.

Λοβός. τὸ ἄκρον τῆς ὠτῆς, καὶ τ' ἡπαλός. καὶ τὰ ἄκρα πάντα. ἀλλὰ κυρίως τῶν ὠτων τὸ κατὰ. καὶ τὸ ἀγνῶτον ἐρεθίζον, ἢ κυάμιν. καὶ ἐν θυμῷ σημεῖον πὶ ἐν τῇ ἡπαλῇ. ἐνθεν λώβη, ἢ αὐτὸς τῶν ὠτων πτωρία. αὐτὸς τῶν ὠν μεγάλων. καὶ λωβός, ὁ βεβλαμμένος.

Λογάδες. οἱ ὀφθαλμοί. ἐν Ἐπιγράμμει.

Ἡν δ' ὁφθαλμοὺς ἔχον χάριν αἰθροῦς αἵματος.

Ἀλλὰ τῶν λογάδων πηλὺ γ' ἀφαιροτέλει.

Καὶ λογάδες, οἱ ἐκλελεμένοι.

Λογάδην. ὁπλίεως, ὡς ὁ Θεοκυδίδης. Σιδήρια λιθουργία. ὅτε ἔχοντες, λογάδην φέροντες τὴν λίθον, ξυμπίπτουσι, ὡς ἔχοντες τὴν ξυμβάνην. καὶ λογάδες λίθοι. Ἐκ λογάδων λίθων ἐκτισμένους. τῶν τε, τῶν τελεῶν καὶ μικρῶν.

Λογάεια. οἱ λόγοι. Ἐπεισοφάνης. Οὐ φανῶμαι δὲ προχύλων λογάειά πιναι καὶ πονόμα.

Λογέιον. τὸ μαρτυρῶν, ὅπως ἐφόρε ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐκκακολαμμένοι οἱ ἱερεῖς λίθοι. καὶ λογέιον, τὸ διαχεύειν.

Λόγια. τὰ ὡς Θεὸς λεγόμενα κατὰ λογάδην. Χρησμοὶ δὲ, οἵτινες ἐμμέτρως λέγουσι, θεοφορημένοι τῶν λεγόντων.

Λογία. ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῶν, λογίαν τινὲς συλλογὴν καλεῖ, λέγων. Περὶ δὲ τῶν λογίας τῶν εἰς τὴν ἀγίαν.

Λογίσταρος.

1 Καταπύκνωσις] Sic habent omnes Edit. praecedentes: itemque 2 MSS. Paris. At in uno, eoque optimo MS. exaratum est ἐπιθυμῶν: quod magis placet.

2 Ἄνθρωπος λίχων ὄμμα.] Fragmentum hoc Aeliani legitur etiam infra v. Πιάτων.

3 Φρεσὶς ὁρῶν.] Infra v. Πιάτων scribitur Φρεσὶς ὁρῶν: quod proprius accedit ad veram lectionem, quae est Φρεσὶς ὁρῶν, i.e. Proserpina. Vide Nostrium v. Φρεσὶς ὁρῶν.

4 Ἡν δ' ὁφθαλμοὺς ἔχον χάριν.] Scribe, Ἡδὲ δ' ὁφθαλμοὺς ἔχον χάριν: ut recte legitur in Anthologia Epigrammatum lib. vii. pag. 594: unde locum hunc deprompsit Suidas.

cecidit. Et hoc est alterum praelium singulare contra Gallos, quo Romani gloriantur.

Λιχάνος. Digitus index, qui pollicem sequitur: per i. Fit autem a λείχω: ut ab οἰκτεῖται, οἰκτιρμός, & α σείω, σῖτ.

Λιχμήσον. Per χ. Lingent. Lambent. Ligurient. Deinde circumlambentes sanctorum corpora. Λιχμῶ vero, per κ, ventilabro frumentum in area purgo.

Λιχνύσσα. Avidē inhians, vel appetens. Liguriens.

Λιχνεία. Liguritio. Catillatio.

Λίχνος. Præguſtans cibos. Avidē appetens. Catillo. Gulofus. Aelianus: Oculum curiosum & lascivum malo spectaculo satians, Proserpinæ mysteria inspicere cupiebat, cum sacris initiatus non esset.

Λοβός. Extrema pars auris, & hepatis, & quævis partes extremæ. Sed proprie sic vocatur aurium ima pars. Item, folliculus cicceris, vel fabæ. Et in aruspicina sic appellatur signum quoddam in hepate. Hinc dicitur λώβη, per ω: id est, proprie damnum vel malum, quo aures afficiuntur. Et λωβός, læsus, vel mutilatus.

Λογάδες. Oculi. In Epigrammate: Indica hyacinthus gratum quidem & coruscantem habet splendorem: sed eum oculi tui longe superant. Et λογάδες, lecti, delecti.

Λογάδην. Cum delectu, apud Thucydidem. Cum non haberent ferramenta, quibus lapides caderent & polirent, eos cum delectu conquistos inter se coagmentabant, prout quisque loco alicui quadraret. Et λογάδες λίθοι, lapides lecti. Ex lectis lapidibus constructus. Vel, vilibus, & parvis.

Λογάεια. Oratiunculæ. Orationes. Aristophanes. [Synesius:] Non videbor autem elegantibus & comptis oratiunculis vel præfationibus uti.

Λογέιον. Oraculum, quod sacerdos [inter Hebræos] gestabat, xii lapillis distinctum. Et λογέιον, dicaſterium, sive locus iudicii.

Λόγια. Præcepta, sive oracula divina, quæ oratione soluta concepta sunt. Χρησμοὶ vero dicuntur oracula, quæ versibus constant, & proferuntur ab iis, qui numine divino afflati sunt.

Λογία. Chrysostomus in commentario ad [priorem] Epistolā ad Corinthios λογίαν vocat collectionē, sive collectā, in verbis illis Pauli: De collecta vero inter Sanctos [distribuenda.]

Λογίσταρος. Longobardus.

5 Περὶ Θεοκυδίδης] Lib. iv. cap. iv. ubi pro λιθουργία legitur λιθουργία: quod Scholiasta exponit, λαζαρίσματα.

6 Ἀριστοφάνης] Ubi apud Aristophanem vox λογάεια existet, jam non memini. Quæ vero sequuntur, non sunt Aristophanis, sed Synesii in Encom. Calviti. pag. 66. ubi locus hic ita legitur. Οὐδὲ φανῶμαι προχύλων λογάειαν, ἀφαιροτέλει πιναι καὶ πονόμα.

7 Λογέιον. τὸ μαρτυρῶν, ὅπως ἔφ.] Intelligit Urias & Thummin Hebræorum.

8 Λογία] Vox hæc eo, quo Suidas hic notat, sensu occurrat 1. Corinth. xvi. 1. & 2.

9 Περὶ δὲ τῶν λογίας τῶν εἰς τὴν ἀγίαν.] Hæc sunt verba B. Pauli loco modo laudato.

καὶ παρὰ τὰς ἐρίδας, καὶ ἄλλων δὲ πολλῶν κα-
κῶν αὐτῷ ἐγενήθη ὁ Λογισμὸς ἔτι.

tem prodiret, globos argenteos & armillas
auctor fuit Longinus iste. *Port.*

Λογισμὸς. σκέψαι.

Λογισμὸς. ἡ λογικὴ τέχνη ὡς Ἰσοκράτης Βυ-
σίειδι· Συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ
[ῥῆμα. ὁ γὰρ λογισμὸς ἀπονώτερος γίνε] τῆ [ῥήματος
πάσχει].

Λογισμὸς. ἡ ἐκπίσις. Οὐδὲν κόσμῳ ἐληίστατο, λο-
γισμὸς δὲ τὴν βελτιωμένην ἀναπείρουσιν. ἡ ἢ
ἐξέτασις λέγε] λογισμὸς. Ὁ δὲ πλεὺς λογισμὸς τῆ
πρῶτον διῶν μίλων ἐμβόληται εἰσάγει. ἀντὶ τῆ,
ἀπαριθμήσει. λογισμὸς γὰρ καὶ ἡ ἀπαριθμῆσις. Οἱ
δὲ λογισμὸν τῆ πλεῖστος ἐποιήσαντο. καὶ Εὐεπίδης·

Τὸ γὰρ δίκαιον ὅσα ἔχει λόγον διῶν

Ἐξέειν.

τυτῆσιν, ὅσα ἔχει ἀφ᾽ ὧν τὸ φιλονεικεῖν.

Λογισαί. οἱ μεθοδικοί, καὶ ἀξιόλογοι. καὶ λογι-
σμοί, ἀναριθμήσιμοι, ἀναριθμήσι.

Λογισαί, καὶ λογιστήρια. ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους
οἱ λογισαί. εἰσὶ δὲ τὰ ἀριθμὸν δέχοντα οἱ τὰς διδύμους
τῶν διακρινόμενων ἐκλογίζον] ὅς ἡμέρας λ', ὅταν τὰς
ἀρχὰς ἀποδῶν] οἱ ἀρχόντες. Λογιστήρια δὲ ὅσα, τὰ
τῶν λογιστῶν ἀρχαί, ὡς Δειναρχὸς καὶ Ἀνδοκίδης
δηλοῦσι.

Λογιστέω. ἀπαριθμῶμαι. ἀναμετρεῖσθαι. Οὐ
δυναμῶν] ἢ βελτιωμένων λογιστέω τὰ περὶ αὐ-
τῶν, καὶ μετρεῖσθαι τὰ κακῶς ἀναριθμῶν.

Λογιστής. κριτής. δοκιμαστής. ἐξετάστης.

Λογογράφος. ὁ δίκαιος, ἢ τὸς δικαιοκλῆς γράφων.

Λόγον ἔχειν. ἀντὶ τῆ φρονήσεως. Θεόπομπος Φι-
λιππικῶν α.

Λογοποιός. ὁ ὅς ἢ ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος.
Ἰσοκράτης, καὶ Ἡρόδοτος. ὅς ὅτιν θύρετης λόγων καὶ
ἀποκριμάτων.

Λογοποιῶν. πλάττων λόγους ψευδεῖς.

Λόγος. ὁ λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαίνουσα, ἀπὸ ἀφ-
νοίας ἐκπεμπομένη. Λόγος δὲ σημαίνει τ'. ἀφ᾽ ὧν
δὲ λέξις καὶ λόγος. λέξις μὲν γὰρ ἀσπῆς γίνε] ὡς
τὸ βλίττει. λόγος δὲ ἑδάμῳ. ἀφ᾽ ὧν δὲ καὶ τὸ
λέγειν τῶ ἀφ᾽ ὧν. ἀφ᾽ ὧν γὰρ αἱ φωναί
λέγειν δὲ τὰ ἀφ᾽ ὧν, ἀ δὲ καὶ λεγῶν τυγχάνει.
ἄρεται δὲ τῶ λόγος ἐ. Ἐλλεινισμός, σαφήνεια, συν-
τομία, ἀρέποι, ἀποκριθῆ. Λόγος καὶ ἡ ἀπόθεσις.
Ἄετοφάνης.

1 Τὸ γὰρ δίκαιον ὅσα ἔχει λ.] Hoc exemplum pertinet ad vocem λόγος.
2 Λογισαί, καὶ λογιστήρια. ἀρχ.] Ex Harpocrate. Confer eti-
am Nostrum supra v. Εὐδότης & Petium de Leg. Att. pag. 224.

3 Ἡ τῶν δικαιοκλῆς γρ.] Ammonius, vel, secundum Eustathium,
Erennius Philo: Λογογράφος, καὶ Λογοποιός ἀφ᾽ ὧν. Λογογράφος
μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ τῶν δικαιοκλῆς λόγους γράφων. Λογοποιός δὲ, ὁ λόγους
ποιῶν ἐ μύθους συνίστη.

4 Λογοποιός. ὁ ὅς ἢ ἡμῶν.] Ex Harpocrate: apud quem tamen

lascivus fuit, ut & in ingenuas & Magistratum
uxores & virgines importune faceret impe-
tum, & omnia impudenter ageret. Cum au-
tem projiciebat: multorumque aliorum malorum.

Λογισαί. Confidera. Examina. Perpende.

Λογισμός. Ars numerandi, vel computandi.
Item, mens, ratio: ut apud Isocratem Busi-
ride: *Inter mentem & corpus est mutua quae-
dam consensio. Corpore enim male affecto, &
mentis vis languescit.*

Λογισμός. Exsolutio. Persolutio. Promiscue
omnia populatus est, vitae antea rationes
exigens. Item λογισμός, examen. [Vel, enu-
meratio.] *Navigatio vero ultra duos menses
processura videbatur, quantum ex supputati-
one dierum colligi poterat.* Λογισμός enim sig-
nificat etiam enumerationem, vel supputati-
onem. *Illi vero multitudinem recensuerunt.*
Et Euripides: *Aequum enim non est, cum
duobus [unum] contendere.*

Λογισαί. Arithmeticae periti. Supputatores.
Caleulatores. Et λογισμοί. Computabo. Nu-
merabo. Recensebo.

Λογισαί, & λογιστήρια. Λογισαί apud Atheni-
enses erat magistratus quidam: quo qui fun-
gebantur (erant autem hi numero decem)
intra triginta dies Reipubl. gestae rationes
exigebant ab illis, qui magistratu abituri e-
rant. Λογιστήρια vero dicebantur loca publica,
in quibus Logistae rationes exigebant: ut Di-
narchus & Andocides declarant.

Λογιστέω. Enumerare. Recensere. Perpen-
dere. *Quod acta perpendere, & male facta o-
dio prosequi non posset, vel nolle.*

Λογιστής. Judex. Cenfor. Examiner.

Λογογράφος. Causarum forensium scriptor.
Vel, qui orationes forenses scribit.

Λόγον ἔχειν. Rationem habere. Curare. Theo-
pompus *Philippicorum* libro 1.

Λογοποιός. Est idem, qui a nobis ἱστοικός,
i.e. Historicus, vocatur. Isocrates, & Hero-
dorus. Item sic vocatur inventor fabularum
& apologorum.

Λογοποιῶν. Res falsas fingens. Qui fabulas
scribit.

Λόγος. Oratio. Λόγος est vox aliquid sig-
nificans, & a ratione procedens: habetque
sex significationes. Differunt vero λέξις &
λόγος. Nam λέξις, i.e. dictio, interdum ni-
hil significat; ut βλίττει. Λόγος vero neuti-
quam. Differt etiam τὸ λέγειν, dicere, a ἀφ᾽
ὧν φέρεται, proferre. Nam proferuntur voces:
dicuntur vero res; quae quidem dici possunt.
Orationis autem virtutes sunt quinque: Pu-
ritas, perspicuitas, brevitatis, decorum, com-

8. Ar. Rhet. 1.46.

desunt verba illa ultima, ὅς ἐστιν εὐρετής λόγων καὶ ἀποκριμάτων.
5 Λόγος ἐστὶ φωνὴ σημαίνουσα. — λόγονται δὲ τὰ ἀφ᾽ ὧν γίνε] Hæc
sunt verba Laertii lib. vii. seg. lvi. lvii. ut Pearsonius etiam ob-
servaverat.

6 Ἀφ᾽ ὧν δὲ λόγος ἐ. Ἐκκλ.] Et hæc leguntur apud modo lauda-
tum Laertium eodem libro, segm. lvi.

7 Ἀποκριθῆ] Lege καὶ ἀποκριθῆ, ut apud Laertium loco laudato.

8 Ἀετοφάνης] Pæto pag. 632. (439. Ed. Baf. P.)

Εὐεί-

Λόγον τῶν ἀρχῶν, καὶ παραφωδία γένη.

Λογοτόπος. ὁ τῶν φιλοσόφων τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνῆλον οἶον, εἰ ζῇ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων. ἀλλὰ μὲν τὸ πρῶτον ἄρα τὸ δυνάτερον. παρυσίχρηστος δὲ ὁ λογοτόπος ὑπὲρ ὅτι πᾶσι μακροτέρως συνῆλθαι τῶν λόγων μικρότερον τὸ συνῆλθαι μακρόν ἔστιν, καὶ τὸ ὑποφωδία λέγειν, ἀλλὰ συντόμως ἐπεπείκειν, τὸ δὲ πρῶτον ἄρα τὸ δυνάτερον.

Λόγος. ὁ τυχεῖν. ἀντὶ τῆς ἐπαίνου. Δημοσθένης οὖν τῶν ὑπὲρ Κτησιφάνους.

Λόγιστον Ἑρμόδωρος. ἐμπορεύεται. ὁ Ἑρμόδωρος, ἀχροατὴς γενόμενος Πλάτωνος, τῆς ὕψους αὐτοῦ συνθεμιμύνης λόγους κομίζων εἰς Σικελίαν, ἐπώλετο.

Λογῶν. ὁ λίθοκλιμῶν.

Λογχαῖδιον. εἶδος ὄπλου. καὶ λογχαῖος, μὲν τῆς λογχῆς.

Λογχῆ. ἔχαστον σύστημα ἐνικῶς λέγουσιν ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἰσχυρίων εἴποι, ἢ ἰσχυρίων. λογχῆ οὖν σιδήρεον ἀκόντιον.

Λογχατόν. ὁ ἑπιγράμματι.

Καὶ τὸ δίθυρον

Τῆτο τὸ λογχατόν, καὶ τὸ διεσφύριον.

Λοκράδιον. λυσάδιον.

Λοκρὸς Αἴας. ὁ Σαλαμίνιος. καὶ Λοκρεῖς πόλις.

Λοκρῶν ζυνθήματα. παροιμία. τά τε δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκρυφίων.

Λόλαι, ἢ Λολλῶν. ὄνομα τόπων.

Λολλιανός, ὁ Ἐφέσιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἰσαίου ἢ Ἀστυλίου γερῶν ἐπὶ Ἀδριανῶν καὶ Καίσαρος. ἔγραψε πολλά.

Λοξά. σκολιά. χαμπύλα. οὐκ ἐξ εὐθείας γνώμης.

Λοξὴ φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν κέρα ἔπεσον, ὁπότερον αὖτε ἐπὶ τῇ πλοσίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἀγῶνα πενιμύνη τὸ δὲ ἔπεσον ἐν ἀποστάσει δι' ὑποσταλῆς ἔχουσα. δεξιὰ μὲν ἡ τὸ δεξιὸν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ λαὶα δὲ, ἡ τὸ λαίαν. ὁ ἑπιγράμματι.

Δερκομύνη λοξῶς οἶα ἡ Λάχαινα κόρυς.

1 Λογοτόπος. Scribē λογοτόπος, ut recte legitur apud Laertium lib. vii. scgm. LXXII. unde totum hunc locum Suidas descripsit.

2 Τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνῆλον. Horum verborum sensus apud Laertium a praecedentibus pendet: qui proinde consulendus est.

3 Τὸν ὁλοκλήν. Apud Laertium loco laudato rectius legitur τὸν ὁλοκλήν, i. e. assumptionem, sive propositionem minorem.

4 Λόγος τυχεῖν. ἀντὶ τῆς ἐπαίνου. Ex Harpocrate.

5 Λογχαῖδιον. Vox est corrupta, cujus loco Portus reponit, ἢ λυσάδιον: quod non displicet. Λογχαῖς enim erat saxum perforatum in portu, ex quo naves religabantur. Etymologus: Λογχαῖς δὲ καλεῖται οἱ ἐπὶ τῷ λιμένι περὶ τοῦ λιμένος: ὅς περὶ τοῦ λιμένος. Quod de λογχαῖς addit, confirmat etiam Hesychius his verbis: Λογχαῖς. ἐξ ὧν τὰ περὶ τοῦ λιμένος δύνει τὸν λιμένα. Item Photius in Lexico inedito: Λογχαῖς δὲ, ἐξ ὧν τὰ περὶ τοῦ λιμένος δύνει, λογχαῖς.

positio. Significat etiam λόγος argumentum. Aristophanes: [Cave, ne] Euripidi argumentum fabulae fias.

Λογοτόπος. Logotropus. Sic vocatur apud Philosophos argumentandi modus, qui ex utroque compositus est: ut, Si vivit Plato, & respirat. Atqui verum est prius: Ergo & posterius. Inventus est autem Logotropus, ne in prolixioribus verborum constructionibus assumptio longa conclusiove repeteretur, sed breviter tantum diceretur: Est autem prius: Ergo & posterius.

Λόγος τυχεῖν. Laudem consequi. Sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte.

Λόγιστον Ἑρμ. Scripta aliena mercatoris instar Hermodorus vendit. Hermodorus hic, qui auditor Platonis fuerat, libros ab eo conscriptos in Siciliam secum ferens, illic vendebat.

Λογῶν. Lapidis in portu erecti, ex quo religantur naves.

Λογχαῖδιον. Teli genus. Hasta. Et λογχαῖς, hastatus.

Λογχῆ, Lancea. Unumquodque [militum] corpus singulari numero effertur: ut si quis de multis equitibus dicat, τὴν ἵππων, i. e. equitatum. Λογχῆ igitur est ferreum jaculum. Lancea.

Λογχατόν. Cuspide munitum. In Epigrammate: Et duplicem hunc thyrsus, cuspide munitum, & ornamentum talorum.

Λοκράδιον. Pro λυσάδιον. Qui se lavit.

Λοκρὸς Αἴας. ὁ Σαλ. Ajax Locrensis, non autem Salaminus. Et Λοκρεῖς, Locris, urbs.

Λοκρῶν ζυνθήματα. Locrensi pacto. Proverbi-um, quod dicitur de illis, qui alios decipiunt.

Λόλαι. Lollæ, Lollarum. Nomen loci.

Λολλιανός. Lollianus, Ephesius, Sophista, Isæi Assyrii discipulus, qui sub Adriano Cæsare vixit. Multa scripsit.

Λοξά. Obliqua. Curva. Quæ non ad lineam rectam ducta sunt.

Λοξὴ φάλαγξ. Obliqua phalanx, quæ alterutrum cornu, utrum voluerit, hosti admo- vet, & eo pugnam init; alterum vero inde removel & subducit. Et dextra quidem, quæ dextrum; sinistra vero, quæ sinistrum [cor- nu hosti] objicit. Et in Epigrammate: Torvum cernens oculis, ut leana.

6 Ἐπὶ ἑπιγράμματι. Anthol. lib. vi. cap. v. Epigr. ult. ut Por- tus etiam observaverat.

7 Λοκρῶν ζυνθήματα. Hesychius, Zenobius, & Diogenianus, pro- verbium hoc sic efferunt, Λοκρῶν ζυνθήματα: quod magis placet.

8 Λολλιανός, Ἐφέσιος. De eo vide Philostratum lib. i. de Vita Soph. pag. 526.

9 Λοξὴ φάλαγξ. — ἐν ἀποστάσει δι' ὑποσταλῆς. Hæc αὐτοῦ ἐ- tiam leguntur apud Ælianum in Tactis cap. xxx. ut Pearsonius quoque monuit.

10 Δερκομύνη λοξ. Pentameter hic est pars elegantis Epigramma- tis in facinoram Lacenam, quæ filium suum abjecto clypeo ex ac- cie domum reversum propria manu occidit, ut indignum qui lu- cem aspiceret, qui pro patria vitam amittere detrectasset. Epi- gramma integrum ex Anthologia inedita exhibuimus supra v. Αρσ.

11 Οἶα Λάχαινα. Putem potius legendum esse, οἶα Λάχαινα: i. e. ut leana.

Λοξίας. ὁ Ἀπόλλων. ὁ Λοξίω ἴαν Σπυπέμ-
πων. Λοξίως γὰρ ἐμαντθύετο.

Κροῖστος Ἄλυν ἀφ' ἑβας, μεγάλῳ ἀρχίῳ
καταλύσθ.

ὁ Λοξίω πορείαν ποιέμεν. ὁ αὐτὸς γὰρ ὅτι τῷ
ἡλίῳ. † Σιγαῖν δὲ ἡρῆ, μὴ Λοξίῳ ἰδὼν ὄμμασιν ὁ
Φρόνιμος τρεχέει βάλῃ λίθῳ, χτ' Πίνδαρον.

Λοπάς. ὅτι Συρακυσίοις τὸ τήραν. ὅτι
δὲ Θεοπόμῳ, ἡ σαρδὸς, καὶ ὅτι τοῖς κωμικοῖς. κα-
λεῖται δὲ ὅτι καὶ ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος λίθος.
Ἀριστοφάνης

Ἐγὼ γὰρ ὅτι ἐν ὀρνίθων γάλα

Ἀντὶ τῷ βίβω λάβοιμ' ἀν, ὅτι με νῦν Σπυπέμ.

Οὐδὲ χαίρει βατίσιν, ὅτι ἐχέλουσιν, ἀλλ' ἡδὺν ἀν
Δικίδιον σμικρὸν φάρμακ' ἀν ἐν Λοπάδι πεπνι-
μένον.

Λοπάς. ἡ χύτρα.

Λοπάσι. ἡ κλέπταις.

Λόπ. ἡ ὅτι καμμένη ἐξωθεν ὅτι χρομμύς λεπτός.
καὶ πᾶν λέπ. Φλοῖος, δέρμα λεπτόν καὶ ξηρόν.

Λορδόν. τὸ ὑπερῷον. καὶ Λορδόντιον, τὸ Σπυπέ-
σμιμνόν. ὅταν τὸν τὰς κυρτὰς ὅτι καὶ κυρὸν κα-
λεῖται.

Λόρδος. ὁ ἀπεξυλωμένος. συλκεαμμένος τὸ σῶμα.

Λορδωμένη. Φησὶ Προκόπιος ὅτι Θεοδώρας ὁ
Ἰβητιανὸς γαμετῆς. Ἀποδυσαμένη ξὺν τοῖς μίμοις,
ὅτι μέσῳ ἐσθῆτι, Λορδωμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω Σπυπέ-
τῶσα. ἡρῆ, κακαμμένη.

Λορδωμένων. ὁ κινημένων. ἐπεὶ οἱ Σπυπέζοντες
κινῶνται. Ἀριστοφάνης

Λορδωμένων τε σωματῶν ὅτι τῶν.

Λυχῆς. ὁ Εὐαγγελιστὴς, ὅτι τίτλος πρὸς κε-
φάλαια τμή.

Λυκαῖος, Σαμοσατῆς, ὁ ὅτι κληθεὶς βλάσφημος,
ἡ δύσφημος, ἡ ὅτι εἰπεῖν μάλλον. ὅτι ἐν τοῖς
ἀφ' ὧν αὐτὸς γελῶν εἶναι καὶ τὰ ὅτι τῷ Δείων

Λοξίας. Loxias. Sic vocatur Apollo.
Quasi dicas, qui obliquam vocem emittit.
Obliqua enim & obscura oracula reddebat,
quale est & illud: *Cræsus Halyn trajiciens,*
magnum imperium evertet. Vel, qui per obli-
quam viam incedit. Apollo enim idem est
ac Sol. † *Tacere autem oportet, ne invidia*
limis intuens oculis saxo nos feriat, secundum
Pindarum.

Λοπάς. Apud Syracusanos, sartago, pa-
tella. Sed apud Theopompum & alios Co-
micos, loculus, capulus. Sic etiam vocatur
lapis in Græcia nascens. Aristophanes: *Ego*
enim vitam illam, qua me nunc privare stu-
des, non mutem lacte gallinarum. Neque de-
lector esu batidum, nec anguillarum, sed li-
bentius edam exiguum liticulam in sartagine
suffocatam.

Λοπάς. Olla.

Λοπάσι. Furibus. Grassatoribus.

Λόπ. Externus cepæ cortex. Item omne
tegmen, vel cortex, & pellis tenuis & sicca.

Λορδόν. Incurvum. Et Λορδόντιον. Maxime
incurvum. Maxime simum. Contrarium est
τὰς κυρτὰς, i. e. gibboso.

Λόρδος. Vinculo ligneo, vel nervo vinctus
Corpus incurvatum habens.

Λορδωμένη. Incurvata. Procopius de Theo-
dora Justiniani uxore dicit: *Cum vestes cum*
minimis exuisset, in medio eorum stabat incur-
vata, & posteriores partes corporis subagi-
tandas præbebat. Λορδωμένη hic positum est pro
κακαμμένη, i. e. incurvata.

Λορδωμένων. Illorum, qui moventur, vel sub-
agitantur. Qui enim inter se coeunt, mo-
ventur. Aristophanes: *Et corporum, quæ in*
coitu moventur, inspectorem.

Λυχῆς. Lucas Evangelista titulos habet
LXXXIII. capita CCCXLVIII.

Λυκαῖος. Lucianus, Samosatensis, cognō-
minatus Blasphemus, vel Dysphemus, vel po-
tius Impius. Hic in Dialogis suis ea, quæ de
Diis dicuntur, ut ridicula exagitat. Fectur

1 Λοξίας. ὁ Ἀπόλλων. — τὸ ἡλίῳ] Ex Scholiasta Aristoph. ad
Plutarchum pag. 2. Confer etiam Macrobius Saturn. lib. 1. cap. xvii.

2 ὁ Λοξίω ἴαν Σπυπέμ. Eustathius ad Il. K. pag. 794. 54. ὅτι δὲ
καὶ ἴαν οἱ Σπυπέμοι φασὶ τὴν ὀπίσθου ἴαν, δηλοῦσι οἱ τὸ Λοξίω ὅτι κα-
λεῖται ἐπὶ τῷ τῷ Λοξίω ἴαν, ὅτι ἐπὶ φωνῇ, πύμνι. Confer etiam
Etymologum.

3 Καὶ Πίνδαρον] Locus Pindari exstat Olymp. Od. viii.

4 Ἀριστοφάνης] Vespis, pag. 465. (328. Ed. Bas. P.)

5 Λοπάσι. κλέπταις] Sic etiam Photius in Lexico inedito. At ni-
hilominus vocem priorem suspectam habeo, eamque detortam esse
existimo ex Λορδόντιος, quod Grammatici itidem interpretantur
κλέπταις, ut ex Hesychio, Suida, aliisque constat.

6 Ἀπεξυλωμένος] Intellige, ut sum interpretatus. ζῶλον enim
apud Græcos præter vulgarem significationem notat etiam vincu-
lum ligneum, vel nervum, quo qui impediti erant, corpus incur-
vatum habebant, & cernuare cogebantur. Hinc idem vinculi genus
etiam dicebatur κύρην, quod homines κύρην, vel κύρην, i. e. cernu-
are cogeret, testibus Grammaticis. Vide Nostrum supra v. Κύρην.
Portus vocabulum hoc male verterat, ὑποῖντο ἰνκινυατοῖς: nec me-
lius alius vir doctus in notis ad Hesychium eandem vocem, cuius
significationem non intelligebat, in ἀπλωμένους mutatam volebat.

7 Φησὶ Προκόπιος περὶ Θεοδ.] Locus hic hodie apud Procopium
non exstat, quoniam pertinet ad lacunam capituli x. Hist. Arcana,
ut Maltretus recte observavit. Eo enim capite Procopius narrat,
Theodorum in scena pudicitiam suam prostituisse, & Mimis in

Theatro operam suam mercede locasse: cui argumento fragmen-
tum hoc apprimè convenit.

8 Ἀποσπῆσαι] Scribendum puto, Σπυπέμναι: i. e. si pro-
prie interpreteris, conto trajecta, vel transfixa. Metaphorice autem
dicitur de coitu venereo: quoniam κατὰς interdum pro membrō
virili accipitur; ut δῆλον, ἔγχος, & similia.

9 Κινῶμενοι] Vox hæc in prioribus Edit. deest, quam ex MSS.
Paris. revocavi.

10 Ἀριστοφάνης] Ecclesiasticus, ipso fere initio. Sed ibi pro Λορ-
δωμένων codices Aristophanis hodie habent κακαμμένων: quam lecti-
onem Tanaq. Faber in notis ad eam fabulam priori præferendam
esse censet. At ego contra τὸ Λορδωμένων non solum retinendum
esse censet, sed etiam vocem alteram, ut παρακινῶμενοι & adul-
terinam, ex albo vocum Græcarum expungendam esse contendit.
Apud quem enim scriptorum Græcorum (si ab hoc loco Aristo-
phanis, de quo controversia est, discedas) τὸ κακαμμένων reperitur?
Aut quis saltem veterum Grammaticorum ejus meminit? At con-
tra τὸ Λορδωμένων vox est apud veteres frequentissima: cuius signifi-
catio κακαμμένων quidem est, incurvari; at per metonymiam antece-
dentis pro consequenti accipitur etiam de præpostero & nefando
coitu, quoniam in eo corpus incurvare debet is, qui se subigen-
dum præbet. Et hoc certe sensu accipitur apud Procopium in
fragmento illo, quod Suidas in voce præcedenti adducit. Sed plura
de re obscena addere pudor vetat.

11 Λυκαῖος, ὁ Εὐαγγελιστ.] Confer Nostrum infra v. Τίτλος.

ειρημένα ὡς ἀνέμεται. λέγει δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ
Καίσαρι Τραϊανῷ, καὶ ἐπέκρινε. ὡς δὲ ἔτος τοπρὸν
ἡ δικηγέτης ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ Συρίᾳ. δυσωραγίστας
δ' ἐν τῇ τῷ, ἐπὶ τῷ λογιγραφῶν ἐτράπη, καὶ γέ-
γραπται αὐτῷ ἄπειρα. τελευτήσας δὲ αὐτὸν λόγος
ὑπὸ κυνῶν, ἐπεὶ χεῖρ τῇ ἀληθείᾳ ἐλύθησεν. εἰς γὰρ
τὴν Περσέριν βίον καθάπερ ἔχει Χριστιανισμῷ, καὶ αὐ-
τὸν βλασφημῶν τὴν Χεῖρ ὁ παμμίατος. διὸ καὶ τῇ
λύτῃς ποιῶν ἀρκύσας ἐν τῇ παρόντι δέδωκεν ἐν δὲ
τῇ μέλλοντι κληρονομίᾳ τῷ αἰώνι πύρος μὲν τῷ Σα-
τανᾷ γενήσεται.

Λουκιανὸς ἑπερ, ὁ Κόμης τῇ ἑώας, ἐπὶ Ἀρχαδίου
τῷ βασιλέως. αὐτῇ δὲ ἡ ἀρχὴ ἐδόλετο τῷ παρθεβλη-
μῶν αὐτῆς ἐφεσάναυ πᾶσι τοῖς ταῖς τῆς ἑώας ἐπαρ-
χίας ἰδύνει, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐν χεῖρ τὸ δέον παρτιο-
μῶν ἰδύνει. ἔτος τοῖνυν πᾶσαν ἀρχικὴν ἀρετὴν εἰς
τῆς ἀρχικῆς ὁπιδεικνύμεν, ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ
σωφροσύνη καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχικῶν κοσμεῖν δυναμῶν
ἀφελότητι. ὡς, ὅτε παρθεβλῶν ἀφελότητι, ὅτε ἐπε-
ρὸν πὶ χεῖρ νῦν ἔχων, πλὴν ὅν ὁ νόμος ὑπὸ γένεσεν.
ὡς ἀμέλει καὶ τῇ τῷ βασιλέως θεῶν Εὐχέλων αὐτῶν-
τὰ πὶ ὡς τὸ παρθεβλῶν, ἀπασάμεν ἐς τοσῶ-
τον ἐκίνησεν, ὅτε παρθεβλῶν βασιλέα ἀφελότητι. ἐπεὶ
δὲ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν εἶπεν εἶναυ Ρωφίον, ἀνδρὶ τοῖς τῷ
ποσαύτῃ ἀρχικῶν δέδωκεν, λαβὼν παρθεβλῶν ὁ Ρω-
φίος, τῇ Λουκιανὸν φράσας μολυβδίναις ἡκίστα τῇ
τῷ τένορι.

Λουκιανὸς ὁ μάρτυς. ἔτος ἐν Σαμοσατῶν τῇ Συ-
ρίᾳ, ὡς, ἀνὴρ τῷ ὅν γερονόταν. ὡς δὲ τῷ παρθεβλῶν ἡ-
λικίαν Μαχαρίῳ πνὶ συζητόμεν, τῇ ἑδωσαν οἰ-
κῶν, καὶ ταῖς ἱεράς βίβλους ἐξηγῶν, πᾶν ὅ, πὶ
κάλλιστον ἐφθῶρε παρθεβλῶν, ἐκείνῳ ἐν ὅ, πὶ
συνέλαβε χεῖρ. καὶ παρθεβλῶν τῇ μοναύλιον ἀπέκλινε
βίον, καὶ παρθεβλῶν ἀρετῆς ὁ ἀνθρωπείας ἀφίκετο
μέτρον. πρῶτον δὲ καὶ εἰς ἱερωσύνην, πρὸς τῷ
ἐν Ἀντιοχείᾳ γενόμενῳ, καὶ διδασκαλεῖον μέγα
ἐκείνῳ συνεστήσατο, ἐκασαχόθεν σπουδαίον ὡς
αὐτὸν ἀλλαχόθεν ἀφικνυμένων ἄλλων. ἔτος ταῖς ἱεράς
βίβλους διασάμεν πολὺ τὸ νότον εἰσδεξαμένας,
τῷ χεῖρ λυμνυαμένῳ πολλὰ τῇ ἐν αὐταῖς, καὶ τῇ
συμμεχῶς ἀφ' ἐτέρων εἰς ἑτέρα μετὰ θέσεως, καὶ μὲν-
τοι καὶ τῶν ἀνθρώπων πονηροτάτων, οἱ τῷ ἐλλυισμῷ
παρθεβλῶν, ὡς παρθεβλῶν τῇ ἐν αὐταῖς θελησάν-
των νῦν, καὶ πολὺ τὸ κίβδηλον ἐνσχυσαμένων, αὐ-
τὸς ἀπάσας ἀναλαβὼν ἐκ τῇ ἑδωσαν ὁ ἐπανεσάλο

¹ Λόγῳ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ Καίσαρι. Τρ.] Dissentit Vossius in opere
de Hist. Gr. lib. II. cap. xv. quem vide. Confer etiam Jon. de
Script. Hist. Phil. lib. III. cap. x.

² Δικηγέτης] Sic habent MSS. Paris. At priores Edit. δημη-
γέτης: quod minus placet.

³ Αὐτὸν βλασφημῶν τῇ Χρ.] Eum enim in laudato libello ἀνισκο-
λοπισμῶν (οφισμῶν, i. e. Sophismata cynicorum, vocat.

⁴ Κόμης τῇ ἑώας] Priores Edit. manifesto errore habent κόμης
τῇ ἑώας: quod Wolfius & Portus secure verterunt, e pago orientali:
nullo utique sensu. Luce enim clarius est, scribendum esse, Κόμης
τῇ ἑώας, i. e. Comes Orientis: ut Pearsonius quoque recte observa-
verat. Erat autem Κόμης τῇ ἑώας, sive, quod idem est, κόμη ης τῇ
ἀντιοχείας, dignitas quaedam in aula Imperatorum Constantinorum,

sub Trajano Imperatore, & ante, vixisse.
Primum Antiochiæ in Syria caufidicus fuit:
quæ res cum ei male cessisset, ad scribendum
se contulit, & infinita scripsit. A canibus
dilaceratus fertur: [homo impius,] qui lin-
guæ suæ rabie ipsam veritatem infectatus fuit.
Nam in Peregrini vita Christianam religio-
nem perstringit, & ipsi Christo maledicit,
homo sceleratissimus. Quamobrem & in hac
vita justas furoris sui poenas dedit, & in fu-
tura ignis æterni una cum Satana hæres
crit.

Λουκιανὸς ἑπερ. Lucianus alius, Comes Orien-
tis, sub Arcadio Imperatore. Hujus autem ma-
gistratus ea erat ratio, ut, qui cum gereret,
præfesset omnibus iis, qui provincias Orien-
tales regebant, & ea corrigeret, quæ perpe-
ram fiebant. Hic igitur omnem principem dig-
nam virtutem, quæ in Magistratu requiritur,
erga populos imperio suo subjectos demon-
strans, ob justitiam, & temperantiam, &
omnia quæ Principes ornare possunt, celebris
fuit, nec personarum discrimen, nec aliud quid-
quam in animo habens, nisi ea ipsa quæ Lex
jussisset. Quamobrem etiam Imperatoris avun-
culum Eucherium, qui quædam petebat con-
tra decorum & officium, cum repulisset, ip-
sum adeo commovit, ut repulsam passus, apud
Imperatorem ipsum accusaret. Cum autem Im-
perator dixisset Rufinū hujus mali auctorem
esse, qui tali viro tantum Magistratum mandaf-
set; Rufinus occasionem nactus, Lucianum
globis plumbeis in cervice excruciauit. Port.

Λουκιανὸς. Lucianus martyr, Samosatenus,
Syrus, vir nobilis, prima ætate Macarii cu-
jusdam Edessæ degentis consuetudine usus,
sacrorum librorum interpretis, pulcherrima
quæque illius inventa brevi tempore per-
didit. Idem ad vitam solitariam animum
adjecit, & omnem virtutis humanæ mensuram
implevit. Ad sacerdotium etiam processit,
presbyter Antiochiæ factus, magnamque
Scholam illic instituit, quotidie undique stu-
diosissimis & optimis quibusque ad ipsum
confluentibus. Hic, cum animadvertisset in
sacros libros multa adulterina irrepsisse, tum
quod ipsum tempus in illis multa deprava-
set; tum propter continuam ab aliis ad alia
translationem; tum etiam, quod improbi qui-
dam homines, religionis profanæ propugna-
tores, eorum sensum pervertere volentes,
multa in illis adulterassent: ipse omnes ex
lingua Hebraica, quam accurate callebat, in
integrum restituit, plurimumque laborem in
eorum emendationem contulit. Neque vero

cujus non raro apud scriptores Græcos fit mentio; ut vel ex Du-
frenii Glossario Græco patet. Caterum versionem Porti in prin-
cipio tantum articuli hujus mutavi & emendavi: cætera vero in-
tacta reliqui, quod operis urgentibus ea aliter vertere non liceret.

⁵ Λουκιανὸς ὁ μάρτυς.] Totum hunc locum depromptum esse ex
Logothetæ Metaphrasi in martyrium Luciani Martyris, discere li-
cet ex ipso Suida infra v. Νομῶν, ubi pars hujus Eclogæ, addito
scriptoris illius nomine, repetitur.

⁶ Ἀνθρωπείας] Hanc vocem ex MSS. Paris. revocavi, quam pri-
ores Edit. non agnoscunt.

⁷ Ἐπανεσάλο] Sic melius MS. Paris. A. quam priores Edit.
quæ exhibent ἐπανεσάλο. Infra autem v. Νομῶν, ubi locus hic
repetitur, legitur ἀντιοχείας.

γλώττης, ἡ καὶ αὐτὴ ἐς τὰ μάλιστα ἡ κλειστικὴ, πένον τῇ ἐπανορθώσει πλείστον εἰσενεγκάμεν. ὃ μὲν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἡ καθαρότης τῆς θείων δοξμάτων ὡς τὸ τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον μάλιστα ἡ καθαρότης ἐκείνων τῶν γεγονότων ἐπ' ἄκρον ὅσοι φυλαττομένην. ἐξέθετο γὰρ καὶ ὁπποῦν ἀμέλει γενναιοτάτης, ἐξ ὧν φανεραῖς πρὸς τὸν ἄνθρωπον μάλιστα ἡ καθαρότης, ἡ ὅτι ἡ καθαρότης ἐστὶν ἡ γνώμη. ἐμαρτύρησε δὲ ἐπὶ Μαξιμιανῷ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ Βιθυνίᾳ.

Λύκιος Σέργιος Καπλῖν, ἄνθρωπος γένους μὲν ὧν ἐπιφανέστατος, ἄλλως δὲ πονηρὸς τῇ φύσει, πολυμήτης τε, καὶ μεγαλοπράγμων, καὶ τὸ ἦν ποικίλος, ἐπὶ ὁλέθρῳ τῇ πατρὶδος συνώμοσε, τῆς θρασυτάτης καὶ πολυμοῦν τῆς ὁπαγίδων εἰς τὴν αὐτὴν πίπτειν ὡς ἐνδοσάμεν. λέγει γὰρ ἄνθρωπον καθαρότατος, γένουσαι τὴν αἵματι τῆς συνωμότητος, ἀειάγων ἐς πάντας τὴν κύλικα, πληρὴ οἶνου τε καὶ ἀνθρωπείης αἱματός, εἴτε καθαροτέρων τῆς ἀνδρῶν τῶν τοιαύτων ὅρων, εἴτε καὶ τῶν πάντων πολυμήτων καὶ πᾶσαν ἐξίτητον ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκείαν καὶ πολιτικὴν ὁπτασίαν αἵματι, μετὰ τὴν τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φέρειν πολλὰ τῆς ἀείων καὶ καθαρότης τῇ πόλεως μηχανώμεν. ἐπὶ δὲ τῇ Καπλῖν εἰς ταύτας τὰς ἀποπνεύσεις ἐνόησε βάρη τε ὁφλημάτων, νικῶν τὸ πῆμα τῇ ἐσέας, καὶ σιμειδὸς ἐνθέρμων καὶ μυσσῶν πράξιαν ἔχοντα. τὸν τε γὰρ παῖδα τῇ Ὀρεσίλλῃ διέφθειρε δι' ἧς καὶ ὑπατίαν μετὰ ἀπηνάγῃ, Κικέρων ἐς τὴν τῆς δὲ χώρην αἰρεθείης. ἐξ ἧς καὶ μάλιστα τὰ ἀποπνεύματα τῆς δευτέρων ὅτι νῦν ἐβάλλετο, τῆς κακῶν ὅσα μὲν ἰσάμεν, ὅσα ἀναπαύων τὴν γνώμην. ὁ δὲ Κικέρων, εἰπὼν τε δυνάστην, καὶ ταλῆγες ἀνδρεῖν ἰκανὸς, καὶ γνῶναι τὸ μέλλον ὁξύνει, πολέμιον αὐτὸν σποφῆνας, ἐξήλασε τὴν πόλιν.

bus multo ante prospiciendis acutissimus, stemque [in Senatu] declarasset, urbe expulit.

Λυκούλλειον. τὸ τῷ Λυκούλλῃ.

Λύκελλος, ὁ ὑπαίτης, Μιθριδάτης τῆς Πόντος βασιλεῖς ἐπολέμει. ὡς γὰρ τῇ Τρωάδι, καὶ σιλωνῶν ὡς τὸ τῇ Ἀφροδίτῃ ἱερὸν, ἔδοξε τὴν Ἀφροδίτῃ νύκτωρ ὁπτασίαν οἱ πόδες εἰπεῖν.

Τίς κινώσας μετὰ θυμῷ λέων; νεβροὶ δὲ τοὶ ἐχθροί. καὶ ὅς ἐξαναστὰς, καὶ πυθόμενός, ὡς εἴη ἐχθρὸς ναυλοχῶν ὁ βασιλικὸς στόλος, ἐπέπλευσεν αὐτῷ, καὶ κατήσας τῇ ναυμαχίᾳ ἀφθέρει πάντας, καὶ τὴν στρατηγὸν Ἰσίδωρον. ὁ δὲ Μιθριδάτης φεύγει πρὸς Τιγράνῃν τῇ Ἀρμενίων βασιλείᾳ. ὁ δὲ Λύκελλος καὶ πρὸς Τιγράνῃν ἐξενεγκὼν πόλεμον, πόλεις τε εἴλε πλείστας ὅσας, καὶ τὰ Τιγράνῃν ἐπολιόρκει. ὁ δὲ Τιγράνῃς

tantum hoc praestitit, sed etiam divinorum decretorum puritatem apud hunc ex omnibus illius aetatis viris maxime summoque studio conservatam invenias. Nam & epistolas edidit, profecto praestantissimas, ex quibus quivis facillime deprehendat, quamnam fuerit hujus viri de rebus divinis sententia. Martyrium obiit Nicomediae in Bithynia sub Maximiano. *Port.*

Λύκιος. Lucius Sergius Catilina, vir nobilissima quidem familia ortus, sed ingenii pravissimi, audax, & factiosus, moribusque multiplex & varius, ad delendam patriam conjuravit, adscitis in societatem, & sacramento quodam sibi obstrictis viris ex nobilitate Romana praestantissimis, atque audacissimis. Etenim macerati hominis sanguinem vino permixtum circumtulisse pateris, & degustandum dedisse conjuratis dicitur: sive ejusmodi sacramento eos fascinare, sive ad omne scelus ac flagitium imbuere volens: quippe qui civilem effundere sanguinem, & converso Reip. statu caede illustrium virorum & urbis incendio tyrannidem constituere ageret. Stimulabat porro Catilinam ad haec nefaria consilia cum gravitas aeris alieni, quod vires patrimonii longe superabat; tum conscientia scelestae atque impie factorum. Nam & Orestillae filium sustulerat, [et cum filia virgine incestum fecisse ferebatur:] quas ob causas etiam in petitione Consulatus repulsam tulit, Cicerone in ejus locum Consule renunciat. Quo maxime incensus Catilina, teterrimum facinus aggredi coepit, dum animus iniquis nullo expletur scelere, nec flagitio ullo acquiescit. Sed Cicero vir singulari eloquentia, & in deprehendendis consiliis non mediocri solertia praeditus, praeterea in reum ejus conjurationem patefecisset, ho-

Λυκούλλειον. Quod est Luculli. Vel, templum Luculli.

Λύκελλος. Lucullus Consul cum Mithridate Ponti Rege bellum gerens, cum ad Troadem appulisset, & ad Veneris templum castra haberet, visus est videre Venerem sibi adstantem, & sic se alloquentem: *Quid dormis magnanime leo? Hinnuli enim haud procul a te absunt.* Ille vero experrectus, & audiens regiam classem haud procul stationem habere, eam invasit, & navali praelio victor, omnes & ipsum ducem Isidorum occidit. Mithridates vero ad Tigranem Armeniorum Regem confugit. Lucullus porro, cum etiam Tigrani bellum intulisset, urbes quam plurimas cepit, & Tigranocerta obsedit. At Ti-

1 μάλιστα] Sic MSS. Paris. At priores Edit. καλίστη: quod minus placet.

2 Λύκιος Σέργιος Καπλῖν, ἄνθρωπος γένους μὲν ὧν ἐπιφανέστατος. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Constantiniani Imperat. a Valerio editis, pag. 797. unde ea Suidas descripsit.

3 Ἐνδοσάμεν. Sic recte MS. Paris. A. & Joannes Antiochenus. At priores Edit. male ἐνδοσάμεν.

4 Εἰς πόλιν καὶ ἀποπνεύσεις ἐνόησε. Sic melius MS. Paris. A. & Jo-

annes Antiochenus, quam priores Edit. quæ habent, εἰς πόλιν καὶ ἀποπνεύσεις.

5 Τὸν τι γὰρ παῖδα τῆς Ὀρεσίλλης. δέφθ. Locus hic ex Joanne Antiocheno sic supplendus est: Τὸν τι γὰρ παῖδα τῆς Ὀρεσίλλης ὅς τις Ὀρεσίλλης ἦν καὶ γάμος διέφθειρε, καὶ θυγατέρα παρ' αὐτῆς συνελάμβανεν. δι' ἧς καὶ, &c.

6 Αἰρεθείης. Sic rectius MS. Paris. A. & Joannes Antiochenus, quam priores Edit. quæ habent πλεῖστας.

7 Τίς κινώσας μετὰ θυμῷ. Vide supra v. Κινώσας, ubi eadem leguntur.

ἀπιδὼν ἐς τὸ ἦ Ῥωμαίων, καὶ λογιζάμενος θύαριθ-
μητον εἶναι, τῷτο δὴ τὸ θρυλλόμενον ἀπεφθέγγετο,
ὡς, εἰ μὴ πρεσβυταῖς πολλοὶ πάρευσιν· εἰ δὲ γρα-
πῶν, ὀλίγοι. ἀλλ' ὅμως εἰς πείραν ἐλθὼν τῷ Ῥω-
μαϊκῶν δυνάμεων, ἔγνω ὅτι ὄχλον ἔδεν ὠφελεῖν δυνά-
μενον. Ἄντιοχος οὖν ὁ φιλόσοφος ταύτης ὅτι-
μηθεὶς τὴν μάχης, οὐκ ἔφη τοιαύτῳ ἄλλῳ ἐωρε-
κέναι ἢ ἥλιον. Στράβων δὲ ἕως ἀκονίτι Φησι τῆς
Ῥωμαίων τὴν πολὺν ἐκείνων ἐργασασθαι φόνον, ὡς μὲν
τὴν πείραν χαλαροῦν ἐαυτῶν, ἐπ' ἀνδράποδα τοιαύτῃ
ὅπλοις χρησαμένων. καὶ Λίβιου τινὸς δὲ τὴν μάχην
ἐκπληρόμενον, ἔδεν ποτὲ Φησι τοσόνδε πολέμιων
ἐπιδέοντας Ῥωμαίους ὡς ἀξίασθαι. εἰκοστὴν γὰρ δὴ
μέγαν οἱ νικῶντες ἦσαν τῷ ἡττωμένῳ.

Λυκίππος. ὄνομα κύριον.

Λύπερος, Βηρύτιος, γραμματικὸς, γεροντὸς μι-
κρῶν τῶν Κλαυδίου τὸ δευτέρου Καίσαρος ἡγεμόνων.
ἔγραψε περὶ τῶν ἀν. γ'. Περὶ τῶν ταύ. Περὶ τῶν χα-
ρίδων. Περὶ τῶν Πλάτωνι ἀλεκτρύων. Κτίσιν
τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόης. Ἀπὸ τῶν λέξεων. Τέχνῳ
γραμματικῷ. Περὶ γένων ἀρσενικῶν, θηλυκῶν, καὶ
ἐκτετέων, βιβλία ιγ'. ἐν οἷς πολλὰ κατὰ δοκιμὴν
Ἡρώδου.

Λυσία. ὁ δὴμος τὸ Οἰνίδης, ἀφ' οὗ οἱ δημόται
Λυσίαι. καὶ Λυσίαι.

Λυτρά. Οἱ δὲ εἰς πόλιν παρελθόντες λυτρά ἔχου-
σαν, τὰ μὲν ἡ χειρὸς καὶ τετραχάσμενα, τὰ δὲ
ἐκ τῶν κόλπων τὴν γῆς ἀναδύοντα καὶ ὑπερβολὴν
μετ' ἡδονῆς πρὸς ὠφέλειαν τε καὶ τρυφῇ τοῖς Φανο-
μένοις, ὡς αὐτὸν καὶ ῥῆν φέρεται, δὲ λυτρά
ἐγένετο τὴν ἡδονῆς.

Λύτρον. τὸ δόλωμα, τὸ ῥυπαρόν, ἢ τὸ δόλωρον.
Καὶ τὸ βαλανεῖον πῖναι τὸ λύτρον. Προκόπιος.
Τὸ βαλανεῖον ἐν ὡς αὐτὸν ἐκέρχοντο γένεσθαι. λίσσα-
ται γὰρ οἱ ἐν ταύτῃ τῇ ὑπερβολῇ βυλομένη εἶναι.

Λυτροφόρος, καὶ λυτροφορεῖ. ἔστι ὁ ὡς τοῖς
γαμῶσι Ἀθήνησι λυτρά μετὰ πέμπτῳ αὐτοῖς καὶ
τῷ γάμῳ ἡμέραν. ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὸν
ἐγγύστατον τῆς γένεσθαι παῖδα ἄρρενα καὶ ἔτι ἐλβε-
φόρον. ἔστι δὲ ὡς καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανῆσι
λυτροφορεῖν, καὶ ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἐφίστασθαι. τῷτο δὲ ὡς
παῖς ὑδρίαν ἔχον. τὰ δὲ λυτρά ἐκέρχοντο ἐκ τῆς νύκτος ἔν-
νεακρήνην χαλκιδόνην κρήνην, πρὸς τὸν δὲ Καλλιρρόην.

Λοφάριον. καὶ τὸ αὐχένιον.

1 Ἀντίοχος· ἐν ὁ φιλόσοφος ταύτης ὅτι-
μητορ usque ad finem articuli, ad verbum pene etiam leguntur apud
Plutarchum in Lucullo pag. 511. quem confer.

2 Περὶ τῶν ἀν. γ'. Hæc mihi suspecta sunt, & quædam excidisse vi-
dentur: quamvis sic etiam habeant libri manu exarati.

3 Λυσία] Ex Harpocrate: sed apud quem rectius legitur Λυ-
σία, ἔστιν αὐτός.

4 Χειρὸς καὶ τετραχάσμενα] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. male
χειρὸς καὶ τετραχάσμενα.

5 Λύτρον. — δόλωρον] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit.
pag. 364. Pro λύτρον autem dicebatur etiam λυτρεῖον. Hefychius:
Λυτρεῖον, (scribe λυτρεῖον) τὸ ῥυπαρόν ὡς λυτρεῖον. Hefychius:
etiam Pollucem lib. vii. cap. xxxiii. pag. 365.

6 Καὶ τὸ βαλανεῖον πῖναι] Aristophanes in fine Equitum:

Καὶ τὸ βαλανεῖον πῖναι τὸ λύτρον πῖναι.

granes oculis in castra Romanorum conjectis,
cum paucitatem eorum cerneret, celebratum
illud dictum protulit: *Si quidem legati* [ve-
nerunt,] *multi adsunt; sin milites, pauci.* Sed
tamen facto Romanarum copiarum periculo,
turbam nihil prodesse cognovit. Antiochus
certe Philosophus, hujus pugnae mentionem
faciens, negat Solem talem aliam vidisse.
Strabo quoque dicit, Romanos tantam ho-
stium caedem tam facile fecisse, ut re peracta,
se ipsos deriserint, quod adversus talia man-
cipia armis fuissent usi. Livius etiam hoc præ-
lium admirans, dicit, Romanos nunquam cum
hostibus dimicasse, numero copiarum tanto
eis inferiores. Victores enim tunc fuerunt vi-
gesima pars eorum, qui victi fuerant. *Port.*

Λυκίππος. Lucretius. Nomen proprium.

Λύπερος. Lupercus, Berytius, Gramma-
ticus: qui paulo ante tempora Claudii se-
cundi Imperatoris vixit. Scripsit de parti-
cula ἀν. libros tres. De pavone. De squilla
piscis. De gallo apud Platonem. Ædificatio-
nem Arsinoëti in Ægypto. Vocabula Attica.
Artem Grammaticam. De generibus mascu-
linis, fœmininis, & neutris, libros xii. in qui-
bus multa rectius tradit, quam Herodianus.

Λυσία. Lusia. Populus tribus Oeneidis: cu-
jus populares dicuntur Λυσίαι: & in singu-
lari Λυσίαι.

Λυτρά. Lavacra. Cum autem ingressi fu-
issent in urbem, quæ lavacra habebat, partim
quidem manufacta & arte elaborata; partim
vero ex terræ sinu scaturientia & ebullientia,
tam ad utilitatem quam voluptatem eorum,
qui illic erant; voluptati se totum permisit.

Λύτρον. Sordes, quæ abluuntur. Et bal-
neorum bibet sordes. Procopius: *Balneum
parari jussit, ubi postridie lavare velle di-
cebat.*

Λυτροφόρος, & λυτροφορεῖ. Moris erat apud
Athenienses, ut illi, qui nuptias faciebant, la-
vacra ipso nuptiarum die sibi afferenda cura-
rent, missis ad id puero mare, qui genere
proximus erat. Et hi dicebantur λυτροφορεῖν.
Mos etiam erat lavacra afferre illis, qui cœli-
bes decesserant, eaque in sepulcro illorum sta-
tuere. Id autem erat puer situlam tenens. A-
quam vero illam afferebant ex fonte, qui nunc
Enneacrunus, olim vero Callirrhoe dicebatur.

Λοφάριον. Supra collum. Supra cervicem.

Hunc locum Suidas hic repetere voluit, quamvis metrum & or-
dinem verborum neglexerit.

7 Προκόπιος] Lib. i. de Bello Pers. pag. 36.

8 Λύπερος, & λυτροφορεῖ. ἔστιν ὁ ὡς τοῖς γάμοις.] Ex Harpocrate.

Eadem etiam ad verbum leguntur apud Photium in Lexico inedito.

9 ἔστιν ὁ ὡς τοῖς γάμοις Ἀθήνησι.] Huc egregie faciunt verba Por-
phyrii in libello de Antro Nymphaeum: Ὅτι καὶ τῶν γαμῶν ἡμέραν
ἐγγύστατον τῆς γένεσθαι παῖδα ἄρρενα καὶ ἔτι ἐλβεφόρον. Id est:
Unde & moris est virgines nubentes, tanquam qua generationis cau-
sa cum viro conjungantur, Nymphas appellare, & lavacris perfun-
dere, quæ ex scaturiginibus, vel laticibus, & fontibus perenni-
bus sumpta sunt. Plura de hoc more legat Lector apud Meurium in
Ceramico Gemino, cap. xiv.

10 ἔστιν ὁ ὡς καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανῆσι.] Vide Petium de Legibus
Att. pag. 496.

Λοφείον. ἡ τῆς κατόπιν θήκη. ἢ ἡ θήκη τῆς λόφου
 ἢ κεφαλαίας. ἀεφρεῖς δὲ αὐτῇ. ¹ Ἀριστοφάνης
 Νεφέλαις.

Καθέλοιμι νύκτωρ ἢ σελλεύει. εἴτα δὴ

Αὐτίκ' καθείρξαμι εἰς λοφείον προγύλον.

Ἐὰν μὲν ἡ ἀποκοιτικὸν, δηλοῖ τὴν ἐλάττωσαν τῶν
 λόφων, καὶ γράφει] ἀφ' τῆς ι. ἐὰν δὲ ἀφ' τῆς εἰ δι-
 φθόγῃ, ἀφ' αἰσπῶν, καὶ δηλοῖ τὴν θήκην τῆς λόφου.

Λοφίας. ὁ τεύχελλος.

Λοφῆσι. ² ταῖς λαμπῶσι.

Λοφοπαλεῖν. ³ ἐπιπύειν. οἱ γὰρ τὰς λόφους πα-
 λύντες, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιπύεσθαι, (ῥινοχῶς
 ἐνθου, ἵνα ἀφ' αἰσπῶν ὑμῖν τὰς τεύχεας καὶ ⁴ ἀβρό-
 χους τοῖς ἀνθρώποις.

Λόφος. γῆς ἀνάστημα. ἢ γῆς ⁵ κεφαλαία.

Καὶ ⁶ παῖδας εἶχε ληϊὲς κόμη θρέψας,

Λοφῶντας ἡδὲ καὶ πειροῖσιν ἀκμαίους.

Περὶ κορυδαλῶ Φησι.

Λόφος. τεύχελλος. καὶ τὸ τῆς κεφαλαίας ἄκρον.

Λόφαλοι. ⁷ τὰ ἐπὶ τῶν κεφαλαίων λαμπρὰ
 ἀσπίδια. Λόφοι δὲ, αἱ τεύχεας.

Λοχαγῶς. στρατηγῶς. ταξίαρχος.

Λοχαῖοι ⁸ δῖφοι. οἷς ἀφ' τῶν ⁹ περικύβητος ἡρώ-
 των αἱ γυναῖκες.

Λοχὸν. ἐνεδρόν.

Λοχέον. γενῶσι. καὶ αὐτολόχον. αὐτογέννη-
 ῶν. ὁ θεὸς ὁ ἀγένητος.

Λοχεῖα. ἐπὶ γυναικὸς, ὅτε τέξεται. Λοχεῖα δὲ, ἀφ'
 τῆς ι, ἢ ἐνεδρόν.

Λόχους. ἢ ἐνεδρόν. ἢ τὸν λοχῶν, τὸ ἐνεδρόν.

Λοχίτης. ὁ ἐνεδρόν.

Λόχμας. συμφύτης τόπος. ¹⁰ Ἀριστοφάνης

— ἔχω τὰς μαχαλάς

Λόχμης δασυλέας, ὥστε ἦν συλκείμηνον.

Ἐθρεψαν αἱ γυναῖκες τεύχεας, ἵνα, ὅταν χειροτονῶσι,
 δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι.

Λοχμαῖα ¹¹ μῦσα. ἢ τῶν ὀρίθων. ἐκκερυμμένον
 γὰρ ἐν ταῖς λόχμας εἰδῶσαι φανεῖν.

Λόχμης παροιμία. ¹² Λόχμης πολλὴν φορεῖς. ἀντὶ
 τῆς, πληθύνει. ὅπως δὲ ὁ φορμίων τεύχεας ἦν, καὶ
 πυλὰς μελαίνας εἶχε.

Λόχμης δασὺς τόπος. ¹³ πλαγία. σύμφυτος. καὶ

¹ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 169. (100. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

² Λοφῆσι] Imo, λοφῆσι, a λοφίς. Vide Etymologum.

³ Λοφοπαλεῖν] Confer Hefychium h. v.

⁴ Ἀβρόχους] Florens Christianus ad Aristoph. Pacem pag. 714. legendum potius existimat ἀβρόχους, i. e. putredine non exelos, nec corruptos: quam conjecturam confirmat Hefychius hac voce, apud quem sic legitur: Εἰδῶσιν γὰρ οἱ τὰς λόφους παλύντες, τῶν δὲ ἀσπίδων, δεικνύειν βελόμενοι, ὅτι αἱ τεύχεας ἢ βέλόμεναι τῶν λόφων. Photius ta- men in Lexico MS. τὸ ἀβρόχους etiam agnoscit.

⁵ Περὶ κεφαλαίας] Scribe περικεφαλαίας, & ἀπὸ κρητὸς repete ἀνέ- σματα.

⁶ Καὶ παῖδας εἶχε λ.] Hi duo versus Choliambici sumpti sunt ex Babrio.

⁷ Λόφαλοι] Imo φάλοι. Vide infra v. φάλοι, ubi hic ipse locus repetitur.

Λοφείον. Theca vel arcula speculi. Vel theca
 cristæ galeæ. Ea autem rotunda erat. Aristo-
 phanes Nubibus: *Noctu lunam de caelo detra-
 ham, eamque in arcula rotunda concludam.*

Λόφον, per ι, est diminutivum, & trium cri-
 starum minimam significat. At λοφείον, per
 ει diphthongum, circumflectitur in penul-
 tima, & thecam cristæ significat.

Λοφίας. Collum. Cervix.

Λοφῆσι. Facibus.

Λοφοπαλεῖν. [Proprie, cristas vendere. At
 per translationem,] annuere, innuere. Qui
 enim cristas vendebant, eas capiti imponen-
 tes, crebro nutabant, ut emptoribus osten-
 derent, pilos vitio carere, nec fucatos esse.

Λόφος. Terræ tumulus. Collis. Vel, cristæ
 galeæ. *Et pullos habebat in segete comante
 nutritos, jam cristatos, & pennis adultis præ-
 ditos.* De cassita loquitur.

Λόφος. Cervix. Item cristæ galeæ.

Λόφαλοι. Splendentes clavi in galeis. Λόφοι
 vero, cristæ.

Λοχαγῶς. Manipulorum ducibus. Ordinum
 ducibus.

Λοχαῖοι δῖφοι. Sellæ, quibus in partu mu-
 lieres utuntur.

Λοχὸν. Infidiatur.

Λοχέον. Pariunt. Gignunt. Et αὐτολόχον.
 A se genitus. Vel, a nullo genitus. Epi-
 thetum Dei.

Λοχεῖα. [Per ει.] Dicitur de muliere pari-
 ente. Puerperium. At λοχεῖα, per ι, infidia.

Λόχους. Infidia. A λοχῶν, infidior.

Λοχίτης. Qui infidiatur. Infidiator.

Λόχμας. Sylvas. Aristophanes: *Habeo alas
 valde hirsutas, ut nec sylva densiores habeat
 arborum comas. Sic enim inter nos convene-
 rat.* Mulieres nimirum aluerant pilos, ut,
 cum manus in concione elevarent, viri esse
 viderentur.

Λοχμαῖα μῦσα. Musa sylvestris. Id est, can-
 tus avium. Aves enim in sylvis latentes ca-
 nere solent.

Λόχμης. Sylva. Proverbium: *Densam ge-
 stas [pilorum] sylvam.* Pro, pili tibi evel-
 lentur. Hic enim Phormio hirsutus erat, &
 nigras nates habebat.

Λόχμης. Sylva. Locus arboribus opacus.

⁸ Λοχαῖοι δῖφοι. οἷς πε.] Scribendum potius est λοχαῖοι, ut le- gitur apud Artemidorum lib. v. pag. 265. unde locum hunc de- scripsit Suidas. Verba Artemidori hæc sunt: Ἐδὲ περὶ τῶν γυναι- κῶν ἐν τῇ δῖφῳ ὁρᾷ λοχαῖους, οἷς περὶ τὸ δασυκῶν ἡρώτων αἱ γυναῖκες, &c.

⁹ Τεκνὸν ἐφ'] Scribe δασυκῶν, ut recte legitur apud Artemido- rum loco laudato. Præpositionem δὲ enim in verbo δασυκῶν a- pud Suidam incuria librarii in ἐφ' mutata, & loco suo motam esse apparet.

¹⁰ Ἀριστοφάνης] Ecclesiæ. pag. 726. (496. Ed. Bas. P.)

¹¹ Λοχμαῖα μῦσα. ἢ τῶν ὀρίων.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Aves, pag. 576. (397. Ed. Bas. P.)

¹² Λόχμης πολλὴν φορεῖς.] Hæc sunt verba Aristophanis, Lysistr. pag. 887. (559. Ed. Bas. P.) ad quem locum vide Florentem Chri- stianum.

¹³ Πλαγία] Sic etiam Scholiasta Aristoph. ad Aves pag. 550.

λοχμῶδης. Τῶν δὲ γυναικῶν καὶ τῶν μειρακίων ὄχλος
λόχμῳ πινὰ εἰσδύντες, ἐκαυροφυλάκην.

Λόχμῳ. ὃν ἔπινε. Ἐπιγραμμῶν. Λόχμῳ ὕλο-
εἶπαν. τῶν τε, δασύν.

Λόχος. ἐνέδρα. τάξις. ἡ Λεωφάνης. Γνώσεσθ',
ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν εἰσι λόγοι δ' μαχίμων ἀνδρῶν ἐνδοι
ἐξωπλισμένων. ὁ δὲ καὶ τῶν Λακεδαιμονίων ὑπὴρ-
χον δ' λόγοι, οἱς ἐκέρχρητο ὁ βασιλεύς.

Λόχῳ. ὁ σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὁκτώ. οἱ δὲ, ἐξ ἀν-
δρῶν ἑξήκοντα. οἱ δὲ, ἐκ ἑξήκοντα καὶ τέλειον καὶ σύμμετρον.
καὶ λοχαγός, πρωτοστάτης, ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστι.
ὁ πρωτός καὶ ἀετός τῶν λόχων.

Λοχῶν, λοχῶν δεπικῶν. ἀπλῶν. καὶ ἐλόχῳ.

Λοχῶντες. ἐνεδρόντες.

Λοβῶται. βλάβη. λυμάνει. ὑβρίζει.

Λοβήτης. ὑβριστής. καὶ λωβήτωρ, ὁ βλαπτικός.

Βοβῶν. ἀκράμναι Φυλῶν λωβήτορα κάπρον.

Λάβη. εἶδος νόσου. καὶ λωβός, ὁ ταύτης μετέχων.

Λωγάλιος. ὁ νόμος κύριον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σῆμα.

Λάϊον. κρείσσον. καὶ λωίτερος, κρείσσων.

Λωίτερος ἢ κύριον μικρὸς θρόνος, ἢ κολοῖον

Κραβῆς ἐν εἰσπραταῖς κινδύμων νεφέλαις.

Λάϊον. βέλιον.

Λάμα. τὸ κράσπεδον.

Λάωνος. ὁ κρείσσονος λόγος.

Λῶος. ὁ νόμος μίλων τῶν Μακεδόνων. ὁ Αὐγυ-
στῶν.

Λάπιν. ἱμάτιον. καὶ λώπιον, τὸ αὐτό. τῶν ἐλθόντων.
Ἐπιγραμμῶν.

Φρυκτὴς αἰθαλόεντας ἐμῆς ῥιπίσμασι λώπιος

Ἔσθια, καὶ ἀφ' ὧν λέχερος ἐν θαλάμῳ.

Λωπίζω. τὸ ἐκδύω.

Λώπιον. τὸ ὑπελὲς ἱμάτιον. λαῖψ.

ἡ Δεσποῖα, χειμερίης ἀνθίμα ναυπηλίας

Ἀρτήσιν ἀγίοις τὸν δὲ λώπιον ἐν τρωπυλαίοις

Εὐξάτο.

Λωποδύτης. ἱματίων κλέπτης. ἢ λωποδύτης, ὁ
νεκρὸς ἐκδύων. καὶ λωποδυτεῖν, τὸ ἱμάτια κλέπειν.
Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεῶτες λωποδυτῆται, καὶ ταφῆς
ἀμοιροῦντες, τοῖς θηρίοις ἐτίσας ὡς αὐτοχέδι.

Itemque Photius in Lexico MS. Sed videtur hic excidisse vox qua-
dam, & scribendum esse, ὡς παλαιά: ut intelligatur sylva obli-
quas & curvas habens vias, qualis opportuna est insidiis struendis.
Volunt enim Grammatici quidam vocem λόχμη dictam esse a λο-
χῶν, i. e. insidiari: ut patet ex Etymologo v. Λόχμη. Vide etiam
Hesychium ead. v.

1 Ἐπὶ Ἐπιγραμμῶν Anthol. lib. vi. cap. xiv. Epigr. i. sed ubi
legitur, λόχμῳ ὕλοε: uti etiam hic apud Suidam legendum est.
Adi ipsam Anthologiam, & inde sensum huius loci pete.

2 Ἀριστοφάνης] Lysistrata pag. 864. (551. Ed. Baf. P.) ubi lo-
cus hic ita legitur & distinguitur:

— Νῆ τῷ θιῶ, γνώσεσθ' ἄρα,

ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν εἰσι πῶσαι λέχοι

μαχίμων γυναικῶν ἐνδοι ἐξωπλισμένων.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

3 Διότι καὶ παρ' Ἀριστοφάνους ἐπὶ Ἐπιγραμμῶν] Ex Scholiasta Aristoph.

Et λοχμῶδης, sylvosus. Cum autem mulierum
& adolescentum turba sylvam quandam in-
trasset, temporis opportunitatem captarunt.

Λόχμῳ. Sylvestris. In Epigrammate: Syl-
vestrem [hircū dedico Pani] per sylvas erranti.

Λόχος. Insidia. Cohors, vel manipulus. Ari-
stophanes: Cognoscetis utique & apud nos esse
quatuor cohortes bellicosarum mulierum intus
armatarum. Nam & apud Lacedæmonios e-
rant quatuor cohortes, quibus Rex utebatur.

Λόχῳ. Manipulus ex octo militibus con-
stans. Secundum alios vero, ex duodecim;
& secundum alios, ex sedecim: qui est nu-
merus perfectus & optimam proportionem
habens. Et λοχαγός, vel πρωτοστάτης, dicitur
dux manipuli.

Λοχῶ. Insidior. Dativo jungitur. Et ἐλό-
χῳ, infidiatus sum.

Λοχῶντες. Infidiantes.

Λοβῶ. Lædit. Nocet. Injuria afficit.

Λοβήτης. Injurius. Et λωβήτωρ, qui no-
cet, qui perdit, qui vastat. [In Epigram-
mate:] Indefessum vitium vastatorem aprum.

Λάβη. Genus morbi. Et λωβός, qui eo laborat.

Λωγάλιος. Logalius. Nomen proprium. Sig-
nificat etiam pectus.

Λάϊον. Melius. Et λωίτερος. Melior. [In
Epigrammate:] Oloris exiguus sonus præstat
crocitationi graculorum, quæ tempore verno
late per nubes resonat.

Λάϊον. Melius. Præstantius.

Λάμα. Ora vestimenti. Fimbria.

Λάωνος. Melioris.

Λῶος. Lous. Nomen mensis apud Mace-
dones. Augustus.

Λάπιν, & λώπιον. Pallium. Vestimentum.
Vestem. In Epigrammate: Faces ardentes
ventilatione vestis meæ restinxi, oblique in tha-
lamum penetrans.

Λωπίζω. Exuo. Vestem detraho. Spolio.

Λώπιον. Vestimentum vile. Velum nauti-
cum. [In Epigrammate:] Domine, hybernæ
donarium navigationis velum hoc in sacris
vestibulis se tibi suspensurum esse vovit.

Λωποδύτης. Qui viatores vestibus spoliat.
Grassator. Vel λωποδύτης, qui mortuos spoliat.
Et λωποδυτεῖν, viatores vestibus spoliare. Persæ
vero mortui, cum & vestibus nudati essent, &
insepulti jacerent, parata erant feris esca.

ad Acharnens. pag. 422. Confer etiam Meurs. Attic. Lect. lib. i.
cap. xvi. pag. 33.

4 Λόχῳ. σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὁκτῶ.] Et hæc leguntur apud Scho-
liastam Aristoph. ad Acharnens. loco modo laudato.

5 Βοβῶν ἀκράμναι Φυλῶν.] Verba hæc sunt pars elegantis Epi-
grammatis, quod ex cod. MS. Anthologię ineditæ integrum ex-
hibuimus supra v. Ἀρτήσιν: quo Lectorem remittimus. Pro βο-
βῶν autem & sensus & metri gratia scribendum est βοβῶντων, ut
monuimus etiam supra.

6 Λωγάλιος.] Sic habent MSS. Paris. At priores Edit. λωγῶντος.

7 Λωίτερος κύριον μικρὸς θρῶν.] Distichum hoc est pars Epigram-
matis in Erinnam Poëtiā, quod integrum legitur Anthol. lib. iii.
cap. xxv. pag. 405.

8 Λῶος. ὁ νόμος μηνῶν.] Vide Julianum in Misopog. pag. 96.

9 Διότι καὶ παρ' Ἀριστοφάνους ἐπὶ Ἐπιγραμμῶν.] Fragmentum hoc decerptum est
ex Epigrammate Diodori, quod legitur in Anthologia inedita, ex
qua id publici juris fecimus supra v. Ἀπῶν.

Λάπιν.

Λωπ[⊙]. ἱμάτιον.

Λωρ[⊙].

Λωτ[⊙]. βέλπιος. καὶ ὄνομα κύριον.

Λώτ. ἔτος ἡν ἀνέμειν Ἀβραάμ. ἀπῆσαν ἐν οἱ Ἀγγέλοις εἰς Σόδομα, ἀφανίσαι τὰς πόλεις ἀφ' αἱ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. ὁ δὲ Ἀβραάμ ἐκέλευσε δίχαιον μὲν ἀσεβῆς μὴ συνάπολέσαι, τάχα ἀφ' ἧς ἡ Λώτ. οἱ δὲ Ἀγγέλοις ἐν Σοδόμοις γενόμενοι, ξενίας ἔτυχον παρὰ τῆς Λώτ. οἱ δὲ Σοδομίῃ συνπαῖον αὐτὸς ἐπέειπεν πρὸς ἀφροσύνην. ἔθ' δὲ ἀφ' ἐκείνης ἀντιπαροχῆς τὰς θυγατέρας, ὡς οὐκ ἐπέειπεν, οἱ μὲν ὑπὸ τῆς Ἀγγέλων ἡφανίζοντο τὰς ὄψεις· ὁ δὲ ἅμα ταῖς θυγατέρας καὶ τῇ συμβίῳ ἐξέπεμπετο· ἥ τις ἐπιγραφείσα μετεβλήθη εἰς γῆλον ἄλγος. ὁ δὲ Λώτ εἰς Σηωρ ἀφιστάμενος, τῇ τε πόλει παρὰ τὴν ἐγγύτητα σωτηρίας, τῇ δὲ ἀνδρῶν ἀφανισθέντων, ὡς λόγος, τῶν τε λοιπῶν δ' ἀφροσύνης, καὶ τῆς λίμνης ἅμα τῇ γῇ ἀναλεπτέως. καὶ τῶν ὁρῶν μεθυομένων, ταῖς θυγατέρας συνῆλθε, τεκνοῖ τε τῇ Μωάβ, καὶ τῇ Ἀμμων. οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὅτις ἐν Σαττή, ἐξέπρηνθυσαν ταῖς θυγατέρας τῆς Μωαβιτῶν, εἰδωλολατῆσαντες, καὶ προσκυνήσαντες τῷ Βελφεγορ, καὶ τῇ θυγατρὶ μετέλαβον. Μωυσὴς δὲ παρώξυνε καὶ αὐτῆς τὸς ἔχ' ἀμαρτύντας· καὶ ἀνιέρθησαν δισμύριοι καὶ τετρακίλιοι. Φινεὴς δὲ ὁ ἱερεὺς χαλασάων Ἰσραηλῶν, ὄνομα Ζαμβρῆ, συμπεπλεγμένον Μαδιανίτιδι, ἢ ὄνομα Χασβίθ, ἀμφολέγους διέπειρε, καὶ τῇ θυγατρὶ ἔπαυσε τὸ θεῖον.

Λωτθύν[⊙]. ἀνδρῶν.

Λωτή. πέπλος ἐκ λωτῆς.

Λωτός. βοτάνη θύωδης ἡ ἐν οἷς μυρόλαιον χαλῶσι. καὶ λωτοί, ἐπιθαλάμιοι πίτες αὐλοί.

Λωτοί. Ἀχθον, καὶ θαλάμων ἐπιθαλαμίου θύρας.

Ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ αὐτῶν

Διδύμους· τε λωτὸς κεροβάας, ἐφ' οἷς ποιεῖ
Ἐπαλόλυξεν αὐχένα, στροβιλίσας.

καὶ αὐτῶν

Ἄρπη γὰρ ἐσπείρει νόμφας ἐπὶ διχλίῳ ἄχυν

Λωτοί. καὶ αὐτῶν

Ἄρπη μὲν οὖν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχθη

Λωτός, καὶ γαμικὸς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.

Λωτοφάγος. καὶ Λωτοφάγος, ἔθνος.

Λωπ[⊙]. Pallium. Vestis.

Λωρ[⊙]. Lorum.

Λωτ[⊙]. Optimus. Item nomen proprium.

Λώτ. Lot. Hic erat Abrahami consobrinus. Angeli igitur Sodoma iverunt, illas urbes ob ipsarum peccata deleturi: quos Abraham suppliciter orabat, ne iustum una cum impio perderent; fortasse propter Lotum. Angelos vero Lotus Sodomis hospitio excepit, quos Sodomitæ ad stuprum abstrahere conabantur. Cum autem Lotus ex hospitalitate [Sodomitis] pro Angelis filias offerret, nec tamen illi a nefario conatu desisterent, visu ab Angelis privati fuerunt: ipse vero eductus fuit cum filiabus & conjuge; quæ cum respexisset, in statuam salis mutata est. Lotus vero cum Segorem salvus pervenisset, urbi illi salutis auctor fuit; viris e medio sublatis, ut ferunt, reliquisque quatuor [urbibus] deletis, & lacu una cum terra everso. Postea Lotus in monte inebriatus, cum filiabus coit, & Moabum & Ammonem procreavit. Israelis vero filii, cum essent in Sattia, scortati sunt cum filiabus Moabitarum, & idola coluerunt, & Beelphegor adorant, victimarumque illi mactatarum participes fuerunt. Moses vero illos, qui non peccarant, in eos concitavit, & viginti quatuor millia hominum ab illis cæsa fuerunt. Phinees vero sacerdos, cum Israelitam, nomine Zambre, cum Madianitide, cui nomen erat Chasbith, concumbentem deprehendisset, utrumque telo trajecit, & iram Dei sedavit. Port.

Λωτθύν[⊙]. Florentem. Herbosum.

Λωτή. Sertum ex loto textum.

Λωτός. Lotus. Herba suavem odorem spirans, quam quidam myrolotum vocant. Et λωτοί, tibiae, quæ in nuptiis adhibebantur. Tibiæ resonabant, & thalamorum fores percussæ strebebant. In Epigrammate. Et iterum: Et geminas tibiae corneas, ad quarum cantum [Gallus] quondam ululavit, cervicem contorquens. Et iterum: Modo enim vespertinae ad bifores valvas sponsæ resonabant tibiae. Et iterum: Modo in thalamis Nicippidis sua-vis resonabat tibia, & hymnus nuptialibus gaudebat plausibus.

Λωτοφάγος. Qui loto vescitur. Et Loto-phagi, gens.

1 Λωπ[⊙]. ἀνδρῶν.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. M. v. 283.

2 Λωτοί, ἐπιθαλάμιοι πίτες αὐλοί.] Vide Athen. lib. iv. pag. 182.

3 Λωτοί ἄχυν, καὶ θαλάμων.] Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate in novam nuptiam, prima statim post nuptias nocte mortuam; quod integrum legitur Anthol. lib. iii. cap. xii. p. 326.

4 Διδύμους τε λωτὸς κεροβάας.] Duo hi senarii sunt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiz ineditæ integrum hic cum Lectore curioso communicabo. Ἀνδρῶν περὶ Κλυθόδινος. Φιλίππου Θεσσαλονικέως.

Ἀνδρῶν περὶ Κλυθόδινος. Φιλίππου Θεσσαλονικέως.

Καὶ κύματι δ' ἔλυσεν, κυλοχίλια,

Διδύμους τε λωτὸς κεροβάας, ἐφ' οἷς ποιεῖ

Ἐπαλόλυξεν, αὐχένα στροβιλίσας,

Λωτοφάγος τε σέριον ἀμφιθήσας,

Λωτοφάγος, καὶ τὴν, Κλυθόδινος

Ἐθνος, λωτοφάγος γηγενὲς πόδι.

Epigramma hoc agit de Gallo quodam, qui instrumenta, quibus in celebrandis Rheæ orgiis ante usus fuerat, Deæ illi dedicat. In

versu quarto, quem una cum præcedente Suidas hic adducit, pro στροβιλίσας scribendum est στροβιλίσας: a στροβιλίζω, (pro quo etiam dicitur στροβιλίζω) in gyrum ago, torqueo, roto. Solebant enim sacerdotes Cybeles, fanatico furore correpti, crines rotare, caputque & cervicem rapido motu jactare. Hinc Anthol. lib. i. cap. xxxiii. pag. 70. de Gallo dicitur,

Ἐνθαυρὸς βομῶντι ἐσπείρει νόμφας.

Id est: Nuptine afflatus totas animas torquebat comas. Adde his, quæ notavimus supra ad v. Ἐσπείρει νόμφας.

5 Στροβιλίσας.] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. vitiose, στροβιλίσας.

6 Ἀφ' ἧς ἰστίται νόμφας.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. iii. cap. xii. pag. 326. ubi integrum Epigramma vide.

7 Ἀφ' ἧς μὲν οὖν θαλάμοις Νικιππίδος.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum exstat Anthol. lib. iii. cap. xii. pag. 327.

8 Λωτοφάγος.] Vide de hac gente Herodotum lib. iv. & Herodotum Odyss. i.

Λωφῆσαι. ἀναπαυσάμενος, ἡσυχάσαι.

Λωφῆσαι. Ἦν δὲ Ἰουστινιανὸς ἐς μὲν ἀνθρώπων φθορὰν ἐτοιμώτατος, ἐς δὲ τὸ λωφῆσαι ἀμύχανος. κυρίως δὲ εἰρηλ. λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν, τὸ βάρος ἀπὸ τῆς τραχύλης ἀποθέσθαι. λόφος γὰρ, ὁ τραχύλος.

Λώφησις. παῦσις. πῶσις.

Λωφῆσομεν. ἀπὸ τῆς παύσομεν.

Λοιβέιον. τὸ θυμία. ἐκ τῆς λείβω.

Λοιβή. Ἐπονδή. θυσία.

Λοίγια. ὀλέθρια. καὶ λοίγιος, ὁ ὀλέθριος.

Λοιγόν. φθορὰν. ὀλεθρον. καὶ λοιγός, ὁ ὀλεθρος.

Λοιδίας. ὁ ποταμὸς Μακεδονίας. Αἰσχίνης μέμνηται.

Λοιδερισμός. ἡ λοιδρεία.

Λοιδρεῖσθαι. τὸς ποταμούς, ὡς ἐν τῇ ἐπίφθορον,

Ἄλλὰ πῃ τοῖσι λεητοῖς, ὅς τις βὺ λογιζέται.

Τυτέσι. τὸ τὸς ποταμούς λοιδρεῖσθαι πῃ γίνεται τῶν ἀγαθῶν.

Αὐτὸς γὰρ ἐνδηλος, οὐκ ἀν ἐμνήστω φίλος.

Ὅστις ἢ τὸ λυκὸν οἶδεν, ἢ τὸ ὄρθιον νόμον.

Παρεὶ τὸ λεγόμενον, εἴ τις οἶδε τὸ λυκὸν καὶ τὸ μέλαν. οἱ δὲ λέγουσιν, Ἀεὶ γινώσκον καθαρωδὸν ὄντα ἔδειν τὸ ὄρθιον καλέμενον νόμον, καὶ τὸ λυκὸν οἵπινες ἐθαυμάζοντο κατ' ἐκείνον τὸ λεγόμενον. ὁ δὲ Ἀεὶ φράδης τῶν φύσιν ἀσελγαίνοντι τοῖς γυναιξί.

Λοιμύς. φθοροποιός. βλάβη. καὶ λοιμός, ἡ φθοροποιός νόσος. δυσχεράσια ἀέρος καὶ τροπῆς, λοιμική κατὰ τὰς λέγει.

Λοιμός. ὁ φθορός.

Λοιμώδης. ὁ ὀλέθριος τοῦ λοιμοῦ.

Λοιμοί. οἱ μὴ μόνον φῶς αὐτὸς λυμαινόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἐτέροις τὸ λύμης μεταδιδόντες.

Λοιπός. καὶ λοιπαδός.

Λοιπὸν. ἐπὶ ῥήμα.

Λοιδιον. τὸ ἔχαλον. καὶ λοιδίος ἡμέρα, ἔχατη.

Λοιδός. ὁ ἔχαλος. καὶ λοιδῶ, ἔχατος.

Εἰδ' ὅγε λοιδός

Ἀχθος ἀπορίψας οἶχ' εἰς αἶδαν.

Περὶ Ἀλκμανὸς ὁ λόγος.

Λοιδώνη. ἡ θρασυία.

Λύβας. ὄνομα κύριον.

Λύγα. σκοτεινὰ. Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτῇ ἰσθμῷ τοῦ χρόνου, ὡς λύγα πυρός.

1 Ἦν δὲ Ἰουστινιανὸς ἐς μὲν ἀνθρώπων φθορὰν ἐτοιμώτατος, ἐς δὲ τὸ λωφῆσαι ἀμύχανος. κυρίως δὲ εἰρηλ. λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν, τὸ βάρος ἀπὸ τῆς τραχύλης ἀποθέσθαι. λόφος γὰρ, ὁ τραχύλος.

2 Κυρίως δὲ εἰρηλ. λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν. Ἐκείνους ἐπὶ τῇ ζώῃ, τὸ ἀπὸ τῆς τραχύλης ἀποθέσθαι. καὶ λωφῆσαι, ἀπὸ τῆς λείβω, ἀναπαύσθαι, ἢ ἀναπαύσθαι τὸν λόφον, τὴν τὴν τραχύλην.

3 Λοιδίας. ποταμὸς Μακεδονίας. Ἐκ Harpocrate.

4 Λοιδρεῖσθαι τὸς ποταμούς. Duo hi verius Trochaici leguntur apud Aristoph. Equit. pag. 358. (254. Ed. Bas. P.)

5 Εἰ μὴ ἐν ἀνθρώποις. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, in versione prætermis, quoniam nihil ad rem faciunt, & ἀναπαύσθαι quoque leguntur supra v. Εἰ μὴ ἐν.

6 Τὸ δὲ Ἀεὶ φράδης. Supra loco laudato rectius legitur, ὁ δὲ

Λωφῆσαι. Illius, qui cessavit. Illius, qui quievit.

Λωφῆσαι. Cessare. Quiescere. Justinianus ira ad hominum perniciem facillime exarscebat, & iratus placari nullo modo poterat. Proprie vero τὸ λωφῆσαι dicitur de bobus, significatque onus de cervice deponere.

Λώφησις. Cessatio. Quies. Casus.

Λωφῆσομεν. [Cessabimus. Quiescemus. Vel.] sedabimus.

Λοιβέιον. Libamen. Libatio. A λείβω. Libo.

Λοιβή. Libatio. Sacrificium.

Λοίγια. Pestifera. Letalia. Et λοίγιος. Letalis. Perniciosus.

Λοιγόν. Perniciem. Et λοιγός. Pernicies.

Λοιδίας. Lædias, Macedoniae fluvius: cuius Æschines meminit.

Λοιδερισμός. Convicium. Maledictum. [Aristophanes:] Maledictis insectari malos, nullo modo est odiosum, sed honor bonis; si quis rem bene perpendat.

Εἰ μὴ ἐν ἀνθρώποις, ὅν δὲ πολλὰ ἀκῶσαι καὶ κακὰ,

Νῦν δ' Ἀεὶ γινώσκον γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται,

Λοιμύς. Corruptit. Lædit. Nocet. Et λοιμός. Pestilentia. Intemperies aeris & corruptio lues pestilens vocatur.

Λοιμός. Homo pestilens. Corruptor.

Λοιμώδης. Pestilens. Pestifer. Perniciosus.

Λοιμοί. Pestilentes homines, qui non solum semet ipsos lædunt, sed alios etiam lue sua inficiunt.

Λοιπός. Residuum. Reliquia. Et λοιπαδός. parva reliquia.

Λοιπὸν. Adverbium.

Λοιδιον. Extremum. Ultimum. Et λοιδίος ἡμέρα. Dies ultimus.

Λοιδῶ. Ultimus. Et λοιδῶ. Ultimo. [In Epigrammate:] Deinde hic ultimus exuviis corporis depositis ad Orcum descendit. De Alcmane ibi verba fiunt.

Λοιδώνη. Audax [mulier.]

Λύβας. Lybas. Nomen proprium.

Λύγα. Obscura. Apparuit enim ei juxta tele tramam, ut umbra ignis.

Ἀεὶ φράδης περὶ φύσιν ἡσυχάζειν τοῖς γυναιξί.
7 Εἰδ' ὅγε λοιδός. Verba hæc. excerpta sunt ex Epigrammate in Alcmanem, quod integrum existat Anthol. lib. 111. pag. 398. Sed ibi pro λοιδός legitur Λυδός: quam lectionem si amplectaris, pro αἶθρα scribendum est αἶθρα, & sensus loci istius hic erit: Hic sitis est Alcman, gloria Spartianorum, siue ille Lydus onere corporis abjecto ad Orcum descenderit. De patria enim Alcmanis controversia erat, aliis affirmantibus eum fuisse Laconem; aliis Lydum genere: quod in alio Epigrammate in eundem Poetam his verbis clare exprimitur:

Καίτοι δ' ἡπείρου διδύμους ἔχει, αἶψ' ὅγε Λυδός,

Εἴτι Λακων.

Id est: Facet autem, duabus regionibus de eo contendentibus, sit ne Lydus, an Laco. Hinc apparet τὸ Λυδός in dicto loco Epigrammatis recte sese habere, eamque lectionem præferendam esse alteri, λοιδός, quam Suidas hic habet.

Λύγδην.

Λύγδην. λύζοντες. ἢ, ἀντὶ τῶ ὁμοῦ.

Τοιαῦτ' ἐστὶ ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
Λύγδην ἐκλαμνον ἅπαντες.

Λύγδινα.

Κῆν φέρουσι ἐπὶ καῖνα τὰ λύγδινα κῶνα μαζῶν

Ἐστρεψε, μίτσης γυνὰ ἑξομαχίας.

Ἐν Ἐπιγράμματι. ἢ αὐθις

Οἷα τε λύγδι

Γλυπτὴν, παρθενίαν βελτομόρῳ χαλκῶν.

Ἐπὶ δὲ εἶδος λίθου ἢ λύγδος. ἢ αὐθις

Γλύφας ἐπάλειψεν λύγδινόν τις Ἑρμαίαν.

Λυγαῖος. Σπὸ τόπος.

Λυγαῖος. σκοτεινός. καὶ λύγη, ἢ σκοτία.

Λυγίζομενος. σφρόμενος. ἢ καλυπτόμενος. Σπὸ
τῆς λύγων. λύγος δὲ ὅστις φυτὸν ἱμαντῶδες. ἢ Δί-
δη μύχοισι λύγισιν. Ὅμηρος. ἢ Πλάτων ἐν Γορ-
γίᾳ. Πάσας σφράσας σφρέσθαι, πάσας δὲ διεξόδους
διελθόν, σφραφιδύειν λυγίζομενος, ὥστε μὴ παρ-
εἶναι δίκην. πινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ πινος τιμωρίας βα-
σαιρίζων, λυγίζειν. καὶ αἱ μάστιγες, αἵς οἱ ἀθληταὶ
τύπον, λύγρι χαλκῶν.

Λύγισμα. αἰσχερὲς φωνή. βδελυγὸν ἄσμα. ὃ λέ-
γουσιν Ἀλεξανδρεῖς.

Λυγίζω. Ὁ δὲ ἔκκαμπεν ὠδὰς, ὁπόσας ὁ Νέσων
ἐλύγισεν τε καὶ ἔσπερε.

Λυγίσμασι. συκλάσμασι.

Λυγίσματα. ἀναλύματα. ἢ ὁλολύματα. σενά-
ζματα. ἔστι δὲ πᾶσι γινόμενοι τοῖς μετὰ συμπα-
θείας πολλῆς κλάμασι.

Λυγίως ὁ ζυωπέτερον βλέπει. ἔτος ἐγένετο ἀδελ-
φὸς Ἰδα. ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, ἢ ὡς Αἰ-
γύπιος. τοσῶτον δὲ ὁ ζυωπέτερος ἰδὼν, ὡς δὲ ἐλάτης
ἰδὼν Κάτορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὡς ὅστις
Πίνδαρος. καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Ἀργοναύταις.

Εἰ ἐπὶ γὰρ πέλῃ κλέος, ἀνέρεα κείνων

Ῥηϊδίως καὶ ἐνεργεῖν ὑπὸ χθονὸς αἰνάζει.

Λυγίως, ἢ Σάμιος, γραμματικὸς, Θεοφράτης
γνώριμος, ἀδελφὸς ἢ Δέριδος ἢ ἱστοριογράφος, ἢ καὶ

1 Τοιαῦτ' ἐστὶ ἀλλήλοισιν ἀμφ. Fragmentum hoc legitur apud
Sophoclem Oedip. Colon. pag. 323. ut Portus monuit.

2 Λύγδινα De hac voce vide Brod. ad Anthol. lib. vi. pag. 551.
3 Περὶ τοῦ μύχου. Puto scribendum esse περὶ τοῦ μύχου: quam
lectionem in versione expressi.

4 Οἷα πὶ λύγδι γλ. Locum hunc ex MSS. Paris. emendavi, qui
in prioribus Edit. male sic legitur:

Λυγίαν παρθενίαν βελτομόρῳ χαλκῶν.
Cum MSS. consentit Anthologia Epigrammatum lib. vii. pag. 586.
unde fragmentum hoc Suidas excerpit.

5 Λυγαῖος Vide Scholiast. Apoll. Rhod. ad lib. ii. v. 1123.

6 Καλυπτόμενος Male. Scribendum enim est, καμπίμενος.

7 Δίδη μύχοισι λυγ. Hæc sunt verba Homeri Il. A. v. 105.

8 Πλάτων ἐν Γοργ. Forte memoria Suidam hic decepit. Nam
locum hunc in Platonis Gorgia non reperio. Quare alii, quibus plus
otii est, ulterius inquirant. Operæ enim pretium est ipsum Platonem
consulere, quoniam verba Suidæ emendatione indigere videntur.

9 Μετὰ πινος τιμωρίας βασαιρίζων. Sic vox hæc accipitur apud Jo-
sephum lib. ii. de Bello Jud. pag. 787.

10 Ὁ δὲ ἔκκαμπεν ὠδὰς. Hæc sunt verba Philostrati de Vit. Apoll.
lib. iv. cap. xiii. Vide nos supra ad v. Καμπίω, ubi idem hic lo-
cus legitur.

Λύγδην. Cum singultu. Vel, simul. [So-
phocles:] Sic se mutuo complexi singultim
omnes flebant.

Λύγδινα. Lygdina. Vel, Lygdii lapidis
instar candida. Et in pectoribus adhuc
Lygdinae & rotundæ mammæ turgebant,
mitra ambiente nudatæ. In Epigramma-
te. Et iterum: Tanquam ex [candida]
Lygdo sculptam, & virgineis refertam Gra-
tiis. Et iterum: Ex Lygdo sculptum aliquis
vendeat Mercurium.

Λυγαῖος. Lygæus. A loco [sic dictus.]

Λυγαῖος. Obscure. Et λύγη. Obscuritas.
Tenebræ.

Λυγίζομενος. Qui vertitur. Qui flectitur.
A λύγος, quod est vimen flexile & len-
tum. Homerus: Ligabat teneris viminibus.
Et Plato in Gorgia: In omnes modos sese
vertens, & per omnes vias elabi conans, ne
pænas daret. Quidam vero λυγίζειν etiam
exponunt aliquem torquere & cruciare. Et
flagella, quibus athletæ cæduntur, λύγρι vo-
cantur.

Λύγισμα. Vox mollis & lasciva. Carmen
obscœnum & impudicum: quale Alexandri-
ni cantare solent.

Λυγίζω. Flectere. Ille autem carmina mol-
liter modulabatur, quæ Nero vario vocis flexu
cantabat.

Λυγίσμασι. Cantus flexibus.

Λυγίσματα. Singultiens. Ululans. Gc mens.
Singultus autem accidere solet illis, qui mag-
no dolore perciti effuse flent.

Λυγίως ὁ ζυωπ. Lynceo cernis acutius. Hic fuit
Idæ frater: vel, ut Aristophanes in Dana-
dibus ait, Ægypti filius: tanta oculorum acie
præditus, ut fratrem suum [Idam] per abie-
tem videret, cum Castorem occideret, auctore
Pindaro. Et Apollonius in Argonauticis [de
eo sic inquit:] Si vera est fama, virum illum
etiam ea, quæ alte sub terra condita sunt,
facile videre potuisse.

Λυγίως. Lynceus, Samius, Grammaticus,
Theophrasti discipulus, frater Duridis Hi-

11 Ὁλολύματα Hæc vox deest in prioribus Edit. quam ex MS.
Paris. B. revocavi.

12 Ἐπὶ δὲ πινος γλ. Obiter hic emendo Hefychium, apud
quem sic legitur: Λυγίω: πινος, ἱμνοδίζων τῷ λόγῳ. Scribe: Λύγ-
ω: πινος, ἱμνοδίζων τῷ λόγῳ. Singultus enim sermonem loquen-
tis impedit & interruptit. Hinc apud Platonem in Symposio Ari-
stophanes singultu impediri dicitur, quo minus verba facere queat.
Locus exstat pag. 320. quem vide.

13 Λυγίως ὁ ζυωπ. Totum hunc locum descripsit Sui-
das ex Scholiasta Aristophanis ad Plutum pag. 23. ubi de Lynceo
pluribus agitur.

14 Ἰδὼν. Hæc vox non absque dispendio sensus a prioribus E-
ditt. abest, quam ex MS. Paris. A. & Scholiasta Aristophanis re-
vocavi.

15 Ὡς φησι Πίνδαρος] Nemeor. Od. x.

16 Λυγίως, Σάμιος, Γραμματικός. Athenæus lib. vii. pag.
327. Λυγίως δὲ ὁ Σάμιος, ὁ Θεοφράτης ῥητορὶς, Δέριδος δὲ
ἀδελφός, ὃς τὰς ἱστορίας γράψαντος, καὶ τοῦ ἀνέστητος τῆς παλαιοῦς.
Hinc Suidas sua hausisse videtur. Cæterum, non pauca Lyncei hu-
jus scripta laudat Athenæus, cujus Indicem consule. Vide etiam
Vossium de Hist. Gr. lib. i. cap. xv.

17 Δέριδος] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male,
Θέριδος.

τυραννήσαντο Σάμῃ. σύλχρον δὲ γέροντα ὁ Λυ-
κὸς Μενάνδρος ἔκωμικος, καὶ ἀντεπεδείξατο κομω-
δίας, καὶ εἰκόησε.

Λυκεύς. εἶδος θηλείης. ἢ ὄξυδερκής.

Λυμός. ὀλολυμός.

Λύγξ. τὸ ζῶον.

Λύγος. τὸ ἱμαλῶδες φυτόν. Ὁμηρὸς Δίδη
μόχοισι λύγριπ. καὶ Ἀρριανὸς Ὡς δὲ ἀπὸ αὐ-
τοῖς ἡ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐφαίνετο, ξυμπαγῶν ὁ Βρόντος τὸς
ἐπιχρῆστας, κελθεῖν ἡγεῖσθαι τὸ ὄδον, ὅπως εἰσάγεισαν
αὐτοὶ παρ' ἀλλήλους φοιτᾶν ὥρα χειμῶντος. οἱ δὲ
κύκλῃς ἐν λύγων τοῖς ποσὶ περιεμύσαντες, αὐτοὶ τε
ἀδραβεῖς ἐπὶ ῥυθμῷ καὶ χέρονος πεζοδρομῶντες ὑπὸ τῶν
κύκλων, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις παρεῖχον ἢ χαλεπὴν ἢ
πάροδον. ἡ δὲ ἡγεῖσθαι ἵππων ποδῶν πολλὰ καὶ τὸ βάθος.

Λυγρόν. χαλεπὸν, ὀλέθριον, κακόν, ἰσχυρόν, πεν-
θιμὸν, ἐλεφνόν.

Λυδία. χώρα.

Λυδίζων.

Λυδίζω. τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ.

Λυδίων μέλος. ὡς περ καὶ Δωρίων, καὶ Φρύγιον.

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παύσι. ὅτι τῶν ἀκολά-
των ὡς ταύταις ταῖς ὥραις τῶν Λυδῶν ἀκολασαι-
νόντων. οἱ γὰρ Λυδοὶ κομωδῶνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν
πληγῶν τὰ Ἀφροδίσι. ἡ δὲ παροιμία αὕτη ὁμοία
τῇ, Αἰπόλος ἐν χαύματι. ἐπειδὴ ἐν ταῖς ποιαύταις
ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασαίνουσι.

Λυδοὶ Μάγνητος ἔκωμικος διεικνύσθησαν. τὸ
λυ μακρύν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Κεῖ δ' ἡπείροισι διδύμαις. ἐείσθ' ὅγε Λυδὸς,
Εἴτε Λάκων. πολλὰ μὲν ἔστιν ὑμνοπόλων.

Λυαῖος. ὄνομα κύριον. ὁ ὑπὸ τῷ ἀγίῳ Νέστορι
ἀναγεγείς.

Λύει. ἀντὶ τῷ λυσιτελεῖ. Λύει δὲ χαλινὸν παρθε-
νίας. ἀντὶ τῷ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.

Λύζει. ἐὰν μὲν ζῇ, ὀλολύζει. ἐὰν δὲ χρεῖς
ἔλθῃ, ἀλύζει. τὰ πέντε ἀδμονεῖ, ἢ λύζει, ἀντὶ τῷ ποιᾶν
Φωνίῳ τραχίαν ἀφίησιν. ἢ λυμῶν (ὡς ἐξ).

Εἴτα ὡς λυζέει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει ὡς τὸς Φίλους.
καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ γὰρ λυζὼν ἐστιάχεται ἔρως.
καὶ λυδῶν, ἐπὶ ῥυθμῷ. ἐν τῷ λυζῶ.

1 Ὁμηρὸς] Il. A. v. 105.

2 Διεικνύσθησαν] Sic recte habet MS. Paris. A. itemque Photius
in Lexico inedito. At priores Editt. pessime διεικνύσθησαν: quam
lectionem Portus secum nimis secutus, locum hunc sic verterat:
Lydi Magnetis Comici dissipati sunt. Quam procul a scopo! Nos
versionem Latinam Græco textui, nunc primum a nobis emenda-
to, accommodavimus, verumque in ea sensum expressimus. Τὸ
διεικνύσθησαν enim dictum fuisse de fabulis, quas Poetæ ad incu-
dem revocatas, novaque lima perpolitas in scenâ denuo exhibebant,
jamdudum docuit Magnus Casaubonus ad Athenæum lib. 111. cap.
xxvi. quem Lector consulat. Vide etiam celeberr. Bentleium in
Epistola ad Millium, Joanni Malalæ subjuncta, pag. 32. qui hac
ipsa de re fusius agit.

3 Καὶ γὰρ λυζὼν] Difficilius hoc est pars Epigrammatis in Ale-

storici, (qui & Sami tyrannus fuit) æqualis
Menandri Comici, quem in commissionibus
fabularum vicit.

Λυκὸς. Lynx, animal. Vel, acri visu præ-
ditus.

Λυμός. Singultus. Ululatus.

Λύγξ. Lynx. Animal.

Λύγος. Vimen flexile & lentum. Homerus:
Teneris viminibus ligavit. Et Arrianus: *Cum
autem iter transiri non posse videretur, indi-
genas sibi praire jubet ea via, qua ipsi tem-
pore hyberno ad se commeari consueverunt.* Illi
igitur, cum circulos ex viminibus factos pedi-
bus aptassent, & ipsi sine ullo incommodo per
nivem a circulis pressam transiverunt, & Ro-
manis facilem transitum præbuerunt. Nix vero
multis in locis xvi pedes profunda erat.

Λυγρόν. Grave. Perniciosum. Malum. Ro-
bustum. Lugubre. Miserabile.

Λυδία. Lydia. Regio [sic vocata.]

Λυδίζων. Lydorum more vivens.

Λυδίζω. Lydorum partibus faveo.

Λυδίων μέλος. Cantus Lydius. [Eodem mo-
do dicitur,] quo [cantus] Dorius & Phrygius.

Λυδὸς. *Lydus in meridie ludit.* Proverbium,
quod dicitur de hominibus libidinosis. Lydi
enim eo tempore libidini indulgere solebant:
iidemque a Comicis ut masturbatores per-
stringebantur. Proverbium hoc simile est illi:
Caprarius in æstu. Caprarii enim fervido diei
tempore libidini indulgere solent.

Λυδοὶ Μάγνητος. Fabula Magnetis Comici, *Lydi*
inscripta, ab eo emendata, & denuo in scenâ
exhibita fuit. Syllaba λυ [in Λυδὸς] longa est.
In Epigrammate: *Facet autem, duabus regi-
onibus de eo contendentibus, sine Lydus, an
Laco. Multæ enim poetarum patriæ sunt.*

Λυαῖος. Lyæus. Nomen proprium [viri]
quem sanctus Nestor interfecit.

Λύει. Interdum idem significat, quod λυσι-
τελεῖ, i. e. conducit, expedit. [Item, solvit.
Ut,] *Solvit autem cingulum virginittis.* Id
est, aliquam devirginat.

Λύζει. Si quidem cum ζ [scribatur, signifi-
cat,] ululat. Si vero sine ζ, moeret, dolet. Vel
λύζει, vocem quandam asperam emittit. Vel,
singultit. [Aristophanes:] *Deinde cum sin-
gultu & lacrymis ad amicos dicit.* Et in E-
pigrammate: *Et lugubrem ejulatum edens ge-
mebat Amor.* Et λυγδῶν, adverbium. Cum
singultu. A λύζω.

manem poetam, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xxv.
pag. 398. Ibi autem versus prior sic legitur:

Καὶ γὰρ λυζὼν ἐστιάχεται ἔρως, εἴθ' ὅγε Λυδὸς.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

4 Λύει. ἐὰν μὲν ζῇ, ὀλολύζει. ἐὰν δὲ χρεῖς ἔλθῃ, ἀλύζει.

Scholiasia ad eum locum: Λύει γὰρ ἡμᾶς ὁδὸν, ἢ λυσιτελεῖ ὅτι ἡμᾶς
φρονεῖ. ὅτι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς χερσὶν. Huc Suidas forte respexit.

5 Λύζει. ἐὰν μὲν ζῇ, ὀλολύζει. ἐὰν δὲ χρεῖς ἔλθῃ, ἀλύζει. Ex Scholiasia Ari-
stoph. ad *Acharnens.* pag. 404.

6 Εἴτα λυζέει, καὶ δακρύει. Versus hic legitur apud Aristophanem
loco modo laudato.

7 Ἐπὶ γὰρ λυζὼν ἐστιάχεται ἔρως. Anthol. lib. 111. cap. xii. pag. 327. ubi pro
ἐστιάχεται legitur ἐστιάχεται.

Λύει.

Λύδρος. Φόνος. ἢ ὁ ἐκ τῆ αἵματι μολυσμός, *Συνιστάμενος* ἐξ ἰδρώτος, καὶ κόπας, καὶ αἵματι, ὡς ἰχθὺς. ὡς Ἐπιγράμματα.

Ὅπλα δὲ λύδρως

ἢ Λυδόμενα βροτὶ σπικὸς Ἀρηῶν ἔχει.

Λυκάδας. ὁ αὐτός. ἀπὸ τῆ ταχέως βαίνων ἢ λυγαίως βαίνων ὅτι σκοτεινὰ καὶ ἀδήλως. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς λύκων, οἱ τὴν ποταμὸν περῶσιν, ἀλλήλων κατέχοντες τὰς ἑσὰς χειμῶν ὥρα. ἢ λυκάδας ἐν ἀπὸ τῆ συμβεβηκότος πρὸς τὰ ζῶα ταῦτα. ἐπόμενα γὰρ ἀλλήλοις τὰς δὲ δύναιτο ποταμὸν.

Λυκαβητός, καὶ Παρνασσός, ὅρη μέγιστα. τὸ μὲν δὲ Ἀττικῆς τὸ δὲ, τὸ Φωκίδος. Ἦν ὁ συλλέγης ἡμῶν Λυκαβητός, καὶ Παρνασσὸν μέγιστον, τῷ τῷ τῷ διδάσκων. ἐπὶ τῇ εἰς τι μεγαλαυχούτων Ἀεισοφάνης.

Λυκαμειάδες.

ἢ Εἰ γὰρ Φέλιος ἔλειπον ἀλυσκάζουσα ἰάμεω

Ἀγέων Ἀρχιλόχου Φέλιμα Λυκαμειάδες.

Λυκαονία. χώρα.

Λυκάων, ὁ Πηλεσγῆ υἱός, βασιλεὺς Ἀρχαίων, ἐφύλαττε τὰ τῆ πατρὸς εἰσηγήματα ἐν δικαιοσύνῃ. ἀποστῆσαι δὲ βυλόμενον καὶ αὐτὸς τὴν ἀδικίας τὴν ἀρχομένης, ἔφη τὴν Δία ἐχέστω Φοιτᾶν παρ' αὐτὸν, ἀνδρὶ ξένῳ ὁμοιωμένοι, εἰς ἐποψὴν τῆς δικαίων καὶ ἀδίκων. καὶ ποῦ, ὡς αὐτὸς ἔφη, μέλλων ὑποδέχεσθαι τὸ θεόν, θύσαν ὀπιτελεῖ. τὸ δὲ ὑπὸν αὐτῷ πενήτην, ὡς φασιν, ὄντων ἐκ πολλῶν γυναικῶν, βυλόμενοι γυνῶνα οἱ τῇ θύσῃ παρόντες, εἰ τῷ ὄντι θεὸν μέλλουσι ξενοδοχεῖν, θύσαντες πᾶσι παῖδα, ἐλθατέμμεν τοῖς τῆ ἱερῆς κρέασιν, ὡς ἢ λήσονται, ἔσθ' ὅπως θεὸς ἔπεισιν. ὑπὸ δὲ τῆ δαμονίῃ χειμῶν ὡς μέγαν καὶ κεραυνῶν ἐκτραχύντων, φασὶ τὴν αὐτόχειρας ἀπανίας τῆ παιδὸς ἀπολέσθαι.

Λύκαινα. εἶδος θηρίου.

Λύκαιον. ὄνομα τόπων. καὶ Λυκαῖος.

Λυκίλιν. ἢ τὸ τῆ λύκος δέρμα.

Λύκειον. ἢ γυμνάσιον Ἀθηνῶν, ὅπου πρὸς τῆ πολέμου ἐγυμνάζοντο. πρὸς γὰρ τῇ ἐξέδῳ ἐξοπλίσας πᾶσι ἐγὼντο ὡς τῷ Λυκίῳ, ἀπὸ τῶν δὲ καλεῖσθαι τῇ

1 Λύδρος. Φόνος. ἢ ὁ ἐκ τ. Hæc, & quæ sequuntur, in Edit. prioribus male cum articulo præcedenti cohererent, quæ MSS. Paris. recte inde disjungunt.

2 Ἐπὶ Ἐπιγράμματα Anthol. lib. vi. cap. xxv. pag. 577. Similis autem argumenti Epigrammata leguntur Anthol. lib. i. cap. iii. Vide etiam Nostrium supra v. Θειοκλῆς.

3 Λυδόμενα Sic recte legitur in MSS. Paris. itemque in Anthologia loco laudato. At priores Edit. minus recte habent, λυδόμενοι. Sensus enim requirit, ut vox ista referatur ad ὄπλα, non vero ad σπικὸς.

4 ἢ λυγαίως βαίνων Hanc etymologiam inculcat etiam Scholiasta Apollonii Rhodii ad lib. ii. v. 1123.

5 Λυκάδας ἐν ἀπὸ τῆ συμβεβηκ. Artemidorus lib. ii. cap. xii. pag. 99. Λύκος δὲ εἰσαυτὸν σημαίνει. ἀπὸ τῆ λύκαδας, τῷ τῷ τῷ ὡς εἰ πεινῶν ὁμοιωμένοι. ἀπὸ τῆ πρὸς τὰ ζῶα πύξιν συμβεβηκ. καὶ τῆ ἐπὶ ἰσχυρίᾳ ἀλλήλοις ἐν πύξιν, διεξιῶσι τὸ ποταμὸν. ὡς καὶ αἱ ἑσὰς ὥραι ἰσχυρίᾳ ἀλλήλοις πύξιν τὸ εἰσαυτὸν. Hinc Suidam ultima articuli hujus verba descripsisse apparet.

6 ἢ συλλέγης ἡμῶν Λυκ. Aristophanes Ranae pag. 262. (171. Ed. Bas. P.)

Λύδρος. Cædes. Vel, pulvis sudore & cruore mixtus, quo milites in bello foedantur. In Epigrammate: *Arma vero cruore stillantia templum Martis habeat.*

Λυκάδας. Annus. Sic dictus, quod celeriter transeat. Vel a λυγαίως βαίνων, quod obscure & tacite incedere significat. Vel per metaphoram a lupis (quos λύκους Græci vocant) ductam: qui tempore hiberno fluvios trajiciunt, aliorum caudas [ore] tenentes. Annus igitur dictus est λυκάδας ab eo, quod lupi facere solent. Alii enim alios ordine sequentes, fluvium transire solent.

Λυκαβητός, καὶ Παρν. Lycabetus & Parnassus sunt montes maximi: ille Atticæ, hic Phocidis. Cum igitur tu Lycabetos & ingentes Parnassos nobis memoras, hocine est bona & æqua nos docere? Aristophanes. Dicitur de iis, qui aliqua re gloriantur.

Λυκαμειάδες. Lycambæ filia. [In Epigrammate: Si enim Lycambæ filia lucem reliquerunt, ut effugerent amarulentos & mordaces Archilochi jambos.]

Λυκαονία. Lycaonia. Regio.

Λυκάων. Lycaon, Pelasgi filius, Arcadum Rex, patris præceptis obtemperans, justitiam colebat: cumque subditos ab omni flagitio detertere vellet, affirmavit Jovem peregrini hominis specie quotidie domum suam ventitare, ut recte aut secus facta inspiceret. Ac semel Deum, ut aiebat, hospitio excepturus, cum sacrificium appararet, ex filiis, quos quinquaginta ex variis susceptos mulieribus habebat, ii, qui sacrificio intererant, cum certo scire vellent, an vere præsentem Deum essent excepturi; pueri cujusdam membra carnibus victimæ miscuere, rati, factum suum clam non fore, si Deus revera adestet. Verum subito immisissis cœlitus procellis ac fulminibus cunctos, qui puerum jugulaverant, interiisse ajunt.

Λύκαινα. Lupa. Feræ genus.

Λύκαιον. Lycæum. Nomen loci. Et Λυκαῖος, Lycæus.

Λυκίλιν. Pellem lupinam.

Λύκειον. Lyceum, Gymnasium Athenis, ubi milites ante bellum exercebantur. Nam antequam [Athenienses] ad bellum proficiscer-

ἢ Ἦν ἐν τῷ λόγῳ Λυκαβητός

Καὶ Περνασσὸν ἡμῶν μέγιστον, τῷ τῷ τῷ διδάσκων;

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

7 Εἰ γὰρ Φέλιος ἔλει. Distichum hoc est pars Epigrammatis in Archilochum, quod integrum existat Anthol. lib. iii. cap. xxv. pag. 391.

8 Λυκάων, ὁ Πηλεσγῆ υἱός, βασις. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Nicolai Damasceni, quæ leguntur in Excerptis a Valesio editis, pag. 446. unde ea Suidas deprompsit.

9 Πηλεσγῆς Hæc vox desideratur in Edit. prioribus, quam ex MSS. Paris. & Nicolao Damasceno revocavi.

10 Λυκίλιν Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, λυκαῖον. Uti enim λυκαῖον, λυκαῖον, & contracte λυκαῖον, dicitur pellis leonina; & ἀλωπικίον, ἀλωπικίον, & ἀλωπικίον, pellis vulpina: sic etiam λυκαῖον, λυκαῖον, & λυκαῖον, pellis lupina. Hesychius: Λυκαῖον, λύκος δερὶς.

11 Λύκειον. γυμνάσιον Ἀθηνῶν, ὅπου π. Scholiasta Aristophanis ad Ranae, pag. 646. Τὸ Λύκειον δὲ, γυμνάσιον Ἀθηνῶν, ὅπου πρὸς τὴν πόλιν ἰδόντων γυμνάζοντο.

πόλιν, καὶ ἀποδείξεις τῆς μάλα πολυμενῶν ἀνδρῶν.

Λύκειον. ἢ ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος μὲν Πεισιφράτον ποιῆσαι Φησι. Φιλόχορος δὲ, ὅτι Περικλῆς γενέσθαι.

Λυκεῖον ποτόν. ἢ τοὶ ἀπὸ κριμῆς τὸ ὑπὸ Ἀπόλλωνος θύρετρίσις, ὑπὸ λύκων πινομένης. ὁ οἶνος, καὶ μέλι. τὸ πρῶτον ἀποκαλεῖται.

Λυκηθμός. ἢ τῆς λύκων βοή. Ἐξάκτος γὰρ αὐτοῖς ἐγένετο ὁ λυκηθμός, καὶ τὰς τετραχῶς ἀνεπήδησαν. † Καὶ οὐδ' οἱ Ἀβάραι ἐσβάλλουσιν ἀθρόως, λησταί μιν τὰς λυκῶν λυκηθμοῖς. Φίλη δὲ αὐτοῖς ἡ τοιαύτη ὠρυγή.

Λυκίαν. ἢ Τρωϊκῶν Ὀμηρος Λυκίαν λέγει. Οὐδέ τις ἐν Λυκίᾳ σέο γ' εὖχετο εἶναι ἀμείνων.

Λύκιον τέρας. καὶ Λύκοι, ὄνομα ἔθνης.

Λυκιστῆρας. Δημοθένης ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον κήρυξιν τῇ λέξει. Δίδυμος δὲ Φησι, τὰς ὑπὸ Λυκίᾳ κατασκευασμένας φιάλας, τῶν Μύρωνος υἱῶν, ὅπως εἰρησάται. ἔοικε δὲ ἀγνοεῖν ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸ τοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν τις δύσθι γινώσκον· μάλλον δ' ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν ὡς κλίνη Μιλησιουργῆς. μὴ ποιεῖ οὐδ' ἡραπείον τῶν Ἡεροδότου ἐν τῇ ἡ, ἀντὶ τῆς προδόλης δύο λυκοεργέας, λυκοεργέας ἴνα, ὡς περ τῶν τῶν Δημοθένης, ὅπως ὀνομάζει τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰρησάμενα.

Λύκισ. λέγει καὶ Λύκος. ἔτος κομφοδεῖται ὡς ψυχρὸς ποιητής. ὁ Ἀριστοφάνης.

Τί δ' ἔστ' ἐδὲ με ταῦτα τὰ σκῆψι φέρεται,
Εἴ ποὺ ποίησεν μηδὲν, ὦν ποὺ φρύνιχος
Εἴ ποτε ποιεῖν, καὶ Λύκισ, καὶ Ἀμειψίας,
Σκευοφορεῖς ἑκάστου ἐν κομφοδία.

Οὗτοι οὐδ' οἱ τρεῖς κομφοδοῖς ὑποψυχροί. ὁ δὲ φρύνιχος ἐν ταῖς κομφοδίαις παρ' ἑκάστα ἐφορεκθόετο. κομφοδεῖται δὲ καὶ ὡς ξένος ἐπὶ φαυλότιμῳ ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότεια λέγων, καὶ ὡς χακόμενος. ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς φρύνιχοι.

Λυκόζαιοι. ἐθνηκόν.

Λυκομήδης. Τῇ τῇ Λυκομήδης παιδὶ Φιλαργαλά.

1 Λύκειον. ἢ τὸ παρ' Ἀθην.] Ex Harpocrate.

2 Ἐπιστάτης Περικλῆς.] Hefychius plenius & clarius: Περικλῆς ἐπιστάτης Περικλῆς ἔργου.

3 Ἀπὸ οἶνου καὶ μέλι.] Hæc obscura sunt, quorum sensus suppleri potest ex Zenobio.

4 Οὐδέ τις ἐν Λυκίᾳ σέο γ' εὖχετο.] Homerus II. E. v. 173.

5 Λυκιστῆρας. Δημοθένης ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον.] Hæc, & quæ sequuntur. Suidas descripsit ex Harpocrate; Harpocratio vero ex Athenæo: apud quem eadem leguntur lib. xi. pag. 486. Nonnulla tamen Athenæus aliter habet & plenius: qui proinde cum hoc loco conferendus est. Confule etiam Animadversiones Casauboni in locum istum Athenæi. p. 309 & 310.

rentur in Lyceo; quod urbi proximum erat, armati se exercebant; ibidemque viri belliosi fortitudinis suæ specimina edebant.

Λύκειον. Lyceum, unum ex Gymnasiis apud Athenienses: quod Theopompus a Pisistrato conditum esse ait. Philochorus vero testatur, id Pericle auctore & operis præfecto exstructum esse.

Λυκεῖον ποτόν. Potus Lyceus. Sive potus, sumptus ex fonte, ab Apolline invento; ex quo lupi bibebant. [Duo autem erant fontes, quorum alter] vino, [alter vero] melle [scatebat. Scribitur autem λυκεῖον,] cū circumflexo in penultima.

Λυκηθμός. Ululatus. Proprie luporum. Cum autem ululatus ab illis exaudiretur, pavore consternati subito surrexerunt. † Abari igitur consueto ululatu utentes, repente in eos impetum faciunt. Solent enim hujusmodi ululatu delectari.

Λυκίαν. Homerus regionem Trojanam vocat Lyciam, [in hoc loco:] Neque quisquam in Lycia gloriatur, se virtute tibi præstare.

Λύκιον τέρας. Lycium portentum. Et Lycii, nomen gentis.

Λυκιστῆρας. Hac voce usus est Demosthenes in oratione adversus Timotheum. Didymus vero tradit, phialas a Lycio Myronis filio elaboratas sic appellari. Sed Grammaticus iste ignorare videtur, hujusmodi nomina non solere formari a nominibus propriis virorum, sed potius urbium & gentium: ut κλίνη Μιλησιουργῆς, lectus apud Milesios factus. Videntur igitur, ne forte apud Herodotum lib. vii. pro λυκοεργέας scribendum sit λυκοεργέας, in loco illo: Προδόλης δύο λυκοεργέας: ut, quemadmodum apud Demosthenem, sic etiā apud Herodotum vox illa accipiat de opere in Lycia facto.

Λύκισ. Lycis, qui & Lycus dicitur, a Comicis ut poeta frigidus perstringebatur. Aristophanes: Quorsum igitur oportet me sarcinas istas ferre, si quidem nihil faciam eorum, quæ Phrynichus solet facere & Lycis, & Amipsias, qui in comædiis semper aliquos introducunt sarcinas gestantes. Hi tres Comici habebantur subfrigidi. Phrynichus autem in comædiis auditores plerumque tædio afficiebat. Idem etiam a Comicis perstringebatur ut peregrinus, ob mala poemata: item ut qui a proposito aliena diceret, & insuavi metro in carminibus scribendis uteretur. Fuerunt autem & alii tres Phrynichi.

Λυκόζαιοι. Lycozei. Nomen gentile.

Λυκομήδης. Ad Lycomedem pertinens. Lycomedes. [Et Λυκομήδης, Lycomedes. Ut,] Lycomedis filie talos amanti.

6 Δημοθένης ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον.] Sed in ea oratione hodie legitur λυκοεργέας, non λυκοεργέας, ut Portus quoque monuit.

7 Ἐν τῇ ἡ.] Error est vel Suidæ, vel librarii. Locus enim Herodoti, qui hic adducitur, non occurrit lib. viii. sed lib. vii. pag. 259. ut Portus etiam observaverat.

8 λυκοεργέας.] Hæc vox non absque dispendio sensus in prioribus Edit. itemque Harpocrate omissa est, quam ex Manuscripto Paris. A. revocavi.

9 Λυκίαι.] Sic ex Athenæo rescripti, cum ante male legeretur λυκίαι.

10 Ἀριστοφάνης.] Initio Ranaarum.

11 Σκευοφορεῖς.] Metri gratia scribendum est σκῆψι φερεται: ut legitur apud Aristophanem.

Λύκον εἶδες. ἐπὶ τῷ αἰφνίδιον ἀχανῶν γνομῶν. Σὺ δ' οὐκ αὖ δύναιο πρὸς αὐτὸν ἀνελλέπειν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον, Οὐ φθέγγῃ, λύκον εἶδες· εἴ ποτ' ἄλλοι-
σι περ, καὶ ἀνέστη δόξα κυρίως εἰρηάζει.

Λυκόποδες. ἕως ἐκάλου τὴν τυραννῶν δορυ-
φόρους. τὴν γὰρ ἀκμαζόντας τῷ οἰκείῳ ἐπὶ τῇ ὕ-
σμῳ Φυλακῇ ἔλαβον. Λυκόποδες δὲ ἐκλεβήντο,
ἐπὶ αἷμα πάντες εἶχον τὴν πόδας λύκων δέρμασι κεχα-
λυμμένοι, ὥστε μὴ ἐπεκχεῖσθαι ἐν τῷ πεδύλῳ.
ἢ αἷμα τὸ ἔχον ἐπὶ τῷ ἀσπίδων ἐπίσημον λύκον. ὁ
δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ τὴν Ἀλκμαωνίδα
φασίν. ὅτοι γὰρ πόλεμον ἀράμμοι πρὸς Ἰσπίαν τὴν
τύραννον, καὶ τὴν Πεισιπράτην υἱὴν, ἐτείχισαν Λει-
ψύδριον τὸ ὑπὸ Πάρηθ'· εἰς ὅπου Συνηλθόντι πινες
τῷ ἐν τῷ αἵματι, ὡς φασιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων
πολιτείᾳ.

Λυκορράτης. ὁ τὴν λύκον αἷμα φθείρων.

* Δέρμα λυκορράτης ἐκρέμασεν Τελέδω.

Λύκος, ὁ καὶ Βυθήρας, Ῥηγῖνος, ἱστορικός, πα-
τήρ Λυκόφρονος ὁ τραγικός, ἐπὶ τῷ αἷμα δόξαν γενο-
νός, καὶ ὅπως βυθώθης ὑπὸ Δημητρίῳ Φαληρέως. ὅ-
τος ἐγραφε ἱστορίαν Λιβύης, καὶ περὶ Σικελίας.

Λύκος αἰτὸν φεύγει. ἐπὶ τῷ ἀφύκτων.

Λύκος ἔχων. ἐπὶ τῷ ἐλπιζόντων πᾶσι, αἷμα-
ματόντων δὲ τῷ ἐλπίδος. λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπει-
δὴν ἀπάσαι τι βύληται, κεχλωτά περὶ αἵματι εἶναι
αὐτό. ὅταν ἔν μὴ λάβῃ, ὁ περιτρέφεται, καὶ κενὸν
αὐτὸν χανῶν φασιν. ἐπὶ ὅν τῷ Συνηλθόντων λη-
ματιῶν, αἷμαματόντων δὲ, λέγουσιν. Ἀριστοφάνης
Θεομοφορεῖσθαι β'.

Λύκος περὶ Φρέαρ χερσὶ. ἐπὶ τῷ ποιοῦντων περὶ
τι μάτην. ὅπ' ἀπερχομένου αἰετοῦ, ὅταν διψῇ,
μὴ δυνάμενος πίνειν, ἔπ' ἀνὰ δόξαν αὐτὸν πίνει, τὸ
διακόμενον ἐμπόση εἰς Φρέαρ.

Λύκος χανών. ἐπὶ τῷ ἀπερχομένων. Αἰλιανός· ὁ δὲ
ἐδίπτο τῷ Θεῷ ὅπως ἐπὶ αὐτῷ, καὶ λύκος κε-
χλωτάς ἄνασσει τὴν τὰ ἐκείνους αὐτοῖς χα-
ρὰ φέρωντας, ἵνα μὴ αὐτὸς ὁφλὴ γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ'
ἐκείνοι αὐτῷ.

Λύκος καχλυνός Φλινάφης δηλοῖ τὸ πῶς.

1 Λυκόποδες. ἕως ἐκάλου τὴν τυρ.] Hæc, & quæ sequuntur us-
que ad finem articuli, ad verbum pene etiam leguntur in Scholiis
ineditis ad Aristophanis *Lyssistratam*, ad verba illa Comici p. 879.

* Αἷμα ὡς τῷ Λυκόποδες.

ὅστις ἐπὶ Λειψύδριον

ἤλθοι, ὅτ' ἦν ἐν τῷ.

Ad hunc enim locum nota hæc referenda est.

2 Καὶ τὴν Πεισιπράτην υἱὴν] Atqui & Hippas Pisisstrati filius fuit.
Quare legendum potius est, καὶ τὴν λοιπὴν Πεισιπράτην υἱὴν.

3 Ἐτείχισαν Λειψύδριον] Vide nos supra ad v. Ἐπὶ Λειψύδριον.

4 Δέρμα λυκορράτης ἐκρέμασεν.] Pentameter hic est pars Epigramma-
tis, quod integrum legitur Antholog. lib. vi. cap. xv. ut Portus
etiam monuit.

5 Λύκος.] De eo vide Vossium in opere *de Hist. Gr.* Hic tan-
tum addo, Lycum hunc laudari etiam a Scholiasta Aristophanis ad
Ranet. p. 693. & a Nostro supra v. *Λαγυρίων.* Ab hoc autem

Λύκον εἶδες. *Lupum vidisti.* De iis dicitur,
qui subito obmutescunt. *Tu vero non pote-
ris rectis oculis eum intueri, sed, quod ajunt,
Non loqueris: lupum enim vidisti, si alibi,
hic certe proprie dictum videbitur.*

Λυκόποδες. Lupipedes. Sic dicebantur satel-
lites tyrannorum. Servi enim robusti ad cor-
poris custodiam adhiberi solebant. Lycopodes
vero appellabantur, quod pedes pellibus lu-
pinis perpetuo tectos haberent, ne ab aere adu-
rerentur. Vel, quod in clypeis lupum pro in-
signi haberent. Aristophanes vero in *Lyssistrata*
Alcmaonidas vocat [Λυκόποδας.] Hi enim bel-
lo Hippiae tyranno & [reliquis] Pisistrati filiis
illato, Lipydrium in monte Parnethe situm
muniverunt: quo civium quidam convene-
runt, ut scribit Aristoteles in libro *de Republ. Atheniensium.*

Λυκορράτης. Luporum interfectior. [In Epi-
grammate:] *Pellem hanc luporum interfectior
suspendit Telebon.*

Λύκος. Lycus, qui & Butheras dictus fuit,
Rheginus, Historicus, pater Lycophronis
Tragici. Vixit sub Alexandri M. successio-
ribus, & a Demetrio Phalereo insidiis appe-
titus fuit. Scripsit historiam Libyæ & Siciliæ.

Λύκος αἰτὸν φεύγει. *Lupus aquilam fugit.* Di-
citur de rebus, quæ vitari non possunt.

Λύκος ἔχων. Lupus hiavit. De iis dicitur,
qui se aliquid adepturos sperant, sed spe sua
frustrantur. Lupum enim dicunt, quum præ-
dam rapere vult, hianti ore ad eam conten-
dere. Cum autem non consequitur id, quod
appetebat, frustra eum hiasse ajunt. Prover-
bium hoc igitur dicitur de iis, qui cum lu-
crum aliquod se consecuturos esse sperant,
spe sua frustrantur. Aristophanes in *Thest-
morphiazusis* secundis.

Λύκος. *Lupus circum puteum saltat.* Dici-
citur de iis, qui in aliqua re frustra laborant.
Lupus enim sitiens puteum frustra circumit,
quoniam nec bibere ex eo potest, nec præda
in puteum delapsa potiri.

Λύκος χανών. Lupus hians. Dicitur de re-
bus irritis. Aelianus: *Ille vero Deum orabat,
ut & opem sibi ferret, & lupis hiantibus simi-
les redderet eos, qui, quæ ejus sunt, sibi ad-
scriberent, ne ipse aliis derisui esset, sed alii
ipsi.*

Λύκος καχ. *Lupus hians ineptam garruli-
tatem significat.*

Lycus Rheginus diversus erat Lycus Neapolita: quem absque no-
mine operis laudat Erotianus v. *Λογίων;* & ἐν τῷ δυνάμει ἐξου-
σίου ὁ Διασκευάζων, idem v. *Καμμάριον.*

6 Λύκος ἔχων. ἐπὶ τῷ ἐλπιζόντων πᾶσι.] Hæc omnia ἀντιλέγει e-
tiam leguntur in Lexico Photii inedito.

7 Ἐπὶ δὴ δόξαν αὐτὸν πίνει τὸ διακόμενον ἐμπόση εἰς Φρέαρ] Sic
etiam habet Photius in Lexico inedito. At sensus est mutulus, qui
ex Zenobio sic suppleri potest: *Ἀλλὰ καὶ δόξαν αὐτὸν πίνει τὸ
διακόμενον ἐμπόση εἰς Φρέαρ, πίνει καὶ τὴν τρυφήν τὸ Φρέαρ, μὴδὲν
αἰνῶν.*

8 Ἀναφύγει] Sic habent MSS. Paris. At sensus gratia scriben-
dum potius puto ἀναφύγει, i. e. efficere, vel reddere: quam lecti-
onem in versione expressi. Prior es Edit. habent ἀναφύγει, quod
mihi non probatur.

9 Λύκος καχλυνός φλ.] Est versus onirocriticus, qui legitur eti-
am apud Astrampsyllum & Nicephorum. Uterque autem pto-
τόπῳ habet λόγος: at pro λύκος Nicephorus male λαγός.

Λυκότρομος, καὶ ὁ κραισίχολος. ἐπίθετα ἀφύης ὁ ὅστις ἐστὶν ἐξ ἀνθρώπων. καὶ αὐτὸς Οὐ λυκος ἐξ ἀνθρώπων, καὶ ὁ Ἀρχαδικὸν μῦθον, ἀλλὰ τύραννος ἐκ βασιλείας ἀπέβη πικρός.

Λύκος δέκας. παροιμιώδης. ἐπεὶ Λύκος ὁ ἦρως ἱερὸν τῶν τοῖς διακτηρίοις, ἐνθα παροσίδρευον οἱ συκοφάνται. ἀφώριστο δὲ αὐτῶν τριώβολον τῆς ἡμέρας.

Λύκος ἔστιν ἦρως, μορφὴν ἔχων τῆς θηρίας. τῶν δὲ τοῖς ἐν Ἀθηναῖς ἀνεστηλώσιν διακτηρίοις τῶν οἱ δωροδοκῶντες καὶ δέχα γινόμενοι ἀνεγρέφοντο. ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία, Λύκος δέκας. ἐξ οὗ καὶ δέκαδος, τὸ δέκα λέγεται.

Λύκος πικρός. ἐπὶ τῷ ἀδυνάτων λέγει, ὅταν μέλει λόγων ὁ φόβος ἦ.

Λυκῆργος, Σπαρτιάτης, Παρτοκλέης Σπύργος, νομοθέτης ὃν Φασιν ἢ ἐκ Κρήτης, ἢ τῶν ὅτι Θεῶν τῶν νόμους λαβεῖν ὃν καὶ Θεὸν ἢ Πυθίαν παροσηρέθυσεν. ἔτος καὶ γυμνάσια παρθένων ἐνομοθέτησε, καὶ τὸ μὴ δεῖν ὧν καὶ ὁμιλίας τῶν γυναικῶν ποιεῖσθαι καὶ τὸ ἐπὶ ἀσπίδος τρέφεσθαι, καὶ ἐν Εὐρώτῃ ποταμῷ λῦσθαι τῶν τεχνήσεων καὶ τῶν γυμνοπαιδείων, ἢ τῶν ἐφήβοις ὑπάρχοντες ἀφ' παντός, μὴ ἔχοντες χλαρίδα, γυμνασίους παροσηρέθυσεν, καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας, ὑπαίθετους τε κοιμάσθαι, τρυφῇ τε ἔχειν καὶ ἐκ θήρας τινὲς τε ἀλμαστῶν, ἀρετῆς γυμνασίαν, ἀντὶ τῆς ἀρετῆς σκυθρωπῆς. ἐφήβους γὰρ παρθεῖν ἐξέτετο τῇ Ἀρτεμίδι τῇ Ὀρθωσίᾳ. καὶ μὲντοι καὶ τὰ Φιλίππια, ἃ ὅτι συμπόσια, μεμνημένοι ἔχοντα ταῖς ἡδοναῖς τῶν πόνων. καὶ γὰρ τραγῶν τις ὑπέκειτο βωχνομένοις, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ἀκῶσι κοιλιανθεῖς ἢ λίθῳ, ἢ ξύλῳ. ἐνομοθέτησε δὲ καὶ τὸ ὑπὸ αὐλοῖς τῶν ἀσπίδων, θανάτου δὲ ἀπὸν ζῶντα εἶναι χεῖρνα πθέμενον, καὶ ἀποφανόμενον, εἶναι αὐτῶν λύσιν, εἰ μὴ ταῦτα ἀρετεύσει. τῷτο Ἀριστομένης συνέβη, ὅς ὁ Τρέσας ὁπληθεῖς ἐκ λειποταξίης τῆς ἐν Πύλαις, τῇ ἐν Πλαταιαῖς ἀρετείᾳ δὲ ἀπμίαν ἔλυσε. ἀφ' τῶν τῶν νόμους αἱ μητέρες ἐπὶ τῶν πολέμοις παροπέμπουσιν τῶν παίδων, καὶ τὸ ἀσπίδος, ἢ τὸ τῶν, ἢ ἐπὶ τῶν, ἢ ἐλεγον. ἀντὶ τῆς, ἢ ταύτην κόμισαι ὑποσφραῖναι, καὶ μὴ γὰρ ῥίψαντες ἢ ἐπὶ ταύτῃ κομίσαντες νεκρός. ἔτος τοῖς μὲν Εἰλωσι ταῖς ἄλλας ἐργασίας, τοῖς δὲ θιγενεῖς τὴν πολεμικὴν ἀσκήσιν παροσέταξε. ὁ ξένος δὲ

1 Κραισίχολος] Scribe ὁ κραισίχολος, ut recte supra v. Ἀφύης.

2 Ἀπὸ] Hæc est lectio duorum MSS. Paris. cujus loco priores Editt. male exhibent ἀπὸ.

3 Λύκος δέκας. παροιμιώδης. ἐπὶ δὲ Λύκῳ] Ex Zenobio.

4 Λύκος ἐπὶ ἡρώος μορφῇ] Confer Nostrium supra v. Δέκαδος, ubi eadem ἀντιλήξει leguntur.

5 Γυμνοπαιδείαν] Vide supra h. v.

6 Διαμυστήριον] Morem ἀμυστήριον apud Lacedæmonios olim usitatæ clare describit Plutarchus in *Læconicis Institutis*, pag. 239. his verbis: Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξανόμενοι μάστιγι δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῇ βαρύνῃ τῇ ὀρεσίᾳ Ἀρτεμίδῳ, μίχεται θανάτου ποταμῶν ἀλμαστῶν ἐν ἰλαρῇ καὶ γαυρῇ ἀμυδιόμενοι πρὸς τῆς αὐτῆς ἀλμαστῆς, ὅς αὐτοῖς ἐπιπλοῖσι καὶ μῶλον κρηπῆσιν τυττόμενοι καὶ ἐπειγόμενοι οὐ τοῖς μάστιγι ἐπιδόξος ἐστὶν. καλεῖται δὲ ἡ ἀμυδία ἀμυστήριον, γίνεσθαι δὲ καὶ ἡσυχίαν. Id est: Pueri apud Lacedæmonios per integrum diem ad Dianæ Ortheiam aram flagellis casti, sapienter

Λυκότρομος, καὶ κραισίχολος. Sunt epitheta apud, quæ etiam ἐκραισίχολος dicitur. Et iterum: Non lupus ex homine, secundum fabulam Arcadicam, sed ex Rege tyrannus acerbus evasit.

Λύκος δέκας. Lupi decas. Proverbium. Lycus enim heros prope dicasteria collocatus erat, ubi calumniatores crebro versari solebant. In singulos autem dies triobolum ipsi assignatum erat.

Λύκος ἔσ. Lycus erat heros, lupi formam habens: cujus statua Athenis prope dicasteria collocata erat. Juxta hanc illi, qui muneribus inhiabant, deni versari solebant: unde ortum est proverbium, *Lupi decas*. A δέκας enim deductum est δέκαδος, i. e. muneribus corrumpi.

Λύκος πικρός. Lupi alæ. Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt. [Vel,] cum terror tantum ad verba usque procedit.

Λυκῆργος. Lycurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens, legislator: quem ajunt vel ex Creta, vel ab ipso Deo leges suas accepisse. Hic a Pythia Deus appellatus est. Idem etiam gymnasia virginum instituit; edixitque, ne mariti cum uxoribus perpetuo consuetudinem haberent. Pueros etiam in clypeo nutriri, & infantes recens natos in Eurota fluvio lavari jussit. Adhæc, Gymnopædiam instituit, qua adolescentes cogebantur nudi exercitiis vacare, & publica virtutis certamina obire: itemque sub dio dormire, & cibis, quos ex venatione reportassent, ali. Præterea flagellationem, quæ virtutis esset exercitatio, tetra cædi substituit. Olim enim adolescens Orthosia Dianæ immolabatur. Porro, Philitia instituit: quæ sunt symposia labores cum voluptatibus conjunctos habentia. Nullum enim stratum convivantibus supponebatur, sed sub cubitis erat excavatum vel saxum, vel lignum. Lege etiam lata Lacedæmonios ad tibiarum sonum in aciem prodire jussit; vitamque ignominiosam morte deteriore habendam censuit; hanc unam abolendæ ignominia rationem relinquens, si quis postea in bello fortem se præberet. Hoc accidit Aristodemus, qui Trepidus cognomento vocatus fuit, ob aciem ad Pylas desertam; qui fortitudine, quam ad Plataeas fortiter dimicans demonstravit, priorem ignominiam abolevit. Propter has [Lycurgi] leges, matres, quæ filios ad bellum exeuntes prosequerentur, ostenso clypeo eis dicebant: *Aut hunc,*

ad mortem usque dolores læti alacresque tolerant, atque inter se de victoria certant, in eo posita, quis diutius et fortius verbera perferre possit: victorque summam consequitur gloriam. Certamen illud ἀλμαστῶν dicitur, et quotannis haberi solet. Ad hunc ἀμυστήριον morem respexit Synesius Epist. LVII. pag. 195. ubi ait: Ποῖον ταυροσκότον, τίνας λακταδαιμόνους ποσὶν καὶ ἀλμαστῶν κίρῳ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπιμυστήριον Ἀρτῶν; Id est: Quinam ταυροσκότῃ, quinam Lacedæmonii, tanto per flagellationem sanguine Dianam suam coluerunt? De eodem more insignem etiam locum habes apud Philostratum de Vita Apoll. lib. VI. cap. x. pag. 292. quem vide.

7 Φιλίππια] Imo Φιλίππια. Vide Athenæum lib. IV. pag. 138.

8 ἢ τῶν, ἢ ἐπὶ τῶν] Huc pertinet elegans Epigramma Antipatri Thessalonicensis in Demetrium ῥίψαντα, quod ex Anthologia inedita publici juris fecimus supra v. Ἀρεῖς.

9 ξένος δὲ ἀπὸ λῆστον, τὴν οὐ τῆς ἐπὶ] Confer Philostratum loco paulo ante laudato.

ἀπώλασε, ἥ ἐκ τῆ ἐπιμυξίας ἀφ' ὧν ὑποβόησεν.
 βραχυλογίαν τε ἐτίμησε, καὶ πενίαν ἥ μὲν σοφίας εἶναι
 σημείον, ἥ δὲ ἀρετῆς διδάσκαλον οἰηθεῖς. καὶ ὁμο-
 λογεῖ τῷτοιοις ὁ Θεός. Φυλάττει δὲ καὶ ἀνέλε πολλὰς
 φιλοχρηματίας. ἀειτοκρατίαν δὲ καὶ ἀσπληνίαν, καὶ
 βασιλείας δύο τῆ ἀφ' Ἡρακλέους ἐταξεν εἶναι, καὶ
 ἐφόρους τῆς γένεσας οἷς τὸ δῆμον ὑπέταξεν, ἐξ
 ἐκείνης πολιτείας τὸ ἀειτον ἐκλεξάμενος. ὥρκασε δὲ
 τῆς Λακεδαιμονίης μὴ λῦσαι νόμον καὶ ἀπεδήμει.
 Λεγόμενος δὲ αὐτῷ τῷ Θεῷ, Λακεδαιμονίης θύτυ-
 χίσειν, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ παραδύνῃσι τῆς Λυκέργῃ
 νόμος, ἐλθὼν εἰς Κρήτας, ἀπεχάρτεγχεσθαι, ὅπως μὴ
 αὐτὸς ἀναγχαδῇ λῦσαι.

ne leges suas abrogarent, peregre profectus est. Cum enim Deus ipsi respondisset, Lacedæmonios tamdiu felices fore, quamdiu Lycurgi leges non solvissent, in Cretam profectus, inedia sibi necem conscivit. *Port.*

Λυκέργῃ τῷ νομοθέτῃ τοιάδε ἡ τελευτὴ ἔβρι-
 ἐγένετο. βολόμενος, ὡς Φασι, Θεὸν ἐρέσθαι αὐτῷ
 πῶς ὑπολοίπων νόμων, ὥρκασε Λακεδαιμονίους, ἀ-
 χεῖς ἐπ' αὐτοῖς μηδὲν λῦσαι τῶν κειμένων. ὁμοσπύλον
 δὲ, ἐπεὶ λεγόμενος ἦκουσε τοῦ Θεοῦ, ὡς
 θύθυχίσειν ἢ πόλιν ἔσοιτο, εἰ τοῖς ἐκείνῃ νόμοις ἐμ-
 μένοι, ἐγὼν μὴ ἐπ' ἀνελθῇ, τὸ βέβαιον τῆς Φυλα-
 κῆς ἐκ τῆ ὥρκα ποιησάμενος. καὶ αὖθις δὲ εἰς Κρή-
 ταν, ἐαυτὸν διερχόμενος. Λακεδαιμόνιοι δὲ αὐτὸν ὁρῶν,
 ἀφ' οὗ τῷ περὶ ἀρετῆς, καὶ τὸ τότε κειμένη-
 σαν αὐτῷ τὸν θάνατον, νόμον τε αὐτῷ ἐπεμένειν,
 καὶ βωμὸν ἰδρυσάμενος, θύουσιν ὡς ἡρώϊ ἀνὰ πᾶν
 ἔτος. αὐτῷ δὲ Σπαρτιάταις αὐτῷ ἐγένετο
 τὸ εἰς ἅπαν ἀρετῆς τε καὶ ἡγεμονίας, ὅθεν ἀμεινον τῶν
 ἄλλων πάλαι ἀφ' αὐτοῦ εἰς μόνον ὅτι αὐτοῖς νόμος
 ἔθετο ἀείκεις, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀκούσας περὶ ἐξέτατο
 λεγόμενος αὐτοῖς, τὸ πᾶν τοιῶδες. δύο σκύλας λα-
 βὼν ἀπὸ τῆ αὐτῆς μηδὲς, ἕτερον, καὶ δὲ ἄλλῃ, ὡς
 ἀνομοίους ἦσαν τῷ κατ' οἶκον, ὅπως τε διδόν, καὶ
 τῷ ἄλλῃ λιχνύειν τὸ δὲ ἐν κυνηγεσίᾳ θηρῶν ἀ-
 ναγκάζων, καὶ πεινῶν ἐν ὄρεσι. ὡς δ' ἐχάτερος
 αὐτῶν ὁμοῖος ἐγένετο τῇ τροφῇ, Σπαρτιάταις ἐκ-
 κλησάμενος αὐτοὺς τῆς αὐτοῦ πολέμου πέρι, καὶ
 ἀμυχανῶν, ὡς ἀγαθῶν ἀμφοτέρους εἰς μέσον, καὶ σὺν
 αὐτοῖς δόρυς τε, καὶ ζώμης, καὶ ὅπως ἐσθλασ-
 μένα, ἐλέξεν. Ἀλλ' ὅτι μὲν, ὡς Σπαρτιάταις, ἔβρι τε
 καὶ χαλῶς περὶ οὐδ' ἄλλο ἐστὶν αὐτῶν πλὴν τὸ
 ἦσαν λεγόμενος Φύλοις, ἢ σφύροις, παρέστιν ἡμῖν ὁρᾶν.
 οἷός γε τοι, τῆς σκύλας δείξας, τὸ αὐτῆς μηδὲς
 ὄντες, οἰαντὶος δὲ ἀλλήλοισι τετραμμένοι, παρ' αὐτὸ
 τῷτο ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασι. ὁ μὲν γὰρ θηρῶν μαθὼν, ὁ
 δὲ λιχνύειν, ὅθεν ἀντὶ τῆς εἰς παρὲς, ποιήσας. καὶ
 ἅμα περὶ ἐτάξε τῷ κυνηγῶν μεθύνων ἀμφοτέρους
 ἐπὶ τῷ ἡτοιμασμένῳ. τῶν δὲ ὁ μὲν κατὰ κῆδιν ἐπὶ
 τῶν ὥρκασεν ὁ δὲ θηρῶν ἐπὶ τῷ δόρυ, καὶ κα-
 βαλὼν, ἐπ' ἀρετῇ. καὶ Λυκέργῃ πάλιν, ταῦτα,
 ἔφη, νομίσαι, ὡς Σπαρτιάταις, εἰς ὑμᾶς τείνειν, καὶ

aut in hoc. Id est, aut hunc reportes rediens, neque eum in pralio abjicias; aut in hoc reporteris mortuus. Idem Helotibus cætera quidem opificia, at nobilibus exercitia bellica injunxit. Peregrinos ex urbe pepulit, corruptelam a commercio manantem veritus. Breviloquentiam & paupertatem honoravit; quod illam quidem sapientiæ signum esse duceret; hanc vero virtutis magistrum. Hæc autem ipse Deus comprobavit. Sæpe enim monuit, cavendam esse avaritiam. Præterea, Aristocratiam constituit, duosque Reges ab Hercule oriundos creavit, & ex senioribus Ephoros, quibus populum parere jussit; optimo quoque ex civibus ad id munus delecto. Lacedæmoniis autem jurejurando obstrictis,

Cum enim Deus ipsi respondisset, Lacedæmonios tamdiu felices fore, quamdiu Lycurgi leges non solvissent, in Cretam profectus, in-

Λυκέργῃ τῷ νομοθέτῃ. Lycurgo Legislatori talis vitæ exitus contigit. Cum Apollinem de quibusdam residuis legibus consultum ire vellet, Lacedæmonios jurejurando adigit, nullam se ex constitutis legibus abrogaturos esse, antequam ipse rediisset. Quo juramento ab omnibus præstito, Delphos profectus responsum ab Apolline retulit, fortunatam Spartam fore, quamdiu leges illius servaret. Hoc Lycurgus responso accepto, nunquam posthac in patriam reverti constituit, ut ad perpetuam legum observantiam jurejurando obstrictos retineret cives. Igitur Crissam digressus, mortem sibi conscivit. Cujus rei fama Lacedæmonem perlata, Spartani virtutis causa, quam & in antea omni vita, ac tum moriens præ se tulerat, templum ei aramque posuerunt, quotannis ut heroi illi sacrificantes. Nam citra controversiam omnis virtutis atque imperii unus hic auctor Spartanis fuit, cum antea nulla re cæteris præstarent: idque non solum, quod leges optimas iis constituit, sed etiam, quod illis ut uterentur eos impulit hujusmodi ratione. Catulos duos eadem matre natos seorsim ac diverso quemque modo instituit, alterum domi obsoniis atque hujusmodi catillamentis alens: alterum venationibus adsuefaciens, atque in montibus sub dio cubare cogens. Postquam uterque consentaneam educationi suæ indolem est fortitus, tum Lycurgus Spartanis forte de bello adversus finitimos in concione consultantibus, ac magnopere anxiiis, ambos catulos in medium adduxit cum capreis ac jusculis & obsoniis apparatis, dixitque: Enimvero, Spartani, animum ac fortunam uniuscujusque ex institutis, quibus usus sit, pendere vel ex his catulis intelligi potest: qui cum sint eadem matre geniti, quia tamen diversa ratione instituti sunt, idcirco dissimiles ingenio existerunt. Hic enim venationi, ille catillamentis innutritus, si copiam feceris, nihil uterque aliud, quam quod didicit, facitaturus est. Simul famulo, qui canes loro

+ Hæc dedit Suid. supr. V. Λυκέργῃ.

Λυκέργῃ τῷ νομοθέτῃ τοιάδε ἡ πλ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Nicolai, D. max. Geni, quæ leguntur in Collectaneis Constant. Imper. a Valesio editis, pag. 446. 449. unde ea Suidas descripsit.

τὴν ἄλλαν πάντας ἀνθρώπους. ὁποῖοις γὰρ ἂν ἦσαν καὶ νόμοις χρησάμενοι, τοῖς τε ἀνθρώποις ἀνάγκη παρὰ τοὺς νόμους καὶ τρυφῆν. πάντες γὰρ ἀνθρώποις μαθηταὶ οἱ θεοὶ ἔδουσαν. ἔπειτα δὲ τῷ μὴ ποιεῖν ἐδέλεον τὸ ἐλθόν. ὅθεν εἶπα, καὶ τὸ ἐν πρῶτῳ, καὶ κρατεῖν πάντων τῷ δὲ ἡδοναθῆναι, τὸ, τε δαδῆναι, καὶ ἡ κακοπραμίαν, καὶ μηδὲν ἄλλο εἶναι. ὁ μὲν τοιαῦτα λέγων πρὸς τὸν Σπαρτιάτην μετὰ βαλεῖν τὸν τε καὶ δευτέρου τὸν τῷ βίῳ, καὶ βελήσοι νόμοις ἐδιδόμην. οἱ δὲ περὶ τὴν ἐν τῷ παλαιῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντων Ἑλλήνων ἀφ' ὧν ἀριστοὶ ἐγένοντο, ἡγεμόνες τε συνεχῶς, ἐξ ὧν παρεδέξατο τὴν νόμον, ἐπὶ ἑτῇ πεντακτοσίων καὶ πολλῶν χρόνων ἐχάρασαν ἐπὶ μέγα δυνάμει.

cerent. Qui Lycurgi consilium secuti, non finitimos modo, sed omnes omnino Græcos virtute longe superaverunt, atque ab susceptis legibus continue per quingentos annos principatum Græciæ tenuerunt: ac brevi admodum temporis spatio maximam potentiam adepti sunt.

Λυκῦργος, Σπαρτιάτης, νομοθέτης ὅς γέγονε τῷ Τρωϊκῷ μὲν ἑτῇ ὀκτώ. μὴ δὲ θεῶν πατρὸς Χαιλῶν τῷ βασιλεύσαντι Σπάρτης, Εὐνόμου ἀδελφός. ἐκράτησε τῷ Σπαρτιάτῳ ἑτῇ μβ'. ὅτε καὶ τὴν νόμον ἔθετο, ἑπὶ πολεμῶν καὶ ἀδελφῶν. καὶ αὐτὸς δ' ἐβασίλευσεν ἑτῇ ιγ'. μετ' ὃν ὁ Νίκανδρος ἑτῇ λγ'. ἔγραψε νόμον.

Λυκῦργος, ὁ Λυκόφρωνος, Ἀθηνῶν, τὸ γένος Ἐτεοβουτῆος, τῷ μὲν Δημοσθένει κλεινόντων ῥητόρων. ἀνέκληται δὲ βίος, τελευτᾷ νόσῳ, ὅθεν καὶ λιπὼν ὑπὸ τῶν συκοφαντηθέντων Δημοσθένος ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τῆς φυγῆς εἰπὼν, ἐξέλεν αὐτὸς. ὁ λόγος δὲ αὐτῷ εἰσιν οἱ σωζόμενοι γνήσιοι. καὶ Ἀριστοφάνους. καὶ Ἀυτολύκου. καὶ Λεωκράτους. καὶ Λυκόφρωνος β'. καὶ Πασικλέους. καὶ Μεναιχμοῦ. καὶ Δημάδου. Ἀπολογία παρὰ τὸν αὐτὸν ὑπὸ τῷ δίδυμῳ. παρὸς Ἰσχυρίαν. παρὸς τὰς μανίεας. καὶ τὴν διοικήσεως. καὶ τὴν ἱερατείας. καὶ τὴν ἱερωσύνης. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα πινά.

Λυκόφρων. τὸ καὶ τὸ αὐγὴ φῶς.

Λυκόφρων, Χαλκιδεύς, ἀπὸ Εὐβοίας, υἱὸς Σω-

retinebat, imperat, utrumque ut dimittat. Ac domesticus quidem recta ad obsonium ferri, venator vero capream persequi cœpit, eamque comprehensam protinus laniavit. Tum Lycurgus, Idem, inquit, Spartani de vobis ac cæteris porro omnibus existimate. Cujusmodi enim institutis ac legibus utimini, ejusmodi ut ingenio ad laborem ac delicias existatis necesse est: quippe hominibus id ab Diis datum est, ut quidvis sibi comparare discendo possint. Porro laborem comitari solet libertas & imperium in cæteros: delicias vero ac luxum servitus malæque artes & contemptus sequuntur. His sermonibus Lycurgus impulit Spartanos, ut abjectis prioribus institutis, melioribus legibus adfues-

Λυκῦργος. Lycurgus, Spartanus, Legislator, qui post bellum Trojanum anno octavo natus est. Fuit patruus Charilai, Spartani Regis, Eunomi frater. Spartanis imperavit annos XLII. quo etiam tempore leges tulit, cum tutor esset sui ex fratre nepotis: qui ipse quoque regnavit annos XVIII. & post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges. Port.

Λυκῦργος. Lycurgus, Lycophronis F. Atheniensis, genere Eteobutades, unus ex [decem illis] oratoribus, quorum numero Demosthenes etiam accensetur. Hic vita sine crimine transacta, morbo decessit, relictis filiis, quos Demosthenes orator exul calumniis vexatos oratione defendit. Germanæ orationes ejus, quæ adhuc exstant, sunt istæ: Contra Aristogitonem. Contra Autolycom. Contra Leocratem. Contra Lycophronem dux. Contra Pasiclem. Contra Menæchmum. Contra Demadem. Apologia adversus eundem de redditis a se rationibus administratæ reip. Adversus Ischyriam. Adversus oracula. De administratione reipubl. De sacerdote fæmina. De sacerdotio. Epistolæ. Item alia quædam.

Λυκόφρων. Crepusculum.

Λυκόφρων. Lycophron, Chalcidensis, ex Eu-

1 Κακοπραμίαν] Nicolaus Damascenus loco laudato habet, κακοπραμίαν.

2 Ἐπὶ ἑτῇ πεντακτοσίων] Sic locum hunc ex Nicolao Damasceno emendavi. In prioribus enim Edit. male legitur, ἑτῇ πεντακτοσίων.

3 Μὴ δὲ θεῶν] Sic habent omnes Edit. præcedentes: itemque 2 MSS. Paris. At in antiquissimo MS. Paris. A. exaratum est μὴ δὲ θεῶν: i. e. post annos quinquaginta. De ætate autem Lycurgi diversæ fuerunt veterum sententiæ, ut patet ex Plutarcho in vita Lycurgi, quem Lector conferat.

4 Λυκῦργος] De hoc Lycurgo plura legere licet apud Plutarchum in Vita X Oratorum; & Photium in Bibliotheca, Cod. cclxviii.

5 Λόγος δὲ αὐτῷ εἰσιν.] De orationibus Lycurgi hujus abunde egit Meursius in Bibliotheca Attica, quem consule.

6 Καὶ Πασικλέους] Meursius Lect. Attic. lib. III. cap. III. rep. nendum monet καὶ Πασικλέους: quem ibi vide.

7 Καὶ Μεναιχμοῦ καὶ Δημάδου.] Meursius loco laudato locum hunc sic scribendum esse censet: Καὶ Δημάδου καὶ Μεναιχμοῦ. ἀπολογία παρὰ τὸν αὐτὸν ὑπὸ τῷ δίδυμῳ. "Nam, inquit, Lycurgus reip. male administratæ accusatus fuit a Menæchmo, non a Demade; cujus calumnias luculenta oratione refutavit: quæ ἀπολογία ὑπὸ τῷ δίδυμῳ hoc loco Suidæ; ἀπολογία μὲν δὲ παρὰ τὸν αὐτὸν, Harpocrati in Δερμακίδου & Ἐδωλιδίου nomina- tur. Restitui autem Μεναιχμοῦ apud Suidam pro Μεναιχμοῦ, ex historia, quæ talis est. Lycurgus moriturus in Metroum &

"curiam deferri se jussit, cupiens Reipubl. administratæ rationem illic reddere. Cum autem nemo præter Menæchmum accusare auderet, dilutis calumniis domum relatus est. Plutarchus loco citato: Μέναν δὲ πλάτυσεν (ὁ Λυκῦργος) εἰς τὸ Μητρώον καὶ τὸ Βουλότηρον ἐκάλεισεν αὐτὸν κομιδῆναι, βολόμενον εὐθύνας δὲ τὰς πινυλίας. ἔδινος δὲ κατηργήσας τὴν μὴναιχμῶν πινυλίας. καὶ τὴν ἀπολογία ἀπολύσας αὐτὸν, εἰς τὴν οἰκίαν ἀπῆλθε. Commemorat eadem Photius in Bibliotheca. Neque aliter Harpocratio citat in Ἀρχαῖς, & Ἀρχαῖς. Ipse etiam Suidas in Περὶ ἱερῶν. Hæc Meursius recte.

8 Περὶ τῆς ἱερατείας] Imo, περὶ ἱερατείας: i. e. De sacerdote fœmina. Sic enim orationem hanc citat, non solum Harpocratio diversis in locis, ut observavit etiam Meursius loco laudato; sed etiam ipse Suidas v. Νίκη, v. Περὶ ἱερῶν, & v. Σοφιστικῶν.

9 Σωκλῆς] Sic habent MSS. Paris. cum quibus consentiunt Edit. Mediol. & Ald. nisi quod nomen hoc per scriptum exhibeant, Σωκλῆς. At Edit. Basil. & Genev. in diversa abeunt, quippe in quibus pro Σωκλῆς legitur Ἀσκληῆς. Verum cum dux istæ Edit. cum nullis MSS. collatæ sint, & Basileensis quidem expressa sit ex Edit. Aldina; Genevensis vero ex Basileensi: existimandum utique est, eas interpolatorum manus passas esse, ubi a reliquis Edit. discrepant; & proinde auctoritatem illarum in locis istis nullius esse ponderis. Tzetzes Chil. viii. cap. cctiv. Lycophronem filium Σωκλῆς etiam appellat: quod lectionem Manuscriptorum Paris. confirmat.

Καὶ τὰ μα' τὸ λ' μ' ἄγωνάρχαι πνίς
Θήσας Ἀχαιοῖς, μὴδ' ὁ λυμεὼν ἐμὲς.

Λῆας Φησί.

Λύμν. βλάβη. φθορά. ὕβρις. Ὁ δὲ αὐτὸς συλ-
λαβὼν αἰκίζεται λύμν πάση, καὶ χεῖρα, καὶ σπ-
ελώσθ ποικίλῃ, καὶ δικαίωσθ τῇ ἀρετῶδεσάτῃ, ἐν
ἀειόπῳ λόφῳ σταυρώσας αὐτὲς.

Λυόμεν. ἀντί τ', λυτρώμεν, καὶ ἀπλύν. ἔπο
Πλάτων.

Λύω. γενικῇ. Νῦν ποταμοὶ χερμεῖων ὁδῶν λυθέντες.
αἰτιατικῇ δὲ. Ὁ λυεὶ πάντα σὺν δόξῳ ἀδικίας.

Λύπη. ὁ συστολή ἄλογος ψυχῆς. διὸ καὶ λυπηθῆ-
σθαι τὸ ἀσυνεπὲς εἶναι. εἶδη δὲ αὐτῆς, φθόνος, ζή-
λος, ζηλοτυπία, ἔχθρος, ἐνόχλησις, ἄνία, ὀδυ-
νη, σύγχυσις.

Τί γάρ με λυπεῖ τῆς, ὅταν λόγῳ θανῶν,

Ἐργασίᾳ σῶσθαι, καὶ ἀνέκωμαι κλέος;

Δοκῶ μὲν ἔδεν ῥῆμα σὺν κέρδι χερσὶν.

Λύπη, τὸ λυ μακρόν.

Λυπηρότεροι γαλαῖμοι. Ἄρα τὸ ἐν τῷ συνεχῶς
χεῖρα ἐξέσθαι ὁ δυχέρειαν λέγει.

Λυπηάρεα. ὁ εἶδος ὁ αὐτὸς ὁ δὲ ἴσως χαλῶν. οἱ
δὲ ἴσως. ἡ δὲ θεία, τὸ ἴσως.

Λυπεῖ. ὁ εὐτελής. πενιχέ. Ὁ ὅτι δὲ ἡ Κύν-
τιος Κικινάτος ὁ γεροντὸς Δικτατωρ μέτεται καὶ σῶ-
φρων, ὡς ἐπὶ χαλῶν λυπεῖ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτεται
ζῆν, τὸ αὐτὸν γὰρ τε ἀγαπᾷ βίον. ὁ δὲ Δικτατωρ ἀπο-
βαλλόμενος, ἔτεχεν ἀρότερον πόντον. ὁ δὲ ἀπὸ
φάμνου, ἐπᾶνται, καὶ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις,
καὶ ἀκράτος νικᾷ, καὶ τὸ φρατῆρὸν τῷ πολεμίῳ ἀγῶ-
νι αἰχμαλώτῳ. Ὁ Λυπεῖ τε σιγῶν, καὶ σιγῶν
ἐκκαθάρσιν, καὶ πᾶσι κεχρημένον πολὺν ἐνδεέτερον,
καὶ ὡς τὸ ἐξέσθαι.

Λυπεῖ. πενιχέ.

— Πέπλοιο ὁ γὰρ ὁ μέγα τῷ

Κλέειον ἐν λυπεῖ τῷδε γαλαφίῳ.

Λυπεῖ. ἐπαχθές. λυπηρόν. καὶ λυπεῖται. Ὁ ἄπ-
πιανός. Τὸ γὰρ λυπεῖται καὶ πενιχέον ὅμας εἰς λη-
θείαν ἀγῶ. δῶτα δ' ἐγὼ πενομένοις φίλοις γινώσκω
γαδίω.

1 Λύε πάντα σὺν δόξῳ ἀδικίας. Hæc sunt verba τ' LXX, Efa. LVIII. 6.

2 Λύπη. συστολή ἄλογος ψυχῆς. — ὀδυνη, σύγχυσις. Hæc sunt ver-
ba Laertii lib. VII. segm. CXI. ut Pearsonius etiam observaverat.

3 Ἐχθρος. Scribitur ἔχθρος: ut habet Laertius loco laudato.

4 Ἄνία. Sic recte Laertius. At priores Edit. vitiose, ἀνία.

5 Τί γάρ με λυπεῖ. Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem
Electra pag. 82. ut Portus observavit.

6 Δυχέρειαν. Ante male legebatur ἐπὶ ῥῆμα: cuius loco δυχ-
έρειαν ex MSS. Paris. reposui.

7 Λυπηάρεα. Vide Dufrenoy in Glossario Græco, v. Λυ-
πηάρεα.

8 Εὐτελής. πενιχέ. Hæc duæ voces in prioribus Edit. deside-
rantur: quas ex 2 MSS. Paris. revocaui.

9 Οὐτὸν δὲ ὁ Κύντιος Κικινάτος. — ἀγῶν αἰχμαλώτῳ. Hæc sunt
verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Constan-
tini Imper. a Valesio editis, pag. 789. unde ea Suidas descripsit.
Confer etiam Nostrium supra v. Κύντιος, ubi locus hic auctior le-
gitur.

auctor. Sophocles: *Et mea arma nec ulli cet-
taminum præfides proponunt Græcis, nec hic
exitii mei auctor.*

Λύμν. Damnum. Pernicies. Corruptio. In-
juria. Ille vero eos comprehensos pessimis mo-
dis traxit, omnique tormentorum genere
cruciavit, et supplicio justissimo affecit. In
colle enim conspicuo eos crucifixit.

Λυόμεν. Redimens. Abfolvens. Liberans.
Ita Plato.

Λύω. Genitivo jungitur. Solvo. Nunc fluvii
hibernis vinculis soluti. Item, acculativo:
Solve omne vinculum injustitiæ.

Λύπη. Dolor. Aegritudo. Tristitia. [Est
autem λύπη] animi contractio, a ratione a-
licena. Quare virum bonum aegritudine va-
uum esse oportet. Species autem ejus sunt,
invidia, æmulatio, obtrectatio, angor, con-
turbatio, sollicitudo, dolor, confusio. [So-
phocles:] *Quare enim id me sollicitum habeat,
si sermone quidem hominū ferar mortuus, at fa-
ctis vivā, et gloriam consequar? Nihil equidem
malum puto, quod cum utilitate conjunctum sit.*

Λυπηρότεροι γαλαῖμοι. Stillicidio molestiores.
Hoc ideo dicitur, quia molestum est, si guttæ
continenter in aliquem destillent.

Λυπηάρεα. Genus leguminis. Lupini: quos
[Græci] etiam ἴσως vocant. Vel, ἴσως: a
recto ἴσως.

Λυπεῖ. Vilis. Tenuis. Pauper. Sterilis.
Quintius Cincinnatus Dictator ea frugalitate
et sobrietate agebat, ut paupere casa ac pau-
cis agri jugeribus contentus esset, manumque
ipse operi rustico admoveret. Qui cum Dicta-
tor creatus esset, terram aratro forte proscinde-
bat: idemque absterfo sudore ac pulvere [ad bel-
lum profectus est], prælioque cum hostibus com-
misso, ingenti clade eos prostravit, et ipsum
hostium ducem captivum duxit. Tenui et
vili cibo vescens, et in duro lecto dormiens,
omnibusque rebus longe moderatius utens, quam
pro ea, quam habebat, licentia et potestate.

Λυπεῖ. Pauper. Tenuis. Possidebat enim
parvum istud prædiolum in colle isto parum
feraci.

Λυπεῖ. Grave. Molestum. Et λυπεῖται.
Solum sterile & minus ferax. Appianus: *Soli
enim sterilitas et paupertas vos ad latrocinium
impellit. Ego autem vobis cum inopia conflictan-
tibus, si amici esse velitis, bonam terram dabo.*

10 Πέπλοιο γὰρ ὁ μέγα. Fragmentum hoc excerptum est ex Epi-
grammate Zonæ, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ inte-
grum hic cum Lectore communicabo. Ἀναθήκη τῇ Διοτὶ παρ' Ἡρώ-
να. Ζωνῆ.

Διοτὶ Λικυρίῃ, καὶ ἐν κυλικῶσι παρ' Ὀδυσσεύς

Ἡρώνα πενιχέος ἐξ ὀλιγοροῦς

Μετὰ τὴν ἀλωγνήτην γὰρ καὶ πᾶσι περὶ τὴν πύλιν,

Ὡς περὶ, ἐπὶ πλάκῃ τῇδε ἵσως τὸ πᾶν.

Ἐκ μικρῶν ἐν ἵσως. Πέπλοιο γὰρ ὁ μέγα τῷ

Κλέειον ἐν λυπεῖ τῷδε γαλαφίῳ.

In Hexametro primo τὸ ἐν κυλικῶσι παρ' Ὀδυσσεύς proprie significat, sulcos
perambulantes: ab ἀλωγνῇ, & φοιτῇ. In Hexametro secundo
vox ἀλωγνήται corrupta est: de qua vide conjecturam nostram su-
pra v. Λικυρία, ubi hunc ipsum locum Epigrammatis Suidæ ad-
ducit. Reliqua clara sunt. Vide etiam infra v. Ὀλιγοροῦς, uti
itidem fragmentum ex Epigrammate hoc excerptum Suidæ ad-
ducit.

11 Ἀππιανός. In Iberic. pag. 486.

Λύρα. βραχὺ τὸ λυ.

Εἰδήσεις. Ἀλκμᾶνα λύρης ἐλατῆρα Λακωνίης.

Λύσσα. ἡ μανία.

Λύσανδρος. ναύαρχος Λακεδαιμονίων.

Λυσανίας. πατρώων μεγάλων χαλῶν. ὁ λύων τὰς
ἔ πατρός ἀνίας. ὠνοματοποιήσας ἡ λέξις. Σοφοκλῆς.

Ζῶς νότον ἀγὼ τὴ Νικομάχην καὶ Πανσανίαν καὶ
Ἀτρείδαν.

Λυσάνης. μακρόμηνος. Καὶ κύνει λυσσητῶν,
Ἀσπίδα, Φρύονος, ὄφιν, καὶ Λαδικίας περιφύλα.

Λύση. ἀντὶ τῆ λυσάτω. Νόμων ἐνάτω Παρ-
λαδῶν ὁ κεκτημένος τῶν τῶν πληγῶν δεδεμένον
αὐτόν, μὴ λύση, ὡς ἂν δὲ λ. πείσῃ τὴ πληγῶν.

Λυσσεύς. χατενεχθεὶς.

Λυσίας, Κεφάλειος, Συρακῶσιος, ῥήτωρ, μαθη-
τὴς Τιτίου καὶ Νικίης, εἰς τῶν μὲν Δημοσθένους δέκα
ῥητόρων. ἐτέχθη δ' ἐν Ἀθήναις, μετακλήσαντι τῷ
Κεφάλει ἐκείνῳ. γεροντὸς δὲ ἐτῶν ἑξ, ἐς Θουρίους ἀχέο
σὺν ἀδελφοῖς δύο, κοινωνήσαντες τὴν σπουδαίαν. εἴτα ἐκ-
στὴν ἐκείνῳ ἐπὶ ἀπικισμῶν, ἐπανήλθεν ἐς Ἀθήνας,
ἀγωνέτος μὲν. ὁ λόγος δὲ αὐτοῦ λέγοντι εἶναι γνήσιον
ἢ ὡς τὸν τ'. καὶ ἔπειτα ὡς τῶν ἀμφιδόξων
μυθοῖ. τὰ δὲ χατάρει τὴ φράσεως ὅθεν ἔχει μμη-
τιῶν, πλὴν Ἰσοκράτους. ἐγραφε δὲ καὶ τέχνας ῥη-
τορικὰς, καὶ δημοτικὰς ἐκασμὰ τε, καὶ ἑπιτα-
φίαις, καὶ ἐπιστολαῖς. μίαν μὲν πραγματικὴν τὰς
δὲ λοιπὰς, ἐρωτικὰς. ὧν αἱ πέντε ὡς μετὰ.

Λυσίζων. γυνή. ἡ ἀνδρὶ πλησιάσασα. αἱ γὰρ
παρθένοι, μέλλουσαι ὡς μίξιν ἔρχομαι, ἀνέπιπτεσαν
τὰς παρθενικὰς αὐτῶν ζώνας τῇ Ἀρτέμειδι.

Λυσικράτης. ἔτος Φαρμάκῳ πινὶ ἐμέλαινε τὰς ἐαυ-
τοῦ τεύχεας. ἢ Ἀριστοφάνης.

Οὐδ' ἂν εἰ τὸ Φάρμακον

Ἐφ' ὅτ' ἔτυχες, ὦ Λυσικράτης μελαίνῃ.

Καὶ αὐτῇς

Ἡ ἢ Λυσικράτης εἰς ἴσα τοῖς χαλοῖσι φρονήσῃ.
ἐπειδὴ σιμὸς λυ, καὶ αἰσχρός, καὶ κλέπτης, καὶ ἀσχημος. καὶ πα-
ρομμία. Λυσικράτης δωροδοκῶν. ἢ στρατηγὸς Ἀθηναίων.

1 Εἰδήσεις Ἀλκμ. Versus hic legitur Anthol. lib. III. cap. xxv. pag. 398. ubi integrum Epigramma vide.

2 Λυσανίας πατρώων μεγάλων χαλῶν. Hæc sunt verba Aristophanis Nubibus, pag. 189.

3 Καὶ κύνει λυσσητῶν, ὡς π. Loc. hic turbatus est & mutilus, qui sic scribendus & in integrum restituendus est:

Ἀσπίδα, Φρύονος, ὄφιν, καὶ Λαδικίας περιφύλα.

Καὶ κύνει λυσσητῶν, καὶ πάλι Λαδικίας.

Sic enim recte legitur apud Synesium Epist. cxxvii. unde Suidas hæc descripsit. Confer etiam Nostrum supra v. Λαδικίας, & infra v. Φρύονος.

4 Λαδικίας. Supra suo loco legitur Λαδικίας: ubi nos vide.

5 Νόμων ἐνάτω. In fine: unde ad sensum huius loci supplendum quædam addenda sunt. Sic enim ibi legitur: Ὁ δὲ νόμος ὅτις ἐστὶν ὅτις ἐστὶν ἐλευθέρῳ δὲ λ. ὡς τῶν, μὴ τὸ ἀρχόντων καλόντων, παρελθόντων ὁ κεκτημένος, &c.

6 Πείσῃ. Hanc lectionem ex Platone revocavi: cuius loco priores Editt. male exhibent πείσῃ.

7 Λυσσεύς. Vocem hanc suspectam habeo: de qua Lector amplius cogitet. An dicemus Suidam per errorem λυσσεύς hic scripsisse pro λυσεύς, qua voce Homerus utitur? Sed ἐπὶ λυ.

Λύρα. Lyra. Syllaba λυ brevis est. Cognosces Alcmana lyrae pulsatorem Laconicæ.

Λύσσα. Rabies. Furor. Infania.

Λύσανδρος. Lyfander. Classis Lacedæmoniorum præfectus.

Λυσανίας πατ. Qui ingenti cura & solitudine patrem liberat. Vel, qui patrem a malis liberat. Vocabulum hoc fictum est. Sophocles: Jupiter domum reducit Nicomacham & Pausaniam & Atridam.

Λυσάνης. Rabiose. Furens. Infaniens. [In Epigrammate:] Canem rabiosum, aspidem, rubetam, serpentem, & Ladicenses fuge.

Λύση. Pro λυσάτω. Solvat. [Plato] Legum libro ix. [Si quis servus liberum hominem pulsaverit,] dominus a pulsato eum vinctum accipiat, nec ante solvat, quam servus pulsatum exoraverit.

Λυσσεύς. Delatus.

Λυσίας. Lysias, Cephali F. Syracusanus, orator, discipulus Tisiæ & Niciæ: unus ex X Oratoribus, quorum numero Demosthenes etiam accensetur. Natus est Athenis, quo Cephala migraverat: idemque anno ætatis decimo quinto cum duobus fratribus Thurios in coloniam profectus est. Postea vero, cum partibus Atheniensium nimis fluderet, inde pulsus, Athenas rediit, anno ætatis XLVII. Orationes ejus germanæ perhibentur esse ultra ccc. & præter eas aliæ, de quibus ambigitur. Dictionis ejus puritatem nemo imitatus est præter Isocratem. Scripsit etiam artem oratoriam, & conciones; itemque Encomia, & orationes funebres, & epistolas VII: unam pragmaticam; reliquas vero amatorias: quarum quinque sunt ad adolescentulos.

Λυσίζων. γυνή. Mulier, quæ zonam solvit. Id est, quæ cum viro concubuit. Virgines enim cum viro concubituræ zonas suas virginicas Dianæ dedicabant.

Λυσικράτης. Lysicrates. Hic fucis quodam capillos suos denigrare solebat. Aristophanes: Neque si fucum coqueres, quo Lysicrates denigratur. Et iterum: Lysicratis igitur natus non minus superbiat, quam formosi juvenes. Lysicrates enim erat simus, & deformis, & fur, & ignobilis. Et proverbium: Lysicrates largitionibus inhians. [Erat hic Lysicrates] dux Atheniensium.

8 Λόγος δὲ αὐτοῦ λ. Orationes Lysiae, quarum apud auctores veteres hodie adhuc superstites mentio fit, diligenter & accurate recenset Meursius in Bibliotheca Attica: quem vide.

9 Ὑπὸ τῶν τ'. Imo potius ὡς τῶν τ': i. e. supra cc. Plutarchus in ejus vita: Φέρονται δ' αὐτῷ λόγος περὶ τῶν πέντε. τῶν γνησίων φασὶν εἶναι περὶ Δημοσίου καὶ Κικελίου εἶναι ἀφ' αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς. Idem confirmat Photius in Bibliotheca pag. 1459. cuius hæc sunt verba: Ἀνεγνώσκουσιν Λυσίου λόγους ἀφ' αὐτοῦ. Φέρονται δ' αὐτῷ εἰς πέντε καὶ περὶ τῶν πέντε. ὧν τῶν γνησίων τρεῖς καὶ τρεῖς καὶ ἀφ' αὐτοῦ εἰς πέντε.

10 Αἱ γὰρ παρθενικαὶ ζώναι. De hoc more multa passim apud scriptores tam veteres quam recentiores legi possunt, quæ hic congerere supervacaneum judicamus. Videat Lector præter alios Brodum ad Antholog. pag. 326.

11 Ἀριστοφάνης. Ecclesiæ. pag. 746. (501. Ed. Bas. P.)

12 Ἡ Λυσικράτης εἰς ἴσα τ'. Et hæc sunt verba Aristophanis in eadem fabula pag. 742. (499. Ed. Bas. P.) sed ubi versus hic rectius sic legitur:

Ἡ Λυσικράτης ὡς γυνὴ εἰς ἴσα τοῖς καλοῖσι φρονήσῃ.

13 Στρατηγὸς Ἀθηναίων. Sensus supplendi gratia addendum est: ὅτις ἦν.

Λυσιμάχεια. ὄνομα πόλεως.

Λυσίμαχος. ὃς μὲ Δημοσθένος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀδελφῶν μνημονεύει, Ἀρετίδου υἱὸς τῆς δικαίας. ὃ δὲ Λυκῆρος, μελοποιὸς υἱὸς Ὀυτελῆς.

Λύσιππος. ὃ δὲ δαμάτῃ αὐτῆς ὅτι Βάκχα· ὡς Ἀθλίαι λέγει ἐν γ' Δαιμονοφιστῶν, καὶ ἐν τῷ ἡ. καὶ ἑτέρα αὐτῆς δράμα (ὡς) Ουρσοκόμος.

Λυσίππος, καὶ Θύμανις. πένητες. ὃ Ἀριστοφάνης.

Μηδὲν ἐς Λυσίππον,

Μηδὲ Θύμανιν τ' ἀνέστιον αὐτῶν

Λυπεῖν ἐκχέσῃ καρδίᾳ.

Λυσιτελές. ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ἢ συμφέρον. ὅτι λύσις τὰ τελέματα εἰς αὐτὸ, ὥστε τ' ἀνελκεῖται ἄλλαν τ' ἐκ τῆς περὶ ματείας ὑποφάσκει τῇ ὠφελείᾳ. καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης Φησὶν. ὃ δὲ Τρύφων νίκην ληυσὴν καὶ ἀσκηθῆναι, ἐξ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ῥώμιον. ὑπελάμβανε γὰρ τὴν Ῥωμαίων, ἅμα μὲν ἀφ' τοῦ λυσιτελούς, ἅμα δὲ ἀφ' τοῦ εὐοιάνιστον εἶναι, περὶ δὲ ἐξέσθαι τὴν νίκην.

Λύσιοι τελεαί. αἱ Διονύσιαι. Βοιωτοὶ γὰρ ἀλόντες ὑπὸ Θρακῶν, καὶ φυγόντες ἐς Τροφώνιαν, κατ' ὅσον ἐκείνη Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθόν φησάντων, μεθύουσιν ὅππότε μὲν τοῖς Θραξίν, ἔλυσαν ἀλλήλους, καὶ Διονύσιον Λύσιον ἱερὸν ἰδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. Ἀριστοφάνης δὲ ἀφ' τοῦ λυδῶσατος Θηβαίων περὶ Νάξιαν ἀμπελον.

Λυσομανεῖς. ὑπὸ μανίας λελυοσηκότας.

ὃ Ῥομβήτης δονῶν λυσομανεῖς πλοχάμους.

Λυσόμενος. λυτρώμενος.

Λύσον νόμους ἱερῶν ὕμνων. ἀντὶ τῶν ἁσων.

Λύσον σε τὸ ὑπόδημα. ὁ Θεὸς Φησι πρὸς τὸν Μωϋσῆν. ἔστιν ἐν τῷ ὑπόδημα.

Λύτο. ἐλύθη. ἐπαύθη. ὃ Ὀμηρος. Λύτο δ' ἄρ' ἄν.

Λυτῶντες. μανόμενοι.

Λύτρα. μισθός. ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τοῦ ἐλθῆναι εἰς, ὅππότε τῷ λυδῶσατος βαρβάρων δουλείας.

Λυδωτής. ὃ δὲ Δαβὶδ Φησι. Κύριε βοηθέ μου, καὶ λυδῶτάς μου. Κύριος, ὡς ποιητὴς καὶ δημιουργός. βοηθός δὲ, ὡς τ' ἐκ νόμου βοηθεῖαν δέδωκός. Νόμον γὰρ, Φησὶν, εἰς βοήθειαν ἔδωκε. λυδωτής δὲ, ὡς ἀφ' τῆς παλιγγενεσίας τῆς βαπτίσματος καὶ πνεύματος ἁγίου φθορᾶς, καὶ τῆς δαμνῶν δουλείας λυδῶμενος, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν δωρεόμενος.

Λυδῶν. ὃ ἀφ' ἐδῶν καὶ λυδῶν βαρβάρων. ἐν τῷ Ἀφροδῶν.

1 Λυσίμαχος. ὃ μὲ Δημοσθ. Ex Harpocracione.

2 Ἐν τῷ περὶ τῶν ἀδελφῶν. Scribe, ἐν τῷ περὶ τῶν ἀπληθῶν, ut apud Harpocracionem.

3 Ἀριστοφάνης. Equitibus, pag. 358. (253. Ed. Baf. P.)

4 ὃ δὲ Τρύφων νίκην ληυσὴν. Confer Suidam supra v. Ἀγνοῦν, ubi fragmentum legitur ad hanc ipsam historiam pertinens.

5 Ῥομβήτης δονῶν λυσ. Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xi. ut Portus etiam monuit.

Λυσιμάχεια. Lysimachia. Nomen urbis.

Λυσίμαχος. Lysimachus. Ille, cujus meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Aristidis Justii filius: at ille, cujus [mentionem facit] Lycurgus, erat vilis poeta Melicus.

Λύσιππος. Lylippus. Ex ejus fabulis sunt Bacchæ, ut ait Athenæus *Dipnosophist.* libro III. & lib. VIII. Sunt & aliæ ejus fabulæ, ut *Thyrsocomus*.

Λυσίππος, καὶ Θύμ. Lysistratus & Thumantis, [ambo] pauperes. Aristophanes: *Nihil in Lysistratum nec Thumantin illum lare carentem de industria dicere [oportet] quod dolore eos afficiat.*

Λυσιτελές. Bonum. Utile. Vel, quod expedit & conducit. [A λύειν & τελέμα:] quod nimirum solvat ea, quæ in ipsum impenduntur; ita ut utilitas, quæ ex re percipitur, superet pretium pro ea expensum. Et Diodorus Siculus inquit: *Tryphon vero Victoriæ auream fabricatam misit Romam: quod existimaret, Romanos partim propter utilitatem, partim propter bonum omen, eam accepturos esse.*

Λύσιοι τελεαί. Lysia sacra. Ea erant Bacchi. Bæoti enim a Thracibus victi, cum in Trophonii antrum fugissent, & Deus ille per somnium iis dixisset, Bacchum ipsis opem laturum esse, Thracæ ebrios aggressi, se invicem solverunt, & Bacchi Lylia templum condiderunt, ut scribit Heraclides Ponticus. Aristophanes vero tradit, hoc ideo factum, quod Thebani vitem a Naxiis redemissent.

Λυσομανεῖς. Rabiosos. Infanos. Fanaticos. *Rotatos torquens fanaticos crimes.*

Λυσόμενος. Soluturus. Liberaturus.

Λύσον νόμους ἱερ. Cane modos sacrorum hymnorum.

Λύσον σε τὸ ὑπ. Solve calceum tuum. Sic Deus Mosi dixit. Vide in v. ὑπόδημα.

Λύτο. Solutus est. Finitus est. Homerus: *Certamen autem finitum est.*

Λυτῶντες. Rabiosi. Furentes. Infani.

Λύτρα. Pretium redemptionis. Vel, pretium, quo dato quis a Barbarorum servitute liberatur.

Λυδωτής. Redemptor. Liberator. David dicit: *Domine adjutor mi, & redemptor mi.* Dominus [vocatur,] ut creator & opifex. Adjutor, ut qui legis auxilium dederit. *Legem enim, inquit, auxilii causa dedit.* Redemptor vero, ut qui per regenerationem baptismatis nos a priore corruptione liberatos, a dæmonum servitute vindicarit, vitamque æternam & immortalitatem nobis largiatur.

Λυδῶν. Seceffus. Latrina. Ἀφροδῶν & λυδῶν voces barbaræ. Vide in v. Ἀφροδῶν.

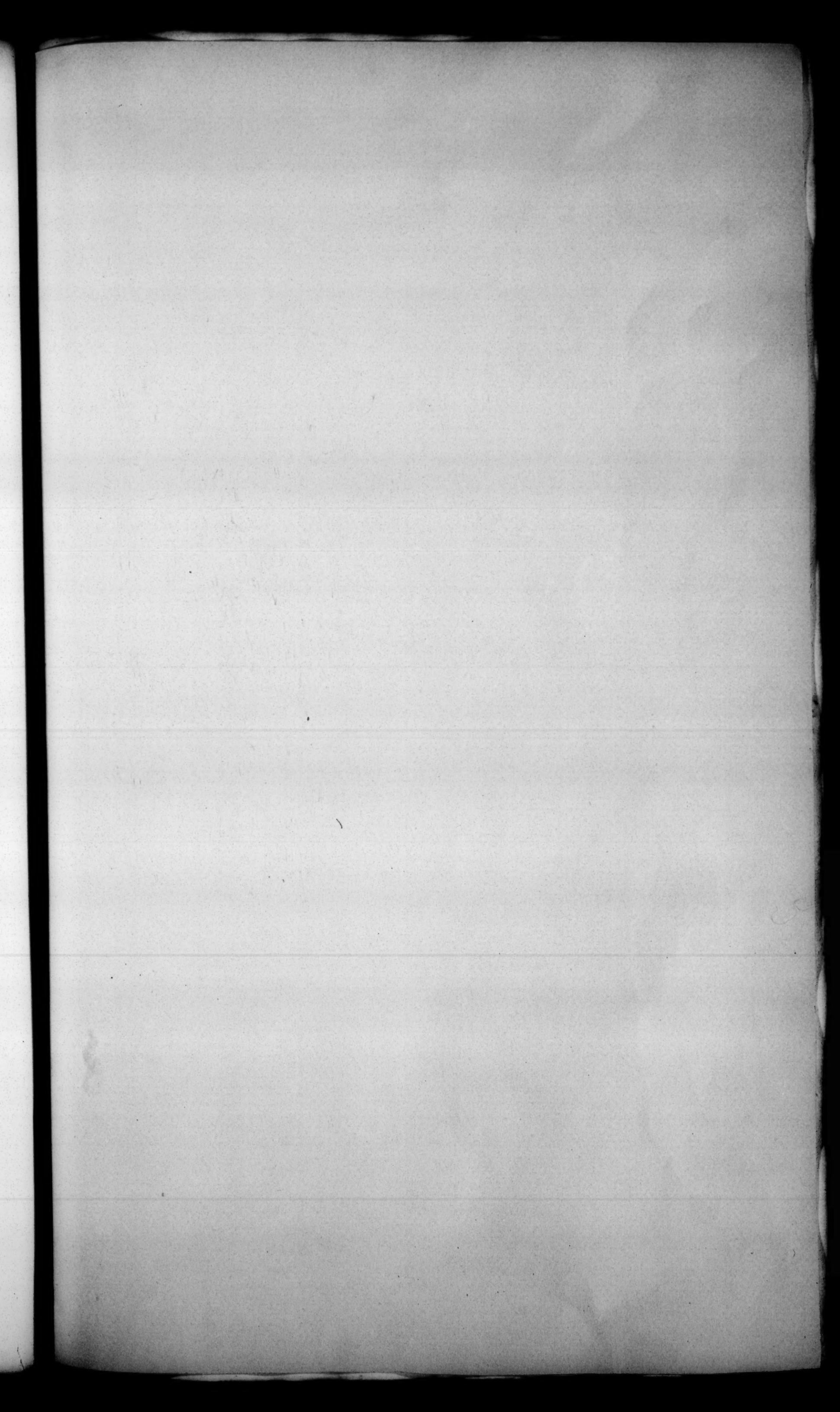
6 Λύσον νόμους ἱερῶν ὕμνων. Hæc sunt verba Aristophanis *Avibus* pag. 550. (376. Ed. Baf. P.) sed ubi pro λύσον minus recte legitur χύσον, i. e. funde.

7 Ὀμηρος. II. Ω. v. 1.

8 Λυδωτής. ὁ Δαβὶδ Φησι. Κύριε β. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, descripta sunt ex Theodoro ad Psalm. xvi. vers. ult. ut Pearsonius quoque monuit.

9 Λυτῶν. Malim λυτῶν: a λύω.

Λύχνιον.



*Bot. Animadvers. ad Scriptores
quosdam Græcos.*

ANIMADVERSIONES
AD SUIDAM.

171

CAP. XLII.

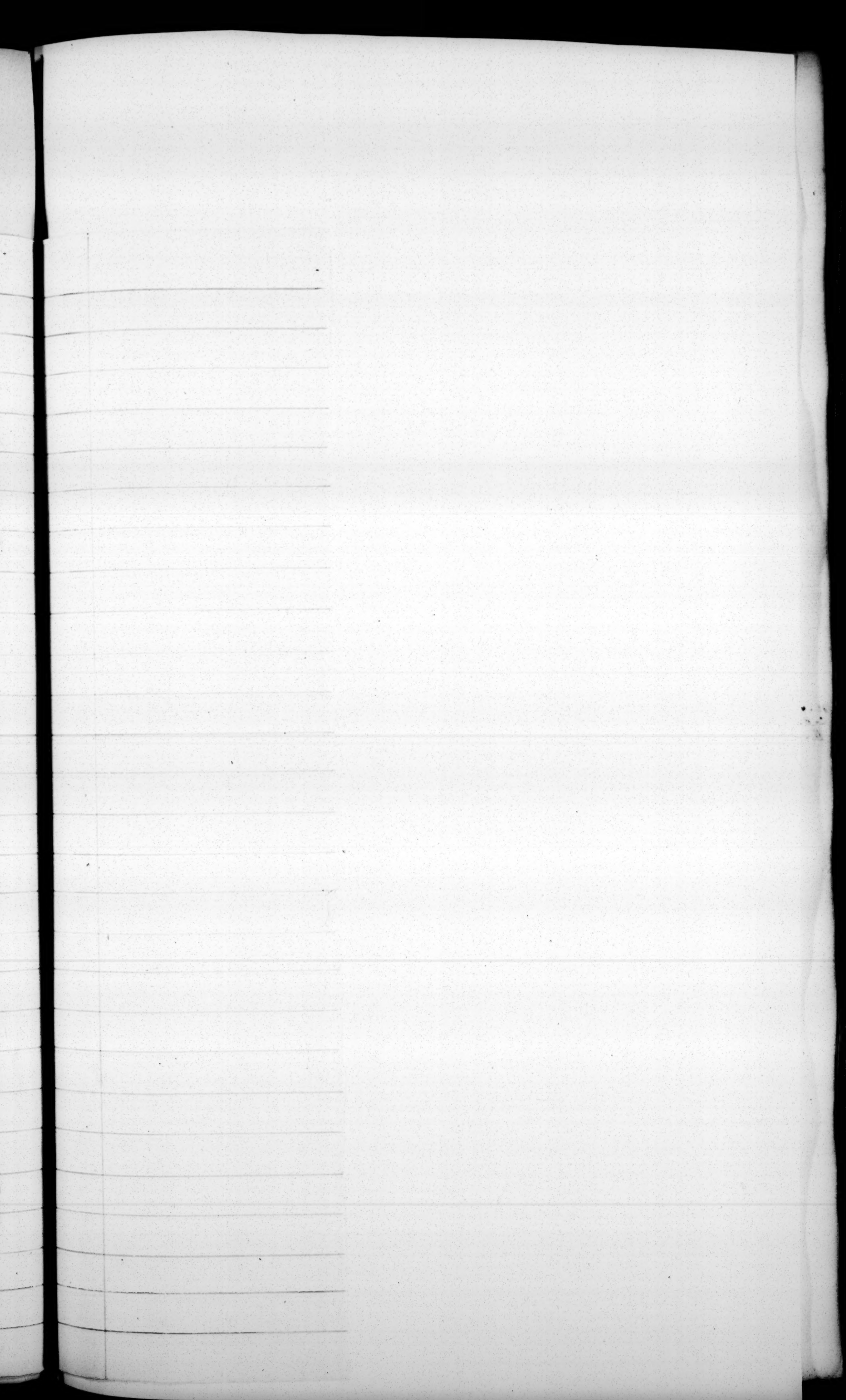
*Recensentur voces quædam Suida in litera M, quæ in nova
Cantabrigiensi editione omisse sunt.*

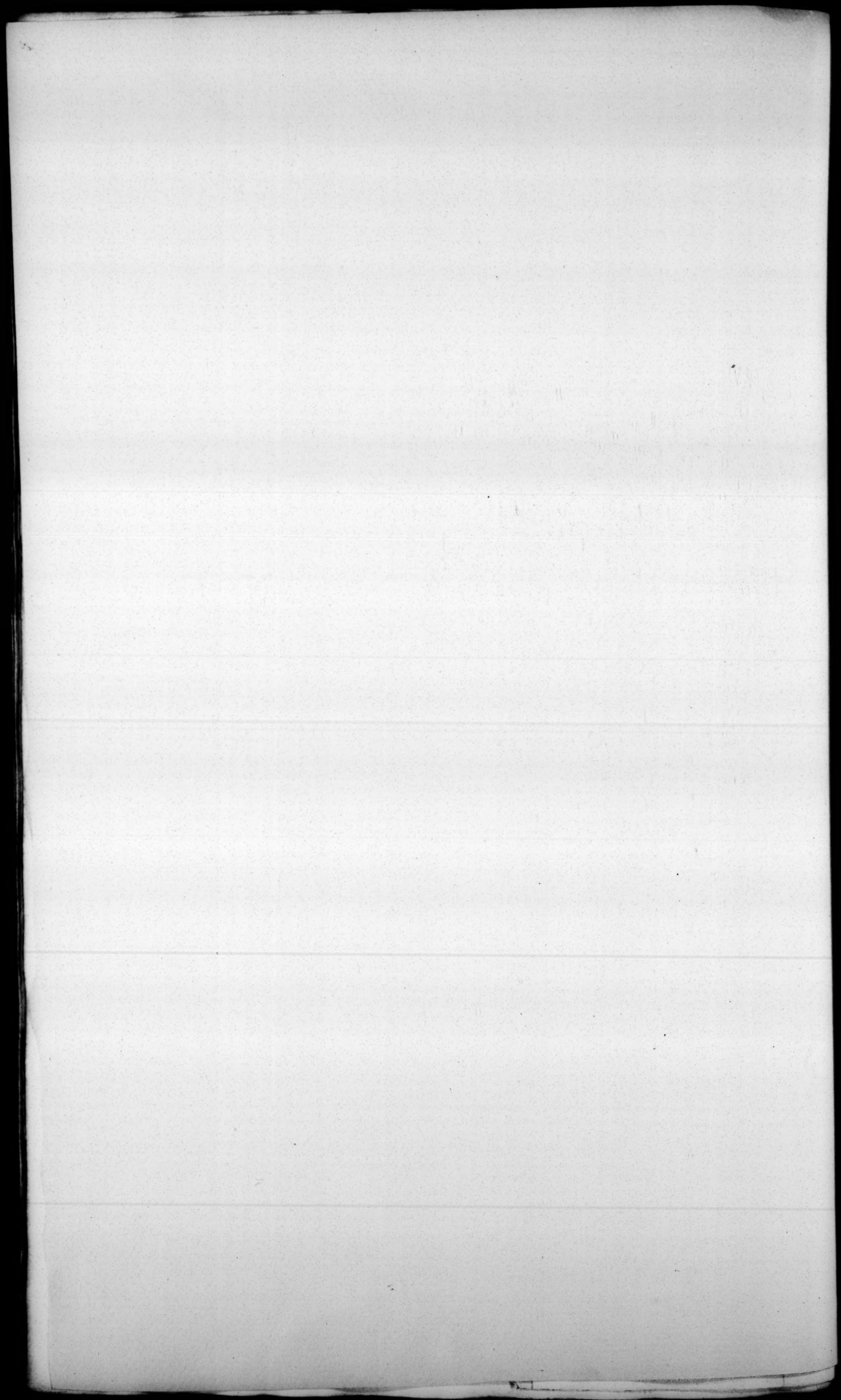
L Ubet hoc capite recensere voces incipien-
tes à M, quæ in nova Suidæ editione sunt
omissæ, quæque in Basileensi & Porti editione
reperiuntur.

Μανείην εὐκλινόν. omissâ ante Μάγης.
Μαρραρίτης. ante Μαρραρίτη.
Μαρδόν. ante Μαρδοχαῖ.
Μαραίνω αἰλιαλικῇ. ante Μάρης.
Μαιμάχης. ante Μαιμόωσι.
Μεῖς μεῖδ. ante Μελαγχρία.
Μελαίνω αἰπαλικῇ. ante Μελεάχρια
Μελίτων. &
Μελιτρος. ante Μελίφρων.
Μέμβραξ. ante Μεμβράς.
Μενοικεύς. ante Μενοινή.
Μενοινῶ. post Μενοινή.
Μεταβαίνειν γυνικῇ. ante Μεταβολή.
Μεταλλάσσειν αἰπαπικῇ. ante Μετ' Λέσβιον.
Μετανίσταμαι γυνικῇ, &
Μετένοια. ante Μεπεξύ.
Μεῖναι. ante Μελίεναι.
Μετρῶ αἰλιαλικῇ. ante Μετρεῖτω.
Μενοεξία. ante Μείς.
Μειῖται. post Μείς.
Μή ἐλλίπης.

Μή ἐμβαίη.
Μή ὀπχειρῆπ. ante Μεθώνη.
Μηῖός. ante Μηκάδες.
Μήκοθεν ante Μῆκ. Φάλαγγ.
Μηκώμεν. ante Μήκων.
Μηλιδὺς καὶ Μήλιοι. ante Μηλιῶν.
Μηνύσαι. &
Μήον. ἐθνικόν. ante Μὴ οὐχί.
Μηπώσι. ante Μετίσομαι.
Μὴ δ' λείπονται ἰσθί. ante Μὴ πείθῃ τις
Διβαάλλας.
Μίμησις. ante Μίμερ. vel Μίμερ.
Μιμνίσκω, γυνικῇ. &
Μίμ. καὶ Μιμῆμαι. αἰπαλικῇ. ante Μίν.
Μιωῖμαι, αἰπαλικῇ. ante Μιωφορεῖ.
Μνηδῶ, γυνικῇ. ante Μνησί.
Μολυῶ, αἰλιαλικῇ. ante Μολυεῖς.
Μύες. ante Μυζαῖ.
Μυσήρ. ante Μυσήρμα.

Vides, quantus vocum numerus sit heic omis-
sus in sola litera M. quas habent aliæ Editio-
nes. Non debebant illæ præteriri, licet quæ-
dam sint mendosæ, & licet nulla iis addita sit
interpretatio.





Λύχνιον. ὁ δὲ πρῶτος λέγει τὸ λύχνιον. Κελύβη τ' λυχνίων τ' ἀνακειμένων αὐτῶ (ἀργυρεῖ δὲ ὡς ταῦτα) τὸ ἕτερον φέρειν ἀράμην ἐμφανῆς.

Λυχνιτάειον.

Λυχνίτης λίθος.

Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἀπείσι. ἐπὶ τῷ ἐν χειρὶ ἀνεπιτηδεύει πὶ ποιόντων.

Λύχνων ἀφάς. τ' χειρὶν, καὶ ὅν ἀπείσι τὴν λύχνον.

Λυχνῶχ. Φανός. λαμπήρ.

MΑ'. τῆτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον πύθῃσι. καὶ ποτὲ μὲν ἀντὶ τ' μὰ τῷ ναὶ λέγει ὡς, Ναὶ μὰ τὸ δὲ σκῆπτρον ὅτε ὁμνῶσιν. ὅτε δὲ ἀπὸ μνῆσι π, συζύγῃσι τὸ τ' ἀποφάσεως. οἶον, Οὐ μὰ τ' Ἀπόλλωνα. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. Οὐ μὰ Ζηνί, ἀγέλαε. ἡμεῖς δὲ τὸ μὰ ὡς μέγ' λόγῳ ἀπομυθίῃς ὡς λαμβάνομεν, μὰ τ' Δία λέγοντες. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα ἐπευκλικόν.

Μαγῆνα. τὸ οἰνηρὸν ἀγείον ἐν ξύλῳ κατεσκαυμένον.

Μαγανεία. ἡ γρηΐα. Ὁ δὲ νόσῳ περὶ ἐπέσει ἐν μαγανείᾳ χαλεπῇ, καὶ πολλὰς ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀλόντας ἐκόλασε. Προκόπιος. Καὶ τ' ἄνδρα μαγανείας κατελήφει πολλὰς.

Μαγῆναν. οἱ Ἰταλοὶ ὀνομάζουσιν. ἔστιν ἐν τῷ Γαῦλ.

Μαγανθυτής. ὁ μινυὺς πανόδαπα πρὸς Φανακισμὸν.

Μάχανον. ὡς δὲ δόξον π. λέγει δὲ καὶ ἡ γρηΐα μαγανεία. Ὁ δὲ φραττήρ τὴν θεοπύθῃ τ' μαγανθυμάτων διηγήσατο, καὶ ἡζέει ἔχον πύθῃ ὡς ῥήσεως ὡς τῷ μάχων.

Μαγὰς. τὰς πύθῃσι καὶ πύθῃσι, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τ' κινάρας νύχτας, καὶ ἀποτελῶσα φθόγον. ἡ τ' κινάρας καὶ ἀλάλη, καὶ τ' λύρας, ἡ τὰς νύχτας βασιλεύσα. ἔτι δὲ καὶ εἰληπτικὸν μόνον.

Μαγδαλιμή. ἀπὸ τόπου.

Μαγεία. ἐπὶ κλησὶς ἐστὶ δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθὴ πινὺ σύσασιν ὡς τὰ τ' Ἀπολλωνίῳ τ' Τυανέως θεοσιμαίᾳ. Γοητεία δὲ ἐπὶ κλησὶς ἐστὶ δαιμόνων κακοποιῶν ὡς τὴν τὰ φθῆς γινόμενῃ. Φαρμακεία δὲ, ὅταν ἀφ' ἑαυτῇ σκαυσιμαίᾳ θανατηφόρος πρὸς φίλῳ, ἢ ἄλλῳ δόξῃ πινὺ ἀφ' ἑαυτῇ. Ἡπατοσκοπία δὲ,

¹ Λύχνιον] Confer Etymologum v. Λύχνος.

² Καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ] Odys. γ. v. 339.

³ Μαγῆνα. τὸ οἰνηρὸν ἀγ.] Eadem etiam leguntur in Glossis Basilicorum.

⁴ Μαγῆναν. οἱ Ἰταλοὶ ὀνομάζουσιν.] Supple & scribe: Μαγῆναν. ἔστιν.

⁵ Μαγῆναν.] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Græco.

⁶ Πύθῃσι] Hanc lectionem ex MS. Paris. A. revocavi: cujus lo-

Λύχνιον. Genere neutro dicitur τὸ λύχνιον. Candelabrum. *Duorum candelabrorum, (ea autem erant argentea) illi dedicatorem alterum palam auferri jussit.*

Λυχνιτάειον. Lychnitarium.

Λυχνίτης λίθος. Gemma lychnites.

Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ. *Lucernam in meridie accendis. De iis dicitur, qui intempestive aliquid faciunt.*

Λύχνων ἀφάς. Tempus, quo accenduntur lucernæ.

Λυχνῶχ. Fax. Lampas. Lucerna.

MΑ'. Homerus hac vocula loco particulae expletivæ utitur. Et interdum pro μὰ adhibet particulam ναί: ut, *Certe per hoc sceptrum*: idque cum jurat. Cum vero jurejurando aliquid negat, [cum particula μὰ] conjungit negationem ὅ: ut, *Haud sane per Apollinem*. Et in *Odyssea*: *Non per Jovem, Rector populi*. Nos vero τὸ μὰ ut partem orationis adhibemus, cum jurejurando aliquid negamus, dicentes, μὰ τ' Δία. Est etiam adverbium imprecandi.

Μαγῆνα. Mangana. Vas vinarium ligneum.

Μαγανεία. Incantatio. Ars magica. *Ille vero incantationibus defixus, in gravem morbum incidit, & multos ejus criminis convictos supplicio affecit.* Procopius. *Et virum multis incantationibus defixerat.*

Μαγῆναν. Sic Itali vas illud appellant, quod Græci vocant γαῦλον.

Μαγανθυτής. [Mango. Præstigiator.] Qui varias res miscet, ut alios decipiat.

Μάχανον. Machina. Præstigiæ, quæ novitate sua homines in admirationem rapiunt. Et μαγανεία, incantatio. [Et μαγανθυμά, præstigiæ, impostura magica.] *Imperator vero incantationum studiosos consulebat, & ab iis postulabat, ut vestigia prædictionis ex magis sciscitarentur.*

Μαγὰς. Lignum quadratum subincurvum, quod chordas citharæ sustinet, & sonum efficit. Citharæ vel lyrae fulcrum, chordas sustinens, [quod a Græcis recentioribus appellatur] καβάλη. Est etiam instrumentum, quo aliquid volvitur, vel circumagitur.

Μαγδαλιμή. Magdalene. [Est nomen] a loco [deductum.]

Μαγεία. Magia. Ea est invocatio dæmonum beneficorum boni alicujus efficiendi causa: ad quam referenda sunt Apollonii Tyanci oracula. Γοητεία est evocatio dæmonum, quæ fit circa sepulcra. Φαρμακεία dicitur veneficium, quo letalia pharmaca vel philtia miscentur, & alicui edenda vel bi-

co reliqui 2 MSS. & priores Edit. omnes minus recte exhibent, ὡς γὰρ.

⁷ Μαγὰς. σκῆπτρον.] Vide Scaligerum ad Manilium, & celeberrimum Grævium, nunc *κακαρίτω*, ad Lucian. Tom. 1. pag. 955.

⁸ Μαγεία. ἐπὶ κλησὶς ἐστὶ δαιμόνων αἰγ.] Hæc, & quæ sequuntur, αὐθιγὰ etiam leguntur apud Nonnum in Gregor. Nazianz. *Stetit.* pag. 150.

ἢ τῆς ἐκείνων ἀνατομῆς, δι' ὧν περιμεύουσιν τὰ συμ-
βησόμενα. ἀνατέμνοντες γὰρ, σημειῖά τινα ἐθεώρουν ὡς
τοῖς ἥπασιν. καὶ ἔστιν ὡς τῷ Γοητεία.

Μάγιστος. ὁ τὰς μάζας μερίζων. καὶ μαγείριον.

Μαγῆα. ἡ σπιμάσωντα.

Τὸν ἑτερομαγῆα

Σπόγγον ὑπὸ πίδαρσιν κεκλιμένον κοπίδι.

Μὰ γῆν, μὰ παγίδα, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.
ἔτι καὶ τὰ τυχόντα ὤμνουν.

Μὰ κρύους, μὰ ποταμούς. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι.

Μαγική. ταύτην ἐφύρουν Μῆδοι καὶ Πέρσαι. ἡ ἀφ' ἧς
φέρουσι τὴν γοητείας καὶ αὐτῆς τὴν Φαρμακείας.

Μαγίς. μάχαιρα. καὶ μάγειρος, ὁ τὰς μάζας μερίζων.

Μαγίς ἄρτος. οἷον μέγας ἄρτος, ἢ ψωμός, ἢ ἐγκυρία.

Μαγίστερ. διδάσκαλος. Προβάλλει καὶ Θεόδωρον τῇ
μαγιστεία ἀρχῇ, ὡς καὶ Ῥωμαίοις πτωχόν τε καὶ
πλούσιον. καὶ ἡ μαγιστεία ἀρχή.

Μαγιστεριανός. ὁ χειρὶς. Οὐρανίος ὁ κα-
θ' ὅσων Μαγιστριανός, γράμματα σποδένδωκε τῷ
Ἐπισκόπῳ.

Μάγκινος. ὄνομα. Καὶ τὸ Μάγκινον ἐγνώσαν Ἕ-
λληνας τοῖς Νομάνταις. καὶ μάγκυς, καὶ μάγκυ-
πτεῖον.

Μαγκίπαιος. ὁ χειρὶς. ὡς καὶ Ῥωμαίοις.

Μάγνης, Ἰκαρίου πόλεως, Ἀττικῆς, ἢ Ἀθηνῶν,
καμυγός. ἡ ἐπιβάλλει δ' Ἐπιχάρμῳ νέῳ ἀρεσβύτη.
ἡ ἐδίδαξε καμυγίας. ἡ νίκης δὲ εἶλε β'. ὅπως ἀρχαίας
καμυγίας ποιητής.

Ὅς ἡ πλῆθος χορῶν καὶ τῆς ἀντιπάλων νίκης
ἔστησε τρύπαια.

Πάσας φωνὰς εἰς, καὶ ψάλλον, καὶ περιγίζων.

Καὶ λυθίζων, καὶ ψυθίζων, καὶ βαπτόμενος
βαλεχέοις,

Οὐκ ἐξήρκεσεν ἄλλα πελοπιδὼν ἐπὶ γήρας (ὡς
γὰρ ἐφ' ἡβης.)

Ἐξελήθη ἀρεσβύτης ὧν, ὅτι ἡ σκώπη ἀπελείφθη.

1 Τὸν π. μαγῆα σπ.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xvii. ut Portus etiam monuit.

2 Μὰ γῆν, μὰ παγίδα, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.] Hæc sunt verba Aristophanis Ἀνισι pag. 550.

3 Μαγιστεία ἀρχή] Vide Salmasium ad Trebell. Poll. in Gallienis, pag. 240.

4 Μαγιστεριανός] Scribendum est potius μαγιστριανός, ut vel ex exemplo subjuncto patet. Plura de hac voce vide apud Dufrenium in Glossario Græco v. Μαγιστριανός. Cæterum Valefius pro Μαγιστριανός hic scribendum censet Μινιστριανός, duasque illas voces sepe inter se confundi monet. Eum vide ad Amm. Marcell. pag. 199. Certe interpretatio, quam Suidas hic habet, voci Μινιστριανός potius convenit, quam Μαγιστριανός. Κατὰ γὰρ τὴν φύσιν (sic namque apud Suidam scribendum est) significat ministrum castrorum. Vide Dufrenium in Glossario Græco h. v.

benda præbentur. Ἡπατοσκοπία est inspectio hepatis, & intestinorum dissectio, ex quibus futura divinabant. Dissectis enim victimis, signa quædam in hepate observabant. Vide etiam in v. Γοητεία.

Μάγιστος. Coquus Quasi dicas, ὁ τὰς μάζας μερ. i. e. Qui mazas dividit. Et μαγείριον, culina Μαγῆα Absterforem. [In Epigrammate:] Et absterforem spongiam, sub valida inclinatam securi.

Μὰ γῆν, μὰ παγ. Per tellurem, per laqueos, per nubes, per retia. Sic per qualvis res obvias jurare solebant.

Μὰ κρύους, μὰ ποτ. Per fontes, per fluvios. Aristophanes Ἀνισι.

Μαγική. Ars magica. Hanc Medi & Perfræ invenerunt. Differt autem a γοητεία & φαρμακεία.

Μαγίς. Culter coquinarius. Et μάγειρος, coquus. Quasi dicas, ὁ τὰς μ. i. e. Qui mazas dividit.

Μαγίς ἄρτος. Pars panis, vel buccella. Vel, panis subcineritius.

Μαγίστερ. Magister. Et Μαγιστεία ἀρχή, potestas Magisteriana, vel Magisterium. Theodorum, qui apud Romanos in pretio & honore habebatur, ad Magistri dignitatem promovendum esse censet.

Μαγιστεριανός. Magisterianus. Castrensis. Uranius, devotus Magisterianus, literas Episcopo reddidit.

Μάγκινος. Mancinus. Nomen [proprium viri.] Et Mancinum Numantinis dedendum esse censuerunt. Et μάγκυς, manceps: & μάγκυπτεῖον, mancipium.

Μαγκίπαιος. Apud Romanos ita vocatur manumissus. Emancipatus.

Μάγνης. Magnes, ex Icario, urbe Atticæ, vel Atheniensis, Comicus: qui adolescens Epicharmū senē attigit. Docuit comœdias novē: vicit bis. Fuit autem antiquæ comœdiæ poeta. [Aristophanes:] Qui plurima de choris ad-versariorum victoriæ statuit tropæa. Idem vero varia vocis modulatione utens, & psallens, & gesticulans, & Lydos imitans, & cutem deglabrans, & colore batrachio faciem tingens, stare tamen non potuit, sed tandem senex, (non enim juvenis) exactus est, quod eum scommata defecissent. Ψάλλον dixit, alludens ad fabulam Magnetis, Barbatistæ vocatam. Barbitus enim est genus instrumenti musici.

5 Οὐρανίος, ὁ καθ' ὅν.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Κατὰ σκώπην.

6 Μαγικίπαιος] Imo, ἐμμεγικίπαιος: ut respondeat voci Latine emancipatus.

7 Ἐπιστάτης] Vide Nostrium supra v. Ἐπίστα.

8 Ἐδίδαξε καμυγίας. ἡ νίκης δὲ εἶλε β'.] Aliter Anonymus πρὸ καμυγίας, qui cum undecies vicisse scribit. Verba ejus hæc sunt: Μάγνης δὲ Ἀθηναῖος, ἀγωνιστὴς Ἀθήνησιν, νίκας ἔχει ιδ'. ἡ δὲ δεκάτην αὐτῷ ὀδὸν ὁρίζεται. Τὰ δὲ ἐπιφροσύνην εἶναι ἐνίστα.

9 Ὅς πλῆθος χορῶν κατ.] Quatuor hi versus Anapastici legentur apud Aristophanem Equit. pag. 319 (218. Ed. Bas. P.) Sed in versu primo vocula κατ., utpote æquabilem metri tenorem interpellans, delenda est. Deinde, versu secundus sic scribendus est: Πάσας δὲ φωνὰς εἰς, &c. Sic enim recte legitur apud Aristophanem.

Ψάλλον' δὲ, τὸς Βαρειπτάς ἀν λέγει. δρᾶμα δὲ ὅτι ὁ Μάγνητος. ἡ δὲ βάρειτος, εἶδος ὀργάνου μουσικῆς. Πτερυγίζων δὲ, ὅτι καὶ Ὀρνίθας ἐποίησε δρᾶμα. ἔγραψε δὲ καὶ Λυδὸς, καὶ Ψυῶας, καὶ Βαλεχίους. ἐπὶ δὲ ἡρώματι εἶδες τὸ βαλεχίον. ἀπὸ τούτου καὶ βαλεχίους ἰμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῶν βαλεχίω τὰ προσωπεῖα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα.

Μάγνης, ὁ ἀνὴρ Σμυρναῖος, καλὸς καὶ ἰδὲαν, εἴ τις καὶ ἄλλος, ποιῆσαι τε καὶ μουσικῇ δόκιμος. ἤσκητο δὲ καὶ τὸ σῶμα ἀξιοπρεπῆ κόσμῳ, ἀλουργεῖ ἀμπεχρόνῳ, καὶ κόμην τρέφων χρυσῶν σφόδρα κεκοσμημένῳ. ὡς δὲ τε τὰς πόλεις, ἐπιδεικνύμενος καὶ ποιῆσαι. τούτου καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦσαν. Γύγης δὲ καὶ μᾶλλον πᾶσι φέρετο, καὶ αὐτὸν εἶχε παιδικὰ γυναικῆς γε μὴν πάσας ἐξέμεινεν, ἐνθα ἐγένετο ὁ Μάγνης· μάλιστα δὲ τὰς Μαθητῶν, καὶ Σινυῶ αὐταῖς. οἱ δὲ τούτοις συγγενεῖς ἀχθόμενοι ὅτι τῇ αἰσχύνῃ, ὡς φασιν πενησόμενοι ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν ἦσαν ὁ Μάγνης Λυδῶν ἀειτεῖαν ἐν ἰσσομαχίᾳ ὡς Ἀμαζόνες, αὐτῶν δὲ ἐδὲν ἐμνήσθη, ἐπαίξαντες, ὡς ἐκπερρήσαν τε καὶ ἐδῶκα, καὶ τὰς κόμας ἐξέκειραν, καὶ πᾶσαν λάβωσαν ὡς ἐδέσαν. ἐφ' οἷς ἤλγησε μάλιστα Γύγης, καὶ πολλάκις ἐς τὰ Μαθητῶν γῆν ἐβέβαλε· τέλος δὲ καὶ χρεῖσθαι τὴν πόλιν. ἐπανελθὼν δὲ ἐς Σάρδεας, πανηγύρεις ἐποίησεν το μεγαλοπρεπεῖς.

Μαθησία. πόλις.

Μαθησίας. λίθος τις ὅστις, ἔτι καλεῖται, ὃς ἐχρῆτο φυσικῶς ἐνέργειαν ἔλκειν ὡς αὐτὸν τὸ σιδήρεον. ὡς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ἐν τῇ Σαραπίᾳ πλάνης καὶ κακουργίας τοῦτον πᾶσι μηχανήματα. ἔσαν καὶ ἀστυνομήσεις ἐν χαλκῷ, καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ σιδήρεον ἐνδοθεν χαλκῶσάντες, τὸ λίθον τούτον ἐν τοῖς φανώμασιν ἀνοίοντες τὸ σῆμα ἐπιζῶν ἀπὸ ἀξιοπρεπείας. τὸ δὲ ὡς φυσικῆς βίας ἐλκόμενον τὸ λίθον, μετέωρον γὰρ ἐκρέμασθαι, ἀπὸ πολλῶν μηχανῶν καὶ τέχνης ἐκρεμαστέον μέσον ἐδάφους καὶ ὁρόφου, θαυμαζόμενον, καὶ μὴ παντελῶς κατὰ σῶμα.

Μαθητῶν καχὰ. Καὶ ἔτι πᾶσι φασὶ αὐτῶν ἀξίως ἔχειν, καὶ τὰ Μαθητῶν καχὰ, καὶ τὸ Τερμέειον, καὶ πᾶσαν ἀπλῶς αὐτὸς ἐκπερρῆσαι τὴν τραγωδίαν μὲν τῇ Σατύρῃ, καὶ τῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ μίμῳ. ἔτι πᾶσα μὲν αἰσχρότης, πᾶσα δὲ ἀπνοία ὡς ὑπερβολῶς ἔω· ἐκείνοις τῶν ἀνδρῶν πεφιλολόγηται.

Μάγος. ὁ Μάγος ἐκάλουν τὸς ψευδοὺς φαντα-

1 Ψάλλον δὲ, τὸς Βαρειπτάς ἀν λέγει. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Aristophanis.

2 Βαλεχίους] Scribe βαλεχίους: ut recte legitur supra v. Βαλεχίους.

3 Μάγνης, ἀνὴρ Σμυρναῖος, καλὸς τῷ ἴδι. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum etiam leguntur apud Nicolaum Damascenum in Collectaneis Constantini Imp. a Valerio editis, pag. 451. unde ea Suidas descripsit.

4 Ἦν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ Αἰγύπτῳ ἐν τῇ Σαρ. Eandem historiam, vel potius fabulam, narrat etiam Cedrenus pag. 325. his verbis: Ἐν τῇ αὐτῇ γῆν τούτῳ ἀγαλμα μίτρα καὶ φανέρῃ, οἷον ἀγαλμα κατὰ σῶμα μόνον ὄντος, ἵστατο, ὡς ἐκπερρῆσαι χρεῖσθαι ἐκπερρῆσαι τὴν πόλιν. ἐνθα δὲ τότε ὁ Μάγνης ἀγαλματὶς ἀπὸ τοῦ καὶ ἵστατο.

Πτερυγίζων vero, quia composuit quoque drama *Aves*. Scripsit vero etiam *Lydos*, & *Psenas*, & *Ranas*. Est autem βαλεχίον genus coloris: unde & vestis eo colore tineta βαλεχίους dicitur. Histriones vero colore batrachio faciem illinebant, antequam larvæ inventæ essent.

Μάγνης. Magnes, vir Smyrnaeus, egregia forma præditus, & si quis alius, poesi & musica conspicuus. Idem eleganti ornatu formam corporis augebat, & purpurea amictus veste, comaque, quam promissam alebat, aureo strophio in altum collecta, urbes circuibat, carmina sua publice recitans. Hujus amore cum alii multi, tum Gyges maxime ardebat: qui cum in deliciis habebat. Sed & omnes, ubicunque erat, mulieres, ac præcipue Magnetum foeminas, in amorem sui rapiebat Magnes, earumque concubitu utebatur. At mulierum propinqui, cum hujusmodi infamiam ægre ferrent, prætexentes, Magnetem, qui in suis carminibus Lydorum fortitudinem in equestri adversus Amazonas prælio cecinisset, nullam Magnetum mentionem fecisse, impetu facto vestem ejus disciderunt, comamque raserunt, & omni acerbitate eum commulcarunt. Quam ob rem indignatus Gyges, in agrum Magnesium frequenter irrupit, tandemque urbem cepit. Reversus autem Sardes, ludos magnifico apparatu edidit.

Μαθησία. Magnesia, urbs.

Μαγνήτης. Magnes. Lapis ita vocatus: qui natura eam vim habet, ut ferrum attrahat. Fuit autem Alexandria in Ægypto in templo Serapidis machina quadam, ad fallendos & decipiendos homines hoc modo fabricata. Cum statuum ex ære confecissent, ejusque caput ferro intus obduxissent, magnetem laquearibus tecti affixerunt: eo scilicet loco, qui statuae e diametro immineret. Illa igitur naturali vi lapidis attracta, sublimis pendeat, & arte quadam inter pavementum & tectum media retinebatur, omnibus admirantibus, eam [gravitate sua] non penitus deorsum ferri.

Μαθητῶν καχὰ. Magnetum mala. Quid de illo pro merito dicam, non habeo: quamvis vel Magnetum & Termeriorum mala, vel Tragedias omnes cum Satyris & Mimis & Comædiis recitem. Adeo nimirum vir ille studiose operam dedit, ut nullam turpitudinis & vecordiae genus [in scriptis suis] prætermitteret.

Μάγος. Magus. Magos vocabant, qui fall-

καὶ ἔσαν ἀπὸ τῆς χαλκῆς, καὶ μίτρα δὲ. τότε τῇ κεφαλῇ σιδήρεον ἐνδοθεν χαλκῶσάντες, τὸ λίθον τούτον ἐν τοῖς φανώμασιν ἀνοίοντες τὸ σῆμα ἐπιζῶν ἀπὸ ἀξιοπρεπείας. τὸ δὲ ὡς φυσικῆς βίας ἐλκόμενον τὸ λίθον, μετέωρον γὰρ ἐκρέμασθαι, ἀπὸ πολλῶν μηχανῶν καὶ τέχνης ἐκρεμαστέον μέσον ἐδάφους καὶ ὁρόφου, θαυμαζόμενον, καὶ μὴ παντελῶς κατὰ σῶμα.

5 Καὶ ἔτι πᾶσι φασὶ αὐτῶν ἀξίως ἔχειν, καὶ τὰ Μαγν. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Julii Imperatoris Orat. vii. pag. 394. ubi de Oenomao, ejusque tragediis verba fiunt.

6 Ἐπ' οἰκίῳ] Scribe, ἐν οἰκίῳ: ut referatur ad tragedias Oenomai, de quibus, ut diximus, apud Julianum loco laudato verba fiunt.

7 Μάγος ἐκάλουν τὸς ψευδοὺς φαντασ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Tyr. pag. 168. ut Portus quoque monuit.

σίας ἀειδέντας ἑαυτοῖς. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ τὴν φαρμάκην μάγης ἔλεγον. Σοφοκλῆς.

Ἵφείδης μάγον τοῖόνδε μηχανορράφον.

Μάγοι. ὡς Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι καὶ φιλόσοφοι ὧν ἦρχε Ζωροάστρης, καὶ μὲν τῶτον καὶ ἀφαιδολογία. ὡς Ἰνδοὶ καὶ Ἀσσυριοὶ.

Μαγὼν. ὁ Πέρσης.

Μαγεία καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγισσῶν ἤρχεται. οἱ γὰρ τοὶ Πέρσαις Μαγὼν καὶ τῶν ἐγγυθίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγισσαῖοι, οἱ αὐτοί.

Μαγιστέα. θεληκωτέα. ὡς Ἐπιγράμματα.

Ἀλλὰ σελίνων

Οὐλοτέα, καμνὺν ἡρώτα τερενοτέα,

Καὶ κεφῆ Φανόσσα μαγώτεα.

Μάδδαν. μάζαν. τροφὴν. ὅπως οἱ Μεγαρεῖς ἀφ' ὧν δδ.

Μὰ Δία. ὅτι ἐπὶ τῷ μὰ Δία λέγων, ὡς οἶονταί πινε· ἐχρῆτο δὲ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ, μὰ Δία, ὥστε καὶ τῷ νῆ Δία, ὅτι τῷ καὶ. ὅθεν καὶ καὶ Δία λέγουσιν, ὡς καὶ, καὶ μὰ Δία. ὡς Ἀριστοφάνης Πλάτῳ.

Καὶ καὶ μὰ Δία τῶν γε πολλὰ πλείονα. ἐπεὶ κατεμικρὸν τὸ μὰ Δία, ὅταν προσέτιναι αὐτῷ τὸ καὶ.

Μαδία. ὄνομα κύριον. καὶ Μαδιανίτις χώρα καὶ Μαδιναῖοι.

Μαδῶντα. Φαλακρόν. καὶ ὅλην τέλει μὴ ἔχοντα.

Μάζα. ἄρτος. Φύμα. ἢ ὁ σφυγὸς ἄρτος. ὅστις ἀλφισοπιεῖ, ὕδατι μεμιγμένῳ τὴν μάζαν ἐδίει. ὅστις δὲ ἀρτοπιεῖ, ὕδατι δεδουμένον ἄρτον. οἱ δὲ Μεγαρεῖς μάδδα, ἀφ' ὧν δδ.

Μάζα. κυρίως ἡ τροφή, ἢ ἀπὸ γαλακτοῦ καὶ σίτου. ὡς τὸ μάζεσθαι. προσεσπῶντα. ὅτι δὲ ἔχοντα ἄρτον Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι. ὅ γ' ἔξ ἀλφίτων φουρτῆσαι δηλοῦν θέλει, (ὅ γ' αὐτὴ καὶ ἄρτων τροφή) ἀλλὰ τὸ ἀπὸ γαλακτοῦ τῆς τροφῆς. πίτυρα δὲ πᾶσι ἔμαθον οἱ οἰκέται. κόπρον γ' φουρτῶν, ἄπτον.

Αἶψα, αἶψα μάζαν ὡς τάχιστα καὶ ἄρτον καὶ παρομμία ὅτι τ' ἀλλοτείοις πόνοις ἐκκαυχόμενοι.

Μάζαν μεμαχὸς τ' ὅπ' ἐμὲ μεμαμμένῳ.

Καὶ πρῶτον γ' ἐμὲ

Μάζαν μεμαχὸς ἐκ Πύλου Λακωνικῇ,

Πανηγυρῶντα ὡς δαδραμὸν, ὑφαρπάσας

1 Μάγοι. πρὸς Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι. Notam hanc confarcinavit Suidas ex Laertii Prooemio: ubi plenius & clarius eadem traduntur. Eo igitur Lectorem remitto.

2 Ὡς Ἰνδοὶ καὶ Ἀσσυριοὶ. Apud Laertium scribitur, Ὡς Ἰνδοὶ, per 6; & Ἀσσυριοὶ.

3 Μαγεία καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγισσῶν ἤρχεται. οἱ γ' Πέρσαις. Eadem ad verbum etiam leguntur apud Cedrenum pag. 30.

4 Ἐν Ἐπιγράμματα. Anthol. lib. vii. pag. 610. (469. Ed. Henr. Steph. P.)

5 Μὰ Δία. ὅτι ἐπὶ τῷ μὰ Δία λέγων, ὡς οἶονταί. Hæc, & quæ sequuntur, nec coherrent, nec sanum sensum habent: quæ ratio est, quare hic in versione verba strictè sequi non potuerim.

6 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 21. (11. Ed. Baf. P.)

7 Μαδῶντα. Aristophanes Plut. pag. 28. (15. Ed. Baf. P.)

8 Ὡς Ἰνδοὶ, καὶ Ἀσσυριοὶ, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ Ἀσσυριοὶ, ὡς Ἰνδοὶ.

Ad hunc locum Suidas forte respexit.

cibus præstigiis utebantur. Item veneficos vocarunt magos. Sophocles: *Subordinato tali præstigiatore & fraudum artifice.*

Μάγοι. Magi. Sic apud Persas vocantur Philosophi & Philothei, quorum princeps fuit Zoroastres. Eum exceperunt Ostanæ & Astampsychi.

Μαγὼν. Magog. Id est, Persa.

Μαγεία καὶ ἀστρ. Magiæ & Astrologiæ Magusæ auctores fuerunt. Persæ enim ab indigenis vocantur Magog. Et Magusæ, iidem sunt.

Μαγώτεα. Majorem demulcendi vel alliaciendi vim habens. In Epigrammate: *Sed apio crispior, & agno corpus tenerior, & suavitæ sermonis vel blandam cesti vim superans.*

Μάδδαν. Mazam. Placentam. Sic enim Megarenenses [vocem hanc scribunt] per duo δδ, [pro μάζαν.]

Μὰ Δία. Per Jovem. Non sumitur negative, sed affirmative, cum ei præponitur particula καὶ. Nam & καὶ Δία dicitur, & καὶ μὰ Δία. Aristophanes *Pluto: Imo per Jovem his longe plura [præstare potes.]* Τὸ μὰ Δία enim iurijurando affirmativo servit, cum ei præponitur τὸ καὶ.

Μαδία. Madiam. Nomen proprium. Et Madianitis regio. Et, Madiæ.

Μαδῶντα. Calvum. Nullos prorsus capillos habentem.

Μάζα. Maza. Panis. Massa. Vel, durus panis. *Quicunque polenta vescitur, mazam aqua mixtam comedit. Quicunque vero pane vescitur, panem aqua maceratum comedit.* Megarenenses autem dicunt μάδδα, per duplex δδ.

Μάζα. Proprie cibus ex lacte & farina confectus. [Puls. Polenta.] Αὐτὴ καὶ πινερε, subigere. Circumflectitur in penultima. Aristophanes autem abusive scarabæi cibum sic appellat. Non enim mazam farinaceam aqua maceratam significare vult, (non enim is est scarabæorum cibus) sed ventris excrementa, sive sterces. Servi autem furfures pinsebant. Stercus enim pinse & subigi probabile non est. *Affer, affer mazam quam citissime scarabæo.* Et proverbium in eos, qui alienis laboribus gloriantur: *Mazam qui pinsuit, a me jam ante pistam.* [Et Aristophanes:] *Cum nuper in Pylo mazam Laconicam pinsuissem, homo astutissime accedens, eam clam surripuit,*

8 Ὡς Ἰνδοὶ καὶ Ἀσσυριοὶ. Sic etiam τὴν μάζαν interpretatur Scholiasta Aristophanis ad *Pacem* pag. 663.

9 Ὡς Ἰνδοὶ καὶ Ἀσσυριοὶ. Ὡς Ἰνδοὶ καὶ Ἀσσυριοὶ τὴν μάζαν ἐδίει. Hæc sunt verba Xenophontis de *Instis*. Cui lib. vi. pag. 161.

10 Μάζα. κυρίως ἡ τροφή, ἢ ἀπὸ γαλακτοῦ καὶ σίτου. Hæc sumpta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad initium *Pacis*.

11 Αἶψα, αἶψα μάζαν ὡς τ'. Senarius hic legitur apud Aristophanem initio *Pacis*.

12 Μάζαν μεμαχὸς τὴν ὅπ' ἐμὲ. Senarius hic non est ἀρτίστιχος: ad cuius metrum fulciendum, vel scribendum est,

Μάζαν γὰρ μεμαχὸς τὴν, &c.

Vel sic,

Μάζαν μεμαχὸς τὴν πρὶν ὅπ' ἐμὲ μεμαμμένῳ.

Syllaba enim secunda in μεμαμμένῳ brevis est.

13 Καὶ πρὶν γ' ἐμὲ μάζαν μεμ. Hæc sunt verba Aristophanis *Equit.* pag. 291. (194. Ed. Baf. P.)

Αὐτίκ', ἐπέθηκε ἡ ὑπ' ἐμῷ μαμαδρύν.
καὶ ὡς ἐτόίμῳ γενοδρύν. τῷτο δὲ σπὸς τ' ἰσοείας εἴ-
ληφεν, ἥς μέμνη) Οὐκυδίδης.

Μάζης ὄνιον ἄρτα πρᾶσις.

Μαζονομείον. ² ἀβγεῖόν π.

Μαζός. κυρίως ἐπὶ ἀνδρός. καὶ ὁ Ὀμηρ.

Νόστιγ' ἢ μαζὰ πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον.
καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός.

Μαζέω. 4 πα' συήματα τῶν ἀπέρων, ἀ ἐ τῇ
 ζωνηθεία ζώω. καλοῦν. Ἐβραϊστὶ δὲ πνέει φασὶ
 λέγεσθαι τιὸν λέξω σημαίνειν δὲ καὶ τὸ ἀρδον κύνα.

Μαζώνες. Συφώνες.

[illegible]

Μαθητεία. ἡ μάθησις.

Μαθητῶ. μαθεῖν ὅπισυμφ. ἡ Ἀεισφάνης Νε-
φέλαις·

Μαθητῶ γ'. ἀλλ' ἄνοιγε ἧ θύραν.
καὶ μαθηταῖσι. τοῖς μαθηταῖς.

Μαθών. ἰδών. Ὁ δὲ Κελτὸς μαθὼν ἐγέλασεν, καὶ
κατέσκαυπεν, ὡς ἀνὴρ παιδί μέλλον ἀφ' ἡγωνεύεσθαι. ἢ
αὐτίς· Ὡς ἔμαθε κάκεινον ἀνιστάμενον. ἀντί τ' εἶδε.
καὶ Ἀριστοφάνης·

Μάθοι γὰρ ἂν τις καὶ πρὸ τοῦ ἐχθρῶν σοφόν.

Μαίωμας. ⁸ πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ῥώμῃ χι' ἔ
Μαίον μῆνα. ἥ ὠρελίον καταλαμβάνουσι πόλιν, ἥ
λεγομένην Ὀσίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆ πόλεως πελῆγες,
ἡδυπαθεῖν ἠνέχοντο, ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασι ἀλλή-
λους ἐμβάλλουσι. ὅθεν καὶ Μαίωμας ὁ τῆ τοιαύτης
ἐορτῆς καιρὸς ἀνομάζεται. ἐτέλουν δὲ μέχρ' Ἀναστα-
σίῃ βασιλέως οἱ ἐν Κωνσταντίνῃ πόλῃ πανήγυριν τῇ
Βρυλλῶν. καὶ ταύτῃ Ἀναστάσιῳ ἔπαυσε. καὶ ἥ τῇ
κυῖαν δὲ ἐτέλουν πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι χι' ἔ Αὐγυ-
στον μῆνα, ἀναεῖθες αὐτῆς ἐκ τῆ ἀλώσεως τῆ ὑπὸ
Γάλλων, διότι ἀνύλακτοι ἔμεναν, τῇ χηνῶν ἐκ-
βοησάντων.

Μαίωρ, Ἀράδιον, σοφιστής. ἔγραψε περὶ γάσεων,
βιβλία ιγ'. συνεχρόνισε δὲ Ἀφίην, καὶ Νικαγόρα, ἐπὶ
Φιλίππου τῷ Καίσαρι, καὶ ἐπάνω.

Μαΐστος. 5 διδασκάλαι.

Μακκαβαῖοι. ἐν τῷ Ἀντίοχῳ.

1 Ἄρτι πρῶτος] Scribendum est πρῶτον: ut respondeat voci
præcedenti ὅτιον. Error natus est ex abbreviatione.
2 Μαζορμεϊον] Vocem hanc plenius explicat Etymologus, quem
vide.

3 Ὀμηρος] Il. Δ. v. 123.

4 Μαζυρῶν] Hac voce ufi sunt LXX Interpr. Job. xxxviii. v. 32.

5 Μαῖναι. ἐπιτίδναι. αἰχ.] Aristophanes *Pluto* pag. 91.

Εἰ μὴ φανεῖται ἀπελευθέρωσις τῆς βίβλου.

συνολικά : Διατροφή της πύβ βίω. ιπιτηδευμα. αχόλημα. διατα. 24-
 Τον II

& a me pistam pro sua apposuit. Id est, a me ante paratam. Hoc autem sumptum est ex historia, cujus meminit Thucydides.

Μαζης ἀνιον. Quod maza venale est, vel e-
mi potest.

Μαζονομειον. Vas quoddam, in quo maza
pinfitur.

Μαζός. Mamma. Proprie de viro dicitur. Homerus: *Nervum admovit mammae; arcui vero ferrum.* Abusive vero & mamma mulieris sic dicitur.

Μαζωζαΐ. Sidera, vel astra, quæ vulgò Zodia nominantur. Quidam autem vocabulum hoc Hebraicum esse tradunt, & significare etiam Canem cœlestem.

Μαζώντες. Delicate viventes.

Μαθήμα. Disciplina. Studium. Negotium. Vita genus. Prætextus, quo utimur, cum negotia aliqua aggressuri sumus. Μεταμαθεῖν vero est cessare. Proprie autem μεταμαθεῖν dicitur aliud quid addiscere loco ejus, quod ante didiceris. Aristophanes: *Non dedisces ea, [quæ jam didicisti.]*

Μαθητεία. Disciplina. Doctrina.

Μαθητῶ. Discere cupio. Aristophanes *Nubibus*: *Discipulus enim tuus esse cupio. Quare aperi januam.* Et μαθηταῖς, pro μαθηταῖς. Discipulis.

Ματ'αυ. Qui vidit. Qui intellexit. Gallus vero, cum [adversarium] vidisset, risu & cavillis eum excepit, quasi vir cum puero dimicaturus esset. Et iterum: Cum vidisset illum quoque surgentem. Et Aristophanes: Dicat enim quis & ab hoste prudentiam.

Maiestas. Majumas. Festivitas fuit Romæ, Majo mense celebrari solita, quo principes civitatis Ostiam Urbem maritimam se conferentes, voluptatibus & deliciis indulgebant, alter alterum in aquam marinam conjicientes. Unde & festi illius tempus Majumas vocatum fuit. Constantinopolitani quoque festum Brytorum usque ad Anastasium Imperatorem celebrarunt: quod modo dictus Anastasius sustulit. Item, festum Canum Romani mense Augusto celebrarunt: quo canes interficiebant, quod Urbe a Gallis capta nullum latratum edidissent, anseribus strepitu suo adventum hostium indicantibus.

Μαίωρ. Major, Arabius, Sophista. Scripsit de Statibus libros xii. idemque æqualis fuit Apſinæ & Nicagoræ, ſub Philippo Imperatore, & ante.

Maṅḍe. Magistri. Doctoris.

Μακκαβαῖοι. Maccabæi. In voce Ἀντίοχος.

ῥαγὴ. ὁρῶσιν, ἀφ' ἧς μέγαρον παρὰ τὴν πύλινον ἀγρεύουσιν. Hinc Suidas sua descripsit: sed qui interpretationem vocis ἀγρεύουσιν, nescio quid cogitans, ad μέγαρον transiit.

6 *Μετὰ τὴν δὲ ἐν τῷ πρῶτῳ.*] Et hæc leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco laudato.

7 'Αριστοφάνης Νεφίλαις] Pag. 133. (69 Ed. Baf. P.)

8 Μαΐου] De festivitate, Majumas dicta, vide Lipsium ad Tacitum, & Andream Rivinum in Diatribe, quam de hoc argumēto conscripsit.

Μακαρία ἡ βίον. καὶ μακάριε ἡ ῥόπον.

Μακαρία. ὁ ὀλεθρῶς. θυγάτηρ τῆς Ἰδης. καὶ παροιμία, Βάλλ' ἐς μακαρίαν. ἀντὶ τοῦ, εἰς δαιμονίαν καὶ πανωλεθρίαν. ἢ, Βάλλ' ἐς μακαρίαν. κατ' εὐφημισμόν. ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεώτες μακαρίζονται λέγοντες. καὶ Ἡρακλῆς θυγάτηρ. ἡ δ' Ἀθηνᾶ οὐκ αὐτῶν σποθάνουσαν πολυτελεῖς ἔθαπεν. ἔστιν ὁ τῶν Βάλλ' ἐς μακαρίαν.

Μακαρίων. ὄνομα κύριον.

Μάκαρι σὺν τύχῃ. ἀντὶ τοῦ, μακαρία. ὁ Ἀριστοφάνης. Περιπέτεο δὲ τὴν μάκαρα, μάκαρι σὺν τύχῃ. καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης.

ὦ μακάρι. Αὐτόμυθες, ὥς σε μακαρίζομεν, Πάιδας ἐφύτθυσας ὅτι χειροτεχνικώτατες.

Μακαρίζω. γενικῇ, ἀφ' οὗ ἐνεκα. Αἱ καὶ τὸ τέλως ἐμακαρίζουσαν, ὥς ἐκείνῳ συνέχθημι. διόλου δὲ αἰπαλικῇ.

Μακάριος. ὁ εἰς ἀγαθοῖς πάντεσσι ὢν. λέγει δὲ καὶ ὁ Θεὸς μακάριος, καὶ πᾶς, καὶ μόνος δυνατός. μετέδωκε δὲ ὁ μεγαλόδωρος ὁ ὀνόματι τοῖς εὐσεβέσιν ὥσπερ καὶ ὁ Θεός. Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστέ. καὶ ἄλλα πλεῖστα ὀνόματα τοιαῦτά εἰσι.

Μακάριος. ὁ δὲ ἐγένοντο Μακάριοι ὁμᾶνμοι καὶ ἀειβόητοι δι' ἀσκησιν, ἀφ' οὗ βίον, ἀφ' οὗ ῥόπον, ἀφ' οὗ πᾶς μαθήματα. ὁ δὲ Αἰγυπτιῶς θαυματουργὸς ἡ, καὶ μὲν ὁ εὐλαβὴς πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς καὶ πάντα ὧν ὁ ὠρεπλήσιος τῶν Αἰγυπτίων, πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἦν ἰλαρὸς, καὶ τῶν χειροτέχνων τὴν νέαν ἦγε πρὸς ἀσκησιν. τῶν Εὐαγγελίων γενόμενος μαθητὴς, καὶ δι' ἔργων φιλοσοφίαν ἐκτίσας, πρὸς τὸν λόγον μόνῳ φιλόσοφος ὢν. ὅς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Γρηγορίου τῆς Θεολόγου εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας τῶν. ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν Αἰγυπτίον κατελθὼν, καὶ τοῖς πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀνδράσι, καὶ ἐκείνων βίον ἐξήλωσε. τῶν βιβλίων ἄγαν πλεονάζοντα συγγράμματα. ὧν τὸ μὲν μοναχὸς, ἢ ἀπὸ πρὸς κληρικῶν ἐπιγέγραπται. τὸ δὲ, Γνωστικὸς, ἢ ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν γένεσιν. κεφάλαια δὲ αὐτῶν πενήκοντα. τὸ δὲ Ἀντιρρητικόν, πρὸς τοὺς πειράζοντας δαίμονας, ἐν ὅκτῳ διηρημένον μέρεσι, καὶ τὸν ἀειδόμενον τῶν ὁκτῶ λογισμῶν. καὶ ἐξακόσια πρὸς τοὺς πειράζοντας. καὶ πρὸς β'. ἐν πρὸς τοὺς ἐν κοινότητι ἢ κοινότητι μοναχῶν καὶ ἐν πρὸς τῷ

1 Μακαρία. ὁ ὀλεθρῶς. θυγάτηρ τῆς Ἰδης. καὶ παρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 354. (250. Ed. Baf. P.)

2 Ἀριστοφάνης] Ἀνδρῆς, circa finem.

3 Καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης] Ἰσίδης, pag. 522. (357. Ed. Baf. P.)

4 Λόγους δὲ καὶ ὁ Θεὸς μακάριος, καὶ πᾶς. Theodoretus ad Plalmum 1. Τὸ δὲ μακάριος ὄνομα ἡμεῖς ὑπάρχοντες πρὸς τοὺς μακαρίους ὁ ὀνόματι, βίον. ὁ μακάριος, καὶ μόνος δυνατός, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων, καὶ κύριος τῶν κυριουμένων. μετέδωκε δὲ καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ὁ δισπότης Θεός. καὶ τῶν καλούμενων. Πᾶς γὰρ, φησὶν, ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς υἱοὺς υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ ὁ μακάριος Μωσὴς, Θεός, φησὶ, πᾶς, καὶ ὅτι ἐστὶν ἀδικία εἰς αὐτὸν. ἐκάλει δὲ τὸν ἀνθρώπον πᾶς τοὺς ἀναμφισβήτητους διχημένους

Μακαρία ἡ βίον. Quae vitam beatam degit. Et, μακάριε ἡ ῥόπον. O, qui ob mores tuos beatus es.

Μακαρία. Pernicies. Exitium. [Macaria enim fuit] Plutonis filia. Et proverbium: Abi in Macariam. Id est, in miseriam & perniciem. Vel, Abi in Macariam, dictum est per euphemismum: quoniam & mortui dicuntur μακαρίζονται. Et Herculis filia, quam Athenienses pro ipsis mortuam magnifice sepeliverunt, [Macaria dicta est.] Vide in v. Βάλλ' ἐς μακαρίαν.

Μακαρίων. Macarianus. Nomen proprium.

Μάκαρι σὺν τ. Bona cum fortuna. [Μάκαρι hic positum est] pro μακαρία. Aristophanes: Circumvolate illum beatum bona cum fortuna. Et iterum Aristophanes: O beate Automenes, quam te beatum predicamus, quod filios genueris artifices solertissimos.

Μακαρίζω. Genitivo jungitur propter adverbium ἐνεκα, [quod subauditur.] Quae ob [vitae] finem beatæ judicatæ fuerunt, ut peregrinationis ejus socia.

Μακάριος. Beatus. Sive, cui perpetuo bona adsunt. Dicitur vero & Deus beatus, & fidelis, & solus potens. Sed ille pro sua munificentia piis quoque nomen hoc impertitus est: uti & nomen Dei. [Ait enim:] Dixi ego: Dii estis. Sunt & alia plurima hujusmodi nomina.

Μακάριος. Macarius. Duo fuerunt Macarii, eodem nomine nuncupati, iique celebres tum ob abstinentiam; tum ob mores & conversationem; tum ob miracula. [Horum alter erat] Ægyptius, qui multa miracula patravat; reverendus pariter ac severus erga eos, qui ipsum adibant. At [Macarius] Alexandrinus, cum usquequaque similis esset Ægyptio, in hoc uno discrepabat, quod hilaris esset erga eos, qui ad ipsum accedebant, & urbanitate quadam juniores ad disciplinam monasticam alliceret. Horum discipulus Eua-grius, cum antea verbis solum philosophatus esset, ab iis opere ipso philosophari didicit. Qui primum a Gregorio Theologo Constantinopoli diaconus ordinatus, postmodum una cum illo in Ægyptum profectus est, ibique cum supra memoratis viris congressus, eorum vivendi genus æmulatus est. Hic libros conscripsit valde utiles: quorum unus Monachus inscribitur, seu de virtute activa: alter Gnosticus, vel de iis, qui scientiam consequi meruerunt. Hic liber in quinquaginta distributus est capita. Tertius Antirrheticus inscribitur, contra tentatores dæmones, in octo

αὐτῶν τῶν λόγων. ἔπειτα Θεὸς ὢν ἐ καλούμενος, μετέδωκε ἑ πᾶσι τοῖς καλοῦσι τοὺς ἀνθρώπους ὁ μεγαλόδωρος, ὁ βίον. Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστέ, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰησοῦ πάντες. ἡμεῖς δὲ ὡς ἀνθρώποι λατρεύομεν. Hinc Suidam locum hunc confarcinasse manifestum est.

5 Δύο ἐγένοντο Μακάριοι ἱερεῖς. Totum hunc articulum descripsit, Suidas ex Socratis Histor. Eccles. lib. iv. cap. xxiii. ubi tamen quiddam plenius leguntur.

6 Μαθήματα] Socrates rectius habet γνώμης: quam lectionem in versione secutus sum.

7 Περιεπλήσθη τῶν Αἰγυπτίων, πρὸς τοὺς ἐν τ. Locum hic ex Socrate sic supplendus est: Περιεπλήσθη τῶν Αἰγυπτίων, ἐν τῇ ἐκείνῃ λαοῦ, ὅτι πρὸς τοὺς ἐν τῇ. Hanc lectionem in versione expressi.

¹ παρθένοι. καὶ Φησι καὶ λέγειν ὅτι· Ἀναχαιῶν τὰς ὁδοὺς τῆς περὶ θησαυρῶν ἱμοναχῶν ὁρῶν διερωτῶν, καὶ περὶ αὐτὰς καταπορεύσθαι. πολλὰ γὰρ ἔστιν ὑπ' αὐτῶν τὰ ρηθέντα καὶ περὶ χθονὸς χαλῶς· ἐν οἷς καὶ τὸ πρὶν ἔφησεν, ὅτι τὴν ξηροτέραν καὶ ἀνώμαλον διαίταν, ἀγάπην συζυγχεύσαν, θάψον ἀφ' ἧς τῆς μοναχῶν εἰς ἀπάθειαν.

ta enim ab illis sunt & dicta & facta praeclare. Cujusmodi illud est, quod quidam eorum dicere solebat: Aridiorum & durum victum, cum charitate conjunctum, Monachum brevi perducitur esse ad portum ab omni perturbatione animi vacuum.

Μακαρίτας. ³ τὴς τεθνεώτας εὐφρήμως ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι ἔκτετι αἰσθάνονται πνός δεινῶν. Δωρεῶν πνός αὐτῶν ζαμερίτας χαλῶν· οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἡδὴ κεκοινωνηκότας. τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τίθει. ⁴ Αἰετοφάνης Πλάτων· Ὡς μακαρίτω, ὡς δάμαλιν, τῆς βίον αὐτῆς χατέλλας.

Εἰ Φεισάμην, καὶ μοχθήσας, κατέλειψα μηδὲ ταφίῳ.

Κατεχρήσατο δὲ, ἀντὶ τῆς μακαρίων· εἰ μὴ ἄρα παύσῃ, οἷον νεκρῶν βίον.

Μακάριον· νῆσοι. ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Παρμενίδης.

Μάκαιραν. μακαρίαν.

Μακεδνῆς. ⁶ ὡς Μακεδονικῆς. ἢ καὶ ἐπίτασιν, λίαν κεδνῆς.

Μακεδνέως πόλις. τῶν Μακεδόνων.

Μακεδονικὴ χώρα. περὶ ἀρχῆς Μακεδονικῆς ἐν τῷ Ἀστυρίῳ.

Μακεδνός. ⁷ ὅσος πλείστα ὅσα κακὰ καὶ Χρησάνων ἐνεδείξατο, καὶ τὸ κολοφῶνα τῆς κακῶν, οἷς ἔδρασαν, ὅπτις ἐστιν. πυθομένη γὰρ καὶ τὸ τῶν Παφλαγόνων ἐστὶν πλείστους εἶναι τῆς Ναυαλικῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα καὶ τὸ Μαντινέον, ὧν δὲ τὸ εἶδος οἷον τε ποσῶν πλείονος δὲ ἐκκλησιαστικῶν ἐλαύνεσθαι, ⁸ τίτρεται μὲν γραπτότας γνώμη τῇ τῆς βασιλείας ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας πεμφθῆναι πεποίηκεν, ὅπως φάσιν· τῶν πλείων τῆς Ἀριανικῆς δόξαν περὶ δέξων. οἱ δὲ ἐκείσε ζήλω τῆς θρησκείας σπουδαίᾳ καὶ τῶν φρασιῶν ἐχρήσαντο· καὶ συμβολῆς γενόμενης, τῆς Παφλαγονίων συχνοὶ πίπῃσι, τῶν δὲ φρασιῶν, πλείονος ὀλίγων, πάντες. ἀφ' ὧν τὸ περὶ σέχρῃσι τῶν βασιλεῶν ἄλλωτε καὶ ὅτι μετέθηκε τὰ λείψανα τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου. οἱ γὰρ λαοὶ διεκώλυον τῆτο, ἀνόσιον εἶναι λέγοντες· καὶ συμβαλόντες μάχῃ, πολλοὶ ὅσοι πίπῃσιν. ὕστερον δὲ καὶ κατήγετο ὁ Μακεδνός.

dicens, [Imperatoris ossa transferre.] Quare Tandem vero Macedonius depositus est.

¹ Παρθένοι] Sic recte MSS. Paris. itemque Socrates. At priores Edit. male παρθένοι.

² Καὶ ἀνέμωλον] Socrates addita negatione habet, εἰ μὴ ἀνέμωλον: quod minus placet.

³ Μακαρίτας. τῶν τεθνεώτας ἰσοφ.] Eadem habet Photius in Lexico inedito.

⁴ Αἰετοφάνης Πλάτων] Pag. 58. (29 Ed. Bas. P.)

⁵ Μακαρίων νῆσοι. ἢ ἀκρ.] Confer Helychium.

partes divisus, secundum numerum octo cogitationum. Scripsit praeterea Prognostica problemata sexcenta. Denique duos carminum libros: alterum ad Monachos, qui in cœnobiis seu congregationibus degunt: alterum ad virginem. Sic autem in prior libro dicit ad verbum: *Necessarium est Monachorum, qui ante nos recte ambula-verunt, vias inquire-re, & ad earum exemplar nos corrigere. Mul-*

Μακαρίτας. Beatos. Sic per euphemismum [Græci appellant] mortuos: quod mortui sint beati, nec ullum malum amplius sentiant. Quidam Dorienſium eisdem appellant ζαμερίτας, ut majoris [& melioris] fortis participes factos. Particula ζα enim de re magna dicitur, [& significationem intendit.] Aristophanes *Pluto*: *Quam beatam & felicem, Ceres, vitam ejus narras: si, postquam omnia comparſit, duriterque vixit, ne tantum quidem relinquat, unde ſepeliri poſſit.* Abusus hic est voce μακαρίτην pro μακαρίαν: nisi forte per jocum mortui vitam innuere voluerit.

Μακάριον νῆσοι. Beatorum insulae. Olim, ut ait Parmenides, Thebarum in Boeotia sitarum arx [ita vocabatur.]

Μάκαιραν. Pro μακαρίαν. Beatam.

Μακεδνῆς. Fortasse [dictum est per syncope, pro] Μακεδονικῆς, Macedonicae. Vel per intensiorem significat, λίαν κεδνῆς, valde sollicitae.

Μακεδνέως πόλις. Urbs Macedonum.

Μακεδονικὴ χώρα. Macedonica regio. De Imperio Macedonico vide in voce Ἀστυρίοι.

Μακεδνός. Macedonius. Hic pluribus malis Christianos affecit, & sceleribus suis culmen imposuit hujusmodi. Cum audivisset, in provincia Paphlagonia & praecipue ad Mantinium plurimos esse addictos sectae Novatianorum; simulque intelligeret, fieri non posse, ut tanta hominum multitudo per Ecclesiasticos viros pelleretur, quatuor numeros militum Imperatoris praeepto in Paphlagoniam mitti curavit, quo illi armorum metu perculsi Arianum dogma susciperent. Sed qui Mantinium incolebant, ingenti ardore ad sectae suae defensionem incitati, desperatione tanquam telo usi sunt adversus milites: praelioque commisso, Paphlagonum quidem multi occubuerunt; milites vero, paucis exceptis, caesi sunt universi. Propter hanc causam Macedonius Imperatorem offendit. Huc accedebat, quod reliquias Constantini M. in alium locum transfuisset: licet id populus prohibere conatus esset, impium esse commissio praelio, quamplurimi ceciderunt.

⁶ Μακεδνῆς] Sic habent MSS. Paris. itemque Editio Mediolanensis. At reliquae Edit. minus recte, Μακεδνῆς.

⁷ Μακεδνός. ὅσος πλείστα ὅσα κα. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Socratis *Hist. Eccles. lib. 11. cap. xxxviii.* ut vir doctus quoque ad marginem codicis Pearsoniani annotaverat.

⁸ Τίτρεται μὲν γραπτότας.] Rescribere ex Socrate, τίτρεται μὲν γραπτότας.

⁹ Τῶν πλείων] Imo, τῶν ὀλίγων: ut recte habet Socrates.

Μακεδόνι, ἄλλ. ὅς ἐπὶ Ἰουλιανῷ τῷ Παρ-
βάτῃ ἐμαρτύρησε. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀμάχῳ.

Μακεδών, Μακεδόν. τὸ Σηλυκόν, Μακέτις.

Μάκελλα. δίκελλα. Ἰ. Αἰσοφάνης.

Ὡ μῶρε, μῶρε, μὴ οἰῶν κίνη φρένας
Δειλὰς, ὅπως μὴ σε γένῃ πανάλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀνατρέψῃ δίκη.

Ἐπὶ τῷ βλασφημῶν εἰρη.

Μακκοῦ. ἄνοη(αῖν). ἐνέον ὅτιν. ἔφαμν δὲ, ὅτι
Μακκῷ ἐνὰ ἦν. Ἰ. Αἰσοφάνης.

Καὶ τὸ ὅ δῆμῳ ὡς ποπὸν μακκοῦ καὶ δῆμον.
καὶ μεμακκοσκότα. ἀντὶ ὅ, ἀνοηταίνοντα.

Μακκῷ, ἢ Λαμῷ. γυναῖκες, αἱ ἐγένοντο ἐνεαί.
ταῖσι, βαρέως νοῦσαι.

Μακρῷ γερμῷ. ἢ καὶ ἀδικάζουσα. ὁ δ' ἀπο-
λύων, βραχύνει ἐσημειῖτο.

Μακρῷ ὅσιαν. ὅτω λέγουσι ἢ πολλῷ Ἀττικοί.

Μακρῷ χαίρειν. οἰμάζειν. θρῖνῃν. σενάζειν.

Μακράωνας. μακροβίους. Ἰ. Σοφοκλῆς.

Οὔτοι βίβ μοι ὅ μακράων πότῳ,
Φέροντι τήνδε βάζειν.

Ἀντὶ τῷ, ὅ βέλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Μακράωνι ὁ χολῇ. πολυχρόνῳ. βραδὺ ἀγῶνι.
Σοφοκλῆς.

Μακρέτει. ὁ πολυχρόνῳ.

Μακρόβιοι. ἐν τῷ Βραχυμᾶνες.

Μακροκέφαλοι. ἔστιν ὅτω καλῶς μόνον. Πα-
λαίφαλι δὲ φησὶν ἐν τῷ ζ' τῷ Τρωϊκῶν, ἐν 10 τῇ
Λιβύῃ ὡς φάνω Κόλχων οἰκεῖν τὸς Μακροκέφαλους.

Μακρὸν ποιῶ. ἀντὶ ὅ μακρύνω. ὅτω Φιλιστίνῳ.

Μακρὸν τείχε. ἐκείθεν τὸ Σηλυδρίας. καὶ ἔστι
ἐν τῷ Τείχε.

Μακροπόνη. ὁ μακρὸς.

Μακρὸς.

Σὺ δ' ἐγώ

Λόγους λέγοντι ὅς ἀκρόσμε μακρὸς.

Οὐ λέγῃ, ὅτι τὸς μακρὸς ὁ πρόσομα. ἀκρόσμε δὲ
τὸς ἀφ' ἑωτομίας λεγόμενος ἀλλ' ὅτι πάντες λόγοι
μακροὶ πεφύκασι ὡς πρᾶξιν κρινόμενοι, εἰ πέπερα.

1 Αἰσοφάνης] *Equit.* pag. 599. (415. Ed. Baf. P.)

2 Μακκοῦ] *Helladius* apud Photium, pag. 1582. Ὅτι τὸ μακ-
κοῦ ἀρχαῖος ἐπὶ τὸ μὴ ἀκρεῖν ἢ τὸ μὴ κρεῖν, ὡς τὸ νοῦν ἐδίδου.
Καὶ μακκοῦ δὲ ἐν ἑκάτῃ ἐκείνῃ φησὶν, ἀντὶ ὅ, οἰοῖτο. Confer etiam
Etymologum.

3 Αἰσοφάνης] *Equit.* pag. 310. (211. Ed. Baf. P.)

4 Μακκῷ. ὁ Λαμῷ. γυναῖκες, αἱ ἐγ. Ex Scholiasta Aristoph-
anis ad *Equit.* pag. 292. Confer etiam Tzetzem *Chil.* v. 875.

5 Μακρῷ γερμῷ] *Aristophanes*, *Vespis*, pag. 438.

Ἰπὸ δυσκολίας δὲ ἀπασι πρῶτον τὴν μακρῶν.
Scholiasta ad eum locum notat, Judices apud Athenienses olim, si
quem damnandum conferent, lineam longam; sin absolvendum,
brevem, in tabella cerata duxisse. Ὅστις, inquit, καὶ λαμβάνουσι
πᾶσι τὰ πολυμήκη, ἔλκεν εὐδαιμονίαν γερμῶν ὅσοι δὲ πολυῖνοι,
βραχύνει. Sed pro πολυμήκῃ scribendum ibi est πρὸς μὲν, i. e. pœna,
multa. Ecce enim Photius in Lexico inedito clare sic habet: Μα-
κρῶν πρῶτον. τοῖς δὲ καὶ πινάκιον ἐδίδου, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὸν γερμῶ-
ν, ὅτι πᾶσι καὶ λαμβάνουσι ἐν τῷ πρὸς μὲν βραχύνει δὲ, ὅτι δὲ πολυ-
μῶν ἐν μὲν κατεδικάζουσι.

Μακεδόνι, ἄλλ. Macedonius, alius, qui
sub Juliano Apostata vitam martyrio finiit.
Quære in v. Ἀμάχῳ.

Μακεδών, Μακεδόν. Macedo, Macedonis.
Fœmininum est Μακέτις, Macetis.

Μάκελλα. Ligo bidens. Aristophanes: O
stulte, stulte, ne terribilem Deorum iram pro-
voca, ne totum genus tuum Vindicta Jovis
ligone funditus evertat. Dicitur de blasphemis.

Μακκοῦ. Desipit. Mutus est. Dicitur enim
Macco fuisse fœmina stupida & muta. Aristophanes: Et populi persona muta desidet. Et
μεμακκοσκότα, desipientem.

Μακκῷ καὶ Λαμῷ. Macco, & Lamo: mu-
lieres, quæ mutæ fuerunt & stupidæ.

Μακρῷ γερμῷ. Linea longa. Id est, ea, quæ
reum condemnabat. [Judex autem reum] ab-
solvens, brevem [lineam in tabella sua] notabat.

Μακρῷ ὅσιαν. Sic Attici amplas divitias vo-
cant.

Μακρῷ χαίρειν. Longum valere. [Dicitur de
eo, quem] flere & lugere [jubemus.]

Μακράωνας. Longævus. Ad seram usque
senectutem viventes. Sophocles: Nequa-
quam vitæ longævæ desiderio teneor, tali fa-
ma de me sparsa. Vel, tædet me vitæ, post-
quam talis rumor de me divulgatus est.

Μακράωνι χολῇ. Diuturno ac lento otio.
Sophocles.

Μακρέτει. Multos habens annos. Lon-
gævus.

Μακρόβιοι. Longævi. Vide in v. Βραχυμᾶνες.

Μακροκέφαλοι. Macrocephali. Gens ita vo-
cata: quam Palæphatus libro VII rerum Tro-
janarum in Libya supra Colchos habitare ait.

Μακρὸν ποιῶ. Longum facio. Extendo. Pro-
duco. Sic Philippides. † De muro, qui Lon-
gus dicebatur, vide infra in v. Τείχε.

Μακροπόνη. Cujus malitia diu durat.

Μακρὸς. Longos. Prolixos. Te vero pro-
lixos sermones habentem non audiam. Non
dicit, se longos sermones non admittere;
breves vero audire velle: sed omnes sermo-
nes esse longos, si conferantur cum re, quæ
gesta fuerit.

6 Μακρῷ χαίρειν] Photius in Lexico MS. habet, μακρῷ χαίρειν: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Scholiasta Aristoph. ad *Equit.* pag. 313. Κλέειν δὲ μακρῷ καλῶν. Τὸ μὲν εἶδος ἀρχαῖον Ἀπικὸν τῆς συνήσεως ὡς μακρῷ χαίρειν τοῖς λέγω, & οἰμαίνει μακρῷ.

7 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 174. ut Portus monuit.

8 Μακράωνι χολῇ. πολυχρῷ. Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacent*, pag. 13. sed ubi sic legitur: Μακράωνι χολῇ. ὁ δὲ, πολυχρόνῳ, βρα-
δύν τ' ἀγῶνα ἱμπούσῃ τοῖς. Sic etiam apud Suidam scribendum est

9 Μακροκέφαλοι. ἔστιν ὅτιν ὅτω κ.] Ex Harpocrate.

10 Ἐν τῇ Λιβύῃ] Sic appellabatur regio quædam Colchis vici-
na, de qua locus hic accipiendus est: ne quis de Libya ea, quæ in
Africa sita erat, verba hic fieri putet. Vide Lucam Holsten. ad
Stephanum v. Λιβυῖται.

11 Μακρῷ πῖχος ἐκείνῃ τῇ Σηλυδρῇ. Locus hic corruptus est &
mutilis, quem emendabis & supplebis ex ipso Suida infra v. Τεί-
χε.

12 Μακροπόνη] Photius in Lexico inedito: Μακροπόνη. ὁ
εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν ποινὴν, & μνηστικῶν. Hinc Suidas sup-
plendus est.

Μακρῶ. ἀντὶ τοῦ πολυ. Εὐνάπιος. Καρῶ. ὁ βασιλεὺς, γενόμενος ἐξ ἐξουσίας, καὶ βελήσεως κύ-
ειος, ἀνέδραμε τιλικῶτον χακὸν ἐς τυρανίδα, ὥστε
ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδιδύλιν τυρανίδα. ἔ-
πα καὶ τὸ νόμα τοῖς ἔργοις μακρῶ παρῆλθε. καὶ αὖτις
τύπων ἀπάντων ἡ ἐξουσία τοῦ μακρῶ.

Μακρῶ. ἀντὶ τῆς κατὰ πολυ. Ἡρόδοτος. Ἀειτος
ἐγένετο μακρῶ Ἀεισιδμήμῳ καὶ γνώμας τὰς ἐμάς.
καὶ αὖτις Μακρῶ διέστηκε.

Μακρῶνες. ἑθνηκόν.

Μάκτρα. θυσία ὑπὸ μήκῃς, ἐν ἣ μάτησι τὰ ἀ-
λθυσ. Ἀεισιφάνης Πλάτων.

Ἀντὶ δὲ μάκτρας,

Πιθάνης πλὴν ἐργασίαν καὶ ταύτην.

Μάλα εὐκότως. πάνυ δικαίως.

Μαλακίως. ὄνομα κύριον.

Μαλακία. ῥαθυμία. νόσος. Καὶ ὁ μάλιστα ἀφ' ἧς
τὰς μαλακίας τῶν Κελίων, καὶ Φυγοποιίας, ἄριστος τὸ
ἀδελφὸν ἐξαγεῖν.

Μαλακίζεσθαι. ἐν ταῖς νόσοις φασὶν οἱ Ἀθηνοὶ
τὰς μὲν γυναῖκας μαλακίζεσθαι, τὰς δὲ ἀνδρας ἀδυνεῖν.

Μαλακίον. ὁ μαλακός.

Μαλακόν. ἀπαλόν. ἢ καὶ ἀσελγές. Ὁ δὲ ἐπὶ πάν-
δεξιῶς ὑπερῆλθεν ἀδυνμία, καὶ πληγὴν πλείων
γενομένων, ἀφ' ἧς τὸ μαλακῶς τὸν τρέχοντα ὥσπερ
χεῖν.

Μαλακός. ὁ πάντων φρονιμώτερος ζῶν ὁ ἀνθρώπος,
καὶ τὴν γὰρ ὁφείλει ἔχειν, ἀκριβέστερον ἔχει, διότι
μαλακώτερος, καὶ τὸ ἀφίλι ἀιδομικώτερος. Ἰατρικὴ
γὰρ ἀφροεῖται τὰ περὶ πλάσμα, καὶ οὐκ ἔπιτο-
λῆται αὐτῇ τὸ φανταστικόν καὶ λογικόν. Ἐπι-
στῆσαι δὲ χρὴ, μή ποτε ὡς ὑλικὸν αἶποι αἰπῶται
τὸ σάρκα. ἐπὶ ποιητικῇ ἔστι φρονήσεως, ὡς Συναίτιον.
ἀφ' ἧς τὸ σύνδεσμον (συμμετρίαν) τὰ ψυχικὰ κινή-
ματ' αὐτῆς τῆς σωματικῆς κινήσεως, ἐπὶ γενόμενα ὑπὸ
τῆς κινήσεως, ἀλλ' οὐκ ἀνθ' ἧς τοιαύτης κινήσεως τοιαύτης
ἢ τοιαύτης ἐνεργήσῃ. εἰ δὲ τίνα εἴη ἄλλα τῆς ἀνθρώ-
που μαλακώτερον ἔχοντα σάρκα, οἷον οἱ σκωληκίαι,
τοῖς ἄλλοις δηλονότι ἐλλείπουσιν. ἐπὶ ἔχουσι τέλειον
τὸ φανταστικόν, ἀλλὰ οὐκ αὖτε τῶν πλείων ζῶων ὁ
λόγος. τάχα δὲ ὅδε σὰρξ ἢ τὸ σκωληκίον, ὡς ὅδε ἢ
τὸ μυῖον. ὅπ' δὲ ἀφ' ἧς τὸ μαλακώτερον ἔχον τὸ σάρκα
ὁ ἀνθρώπος φρονιμώτερος, σημειῖται ὅτι τὸ τῆς μα-
λακώτερος τῶν ἀνθρώπων φρονιμώτερος καὶ ὁφεί-
τερος εἶναι, τῶν ἄλλων πάντων ἀφροεῖται καὶ Φυσι-

1 Καρῶ. ὁ βασιλεὺς. Vide Nostrum supra v. Καρῶ. ubi lo-
cus hic auctior legitur.

2 Ὅτι χρυσὸν ἀπέδειξε. De proverbio hoc vide quæ diximus su-
pra ad v. Ἐπίκλυσι.

3 Μακρῶνες. Vide Stephanum Byzantium v. Μακρῶνες: & ibi
interpretes.

4 Μάκτρα. Helladius apud Photium pag. 1589. Ὅτι τὸ μάκτραν
καλεῖται, ὅτι αἱ τὰς μάκτρας μάλιστα, Ἀπικόν, ἔστι, ὡς ἵπποι δοκῶσι,
ἰδιωκόν.

5 Ἀεισιφάνης Πλάτων. Pag. 57. (28. Ed. Bas. P.)

Μακρῶ. Longe. Eunapius: *Carinus Impe-
rator, sui juris factus, & potestatem adeptus
arbitratu suo quidvis agendi, tantus tyrannus
evasisit, ut tyrannorum sævitiam, a Tragicis
[veteribus] celebratam, aurum esse ostenderet.
Adeo vel nomen ipsum factis longe superavit.
Et iterum: Horum omnium longe insolentissi-
mus erat,*

Μακρῶ. Longe. Herodotus: *Aristodemus
omnium longe fortissimus meo iudicio fuit. Et
iterum: Longe distat.*

Μάκρωνες. Macrones. Nomen gentis.

Μάκτρα. Mastra. Sive, mortarium oblon-
gum, in quo farina pinlitur. Aristophanes
*Pluto: Pro mastra dolioli latus, idque dif-
fissum.*

Μάλα εὐκότως. Merito sane. Optimo jure.

Μαλακίως. Malacenus. Nomen proprium.

Μαλακία. Mollicies. Negligentia. Socordia.
Morbis. *Præcipue vero propter Gallorum mol-
liciem & laborum impatientiam fratrem agmen
cogere jussit.*

Μαλακίζεσθαι. De mulieribus ægrotantibus
Attici dicunt *μαλακίζεσθαι*: de viris autem,
ἀδυνεῖν.

Μαλακίον. Mollis. Effæminatus.

Μαλακόν. Molle. Tenerum. Vel etiam, im-
pudicum, lascivum. [Et *μαλακῶς*, molliter.]
*Ille autem præ animi mærore mortem minus
generosam obiit, pluresque ictus ei inflicti fu-
erunt, quod cervicem molliter præbisset.*

Μαλακός. Mollis. Homo est animal omni-
um prudentissimum, & gustatum, qui tactus
est, subtilissimum habet; & quia mollissimus
est, ideo etiam tactum facillime sentit. Ocius
enim dissipantur excrementa, nec ipsius ima-
ginatrix & ratiocinatrix facultas perturbatur
ac obscuratur. Sed oportet hic considerare,
num carnem ut materialem causam causetur.
Neque enim caro est prudentiæ effectrix, ut
causa adjuvans. Nam propter [commune
corporis animique] vinculum, animorum mo-
tiones afficiuntur a corporis temperamentis,
non ortæ quidem a temperamento, sed non
absque temperamento vel hoc vel illo modo
agentes. Si qua vero sint animalia, quæ car-
nem habeant molliorem, quam homo, ut
vermes: ea reliquis deficiuntur. Haud enim
imaginatricem facultatem habent integram.
At nunc de perfectis animalibus loquimur.
Fortasse autem ne caro quidem est illa ver-
mium, ut neque muscarum. Quod autem
homo sit prudentior, quia carnem habet
molliorem, illud est argumento, quod ho-

6 Καὶ μάλιστα ἀφ' ἧς τὰς μαλακίας τῶν Κελίων. Fragmentum hoc
confarcinavit Suidas ex Polyb. lib. 111. cap. LXXIX. ubi sic legitur:
Ἐπιμελητὴν δὲ τῆς ἀφροεῖας τὸ ἀδελφὸν ἀπὸ τῆς Μάκτρας τῆς τοῦ
πῶν, ἢ μάλιστα τῆς τῶν Κελίων μαλακίας & φυγοποιίας.

7 Μαλακίον. Sic MSS. Paris. cujus loco priores Editt. exhi-
bent, *μαλακίας*. Sed τὸ *μαλακίον* recte se habet: quod est dimi-
nutivum a *μαλακός*. Scholiasta Aristophanis ad *Ecclesiaz.* pag. 755.
Μαλακίον. μαλακός, ὑποκατασκευαστικόν. Huc Suidas respexit.

8 Μαλακός. πάντων φρονιμώτερος ζῶν ὁ ἀνθρώπος. Hæc, & quæ se-
quuntur, puto deprompta esse ex Philopono in Aristotelem de
Anima.

κῶν ἰδιωμάτων ὁμοίως ἔχονταν. διὸ καὶ τὰς ἀνοήτους παχυδέρμεις καλεῖται.
naturales proprietates sint similes. Quamobrem etiam stupidos vocare solemus παχυδέρμεις, i. e. crassam cutem habentes. *Port.*

Μαλακόσπραχα. ἰχθύες, ὅσα ἐκδύει οἶον, ἀσκαοὶ, χαλίδες, πάγιοι, χαρκίνοι. ταῦτα δὲ μίνα ἐκδύει.

Μαλάσθη. ἀντὶ τοῦ μετὰβάλλει.

Μαλάσθη. αἰπαλὴν.

Μαλάχια. ὅσα τῶν ἐνύδρων ὅσα οὐκ ἔχουσι σπητὰ, πολύπους. ταῦτα δὲ καὶ ἀναίμα ὄντι, καὶ ἀσπλαγχνά. πνὲς δὲ μαλάχια ἀπὸ διφθόγης γράφονται.

Μαλαχίας. ὄνομα κύριον.

Μαλέας. ἡ αἰπαλὴν, ἡ Μαλέαν. ἀκρωτήριον, καὶ ὄρεος.

Μάλεος. ὄνομα κύριον. ἡ Φαιός, πόλις Κρήτης. Ὁμηρος.

Ἐς Φαιόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμα ἀπέργει. Μάλεος· γὰρ τις ἐπέσας τὸν λίθον τῆτον, ἀνέρωσε τὸν Ποσειδῶνα, πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα ἀποπελάζειν τῇ Φαιῳ.

Μαλερόν. λαμπρόν. ἀποδόν. ἰσχυρόν. ὄξύ. ἀδενές. ξηρόν. δριμύ. τὸ δὲ μαλερόν πῦρ, τὸ ὄξύ. ἡ μαρτυρῶν. (φωδρόν. καὶ μαλερὰς φρένας, τὰς ἀδενεῖς, καὶ ξηρὰς.

Ἄριπιδά τὰν μαλερόν θάλαπτον ἀμυνομένην.

Μάλειον ὄρεος. Μαλειῶν ὄρεος αἰπύ. Ὁμηρος.

Μαλιασμός. νόσος ἐκ τῆς ὄνης γνομῆς ὅς ἐστι κατάρρεος ἀπὸ μυκτῆρων, καὶ πρὸς τὸ πρὸς τῆς αὐτῆς. οὐκ ἐκφύγει δὲ ἐξ ὁδῶν τῶν νοσημάτων ὁ ὄντος.

Μάλλιος. ὄνομα κύριον. ὁ Μάλλιος ὁ ὑπάτος τὸν αὐτῶν παῖδα μονομαχῶσαντα Ποντίῳ τῷ Λατίνῳ, καὶ κατὰβάντα τὸν ἀντίπαλον, ὡς μὴ ἀεὶ τεταρτῶν ὡς δὲ ὑπερβάντα τὰ ἐξ αὐτῶν τεταρτῶν, ἐπελέκοντο ὁ δὲ σὺν ὁμοτίπῃ περαχθὲν, ὑπερβάντα τῶν ἀρχῶν τῆς Ῥωμαίας κατέστησεν. ἔστιν ὁ τῷ Δικτατέρῳ.

Μάλις. ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει.

1 Μαλακόσπραχα] Vide Aristotelem *Hist. Anim.* lib. iv. cap. 2.

2 Μαλάχια] Imo potius μαλάκια. Galenus in *Glossis Hippocratis*: Μαλάκια. ὅπως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀκύνει οὐκ ἔχουσι σπητὰ, ἐκ πολύπων, ἐκ σπητῶν, ἐκ ἀσπλαγχνῶν. πνὲς δὲ ἐκ ἀναίμα καὶ ἀσπλαγχνῶν. Aristoteles quoque *Hist. Anim.* lib. i. cap. vi. hoc genus piscium μαλάκια vocat: ut proinde dubitari non debeat, quin & sic apud Suidam scribendum sit.

3 Φαιός, πόλις Κρ.] Sic MSS. Paris. At priores Edit. male, Φαιός, πόλις Κρ. Nihil enim praecedit, ad quod genitivus iste referri queat. Nam τὸ, ὄνομα κύριον, respicit ad vocem praecedentem Μάλεος.

4 Ὁμηρος] Odyss. Γ. v. 296. ad quem locum Scholiasta notat, pro μικρὸς λίθος in quibusdam codicibus Homeri olim scriptum fuisse Μάλεος λίθος: quam lectionis diversitatem Suidas etiam hoc loco confirmat. Is enim notam, quam verbis Homeri subjungit, excerptit ex aliquo Scholiasta, qui Μάλεος vel Μάλεος λίθος apud Poetam olim legerat: quamvis ipse, quae est ejus ἀκριβοῦς, μικρὸς λίθος in textu retinuerit.

mines molliores sint prudentiores & ingenio-fiores; quamvis ceterae omnes affectiones & naturales proprietates sint similes. Quamobrem etiam stupidos vocare solemus παχυδέρμεις,

Μαλακόσπραχα. Animalia, quae crustis vel testis mollibus operata sunt: veluti pisces, qui [crustas] exuunt: ut astaci, carides, paguri, cancri. Haec enim [crustas] exuunt.

Μαλάσθη. Molliaris. Flectaris. Sententiam mutes.

Μαλάσθη. Mollio. Flecto. Accusativo jungitur.

Μαλάχια. Mollia. Sic vocantur omnia aquatilia, quae ossibus carent: ut sepia, poly-pus. Eadem autem & sanguine visceribusque carent. Quidam vero per diphthongum u scribunt μαλάχια.

Μαλαχίας. Malachias. Nomen proprium.

Μαλέας. Malea. Promontorium & mons. Accusativus est, ἡ Μαλέαν.

Μάλεος. Maleus. Nomen proprium [viri.] Phæstus autem, urbs Cretae. Homerus: *Ad Phæstum: at parvus lapis ingentes fluctus ar-cet.* Maleus enim quidam lapidem hunc magice consecratum Neptuno dedicavit, ne fluctus ad Phæstum usque accederent.

Μαλερόν. Splendidum. Cinereum. Vehemens. Rapidum. Infirmum. Siccum. Acre. At μαλερόν πῦρ, ignis rapidus. Vel, obvia quaeque consumens, & vehemens. Et μαλερὰς φρένας, mentes infirmas & aridas. [In Epigrammate:] *Flabellum ardentem aestum propulsans.*

Μάλειον ὄρεος. Maleus mons. *Malearum mons altus.* Homerus.

Μαλιασμός. Maliasmus. Morbus asinorum: qui est catarrhus, sive defluxio per nares, & dolor eandem infestans. Horum morborum neutrum asinus effugit.

Μάλλιος. Manlius. Nomen proprium. Manlius Consul filium suum, qui cum Pontio Latino singulari certamine certaverat, & adversarium prostraverat, coronavit quidem, ut victorem; sed securi eundem percussit, ut qui edictum suum violasset. Hoc crudele factum Romanos magistratibus & ducibus suis obsequentissimos reddidit. Vide in v. Δικτατέρῳ.

Μάλις. Vocem hanc Thucydides accipit pro ἀκριβοῦς, i. e. accurate.

5 Μάλεος γὰρ τις πλῆσις τῷ λ.] Locum hunc Suidae in *Περὶ βολῆς* suas retulit Eustathius ad Odyss. B. pag. 1469. ut Pearsonius etiam observaverat. Sic enim verbosus ille Homeri interpretes ibi inquit: Ὅτι δὲ, ὡς εἰρηται, μικρὸς λίθος ὁ καλεῖται Φαιός, πηλίσμιον ἢ ἀπὸς τῶν Μαλίων, ὡς ἀνιερῶν Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πλάζειν τῇ Φαιῳ, ὡς τῶν Σιδῶν καίται.

6 Τεταρτῶν] Vim hujus vocabuli Portus non intellexerat, quam in versione expressi. Τεταρτῶν enim apud veteres dicebatur de magica rerum consecratione, quae vi sua incursiones hostiles, morbos, aliaque mala a loco aliquo arcere posse credebatur. Hoc sensu accipiendi sunt ἀνδραγαθὲς ἀργυροὶ πηλίσμινοι εἰς βαρεῖαν ἀσπίδα σπιν, apud Photium Cod. lxxx. pag. 188. item, θακτύλιοι πηλίσμινοι, apud Scholiastam Aristophanis ad *Plutum*, pag. 88. & Παλαδίων πηλίσμινον, apud Nostrium infra v. Παλαδίων. Confer Salmasium ad Fl. Vopiscum in *Aureliano*, qui hac de re pluribus agit.

7 Ὁμηρος] Odyss. Γ. v. 297.

8 Ἐπὶ τῷ Δικτατέρῳ.] Sed ibi de hoc Manlio ne quid reperias.

Μαλαχίας.

(α) Τουρ. II. 551. "Ea Epigrammate
Aesch. II. 92.

Μαλθακόν. ἔκλυτον. μαλακόν.

— Ο δ' αὐτόν

Ἐξάγαγεν βίον μαλθακὴν σοφίης.

Καὶ παροιμία. Ἄπαλοι θερμολυσταί, αἶσροι μαλθακονίσαις. Ἐπὶ τῷ ὑποτρύφῃ καὶ ἀερότητι ἀφ' ἑρρότων.

Μαλθακώτερον. πρὸς τὸ ἡδύτερον τῷ βίῳ, καὶ βίῳ ἔχον. Ἀριστοφάνης Βατραχίαις.

Τὸ δὲ μετὰ τρέφεται

Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,

Διζῆν πρὸς ἀνδρὸς ὅστι, καὶ φύσιν θεραμύνει.

Μαλθαξά. ἀγαθύνει. χαλαραίνει. Τὸς μὲν δώροις μαλθακωμένους, καὶ ἐς τὰς κλήσεις ζυγνύει. καὶ αὐτῶν. Τὸ γὰρ δυνάμειον ἐκείνων τὸ ἀνδρα μαλθαξά, ἐν μίῳ ἰῷ, ἢ τῷ τρώπῳ ὁπτεία, καὶ ὁ δὲ δικαίῳ καὶ φύσιν ἔχων. Καὶ Ἀριστοφάνης

— Νάρκη μὲν καὶ χεῖρὸς χαλαρεῖται,

Καὶ τὸ ξίφος ἐδύναμει χατέχων. ἀλλ' ἡδὴ μαλθακός εἰμι.

Μάλθη. μεμαλακμένον κηρός.

Μάλθων. Ὁ γυναικὸς τε καὶ μάλθων τύραννος. ἀντὶ τῆς ἑκλύσεως.

Μαλκίομεν. Ἐ Δημοσθένους ἐν τῇ Φιλιστικῶν φησι.

Μάλκιον. ἀδυνέ. ψυχρότατον. Ὁ δὲ Μιθριδάτης πῶν φάρμακον ἀδυνέ τε καὶ μάλκιον, βραδέως ἢ ἰσχυρὸν ἀπεδείκνυτο.

Μαλκίσαιον. Ἐ ψυχρότατον. Τόδε μοι μαλκίσαιον ἦμαρ.

Μάλλον, μάλλον. ἀντὶ τῆς αἰεὶ καὶ μάλλον. Ἀλεξίς Ἀττίδης.

Πῶς ἐπεπείθετο πρῶτον ὁ Ζῆλος ἡσυχῇ,

Ἐπειτα μάλλον μάλλον.

Ἀναξίλας Ὀδρῆας. Ἀλεξίς Πεζονίκη. ἢ τῷ τὸ μάλλον λέγει. Δελικῶς οἶον, οὐδὲν μάλλον ὁ πειρατὴς χαλκός ὅστι, ἢ ὁ φθόγος. ὑποδὲ τῷ Σκεπτικῶν ὁ Δελικῶς, ἀλλ' ἀναμεικλῶς λέγει. ὡς ὑποδὲ ἀνασχυρῶς, καὶ λέγει. Οὐ μάλλον ἢ Σκύλλα γέροντες, ἢ Χίμαιρα. καὶ ποτὲ μὲν συγκελεῖται ἐν φέρε, ὡς ὅταν φῶμεν, μάλλον τὸ μέλι γλυκὺ, ἢ τὸ σαφιδά. ποτὲ δὲ Δελικῶς καὶ ἀναμεικλῶς ὡς ὅταν λέγωμεν, ὅτι μάλλον ἢ ἀρετὴ ὠφελεῖ, ἢ βλάβη. σημαίνοντες γὰρ, ὅτι ἢ ἀρετὴ ὠφελεῖ, βλάβη δ' ἢ.

Μάλλον ὁ φρύξ. ἢ παροιμία ἐνθένδε. Οἱ ζ' σοφοί, ἑξατάμενοι ὑποδὲ Κροίσῃ, τίς τῷ ὄντων θύδαμονέ-σται. οἱ μὲν ἀπεκέναντο, τὰ ἄγρια ζῶα. ὑποδὲ γὰρ αὐτονομίας ἀποδύνησιν. οἱ δὲ, πελαργύς. δίχα γὰρ νόμος τῇ φύσιν τὸ δίκαιον ἔχουσι. Σόλων δὲ, ἐδύνατο πρὸς τὴν πελιδναίαν ἡμέραν. παρὰ τὴν δὲ Αἰώπῃ ὁ

Μαλθακόν. Solutum. Molle. [Et μαλθακὴς mollities. In Epigrammate:] Ille autem voluntariam mortem sibi conscivit propter molli-
tatem sapientiae. Et proverbium: Calidis bal-
neis emolliti, & mollibus lectis assueti. Dici-
tur de iis, qui luxu & deliciis diffuunt.

Μαλθακώτερον. Mollius. Suavius. Jucundius. Aristophanes Ranis: Sed se convertere [sem-
per] ad latus mollius, viri est cati, & The-
ramenis ingenio pradi.

Μαλθαξά. Mollire. Demulcere. Delinire. Alios quidem donis delinitos in classes conve-
nire. Et iterum: Quod enim virum illum de-
linire poterat, unum erat, morum nempe integri-
tas, & natura insitus justitiae amor. Et Aristo-
phanes: Torpor manum meam invasit, adeo
ut gladium retinere nequeam. Sed jam emol-
litus sum.

Μάλθη. Cera emollita.

Μάλθων. Mollis. Effœminatus. Semivir ille
& effœminatus tyrannus.

Μαλκίομεν. Frigore torpemus. Hac voce
usus est Demosthenes Philipp. ix.

Μάλκιον. Infirum. Frigidum. Cum autem
Mithridates venenum infirum & frigidum
hausisset, tarde vim ejus sensit.

Μαλκίσαιον. Frigidissimum. Hic mihi frigi-
dissimus dies est.

Μάλλον, μάλλον. Magis magisque. Alexis
Attide: Quomodo Jupiter nubes cœlo primum
paulatim inducebat, & deinde magis magis-
que. [Item] Anaxilas Horis, & Alexis Pezo-
nice. ἢ Hoc μάλλον dici solet positive: ut,
Non magis pirata malus est, quam mendax.
A Scepticis vero non positive sed negative
fuitur: ut cum quis aliquid refellens dicit,
Non magis Scylla fuit, quam Chimæra. In-
terdum etiam comparative effertur, ut, cum
dicimus, mel magis dulce esse, quam uvam
passam. Interdum vero & positive & nega-
tive: ut, cum dicimus, virtutem magis pro-
desse, quam obesse. Significamus enim, vir-
tutem prodesse, non autem nocere.

Μάλλον ὁ φρύξ. Magis ipse Phryx. Prover-
bium hoc inde natum est. Septem Sapientes
[Græciæ,] a Cræso aliquando interrogati,
quis omnium esset beatissimus? alii quidem
responderunt, feras animantes: eas enim
pro libertate mori. Alii vero, ciconias. Eas
enim sine lege, duce natura, justitiam colere.

1 Ἀπαλοι θερμολυσταί, αἶσροι.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἀ-
παλοι.

2 Ἀριστοφάνης Βατραχίαις] Pag. 237. (152. Ed. Bas. P.)

3 Καὶ Ἀριστοφάνης] Hæc duæ voces in prioribus Edit. defunt,
quas ex 2 MSS. Paris. revocavi. Locus autem hic existat apud Ari-
stophanem in Vespiis, pag. 482. idemque repetitur infra v. Νάρκη.

4 Μαλκίομεν. Δημοσθέν.] Harpocration (ex quo Suidas) habet μα-
λακίζομεν. At apud ipsum Demosthenem hodie legitur μαλακίζο-
μεν. Vide Mauffracum ad Harpocrationem.

5 Μαλκίσαιον.] Sic rectius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ
habent, μαλκισταίον. Nam vel fragmentum versus, quod sequi-
tur, satis ostendit, scribendum esse μαλκισταίον.

6 Τῷ τὸ μάλλον λέγειται θετικῶς, οἶον, ἐδὲν μάλλον.] Hæc, & quæ
sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Laertii in Pyrrhone,
ut Pearsonius observavit. Sed ibi rectius sic legitur: Λέγειται δὲ
τὸ οὐδὲν μάλλον καὶ θετικῶς, ὡς ὁμοίῳ πρὸς ὅτιον οἶον, οὐδὲν μάλλον
ὁ πειρατὴς, &c. Vide etiam Nostrum infra v. οὐδὲν μάλλον, ubi lo-
cus hic auctior legitur.

Φρύξ, ὁ λογοποιός, τοσῶτον, εἶπεν, ὑπερέχεις τῷ ἄλλῳ, ὅσον θάλασσα ποταμῶν. ἀκέραιος δὲ Κροῖσος, εἶπε, Μᾶλλον ὁ Φρύξ.

Μαλῶα. ¹ Καί πνα ἀφ' χειρὸς ἔχουσιν μαλῶα, καὶ κατὰ τὰς.

Μάλων. ² ὄνομα ἐθνικόν.

Μαλώτης, ³ Διονυσιάδης, Φιλαρχίδης, τραγικός.

Μάλχ. ⁴ Βυζάντιος, σοφιστής. ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζωῶνα, καὶ Βασιλίσκου, καὶ τὴν ἐμπερικλυτὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην, καὶ τῶν ἀγαλλμάτων τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἄλλα πνὰ διεξέρχεται μάλα σιμνῶς, καὶ τραγωδίας δίκην ἀποδιδύμει αὐτά.

Μαμμάκχθ. ⁵ ὄνομα κύριον. ⁶ Ἀριστοφάνης.

Τέως δ' ἀδελφώτατοι,

Κεχλυότες Μαμμάκχθοι,

Μελιπιδά κατὰ τὴν.

Μάμας. ⁷ Ἐν τῷ ἁγίῳ Μάμανι γέφυρα ἡ μεγάλη, ἐξ ἑκατάρας ἔχουσα (ὑδατὰ καὶ κατὰ τὴν πολλὰ) ἐνθα καὶ δράκων ἵστατο χαλκῶς, ἀφ' οὗ δουκεῖν δράκοντα οἰκεῖν ἐκεῖσε ἐνθα καὶ πολλὰ παρθένοι ἐτύθησαν. Βασιλίσκος γάρ τις, ἐξαοχθεὶς τῷ τόπῳ, ὅς ἡ Νυμεριανὸς Κώσταρος, ἐκεῖσε κατὰ κήρυκε, καὶ ναὸν ἠγειρεῖν ἅπερ Ζωῶν κατέλυσε. ἡ κληρικὴ, ὡς Μάμαν.

Μαμαίας, Ἀλέξανδρος, βασιλεὺς Ῥωμαίων.

Μαμερτίνος. ὄνομα κύριον.

Μὰ μήκωνος χλόην. καὶ καὶ μὰ μήκωνος χλόην.

Μαμμία. ⁸ Ἀττικοὶ τὴν μητέρα. ἀπὸ τῆς τὰ παιδία μαμμῶν τὸ φαγεῖν λέγεται.

Μαμμιανός. πατρίκιος. ἐν τῷ Περίσθ.

Μαμωνάς. χρυσός. γένος πλεῖτος· ὅχι ὁ ἐκ τῆς Σατανᾶ, ἀλλ' ὁ πεινῶς, καὶ ὑπερβαλὺς τῆς γείας.

Μάννα. ⁹ θυμία. σπονδή. καὶ ἡ ἀνοδὴν πίπυστα

Solon vero dixit, neminē ante obitum [dicendum esse beatū.] Tunc igitur adstans Æsopus Phryx, fabularum scriptor, *Tantū*, inquit, *ceteros superas, quantum mare fluvios*. Cræsus autem hoc audito dixit: *Magis ipse Phryx*.

Μαλῶα. *Et quædam manu tenent maloa, et purgant.*

Μάλων. Malonis. [A recto Μάλων: quod est] nomen gentile.

Μαλώτης. Mallotes, Dionysiades, Philarchidæ filius, tragicus.

Μάλχ. Malchus, Byzantius, Sophista. Scripsit historiam ab imperio Constantini usque ad Anastasium, in qua res gestas Zenonis, & Basilisci, & conflagrationem publicæ Bibliothecæ, & statuarum Augustalis, & alia quædam commemorat, stilo utens gravi, & Tragici instar ea, quæ acciderunt, exaggerans.

Μαμμάκχθ. Mammacuthus. Nomen proprium. Aristophanes: *Interea ut stolidi et hiantes Mammacuthi et Melitidæ sedent.*

Μάμας. Mamas. In sancto Mamante pons erat ingens, duodecim fornices habens, (aquæ enim multæ sub eo decurrebant) ubi & æneus draco stabat, quod illic draco habitare putaretur. Illic etiam multæ virgines maculatæ fuerunt. Basiliscus enim quidā, illius loci amore captus, qui fuit Numeriani Cæsaris [filius,] illic habitavit, & templum ibidem exstruxit: quod Zeno evertit. Vocativus est, ὦ Μάμαν.

Μαμαίας, Ἀλ. Mammææ [filius fuit] Alexander, Imperator Romanorum.

Μαμερτίνος. Mamertinus. Nomen proprium.

Μὰ μήκωνος χλ. Per herbam papaveris.

Μαμμία. Mammiam. Sic Attici vocant matrem: quod infantes comedere μαμμῶν appellant.

Μαμμιανός. Mamianus. Patricius. Vide in voce Περίσθ.

Μαμωνάς. Mamonas. Aurum. Opes terrenæ: non quæ sunt a Satana, sed supervacaneæ, & abundantes.

Μάννα. Manna. Sacrificium. Libamen. I-

¹ Μαλῶα] Est vox recentiorum Græcorum; sed cujus significatio est prorsus obscura & incerta: quippe quam nec Suidas hoc loco, nec quisquam alius, quod sciam, explicat. Exstat autem in Vita S. Euthymii (edita a Cotelerio Tom. II. *Monumenta. Eccles. Gr.*) pag. 327. unde & fragmentum ipsum quod sequitur, a Suida depromptum est. Ibi enim sic legitur: Καθημένους γὰρ πρὸς τῇ τῇ μοναστηρίῳ εἰσόδῳ, καὶ πνὰ μαλῶα ἔχουσι ἀφ' ἧς χειρὸς καὶ κατὰ τὰς ἐπιστολὰς ἡμῶν ὅτις τοῖς κατὰ τὴν μεγάλην καὶ κατὰ τὴν μικρὰν παροικησίαν, κατὰ τὴν πνὴν καὶ τὴν ἐλαυνόμενον. Cotelerius existimat, τὸ μαλῶα, vel μαλῶν, in loco citato significare genus ligonis, vel rastro, vel sarculi: sed conjecturam istam nullius scriptoris auctoritate probat. Quare rem istam, ut incertam, in medio relinquo. Vide etiam Dufreny in Glossario Græco, qui recte quidem monuit, Suidam locum hunc ex Vita Euthymii descripsisse: sed de significatione vocis μαλῶα nihil certi tradit.

² Μαλώτης, Διονυσιάδης, Φιλ.] Puto locum hunc ad litteram Δ referendum, & sic scribendum esse: Διονυσιάδης, Μαλώτης, Φιλαρχίδης, τραγ. Vix enim mihi persuadeo τὸ Μαλώτης esse nomen proprium viri, cum constet esse ἐθνικόν, a Μαλῶς, urbe Ciliciæ; ex qua Dionysiades oriundus fuerit: quemadmodum Crates Grammaticus, & Proclus Philosophus, Mallotæ fuisse leguntur.

³ Μάλχος, Βυζ.] De hoc Malcho vide omnino Photium in *Bibliotheca*, Cod. LXXVIII. qui eum Philadelphiensem facit. Vide etiam Vossium *de Hij.* Gr. pag. 266.

⁴ Ἀριστοφάνης] *Ranis*, pag. 258. (169. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Τίως δ' ἀδελφώτατοι,
Κεχλυότες Μαμμάκχθοι,
Καὶ Μελιπιδά κατὰ τὴν.

Sed in versu secundo, tam apud Aristophanem, quam hic apud Suidam scribendum est Μαμμάκχθοι, per v: quia metri ratio requirit, ut syllaba penultima vocis istius sit brevis. Deinde, in versu tertio sequenda lectio Suidæ, & vocula κα, quippe quam metrum ut superfluum respuit, delenda est. Confer etiam Nostrum supra v. Ἀδελφώτατοι.

⁵ Ἐν τῷ ἁγίῳ Μάμανι γέφυρα ἡ μεγάλη.] Confer omnino Codicum de Orig. *CPolitani*, qui eadem iisdem pene verbis tradit, ut Pearsonius etiam monuit.

⁶ Μαμμία.] Voce hac usus est Aristophanes *Lyssistrata* pag. 891. (561. Ed. Bas. P.) quo Suidas forte respexit.

⁷ Μάννα. θυμία. σπ.] Eruditissimus Pearsonius ad locum hunc in ora Codicis sui sequentia notaverat. "Drusus legendum notat Μα-
" ννα. Putat enim priorem interpretationem esse ΠΠΠ. Scri-
" psisse tamen Suidam puto Μάννα. Nam ita legitur nonnunquam
" apud LXX. non Μαννα: etiam cum pro ΠΠΠ accipitur; sed
" falso. Cum igitur in S. Codice μάννα nunc (licet falso) pro
" ΠΠΠ acciperetur: nunc pro ΠΠΠ; utriusque interpretati-
" onem adhibuisse videtur Suidas. Hieronymus in Jerem. xvii.
" ς φη."

ῥοφή. σημαίνει δὲ, τί τῆτο. ἐσπέρως ἢ Σαββάτου μόνον ἐκρύπτετο. καὶ Χειρὸς, ὁ γλυκασιμὸς ἢ ζώης, τῇ ᾧ σκευῇ τῷ πάφω καλύπτεται.

Μάννα. ἡ ἀναθεῖν χρηγυμνὴ τροφή. καὶ Δαβίδ. Ἄρτον Ἀγγέλων ἔφαγον ἀνθρώπων. τέτρε, τί τῆτο; ὁ καὶ ἄρτος Ἀγγέλων λέγεται, ὡς ὑπ' Ἀγγέλων χρηγυμνῶν. ᾧ πολλοῖς δὲ λέγεται τὸ μάνα, ἀμελίσιον.

Μαναιμ, ὁ στρατηγός, ὁ νομίσας τὴν Σκύθας ἢ ἡ γῆ ἱστατο ἐν τῷ καλυμνῷ Ὠρεῖω, ὁ ὅτι μὸδι. ἡ γῆ ὠρεῖον, ἔνθα νῦν ἱσταται κίων πρὸ τῆ οἴκῃ τῆ Κρατερεῖ. ἐνθα ἱστατο καὶ μὸδι καλῆς, πλησίον τῇ χειρὶ. ἡ δὲ δίκαιον μέτρον, ὡς ἀν τῷ χρηματι αὐτῇ πωλῶσι πάντες οἱ σιτοπράτοι, καὶ ἀργυροῦσι οἱ σιτῶναι, καὶ τῷ ἴσῳ μέτρῳ δίδωται σιτηρέσιον. τῆτο δὲ ἐνομοθέτησεν Οὐαλεντιανὸς πιπερόσκεσται ἢ σιτον μὸδους δώδεκα τῷ νομίσματι, μηδὲν ἀνπλέρησι. ὅθεν τις ναύτης τῆτο μὴ ποίησας, τιμὴν δεξιάν χεῖρα ἀφείρεται. ὅθεν ἐτυπώθησαν αἱ χαλκαῖαι χεῖρες τοῖς λαμβάνουσι, καὶ τοῖς δίδουσι, ἀμφοτέρωθεν ἐν τῇ τεταγμένῳ μὴ ἀνακτεῖν. ἡ δὲ καὶ Οὐαλεντιανῇ τῇ βασιλέως γῆλη, ἔξαμνον ἔχουσα ἐν τῇ δεξιά χειρὶ, ἀρπαγῆν εἰς πάλτον, ἀφ' τοῦ καὶ αὐτῇ ὑπάρχον ἀργυρῶν μικρῶν, ὑπὸ Κεῖν Πρωτότοπος, τῷ δευτέρῳ ἐν τῇ Ἰουστινιανῇ.

Μαναιμ. ὄνομα κύριον.

Μανασσῆς, βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, υἱὸς Ἐζεκίᾳ, βασιλεύσας ἔτη νὲ τ' Ἰουδαίας. ὅς ἐγένετο μαρτύριος καὶ ἀσεβέστατος καὶ ᾧ ἐνομώτατος ὑπὸ πάντας ἀνθρώπους ὅτι εἰδωλομανία καὶ αἱματικησία. καὶ τὸ μέγαν Ἰουδαίαν πείσας, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ αἱμάτων ἀθῶον πληρώσας, ἔχ' ἡττον εἰδωλολάτρευσε τῇ Ἀμορραίων. καὶ μὲν τοῖς τὸ οἶκον Κυρίου κατέμολυνας, καὶ τετραπύργον εἰδῶλον ἐν αὐτῷ Διὸς θήσας, καὶ διέλιπεν οἰωνίζοντα, καὶ Φαρμακείων, καὶ αἰσχρογῶν, καὶ μοιχώδων, καὶ πᾶν εἶδος κακίας μετ' ὑπερβολῆς ἀφ' ἐπερὰ τῶν. διὸ καὶ χεῖρα θείαν ὀργῇ συλληφθεὶς ὑπὸ τῷ Μαροδάχ βασιλέως Ἀσσυρίων, δέσμιος εἰς Νινυὴν ἢ πόλιν αἰχμαλώτης ἀπήχθη, καὶ ἐς τὸ χαλκῶν ἀγαλμα καθεῖρθη. συνεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς πλημμελήμασιν ἀξίαν εἰληφέναι ἢ πμώειαν, ἐδέχθη ὁ Κύριος, συγγνώμῃ οἱ ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις. μὴ γὰρ εἶναι μέγα Θεὸς ἐκώμιον, εἰ δὲ

tem, cibus cœlitus decedens. Significat autem, *Quid hoc?* Vespere vero Sabbati tantum occultabatur. Sic Christus, panis vitæ, die Parasceves sepulcro conditur.

Μαννα. Manna. Cibus cœlitus demissus. Et David: *Panem Angelorum edit homo.* Hoc est, Manna: qui & panis Angelorum vocatur, ut qui ab Angelis suppeditaretur. Vulgo autem Manna vocatur ἀμελίσιον.

Μαναιμ. Manaim, dux exercitus, qui Scythas vicit: cujus statua eo in loco erecta est, qui vocatur *Horreum*, vel *Modius*. Erat enim Horreū, ubi nunc stat columna ante domum Crateri. Illic etiam stabat modius æreus prope manus: qui erat iusta mensura, ut secundum ejus capacitatem omnes frumentarii frumentum & emerent & venderent; & æquali mensura demensum distribueretur. Hoc autem Valentinianus fancivit: [qui præterea] duodecim modios frumenti solido vendi iussit, nemine contradicente. Unde nautæ cuidam, quod hoc non fecisset, dextra manus amputata est. Hinc etiam effictæ sunt æρεæ manus, quibus dantes pariter ac accipientes admonerentur, ne legem latam inique ferrent, Erat ibi etiam Valentiniani statua, examen manu dextera tenens, quæ, quod & ipsa esset argentea, licet parva, ad pactam Barbaris pecuniam solvendam a Curio Protectore ablata est, anno secundo Justiniani.

Μαναιμ. Manainus. Nomen proprium.

Μανασσῆς. Manasses, Rex Hierosolymorum, Ezechiae filius, qui annos LV. in Judæa regnavit. Hic fuit impurissimus, & impietatis plenissimus, & sceleratissimus: idemque omnium mortalium idololatriæ fuit addictissimus & maxime sanguinarius: qui etiam magnum illum Esaiam ferra diffecuit, & Hierosolyma innocenti sanguine replevit, Idolisque servivit non minus quam Amorrhæi. Quinetiam Domini templum profanavit, & statuam Jovis quatuor vultus habentem in eo collocavit, & augurari, & veneficia exercere, & facta facinora patrare, & adulterari, & omnis improbitatis gravissima scelera committere non destitit. Quare propter divinam iram comprehensus a Marodacho Assyriorum Rege, victus & captivus in urbem Niniven est abductus, & in æneo simulachro inclusus. Cum autem ob delicta se iustas pœnas dare intelligeret, Dominum oravit, ut sibi peccatorum

" v. 26. Et sacrificium. Pro quo LXX ipsum verbum Hebraicum posuere ΠΙΠΙ: sed pessima consuetudine, imo scriptorum negligentia, Manna in nostris libris legitur. Idem habet ad Ezech. XLV. & XLVI. Idem antiquus error adhuc cernitur. Jerem. XVII. 26. & XLVIII. 5. Hæc modo laudatus Pearsonius.

1 Καὶ Δαβὶδ] Psal. LXXVII. v. 25.

2 Μαναιμ, στρατηγός, ὁ νικ.] Cum hoc loco Suidæ omnino conferendus est Codinus de Orig. CPolitani pag. 35. & Anonymus a Combesio editus in Manipulo Originum CPolitani pag. 6. qui eadem iisdem pene verbis tradunt.

3 Νομίσματι] Solido vertit Valesius ad Amm. Marcell. pag. 352. quem vide.

4 Ἡ δὲ καὶ Οὐαλεντιανῇ τῇ βασιλ.] Codinus loco laudato eandem rem his verbis narrat: Ἐνθα ὁ αὐτῷ Βαλεντιανῇ γῆλη ἱστατο εἰς τὴν αὐτῇ. ἔξαμνον ἀργυρῶν τῇ δεξιά χειρὶ κατέχου. ὁ δὲ ἀρπαγῆν εἰς πάλτον παρὰ τῷ Πρωτότοπος ἀργυρῶν, ἐν τῇ δυνάμει ἀρχῇ Ἰουστινιανῇ τῷ Πρωτότοπος. Anonymus vero a Combesio editus sic habet: Ἐνθα

ὁ Οὐαλεντιανῇ τῇ βασιλῆος γῆλη ἱστατο ἐν τῇ αὐτῇ. ἔξαμνον ἀργυρῶν εἰς δεξιά χειρὶ κατέχου, ἀρπαγῆν εἰς πάλτον, ἀφ' τοῦ καὶ αὐτῇ ὑπάρχον ἀργυρῶν μικρῶν ὁ Κεῖν Πρωτότοπος ἐπὶ Ἰουστινιανῇ. Sed apud Codinum pro παρὰ τῷ Πρωτότοπος ἀργυρῶν, scribendum esse non dubito, ὑπὸ Κεῖν Πρωτότοπος: i. e. A Domino Protectore. Græci enim recentiores κῆρος dicunt pro κύριος. Apud Anonymum quoque a Combesio editum, & Suidam, pro Κεῖν reponendum est κύριος.

5 Ἀρπαγῆν] Sic etiam habet Anonymus Combesianus, ut ex verbis ejus allegatis patet. Sed scribendum potius est, ἀρπαγῆν ἀργυρῶν. Alias enim oratio pendebit.

6 Μανασσῆς] Vide Scaligerum ad Eusebium, Num. mcccv.

7 Παρενομώτατος ὑπὸ π. — καὶ αἰσχρογῶν] Hæc αὐτῇ etiam leguntur apud Cedrenum pag. 110. ut vir doctus quoque ad marginem Codicis Pearsoniani annotaverat. Confer etiam Georgium Syncellum.

καὶ οὐκ οὐκ ἀγαθὸν δὲ, εἰ μετάνοιαν ἀμαρτανῶν
 παροῖτο. καὶ τὸ μὲν ἀγαλμα θεῖα δυνάμει διεπράχθη.
 ὁ δὲ θεὸς ἠγάθυνα τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ
 αὐτὸν ἐξέπεμψεν. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, καὶ θεῖας χρηστό-
 τητος πείρας λαβὼν, πᾶσαν μὲν εἰδωλικὴν κατέστρεψε
 σκηνωτήριον· τὸ δὲ ἱερόν τε θεῶν ἤγειρε, καὶ τὸ νόμον ἐφύ-
 λαξε, καὶ τὴν πόλιν τειχίσας, καὶ ἐπικτίσας, διεῖπε
 δικαιοσύνην καὶ δικαιοσύνην. δεδεμένον δὲ ὄντι ἐν φυλακῇ
 ἐν πέδαις χαλκαῖς ἐν Βαβυλῶνι, ἐδίδουσαν αὐτῷ ἐν
 πίττειν ἄρτον βραχύν, καὶ ὕδωρ ὀλίγον σὺν ὅσῃ με-
 τρώ, πρὸς τὸ ζῆν αὐτὸν καὶ μόνον. καὶ τότε
 παροῦντος αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον, κύριε παντοκράτωρ· καὶ
 ἐπακίσας ὁ θεὸς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς
 δεσμῶν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ λαβού-
 σας κυρίῳ ἐξ ὅλης καρδίας, ἐλογίσθη δίκαιος.
 vit, & [captivitate liberatus] Hierosolyma
 justus est reputatus. *Port.*

Μανδαλατόν. ¹ εἶδος φιλήματιος ποικίλον καὶ ἡδύ.

² Οηλυδελῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον, καὶ μανδα-
 λατόν. ³ Αειφοφάνης Φησί.

Μανδάτωρ. ⁴ εἶδος ἀξιώματιος.

Μανδραγόρας. ὑπνωτικὸς καρπὸς, ἢ λήθης ποιη-
 πλός. Καὶ φανέται πολὺν τὴν μανδραγόραν ἐκπε-
 πτωκώς.

Μανδραγόριζα.

Μάνδρων. ὄνομα κύριον. καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς παροι-
 μίας, ἐν τῷ, Ἐγένετο καὶ Μάνδρων.

Μανδύας. ⁵ εἶδος ἱματίου, ὅπου χαλεπὴ λαοκρατία.

Μάναιχμος, ⁶ Ἀλωπεκονήσιος, φιλόσοφος
 Πλατωνικός. ἔγραψε φιλόσοφα καὶ εἰς τὰς Πλά-
 τωνος Πολιτείας, βιβλία γ'.

Μάναιχος, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀλκιβίου, ἢ Ἀλκι-
 βιάδου, ἱστορικός. γέγονε δὲ ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει. ἔγρα-
 ψεν ἱστορίαν τῇ καὶ τῇ Μακεδονία Ἀλέξανδρον.

Μάναιθος, Μένδης, ⁷ ἱερεὺς Αἰγυπτίου. ἔγραψε
 περὶ κατὰ κράτος Κυρίων.

Μάναιθος, ⁸ Διοσπίλειος τῇ Αἰγυπτίᾳ, ἢ Σεβεν-
 τής. Φυσιολογία. Ἀποτελεσματικὰ δὲ ἐπὶ αὐτῶν καὶ
 ἄλλα πινὰ ἀπρονόμητα.

Μανέρος, ⁹ καὶ Περιμανός. ὀνόματα ὁδῶν. Εὐ-
 βελος Καμπυλίον.

Μάνης. ¹⁰ ὄνομα κύριον οἰκέτης. ¹¹ Αειφοφάνης Ὀρ-
 νισι. Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἡλιθίους, Μάνας.

¹ Μανδαλατόν. εἶδος φιλήματιος ποικίλ. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnenses* pag. 427.

² Οηλυδελῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον, εἶδος μανδ. Aristophanes *Thef-*
opores pag. 772. (515. Ed. Baf. P.)

ὅτι ἡδύ τὸ μάλιστ', εἶδος ποικίλ. Γενετικῶς.
 Καὶ ἡλυδελῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον,
 καὶ μανδαλατόν.

Hun. locum Suidas hic repetere voluit.

³ Μανδάτωρ. Vide de hac voce Dufrenius in Glossario Græco.
 Con. et etiam Nostrium infra v. Παλῆς.

⁴ Μανδύας. Et de hac voce consulendus est Dufrenius in Glof-
 sario Græco.

⁵ Ἀλωπεκονήσιος. Antiquissimus codex MS. Paris. addit, καὶ
 ὁ πινος, Προικονήσιος: quæ verba procul dubio a festinantibus li-
 brariis omiſſa fuerunt, propter similem terminationem vocis Ἀλω-
 πεκονήσιος & Προικονήσιος.

⁶ ἱερεὺς Αἰγυπτίου. MSS. Paris. habent, τῆς Αἰγυπτίου ἀρχιερεὺς.

veniam daret. Haud enim magnam esse Dei
 laudem, si justos servaret. Boni vero esse
 dixit, si peccatoris poenitentiam admitteret.
 Ac illud quidem simulachrum divina poten-
 tia disruptum est. Regem vero Deus mitiga-
 vit. Quare [Marodachus] ipsum Hieroso-
 lyma remisit. Ille vero reversus, divinamque
 clementiam expertus, omnia simulachrorum
 tabernacula evertit, Deique templum repur-
 gavit, & legem custodivit, & urbe munita &
 aucta regnum juste & pie administravit. Ipsi
 autem, dum esset in carcere ferreis compe-
 dibus Babylone constrictus, panem exiguum
 furfuraceum cum exigua aquæ portione &
 aceto demenso dabant, tantum ad vitam su-
 stentandam. Tunc autem has preces ad Do-
 minum fudit: *Domine omnipotens*, &c. Deus
 autem exaudita ejus voce, vinculis eum sol-
 redit: cumque toto corde Deo serviisset,

Μανδαλατόν. Genus osculi lascivum & suave.
 Aristophanes: [*Quam suave est hoc carmen,*
 &] *effeminatum, & lascivum, & mole.*

Μανδάτωρ. Mandator. Genus dignitatis.

Μανδραγόρας. Mandragoras. Fructus sopo-
 rem, vel oblivionem inducens. *Et apparebit,*
eum multum mandragoræ hausisse.

Μανδραγόριζα. Mandragoram comedo.

Μάνδρων. Mandron. Nomen proprium. De
 hoc vide proverbium v. Ἐγένετο καὶ Μάνδρων.

Μανδύας. Genus vestimenti, quod *loricium*
 vocatur.

Μάναιχμος. Manæchmus, Alopeconne-
 sius, Philosophus Platonius. Scripsit Philo-
 sophica; & in Platonem *de Republ.* libros III.

Μάναιχος. Manæchmus, Sicyonius, filius
 Alcibii, vel Alcibiadis, historicus: qui sub
 [Alexandri M.] successoribus vixit. Scripsit
 historiam Alexandri Macedonis.

Μάναιθος. Manæthos, Mendæsius, sacerdos
 Ægyptius. Scripsit de compositione *κυρίων*.

Μάναιθος. Manæthos, Diospolitianus, Æ-
 gyptius, vel Sebennytes. [Scripsit] Physio-
 logica. Apotelesmatica versibus: & alia
 quædam Astronomica.

Μανέρος. Maneros, & Perimanos. Nomina
 cantionis. Eubulus *Campylione*.

Μάνης. Manes. Nomen proprium servi.
 Aristophanes *Avibus*. *Nunc vero mancipia,*
fatuos, & Manas.

⁷ Κυρίων. Vide de hac voce Lexica vulgata: itemque Kircherum II. *Oedip. Ægypt.* 2. pag. 539.

⁸ Μάναιθος, Διοσπ. De hoc Manethone videndus omnino est
 Vossius *de Hist. Gr.* lib. 1. cap. xiv. & Marshamus in *Περὶ ἱστορίας*
 Canonis Chronici.

⁹ Μανέρος. Vide Pollucem lib. iv. cap. vii. & Nostrium supra
 v. *Ανισκῆς*.

¹⁰ Μάνης. Nomen hoc apud veteres servis frequentissime impo-
 ni solebat, ut ex pluribus veterum scriptorum locis constat. Anthol.
 lib. III. cap. xiii. exstant duo Epigrammata in servos, quibus
 nomen erat Μάνης: ubi vide, quæ notavit Brodus. Pherecrates
 apud Athenæum lib. vi. pag. 263.

ὅτι ἡδύ τὸν ἔπαινον ἔπαινον ἔπαινον ἔπαινον.

Διότι, ἀλλ' αὐτὸς ἴδιος μετὰ τὸν ἄλλον.

Vide etiam Eustathium ad Homerum.

¹¹ Αειφοφάνης Ὀρνισι. Pag. 566. (389. Ed. Baf. P.) sed ubi le-
 gitur Μανῆς, cum circumflexo in ultima.

Μάνης. Ἔτος ὁ Τριπαύραλ' ἐπὶ Αὐρηλιανῶ βα-
σιλέως ἐφάνη, Χριστὸν ἑαυτὸν καὶ πνῦμα ἅγιον Φαντα-
ζόμεν' μαθηταὶς ἡβ', ὡς ὁ Χριστὸς, ἐπαρόμεν',
καὶ ἐν πάσης αἰρέσεως, εἴ τι χακόν, ἐρανοσάμεν',
ἐν Περίδοις εἰς τ' Ῥωμαίων γλῶσσαν ὁ Θεὸς συγχάρισεν
εἰσέφρησεν. Ἔτος, ὃ καὶ Μάνης καὶ Σκυθιανὸς λεγόμεν',
Βραχμὰν ἦν τὸ γέν', διδάσκαλον δὲ ἔχε Βυδδᾶν,
καὶ ἀράω χαλόμεν' Τερέωντον ὅς παιδευθεὶς τὰ
Ἑλλήνων, τ' Ἐμπεδοκλέους ἠγάπησεν αἶρεσιν, δύο
ἀρχὰς λέγοντι ἀντικειμένους ἀλλήλοις, νεῖκος καὶ
Φιλίαν. εἰσελθὼν δὲ ἐν Περίδοι, ἐν παρθένῳ ἑαυτὸν
ἐφασκε γενεῖσθαι, καὶ ἐν τοῖς ὅρεσιν ἀναβαλῶν.
καὶ ὁ συζητάμεν' βιβλία δ', τὸ μὲν ἐπινόμασε
τ' Μυστηρίων, τὸ δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ δὲ, τ' Ὀη-
σαυρὸν, τὸ δὲ τῶν Κεφαλαίων. καὶ ὁ μὲν Βυδδᾶς ἔ-
τος, ὁ καὶ Τερέωντον, ὑπὸ πνύματι ἀνεξάρτητον
συμβίβεις, ἀπάλετο. γυνὴ δὲ τις, παρ' ἧ κατέλυσε,
τὰ χεῖματα αὐτῆς καὶ τὰς βεδήλους βίβλους κληρο-
νομήσασα, ὡνεῖται παιδάριον ἑτῶν ἐπὶ δέκα, τὴν οὐκ
βεικον, ὃ καὶ διδάξασα γράμματα, καὶ ἐλθού-
σάσασα, κληρονόμον αὐτῆς πάντων χεῖρίσθην. ὁ δὲ
λαβὼν τὰ βιβλία τ' Βυδδᾶ, καὶ τὰ χεῖματα, διήρ-
χετο τῷ Περίδοι, Μάνιν ἑαυτὸν ὀνομάζων, καὶ τῆς
πλάνης τ' Βυδδᾶ ζωῖσθαι γνόμεν', τὰ βιβλία
ἰδὼν ποήματα ἔλεγεν. ὅτι ὁ βασιλεὺς Περωῶν ἐξέ-
δειξε ζῶντα, ὡς αἵτιον θανάτου τ' αὐτῶν γνόμενον.
νοσήσθαι γὰρ, καὶ θείας πολλῆς ὡς τῶν ἰατρῶν
τυγχάνοι, ἔτος ὑπέχετο χωρὶς ἰατρῶν ὁ Κέ-
βεικος ἀναστῆσαι αὐτόν, καὶ ἀποστήσας τῆς ἰατρῆς,
ἐθανάτωσεν αὐτόν. ὁ δὲ Μάνης ἔτος ἀποβαλλόμεν'
τ' παλαιὰν ἀφειρήκην, καὶ τῷ κτίσιν πᾶσαν καὶ
τ' τῷ ἀνθρώπῳ χαῖσθαι οὐκ ἀγαθὸν πνῦ εἶναι
ὁ Θεὸς βλασφημῶν, ὑπὸ φθορᾶν καὶ ἀλλοίωσιν ἔσαν
τ' νέαν ὡς ἀγαθὸν δίδειν ὡσεὶ τ' Θεὸς καὶ τ' Φαν-
τασίαν καὶ δόκησιν τὸν Χριστὸν πεφηνέναι ἐπερατθίετο
καὶ χαῖσθαι πινὰς σιγαῖς καὶ νυκτερινὰς, καὶ ὡς
νόμος μίξεις, καὶ ἀρρήτοποιίας, καὶ εἰμαρμένους, καὶ
μετενσωματώσεις, καὶ ἄλλα πινὰ Ἑλλήνων διδάσκων.
ὡς τ' καὶ ὁ ὁδοῦτος ὁ τ' Ραῖθις ὡσεὶ ὑπερῶς φησί.
Μάνης, ὅς Φαντασία πνὶ ψλῆ καὶ χήματα ἀφεικῶ
σώματι ἀνθρωπείῳ πεφανερῶσθαι τ' Κύριον ἐφαν

Manes. Manes. Hic execrabilis homo sub Aureliano Imperatore exstitit, se Christum & Spiritum S. esse comminiscens, & XII discipulos, ut Christus, secum habens: qui cum ex omnibus hæresibus, quæ in iis mala erant, collegisset, ex Perfide Dei permissu in ditionem Romanam venit. Hic, qui & Manes & Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman; præceptoremque habuit Buddam, Terebinthum antea vocatum: qui Græcorum literis institutus, Empedoclis sectam adamavit, duo principia inter se contraria statuentis, litem & amicitiam. In Persidem autem ingressus, ex virgine se natum esse dicebat, & in montibus educatum. Quinetiam conscriptis quatuor libris, unum eorum vocavit *Mysteriorum*; secundum, *Euangelium*; tertium, *Thesaurum*; quartum, *Capitulum*. Atque Buddas quidem iste, qui & Terebinthus, ab impuro spiritu contritus interiit. Mulier vero quædam, apud quam diversabatur, bona ejus & profanos libros per hæreditatem adepta, puerum septennem emit, nomine Cubricum, quem & literas docuit, & remisit, omniumque suorum bonorum hæredem instituit. Ille vero acceptis Buddæ libris & bonis, Persidem pervagabatur, Manem se nominans, & imposturæ Buddæ conscius, illius libros sua vocabat opera: quem Rex Persarum vivum excoxiavit, ut qui filio ipsius causa mortis exstitisset. Cum enim ille ægrotaret, & a Medicis diligenter curaretur, Cubricus iste promisit, se absque medicorum ope eum sanitati restitutum esse. Sed remotis medicis puerum necavit. Hic igitur Manes vetus Testamentum rejecit, mundique & hominis creationem, utpote corruptioni & mutationi obnoxiam, a bono Deo profectam esse impie negavit. Novum Testamentum vero, utpote boni Dei, admisit. Christum non revera, sed sub inani tantum specie hominibus apparuisse, nova & prorsus inaudita temeritate asseruit: idemque impura quædam sacra subterranea & nocturna, & illegitimos coitus, & nefarias obscenitates, & Fatum, & animarum in alia corpora migrationes, & alia quædam a Græcis sumpta docuit. De hoc & Theodorus Raithi Presbyter, ait: Manes, qui nuda tantum & inani

ἡ Οὐπὲς, ὁ δὲ Μάρης, ὁ Σχυθιανὸς λσυ.] Hæc, & quæ sequuntur usque, ad finem articuli, ad verbum etiã leguntur apud Cedrenum pag. 259. 260.

2 Καὶ Σκοπιάδος ἀνέστημι. Idem etiam affirmat Theodoretus *Heres. Fab.* lib. 1. cap. xxxv. Sed Cyrillus Hierosolymit. *Catech.* vi. p. 57. Scythianum ab hoc Manente expresse distinguit, ejusque antecellorem flatuit: cum quo facit Epiphanius *Adv. Hares.* Tom. II. lib. II. pag. 618. Vide etiam Gatakerum *Miscell.* Posthum. cap. xxxv. pag. 791.

3 Τῆς ἑκκλησίας] Τῆς ἑκκλησίας eundem vocat Cyrillus loco laudato.

4 Καὶ συνέχοντο· βιβλία δ' Ἦζec vel ad Manentem, vel, cu-
jus proxime ante mentio fit, Terebinthum referri possunt. At
neuter illorum, secundum Cyrillum, sed eorum antecessor Scythi-
anus, quatuor illos libros, qui hic recensentur, scripsit. Verba
ejus hæc sunt: Σκυθιανὸς τις ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, Σαλαγκινὸς τὸ γένος, ἐδίδου
κρινόντες, ἢ καὶ αὐτὸς Ἰσθδιανὸν, ἢ πατρὸς Χριστιανισμὸν κατεπαύθη·
Οὗτος πάλιν Ἀλεξάνδριον οἰκίστας, καὶ τὴν Ἀλεξάνδριαν μνημοσύνην·
βίβλιν, πῶς τὰς βίβλους συνέταξε· μίαν καλεσμένην Εὐαγγέλιον, ἢ Χρυσῶν
πεφύχεν περιέχουσαν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν μόνων τῶν ἀποστόλων· καὶ μίαν ἀλ-
λῃν, καλεσμένην Κιφθαλαίων· καὶ μίαν τελευτήν, Μυστηρίων· καὶ πέντε, καὶ
ἐν τῇ περιέφευτον, Θωμάων. Μετὰ τὰς δὲ ἐν ταῖς Τριῶσι· Id est,

interprete Joanne Prevotio: "Scythianus quidam erat in Aegypto,
" genere Saracenus, nihil commune cum Judaismo, nihil cum
" Christianismo habens. Hic cum Alexandriam inhabitaret, & vi-
" tam imitaretur Aristotelicam, libros quatuor composuit: unum,
" quem *Evangelium* vocavit, non quidem facta Christi continen-
" tem, sed simpliciter solum nuncupationem: & alterum, quem
" *Capitum* appellavit: tertium, *Mysteriorum*; & quartum, quem
" hoc tempore circumferunt, *Theosophorum*. Hujus autem dici-
" pulus erat Terbinthus nomine." Idem etiam affirmat Epipha-
" nius *Advers. Haer.* Tom. II. lib. II. pag. 619. his verbis: 'Εν τῷ
" τῷ δὲ ὁ ἀσκητικὸν ὡς Σκυθίανος πολλὰς τὴν διδασκαλίας, λαβὼν παρὰ
" Πυθαγόρου τῆς ἀσκητικῆς, ὅπως ἰδούσιν, καὶ βίβλους τίσας αὐτῶς
" ἀπολόσται, τῷ μὲν ὄνομα ἦμεν ὁ Μυστηρίων τῇ δὲ διδασκ., καὶ δι-
" δασκ. τῇ πρῶτῃ, Εὐαγγελίου τῇ δευτέρῃ, Θεσοφῶν. Horum viro-
" rum auditor s' ficit, ut Suidæ idem hic derogandam esse censiam.

5 Ὁ μαρτυρῶν] Ὁ μαρτυρῶν habent Cyrillus, Epiphanius, & Cedrenus, locis laudatis: quæ lectio & Suidæ restituenda est.

6 Πονήριον] Sic habent MSS. Parif. itemque Cedrenus loco laudato. At priores Editt. πονήριον.

7 Θεόδωρος ὁ ἐν τῇ Παύλῳ πρ.] In libello de Incarnatione Domini,
qui hodie adhuc existat.

τάσθαι καὶ ἀνείρωξεν, ὡς πάσχειν μὲν δεκνὴν αὐτὸν καὶ
πράττειν, ἅσθ' ἔδρα καὶ ἔπαχε καὶ ἡμᾶς μηδὲν
δὲ τῶν ἀληθείᾳ καὶ περὶ μαλὶ ὑπάρχει, ἀλλὰ
δοκίμῃ μόνον καὶ ἀπάτῃ, ὅτι περὶ κολῶν τὸς ἀνθρώ-
πους, οἷς καὶ συνανεγράφθαι νομίζομαι. ἀλλ' οὐ τὸτο
καὶ φύσιν δύο ὡς περὶ τῆς Χριστοῦ λέγειν,
ἀλλὰ μίαν τὴν θεότητι. Παῦλος δὲ πρὸς σύγχρονον
αὐτοῦ, Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας τὴν μετὰ τὴν, ἡλὸν ἀν-
θρώπων τὸν Κύριον ἔφη, ὡς ἓνα τὸν Προφήτην. ἐκ τούτου
καὶ οἱ Παυλιανοί.

Μάνης. ἀνδρίας. ἔστιν ἐν τῷ Κότταβ.

Μάνης. ὄνομα Περσῶν. ὅς ἐποδρὰς ἐκ τῆς Περσῶν
βασιλείας ἐπὶ τῆς μετὰ τὴν Κωνσταντίνου, τὰ Χριστιανῶν
ἐπὶ τῆς δόξας. καλὴν Μάνην.

Μανιάκης. ὁ ὡς αὐχένι κόσμος. ὁ Μανιάχης
καὶ ὡς αὐχένι ἦσαν καὶ αὐχένι.

Μανία δ' ἡ πᾶσιν ὁμοία. Τῶν μανίων αἱ μὲν εἰσιν
ἀποποι, ὡς αἱ τῶν ὡς αὐχένι αἱ δὲ, αἰρεταὶ καὶ
ὡς αἱ αὐχένι, οἷα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἡγεμονολόγων.

Μανία. μανία.

Μανίων. πληθυντικῶς. ἀντὶ τῆς, μανίας.

Σὺ δ' εἰς τοσούτον τῶν μανίων ἐλήλυθας.

λέγεις δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δὲ πλεῖστον πληθυντικῶς.

Τὸ γὰρ ὡς αὐχένι τῶν μανίων ἀκρίβετε.

Ἀριστοφάνης. καὶ Ὅμηρος εἰς τὸ αὐτὸ πλάττειται τῇ
μανίᾳ τὴν μέθην πίνουσι.

Μανιχαῖος. αἰρεσιάρχης. ἡ δὲ ἐκ τῆς Μάνης
καὶ Μανιχαίου.

Μανιχαῖος, γένεσις ἐπιτήμης. καὶ μανιχαῖος, ἀντὶ τῆς
ἀκρίβειας. Μανιχαῖος γὰρ καὶ τὸτο, ὅτι Μένανδρος ὁ κω-
μικός παρ' ὀλίγον ἦλθε καὶ αὐτὸν δι' ἑνὸς ἄλλου, ἢ
διότι φίλος αὐτοῦ.

Μάνων. ὁ δὲ ὡς αὐχένι Μάνων ἀπεχώρησε, δεξιὰς
τε ὡς αὐχένι, ὡς βασιλεὺς ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατή-
σας, ὡς ὡμοσε.

Μανόν. ἀραιόν. χαλκόν. ἢ ἀνωφερὲς, ὡς φλόξ, καὶ μα-
νός. ὁ μανιόμνος. ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν. καὶ ἡ μάνα
ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀνομήσας. Μανὸς δὲ γενομένης τῆς
καλάμης, καὶ διύρησις ἐκ τῆς ἀγαν ἀφ' ἑαυτοῦ, κα-
ταρράναι οἶνον, καὶ διδόναι προφίλ τοῖς ὑποζυγίοις.

Μανόν. ἀφ' ἑαυτοῦ τὸτο ὡς αὐχένι. ἔστιν ἐν τῷ Ναφόν.

Μανότρε.

Μαντλομα. αἰπαλική.

Μαντία. ὁ χρησμός.

1 Ἀποδοκίμῳ] Apud Theodorum Presbyt. rectius legitur, ἀπο-
δοκίμῳ.

2 Μανιάκης] Vox hæc ea, quam Suidas hic tradit, significatione,
occurrit in Græca Veteris Testamenti versione, 111. Esdr. cap. 111.

3 Μανιάχης καὶ περὶ] Hæc sunt verba Polybii lib. 11. cap. 211.

4 Σὺ δ' εἰς τοσούτον τῶν μ.] Senarius hic legitur apud Aristopha-
nem Nubibus, pag. 173. (103. Ed. Baf. P.)

5 Τὸ γὰρ περὶ τὴν μάνα] Et hic senarius est Aristophanis in
Pace pag. 628. (436. Ed. Baf. P.) Vide ibi veterem Enarratorem,
cujus verba Suidas hic descripsit.

corporis humani specie Dominum apparuisse
falso sibi persuasit & vere somniavit, ut pati
quidem & agere videretur, quæ more hu-
mano agebat & patiebatur: at nihil horum
vere & re ipsa existisse, sed falsa tantum
specie ab eo delusos esse homines, cum qui-
bus conversari visus esset. Quamobrem etiam
duas in Christo naturas esse negat, sed unam
tantum, divinam nempe, [ei tribuit.] Pau-
lus vero quidam, ejus æqualis, Antiochiæ
Magnæ Episcopus, Dominum nudum homi-
nem esse dixit, ut unum de Prophetis. Ab
hoc & Pauliani [nomen acceperunt.]

Μάνης. Statua [quædam, sic vocata.] Est
in voce Κότταβ.

Μάνης. Manes. Nomen Persæ: qui ex Per-
farum regno profugus sub Constantino Ma-
gno, Christianorum dogmata turbavit. De-
clinatur, Μάνης. Manentis.

Μανιάχης. Ornamentum colli, vel cervicis.
Torques. Torquibus & armillis erant ornati.

Μανία δ' ἡ π. Insania non est omnibus ea-
dem. Insania, alia quidem est absurda, ut de-
lirantium: alia vero expetenda & exoptanda,
veluti poetarum & vatum.

Μανία. [Jonice, pro] μανία. Insania. Furor.

Μανίων. Pluraliter dictum est pro μανίας, in-
sanix. [Aristophanes:] Tu vero eo insanix
progressus es. Dicunt vero etiam singulariter,
[μανία:] at plerumque pluraliter, [μανίας.]
Exemplum enim insanix auditis. Aristophanes.
Et Homerus ebrietatem & insaniam in
eadem lance collocat.

Μανιχαῖος. Manichæus. Hæresiarcha. Vela
Manente & Manichæo.

Μανιχαῖος, γένεσις ἐπιτήμης. Discere, est scientiæ
generatio. Et μανιχαῖος, audio. Audio etiam &
hoc, parum abfuisse, quin Menander Comi-
cus in Judicio damnaretur, nullum aliud ob
crimen, quam quod ipsi amicus esset.

Μάνων. Mannum. [Nomen proprium.] Ille
vero ad Mannum abiit, violata fide, quam
Rex dederat, & spreto jurejurando, quo se
obstrinxerat.

Μανόν. Rarum. Laxum. Vel, quod fursum
fertur, ut flamma. Et μανός. Insanus. Qui non
est mente firma. Et Manna dicta est inde,
quod sit trita. Calamos autem raros & ob
nimiam irrigationem humidus, vino conspergi,
& jumentis pro pabulo dari jussit.

Μανόν. Rarum. Laxum. Differt a νάφον.
Vide in v. Ναφόν.

Μανότρε. Rarior. Laxior. Fungosior.

Μαντλομα. Accusativo jungitur. Vaticinor.

Μαντία. Vaticinium. Oraculum.

6 Ἡ δὲ δὲ Μάνης καὶ Μαν.] Quid verba ista hic sibi veliat,
non video.

7 Ὁ δὲ περὶ Μάνων ἀπὸ] Fragmentum hoc legitur etiam su-
pra v. Ἀπὸ τῆς Μάνης, & v. Δεξιὰς. Sed posteriore loco scriptum est
περὶ Μάνων ἀπὸ. i. e. A Manno discessit.

8 Καὶ ἡ μάνα δὲ τῆς περὶ τὴν ἀνομήσας] Sic etiam habet Pho-
tius in Lexico inedito: sed quæso, quo sensu? Quid enim hic sibi
vult μάνα? Aut, quomodo ea vox a περὶ τὴν ἀνομήσας deduci potest?
Quare statuat Lector, utrum locus hic litura sanandus sit, an vero
amplius de eo cogitandum.

Μαντίας.

Arrianus. quod docet Suid.
Voc. Δεξιὰς, & v. Πάσης.

Bot. Anima du. 270. R

Bot. Anima du. 270.

Μανόν, ἀραιόν --- καὶ ἡ μάνα δὲ τῆς περὶ τὴν
ἀνομήσας.] Ad hæc Vir doct: „Sic etiam
„habet Photius in Lexico inedito: sed quæso,
„quò sensu? Quid enim hic sibi vult manna?
„aut quomodo ea vox a περὶ τὴν ἀνομήσας deduci po-
„test? Quare statuat lector, utrum locus hic
„litura sanandus sit, an vero amplius de eo
„cogitandum. Ad me quod attinet, haud faci-
„le ego locum aliquem litura sanaverim; sed
„potius de eo amplius cogitare velim. Animo
„itaque versans hunc locum, mentem Lexico-
„graphi hanc esse judicavi, quod sc. agens in

hoc articulo de voce μανός, quæ rarum & te-
nuem significat, subjecerit, vocem μάνα etiam
esse à μανός, quando significat grana thuris
concussu elisa. Plinius lib. xii. cap. 14. de thure,
Micas concussu elisas mannam vocamus. Vid.
Stephanum in v. μάνα. Non itaque voluit di-
cere Suidas, vocem μάνα dictam esse δὲ τῆς
περὶ τὴν ἀνομήσας vel περὶ τὴν ἀνομήσας, quod absurdum foret;
sed concussu elisa, rara & tenuia facta,
ἀραιά, thuris grana dicta esse μάνα à μανός.

Μαντίας. ὄνομα κύριον.

Μαντεῖον. ἔστιν ἐν τῇ Δωδωναίῳ χαλκείῳ, καὶ ἐν τῇ Δωδώνῃ.

Μαντινέων. διοικισμός. εἰς πέντε κόμας τὴν Μαντινέων πόλιν διέκισται οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐκλήθη τὸ Μαντινέων διοικισμός.

Μαντινεία. πόλις Ἀρκαδική. ἢ Μαντινεία, ἐθνικόν. καὶ Μαντινικός, τόπος. ἔστιν ἐν τῇ Πλίνθῳ.

Μαντινέιον. ὄνομα τόπου.

Μαντινῆ. ὄνομα κύριον.

Μαντιπύλος.

Μάντις. μάντις, μάντις, μάντις, ἢ δευκλή. Μάντις, γενικῶς. θυοσκοί, ἱερεῖς, εἰδικῶς. † ἔστιν ἀκρίβης δυσκίνητος, χλωρὰ, χαλκιδήνη μάντις, ἥς πνεύματι τῶν θεῶν τὰς κινήσεις, μαντιόου.

Μαντοσύνη. μαντεῖον. καὶ μαντοσύνη.

Μαξέντιος. βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὅς ἡρώδης τῆς Ῥωμῆς ἐπέτελλε, τυραννικῶς μάλλον, ἢ βασιλικῶς πρότερον ἡρώδης κατ' αὐτῶν, μοιχθῶν ἀναίδειον τὰς τῶν ἐλθόντων γυναῖκας, καὶ πολλὰς ἀναιρέων, καὶ ποίων τῶν τοῖς ἀκόλουθα. τὸ γένος ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ῥύσατο τῆς Ῥωμῆς τὸ ὕψος αὐτῶν βασιλείας ἐσθλὰς, οὗτος τε Φροντίδα ἐποιεῖτο, ἵνα πρότερον χεῖροισι αὐτῶν. ἐν τοιαύτῃ οὐκ Φροντίδι ὦν, ἀλλ' ἐμνημονεύσας ἡλίου ὥρας ἔειπεν ἐν τῇ ἑσπέρῳ σὺλον πυρὸς παυροειδῶς γράφοντα, Ἐν τῇ νύκτι καὶ γέρονι Χριστιανός. Λικίνιος δὲ, ὁ συμβασιλεύων αὐτῷ, τὰς Ἑλλήνων ψυχὰς δόξας, ἐμίσεν Χριστιανὸς, καὶ διωκτὴν μὲν παρὰ Φόβου Κωνσταντῖνος κινεῖν ὑπέσχετο. λεληθότως δὲ πολλὰς ἐσθλὰς ποιεῖτο. παρὰ δὲ τῷ Φανερῶς ἐπελάμβαντο καὶ γένετο διωκτὴς τοπικός. τὸ δὲ Κωνσταντῖνον οὐκ ἐλάττανε. νόμος γὰρ ὁ Λικίνιος τῆς Ἐπισκοπῆς ἐκέλευε μὴ φοιτᾶν παρ' ἀλλήλων, ὥς ἀν μὴ ἔχη παρὰ αὐτοῦ τὰ Χριστιανῶν. ἀφ' ἑκείνης δὲ τῆς πλάτης Φιλίας, εἰς ἀπέχθειαν ἤλθον καὶ τέλος ἀναιρέον. ὑπὸ Κωνσταντῖνος ὁ Λικίνιος.

tur eam ob causam simulatae amicitiae foedere, dem a Constantino interfectus est.

Μαξιμῖνος. βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὅτος τὸν Ἰουλιανὸν τὸν ἀρχιερέα, πολλὰ τὴν μετὰ τοῦτον ἐποίησεν, τσαχύτατα καὶ μὲν πολλὰ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ ἡρώ-

1 Μαντινέων διοικισμός] Ex Harpocrate. Huc spectant verba illa Polybii lib. iv. cap. xxvii. Οἱ Λακεδαιμόνιοι Μαντινέας φίλους ὄντας καὶ συμμάχους ἀναστάντες ποιεῖσαι, οὐκ ἴσασιν ἀδικεῖν, οὐ μὴ πάλιν εἰς πόλιν αὐτῶν διοικισαί. Id est: Cum Lacedaemonii Mantinenfium sociorum atque amicorum suorum statum atque urbem funditus evertissent, nihil se iniuria commississe distabant, qui quidem ex uno oppido in plura eos distribuisse. Eandem historiam tangit Diodorus Siculus lib. xiv. pag. 336. Ammonius autem v. Οἰκιστάς, non Mantineam, sed Megalopolin a Lacedaemoniis διοικισθῆναι refert. Verba ejus haec sunt: Διοικιστὴν πόλιν, ἢ ἐν μὴ πάλιν πόλιν, μὴ εἰς πόλιν καὶ μετὰ τοῦτον ἐποίησεν, ὥς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγὰ πόλιν διέκισται. Vel ergo ἀμείνων μνημονεύει hic committit Ammonius: vel ea, quae refert, ad aliam historiam pertinent.

2 Ἐν τῇ Πλίνθῳ] Sed ibi mentio fit vocis Μαντινική, non Μαντινικός.

3 ἔστιν ἀκρίβης δυσκίνητος] Vide supra v. Ἀκρίβης, ubi eadem leguntur.

Μαντίας. Mantias. Nomen proprium.

Μαντεῖον. Oraculum. Vide in v. Δωδωναίῳ χαλκείῳ, & in v. Δωδώνῃ.

Μαντινέων διοικισμός. Mantinenfium simul habitantium dispersio. Lacedaemonii urbem Mantinenfium in quinque oppida diviserunt: quod vocatum est Μαντινέων διοικισμός.

Μαντινεία. Mantinea. Urbs Arcadica. Et Μαντινεία, nomen gentile. Mantinenfes. Et Μαντινεία, regio Mantinenfium. Vide in v. Πλίνθος.

Μαντινέιον. Mantineum. Loci nomen.

Μαντινῆ. Mantine. Nomen proprium.

Μαντιπύλος. Vates.

Μάντις. Vates. In genitivo, μάντις: & in dativo μάντι. Μάντις est nomen generale: at θυοσκοί, aruspices, & ἱερεῖς, sacerdotes, speciale. † Est locusta quaedam tarda & viridis, μάντις vocata, cujus motibus observatis futura praedicere solent [illi, qui artē divinandi callent.]

Μαντοσύνη. Vaticiniorum. Et μαντοσύνη. Vaticinium.

Μαξέντιος. Maxentius, Romanorum Imperator, Romanos gravissime oppressit, tyrannum se potius erga illos, quam Imperatorem gerens. Nam & ingenuorum hominum uxores impudentissime constuprabat, multosque interfecit, aliaque id genus facinora perpetrabat. Quibus compertis Imperator Constantinus Romanos jugo tyrannicae servitutis liberare studens, statim serio cogitare coepit, qua ratione tyrannum opprimeret. Hujusmodi igitur sollicitudine districtus, circa meridiem columnam igneam in coelo vidit, cruci similem, cui inscripta erant haec verba: *In hoc vince*: [eoque signo viso,] factus est Christianus. Licinius vero ejus collega, gentilium errores fovens, Christianos oderat. Et palam quidem persecutionem adversus eos concitare minime audebat, metu Constantini. Multis tamen occulte struebat insidias. Tandem vero eos aperto Marte persequi aggressus est: eaque persecutio localis fuit. Constantinum autem ea res non latuit. Licinius enim lege lata Episcopos ad gentiles accedere vetuit, ne scilicet Christianorum religio hujusmodi obtentu propagaretur. Rupto igitur hostes sibi mutuo facti sunt: & Licinius tan-

Μαξιμῖνος. Maximinus, Romanorum Imperator. Hic rerum potitus, magnopere mutata rerum forma, cum omni acerbitate ac

4 Μαξέντιος. βασιλεὺς Ῥωμ.] Totum hunc articulum confarcinavit Suidas ex Socratis *Histor. Eccles.* lib. i. cap. 2. 3. 4. ut Pearsonius observaverat.

5 Βασιλείας] Scribe, δουλείας, ut habet Socrates.

6 Ἐίδεν ἐν τῇ ἑσπέρῳ σὺλον πυρὸς παυροειδῆς γρ.] Locus hic apud Socratem rectius & plenius sic legitur: Ἐίδεν ἐν τῇ ἑσπέρῳ σὺλον πυρὸς παυροειδῆς, ὃς ἡ γερμύνη ἦν, λέγοντες, Ἐν τῇ νύκτι.

7 Προὐκὶν δὲ καὶ φανερός ἐπιγίγνεται] Emenda & supple ex Socrate, προὐκὶν δὲ καὶ φανερός αὐτῶν θλαπτεῖν ἐπιγίγνεται.

8 Παρ' ἀλλήλων] Scribendum est παρ' ἑαυτῶν, ut habet Socrates. Vel, quod est usitatus, παρ' ἑαυτῶν, in casu quarto.

9 Μαξιμῖνος. βασιλεὺς Ῥωμ.] — ἐπιβουλὰς ἀποφθεῖναι] Hec omnia leguntur apud Joannem Antiochenum in *Excerptis* a Valerio editis, pag. 381. unde ea Suidas descripsit. Maximinus autem, de quo hic agitur, est ille, qui vulgo *Tyrax* dicitur, & Alexandrum Severum excepit.

μὲν ἔκ τε ἡμέρας βασιλείας εἰς τυραννίδος ἀμύθητα
μεταγαγὼν πάντα ἐπειράτο. φύσιν δὲ ἰὼν τὸ ἥθη,
ὥσπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, καὶ τὸ φονικὸν πά-
τριον ἔχων. οὐδέως οὐδὲ τίς τε φίλος πάντας, οἱ συν-
ῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, σύνδροοί τε ὑπὸ τῇ συκλήτῃ
ἑπιλεχθέντες, ἀπεκθυσάσθαι, βυλόμην μὲν
εἶναι ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδὲνα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ
συνειδήσεως βύβη. πλείους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέ-
κτεινεν, ἑπὶ βλάσιν ὑποπθίαν. Ὁ βασιλεύων δὲ τῆς
ἐώας, πολλὰ μαρὰ καὶ ἀποπαχά. ὑπερβολὴν ἐπε-
δείξατο καὶ πρὸς τοῖς δαυμὸν ἀπηνῆ καὶ ἀπάν-
θρωπον καὶ πᾶσαν τὴν ἀνατολὴν εἰς τῆς Χριστιανῶς.
καθ' ὃν πλείοι τῶν εὐδοκίμων ἐμαρτύρησαν. ἄξι-
α δὲ τὸ δυσσεβείας αὐτῆς τὰ θεοῖμα τὸ μελλόντος αὐ-
τὸν ἀφ' ἀρχῆς καλὰ σεως, εὐκότως πέπονθε. νόσῳ
γὰρ δευοτάτῃ πεπρωμένη, ἀλγυδὸν ἰχθυὸς τὴν πᾶ-
σαν σάρκα αὐτῆς διελυμαίνοντο. καὶ τὰ μὲν ἔσχατα διε-
φθείροντο ὑπὸ τῇ σιδομυχούσις (φροδοῦσας πυρώ-
σεως) ἢ δὲ σαρξ πᾶσα κηρὸς δίκην ἐξετίκετο. λαβρο-
τέρως δὲ φλογίζοντο καὶ αὐτὰ συνερύγησαν τὰ
ὄσθια, ὥστε ἐξαφανισθῆναι καὶ τὴν χαρακτῆρα τὴν ἀν-
θρώπινος μορφῆς. ἐλευνῶς δὲ κατὰ σπινθῆρας, το-
σαύτῃ δυσωδία ἐξέπεμπε, ὥς ὅδ' ἐν τῇ ἐν ταῖς
ἀφ' αὐτῶν ἀφ' ἀφ' αὐτῶν. ὁ δὲ βραχὺ ἐμπνέων καὶ
γενάξας ἀπέθανε.

Μάξιμος Τύριος, Φιλόσοφος, διέτριψε δὲ ἐν
Ῥώμῃ ἐπὶ Κοινοῦ. ἔγραψε περὶ Ὀμήρου, καὶ τίς
ἢ παρ' αὐτῷ ἀρχαία φιλοσοφία. Εἰ καλῶς Σω-
κράτης οὐκ ἀπελογήσασθαι καὶ ἄλλα πινὰ φιλό-
σοφα ζητήματα.

Μάξιμος Ἡπειρώτης, ἢ Βυζάντιος, Φιλόσοφος,
διδάσκαλος Ἰουλιανῶν Καίσαρος τῷ ὁδοῦ. ἔγραψε
περὶ ἀλύτων ἀντιθέσεων. ἔγραψε περὶ κατὰρχων.
περὶ ἀντιθέσεων. ὑπομνήματα εἰς Ἀριστοτέλιν. καὶ ἄλλα
πινὰ περὶ τὸν Ἰουλιανόν.

Ματρίων. κατὰ λαβῆν.

Μαρθίων. καὶ Μαρθίον, ὄνομα τόπος.

Μαρθίων. ὁ τόπος Ἀθήνησιν. ἀπὸ Μαρτιά, ἢ
Ἀπέλλωνος. τῆτον Καλλίμαχος Ἐνὸπιον λέγει.
τῆτον δὲ ἰνδρον, ἢ ἔνδρον. καὶ Μαρθίωνιον ἔργον, καὶ

terrore potestatem exercere coepit, cum ex
molli mansuetoque imperio ad tyrannidis
crudelitatem vertere omnia contenderet.
Quippe vir ingenio juxta ac genere barba-
rus, ac more gentis avidissimus cædis erat.
Proinde omnes confestim amicos Alexandri
atque assessores, e Senatu lectos, ex medio
sustulit, quod ipse solus in exercitu esse, &
neminem juxta se habere vellet, quem nobi-
litate potiore esse conscius sibi ipse esset:
plurimos etiam eorum neci dedit, quod in-
sidias suspectaret. † Hic in Oriente regnans,
præter alia nefaria & maxime impia facinora,
quæ patravit, persecutionem etiam crudelem
& inhumanam per totum Orientem in Chri-
stianos excitavit: in qua plurimi viri celebres
martyrium passi sunt. Sed impietate sua digna
pœnarum, quæ ipsum [post hanc vitam] ex-
cepturæ erant, exordia merito passus est. Cum
enim in gravissimum morbum incidisset,
maximi dolores totum ejus corpus crucia-
bant, interno coque vehementissimo ardore
intestina ejus depascente, & omni reliqua
carne ceræ instar liquecente. Cum autem
ardore, quo flagrabat, ipsa etiam ossa ejus
torrerentur, omnem tandem formam huma-
nam penitus amisit, miserabiliterque com-
putrescens, tantum fœtorem exhalavit, ut a
cadaveribus in sepulcro putrefactis nihil dif-
ferret. Sic igitur animam ægre trahens, &
[præ dolore] gemens tandem obiit.

Μάξιμος. Maximus Tyrius, Philosophus:
qui Romæ sub Commodō vixit. Scripsit de
Homero, & quæ sit apud eum antiqua Phi-
losophia. Rectene Socrates fecerit, quod
accusatus non responderit. Item, alias qua-
dam quæstiones philosophicas.

Μάξιμος. Maximus Epirota, vel Byzan-
tius, Philosophus, Juliani Cæsaris Parabatæ
magister. Scripsit de Insolubilibus oppositio-
nibus. De principiis. De numeris. Commen-
tarium in Aristotelem: & alia quædam ad
eundem Julianum.

Ματρίων. Corripere. Comprehendere.

Μαρθίων. Marathionis. [A recto Μαρθίων.] Et Marathesium, nomen loci.

Μαρθίων. Marathon. Locus Athenis, [sic
dictus] a Maratho, Apollinis filio, quem
Callimachus vocat Ἐνὸπιον, i. e. humidum, vel,

1 Ἐπιλεχθέντες] Sic habent MSS. Paris. itemque Joannes Anti-
ochenus loco laudato. At priores Edit. minus recte, Συνεικλή-
θητες.

2 Βασιλείων δὲ τῆς ἐώας, περὶ μαρὰ καὶ ἀπ.] Hæc, & quæ se-
quuntur, non de Maximino Thrace, sed Galerio Maximiano intel-
ligenda sunt, ut patet ex Euseb. Hist. Eccles. lib. viii. cap. xiv. &
xvi. Male ergo Ecloga hæc priori absque ulla nota distinctionis
subjuncta est, quæ ob argumenti diversitatem inde non solum di-
stinguenda, sed etiam sub alio capite collocanda erat.

3 Ἐπὶ Κοινοῦ] Imo & ante eum, si vera est sententia doctissi-
morum viro-um, Scaligeri, Jonfii, & Jacobi Capelli, existiman-
tium, Maximum Tyrium unum fuisse ex præceptoribus Marci An-
tonini: quod tamen in dubium revocat Gatakerus ad Marc. Anton.
lib. i. §. xv. quem Lector consulat. Ante Commodum tamen
Maximum Tyrium floruisse fidem facit Eusebius in Chronico,
& qui eum exscripsit, Georgius Syncellus: quippe qui eum ad im-
perium Antonini Pii referunt.

4 Ἐγγραφὴ περὶ Ὀμήρου, καὶ τίς ἢ π.] Hæc Dissertatio hodie adhuc
existat, præfixo hoc lemmate: Εἰ ἴσῃ καὶ Ὀμηρον αἰεῖται.

5 Εἰ καλῶς Σωκράτης οὐκ ἀπελογήσασθαι. Et hæc dissertatio hodie ad-
huc in manibus eruditorum veritatur.

6 Καὶ ἄλλα πινὰ φιλοσοφικὰ ζητ.] Exstant hodie xlii. Διαλέξεις, sive
Dissertationes Max. mi Tyrii, varii argumenti, quas novissime in
hac urbe cum notis suis edidit eruditus Juvenis Joannes Davifius,
Collegii Reginalis hic apud Cantabrigienfies Socius.

7 Ἡ Βυζάντιος] Suidæ repugnat Socrates, quippe qui Hist. Ec-
cles. lib. iiii. cap. i. Maximum Philosophum, præceptorem Ju-
liani Imperatoris, (quem tamen non Epirotam, sed Ephesium fa-
cit) expresse a Maximo Byzantio distinguit. Verba ejus hæc sunt:
Προκόπιος δὲ αὐτῷ καὶ τῷ ῥητορικῷ, ἐφύταται τῇ Νικομηδείᾳ
Μάξιμος ὁ φιλόσοφος, ἐκ δὲ Βυζάντιος, ὁ Εὐκλείδης πατήρ, ὃς
Ἐπίστος, &c. Id est: Cum autem ille (Julianus) in Rhetorica
proficeret, advenit Nicomediam Maximus Philosophus, non ille By-
zantius, Euclidis pater, sed Ephesus, &c. Hoc Maximo Julianum
Imperatorem doctore & magistro usum esse, Socrates ibidem re-
fert. Ad eundem hodie extant duæ epistolæ Juliani Imperatoris,
xv. & xvi. Plura de eo vide apud Eunapium in Maximo.

8 Περί κατὰρχων] Hoc opus, initio mutilum, e Codice Medi-
cei descriptum habet eruditissimus vir Joannes Albertus Fabricius:
qui se id cum spicilegio emendationum ad Manethonem editurum
esse mihi scripsit.

9 Μαρθίων] Vide Meursium in libello de Pop. Att. v. Μαρθίων.
Μαρθίων.

¹ Μαραθονομάχαι, σφινδάμνιοι, αὐτοὶ Μαραθῶν
ἐν τῷ Διεξιφύσῳ.

Μαραναθά. ² Ἐβραϊστὶ, ³ ἀντὶ τοῦ, εἶδον τὸ Χριστόν.

Μαραναθά. χτὶ τὸ Ἐβραϊστὶ Φωνίῳ λέγετο ⁴ ἀντὶ
τοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθε. τὸ δὲ τὸ οἰκονομίας βεβαιῶν
λόγον, τὸ τοῦ Φησὶν ὡσαννὴ ἔλεγεν, ὁ πάντων ἡμῶν
δυσωπίας χαλκῶναι τοσούτον χατηζήσωτε, καὶ ὑμεῖς ἐν
τοῖς αὐτοῖς ἐστὲ ἀμαρτωνοί, καὶ ἐφείτετε τὸ ἀγάπης
τὸ ὑπερβολικῶν, τὸ ἀγαθὸν τὸ κεφάλαιον. ἐνήρησον
τὸ τῆς μόνον, Φησὶ, καὶ ἀρκέσει σοι εἰς πάσης ἀρετῆς
προσκοπὴν καὶ πᾶσαν δυνάμει χαλκῶσαι τὸ ἀμαρτάν.

Μαραντάπη. ὄνομα κύριον.

Μάρας, ⁵ ἀπὸ Βερούας, τὸ ἐν Συρίᾳ πόλεως, ἀνὴρ
τῷ πλοσιώτῳ, ἀλλ' ὅμως ὁ κόρος ἐδεύετο αὐ-
τῷ ὅσον ἐπέτεκεν. ἐδὲ τὸ κόρος ἐδεῖς ἐφάνειο τῷ
λεημάτων, ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὅργανα ἐποιεῖτο δικαιο-
σύνης τε καὶ φιλανθρωπίας, ἐπιχρηγῶν τε τοῖς δεο-
μένοις, καὶ φιλοτιμύμενος ἐν τοῖς πολιτοῦμασι.
ἔτι παρ' ἑαυτὸν τοῖς πᾶσι δεικνύει καὶ δικαιο-
σύνην ἔτι τῷ πολιτῶν ἐδεῖς αὐτῷ ἐκείληκε ποτε,
ἔτι τῷ ξένων, ἔτι ἀσυγγειτόνων, ἔτι τὸ ἐν ἀρχαῖς
ὁμογενῶν. ἐ μὲν ταῦτα δικαιοσύνης ἔργα ἀπελογί-
ζετο, εἰ μὴδὲν ἀδικίᾳ τῷ πολιτοῦμασι ἀλλ'
ἐκείνα μᾶλλον, εἰ μὴ χάμνοι διεργαῖν. τοιγαυτὶν ἔ-
τι ἑαυτῷ μόνον ἐπεμελεῖτο πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ
τὸ ἀλλοτρίων, μάλιστα τὸ ἐκείληκε μὴδὲν ἐν τε τῷ
ἄσπῳ, καὶ κατ' ἀρχάς. μάλιστα δὲ τῆς τεκμήριον, εἰ
πῶς ἡβέλειτο π πωλεῖν, ἢ πῶς ὠνεῖσθαι τὸ πλοσιάζον-
των αὐτῷ, ὁ μὲν πρὸς αὐτῷ τὸ δὲ πρὸς ἐπὶ τῷ
πλήματι τὸ ἄλλης ἀξίας, ὑπερ' αὐτῷ γὰρ τοῖς δὴ-
πυθῶν, ὑπερ' ἑ κτήσασθαι ὁμορον καὶ γέγονα Μά-
ραν, τὸ πάντων ἀνθρώπων δικαιοσύνην. ὥστε ἐξενίκησεν
εἰς παροιμίαν ὁ Μάρας, ἐπὶ δικαίᾳ λήσῃ τὸ πέλας.

Μαργαρίται ⁶ δηλοῖσι δακρύων ῥόον.

Μαργαρίν. μαῖνε.]

Μάρης, καὶ μάρης. μαυρόμορος. καὶ ὑπερμαρ-
γότερος, ὁ ὑπερμαυρόμορος. καὶ γαστρίμαργος, ὁ
αὐτὸς τὸ γαστέρα μεμυῶς.

Μαργίτης. ⁷ Αἰσχίνης ἐν τῷ χτὶ Κτησιφῶνι ἐ-
πανυμῶν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτῳ ἔειπε. ἐκάλουν δὲ
τῆς ἀνοήτης ἔτι.

¹ Μαραθονομάχαι, σφινδάμνιοι.] Aristophanes *Acharnensis* pag. 397.

² Ἀραβιστοί, σπινθὶ λήγοντες, ἀραβιστοί.
³ Ἀπερμόνιος, Μαραθονομάχαι, σφινδάμνιοι.
Ad hunc locum Comici Suidas respexit.

⁴ Μαραναθά.] Usus est hac voce D. Paulus 1 Corinth. xvi. 22.
ubi Theophylactus inquit: Μαραναθά. Τυτίον, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθε. τὸ
δὲ ἰππῶν, ἄμα μὲν τὸ οἰκονομίας βεβαιῶν λόγον. Ἐ δὲ τὸ τοῦ τῶν ἀνά-
στασιν ἄμα δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὐτῶν, ὅτι ὁ δισπότης ὑπερ' ἡμῶν πᾶσι κα-
ταδύσας, &c.

⁵ Ἀντὶ τοῦ, εἶδον τὸ Χριστόν.] Melior & verior vocabuli huius inter-
pretatio traditur in voce sequenti.

⁶ Ἀντὶ τοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἦλθε.] Sic etiam vocem hanc interpre-

in aqua degentem. Et, Μαραθῶνιον ἔργον. Opus
Marathonium. Et, Μαραθονομάχαι, σφινδ. Mara-
thonomachæ, acerni. De Marathone [verba
fiunt] in v. Διεξιφύσῳ.

Μαραναθά. Maranatha. Hebraice significat,
Vidi Christum.

Μαραναθά. Maranatha, Hebraica lingua
significat, *Dominus noster venit*. Hoc autem
dicit, Incarnationis sermonem confirmans;
quasi diceret: Omnium nostrum Dominus
adeo descendere dignatus est; vos vero in
iisdem peccatis perseveratis, nec summam
illam charitatem, bonorum caput, revere-
mini. Hoc enim solum, inquit, considera,
idque sufficit tibi ad omnem virtutis pro-
fectum, & omne peccatum ea ratione extin-
guere poteris. *Port.*

Μαραντάπη. Marantope. Nomen proprium.

Μάρας. Maras, ex urbe Syriæ Berceæ, ho-
mo ditissimus, sed quem copia opum non
reddebat insolentem. Haud enim ullus in eo
fastus ob divitias apparebat, sed iis ad justi-
tiam & humanitatem exercendam ut instru-
mentis utebatur, indigentibus largiendo, &
in Reipubl. administratione se splendidum
præbendo. Idem adeo se omnibus æquum
& justum præbuit, ut neque civium quisi-
quam ullum crimen ipsi objecerit, neque
hospitem, neque vicinorum, neque eorum,
qui ruri agros ipsi vicinos habebat. Neque
tamen hæc justitiæ officia censebat, si nul-
lum de civibus afficeret injuria: sed illa
potius, si benefaciendo non defatigaretur.
Quare non solum sua, sed & aliena negotia
curabat, præcipue vero illorum, qui & in
urbe & ruri prædia sibi vicina possidebant.
Ejus vero rei maximum illud est argumen-
tum, quod, si quis [agros vel loca] quædam
prædiis ejus vicina vendere, & alter emere
vellet; ille pluris ea æstimaret; hic vero ma-
jori pretio liceretur, ut scilicet vicinum ha-
beret Maram, omnium hominum justissimum.
Quare in proverbium tandem abiit *Maras*,
dicique coepit de iis, qui se æquos & justos
erga vicinos præbent.

Μαργαρίται δηλ. *Margaritæ significant lacrymarum fluxum*.

Μαργαρίν. Furit. Infinit.

Μάρης, & μάρης. Infans. Et ὑπερμαργό-
τερος, supra modum infans. Et γαστρίμαρ-
γος, ventri admodum addictus.

Μαργίτης. Æschines in oratione contra Cte-
siphontem Alexandro cognomen *Margites*
tribuit. Sic autem fatuos & stultos vocabant.

tatur Theophylactus, cujus verba in nota præcedenti adduximus.
Certe *Mar* apud Syros *dominum* significat; ut vel ex Philone in
Flaccum constat, qui *Μάρας* scribit τὸ κύριον ὀνομαζόμενος πρὸς Σύ-
ρους. *Μάρας* enim idem est, quod Syrorum *Mar*, addita tantum
terminatione Græca.

⁵ Μάρας, ἀπὸ Βερούας, τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως.] Hunc articulum excerptit Sui-
das ex scriptore aliquo, qui hodie intercidit.

⁶ Μαργαρίται δηλοῖσι δακρ.] Sic etiam versus hic legitur apud
Nicephorum in *Oneirocritico*. At Astrampylus sic habet:

Οἱ μαργαρίται δηλοῖσι δακρύων ῥέον.

⁷ Μαργίτης. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτ.] Ex Harpocrate: qui plu-
ra habet.

Committere autē V. Mares
Mares, ἀεικλιανή
quod notat Bot. animaculo. p. 171.
adhibere. p. 172.

Docere aliquando voluit Suidas,
quomodo constuantur verba, ut μαράινω &
μελαίνω cum accusativo: μελαίνωμαι cum ge-
nitivo &c. & in illis μή ἐλλίπης. μή ἐμβαίη.
μή ἐπιχειρήσῃ, adnotare voluit, voculam μή
constitui cum optativo & subjunctivo. Auctor
Erymol. M. σωτάτιπαι ὅ (μή) μετὰ τριῶν

ἐγκλίσεων· μετὰ προσεκηκῶν, ὡς π., --- μή ψά-
δὲ ἐπιστάμεθα· οὐκ αἰπὴν: --- μετὰ ἐνκτικῶν,
ὡς π., 'Εἰ μή ἐγὼ τὰδε πῶς φαίνω ἐν πυρὶ θείην:
--- καὶ μετὰ ὑποτακτικῶν, ὡς π., Μὴ δὴ πῶ ὑπ'
ἐχέσφι λυώμεθα μόνυχας ἵππους.

Waldenberg in Hist. Hom. II. p. 171.
et in Hist. Hom. II. p. 172.
et in Hist. Hom. II. p. 173.

496

M A

Μαργίτης. ἄνθρωπος ἐπὶ μαρῶν καμωδόμενος· ὅν
Φασιν ἀριθμῆσαι μὴ μὴ πλείω τῷ ἐδνηθῆναι· νόμ-
φίω δὲ ἀρμόδιον, μὴ ἀφαιρῶν αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖ-
σθαι, λέγοντα, μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν ἀφαιρῶν. ὁ
γνοὺν δὲ νεανίαν ἤδη γενημένον, καὶ πυνθάνεσθαι τῆς
μητρὸς, εἴη ὅτι αὐτὴ πατρὸς ἐπέχθη.

Μαργώσαι χεῖρα. μαυροδύμην.

Μαρδόνιος. ὄνομα κύριον.

Μαρδοχαῖος. ὄνομα κύριον. ἔστιν ὁ τῷ Ἀμάν, καὶ
ὁ τῷ Ἐδῶν.

Μάρδοι. ἔθνος τὸ πᾶν λησάει· καὶ ἔτ' ἀν' οὗ ποιῶν
πρὸς αὐτὸς πτῆς κτίσασιν, ἔτ' αὖ κακῶς ἐς το-
σύνδε ταπεινώσειεν, ὡς, εἰ τῷ φόβῳ ἀπαλλαχθεῖεν,
μὴ ἀν' ὁρμητικῶν ἐπιτρέσθαι, οἷς πάλαι ὑπέδυσαν.

Μάρδοι. ἔθνος πολυάνθρωπον, τετραχίαν γῆν
ἐποικουῦντες, καὶ μόλις ἀπ' οὗ γεωργῶσι τρεφόμενοι,
ἀνιστοῦντες, καὶ πένητες· ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀπείσθη
τύχῃ.

Μαργίτης. ἀεικλιανή.

Μάρης, ὁ ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος Ἐπίσκοπος,
καταλαβὼν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην θύοντα τῇ Τύχῃ
ὁ τῇ βασιλικῇ Κωνσταντινουπόλει, τῷ καὶ τα χεῖρα-
κωγόμενος (ὡς γὰρ δὴ πρὸς τῷ γήρα ὑποχρυσ-
οφθαλμῶν ὑπομείνας) πολλὰ τὴν βασιλέα προσελ-
θὼν ἀνέειπεν, τὴν ἀσέβειαν καλῶν, τὴν ἀπείσθησιν, τὸν
ἀδελφόν. ὁ δὲ λόγος τὰς ὕβρεις ἡμύνετο, τυφλὸν καλέ-
σας, καὶ οὐκ ἀν' φησὶν ὅτι ὁ Γαλιλαῖος σε Θεὸς θε-
ραπείᾳ σε. Γαλιλαῖον γὰρ εἰδὼς καλεῖν τὸν Χριστόν. ὁ
δὲ δὴ Μάρης παρρησιασάμενος πρὸς τὴν βασιλέα εἶπεν·
Εὐχαριστῶ, φησὶ, τῇ Θεῷ, τῇ τυφλώσαντί με, ἵνα
μὴ ἴδω τὸ πρὸς ὅσον σε, ὅπως ἐκπεπληγμένος πρὸς
τὴν ἀσέβειαν. ὁ δὲ πρὸς ταῦτα ὁ Ἰουλιανὸς ἀπεκρί-
νατο· δεινὸς δὲ καὶ τῷ μετ' ἑαυτοῦ. ὡς καὶ γὰρ τῆς
ἐπὶ Διοκλητιανῷ μαρτυρησάντας ὑπὸ τῷ Χρι-
στῶν πτωχόν, πρὸς τὸν πτωχόν ὅτι τὸ μαρ-
τυρῆσαι πολλὰς ἐπισημασίας, ὡς αὐτὸς τῷ τῷ
Χριστιανῷ ἀμυνόμενος, ἐπὶ ἐτέρῳ ἐπείσθη. καὶ τὴν
μὴ ὑποβάλλουσαν ὁμολογίαν ἐπὶ Διοκλητιανῷ ὑπε-
θετο· καὶ μὴ πάντῃ τῷ δίδωκεν ἀπέχου. διαβλὼν δὲ
λέγει, τὸ ὅπως ταράττει τῆς ἰουδαϊσμοῦ. ἐπεί-
ρατε δὲ ὁδὸν. νόμος ἐκέλευε Χριστιανὸς παιδίσκας μὴ
μετέχειν, ἵνα μὴ, φησὶν, ἀκονόμενοι τῷ γλωττίῳ,
ἐτοίμως πρὸς τῆς ἀφαιρέσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἀ-
παντῶσι. πολλὰ δὲ ἐπὶ πολλοῖς μηχανησάμενος, ἐ-

1 Μαργίτης. ἄνθρωπος ἐπὶ μαρῶν καμωδόμενος. De hoc Margite, homine
insigniter stolido, poema scripsisse fertur Homerus, cujus menti-
onem faciunt Aristoteles de Poetica, cap. iv. Hephæstion de Metris,
pag. 64. & 67. Scholiasta Aristophanis ad Aves, pag. 584. Har-
pocration v. Μαργίτης; & alii. Ab aliis tamen poematis huius au-
ctor fuisse traditur Pigres, ut discimus ex Suida infra v. Πύρρης. De
huius autem Margite stultitia insignis est locus apud Eustathium
ad Odyss. K. pag. 1660. quem hic describam. Οὗτος ἔγνωκεν καὶ
τὸ ἀφροσύνην Μαργίτην, τὸ δὲ ὅτι μαργαίνειν· ὁ δὲ, μαργαίνειν· ὁ δὲ ποι-
σας τὴν ἐπισημασίαν· ὁμοίως Μαργίτην ὑποτίθηται εὐπείρῳ καὶ ἐπὶ τῷ
βόλῳ γένεσιν φησὶν. γὰρ καὶ δὴ, μὴ συμπεπληγὴν τῇ νόσῳ, ὡς ἀναπ-
θεῖται ἐκείνη, περὶ καὶ τῷ καὶ τῷ ἐπὶ τῷ νόσῳ, ὡς ἀναπ-
θεῖται ἐκείνη, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις αἰδῶν καὶ ἰσχυροῦσθαι, καὶ ἔτι
φρονεῖν καὶ εὐδοκῶν· ἐπὶ τῷ νόσῳ. Quis hanc legens non rideat?

M A

Μαργίτης. Margites, homo, qui propter
stultitiam a Comicis perstringebatur. Ajunt
enim cum ultra quinque numerare non po-
tuisse: & cum uxorem duxisset, eam non te-
tigisse, præ metu, ne se apud matrem accu-
saret. Idem cum jam esset adolescens, igno-
rans, se a matre in lucem editum esse, eam
interrogasse fertur, an pater ipsum peperisset.

Μαργώσαι χεῖρα. Manum insanientem.

Μαρδόνιος. Mardonius. Nomen proprium.

Μαρδοχαῖος. Mardochæus. Nomen pro-
prium. Vide in v. Ἀμάν, & v. Ἐδῶν.

Μάρδοι. Mardi. Gens tota latrocinii dedi-
ta: quos neque beneficiis in fide retinere,
neque contra cladibus adeo domare possis,
quin metu liberati, statim ad ingenium re-
deant, & aggrediantur eos, quibus metu ter-
riti ante cesserant.

Μάρδοι. Mardi. Gens numerosa, sed terram
asperam inhabitans; adeo ut fructibus agro-
rum, quos colunt, vix ac ne vix quidem vi-
sitare queant. Idem equis carent, & pau-
peres sunt; ita ut pristina illorum fortuna
nunc fide careat.

Μάρης. Mares, Chalcedonis in Bithynia E-
piscopus, cum Julianum Parabatan Fortunæ
immolantem in urbe Regia Constantinopoli
deprehendisset, tunc manu ductus (nam præ-
ter senium, etiam oculorum suffusione labo-
rabat) ad Imperatorem accedens, eum mul-
tis conviciis est infectatus, impium vocans,
& apostatam, & religionis expertem. Ille
vero verbis convicia ulciscens, eumque cæcum
vocans, Neque tuus ille Deus Galileus, in-
quit, te sanare possit. Galileum enim sole-
bat appellare Christum. Mares vero majori
cum fiducia Imperatori dixit: Gratias ago
Deo, qui me luminibus orbarit, ne tuum vul-
tum videam, qui sic in impietatem prolapsus es.
Nihil tum quidem ad hæc Julianus respon-
dit: sed postea eum graviter ultus est. Cum
enim vidisset eos, qui sub Diocletiano mar-
tyrium obiissent, a Christianis honorari, mul-
tosque ultro & alacres ad martyrium sube-
undum properare; ut hoc ipso quodammo-
do Christianos ulcisceretur, aliam viam in-
gressus est, & nimiam quidem illam crudeli-
tatem, qua Diocletianus usus fuerat, omisit:
non tamen a persecutione prorsus abstinuit.
Persecutionem enim voco, quum homines qui-
eti quovis modo infestantur. Sic autem eos
infestavit. Lege lata Christianis interdixit,
ne humanioribus disciplinis instituerentur:
ne si linguam, ut aiebat, acuisent, Gentili-

Polybius in Excerptis a Valesio editis, pag. 58. Ταῦτα γὰρ ἔχουσιν
Τίμαιον εἰσάγειν πρὸς τὴν πρὸς τὸν Μάρη, ἀλλ' ὅτι τὸν λησμονεῖτον Μαργίτην
ἐκαλεῖον.

2 Ὅτι φασιν ἀριθμῆσαι μὴ μὴ πλείω. Idem etiam de Melitide tra-
ditur. Vide Nostrium supra v. Γαλλοῖ.

3 Ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γενημένον, καὶ π.] Locus hic procul
dubio mutilus est, quem sic supplendum puto: Ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν
ἤδη γενημένον, ἔξ ὅπου ἔτι γένεσιν ἐπὶ τῇ ἐπὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρὸς, &c.
Hanc lectionem in versione expressi.

4 Μάρης, ὁ ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος Ἐπ.] Articulum hunc de-
scripsit Suidas ex Socratis Hist. Eccles. lib. iii. cap. xii. ut Pearso-
nius quoque monuit. Confer etiam Photium Cod. cclviii. pag.
1428. ubi eadem de Mares historia narratur.

πρὸς

πεισέ πιναι πρὸς τὸ θύειν σπικλίναν· ὃ οἷς καὶ Ἐκκ-
βόλιον τὸ Κωνσταντίνου πόλεως σοφιστήν.
busdam persuasit, ut [Idolis] immolarent: inter quos & Hecebolio, Sophistæ Constan-
tinopolitano.

Μαριανός, ὁ Μάρου δικηγόρου, τῷ ὑπάρχον Ῥώ-
μης. Ῥωμαῖος τὸ ἀρχαῖον. μετακλήσαντος δὲ τὸ
πατρὸς Ἐλευθερόπολιν, μίαν τῇ τῷ πατρὸς Παλαι-
στίνης, ἀπὸ ὑπάτων, καὶ ὑπάρχον, καὶ πατέρων γε-
γονώς, τὸ ἐπιφανέστερον, καὶ τὴ βασιλείᾳ Ἀναστάσιον.
ἔγραψε βιβλία τοσαῦτα· Μετὰ φρασιν Θεοκρίτου, ἐν
ἰάμβοις γέν. Μετὰ φρασιν Ἀπολλωνίου τῷ Ἀργοναυ-
τικῶν, ἐν ἰάμβοις ἐχθ. Μετὰ φρασιν Καλλιμάχου Ἐχθ-
λης, Ὑμνων, καὶ τῷ Αἰπίων, καὶ τῷ Ἐπιγραμμά-
των, ἐν ἰάμβοις τῶν. Μετὰ φρασιν Ἀράτου, ἐν ἰάμ-
βοις ἀρμ. Μετὰ φρασιν Νικάνδρου τῷ Θεριακῶν, ἐν
ἰάμβοις αὐτοῦ· καὶ ἄλλας πολλὰς μετὰ φράσεις.

Μαριλάδης. ὄνομα. τῆς τῆς, γένος Ἀχαρνικός.

Μαρίλη. ἀμαυρὸν πῦρ. ὁ χυρὸς, καὶ τὸ λεπτότα-
τον τὸ ἀνδραχόν. Χαλκίδος οἷα τις γέμων καπνὸς καὶ
μαρίλης. καὶ Κρατῖντος ἐν Ὁραῖς· Ἐφθάρη μαρί-
λης τὸ φάσμα πλέαν ἔχον. ἢ ἀπὸ τῷ ἀνδραχόν
[προδῆ]. ἢ Ἀεισοφάνης·

ὑπὸ τῷ ὄντι δὲ τὸ μαρίλης μοι συχλὺν
Ὁ λάρκος ἐπετίλησεν, ὥσπερ σπηγία.

Μαρία.

Μαρίν, Νεαπολίτης, Φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ,
μαθητὴς Πρόκλου τῷ Φιλοσόφου, καὶ ἀφ' αὐτοῦ.
ἔγραψε βίον Πρόκλου τῷ αὐτῷ διδασκάλου, καὶ κα-
ταλογάδιον, καὶ ἑπικῶν καὶ ἄλλα πινὰ φιλοσόφων
ζητήματα.

Μαρίν. ὁ ἔπος τῷ Πρόκλῳ ἀφ' αὐτοῦ πα-
ραδεδόσμενον, καὶ Ἰσιδώρου τῷ Φιλοσόφῳ τῷ Ἀριστοτέλει
λόγων καὶ μαθημάτων, ἐλθόντι τὸ δεύτερον Ἀθήνας,
τῷ κοινῷ διδασκάλῳ τελευτηκότος, ἐπέδειξεν αὐτῷ
συγγραμμὴν ὑπομνήματα πρὸς αὐτῷ ἔχον παμ-
πόλων εἰς τὸ Πλάτωνα Φίλητον, ἐντυχεῖν τε καὶ
ἐπικλῶναι καλῶντας, εἰ ἐξοίσειν εἰς τὸ βιβλίον. ὁ δὲ
ἀναγνὼς ἐπιμελῶς, ὅθεν ἀπεκρύβητο τὸ αὐτῷ δοκούν-
των· ὁ μὲν τοι ἄμυστον ἀφῆκε φωνῇ ὅδε μάλιστα τοσῶ-
τον δὲ ἔφη μόνον· Ἰκανὰ εἶναι τὰ τῷ διδασκάλῳ
ὑπομνήματα εἰς τὸ ἀφ' αὐτοῦ. συνίης δ' ἐκείνου,
παραυτίκα διέφθιρε τὸ βιβλίον πυρὶ· ἥδη δὲ καὶ πρὸς

1 Μαριανός] Hic Μαρίν appellatur Σύρος ab Euagrio Hist. Eccl. lib. III. cap. XLIII. ubi vide Valefium.

2 Μαριλάδης. ὄνομα. τῆς τῆς γένος Ἀχ. Aristophanes Acharnens. pag. 460.

3 Τῶν δὲ μνηστῶν ἱστορ. ὁ Μαριλάδης. Scholiasta ad eum locum: Ὁ Μαριλάδης. ἀπὸ τῷ μαρίλης ὅτι τὸ ἀμαυρὸν πῦρ δηλοῖ. τῆς τῆς γένος Ἀχαρνικός. Huc Suidas respexit.

4 Τῶν φάσμα τῶν φ. Metrum fragmenti hujus luxatum est, quod sic vel alio modo in integrum restitui potest:

Ἐφθάρη

Ὁ ὅστις μαρίλης τῷ φάσμα πλέαν ἔχον.

5 Τῶν φάσμα τῶν φ. Hæc duæ voces in prioribus Edit. defunt, quas ex MSS. Paris. revocavi.

6 Ἀεισοφάνης] Acharnens. pag. 388. (186. Ed. Bas. P.)

7 Ἐφθάρη βίον Πρόκλου] Hæc Vita Procli, a Marino conscripta, hodie adhuc exstat, quam parte posteriore auctiorem Hamburgi nuper edidit vir exquisitæ eruditionis Joannes Albertus Fabricius, a quo & alia præclara Orbis eruditus expectat.

8 Καὶ κατὰ τὸν φάσμα τῶν φ. Loculus hic tur-

um Dialecticis expeditius responderent. Va-
riis autem artibus & machinis adhibitis, qui-
inter quos & Hecebolio, Sophistæ Constan-

Μαριανός. Marianus, Marci causidici filius,
Præfectus urbis Romæ. Nam & nativitate
Romanus erat. Postea vero, cum pater Eleu-
theropolin Palæstinæ primæ urbem migrasset;
Consularis, & Expræfectus, & quod illu-
strius est, Patricius creatus est sub Impera-
tore Anastasio. Scripsit libros hos: Meta-
phrasin Theocriti, Jambis 3150. Metaphra-
sin Apollonii Argonauticorum, Jambis 5608.
Metaphrasin Callimachi Hecales, Hymno-
rum, Causarum, & Epigrammatum, Jam-
bis 6810. Metaphrasin Arati, Jambis 1140.
Metaphrasin Nicandri Theriacorum, Jambis
1370. & alias multas Metaphrases.

Μαριλάδης. Nomen [proprium.] Id est,
senex Acharnicus.

Μαρίλη. Ignis languidus & obscurus. Fa-
villa, & tenuissimus carbonum cinis. Ut fa-
ber quidam, oppletus fumo & favilla. Et Cra-
tinus in Horis: Perit, carbonum cinere ple-
num habens guttur. [Significat enim μαρίλην,
pulverem, vel cinerem carbonum. Aristophanes:
Larcus vero præ metu multum car-
bonum cinerem in me effudit, ut sepia atra-
mentum.

Μαρίνα. Marina. [Nomen proprium.]

Μαρίν. Marinus, Neapolitanus, Philo-
sophus, & Orator, Procli Philosophi disci-
pulus & successor. Scripsit Procli sui magi-
stri vitam, & soluta oratione, & versu. Item,
alias quasdam quæstiones Philosophicas.

Μαρίν. Marinus. Hic suscepta Procli
Schola, cum Isidorum Philosophum institu-
isset Aristotelica doctrina, & is Athenas ite-
rum venisset, communi præceptore defuncto,
ostendit ei prolixum commentarium, a se
conscripsum, in Platonis Philebum, eumque
legere, & suum de eo judicium interponere
jussit, an is liber in lucem esset edendus. Ille
vero, cum eum accurate legisset, suam sen-
tentiam nullo modo dissimulavit; nullam ta-
men inelegantem vocem edidit, sed illud tan-
tum dixit, sufficere præceptoris commenta-
rios in illum dialogum. Ille vero, cum [ejus
de eo libro judicium] intellexisset, confestim

batus mihi videtur, quem modo laudatus Joannes Albertus Fabri-
tius in Prolegomenis ad Marini Proclum sic restituendum esse pu-
tat: Ἐγραψεν βίον Πρόκλου, τῷ αὐτῷ διδασκάλῳ· Φιλοσόφῳ ζητήμα-
των καὶ μαθημάτων, ἐλθόντι τὸ δεύτερον Ἀθήνας, τῷ κοινῷ διδασκάλῳ
τελευτηκότος, ἐπέδειξεν αὐτῷ συγγραμμὴν ὑπομνήματα πρὸς αὐτῷ ἔχον παμ-
πόλων εἰς τὸ Πλάτωνα Φίλητον, ἐντυχεῖν τε καὶ ἐπικλῶναι καλῶντας, εἰ ἐξοίσειν
εἰς τὸ βιβλίον. ὁ δὲ ἀναγνὼς ἐπιμελῶς, ὅθεν ἀπεκρύβητο τὸ αὐτῷ δοκούν-
των· ὁ μὲν τοι ἄμυστον ἀφῆκε φωνῇ ὅδε μάλιστα τοσῶτον δὲ ἔφη μόνον·
Ἰκανὰ εἶναι τὰ τῷ διδασκάλῳ ὑπομνήματα εἰς τὸ ἀφ' αὐτοῦ. συνίης δ' ἐκείνου,
παραυτίκα διέφθιρε τὸ βιβλίον πυρὶ· ἥδη δὲ καὶ πρὸς

8 Μαρίν. ὁ ἔπος τῷ Πρόκλῳ ἀφ' αὐτοῦ πα-
ραδεδόσμενον, καὶ Ἰσιδώρου τῷ Φιλοσόφῳ τῷ Ἀριστοτέλει
λόγων καὶ μαθημάτων, ἐλθόντι τὸ δεύτερον Ἀθήνας, τῷ κοινῷ διδασκάλῳ
τελευτηκότος, ἐπέδειξεν αὐτῷ συγγραμμὴν ὑπομνήματα πρὸς αὐτῷ ἔχον παμ-
πόλων εἰς τὸ Πλάτωνα Φίλητον, ἐντυχεῖν τε καὶ ἐπικλῶναι καλῶντας, εἰ ἐξοίσειν
εἰς τὸ βιβλίον. ὁ δὲ ἀναγνὼς ἐπιμελῶς, ὅθεν ἀπεκρύβητο τὸ αὐτῷ δοκούν-
των· ὁ μὲν τοι ἄμυστον ἀφῆκε φωνῇ ὅδε μάλιστα τοσῶτον δὲ ἔφη μόνον·
Ἰκανὰ εἶναι τὰ τῷ διδασκάλῳ ὑπομνήματα εἰς τὸ ἀφ' αὐτοῦ. συνίης δ' ἐκείνου,
παραυτίκα διέφθιρε τὸ βιβλίον. Quæ hæc cum verbis Suidæ contulerit, nullus utique dubitabit, quæ
Noster ex eodem auctore, ex quo Photius, (id est, ex Damascio, ut diximus,) sua deprompserit.

τερον δι' ὁπισθοῦς ἐκινώσατο πρὸς αὐτὸν τ' ἑαυτῷ
δύξαν [αὐτῷ] τ' εἰς Παρμενίδην ὑποθέσεων τε καὶ
ἐξηγήσεων τὰ τε ὁπτιχρήματα (ὑποτάξας, ἐπεμψεν
οἷς ἐπέδωκε, μὴ εἶναι τ' ἀφ' ὧν αὐτὸν αὐτὸν ὁ Μα-
ρίων, ἀλλὰ αὐτὸν εἶδεν. ἐφ' ᾧ καὶ ὑπομνήματα
κατεβάλετο, τῷ τὸν ἐξηγούμενον τ' ὑπομνήματα Παρ-
μενίδην ἀφ' ὧν αὐτὸν ὑποθέσεις. ὁ δὲ καὶ πρὸς ταύ-
τῃ ἀντιγράφει τὴν ὁπισθίαν, μυρίαὶ ὅσαι ἀπὸ δει-
ξεσι καὶ ἀλλοτρίων, ἀληθευτάτων εἶναι τὴν Σου-
τέραν ἐξηγήσιν τ' ἀφ' ὧν, ὥστε, εἰ μὴ ἐφθι τὸ βί-
βλιον ἐκδομένον, τάχα ἀν' αὐτὸν διέφθειρεν. ἴσως
δὲ αὐτὸν διεκώλυσε καὶ ἡ ὄψις τ' αὐτοῦ. ὅπ' ἀν-
ταδὴ ποτε ἔλεγε ὁ Πρόκλος, ὅς ὑπομνήματα
εἰς Παρμενίδην αὐτῷ τ' Μαρῖνον ἐσομένων.

Μαρίων. ὄνομα κύριον.

Μαρχελλῶν, ἄνθρωπος ὁπτικῆς καὶ γενναῖος, ἐδύ-
ναται μὲν Δαλματίας, ἐν Ἡπείρῳ κατακηρύσσων
Ἰλλυριῶν. ἐπεπαίδευτο δὲ τ' Ῥωμαῖδα παιδείαν, καὶ
μανικῆς ἐμπειροῦς ἐγένετο, καὶ τὰλλα φιλολο-
γώτατος. ὅς ἐλθὼν ἐκ ἐκείνου τὴν ἀρχὴν, ὥστε
Ῥωμαίων βασιλεῖα δυνάμεν, ὥστε ἄλλω δυνατεύοντι
ἐθῶν ἐδένει. ἀλλ' ὡς αὐτόνομος, μὲν δικαιοσύνης ἐξη-
γούμενος τ' ὑπομνήτων. παρὴν δὲ αὐτῷ καὶ φρόνησις ἰσχυρὴ
πολιτῶν, καὶ ἀνδρεία θαυμαστὴ, μεμελετηκῶς
τὰ πρὸς πόλεμον ὅσιν Σαλῆσι ὁ φιλόσοφος.

Μάρκελλος, μαγιστρός. Ἀρχιδίς τῷ βασιλέως,
κόσμος ἀρετῆς ἀπάσης, ἡ, τότε ἀρμονικώτερον εἰπεῖν,
ἀρετὴ πᾶσι ἐμφυχῶς.

Μάρκελλος Περγαμῆος, ῥήτωρ. ἔγραψε βιβλίον
Ἀδριανῶς, ἢ αὐτῷ βασιλείας.

Μάρκελλος Σιδίτης, ἰατρός, ἐπὶ Μάρκῳ
Ἀντωνίνῳ. ὅτος ἔγραψε δι' ἐπὶ ἡρώων βιβλία ἰατρ-
ικὰ μὲν. ἐν οἷς καὶ αὐτὸν λυκανθρόπῳ.

1 Μαρχελλῶν, ἄνθρωπος ὁπτικῆς καὶ γενν. Et hæc ex Damascio Sui-
das deprompuit, ut itidem colligere licet ex Photio, qui in Excerptis
ex Damascio Marcellini hujus his verbis meminit: Ὁ δὲ Μαρχελλῶν
τὸν Δαλματίαν ἢ ἡρώων ἀνδρῶν ἰατρῶν, ἔκλεβε τὴν δόξαν.
Locum hunc Photii observaverat etiam Pearsonius.

2 Πολιτῶν. Sic rectius MSS. Paris. quam priores Edit.
quæ habent πολιτῶν.

3 Σιδίτης. Scribendum potius est Σιδίτης, per η in syllaba penul-
tima. Vide Stephanum Byzantium v. Σιδί.

4 Ἐπὶ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ. Imo & ante eum, ut me docuit vetus
Epigramma in Marcellum hunc Sidetem, hæcenus, ut puto, ineditum,
quod, quia egregie huc facit, ex Cod. MS. cum Lectore Philologo
hic communicabo. Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδίτην ἰατρῶν. ὅτος μὲν βιβλία
ἔγραψε ἐν οἷς καὶ αὐτὸν ἡρώων.

Μαρχελλῶν τὸν δὲ σῆμα, περικλυτὸν ἰατρῶν,
Φωτὸς κούριος, πᾶσι μὲν ἀνδράσι
Ὁ δὲ βίβλος ἀνδρῶν ἐκλεμὴν ἐν τῷ
Ἀδριανῶς, ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἡρώων.
Καὶ πᾶσι Ἀδριανῶς μὲν ἔγραψε Ἀντωνίνῳ.
Ὁ δὲ ἐκ ἐπὶ ἡρώων μὲν ἀνδρῶν ἀνδρῶν.
Εἰσὶν αὐτῶν, τῶν οἱ πᾶσι Φωτῶν Ἀπόλλων.
Ἡρώων μὲν αὐτῶν μὲν ἀνδρῶν ἀνδρῶν.
Βίβλος ἐκ πᾶσι μὲν ἀνδρῶν ἀνδρῶν.

Marcelli hoc est monumentum, Medici incliti,
Viri illustrissimi, & Diis immortalibus chari:
Cujus libros in publica bibliotheca pulchra Roma reposuit
Adrianus, priusquam præstantissimus Imperatorum,
Et filius Adriani valde excellens Antoninus;
Ut & apud posteros inclitum ejus nomen esset,
Propter eloquentiam, quam ei dedit Phœbus Apoll.
Carminibus enim Heroicis cecinit remedia morborum
Libris doctis quadraginta duobus.

Et Epigrammate hoc, phrasibus & vocibus Homericis contexto, pa-
et, Marcellum Sidetem jam ante Adrianum, vel saltem ejus tem-

illum librum igne combussit. Sed jam etiam
ante per literas suam sententiam cum illo
communicaverat de argumentis & enarrati-
onibus in Parmenidem, & argumenta ad eum
misit, quibus adducebatur, ut crederet, illum
dialogum non esse de Diis, sed de formis.
Quamobrem & commentarios confecit, in
quibus dialecticæ Parmenidis hypotheses ad
eum modum explicabantur. Ille vero & ad
has literas respondet, propemodum infinitis
argumentis probans, verissimam esse Dialogi
illius de Diis expositionem. Quare nisi jam
liber iste fuisset editus, fortasse & hunc abo-
levisset. Foras autem & somnium ei obsti-
tit, quo minus id faceret. Proclus enim dixit,
se aliquando somniasse, fore, ut Marinus com-
mentarios in Parmenidem conscriberet. Port.

Μαρίων. Marionis. [Nomen proprium.
A recto Μαρίων.]

Μαρχελλῶν. Marcellinus, vir bonus & ge-
nerosus, princeps Dalmatiæ & Illyriorum in
Epiro habitantium: Romanis disciplinis in-
stitutus, divinationisque peritissimus, & præ-
terea eruditionis amantissimus. Hic princi-
patum tenuit liberum, nec Romanorum Im-
peratori, nec ulli alii gentium domino sub-
jectus, sed sui juris, populoque suo juste præ-
fuit. Fuit etiam in eo prudentia civilis non
exigua, & fortitudo admiranda, & rei mili-
taris peritia insignis. Huic familiaris fuit Sa-
lustius Philosophus.

Μάρκελλος. Marcellus, Magister Arcadii
Imperatoris, omnibus virtutibus ornatus, vel,
ut aptius loquar, virtus quædam animata.

Μάρκελλος. Marcellus Pergamenus, Ora-
tor. Scripsit librum *Adrianus*, sive de Regno.

Μάρκελλος. Marcellus Sidites, Medicus, sub
M. Antonino. Hic scripsit versibus heroicis
de re medica libros XLII. in quibus etiam a-
git de morbo, *lycanthropus* vocato.

pore floruisse, quoniam expressè in eo traditur, Adrianum, & post
eum, Antoninum, Marcelli hujus libros in publica bibliotheca ur-
bis Romæ reposuisse. Sic enim interpretor vocem ἀνδρῶν. De-
inde, ex eodem Epigrammate discimus, Marcellum carmine He-
roico quadraginta duos libros de Re Medica conscripsisse; quod
ipsum & Suid. s. hoc loco diserte tradit.

5 Περὶ λυκανθρόπῳ. Priores Edit. habent, περὶ λυκάνου: quod
Portus verterat, de *Lycano*; quasi Lycanus esset nomen proprium
viri: qui est insignis error. Scribendum enim est, περὶ λυκανθρόπῳ:
id est, de morbo, *lycanthropus* vel *lycanthropia* dicto: ut recte mo-
nuit vir diffuse eruditionis Petrus Lambecius de *Biblioth. Caf.* lib.
VI. pag. 148. Errorem istum ex compendio scribendi natum esse
manifestum est. Qui enim codices MSS. Græcos vel a limine fa-
lutarunt, ignorare non possunt, vocem ἀνδρῶν plerumque in il-
lis contracte ἀνθρῶν exaratum esse: cui consequens est, ut λυκαν-
θρόπῳ scribatur λυκανθρῶν; quam vocem sic contractam imperiti
librarii postea pro nomine proprio viri in hoc loco Suidæ accepe-
runt. Scribendum autem esse περὶ λυκανθρόπῳ, ut diximus, dubi-
tare nos non sinit Aëtius Amideus, qui (ut modo laudatus Lam-
becius recte itidem observavit) ipsum illum Marcelli locum, in
quo de *lycanthropo* morbo egerat, ex carmine heroico in prosam
orationem conversum, posteritati conservavit. Is enim lib. VI.
cap. XI. sic inquit: Περὶ λυκανθρόπῳ, ὅστις λυκανθρόπῳ νόσῳ κα-
ταχόμενοι, καὶ τὸ Φεβριλίον μῆνα νυκτὸς ἐξίσαι, πᾶσι μὲν αὖ-
τοι λυκὸς ἢ κύων, & μέγας ἡρώων πᾶσι μὲν αὖ-
τοι λυκὸς ἢ κύων, &c. Id est, Jano Cornario interprete: De *insania lupina* aut *ca-
nina* appellata. Ex MARCELLO. Qui morbo lupino sive ca-
nino appellato corripitur, Februario mense noctu exoritur, per omnia
imitantes lupos aut canes, & usque ad diem monumenta maxima
aperiunt. Reliqua apud ipsum Aëtium lege. Totum enim locum
hic describere supervacaneum judico. Clare autem hinc patet,
Marcellum in libris suis de re Medica, qui hodie intercederunt, de
lycanthropo morbo egisse: quod ipsum & Suidas hoc loco Lecto-
rem docere voluit.

Μάρκελλος, ὁ στρατηγὸς ἐπὶ Κομόδου ὅς δωροδοκίας ποσῆτον ἀπεῖχεν, ὅσον ἢ γὰρ Φιλανθρωπίας καὶ ἡμερότητος μετεῖχεν. ὅπως γὰρ δὴ ἀφ' ὧν πάσης τῆς νυκτὸς ἐρηγορεῖται δοκῇ, καὶ χ' τὸ μὲν τ' ἄλλων τις τῶν συνόντων οἱ καθύδην, δώδεκα γραμματεῖα, οἷά γε ἐκ Φιλύρας ποιεῖ, καὶ ἐκαστὴν ἐσπέρει, ὡς εἰπεῖν, συνέρχεται, καὶ περὶ ταῖς πᾶσι ἄλλοι ὥρα κομίζεν πόνον, ὡς καὶ αἱ ἐρηγορῶντες θαυμάζουσι. ὡς μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὑπνομαχεῖν πεφυκός ἐπὶ πλεῖον δὲ αὐτὸ καὶ ἐκ τ' ἐσοφῆς ἡσυχίας. ταῦτα γὰρ ἄλλα ἥματα ἀδελφῶν εἰσπείτο, καὶ ὅπως μὲν τῶν ἄρτων ἀφ' αὐτῶν πλάττειται, ἐκ τ' Ῥώμης αὐτὸς μετεπέμπετο, ὅπως καὶ δυνάμει τῶν ἐπιχρῶν ἐοῖεν, ἀλλ' ἵνα ὑπὸ τ' παλαιότητος αὐτῶν μὴ δύνηται μὲν σμικρὰ πλεονεξία πάντων ἀναλίσκῃ φερέν. καὶ γὰρ ἔλα αὐτῶν κακὸς ἔχοντα ῥαδίως ὑπὸ τ' τῶν ἄρτων ἐρηγορεῖται ἡμάσσετο. ἐπετίθει δ' αὐτῷ ἐπὶ μεῖζον αὐτὸ πλάττειται, ἵνα ὡς μάλιστα ἀφ' αὐτῶν δοκῇ.

Μαρκανός. ὅστις ἐπὶ Οὐάλεντι βασιλέως ὡς, καὶ Ἀγέλιου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ἐλλόγιμος ὅς πάλα μὲν καὶ τὰ βασιλεία ἐστρατεύετο, τότε δὲ πρεσβύτερος τ' Ναυαπαγῶν ὡς ἐκκλησίας, γραμματικὸς λόγος Ἀναστασίας τ' βασιλέως θυγατέρα διδάσκων.

Μαρκανός. ὅστις συνὴν Μυσωνίῳ ἐκ Παμφυλίας, ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἀπασαν ὥσπερ τις κατὰ ἀπικεισμένη. Φιλόχαλτος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μυσωνίῳ, τὸς παντὶ ἔχοντα εἴλετο ὡς αὐτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνήτις τ' σίδηρον. ὅτι ἦν δὲ βασανίζων ὁποῖός τις ὁ δῖνα, ἀλλὰ Μυσωνίῳ φίλον ἀκύναι, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

Μαρκανός. ὅστις ἐπὶ Ζήνωνι ἠκμαζεν. ἐν ᾧ δὲ ἦν βικτηρίῳ πρεσβύτερος χειροτονηθεὶς, διετέλεθ' ἐμνήστῃ δὲ ἐξουσίας τυχὼν ὡς Ἰλλυρ ὅστις ὁ πλάνος, καὶ τοῖς Ἐπικουρείοις δόξασιν ὁσημέραι αὐτὸν κακύνων, αὐτοφύῃ ἐλεγε τ' κόσμον, καὶ διακείσθαι ὅτι ἐκ Θεῶν, ἀλλ' ἐξ ἐνέργειας τῶν ἀγγέλων. καὶ γὰρ ἔχοντα αὐτῶν τῇ τύτῃ φθασὶ συμπεριφερόμενον δυνήσθαι τ' κατ' αὐτὴν πικρομένων τ' ῥοπήν, τ' ἐπικρατεῖαν κληρονομεῖται.

Μάρκιον. ὄνομα ὄρεος.

Μάρκιος, ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων. ὅστις ἐφύγαδ' ἐκ τῆς ὀνείας ἦν τε οἰμωγὴ καὶ δάκρυα τ' περιπεμπόντων αὐτὸν καὶ οἰκτιρόντων. ὁ δὲ Μάρκιος ἔτε ἀναχλαυσάμενος ὥσθι ταῖς αὐτῶν τύχαις, ἔτε συμμάχας, ἔτε ἄλλοι εἰπὼν ἢ δράσας ἀνάξιον τῆς αὐτῶν μεγαλοφροσύνης ὑποδύν. ἐπὶ δὲ μάλλον ἐδή-

Μάρκελλος. Marcellus legatus, qui sub Commodo vixit, tantum a sordibus & corruptione alienus erat, quantum humanitati & benignitati studebat. Namque ut per totam noctem vigilare videretur, eoque ceteros comites ac ministros suos somno arceret, duodecim tabellas, quales ex philyra fieri solent, quotidie praescribebat vesperi, mandabatque alicui ex suis, ut alias aliis atque aliis horis perferret ad diversos, quo quasi nunquam non vigilans admiratione omnes moveret. Et quanquam alioqui natura ad domandum somnum erat factus, tamen eam abstinencia plurimum confirmaverat. Nam & modico utebatur cibo, & ut ne pane quidem ventrem impleret, cum Roma [in Britanniam] advenire curabat, non quod pane ejus regionis vesci non posset, sed ne vel paulo plus quam esset necesse, ob vetustatem panis advecti, comedere posset. Gingivae enim propter panis siccitatem & duritiem male habentes, facile cruentabantur. Studebat autem eo magis id praese ferre, ut quam maxime vigilare videretur.

Μαρκανός. Marcianus. Hic sub Valente Imperatore & Angelio Episcopo Constantino-politano vixit: vir clarus, qui olim quidem in Palatio militaverat, tunc vero Presbyter erat Ecclesiae Novatianorum. Idem Anastasiam Imperatoris filiam praepcepta Grammatica docuit.

Μαρκανός. Marcianus. Hic familiaris fuit Musonio Pamphylio, vir ad omnem virtutem regulae instar exactus. Musonius autem cum honestatis & probitatis amans esset, homines ad se undique attrahebat, ut magnes ferrum. Cum enim aliter explorari non poterat, qualis quis esset, si modo quis audiret, aliquem esse Musonii amicum, cum bonum virum esse scire licebat.

Μαρκανός. Marcianus. Hic sub Zenone floruit, & quo in oratorio Presbyter delectus fuerat, in eo degebat. Maximam autem auctoritatem adeptus apud illum hic impostor, & Epicureis decretis quotidie se corrumpens, mundum sua sponte natum esse dicebat, nec a Deo regi, sed ab efficacia siderum. Quatenus enim eorum unumquodque suo motu circumactum fuerit, eatenus dominationem obtinere [ajebat] in ea, quae illo ipso momento nascantur. Port.

Μάρκιον. Marcium. Nomen montis.

Μάρκιος. Marcus, Dux Romanorum. Hic in exilium pulsus est a populo: flentibus & vicem ejus miserantibus omnibus, qui ipsum prosequiebantur. Ipse vero Marcus nec suam fortunam deplorans, nec ullum gemitum edens, nec aliud quidquam sua magnanimitate indignum dicens vel faciens, a quoquam

1 Μάρκελλος, στρατηγὸς ἐπὶ Κομ. Hic, & quae sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam apud Dionem in Excerptis a Valerio editis pag. 725. unde ea Suidas descripsit.

2 Ταῦτα δὲ αὐτῶν κακὸς ἔχοντα ῥαδίως. De hoc loco Suidae vide Reinesium Var. Lect. lib. 1. pag. 74.

3 Μαρκανός. ὅστις ἐπὶ Οὐάλεντι βασιλ. Articulus hunc descripsit Suidas ex Socratis Hist. Eccles. lib. 14. cap. 14.

4 Μάρκιον. ὄνομα ὄρεος. Stephanus Byzantius: Μάρκιον. ὄρεος τ' ὀνείας.

5 Μάρκελλος, στρατηγὸς Ῥωμ. Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Dionysii Halicarnass. Antiq. Rom. lib. vii. ut Portus etiam monuit. Et quidem pars prior, usque ad verba illa, ὅτι πλεονεξία καὶ οἰκτιρόντων, legitur apud modo dictum Dionysium, pag. 472. Reliqua vero usque ad finem articuli, pag. 528. 529. Multa autem Suidas brevitate gratia praeteriit: nonnulla item aliter habet, quam Dionysius; ut Lector ex collatione locorum facile deprehendat.

μνήμη μέλει πλείτη ὡς αἰνέουσα ἔχον. ὃ δὲ τῷ
ἀνδρὶ ἐκείνῳ συνέβη. ὃ γὰρ μόνον Οὐλοῦσσι τοῖς τῶν
ἐπὶ τῆς πόλεως ἀνδράσι, ἀλλὰ καὶ Ῥωμαῖοι πένθου ἐ-
ποίησαντο ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ αἱ γυναῖκες, σποδὲ-
μιον ἔχοντες, καὶ τὸ ἄλλο κόσμον, καὶ μέλασιν ἄμ-
φίοις ἡγεσάμενοι, καὶ πενήσασιν ἐπαύσιον ἔχοντες
καὶ ἐτῶν ἐς τὸδε πεντακοσίων ἀφ' ἡγερονότων, ὃ γέ-
γονεν ἐξίτηλ' ἢ ὅτι ἀνδρὸς μνήμη.

grum annum eum luxerunt. Atque annis [ab ejus obitu] ad hoc usque tempus quingen-
tis jam elapsis, illius tamen viri memoria adhuc viget. *Port.*

Μαρκίων, Μαρκίων. ὁ αἰρεσιάρχης.

Μάρκος, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃ
ἐπαινετοῦς καὶ πάντῃ φιλόσοφος ἀκροατὴς μὲν καὶ
ἄλλων γενόμενος. ὃ ὑπερὸν δὲ διήκονε καὶ Σέξτον,
ἐκ Βοιωτίας φιλόσοφος, ἐπὶ αὐτῆς τῇ Ῥώμῃ, θα-
μίζων αὐτῷ, καὶ φοιτῶν ἐπὶ θύραις ὅν καὶ Ἀλ-
κίος πρὸς ῥήτορας, γνώριμος Ἡρώδῃ τῷ Ἀθηναίῳ ῥήτορος,
ἦρετο περὶ τῶν, ποῖ βαδίζῃ, καὶ ἐφ' ὃ, π. καὶ ὁ
Μάρκος, χαλὸν, ἔφη, καὶ γράσκοντι τὸ μανθάνειν.
εἶμι δὲ περὶ Σέξτον τὸν φιλόσοφον μαθησάμενος, ὃ
ἐπὶ οἶδ' αἰ. καὶ ὁ Ἀλκίος ἐξάρας τὴν χεῖρα ἐς τὸν ἔχοντα, ὃ
ἦλκε, ἔφη ὁ Ῥωμαῖον βασιλεὺς γράσκων ἦδη ὃ δὲ ἔλκε
ἐφαλάμενος ἐς διδασκάλῳ φοιτᾷ. ὁ δὲ ἐμὸς βασι-
λεὺς Ἀλέξανδρος δύο καὶ λ' ἐτῶν ἀπέθανεν. ἔπειτα
ἔγραψε τῇ ἰδίᾳ βίᾳ ἀφ' ἡγερονότων ἐν βιβλίοις ιβ.

Μάρκος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὃν ἐκπλήθησεν
σιωπῇ μάλλον, ἢ ἐπαινεῖν ῥάδιον, ὃ δὲ λόγῳ ταῖς
ἑαυτοῦ ἀρεταῖς ἐξισχυόμενος. ἐκ τῶν τῶν ἡδὴ τῆς
ἡλικίας θυγατρὶ τε καὶ ἡσυχίαν βίον ὑποσησάμενος,
ἔτε καὶ δέος, ἔτε καὶ ἡδονὴν τραπέζης τὸ πρῶτον
ᾧ ὡς πᾶσι. ἐπὶ δὲ τῷ φιλοσόφῳ τὸν σποδὲ
τὸν Στοῶν καὶ ἡν ἄρα ἐκείνων μμητῆς, ὃ μόνον καὶ
τὸν ἀφ' ἡγερονότων ἐπιτήδελον, ἀλλὰ καὶ τῷ τῶν
μαθημάτων σύλληψιν. ἔπειτα γὰρ ἐκ νέας κομίδῃ
τῇ ἡλικίας διέλαμπε, ὡς πολλάκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ
τῶν ἐτελῶν τὸν βασιλείας ἀγαγεῖν κλήρον. ἐπεὶ
δὲ ἐφθασε τὸ εὐσεβῆ ὡς τῶν καὶ νόμον παῖδα ποιη-
σάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὸ αὐτὸ ἀφ' ἡγερονότων ἐφύλαξε. τῷ
τοῦ δὲ συνοικεῖν ἔβλεπε ἀφ' ἡγερονότων τῶν εὐσεβῶν,
ὡς αὖ καὶ τὸν γένος ἀφ' ἡγερονότων εἰς τὴν ἡγεμονίαν πα-
ρέλθοι. τὸν τε γὰρ ἰδιώτῃ βίον ἐν ἰσχυρίᾳ τοῖς
πολλοῖς Ῥωμαίοις ἐβίβη, ὃ δὲ τῇ ἐπαύσει τὸν γένος
ἀλλοιωθεῖς. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, καὶ
μοναρχίαν ἐξηγάμενος, καὶ τὸν ἄκραν δυνατείαν καρ-
πέμενος, ὡς ἐδεδίκατο ἀλαζονείαν ὑπὸ χθὲρ πᾶ-
σι. ἀλλ' ἦν ἐλθόντος καὶ ἀφ' ἡγερονότων τοῖς θυγατρῆ-
μασιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ μέτριος ἐν ταῖς τῶν ἐξ ἡγερονότων διοικήσεσι.

1 Ἀμφίος] Dionysius habet, ἀμφισχυόμενος.

2 Ὑπερὸν δὲ διήκονε καὶ Σέξτον, ἐκ Βοιωτίας.] Hæc, & quæ sequun-
tur, deprompsit Suidas ex Philostrato in Vita Herodis, pag. 556.
ut Pearsonius etiam observaverat.

3 Ἀλκίος.] Sic habent MSS. Paris. itemque Philostratus. At
prioribus Editt. male, Ἀλκίος.

4 Διέλαμπε ἐφαλάμενος.] Philostratus rectius habet, διέλαμπε ἐφαλάμενος. i. e. tabulam sibi appendens; vel, tabella ex lacerto su-
spensa. Solebant enim olim adolescentibus Romæ ludum literarium
adire, suspensis ex lacerto tabellis, ut discimus ex hoc loco
Horatii lib. 1. Sat. vi.

gissimum tempus; malorum vero, brevissi-
mum; sufficiens [& justus] honor illis, qui
virtutem colunt, (quamvis fortuna fuerit ip-
sis adversata) obtingit, laus nimirum apud
vivos, & memoria in longissimum tempus
permanens. Quod & illi viro contigit. Non
solum enim Volsci, quibus ille præfuerat, sed
etiam Romani privatim & publice eum luxe-
runt, & matronæ auro & reliquo ornatu de-
posito, pullisque vestibus indutæ, per inte-

grum annum eum luxerunt. Atque annis [ab ejus obitu] ad hoc usque tempus quingen-
tis jam elapsis, illius tamen viri memoria adhuc viget. *Port.*

Μαρκίων. Marcion. Hæresiarcha.

Μάρκος. Marcus, qui & Antoninus, Roma-
norum Imperator, omni laude dignus, Phi-
losophus: qui tum alios, tum postremo Sex-
tum philosophum, e Bœotia oriundum, in
ipsa urbe Romana audivit, crebro ad eum
ventitans, ædesque ejus frequentans. Eum
igitur Lucius quidam, orator, Herodis Rhe-
toris Atheniensis familiaris, prodeuntem in-
terrogavit, quonam iret, & cujus negotii causa.
Cui Marcus, *Etiā senī*, inquit, *decorum est*
discere. Eo igitur ad Sextum philosophum, ut
discam ea, quæ nondum scio. Tum Lucius
manu ad cælum sublata, *O Sol*, inquit: *Roma-*
norum Imperator jam senex, sumpta tabel-
la, doctoris domum frequentat: Rex vero meus
Alexander anno ætatis xxxii obiit. Scripsit
de vita sua libros xii.

Μάρκος. Marcus, Romanorum Imperator;
quem facilius est tacite admirari, quam lau-
dare, quod oratio nulla hujus viri virtutibus
exæquari possit. Cum enim jam a prima æ-
tate tranquillam & quietam vitam sibi fe-
quendam proposuisset, neque propter me-
tum, neque propter lætitiā vultu mutato
unquam est conspectus. Philosophiam Stoi-
corum probavit, eosque imitatus est, non so-
lum vitæ instituto, sed etiam disciplinarum
studio. Sic igitur jam inde ab ætate puerili
virtus ejus enituit, ut Adrianus sæpe de Im-
perii hæreditate in eum conferenda cogita-
rit. Sed quia Pium jam ante legitime adopta-
verat, illi quidem Imperii successionem con-
servavit, hunc vero per conjugium cum Pio
conjungere statuit, ut ob generis successio-
nem ad principatum perveniret. Vitam pri-
vatam sic egit, ut se nihil efferret supra cæ-
teros cives: sed æquo cum eis jure viveret,
nec ullo fastu ob adoptionem istam efferre-
tur. Rerum autem potitus, summumque Im-
perii fastigium adeptus, ad nullam insolenti-
am elatus est: sed fuit liberalis & largus in
dandis beneficiis; itemque bonus & mode-
ratus in gentibus regendis. *Port.*

Noluit in Flavi ludum me mittere, magni

Quo pueri magnis e centurionibus eriti,
Lævo suspensis loculos tabulamque lacerto,
Ibant.

5 Ἐγραψε τῇ ἰδίᾳ βίᾳ ἀφ' ἡγερονότων ἐν βιβλίοις ιβ.] Hoc opus ho-
die adhuc exstat, illustratum erudito commentario Thomæ Ga-
takeri.

6 Μάρκος, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὃν ἀντιόχῳ σιωπῇ.] Hæc, & quæ
sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Joann. Antiocheni,
quæ leguntur in Collectaneis Constant. Imper. a Valesio editis,
pag. 821. 822. unde ea Suidas descripsit.

Μάρκος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Εὐσεβὴς Ὀπικλη-
θεὶς. ὅς τις εἶχε μὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἀπάσας, καὶ
ἀεὶ δὲ ἀπάντων τῶν ἐν κρείττεστον γενόμενον πινὴν ἦρξε,
πλὴν χαλεπὸν ἐ πολλὰ τὰ σώματι ἀνδείξασθαι
ἐδυνάτο· καὶ τὸτο ἐξ ἀδυνατεῖα χαλκωκτάτου
ἀπέδειξε. πλείστον δὲ ἐν θυεργείᾳ διήγεν, ὅθεν περ καὶ
νεῶν αὐτῆς ἰδρύσασθαι, ὀνόμαζεν τινὶ ἰδιωτάτῳ καὶ μὴ ποιεῖν
ἀκροδὸν πρὸς χαλκωκτάτου αὐτῶν. αὐτὸς μὲν γὰρ πάντων
τῶν ἀμαρτημάτων ἀπέχετο, καὶ ἔτε ἐκὼν ἔτε ἀ-
κων ἐπλημμέλει· τὰ δὲ διὰ τῶν ἀλλοτρίων ἀμαρτη-
μάτων, καὶ μάλιστα τὸ γυναικὸς, ἔφερε, καὶ ἔτε ἐπολυ-
πραγμόνῃ, ἔτε ἐκόλαζεν· ἀλλ' εἰ μὲν τις ληστὴν πρὸς
ἐπράττειν, ἐπὶ τῇ, καὶ ἐχρητο ἐς ἐκείνο αὐτῷ, τῶν δὲ
ἐτέρων ἐπὶ πρὸς ποιεῖτο, λέγων, ὅτι ποιεῖται μὲν τινὶ
ἀνθρώπῳ ὅποιος βέλεια ἔχεν, ἀδυνάτον ὅτι τοῖς
δὲ διὰ τῶν πρὸς ποιεῖται, ἐς ὅ, πρὸς αὐτῶν τὰ κοινὰ
ληστὴν ἢ, ληστὴν. ἔτι γὰρ πενήτην, καὶ μὲν
δέκα, ἡμέρας τε καὶ ζήσας, καὶ ἑπὶ ἑπὶ, ἡμέρας ἰά-
σασθαι, ὅμοιον ἀφ' πάντων ἐγένετο, καὶ ἐν
ἐνὶ ἡλλοιώσθαι. ἀγαθὸς δὲ ἦν, καὶ ἐν πρὸς ποιεῖται
εἶχε. πάντοτε γὰρ καὶ ὑπὸ παιδείας ὠφελήθη, ἐν
ῥητορικῇ λόγῳ καὶ φιλοσοφίᾳ ἀσκηθεὶς. ἀφ' ὅθεν
παμπληθεὶς φιλοσοφῆν ἐπλάττειτο, ἵνα ὑπὸ αὐτῶν
πληθύνωνται. πλείστον δὲ ὅμως ὑπὸ τῆς φύσεως
ἐξήρθη. λέγει καὶ ἄλλος ἐπαίνους μυθῶν εἰς αὐτὸν ὁ
Δίων.

Μάρκος ὁ Ἀπίκιος, Ῥωμαῖος, ὅς τις ἀσωτείας
πέρας. ἐκείνῳ δ' ἀντιφύσθαι. δοκεῖ δὲ πρὸς μεγαλοψυχίας
ἐργὸν ἐκείνῳ ἀποδείξασθαι ἐν αὐτῷ. εἰσιὼντο ὁσημέραι.
καὶ γὰρ ἔζη, Φασί, τῇ γαστρί, καὶ τοῖς ἐκείνης ἀκρα-
τεστέροις. καὶ πρὸς μετὰ τῶν θοισαζόντων, Φάβιου,
τὸ ὑπατοκτόνῳ εἶς, λαβὼν ἐκπομα χρυσάλλῃ μέγα
τίμιον, εἶτα ἀκων κατέλαβεν αὐτό. καὶ ἐπὶ τῷ
ζυμωφῇ ὡς, ἀφ' πληγῆς τὴν ψυχὴν. ὁ τοίνυν Ἀπί-
κιος πειρώμενος αὐτὸν τὸ λύπης ἀπάγειν, ἐπὶ χαλ-
βαίς, Φησί, τὸ πρὸς ποιεῖται, καὶ σεαυτὸν ἡμῶν παρ-
εἰς Φαυδρότερον συμποτίω, ἢ σὺ φίλῳ ὄντι δρᾶσαι
τὸτο ὅτι ἐξέστα, ὅθεν δρᾶσι καὶ τῶν οἰνοχόων καὶ τῶν
ἀργυρωνήτων πολλοὶ πολλάκις;

Μάρκος ὁ Μάλλις, θυγατρὸς Κελτῶν ἐπελ-
θόντων τῇ Ῥώμῃ, ταύτῃ τε διέσωσε, καὶ μεγίστων
τιμῶν ἠξιώσθη. ὕστερον δὲ πρὸς ποιεῖται πολλάκις ἐπρ-
αττομένον, ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ τῶν δαναῶν
γνωρίσας, ἀπέδωκε τὸ χρέος ὑπὸ αὐτῷ, καὶ ἐπὶ
τῷ θυφηνόμενος, πᾶσιν ἡφίετο τοῖς ἐαυτοῦ ληστέσι
τὰ ὀφλήματα. πρὸς ποιεῖται δὲ τῇ δόξῃ, καὶ ὑπὸ ἀλ-
λων ἀπεδίδοι, καὶ ταῖς δημοκοπίαις ἐπαυρόμενος,
ἐβόλυσεν ἡδὴ χρεῶν ἀποδοῦναι κοινὰς, ἢ τὸ δῆμον ἠξί-
οις δανείσασιν ἀποδοῦναι τὴν γῆν, ἐς τὸτο ἀποδοῦναι
ἐπὶ ὅσον ἀνέμῳ.

1 Οὗτος εἶχε μὴ καὶ τὰς ἄλλας.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Dionis de Marco Antonino Philoſopho, quæ Suidas hic male ad Antoninum Pium refert.

2 Ὅμοιον ἀφ' πάντων ἔγενετο.] Recte. Ipse enim Marcus lib. 1. §. 8. de se ait, se ab Apollonio didicisse, τὸ αὐτὸ ὅμοιον ἐν ἀλλοτρίων ἀμαρτίαις, ὅς τις ἀποδοῦναι πᾶσι, ἐν μακροῖς χρόνοις. Vide ibi Gatakerum.

Μάρκος. Marcus, Romanorum Imperator, cognomento Pius. Hic & aliis omnibus vir-
tutibus præditus fuit, & optime omnium, qui
imperium aliquod habuerunt, imperavit; eo
excepto, quod corpore parum robusto fuit:
hoc tamen ipsum ex infirmissimo tolerantissi-
mum reddidit. Beneficentiæ vero studiosis-
simus fuit. Quamobrem etiam ei templum
condidit, eam quodam convenientissimo, nec
unquam ante audito nomine vocans. Nam
ipse quidem ab omnibus peccatis abstinebat,
nec volens, nec invitatus peccabat. Aliorum
vero peccata, præcipue vero suæ uxoris, fe-
rebat, nec curiose inquirebat, neque punie-
bat. Sed, si quis aliquid boni faciebat, eum
laudabat, & ad illud illo utebatur: cæteros
vero non curabat. Dicebat enim fieri non
posse, ut homines tales efficias, quales habere
cupias. Illis vero, qui jam sunt, convenire uti
ad eas res, ad quas eorum unusquisque Rei-
publ. utilis esse potest. Cum autem annos L.
mensēs x. diesque xx. vixisset, & per xix an-
nos, & xi dies summum imperium obtinuisset,
in omnibus semper sui similis fuit, nec ulla
in re mutatus. Bonus autem fuit, nec quid-
quam simulatum habuit. Maximum etiam ab
eruditione adjumentum accepit, in eloquen-
tia & philosophia exercitatus. Quamobrem
etiam plurimi se philosophari simulabant, ut
ab eo ditarentur. Plurimum tamen ab ipsa
natura est evectus. Dion autem & alias sex-
centas laudes in ipsum confert. *Port.*

Μάρκος. M. Apicius, Romanus, homo, ut
apud omnes constat, extreme luxuriosus: qui
tamen magno animo præditus fuisse videtur,
ut ex hoc facto apparet. Cum convivia quo-
tidie agitare, (quippe ventri, & illis, qui
ventri indulgebant, vivens) Fabius, vir Con-
sularis, inter epulas aliquando ingens pocu-
lum crystallinum, quod magni erat pretii,
imprudens confregit. Cumque ideo tristis
esset, magnumque animo dolorem concepisset,
Apicius, ut a tristitia eum abduceret,
Non, inquit, oblivisceris ejus, quod factum est,
hilariorēque compotorem te nobis præbebis?
An vero tibi amico istud facere non licet, quod
multi pincernæ & mancipia sæpe faciunt?

Μάρκος Μάλλ. Marcus Manlius, stirpis pa-
triciæ, cum urbem a Gallis captam servasset,
magnis honoribus affectus fuit. Idem postea
cum senem, qui multa stipendia fecerat, de-
biti causa a creditore in servitutem abduci
vidisset, æs alienum pro eo dissolvit. Cujus
rei causa cum ab omnibus celebraretur, uni-
versis debitoribus suis pecuniam creditam do-
navit, & accepto tulit. Inde ampliori gloria
auctus, etiam pro alienis debitoribus satis-
faciebat. Jamque populari aura elatus, novas
tabulas populo ostentabat, aut certe agrum
publicum, qui nondum erat divisus, ut fœ-
neratoribus in solutum darent, suadebat.

3 Μάρκος ὁ Ἀπίκιος.] Confer Nostrium supra v. Ἀπίκιος.

4 Μάρκος ὁ Μάλλιος, θυγατρὸς Κελτῶν ἐπελθόντων.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Appiani apud Constantinum in Excerptis a Valerio editis, pag. 549. unde ea Suidas descripsit.

Μάρκος, ¹ Ἀρεθυσίων Ἐπίσκοπος, λόγῳ καὶ βίῳ κεκοσμημένος· ὃν ἐπὶ Ἰουλιανῷ πολλὰς αἰκίας ὑπέβαλον, καὶ εἰς ὑπονόμους ἐμβαλόντες, εἴτα παιδίους παρέδωκαν κεντῶν αὐτὸν ταῖς γραφαῖσι. καὶ δὲ ταῦτα εἰς γύργαθον ἐμβαλόντες, καὶ γάρῳ καὶ μέλιτι χρίσαντες, ὑπαίθειον ἤδησαν ἐν θέρῃ ἀκμῇ, (φῆκας ὁμῶς καὶ μελίστας εἰς θοίνῳ περικαλὲς μοῖραι. ὁ δὲ ἀνευδὲς διεσπέρησε.

Μάρκος, ³ ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἔχων πέντε μὴ κεφάλαια λγ'.

Μαρμαρέλιν. λαμπρὸν. καὶ μαρμαρέαιον αὐγαῖς. λαμπραῖς μαρμαρέαιον γὰρ, τὸ λάμπειν, καὶ χρυσαῖον.

Μαρμαρυγή. ἀφραψίς. λαμπρὸν.

Μαρόνεια. ⁴ τόπος ὅστις ἐστὶν Ἀττικῆς, ὅς Δημοσθένους ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον ὁμιλίᾳ μνημονεύει. ἐστὶ δὲ πόλις ἐν Θράκῃ, ἣν Φασιν εἶναι τὴν ὕψ' Ὀμήρου Ἰσμάριον καλεσμένην.

Μαρωνίτις Φυλὴ, καὶ γυνή. καὶ Μαρόνεις οἶνος.

Μάρων, Μάρωνος. ὄνομα κύριον. ὁ πρῶτος οἰκήτης Μαρωνείας.

Μάρπητος. ὄνομα κύριον.

Μάρσιπος. σάκος. θυλάκιον. σακέλλιον. Ἐἰδὸν πῃ εἰς πέτραις μαρσίππος ἱματίων κατεκείμενος. Ξενοφῶν.

Μαρσύας, ⁶ Περίανδρος, Πελλαῖος, ἰσοεικός. ὅς ποτε δὲ ἡν ὡς πρῶτος γραμματιστὴς ἀσκάτος, καὶ ἀδελφὸς Ἀντηνίου τῷ μετὰ ταῦτα βασιλευσάντος· σὺν τῷ τῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῖ. ἔγραψε Μακεδονικὰ ἐν βιβλίοις δέκα. ἡρξάτο δὲ ἀπὸ τῶ πρῶτου βασιλευσάντος Μακεδόνων, καὶ μέχρι τῶ Ἀλεξάνδρου τῷ Φιλίππῳ ἐπὶ τῷ Συρίαν ἐφόδῳ, καὶ τῷ Ἀλεξανδρείας κτίσῃ. Ἀττικὰ, ἐν βιβλίοις ἑξήκοντα καὶ αὐτῷ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀγωνίῳ.

Μαρσύας, Κριτοφῆμος, Φιλίππου, ἰσοεικός, ὁ νεώτερος.

Μαρσύας, Μάρσιος, ⁷ Ταβένος, ἰσοεικός. ἔγραψεν Ἀρχαιολογίαν, ἐν βιβλίοις ἑξήκοντα. Μυθικά, ἐν βιβλίοις ζ'. καὶ ἑτέρων πῃ αὐτῷ τῷ ἰδίας πατρὸς.

Μαρσύας. ⁸ ἐν τοῖς χρόνοις τῷ Ἰουδαίῳ Κριτῶν καὶ Μαρσύας ἐγένετο σοφός· ὅστις ἐφύρετο ἀφ' αὐτοῦ αὐτὸς ἀπὸ καλὰ μὲν καὶ χαλκῷ ὅς ὡς φρονήσας, ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ποταμὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσύας. αὐτὸς δὲ μὲν φέρεται, ὅτι ἑαυτὸν ἀποθνήσκων ἀπώλετο. καὶ δὲ τὸς αὐτὸς χρόνος ἐγένετο καὶ τὰ καὶ τῷ Ἰάσονα καὶ τὸς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος φησὶ λέγειν δὲ

Μάρκος. Marcus, Arethufiorum Episcopus, & doctrina & integritate vitæ conspicuus: quem [carnifices] sub Juliano multis verberibus casum, in cloacam coniecerunt, & deinde pueris tradiderunt, stylis configendum. Post hæc reticulo inclusum, garoque ac melle inunctum, aestu ardentissimo sublimem suspenderunt sub dio, vespas & apes ad eum depascendum invitantes. Ille vero invicto animo hæc pertulit.

Μάρκος. Marcus Evangelista habet titulos XLVIII. capita xxxvi.

Μαρμαρέλιν. Splendidam. Et μαρμαρέαιον αὐγαῖς. Radiis splendentibus. Μαρμαρέαιον enim significat, splendere, coruscare.

Μαρμαρυγή. Fulgor. Splendor. Coruscatio.

Μαρόνεια. Maronea, Locus est Atticæ, cujus meminit Demosthenes in Exceptione adversus Pantanetum. Est autem & urbs in Thracia, quam ajunt esse illam, quæ ab Homero Ismarus vocatur.

Μαρωνίτις. Maronitis. Dicitur & de tribu, & de muliere. Et Μαρόνιος οἶνος. Vinum Maronium.

Μάρων. Maro, Maronis. Nomen proprium. Primus Maroneæ conditor.

Μάρπητος. Marpeffus. Nomen proprium.

Μάρσιπος. Marsupium, Saccus. Sacculus. Vidi quosdam vestium saccos in saxis deponentes. Xenophon.

Μαρσύας. Marfyas, Periandri filius, Pellæus, Historicus: initio literator, & frater Antigoni, qui postea Rex fuit; & una cum Rege Alexandro educatus. Scripsit Macedonica libris x. in quo opere initium duxit a primo Rege Macedonum, & [historiam continuavit] usque ad Alexandri Philippi filii expeditionem in Syriam, post conditam Alexandriam. Attica, libris xii. itemque, Alexandri educationem.

Μαρσύας. Marfyas, Critophemi filius, Philippiensis, Historicus, junior.

Μαρσύας. Marfyas, Marfi filius, Tabenus, Historicus. Scripsit Antiquitates, libris xii. Fabulosa, libris vii. & alia quædam de patria sua.

Μαρσύας. Marfyas. Temporibus Judicant Judaicorum Marfyas vixit, vir sapiens: qui artis musicæ peritus, tibias arundineas & æreas invenit. Idem mente captus, in fluvium se præcipitavit, & sic periit: unde fluvius dictus est Marfyas. De hoc fabula circumfertur, eum periisse, quod se Deum fecisset. Iisdem etiam temporibus res Jasonis & Argonautarum gestæ sunt, ut ait Apollonius Rhodius. Narratur autem fabula, [Mar-

¹ Μάρκος. Ἀρεθυσίων Ἐπίσκοπος, λόγῳ καὶ βίῳ.] Eclogam hanc excerptit Suidas ex Theodoretis Histor. Eccles. lib. iii. cap. vii. ut Pearsonius etiam observaverat.

² Γραφίσ.] Sic recte MSS. Paris. itemque Theodoretus loco laudato. At priores Edit. ῥαφίσι: i. e. acubus.

³ Μάρκος, ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἔχων πέντε.] Confer Nostrium infra v. τίτλ.

⁴ Μαρόνεια. τόπος ἐστὶν Ἀττικῇ.] Ex Harpocrate.

⁵ Εἶδον πῃ εἰς πέτραις μαρσίππος.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem de Exped. Cyri lib. iv. pag. 324.

⁶ Μαρσύας.] De hoc Marfya, & sequentibus ejusdem nominis, vide Vossium de Hist. Gr. lib. i. cap. x.

⁷ Ταβένος.] Est ἰσθμὸς αὐτοῦ: recte Stephanus Byzantius v. Ταβένος.

⁸ Μαρσύας. ἐν τοῖς χρόνοις.] Confer Cedrenum pag. 81. & Tzetzen Chil. i. cap. xv.

νόμῳ. ἢ γὰρ νόμον ἐπιτολὰς ἐκέλευν, καὶ μαρτυρία, καὶ δικαιοματία.

Μαρτύρομαι. μάρτυρας καλῶ. ὁ Σοφοκλῆς.

Μαρτύρομαι τέσδ', ὅ σέ. πρὸς δὲ τὴν Φίλῃς.

Ὅι ἀνταμείβῃ ῥήματ', ἢ σ' ἔλω ποτὶ.

Κρέων Φησὶ πρὸς Οἰδίπῳ. καὶ Αἰλιανός. Ἀλλὰ ποσῶτον μαρτυροῦμαι, ὥς ἔτ' ἀδικῶν ἐνὶ Διὶ χάριν. ὧς Μαρτύρομαι σοὶ χελιδνὰ. ἴσον τῷ, ἀποδείκνυμι. ὧς ἂν ἄκουσον λαὸς μὲν, καὶ λαλήσω σοι, Ἰσραὴλ, καὶ ἀφ'μαρτύρομαι σοι. ἀφ' ὅ οὐ μικρὸν οἱ δὲ ἀφ' ὅ οὐ μέγαν.

Μαρτύρον. ὅταν ἀντὶ ὅ, ἢ μαρτυρίαν ἐπαγαν, ἢ παρέρχον. Πλάτων Πολιτείας β'. Τὸν Ὀμηρον μαρτύρον.

Μαρτυρῶ. δεικνύω. καὶ αἰτιατικῇ δέ. Καὶ Διόφαντον ἐν ὑμῶν ἀπήντησα, ἀ νῦν μαρτυρεῖν αὐτὸν ἀναγκάζω.

Μάρτυροι. ὁ παρ' Ὀμήρῳ. ἀπὸ τῶ μάρτυρος θύρας.

Μάρφη. συλλαβὴ. ἀφ' ἀφ' ὅ.

Ἄλλ' ὅποταν μάρφη βουσαίετος ἀβυλολοχέλης.

Μαρψίας. ὁ ὄνομα κύριον. ἢ δὲ ῥήτωρ Φλύαρος, καὶ Θουκυβάδης. Αἰσχροφάνης. Πρὸς τὰ δὲ τίς ἀντιφύ. Μαρψίας.

Μαοσαλία. ὁ Ἰσοκράτης Φησὶν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὥς Φωκαεῖς Φυγόντες τὴν ἑσπέρην βασιλείαν ἀποτείαν, εἰς Μαοσαλίαν ἀπώκησαν. ὁ μαρτυρεῖ δὲ καὶ Αἰσχροτέλης τῷ λόγῳ.

Μαοσαλίας, ὁ ὅτι Νομάδων βασιλεὺς, αὐτὸς ἦν ἐς τὰ πάντα ὅλην τὴν ἡμετέραν τὴν πατρίδα. ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἀφαιρῆναι πρὸς Καρχηδονίαν καὶ Σύφακος, ἀναλαβεῖν καὶ παραγαγεῖν ἐπὶ μέγαν, ἀπὸ Μαυροσίαν, τῷ παρ' ὠκεανῶν, μέχρι τῆς Κυβησιῶν ἀρχῆς ἐς τὰ μεσσηνία. ἡμετέραν δὲ γῆν πολλὴν, τὰ πολλὰ τῶ Νομάδων. ἀφ' ὅ τὸ ἀνέστην ποταμῶν ποταμῶν τῶν Μαυροσίαν τε μεγάλων τε γῆν καὶ ἀλυσίαν, καὶ τῶν πολλῶν γεφυρωμένων. ὅτι ἐχθρὸν δὲ Σύφακα καὶ αἰχμαλώτων ἐλεῖν αὐτοχειρεῖ. Καρχηδὸν δ' αἶπον τῶ ἀναστάσεως γενέσθαι, πᾶσαν αὐτὴν ἀδελφὴν Ῥωμαίοις. ὁ ἀπολιπόντα. ἔφυ δὲ καὶ τὸ σῶμα μέγας τε καὶ βίωστος ἐς τὴν γῆρας πολλὴν, καὶ μέχρι τῆς θανάτου, ἵππων τε χωρὶς ἀναβολέως ἐπέ-

1 Σοφοκλῆς. Oedip. Colon. pag. 298. ut Portus observavit.

2 Ἀκούσον, λαὸς μὲν, καὶ λαλῶ. Hic locus pertinet ad v. Διαμαρτυρομαι.

3 Ὅταν. Hæc vocula ut supervacanea delenda est: vel siletem ejus loco scribi debet. c. 106.

4 Ἐπαγανται, ἢ παρέρχονται. Scribatur ἐπαγανται, & παρέρχονται, per o.

5 Καὶ Διόφαντον ἐν ὑμῶν ἀπήντησα. Legerim, ἀ πρὸς Διοφάντην ὑμῶν ἀπήντησα, πρὸς αὐτὸν νῦν μαρτυρεῖν, &c.

6 Παρ' Ὀμήρῳ. Il. A. v. 338. & alibi.

7 Ἄλλ' ὅποταν μάρφη βουσαίετος. Verius hic legitur apud Aristophanem Equit. pag. 298. (200. Ed. Baf. P.)

8 Μαρψίας. ὄνομα κύριον. ἢ δὲ ῥήτωρ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 404. (298. Ed. Baf. P.)

9 Μαοσαλία. Ἰσοκράτης φησὶ. Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum.

dictum,] quod haberet tabulas Legis. Legem enim & ἐπιτολὰς vocabant, & μαρτυρία & δικαιοματία.

Μαρτύρομαι. Testor. Testes voco. Sophocles: Testor istos, non te. Amicis vero quid respondebis, si te unquam cepero? Creon hæc dicit Oedipo. Et Aelianus: Id tantum testamur, nos non violare Jovis Hospitalis gratiam. ὧς Μαρτύρομαι σοὶ χελιδ. Id est, ostendo tibi hirundinem. ὧς ἄνδρα, popule mi, & loquar tibi, Israel, & serio te moneo. Hic τὸ διαμαρτύρομαι per o scribitur. Alii vero [scribunt ἀφ'μαρτύρομαι] per ω.

Μαρτύρον. Interdum significat, testimonii loco adducunt, vel, testem aliquem laudant. Plato lib. II. de Republ. Homerum testem laudant.

Μαρτυρῶ. Dativo jungitur. Testimonium alicui dico. Item accusativo. Ut, Quæ de Diophanto vobis nunciaui, ea nunc ipsum testari cogam.

Μάρτυροι. [Pro μάρτυρος.] Testes. Apud Homerum. A recto μάρτυρος.

Μάρφη. Corripuerit. Interfecerit. [Aristophanes:] At cum Byrsæetus aduncum rostrum habens, [draconem] corripuerit.

Μαρψίας. Marpsias. Nomen proprium viri. Erat autem orator garrulus & turbulentus. Aristophanes: His quis contradicet Marpsias?

Μαοσαλία. Massilia. Isocrates in Archidamo dicit, Phocæenses Regis Persarum dominationem fugientes, Massiliam migrasse. Aristoteles vero testatur, [jam ante illud tempus Massiliam a Phocæensibus conditam fuisse.]

Μαοσαλίας. Masaniissa, Numidarum Rex, vir fuit in omnibus rebus fortunatus, cui Deus id largitus est, ut paternum regnum a Carthaginensibus & Syphace sibi ereptum recuperaret, ac plurimum amplificarét, & a Maurusiis, Oceani accolis, usque ad Cyrenæorum mediterraneam regionem propagaret, & magnum terrarum tractum ad mitiorem cultum traduceret, Numidis antea agriculturam negligentibus, & herbis ut plurimum vespertibus: magnos item thesauros relinqueret, copiasque exercitissimas: Syphacem hostem manu sua caperet, viresque Carthaginis adeo debilitaret, ut a Romanis postea facile excindi posset. Fuit etiam corpore procerus & robustus ad provecctam usque ætatem; & quamdiu vixit, equum absque

10 Μαρτυρεῖ δὲ ὁ ἄλλος. Sensus hujus loci est mutilus, qui ex Harpocrate supplendus est.

11 Μαοσαλίας, ὁ ὅτι Νομάδων βασις. Totum hunc articulum descriptit Suidas ex Appiano de Bellis Punicis, pag. 106. ut Pearsonius etiam monuit.

12 Διὰ τὸ ἀνέστην ποταμῶν. Sic locum hunc ex Appiano commendavi. In prioribus enim Edit. male legitur, ἀφ' ὅ τὸ ἀνέστην ποταμῶν.

13 Ἀναστάσεως. Apud Appianum legitur, ἀναστάσεως. Sed utraque lectio recte se habet. Nam & ἀνάστασις & ἀναστάσεως apud Græcos de everfione urbis dicitur. Confer Nostrium supra v. Ἀναστάσεως, ubi hic ipse locus Appiani legitur.

14 Ὑπολιπόντα. Appianus melius ἀπολιπόντα.

15 Ἐς γῆρας πολλὴν, καὶ μέχρι θανάτου. Locus hic ex Appiano sic supplendus est: Ἐς γῆρας πολλὴν, καὶ μέχρι θανάτου, καὶ μέχρι θανάτου, καὶ μέχρι θανάτου, &c.

βαινε. καὶ μεγίστω δὲ τῶδε πεμνησάσθαι μάλιστα ἢ
 θύρωσαν αὐτῆς. πολλῶν γὰρ αὐτῶν παίδων γονιμῶν,
 καὶ ἀποθησκόντων, ἔποτε μὴ ἦσαν αὐτῇ μέγας τῆς
 δέχα· τετραετὲς δὲ παίδιον ἐνηκοντῆτος ἀπέλιπε.
 καὶ ὥς μὴ ἡρόν τε καὶ σώματι ἔχων ἐπεδνίκα.

2 Polyb. x. xvii. 3. Vol. IV.
 p. 680.

Μασσανάσης, ὁ ἐν Λιβύῃ τῆς Νομάδων βασι-
 λείας, ἀνὴρ τῆς κατ' ἡμᾶς βασιλείας ἀεὶς καὶ μα-
 χαιώτατος, ὃς ἐκασίλυσεν ἔτη πλείω τ' ἔξ, ὑγι-
 νότατος ὢν καὶ πολυχρονιώτατος. ἐνηκοντα γὰρ ἐ-
 τῶν ἐγερόν. ἐγένετο καὶ δυναμικώτατος τῆς κατ'
 εἰαυτὸν καὶ τιμῇ σωματικῇ ἔξω. ὃς ὅτε μετὰ τιμῇ
 δέοι, γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔχοντι δι' ἡμέρας ἑμμε-
 κατ' ἐμμενῶν πάλιν, οὐκ ἠγείρετο. καὶ τιμῇ ἐπὶ τ'
 ἰσπαν κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀνακαίρειν,
 ἔδεν ἔπαχε. σημείον δὲ τ' ὅτι σώματι αὐτῷ δυνά-
 μεις ἔχων ἐνηκοντα ἔτη, κατ' ὃν χρόνον μετήλ-
 λαξε τ' βίον, ὡς ἀπέλιπε δ' ἐτῶν, ὄνομα Σθεμβάν
 ὢν μὲν ταῦτα Μικίτης εἰσέποιήσατο. πρὸς δὲ τῷ
 υἱὲς τέσσαρας. ἀφ' οὗ τ' πρὸς ἀλλήλους τέτων δύ-
 νοιαν, διετήρησε τ' ὅλον βίον πάσης ὑπερβολῆς, καὶ παν-
 τὸς οἰκείας μάσματος ἀμεινον αὐτῷ γενέσθαι τ' βασι-
 λείαν τὸ δὲ μέγιστον, τ' Νομάδας ἀπάσης ἀχρήστου
 τ' πρὸς τῶν χρόνον ὑπαρχόντος, καὶ νυμφοδότης ἀδυ-
 νάτω φύσιν πρὸς ἡμέρας καρπὸς ὑπαρχέων, πρῶτον
 καὶ μόνον ὑπέδειξεν, ὅτι δυνάμει ἐκφέρειν πάντας
 τὰς ἡμέρας καρπὸς, ὅς ὅποιος ἦτον ἐκάστῳ τῆς
 καρπῶν, ἐν ἀφ' οὗ μνησπολητὲς ἀγρὸς κατὰ
 σκευάσας παμφορέως.

Μασσιλίον ἔστι.

Μάσφ. Φυρῶ. ζυμοῖ.

Μάσφ. ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λαγῶς, καὶ
 ἔκλυτος. μάσφ. ἔν τῷ αὐτῷ, ὁ πολυλῶμων, καὶ
 ἔκλυτος, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γνώσκων.
 ἢ ὁ ἱμαντῶδης, καὶ μασιγίας. ἀπὸ μετὰ φορῶς τῆς
 μεμαλαγμένος ἱμαντῶδης. ἢ ἔπος ἑυτονος, ὡς ἱμάς.

Μάσφ. ἀνδρωπῶς. ὁ μεμαλαγμένος, καὶ ἐν-
 τελέτης ταῖς πονηρίαις. τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός.

Μασός, καὶ μασός. κυρίως ἐπὶ γυναικός. κατὰ
 χρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρός. τὸ μὲν μασός, ἀπὸ τ'
 μά, τὸ θηλάζω. τὸ δὲ μασός, ἀφ' οὗ τὸ μετός εἶναι
 γάλακτι. καὶ ἔστι ἐν τῷ Μασός.

Μάσων. μεῖζον. μακρότερον.

Ἐπὶ τῷ δὲ μάσων ἐπ' ἀκρῇ

Ἄιγαλέω θυμῷ, ἄγων μέγαν ὑέτον, ἔστι.

Μασώμυθος. δεύτερας συζυγίας τ' ὡς ἱατωμύθων.

1 Καὶ μεγίστω δὲ τῶδε πεμνησάσθαι μ.] Sic ex Appiano rescripti.
 Priores enim Editi. minus recte habent, μεγίστω δὲ τῶδε πεμνησάσθαι
 σὺ μάλιστα.

2 Μασσανάσης, ὁ ἐν Λιβύῃ τῆς Νομάδων βασιλ.] Tota haec Ecloga
 legitur apud Polybium in Collectaneis Constantini Imper. a Va-
 lesio editis, pag. 174. unde eam Suidas descripsit.

3 Ἡμέρας καρπὸς, ἐστὶ ὅποιος ἦτον ἐκάστῳ τῶν καρπῶν.] Locus hic
 corruptus est, quem sic legendum cenfeo, ἡμέρας καρπὸς ὅποιος
 δὴπῶς, ἐκ ἧτον ἐκάστῳ τῶν καρπῶν ὅποιος, ἐν ἀφ' οὗ δέχεται, &c.

4 Μάσφ. ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λ.] Ex Scholiasta Aristophan-

stratore conscendit. Praecipuum autem bonae
 valetudinis ejus argumentum fuerit, quod,
 cum ipsi multi liberi nascerentur & more-
 rentur, nunquam pauciores decem habuerit,
 & puerum quadrimum nonagenarius reli-
 querit. Ea igitur aetate & tali corporis habi-
 tu obiit.

Μασσανάσης. Masinissa, Numidarum in A-
 frica Rex, vir fuit nostra aetate Regum opti-
 mus & fortunatissimus, qui annis plus quam
 LX regnum tenuit optima valetudine & lon-
 gissima vita. Etenim ad annum usque XC vixit.
 Idem omnium aetatis suae hominum robustif-
 simo corporis habitu fuit: quippe ubi stan-
 dum esset, in iisdem vestigiis totum diem per-
 stabat; contra sedens in sella, non ante ve-
 speram surgebat. Jam vero laborem in equi-
 tando dies noctesque fortiter tolerans, nullo
 incommodo vexabatur. Argumentum ejus vi-
 goris sit, quod nonaginta annos natus (qua
 aetate ex vita excessit) quadriennem filium
 reliquit, nomine Sthembam, qui postea a Mi-
 cipse est adoptatus: ac praeterea quatuor li-
 beros. Quorum mutua concordia ac bene-
 volentia regnum suum, quoad vixit, insidi-
 arum omnisque domestici piaculi expers prae-
 stitit. Quod autem praecipuum est, cum om-
 nis Numidia ante infructuosa esset, nec gig-
 nendis fructibus ullatenus idonea crederetur,
 ipse primus ac solus demonstravit, nullum
 esse fructum, quem illa producere non pos-
 set eadem fertilitate, qua ceterae regiones;
 cum ipse agros innumerabiles singulis fru-
 ctuum generibus per intervalla consitos fe-
 racissimos reddidisset.

Μασσιλίον ἔστι. Masafilia gens.

Μάσφ. Miscet. Pinsit. Subigit. Fermentat.

Μάσφ. Proprie lorum molle & laxum.
 Μάσφ. igitur hic vocatur homo, nunc hoc
 nunc illud sentiens, & ignavus, nec firmam
 stabilemque mentem habens. Vel, loris dig-
 nus, & verbero. Vel, ita laxus & remissus,
 ut lorum.

Μάσφ. ἀνδρωπῶς. Homo dissolutus, &
 in malitia exercitatus. Idem etiam significat
 γλοιός.

Μασός, & μασός. Proprie, mamma mulie-
 ris. Abusive vero sic etiam vocatur mamma
 virilis. Et μασός quidem deducitur a verbo
 μά, i. e. lacto. Μασός vero dictus est, quasi
 μετός: quod mamma muliebris sit plena lacte.
 Vide v. Μασός.

Μάσων. Majus. Longius. [In Epigramma-
 te:] Ulterius vero progressus, in summo ver-
 tice Aegalei odori, adducens ingentem plu-
 viam, stetit.

Μασώμυθος. Mandens. Est secundae con-

nis ad Nubes, pag. 153. (86. Ed. Baf. P.) ubi tamen nonnulla ali-
 ter leguntur. Eum igitur confer.

5 Εὐτονος.] Inepte. Lora enim non sunt intenta, sed potius
 laxa & remissa. Quare legendum est αὐτονος.

6 Τὸ δὲ μετός, ἀφ' οὗ τὸ μετός εἶναι γ.] Ammonius: Μασός μετός
 ἀφ' οὗ τὸ μετός εἶναι γ. καὶ ὁ γυναικῶς κυρίως δὲ τὸ οἶον μετός εἶναι
 γάλακτι. Μασός δὲ, ὁ ἀνδρῶς.

7 Αἰγαλέω θυμῷ.] Lege, Αἰγαλέω θυμῷ, i. e. Aegalei odori.
 Epithetum enim θυμῷ montibus apte jungi potest, propter herbas
 & flores odoriferos, qui in montibus nascuntur. Portus legebat
 ὑφ' οὗ. Sed hoc a vulgata lectione nimis recedit.

200

ὅτι ἡ μασῶ, μασῶς ὡς γελῶ, γελῶς. ὡς
Ἀριστοφάνης ἐν Πλύτῳ.

Μάσων. μακρότερος. Ξενοφῶν. Ἄν μὴ πολὺ
μάσων ὁδὸς εἴη. μάσων.

Μάσκα. μάσημα. τροφήν. λέγει καὶ τὸ σῶμα,
καὶ τὸ μάσημα, ὁμωνύμως ὡς καὶ χρίνισκα λέγεται καὶ
τὸ μέτρον, καὶ τὸ μέγεθος.

Μασαρεύει. Ὡς λέγει καὶ Ὡς λέγει τὰ χεῖλη. ὅτι
μασφραῖς τὸ ὑπολειτουργῶν παιδίων, ἃ τὰ μαστὸν ἔλκοντα
τῷ σῶματι, Ὡς λέγει τὰ χεῖλη. Ἀριστοφάνης. Ὁ δὲ
ὥς γένηται μασαρεύει.

Μαστεύων. ἐπιζητῶν. Ἀλλὰ πλεονεχίει εἰδέναι καὶ
σπεύδων καὶ μαστεύων ὑπὲρ ἡγεμόνι Θεῷ.

Μάστειρα. ἐν ἡ Φιλιππητικῶν Δημοσθένους. Τῶν
μὲν ἐν Θράκη κακῶν τίς γὰρ ἄν ἄλλο πᾶσι Δρογί-
λον, καὶ Καβύλιν, καὶ Μάστειραν; μή ποτε δὲ
γραπτεῖον ἀντὶ τῆς Μάστειραν, Βάστειραν, ἢ Πίστειραν, ἢ
Ἐπίμαστον. ταύτας γὰρ τὰς πολιτείας δύσεσθαι
παρ' Ἀναξίμανδρον ἐν ζ' τῷ περὶ τῆς Φιλιππον τῆς Μά-
στειραν, ὅθεν.

Μάστρες. ἀρχὴ τις ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τῷ ζη-
τεῖν τὰ κοινὰ τῷ δήμῳ, ὡς οἱ Ζητηταί, καὶ οἱ ἐν
Πέλλῃ Μαστροί.

Μάστι. καὶ ἀποκοπὴν, μάστιγ.

Μαστίγας. δῦλος, ὁ δὲ ἀμαρτήμα μαστίζόμενος.

Μαστίγας ἐν Μελίτῃ. δῦλος ὁ Ἑρακλῆς, ὅτι
Μελίτῃς νύμφης. καὶ Μελίτῃ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Μαστιγῶ. αἰπαλικῶ.

Μαστιγώσιμος. μαστίζων ἄξιος.

Μάστις. ὁ μαστίζει.

Μάστιξ. δι' ἧς τὸ ἵππον πλήττομεν. ἐν Ἐπιγράμ-
ματι. Καὶ νεκρῶν φρίκτορ εὐεφέα μάστιγα.

Μασίχη. εἶδος μουρεψικῶν. καὶ μασίχων, ὁμοίως.

Μαστιχῶν.

Μαστός. ἀκράδεια. ἐξοχὴ ὄρεος. Ἦν γὰρ ἐν δεξιᾷ
τῷ Φρεγίῳ μαστός. τῷτοιν εἰ καὶ ἀληθεύει, ὡς πολ-
λὰ οἰόμενος ἐν ὑπερῷ ζήτησιμον ἔσεσθαι. † Ὡς
καὶ αὐτῶν, παρ' ὃν ἦν ἡ στενὴ ὁδός.

1 Μασφραῖς. συνίλη καὶ συνίλη τὰ χ. Ex Scholiasta Aristopha-
nis ad *Acharnens.* pag. 404. (289. Ed. Baf. P.)

2 Μάστειρα. ἐν ἡ Φιλιππ. Ex Harpocratiōne.

3 Ἐν ἡ Φιλιππητικῶν. Hæc est oratio illa, quæ hodie περὶ τῶν
Χερσονήσων inscribitur; in qua, pag. 40. locus Oratoris, quem Sui-
das hic mutilum exhibet, sic legitur: Οὐ γὰρ ἔστιν ἡ ἐξοχὴ ὄρεος
ἐν δεξιᾷ, ὡς καὶ ἀληθεύει τὸ Φίλιππον τῶν μὲν ἐν Θράκῃ κακῶν, (πᾶσι
δὲ καὶ ἐν εἰσοδῷ, Δρογίλον, καὶ Καβύλιν, καὶ Μάστειραν;) καὶ ἃ τὰ ἐξο-
χῇ καὶ καὶ ἀποδοκίμαται, τῷτοιν μὲν ἐπισημαίν. &c. Id est, interprete
Wolfio: Neque enim quisquam vestrum ita simplex est, ut Philip-
pum existimet mala illa in Thracia (nam quo alio nomine appelles
Drongilum, & Cabylum, & Mastiram?) & ea, quæ nunc expungunt
sibi que subiicit, cupere, &c.

4 Καβύλιν. Priores Edit. habent Καμύλιν: cujus loco repo-
sui Καβύλιν, fretus auctoritate Manuscriptorum Paris. itemque De-
mosthenis, Harpocratiōnis, & Photii in Lexico inedito, apud quos
sic legitur.

jugationis circumflexorum: a verbo μασῶ,
μασῶς, ut γελῶ, γελῶς. Apud Aristophanem
in *Pluto*.

Μάσων. Major. Longior. Xenophon: *Ni-
si multo longior sit via.* [Genitivus,] μάσωνος.

Μάσκα. Cibus mansum. Escam. Alimen-
tum. Sic autem homonymice & os vocatur,
& cibus, qui manditur: ut chœnicem dici-
mus & mensuram, & id, quod ea metimur.

Μασαρεύει. Labra contrahit. Per translati-
onem ductam ab infantibus lactentibus, qui
ubera fugentes, labra contrahunt. Aristopha-
nes: *Ille vero præ senectute labra contrahens,
cibum ægre mandit.*

Μαστεύων. Quærens. *Sed aliquid amplius scire
& studens & quærens, Deo duce.*

Μάστειρα. Mastira. Demosthenes Philippica
VIII. *Mala illa Thraciæ: nam quo alio
nomine appelles Drongilum, & Cabylum, &
Mastiram?* Sed vide, ne forte pro Μάστειραν
scribendum sit Βάστειραν, vel Πίστειραν, vel Ἐπί-
μαστον. Has enim urbes reperimus apud A-
naximenem lib. VII. rerum a Philippo gesta-
rum. At Μάστειραν nusquam.

Μάστρες. Quæsitores. Inquisitores. Magi-
stratus quidam erat, ideo constitutus, ut pub-
licas res populi inquireret: velut Zeteta, &
apud Pellenios, Mastri.

Μάστι. Per apocopen pro μάστιγ. Flagello.

Μαστίγας. Servus, qui propter delictum ali-
quod verberibus cæditur.

Μαστίγας ἐν Μελίτῃ. Servus Hercules, a
Melite Nympha sic dictus. Et Melite, populus
Atticæ.

Μαστιγῶ. Accusativo jungitur. Verberibus
cædo.

Μαστιγώσιμος. Verberibus dignus.

Μάστις. Idem quod μάστιξ. Verberibus, seu
flagris cæde.

Μάστιξ. Flagellum, quo equos percutimus.
In Epigrammate: *Et bene consutum flagellum,
quo mortui coercentur.*

Μασίχη. Mastiche. Species myrsinica. Et
μασίχων, itidem.

Μαστιχῶν. Ex mastiche confectus.

Μαστός. Summus montis vertex. Montis ca-
cumen. Collis. *Erat enim ad dextram illius
castelli collis editus: quem si occupasset, eam
sibi in posterum ad multa utilem fore putabat.*
† *Mons editus iis imminebat: juxta quem
erat via angusta.*

5 Πολιτείας] Πόλεις habent Harpocratio & Photius in Lexico in-
edito.

6 Μάστεις. ἀρχὴ τις ἀποδ. Ex Harpocratiōne: sed apud quem
legitur, μαστίζεις.

7 Ζητηταί] Vide Nostrum supra h. v.

8 Μάστι] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. μάστι.

9 Καὶ νεκρῶν σφρίγγε' εὐεφέα:] Versus gratia scribendum est,

Καὶ νεκρῶν σφρίγγε' εὐεφέα:]

ut Portus etiam monuit. Vox sequens vero μάστιξ, si fuit initium
Hexametri, ut idem Portus putabat; oportet ultimum a a se-
quente alia vocali elisum fuisse, quoniam syllaba media istius vocis
longa est.

10 Μουρεψικῶν] MSS. Paris. habent, μουρεψικῶν. Sed utraque le-
ctio ferri potest.

11 Μαστὶς ἢ ὑπὲρ αὐτῶν.] Hæc sunt verba Xenophontis lib. IV. de
Expedit. Cyri, pag. 329. ut a Porto observatum fuit.

Ματροπύω. * ματροπεία. * Ματροπύοντες οἱ βασιλικοὶ τὰς Ζήνωνας ἢ τὰς ὁμήβους, πρὸς τὰς τ' ἀρρέων ἐρωτάς λυσσῶν ἐξεπαύδουσιν ἐκτόπως.

Ματροπύς. μαυλίστης. πορνοδοσκός.

Ματρούλιον. * τόπος ὅπου οἱ ματροπύοι διέβιον.

Μαχάλλω * αἴρεις. ἀπὲρ ἔ, καθωνιοθήση. οἱ γὰρ μεθύοντες ἤγον τὰς μαχάλλας, * χαλαρωκώμῳ. * ἔ, οἱ μνηστῆρες χεῖρας ἀνιχνύοντες, γέλῳ ἐκθανον. καὶ, χεῖρας ἀναρχόμενοι μετὰ δ' ἐλχέτοισι ἔκταντο.

Μαχαλιδιῶν. * εἶδον τῶν ἀναιρεμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἐπιμάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ * ἐπιβο-
πιαζόμενοι τὸ μύτος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. ἢ ὅτι ἐπὶ ταῖς χατάρσεσι τῶν φονιζέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ οὕτως
τὴν μαχάλλω αὐτῶν ἐκρέμαζον αὐτὰ, ἵνα, φασίν, ἀδελφὴς γένειοι πρὸς τὸ ἀντιπαρασθῆναι τὴν φονεῖαν. καὶ
* Ἀπολλώνιος. * Ἐξάγμματα τέμνοντες θανόντων. οὕτως
τὴν ἰάσοντα. ἢ ὅτι οἱ ἀδελφεὶς ἐμφύλιον φόνον, ἡρω-
τηάζον τῆς ἀναρεθείσης, ἐκ παντὸς μέρους τὴν σώ-
μιν ἐπιμαζέοντες, καὶ οὕτως ἐαυτοῖς, τὰ ἄκρα
ζυμίζοντες, ἀπὸ τῶν ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀ-
φαιρέοντες, ἀπὸ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὑπερὸν πέναν
παρ' ἐκείνων. ἐφ' ἧν δὲ εἰς τὰς μαχάλλας τὰ ἄκρα
τὸ μαχαλιδιῶν ἔλεγον. * Σοφοκλῆς.

Σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῆς αὐτῇ δοκεῖ

Γέροντάδ' οὐκ ἀφροῖσι δέξασθαι νέκυν,

Ἵψ' ἢς θανὼν ἀπμῶ, ὥστε δυσμυῖς

Ἑμαχαλίῳ, κατὰ λυτρεῖσιν χεῖρα

Κηλίδας ἐξέμαξε.

οὕτως τὴν Ἀγαμέμνονα.

Μαχαλίμαα. * Αἰσχροφάνης ὡς Σοφοκλῆς ἐν
Ἠλέκτρᾳ καλεῖται τὴν λέξιν, ἔστι σημαίνουσα. οἱ
γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβολῆς πινος, ὡς τὸ ἔ, καὶ μὴν
ἐκκλίνον, ἀκρωτηριάζοντες μόρια τέπων, καὶ ὀρμα-
δίσαντες, ἐξεκρέμασαν τὴν βαχίλην. * ἀπὸ τῶν μα-
χαλῶν διείσαντες, καὶ μαχαλίμαα προσσηρόθυ-
σαν. σημαίνῃ δὲ ἡ λέξις καὶ τὰ τοῖς μικροῖς ἐπι-
θέμενα ὡς τῶν ὁμων κρέα ἐν ταῖς τῶν οἰῶν
θύσαις.

Ματίζων. * ματίζως ζῶν. ματαίως φρονῶν. μα-
τίζας. ὁμοίως βύβη) ὡς τὰς Λυκίαν ὡς ματίζω.

1 Ματροπύω] Sic scriptum est in MSS. Paris. At priores Edit. habent ματροπύω, per ω in syllaba secunda: quod minus usitatum est. Idem etiam dictum velim de vocibus sequentibus, ματροπεία, ματροπύοντες, & ματροπύς.

2 Ματροπύοντες οἱ βασιλ. Vide supra v. Ζήνων, βασιλ. ubi locus hic auctor legitur.

3 Ματρούλιον] Potius, ματροπύον. Photius in Lexico inedito: Ματροπύον. πύον, ἐν ᾧ γὰρ ὁ ματροπύος ἀφαιρέσειν, ἐκείνας ἔχου-
σιν, καὶ δύνανται τὰς βυλόμενους. ἐκάλον δὲ αὐτοὺς καὶ ματίζοντας, ἐν-
φύμους. Confer etiam Hesychium v. Ματρούλιον, & Nostrum infra v. Ματροπύον.

4 Μαχάλλω αἴρεις] Confer Hesychium h. v. & Zenobium Cen-
tur. v. Adag. vii.

5 Χαλαρωκώμῳ] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. χα-
λαρωκώμῳ.

6 Καὶ οἱ μνηστῆρες χεῖρας ἀνιχνύοντες. Locus exstat apud Homerum
Il. Σ. v. 99.

Ματροπύω. Lenocinium facio. Et ματρο-
πεία. Lenocinium. *Ministri aulici filio Ze-
nonis adolescentes puberes conciliarunt, ani-
mumque ejus adeo corruerunt, ut nefario post-
ea marium amoris supra modum indulgeret.*

Ματροπύς. Leno. Qui meretrices alit.

Ματρούλιον, Locus, ubi lenones versabantur.
Prostibulum.

Μαχάλλω αἴρεις. Axillam tollis. Id est, in-
ebriaberis. Qui enim inebriabantur, axillas
tollebant, alios deridentes. Et proci mani-
bus sublatis risu emoriebantur. Et, *Manibus
sublatis singuli vota faciebant.*

Μαχαλιδιῶν. [Ii, qui eadem commise-
rant,] in occisorum capita enses abstergere
solebant, ut hac ratione piaculum cordis a se a-
verterent. Vel quia expiationis gratia partes
extremas hominis occisi amputare, & circa
axillam ejus suspendere solebant; ut (sicut
credebant) vires ei hac ratione adimerentur
ad ulciscendum interfectorem. Et Apolloni-
us: *Extremas partes mortui amputavit.* De
Jasone ista dicuntur. Vel quia illi, qui cives
aliquos occiderant, interfectos mutilabant,
ex omni parte corporis aliquid refecantes,
quas partes extremas postea in lineam dige-
stas sibi appendebant, ut hac ratione vires il-
lis adimerent, ne quod malum in posterum
ab ipsis paterentur. Has autem particulas ex
axillis suspensas gerebant: quod μαχαλιδιῶ-
ναι vocabant. Sophocles: *Vide, num tibi vi-
deatur mortuus in sepulchro libenter accepturus
esse inferias ab illa, a qua ut hostis cum ig-
nominia casus, & fœde laceratus est; & in
cujus caput, sceleris expiandi gratia, maculas
[cædis] absterfit.* De Agamemnone [hæc di-
cuntur.]

Μαχαλίμαα. Abscissa cadaveris membra,
quæ sub axillis gestabantur. Aristophanes
[Grammaticus dicit] vocem hanc apud So-
phoclem in *Electra* reperiri, eamque morem
[quendam antiquum] significare. Qui enim
per insidias aliquos interfecerant, ut iram
[manium] effugerent, extremas eorum partes
amputatas & in lineam digestas ex collo &
axillis suspendebant, easque μαχαλίμαα vo-
cabant. Eadem vox etiam significat carnes
humerorum, quæ femoribus in Deorum sa-
crificiis imponebantur.

Ματίζων. Temere & stulte vivens. Vana
cogitans. Et apud Lucianum reperitur μα-
τίζω, quod idem significat.

7 Μαχαλιδιῶναι. εἶδον τὴν ἀναιρεμένην. De hoc more tam veteres
quam recentiores nihil inditum reliquerunt. Vide Schol. Apollon.
Rhod. ad lib. iv. v. 478. Schol. Sophoclis ad *Electr.* pag. 102. (un-
de integrum hunc locum, observante etiam Porto, Suidas descrip-
sit) Etymologum v. Ἀπαιρέματα. Nostrum supra v. Ἑμαχαλίῳ:
Meurium ad Lycophronem, v. 1225. & Stanlejum ad *Æschyli
Chæroph.* v. 437.

8 Ἀποδραπταζόμενοι] Priores Edit. corrupte habent ἀποδραπ-
ταζόμενοι: cujus loco scribendum esse ἀποδραπταζόμενοι, patet ex ipso
Suida supra v. Ἀποδραπταζόμενοι, ubi hic ipse locus legitur.

9 Ἀπολλώνιος] *Argon.* lib. iv. v. 478. ubi sic legitur:

Ἦρως Αἰσωνίδης ἐξέμαξε τῶν ἰανόντων.

Locus hunc Apollonii indicaverat etiam Portus.

10 Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 102. ut & paulo ante diximus.

11 Διὰ τὴν μαχαλῶν] Lego, καὶ τὴν μαχαλῶν.

12 Ματίζων. ματίζως ζῶν. ματαίως φρονῶν. καὶ ματίζου, ὁμοίως.

Μὰ τὰ ἑλῶνα. σημεῖον τῆτο πρὸς ἑλῶνα ὅτι καὶ
νῦν ὁπτιχρῆσθαι. πολλοὶ γὰρ πρὸς ἑλῶνα ὁμύουσιν,
ἐντοχίαν ὁπτιδενκνύμενοι. ὁπτιχρῆσθαι δ' εἰσέτι καὶ τοῖς
ἐλλογίμοις Ἀρμενικαῖς τὸ, Μὰ ἑλῶνα.

Μάτις. ἄλλως. Ἰωνες.

Ματθεῖον. ἡ ματαίως ζῆν.

Ματθῆσιον. ἡ ἀμελήσασιν.

Ματθαῖος. ὄνομα κύριον. ὁ ἑὺαγγλιστὴς Ματ-
θαῖος ἔχει πέντε ζῆ κεφάλαια τνέ.

Ματθίας. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἱερεὺς Ἱερουσαλήμ.
καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντίοχῳ.

Μαῖα. [ματαίότης.]

Μαλολοῖχος. ὁ πρὸς τὰ μικρὰ πανῶν, καὶ
λίχνος. μάπον γὰρ, ὡς βέλπον τῷ τῶν, τὸ μικρὸν.
ἢ ὁ μικροφάγος. ἐπεὶ μάπον τὸ ἐλάχιστον φασιν. ἢ
ὁ μάταια βελθυόμενος, καὶ λοχῶν. ἢ κρησιμέτης.
ἢ μάτη γὰρ εἶδος μέτης. ὅςυτόνως δὲ ἀναβύσσει, ὡς
Φησὶν Ἡρώδης.

Μάπον. εἶδος μέτης. ἢ τὸ ἐλάχιστον.

Ματῆας. ὁ γένος λαοπλάνῳ ἦν. ὁ ἔτρεφε δὲ θη-
ρίον, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατήσθιεν. καὶ ζητεῖται, πὶ τὸ ἑ
Ματῆας θηρίον. ἐποίησε δ' ἔτος καὶ ὁ πρὸς τὰς Ἀει-
στοτέλους ἀπειρίας. Διὰ τὸ ὅτι ἡλιθίως δύνῃ μὲν, κολυμ-
βᾷ δ' ἑ.

Ματρίκιον. ἡ

Μάτρεις. ὄνομα κύριον.

Μάτρων. ὄνομα κύριον.

Ματρυλλεῖον. ἡ τόπον πινά φασιν εἶναι, ἐν ᾧ καὶ
ἀφελείσασιν ἐδὲχοντο τὴν βελθυόμενην καὶ ἀμετῶν.
Μένανδρῳ Ἐπιτέπυσαν. Οὐκ οἰμώξει καὶ τρεῖς
ὁ ματρυλλεῖον τὸ βίον.

Μάτρινος. ἡ ἐδίωντος πολλά. ἀπὸ τῆς ματρί-
νης μάτρινος. Ἀριστοφάνης. Τὴν δ' Ἡρακλέας μάτ-
ρινος. αἰνίττει δὲ ταῦτα εἰς Εὐριπίδην, ὅς ἐποίη-
σεν Ἡρακλέα πεινῶντα, καὶ Διόνυσον δειλὸν, καὶ
Δία μοιχόν, καὶ δῖλον κλέοντα.

1 Μὰ τὰ ἑλῶνα] Confer Nostrium supra v. Λαχάνας.

2 Ματθεῖον. ματαίως ζῆ] Photius in Lexico inedito: Ματθεῖον.
ματθεῖον. ζῆ. Hefychius: Ματθεῖον. ματθεῖον, (potius ματθεῖον,
ut habet Photius) ζῆ. Hinc de apud Suidam pro ματαίως ζῆ,
scribendum puto, ματθεῖον, ζῆ. Vel, ματαίως ζῆ.

3 Ματθῆσιον] Confer Hefychium v. Ματθεῖον.

4 Ὁ Εὐαγγλιστὴς Ματθαῖος ἔχει πέντε.] Confer Suidam infra v.
τίτλῳ.

5 Μαλολοῖχος] Voce hac usus est Aristophanes in Nubibus pag.
153. (86. Ed. Baf. P.) ad quem locum vide Scholiastam, cujus
scrinia Suidas hic compilavit.

6 Μάτη] Scholiasta Aristophanis loco laudato habet, μάτην.

7 Ματῆας. ὁ γένος λαοπλάνῳ.] Locus hic apud Athenzum lib. 1. p. 19.
unde eum Suidas descripsit, paulo auctior sic legitur: Ἐθνηματῆας
δὲ παρ' Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Ματῆας, ὁ πλάνῳ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς δὲ
ἔλεγε καὶ θηρίον πρὸς τὸν, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατήσθιεν ὡς καὶ ζητεῖται μόχθῳ νῦν
τὸ Ματῆας θηρίον, πὶ ἔστιν. ἐποίησε δὲ ἔτος καὶ πρὸς τὰς Ἀειστοτέλους
ἀπειρίας, καὶ ἀνιγνίσκει δημοσίᾳ, Διὰ τὸ ὅτι ἡλιθίως δύνῃ μὲν, κολυμβᾷ δὲ

Μὰ τὰ ἑλῶνα. Per olera. Est signum juris-
jurandi, quod & hodie frequenter usurpari
solet. Multi enim per olera jurant, osten-
dentes, jurisjurandi religionem sibi sanctam
esse. Quinetiam hodie multis in Armenia cla-
ris viris familiare est jurare Μὰ τὰ καλὰ: i. e.
per pulchra.

Μάτις. Temere. Frustra. Iones.

Ματθεῖον. Temere, vel stulte vivere.

Ματθῆσιον. Negligent.

Ματθαῖος. Matthæus. Nomen proprium.
Euangelista Matthæus habet titulos 68. ca-
pita 355.

Ματθίας. Matthias. Nomen proprium. Erat
autem sacerdos Hierosolymis. Vide in v.
Ἀντίοχῳ.

Μαῖα. Vanitas. Stultitia. Stoliditas.

Μαλολοῖχος. In minutis rebus callidus. Vel,
catillo. Μάπον enim, quod eundem accentum
habet, quem βέλπον, significat parvum. Vel
qui exiguo & paucio cibo vescitur. Μάπον e-
nim appellant minimum. Vel, qui vana con-
silia agit, & insidias aliis struit. Vel, qui
mensura aliquem defraudat. Μάτη enim est
genus mensuræ. Legendum vero est μαπολοι-
χος, cum acuto in ultima, ut ait Herodianus.

Μάπον. Mensuræ genus. Vel, minimum.

Ματῆας. Matreas. Hic fuit impostor: qui
bestiam alere se dicebat, quæ ipsa sese comederet.
Quæritur autem adhuc, quænam fu-
erit illa Matreæ bellua. Composuit etiam quæ-
stiones ad instar [Problematum] Aristotelis,
ex quibus erat & hæc: Quare Sol occidens
dicatur δύειν, non vero κολουμβᾷν.

Ματρίκιον. Matricula.

Μάτρεις. Matris. Nomen proprium.

Μάτρων. Matronis. Nomen proprium.
[A recto Μάτρων.]

Ματρυλλεῖον. Sic locum vocari ajunt, in quo
sedentes aniculæ excipiebant eos, qui vino se
inebriare volebant. Lupanar. Menander Ἐπι-
τρέπυσσι: Non flebit, postquam in lupanari bo-
na sua disperdidit?

Μάτρινος. Multa comedentes. [Avide de-
vorantes. Per translationem ductam] a maza,
quæ pinsitur. Aristophanes: Et Hercules
devorantes. His autem oblique Euripidem
perstringit, qui finxit Herculem esurientem,
Bacchum timidum, Jovemque adulterum, &
servum flentem.

ἢ καὶ. Διὰ τὸ ὅτι οἱ σπαρτοὶ Συμπύκτοι μὲν, Συγκωμωδίζονται δὲ ἑ. καὶ πρὸς
πτοχὴν καὶ πτωχὸν καὶ ἀπὸ τῆς πτωχίας, ἀπὸ τῆς πτωχίας δὲ ἑ. Vide ad eum locum
Calaubonum.

8 Ἐπὶ τῷ δὲ θηρίῳ, ὃ αὐτὸ ἑαυτὸ κατήσθιεν.] Ænigma hoc solve-
re conatur Eustathius ad Odys. A. pag. 1382. quem vide.

9 Πρὸς τὰς Ἀειστοτέλους.] Athenæus loco laudato habet, πρὸς τὰς
Ἀειστ. uti etiam hic apud Suidam scribendum est.

10 Ματρίκιον] Vide Dufrenium in Glossario Græco.

11 Ματρυλλεῖον. τόπον πινά φ.] Ex Harpocrate. Confer Nostrium
paulo ante v. Ματρυλλεῖον.

12 Καὶ τρεῖς] Harpocratio habet, καὶ τρεῖς: cujus loco Por-
tus restituit, καὶ τρεῖς: quod non displicet. Sic ergo totus hic
locus scribendus & distinguendus est:

Οὐκ οἰμώξει καὶ τρεῖς.

Καὶ τρεῖς ἐν ματρυλλεῖον τὸ βίον.

13 Ματῆας. ἐδίωντος πολλά. ἀπὸ τῆς μάτρινος.] Ex Scholiasta Aristo-
phanis ad Facet. pag. 678. (462. Ed. Baf. P.) Ibi autem pro μάτρινος
μάτρινος, legitur, ματρίωνος ζῆ.

Μὰ τόν. ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν. καὶ ἔτις ἐστὶ ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις εἴσοτε μὴ θεωρεῖσθαι τὸ Θεόν. εἰώθασιν γὰρ τοῖς ποίτοις ὅρκους ληθῆσαι ἐπιθυμητοῦμοι. ὥστε εἰπεῖν μὲν, Μὰ τὸ ὄνομα δὲ μὴ θεωρεῖσθαι. καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ ποίτῳ κεχρησθαι.

Μαυλίας. τὰς μαχαίρας ἐκάλουν. ἀφ' τοῦ ὀμῆ αὐλίζεσθαι. οἷον ὀμαυλίας.

Μαυρίκιος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων. λέγει δὲ Μαυρίκιος, φιλοφίμως ἔχειν αὐτὸν τῷ λόγῳ μεγαλοφρέπειαν, πᾶν τε λῖαν καὶ λαμπρῶς τὴν ἐπισημότητα αὐτὸν τὰ χαλκία τῷ μαθημάτων. ἀναφέρει δὲ καὶ τὴν τρίτην μοῖραν τῷ Φόρῳ συλχεῖσθαι τοῖς ὑπὸ τοῖς Μαυρίκιον. ἔτος δὲ θεωρεῖσθαι στρατηγὸς τὸ εἶδος ὑπὸ Τιβέριον Καίσαρα. ὅς Μαυρίκιος ἐπὶ πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἐντετραμμένους, ἐμφρῶν δὲ ἄλλως, καὶ ἐμβελίης, καὶ κατηκλειωμένους, ἐξυκρεάσας τε ἐν αὐτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὅσον φρονήματι καὶ ἀγαθότητι, πασης ὑποφίας τε καὶ ὀφρύος ἐλβύτην. τοῖσιν δὲ πᾶσι τὸ Μαυρίκιον ὄντα ἢ τὸ παραμάταιν ἡγεμονία θεωρεῖσθαι, ἐνέδειξέ τις εὐκλέτερον τῇ πείρᾳ.

Μαῦρον. τὸ ἀμαυρόν, καὶ ἀοιδές.

Μαῦρος. μαῖος.

Μαυρῶν. ἀφανίζουσι.

Μαυρῶσι. ἐπὶ ἀπορρήματι τοῖς ἐκείθεν βαρβάροις, ὑπὸ τὸν λῆμν τε καὶ ὀξύτητι καὶ τῷ μεμελετημένῳ ἐπελαύνειν τε ἀθρόους, ὅπως παρῆξει, καποφύγειν δὲ πετῶς, καὶ ξυμυλίζεσθαι αὐτοῖς ἐκ τῆς Φυγῆς ὡς ἐπιτρέψαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ἀπορρήματος τε καὶ οὐκ ἐν τάξει διώκοντας. εἰ δὲ καὶ πᾶσιμα πὶ γένειοι, οὐκ ἐν φραγῇ Ῥωμαίων κινδυνόσιν, ἀλλ' ἐν ξυμμαχία τε καὶ ταύτῃ βαρβάρων.

Μαύσωλος, ἄρχων Καρῶν. Φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος μηδενὸς ἀπέχεσθαι παραμάται, ληρημάτων ἐνεκα.

Μαχάων, Μαχάων. ὄνομα ἱατροῦ καὶ Χείρωνος Κένταυρου. Διηγεῖται δὲ ὡς ἑαυτὸς οἱ Χείρωνος καὶ Μαχάωνος τεχνόμηναι μελετήματα, ὡς συνηθισμένῳ αὐτῷ καὶ ἡ ψυχὴ τῇ τῷ βέλους ἐξόδῳ.

Μαχάτας. ὄνομα κύριον.

Μάχαιρα. ἡ ἀσπίς. οἱ Κελτίβητες τῇ κατὰ σκελὴν τῷ μαχαίρῳ πολὺν ἀφαιρῶσι τῷ ἄλλῳ. καὶ γὰρ κέντημα παρακλινόν καὶ κατὰ φορὸν ἔχει διωκόμενον ἐξ ὁ ἀμφοῖν τῶν χειρῶν. ἢ καὶ Ῥωμαῖοι τὰς

1 Μὰ τόν. ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas*, pag. 176. (183. Ed. Baf. P.)

2 Μαυλίας. τὰς μαχαίρας ἐκάλουν. ἀφ' τοῦ ὀμῆ αὐλ. Ex Scholiasta Thucyd. ad lib. I. cap. VI. ut a Porto quoque observatum fuit.

3 Λίγατι περὶ Μαυρίκιον, φιλοφίμως. περὶ τὸ καλῶς καὶ μαθημάτων. Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. VIII. cap. XIII. in fine.

4 Εὐκρεάσας πὶ ἐν αὐτῷ ἄμφω. ἀπορρήματος. Locus hic repetitur infra, v. Οὐκ.

5 Τοῖσιν δὲ πᾶσι τὸ Μαυρίκιον. Porti versio, uti plerumque alibi, ita & hic est frigida: quam ipse Lector haud gravatim emendabit. Nos enim ad alia properamus.

6 Εἰ δὲ καὶ πᾶσιμα πὶ γένειοι. οὐκ ἐν φ. Loci hujus sensus est mutilus & imperfectus, qui non nisi ex ipso auctore, unde hæc Suidas deprompsit, suppleri potest.

Μὰ τόν. Per illum. Est jusjurandum, in quo Dei nomen omisissum est. Sic enim antiqui interdum jurare consueverant, non addito Dei nomine, [per quem jurabant:] idque religionis causa facere solebant. Dicebant igitur μὰ τὸν, non addentes nomen [Dei.] Et Platonem hujusmodi jurejurando usum fuisse tradunt.

Μαυλίας. Sic vocabant gladios; ab ὀμῆ & αὐλίζεσθαι: quasi dicas ὀμαυλίας.

Μαυρίκιος. Mauricius, Romanorum Imperator. Fertur Mauricius verborum magnificentiam [& eloquentiam] plurimi fecisse, & viros in pulcherrimis quibusque disciplinis versatos maximis honoribus affecisse. Fertur etiam idem Mauricius tertiam vectigalium partem subditis remisisse. Hic a Tiberio Cæsare Dux Orientis designatus est, &, quamvis in bellis & præliis versatus non esset, vir tamen prudens fuit, & gravis, & accuratus. Duas vero res contrarias, quas in se habebat, simul temperavit, summam animi magnitudinem, & clementiam omni superbia & supercilio vacuum. Rerum igitur principatus cum suscepisset Mauricium, qui talis erat, ipsa experientia longe gloriosiore ipsum demonstravit. Port.

Μαῦρον. Idem quod ἀμαυρόν. Obscurum. Debile.

Μαῦρος. Pro μαῖος. Sultus.

Μαυρῶν. Delent. De medio tollunt.

Μαυρῶσι. Maurusii, gens invicta ab illius regionis Barbaris, ob audaciam, & celeritatem, & quod per exercitationem didicerint, quoties occasio se obtulerit, conferti suos adversarios invadere, & ab illis facile refugere, & ex fuga denuo in unum coire, ut conversi in improvide nulloque ordine insequentes irruant. Quod si qua clades acciderit, non in Romanorum exercitu sed in fociorum, iisque Barbarorum copiis, periculum fore. Port.

Μαύσωλος. Mausolus, Carum princeps: quem Theopompus a nullo facinore, pecunia causa, sibi temperasse dicit.

Μαχάων. Machaon. Nomen medici: ut & Chiron Centaurus. Qui autem Chironis & Machaonis artem exercebant, inter se susurrantes dicebant, ipsius animam una cum telo, si extraheretur, exituram.

Μαχάτας. Machatas. Nomen proprium.

Μάχαιρα. Gladius. Celtiberi gladiatorum fabrica excellunt: quippe eorum gladii & mucrone sunt valido, & ad casum utraque manu ferendum apti. Quamobrem Romani jam inde ab Annibalicis temporibus, abjectis ensibus pa-

7 Μαύσωλος, ἄρχων Καρ. Ex Harpocrate.

8 Διηγεῖται δὲ ὡς ἑαυτὸς οἱ Χείρωνος καὶ Μαχ. Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simocattam lib. II. cap. VI. ubi verba sunt de milite Romano, qui in prælio adversus Persas quatuor sagittis graviter fauciatus, mortem paulo post obiit. Id autem ideo moneo, ne quis forte cum Porto existimet, locum hunc de Epaminonda intelligendum esse.

9 Οἱ Κελτίβητες τῇ κατὰ σκελὴν τῷ μαχ. Fragmentum hoc Casaubonus, Lipsius, & Valesius Polybio tribuunt: & recte quidem. Nam & res & stilus satis indicant, locum hunc ex scriptore illo depromptum esse.

10 Εἰ δὲ καὶ πᾶσιμα πὶ γένειοι. Cl. Jacobus Gronovius recte emendat, εἰ δὲ καὶ πᾶσιμα πὶ γένειοι. Eum vide in Notis ad Fragmenta Polybii a Valesio collecta, pag. 466.

πατέρας ἀποτέμνουν μαχαίρας, ἐκ τῆς κατ' Ἀν-
νίας, μετέλαβον τὰς τῆς Ἰβήρων καὶ τῆς κατ'
σκυλίου μετέλαβον, αὐτὴν δὲ τὴν λεγόμενην τῇ σι-
δῆς καὶ τὴν ἄλλω ἐπιμέλειαν ἔδαμῶς δύνανται
μυμῆσθαι.

Μαχέσθων ὡς τεθναζόμενοι, καὶ ὅτε τεθναζόντων. ἔστι
ἐν τῷ Ἀποθνήσκοντες.

Μάχην.

* Μάχην μάχασα ζωγράφει καταμύθη.

Συνθῆκεν μαχαίρας, δυσμενῶν δὴλοῖ θάλασσαν.

Μάχιμος. ὁ γενναῖος. * Εἰδὼς με μάχιμον ὄντα καὶ
φιλομύθητον.

Μαχλάδας. πόρις.

Μάχλῳ. ἀσελγής. ἀσώτος. ὡς τὸ κλῶ, κλός
καὶ πλεονασμῶς τῆς συλλαβῆς, μάχλῳ καὶ προση-
τῆς καὶ εἰς χ, μάχλος. * Αὐτὴ τὸ πρῶτον μάχλον
πινά βιάσασα βίον, τῆς πρόπον ἐξέρρωγῆς, Φαρμα-
κῶς τε παρ' αἰσῶς πολλὰ ὁμιληκῶς.

Μαχλοσύνη. κατωφρέσια. γυναικομανία. Ἡσιό-
δεος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῆς Προίτης θυγατέρος.

Εἶνευ μαχλοσύνης φυγεῖς τέρεν ὦλεσαν ἄνθος.

Μαχλῶντες. πορνεύοντες.

Μάχμη. δόλη.

Μαχόμενον. ἐναντίον τῷ ἀκόλῳ. τέστιν. ὁ ἀναλ-
κτικὸν μὴ εἶναι.

Μάψ. μαΐσις.

Μαψίδιον. μαΐσιον. δαψιλές. χαλεπόν. πολύ.
δινόν. ἐκείσιν. καὶ μαψιδίως, ὁμοίως.

Μαῖα. ἡ μάμη. ἡ τροφός.

Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοστέ * Μαῖαδος
Ἑρμῆ.

Ἀπὸ τῆς τροφῆς, μητρός.

Μαῖανδρος. ποταμὸς Λυδίας. * Ὁ Ἐπιγράμματα.

Ἐκτενε Μαῖανδρον παρ τελέλιχτον ὕδωρ.

καὶ Μαῖανδρον ὕδωρ, καὶ πεδίον.

Μαῖδης. Πισίδης.

Μαῖεταί σε πᾶν τὸ Ῥωμαίων γένος,

Τὸς σὺς ἐπαύνης ἐκπέζον ὡς γάλα.

Μαῖδομύδιον. ἀπὸ τῆς νεοτρίφοις. Εὐρον γυναῖκα
ἔρριπας μαῖδομύδιον.

Μαῖδομύδιον. ζητῶντες. ἐρυνῶντες.

Μαῖδολικῆς. ἰατρικῆς. μαῖεύτρια.

Μαῖεία. ἡ μαῖεσις.

Μαῖκίνας. ὄνομα κύριον. Ἐν τῷ Σωδρίπῳ τῷ

1 Μαχέσθων ὡς τεθναζόμενοι, καὶ ὅτε τεθναζόντων. Locus hic auctior legi-
tur supra v. Ἀποθνήσκοντες, ubi monemus, eum descriptum esse ex
Synesii Epist. cxiii.

2 Μάχην μάχασα ζωγράφει. Duo hi senarii ad somniorum inter-
pretationem pertinent, qui leguntur apud Altrampsychum.

3 Εἰδὼς με μάχιμον ὄντα. Apud Aristophanem in *Ranis*, pag. 225,
(141. Ed. Baf. P.) locus hic ita legitur:

Εἰδὼς με μάχιμον ὄντα, φιλομύθητον.

4 Αὐτὴ τὸ πρῶτον μάχλον πινά β. Hæc sunt verba Procopii in
Hist. Arc. cap. 1. ubi de Antonina Bellisarii conjuge verba fiunt.

trius, Hispanici gladii usum adscivere: ac
formam quidem ipsam ac fabricam imitati
sunt; bonitatem autem ferri ac reliquam cu-
ram et industriam assequi haudquaquam po-
tuerunt.

Μαχέσθων ὡς πρὶν. Pugnent ut morituri, nec
morientur. Vide in v. Ἀποθνήσκοντες.

Μάχην. Pugnam. Gladius, quem manu te-
neas, pugnam depingit. † Confringere gladios,
significat, hostes cladiibus fractum iri.

Μάχιμος. Fortis. Bellicosus. [Aristopha-
nes:] *Sciens me bellicosum esse.*

Μαχλάδας. Meretrices. Scorta.

Μάχλῳ. Libidinosus. Lascivus. Prodigus.
Intemperans. A verbo κλῶ, fit κλός, & per ple-
onasmum syllabæ μά, μάχλῳ, & mutato κ in
χ, μάχλος. [Procopius:] *Hæc ante libidinosè
vixerat, dissolutis moribus, et quæ paternorum
veneficorum consuetudine frequenter usa esset.*

Μαχλοσύνη. Lascivia. Libido. Vehemens
erga mulieres amor. Vox est Hesiodica. Di-
cit enim de Proeti filiabus: *Propter tetram
libidinem tenerum amiserunt florem.*

Μαχλῶντες. Scortantes.

Μάχμη. Pugno. Dativo jungitur.

Μαχόμενον. Pugnans. Repugnans. Contra-
rium est τῷ ἀκόλῳ, i. e. ei, quod conse-
quens est. [Τὸ μαχόμενον autem dicitur,] quod
necessario esse non potest.

Μάψ. Temere. Frustra.

Μαψίδιον. Vanum. Copiosum. Molestum.
Multum. Grave. Voluntarium. Et μαψιδίως,
similiter.

Μαῖα. Avia. Nutrix. Obstetrix. [In Epi-
grammate:] *Et tu quadrate ovium custos,
Majæ fili, Mercuri.* Vel [μαῖαδος hic idem sig-
nificat, quod μαῖας, i. e.] nutricis, matris.

Μαῖανδρος. Mæander. Fluvius Lydiæ. In
Epigrammate: [*Cervum*] *occidit ad flexuosam
Mæandri aquam.* Et Μαῖανδρον ὕδωρ, καὶ πεδ.
Mæandria aqua, & planities.

Μαῖδης. Obstetricatur. Pisides: *Obstetri-
catur tibi totum genus Romanorum, laudes
tuas ut lac exprimens.*

Μαῖδομύδιον. Pullos nutrientem. *Inveni mu-
lierem, aves nutrientem.*

Μαῖδομύδιον. Quærentes. Scrutantes.

Μαῖδολικῆς. Artis medicæ. Et μαῖεύτρια. Ob-
stetrix.

Μαῖεία. Obstetricatio. Obstetricis officium.

Μαῖκίνας. Mæcenas. Nomen proprium. In

5 Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοστέ. Hexameter hic est pars Epigram-
matis, quod integrum legitur Anthol. lib. i. cap. 111. ut Porus
etiam observavit.

6 Μαῖαδος. Male Suidas hanc vocem hic interpretatur, *τροφὴς*,
μηλός: cum sit nomen proprium matris Mercurii, quæ a Latinis
Majæ appellatur. Homerus in *Hymnis*:

Ἑρμῆν ἱμνέει Μῆσα Διὸς καὶ Μαῖαδος υἱόν.

7 Ἐν ἐπιγράμματα. Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. xx. ubi ver-
ba fiunt de cervo a Cleolao juxta ripam Mæandri occiso.

8 Μαῖδολικῆς. Sic habent 2 MSS. Paris. At priores Edit. mi-
nus recte, *μηδολικῆς*.

Μαικήνα τρέπεζα ἐβώπιος ἦν. ἀντὶ τῆς, ἣ σφοδρῶς
ἔδε περιφερέης. Πλάταρχος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ, Ἐβ-
βώπιος τρέπεζα.

Μαιμακτηριάν. ὁ πέμπτος μῶν παρ' Ἀθηναίους,
ὁ Ἰανουάριος. ἀνομασία δὲ ἀπὸ Διὸς Μαιμάκτης.
Μαιμάκτης δὲ ὅστις, ὁ ἐρησιώδης, καὶ παρακλινός.
ἀρχὴ δὲ λαμβάνοντος τῆ χειμῶνος ἐν τέτῳ τῷ
μῶνι, ὁ ἀπὸ παρακλινῆς καὶ μεταβολῆς ἔχεται.

Μαιμάκτης. ὁ ἐρησιώδης, καὶ παρακλινός.

Μαιμαλίδης. ³

Μαιμάσσι. ⁴ σφύζι. ⁵ περιθυμῆ. χαδαπανᾶ. ⁶
χατανάλιμι. ⁷ κυματῆ. ⁸ πηδᾶ. χαχλάζι. κλονεῖ.

Μαιμάσσα, καὶ μαιμάσσα. ἐρησιώσσα, καὶ ὀξέως
ὀρμῶσα. ἡ τῆ αἵματι γενετικῶς ἔχουσα. τῆ μ
πλεονάζοντι. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῆ διψῶσαν.

Καὶ ⁶ πῶς ἐπέχει χεῖρα μαιμάσαν Φόνος;
καὶ αὐτίς.

Δενὸν ⁷ μαιμάσσις ἐκονέουσα κυσί.

Μαινάδας. μαινομένης. ζητέσας βακχθύν. ⁸ πα-
ραφρόνης. καὶ ⁹ Ἀριστοφάνης.

Μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον, εἰ μὴ μαινομαι.

Μαιναλία ¹⁰ ἔλαφ. καὶ Μαιναλίων, ὁ ὀρμη-
κῶν ἐν Ἐπιγράμματι. Ἀλεξ. κεφαλῇ Μαιναλίων
ἐλάφων.

Μαινάνδρος. ὄνομα κύριον.

Μαινάς. Βάκχη.

Μαίνε. ὀργίζεσθαι.

Μαινίς, μαινίδος. εἶδος ἰχθύος, ἀφύας. ἣ ἔστιν ἐν
τῷ Ἀφύα.

Μαινόλης. μαινικός. μαινόμενος.

Μαινουργός. εἶδος ἰχθύος.

Μαίνω. ἐρησιώδως κινῶμαι.

Μαιονίδας. Ὀμηρος.

¹¹ Εἰ δ' ἄλως, συγνώσων ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων

Μαιονίδας γέφων ἰχθυόλων ἔθανε.

† ——— ¹² Τὰν ἴσα Μόσαις

Φθεγγαμένην κεφαλάν, ᾧ ξένη, Μαιονίδεω.

¹ Μαιμακτηριάν. ὁ πέμπτος μῶν παρ' Ἀθην. Ex Harpocrate. Eadem etiam habet Photius in Lexico inedito: apud quem tamen vox πέμπτος deest, lacuna ejus loco relicta. Unde dubitari potest, an πέμπτος apud eum lectum fuerit, praesertim cum idem proxime ante Mæmaeterionem quartum apud Athenienses mensem fuisse dicat. Verba ejus haec sunt: Μαιμακτηριάν. πέμπτος ὅστις μῶν Ἀθηνῶν. ἀνομασία δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάκτης τῆς περὶ τὴν ἄμπελον. μαιμακτῶν ἦν, ὁ ἐστὶν, ὀρμηκῶν, ἐπεὶ ὁρμηκῶν ἀμπελον, καὶ οὖν ἐπαινεῖται. Verius tamen est, Mæmaeterionem inter menses Atticos quintum locum obtinuisse: qua de re vide Scaligerum in opere de Emendat. Temp. & alios.

² Ὁ Ἰανουάριος. Ineptissime. Mæmaeterion enim non potest respondere Januario nostro, quoniam erat mensis autumnalis, ut satis probatum est ab illis, qui de Mensibus Atticis scripserunt. Existimo autem duas has voces ab imperito aliquo librario loco huic insertas esse, quoniam nec Harpocratio, nec Photius in Lexico inedito eas agnoscunt, cum tamen cetera ἀντιλέξει apud eosdem legantur.

³ Μαιμαλίδης. Id est, Mæmali filius. De Mæmalo autem vide Eustath. ad Il. II. pag. 1054.

⁴ Μαιμάσσι. Sic habent MSS. Paris. itemque Hesychius, & Photius in Lexico inedito. At priores Editi. minus recte, μαιμάσσι.

⁵ Περιθυμῆ. Potius, περιθυμῆται, ut habet Hesychius.

⁶ Καὶ πῶς ἐπέχει. Senarius hic legitur apud Sophoclem Ajax, pag. 4. ut Portus monuit.

Mæcenatis convivio mensa erat, angulos prominentes habens: sive talis, quæ nec oblonga esset, nec rotunda. Plutarchus. Vide in v. Ἐβώπιος τρέπεζα.

Μαιμακτηριάν. Mæmaeterion. Quintus mensis apud Athenienses: [sive] Januarius [apud Romanos:] sic dictus a Jove Mæmaete. Μαιμάκτης vero dicitur, fanatico furore correptus, & turbulentus. Quoniam enim hyems illo mense incipit, aer turbatur & mutatur.

Μαιμάκτης. Fanatico furore correptus. Turbulentus.

Μαιμαλίδης. Mæmalides. [Patronymicum.]

Μαιμάσσι. Salit. Prompto & alacri est animo. Consumitur. Fluctibus agitur. Saltat. Ebullit. Turbatur.

Μαιμάσσα, & μαιμάσσα. Fanatico furore correpta. Quæ celeri impetu fertur. Vel, sanguinem gustare cupiens. [Pro αἵμασσα,] redundante μ. Et Sophocles posuit pro διψῶσαν, i.e. sitientem, vel cupidam. Et quomodo inhibuit manum sitientem cadis? Et [in Epigrammate:] Cum canibus mirum in modum præde cupidis [ad feras persequendas] properans.

Μαινάδας. Infanientes. Furentes. Cupientes bacchari. Dementes. Et Aristophanes: Odique virum illum, nisi insanio.

Μαιναλία ἔλαφ. Cervæ Mænalia. Et Μαιναλίων, [Mænaliorum: sive,] celeri impetu ruentium. In Epigrammate: Suspensa sunt capita Mænaliorum cervorum.

Μαινάνδρος. Mænander. Nomen proprium.

Μαινάς. Mænas. Baccha.

Μαίνε. Furit. Infanit. Irascitur.

Μαινίς, μαινίδος. Genus piscis, vel apuæ. Vide in v. Ἀφύα.

Μαινόλης. Infanus. Furiosus.

Μαινουργός. Mænurgus. Genus piscis.

Μαίνω. Fanatico furore agitor.

Μαιονίδας. Mæonides. Id est. Homerus: [In Epigrammate:] Si vero captus es; venia tibi danda est: quoniam & principi hymnorum Homero ænigma piscatorum mortem attulit. [Et in alio Epigrammate:] Caput illud, hospes, quod digna Musis cecinit.

⁷ Δενὸν μαιμάσσις ἔγκ. Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate Mnesæci in Dianam, quod ex codice MS. Anthologix ineditæ integrum exhibuimus supra v. Εἰσοφύλλον.

⁸ Παραφρόνης. Vel scribe, περιφρόνης: vel, παραφρόνης.

⁹ Ἀριστοφάνης. Theophrastus. pag. 791. (522. Ed. Bas. P.)

¹⁰ Μαιναλία. Sic recte vetustissimus codex MS. A. uti & paulo post Μαιναλίων. At priores Editi. habent μαιναδία, & μαιναδίων, posito Δ pro Λ; quæ literæ propter similitudinem frequenter inter se permutari solent. Dicitur autem cervus Mænalius, a Mænalo, monte Arcadiæ altissimo, qui ob multitudinem ferarum olim celebris erat.

¹¹ Ὁρμηκῶν. Qui hanc interpretationem loco huic addidit, pro Μαιναλίων videtur legisse μαιναδίων, uti priores Editi. habere diximus. Τὸ Μαιναλίων enim nemo interpretetur ὀρμηκῶν: quippe quod est adjectivum, a monte Mænalo deductum, ut & in nota præcedente monuimus. Quod autem ad vocem μαιναδίων attinet; quamvis ea a μαινάς deduci posse videatur, est tamen omnino spuria, nec apud Græcos scriptores usitata: cujus loco proinde Μαιναλίων ex codice MS. me recte substituisse puto.

¹² Εἰ δ' ἄλως, σὺν. Distichum hoc est pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. p. 382.

¹³ Τὰν ἴσα Μόσαις φθγγε. Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate in Homerum, quod integrum reperitur Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. III. ut Portus etiam observavit.

Μαίων. ὄνομα κύριον.

Μαϊοτάλιμ. ὄνομα τόπος.

Μαϊόταλμ. ποταμός.

Μαϊωθήσον. λοχουθήσον. γεννηθήσον. γενεα-
πληθήσον.

Μαϊωτική χώρα.

Μαϊάρις. οἱ ὄρεσες.

Μαϊώπις. λίμνη Σκυθίας.

Μαϊώταλμ. ποταμός. τὰ τῇ μαίᾳ διδόμενα.

Μαίρα. ὄνομα κύριον.

Μέγα. ἀντί τῆς μεγάλης. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις
Τὸ μέγα φροντίζετε.

Μέγα. πολύ. Οἱ δὲ μέγα δεισάντες ἐπ' αὐ-
τῷ, ἀφ' ὧν τὸν κίνδυνον ὅλῳ τῷ λαῷ. καὶ
Αἰλιανός· Ὀλίγη ἡρόν διεληθόν, ἔλαω μέγα
κακῶν· εἴτα μὲν τοι ἐν ὅλῳ πολλῶν κατεπλήθη
ζῶν. ἀντί τῆς ἐκείνης. Καὶ παρδάλιν τῆς αὐτῆς
μέγα πμῖαν ἀφ' ἧς. καὶ αὐτῆς Γυνὴ εὐπάτωρ ἀν-
δρῶν, καὶ μέγα πλοῦσα.

Μεγάβυζ. ὄνομα κύριον.

Μεγάθυμος. μεγαλόθυμος.

Μέγα καὶ μικρόν· ὅτι ἡ ἀκοὴ λέγει. λέγει
δὲ καὶ ἐπὶ τῷ φόβῳ. καὶ τὸ μὲν ἐν φόβῳ μέγα καὶ
μικρόν ἢ ἀκοὴ μόνῃ δύναται ἀφ' ἧς· τὸ δὲ ἐν σῶ-
ματι τὸ συνεχὲς ἢ ἀφ' ἧς καὶ ἡ γυνὴ ἀφ' ἧς·
ὅτε δὲ λέγεται Φωνὴ λυγρὴ, ἢ μέλαινα, κατ'
ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα τῷ τῷ ἡρώδῳ
Φαίδῳ. καὶ τῆς μὲν ἐν φόβῳ μέγα καὶ μικρόν· ὅτι
ἐτέρῳ πρὸς ἀντίθεσιν ὡς τὸ ὅτι καὶ τὸ βαρὺν φθό-
νον ὡς ἐπὶ τῇ ἀφ' ἧς τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυ-
γρὸν ἐτέρῳ παντελῶς ἀντίθεσις, τὸ βαρὺ καὶ ῥῆτον,
ἢ τραχὺ καὶ λείον· καὶ τῷ ἄλλῳ ἐξέστη. ἀλλὰ τὸ
ἀντιστῆναι ἢ τῷ ἐπίτασιν τῷ φόβῳ δηλοῖ. τὸ δὲ
ὅτι ἐστὶν ἐτέρῳ ἀντίθεσις ἰδίων. τὸ τοιοῦτον γὰρ μέγα
καὶ μικρόν· ὅτι ἐν εὐρίῳ οἶον, τὸ μὲν ἢ μέλι, εἰ τῷ
χρῶμα, μέλαν, τὸ δὲ τῷ ἰσχυρῶς, μικρόν· ὅτι ὁπίσθια
ἢ γλυκύτης ἐν τῷ μέλει· ἀντίτα δὲ ἐν τῇ ἰσχυρί.
ἀλλὰ καὶ τὸ μέλαν χρῶμα, τὸ μὲν καὶ χαλκῶδες, εἴποι
πρὸς μέγα· τὸ δὲ μὴ ἔσται ἔχον, ἀλλ' ὑφαιμένον, μικρόν·
τὸ σφοδρὸν ἀπλῶς, καὶ ἀμυδρὸν, τῇ δὲ μεγάλῃ Φω-
νῇ καὶ μικρῇ ὁνομάζονται. ζητήσαντες δὲ ἄξιον, τί δὴ ποτε
ἐπὶ μόνων μεγάλων λεγομένων τῷ μεγάλῳ καὶ μι-
κρῷ, ἐπὶ μόνων τῷ σφοδρῶν φόβῳ καὶ ἀμυδρῶν
τῇ μετὰ φορᾷ οἰκείως ἐχρησάμεθα, μέλαν φόβον λέ-
γοντες, καὶ μικρόν, καὶ μὲν τοι μέγα ὡς γλυκύ τὸ ἀ-
γαν γλυκύ, καὶ δὲ μικρόν τὸ ἀμυδρὸν ἔχον τῷ γλυκύ-
τητι, ὅτι ἐπ' ἄλλῃ ἐξένος. Φημὶ οὖν, ὅτι ὁ φόβος
ὅτι ἐστὶν ὑπερβολὴς πρὸς ἀπρόσπευτον, ἀλλ' ὅτι ἐν

1 Μαίρις] Sic habent MSS. Paris. At priores Edit. minus recte, Μαίρις. Est autem Μαίρις ipsa vox Latina Majores.

2 Μαίρα] Sic dicebatur una ex Nereidibus. Vide Eustath. ad Homer. pag. 857.

3 Ἐλάω μέγα κακῶν.] Confer Nostrom supra v. Ἐπὶ τῷ.

4 Μέγα καὶ μικρόν· περὶ τῶν ἀντιθέσεων.] Totum hunc articulum Suidas ex Philopono in lib. 11. de Anima, M. 8. a. descripsit; ita tamen, ut nonnulla brevitatis gratia omiserit, nonnulla item in pauciora contraxerit, ut collatio locorum quemvis facile docebit. Initium

Μαίων. Μαόνις. Nomen proprium. [A
recto, Μαίων.]

Μαϊοτάλιμ. Ματολιμνός. Nomen loci.

Μαϊόταλμ. Ματοάλμ. Fluvius.

Μαϊωθήσον. Parientur. Generabuntur. Cu-
rabuntur.

Μαϊωτική χώρα. Ματοτική regio.

Μαϊάρις. Senes.

Μαϊώπις. Ματοίς. Palus Scythiae.

Μαϊώταλμ. Merces, quae obstetrici datur.

Μαίρα. Μαρά. Nomen proprium.

Μέγα. Pro μεγάλῳ. Valde. Aristophanes
Nubibus: De hac re valde solliciti estis.

Μέγα. Multum. Valde. Vehementer.
Illi vero valde ei metuentes, periculum toti
legioni clamore significant. Et Aelianus: Exi-
guo tempore interjecto, cum in ingenti facinore
deprehensus esset, in multorum conspectu vi-
vus combustus est. Item: Et pardalin ejus
pretiosam, gemmisque distinctam. Et iterum:
Mulier nobilis & valde dives.

Μεγάβυζος. Megabyzus. Nomen proprium.

Μεγάθυμος, Magnanimus.

Μέγα καὶ μικρ. Magnum & parvum de au-
ditu dicitur: itemque de sono. Ac in sono
quidem magnum & parvum solus auditus di-
judicare potest. Quod vero continuum est
in corpore, id tactus & gustus discernunt.
Quum vero dicimus albam aut nigram vo-
cem, tunc per similitudinem quandam a colo-
ribus ductam, ita loquimur. Ac in strepitu
quidem parvum & magnum nullam aliam oppo-
sitionem habet, praeter acutum & gravem sonum.
At in tactu praeter calidum & frigidum, alia e-
tiā oppositio spectatur: scilicet, grave & leve,
vel asperum & laeve, & ceterarum [oppositionum]
quaelibet: sed intensiorem, vel remissionem
sonorum significat. Hoc vero non est alte-
rius oppositionis proprium. Tale igitur mag-
num & parvum invenire licet: ut, exempli
gratia, mellis quidem, magnum; ficus vero,
parvum. Dulcedo enim est intensa in melle;
in ficu vero, remissa. Sed & nigrum colo-
rem, illum quidem, qui valde niger est, mag-
num quis dicere potest: illum vero, qui ta-
lis non est, sed remissus, parvum: vehemens
simpliciter & remissum magni parvique voce
nominans. Illud autem quaerere est operae pre-
tium, cur, cum de solis magnitudinibus dicatur
magnum & parvum, de solis vehementibus
sonis & remissis ea metaphora proprie uta-
mur, magnum strepitum dicentes, & parvum;
non item magnam dulcedinem, de eo, quod
valde dulce est; neque parvam, de eo, quod
minus dulce est: neque de ullo alio. Dico
igitur sonum non esse rem, quae simul &

autem apud Philoponum rectius sic se habet: Τὸ μέγα καὶ μικρόν
τὸ ἐπὶ τῷ φόβῳ λεγόμενον, μόνος ἐστὶν ἰδίων τῷ φόβῳ. διότι ἐν μέλει
αὐτῇ ἀντίθεσις δύναται εἶναι τὸ ἐν φόβῳ μέγα καὶ μικρόν. ὡς τὸ
μέλι, &c.

5 Ἡ γυνὴ] Imo, ἡ γυνὴ, ut habet Philoponus.

6 Γλυκύ] Hæc vox a prioribus Edit. abest: quam tamen & sen-
sus requirit, & MSS. Paris. itemque Philoponus loco laudato, ag-
noscunt.

7 Οὐδὲ] Hæc vox apud Philoponum deest; eamque delendam

ἀλλὰ καὶ ἀκρίαν χαλκῶς πλαγίῃ τὸ ἔκινδυνος μέγεθος, καὶ τῆς πολιτικῆς ἀμφοτέρων μεγαλομερείαν καὶ δύναμιν. καὶ ὁ Θεολόγος. Τοῖς τῆς μεγίστης, ἢ τῆς μεγίστης, ἢ τῆς τοῦ μέγα ἐπιμελείας. Μεγίστης δὲ, ἀφ' τοῦ κατ' ἐξῆς ἐν καὶ ταυτὸ τὸ θεότιμον. τῆς δὲ τοῦ μέγα, ἀφ' τοῦ μὴ ποσὶ πινὴ ἢ μεγέθη ἢ πηλικότητι περιεφραδαί.

Μεγαλομερῶς. Τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸ Γάιον Σπυρίδον Φιλαδελφίως, καὶ μεγαλομερῶς. ἀντὶ πολυτελεῶς.

Μεγαλόνοια. Ὑψηλότης. μεγαλοπρέπεια.

Μεγαλοπολίτης. ὅτι τῆς Ἀλφειῆς.

Μεγαλοπρεπής. μεγαλοφάνης. ἢ ὁ ἐπὶ μεγέθη ἀναλωμάτων πονέμενος. ἐλθόντες δὲ, ὁ ἐπὶ τῇ ζωῇ καὶ δόξῃ. Εὐνάπιος. Οὐτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ διακρίνεται ἐν ταῖς μάχαις ἐπὶ Φιλοκλόνδον. τὸ διαφέρει δὲ μεγαλοπρέπεια ἐλθόντες ἐπὶ ἢ μὴ ἐν μεγέθη ἀναλωμάτων ἐστίν. ἢ δὲ ἐλευθεριότητος καὶ τῇ ζωῇ ἀναλώματα ἐνεργεῖ.

Μεγαλορρήμων. καὶ μεγαλορρημοσύνη. μεγαληγορία.

Μεγαλόφρων. ὁ μεγαλόφυχος. μεγαλόφυχος δὲ ὅστις, ὁ ἔξω ἔχων ὑψηλὰ πένεαι ἐαυτὸν πάντων τῶν συμβαινόντων κοινῇ Φαύλων τε καὶ ἀσφαλείων. λέγει δὲ καὶ μέγιστος πλῆθος ὡς τοῖς παλαιοῖς.

Μεγαλοφύχτερος.

Μεγαλόνομος. μεγαλόδοξος. καὶ φημι. ὀνομαστόν.

Μεγαλωσί. μεγάλη. Ὁ δὲ καὶ καλαβῶν τὸ ἔφασκεν, ἐπὶ τῷ μεγαλωσί καὶ καλῶς ἦν.

Μεγαλωσί. πάν. Ἀρριανός. Τὴν πίσιν καὶ τὴν γενναϊότητα μεγαλωσί ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρῳ, τὰ τε ἄλλα καὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἐς βεβαίωσιν τὸ λόγος ὡς φέρον.

Μεγαλωσύνη. καὶ μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαμάζα. οἱ Σύροι τὸ ἐπὶ βασιλείᾳ δέχονται ἔπειτα καλῶσι.

Μεγάμυκος. μεγαλομυκήτης. ἢ ὁ ὄν.

Μεγάνορος. πλάγος. Πινδαρος. ἰχθυῖς. δυναίς. ἀνδρείαν ἐμποιοῦσι. ἐπεὶ μέγαλα δύναμις ὁ χερσὺς. Νεῦρα γὰρ λέγει πολέμους εἶναι, ὡς φησι Πινδαρος.

Μέγαρα. τὰ οἰκήματα.

Μεγαρεῖς. ἄξιοι μερίδος. ἀντὶ τῆς ἀπμω. τοῖς τοῖς

deo ut nemo posset; non dicam praesens oculis spectare, sed ne audire quidem instantis periculi magnitudinem, & utriusque Reip. illius amplitudinem ac robur, quin superet attonitus. Et Theologus: Illis, qui maxima, vel maximum, vel aliquid supra magnum affectant. Maxima dixit quod tres Personae [Deitatis] ejusdem sint essentiae. Maximum, propter essentiae divinae unitatem. Supra magnum vero, quod [Divinitas] nec mensura, nec magnitudine, nec quantitate circumscribatur.

Μεγαλομερῶς. Magnifice. Splendide. Cum autem Publum & Cajum humaniter & magnifice exceperisset.

Μεγαλόνοια. Animi celsitudo. Superbia. Magnificentia.

Μεγαλοπολίτης. Agri Megalopolitani. Vide in v. Ἀλφειῶς.

Μεγαλοπρεπής. Magnificus. Splendidus. Vel, qui sumptuum magnitudine laborat. Liberalis vero dicitur, qui circa sumptus consuetos & tenues versatur. Eunapius: Neque temere illi, qui splendide vivunt, periculis in bello prompto animo se offerunt. Differt autem magnificentia a liberalitate, quod illa quidem in sumptuum magnitudine sit posita: liberalitas vero in consuetis sumptibus versetur.

Μεγαλορρήμων. Magniloqui. Et μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia.

Μεγαλόφρων. Magnanimus. Excelsum animum habens. Is autem magnanimus est, qui ita se comparavit, ut se supra omnes casus, tam malos quam bonos, evehere possit. Dicitur etiam apud antiquos πλῆθος μέγιστος, i. e. divitiarum maximarum.

Μεγαλοφύχτερος. Majorem vel excelsiorem animum habens.

Μεγαλόνομος. Quod magnum habet nomen: Fama clarum. Celebre.

Μεγαλωσί. Magnopere. Vehementer. Ille vero, cum Ephesum cepisset, ea re supra modum letabatur.

Μεγαλωσί. Valde. Arrianus: Alexandri fidem & generositatem valde laudabat, cum alia, tum in primis [fidem ab ipso datam,] ejus, quod dicebat, confirmandi gratia, commemorans.

Μεγαλωσύνη. Majestas. Et μεγαλορρημοσύνη, Magniloquentia.

Μεγαμάζα. Megamaza. Sic Syri vocant supplices preces, quibus Rex aditur.

Μεγάμυκος. Valde mugiens. Vel, asinus.

Μεγάνορος. πλάγος. Pindarus. Id est, divitiarum magnam vim habentium, vel potentium, fortesque & superbos reddentium. Aurum enim multum potest: quippe quod a Pindaro nervus belli dicitur.

Μέγαρα. Domus. Aedificia.

Μεγαρεῖς. ἄξιοι μερίδος. Digni qui Megarensibus

1 Ἐφεσόν] An potius, Ἐφεσον: ut intelligatur urbs Ephesus? Sed propter brevitate fragmenti de sensu ejus nihil certi statui potest.
2 Ὁ, ὅ] Sic recte Hesychius, & Photius in Lexico inedito. At priores Editt. male, ὅμοιος. Mendum ortum est ex scripturae compendio. Duo enim ista vocabula ὅμοιος & ὅ, eodem plane modo in codicibus manu exaratis interdum contrahi solent: unde fa-

cile fieri potest, ut ea ab incautis vel imperitis librariis permittentur.

3 Πινδαρος] Olymp. Od. 1. v. 4.

4 Μεγαρεῖς ἄξιοι μερίδος] De hoc proverbio vide Erasmus & Schottum. Confer etiam Nostrium infra v. Ὑμῶς δὲ δὲ Μεγαρεῖς: ubi origo proverbii hujus traditur.

γδ οἱ Μεγαρεῖς. Ὅτι δὲ τοῦτον ὅτι τὸ πρῶτον, δη-
λοι καὶ σαφεῖς οἱ μάρτυρες, οὐκ ἄδοξοί τινες, ὅδε δὲ
Μεγαρέων μερίδος, ἀλλὰ τῶν ἀπενεχθεμένων τὸ σο-
φίας πρῶτον.

Μεγαρέων δάκρυα. ἐπεὶ πλείστα ἐν τῇ Μεγα-
ρίδι σφόδρα Φύει, εἰς παροιμίαν ἤλθεν ἐπὶ τῶν
παραποικητῶν καὶ πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ
οἰκείῳ πάθῃ.

Μεγαρεὺς. ἡ δὲ θεῖα.

Μεγαρίζοντες. λιμώτοντες. ἢ μέγα λένοντες.

Μεγαρικαὶ Σφίγγες. αἱ πόρται ἕως εἰς τὴν ἴσυν
δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγγαι οἱ μαλακοὶ ὀνομαδύσαν.
ἢ καὶ Σπὸ Μαίας ἕως λεγομένης ἐν Μεγαρίδι.

Ἄλλ' ἐστὶν ἡμῖν Μεγαρικὴ τις μηχανή.
ἀντὶ τῆς πονηρᾶς διαβάλλου τοῦ ἐπὶ πηγείᾳ οἱ Με-
γαρεῖς.

Μεγαρίς. γυνή. Μεγαρίδος. καὶ Μεγαρίς, ὁ τὸ Με-
γάρον τόπος, καὶ ἡ περὶ τὸ πόλιν χώρα.

Μεγαρίσται. τὰ Μεγαρίως δοξάσαι. Σπύλπον γὰρ
ὁ φιλόσοφος Μεγαρίδης ἦν, τὸ Ἑλλάδος ὅς ποσῆτον
δύσεσι λογία καὶ σοφτεία πρὸς τὴν ἀλλήν, ὡς μι-
κρὸν δέησαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορᾶσαν εἰς αὐτὸν
μεγαρίσται.

Μεγαρόθεν. Σπὸ τῆς Μεγάρου.

Μέγαρον. ὡφίων. οἶκημα. Καὶ ὡς ἡ μέλις τὴν
ἀνθρωπείων τῶν θεῶν, ὡς αὐτὸν εἰς τὸ μέγαρον,
ἐνθα δὴ πρὸς τῶν ἱεροφάντη μόνῳ παρελθεῖν θεμῶν
ἦν, καὶ τὸ τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν.

Μέγας βασιλεὺς. ὁ τὸν Περσῶν. Ἀφ' ὅτι τὸ πλείονι
δυνάμει χεῖρται τῇ Περσικῇ. τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς
πίστεσιν καὶ τῶν ἀρχμεθῶν τὰ ὀνόματα, οἷον, Λακε-
δαίμονιον, Μακεδόνιον. καὶ ἐστὶν ἐν τῶν βασιλῶν μέγας.
ἡ δὲ θεῖα, ὁ μέγας, γενικῶς οὐκ ἐχθρὸς, ἕτε δολικῶν.
ἡ αἰπαλική, τὸ μέγαν. κληρικὴ δὲ εὐρησθὶ πρὸς τοῖς
ποιηταῖς ὡς Φησὶν Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγραμμάτι.
ἢ Μέγα σεμνέ. τρεῖς, θαυμασιώτατε, καὶ ὡφάραν
σεμνέ.

1 Μεγαρίων δάκρυα] De hoc proverbio vide plura apud Zeno-
bium.

2 Ἐπὶ πλείστα ἐν τῇ Μεγαρίδι σφόδρα φύει φ.] Scholiasta Aristophan-
is ad Pacem, pag. 639. Ἰω Μεγαρίδι. σφόδρα ἐμπαλῶν πρὸς φη-
σιν. ἢ τὸ Μεγαρικὴ σφόδρα φύει. Et paulo post: Κλαύμα. ἀντὶ
τῆς σφόδρας. πρὸς τὸν ἰδίον σφόδρα, δάκρυα ἵππεσι δὲ τῶν δολι-
κῶν. Simile huic est proverbium illud, Κρημνὺς ἰδίον: de quo
vide Nostrum supra.

3 Μεγαρίζοντες. λιμώτοντες.] Illustrandus est hic locus ex Scholiasta
Aristophanis ad Acharnens. pag. 411. (294. Ed. Baf. P.) qui verba
illa Comici, κλάων μεγαρίζοντες, exponens, sic ait: Ἐπὶ τῇ Μεγα-
ρίδι ἐχθρὸς φύει. ἀντὶ τῆς λιμώσεως. ἢ εἰς Μεγαρίδα ἀπαιλῶση. ἢ τὰ Με-
γαρίων φρεσύνει. ἢ τῇ Μεγαρίδι δολικῶν χεῖρται.

4 Σφίγγεται οἱ μαλακοὶ αἶν.] Hinc illustrabis Hesychium v. Σφί-
γγαι: apud quem σφίγγεται, ut Suidas hic habet, scribendum esse, vel
ex serie literarum patet.

5 Ἄλλ' ἐστὶν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή.] Senarius hic apud Aristophanem Achar-
nensibus, pag. 406. (291. Ed. Baf. P.) unde eum Suidas depromptit,
sic legitur:

Ἄλλ' ἐστὶν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή.

6 Σπύλπον γὰρ ὁ φιλόσοφος Μεγαρίδης ἦν τὸ Ἑλλάδος.] Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Laertii in Stilpone, ut Pearsonius etiam obser-
vaverat.

annumerentur. Id est, honoris expertes &
contempti. Tales enim erant Megarense
*Rem autem hanc ita sese habere, hi sunt testes
manifesti & certi, non viri aliqui obscuri, aut
ex numero Megarensum, sed eorum, qui sa-
pientie principatum tenent.*

Μεγαρέων δάκρυα. Megarensum lacrymæ. In
agro Megarenfi plurima nascuntur allia: un-
de proverbium hoc dici cœpit de illis, qui
simulate, & coacti, non autem vere & ob
proprium malum lacrymantur.

Μεγαρεὺς. Megarenfis. Est casus rectus.

Μεγαρίζοντες. Fame laborantes. Vel, Mega-
rensum sermone utentes.

Μεγαρικαὶ Σφίγγες. Megaricæ Sphinges. Me-
retrices ita vocabantur. Foran autem & ho-
mines molles & effeminati hinc dicti sunt
σφίγγες. Vel etiam a Maja quadam, quæ Me-
garis sic vocabatur. *Sed est nobis machina
quadam Megarica.* Id est, mala. Megarense
enim ob improbitatem male audiebant.

Μεγαρίς. Mulier Megarica. Et Μεγαρίς, lo-
cus, in quo Megara sita sunt. Vel, regio Me-
garenfis.

Μεγαρίσται. Megarizare, sive [Philosophi]
Megarense sectam sequi. Stilpon ex Mega-
ris, urbe Græciæ, oriundus erat: qui copia
verborum & dexteritate differendi cæte-
ros adeo superavit, ut tota propemodum
Græcia ipsum spectans, sectam Megaricam
amplecteretur.

Μεγαρόθεν. Ex urbe Megaris.

Μέγαρον. [Domus. Ædes.] Conclave in
superiore parte domus. Adytum. *Et quasi
Deo res humanæ curæ non essent, in adytum
irrupit, quo scilicet soli sacerdoti intrare fas
erat, illi vero non.*

Μέγας βασιλεὺς. Rex Magnus. [Sic per ex-
cellentiam dicebatur] Rex Perfarum, quod
maxima ejus esset potentia. Cæteris vero Re-
gibus addebantur populorum ipsis subjecto-
rum nomina, veluti, Lacedæmoniorum, Ma-
cedonum. Vide supra v. βασιλῶν μέγας. Ca-
sus rectus μέγας, nec Genitivum nec Dati-
vum habet. Accusativus est τὸ μέγαν. Voca-
tivus reperitur apud Poetas, ut apud Aga-
thiam in Epigrammate: Μέγα σεμνέ. Id est,
valde admirabilis, & supra modum venerande.

7 Καὶ ὡς ἡ μέλις τὴν ἀνθρωπείων.] Confer Nostrum supra v. εὐνὴ καὶ
& v. ἱεροφάντης. Existimo autem cum Kuhnio, fragmentum hoc
Æliano tribuendum esse.

8 Μέγας βασιλεὺς. ὁ τὸν Περσῶν.] Nota hæc referenda est ad locum
illum Aristophanis Plut. pag. 18.

Μέγας δὲ βασιλεὺς καὶ ὁ τὸν Περσῶν κεμῶν;

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit. Idem Co-
micus in Acharnens. pag. 373.

Οἱ παρὰ βασιλεὺς ἀπὸ τῶν.

Vetus Enarrator ad illum locum: Παρὰ βασιλεὺς. ὅτι πρὸς
βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν. ὅτι καὶ καὶ ἄλλος ἔλεγον, πρὸς τὸν τὸν ἀρχιμή-
δων τὰ ὀνόματα, οἷον, βασιλεὺς τὸν Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων.
Et hinc Suidam Collectanea sua locupletasse apparet. Herodotus
lib. viii. in oratione Alexandri ad Athenienses: Πολλὸν γὰρ ὁμῶν ἀξία
παύει, εἰ βασιλεὺς γὰρ ὁ μέγας μόνον ἡμῶν Ἑλλήνων τὰς ἀμεγαλότητας
ἀπείρῃ ἐξελθὼν φιλῶν γένος. Et lib. v. in oratione Aristagoræ, pag.
192. Παρὰ ποταμὸν τόνδε Χούσπην κείμεναι εἰς τὸν Σάρα, ὅθεν βασι-
λεὺς τὸν μέγας δαίμων πρὸς τὴν. Pariter apud Æschylum Persis v. 24.
Rex Perfarum vocatur βασιλεὺς μέγας: ad quem locum vide Stan-
lejum.

9 Μέγα σεμνέ] At hic τὸ μέγα non est vocativus, sed potius
neutrum, adverbialiter sumptum.

Μέγα

Μέγα τὸ εἶμα ἔ' ἐναιυτῆ. οἶον, πολλὴ παρήγορα πάντων, εὐφορίας γυνομένης.

Μέγα π' ἀγέλος ἐσθλός. ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ ἀπαγγέλλοντων.

Μέγα Φρονεῖ μάλλον, ἢ Πηλὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ. Φαπὶ ταύτῃ ὑπὸ τῆς Ἡφαίστου γυνομένης, ὡς δὲ Πηλεὶ σωφροσύνης ἕνεκα ὑπὸ Ἡφαίστου δοθῆναι, ἢ ἡρώδῃ, πάντα ἐκαστόν τε καὶ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ἐν ταῖς θήραις.

Μεγαίνει. ὄνομα κύριον. αὐθάδης, καὶ τῇ στρατηγίᾳ, καὶ ἄλλως θρασύς.

Μεγαίνει ὁ Μάνης, καὶ Φορμίσιος, δόλων ὀνόματα. ὅτι γινώσκῃ τὰς τέχας καὶ μαθητάς. τέχας μὲν Φορμίσιος, Μεγαίνετος δ' ὁ Μάνης.

Μεγαίρων. Φθονῶν.

Μεγέθυ. διπλὸν τὸ μέγεθος. κοινὴ αἰσθησις. δύναται δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ὁσφρίσεως λαμβάνεσθαι, καὶ ἐπὶ γένεσιν. εἰς γὰρ αὐτὰς οἰκείας μεγέθους ἀντιληπτικὰς ἢ μὲν, ἢ ἐν ὁσμῶν, ἢ δὲ, ἢ ἐν χυμοῖς· εἰ καὶ μὴ οἶδεν ἢ συνήθειαν τὸ τῆς μεγέθους ὄνομα.

Μέγιστον. τὸ ἐπείραστον.

Μέγης. ὁ μέγας.

Μεγιστῶνες. οἱ τῆς βασιλείας ἀείβλεπτοι ὑπεξήσοι.

Μέγιστος. ποταμός ἐν Αἰγαίῳ πελάγῃ εἰσεάλλων.

Μέδεσσαι. Φροντίζουσιν. καὶ μεθήσομεν. Φροντισμοί.

Μέδιμνον. ἡ μέτρον χοινίκων μή. καὶ παροιμία. ὁ Μέδιμνος ὑπομετρῶν τῆς πατρὸς ἀργύριον. ἐπὶ τῷ μεγάλῳ καὶ ἀδρανὲς θεωροῦντων ἀφέλειαν.

Μέδιμνον. ἡ μέτρον ἐπὶ ξηρῶν, οἶον πυρῶν, ἢ κλειῶν. Μέδιμνον οὖν μετρίων τῶν ὡς εἶναι μέτρον ξηρῶν οὐβῶν. ἢ τοι λιτρῶν ἑν.

Μεδιόλανον. πολυάνθρωπον Ἰταλίας πόλις. ἡν ἡγελασθῶν Ἀθήνας, ὑπὸ ῥαποδίστατο. ὡς δὲ εἶδεν ἐν γραφῇ τὸς μὲν Ῥωμαίων βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημένους, τὸς δὲ Σκύθας ἀνηρμένους, καὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν κειμένους· ζητήσας ζωγράφον, ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν γράφειν ὅππῃ θάου, τὸς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς καθήμενους φέροντες ὅππῃ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν τῶν αὐτῶν χεῖρῶν ποδῶν.

1 Μέγα π' ἀγέλος ἐσθλός.] Videtur sumptum ex illo Homero:

Ἐσθλὸν καὶ τὸ πένετον, ὅτ' ἀγέλος αἰσθησις εἶδῃ.

2 Δῶρον Πηλεὶ σωφροσύνης ἕνεκα ὑπὸ Ἡφ.] Fabulam hanc fufius narrat Enarrator Comici ad Nubes, pag. 183. (112. Ed. Baf. P.) quem omnino confer.

3 Μεγαίνει. ὄνομα κύριον. αὐθάδης.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Ranas, pag. 257. (168. Ed. Baf. P.)

4 Γινώσκῃ τὰς τέχας καὶ μαθητάς.] Locus hic apud Aristophanem Ranas, pag. 257. sic legitur & distinguitur:

Γινώσκῃ δὲ τὰς τέχας καὶ μαθητάς ἢ ἐκαστὸν μαθητῆς.

Τέχας μὲν Φορμίσιος, Μεγαίνει δ' ὁ Μάνης. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

5 Κοινὴ αἰσθησις.] Scribe, κοινὴ αἰσθησις. Vide Nostrum supra v. Αἰσθησις πίνει; qui locus hunc egregie illustrat.

6 Δύναται δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ὁσφρίσεως.] Haec, & quae sequun-

Μέγα τὸ εἶ. *Magnum est os anni.* Id est; Magna omnium est in loquendo fiducia, ob uberem frugum proventum.

Μέγα π' ἀγέ. *Magnum quiddam est bonus nuntius.* De iis dicitur, qui latū nuntium afferunt:

Μέγα Φρονεῖ μάλλ. *Magis superbit, quam Peleus gladio.* Ajunt Peleo gladium a Vulcano pudicitiae causa dono datum esse: quod cum uteretur, omnia & in praeliis & in venationibus feliciter ei succedebant.

Μεγαίνει. Megænetus. Nomen proprium: Homo fuit arrogans, & dignitatis imperatoris cupidus, & ceteroqui audax.

Μεγαίνει ὁ Μάν. Megænetus, Manes, & Phormisius, fervorum nomina. [Aristophanes:] *Cognosces autem & hujus & meos discipulos. Nam hujus [discipuli sunt] Phormisius, & Megænetus, Manes [cognominatus].*

Μεγαίρων. Invidens.

Μεγέθυ. Duplex est magnitudo: eademque est sensile commune. Potest autem magnitudo per comparisonem quandam de olfactu & gustatu etiam dici. Nam sensus isti percipiunt etiam magnitudinem quandam sui generis; ille quidem, in odoribus; hic vero, in saporibus: quamvis in communi usu nomen magnitudinis de illis non dicatur.

Μέγιστον. Valde amabile.

Μέγης. Magnus. Pro μέγας.

Μεγιστῶνες. Regis procures, sive illustriores ejus ministri. Magnates.

Μέγιστος. Megistus. Fluvius, in Aegæum mare influens.

Μέδεσσαι. Curare. Et μεθήσομεν, curabimus.

Μέδιμνον. Medimnus. Mensura chœnicum XLVIII. Et proverbium: *Argentum paternum metior medimno.* Dicitur de iis, qui ingens & amplum lucrum expectant.

Μέδιμνον. Medimnus. Est mensura aridorum, ut tritici, hordei. Continet autem sex modios: ita ut sit mensura LXXII sextariorum, sive librarum CVIII.

Μεδιόλανον. Mediolanum. Populosa Italiae urbs; quam captam Attila diripuit, & cives in servitutem abstraxit. Cum autem in pictura vidisset Romanorum quidem Reges in aureis thronis sedentes, Scythas vero caesos, & ante pedes ipsorum jacentes; pictorem accersitum jussit se pingere sedentem in folio; Romanorum vero Reges ferentes faccos in humeris, & ante ipsius pedes aurum effundentes. *Port.*

tur, sunt verba Philoponi in lib. II. Aristot. *de Anima*, K. 1. b.

7 Μέδιμνον.] Sic habent MSS. Paris. itemque Hesychius, & Photius in Lexico inedito. At in prioribus Edit. legitur, μέδιμνος; genere masculino: quod, licet itidem apud Græcos scriptores in usu sit, malui tamen sequi auctoritatem Manuscriptorum Parisiensium.

8 Μέδιμνον ἀπαιτῶ πατρὸς ἢ πατρὸς ἀργ.] Proverbium hoc Suidas sumplit ex Xenophonte, qui *Hellenic.* lib. III. pag. 491. inter alia & hæc habet: *Δημιῶν δὲ τὸ χεῖρας, καὶ ἕως τὸ πρὸς αὐτῶν Κυλλήνην, βυλόμενοι οἱ πατρὸς ἑνὶαν, τὸ λοζόμενοι, μεδιμνὸν ἀπαιτῶντες πατρὸς ἢ πατρὸς ἀργύριον, &c.* Id est: *Interim dum vastatur Eleorum ager, ac juxta Cyllenen agit exercitus, Xenias medimno, quod ajunt, argentum paternum metiri volens, &c.*

9 Μέδιμνον. μέτρον ἐπὶ ξηρῶν.] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum supra v. Ἡμεκτίον, & Etymologum v. Ἡμεκτίον.

10 Ἡν καὶ αὐτὸς Ἀπύλας, ἢ δρ.] Eadem leguntur etiam supra; v. Κέρυκα.

Μέδουσα. ἡ καὶ Γοργόνη κληθεῖσα. ὁ Περσεύς, ὁ Δανάης καὶ Πήκευ υἱός, διδασκόμενος πάσας τὰς μυστικὰς Φαντασίας, ἰδίαν βυλόμην ἐαυτῷ κατέστησεν βασιλείαν, κατεφρόνησε δὲ τῇ Μήδων καὶ αἰετὶ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόριν, αὐχμηρὴν τε, καὶ δυσειδῆ, καὶ σπινθέρων εἰς αὐτὴν, ἐρωτᾷ, τίς χαλεπταί. ἡ δὲ εἶπε, Μέδουσα, καὶ σπινθέρων αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, ὅτι ἐτέλεσεν αὐτῇ ὡς ἐδιδάχθη, καὶ ἐβάσταξε, κατὰ πλῆθυν πάντας, καὶ ἀναστὰς τὴν ὄψαν ἡνίκα κεφαλὴν ἐχάλεσε Γοργόνην, αἰετὶ δὲ ὀξύτητα δὲ σπινθέρων. ἐκείνη δὲ ἐλθὼν εἰς χώραν βασιλομένην ὑπὸ Κηφείας, ὅρην ἐν τῇ ἰερῇ παρθένον κέρει, τὴν λεγομένην Ἀνδρομέδαν, ἡνίκα ἐγίμει καὶ κήρυξέ τινος εἰς πόλιν, λεγομένην Ἀμάνδραν, γῆρας καὶ γῆρας βασιλεύσαν τὴν Γοργόνην. αὕτη μετεκλήθη Ἰκόνιον, αἰετὶ τὸ ἀπεικόνισμα τῆς Γοργόνης. ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσαύροις, καὶ Κίλιξι, καὶ κήρυξέ πόλιν, ἡνίκα ἐκάλεισε Ταρσὸν, τοπὸν λεγομένην Ἀνδρασόν. ἡγεμονεύοντες δὲ, ὅτι μὲν τὴν νίκην, ἐν ᾧ τόπῳ σπινθέρων τῇ ἰσχυρί, τὴν ταρσὸν τῇ ποδὶ σπινθέρων, ἐκείνη ὑπὸ νικητρίων κτίσας πόλιν, ταύτην ὠνόμασε Ταρσόν. νικήσας δὲ καὶ τὴν Μήδην, ἡμεῖς τὸ ὄνομα τὴν χώραν, καὶ ἐκάλεισε αὐτὴν Περσίδα. ἐδίδαξε δὲ καὶ τὴν μυστικὴν τελετὴν τῇ Γοργόνη πινὰς τῇ Περσίδι, ὅς ἐκάλεισε Μάγην. καὶ ὅς χρόνος καὶ σφαῖρα πυρὸς κατηνέχθη ἐν τῇ ἔρα, ἐξ ἧς ἔλαβε πῦρ ὁ Περσεύς, καὶ παρέδωκε τοῖς ἑθνεῖς Φυλάττειν, καὶ τιμᾶν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας κατερχόμενος. συμβαλὼν δὲ πύλεμον τῇ Κηφείᾳ, τῇ δὲ αἰετὶ τὸ γῆρας μὴ βλέποντι, καὶ τὴν κεφαλὴν μὴ ἐνεργήσας, δοκῶν αὐτῇ ἀνωφελῆ εἶναι, ὑπερέβηκε τὴν εἰσὶν αὐτὸν ὁ Περσεύς, καὶ ταύτην θρασυμένους, σπινθέρων. ταύτην ὑπερὸν ἔχουσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Μέρρος. semet ipsum illud convertit, eoque conspecto moritur. Hoc postea filius ejus Merrhus cre-

Μέδων. βασιλὴς.

Μεδίατο. φροντίσεις.

Μέζα. ἡ τὰ αἰδοῖα.

Μεταρμολόμην. ὁ πειδιόρθευμην.

Μετάρμοσον. ἐπανόρθωσον.

Ὁξεῖαν. ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδόν.

Εἰ μὴ πικρὸν τυγχάνω, μετάρμοσον.

Μετέμην. ὁ συλχασθῆσαι.

Μετέξω. γενικῇ.

Μετέξω. μετοχῇ. κοινωνία.

Μετέσθω. κατὰ λειπῶν. ὁ σοφοκλή.

Καὶ δὲ ἀνδράσιν φίλοις

Γνώμης κρατῆσαι, τὰς δὲ φροντίδας μετέξω.

1 Περσεύς, ὁ Δανάης υἱός. Confer Cedrenum pag. 22. 23. qui eandem de Perseo & Medusa fabulam paulo prolixius refert.

2 Ἐπίλυσιν. Portus ignorabat, verbum istud de consecratione magica hic accipiendum esse: quare ratio est, quare versionem ejus hic interpolandam esse censuerimus. Vide nos supra ad v. Μάλας, ubi de dicta significatione verbi πλῆθος pluribus agimus.

3 Χρηματώδης δὲ, ὅτι μὲν τὴν νίκην, ἐν ᾧ τόπῳ δὲ ποδὶ. Et constructio, & sensus hujus loci est ἀνακόλυσθαι: ut Portus etiam monuit. Quare sic legendum putem: Χρηματώδης δὲ, μὲν τὴν νίκην ἐν ᾧ τόπῳ

Μέδουσα. Medusa, quæ & Gorgonē vocata fuit. Perseus, Danaes & Pici filius, omnes arcanas præstigias edoctus, cum peculiare regnum sibi constituere vellet, Medorum imperium contempsit, multasque regiones pervagatus, vidit virginem puellam, squalidam, & deformem, & in eam intuitus, rogat quænam [esset, & quomodo] vocaretur. Illa vero Medusam se appellari, respondit. Caput igitur ejus amputatum magice consecravit, ut edoctus fuerat, idque secum gestans omnes intuentes perterrefecit, & occidit. Quod caput Gorgonem appellavit, ob celeritatis actionem. Illinc vero profectus in regionem, quæ Cepheo Regi parebat, puellam virginem, nomine Andromedam, in templo reperit, quam duxit uxorem, & vicum in urbe condidit Amandra vocatum, erecta etiam columna, quæ Gorgonem gestabat. Hæc urbs postea vocata est Iconium, ob Gorgonis effigiem. Bellum etiam intulit Isauris, & Cilicibus; urbemque condidit, quam Tarsum vocavit, quæ prius Andrasus vocabatur. Nam oraculo jussus post victoriam in eo loco, in quem ex equo descendens, pedis plantam [quæ Græce τὰρσος vocatur, primum] posuisset, illic pro victoriæ præmio condere urbem, [ita demum victor urbem ibi condidit,] eamque nominavit Tarsum. Medis quoque victis, nomen regionis mutavit, eamque Persidem appellavit. Edocuit etiam quosdam Persas nefaria Gorgonia sacra, quos vocavit Magos. Illis etiam temporibus globus ignis de cælo delatus est; unde Perseus ignem cepit, & illi genti servandum & colendum tradidit, ut de cælo delatum. Cum autem Cepheo bellum intulisset, & ille propter senium nihil videret, [ut pote cæcus,] eamque ob causam Gorgonis caput nullam in eum vim haberet, Perseus existimans id esse inutile, in moritur. Hoc postea filius ejus Merrhus cre-

Μέδων. Rex. Princeps. Gubernator.

Μεδίατο. Curent.

Μέζα. Pudenda. Genitalia.

Μεταρμολόμην. Qui corrigitur. Qui emendatur.

Μετάρμοσον. Emenda. Corrige. [Sophocles:] *Aures attentas verbis meis præbens, si quid non opportune dixero, corrige.*

Μετέμην. Concedere. Remittere.

Μετέξω. Genitivo jungitur. Participem fore.

Μετέξω. Participatio. Communio.

Μετέσθω. Relinquere. Dimittere. Sophocles: *Et da amicis tuis, ut obstinatum consilium tuum vincant; hancque ex animo dimitte sollicitudinem.*

ἀποκλῆς δὲ τὸ ἴππυ, τὴν ποδὶν αἰπὴν ἐκείνῃ νικητρίᾳ, &c.

4 Μέζα. Plura de hac voce vide apud Etymologum.

5 Ὁξεῖαν ἀκοὴν πρὸς ἑμ. Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem *Electra*, pag. 81. ut & Portus monuit.

6 Συλχασθῆσαι. Sic rectius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ habent, *συνλχασθῆσαι*.

7 Σοφοκλῆς. In *Ajace* pag. 29. ut Portus etiam observavit.

Μετρίθω.

Μεθεΐθη. ἀντὶ τοῦ, ἐξάλη. Ὁ δὲ μεθεΐθη εἰς Παρθύας.

Μεθεΐναι. ἀφείναι. ἀμελῆσαι.

Μεθεῖω. ἀφῶ. ἐάσω.

Μεθεῖς. ἐών. ἀφείς.

Μέθη. τὸ παλαιὸν οὐκ ἦν ἐθῶς, ἔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖστον, ἔτ' ἄλλω ἡδυπάθειαν προσφύροισα, μὴ θεῶν ἐνεκα τῆτο δρῶντας. διὸ καὶ θοῖνας, καὶ θαλάσας, καὶ μέθας ἀνόμεζον. τὰς μὲν, ὅτι ἀφ' ὧν θεῶς οἰνοῦσθαι ἐνόμιζον· τὰς δὲ, ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνεύσαν. τῆτο γὰρ ἔστι τὸ, δαῖτα θάλειαν. τὸ δὲ μεθεῖν, μὲν τὸ θύειν αὐτὰς χρῆσθαι. καὶ Ὁμηρῶς, ὅτε λέγει, τέλος χαλκείον, ἢ θυσίαν φησί.

terres μὲν τὸ θύειν, i.e. post sacrificium, vinum τέλει χαλκείον dicit, sacrificium significat.

Μεθ' ἡμέραν. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικῶς. Ἀειφορᾶν Πλάτῳ.

Οἱμοὶ τάλαν, σποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

ἔπος Ἀττικοί φασιν· οὐκ, ἐν ἡμέρᾳ.

Μεθιμοσύνη. ἀμέλεια. ῥαθυμία.

Μεθήμων. ἀμελής.

Μεθήσειν. ἀμελήσειν. ἀφήσειν.

Μεθιέμενος. ἐώντας. προσδιδόντας.

Μεθίετο. προσέτετο. ἡφίετο. καὶ μεθιέμενος, ἀντὶ τοῦ βαλλόμενος, πεμπόμενος.

Μεθίς. ἀμελεί, ἀφίς. καὶ μεθείς, ἀντὶ τοῦ, χαλκιμπάνων. οὐδὲ τὸν πόλεμον μεθείς, τῷ παλαμναῖος τις καὶ μαιφόνος οἶνα.

Μεθοδεύς. τεχνάζων. μετέρχων. ἀπατῶ.

Μεθοδείας. τέχνας, ἢ δόλους.

Μεθόδιον. μέθοδος. τέχνη. Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον, ἔπειτα πῶς ἐκχευέμενος.

Μεθοδικῶς. τῷ τῷ, καὶ μέθοδον. Πολύβιος. Ὁ δὲ τὸ πρὸς τῷ κλιμακῶν τῷ ἐν τοῖς πείρασιν προσαρμόδιον, ὅτι καὶ ἀφ' ὧν πείρασιν λαμβάνει μεθοδικῶς. καὶ μέθοδον. καὶ αὐτῶς Πάντα δὲ τὰ λεγόμενα μεθοδικῶς ἐπὶ τῷ πρῶτῳ ἐποπιδωκῶς, εἰ καὶ τις ἐτερος τῷ κατ' ἡμᾶς.

Μεθόδιος, Ὁλύμπιος Λυκίας, ἢ ὡς Παύλου, καὶ μὲν ταῦτα τύπος Ἐπίσκοπος. ἔπος λαμπρῶς καὶ συγκαμρῶς λόγος καὶ Πορφύριος συνέταξε τεύχη.

1 Μέθη. τὸ παλαιὸν οὐκ ἦν ἐθῶς, ἔτ' οἶνον. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Athenæi lib. 11. pag. 40. ut a Porto quoque observatum fuit.

2 Συνέσαν. Sic rectius Athenæus, quam priores Editt. quæ habent συνέσαν.

3 Τὸ δὲ μεθεῖν, μὲν τὸ θύειν. Plura habet Athenæus, apud quem locus hic ita legitur: Τὸ δὲ μεθεῖν φησὶν Ἀριστοτέλης τὸ μὲν τὸ θύειν αὐτὰς χρῆσθαι.

4 Τὴν θυσίαν φησὶ. Hanc interpretationem merito explodit Casaubonus ad Athen. lib. 11. cap. 111. quem adi.

5 Ἀειφορᾶν Πλάτῳ. Pag. 92. (45. Ed. Bas. P.)

6 Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον, ἔπειτα πῶς ἐκχευέμενος.

7 Πολύβιος. Lib. v. cap. xcvi. ubi sic legitur: Ὁ δὲ τὸ πρὸς τῷ κλιμακῶν τῷ ἐν τοῖς πείρασιν προσαρμόδιον, ὅτι καὶ ἀφ' ὧν πείρασιν λαμβάνει μεθοδικῶς. καὶ μέθοδον. καὶ αὐτῶς Πάντα δὲ τὰ λεγόμενα μεθοδικῶς ἐπὶ τῷ πρῶτῳ ἐποπιδωκῶς, εἰ καὶ τις ἐτερος τῷ κατ' ἡμᾶς.

8 Περὶ τῷ πρῶτῳ MS. A. habet, περὶ τῷ πρῶτῳ: quod magis placet.

9 Μεθόδιος, Ὁλύμπιος Λυκίας. Totum hunc locum ex Sophronio (qui Hieronymum de Scriptor. Eccles. Græce vertit) Suidas desumpsit: ut Pearsonius etiam monuit. Ceterum de Methodiis, eorumque scriptis, Diatribam edidit Leo Allatius; quæ consulenda est.

10 Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον, ἔπειτα πῶς ἐκχευέμενος.

11 Καὶ Πορφύριος συνέταξε τ. Hi libri perierunt.

Μεθεΐθη. Dimissus est. Missus est. Ille vero ad Parthyaos missus est.

Μεθεΐναι. Dimittere. Remittere. Negligere.

Μεθεῖω. Dimittam. Sinam. Relinquam.

Μεθεῖς. Sinens. Dimittens. Missum faciens.

Μέθη. Ebrietas. Olim nec vino largius se invitare, nec aliis deliciis frui moris erat, nisi id in Deorum honorem fieret. Hinc voces illæ, θοῖνη, θαλία, & μέθη, dictæ sunt. Nam θοῖνας quidem convivia vocabant, quod fas esse putarent ἀφ' ὧν θεῶς οἰνοῦσθαι. i.e. Deorum causa vino se inebriare. Θαλίαν vero, quod Deorum gratia congregarentur & convenirent: a θεός, & ἀλίζω. Hoc enim [apud Homerum] per δαῖτα θάλειαν intelligitur. Μεθεῖν vero inde dictum est, quod vel largius bibere solerent. Et Homerus, cum

Μεθ' ἡμέραν. Pro, ἐν ἡμέρᾳ. Interdiu. Attice dictum est. Aristophanes *Pluto*: *Hei mihi misero, spoliior interdiu*. Sic Attici dicunt; non autem, ἐν ἡμέρᾳ.

Μεθιμοσύνη. Negligentia. Socordia.

Μεθήμων. Remissus. Negligens. Socors.

Μεθήσειν. Neglecturum esse. Dimissurum esse.

Μεθιέμενος. Sinentes. Dimittentes. Prodententes.

Μεθίετο. Negligebatur. Dimittebatur. Et μεθιέμενος, ea quæ projiciuntur, vel dimittuntur.

Μεθίς. Negligit. Dimittit. Missum facit. Et μεθείς. Dimittens. Omittens. Neque bellum omittens, quod sceleratus & sanguinarius esset.

Μεθοδεύς. Machinatur. Persequitur. Fallit.

Μεθοδείας. Technas. Vel, dolos.

Μεθόδιον. Methodus. Ars. Ille autem, cum veram nactus esset methodum, sic rem tractavit.

Μεθοδικῶς. Secundum certam aliquam rationem & methodum. Polybius: *Modus autem fabricandarum scalarum, quæ muris admoventur, facilis est & certus, si ars adhibeatur*. Et iterum: *Qui omnia, quæ de acie instruenda secundum artem dicuntur, inspexerat [et non rat], si quisquam alius eorum, qui nunc vivunt*.

Μεθόδιος. Methodius, Olympi in Lycia, aut Patarorum, & postea Tyri Episcopus, nitido compositoque sermone adversus Por-

6 Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον, ἔπειτα πῶς ἐκχευέμενος. Imo potius, ἐπὶ τῷ μεθόδιον, nisi quis dicat, nominativum hic positum esse pro genitivo absoluto, ut vocant: cujus constructionis exempla apud scriptores Atticos interdum occurrunt.

7 Πολύβιος. Lib. v. cap. xcvi. ubi sic legitur: Ὁ δὲ τὸ πρὸς τῷ κλιμακῶν τῷ ἐν τοῖς πείρασιν προσαρμόδιον, ὅτι καὶ ἀφ' ὧν πείρασιν λαμβάνει μεθοδικῶς. καὶ μέθοδον. καὶ αὐτῶς Πάντα δὲ τὰ λεγόμενα μεθοδικῶς ἐπὶ τῷ πρῶτῳ ἐποπιδωκῶς, εἰ καὶ τις ἐτερος τῷ κατ' ἡμᾶς.

8 Περὶ τῷ πρῶτῳ MS. A. habet, περὶ τῷ πρῶτῳ: quod magis placet.

9 Μεθόδιος, Ὁλύμπιος Λυκίας. Totum hunc locum ex Sophronio (qui Hieronymum de Scriptor. Eccles. Græce vertit) Suidas desumpsit: ut Pearsonius etiam monuit. Ceterum de Methodiis, eorumque scriptis, Diatribam edidit Leo Allatius; quæ consulenda est.

10 Ὁ δὲ τὸ κατ' ἀλήθειαν ὑπάρχον αὐτῷ μεθόδιον, ἔπειτα πῶς ἐκχευέμενος.

11 Καὶ Πορφύριος συνέταξε τ. Hi libri perierunt.

Polybius. V. C. 98.

Polybius. Tragen. Gram. 92. V. 93. ubi Schæfferhausser i. hæc. tamem equidem eam Casaub. certo hibernam Polybio asserim.

Ante vocem Μεθώνη
omittuntur:

Μη' ἐλλίπης

Μη' ἐμβαίη.

Μη' ἐμμενέη.

Suidas auctor voluit vocalem
μη' constare cum optativo et sub-
junctivo. Ceterum Ethym. M. Zon-
tatalas de (Bleu) — etc.

Bas. de. m. v. 1. 3.

vid. Not. p. 10. 490.

Hæc verba in Edit. Basil. et
Porti ~~et~~ reperiuntur.

Bas. de. m. v. 1. 3.

520

M E

καὶ ὁ Συμπόσιον δέκα παρθένων, καὶ ὁ ἀνα-
στάσεως λόγον ἀείρον, καὶ ὁ Ὀρεινός, καὶ ὁ ἑτερον
καὶ ὁ αὐτῶν, καὶ ὁ Πυθωνίσης, καὶ ὁ αὐτοῦ
σίου. ἔγραψε καὶ εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ εἰς τὸ Ἄσμα
ἁσμάτων ὑπομνήματα, καὶ ἔπεα πολλὰ χυδαι-
ανῶν ἀναγνωσκόμενα. ὅς περὶ τὰ τελευτήσια ὁ δὴ μὲν ἐπὶ
Δεκίῳ καὶ Βαλεριανῷ ἐν Χαλκίδι τὸ ἀνατολὴς μαρ-
τυρίῳ ἐτέθη.

Μεθόριον. μεθ' οὗ τῶν ὄρων.

Μεθορμίζον. μετερχόμενον.

Μεθωνάιος. ὁ ἀπὸ τῆς Μεθώνης πέλειος.

Μεθώνη. πόλις. [καὶ] μία τῶν Ἀλκυονίδων.
Ἡ Δημοδότης ἐν Φιλιπποῖς λέγει ὅτι ἐν Θράκῃ
ὑπὸ πολιορκίᾳ Φίλιππου, ἐξέκοπτι τὸ δεξιὸν ὀφθαλ-
μόν. πένταρας δὲ εἶνα Μεθώνας Φησὶ Δημήτριος ὁ
Μάγνης.

Μέθυ. οἶνος.

Ἐὐάδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,

Ὅφρα κέ τοι ἀποδῇ τε καὶ ὅττα τέρψιν ἄρῃ.]

Καὶ ὁ Ὀμηρος.

Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.

Μεθυμναῖος. ὁ ἀπὸ τῆς Μεθύμνης.

Μεθύσαν. δίνυρον ὄσαν. ἐν τῷ Ἐπιγράμματι.

Καὶ κάπνιστον ἄλμυς τὴν μεθύσαν ἔπι.

καὶ μεθύω, αἰπαλέκῃ.

Μεθύση κύων. Σηλυκόν.

Αἴσωπον ὁ ἀπὸ δείπνου βαδίζοντ' ἐστέρας,

Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτῃ κύων.

Κάπειτ' ἐκείνῳ εἶπεν, ὦ κύων, κύων,

Εἰ γὰρ Διὶ ἀντὶ τῆς χαλκῆς γλώττης πέθον

Πυρρὸς πέλειος, σφραγεῖν ἂν μοι δοκῆς.

Μεθυσοκόταδοι. ὁ λάταξ, χαλκῇ φιάλῃ ὑπὸ με-
ταξὺ τῶν δειπνῶν ἐπίθεσαν οἶνον πεπληρωμένον. εἶτα
εἰς μικρὰ ποτήρια ἐμβαλόντες οἶνον, εἰς ταύτην ἀπὸ
ὑψους ἐρρίπτον ἐπὶ τῆς φέρον ἐκτελέσαν. ὅς ἐκαλεῖτο
κόταδος. ἐπινεῖτο δὲ, ὁ μείζονα φέρον ποτίζων. ἐν
τῷ τῷ ἐν μεθυσοκόταδος.

Μελαγρία. εἶδος βοτάνης Φυομυδῆς ἐν ἐρήμῳ.

Μελαχραΐτης. ὁ μέλαιναν χραΐτιν ἔχων.

Μελαθρον. οἶκον. καὶ μέλαθρα. ἡ Ἀριστοφάνης.

1 Συμπόσιον δέκα παρθένων] Exstat, editum primo a Leone Al-
latio, & deinde ab aliis.

2 Περί ἀναστάσεως λόγον] Hic liber hodie quidem intercidit, sed
Excerpta quædam ex eo supersunt apud Photium, Cod. ccxxxi v.

3 Ἐπερὶ καὶ τῶν αὐτῶν, καὶ Πυθωνίσης.] Non exstat.

4 Περί αὐτοῦ] Magnam ejus operis partem edidit Combe-
fius cum reliquis Methodii operibus. Integrum autem se habuisse
testatur Leo Allatius in Diatriba de Methodiis.

5 Εἰς τὴν Γένεσιν, & εἰς τὸ Ἄσμα ἁσμάτων.] Uterque commenta-
rius injuria temporis intercidit.

6 Καὶ μία τῶν Ἀλκυονίδων] Confer Nostrium supra v. Ἀλκυονίδης.

7 Δημοδότης ἐν Φιλιπποῖς λέγει ὅτι ἐν τῷ ἐν Θρ.] Hæc, & quæ se-
quuntur, Suidas ex Harpocrate sumpsit.

8 Εὐάδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ.] Fragmentum hoc est pars Epigram-
matis in Anacreontem, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. cap.
xxv. ut Portus monuit.

9 Ὀμηρος] Iliad. H. v. 471.

M E

phyrium libros composuit; & Symposium
decem virginum. Item, de Resurrectione o-
pus egregium, contra Origenem; & adver-
sus eundem de Pythonissa; & de Libero Ar-
bitrio. Scripsit etiam in Genesin, & in Can-
ticum Canticorum commentarios, & multa a-
lia, quæ vulgo lectitantur. Hic in extrema
persecutione sub Decio & Valeriano in Chal-
cide urbe Orientis martyrio coronatus est.

Μεθόριον. Confinium.

Μεθορμίζον. Portum, vel stationem
mutans.

Μεθωνάιος. Methonæus. Ex urbe Methone.

Μεθώνη. Methone. Urbs. Item, una ex Al-
cyonei filiabus. Demosthenes autem in Phi-
lippicis videtur mentionem facere ejus Me-
thones, quæ in Thracia sita erat: quam ob-
fidens Philippus ictu sagittæ dextrum ocu-
lum amisit. Demetrius Magnes autem qua-
tuor Methonas esse dicit.

Μέθυ. Vinum. [In Epigrammate:] Ter-
ra autem odoratum & dulce fundat vinum,
ut & cinis tuus & ossa voluptate fruuntur.
Et Homerus: Dedit Jasonis filius mille con-
gios vini ferendos.

Μεθυμναῖος. Methymnæus: five, qui est ex
urbe Methymne.

Μεθύσαν. Ebriam. Madidam: In Epigram-
mate: Et remum, aqua salsa adhuc ebrium.
Et μεθύω, accusativo [interdum jungitur.]

Μεθύση κύων. Ebria canis. Est generis scæmi-
nini. [Aristophanes:] Esopum a cæna re-
deuntem audax & ebria allatrabat canis. Cui
ille dixit: O canis, canis, si pro ista mala lin-
gua alicunde frumentum emeris, sapere utique
mihi videreris.

Μεθυσοκόταδοι. Inter pocula cottabo ludentes.
Λάταξ erat ærea phiala, quam cottabizantes
inter cœnandum vino plenam ponebant. In eâ
deinde vinum in minora pocula infusum e loco
superiore conjiciebant, strepitus edendi gra-
tia, qui vocabatur cottabus. Ille igitur plau-
sum merebatur, qui majorem strepitum edi-
diffet. Hinc dicti sunt μεθυσοκόταδοι.

Μελαγρία. Melagria. Genus herbæ, in de-
serto nascentis.

Μελαχραΐτης. Nigram comam habens.

Μελαθρον. Domus. Ædes. Et μέλαθρα,

10 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. iii. ut itidem For-
tus observavit.

11 Μεθύση κύων. Σηλυκόν] Thomas Magister: Μεθύση γυνή, Ἀπ-
κόν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύσην ὁ κόρδων εἶναι.
Μέθυση δὲ, ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ, ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῶν εἶπεν. ἐπὶ δὲ Σηλυκῷ Ἀ-
κόντι ἐν τῇ περὶ τῆς λαλῆς μελέτης. Οὐκ ἔστι ἡ γυνή μεθύση. οὐ
ταύτην Ἀπικὸν εἰπόμενον, ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύσην λέγει, & μεθύσην
ἐπὶ δὲ Σηλυκῷ, μεθύσην, & μεθύσην.

12 Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζοντ'.] Hic & sequentes versus leguntur
apud Aristophanem Vesperi, pag. 530. (361. Ed. Bas. P.)

13 Μεθυσοκόταδοι. λάταξ, χαλκῇ φ.] Ex Scholiasta Aristophanis
ad Acharnens. pag. 396. (283. Ed. Bas. P.) Vide etiam supra v.
κόταδος, ubi eadem leguntur.

14 Ἀριστοφάνης] Avibus, pag. 599. (415. Ed. Bas. P.) ubi sic
legitur:

Μέλαθρα μὲν αὐτῶν, & δέμους Ἀμφίονος
Καταβύλλων περὶ ὁμοῖον αἰσιν.

Μέλα-

Οὗτος Φθίων γάμον
 Ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, καὶ
 τοῖς ὄρεσιν ἄκη,
 καὶ κύνα πν' εἶχε,
 κατ' ἐλαροθήρη,
 καὶ ἔτ' ἦλθεν οἶκαδ' ὑπὸ μύσας.
 τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
 τῷ Μελανίῳ σὺ σὺ φρονέεσθαι.

Μελανίω πειον. Ἰ Μελανίω πει τῷ Θεσίῳ ἡγεμόν
 ἐστ.

Μελανίω πειδης. Ἰ Κρίτωνος, γεννῶς χτ' ἡ ξέ
 Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ Διθυράμβων βί-
 βλία πλείστα, καὶ ποιήματα ἑπικά, καὶ ἑπιγράμ-
 ματα, καὶ ἐλεγεία, καὶ ἄλλα πλείστα.

Μελανίω πειδης, θυγατρίδος τῆς Ἀριστομένης, παῖς δὲ
 Κρίτωνος, Λυκίῳ καὶ αὐτῷ. ὅς ἐν τῇ τῇ Διθυ-
 ράμβων μελοποιίᾳ ἐκαινοτόμησε πλείστα, καὶ ἀγα-
 τείφας τῷ Περδικκᾷ τῷ βασιλεῖ, ἐκεῖ τὸν βίον
 κατέστρεψεν. ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἄσματα Λυκίᾳ, καὶ
 Διθυράμβους.

Μελάνθιος, καὶ Μόρσιμος. λέγει Ἰ Αἰσχροφάνης
 περὶ αὐτῶν ἕως

Ἄμφω
 Γοργόνες ὀφιοφάνες,
 Βαλιδόσκοποι, ἄρπυιαι,
 Γρασοῦσαι, μαργοί,
 Τραγομάχαλοι,
 Ἰχθυόλυμα
 Ὡν καὶ χαλκροφάμνη
 Μέγα καὶ πλατύ,
 Μῦσα Θεὰ, μετ' ἐμῶ
 Σύμπαιζε ἡ ἑορτή.

Γοργόνες. Φοβεραί ἐς γαστριμαργίαν. Βαπὶς δὲ, εἶδος ἰχθύος. Ἀρπυιαι δὲ, ἄρπαγες τῶν ἰχθύων. Ἀρπυιαι
 γὰρ ἀρπακτικαὶ δαίμονες. Γρασοῦσαι, ἀπὸ τῆς ἰχθύων ἀποσπέντες τὰς χεῖδας, ὥς μὴ ἀρροαίξιν. ἡ γὰρ αἰσ
 συκοιμάμενοι. Σοβάδες γὰρ, αἱ πόρνοι. Καὶ χαλκροφάμνη δὲ, καὶ ἀπύσασα.

Μελάνθιος, Ἀθηναῖος. ὅς ἐμονομάχησε μὲν Ξαν-
 θίῳ Βοιωτῷ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ
 Ἀπατρία.

Μελανουρμαῖον. λέων. μέλανα, καὶ συρμαῖζόμενον.
 Συρμαῖα δὲ, κελύων ὅτι πόμα. ἡ λέγει δὲ τὴν Αἰ-
 γυπίας.

Μελανοχροῖς. ὁ μέλαναν χροῖαν ἔχων.

Μελάνοψ. ὄνομα κύριον.

Μελανωπός. ὁ ἄνθρωπος κηδεστὴς ἢν Διοφάντης τῷ ῥή-
 τορ.

Μελανπιάς, ἡ νῦν τῷ πολλοῖς λεγομένη Με-

1 Μελανίω πει, τῷ Θεσίῳ] De eo vide Plutarchum in Theseo, pag. 4.

2 Μελανίω πειδης] Melanippides scriptores quidam veteres men-
 tionem faciunt, sed incertum est, hujusne, an vero alterius, sive
 junioris, de quo Suidas in sequentibus agit. Athenæus lib. xiv.
 pag. 616. Περὶ μὲν τῶν αὐτῶν ὁ μὲν περὶ τῆς, τῇ Μελανίω πειδης ἐκ
 τῆς Μαρόντος ἀποσπέντες τὰς χεῖδας, ὥς μὴ ἀρροαίξιν. ἡ γὰρ αἰσ
 Idem pag. 651. Μελανίω πειδης ὁ Μελάνθιος ἐν τῇ Δανείῳ φόνει
 τῇ κατὰ τὴν ὀνομασίαν, τῇ λέγειν ποιήματα περὶ αὐτῶν. Observa,
 Melanippidem ab Athenæo dici Milesium, quem Suidas Melium
 facit. Plutarchus in Amatorio, pag. 758. Γλαυκὸν γὰρ ἦτορ ἀνδρὸς
 ὑποσπέντες τὸν πότον, καὶ τῇ Μελανίω πειδης, πρὸς ἡδίστην μιν
 τῇ καλίστη. Clemens Alexandrinus Stromat. lib. v. pag. 439. Ὁ

tias in desertum abiit, & in montibus habita-
 vit, canemque habens, lepores venatus est, nec
 domum rediit, præ odio [mulierum.] Adeo ni-
 mirum ille mulieres detestabatur. Nos vero
 nihilo minus Melanione castiores sumus.

Οὐτω

Ἐκεῖν. ἡμεῖς δὲ ἔδεν

Μελανίω πειον. Fanum Melanippi, Thesei
 filii.

Μελανίω πειδης. Melanippides, Critonis fi-
 lius, Melius, natus Olympiade LXV. Scripsit
 Dithyramborum libros quam plurimos, &
 poemata versu heroico, & Epigrammata, &
 Elegias, & alia plurima.

Μελανίω πειδης. Melanippides, senioris ex
 filia nepos, Critonis filius, & ipse Lyricus:
 qui in compositione Dithyramborum pluri-
 ma innovavit, & apud Perdiccam Regem
 degens, illic vitam finiit. Scripsit & ipse
 Cantica Lyrica, & Dithyrambos.

Μελάνθιος. Melanthius, & Morfimus. A-
 ristophanes de iis ita loquitur: *Ambo sunt*
belluones Gorgonii, batidispices, Harpyia,
vetularum abactores, impudici, hircum olen-
tes, piscium pernicies: quos ubi sputo plurimo
conspueris, Musa Dea, hunc tecum festum
diem celebra. Gorgones, id est, helluones
 avidissimi & inexpleriles. Batis vero, est ge-
 nus piscis. Harpyia, id est, piscium rapto-
 res. Harpyia enim sunt Deæ rapaces. Γρα-
 σοῦσαι, vetulas a piscibus abigentes, ne pisces
 emant. Vel, cum vetulis concumbentes. Σο-
 βάδες enim dicuntur meretrices. Καὶ χαλκρο-
 φάμνη vero, conspuens.

Μελάνθος. Melanthus, Atheniensis, qui sin-
 gulari certamine cum Xanthia Bœoto dimi-
 cavit, cumque interfecit. Est in v. Ἀπατρία.

Μελανουρμαῖον λεών. Populum nigrum, &
 Syrmæa potione utentem. Συρμαῖα enim est
 potio hordeacea. Intelligit autem Ægyptios.

Μελανυχροῖς. Nigrum colorem habens.

Μελάνοψ. Melanops. Nomen proprium.

Μελανωπός. Menalopus. Hic erat affinis
 Diophanti oratoris.

Μελανπιάς. Melantias, oppidulum Thraciæ,

μελοποιῖς δὲ Μελανίω πειδης ἄδων φησὶ. Καὶ δὲ μὲν, ὁ πατήρ, ἡ αὐτὴ
 βορπύνη, πρὸς αἰσχροφάνη ψυχᾷ μελάν. Eiusdem etiam mentio fit apud
 Aristotelem Rhetoric. lib. i. pag. 131. Edit. Sylburg.

3 Λέγει Ἀριστοφάνης] Pace pag. 684. (466. Ed. Bas. P.)

4 Μελανουρμαῖον λεών] Sic recte MSS. Paris. itemque Aristoteli
 phanes Theophrastus. pag. 813. unde locus hic depromptus est. At
 in prioribus Edit. pro λεών male legitur λείων; quod Portus, nul-
 lam mendi istius suspicionem habens, bona fide leonem verterat.

5 Λέγει δὲ τὴν Αἰγυπίας] Aristophanes nimirum, quem vide lo-
 co laudato.

6 Μελανωπός. ἄνθρωπος κηδεστὴς ἢν Διοφ.] Ex Harpocrate.

7 Μελανπιάς, ἡ νῦν πρὸς πολλοῖς λεγομένη Μελανπιάς. Agathias lib. v.
 pag. 158. Εἰς τὴν τῇ δὲ αἰσχροφάνη ἡγεμόνα ἀλαζονείας, ὥς καὶ ἀμφὶ Μελαν-
 πιάς)

λιπίας,) κόμην τ' Ὀράκης, δύο καὶ ἑκατὸν σταδίους διε-
στάσα τῇ Βυζαντίῃ. **Π**ερὶ αὐτῶν δὲ αὐτῶν Ἀθῦρας πο-
ταμός· ὃς ὀλίγον περὶ τῶν ὄρων, καὶ ὅτι· ἀνεμὸν Καυ-
κίαν ὀλίγον περὶ ἡμέμα ἐκκλίνει, εἰς Προποντίδα τ' ῥέων
ἀπερβύχῃ. ἔνθεν καὶ τὸ πρὸς ἀκτὴν ἐπίπτεον τῶν ἀπ'
αὐτῇ φέρεται ποταμοῦ.

Μελάνουρ. ' βα.θεῖα. κυρίως δὲ, κα.θα.γῶ ὕ-
δαλ.

Μελαίη. βαφεῖα. Μέλαινα δὲ Φρένες, αἱ ἐν ῥά-
 ρῃ κείμενα. τὸ γὰρ βαφὺ, μέλαν.

Μελεάγρια. Ῥίζαις αὐτῆς μελεαγρίων, ἢ καρ-
δαίς χαλάμων ἐδεξίϋτο. λέγον·) δὲ χαλ' μελέαγρα.

Μελεαγρίδες. ὄρεα, ἅπερ ἐνέμοιο ἐν τῇ ἀκρο-
πόλει. λέγουσι δὲ οἱ μὲν, ἀδελφὰς τῶν Μελεάγων μετὰ-
βαλεῖν εἰς τὰς μελεαγρίδας ὄρνιθας· οἱ δὲ, τὰς σὺνί-
θεις Ἰοχέλλιδος, ἢ τὴν ἐν Λέρῃ παρθένον, ἣν πᾶσι
δαμονίως.

Μελέατρον. ὄνομα κύριον.

Μελδόμεν. καιόμεν.

Μέλδοντες. πήκοντες. ἔφοντες. Γένε βοῶν μέλδον-
τες. τρεπέν, ἔφοντες. χαμ, * Κνίσση μελδύμεν. 
ἀντὶ ὅ, μέλδων τὰ κνίσση.

Μελεδαίνειν. Ἐπιμελῆσθαι. Ἡρόδοτος. Τὸ νο-
στεύειν χατέλιπεν ὃν τῇσι πύλῃσι μελεδαίνειν τε καὶ
τρέφειν.

Μελεδήματα. μεμνήματα. χα' μελεδήμων, με-
λεδήμων. ὅς' Ἐπυγράμματι.

Ἄ δὲ πολυπαθέων μελεδήμονα κερκίδα πέπλων.

Μελεδωνός. Φροντιστής. Ὀπιμηλῆτης. Αἰλιανός. Ὁ δὲ
τ᾽ ἴδιον ἀδελφὸν κατέλιπε ὃ ἦν ἐπίτροπον, καὶ τῶν
ἀνημάτων μελεδωνόν. ὁ δὲ αἰόσιμος ἄν, καὶ τὰ τῶν
παιδῶν φρενελίσσασθαι ἐβίλῃχετο. καὶ εὐνάσιμος. Τῶν
αὐτῶν ἐτῶν γυναῖχά πνα σείλας ἐδοῆπ λυθυῆ, καὶ
τέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν ἦσαν τῇ Συρίας ἔτω δὴ
καλχυμένης Θεῆ. τῷ τέτιν, ἰέρειαν. καὶ Αἰλιανός. Ὅς
ἦν Νέρωνος ἀπελθόντες, ἀπολειφθεὶς μελεδωνός τῇ
οὐ ῥώμῃ, καὶ ἔφορος, ὅτε Νέρων ἐς Ἀχαΐαν ἐξωρμήθη.

Μελεδωνοί. ἐπίτροποι. Φρονισαί παρ' Ἡροδότῳ.
 ὡρεσηκότες. ὥσπερ οἱ ὅ ἀμπελῶν, ὅ ὡρεθῆ τῷ
 Εὐαγγελίῳ.

Μελείσι. χτ' μέλ^ω.

ΜέλεΘ. μάταιος. ἄθλιος. ταλαίπωρο. δυσ-

πάδας τῶν καλῶν τραγῳδοῦσασαζ, ἢ παλαιῶν τῶν πόλιν διεσκευῶν, ὅτι μὴ ποιεῖσθαι τοῦδε ἐκτείνῃ πρὸς τῶνδε. περιήρηθ' δὲ αὐτῶν Ἀθήνας πρῶτον, ὅτι ἐν ὁλίγῳ πρὸς αὐτῶν, ὅτι ἐπὶ αὐτοῖς Κανίαν ἱερεῖα σκελίσαν, ἐς τὴν Προσηπείδα τ' ἔπεισιν ἀπερῶνται. ὅταν δὲ τὸ αὐτὸ τῶν αὐτῶν τὸ πρὸς οὐδὲν παρὰ τὸ μῦθον ἐπὶ τῶν αὐτῶν φέρεται ὡς συνηθῆναι. Hinc Suidas sua descriptit: ut & ante nos monuit Valerius ad Amm. Marcellinum, pag. 428. Melantiadis hujus meminit etiam auctor Chronici Alexandrini, sed qui eam Μαλανθαδῆν vocat, per 9: perinde ac Ammianus Marcellinus lib. xxxi. pag. 456. Quare scripturæ diversitas notanda est.

¹ Μιανυρῶ[ς] Est epithetum fontis apud Homerum Il. I. v. 14.
ubi brevis Scholiasta vocem hanc itidem exponit βαλθα.

² Μαλαγελδης] De iis multa Salmasius ad Solinum, quem vide.

M E

hunc vulgo Melitias dictum, cxx stadiis Byzantio distans. Id Athyras fluvius præterfluit, qui paulum progressus, & ad Cæciam ventum declinans, in Propontidem influit. Ab eo & navale, quod est in illo littore, nomen accepit.

Μελάμβρος. Nigram aquam habens. Id est, profunda. Proprie vero [dicitur de fonte,] qui puram & limpidam habet aquam.

Μελάνη. [Proprie, nigra. Item,] profunda.
Et μέλαινα φρένες, mens abstrusa & recondita.
Quod enim profundum, & nigrum est.

Μελέαγρια. Meleagria. *Ipsos meleagriorum
radicibus, & calamorum medullis excipiebat.*
Dicitur autem & meleagra.

Μελαγριδης. Meleagrides. Aves, quæ in Arce nutriebantur. Tradunt autem alii quidem, Meleagri sorores in aves meleagridas fuisse mutatas: alii vero fodales Jocallidis; virginis in Lero, quæ divinis honoribus colebatur.

Μιλέαζος. Meleager. Nomen proprium.

Μελδόμενος. Qui igne uritur, vel consumitur.

Μέλδωνis. Liquefacientes. Coquentes. Elixantes. *Carnes boum elixantes.* Et, Κνίσση μελδ. *Arvinam liquefaciens.* Μελδόμενος enim hic positum est pro μέλδων.

Μελεδαινεῖν. Curare. Herodotus: *Imperans civitatibus, ut egrotantes curarent & alerent.*

Μελεδήματα, Curæ. Sollicitudines: Et μελε-
δήμων, qui rei alicujus curam gerit. In Epi-
grammate: *Illa vero [Minervæ dedicavit]*
pectinem, quo tela crebro pulsata densatur.

Μελεδωός. Curator. Ælianus: Ille vero fratrem suum filii tutorem, & bonorum curatorem reliquit. Sed impius ille pupilli bonis inhiabat, eaque sibi vindicare cupiebat. Et Eunapius: Mulierem ejusdem ætatis alba veste & coronis ornatam [misit,] quasi esset sacerdos Dææ Syriæ, ita appellatæ. Et Ælianus: Qui erat Neronis libertus, negotiorum in urbe Roma relictus curator & inspector, Nerone in Achaiam profecto.

Μελεδωνοί. Tutores. Curatores, apud Herodotum. Præfecti. Tales in Evangelio sunt præfecti vineæ.

Μελείν. Membratim.

Μέλε. Vanus. Miser. Ærumnosus. In-

3 Τῆς αὐτῆς] Sic habent libri tam chirographi, quam excusi: sed male. Scribendum enim est, τῆς αὐτῆς λέξεως: ut recte monuit Bochartus *Hieroz.* Part. II. Lib. I. cap. XIX. pag. 132. Emendationem hanc plane confirmat Athenæus lib. XIV. pag. 655. Περὶ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς παρθένου αὐτῆς ἐστὶν οἱ κρημαίνοντες ὀνόματα μεταμορφώσεως. Antoninus Liberalis *Metamorphos.* cap. III. de Meleagri fororibus: Αὐτῆς Ἀρπυίας ἀφανίστην ῥαβδα, μίμωλφωσιν εἰς θένιδας, & ἀπ' αὐτῆς εἰς Ἀλέγην τὸν ἵππον, ὀνομάσασθαι μεταμορφώσεως. Vide etiam *Ælianum Histor. Anim.* lib. IV. cap. XLII. & lib. V. cap. XXVII.

4 Κρίσσει μελδόμεν @] Homerus II. Φ. v. 363.

5 'Ἡρώδης Lib. viii. pag. 317. ut Porius observaverat. Ἰβὶ
autem pro πάλαι legitur πόλιν, i.e. urbibus: uti etiam hic apud
Suidam scribendum est.

6 Έν Ἐπιγραφῇ] Antholog. lib. vi. cap. viii. ut Portus quoque monuit.

καὶ τρέπειν τὰς χυμὸς εἰς τὸν αἵμακα τὸ γένεσθαι· ὁ δὲ καὶ μᾶλλον τὸ ἐν φύσει αὐτῷ πικρότητι κατη-
γερεῖ τὸ γένεσθαι.

Μελία. εἶδος δένδρου. Ἰ. Αἰσχροφάνης Ὁρμησι. Ἐξό-
μυ μελίας ἐπὶ Φυλλοκόμῳ.

Μελίβοιον. ἢ Ὀλυζῶνα πόλιν.

Μελίβοιος. γεωργός, ὁ τὸ Οἰδίπῳ ἀναθρεψάμενος.
καὶ ἔστιν ἐν τῷ Οἰδίπῳ.

Μελίδειον. κηλίων.

Μελίαι. βέλη. δόρυ. Μελίαι δ' ἦσαν αὐτοῖς
αἱ κερκίδες. Φησὶν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. καὶ ἐν
Ἐπιγράμματα.

Οὕτω τοι μελία ταναὰ ποτὶ κίονα μακρὸν
Ἦσο, πανομφαίῳ Ζυλὶ μένος ἱερῶ.

Μελιηδής. ὁ γλυκύτατος. καὶ Ὁμηρος. Μελιηδέα
Ζυμὸν ἀπιύει.

Μελίνη. εἶδος ὁπλίου. Ἡ δὲ καὶ οἶτος ἀπὸ με-
λίνης. τῷτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλείστον. καὶ αὐτὸς
Ἐφερόνιο ἀδελφῷ, οἷον ὁπλίου, μελίνης, οὐκ. πάντα
γὰρ ἀγαθὰ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ἐλαίου.

Μελίνη. Ἰ. Δημοσθένος ἐν Φιλιππησίν. ὁπλίου
ἐστὶν ὅττι καὶ ἀροστικῶς λέγεται. Σοφοκλῆς γὰρ, καὶ
Ἡρόδοτος, καὶ Ξενοφῶν, δηλονότι εἶπε μελίνην. Ξενο-
φῶν δὲ αὐτὸς ἐν Ἀναβάσει καὶ μελίνην καὶ μελίνην
εἶπε. ἔπειτα δὲ εἶδος πικρὸν καλεῖται νομίζουσι ἢ μελίνην.
ὅττι πνὲς καλεῖται ἔλκεον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἐξ-
όμῳ περὶ φυτῶν ὡς ἀφ' ἐξουσίας ταῦτα ἀναγέ-
φει, καλεῖται, ἢ μελίνην, ἢ ἔλκεον.

Μελίπηγα. εἶδος πλακῶν.

Μελιπνός. ἡδυπνός.

Μελίρρυτον.

Μελισσα. ὄνομα πόλεως. καὶ ζώον, ὅττι ἐργά-
ζετο τὸ μέλι.

Μελισσεία. κηλίου.

Μελισμός. τὸ μελὶν ἢ ἀφ' ἐξουσίας. ἐκ τῷ μελίω.

Μελισσοκόμοι. οἱ τὸ μελισσῶν ἐπιμελόμενοι.

Μελισσός. ὄνομα κύριον. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητικῷ.

Μελισσῶσα.

Μελιστή. καὶ μέλος.

Μελιστή. ἢ μέλισσα.

Μελιτενές.

Μελίταιον κυνίδιον. Ὁ τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχθυοειδῆ
οἱ δὲ ὁμοίως τοῖς θηρίοις χωρῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τὸ
κτημάτων οἰκιστοὶ· οἱ δὲ ἐπὶ τέρψει, ὡς καὶ Μελίταια
κυνίδια. καὶ Μελιτηνοὶ κύνας· οἱ ἐπὶ τέρψει τρεφόμενοι.

Μελίτη. Ἰ. Δημοσθένος ἐν τῷ κατὰ Κόνων. Δῆ-
μος δὲ ὅστις τὸ Κερροπίδος, ὄνομαδεῖς ἀπὸ Μελίτης

1 Αἰσχροφάνης Ὁρμησι] Pag. 576. (397. Ed. Baf. P.)

2 Ἐν τῷ Οἰδίπῳ] Sed ibi legitur Μελίβοιος.

3 Ἐν Ἐπιγράμματα] Anthol. l. vi. c. xxv. ut Portus observavit.

4 Ἡ δὲ καὶ οἶτος ἀπὸ μελ.] Fragmentum hoc legitur apud Xe-
nophontem lib. i. de Exped. Cyri, pag. 256. ut Pearsonius obser-
vaverat.

5 Μελίνη. Δημοσθένος ἐν Φιλιππησίν.] Ex Harpocrate.

creare bilem, & humores convertere in sa-
porem dulcedini contrarium: quod magis etiam
arguit, id natura amaritudinis causam esse.

Μελία. Genus arboris. Fraxinus. Aristopha-
nes Avibus: Sedens in fraxino frondosa.

Μελίβοιον. Melibœum. Olyzona urbem [ita
vocabant]

Μελίβοιος. Melibœus. Agricola, qui Oedi-
pum educavit. Est in voce Οἰδίπῳ.

Μελίδειον. Favus.

Μελία. Tela. Hastæ. *Ipsis autem pectines
textorii pro hastis erant.* Gregorius Theolo-
gus inquit. Et in Epigrammate: *Sic hasta
longa ad columnam longam suspensa esto, Pa-
nomphæo Jovi sacra manens.*

Μελιηδής. Dulcissimus. Suavissimus. Et Ho-
merus: *Dulcissimam animam abstulit.*

Μελίνη. Genus leguminis. Panicum. *Panico
etiam cibi loco utebantur. Eo enim regio illa
abundabat.* Et iterum: *Secure auferebat vi-
num, legumina, panicum, ficus. Regio enim
illa omnia habebat bona præter oleum.*

Μελίνη. Panicum. Demosthenes in Philip-
picis. Est legumen, quod & masculino genere
effertur. Sophocles enim, & Herodotus, &
Xenophon foeminino genere dixerunt, μελίνην.
Idem tamen Xenophon in *Anabasi* & μελίνην &
μελίνην dixit. Quidam μελίνην genus milii esse
putant: quod nonnulli etiam ἔλκεον vocant.
Sed Theophrastus lib. vii. de *Plantis* ea ut di-
versa recenset: *Milium, vel panicum, vel elymium.*

Μελίπηγα. Placentæ ex melle confectæ.

Μελιπνός. Suaviter spirantes.

Μελίρρυτον. Mellifluum.

Μελισσα. Melissa. Nomen urbis. Et ani-
malculum, quod facit mel. Apis.

Μελισσεία. Favi. Alvearis.

Μελισμός. Membrorum divisio. Α μελίω.
Membratim divido.

Μελισσοκόμοι. Apiarii. Qui apes curant.

Μελισσός. Melissus. Nomen proprium. Est
in voce Γεννητικῷ.

Μελισσῶσα. Mellificare cupiens,

Μελιστή. Membratim.

Μελιστή. [Attice pro] μέλισσα. Apis.

Μελιτενές. [Vel potius, μελίταια. Herba
quædam.]

Μελίταιον κυνίδιον. Catellus Melitæus. *Ca-
num enim alii sunt sagaces: alii cum feris
congregiuntur: alii ad rerum domesticarum
custodiam adhibentur: alii denique voluptatis
causa domi nutriuntur, velut catelli Melitæi.*

Μελίτη. Melite. Demosthenes in oratione
contra Cononem. Est autem populus Tri-

6 Τῶν γὰρ κυνῶν οἱ μὲν ἰχθ.] Artemidorus lib. ii. cap. xi. Τῶν κυ-
νῶν οἱ μὲν ἐπὶ τέρψει τρεφόμενοι καὶ τῶν οἱ μὲν εἰσὶν ἰχθυοειδῆ· οἱ δὲ ὁμοίως
τοῖς θηρίοις χωρῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ φυλακῇ τὸ κτημάτων, ἐς οἰκιστοὺς καὶ ἐξο-
μίας ἀγόμενοι· οἱ πὶ ἐπὶ τέρψει, ὡς οἱ Μελιταιοὶ λεγόμενοι. Hinc Sui-
das sua descripsit.

7 Μελίτη. Δημοσθένος ἐν τῷ κατὰ Κ.] Ex Harpocrate. Con-
fer etiam Scholiastam Aristoph. ad *Ranas* pag. 235.

ἢ, καὶ μὲν Ἡσιόδου, θυγάτηρ ἦν Μύρμηκος· καὶ δὲ Μυσαίων, Δίος ὁ Ἀπόλλωνος.

Μελιτῶν. ὄνομα πόλεως. καὶ Μελιτῶν, ὁ πολίτης.

Μελιπανός, Βυβαλίων, καὶ Κόροιβος, καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρία διεβέβητο. Ἀετοφάνης. ἔστιν ἐν τῷ Γελοῖος.

Μελιτοπηχεῖν.² τὸ κρούσας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι προσπέτων.

Μελίτος μυελός. ἐπὶ τῷ ἄραν ἡδέων.

Μελίσιος.³ τραγωδίας ποιητὴς ὑπόφυκτος. καὶ Ἀετοφάνης.

⁴ Σχολιά Μελίτις, Καρικῶν αὐλημάτων.

Ἔτος ὅστις ὁ Σωκράτης γεγραμμένος. κωμωδεῖται δὲ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ πείσῃ, καὶ ὡς πονηρὸς τὸ τρέπον. τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα μέλη θρίσσαν.

Μελίσιος, Λάβη, Ἀθιναῖος, ῥήτωρ. ἔτος ἐγχεύατο Σωκράτης μὲν Ἀντύ. πεποῖντο δὲ αὐτῷ καὶ τραγωδία. χαπελιώτης δὲ ὑπὸ τῷ Ἀθιναῖον, καὶ ἦν ἐπὶ τῷ Ζήνωνος ὁ Ἐλεάτης καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἡρόων. ἔτος ἐγχεύετο δὲ ὁ Ὀντος. ἀντεπολιθῆναι δὲ Περικλῆς καὶ ὑπὸ Σαμίων στρατηγίας, ἐναυμάχησε πρὸς Σοφοκλῆ τὸ τραγικόν, ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ τετάρτῃ.

Μελίσιος.⁵ ἔτος ἐξῆ νεανίης Ἀθιναῖος τῷ δὲ γεροντόν, καὶ πλοσίον. μεράκιον δὲ ἦν τὸ γένος ἀφ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἄρα ἄμαχον. καὶ τῷ μὲν ἐρατῇ Μελίσιος ὄνομα ἦν. τὰ χαλὰ δὲ, Τιμαγόρας, ὡς φασιν. ἡ δὲ ἄτεκτος τε καὶ ἀμείλικτος ὁ δὲ ὁ παῖς, καὶ οἱ πολλὰ προσέτατε καὶ ἐπίπονα, καὶ κινδύνων ἐχόμενα τὸ ἐχάταν, καὶ ὅμῃ τῷ ὀλέθρῳ ἐλάυνον. καὶ ἡ τὰ πρᾶγμα, κύνες τε ἀγαστὰς καὶ θηροπικρὸς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀγῆ, καὶ ἴσπιν αὐτῷ πολεμίων ἀπαγαγεῖν ὅτε δὴ γενναῖόν τε, καὶ θυμικόν· καὶ ἄλλῃ χλαμύδα ὡραία καὶ τοιαῦτα ἔπερ. καὶ πελιδνῶν ὀρνίθας οἱ προσέταξε κομίσαι ὅτε δὴ τροφοίμης, καὶ οἰκέτας γένος θαυμαστῆς. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸτο κατεπράξατο ὁ ἔντιος φίλος ἐκεῖνος, ἐδωρετό γὰρ τῷ χαλῷ τὸ μέγα καὶ τίμιον κτήμα, τὸς προσεκηρύχης. ὁ δὲ ἀπερχόμενος ὦν, καὶ ἐς ποσῶτον ἀπεώσατο ἄρα τὸ δῶρον. ὁ τοίνυν Μελίσιος φλεγμαῖν τῷ ἔρωτι, καὶ οἰστέμῳ, καὶ ἐπὶ τέτοις ἀρχάλλων τῇ ἀπμῖα, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς

¹ Μελιπανός, Βυβαλίων, καὶ Κόροιβος. Scholiasta Aristophanis ad *Ran.* pag. 258. Ὅτι Μυρμηκὸς καὶ Μελιτῆς ἐπὶ μωρία διεβέβητο, καὶ πατρὶς καὶ ὁ Βυβαλίων, καὶ ὁ Κόροιβος. Hinc sua mutuatus est Suidas: qui tamen nescio unde explicatus sit, & Melitianum stultum fuisse, cujus Enarrator Comici loco laudato nullam mentionem facit.

² Μελιτοπηχεῖν. Et vox ista & interpretatio ejus mihi suspecta est: de qua proinde amplius cogitandum cenfeo. Confer interim Hesychium v. *Μελιτοπηχεῖν*.

³ Μελίσιος. τραγωδίας ποιητὴς ὑπόφυκτος. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas*, pag. 273. (180. Ed. Basf. P.)

⁴ Σχολία Μελίτις, Καρ. Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur.

Σχολίων Μελίτις, καὶ Καρικῶν αὐλημάτων: ubi cetera quidem recte se habent; sed vacula καὶ delenda est. Syl-

būs Cecropiæ, denominatus a Melite, quæ, secundum Hesiodum, filia fuit Myrmecis: secundum Musæum vero, Dii, filii Apollinis.

Μελιτῶν. Melitene. Nomen urbis. Et Melitenus, ejus civis.

Μελιανός, Βύτ. Melitianus, Butalion, Coræbus, & Melitides ob stultitiam male audiebant. Aristophanes. Vide in v. Γελοῖος.

Μελιτοπηχεῖν. Pulsu strepitum edere, ne apes advolent.

Μελίσιος μυελός. Mellis medulla. De rebus valde suavibus dicitur.

Μελίσιος. Melitus. Tragicus subfrigidus. Et Aristophanes: *Scoliorum Meliti, & carminum, quæ Cares tibia cantant.* Hic est ille, qui Socratem accusavit. A Comicis autem perstringitur ut poeta frigidus, & malitioso ingenio præditus. Carmina vero Carica erant lugubria.

Μελίσιος. Melitus, Lari F. Atheniensis, orator. Hic Socratem accusavit cum Anyto, & Tragœdias scripsit. Idem lapidibus ab Atheniensibus obrutus fuit. Vixit temporibus Zenonis Eleatæ & Empedoclis. Scripsit de ENTE. In Reipub. administratione adversatus est Pericli: & cum Samiorum dux esset, navali prælio pugnavit cum Sophocle Tragico, Olympiade LXXXIV.

Μελίσιος. Melitus. Hic amavit Athenis adolescentem nobilem & divitem: eratque ipse genere illustri natus, & insigni forma præditus. Et amatori quidem nomen erat Melitus: adolescenti vero formoso, Timagoras, ut ajunt. Erat autem puer ille durus, & inexorabilis, & amatori suo multa imperabat laboriosa, & cum extremis periculis juncta, & quæ ad perniciem propemodum eum adducerent. In his erant & ista, ut canes bonos & venaticos ex peregrinis terris adduceret, equumque generosum & ferocem ex hostico abduceret, & alterius chlamydem pulchram [ad se afferet,] & alia hujusmodi. Tandem etiam imperavit ei, ut aves, cujuscunque illæ essent, altilles, & servos miro genere natos adduceret. Cum autem hæc etiam amicus ille numine Amoris afflatus confecisset, rem magnam & preciosam, ea scilicet, quæ jam dicta sunt, illi formoso donavit. Ille vero, cum inhumano ingenio præditus esset, hæc etiam dona superbe repudiavit. Melitus igitur a-

laba enim media in Μελίτις longa est; eamque ob causam modulus versus dictam voculam respuit.

⁵ Μελίσιος. ἔτος ἐξῆ νεαν. Totus hic locus descriptus est ex Eliano, ut discimus ex ipso Suida supra v. Ἀπὸ γένους, ubi particula hujus Eclogæ, addito scriptoris illius nomine, legitur. Sumpta autem hæc sunt ex libro Eliani de *Providentia*, hodie deperdito; ex quo & reliqua fere omnia Eliani fragmenta, quæ apud Suidam occurrunt, deprompta esse, alibi quoque Lectorem monuimus. Conferendus est autem cum hoc loco Pausanias in *Atticis* p. g. 58. qui ejusdem historię mentionem faciens, Μελίσιος adolescentem illum vocatum scribit, quem Elianus in hoc fragmento Μελίσιος appellat.

⁶ Ἦν δὲ ἀπὸ γένους καὶ αἰμ. Locus hic legitur etiam supra v. Ἀπὸ γένους.

⁷ Ἀρχάλλων τῇ ἀπμ. Vide Nostrum supra v. Ἀρχάλλων.

ἀνλῶν τοῖς

ἀνιούτοις τε μόχοις ἅμα καὶ ἀπείροις, ἢ ποδῶν εἰ-
χεν, ἀνέθορον εἰς τὴν ἀκρόπλιν, καὶ αὐτὸν ἔωσεν
χρὶ τῆς πετρῶν. ὃ μὲν ἡ πτωχὸς δίκη τ' ὕβρις ἡ
παῖδα καὶ ὑπερόπλιον εἶχεν ἐπελθάνειν τῷ ὃ Μελίτῃ
θανάτῳ. τῆς ὀρνίθας οὖν ἀναλαβὼν, καὶ ταῖς ἀλγέ-
λαις ἐνδεῖς, εἶτα χρὶ ἴχνηα τὰ ἐκείνης θέων, ὥσπερ
ἐν ἐλκρόμῳ βία, αὐτὸν σὺν τῷ δυστυχεῖ χορᾶν
ἐπὶ τῷ Μελίτῳ ἔρριψε Φέρον, βραδὺν καὶ δυστυχῆ
τ' ἐρωτᾶ ἀντεροαεὶς τῆτον. καὶ ἔστηκεν εἰδῶλον τῷ
παῖδι χρὶ τ' ὅπον, παῖς ὡραῖος καὶ γυμνός, ἀλε-
κτρύνας δύο μάλα θυγενεῖς Φέρον ἐν ταῖς ἀλγέλαις,
καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ὠτῶν αὐτόν.

Μελιτῆα. μάζα μέλιτι δεδωμένη. ἡ ἔφερον,
ὡς ἐδόκην, τοῖς ὄφρσι τοῖς ἐν Τροφωνίᾳ μανθιμόμοις.
ἐν Λεβαδίᾳ ἐστίν. † Ἡ' μελιτῆα, ἐπὶ θεῶν τ'
ναστῶν. † Ἰεῖον, ὅπ' μελιτῆα ἐδίδδο τοῖς νεκροῖς,
ὡς εἰς τ' Κέρβερον καὶ ὀβολός, μισθὸς τῷ πορτῶν
καὶ τέφανος, ὡς τ' βίον διηγωνισμῶν.

Μελίλοι, καὶ Ἄνυτοι.
Μελιτωδῶν ἐδεσμάτων.

Μελίφρων. ἡδύς. γλυκαίνων τὰς φρένας.

Μελίχλωρ. ὁ χλωρός.

Μελόμοι. Καὶ ἐπίτευον εἶναυ θεοφιλεῖς, τῷ δαί-
μονι τῷ τῷ μελόμοι.

Μέλον. Ἀφ' φροντίδος ὄν. Ἀριστοφάνης. Οὐδὲν ἄρ
ἐμὲ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι σκαμμάτιον, εἴ ποτε
π' θλιβόμην ἐκβάλω. † Ὅπ' δὴ βασιλὺς ἂν,
καὶ Πέρον, ἐθῶν τε τοσούτων καὶ πράξεων μέλον
αὐτῷ. ὁ δὲ ἐφίετο γῆν ὅμως ἀμνηστική π' π' γ' ὅσον
λόγων, καὶ τ' αὐτὰ γάνυσται δόξης.

Μελλονικῶν. τὸ βραδύνειν, καὶ ἀναβάλλειν. Ἀ-
ριστοφάνης. Οὐδὲ νυστάζειν ἄρ' ἐστὶν ἡμῖν, ὅδ' μελλονι-
κῶν. Νικίας γ' ὅς Νικηράτης, ὅς ἀνιβάλλει ἀπελ-
θεῖν εἰς Σικελίαν. βραδύς γ' ἡ δὲ αὐτὴ τὰς ἐξόδους,
καὶ, ὡς οἱ ἀφ' ἀλλοῖς, ὅσον ὁμοῦ, ἀλλὰ μελ-
λητής. ἀλλ' ὡς τάχα δέει π' ὁρᾶν.

Μελόνταν. ὅπ' μελεῖδωσαν.

Μέλον. π' μελοδοντικόν. Ἀριστοφάνης. Ὁ ὕπα-
νακίη Κρητικῶ τὸ πῶδε. τάχα γ' ἐπίσι λοπαδοτε-
μαχοσελαχογαλεοχερά.

Μέλος. ὅπ' μελεῖ.

Καὶ τὰ λοιπά μὲν

Μέλος διχάσις, ὥσπερ ἐς τὸ δ' ἡμέρας.

Μέλλω. ἐπὶ τῷ βραδύνω. καὶ ἐπὶ τῷ ἐσομένῳ

1 Ἡ μελιτῆα ἐπὶ τῷ τ' ναστῶν. Respexit Suidas ad locum il-
lum Aristophanis *Avibus*, pag. 568.

2 Ἡ δὲ Ἡρακλῆς π' βῆν, λάξον ναστῶν θῆν μελιτόξω.
Vide ibi Scholiastam.

3 Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 571. (393. Ed. Baf. P.)

Καὶ μὴν μὲν τ' Δι' ἐχ' νυστάζειν ἐπ'

ὦρε σὺν ἡμῖν, ὅδ' ὁ μελλονικῶν.

Ἀλλ' ὡς τάχα δέει π' ὁρᾶν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

3 Ἀριστοφάνης] *Ecclesiastus*, circa finem; ubi sic legitur:

more flagrans, & furore percitus, præterea
vero tantam ignominiam iniquo ferens animo,
& defessus irritis simul & infinitis laboribus;
celeritate pedum quanta maxima potuit in
arcem ascendit, & se de rupibus dejecit. Ne-
que vero ultrix Justitia insolentem illum & su-
perbum puerū Meliti morti passā est insultare.
Nam avibus acceptis, & in ulnas impositis,
illius vestigia sequens, quasi per vim trahe-
retur, cum illo infelici progrediens, se su-
per Melitum projecit, sero & infelici hoc
amore suum amatorem redamans. Hujus ve-
ro calamitatis simulachrum in illo loco posi-
tum est, puer formosus & nudus, duos gallos
generosos in ulnis ferens, & in caput se præ-
cipitans. *Port.*

Μελιτῆα. Placenta mellita: quæ affereba-
tur serpentibus, qui in antro Trophonii con-
sulentibus responsa reddere credebantur. [An-
trum autem illud] in Lebadia erat. † Μελι-
τῆα [apud Aristophanem in *Avibus*] est
epithetum τ' ναστῶν. † Sciendum est, placen-
tam mellitam mortuis dari solitam, ad placan-
dum Cerberum; & obolum, nulum portio-
tori; & coronam, ut vitæ certamine defunctis.

Μελίτοι & Ἄν. Meliti, & Anyti.

Μελιτωδῶν ἐδεσµ. Ciborum melle conditorum.
Dulciorum.

Μελίφρων. Suavis. Animos demulcens.

Μελίχλωρ. Mellis instar flavus.

Μελόμοι. Qui curæ sunt alicui. *Et crede-
bant se Deo charos esse, quod huic damoni
curæ essent.*

Μέλον. Quod curæ est alicui. Aristopha-
nes: *Nihil igitur hoc curo, nisi tantum, ut
cavillatiunculam sciam, si forte coactus ali-
quid ejecero.* † *Cum Rex esset, & tot gen-
tium rerumque curam gereret, tamen & literas
degustare, earumque gloria illustrari cupiebat.*

Μελλονικῶν. Cunctari, & negotium aliquod
procrastinare; more Niciæ. Aristophanes:
*Haud sane nobis dormitandum est amplius,
nec cunctandum, Niciæ more.* Nicias enim,
filius Nicerati, expeditionem in Siciliam de
die in diem differebat. Tardus enim erat in
expeditionibus suscipiendis, nec, ut obtrecta-
tores ajebant, providus, sed cunctator.

Μελόνταν. Curent.

Μέλος π' μελοδοντικόν. Carmen, quod inter
cœnandum canitur. Aristophanes.

Μέλος. Cura. [Sophocles:] *Et reliqua mea
negotia cura recte, ut ad hunc usque idem fe-
cisti.*

Μέλλω. Cunctor. Moror. Moras neco.

Ἐπὶ τῷ τ' μελοδοντικόν.
Sed metrum versus hujus claudicare recte vidit Portus, qui pro-
inde μελοδοντικόν legendum esse existimabat: quam conjecturam
non puto esse spernendam. Jocatur enim Comicus, & canticum
ob futuram cœnam cantandum esse dicit; cum moris sit, ut cœ-
nantibus, non vero cœnaturis, cantica accinantur.

4 Ὑπανακίη Κρητικῶ τὸ π. Hæc, & quæ sequuntur, nihil ad rem
faciunt, eademque emendanda & supplenda sunt ex Aristophane.

5 Καὶ τὰ λοιπά μὲν. Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.*
pag. 308. ut Portus observavit.

23018

ἡρόν, ὡς αὖ Οἰκυδίδης. καὶ Σοφοκλῆς

Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς ἔσας τέ με

Καὶ τὰς ἀπῆσας ἐλπίδας διέφθορα.

Καὶ Ἄλκιφάνης

Μὴ δὴδ' ἰκετὺς, πλὴν ὅταν μέλλω ἔμεν.

ἢ ἄπαξ ἐμέσω, καὶ μὴ τότε, καὶ ὅτε λέγεις. ἢ ἔγω·

Τότε Φησὶ, λέγε, εἰς θάλασσαν, ὅτε μέλ-

λω ἔξεμεν. ῥᾶτα γὰρ μάλλον ἔξεμεσθαί μιν, εἰς εἴπης.

Μέλω δὲ, τὸ φροντίζω, δι' ἐνός λ, δουκῆ.

Μέλω. ὅν ὅτι μελέα εἰμί.

Μέλπηρα. παίγνια. παρὰ γὰρ.

Μέλπορες. ἄδοντες. ἀνυμνοῦντες.

Μελύριον Ἰωνικόν. ἀντὶ τῆς τρυφῆς. ποιεῖται γὰρ

Ἰωνες. Ἄλκιφάνης

— Δεῦρ ἴτ' ὅπ' τὸ μὲν τόμα

Μελύριον διέσσει π' ἴτ' Ἰωνικόν.

Μελχισεδέκ, ἱερεὺς ὁ Θεῷ, βασιλεὺς τῆς Χαναανῶν. ὅστις κτίσας πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγόμενῳ Σιών, ἐπώνυμασεν αὐτὴν Σαλήμ. ὅ ἐστιν, εἰς ἡσυχίαν. ὅτι ἡ βασιλεύσας ἐπὶ τῆς πόλεως, καὶ παρ' ἑαυτῇ. ἀνεκαλόγηται δὲ εἰρη, ὡς αὖ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐκ τῆς πύρματος Ἀβραάμ ὅλως, εἴνα δὲ Χαναανίον τὸ γένος, καὶ ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ πατρὸς ὁρμώμενον. ὅθεν, ἐκ τῆς γενεαλογίας ἠξίωτο. καὶ γὰρ παρὰ τὸν δαίμονα ἦν, τὸ δὲ ἀκρας δικαιοσύνης ἐπιλημνόν, συμπλέκειν τῷ δὲ ἀκρας ἀδικίας γένει. διὸ καὶ ἀπατορεῖ καὶ ἀμύτορα τῶν ἐν αὐτῇ φασιν. ὅτι δὲ Χαναανίος ἦν τὸ γένος, ὁ δὲ Χανανίος καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐξουσίας καὶ ἐκ τῆς ἀδικίας κλημάτων τῆς Χαναανῶν, καὶ οἷς ἐπλησίαζε ποτηροῖς Σοδόμοις. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἡ Σαλήμ, ἥς ὑπῆρχε βασιλεὺς, ἡ πολυτρυφῆς Ἰερουσαλήμ ὅστις, ἐδέξατο τὸ ὄλον ὄνομα φέρουσα τὴν Ἰερουσαλήμ. ἐκ τῆς Ἰερουσαλήμ δὲ τὸ ἱερεὺς τῆς Σαλήμ παρὰ τὸν δαίμονα συλλαβὴν, καὶ τῆς Σαλήμ Ἰερουσαλήμ ὀνομαδεῖται. ἀπὸ δὲ τὸ ἀνεκαλόγηται λέγει ἀπάτωρ καὶ ἀμύτορ. ὅταν δὲ ἀκρας ὡς τῆς Μελχισεδέκ, ὅτι Θεὸς ὀνομάζεται, μνήσθητι τῆς Ἀποστολικῆς, ὅτι ἐτέρας γενεᾶς ὅτι τῆς Χαναανῶν.

Μελχισεδέκ, ἱερεὺς, ὅς ἐστιν Ἰουδαίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβραίων. ὅτι καὶ Χριστὸς ἐκ τῆς Ἰουδαίας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς πάντων ἀνθρώπων ἑαυτὸν προσενέχευε τῷ Θεῷ. ἀρχὴ δὲ τῆς ἱερωσύνης ἐν τῇ νυκτὶ, μετ' ἣν τὸ πάθος ὑπέμεινε, ἡνίκα λαβὼν ἄρτον, καὶ ὠχρησάμενος, ἔκλασε, καὶ εἶπε. Λάβετε, φάγετε, καὶ τὰ ἐξ ἡς. ὅστις ὁ Μελχισεδέκ ἐπὶ Ἀβραάμ ἡ μαζὴν, ἀνὴρ θεοσεβής, ἐθνικός, καὶ Ἰουδαίος ἐκ τῆς γένους Σίδος, καὶ ἡ Αἰγύπτου, βασιλεὺς τῆς Λιβύης. ὅστις γένος ἱερεὺς, καὶ βασιλεὺς τῆς Χαναανῶν, ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγόμενῳ Σιών, καὶ ἐκάλεισεν

Dicitur & de tempore futuro apud Thucydidem. Et Sophocles: *Cunctans enim semper aliquid facere, & praesentes meas & absentes spes perdidit.* Et Aristophanes: *Ne, quasso, id dicas, nisi cum vomendum mihi est.*

Ut semel, inquit, vomam: non vero & tunc, cum id dices. Vel sic: Tunc, inquit, dic, si velis, observato tempore, quo vomiturus sum. Facillime enim vomuero, si id dixeris. Μέλω vero, curo, per unum λ scribitur, & dativo jungitur.

Μέλω. Curæ sum alicui.

Μέλπηρα. Ludibria. Præda, quæ [a canibus] laceratur.

Μέλπορες. Canentes. Celebrantes.

Μελύριον Ἰωνικόν. Cantuuncula Ionica. Id est, mollis & delicata. Tales enim erant Iones. Aristophanes: [*Musæ*], *huc ad os meum venite, postquam cantuunculam aliquam Ionicam inveneritis.*

Μελχισεδέκ. Melchisedec, Sacerdos Dei, Rex Chananæorum. Is urbem in monte, qui vocatur Sion, condidit, eamque Salem nominavit: quod idem est, ac Εἰρηώπολις, i. e. urbs pacis. In hac cum regnasset annos cxxii, obiit, justus & cœlebs. Ideo vero dictus est expers genealogiæ, quod prorsus non sit ex Abrahami semine, sed ex genere Chananæo, & ex detestando femine ortus. Quamobrem etiam genealogiæ honore caret. Neque enim decebat eum, qui summæ justitiæ compos esset, conjungere cum summæ injustitiæ genere. Quamobrem etiam hunc & patre & matre carere dicunt. Quod autem genere Chananæus fuerit, valde perspicuum est vel ex regione, cujus erat dominus, & ex climate Chananæo, cujus fuit Rex, & ex improbissimis Sodomis, quibus erat vicinus. Salem autem, cujus erat Rex, est illa celeberrima Hierosolyma, quæ nondum integrum nomen urbis *Hierusalem* ferebat: sed addita voce ἱερεὺς ad Σαλήμ, & facta compositione, Hierusalem vocata est. Quod autem ejus genealogia nulla describatur, ideo patre & matre carere dicitur. Quum autem a Melchisedecis eum Deum appellari audiveris, memento dicti Apostolici, eum esse generis alterius; Chananæorum scilicet. *Port.*

Μελχισεδέκ. Melchisedec, sacerdos non solum Judæorum, sed etiam gentium. Sic & Christus non solum pro Judæis, sed etiam pro omnibus hominibus se obtulit Deo. Auspicatur autem sacerdotium ea nocte, post quam crucis supplicium sustinuit; quum accepto pane, & gratis actis, eum fregit, & dixit: *Accipite, edite*, &c. Hic Melchisedec Abrahami tempore floruit; vir Deum colens, [quamvis esset] ethnicus, genus ducens a Side, filio Ægypti, Regis Libyæ. Qui, cum esset sacerdos, & Rex Chananæorum, urbem condidit in eo monte, qui Sion vo-

1 Ἀλκιφάνης] Initio *Rapavum*: ad quem locum vide Scholiastam: cujus scriinia Suidas hic compilavit.

2 Ἀλκιφάνης] *Ecclesiæ*. pag. 750. (505. Ed. Bas. P.)

3 ὅταν δὲ ἀκρας παρὰ τῆς Μελχισεδέκ, ὅτι Θεὸς ὀνομάζεται] Sic locum hunc ex MSS. Paris. emendavi, qui in prioribus Edit. mi-

nus recte sic legitur: ὅταν δὲ ἀκρας παρὰ τῆς Μελχισεδέκ, ὅτι Θεὸς ὀνομάζεται, &c. Versionem Porti pariter hic emendavi, ne Latina a Græcis discrepant.

4 ἡ Αἰγύπτου] Sic habent MSS. Paris. itemque Cedrenus, qui cum Suida conferendus est. At priores Edit. male, Αἰγύπτου.

αὐτῷ Ἱερουσαλήμ· ὅπως ἐστὶν εἰρήνης πόλις, καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἔτη εἰς.

Μελχισεδέκ. Ἔτος βασιλεύς ὃν τῷ Χαναανίῳ, καὶ ἱερεὺς ἔ· ὑψίστη Θεῷ, ὑποστέφοντι τῷ Ἀβραάμ, ὑπὸ πολέμῳ ἀπαντήσας, ἐξήγαγεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον, καὶ εἶπε πρὸς Ἀβραάμ· Εὐλογημὸς ὁ Ἀβραάμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἐκπύει τὸ ἔργον καὶ τὴν γῆν καὶ εὐλογημὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τὴν ἐχθρὴν σοι ὑποχείριος σοι. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραάμ δεκάτην ὑπὸ πάντων. ἐρμηνεύει δὲ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς εἰρήνης.

Μελχόμ. ὡροσχοθισμά τι. εἶδωλον καὶ τῆτο. ὡροσχοθισμά τι καὶ βδελύγματι τὰ εἶδωλα ὡροσχοθισμά τι εἶδωλον ἢ Γραφή· ὅπως δηλοῖ τὸ μῖσος, καὶ ἀπόβλητον.

Μεμαλμένη μάζα. ἐπὶ τῷ ἐτοίμῳ ἀγαθῶν.

Μεμαλμένη. παρεσκευασμένη, καὶ ἐν ἐτοίμῳ γενομένη. ἔνθεν καὶ παροιμία·

Μάζαν γε μεμαχὼς ἔ· ὑπὸ ἐμῷ μεμαλμένη.

Μεμακκοακότα. τὰ τὸ Μακκὸς φρονέτω. ἀνοηταίνοντα. Μακκὸς γὰρ καὶ Λαμὼ ἐγένοντο ἐνεαί· τέτι, βαρέως νοῦσα. Ἀριστοφάνης·

Ὁ δὲ, ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα τὸν δεσπότην, Τέχνην ποιεῖ.

Μεμακκία. ὡροσχοθισμά τι. γλιχομένη.

Μεμαός. ὡροσχοθισμά τι.

Μεμασιλημένος. ἡσυχασμένος. ἡσυχία, μεμασιλημένος.

Μεμαυία. ὡροσχοθισμά τι. γλιχομένη.

Ὁ δὲ γὰρ ἐν θνητοῖσιν ἐδύνατο καὶ μεμαυία Εὐρέμετρον Κλωθὴ τῷ ἐπεσον Φονέα.

Μεμβλάχων. ἀντὶ τῷ, ὡροσχοθισμά τι. καὶ Μέρλετο μοι. ἀντὶ τῷ, μετ' ἐπιμελείας ἐγένετό μοι.

Μέμβλωκε. ὡροσχοθισμά τι. καὶ μεμβλωκός, ὡροσχοθισμά τι. γενόμενος, καὶ μετ' ἐπιμελείας ἡσυχασμένος.

Μεμβράς. εἶδος ἀφύας. καὶ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀφύα.

Μεμελημένος. πεποιημένος.

Μεμένη. μέν.

Μεμετρία. μεμέτρω.

Μέμηλα. ἐφρόνισα, καὶ μέλ.

Μεμηλός. ἐπιμελέμενος.

Μέμνω. μαίνε.

Μεμλωμένος. Ἀριστοφάνης·

Τὸ χοροὶον Φόβησι τὸ μεμλωμένον.

1 Βασιλεὺς εἰρήνης] Imo, βασιλεὺς δικαιοσύνης: ut ignorare non possunt, qui vel primis, ut ajunt, labris linguam Hebraicā degustarunt.

2 Τὸ μῖσος] Rectius μῖσος: quod & Porto visum est.

3 Μεμακκοακότα] Confer Nosttrum supra v. Μάζα.

4 Μεμακκοακότα. τὰ τὸ Μακκ. Ex Enarratore Comici ad Equit. pag. 292. (195. Ed. Bas. P.)

5 Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur:

Ὁ δὲ αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην ποιεῖται, &c.

6 Μεμασιλημένος] Portus suspicabatur, legendum esse μεμωσιλημένος: quam conjecturam veram esse, patet ex ipso Suida infra v. Μυστλαῶς, quo Lectorem remittimus.

7 Τέτι, μεμωσιλημένος] Has duas voces priores Editt. non agnoscunt, quas ex MSS. Paris. revocavimus.

catur, eamque nominavit Hierusalem, (quod est, Pacis urbs) & in ea regnavit annos cxlii. Port.

Μελχισεδέκ. Melchisedec. Hic, cum esset Chananæorum Rex, & sacerdos summi Dei, Abrahamo a bello revertenti occurrit, & panes vinumque ipsi obtulit, & Abrahamo dixit: *Benedictus Abraham Deo summo, qui condidit cælum & terram: & benedictus Deus altissimus, qui hostes tuos in manum tibi tradidit.* Abrahamus vero decimas omnium ipsi dedit. Melchisedec vero, si vocem interpreteris, significat Regem pacis. Port.

Μελχόμ. Melchom. Idolum quoddam, vel simulacrum detestandum. Nam S. Scriptura Idola vocare solet ὡροσχοθισμά τι & βδελύγματι: i. e. res impuras, & abominandas.

Μεμαλμένη μάζα. Maza pista. Dicitur de bonis paratis.

Μεμαλμένη. Pistam. Paratam. Hinc proverbium: *Mazam qui pinsuit, a me jam ante pistam.*

Μεμακκοακότα. Macconis mente præditum. Id est, stultum. Macco enim & Læmo fuerunt mulieres stupidæ & faruæ. Aristophanes: *Ille vero, cum videt dominum desipientem, technas molitur.*

Μεμακκία. Prompta. Cupiens. Cupida.

Μεμαός. Promptus. Cupiens. Cupidus.

Μεμασιλημένος. [Dentibus] confectus. Mansus.

Μεμαυία. Prompta. Cupida. Cupiens. [In Epigrammate:] *Haud enim Clotho inter mortales, quamvis vellet, alium reperire potuit, qui eum occideret.*

Μεμβλάχων. Adfunt. Adstant. Juxta aliquem manent. Et μέμλετο μοι. Curæ mihi fuit.

Μέμβλωκε. Permanet. Adest. Et μεμβλωκός. Quod advenit, & cum cura diligenterque paratum est.

Μεμβράς. Membras. Genus apuæ. Est in Ἀφύα.

Μεμελημένος. Cum cura & accurate elaboratus.

Μεμένη. Manet.

Μεμετρία. Pro μεμέτρω. Mensurati sunt.

Μέμηλα. Curavi. Et μέλ. Curæ est.

Μεμηλός. Curans. Qui curavit.

Μέμνω. Infanit. Furit.

Μεμλωμένος. Miniatum. Minio tinctum. Aristophanes: *Funem fugiunt minio tinctum.*

8 Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσιν ἰδ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Ajacem, quod integrum legitur Antholog. lib. i. cap. xiv.

9 Παρμαίνουσι] Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. male, παρμαίνουσι. Homerus Il. Δ. v. 11.

—Τῷ δὲ αὐτῷ φιλομνηστὴς Ἀφροδίτη

Αἰὲτ παρμαίνωκε.

Scholista: Παρμαίνωκε. παρμαίνε. παρμαίνε. Confer etiam Etymologum.

10 Μεμνήνται. μέν. † Μεμετρίαται. μεμ. Sic locum hunc ex 2 MSS. Paris. emendavi & distinxī, qui in prioribus Editt. male sic legitur: Μεμνήνται. μεμνήνται. μεμνήνται. μέν.

11 Ἀριστοφάνης] Aristophanes pag. 371. (262. Ed. Bas. P.) Vt de ibi Scholiam, ejus verba Suidas hic descripsit.

Μεμυσλημένοι. εὐωχημένοι. ζῶντες ἀρυσάμενοι
ἀρτοῖς κοίλοις, * καὶ μυστήρια μυστηρίοις. ὅθεν καὶ
τὸ ὄνομα τοῖς μυστηρίοις οἷον μυστήριον π. ὄν. ἐν ταύτῃ
ἐορτῇ πάντες ὡρῶντα ἡδίων καὶ τὴν ἀθάρα, καὶ
ἀλλὰ πινά. μυστήριον δὲ καλεῖται κοῖλον ἄρτος ἡ γυν
ἀθάρα. ἐν γὰρ τοῖς Θεσείοις ἀθάρα ἡδίων. ὁ δὲ νῦν
Ὡ πολλὰ παλαιωθέντα, καὶ εἰς ἑδὲν ἐστιασθέντες,
νῦν δὲ ὀλιγίστοις. ὀλιγίστοις δὲ ἀλφίτοις λέγεται, ἡ-
γυν ἄρτοις. τοῖς κοίλοις γὰρ ἄρτοις τὴν ζῶντος ἀρυσά-
μενοι, ταχέως ἐκορύνοντο δι' ἐνδείαν ἄρτων. πεποίη-
δὲ ἡ λέξις, λέγω δὲ ἡ μυστήριον, ὡς τὴν μάσπιν.
ἡ ἀφ' τὸ πλῆθος τῶν ὅλων ὀλίγον ἄρτον ἡδίων. ἡ
τῶν ζῶντων ἀρτοῦ, ὡς τὴν ἐκορύνοντο.

Μέμφις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνει Μέμφεως. ἡ
δολικὴ, τῶν Μέμφεως καὶ * Μηλυκόν, ἡ Μέμφις.

Μεμφίτης. ὁ ἀπὸ τῆς Μέμφεως.

Μεμφωλή. μέμφις.

Μεμφιβολεῖν. μέμφεσθαι.

Μεμφίμοιρος. φιλεγκλήμων.

Μένανδρος, Ἀθηνῶν, κωμικὸς ἀρχαῖος. καὶ
* Μένανδρος ἑπὶ, Ἀθηνῶν, Διοπίθης καὶ Ἡ-
γησιφράτης. ὡς ὁ πολὺς ὡς πᾶσι ὁ λόγος. κω-
μικὸς δὲ νέας κωμῶδίας, τραγῶδες τὰς ὅψεις, ὅθεν δὲ
τὸ νῦν, καὶ ὡς γυναικῶς ἐκμανέσθαι. γέγραφε
κωμῶδίας ῥή, καὶ ἐπιτολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸ βα-
σιλέα, καὶ λόγους ἐτέρους πλείους καὶ ἀλογάδην.

Μένανδρος, Λαοδικεύς, δὲ ὡς Λύκω τῶν πο-
ταμῶν, σοφιστής. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἑρ-
μογένους τέχνην, καὶ Μινικανὴν Προγυμνάσμα. καὶ
ἄλλα.

Μένανδρος Προτίκτωρ, ἱστορικός. ὅς λέγει ὡς ἐ-
αυτῷ. Ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατῆς ἐκ Βυζαντίος ὁρμώ-
μενος ἦν. ἔτος δὲ ἐν ἡμέραις τῶν λόγων μετελή-
χεν παιδείας. Ἡρόδοτος μὲν ἐν μοι ὁμόγνητος, δὲ ὡς
τὸ νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας, εἶτα ἀφωτίσθη δὲ
ὡς ταῦτα σπασθῆς. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ χεῖρσιν ὁρμώ-
μενος καὶ νόμοις ὁμολῶσα, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τὸ πόνον.
καὶ δὲ ἀφωτίσθαι, ὡς μοι ὑπῆρχε δυνατὸν. ἡμέρα δὲ
ἐχρησάμενος τῇ ἐπαγγελίᾳ ἐπὶ τῇ δυνάμει. ὁ γὰρ

1 Μεμυσλημένοι. εὐωχ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis in *Pluto* pag. 67. (33. Ed. Bas. P.)

2 Καὶ μυστήρια μυστηρίοις. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστ.] Emenda ex Scholiasta Aristophanis: Καὶ μυστήριον ἱμῶν. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστῶν, &c. De voce μυστῶν autem & μυστῶν, vide Lexica vulgata.

3 Μηλυκόν, ἡ Μέμφις.] In prioribus Edit. post verba hæc additur, Ἀπὸς, ὁ δὲ Αἰγύπτου. τῶν Αἰγύπτου πρὸς τὴν ἑλάνην. καὶ ἑρμῆς ἦν ὁ δὲ ὅς τῶν Αἰγύπτου, ὡς ὡς ὁ Μέμφις ὁ ἡλίου. Sed ea hic omittenda putavi, tum quia in vetustissimo MS. A. delunt, tum etiam quia non pertinent ad vocem Μέμφις, sed Μινίς. Bos enim, qui apud Ægyptios Soli sacer habebatur, non appellabatur Memphis, sed Mnevis, ut vel ex ipso Suida supra v. Ἀπὸς, & infra v. Μινίς, discere licet.

4 Μένανδρος.] Hujus Menandri fabulas accurate recenset Meursius in *Bibliotheca Attica*, quem vide. Omisit tamen fabulam ejus Ἀπὸς, cujus meminit Suidas v. Ἀπὸς. Existimavit nimirum Meursius, vocem Ἀπὸς esse partem fragmenti, quod Suidas dicto loco ex Menandro adducit; cum certissimum sit esse nomen fa-

Μεμυσλημένοι. Epulati. Convivati. Qui pa-
nibus cavis, sive mystris jus hauserunt. Inde
enim & μύστρα appellata sunt: quasi dicas
μυστήρια. In hoc festo [Theseorum] omnes
& pulcem & alia quædam gratis edebant.
Μυστήριον autem vocatur panis cavus: vel, puls.
Nam Theseis [Athenienses] pulcem edebant.
Sensus autem est: O qui multos labores per-
tulistis, & tenuiter admodum vixistis; nunc
autem fortunati estis. Ὀλιγίστοις ἀλφίτοις dixit
pro, paucis panibus. Cavis enim panibus
jus haurientes, propter inopiam panis cito
fatiabantur. Vox autem μυστήριον deducta est a
μάσπιν, i. e. manducatio. Vel, propter co-
piam obsoniorum pauco pane vescabantur.
Vel, jus avide edentes, eo satiabantur.

Μέμφις. Memphis. Nomen proprium. De-
clinatur, Μέμφεως. Et dativus, τῶν Μέμφεως. Et
fœmininum, ἡ Μέμφις.

Μεμφίτης. Memphites. Sive, qui est ex ur-
be Memphi.

Μεμφωλή. Incuratio. Querela.

Μεμφιβολεῖν. Conqueri. Incurare.

Μεμφίμοιρος. Querulus.

Μένανδρος. Menander, Atheniensis, Co-
micus antiquus. Et Menander alius, Athe-
niensis, Diopithis & Hegesistrates filius, qui
omnium sermone celebratur. Fuit autem
novæ Comædiæ poeta; strabo quidem, sed
acuto ingenio præditus, & in mulierum a-
more effusus. Scripsit comædias cviii.
itemque epistolas ad Ptolemaum Regem, &
plurima alia, oratione profa.

Μένανδρος. Menander, Laodicea, ad Lycum
fluvium sita, oriundus, Sophista. Scripsit
commentarios in Hermogenis Artem, & Mi-
nuciani Progymnasmatum: & alia.

Μένανδρος. Menander Protector, Histori-
cus; qui sic de se ipse scribit: Pater mihi
erat Euphratas, Byzantio oriundus; minime
ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi
frater germanus erat, qui legum doctrina de-
gustata, statim ab harum studio recessit. Ego
vero & leges minime negligendas esse, & ad
finem laborum perveniendum mihi esse exi-
stimavi: idque feci, ut licuit. Minime ta-
men hujus studii professione sum usus. Haud

bulæ, ut & Lectorem supra monuimus. Sic autem, ut diximus,
Meursium censuisse, satis patet ex eo, quod in *Bibliotheca Attica*,
ubi de fabula Menandri & Ἀπὸς agit, locum illum Suidæ sic
legendum & distinguendum esse monet:

Μήτηρ πέντηκα τῶν ἀδελφῶν τῶν δυοῖν
Τούτων, τῶν δὲ πέντηκα πρὸς τὸν πατέρα
Αὐτῶν, ὡς τὸ μὴ τῶν αὐτῶν γένους
Σικανία καὶ ὡς αὐτῶν ἀντιπάλους
Ἐρωμένη, τῶν μὲν ὁ πατὴρ ἔχον
Τρεῖς δὲ χεῖρες, ὡς ἐλάττω στίφη.
Ἀπὸς ὅμως εἰς τὸ χεῖρας λαβεῖν
Ὁ γὰρ, ἡρώπαιον εὐδὲς ἡρώπαιον
Ἀπὸς ἔσται.

Subjungit postea: Ita versus istos ibi latentes, e latibulo suo pro-
tractos, restitui. Sed, quod salva modestia dixerim, insigniter fal-
latur. Fragmenta enim diversa, & ex diversis fabulis petita, in
unam massam compegit, duasque istas voces, Ἀπὸς, & Σικανία,
quæ fabularum nomina sunt, invito plane sensu cum ipsis Menan-
dri verbis miscuit: qui error ipsi cum Porto communis est. Vide
nos supra ad v. Ἀπὸς, ubi rite omnia distinximus, & suum cuique
fabulæ fragmentum restitui.

μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίχας, ὅτε μὲν εἰ τῇ βασιλείᾳ τοῦ βασιλέως, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐπιτελεόντων οἰκείῃσιν φροντίδας. καὶ τὰς ἀσπιδάσιν πολεμῶν παρῆς, καὶ τὰς χεῖρας ἐλόμεναι, κεχρησμένος πενέσθην. καὶ μοι χαλκὸν ἦσαν οἱ περὶ θόρυβοι τῶν ἡρώων, καὶ οἱ ἀμυλληταί τῶν ἰσχυρῶν ἀγῶνες ἐπὶ γὰρ μὲν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις. ὃ μὲν ἀλλὰ καὶ παλαίφρωνος ἀσπιδόμιμος, καὶ ἐς ποσὶτον ἐξέκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τῷ Φαυλίῳ ἀπιδύσας, συναπιδύσας δὲ αὐτὰ καὶ τὸ νηνεχέες, καὶ ἄλλο ὅ, πρὸς βίον ἀγλαΐσματος. ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τῷτο μὲν ἀσπιδόμιμος ἔχων ἐς τὴν ὑπὸ πύλιν, τῷτο δὲ καὶ μὴ πῦν ἐρεσθῆς, πινυμάτων τε καὶ ἰσχυρίας ἡδίστα ἐπαίων, ὡς καὶ τὸ πολὺ τῶν νυκτῶν μέγας χαλκὸν ἀνάλισκιν πρὸς τὰς ποικύτας φροντίδας, καὶ παρ-
ορμῶν ἐπιτελεῖν καὶ ὁξύνειν τοῖς ἡρώεσσιν τὴν ἀμυλλη-
πύλιν τῶν λογισμῶν ἀγαπητῶς εἰς τὰς τότε ἔργα ἀ-
λῶν καὶ δυσαναχρίτων, τῶν μὴ τὰ δέοντα ἔχων, ἀνα-
λογιστέον ἦν, ὡς οὐκ ἦν ἡρώων ἀνόνητα μετὰ πε-
νέσθην. ὡς ἐν ἀν μὴ ἀσπιδόμιμος κενεμειδίστης, ὡρμή-
θην ὑπὲρ τιμῆς τῶν συγγραμμάτων ἀρξάμενος μὲν τὸ ἀπο-
ρίων τῶν Ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἰσχυρίας πινυμάτων τῶν ἀρχῶν.

Μένδα. Ὑπὸ Ἐρετριέων ἀκτισμένη.

Μενδαῖος. ὁ ἀπὸ τῆς Μένδης.

Μένδη. πόλις μία τῶν ἐν Πελλήνῃ.

Μένδην. ὅτι καὶ τὸ Πᾶνα Αἰγυπτίοι, ὡς βα-
ρυνόμενον τῷ καὶ τῷ τρέπον τῇ αὐτῶν ἀνελκίστῃ
ὅτι καλεῖν καὶ πινῶν αὐτὸν ὡς ἀνακείμενον τῇ
γενίᾳ δυνάμει καὶ πινῶν αὐτὸν, ὅτε μὴ ἐδίδειν
τρέπον. ὁ δὲ καὶ τὸ ζῶν. ἦν δὲ καὶ ἰσχυρὸν τῶν
Μενδησίων παρ' Αἰγυπτίους, ἐν ᾧ καὶ ἄγαλμα τραγο-
σκελὲς ἦν, ὅρθον ἔχον τὸ αἰδοῖον.

Μενδησίον κέρας. τὸ τῷ Νείλῳ γόμα.

Μένια πείων. μεγάλη δυνάμις.

Μενδαῖος ἰσχυρῶς. ὁ πολεμικὸς.

Ἰσχυρῶς, ἐπεὶ σέρον τῷ δὲ δαφνῶδες Ἄρης

τύπε.

Μενδαῖος, καὶ χεῖρ τροπῶν, μινδηνίος.

Μενέδημος.

Μενεαυέμεν. ἀσπιδόμιμος.

Μενεθῆς. ὄνομα κύριον. καὶ Μενεθῆς.

Μενεχλίδης.

Μενεχράτης, καμικός. δράμα αὐτῷ, Μανέκλιος,
ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

ἢ Ἑρμιονίδης.

enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, & eloquentiae facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari, & otiosus circumire coepi. Ac placuere mihi strepitus curruum, & decursiones equestres: praeereaque saltationes pantomimorum. Adhuc & in palæstris frequenter me exercui, & eo amentiae processui, ut pænulam quoque, & cum ea sanam mentem, omnemque modestiam, quae vitam ornat, exuerem. Posteaquam vero Mauricius imperium cepit, princeps qui & populi salutem provide curabat, & Musas amabat, poematibusque & historiis audiendis quamplurimum delectabatur, utpote qui magnam noctis partem ipse in iis studiis consumeret, & ingenia hebetiora munificentia excitaret & acueret: tunc ego merito dolens & animo æger, quod ea, quibus opus esset, non haberem; mecum reputare coepi, non oportere me vitam adeo inertem & otiosam semper agere. Quare ne prorsus nihil agerem, ad hanc historiam animum appuli, ejusque conscriptionem ab obitu Agathiae auspicatus sum.

Μένδα. Menda, urbs ab Eretrienfibus con-
dita.

Μενδαῖος. Mendæus. Sive, qui est ex urbe
Menda.

Μένδη. Mende, urbs una ex Pellenæis.

Μένδην. Menden. Ægyptii sic vocant Pana, a vultu caprino, quem ei affingunt. Nam & lingua sua hircum sic appellant: eumque colunt, ut generationi sacrum: unde & esu ejus abstinent. Est enim animal salax. Fuit autem & templum Mendefii apud Ægyptios, in quo simulacrum erat, pedibus caprinis, & inguine intento.

Μενδησίον κέρας. Mendesium cornu. Est unum ex Nili ostiis.

Μένια πείων. Ferociâ spirans. Valde robustus.

Μενδαῖος ἰσχυρῶς. Equus bellicus. [In Epigrammate:] Monumentum hoc mortuo equo bellicoso posuit Damis, postquam ejus pectus sanguinarius Mars percussit. Pro μινδηνίος dicitur etiam μινδηνίος, a in η verso.

Μενέδημος. Menedemus. [Nomen proprium.]

Μενεαυέμεν. Cupide aliquid velle.

Μενεθῆς. Menetheus. Vel, Μενεθῆς, Menetheus. Nomen proprium.

Μενεχλίδης. Meneclides. Meneclis filius.

Μενεχράτης. Menecrates. Comicus. Ex fabulis ejus est, *Manecstor*, vel *Hermionensis*.

Epigrammatum, lib. III. cap. v. circa finem, ubi integrum Epigramma, ex quo verba hæc decerpta sunt, exstat, hodie legitur μινδηνίος, (Dorice nimirum pro μινδηνίος) quæ vox quamvis itidem monumentum vel sepulcrum significet; hic tamen apud Suidam potius scripserim σῆμα, quoniam id ad corruptam lectionem σῆμα propius accedit. Confer etiam Nostrum supra v. Δαφνῶδες, ubi in hoc ipso fragmento itidem male legitur σῆμα pro σῆμα: quamvis tunc, cum locum istum tractaremus, emendatio ista in mentem nobis non veniret, sed ex Anthologia μινδηνίος rescribendum censueramus.

Μενεχρά-

1 Τῶν ἡρώων] Wolfius legit ἀγῶνες: quam conjecturam probat.

2 Νηνεχέες] Sic recte 2 MSS. Paris. At in prioribus Edit. male legitur (Νηνεχέες).

3 Τῶν ἰσχυρῶν] Ex hac historia Excerpta quædam hodie adhuc supersunt, edita ab Hoeschelio inter reliquas Legationum Eclogas.

4 Μίνδην. ὅτι καὶ τὸ Πᾶνα Π.] Vide Bochartum Hieroz. Part. I. lib. II. cap. I. III.

5 Σῶμα] Male. Sensus enim suadet, scribendum esse σῆμα, quam lectionem in versione secutus sum. Cæterum in Anthologia

Μενεράτης, Συρακύσας, ἰατρός. ὅτος δὲ μὲν δὲν ἔδενά ἐκομίζετο τὴν θέρειαν (ἐθέρειπευσεν γὰρ τὴν ἰσχυρὴν νόσον) δὲ αὐτῷ ὁμιλοῦν τῆς θέρειαν ἀπὸ τῆς, καὶ Δία αὐτὸν ἐκάλει, οὗτος δὲ τῆς ἰσχυρίας ὑπὸ αὐτῷ, πρὸς ἑκάστῳ προσήγο-
ραί, τῷ μὲν Ἑρμῇ, τῷ δὲ, Ἀπόλλωνι.

Μενέλαος. Ἀθηναῖος ἐφίλιππων. ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπατέρα.

Μενέλαος, Αἰγῶν, ἐποποιός. ἔγραψε Θη-
βαΐδα ἐν βιβλίοις ἑξήκοντα καὶ ἄλλα.

Μενετοί. Θεοί, καὶ μὴ ἀπιδιδῶσι μισσηταίς. ἀντὶ
τῆς ἀνεξίτητος, καὶ οὐκ ἐξέως πτωχότητος. ἑπίμονοι,
καὶ βέλαιοι, καὶ οὐκ ἐξέπαπτοι. Μισσηταί, δὲ, ἡ εἰς
τὰ ἀφροδίσια ἀκροαία. μὴ ποτε μὲν τοὶ γενικώτερον
ὅτιν ἢ ἀπλησία, ἢ ἀσχετοκέρδεια.

faciles. Μισσηταί, vero est nimia in venerem proclivitas. Libido. Forte tamen generaliori sensu hæc vox accipienda est pro inexplebili cupidine, & turpi amore lucri.

Μενεχάρμης. ὁ ὑπομονητικὸς ἐν μάχαις.

Μένεχμος. ὄνομα κύριον.

Μενξίτιον. ὄνομα τόπος.

Μενξίτης. αἱ φροντίδες.

Μένιππος. ὁ Κυνικός. ἔστιν ἐν τῷ Φαίῳ.

Μένιππος. κωμικός. τὸ δράματων αὐτῷ ὅτι, Κέρ-
κωπες, καὶ ἄλλα.

Μενεικῆς. ὁ αὐτάρκης. καὶ μενεικῆς.

Μέν. δύναμις. ὁρμή. ἀφ' ἧς δὲ τὸ μέν. τῷ
θάρος. τὸ μὲν γὰρ μέν. ἐπὶ τῷ σώματι. τὸ δὲ
θάρος, τὸ ψυχῆς.

Μενούργα. ἐκ συνδέσμων τριῶν. τὸ ἀληθές. μάλλον
μὲν οὐ.

Μένω. Ἡ δὲ Ὀλυμπιάς ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐμνε
λογισμῶν.

Μένων, Ἀθηναῖος. ὅτος δὲ ἦν ἐπιθυμῶν πλῆθος
ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχων, ὅπως πλείω λαμβάνη ἐπι-
θυμῶν δὲ πᾶσι, ἵνα πλείω κερδάνη. Φίλος τε ἐβό-
λετο εἶναι τοῖς μέγιστον δυναμένοις, ἵν' ἀδικῶν μὴ δόξῃ δι-
κῆν. ἐπὶ τὸ δὲ χεῖρα ἔλαβεν, ὡς ἐπιθυμοῖν, συνιόντων
τὴν ὁδὸν ὥστε εἶναι ἀφ' ἧς ἐπιτορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ
ἐξαπατᾶν. τὸ δὲ ἀπλουῦν τε καὶ ἀληθές ἐνομίζετο
αὐτῷ ἡλίθιον εἶναι. τέρων δὲ φανερῶς μὲν ἔδενά. ὅ-
τω δὲ φαίη φίλος εἶναι, τῷ, ἐνδύλῳ ἐγνέτο ἐπι-
βελύων. καὶ πολέμῳ μὲν ἔδενος κατεγέλα, τῷ δὲ
συνόντων πάντων ὡς κατεγέλαν αἰεὶ διελέγετο. καὶ τοῖς

1 Μενεράτης, Συρακύσας, ἰατρός. ὅτος δὲ μὲν.] Locum hunc de Menecrate Suidas deprompsit ex Athenæo, quem vide lib. vii. pag. 298. Ibi enim eadem res fusius narratur.

2 Μενέλαος. Αἰγῶν.] Ex Harpocrate.

3 Αἰγῶν.] An potius Αἰγῶν? Vide Holstenium ad Stephanum v. Αἰγῶν.

4 Μενετοί Θεοί, καὶ μὴ ἀπιδιδῶσι.] Aristophanes Αἰνῶν pag. 615. (418. Ed. Baf. P.)

Ἐάν τις ἀνθρώπων ἰσχυρὸν τῷ Θεῷ,
ἐξέμεναι, εἴτε ἀφροσύνην λέγων,

Μενεράτης. Menecrates, Syracusanus, Me-
dicus, qui sacrum morbum curans, nullam
quidem mercedem pro ejus curatione acci-
piebat; sed a sanatis illud postulabat, ut se
ipsius servos esse faterentur. Idem Jovem se
appellabat, eosque, quos sanaverat, Deos; uni-
cuique nomen imponens, alteri Mercurii, al-
teri Apollinis.

Μενέλαος. Menelaus, frater Philippi con-
sanguineus: cujus meminit Demosthenes in
Philippicis.

Μενέλαος. Menelaus, Aegæus, poeta Epi-
cus. Scripsit *Thebaidem* libris xii & alia.

Μενετοί Θεοί, καὶ μ. [Si dicat,] *tardi sunt
Dii ad vindictam; nec [votum] persolvat ob
avaritiam: [ab eo ipsi quod debet, exigemus.]*
Μενετοί hic significat, mala patienter feren-
tes, nec cito hominum peccata ulciscences.

Vel, perseverantes, constantes, nec deceptu
faciles. Μισσηταί, vero est nimia in venerem proclivitas. Libido. Forte tamen generaliori sensu hæc vox accipienda est pro inexplebili cupidine, & turpi amore lucri.

Μενεχάρμης. Qui prælium intrepide susti-
net. Bellicosus.

Μένεχμος. Menechmus. Nomen proprium.

Μενξίτιον. Menxitium. Nomen loci.

Μενξίτης. Curæ. Sollicitudines.

Μένιππος. Menippus, Cynicus. Est in vo-
ce Φαίῳ.

Μένιππος. Menippus, Comicus. Scripsit
fabulam *Cercopes*, & alias.

Μενεικῆς. Sufficiens. Animo gratus. Et me-
νεικῆς, animo grata.

Μέν. Robur. Vis. Impetus. Differt au-
tem μὲν. a θάρσος. Nam μὲν. dicitur de
corpore: θάρσος vero, i. e. audacia, vel fidu-
cia, de animo.

Μενούργα. Vox est ex tribus conjunctionibus
composita. Revera. Vel, Imo vero potius.

Μένω. Maneo, Permaneo. *Olympias vero
in consilio suo perstitit.*

Μένων. Menon, Atheniensis. Hic ingentem
opum cupiditatem manifeste præ se ferebat,
& non minus imperii cupidus erat, ut plura
consequeretur; & honore affici volebat, ut
plus lucri faceret. Potentissimis quibusque a-
micus esse cupiebat, ne malorum suorum fa-
cinorum poenas daret. Viam maxime com-
pendiariam arbitrabatur esse ad efficienda ea,
quæ concupisceret, si pejeraret, & mentire-
tur, & falleret. Simpliciter enim & cando-
rem eodem loco habebat, quo stultitiam. Ne-
minem ex animo diligebat: ac si cui amicum
se profiteretur, ei palam infidiabatur. Ho-
stem nullum irridebat, verum de iis, quibus-

Μενετοί Θεοί, καὶ μὴ ἀπιδιδῶσι, μισσηταί
Αἰσχυροῦ καὶ τῶν.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

5 Μενεχάρμης. ὁ ὑπομονητικὸς.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. i. v. 525.

6 Μενξίτης.] Potius, μὲνξίτης. Vide Etymologum & Hesychium.

7 Μένων. Αἰγῶν. ὅτος δὲ ἦν ἐπιθυμῶν πλῆθος.] Hæc, & quæ sequun-
tur usque ad finem articuli, leguntur apud Xenophontem lib. i. i. r.
de *Expeditione Cyri*, in fine: ut Pearsonius monuit. Notandum autem
est, Menonem hunc a Xenophonte non vocari Αἰγῶν, sed Θεῶν
παλόν: unde Suidas proinde corrigendus est.

μὲν τὴν πολέμιον κτήμασιν οὐκ ἐπέβλεπε, (χαλεπὸν γὰρ ὦτο εἶναι τῇ Φυλακῇ λαμβάνειν) ἀλλὰ τὰ τῇ φίλων μὲν ὦτο εἶδεναι ὅτι ῥᾶτον ἀφύλακτα λαμβάνειν. καὶ ὅσοις μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους, καὶ ἀδίκους, ὡς δὲ ὁπλισμένοις ἐφοδεῖτο· τοῖς δὲ ὁσίοις, καὶ ἀλήθειαν ἀσκήσιν, ὡς ἀνάνδρους ἐπειράτο χρεῖσθαι. ὥσπερ δὲ πρὸς ἀγάλλειν ἐπὶ θεοσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ· ὅτε Μένων ἠγάλλετο τῷ ἐξαπαλῶν δύνασθαι, τῷ πλάσσειν ψευδῆ, τῷ φίλους ἀφγελᾶν. ἢ δὲ μὴ πανῶρρον ἀπαίδευτον ἐνόμιζεν εἶναι. καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχίρει πρῶτον, ἀφβάλλων φίλους, τὴν πρῶτον τῷ ὦτο δὲ κτήσασθαι. τὸ δὲ πειθομένους τραπῶντας παρέχεσθαι, ἐν τῇ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμνηστῆσαι. τιμᾶσθαι δὲ καὶ διεραπνεύσθαι ἡξίῃ, ὅτι δεικνύων, ὅτι πλεῖστα δύνατο καὶ ἐθέλοι ἀν' ἀδικεῖν. θύργεσις δὲ κατέλεγεν, ὅτε πρὸς αὐτῷ ἀφίστατο, ὅτι χρεώμενος αὐτῷ, οὐκ ἀπαύλεισεν αὐτόν.

volebat, ut ostenderet, & posse & velle se quam plurimum injuriæ aliis inferre. Illis, qui a se defecissent, imputabat, quod eo tempore, cum familiariter ipsis uteretur, eos non perdidisset.

Μεντίδιος. ὄνομα κύριον.

Μέντορος. ὄνομα κύριον.

Μέντοι. ὅμως. τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' ἐδενί τ' Ἑλλήνων.

Μενονίη. ἡ παρθυμία.

Μενότιος. ὄνομα κύριον.

Μεγαρχία. αἱ δύο χιλιάρχειαι, ἀνδρῶν βμή. οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι. καὶ τὴν ἡγεμόνην, Μεαρχήν, καὶ Τελετάρχην.

Μεεδαρχίας. μεετίας. καὶ δὲ δεαρχίας.

Μεεῖς. ἡ κληρονομία.

Μεεῖς. ἡ πνίξ. τὴν δυνατωτέρων ἀρπαζόντων τὰς προφὰς τῇ ἀδυνεστερῶν, καὶ ἐπὶ τῷ ἐκείνων πνιγμένων, ἐπεὶ ἄρα βοηθεῖν αὐτοῖς οὐκ ἠδύνατο, ἐπενοήθη ὁ ἀφμερισμός· καὶ ἕκαστος ἕκαστον, τὸ ἴσον λαμβάνων, ἐπεφάνη, Μεεῖς ἡ πνίξ. ὅτε ἐν οἱ δυνατοὶ ἤρπαζον, ἡ πνίξ. ὅτε δὲ ἐπενοήθη ὁ μερισμός, ἔλεγον οἱ πάντες, Μεεῖς ἡ πνίξ.

Μερίτης. συμμεριτής. Πολύβιος. Καὶ πολλὰ φεελασάμενοι σώματα, καὶ θρέμματα, τῶν ἐδενὸς μερίτῃ ἐποιήσαντο τῇ ἀλόντων.

Μερίτης. ὁ πνὸς πρᾶγμα μεταλαγχάνων. Πολύβιος. Ὁ δὲ Φύλαξ δὲ τὸς ἀνοίγει, ἐλπίζων καὶ πρὸς αὐτὸν πρᾶγμα τὴν θύγατραν, ἀφ' τὸ μερίτῃ αὐτὸν αἰετίνεσθαι τὴν εἰσφερομένην.

Μερκιδίνον. τόπος πρὸς.

Μερμαίρω. φροντίζω. ἡ χολῶ.

Μέρμερα. μερίμνης ἄξιον. χαλεπὰ.

1 Καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχίρει πρῶτον, ἀφβάλλων φίλους. Loc. hic ex Xenophonte sic restituendus est: καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπὶ πρῶτον, ἀφβάλλων φίλους, ἀφβάλλων τὰς σφάγας, τῶν αἰτῶν, &c.

2 Σὺν τῷ γε. Sic recte MS. Paris. A. & Photius in Lexico inedito. At priores Edit. σὺν τῷ σί: qua lectione Portus deceptus, ineptum loco huic sensum affinxerat.

3 Μεαρχία. αἱ δύο χιλ. Scribe, Μεαρχία, numero singulari. Duæ enim Chiliarchiæ unam tantum Merarchiam constituebant.

cum esset, ita semper loquebatur, ac si eos ludibrio haberet. Bonis hostium non insidiabatur, quod difficile putaret, facultatibus eorum, qui sibi caverent, potiri: sed res amicorum, quia non admodum custodirentur, facillime furripi posse, solum se scire putabat. Quoscumque perjuros & injustos esse animadverteret, ut bene armatos metuebat: viros vero pios & veritatis studiosos ut imbelles aggrediebatur. Et quemadmodum alius quilibet pietate & justitia gloriatur: sic Menon eo se jactabat, quod alios fallere posset, quod mendacia fingere, quod amicos irridere. Si quis non esset callidus & vafer, cum rudem & imperitum esse censebat. Apud quos primum in amicitia locum obtinere volebat, hos sibi conciliandos putabat, criminando eos, qui gratia apud eos plurimum valerent. Injuriarum societate milites sibi obsequentes reddebat. Affici se honore & coli propterea volebat, ut ostenderet, & posse & velle se quam plurimum injuriæ aliis inferre. Illis, qui a se defecissent, imputabat, quod eo tempore, cum familiariter ipsis uteretur, eos non perdidisset.

Μεντίδιος. Mentidius. Nomen proprium.

Μέντορος. [A recto Μέντορος. Mentor.] Nomen proprium.

Μέντοι. Tamen. At μὴντοιγε apud nullum puriorum Græcorum reperitur.

Μενονίη. Alacritas. Cupiditas.

Μενότιος. Menætius. Nomen proprium.

Μεαρχία. [Scribe, Μεαρχία.] Merarchia. Duæ Chiliarchiæ, virorum MMXLVIII. Quidam eam & Τέλος vocant: & ducem ejus Merarcham & Teletarcham.

Μεεδαρχίας. Per decarchias, five decurias.

Μεεῖς. Hereditas. Portio. Pars.

Μεεῖς ἡ πνίξ. Partitio non suffocat. Cum potentiores victum tenuioribus eriperent, & tenuiores propterea suffocarentur, quod se adversus potentiores defendere non possent, excogitata est partitio. Quare quivis æqualem portionem accipiens, alteri acclamabat: Partitio non suffocat.

Μερίτης. Particeps. Polybius: Magna mancipiorum & pecorum præda abacta, nullius eorum, quæ capta fuerant, participem quendam fecerunt.

Μερίτης. Alicujus rei particeps. Polybius: Custos autem statim aperit, sperans ad se quoque aliquid ex præda perventurum esse, quod partem eorum, quæ inferrentur, semper caperet.

Μερκιδίνον. Mercedinum. Quidam locus.

Μερμαίρω. Curas animo agito. Vel, irascor.

Μέρμερα. Res cura dignæ. Res difficiles & arduæ.

Confer Aelianum in *Tactic.* cap. ix. ubi Τελετάρχης rectius vocatur, quem hic Suidas Τελετάρχην appellat.

4 Μεεῖς ἡ πνίξ. τὴν δυνατωτέρων ἀρπ. Eadem ad verbum habet Photius in Lexico inedito. Confer etiam Zenobium.

5 Πολύβιος. Lib. iv. cap. xxix.

6 Πολύβιος. Lib. vii. cap. xxiv.

7 Μέρμερα. μερίμνης ἄξιον. χαλεπὰ. Ex Scholiasta Homeri ad Il. Θ. v. 453.

Μερμερίζω. μεριμνῶ.

Μερμερόης. ὄνομα κύριον. Τὸν ἡμερμερόϊον ἡμῶν σημαίνει, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χάρις, ὅδε μὲν αὖτε μάχῃ, ὅδε βασιλικῇ ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἐν-υπαρχῇ τῇ ἐθίων τῇ αὖτε τῇ Καύχασον.

Μέρμις. τὸ χοινίον.

Μερόη. νῆσος χτ' ἢ ὠκεανόν.

Εἰς τὴν πολυτέρω Μερόης πτόν ἔχον ἐρείσας.

Μερόλα. ὄνομα κύριον.

Μερόψ. ἢ μέροπες, οἱ ἀνθρώποι. Στὸ δ' ἡμερμερισ-μῶν ἔχον τὴν ὅπα, ἥτοι τὴν Φωνίαν.

Μερόπη. ὄνομα κύριον. καὶ Μεροπὶς, ἡ Κῆς νῆσος.

Μέσαβον. τὸ μέσον τῇ βοῶν ζύλον.

Μεσαγκυλ.

Μεσαπίων. ἄρτος. ὁ ψωμός. ἔτι δὲ ἢ ὄνομα τυ-εῖον. Μεσαπίωνα Πρόξενος Ἀθηναίους Φησὶ ποιή-σασθαι πόλεμον.

Μεσατμῶ. τὰς χαλόνι. τὰς μέσας χαλάμω τῷ ἴσῳ.

Μεσαύλιον. κυρίως μὲν, ἡ μέση θύρα. καίτοι δὲ ἀντὶ τῆς μεσαύλιον. ἢ μεσαύλιος, ὁ μέσος τόπος τῇ αὐλῆς.

Μεσαιπόλιος. ὁμογέγων. μεζοπόλιος.

Μεσαιτάλιος. ὁ μέσος. καὶ μεσαιτάλιον, τὸ ὑ-ψηλόν.

Μεσεγύημα. μεσεγύημα ὅστις, ὅταν οἱ συντιθέμενοι πρὸς ἀλλήλους αὐτὴν περὶ τῶν, τῇ ἢ τῇ τῶν ἐδὲ δικαίως ἔσται μελλόντων, ἢ αὐτῇ τῇ, ἐξ ὧν πρὸς βλάβην γνήσει τὰς κοινὰς τῆς πόλεως, ὡς δ' ἡ περὶ τῆς καὶ τὰς συνθήκας, μετὸν πρὸς οὐσίαν, αὐτῇ χαταλεῖται κοινῇ φίλῳ τὸ ἀργύριον, ὅπως ἀν' ἀμ-φοτέροις τοῖς μέρεσι δοκῇ, ἀν' αὐτῇ ἐκπεράξαι τὰς τοῖς αὐτῇ βεβαιώσασιν.

Μεσεγγύημα. τὸ ὁμολογητὸν ἀργύριον παρ' ἀν-δρὶ μέσῳ γινώσκῳ ἐγλήτῃ τῇ ἀπὸ δόσεως. καὶ μεσεγ-γύημα, τὸ ποιῆσαι τῷ τοῦ λέγειν.

Μεσερ. ἢ Αἰγυπτίος. καὶ ἔστιν ὁ τῷ Μεσερέμ.

Μεσεγύς. μεσίτης. ἐγλήτης. μέσος δύο μερῶν.

Μεσεγυῖον. ἐγλήται γίνονται, ἢ ἐγλήταις ποιῶν. ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ τῇ Σοφισ-τῶν.

Μεσηγύς. μεταξὺ.

Μεσῆς πηγῇ. καὶ Μεσῆς γῆς.

Μεσῆς. ὁ μέσος τῇ ἡλικίᾳ.

1 Τὸν ἡμερμερόϊον ἡμῶν σημ.] Fragmentum hoc legitur etiam su-
pra v. Ἀξιόλογος.

2 Μεσαπίων. ἄρτος. ὁ ψωμός.] Locus hic est corruptissimus, qui
sic legi & in integrum restitui debet: Μεσαπίων. ἄρτος. ὁ ψωμός.
ἔτι δὲ καὶ ὄνομα τυρεῖον Μεσαπίων. καὶ αὐτῇ αὐτὸν Ἀθηνάϊος ποιή-
σασθαι φησὶ Πολέμων. Sic enim recte legitur supra v. Ἀρτος: ad
quem locum hac proprie pertinent. Porro hic αὐτῇ ὅστις: cujus
verbo proinde litura nobis sananda fuit. Arti autem, Messapiorum

Μερμερίζω. Meditor. Cogito. Sum sollicitus.

Μερμερόης. Mermeroēs. Nomen proprium. *Citat supra Iulian. V. Axi-*
Mermeroēn nobis significasse, regionem illam καὶ αὖτε. *Verba sunt Choro-*
non esse magni faciendam, nec dignam, ob καὶ αὖτε. *Memorand. Rhet. Exe.*
quam Rex bello contendat, vel expeditionem p. 144. D.
suscipiat, sed eam inhabitare unam ex genti-
bis Caucaſo vicinis.

Μέρμις. Funis. Funiculus.

Μερόη. Meroe. Insula in Oceano. *Etiamsi*
ultra Meroēn vestigium tuum fixeris.

Μερόλαος. Merolaus. Nomen proprium.

Μερόψ. Homo. Et μέροπες. Homines. Sic
dicti, quod habeant μερμερισμῶν ὅπα, i. e.
vocem distinctam.

Μερόπη. Merope. Nomen proprium. Et
Meropis, Cos insula.

Μέσαβον. Lignum inter boves medium.

Μεσαγκυλός. [Epithetum teli. Amentatus.]

Μεσαπίων. Messapiorum. Ἄρτος. Panis. I-
tem nomen tyranni Messapiorum, cum quo
hospitium & amicitiam Athenienses iniisse Po-
lemon refert.

Μεσατμῶ. Regula. Telæ jugo.

Μεσαύλιον. Proprie janua [inter vestibulum
& atrium] media. Et μεσαύλιος τόπος, medius
aulæ locus.

Μεσαιπόλιος. Semicanus. Cui cruda & viri-
dis est senectus.

Μεσαιτάλιος. Medius. Et μεσαιτάλιον. Altum.
Excelsum.

Μεσεγύημα. Μεσεγύημα est, cum illi, qui
inter se pacta fecerunt de rebus turpibus &
injustis, aut unde damnum aliquod in Rem-
publ. redundaturum est, certam pecuniæ sum-
mam pœnæ nomine constituunt, eamque a-
pud communem amicum deponunt, prout
utrique parti visum fuerit; [eam recepturi,]
si pactis steterint.

Μεσεγύημα. Pacta pecunia, quæ apud se-
questrem deponitur. Et μεσεγγύημα, pecu-
niam apud sequestrem deponere.

Μεσερ. Meſer. Id est, Ægyptus. Vide in v.
Μεσερέμ.

Μεσεγύς. Mediator. Sponsor. Fidejussor.
Qui est inter duas partes medius.

Μεσεγυῖον. Sponsores fiunt. Vel, spon-
sores & sequestres aliquos constituunt. Sic
Isocrates in oratione contra Sophistas.

Μεσηγύς. In medio. Inter.

Μεσῆς πηγῇ. Meseis fons. Et Μεσῆς γῆς.
Meseidis terræ.

Μεσῆς. Qui est mediæ ætatis.

tyranni, meminit Athenæus lib. 111. pag. 108. ut monuimus etiam
supra.

3 Μεσατμῶ. Confer Hesychium v. Μεσατμῶ.

4 Μεσαύλιον. Vide Valesium ad Euagr. lib. 1v. cap. 1. & eun-
dem ad Harpocrationem v. Μέσινος.

5 Μεσεγγύημα. τὸ ὁμολογῶν.] Ex Harpocratiōne.

6 Μεσεγγύημα. Imo potius μεσεγγύημα: a μεσεγγύημα.

Μεσῆς.

Μεσημερίζω. καὶ μεσημεριανός.

Μεσσηνία. ὄνομα πόλεως, καὶ Μεσσηνίος, ὁ ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας.

Μεσιτεύειν. ἀνάμιστον κείσθαι. Τὰ δὲ χρήματα μεσιτεύειν ὡς Κύπρῳ συνετάξατο, παρ' οἷς ἂν αὐτὸς ὀδοκλήσῃ.

Μεσίτης. ὁ ἐξινοποιός.

Μέσιμα. ὄνομα πόλεως.

Μεσόα. τόπος.

Μεσοδασιλύς. μὲν θάνατον ῥωμύλη, ἀναρχίας ὅσης ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐπαινον ὅλον ἢ σύγκλητος τὸ κύριον τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανέτεροις τῶν βουλευτῶν ἐν ἀγορῇ κατανέμειν. ὅς μεσοδασιλύς ὀνόμαζαν.

Μεσόγαιον. αἰτιατικῇ. Μεσόγειος δὲ, ἀντὶ τῆς μέσης τῆς γῆς.

Μεσόδμη. ἡ τῆς τὸ μέσον.

Μεσολαβηθεῖς. Τὸν δὲ ἦν ἐπεισεν, εἰ τύχοι μεσολαβηθεῖς αὐτὸς ὑπὸ τῆς πεπερωμένης, ἐξεργασθῇ τῇ Ῥωμαίων πόλεμον. τῷ τῷ μετὰ τὴν συχέει.

Μεσομήδης. ὁ Κρήτης, λυρικὸς, γεγραμμένος ἐπὶ τῇ Ἀδριανῇ χρόνῳ, ἀπελθόντος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. γράφει ἐν εἰς Ἀντίνοον ἑπαινον, ὅς μὲν Ἀδριανῆ παιδικῇ καὶ ἄλλῃ ἀξίφορα μέλη. ἡ Ἀντωνίνος τὸ τῆς Σύλης μνημεῖον ἐπιζητήσας, ἐπεσκέψατο, τῷ τε Μεσομήδει, τῷ τῆς Κισσαρηνίου νόμῳ συγγραφεῖ, κενότατον ἔχον τῷ μὲν, ὅτι καὶ Κισσαρηνίαν ἐμάνθανεν. ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τὴν ἀμώτηλα αὐτῷ ἐξήλθ.

Μέσον. τὸ μετέχον τῶν ἰσῶν. ἐπὶ τῇ τῶν ἡθῶν ἀρετῶν αἱ μὲν ὑπερβολαὶ καὶ ἐνδείαι, ἐναντία ὄντα ἀλλήλαις, ὑπὸ τῷ κακίᾳ εἰσὶν. αἱ δὲ ἀρεταί, μέσαι αὐτῶν ὄντα, ὑπὸ ἄλλο γένος εἰσὶ. ὑπὸ τῷ τῷ ἀρετῇ. ἢ ὅτι συμβέβηκε ταύταις ἡ μὲν μέσαι εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐναντίας ἐκαστέρων τῶν ἀκρῶν. ἐν τῇ τῇ μεγάλῃ καὶ μικρῇ, ὅντος τῆς μὲν ἐν ὑπερβολῇ, τῆς δὲ ἐν ἐνδείᾳ, καὶ τὸ μετὰ τὴν αὐτῶν τὸ ἴσον ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος. ἔστιν οὖν κακίᾳ μέσον, τὸ τῇ μίξι τῇ ἀκρῶν ποιῶν ὄν, καὶ ἀναγκάσιον ὑπὸ ταυτὸν ὅτι γένος τοῖς ἀκρῶν. ἡ δὲ ἀρετὴ ἔχ ἔπα τῇ κακίᾳ μέση. ὁμωνύμως γὰρ τὸ μέσον λέγεται. λέγεται γὰρ καὶ ἐν κύκλῳ μέσον τὸ κέντρον. ἀλλὰ καὶ ἐν ὅροις μέσος, ὁ τῷ μὲν ὑποκείμενος, τῷ δὲ κατηγορεύμενος. ἢ ὅλως ὁ δις λαμβανόμενος ἐν ταῖς τῶν περὶ τὰς ἀρετὰς συμπλοκαῖς, καὶ τοῖς ποιήτοις. λέγεται γὰρ μέσος, ὅταν ἀμφοῖν μετέχη τῇ ἀκρῶν. τῇ δὲ ἐπὶ

1 Μεσόδμη] Plenius & clarius vocem hanc Hesychius explicat.

2 Μεσομήδης] De eo vide Scaligerum ad Chron. Euseb. Num. mclx. & praecipue Salmasium ad Julium Capitolinum in Antonino Pio.

3 Κισσαρηνίου νόμῳ συγγραφεῖ. Ab Eusebio in Chronico Mesomedes dicitur Κισσαρηνίου νόμῳ συγγραφεῖς: quod ab Hieronymo vertitur, Citharicorum carminum musicus poeta. At Scaliger negat Mesomedem recte dici posse poetam, quippe qui modos tantum

Μεσημερίζω. Meridior. Et μεσημεριανός. Meridianus.

Μεσσηνία. Messene. Nomen urbis. Et Μεσσηνίος. Messenius.

Μεσιτεύειν. Apud sequestrem depositum esse. Convenit inter eos, ut pecunia in Cypro apud sequestres deponeretur, apud quos ei placuisset.

Μεσίτης. Mediator. Pacis arbiter.

Μέσιμα. Mesima. Nomen urbis.

Μεσόα. Messoa. Locus ita vocatus.

Μεσοδασιλύς. Interrex. Post Romuli mortem, cum Romae interregnum esset, annum totum Senatus summam rerum potestatem habuit, quinque dierum imperio illustrioribus Senatoribus, alteri post alterum, commisso; quos Interreges nominarunt.

Μεσόγαιον. Accusativus. [Per α scribitur.] At μεσόγειος, [per ε.] Mediterraneus.

Μεσόδμη. Columna in medio posita.

Μεσολαβηθεῖς. Medius prehensus. Interceptus. Filio autem persuasit, ut, si forte ipse factis interciperetur, bellum Romanis inferret.

Μεσομήδης. Mesomedes, Cretensis, Lyricus, qui Adriani temporibus vixit: ejus libertus, vel ex praecipuis amicis. Scripsit encomium Antinoi, qui Adriano erat in deliciis: & alia diversa carmina. ἡ Ἀντωνίνος Syllae sepulchrum repertum instauravit, & Mesomedi, qui cantica Lyrica conscripsit, cenotaphium exstruxit: huic quidem, quod cithara canere didicisset; illi vero, quod ejus crudelitatem imitaretur.

Μέσον. Medium. Sive, æquale. In moralibus virtutibus excessus & defectus, qui sunt inter se contrarii, in vitio ponuntur. Virtutes vero, quæ sunt in eorum medio sitæ, ad aliud genus referuntur. Accidit enim illis, ut non solum sint eorum mediæ; sed etiam extremis utrifque contrariæ. Nam ex magno & parvo, quorum illud in excessu, hoc vero in defectu positum est, constat id, quod inter eos interjectum est, æquale nimirum: non tamen sub eodem genere continetur. Est igitur proprie medium, quod utrique extremo miscetur, & necessario sub eodem genere est, sub quo sunt extrema. Virtus vero non ita dicitur esse vitiorum medium. Medium enim æquivoce dicitur. Nam & in circulo centrum dicitur medium: & in terminis [syllogismi] medius dicitur is, qui alteri subjicitur, & de altero prædicatur. Vel, qui bis in propositionum connexionibus, & similibus sumitur. Dicitur enim

musicos fecerit, non vero carmina aliqua lyrica conscripserit. Νέμους enim apud Græcos non dici carmina vel cantica, sed modulicos musicos, quibus carmina temperentur. Contra Salmasius loco laudato erudite ostendit, νόμους appellari carmina musicis modulibus instructa: atque adeo Mesomedem non solum modulorum musicorum auctorem, sed etiam carminum lyricorum poetam fuisse contendit. Ipsum adi: nam lectu digna habet.

4 Ἐπὶ τὸ αὐτὸ γένος. Addita negatione legendum est, ἐκ τῶν τὸ αὐτὸ γένος ἐπὶ.

γῆ, καὶ μίξις, καὶ κρᾶσις ἢ χέσεως ἐν ἅπασιν αἰτίαν
ὁ μέσος ἔχει. † Ὅμηρος. Εἰς μέσον ἀμφοτέρωσι
δικάσατε. Οὐκ ἔστιν, εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ
μέσως δικάσαι, μήτε τῷ τῷ παλαιῷ νόμῳ, μή-
τε ἐμοί. διὸ καὶ ἐπιφέρει. Μηδ' ἐπ' ἀγωγῇ. † Ἐγὼ
δ' ἔρχομαι μέσῳ. ἀντὶ τῆς ἡγήσεως. Δὲ μεταφορᾶς
τῆς ἀδελφότητος, τὰ μέσα ληθέντων. † Ὅτι μεσότης
καὶ μέτρον ἐν δυνάμει μάλλον καὶ ἡθῶν γενέσθαι. ἢ
δὲ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἐλλείψις, ἐπειδὴ ἐπ' ἀπειρον παρ-
αίρει, ἀλλὰ τῷ τοῦ ἀδελφῶν αὐτῶν ἔλεγον δυνάμει.
sic vincunt.] † Medium & modus non potest fieri magis & minus. Excessus vero & de-
fectus in infinitum progrediuntur: unde eum vocarunt indefinitam dyadem.

Μεσογῶν. μέσῳ ὁδῶν.
Μεσότης. ἀληθής. Ὅτι μεσότητές εἰσιν, οὐκ ἀ-
κρότητες, αἱ τῶν ἡθῶν ἀρεταί, μάλιστα ἡ δικαιο-
σύνη.

Μεσοβράχυσαντος ἡλίου.
Μεσῶται. πλησῶνται.
Μεσῶ. γ' συζυγίας τῶν παλαιωμένων. † Εὐει-
πίδης Μηδείας.
Ζηλῶ σ'. ἐν ἀρχῇ πῆμα, καὶ δέπω μεσῶ.

Μεσερέμ. ὄνομα κύριον. ὁ ἐκ τῆς Χάμ. ἐξ ἧς καὶ
Μεσερέμ, ἡ Αἴγυπτος, ἢ νῦν Μέσερ ὀνομαζομένη. καὶ
Χάμ σκηνώματα. Αἴγυπιος. καὶ ἐστὶν ἐν τῇ Αἴγυπτῳ.

Μέσφ' ὅτε. ἕως ἧς.
Μέτα. μέτεστιν. Ὡς καὶ κεφαλὴ ἔσσι τῶν
μέτα. ὁ ὅστις, μέτεστι.
Μετά. ὁ τῆς Ἀρχαίας Ἀπολλωνίου πέντε διὰ τὴν
Φησιν. Ὁ Εὐστάθης, καὶ μὲν πᾶσιν. Ὁ Ἐπί. Ἐς τὴν
μετὰ χαλκόν. Ὁ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώτοιο. Ὁ πό-
ταμος. Χαῖται ὁ δ' ἐρράσαντο μὲν προῆς ἀνέμοιο.
Εἰς. Μετὰ τῶν ἐταίρων. Σύν. Σύν δ' αὖ ἐγὼ μὲν
τοῖσι. Πρὸς. Σφαῖραν τ' ἐπεὶ ἔρριψα μετ' ἀμύμνα
βασιλέα. † Ὁ δὲ ἐκλείπει τὴν ῥάβδον πυθμὲν καὶ
πώματι, καὶ μὲν χεῖρας εἶχεν αἰεὶ, ἔτε μὲν ἡμέρας
χεταπιθέμενος, καὶ νύκτωρ ὑπὸ τῷ κεφαλῷ ὑ-
ποπιθέμενος. καὶ αὐτῷ.
Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χάρας μέτα,
Ὅσον περ ὑμῶν. ἄχθομαι δὲ, καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως περὶ γυμνά.
τῆς τῆς, μέτεστι.

Μεταβαλόν. γραφεῖς.
Μεταβολή. ἡ καὶ τέσσαρας τρόπους γίνεται. Φθο-

1 Ὅμηρος. II. 4. v. 574.
2 Ἐγὼ δ' ἔρχομαι μέσῳ. ἀντὶ τῆς ἡγήσεως. Aristophanes *Ranis* p. 234.
(149. Ed. Baf. P.)
— Αλλὰ ὅν ἔχει μέσῳ.
Scholiasta ad eum locum: Ἐχὶ μέσῳ. ἀντὶ τῆς, μέσῳ ἐλθέσθαι. τῷ τοῦ
δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἀδελφότητος. Idem Comicus *Acharnensis*. pag. 398.
(184. Ed. Baf. P.)
— Ἐγὼ δ' ἔρχομαι μέσῳ.
Scholiasta: Ἀντὶ τῆς ἡγήσεως. Δὲ μεταφορᾶς τῆς ἀδελφότητος, τὸ μὲν
σημαίνει, καὶ μὴ ἔχοντων εὐκόλως σφραγίσαντες ἀντιπαλαίοντες.
Hinc Suidas sua deprompsit.
3 Μεσῶται. Imo μεσῶται: ut recte habet Photius in Lexico
inedito. Μεσῶν enim idem significat quod παλαιῶν.
4 Εὐειπίδης Μηδείας. Versu 60.

medius, quia utriusque extremi particeps est:
idemque tam ob positionem, quam quia u-
trumque extremum attingit, & propositiones
vinculi instar continet, rationem causae ob-
tinet. † Homerus: *Utrique aequae jus dicite*.
Hic enim εἰς μέσον non significat, in medium
prodeuntes, sed medium servantes in judi-
cando: id est, nec illi, nec mihi gratifican-
tes. Ideo etiam subjungit: *Neque ut alterutri
gratificemini*. † *Ego vero medius teneor*. Id
est, victus sum. Metaphora ducta est ab a-
thletis, quos adversarii medios arripiunt, [&
sic vincunt.] † Medium & modus non potest fieri magis & minus. Excessus vero & de-
fectus in infinitum progrediuntur: unde eum vocarunt indefinitam dyadem.

Μεσογῶν. Mediam viam incedens.
Μεσότης. Medium. Mediocritas. Morales
virtutes sunt mediocritates, non autem ex-
tremities: praecipue vero Justitia.

Μεσοβράχυσαντος ἡλίου. Medium caelum Solē
tenente.
Μεσῶται. Repletur.
Μεσῶ. Medius sum. Est tertiae conjugatio-
nis circumflexorum. Euripides *Medea*: *Lau-
do te*. Nam malum adhuc in principio confi-
sit, nec dum adultum est.

Μεσερέμ. Meserem. Nomen proprium. Cha-
mi filius; a quo & ipsa Aegyptus dicta est
Mesrem; quae nunc Meser vocatur. Et, Cha-
mi tabernacula. Id est, Aegyptus. Vide in v.
Αἴγυπτος.

Μέσφ' ὅτε. Donec. Quousque.
Μέτα. Pro μέτεστιν. Particeps est. *O impro-
bum caput! neutiquam horum particeps es*.

Μετά. Apollonius Archibii filius dicit, [par-
ticulam μετα] quinque significare. Ἐπί. Ad.
Profectus Temesen, ad aem [inde petendum].
Ὑπό. A, vel Ab. *Comae vero agitabantur a fla-
tu venti*. Εἰς. Ad. *Ad agmen sociorum*. Σύν.
Cum. *Simul autem & ego cum his*. Πρὸς. Ad.
Globum postea jecit ad inculpatum Regem.
† *Ille autem virgam fundo & operculo clau-
sit, manibusque semper tenuit, nec interdum eam
deponens, & noctu capiti subiciens*. Et ite-
rum: *Ad me enim haec regio aequae pertinet,
atque ad vos: sed doleo, atque omnia civita-
tis negotia graviter fero*. Μέτα hic positum
est pro μέτεστιν, i. e. particeps est.

Μεταβαλόν. Conversus. Mutatus.
Μεταβολή. Mutatio. Ea fit quatuor modis:

5 Μεσερέμ] Vel series literarum ostendit, scribendum esse
Μεσερέμ.
6 Ἐγὼ δὲ, καὶ μὲν πᾶσιν] Haec verba delenda sunt, quoniam non
solum nihil ad rem faciunt, sed etiam seriem orationis interrumpunt.
7 Ἐπί. Ἐς Τεμεσίω μ.] Sic recte 2 MSS. Paris. At in priori-
bus Editt. omissa interpunctione male legitur, Ἐπί Τεμεσίω μὲν
καὶ.
8 Ἐς Τεμεσίω μὲν καὶ καλκ.] Haec sunt verba Homeri *Odys.* A. v. 184.
9 Μετόπισθε νεὸς κυανοπρώτοιο] Haec verba lituram merentur.
Sunt enim ab hoc loco omnino aliena.
10 Χαῖται δ' ἐρράσαντο μὲν πρ.] Homer. II. 4. v. 367.
11 Μεταβολή. καὶ τῶν τέσσαρας τρόπους γ. — καὶ τὸ φθινόν-
τος ἡμπαλιν] Haec leguntur apud Philoponum in lib. 1. Aristot-
elis de *Anima*, C. vii. a. unde ea Suidas descripsit.

εἶς, ἀλλοιάσεις, αὐξήσεις, φθίσεις. καὶ ἐν τέσσαρσι θεωρεῖται κατηγορίας· ἐν Οὐσίᾳ μὲν, ὡς γένεσις καὶ φθορά· ἐν Ποσὶ δὲ, ὡς αὐξήσις καὶ μείωσις. ἐν Ποιᾷ δὲ, ὡς ἀλλοίωσις, οἷον λεύκανσις, μέλανσις. ἐν δὲ τῷ Πῶ, οἷον, ἀνω, κατώ, ἐν Λυκείῳ, ἐν ἀγροῦ. ἐπὶ πλείον δὲ τὸ κινήσεως ἢ μεταβολῆς. τὸ γὰρ κινέμενον δεῖ εἶναι, ἵνα καὶ κινήται. τὸ δὲ γινόμενον, ἢ φθειρόμενον, καὶ μὴ ἔσθ' ὡς καὶ ὅτι τὸ κινέμενον αὐτὸ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ἔχει μεταβολὴν, μηδὲν τὸ κινήσεως εἰς τὴν οὐσίαν ἢ ὑποκείμενον συντελέσει. τὸ μὲν τοι γινόμενον καὶ φθειρόμενον ἐκ ἐν ὑποκειμένου γίνεσθαι, ἀλλ' οἷον ἐξ ὕλης εἰς εἶδος μεταβάλλει τὸ γινόμενον, καὶ τὸ φθειρόμενον ἔμπαλιν. † Μεταβολὴ δὲ ὅστις, ἢ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινόμενὸν κλίσις, καὶ ἄλλως τὰς τῶν ὀπλιτῶν ὁφείας μεταπιθεῖσθαι. ἢ δύο ἀφ' ἑαυτοῦ. ἢ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων ὡς καὶ ἐπ' ἑαυτὸν ὀνομαζέσθαι· ἢ δὲ ἐπὶ τῆς πολεμίας. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν ἑαυτὸς ὑπογυγῆσθαι. † Μεταβολὴ ὅστις μεταλήψις τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' ἑαυτὸν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. καὶ ἢ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων μεταβολὴ δις ἐπὶ δύο κληνίων γίνεται· ἢ δ' ἐπὶ τῆς πολεμίας, δις ἐπ' ἀσπίδα.

Μεταβολαί. πραγματευταί. μεταπραΐ.

Μεταβῶ. ὄνομα κύριον.

Μετὰ βραχύ.

Μετὰ γὰρ νοσήσαν μαίνεσθαι καλόν. καὶ συνεξομῶσθαι τοῖς παρῶσι. ὁμοίον τῷ, Ὁ μαινομένοις μὴ συμμαινόμενος, ἔπος μαίνει.

Μεταγένης. ὄνομα κύριον.

Μεταγενής. μεταγενέστερος.

Μεταγένης, Ἀθηνᾶς, δούλιος ποῦς, κωμικός. τῶν δὲ δραμάτων αὐτῷ ἐπὶ ταῦτα· Ἀῦρα, μαμμάκυθος, Ὁμιόπερσαι, Φιλοθύτης, Ὁμηρος, ἢ Ἀσκηλάς.

Μεταγαιτνίαν. δῦντος μὲν παρ' Ἀθηναίοις. ἐν δὲ τῷ τῷ Ἀπόλλωνι· Μεταγαιτνίᾳ θύοι.

Μεταδιδάσκει. τὸ τὴν περὶ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ βελτιώσθαι, καὶ ἐλθεῖν ἐπ' ἄλλῳ. Καὶ ἔτε μεταδιδάσκοντος ἐπεὶ τοῦ τῷ ἡγεμόντος, ἔτε ὁλοφροσύνης καὶ ἰκετεύοντος ἐπαχόν ἢ περὶ τὰς δόσεις.

Μεταδίδωμι. δοτικῇ. γενικῇ δὲ. Ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, πάσης τῆς πόλεως μεταδιδόντες αὐτῶν.

Μεταδιᾶσθαι. ἐπιζητῆσαι. ἐφθρεῖν. Μετὰ τῶν

1 Μεταβολὴ ἐπὶ μεταλήψις τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιφάνειας. Hxc, & quæ sequuntur, αὐτῶν etiam leguntur apud Ælianum in *Tactis*. cap. xxv. unde ea Suidas procul dubio descripsit.

2 Ἀῦρα.] Fabulæ hujus meminerunt Harpocratio v. *Οἰκίσκος*. Scholiasta Aristophanis ad *Aves* pag. 582. & Athenæus lib. viii. ix. & xiii.

3 Ὁμιόπερσαι.] Drama hoc ab Athenæo aliquoties laudatur.

4 Φιλοθύτης.] Præter Athenæum fabulæ hujus meminit & Pollux.

corruptione, alteratione, incremento, decremento: eademque in quatuor categoriis cernitur. In Substantia, ut ortus & interitus. In Quantitate, ut incrementum & decrementum. In Qualitate, ut alteratio; veluti, dealbatio & denigratio. In Ubi, ut sursum, deorsum, in Lyceo, in foro. Mutatio vero plus est quam motio. Quod enim movetur, oportet existere, ut etiam moveatur. Quod vero nascitur, aut interit, non manet quod fuit. Deinde, quod movetur, in ipso subiecto mutationem patitur; motu nihil ad essentiam subiecti conferente. Quod vero nascitur & interit, non in ipso subiecto mutatur, sed illud quidem e materia in formam transit; contra vero, quod interit. † μεταβολή [in *Tacticis*] dicitur declinatio, quæ bis in eandem partem fit, militum frontes in tergum convertens. Ejus autem duplex est differentia: altera ab hostibus; altera ad hostes. Quidam vero eam sic definiunt. μεταβολή est versio frontis in tergum: vel contra, tergi in frontem. Et quidem ea μεταβολή, quæ ab hostibus dicitur, duplicem requirit declinationem hastam versus. Quæ autem in hostes, duplicem declinationem clypeum versus.

Μεταβολοί. Negotiatores. Propolæ. Permutatores mercium.

Μεταβῶ. Metabus. Nomen proprium.

Μετὰ βραχύ. Paulo post.

Μετὰ νοσήσαν μ. Cum insanientibus insanire pulchrum est. Id est, accommodare nos debemus ingenio eorum, quibuscum sumus. Proverbium hoc simile est illi, *Qui cum insanientibus non insanit, is demum insanit.*

Μεταγένης. Metagenes. Nomen proprium.

Μεταγενής. Post aliquem natus. Posterior. Junior.

Μεταγένης. Metagenes, Atheniensis, servi filius, Comicus. Ex ejus fabulis sunt & istæ; *Aura*, *Mammacuthus*, *Thuriopersæ*, *Philothytes*, *Homerus*, sive *Asceta*.

Μεταγαιτνίαν. Metagitnion. Secundus mensis apud Athenienses: quo Apollini Metagitnion sacrificium faciebant.

Μεταδιδάσκει. Alicui persuadere, ut omisso priori consilio, aliud amplectatur. [*Milites vero*] neque duci meliora suadenti parebant, neque lacrymis & precibus ejus quicquam movebantur.

Μεταδίδωμι. Jungitur dativo personæ, & genitivo rei. Impertior. Participem facio. *Vos, o Athenienses, ipsi omne jus civitatis impertivistis.*

Μεταδιᾶσθαι. Persequi. Inquirere. Investi-

5 Ὁμηρος.] Mentio ejus fabulæ exstat apud Enarratorem Comici ad *Aves*, pag. 602.

6 Μεταγαιτνίαν. δῦντος μὲν παρ' Ἀθ.

7 Μεταγαιτνίαν.] Sic recte MSS. Paris. itemque Photius in *Lexico* inedito. At Edit. Mediol. & Ald. male, *Μεταγαιτνίαν*. Basileensis vero & Genev. corruptius, *Μεταγαιτνίαν*.

8 Τὸ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ.] Lego & suppleo, τὸ πᾶσι πᾶσι τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, &c. Insolens enim prorsus est, ne dicam falsum, τὸ μεταδιδάσκει passiva significatione apud Græcos accipi.

ἐπιτηδείων ὑπεξελθόντα, ἐτέρων μετὰδιῶξαι χά-
ραν.

Μετὰδὲρπια. Ὀπιδείπνια.

Μετὰδος ἐνδεῖ ἄρτυ.

Μετὰχαλῆνες. ἀναπείθοις. Τὸς μὲν ἂν ἀπειλῇ ἀ-
νατέλλοις, τὸς δὲ καὶ βία μετὰχαλῆνες.

Μετὰκλείδης. ἔστιν ἐν τῷ Ἀθῶναιας.

Μετὰκόσμιον. ὁ κόσμος κρείττονα.

Μετὰλαμβάνω. γενικῇ. καὶ μετὰλαγχάνω, ὁμοίως.
καὶ μετὰλαγχάνει. μετῆς, ἀφυστρεῖ, ἢ ἀποτυγχάνει
κλῆρος.

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῇ τῷ
δευτέρῳ Φεργαδίων. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τῆς Λεσβίου
καταρῶδες ᾠδῶντας ἀποσεκαλῆντο. ἀνατρεφόμενοι γὰρ
ἐν πόλει αὐτῶν, χρησμοὶς ἐγένετο, Λέσβιον ᾠδὸν με-
ταπέμπεσθαι. οἱ δ' ἐξ Ἀντίοχης Τέρπανδρον ἐφ' αἰ-
μαλὴ Φθόρησι μετὰπέμψαντο, ἦκον αὐτῶν ἐν τοῖς
συστήτοις, καὶ κατετάλησαν. † Οἱ Λακεδαιμόνιοι
στασιάζοντες μετεπέμψαντο ἐκ Λέσβου μουσικὸν Τέρπαν-
δρον, ὅστις ἤρμωσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὴν στάσιν ἐ-
παυσεν. εἴπολε ἐν μὲν ταῦτα μουσικῇ πινόμενος οἱ
Λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.
Si forte igitur postea Musicum aliquem Lacedæmonii audirent, dicebant, *Post Lesbium cantorem.*

Μετὰλλός. μετὰφέρει. καὶ μεταλλός, ἀντὶ τοῦ ἐ-
ργαζομένου. πολυπραγμονεῖς. ἐν Ἐπιγράμματα.

Τῷ δ' ἢ τί μετὰλλός τῶτον μυχόν, ὦ Φιλόλιχνε;

Μετὰλλεία. ἢ ἐργαζομένη χρυσῷ.

Μετὰλλεῖς. οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι. Ὁ Φαῦνος
ἦν Πίχης, ὅς ἐστι Διός, ὃν Ἑρμῶν ἐκάλεισαν εἰς ὀ-
νομα τῷ πλανήτῃ ἀστέρῳ, μέταλλον ἐφύεργε χρυσῷ,
ἢ ἀργύρῳ, καὶ σιδήρῳ, καὶ τῶν τούτων ἐργασίαν παρέ-
δωκε τοῖς δυτικοῖς, ὡς καὶ πλεονόμῳ αὐτὸν ὑπο-
τῶν ἐγγυρίων καλεῖσθαι.

Μετὰλλήσαντι. παυσανδρῶς.

Μετὰλλῶσα. πολυπραγμονῶσα.

Μετὰμαθεῖν. μεταγνώσκειν. παύσατο. Ὁ Ἀγαθίας
ἔφη καὶ νῦν ἐξελήσεται μετὰμαθεῖν τὸ συνοῖσιν, ὅθεν π
ἐλαττον ἔξετε. κυρίως δὲ μετὰμαθεῖν ἔλεγον τὸ μὲν
ταῦτα ἐπεὶ π μαθεῖν, ἀφ' ἐμῶν ὅς πρῶτον. Ὁ Ἀει-
σοφάνης Πλάτῳ.

Οὐδ' ἂν μετὰμαθοῖς; Οὐδ' ἂν εἰ δόξης γέ μοι

Τὸν Πλάτωνα αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττη σίλφιον.

Καὶ μετὰμαθεν Ἑβραῖος ἂν τῶν Ἀσσυρίων δυσέ-
ρεαν. ἀντὶ τοῦ, ἠλλάξατο.

Μετὰμέλει. μετάνοι. μετὰμελῶ γίνετο. Εἰ δὲ ἦδη

1 Ἐπιδείπνια] MS. A. rectius habet, ἐπίδειπνια.

2 Ἀπιδῶ] Sic recte 2 MSS. Paris. At priores Editi. male, ἀ-
πιδῶ.

3 Μετῆς] Scribendum est μετῆς, auctoritate Hesychii, & Pho-
tiii in Lexico inedito.

4 Τῷ δ' τί μετὰλλός τῶτον.] Hexameter hic est pars Epigramma-
tis in mures, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. xxxiii.
pag. 70.

garc. *Cum necessariis clam egressum, aliam
regionem eum quassivisse [ajunt,]*

Μετὰδὲρπια. Bellaria. Secundæ mensæ.

Μετὰδος ἐνδεῖ ἄρτυ. Imperti indigenti panem.

Μετὰχαλῆνες. Revocantes. Flectentes. *A-
lios minis reprimentes; alios vero per vim inde
revocantes.*

Μετὰκλείδης. Metacrides. Est in voce Ἀθῶ-
ναιας.

Μετὰκόσμιον. Mundo præstantiorem.

Μετὰλαμβάνω, & μετὰλαγχάνω. Genitivo
junguntur. Particeps fio. Et μετὰλαγχάνει.
Particeps est. Vel, serius aliquam rem adi-
piscitur. Hæreditate excidit.

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. Post Lesbium cantorem.
Proverbium, quod dicitur de iis, quibus
secundus locus tribuitur. Nam Lacedæmo-
nii Lesbios citharædos primos advocarunt.
Cum enim ipsorum civitas seditionibus tur-
baretur, oraculo jussi sunt Lesbium canto-
rem accersere. Itaque Terpandrum, qui
ob eadem exulabat, Antissa accersiverunt,
eumque in conviviis audientes, iras & ini-
mitias deposuerunt. Aliter. Lacedæmo-
nii seditione laborantes, ex Lesbo Musicum
Terpandrum accersiverunt, qui ipsorum
animos composuit, & seditionem sedavit.

Μετὰλλός. Scrutatur. Et μετὰλλεύς. Scruta-
taris. Investigas. Curiose quæris. In Epi-
grammate: *Quidnam abditum hunc locum
scrutaris, o liguritor?*

Μετὰλλεία. Auri scrutatio.

Μετὰλλεῖς, Metallorum scrutatores. Metal-
lici. Faunus, filius Pici, qui & Jupiter, quem
nomine Planetæ Mercurium appellarunt, fo-
dinas auri & argenti & ferri invenit, eorum-
que excoquendorum rationem Occidentales
docuit, ita ut ab illarum regionum incolis
auctor divitiarum appellaretur.

Μετὰλλήσαντι. Ei, qui cessavit.

Μετὰλλῶσα. Scrutari. Curiose inquirere.

Μετὰμαθεῖν. Sententiam mutare. Omisso
priori consilio aliud amplecti. Agathias: *Vos
pacta jurejurando confirmata turpiter viola-
stis. Verum enim vero si vel nunc velitis mu-
tata sententia id, quod vobis expedit, agnos-
cere, nihilo deterius erit conditio vestra.* Pro-
prie vero μετὰμαθεῖν significat, omisso eo, quod
prius didiceris, aliud postea addiscere. Ari-
stophanes *Pluto: Non mutabis mentem? Non
si des mihi Plutum ipsum & Batti silphium.*
† *Et cum esset Hebræus ad Assyriorum im-
pietatem transiit.*

Μετὰμέλει. Aliquem pœnitet. Sententiam

5 Μετὰλλεῖς. οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι] Ex Harpocrate.

6 Φαῦνος, ὁδὸς Π.] Confer Cedrenum, pag. 17. & 18.

7 Μετῆς] Est vox Homericæ, Il. 1. v. 157.

8 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24. ubi sic legitur: Ὑμῶν π αὐτῶν δ' ἐπὶ
χρηστῶν βυλάσπεδοι φανεύονται, ὅρῳν ἐπὶ ὁρῶν ὁμωμοκίτες. & ἀνείδην
παροσπονδίσαντες.

9 Ἀεισοφάνης Πλάτῳ] Pag. 91. (45. Ed. Bas. P.)

μεταμέλῃ τῶν Ἀντωνίων, καὶ ξυνομολογῇ, ὅτι ἀπὸ θυμῷ εἶναι καὶ συμμαχίαν Ῥωμαίοις πεισασαῖ.

Μεταμέλῃ. παύσῃ ἀνθρώπων. Τὸ γὰρ θεῖον μεταμελείας ἀμύηλον. μεταβολαῖς δὲ συγχωρεῖται πείρῃ, ὥστε οἰκονομικῶς, ὥστε τὴν Ἰουδαίων ἐρωσύνῃ κατέπαυσε, καὶ ἡ βασιλείαν Ἀσσυρίων, καὶ Βαβυλῶν, καὶ Μακεδόνων.

Μεταμείβων. μεταλλάσσων.

Μεταμείβων. ἐπὶ τῇ πεπαιδευμένῃ, ἢ κοινῇ ἐπὶ τῇ συνόλῳ ἀπαιδευτῇ τοῖς πεπαιδευμένοις. καὶ ὁ ὑποκείμενος δὲ ἀναγνωτέον.

Μεταμάνῃ. μάταιος. ὡς ἔδεν χρήσιμος. Ἀειποφάνης. Ἐς κόρακας βαδίῃ μεταμάνῃ.

Μεταναστεύς. Φύγε. μετοίκῃ.

Μεταναστής. μετοίκος. Φυγᾶς.

Μεταναστῆς. ἡ πέρδιξ.

Οὐκέτι πῃ, τλήμων, σκοπέλων μεταναστῆς πέρδιξ,

Πλεκτός λεπταλέοις οἴκος ἔχει σε λύγρις.

Μετανεγνώδῃ. μετεπείδῃ, καὶ πέπαυτο ὁ θυμῷ. ὡς καὶ μετεγνώδῃ Σοφοκλῆς. Εὐτ' Αἴας ἐξ ἀέλπιων μετεγνώδῃ θυμὸν Ἀφείδαις.

Μεταξύ. ἀναμέσον. Τραϊανὸς δὲ τῇ κοινῇ τῇ ἔργων ἐκέρριξε τῇ πλῆθους τῇ χάμαλον, καὶ μεταξύ προεδυμένῃ ἄλλοι ἄλλως ἔταπτε.

Μεταξύ. ἐπὶ καὶ πρὸ πολλῶν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μεταξύ πίνων, καὶ ἀναφλεχθεὶς ὑπὸ τῆς μέθης, ὡς ἔειπεν ἡλθε ὡς Κλείτων, καὶ λόγχῃ ἀρπάσας ὡς τῇ δορυφόρων, δῆλασε ὅτι Κλείτω τῇ λόγχῃ, ὥστε οἰσηθεῖς. καὶ αὐτῇ. Ἐξάπλεται δὲ αὐτῇ μεταξύ πίνοντι ὄργῃ ὡς πῃ συμποτίω μὲν τότε, κοινῶν δὲ τῇ φόνων.

Μεταξυλογία. τὸ ὡς βραχὺ ὡς ἀλιπὸντα ἡ παρῆσαν ὑπόθεσιν, ὡς ἑτέρας κινήσας τῇ λόγον. Πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπαυτο αὐτῷ ὡς τῆς χάρας, καὶ αὐτῇ, ὥστε ἐν μεταξυλογία τινὶ, ὡς Ἀβρὼ τῇ Σαρακηνῷ διαλεγέσθαι ἀμφω.

Μεταπέμπομαι. αἰπαπῇ.

Μεταπέμπω. προσκληθεῖς.

Μεταπήδα. ἀφῆδανε. μετέρχε. Ὁ ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἀπορὴν ἐμπέσῃ, ἐπ' ἄλλο πῆδα νόημα φρενός. ἀπορὴν δὲ, ἢ γινῇ ὁ πόρος ὅτι ἐστὶν ὁρῶν. Φησὶ δὲ, ὅτι, εἰ ἢ ἀφῆδαν ὅτι εἰς ἀπορὴν ζήτημα ἐμπέσῃ, μετὰ δῶκε ἐπ' ἄλλο. σιῶπῃ δὲ ἀφῆδαν βέλετο τῇ

mutat. Resipiscit. Si autem Antonium horum pœnitet, isque profitetur, se non esse alienum ab amicitia & societate cum Romanis ineunda.

Μεταμέλῃ. Pœnitentia. Est affectus humanus. Deus pœnitentiæ expers est. Res vero humanas sapienti quodam consilio, quo omnia gubernat, in mutationes quasdam incidere finit: sicut Judæorum sacerdotium sustulit, Assyriorumque & Babylonis & Macedonum imperium [evertit].

Μεταμείβων. Mutans. Transmutans.

Μεταμείβων. Cum Musis. De erudito dicitur. Vel communiter de indocto, qui cum doctis versatur.

Μεταμάνῃ. Vanus. Inanis. Ad nihil utilis. Aristophanes: Ad corvos sublimis abibis.

Μεταναστεύς. Fuge. Migra.

Μεταναστής. Peregrinus. Inquilinus. Exul.

Μεταναστῆς. Profuga. Vaga. Epithetum perdicis [In Epigrammate:] Non amplius, misera, & a scopulis exulans perdix, viminibus teneris texta cavea te habet.

Μετανεγνώδῃ. Placatus est. Deliniri se sivit, & iram posuit. Sophocles: Postquam Ajax præter spem se revocari sivit ab ira, qua in Atridas accensus erat.

Μεταξύ. Interim dum. Inter. Trajanus autem ipse manum operi admovens multitudinem ad labores subeundos alacriorem reddebat, & ipse ordines militum obiens, singula ordinabat.

Μεταξύ. Adhuc. Non multo ante. Inter. Alexander autem inter bibendum, cum mero incaluisse, cum (lito jurgari cœpit, eumque hasta quadam satelliti erepta, tanquam furore percitus, trajecit. Et iterum: Inter bibendum autem ira accendebatur in quendam tunc quidem compotorem, sed cædium socium.

Μεταξυλογία. Sic dicitur sermo, quem omisso paulisper præsentī argumento, de alia quadam re instituiamus. Diverticulum sermonis. Cum paulisper de regione verba facere desisset, velut per diverticulum sermonis de Abro Saraceno ambo inter se colloqui cœperunt.

Μεταπέμπομαι. Accusativo jungitur. Accerfo.

Μεταπέμπω. Advocatus. Accersitus.

Μεταπήδα. Transilīto. Transito. [Aristophanes:] Cum autem in dubium aliquod, unde te haud facile expedire queas, incideris, ad aliud commentum celeriter transilīto. Ἀπορὴν est, cujus solutio vel explicatio inveniri non potest. Ait igitur: Si mens tua in quæ-

1 Μεταμείβων] Diogenianus proverbium hoc plenius sic effert, Μεταμείβων Κόρυς.

2 Ἀειποφάνης] Face, pag. 632.

3 Οὐκέτι πῃ, τλήμων, σκοπέλων] Distichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. 2. ut & Portus monuit.

4 Μετανεγνώδῃ μετῷ. Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajaxem, pag. 43. ut Portus observavit.

5 Θυμῷ] Hodie apud Sophoclem loco laudato legitur θυμῷ, quod præter. Vetus scholiasta tamen θυμὸν etiam legit, ut ex interpretatione ejus patet.

6 Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μεταξύ π. Hæc, ni fallor, sunt verba Arriani in opere de Rebus gestis Alexandri. Sed, quoniam auctor

ille nunc ad manus mihi non est. nihil certi affirmo.

7 Ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἀπ. Aristophanes Nubibus pag. 167. (98. Ed. Baf. P.

Ταχὺς δ', ὅταν γ' εἰς ἀπορὴν πέσῃ,

Εἰς ἄλλο πῆδα νόημα φρενὶ.

Enarrator ad eum locum: Εἰς ἀπορὴν πέσῃ. ἐπιδὲν δὲ, φρενὶ, εἰς πῆδα νόημα φρενὶ, καὶ ἐπ' ἄλλο νόημα φρενὶ πῆδα. ἀπορὴν δὲ, ὁ πόρος ὅτι λύσις οὐκ ἐστὶν ὁρῶν, καὶ ἀπῆδαν. δὲ ὁ Σωκράτης, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπὶ ταῖς ζητήσεσιν ἔταπειντο. ὅταν γὰρ σινοχαρήται, καὶ ἀπορὴν, μετὰ δῶκε εἰς ἔργον. ὁ γὰρ ἀπορὴν, ἄλλω, δηλοῖται αὐτὸς ἐν πύρρῳ γρόμφῳ. ὅτι ὅσα λέγει, ἀπορὴν. Hæc cum verbis Suidæ comparanda sunt, quoniam nonnulla apud eum aliter leguntur.

Σωκράτης

Σωκράτῳ, ὡς χλιδάζομενον ἐν ταῖς συζητήσεσι, καὶ μετρίαν μὲν ὑπὸ φρονήσεως διδάσκει ἐν αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν ἀπορήσῃς εἰς τι, ταχέως ἐπ' ἄλλο πῆδα νόημα. ὁ δὲ ὑποπτεύμενος ἄλλως, δηλονότι αὐτὸς ἐν πείρᾳ γινόμενος τ' ὅσα λέγει, ὑποτίθει.]
ut, si in aliqua re hæreat, celeriter ad aliud commentum transiliat. Hæc autem ipsi præcipit, ut qui ipse ante expertus esset ea, quæ dicebat.

Μεταπόντιος. ὄνομα κύριον. καὶ Σηλυκῶς, ὄνομα πόλεως.

Μεταπειθεμαι. γυνική. Φροντίζω. θεωροῦμαι. Μεταποιῶ δὲ, τὸ μεταβάλλω, αἰτιατική. Ἐπειδὴ, φησὶ, μεταποιῶσθ' τῶν νόμων, καταλυομένων ὁ Στέφανος.

Μεταποιεῖσθαι. ἀντιποιεῖσθαι. Πλάτων Πολιτικοῖς. Ἦκιστα βασιλικῆς μεταποιεῖσθαι τέχνης. ἀντιποιεῖσθαι. Ὁκυδίδης. Ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει καὶ μάλιστα οἱ ἀεγρῆς μεταποιεῖσθαι. σημαίνει ἀντιποιεῖσθαι.

Μεταποιῖνον. τὸ δίκαιον, τὸ ἔφορον τ' ὅλων, μεταποιῖνον φασί.

Μεταπύργιον. ὅτι μέσῳ οἰκοδόμημα τ' ὅτι τ' τείχεος πύργων. ἔπαυ Ὁκυδίδης καὶ Λυσίας.

Μετέροσι. μετέωρον. ὑψηλός.
Μεταρρύθμιζέτω.

Μέτασαι. τὰ ὑπάρτα μεταβάλλω.
Μετασοδῶν. ἀποδιώκων.
Μετασώμενος. ἀκολουθήσας. μεταδιώξας.

Μετασχηματίζουσα. μεταπλάττειν. ὡς ἀνασχηματίζουσα, μεταπλάττειν.

Μεταχεῖν. ὁππλᾶσθαι. μετέχειν.
Μετατρέχειν. ἀντὶ τῆς μετατρέχειν.

Μετὰ τὴν Μαραθῶνι μάχην, καὶ μετὰ τὴν πόλεμον ἢ συμμαχίαν. ἐπὶ τὴν ἐπὶ ὑποθέσει πρὶν καθεστῆσαι πάντων.

Μετατρέπος. αὐτὸς. ἀντὶ τῆς μετατρέπειν.
Μετῶλον. ὅτι ῥυτὸν λεγόμενον αὐλὴν, ὅτι ὄρνιθες ἦσαν.

Μεταφέρει σαυτόν. Προσέχει ἑαυτὸς μεταφέρειν, καὶ μεταχειρίζεσθαι τὰ πράγματα.

Μετάρρενα. ὁ μετὰ τὸν ὦμων τόπος.

Μεταφύνα. μεταπλασθῆναι.

Μεταχειρίζεσθαι. ἀντὶ τῆς μεταχειρίζεσθαι. Ὁκυδίδης δ'.

Μεταχειρίσαι. τετέστιν, ἐναλλάξαι, ἢ γινεῖν ἀπὸ πεντηκοντορέων πλεῖν τριήρης.

1 Ὁκυδίδης] L. II. c. LI. unde sensus huius loci supplendus est.
2 Μεταπύργιον.] Ex Harpocrate.
3 Μετασαι.] Est vox Homericæ Odys. I. v. 221. ad quem locum vide veterem Scholiastam & Eustathium, qui vocem illam rectius exponunt, μεταβάλλω. Confer etiam Etymologum.
4 Μετασώμενος. ἀκολουθῶ.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. N. v. 567. sed ubi legitur μετασώμενος, per o in syllaba tertia, ut etiam hic apud Suidam scribendum est.
5 Μεταπλάττειν.] Imo, μεταπλάττειν.

Itionem aliquam dubiam & difficilem incidere, ea omittit, ad aliam transilito. His autem verbis Socratem perstringere vult, ut qui in disputationibus ludibrio esset aliis, quod, cum ex aliqua difficultate se expedire non posset, ad alia transiliret. Monet igitur eum, ut qui ipse ante expertus esset ea, quæ dicebat.

Μεταπόντιος. Metapontius. Nomen proprium. Cum vero est generis fœminini, est nomen urbis.

Μεταποιεμαι. Genitivo jungitur. Curo. Ad me aliquid pertinere iudico. At μεταποιῶ, muto, accusativo jungitur. Quoniam, inquit, leges mutabit, lapidibus obruatur Stephanus.

Μεταποιεῖσθαι. Rem aliquam consequi studere. Ad aliquid adspirare. Plato Polit. Artis regie minime studiosos. Thucydides: Grassante pestilentia, illi, qui [erga egrotos] generosi videri volebant, [præcipue peribant.]

Μεταποιῖνον. Sic vocant iustitiam [scelerum ulttricem, &] omnium rerum inspectricem.

Μεταπύργιον. [Spacium, vel] ædificium inter duas turres in muris exstructas medium. Sic Thucydides & Lysias.

Μετέροσι. Sublimis. Excelsus.

Μεταρρύθμιζέτω. Concinnatur. Accommodatur.

Μετασαι. Oves, quæ sub se foveant agnos.

Μετασοδῶν. Abigens. Expellens.

Μετασώμενος. Sequens. Persequens. Infectans.

Μετασχηματίζουσα. Transfigurans. Transformans. Mutans. At ἀνασχηματίζουσα, refingis.

Μεταχεῖν. Participare. Participem esse.

Μετατρέχειν. Ad alias partes transire.

Μετὰ τὴν Μαρ. Post pugnam Marathoniam, & post bellum focii adfuit. De iis dicitur, qui ad rem aliquam gerendam serius accedunt.

Μετατρέπος. αὐτὸς. Aura mutata.

Μετῶλον. Aula, quæ sordida vocabatur: ubi gallinæ erant.

Μεταφέρει σαυτόν. Transfer te alio. Oportet in alium locum nos conferamus, & rebus gerendis manum admoveamus.

Μετάρρενα. Locus inter humeros. Dorsum. Tergum.

Μεταφύνα. Transformari.

Μεταχειρίζεσθαι. Pro μεταχειρίζεσθαι. Tractare. Thucydides.

Μεταχειρίσαι. [Apud Thucydidem lib. I. significat,] immutare, five ex navibus quinquaginta remorum triremes facere.

6 Μετατρέπειν. ἀντὶ τῆς μετατρέπειν.] Scholiasta Thucydidis ad lib. I. cap. xcv. Παρ' Ἀθηναίους μετατρέπειν. ὡς Ἀθηναίους μετατρέπειν, μετατρέπειν. Huc Suidas respexit.
7 Μετατρέπος αὐτὸς. ἀντὶ τῆς μετατρέπειν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Pacem, pag. 695. (471. Ed. Baf. P.)
8 Μετῶλον. ὅτι ῥυτὸν λεγόμενον αὐλὴν.] Ex Harpocrate. Confer Valesium ad Euagrium lib. IV. cap. I.
9 Μεταχειρίσαι. τετέστιν, ἐναλλάξαι.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. I. cap. xiii. ut Portus etiam observaverat.

Μεταχρορία. ἢ εἰς ὕψος Φερομένη.

Τίς γὰρ ἐμοὶ σέο μισθὸς ἐπάξει, ὡς σε διδάξω
Ἵψ' ὡς πόντιο μεταχρορίῳ ποτέαδ;

Μεταχρονύτες. μεταχρηματίζοντες.

Μεταίπιον. Ἡρόδοτος. Τῶν δὲ (πάν γὰρ τὸ
πλήθος ὡς μεταίπιον) ὅκ' ἐδέκοντο τῆς λόγους.

Μεταίσιον. πρῶταίτης. ἐπαίτης. Οὕτω * τε μέ-
ταισιον ἐπελθῆναι, καὶ χρημάτων ἀπορεῖ, ὥς κοι-
νοῖς ταφίῳαι χρήμασι.

Μεταίχμιον. τὸ μεταξὺ τῶν δύο Φαλάγγων ἐκ πο-
λέμου.

Μεταβάλλειν. ὑπομύλλειν. Ὁ δὲ, ἅμα τῷ εἰς ὅ-
ψιν ἐλθεῖν, μεταβάλλειν πρὸς τῆς πολεμίας.

Μετέθειναι. ὑπομύλλειν. Ὁ δὲ ἂν τὰ πάντα νεώτε-
ρος, καὶ τὸ πλέον μεταωριθεὶς ἀρχῇ, μετέθειναι ἐκ-
σίως πρὸς τὸ βάρβαρον.

Μετακίαν. * μετήλθον.

Μεταλθίσσων. ἐπελθίσσων.

Μεταλθῶν. ἐπελθῶν.

Μετ' ἐμέ. πρὸς με.

Μεταμελήθη. * Μεταμέλεια ἐπὶ Θεῷ ὅκ' ἔστιν, ἀλ-
λά τὸ παιδείας Φησὶ τὸ παῦλαν, μεταμέλεια.

Μεταμύχων. μετεφύττει.

Μετ' ἐνεργείας. μετ' ἀληθείας.

Μετένεγκε. μετένεγκεν δὲ.

Μετέξετε. * παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τῆς, ἔνοι. Οἱ δὲ
μετέξετε αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕ-
πνον ἐτρέποντο.

Μετέωρα. ὑψηλά. Ἀγαθίας. Τὰ δὲ τῇ Ἰταλίας
πολίσιμα μετέωρα ὡς πάντα, καὶ δεδονημένα. ἀντὶ
τῆς, ἔτοιμα πρὸς ὀπιχείρησιν.

Μετωρίσταντες.

Μετωριόδεντον δὲ τῶν Βοιωτῶν ἀπὸ τῆς δὴμερίας,
τῆς Χαβρίας ἐπαίνωσι.

Μετωρισμός. ἢ ὑψηλότητα.

Μετωροκοπεῖς. * αἰετὶ μετέωρα πέτη, καὶ μάτῳ
καὶ ὡς ἔτυχε καμῆς μετωροκοπεῖν δὲ ὅτι κυρίως,
τὸ τῷ πλάτῃ τῇ κώπῃ ματαίως τῷ θαλάσῳ
τύπῃ. καὶ μετωρολέχης τῆς φιλοσόφου Ἀριστοφάν-
ους Φησὶν ἐν Νεφέλαις, ὅτι τὰ ὑψηλὰ θεωροῦσιν.
μετάνηκε δὲ ἡ λέξις τὸ μετωροκοπεῖν πρὸς τὸ θα-
λαττοκοπεῖν. ἐπὶ γὰρ τῆς σφοδρῆς τῇ κώπῃ ὡς θαλαμ-
βάνῃ. καὶ ἀλλὰ γὰρ * θαλαττοκοπεῖς καὶ πηρυγίς.

1 Ἡρόδοτος Lib. iv. pag. 180. ut Portus observavit.

2 Οὕτω πὶ μεταίπιον. Hæc sunt verba Joannis Antiocheni de
Valerio Porphyrio, quæ exstant in Excerptis a Valefio editis, p. 780.

3 ὡς κωμῶς παρῶν γὰρ. Sic habet MS. Paris. A. itemque Jo-
hannes Antiochenus. At in prioribus Edit. minus recte legitur, ὡς
κωμῶς παρῶν.

4 Μετακίαν. Hanc lectionem ex 2 MSS. Paris. revocavi: cujus
loco priores Edit. mendose exhibent μετακίαν. Usus est autem
hac voce Homerus. Il. A. v. 52. & alibi. Confer etiam Hesychium.

5 Μεταμελήθη ἐπὶ Θεῷ ὅκ' ἔστιν, ἀλλὰ τὸ π. Theodoretus ad
Philm. v. 1. v. 45. Μεταμελήθη καὶ τὸ παιδείας τῷ παύλει. ὁ γὰρ Θεός

Μεταχρορία. Sublimis. Quæ altum petit. Quod-
nam enim a te mihi dabitur operæ pretium, si
te docuero supra mare sublimem volare?

Μεταχρονύτες. Transfigurantes.

Μεταίπιον. Participem, vel auctorem crimi-
nis alicujus. Herodotus: Verba autem illo-
rum non admiserunt, quod tota multitudo cri-
minis particeps esset.

Μεταίσιον. Mendicus. Pauper. Adeo autem
pauper & inops decessit, ut publico sumptu se-
pultus fuerit.

Μεταίχμιον. Medium inter duas acies spa-
tium.

Μεταβάλλειν. Transfugit. Ille autem, simul ac
in conspectum venit, ad hostes transfugit.

Μετέθειναι. Transfugit. Ille vero, cum esset
homo juvenili levitate præditus, & principatu
insuper elatus, ad Barbarum ultro transfugit.

Μετακίαν. Persecuti sunt. Insecuti sunt.

Μεταλθίσσων. Persequar. Insequar.

Μεταλθῶν. Persecutus. Insecutus.

Μετ' ἐμέ. Ad me. In me.

Μεταμελήθη. Pœnituit eum. Pœnitentia du-
ctus est. Pœnitentia in Deum non cadit: sed
pœnitentiam vocat castigationis cessationem.

Μεταμύχων. Transplantavit.

Μετ' ἐνεργείας. Cum efficacia. Cum veritate.

Μετένεγκε. Transfer. [Scribitur per ε in syl-
laba ultima.] At μετένεγκεν, [per α.]

Μετέξετε. Apud Herodotum ponitur pro
ἔνοι. Quidam. Quidam illorum ad ludum aleæ,
alii vero ad somnum se composuerunt.

Μετέωρα. Suspensa. Animis pendentia. A-
gathias: Omnes autem Italiæ urbes expecta-
tione suspensæ erant, animisque pendebant.
Vel, ad defectionem spectabant.

Μετωρίσταντες. Qui in altum sustulerunt. Qui
elevaverunt.

Μετωριόδεντον. Elatorum. Cum autem Bæo-
ti felici rerum successu elati essent, Chabrias
factum eorum retudit.

Μετωρισμός. Animorum elatio. Superbia.

Μετωροκοπεῖς. Per sublimia volas. Sublimia
petis. Frustra & temere laboras. Proprie ve-
ro μετωροκοπεῖν est, palmula remi mare frustra
verberare. Et Aristophanes Nubibus philoso-
phos vocat μετωρολέχης, tanquam de rebus
sublimibus garrientes, & cœlestia speculan-
tes. Verbum autem μετωροκοπεῖν formatum
est ad imitationem τῆς θαλαττοκοπεῖν. Nam κώπ-
την Græci dicunt de contentione laboris. Et
alibi: Quid inania crepas & jactitas?

τὸ μεταμύχων ἐκ τῆς τῇ πλάτῃ, ὅτι ὡς ἔτυχε καμῆς, ὡς δὲ καμῆς
ἀρῶν, ἀλλὰ σφόδρα ἀπὸ τῆς σφοδρῆς καὶ παιδείας ἐπαίνου, καὶ φιλο-
σοφίας ἀπὸ τῆς. Hinc Suidas sua descripsit.

6 Παρ' Ἡροδότῳ Lib. i. pag. 15. ut Portus monuit.

7 Ἀγαθίας Lib. ii. pag. 41.

8 Μετωροκοπεῖς. — μεταίσιως τῷ θαλάσῳ τύπῳ] Ex
Scholiasta Aristophanis ad Facem, pag. 630. (437. Ed. Baf. P.)

9 Θαλαττοκοπεῖς ἐστὶ πηρυγίς. Aristophanes Equit. pag. 338. (237.
Ed. Baf. P.)

τὴν θαλαττοκοπίαν ἐστὶν πηρυγίαν;

Vide ibi Scholiastam: & Nostrum infra v. Πηρυγίς.

Μετεωρολέαχα. οἱ περὶ ἕραν φλυαροῦντες φιλόσοφοι.

Μετεώρος. ὁ ἐφ' ὕψους. οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀράμμοι τὸ Σύφαχα, εἰς τὸ Τριακοντόποδα χαλκόμενον ἐκόμεσαν, ῥίψαντες χάτω. Ἰώσηπτος. Ἀμεινον δ' εἶναι, μετέωρον οὐ φόβω τὸ αἶπιν χαλκείπειν.

Μετεωροπολῶν. τὰ ἕρανα σκοπεῖν καὶ μετεωροπορεῖν.

Μετεώρος. ὁ ἥδη πρὸς πρᾶξιν πνα ὑπερεπιμύς. Μετῆλθε τὰς πόλεις μετέωρος. πρὸς σπῆσιν ἕσας. καὶ αὐτὸς. Πάλα μετέωρος ὤν, πρὸς τὴν δ' Ὀλυμπίαν θεῶν ὤρμισεν. καὶ Ἰώσηπτος. Μετέωρος ὄντας ἐπὶ τῷ μέλλοι πολέμῳ, τὸς πολλὰς ἐσάερασαν. † Ἦσαν δὲ μετέωροι ταῖς ψυχαῖς, καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἐπὶ σαλθούσιν. καὶ αὐτὸς. Ὁ δὲ μετέωρος ὤν πρὸς πᾶσαν χαίνοτομίαν διὸ καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν τοῖς πρὸς χαλκόμενοις. † Μετέωρος ὤν ἡ Ἑλλάς. † πρὸς ὅσον. ἀντὶ τῆς, ἐκείνῳ, καὶ ἕχ' ἡσύχον.

Μετεώρος ἦτας. πρὸς ὅσον. ἀντὶ τῆς, πελαγίης, καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἰσχυράς, ἀλλ' ἀπεχέσας τὴν γῆν. ἐκ μετὰ φορέας τῆς ἀπεχόμενης τὴν γῆν, καὶ οὐ ὅσον ὄντων. ἡ πρὸς τὸ ἀφῆναι τὴν γῆν, καὶ περὶ τὴν ἀέρα λοιπὸν εἶναι.

Μετεωροφάνακας. ἕτω χαλεπὸς τὸς ἀφ' ἡμετέωρων ἀπατώντας. Ἀριστοφάνης. Φανακίς γὰρ, τὸ ἐξαπατᾶν.

Μετερρύμμιζο.

Μετερχε. γενικῇ. καὶ μετέχω, ὁμοίως.

Μεteilήχῃ. γενικῇ.

Μεteilήχῃ. μετὰ λαβὸν.

Μεteil. ἐξετάζω. ἀνακρίνω. μετέρχουσι.

Μεteil. ἐπεξελεῖν. Ἡρόδοτος. Πρῶτον μὲν μάγους, οἱ μεteil. τὸν Κύρον ἀνέπεισαν, ἀνεσκολόπισε.

Μεteil. αἰπαπκῇ. ἀμύνει. ἐπεξερχε. Μεteil. τὸς Ἀθιναῖους ὑπὸ τῆς ἀθέσμων φόνων ἡ δίκη καὶ ἀφορίσας συνέχοντο.

Μεteil. ἐξῆ.

Μεteil. μεteil. ἑδῶκον. Καὶ ὡς κατεργάσατο τὸ χαλκίον ἔργον, ἐφύγεν ὡκίτα διδὼν τὸ ἔρα. † Μεteil. δὲ αὐτὸν οἱ δορυφόροι, καὶ διέφυγεν ἀν' ἐκείνῳ, εἰ μὴ πρὸς τοῖς συνεζυγμένοις πελειπεῖν, καὶ συμπλακεῖς ὡς πέδη, κατὰ ἀντερείπῃ.

Μεteil. ἀφουρεῖ. ἡ σπυργαλὴ κλῆσις.

Μεteil. τὴν ἄλοχον. ἀντὶ τῆς, πρὸς σωμαίλῃσιν αὐτῇ.

1 Μεteil. Sic Aristophanes in Nubibus Philosophos vocat. 2 Οἱ γὰρ δορυφόροι μεteil. ἀρ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Τετακοντόπους.

3 Ἰώσηπος.] Lib. III. de Bello Jud. p. 814. ut Pearsonius monuit.

4 Πρὸς ὅσον.] Lib. II. cap. VII.

5 Ἀντὶ τῆς, ἀμύνει, καὶ οὐκ ἔστι.] Supple. ἀντὶ τῆς, οἱ Ἕλληνες

Μετεωρολέαχα. Sic vocantur philosophi, utpote de cælo [rebusq; cælestibus] garrientes.

Μετεώρος. Sublimis. Satellites, cum Syphacem sublimem sustulissent, in Triacontopoda locum ita dictum præcipitem dederunt. Josephus: Satius esse [dicebat,] auctorem metu suspensum relinquere.

Μετεωροπολῶν. Circa sublimia versans. In rebus cælestibus speculandis occupatus. Et μετεωροπορεῖν, idem.

Μετεώρος. Expeditione erectus. Ad aliquid faciendum paratus. Ille autem adiit urbes, defectionem jam spectantes. Et iterum: Ad spectaculum Olympicum profectus est, cuius videndi jam olim cupidus erat. Et Josephus: Multos futuri belli metu suspensos laceravit. † Erant autem animis suspensi, et metu futuri adhuc fluctuabant. Et iterum: Ille autem ad seditionem spectans, et nulli non occasione res novandi imminens, libenter audiebat eos, qui ipsum ad hanc rem adhortabantur. Apud Thucydidem μετέωρος ἦν ἡ Ἑλλάς significat, Græci bellum jam spectabant.

Μετεώρος ἦτας. Apud Thucydidem significat, naves in alto fluctuantes, neque ancoris firmatas, sed a terra remotas. Metaphora ducta est ab illis, qui a terra remoti sunt, & in montibus versantur. Vel, qui terra relicta in aere postea versantur.

Μετεωροφάνακας. Sic Aristophanes vocat eos, qui doctrina de rebus sublimibus homines decipiunt. Φανακίς enim significat, decipere.

Μετερρύμμιζο. Concinnabatur. Aptabatur.

Μετερχε. Particeps fuit. Genitivo jungitur. Et μετέχω, pariter.

Μεteilήχῃ. Particeps erat. Genitivo jungitur.

Μεteilήχῃ. Participem.

Μεteil. Examino. Inquiro. Persequor.

Μεteil. Persequi. [At μεteil. Jonice pro μεteil. dimittere.] Herodotus: Primum quidem Magos, qui ipsi persuaserant, ut Cyrum dimitteret, in patibulum sustulit.

Μεteil. Accusativo jungitur. Persequitur. Ulciscitur. Vindicat. Athenienses ob injustas cædes divina vindicta persecuta est. Sterilitate enim et annonæ penuria premebantur.

Μεteil. Liceat.

Μεteil. Persequebantur. Insequebantur. Et cum fecisset pulcherrimum illud facinus, ad amatorem recto cursu contendit. † Satellites autem eum insecuti sunt: quos effugisset utique, nisi in oves colligatas incidens, earumque vinculis tanquam pedicis impeditus, concidisset.

Μεteil. Serius accedit. Vel, hæreditate excedit.

Μεteil. Cum uxore rem habuit.

ὁ μεteil. &c. Sic enim legitur apud Scholiastam ad modo indicatum locum Thucydidis.

6 Μεteil. ἦτας. πρὸς ὅσον. ἀντὶ τῆς, πλάγ.] Ex Scholiastæ Thucydidis ad lib. I. cap. XLVIII. ut Portus etiam observaverat.

7 Ἀριστοφάνης.] Nubibus, pag. 145. (79. Ed. Bas. P.)

8 Ἡρόδοτος.] Libro I. pag. 35. ut Portus observavit.

Μετήορος. ὑψηλός.

Μετήμι. αἰτιατικῇ.

Μετ' ἵχνια. χτ' ἵχνη περιβόηται.

Μετοκλάζην. μετακαθίζην.

Μετ' ὀλίγον χρόνον.

Μετόν. ἐξόν. Ἰ. Αἰσιφάνης.

Οὐδ' ἂν κλέπτης ἔδειξ' ἔσται. πῶς γ' κλέψαι;
μετόν αὐτῷ.

ἀντὶ τῆς μέτεσι.

Μετόπιθεν. ἐν ὑστέρῳ. μὲν αὐτά.

Μετόπωρον. τὸ φθινόπωρον. ὃ μὲν τὴν ὀπώραν
χρῆστος.

Μετόρχιον. τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. ἢ τὸ μεταξὺ
τῶν χωρίων, ὅθεν λέγεται ὄρχος. Μεταστήσας. Φησὶ,
τὰ φυτὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν τῶν σπειρομένων. ἢ με-
τόρχον ὅτι, τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίων, ἐν ᾧ ἢ
οἶτος, ἢ ἄλλο τι ἐσπαρῆται.

Μετυσία. κοινωνία.

Μετοχετεύειν. μετακομίζειν.

Μετοχή. ὃ ἀείδω. Δαβίδ. Ἡς ἡ μετοχή
αὐτῆς ὁρίσται.

Μέτων. ὃ μαθηματικός. καὶ Μέτωνος ἐνιαυτός. ὅ-
τος ὃ Μέτων ἀείρεται ἐνέειο ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος. τῆ-
ται ἐν τῷ λεγόμενῳ Μέτωνος ἐνιαυτός. Καλλίστρατος
δὲ φησὶν ἐν Κολωνῇ εἶναι αὐτῷ ἀνάθημα τι ἀστρονομι-
κόν. Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι τὸ δῆμον ἰὼ ἐκ Κολωνῆς. ἀπὸ
Πυθοδώρου δὲ ἡλιοδόσιον ἰὼ ἐν τῇ νυνὶ ἔσθ' ἐκκλησία
αὐτὸς τῷ τεύχεϊ τῷ ἐν Πνυκί. ἢ ὅτι ἐν Κολωνῇ κελύβη
πινὰ κατεσκευάσασατο. Φησὶν ὃ Φρύνιχος Μονοτρόπος.

Τίς δ' ἐστὶν ὃ μὲν ταῦτα ταύτης φροντίζων;

Μέτων ὃ Λυκονίους, οἷός, ὅτι κελύβης ἄγων.

Ἡ ἴσως, ὅτι ἐν τῷ Κολωνῇ κελύβη πινὰ χετμενη-
νήσασατο ἢ ἀγαλμα, ἢ ἀνάθημα ἀστρονομικόν χετ-
μευάσασατο.

Μετωνυμικῶς. μετανομασμένως.

Μέτωπον. καὶ μετωπίδιον. τὸ ἐπὶ τῷ μετώπῳ.

Μέτωπον τὸ νεῶς. ἢ ὡς ἐστὶν ἐστὶ. καὶ μετωπιδόν. τι-
τέσι, τὰ ὡς ὡς παρὰ τῶν νεῶν παρῆλθεν τοῖς ἐναντίοις.

Μετώχετο. ὁ ἐπορθέτο.

1 Αἰσιφάνης] Eccles. pag. 744. sed ubi hodie sic legitur:

Οὐδ' ἂν κλέπτης ἔδειξ' ἔσται. πῶς γ' κλέψαι; τὸ αὐτῷ.

At lectio Suidæ, ut elegantior & magis Attica præferenda est. Με-
τόν enim Atticorum proprium est, pro μετόντος, ut ἐξόν, pro ἐξόν-
τος, & similia. Hoc librarius aliquis ignorans, locum hunc, quem
emendare voluit, vere corripuit. Non dicerent enim Attici τὸ
μετόν, sed potius per crasim τῶν αὐτῶν, uti τῶν αὐτῶν iidem dicunt pro
τὸ ἰμόν. At si ita scribas, verus non stabit. Deinde, probabile
non est, τὸ πῶς γ' κλέψαι; μετόν αὐτῷ; sed contra: quoniam ea quæ sunt magis
recondita, & usu vulgari minus trita (talis autem est lectio
Suidæ) plerumque mutari solent in ea, quæ sunt notiora & magis
communis. Habes, Lector, de diversitate lectionis hujus judi-
cium nostrum.

2 Μετόρχιον. τὸ μεταξὺ τῶν φ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad
Pacem, pag. 662. (454. Ed. Bas. P.) sed ubi plura leguntur.

3 Δαβίδ] Psalm. cxx. 3.

Μετήορος. Excelsus. Sublimis.

Μετήμι. Accusativo jungitur. Persequor.
Insequor.

Μετ' ἵχνια περιβόηται. Vestigiis alicujus in-
sistere.

Μετοκλάζειν. In genua subsidere. Genua
flectere.

Μετ' ὀλίγον χρόνον. Post exiguum tempus.

Μετόν. Cum liceat. [Cum sit particeps.]
Aristophanes: Neque fur ullus erit. Quare
enim furetur, cum ipse [omnium bonorum vel
absque furto] particeps sit.

Μετόπιθεν. In posterum. A tergo. Postea.

Μετόπωρον. Autumnus. Proprie, tempus,
quod est μὲν τὸ ὀπώραν, i. e. post fructus.

Μετόρχιον. Spatium, vel interstitium, quod
est inter arbores vel plantas. Aliter. Spatium,
quod est inter ordines arborum, qui ὄρχοι vo-
cantur. Plantas, inquit, ab arvis removebit.
Vel, μετόρχιον est interstitium inter campos ar-
boribus confitos, in quo vel frumentum, vel
aliud quid seminatur.

Μετυσία. Communio. Participatio.

Μετοχετεύειν. Transferre. Derivare.

Μετοχή. [Participatio. Communio.] Mu-
rorum ambitus. David. [Urbs,] cujus muri
sunt circa eam.

Μέτων. Meton, mathematicus. Et Metonis
annus. Hic Meton fuit præstantissimus Me-
dieus & Astronomus, ejusque est annus ille,
qui Metonis vocatur. Callistratus dicit, in
Colono esse instrumentum quoddam Astro-
nomicum, ab eo dedicatum. Euphronius au-
ctor est, cum ex Colono, populo Atticæ,
oriundum esse. Ante Pythodorum vero he-
liotropium erat in Comitio, quod nunc est
ad murum in Pnyce. Vel quia in Colono
fontem fabricavit. Phrynichus enim in Mo-
notropo ait: Quis vero est, qui postea hujus
curam geret? Meton ille Lyconiensis, scio, qui
fontes ducit. Vel forsan, quia in Colono fontē
aliquem fabricavit; vel simulacrum, vel in-
strumentum aliquod Astronomicum confecit.

Μετωνυμικῶς. Metonymice. Vel, per transf-
nominationem.

Μέτωπον. Frons. Et μετωπίδιον. Frontale.

Μέτωπον τὸ νεῶς. Frons navis. Id est, prora.
Et μετωπιδόν [ἐπ' αὐτῶν.] Proras navium hosti-
bus obvertebant.

Μετώχετο. Adibat. In aliquem ibat.

4 Μέτων. ὁ μαθηματικός.] Totum hunc locum de Metone descripsit
Suidas ex Enarratore Comici ad Aves, p. 589. (407. Ed. Bas. P.)

5 ἰατρὸς.] Imo ζωολόγος, ut recte habet Enarrator Comici
loco laudato.

6 Τίς δ' ἐστὶν, ὃ μὲν.] Duo hi senarii Iambici sic scribendi &
numeris suis restituendi sunt:

Τίς δ' ἐστὶν ὃ μὲν ταῦτα ταύτης φροντίσει;

Μέτων ὃ Λυκονίους, οἷός, ὃ κελύβης ἄγων.

7 Καὶ μετωπιδόν. τῶν νεῶν, πρὸς τῶν.] Thucydides lib. 11. cap. xc.
Ἐπιπλέωντες τὰς ναῦς, μετωπιδόν ἑαυτῶν, ὡς εἰς τὰς πύλας ἔχοντες, ἐπὶ
τῶν Ἀθηναίων. Scholiasta ad eum locum: Τὸ δὲ μετωπιδόν, πάλιν
τὸ κατ' ἐνθῆραν πλέειν ἐστὶ. τὸ γὰρ μέτωπον τὸ νεῶς ἢ σφάραξ ἐστὶ. λέγεται
δὲ, ὅτι κατὰ μέτωπον, ἢ ἐπὶ τῷ ὡς ὡς πρὸς τῶν νεῶν, παρῆλθεν τῶν ἐναντίων.
Hinc Suidas sua descripsit, ut Portus etiam monuit.

8 Μετώχετο. ἐπεριέετο.] Rectius Scholiasta Homeri ad Il. E.
v. 148. Μετώχετο. μετιέχετο. ἐπεριέετο εἰς.

Μετέω.

Μετρείτω. ὠρεσχετό. Ἀεισφάνης Πυρὸς πει-
νῶσι μετρείτω.

Μετρήσαντες. διελθόντες.

Μέτρησον. δάνεισον. ἢ Ἡσιόδοσ·

Εὐ μὲν μετρεῖσθαι ὠρεσχετό γέγονε, ὅ δ' ὕπο-
δναμ.

Καὶ Θεόπομπος Καπήλοιο·

Μετράδης, ἢ μέτρησον, ἢ πμὴν λάβε.

Μετριάζει. ταπεινοφρονεῖ.

Μετριοπαθεῖν. Ἐν μέρεσι τὰ πάθη καταδέχεσθαι.
συνήσκειν. Ἀππιανός· Κλαύδιος Μάρκελλος πό-
λιν τῆς ἐναντίας παρεστήσατο, καὶ συνήμιλιν ἔδωκε,
ἀργυρίου τετράκοντα τάλαντα λαβών. Νεργόβριγες δ'
αὐτὴν πρὸς τὴν μετριοπαθείαν πυθόμενοι, ἐξαύμα-
ζον. καὶ αὐτῆς· Τοῖς Μήδοις ἀναζωπυρέει τὸ φιλο-
πόλεμον, μετριοφρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἐναγχεῖς καὶ συγχρη-
σασιν ὀπιτθύνμασιν. Ἄριστοτέλης λέγει τὸ σφόν
μετριοπαθὴ μὴ εἶναι, ἀπαθὴ δὲ μὴ εἶναι.

Μέτρεο. ὁ μεμετρημένος ἔχων τιτὸν ἔσσαν. ἢ τὸ
ἡθὺς ὀπεικῆς. Ἐνιοὶ δὲ τῆς μετρίων ἀνδρῶν διηπό-
ρην ἐπὶ τοῖς περὶ πῆλιν, καὶ Μαρκελλῶν. ἢ Τι-
μολέωντα δὲ ὁ Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ὠρεσχετόσε
τὴν μετρίαν.

Μετρίως ὠρεσχετό. ἀντὶ τὸ μεμαλαγμένως,
ἢ δεδευμένως.

Μέτριοι. διγνώμονες. Ξυνομολογήσαντες ἄμφω τὰ
ἑαυτῶν, καὶ ἄλλο ὅτι τῆς μετρίων ἐπαγγέλλοι Ἀντών-
ιος. ὁ δὲ ἀντὶ τὸ ὠρεσχετόσε τὸν πόλεμον ἀνῆκε.

Μέτριοι. Ἀθήνηθεν· Σποπλὺς· Ἀσκληπιόδω-
ρος, καὶ εἰς Σελδύκειαν τὴν Συρίαν ἀφικόμενος, δι-
σκοπεῖτο τὰ ἡθὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τῇ περὶ τὴν
ὅλην τριτὴν μόνον ἐφῆ ἐντετυχημένως μετρίως ἔχουσιν
ἀνθρώποις, Ἰλαπίω τῷ φιλοσόφῳ καὶ Ἀντοχίαν
ἐν δὲ τῇ Λαοδικείᾳ, τῇ ἐγγυθεν πόλει τῆς Σύρου,
Μάρι τῷ δικαιοτάτῳ τῆς κατὰ ἡμᾶς ἀνθρώπων,
καὶ τῷ Ἀειτίδῳ ἐπωνυμίαν ἐπενεγχεμένως· Δομνίῳ
τε τῷ φιλοσόφῳ.

Μέτρον. ἔστιν ἐν τῷ στάδιον.

Μετρονόμοι. ἀρχὴ πρὸς Ἀθῆνας ἢ τῆς Μετρονό-
μων. ἦσαν δὲ τὸ ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς

1 Ἀππιανός· De Bellis Hispan. pag. 475. ubi locus hic paulo
aliter legitur.

2 Τοῖς Μήδοις ἀναζωπυρέει τὸ φιλ. Fragmentum hoc legitur
apud Theophrastum Simocat. lib. iii. cap. xv.

3 Τιμολέωντα δὲ ὁ Τίμαιος. Polybius in Excerptis a Valesio editis,
pag. 54. Τιμολεὼν δὲ μάλιστα πρὸς Τιμολεῶνα τὸν ἰσπανιστὴν Θεῶν.
Ad hunc locum Suidas respexit, satis hinc sensum Polybii ex-
primere, ipsius verbis neglectis; quod ipsi solenne est.

4 Μεμαλαγμένως. Sic rectius habet MS. Paris. A. & Photius in
Lexico inedito, quam priores Editit. in quibus legitur μετρί-
ως.

5 Ἀθήνηθεν ἀπὸ τῶν Ἀσκληπιόδωρος, καὶ εἰς Σελ. Hæc, &
quæ sequuntur, ex Damascio excerpta esse & stilus & argumen-
tum ipsum indicat. Confer Nostrium supra v. Δομνίῳ. & v.
Μάρι.

6 Ἀσκληπιόδωρος. Potius Ἀσκληπιόδωρος. Vide Photium in
Excerptis ex Damascio, pag. 1054. 1056.

7 Μάρι τῷ δικαιοτάτῳ. De hoc pluribus agit Suidas supra v. Μάρι.

8 Μετρονόμοι. ἀρχὴ πρὸς Ἀθῆνας. Ex Harpocrate.

9 Τὸν ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς ἄστυ. Puto Suidam

Μετρείτω. Metiatur. Præbeat. Aristophanes: *Frumentum esurientibus metiatur.*

Μετρήσαντες. Emensi. Qui locum aliquem transiverunt.

Μέτρησον. Metire. Fœnerare. Mutuo da. Et Hesiodus: *Fac a vicino cumulata tibi mensura detur; nec minus cumulata ei redde.* Et Theopompus Cauponibus: *Vel impertire; vel metire, vel pretium accipe.*

Μετριάζει. Modeste de se sentit.

Μετριοπαθεῖν. Moderationem in affectibus ser-
vare. Moderate affectibus indulgere. Facile ignoscere. Appianus: *Claudius Marcellus urbem hostium cepit, acceptisque triginta talentis argenti, omnibus ignovit.* Nergobriges vero, fama hujus rei ad eos perlata, clementiam ejus admirati sunt. Et iterum: *In Medorum animis amor bellandi resuscitabatur, quod recentem fortunam moderate ferre non possent.* Ἄριστοτελες inquit, in sapientem moderatos affectus cadere, non vero nullos.

Μέτρεο. Qui mediocres habet facultates. Vel, moderato & modesto ingenio præditus. Quidam vero ex moderatioribus, & inter eos Marcellinus, ob tam subitum casum consilii inopes hærebant. ἢ Timæus Tauromenita Timoleonem supra modum laudavit.

Μετρίως ὠρεσχετό. Modice, vel molliter iratus.

Μέτριοι. Moderati. Benigni. Æqui. Ambo facta sua confessi sunt, & alia itidem se enuntiuros esse dixerunt, si Antonius clementem se erga ipsos fore promitteret. Ille vero bellum parare desiit.

Μέτριοι. Moderati. Modesti. Asclepiodorus, cum Athenis discessisset, & Seleuciam Syriæ pervenisset, hominum mores considerans, se in toto illo itinere in tres tantum homines modestos & bonos incidisse dixit; Antiochiæ, in Ilapium Philosophum; Laodiceæ, quæ est urbs Syriæ proxima, in Maren, omnium ætatis nostræ hominum justissimum, cui Aristidis cognomen erat; & Domnium Philosophum.

Μέτρον. Mensura. Vide in voce Στάδιον.

Μετρονόμοι. Mensuris præfecti. Sic Magistratus quidam Athenis appellabatur. Erant

scripsisse, ἦσαν δὲ τὸν ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς ἄστυ. Sic enim habet Photius in Lexico MS. apud quem totus hic locus ἀντὶ τῶν περὶ τὴν πόλιν quoque legitur. Verior tamen videtur lectio Harpocratonis, qui sic habet: ἦσαν δὲ τὸ ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς ἄστυ. Cæterum Meursius Lect. Att. lib. i. cap. xix. nec Harpocratonis lectionem admittit, sed locum hunc ita scribendum esse censet: ἦσαν δὲ τὸ ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς ἄστυ. Addit deinde: "Funius emendari-
" onis meæ ecce iste. Pyrexus, & adjuncta ei Munychia (nam hæc
" sub illo comprehendebatur) tertiam urbis partem faciebat, ut
" ostendi libri hujus cap. i. Itaque, quod ad munia publica attine-
" bat, qui ea obirent, cum quinque in Piræo essent, quindecim
" in Urbe constituebantur. O servo apud eundem Harpocratio-
" nem in Σιπρόλακις. ἦσαν δὲ τὸ ἀεὶ μὲν εἰς Πειραιᾶ· ὁ δὲ εἰς ἄστυ.
" πῶς δὲ εἰς Πειραιᾶ. Eadem ratione Lyfander, captis Athenis,
" Urbis præfectos xxx, Piræo x imposuit. Animadverto apud Plu-
" tarchum in ejus vita: Εὐδὸς δὲ καὶ τὸ πρὸς τὴν πόλιν οὐκ ἔστι
" τετράκοντα μὲν εἰς ἄστυ, δεκά δὲ εἰς Πειραιᾶ καταστῆσαι ἀρχοῦναι.
Hæc Meursius doctè: cujus sententia mihi admodum verisimilis
videtur.

αυτ. εἶχε δὲ τ' ἐπιμέλειαν, ὅπως δίκαια ἦ τὰ μέτρα
τ' πάλανται.

Μέτρω ὕδωρ πίσιες, ἡμέτερος μάζαν ἔδοντες.
ἔπος ὁ σίχρος εἰς παροιμίαν φέρεται ἐκ πινθ. ἡσιμῶ,
ἐν ἀναλκῇ ὁ Θύς Συβαρίταις. ὕλειται γὰρ ὄντες καὶ ἀμε-
τροπότης, ἀπάλαντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. τοῖς ἐν ἀφ-
φυγῶσιν αὐτῶν ἔπος ἐχρήσθη.

Μετοίκιον. ἡ Μετοίκος μὲν ὅστις ἐξ ἑτέρας πόλεως
μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὀπίσθιον,
ὡς ξένος. ἐξ ὁδοῦ δὲ ὑπ' αὐτῆς καθέχεται ἔτος δραχ-
μαὶ ἰβ', ὅθεν ἐλέγετο μετοίκιον. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ
κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους σιμαίνῃ, ὅτι ὁ μὲν
ἀνὴρ ἰβ' δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον ἢ δὲ γυνή, τ' καὶ
ὅτι ἔξ ἰβ' τελευτῶντος, ἢ μήτηρ ὅσην ἐτέλει μὴ τελευ-
τῶντος δὲ, αὐτὴ ἐτέλει. οἱ δούλοι δὲ ἀφ' ἐξέλης ὑπὸ τῶν δε-
σποτῶν, ἐτέλεον τὸ μετοίκιον. Μένανδρος δὲ Φησι, πρὸς
ταῖς ἰβ' δραχμαῖς καὶ τελευτῶντος τῆς τελευτῆς, ἵσως τῷ
τελευτῶν. οἱ μὲν τοι τὸ μετοίκιον μὴ πέντες μέτοικοι, ἀπὸ
γυναικὸς πρὸς τῆς Πωλητῆς, καὶ εἰ ἀλάσσαν, ἐπιπράσσειν.
ἐνέειδαν δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τῆς μετοίκους, ὡς Δημο-
κλῆς ἐν Φιλιπποκίς δηλοῖ. ἐκάλει δὲ οἱ καμικοὶ
σχεφίαι, τῆς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς
σχεφὰς ἐκόμενον ἔποι.

Μέτοικοι. ἡ μέγ' εἰς τ' πολιτῶν οἱ μέτοικοι δι-
πλῆς, ὡς τὰ ἄλλα τ' κεῖται. Ἀριστοφάνης.

Τῆς γὰρ μετοίκους ἄλλα τ' ἀπὸν λέγει.

Μέτοικοι δὲ, οἱ ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταστάντες, καὶ εἰς
ἐτέραν οἰκῶντες.

Ἐἴπερ δικίδιον εἶπας ὅτι καὶ ξένος μετοίκος,

ὅθεν δυνατὸς εἶναι λέγειν. —

Παρά Σοφοκλῆ δὲ μέτοικος ἀντὶ τ' ἐνοίκος.

Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε χώρας θέλῃς

εἶναι.

ἀντὶ τῆς ἐνοίκους. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ μετοίκος, ὡς ἡ-
μεῖς φαμεν, εἶναι. μετοίκους δὲ καλεῖται τῆς πό-
λεως χώρας οἰκῶντας, πρὸς δὲ τῆς μετοικιότητος
ποσόν. τὸ δὲ σημαίνει ἐνοίκον Αἰσχύλου τῆς οἰκῶντος
τῆς ὑψηλῆς πόλεως. ἀντὶ τῆς ἐνοίκους. καὶ αὐτῆς Ζω-
κίαν ὑποδείκνυται Ἀριστοφάνειον Φυλόνεα, καὶ ἄλλους.

1 Ἀριστοφάνης μάζαν ἔδοντες. Confer Nostrium supra v. Ἀριστοφ.

2 Μετοίκιον. Totum hunc articulum Suidas ex Harpocrate descripsit. Confer Petiti de Leg. Attic. pag. 169. & Ammonium v. Ἰσπιδίης.

3 Ἀπὸ γυναικὸς πρὸς τῆς Πωλητῆς. Locum egregie huc facientem habes apud Demosthenem Orat. i. contra Aristogiton. pag. 498. quem adducit Suidas supra v. Ἀριστοφάνειον Σκιδνίον. Confer etiam Nostrium infra v. Πωλητῆς. & v. Πωλητῆς.

4 Σκαφίαι τῆς μετ. Vide Nostrium supra v. Ἀσπὸς Κτησιφάνους.

5 Μετοίκος. Confer Suidam supra v. Ἰσπιδίης, & Petiti de Leg. Attic. pag. 168. & seqq.

6 Εἰ περ δικίδιον εἶπας ὅτι καὶ ξένος. Hae sunt verba Aristophanis Equit. pag. 307. (108. Ed. Balf. P.)

7 Παρά Σοφοκλῆ. Oedip. Colon. pag. 302. ut Portus observa- vit. Vide ibi Scholiastam, ex quo Suidas emendandus est.

8 Τῆς πόλεως χώρας οἰκῶντας, πρὸς δὲ τῆς μετοίκους. Totus hic locus ex Scholiasta Sophoclis sic emendandus & scribendus est: Τῆς πόλεως χώρας μεταστάντες καὶ καθιέμενοι ἐν ἑτέρας. καὶ γὰρ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῇ οἰκῶντι, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων ἕτως. Τῶν δὲ μετοί- κων. Μετοίκους γὰρ εἶπε τὸ ὑψηλὴν πόλιν τῆς οἰκῶντος οἰκίαν. ἀντὶ τῆς οἰκῶντος.

9 Ζωκίαν ὑποδείκνυται Ἀριστοφάνειον Φυλόνεα. Locum hunc composuit Sui- das ex Demosthene, qui orat. i. contra Aristogiton. p. 496. ingratum animum Aristogitonis erga Zobiam plenius sic describit: Ταύτην πλὴν ἀνθρώπων (i. e. Ζωκίαν) πλὴν πᾶσι πᾶσι εὐεργετήσαν αὐτὴν, ὡς πολλὸς παρ' ὁμῶν ἔπει, καὶ λαμπερὴς ὡς, μιμηθῆναι πᾶσι τῶν κατὰ πόλιν ἀνθρώπων, καὶ ἀξιοῦν αὐτὴν πᾶσι, τὸ μὴ πρῶτον βασίλειον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς πόλεως οἰκῶντος ὡς εἰς αὐτὴν ἀνθρώπων, ἀλλὰ γυναικὸς πρῶτον ἐπὶ αὐτῇ, καὶ πρὸς τῆς γυναικὸς ἀσπίδα οὐκ ἀλλὰ λαβὼν αὐτὴν αὐτοκτελέα, πρὸς τὸ πωλητῆσι τῆς μετοίκους ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ εἰ μὴ κί- ρον αὐτῇ τὸ μετοίκιον ἔποι, ἐπὶ τῇ αὐτῇ τῇ πόλει, καὶ τῇ πόλει αὐτῇ ἐπὶ αὐτῇ. Id est, secundum interpretationem Wolfii: Eam mulierem tam bene de se meritam, ut prospero fortuna flatu uteba- tur, & dignitatem apud vos obtinebat, aliquid de eo conquerentem, & ejus beneficii memoriam refricantem, & gratiam sibi referri po- stulantem, primum alapa data & minis additis ab adibus ablega- vit. Ut autem muliercula non desisteret, sed progressa (ut ejus sexus est ingenium) apud familiares de eo querebatur, ipse eam suis ma- nibus prebensam ad forum inquilinorum abduxit; ac, nisi tribu- tum inquilinorum solvisset, vendita esset per eum, cui salutem ipsa contulisset. Hinc patet, Suidam multa brevitate gratia praterisse: nonnulla etiam aliis verbis, sensus tantum ratione habita, expres- sisse; quod saepe in citandis auctorum locis facere solet.

autem viri numero xv. quinque in Piræo & x in Urbe. quibus curæ erat, ut justæ es- sent venditorum mensuræ.

Μέτρω ὕδωρ π. *Aquam moderate bibentes, mazam vero immoderate edentes.* Versus hic in proverbium abiit ex oraculo Apollinis, Sybaritis reddito. Cum enim insolentes es- sent, & vino immodice dediti, a Crotonia- tis deleti sunt. Illis igitur, qui cladem effu- gerant, oraculum hoc datum est.

Μετοίκιον. Μετοίκος, sive inquilinus, est ille, qui ex alia urbe in aliam migrat, & in ea ha- bitat, non vero ad breve tantum tempus in ea commoratur, ut peregrinus. Ab eo quot- annis xii. drachmæ tributū loco pendeban- tur, quod dicebatur μετοίκιον. Isæus autem in oratione contra Elpagoram & Demophanem ait, viros xii, mulieres vero vi drachmas pro incolatu pependisse; & filio pendente, matrem immunem fuisse; non pendente vero, eam pependisse. Servi etiam a dominis ma- numissi hoc μετοίκιον pendebant. Menander vero ait, eos præter xii drachmas triobolum quoque pependisse, fortasse publicano. Cæte- rum, inquilini, qui μετοίκιον non solverant, ad Poletas ducebantur, & si convicti fuissent, vendebantur. Idem etiam in naves impone- bantur, ut Demosthenes in *Philippicis* decla- rat. Comici vero inquilinos vocabant σκα- φέαι, i. e. scaphiferos, quod in pompis sca- phas ferre solerent.

Μέτοικοι. Inquilini. Pars vilior civium, ut hordei paleæ. Aristophanes: *Nam inquilinos paleas civium dico.* Inquilini vero vocantur qui ex alia urbe in aliam migrant, & in ea ha- bitant. [Aristophanes:] *Si forte exiguum ali- quam causam contra inquilinum bene defendis- ses, eloquentem te & disertum putabas.* Apud Sophoclem vero μέτοικος sumitur pro ἐνοίκος, i. e. incola; [quum dicit:] *Nisi incola regionis hu- jus esse velis.* Non enim hic nomen μέτοικος eodem sensu sumitur, quo nos accipere sole- mus. Μετοίκους enim vocamus eos, qui ex una regione in aliam migrant, & ibi habitant. U- sus est etiam hac voce Æschylus, verba faci- ens de alitibus, quos excelsorum locorum με- τοίκους, i. e. incolas vocat. Μετοίκους enim ibi idem significat quod ἐνοίκους. Et iterum: *Aristogiton Zobiam, quæ ipsum ex carcere elapsum ædibus suis exceperat, postulantem gratiam sibi ab eo*

σαν ὅτι παθεῖν, ὅτε ἴχθυον, ἐπὶ τὸ ὅ μ. τοικίς πωλη-
τήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέ-
πρακε. καὶ αὐτὸς ἴχθυον δὲ ἐπίπρασκον, τὸ μετοί-
χον ἀποτονέντα θείναι.

Μετοινίσασθαι. ἂντι ὅ, μεταθέσθαι τὸ Φαῦλον
οἰωνόν.

Μετοίχεσθαι. μετελθεῖν. μεταδιδόναι.

Μετοίχησον. μετέχευσον. μετέλθωσι.

Μέχει. γενική. μέχει αἰδοίς.

Μέχει τ' ἀμφωτίδων. ἐπὶ τ' ἄραν πεπληρωμένων.
τὸ δὲ μέχει τ' ἀμφωτίδων, μέχει τ' ὅτων.

Μειαγωγεῖν. τὸ ἔλαττον φέρειν. ἢ Μειαγωγήσθαι τὴν
τραγωδίαν. εἰς πρὸς εἰσάγειν εἰς φράσας ἢ ἐν-
λίκτα γενόμενον, ἱερεῖον παρὶ τὸ αὐτὸ ἐν ὁρισμῷ
σταθμῷ, ὡς δὲ εἶδει ὡσαύτως, καὶ οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ μείον
ὡσαύτως. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸ ζυγόν, πε-
ριεσῶτες ἐδόντων, μείον, μείον τὸ δὴλονότι ἔλαττον
ἔσθαι. ὡς δὲ τὸ ἐν λέγει, Μειαγωγήσθαι τὴν τραγω-
δίαν. ὡς δὲ τὸ ζυγόν ὡσαύτως, καὶ εἴσθαι. καὶ ὁ τὸ
ὡσαύτως εἰσάγων, μειαγωγὴς ἐκαλεῖτο, καὶ κερεῖον. εἶδει
δὲ αὐτὸ ἔλαττον ἴσθαι σταθμῷ πνέον, ἀφ' οὗ τὸς φιλο-
δοξήσας.

bram appendent, & ponderabunt. Qui vero
μειαγωγὴς dicebatur. [Ipsum autem sacrificium dicebatur] κερεῖον. Oportebat autem victi-
mam illam certo pondere minorem esse, propter ambitionis.

Μειαγωγία. καὶ Μειαγωγὴς, ὁ εἰσάγων. Ἀπολλό-
δοτος ἐν τοῖς ὡς Θεῶν. Οἱ φράσας, ἵνα μείζων
νέμων μείδων, ἐπεφάνη ἐστῶτες, ἴσθαι δὲ. μείον
γὰρ ἔσθαι. Μειαγωγήσθαι δὲ ἔσθαι, τὸ ἀποδιδόναι τοῖς φρά-
στοσι τὸ Μείον.

Μείδων, Μείδων. ὄνομα κύριον.

Μείδω. ὁ γέλως.

Μείδων. ὄνομα κύριον.

Μείδω. τὸ γελάει. καὶ μείδων, ὁμοίως.

Μείδων. ὄνομα κύριον.

Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρῆς χυμομένης. ἐπὶ τῷ
μέγα βοῶντων.

Μείλαν. τὸ μέλαν.

Μείλας. ὁ λειμών. ὁ ὡσαύτως. καὶ πληθυντικῶς,
μείλας.

Μείλια. τὰ περιχία.

Μειλίγμασιν. ἀπατήμασιν. ἐξιλεώμασιν. ἡδύσμα-
σι. Καὶ τὸ πτόπον τὸ μειλίξεως ἔδ' αὐτὸν ἀπεκρύ-
ψατο.

1 Τῷ δὲ ἐπίπρασσι. Hæc sunt verba Laertii in Xenocrate,
segm. xiv. sed ubi pro ἀποτονέντα rectius legitur ἀδυνατύνει.

2 Μετοινίσασθαι. ἂντι ὅ, μετ.] Ex Harpocrate.

3 Μειαγωγήσθαι τὴν τραγ.] Aristophanes Raris pag. 249. (161.
Ed. Baf. P.)

Τί δὲ, μειαγωγήσθαι τὴν τραγωδίαν;

referri, cum ad magnas jam dignitates per-
venisset, ad forum inquilinorum abduxit, &
sororem in alias terras exportandam vendidit.
Et iterum: Illum vero vendiderunt, quod tri-
butum inquilinorum solvere non posset.

Μετοινίσασθαι. Avibus non addicentibus au-
spicium iterum tentare. Malum augurium
corrigeret.

Μετοίχεσθαι. Persequi. Præterire. Transire.

Μετοίχησον. Præteribunt. Transibunt. Per-
sequentur.

Μέχει. Genitivo jungitur. Usque ad. Ut,
μέχει αἰδοίς. Usque ad pudendum.

Μέχει τ' ἀμφωτίδων. Usque ad ambas aures:
Dicitur de rebus ad summum usque repletis.
Nam μέχει τ' ἀμφωτίδων hic idem significat
quod μέχρι τ' ὅτων.

Μειαγωγεῖν. Minus ferre. Vel, victimam,
quæ Μείον dicebatur, ad Phratores adductam
ponderare. Aristophanes: *Tragœdiam pon-
derabunt*. Cum quis filium jam adultum ad
Phratores introducebat, [ut in eorum nume-
rum reciperetur,] victimam statuti ponderis
simul cum eo adducebat, nec minorem dare
licebat. Cum autem victima ad libram ap-
pendebatur, circumstantes clamabant, μείον,
μείον, i. e. minus, minus: significare volentes,
eam justo pondere minorem esse. Ad hunc
igitur morem Comicus alludens, inquit, Μεια-
γωγήσθαι τὴν τραγωδίαν, i. e. Tragœdiam ad li-
bram adducebat, (ea autem erat ovis) adducebat,
μείον. Oportebat autem victi-

mam illam certo pondere minorem esse, propter ambitionis.

Μειαγωγία. Exhibitio hostiæ, quæ μείον di-
cebatur. Et Μειαγωγὴς, qui talem hostiam ex-
hibebat, vel ad Phratores adducebat. Apol-
lodoros in opere de Diis: *Phratores, ut ma-
jores portiones acciperent, adstantes acclama-
bant: Appendere oportet: est enim justo pon-
dere minor*. Hinc μειαγωγήσθαι dicitur, hostiam,
Μείον vocatam, ad Phratores adducere.

Μείδων. Midas, Midantis. Nomen pro-
prium.

Μείδω. Risor.

Μείδων. Midias. Nomen proprium.

Μείδω. Rideo. Et μείδω. Idem.

Μείδων. Midon. Nomen proprium.

Μείζονα βοᾷ δ. Majorem clamorem edit,
quam laurus viridis ardens. Dicitur de iis,
qui valde vociferantur.

Μείλαν. [Poetice] pro μέλαν. Nigro.

Μείλας. Pratum. Hortus. Et pluraliter,
μείλας. Prata. Horti.

Μείλια. Dotalia munera, seu dona.

Μειλίγμασιν. Fallaciis. Fraudibus. Delini-
mentis. Illecebris. [Et μειλίξιν. Delinitio. Pla-
catio.] *Ne ipsum quidem modum deliniendi
eum celavit.*

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit. Confer e-
tiam Nostrium supra v. Ἀπατήμα, & Petium de Leg. Att. p. 148.

4 Κερεῖον] Supple & scribe, τὸ δὲ ἱερεῖον τῷ καὶ κερεῖον ἐκαλεῖτο.

5 Μειαγωγία. ἢ Μειαγ.] Ex Harpocrate.

6 Μείλας] Vocem hanc suspectam habeo, pro qua transpositis
litteris scribendum puto λείμας. Vide Nostrium supra v. λείμας.

Μελικτήριον.

Μελικτηρίοις. ὡροσπένειν. ἡδέσι. ὡραίοι.

Μείλων δένυ.

Μελίξας. ὡραῖον.

Μελισπυρίς.

Μελιστόμυρ. ὡραῖον. περὶ τῶν.

Μελίχια. ἢ μελίχι. ὡραῖον. λεητός.

Μείλινον. περὶ τῶν. λεητός.

Μῆον. ἢ μελαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα Φησί. Παρέστη μῆον. Σῦμα δὲ ἔστιν, ὃ τοῖς Φεάτοροι παρῆχον οἱ τῆς παιδας εἰσαγόμενοι εἰς τὴν τῆς. ὅθεν τὰ ἱερὰ μῆον ὡροσπενόμενα.

Μῆον. ἔλαττον. μικρότερον. Ὁ δὲ εἰς αὐξήσιν τὴν ἀρετῆς, ἢ μείωσιν τὴν κακίας ὅλῳ ἐξεκέρχεται τὴν ψυχῇ. † Οὐδέ τι μῆον ἢ ὁ Σωκράτης εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας. ἐπεὶ καὶ ἐκείνῳ ὑπὸ τῆς λ' μὴ ἀλέγεσθαι ὡροσπενόμενα, ἔχοντες τὴν ψυχὴν πείθεσθαι τῷ ὡροσπενόμενῳ. καὶ αὐτῷ. Οἱ δὲ ἐν μάχαις πολλὰς ἔφερον τὸ μῆον.

Μειονεκτεῖν. τὸ ἡτῶν. Φέρεται. ἐλατῶν.

Μειονεκτικόν. καὶ μειονεκτῶν, γενικῶς. τὸ ἐλατῶν σε ἔχω. καὶ μειονεκτικόμενοι, ἐλατῶνόμενοι.

Μείω. ἐλατῶν τίθῃ. * Ξενοφῶν. Κύρος ἔφη πρὸς Ἀράσπην τὸν χαλκόκοπον, μὴδὲν ἐλάσσειν παλινδῆς, μῆδὲ μείω τὰ τῶν πολεμίων. κρείσσον γὰρ μείζω οἰκονομῶντας μείωσις ἢ μείω ἀκρίβειας, ἰσχυρότερα βέβαιον.

Μείων. ὁ ἐλάσσων.

Μειραχιδί. ὡς μειράκιον ἀδύρην. μείραξ γὰρ, τὸ μειράκιον. καὶ μειρακύλιον.

Μείρεται. βυλδύει.

Μείρε. μερίζω.

Μείς. μῆν Αἰολικῶς.

Μῆσον. τὸ ἐλάχιστον.

Μῆ. * τὸ ἀπαρθευτικόν. ἀντὶ τῆς Οὐ κεῖται ὡραῖον. Καλλιμάχῳ.

Ἡμερόμηνον θανάτοιο πάλας χαλκόντι ἀκῆσαι,

Μῆ μεταδῆν.

Τυπῆν, ὅσα ἀπέθανον πρὸ τῆς, ἵνα ἢ μεταδῆν ἢ ἐπὶ σοὶ θελούσῳ ἀπθανόντι. καὶ ὡραῖον. Δεινοφάνει τὸ μὴ ἀντὶ ἢ ἐπὶ τῆς.

Μῆ. * ἀποσκορπίσθαι με. μὴ ἐκδιώξῃς με. μὴ ἐς κόρακας ἐκβάλλῃς.

Μηδ' ἀκύνθῃ ἀμύξῃ τῆς ἀγαθῆς.

1 Μῆον. ὁ μελαγωγός. [Ἰσ.] Ex Harpocrate.

2 Ὁ δὲ εἰς αὐξήσιν τὴν ἀρετῆς. Hæc sunt verba Damascii de Isidoro philoſopho. ut audivimus ex ipſo Suida ſupra v. Ἰδιώτης.

3 Ξενοφῶν. De Inſtit. Cyri lib. vi. pag. 166.

4 Μῆ. τὸ ἀπάρθῃ. Conter omnino de hac vocula Etymologum.

Μελικτήριον. Placamen. Delinimentum.

Μελικτηρίοις. Deliniendi vim habentibus. Gratis. Jucundis. Lenibus.

Μείλων δένυ. Fraxinea hasta.

Μελίξας. Lenire. Demulcere. Placare.

Μελισπυρίς. Mellifica. [Apis epithetum.]

Μελιστόμυρ. Conſolans. Deliniens. Mitigans.

Μελίχια. Manſuetudo. Et μελίχιος, mitis, benignus, lenis.

Μείλινον. Suave. Lene. Mite. Benignum.

Μῆον. Minus. Item hoſtia ſic dicta. Et μελαγωγός. Qui talem hoſtiam adducit. Iſæus in oratione contra Stratoclem inquit: *Adeſt hoſtia*. Μῆον enim eſt hoſtia, quam Phratoribus præbebant illi, qui filios ſuos in eorum numerum referendos curabant.

Μῆον. Minus. *Ille vero omni cura & ſtudio in id incumbēbat, ut virtutem augetet, vitia vero imminueret.* † *Non minus quam Socrates in veritatis inveſtigationem* [incumbēbat.] *Nam nec ille, quamvis a xxx Tyrannis ipſi interdictum eſſet, ne diſputaret, interdicto illi parere potuit* Et iterum: *Illi vero e multis præliis inferiores diſceſſerunt.*

Μειονεκτεῖν. Minus habere. Deteriore eſſe conditione.

Μειονεκτικόν. Deterior conditio. Et μειονεκτῶν. Genitivo jungitur. Minus te habeo. Deteriore ſum conditione, quam tu. Et μειονεκτικόμενοι. Qui deteriore ſunt conditione, quam alii.

Μείω. Minue. Xenophon: *Cyrus Araſpæ exploratori dixit, ne res hoſtium narrans, quicquam ex vero diminueret.* *Præſtare enim opinione minora poſtea videre, quam majora deprehendere iis, quæ relata fuerint.*

Μείων. Minor. Inferior.

Μειραχιδί. Juvenili more ludere. Μείραξ enim, μειράκιον, & μειρακύλιον, adoleſcentem ſignificat.

Μείρε. Conſultat. Deliberat. Animo verſat.

Μείρω. Divido. Partior.

Μείς. Æolice, pro μῆν. Menſis.

Μῆσον. Minimum.

Μῆ Ne. Adverbium vetantis. Apud Callimachum reperitur poſitum pro ἢ, non. *Negavi, jampridem me mortem vocantem audire,* * * * Hoc eſt, Ante non fui mortuus, ne poſtea te quoque mortuum lugerem. Et apud Ariſtophanem τὸ μὴ ponitur pro ἢ: i. e. non.

Μῆ. * ἀπορρίψῃς με. Ne me rejicias. Ne me ad corvos, vel ad malam rem amandes.

Μηδ' ἀκύνθῃ ἀμ. *Ne ſpina quidem vulneret bonos.*

5 Μῆ ἀπορρίψῃς με. Hæc ſunt verba Davidis Pſalm xxvi. ſecundum interpretationem πῶν lxx. Theodoretus ad illum locum: τὸ, μὴ ἀπορρίψῃς με, μὴ ἀπορρίψῃς με, εἴπω εἰ ἀλλοι ἐμὴν ἀντιτάξω. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξουσίας οἱ ἐβδόμητον τὸ τοῦτο πρὸς ποίησιν. τὸ γὰρ εἰς κόρακας, ὅθεν τις ἢ παρὰ τοῖς πάλαι δὲ πρὸς μὴδ' ἀκύνθῃ ἀμ.

Harpocratis. et Pholius,
sed corrupte. Harpocratis in
fragm. Harpocratis. 1062.

ἀνιμάδω. ἀνιμάδω, μὴδὲ πλεονάζον γένεσις
τῶν, ὅπερ λέγεις.] Pro πλεονάζον scribingdum
ἀνιμάδω per duplex δδ. est ex Aristophanis
offrate pag. 897.
ἀνιμάδω. μὴδὲ πλεονάζον γένεσις.

M H

Μηδ' αὖ πλεονάζον. ἀνιμάδω, μὴδὲ πλεονάζον γένεσις
μοι τῶν, ὅπερ λέγεις.

Μηδαία. ὄνομα τόπων παλαιῶν τῶν Ἰωνίων.

Μηδ' ἀμελῶ. ἐπὶ τῇ κατὰ φρονέοντων.

Μηδαμῆ. καὶ μηδαμῶς. καὶ μηδαμῶς.

Μηδαμῶς. ὁ ὑπελπίς.

Μηδαία. τὰ βελούδια. καὶ τὰ αἰδῶν.

Μηδὲ χάρις. καὶ οὐκ. ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ.

Μηδὲ μέλι, μὴδὲ μελίσσαι. ἐπὶ τῇ μὴ βυλομέ-
ων παθεῖν πὶ Φαῦλον μετ' ἀγαθῶν.

Μηδὲν μακρὸν ἀπέλθης. παλαιῶν. Ἀριστοφάνης. τὸ δὲν
παρὲλκεν κατ' Ἀριστοφάνη.

Μηδὲν ποτ' εἶλω ἄλλο, πλεονάζον Φίλῳ. εἰς ὅ-
σον ὑπὸ τῇ αὐτῇ λήξιν καὶ τὸ αὐτῷ κατὰ ἀεὶ-
μῶς. λήξιν δὲ, ἡ παῦσις.

Μηδέποτε. δουλοκόπος γυνή, δέσπονα γένεσις.

Μηδέποτε. ὅτι ἔρδειν γυναικῶν, μὴδὲ γείτονος κύνα,
μὴδὲ κυβερνήτην Φίλῳπον, μὴ δάλλον κοπιλάτην.
παλαιῶν μὴ εἰς ἀχρηστὰ ἀναλίσκῃ.

Μηδεία, Κολχίς, ἡ Αἰὶτα θυγάτηρ, Φαρμακί-
ατη γυναικῶν ἥτις ἀσπῶς ἐποίησε τὴν Ἰάσονα ζῶ-
σαν τῆς πυρρῆς ταύρης ἀρόσας τὴν γῆν καὶ λα-
βὼν τὸ χρυσόμαλλον δένδρον, ἡγάγετο τὴν Μηδείαν. οἱ
Ἕλληνες τὴν νάφθαν καλεῖσι Μηδείας ἔλαιον.

Μηδέσσαντες. μὴ φοβηθέντες.

Μηδῆ. ὄνομα κύριον. Μηδία δὲ, χώρα ἡ τῇ
Μηδῶν.

Μηδίας. ὁ ῥήτωρ.

Μηδίζω. τὰ τὴν Μηδῶν φρονῶ. καὶ μηδίσαντες.

Μηδικὴ πόλις. ἡ τριφυλίαν λεγομένη. τὴν Ἐκ τῇ
Μηδικῶν τὴν λεγομένην παππῶν ἔρανον. ὅτι τῇ Μη-
δικῶν ἐγένετο ψήφισμα, ὥστε ἔκαστος κατὰ δύναμιν συμ-
βάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρεῖματα. ταῦτα δὲ ἔταξεν
Ἀριστοφάνης δοῦναι τοῖς συμμάχοις, εἰ τοῖς βαρβάροις
πολεμοῖεν.

Μηδικὸς ὄρνις. ὁ ταῖος.

Μηδῖ. ὄνομα κύριον.

Μηδισμός. ὁ Πανσάνης. ἀλόνι. καὶ αὐτῷ ἐπὶ μη-
δισμῶ, συναπῶν καὶ Θεμιστοκλέα.

studii erga Persas convictus fuisset, & Themistocles ejusdem criminis accusatus fuit.

1 Μηδ' ἀμελῶ] Interpretatio, quam Suidas subjungit, lectioni
huic minime convenit. Quare sequor potius auctoritatem Appen-
dicis Vaticanæ, in qua proverbium hoc sic effertur, Μηδῶν ἀμελῶν,
i.e. Medos contemnens.

2 Μηδῶν. τὰ βελούδια. καὶ τὰ αἰδῶν. Artemidorus l. i. c. XLVII. Μη-
δῶν καλεῖται τὰ βελούδια καὶ τὰ αἰδῶν. Huc Suidas respexisse videtur.

3 Μηδῶν. Scribe μηδῶν, ut versui modulus suus constet.

4 Μηδῶν. ὅτι ἔρδειν γυναικῶν, μὴδὲ γ. Eadem leguntur supra
v. Ἀχρηστὰ.

5 Ἐκ τῇ Μηδικῇ τὴν λεγ. Aristophanes *Lyssistrata*, pag. 878.

M H

§48

Μηδ' αὖ πλεονάζον. Procul a me absit, quod *Βοτ. ἀνιμάδω.*

Μηδαία. Medaba. Nomen loci apud Jo-
sephum.

Μηδ' ἀμελῶ. Medos contemnens. De iis dici-
tur, qui aliquid contemnunt.

Μηδαμῆ. Nusquam. Et μηδαμῶς. Idem. Et
μηδαμῶς. Nullo modo.

Μηδαμῶς. Qui nullius est pretii.

Μηδαία. Consilia. Item, pudenda.

Μηδὲ χάρις. καὶ οὐκ. Ne festucam quidem
movere. Dicitur de homine quieto.

Μηδὲ μέλι. Nec mel, nec apes. De iis dici-
tur, qui malum aliquod cum bono conjun-
ctum pati nolunt.

Μηδὲν μακρὸν ἀπέλθης. Ne longius abeas.
Apud Aristophanem. Litera vero [in voce
μηδὲν] secundum Atticos redundat.

Μηδὲν ποτ' εἶλω ἄλλ. Nihil unquam sim aliud,
nisi Deo charus. [Id est, felicem me putabo,]
quamdiu ero ex illorum numero, quos Deus
populum sibi elegit. Ἀλλ' ἔτις autem interdum
etiam cessationem significat.

Μηδέποτε. Νυνquam mulier, quæ serva
fuit, domina fiat.

Μηδέποτε. ὅτι ἔρδει. Nunquam beneficium con-
feras in mulierem, neque vicini canem, ne-
que gubernatorem somnolentum, neque gar-
gulum remigem. [Proverbium] docet, in res
inutiles non esse sumptus faciendos.

Μηδεία. Medea, Colchica, Ætæ filia, ve-
nificiorum peritissima: quæ effecit, ut Jasoni
tauris ignivomis aratro impune junctis, ter-
ram araret. Ille igitur aureo vellere potitus,
Medeam secum abduxit. τὴν Græci naphtham
oleum Medæ vocant.

Μηδέσσαντες. Non metuentes. Non formi-
dantes.

Μηδῆ. Mede. Nomen proprium. Μηδία ve-
ro, Media, sive regio Medorum.

Μηδίας. Medias, orator.

Μηδίζω. Medizo. Id est, Medis faveo. Et *Alexander Histor. 106. c. 107. A*
μηδίσαντες, qui Medorum partibus faverunt.

Μηδικὴ πόλις. Herba Medica, sive ea, quæ
trifolium vocatur. τὴν Tributum, παππῶν vo-
catum, quod in bella contra Persas impenden-
dum erat, [consumpsistis.] Temporibus enim
Medicis scitum fuit, ut unusquisque pro fa-
cultatibus suis certam pecuniæ summam in
ærarium conferret: quam Aristides sociis di-
stribui jussit, qui Barbaros bello infestarent.

Μηδικὸς ὄρνις. Medica avis. Id est, pavo.

Μηδῖ. Medius. Nomen proprium.

Μηδισμός. ὁ Πανσ. Medismus Pausaniæ, sive
studium erga Medos. Cum enim Pausanias

τῶν καὶ μὴ μίσηται. καὶ τὸ ἀνδρῶν εἰσφέρει.

Τοῖς δὲ διαφύκτοις γένεσις ἡ μίσηται. ἐπὶ

τῶν ἔρανον τὴν λεγομένην παππῶν καὶ τὴν Μηδικῶν

Εἰτ' ἀναλίσκῃ, ὅτι ἀντισφίρειται τῶν εἰσφορῶν.

Scholiasia ineditus ad illum locum: Τῶν καὶ μὴ μίσηται. ὅτι ἔρανον
φύκη, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ εἰσφέρει εἰς τὸν κατὰ τὴν φύσιν ἀνδρῶν αἰ-
γυναικῶν. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῇ Μηδικῇ ψήφισμα, ὥστε ἔκαστος κατὰ δύνα-
μιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρεῖματα. Et paulo post: Ἐκ τῇ Μηδῶ-
ν. ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρεῖματα διαπαινεσάντων. Vide etiam No-
strum infra v. Παππῶν.

Μηδολως. ἐπίρρημα.
Μηδομυ. βελθόμυ.

Μηδος. ὁ Περσῶν βασιλεύς. καὶ τὸ βέλθωμα.

Μηδοσύνη. βελή.
Μηδοί. ὄνομα ἔθνης.
Μὴ δώτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί.
Μηθώνη. ὄνομα πόλεως.
Μηθ' οἷς ἐχθαίρεις
'Υπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάβη.

Χρόν' γ' ὅμαρτος Θεός.
Τιτέσι, μήτε ἔσθ' τὸ δέον ἐχθαίρεις, μήτ' ἐπιλάβη
τ' ἐχθαίρεις. ὁ γ' χρόν' ὅμαρτος παγέρχεται. ὁ Χορός
Φησι πρὸς Ἠλέκτραν.

Μηθύμνα. ὁ ἀπὸ Μηθύμνης πίλεως.

Μηθ' ἔσθ' νεότητι θρασύνεσθαι, μήτ' ἔσθ' γήρας ἀμειλίχως.

Μηχάδες. ἐπιθετικῶς, αἱ αἴγες. ἀπὸ τῆς ἰδιώματος τῆς Φωνῆς.

Μὴ κατὰ πρᾶντης. μὴ μακροθυμῆσης. μὴ ἡρεμήσης.
* Δαβὶδ. Μὴ σιγήσης, μηδὲ κατὰ πρᾶντης ὁ Θεός.

Μὴ κίνη Καμάειναν. λίμνιν Φασὶ Καμάειναν τῇ
Καμαρίῃ πέλῃ τῷ ὄρει καμάρῃ, ὁμώνυμον αὐτῇ, ἢ
βελθόμῃ τοῖς Καμαριναῖοις μετοχρεῖσθαι, ἐχρησεν ὁ
Θεός, Μὴ κίνη Καμάειναν. οἱ δὲ τῆς Θεῆς τῷ ὄρει
σανίτες, ἐλάδισαν. ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῇ
κατ' αὐτῶν βλαβερόντι π. ποιούντων. πινὲς δὲ Φασὶ
φυτὸν δυσώδες εἶναι τὴν καμάειναν, ἣ τῆς κλάδος ἀ-
νασπειρόμενης ἀνθέτερον ὄζειν.

Μὴ κινῶν ἀκίνητα, μηδ' ἀκρῶ δακτύλῳ.

Μὴ κινῶν κακὸν εὖ κείμενον. ἐπὶ τῷ αὐτοῖς ἐξ ἀ-
γνοίας πρᾶγματ' ἐγειρόντων.

Μηκτεύς. ὄνομα κύριον.
Μηκισιάδης.

Μήκος. Φάλαγξ. τὸ πρῶτον ἐν τῇ λοχαγῶν
σύνταγμα, ὃ ὑπὸ μίαν βιβαῖαν τάσσεται, ἀπὸ κέ-
ρατος εἰς κέρατα ἀναπύων. καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον
σωπὸν, καὶ σῶμα, καὶ μέτωπον, καὶ ὤματα, καὶ
πρωτολοχία, καὶ πρωτοστάτης. ὁ δὲ κατόπιν τῆς
πρώτης φάλαγγος κείμενος, δεύτερον ζυγὸν καλεῖ-
ται καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν καὶ ἐξῆς ὁμοίως.

Μήκων. μέγ' ἐν τῇ ἐντοσίῳ τῇ πολυπόδους
τῆς ἰχθύος, ὃ κεῖται ἐπάνω τῇ κοιλίᾳ, οἰοῦν κύστις, ἐν
αὐτῇ ἔχουσα τὸ σπέρμα, ὡς φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῇ πε-

Μηδολως. Adverbium. Nullo modo.

Μηδομυ. Consulto. Cogito. Meditor. Mo-
lior.

Μηδος. Medus, Persarum Rex. Item, con-
siliū.

Μηδοσύνη. Consilium.

Μηδοί. Medi. Nomen gentis.

Μὴ δώτε τὰ ἅγ. Ne date sancta canibus.

Μηθώνη. Methone. Nomen urbis.

Μηθ' οἷς ἐχθ. Neque illis, quibus infensus
es, nimium irasceris : neque [injuriarum ab
illis acceptarum prorsus] obliviscere. Tempus
enim est Deus omnia leniens & leviora red-
dens. Sive, ne supra modum inimicos tuos
odio prosequaris : neque inimicitiae [prorsus]
obliviscaris. Tempus enim sensim & fa-
cile praterit. Hæc Chorus ad Electram dicit.

Μηθυμναῖος. Methymnæus. Sive, qui est ex
urbe Methymne.

Μηθ' ἔσθ' νεότη. Neque juventute ferocem
reddi, neque senectute vigorem amittere.

Μηχάδες. Balantes. Est epithetum capra-
rum, naturalem illarum vocem sono expri-
mens.

Μὴ κατὰ πρᾶντης. Ne malitiam hominum so-
lita patientia tua toleres. Ne quiescas. David.
Ne taceas, ne quiescas, Deus.

Μὴ κίνη Καμάειναν. Ne move Camarinam.
Ajunt Camarinam paludem esse, Camarinæ
eiusdem nominis urbi vicinam : quam cum
Camarinæ alio derivaturi essent, oraculo
moniti sunt, ne id facerent. Illi vero Deo
non obtemperarunt : quæ res illis nocuit.
Hinc proverbium illud dici coepit in eos,
qui ipsi sibi mala accersunt. Quidam vero
dicunt, Camarinam esse plantam foetidam,
cujus rami agitati foedum odorem spirare
soleant.

Μὴ κινῶν ἀκ. Ne summo quidem digito move
ea, quæ non sunt movenda.

Μὴ κινῶν κακ. Ne moveto malum quiescens.
Dicitur de iis, qui imprudentes ipsi sibi mo-
lestias creant.

Μηκτεύς. Mecisteus. Nomen proprium.

Μηκισιάδης. Meceftiades. [Patronymicum.]

Μήκος. Φάλαγξ. Longitudo phalangis. Sic
vocatur prima series Lochagorum secundum
lineam rectam disposita, & ab uno cornu ad
alterum extensa : quæ etiam dicitur facies, &
os, & frons, & ordo, & protolochia, & Pro-
toftata. Series vero militum, quæ primam il-
lam excipit, vocatur jugum secundum, &
tertia, jugum tertium, & sic deinceps.

Μήκων. Pars quædam intestinorum polypo-
dis piscis, quæ supra ventrem est sita, instar
vesicæ, atramentum in se continens, ut ait

1 Μηδος. ὁ Περσῶν βασις. Si Suidas vocem Μηδος hic accepit pro
nomine proprio Regis Persarum, Medus appellati, videtur respec-
tasse ad locum illum Æschyli in Persis, v. 767.

Μηδος γ' ἢ ὁ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γλώσσης.

2 Μηθ' οἷς ἐχθ. Hæc sunt verba Sophoclis in Electra. p. 89.

ut Portus monuit.

3 Μηθ' ἔσθ' νεότη. Hæc sunt verba Dionis de Tra-

jano Imperatore, ut monuimus etiam supra v. Ημεῖς, ubi lo-
cus hic æstior legitur.

4 Δαβὶδ. Psalm. LXXXIII. v. 1.

5 Μήκος. Φάλαγξ. τὸ πρῶτον ἐν τῇ λοχ. Confer Ælianum
in Tactic. cap. vii. qui eadem docet.

6 Πρωτοστάτης. Lege πρωτοστάται, ut habet Ælianus loco laudato.

7 Μήκων. μέγ' ἐν τῇ ἐντοσίῳ τῇ πολ. Hæc, & quæ sequun-
tur, leguntur etiam apud Scholiastam Aristophanis ad Avus, p. 549.

ἐλ ζῶων. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ἀνέριμαλῶ, καὶ εἶδος
βελάνης, καὶ ὄνομα κύριον.

Μηκάνη. ὄνομα πόλεως.

Μηκωνοειδές.

Μηκύβερνα. πόλις ἐστὶν ἐν Θράκῃ, γαδίς ἐκκοσιν
ἀπέχουσα τὸ Ὀλύμπου.

Μῆλα. πάντα τὰ τετραπόδα. ὅθεν καὶ πᾶσα
βύρσα μηλωτὴ καλεῖται.

Μῆλα. ὡς τὸ μέλω, τὸ φροντίζω, μέλα, καὶ
μῆλα, τὰ ἐπιμελείας ἀξία. Ὅμηρος. Καλλίται-
χα μῆλα νομεύων. ἀντὶ τῆ νομεύσας. Μῆλα καὶ οἱ
μαῖοι.

Ὁ γέν Μενέλαος τὸ Ἑλένης τὰ μῆλά περ
Γυμνῆς παρενδών, ἐξέβαλ', οἷον, τὸ ξίφος.

Μηλάνθη. εἶδος ζῶον μικρόν.

Μηλέα. τὸ δένδρον.

Μήλιος. Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ ὕπερβαν. ὅς γ' ῥοῶς
ἐκφυγόντων ποτὲ, ὃν ἐμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προστά-
ξεν, μῆλον λαβόντες, καὶ κλάδους ὑποθέτες τέσσα-
ρας, ἔδυσαν.

Μήλιος βελγῆ. ἡ τῷ προστάτῃ. καὶ μήλιος
καρπός, ἡ τὸ μῆλεος.

Μήλη. ἡ ἰατρική.

Μήλης. ὅτε τίς τις τῷ ὀφθαλμῷ, ὅς ἀντιλαμ-
βανόμεθα τῷ αἰσθητῶν, καὶ ὅς τῃ μετὰ τὸν καὶ ἄς
ἐτυχεν, ἄεξ ἔχοντες, ἀλλὰ περὶ τοῦ μῆ. καὶ αὐ-
τῇ ἡ αἰτία τῇ μὴ ἄς αἰσθητῶν. τὸ ἰδὼν αἰσθητῶν
ἀντιλαμβάνεται.

Μηλιακὸν πλοῖον. ἐπὶ τῇ παλαιᾷ καὶ ἄγαν ἐκρεόν-
των πλοίων. Ἰπποκράτης γ' εἰς Σπικίαν φελλόμενον
τοῖς μὴ βεληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καὶ ἐξέρχασθαι, μή-
τε πλοῖα φερανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ, καὶ γυναικο-
κρατεῖσθαι.

Μηλιέας. ὄνομα κύριον.

Μηλιέων πολιτεία.

Μηλιάων. ἐπὶ γενικῆς ὄνομα τόπος.

Μηλόβειος. εἰς τῶν λ', τῶν ὡς ἂν Ἀδριατικοῖς τυ-
ραννοσάντων. ὅς τῷ Ἰωάννῃ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους
μένειν.

Μηλοδοτία. γινώσκουσα, ἀνακειμένη εἰς νο-
μὸν προστάτων.

Μηλοδοτήρ. ὁ τῷ προστάτῃ ποιμὴν. καὶ μηλονό-
μος. ὁ αὐτός.

Μηλόβοιος. χώρα. ὑπὸ πολέμων ἐξερημωθεῖσα,
ὡς κατανέμεται τὰ ἑσπερία. καίτοι δὲ τὸ ὄνομα
καὶ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. Ἀλλὰ καὶ
μηλόβοιον τὴν Ἀφικίαν ἀνέκε. βελανόμοι δὲ ὅπως

Ælianus in libro de animalibus. Significat
vero etiam genus feminis, & herbæ. Est item
nomen proprium.

Μηκάνη. Mecone. Nomen urbis.

Μηκωνοειδές. Papaveris speciem habens.

Μηκύβερνα. Mecyberna. Urbs in Thracia,
xx stadiis Olyntho distans.

Μῆλα. Vox hæc omnes pecudes quadru-
pedes notat. Unde etiam quævis pellis vo-
catur μηλωτή.

Μῆλα. Oves. Pecudes. Α μέλω, curo, sit
μέλα, & [verso e in η] μῆλα : quasi dicas,
quæ cura digna sunt. Homerus: *Pulchram
lanam habentes oves pascens*. Μῆλα etiam vo-
cantur mammae mulierum. [Aristophanes:]
*Menelaus Helenæ nudæ mammæ forte conspi-
catus, strinxit, ut opinor, gladium*.

Μηλάνθη. Melanthe. Animalis parvi genus.

Μηλέα. Malus arbor. Pomus.

Μήλιος. Ἡρακλῆς. Hercules Melius. Dici-
tur de rebus vilibus & nullius pretii. Nam
cum bos effugisset, quem Herculi immola-
turi erant, malum quatuor ramis impositum
ei sacrificarunt.

Μήλιος βελγῆ. Ovium balatus. Et μήλειος
καρπός. Fructus arboris mali. Malum.

Μήλη. Instrumentum medicum. Specillum.

Μήλης ἐν τῷ. Cum specillum oculo inferi-
tur, visus non percipit sensilia, nec interje-
ctum & quemvis aerem, sed tantum illumi-
natum. Et hæc causa est, quare sensus sua
ipsorum organa non percipiant.

Μηλιακὸν πλοῖον. Meliacum navigium. Dicitur
de navigiis veteribus & rimarum plenis. Hip-
poten enim tradunt, cum coloniam deducturus
esset, imprecatum fuisse illis, qui secum navi-
gare recusassent, ut nunquam firmis uterentur
navigiis, faminarumque imperio subiecti essent.

Μηλιέας. Melienses. Nomen proprium.

Μηλιέων πολιτεία. Meliensium Respub.

Μηλιάων. In genitivo. Est nomen loci.

Μηλόβειος. Melobius. Unus ex xxx Tyran-
nis, qui Athenis imperarunt : cujus memi-
nit Hyperides in oratione contra Autoclem.

Μηλοδοτία. Agrum pinguem, & pecoribus
pascendis relictum.

Μηλοδοτήρ. Ovium pastor. Opilio. Et μη-
λονόμος, idem.

Μηλόβοιος. χώρα. Ager incultus, & ab ho-
stibus vastatus, pecoribusque pascendis re-
lictus. Voce hac usus est Lycurgus in ora-
tione contra Autoclem. *Sed & Atticam in-
cultam pecoribusque depascendam reliquit. De*

1 Μηκύβερνα. πόλις ἐστὶν ἐν Θρ.] Ex Harpocrate.

2 Ὅμηρος.] Odyss. I. v. 336.

3 Ὁ γέν Μενέλαος τὸ Ἑλ.] Hæc sunt verba Aristophanis *Lysistrata*, pag. 844. (544. Ed. Bæ. P.) sed ubi eadem dialecto Do-
rica concepta leguntur.

4 Μήλης ἐν τῷ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt ver-
ba Philoponi in lib. II. Aristot. *de Anima* I. IV. a.

5 Αἴετος.] Hæc vox apud Philoponum deest, quæ ex hoc loco
Suidæ ei restituenda est.

6 Μηλόβειος. εἰς τὸ λ'] Ex Harpocrate.

7 Μηλοδοτία.] Scribendum est, *μηλόδοτος*, vel *μηλόδοτος*.

8 Ἀνακειμένη.] Scribendum est *ἀνικμένη*, ut recte habet Pho-
tius in Lexico inedito.

9 Στερομένη.] Ne dubites rescribere *πτερόποδα*. Ratio enim
hic redditur, quare regio inculta & ab hostibus vastata, dicatur *μη-
λόβοτος*. Nimirum, quia eam depascuntur *μῆλα*, i. e. pecora: quæ
Græci etiam *πτερόποδα* vocant. Vide supra v. *Μῆλα*.

τῇ πόλει χρεώσται, ἡ Ἀθηνᾶσι μὲν μυλῶσιν ἀνείνων
συνεχόμενον. Φωκῆς δὲ ἀντίπουν σῶσαι.

pecoribusque depascendam relinqueret: contra

Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων. ὅτι τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ
μὴ λόγους ἀξιώντων λαβεῖν.

Μηλολόνη. Ζωύφιον, ᾧ ἡσῶνται οἱ παῖδες εἰς
παιδίαν ὁ τοῖς ἀνέσιν ὀπικαθέζεσθαι. οἱ δὲ παῖδες
λίαν τῷ πιδὸς ἐξαρτῶντες, ἡ ξυλίφιον, ὁ οὐκ ἰσχύ-
σιν ἀνακρίσκει, εἰς τ' αἶρα ἀφίσταν. ἡ Λεωφάνης

ἡ Ἀλ. Σπυρίλα τ' Φροντίς εἰς τ' αἶρα,

Λιπόδιν, ὡς ὅτε μηχανολόνη, τῷ πιδὸς.

Σημαίνε δὲ καὶ εἶδος ἀνέστη.

Μήλον. τὸ πρεσβύον. καὶ ἡ ὑπὸ αἶρα. ὡς Ἐπι-
χράμματος

Μήλον ἐγὼ φράγῃς ὑπὸ φρεσέτης ἐπὶ ποίης

Ὡς ἐν νεαυῷ ἡσῶντι φυλασσόμενον,

ἡ Ἀσπίον, ἀρρυτίδαλον, ἰσχύον ἀρπύνοισιν,

ἡ Ἀκμὴν ἐν πελάγῃς ὄφεις ἀκρεμύσιν.

Μηλοσφαγίας. Συστάς πρεσβύτων.

Μηλῶν. τὸ ψηλαφᾶν.

Μηλῶ. καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ νῆσος.

Μήλω βληθῆναι. ἐπὶ τῷ εἰς ἔρωτα πνεῦμα ἐπαρ-
μόν. καὶ ἡ Λεωφάνης

Μὴ δ' εἰς ὀρχηστῆρος εἰσέναι,

ἡ Ἰνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχίωσας,

Μήλω βληθῆναι ὑπὸ πορνίδος, ἡ δὲ κλέας ὑπὸ
δραυδῆς.

Τετῆν, ἐκπέσης.

Μηλωθρον. τὸ βάμμα.

Μηλωσαι. τὸ καθεῖναι πρὸς βάθρον. καὶ τὸ φά-
ρυγχα μιλῶσαι. τὸ ἀφ' αἰσίου τῷ δακτύλῳ. ἡ Ἀ-
λεωφάνης. Τὸν φάρυγχα μιλῶσαι, δύο δραχμαὶς
ἔξ μόνας. καὶ μήλη, ἐργαλεῖον, δι' ὃ ἡσῶνται πρὸς
ὑπαλείφειν.

Μηλωτή. ζώνη ἐκ δερματίου.

Μήλοισ βάλαν. ἐπὶ τῷ εἰς ἔρωτα ἐπαρμόν.

Μὴ με παρόψῃ.

Μὴ μοι ἀναξ. τὸ πλῆρες, Μὴ μὴ μοι. ὡς Σοφοκλῆς

Μὴ μοι μ', ἀναξ,

Καχὴν φάπιν ἀγῆς.

Μὴ μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅτι ἐγὼ περὶ τῷ κακῷ.

παροιμία ἐπὶ τῷ μὴ συνιργαζόμενον τοῖς φίλοις ἐν κιν-

1 Ἀθηνᾶσι] Imo, Θεβαῖαι.

2 Ἀλεωφάνης] Nubius, pag. 170. (101. Ed. Baf. P.) Vide ibi Scholiastam.

3 Ἐπὶ φρεσέτης] Anthol. lib. 1. cap. xx. in fine, ut Portus etiam observaverat. Ibi autem sic legitur,

Μήλον ἐγὼ φράγῃς ἀφ' ὀπικαθέτης ἐπὶ ποίης.

Et deinde,

Ἀκμὴν ἐν πελάγῃς ὄφεις ἀκρεμύσιν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est. Confer Nostram supra v. Ἀκμὴν.

4 Μηλῶν. ψηλαφᾶν] Etymologus: Μήλη ἰατρική. ὅτι ἡ ψηλαφᾶν τὰ ποιήματα. Μηλῶν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγει. Photius in Lexico inedito: Μηλωφῶσαι. ψηλαφᾶσαι. Et sic Hesychius. Sed suspicor scribendum esse, Μηλωσαι. ψηλαφᾶσαι.

5 Ἀλεωφάνης] Nubius, pag. 180. (109. Ed. Baf. P.)

6 Μηλωθρον. τὸ βάμμα] Optime Photius in Lexico inedito: Μηλωθεῖν. τὰ βαμμένα ἔργα. καὶ τὸ βάψαι, μιλῶσαι. ἀπὸ τῷ εἰς

liberante vero illo, quid de urbe statuendum
esset, Thebani suaserunt, ut eam vastaret,
vero Phocenses ei parcendum esse censebant.

Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφ. Ne verba pro farina. De
iis dicitur, qui facta, non verba requirunt.

Μηλολόνη. Melolonthæ. Animalculum, flo-
ribus insidere solitum: quo pueri ad ludum u-
tuntur. Pueri enim filo pedi ejus alligato, &
parvo ligni frusto, quod ab eo attolli non
potest, id in aerem dimittunt. Aristophanes:
Sed cogitationem tuam in aerem dimitte, filo
alligatam, instar melolonthes. Significat au-
tem & floris genus.

Μήλον. Ovis. Item, malum, sive fructus ar-
boris mali. In Epigrammate: *Malum ego sum*
struthium, recenti adhuc folio, maturum, te-
nere cute vestitum, immaculatum, rugis ca-
rens, recenti lanugine obsitum, & frondosis ra-
mis adhuc adhærens.

Μηλοσφαγίας. Sacrificiis ovium.

Μηλῶν. Immisso specillo explorare.

Μηλῶ. Melus. Et urbs, & insula.

Μήλω βληθῆναι. Malo peri. De iis dicitur,
qui aliquem ad amorem pelliciunt. Et Ari-
stophanes: *Nec in saltatricis domum ingre-*
diaris, ne eam hianti spectans ore, malo a
meretricula petaris, bonamque existimatio-
nem perdas.

Μηλωθρον. Lana tineta.

Μηλωσαι. Specillum aliquo immittere. Vel
partes profundiores specillo immisso explo-
rare. Et φάρυγχα μιλ. Guttur digito, vel spe-
cillo perungere. Aristophanes: *Cum guttur*
specillo perunxerit, duas tantum drachmas ha-
bebit. Μήλη enim est instrumentum, quo ali-
quid perungitur & sublinitur.

Μηλωτή. Zona ex ovina pelle confecta.

Μήλοισ βάλλειν. Malis petere. Malis ferire. De
iis dicitur, qui aliquos ad amorem pelliciunt.

Μὴ με παρόψῃ. Ne me negligas.

Μὴ μοι ἀναξ. Ne mihi, Rex. Sophocles:
Ne quæso, Rex, malam tibi famam accersas.

Μὴ μοι ποτ' ἔλθῃ. *Ne tunc ad me venias, cum*
infelix ero. Dicitur de iis, qui ad amicos,
cum adversa fortuna conflitantes non acce-

πὼ βαφῶν τῷ ἐλθόντι καὶ ἡσῶνται. Confer etiam Etymologum & Hefy-
chium.

7 Μηλωσαι. τὸ καθεῖναι πρὸς βάθρον. καὶ τὸ φάρυγχα μιλ. Locum hic male interpunctus est, qui ex Lexico Photii MS. sic scribendus & distinguendus est: Μηλωσαι. τὸ καθεῖναι πρὸς βάθρον. καὶ τὸ φάρυγχα. + Μηλωσαι. τὸ ἀφ' αἰσίου, &c.

8 Μηλωσαι] Quantum ex sensu fragmenti hujus, (quod ubi apud Aristophanem exstet nunc non recorder) colligere licet, scribendum puto, μιλῶσαι.

9 Μηλοισ βάλλειν] Vide paulo ante, v. Μηλω βληθῆναι.

10 Σοφοκλῆς] *Aiace* pag. 13. ut Portus monuit.

11 Μὴ μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅτι.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Avibus*, pag. 547. ubi vide Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

12 Κακῶς] Sic recte MSS. Paris. & Aristophanes loco laudato. At priores Edit. male, καλῶς. Contra in sequentibus ex iisdem MSS. καλῶς reposui, ubi priores Edit. repugnante sensu habent κακῶς.

ante vocem Μηδὲ οὐχὶ omittitur

Μήνορος ἐθνικόν. Aliquando adnotavit vocem ex Homero, licet interpretationem non addiderit, ut in v. μήνορος respexit ad locum Poëtæ, qui est *Iliad.* i. vers. 43.

Ἰδομένοος δ' ἄρα φαῖσεν ἐνέρεατ' Μήνον' οὐδὲν βόρεα.

ubi Scholiastes: Μήνον' Λυδῶν ἐστὶ τὸ ὄνομα ἐθνικόν. sic in v. Μηπόωσι respexit ad locum *Iliad.* η. vers. 45.

βελήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφ' ἠνδάνε μηπόωσι. ubi Schol. Μηπόωσι, βελευομένοις. 554

308. *animadu.* 173.

M H

ζάνοντα τὰ ὄρεα ὑπὸ παλῶν. Μηνίσκος χαλκὸν ἔχει φοβεῖν, ὡς ἂν ἀνδριάντες, εἰ μὴ ἡμᾶς κελύπτει νικᾶν. Φησὶν ἔν, ὅτι μέλλομεν ὑμῶν καταπατεῖν. Μηνίσκοι δὲ, τὰ ἐκ κύκλου τμήματα ὡς τοῖς φιλοσόφοις.

veritis,] vos concacabimus. Μηνίσκοι vero apud

Μίλωνιδης. σελήνοειδης. τρογυλῶ.

Μὴ νόμισον. ἀντὶ τὸ μὴ νομίσης. ἕτως * Θαγενίδης.

Μήνυμα.

Μήνιμι. παροξυντικός, ἀντὶ τὸ μὴ δῆ.

Μίλυν σοι χάριν. δοτικῇ.

Μὴ ἔχῃ. * Σοφοκλῆς.

Κόμπος πάρεσι, ὅτε ἀπαρνήσῃ τὸ μὴ. τὸ μὴ ἔχῃ βάψαι τὸ ξίφος διλονότι ἐν τῷ στρατῷ.

Μὴ πάντα * χεῖρ βόρεος ἔξῃ. ὡς ἂν εἴη. τίς τε μὴ πάντα ἐπ' εὐχαῖς ποιεῖσθαι, καὶ ταῖς ὡς Θεῶν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράττειν καὶ δι' ἑαυτῶν.

Μὴ * ὡς ζήλῃ. μὴ ὁμοιωθῇ.

Μὴ παρόψῃ. μὴ παρίδῃ.

Μὴ παιδὶ μάχαιραν. ἐπὶ τῷ εἰκῇ ἐγγχειρίζοντι. καὶ Εὐπολὶς Δήμοις. Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

Μὴ * πολλάκις ὡς τὸ αὐτὸν λίθον παῖεν, ἔχοντα χαρὸν ὁμολογῶμενον.

Μήπι' εὐ ἔρδῃ γέροντα, μηδὲ γυναῖκα, μηδὲ παῖδα, μηδὲ γείτον' κύνα, μήτε κυβερνήτην Φίλυππον, μὴ λάλον καπιλάτην. ὡς ἂν εἴη μὴ εἰς ἀχρηστα ἀναλίσκων.

Μήπωγε, μήπω. ἐπαναδίπλωσις χαλεπῇ τὸ τοῦτον ὅχημα τῷ λόγῳ, τὸ δις τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. ἐμφαντικὸν δὲ καὶ λίαν ἐνεργητικὸν ἀπεργάζεσθαι τὸν λόγον. δεδιπόμην' ὅτι δέεται ὑποφύσεως.

Μὴ ὡς δὲ ἡμᾶς γένῃ. * Σοφοκλῆς.

Οἱ μ', ὡς ἀδυμῶν. καὶ σε ὡς τὸ σὲ τέκνη,

καὶ Θεῶν ἱκετεύω, μὴ ὡς δὲ ἡμᾶς γένῃ.

Μὴ ὡς ἐμὲ τὰ ποικίλα. ἀντὶ τῷ, τὰς τέχνας.

Μὴ ὡς λέοντα δορυχὲς ἀφώμεν μάχης. ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ ἀνίστων.

1 Μηνίσκος χαλκὸν ἔχει φοβέ. Arist. *Anib.* p. 594. (411. Ed. Bas. P.)

Ἦν δὲ μὴ κελύπτει χαλκὸν ἔχει μινίσκος φοβέ, ὡς ἂν ἀνδριάντες, ὡς ἡμῶν δὲ ὡς μὴ μινίλ' ἔχει.

Ὅταν ἔχη χαλκὸν ἀδύκω, τότε μινίλ' ἔχει δίκω.

Δύστω' ἡμῶν πᾶσι τοῖς ἐρεῖσι καὶ ἀπὸ πλῶν.

Versus secundus claudicat, qui ut numeris suis reddatur, pro μὴ scribendum erit ὡς hoc modo:

ὡς ἡμῶν δὲ ὡς ὡς μινίλ' ἔχει.

Reliqua recte se habent. Vide ad eum locum Scholiastam.

2 Θαγενίδης] Auctor est obscurus & mihi ignotus. Forte legendum est. Θακιδίδης.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 6. ut Portus monuit.

4 Κατὰ βόρεος ἔξῃ] Alii pro ἔξῃ legunt εὐχῇ, auctoritate Diogeniani, qui proverbium hoc sic effert, Μηδὲ κατὰ βόρεος εὐχῇ. Sed lectionem Suidæ defendit Adr. Junius Centur. v. Adag. l. quem vide. Erasmus proverbium hoc sic concipit: Μὴ κατὰ βόρεος εὐχῇ.

Id est, ut ipse interpretatur, Ne contra bovem opta. Addit deinde: Admonet adagium, non esse vitam instituentem juxta votum animi, neque quidvis sperandum a superis: sed ut ea duntaxat sibi

quisque promittat, quæ possit industria consequi. Sed, quod pace tanti viri dixerim, hæc nihil ad rem mihi facere videntur. Si enim pro eo, quod Suidas habet, ἔξῃ, legere voles εὐχῇ, vel εὐχῇ, proverbium hoc aliter interpretandum est, & sensus ejus hic erit: Cum voto te obstringere voles, ne temere bovem voveto, sed potius oviculam, vel aliam quandam rem minoris pretii, ne forte postea te voti poeniteat. Hic sane sensus non minus pulcher mihi videtur, quam is, qui ex lectione Suidæ elicitur.

5 Μὴ παροξύνῃ] *Psalm.* xxxvi. v. 1. Μὴ παροξύνῃ σὺ παροξύνῃς. Huc Suidas respexit.

6 Μὴ πολλάκις ὡς τ. Jambus erit, si sic scripseris: Μὴ ὡς τὸ αὐτὸν πολλὰκις παῖεν λίθον.

Quæ vero sequuntur, ἔχοντα χαρὸν ὁμολογῶμενον, nescio an ad rem quicquam faciant. Certe salvo sensu abesse possunt. Si tamen ea retinere volueris, sic interpretanda erunt: Cum statutum temporis spatium [ad deliberandum] tibi concessum fuerit.

7 Μήπωτ' εὐ ἔρδῃ γέροντα, μηδὲ γ. Hæc leguntur etiam supra v. Ἀχρηστα, & v. Μήπωτ' εὐ ἔρδῃ.

8 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 35. ut Portus monuit.

M H

nuntur, ne aves insidentes merdis eas inquent. [Aristophanes:] Si vero victoriam nobis non adjudicaveritis, fabricandos vobis meniscos suademus, quos gestetis, tanquam statuae. Sensus est, [nisi secundum nos judicaveritis,] vos concacabimus. Μηνίσκοι vero apud Philosophos etiam vocantur sectiones circuli.

Μίλωνιδης. Lunæ similis. Lunatus. Rotundus [instar lunæ plenæ.]

Μὴ νόμιμον. Ne puta. Pro, μὴ νομίσης. Ita Thagenides.

Μήνυμα. Signum. Indicium.

Μίλυν. Scribitur cum acuto in penultima.

Pro μὴ δῆ.

Μίλυν σοι χάριν. Significo, vel nuntio tibi gaudium.

Μὴ ἔχῃ. Non. Sophocles: Est sane, quod jactem, nec nego me hoc fecisse. Nimirum, gladium imbuisse sanguine Græcorum.

Μὴ πάντα κατ. Non omnia per bovem [i. e. sacrificia] consequeris. Proverbium hoc monet, ne omnem spem in votis & Decorum auxiliis ponamus, sed ipsi quoque aliquid agamus.

Μὴ παροξύνῃ. Ne æmuleris. Ne similis fias.

Μὴ παρόψῃ. Ne negligas.

Μὴ παιδὶ μάχαιραν. Ne puero gladium. [Proverbium hoc dicitur] de iis, qui temere rem aliquam alicui committunt. Et Eupolis *Demis*: Ne puero Remp. [committe.]

Μὴ πολλάκις ὡς. Ne sapius ad eundem lapidem offendas.

Μήπι' εὐ ἔρδῃ. Nunquam beneficium conferras in senem, nec in mulierem, nec in puerum, nec in vicini canem, nec in fomiculosum gubernatorem, nec in garrulum remigem. [Hoc proverbium] monet, sumptus non esse faciendos in res inutiles.

Μήπωγε, μήπω. Nondum, nondum. Hæc orationis figura vocatur conduplicatio, quum iisdem nominibus bis utimur. Ea autem orationem emphaticam & efficacem reddit. Qui enim aliquos terrere vult, is mora indiget.

Μὴ ὡς δὲ ἡμᾶς γένῃ. Ne nos prodas. Sophocles: Hei mihi, quantus dolor animum meum incessit. Quare te per filium tuum, & per Deos oro, ne nos prodas.

Μὴ ὡς ἐμὲ τὰ π. Ne contra me varias tuas technas adhibeas.

Μὴ ὡς λέοντα δορυχὲς ἀφώμεν μάχης. Ne cum leone caprea pugnam ineam. Dicitur de iis, quorum vires sunt impares.

Μήλω.

Μήλινθ. σπαρί. ἥτοι οἰονίον. δασμός. βρόχος.
 Αὕτη ἡ μήλινθ. ἔδεν ἔσπασεν.
 ἐπὶ τῇ ἐπιχειρήσει καὶ σπιτυχανόντων. Οὐ μὴν ἔδεν
 ἡ μήλινθ. ἔσπασε πὶ ἀγαθὸν αὐτοῖς. ἔ γάρ τοι μὲν
 μακρὸν νέφη ἀκρίδων ἐπιρρύσαντα κατέφαγεν τὰς
 καρπὸς αὐτοῖς.

Μηλιόνης. ὄνομα κύριον.
 Μηρός. τὸ μέλ. ὅ.
 Μήρυμα. σπείραμα. κάταγμα. νῆμα.
 Μηρυομένη. ἔλκυσσα. ἔκτενομένη. ἢ μὲν ὡς γ', τὸ
 τὰ ἴδια συνάγω.
 Μήσατο. ἐμνησθήσατο.
 Μή σ' οὐ θυμὸς ἀρπάσας ἐκτὸς οἴσῃ τῇ ἐλαίων. ἐμ-
 φανὴ ὁ λόγος ὡς ἐμνήσθη πὶ λέγειν, καὶ μάλιστα, ὡς ἐπ'
 ἄκρην ἰπποδρόμου ἐλαῖαν ἦσαν, καὶ ἄς ἐξεφύροντο
 οἱ ὑποπεπρωμένοι καὶ τὸ δρόμον. Θέλει δὲ εἰπεῖν,
 ἐκτὸς τῆς ἐπιχειρήσεως μὴ λέγει.

Μησαρην. πόλις Κιλικίων.
 Μήτωρ, Μήτωρ. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ βυλθυ-
 κός, καὶ ἐμπειρός, καὶ ὁ ἐμπειρῶν.

Μὴ σὺ γε μελαμπύγῃς τύχῃ. μὴ πνέῃς ἀν-
 δρείῃς καὶ ἰχυρεῖ τύχῃ. ἐπὶ τῇ ὁδῷ δρώντων. ὡς
 μὴ πνέῃς ἰχυρεῖ τυχῶν δίκην δώσης.

Μὴ τέγγεαι. μὴ μελήσει.
 Μῆτε νεῖν, μῆτε γράμματα ἐπίστασθαι. ἐπὶ τῇ
 παντάπασιν ἀμαθίᾳ. ὡς γ' Ἀθηναίοις διδύκῃς ἐκ
 παιδὸς κολυμβῶν καὶ γράμματα ἐδιδάσκοντο.

Μῆτε πλατάν, μῆτε μυμλάν. ἀντὶ τῆς μῆτε πλα-
 τήν εἰκόνα, μῆτε γράμματα.
 Μὴ τεῖνε. μὴ βράδυνε. μὴ ἀφ' ἑσπέρας. μὴ ἡρόνζει.
 Μὴ τ' ἐφ' ἑσπέρῃ φθύνων εἰς τὴν ἀνθεαίαν πέσης.

Μήτηρ, μητέρα, καὶ ὁ συγκοπῆς, μητρός. καὶ τὸ
 πληθυντικόν, μητέρας.

Μήτοι. μηδαμῶς. Οὐ πῶς δὲ ἐπείθετο τῷ ὡρο-
 τάγματι ὁ Ἰσίδωρος, ἀλλὰ τὸ ἔ' Ἰσίδωρος ἔπος ὡ-
 τὸν ἐπ' αὐτῇ, μὴ τοι ὡς Θεοῖς ἀμπαλῶν, πρὸς
 ὡς ἀνθρώπων ἀμείψῃ.

Μῆπι. τῇ βυλῇ. ἡ βυλῆ, ἡ μῆπις, βυλῆ, γνώμη,
 σύνσις.

Μηπέτα. μηπέτης, ὁ βυλθυκός. ἢ ἡ κληρικὴ μη-

1 Αὕτη μὲν ἡ μήλινθ. Senarius hic proverbialis legitur apud A-
 ristophanem *Theophrastus*. pag. 817. (533. Ed. Bas. P.)
 2 Ἐκτενομένη Id est, extendens. Qui enim fila e colu dedu-
 cunt, ea extendunt, antequam fusi circumactione glomerent. Ean-
 dem interpretationem asserunt etiam Hesychius, & Photius in Le-
 xico inedito: quod ideo moneo, ne quis eam ut suspectam so-
 licitet, & cum Bocharto *Hieroz.* Part. 1. pag. 485. ejus loco repo-
 nendum putet. *ἐκτενομένη*.
 3 Μήτωρ γὰρ Scribe *μητρός* δὲ καὶ. Nihil enim præcedit, ad
 quod τὸ γὰρ referri possit. Ceterum, nota hæc referenda est ad lo-
 cum illum Homericum *Odyss.* M. v. 170.
 Ἀνδρείῃς δ' ἐπ' ἑσπέρῃ τοῖς ἴσῃς μὲν ὡς ἔστι.

Μήλινθ. Funis. Vinculum. Laqueus. *Hic*
funiculus nihil attraxit. Dicitur de iis, qui
 irrito conatu aliquid tentant. *Neque vero fu-*
nis iste aliquid boni ipsis attraxit. Non multo
 enim post locustarum nubes ingruens, fruges eo-
 rum depasta est.

Μηλιόνης. Meriones. Nomen proprium.
 Μηρός. Femur.
 Μήρυμα. Glomus. Filum e colu deductum.
 Μηρυομένη. Fila trahens, vel deducens. Ex-
 tendens. Item μὲν ὡς, vela contraho.

Μήσατο. Machinatus est.
 Μὴ σ' θυμὸς ἀρπ. *Ne te ira correptum ex-*
tra oleas auferat. Sensus est, de una & certa
 quadam re verba facienda esse. In extremo
 enim Circo equestri oleæ erant, ad quas ef-
 ferebantur, qui in cursu ceciderant. Monere
 igitur cum vult, ne quid extra propositum
 dicat.

Μησαρην. Mestarne. Urbs Cilicum.
 Μήτωρ. Mestor. Nomen proprium. Item,
 prudens in consiliis capiendis, peritus, &
 sciens.

Μὴ σὺ γε μελαμπ. *Ne in virum hirsuto po-*
dice incidas. Id est, ne in virum fortem &
 robustum incidas. Dicitur de iis, qui male-
 ficia committunt. [Sensus autem est, Vide,]
 ne poenas des, si in virum aliquem fortem
 incidas.

Μὴ τέγγεαι. Ne rigemini.
 Μῆτε νεῖν, μῆτε γρ. *Neque natate, neque lite-*
ras scire. Dicitur de hominibus prorsus in-
 doctis & imperitis. Apud Athenienses enim
 pueri inde a teneris annis natate & literas
 docebantur.

Μῆτε πλατάν, μῆτε μυμ. Neque fictam, ne-
 que pictam [imaginem.]

Μὴ τεῖνε. Ne cuncteris. Ne tempus teras.
 Ne moreris.

Μὴ τ' ἐφ' ἑσπέρ. Ne cinerem fugiens, in prunas
 incidas.

Μήτηρ. Mater. Genitivus, μητέρα, & per
 syncopen, μηρός. Et [Dativus] pluralis, μη-
 τράσι.

Μήτοι. Ne forte. Ne. *Nondum autem edi-*
cto illi parebat, sed dictum illud Ibyci animum
ejus subibat, quod monet, ne spe honoris apud
homines consequendi Deos offendamus.

Μῆπι. Consilio. Casus rectus est, μῆπις.
 Consilium, sententia, prudentia.

Μηπέτης. Consilio pollens. Prudens. Vo-

Id est: *Surgentes vero focii, vela navis contraxerunt.* Scholiasta:
 Μηρόσιν. συνίσταναι τὸ γὰρ καλῶν.
 4 Μὴ σὺ γε μελαμπύγῃς τ. Confer Nostrum supra v. Μελαμ-
 πύγῃς τύχῃς.
 5 Τύχῃς Rectius τύχῃς, ut apud Zenobium. Et sic paulo post.
 6 Μῆπι νεῖν, μῆτε γράμματα ἐπ. Præter paræmiographos vide
 Meursium *de Fort. Att.* cap. viii. & Petitem *de Leg. Att.* pag.
 162.
 7 Οὐ πῶς δὲ ἐπείθετο τῷ ὡρο-] Fragmentum hoc ex Damascio
 sumptum est: cujus pars posterior, in qua dictum Ibyci refertur,
 legitur etiam supra v. Ἀμπαλῶν, & v. Ἰσίδωρος; ubi vide quæ
 notavimus.

πέτρα· καὶ χτ' μεταπλασμένον, ἢ διθεῖα ὁ μπιέται.
Μπιέτα Ζεύς. ὃ ἐν συνθέσει, πολὺμυής. Μῆτιν δὲ ἐλα-
φοί· οἱ ἄφρονες, οἱ μὴ σερρώς μὴδὲ βεβαίως φρονεῖντες.
μῆτιν ἐλαφοί, dicuntur stulti, utpote levi mente præditi, & in consiliis inconstantes.

Μητίσομαι. βουλευσομαι. ἐρήσομαι.

Μὴ ἔμὸν οἶκει γῆν. ἔχεις γὰρ οἰκίαν. ὦρξ' τὸ ἐν
Ἀνδρομάχῃ Εὐριπίδου. ἢ ἔγω·
Μὴ ἔμὸν οἶκει γῆν. ἐγὼ γὰρ ἀρχέτω.

Μὴ πείθῃ τοῖς ἀφβάλλουσιν.

Μήτρα. ἢ τὸ γυναικὸς, καὶ τὸ ἄλλων ζώων, ἐνθα
καταβάλλει ἡ γονή.

Μητραγύρτης. ἐλθὼν πρὸς εἰς τὴν Ἀθήνην, ἐμύη τὰς
γυναῖκας τῇ Μητρὶ τῇ Θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί φασιν. οἱ δὲ
Ἀθηνᾶοι ἀπέκτειναν αὐτὸν, ἐμβαλόντες εἰς βάρε-
θρον χτ' κεφαλῆς. λοιμοὶ δὲ γενομένοι, ἔλαβον χρησ-
μὸν, ἰλάσασθαι τὸν πεφονευμένον. καὶ ἀφ' οὗ τῆτο φρο-
δοῦσαν βαλβυτήριον, ἐν ᾧ ἀνείλιν τὸν μητραγύρτην,
καὶ πεφονεύοντες αὐτὸν, καθιέρωσαν τῇ Μητρὶ τῇ
Θεῶν, ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τῷ μητραγύρτῃ,
καταχάσαντες καὶ τὸ βάρεθρον.

Μητραλοίας. ὁ τὸν μητέρα τύπων. ὃς μητραλάας.
ὁ αὐτός.

Μητεῖ· πλακίῳ, καλὸν εἰς ὄναρ τὸδε.

Μητροδάτης. ὄνομα κύριον.

Μητροπάτωρ. ὁ χτ' μητέρα πάτω.

Μητρορραΐτης. ὁ φθίνων τὸν μητέρα.

Μητροπόλεις. ὅσα πόλεις δυνάμει ἐστίν.

Μητροφάνης. Εὐκαρπίας τὸ Φρυγίας, σοφιστής. ἔ-
γραψε περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. Περὶ ἰδεῶν
λόγων. Περὶ γάσεων. Εἰς τὸν Ἑρμογένους τέχνην ὑπό-
μνημα. Εἰς τὸν Ἀρετείδην ὑπόμνημα.

Μητροφάνης, Κορινθίου ῥήτορος, Λεβαδίου, (πό-
λις δὲ Βοιωτίας ἢ Λεβαδία) σοφιστής. Περὶ τῆς χα-
ρακτῆρων Πλάτωνος, Ξενοφώνος, Νικοστράτου, Φι-
λοστράτου. Μελέτας. Λόγους πανηγυρικούς.

Μητροφάνης, ἔκγονος Λαχάρου. ὃν δὲ ἐν παλαιῇ ἐ-

1 Μητ' ἐμὸν οἶκει γῆν. ἔχεις γ. Senarius hic legitur apud Aristophanem *Ran.*, pag. 216. ubi vide Scholiastam.

2 Μητραγύρτης. ἐλθὼν πρὸς εἰς τὴν Ἀθήνην. Locum hunc, uti & multa alia, in Collectanea sua transtulit Michael Apostolius.

3 Μητραγύρτης, καταχάσαντες. In prioribus Edit. inter duas istas voces hæc inserta sunt: Ἐχέμεν δὲ τὸν μητρίαν καὶ νομοφυλάκειαν. Sed ea a loco hoc omnino aliena esse, & a librariis ex margine in textum inconsulto recepta esse, nemo non videt. Quæ ratio est, quare ea hic inducenda putaverim.

4 Μητρίωνος, καλ. Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Altrampsychem. Nicephorus vero, (vel quisquis est alius Ouseirotici auctor, quod sub ejus nomine circumfertur) eundem versum sic effert:

Μητρίωνος, καλὸν εἰς ὄναρ νοεῖ.

Huc spectant illa Artemidori lib. 1. cap. LXXXII. Ἀναγὰρ δὲ (τῇ μητρὶ συνᾶν) καὶ παντὶ δεικνύμεν, ὃς πολὺν τῇ σημαίνῃ γὰρ τὴν πατρίδα ἢ μητέρα. ὡς περὶ ὃν ὁ μυθολόγος καὶ νόμος Ἀφροδίτης, παντὸς

cativus est, μπιέται: qui per metaplasmm pro nominativo ponitur. Ut, Μπιέται Ζεύς. *Jupiter sapientissime.* Et in compositione, πολὺμυής. Valde prudens. Valde sapiens. At

Μητίσομαι. Consultabo. Deliberabo. Interrogabo.

Μὴ ἔμὸν οἶκα. *Ne animum meum habites. Domum enim habes.* Dictum hoc est ad imitationem illius, quod legitur in *Andromacha* Euripidis: *Ne meam habita mentem. Ego enim sufficiam.*

Μὴ πείθῃ τοῖς ἀφβ. Ne credas calumniatoribus.

Μήτρα. Matrix, vulva, cum mulieris, tum aliorum animalium, in quam semen immititur.

Μητραγύρτης. Metragyrtes. Quidam in Atticam profectus, mulieres initiabat Matri Deorum, ut illi dicunt: quem Athenienses in barathrum præcipitem dederunt, & sic necarunt. Exorta autem pestilentia, cum oraculo moniti essent, ut defuncti manes placarent, curiam in eo loco, in quo Metragyrta necaverant, ædificarunt, eamque circumseptam Matri Deorum consecrarunt, statua etiam Metragyrtae ibi erecta, & barathro terra repleto.

Μητραλοίας. Qui matrem verberat. Et μητραλάας. Idem.

Μητεῖ πλακ. *Cum matre coire, bonum est somnium.*

Μητροδάτης. Metrodates. Nomen proprium.

Μητροπάτωρ. Maternus avus.

Μητρορραΐτης. Matris interfector.

Μητροπόλεις. Metropoles. Sive illæ urbes, quæ colonias emiserunt.

Μητροφάνης. Metrophanes, ex Eucarpia urbe Phrygiæ oriundus, Sophista. Scripsit de ipsa Phrygia libros 11. De Formis orationum. De Statibus. Commentarium in Hermogenis artem Rhetoricam. Commentarium in Aristidem.

Μητροφάνης. Metrophanes, Corneliani Rhetoris filius, Lebadiensis, (Lebadia vero est urbs Bœotiae) Sophista. Scripsit de generibus dicendi, quibus usus est Plato, Xenophon, Nicostatus, & Philostratus. Declamationes. Orationes Panegyricas.

Μητροφάνης. Metrophanes, a Lachare genus

ἀρχὴ τῷ σώματι τὸ συνᾶν, πειθαρχεῖν καὶ ἐκείνῃ ἵπτος ὁ ἰδὼν, πᾶν συνᾶν) τὸ τὴν πόλιν παραγινώσκων. Id est: Bonum (cum matre concumbere) etiam cuilibet demagogo, & temp. administranti; siquidem patriam mater significat. Sicut igitur, qui secundum legem Veneris coit, corpus ejus, cum qua coit obediens & volente, in potestate sua habet: sic qui somnium istud vidit, omnibus negotiis urbis proficietur. Hinc Pifistratus, cum se cum matre sua concumbere somniasset, magnam spem recuperandæ tyrannidis concepit, teste Herodoto lib. vi. Et Julius Cæsar, cum visus esset per quietem matri stuprum inferre, ad amplissimam spem incitatus est a conjectoribus, arbitrium orbis terrarum eo somnio portendi dicentibus: ut testatur Suetonius in ejus vita. Sed gradum revoco. Extra oleas enim, ut ajunt, me evagatum esse sentio.

5 Μητροφάνης, ἔκγονος Λαχάρου. ὃν δὲ ἐν παλαιῇ ἐ- Locum hunc Suidas ex Damascio describit, ut colligere licet ex Photio, qui in Excerptis ex illo scriptore Metrophanis hujus his verbis meminit: Ὅτι Μητροφάνης ὁ σοφιστής ἐκγονὸς ἦν Λαχάρου. Locum hunc Photii observaverat Pearsonius.

πὶ νῆπι, ἀνεφθέγγατο βοῶν. Ἐγὼ εἰμι, ἔφη, Ἀ-
ριστοφάνης ὁ Φαλακρός· ἔπειτα πὶ τῷ τοιούτῳ ἀκηκοώς.
ἔπειθ' οἱ ἀκρόσταντες ἀνέκλεινον ὁ, πὶ εἴποι, μηδὲν εἰ-
δέναι τῷ εἰρημίων διόχου ἐξέλο. καὶ τὰτα ἔ' Μητρο-
φάνης ἔγραψα λόγον Σηπτηριανὸς ὁ σοφιστής.

Μητρώα καὶ. ἡμέρας πέντε ἱερὰ. Ἐὰς δὲ Μητρώα καὶ
ᾤχετο Ῥωμαίοις, ἢ καὶ ᾤχετο ᾤχετο Φρυγίᾳ ἀποδα-
ιδείσας κασιγείας, ἐξέστου μίλιος ἡγνυθε.

Μητρώον. Ἐλκυστὸς ἐν τῷ καὶ Ἀριστοφάνει.
ἢ τὸ νόμος ἔδεικτο ἢ ἀναγράφει ἐν τῷ Μητρώῳ.

Μήτρεως. ὁ θεῖος. καὶ κλίνει μῆτρε, Ἀπικῶς.

Μητριά.

Μη ὑπερόψη.

Μηχανή. βελή.

Μηχανήμα. φρατήρημα. Ἀλλ' ἐστὶ τῷτο, ὡς δῆμιε,
μηχανήμα.

Μηχανορράφ. Ἐπισηπτης κακῶν. καὶ ἀσκησιαστής.
τὰ Φαύλα μηχανώμενον.

Ἰφίς. ἢ μάλλον τοῖονδ' μηχανορράφον.

Σοφοκλῆς Φησι. καὶ αὐτὸς.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεός.

Μηχανώμεθα. αἰπαπικῇ.

Μήχη. τὸ μηχανήμα.

Μήχος. μηχανήμα. ὅτινόνημα.

— Ἀυτῆμαρ τοῖον μήχος ἐπεφράσατο.

Τρητὸν καὶ θεομένη χειρὶ κόσκινον, εὐ καὶ πυκνῶν
Σχοίνων ἡλίας πλείονας ἡγύασατο.

Μία λόχη. παρομία. Οὐ γάρ μία λόχη δύο
ἐριθᾶκός. ἐπὶ τῷ ἐκ μικρῆς πνέου κερδαίνον ἀποδα-
ζόντων. ἐριθᾶκος δὲ ὅστιν ὄρνειον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει. ἐπὶ τῷ ῥαδίῳ.

Μιαρὰ κεφαλή. ὡς φησὶ Φίλη κεφαλή. ἐκ τῷ ἡ-
γεμονικῷ μέγας ὁ σῶματι δηλοῖ τὸ ἄνδρα, ᾤχε-
πλησίως Ὀμήρῳ Τεῦχε, Φίλη κεφαλή. καὶ, τοῖον καὶ
κεφαλῶν. καὶ ᾤχετο Δημοδένει. Καὶ, ταῦτ', ὡς μιαρὰ
κεφαλή. καὶ αὐτὸς.

ducens. Hic cum adhuc puer esset, exclamans, *Ego sum*, inquit, *Aristophanes ille calvus*. Illis igitur, qui hoc audiverant, eum interrogantibus, quidnam dixisset, affirmavit, se nihil eorum scire, quæ dicta fuerant. Adversus hunc Metrophanem Superianus Sophista librum scripsit.

Μητρώα καὶ ἡμ. Dies quidam Magnæ Deorum Matri sacri. *Castimonis autem, quæ in honorem Matris Deorum a Romanis, vel etiam ante a Phrygibus observari solebant, se purificabat singulis mensibus.*

Μητρώον. Metroum. Templum Magnæ Deum Matris. Exstat hæc vox apud Lycurgum in oratione contra Aristogitonem. In Metroo autem leges, tabulis publicis inscriptæ, Athenis reponerantur.

Μήτρεως. Maternus avunculus. Ejus genitivus Atticus est μήτρεω.

Μητριά. Noverca.

Μη ὑπερόψη. Ne negligas.

Μηχανή. Machina. Machinatio. Consilium.

Μηχανήμα. Commentum. Dolus. Stratagemma. *Sed est hoc, popule, callidum commentum.*

Μηχανορράφ. Dolorum & fraudum artifex. Malorum inventor. Qui mala machinatur. *Subornato tali præstigiatore, & callido fraudum artifice.* Sophocles inquit. Et iterum: *Ego quidem & hæc, & omnia semper dixerim hominibus machinari Deos.*

Μήχη. Machinatione. Arte. Commento.

Μήχος. Machinatio. [In Epigrammate:] *Eodem die tale quid commenta est. Cum perforatum cribrum manu sustulisset, per juncos ejus densos plures soles adspexit.*

Μία λόχη. Una sylva. Proverbium: *Una sylva non alit duos erithacos.* De iis dicitur, qui ex re aliqua exigua & tenui quæstum facere student. Erithacus vero est avis solitaria.

Μία μάστιξ πάντ. *Unum flagellum omnes agit.* Dicitur de re facili.

Μιαρὰ κεφαλή. Impurum & scelestum caput. Eodem modo dictum est, quo Φίλη κεφ. *Charum caput.* A principe enim corporis parte totum virum significat. Sicut & Homerus inquit: *Teucer, charum caput.* Et, *Tale enim caput.* Et apud Demosthenem: *Et hæc,*

1 Ταῖς δὲ Μητρώα καὶ παρὰ Ῥωμ. Hæc sunt verba Marini in Vita Procli, cap. xix. sed ubi pro κασιγείας rectius legitur ἀριστίας: ut itidem Pearsonius observaverat. Confer etiam Theodor. Canter. Var. Leæ. lib. 11. cap. xx1.

2 Μητρώον. Λυκυστὸς. Ex Harpocracione.

3 Ταῖς νόμους ἔδεικτο — ἐν τῷ Μητρώ. Hinc Athenæus lib. v. pag. 214. de Apellicone Grammatico ait: Ταῖς καὶ δὲ Μητρώ καὶ παλαιῶν ψηφισμῶν ὑπογράφει ἐν τῷτο. Id est: Et autographa Senatûconsultorum veterum, furto ex Metroo surrepta, possidebat. Non solum autem leges & Scta in templo Matris Deorum, sive Metroo olim Athenis asservabantur, sed etiam quævis aliæ chartæ & tabulæ publicæ. Hinc Laertius in Socrate, segm. xl. ex Phavorino refert, formulam accusationis, qua Socrates petitus fuit, in Metroo servatam fuisse. Ait enim: Ἡ δὲ ἀντιμαρτία τὸ δίκαιον τῷτο εἶχε τὸ πῶτον ἀνάκει. καὶ ἐπὶ καὶ νῦν, φησὶ Φαυροδένει, ἐν τῷ Μητρώ. Formula autem accusationis hujusmodi fuit. Reposta enim est adhuc in Metroo, ut inquit Phavorinus. Sic enim locus hic interpretandus est, quem Vossius lib. 11. de Hist. Gr. cap. x.

ita accepit, quasi ἐν Μητρώ esset inscriptio libri: in quo virum doctissimum falli recte monuit Jonsius de Script. Hist. Phil. lib. 111. cap. vii.

4 Ἀναγράφει. Vel scribe, καὶ τὸ ἀναγράφει: vel, ἀναγράφειν, ut habet Harpocratio.

5 Ἰφίς, μάλλον τοῖονδ' μηχαν. Senarius hic legitur apud Sophoclem Oedip. Tyrann. pag. 168. ut Portus monuit.

6 Ἐγὼ μὲν καὶ ἐ ταῦτα κα. Et hi duo senarii leguntur apud eundem Sophoclem in Ajaxe, pag. 59.

7 Ἀυτῆμαρ τοῖον μήχος ἐπιφ. Versus hic & duo sequentes excerpti sunt ex Epigrammate in anum bibacem & ebriosam, quæ cum vehementi febri conflictaretur, hoc voto se Jovi obstrinxit, se, si ab hoc morbo liberaretur, per centum Soles, i. e. dies, meram tantum aquam bibituram, & abstemiam victuram esse. Cum itaque voti compos fieret, illo ipso die manu cribrum sustulit, perque ejus foramina centum, & amplius, Soles se adspexisse cavillata, hoc commentum Jovi se satisfacisse putavit. Epigramma hoc integrum legitur Anthol. lib. 11. cap. xxxiv.

ᾧ μίαν, καὶ παλαιά, καὶ ποικίλη.
ὁ δὲ φησιν.

Αὐτὸς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγει.

Ἄρ' οἷός' ὅτι χαίρει πολλὰ ἀκούων δὴ κακὰ;
Ἀριστοφάνης. Ἀίλιος δὲ Παρεὶ δὲ μιὰ δῶρα
ἔτε' ἀνδρα ἀγαθόν, ἔτε' Θεὸν ἐπὶ ποτε τὸ γε ὄρθον δέ-
χεσθαι. μάλιστα ἐν τῷ Θεῷ ὁ πλὺς ὅτι πόντος τοῖς
ἀνθρώποις τοῖς δὲ ὀσίοις, βλάπτειται. Πλάτων Φησί.

Μιαιρία. ἡ ἀκαθαρσία. Τὴν μιαιρίαν ἔχοντες, καὶ
τὴν ὀχλήσιν ἔχοντες.

Μιαιοί. ἀηδεῖς. βδελυκτοί. Ὁ δὲ δεικνὼν ἀνελ-
θὼν ἄρα ἔσθ' ἀδύτης, τὸ, τε αἷμα αὐτῶν ἐξεληχμή-
σατο, καὶ ἐκάλυψε τὰς πληγὰς, ἵνα μήποτε ἄρα ἐν
τῇ λύτρῃ μιαιοὶ βλέπωσι. καὶ Ἀριστοφάνης.

ᾧ βδελυγὲ, καὶ τολμυγὲ, καὶ ἀναισχυντε σύ.

Καὶ μιὰ, καὶ παμμία, καὶ μιαιώται.

Πᾶς δὲ ὅς' ἀνελθὼν, ὁ μιαιῶν μιαιώται.

Τί σοι ποτ' ἔστ' ὄνομα, σὺ ἐρεῖς, μιαιώται.

Ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; Φράζε μοι, μιαιώται.

Οὐτοί, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως σὺ, σπερδανῇ.

Εἰ μὴ κατερεῖς μοι τένομα, ὅ, πὶ ποτ' ἐστὶ σοι.

Τρυγαῖος, Ἀθμωνίδης, ἀμπεληγρός, δεξιός.

Οὐ συκοφάνης, ἔσθ' ἐρατὴς περὶ γυναικῶν.

Ἦκεις δὲ τίς; τὰ κρέα ταυτὶ σοι φέρων.

ᾧ δειλακρονίαν, ὁ γλίχρων.

ᾧ σὺ ἔτ' εἶναι σοι δοκῶ μιαιώται.

Μίασμα. βαφή.

Μιάσμα. λυμεῖνα. Φονέα.

Μία χελιδὼν. παροιμιώδες τῆτο, ὅτι μία χελιδὼν
ἕα καὶ πικρὴ βύλη, δὲ πὶ εἰπὼν, μία ἡμέρα καὶ πικρὴ τὴ
σοφὴν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν, καὶ δυσμενεία μία τὴ
σοφὴν εἰς ἀμαθίαν.

Μιγάδες. τὸ ἐν πολλῶν ἄθροισμα.

Μίγδα, καὶ μίγδην. μεμιγμένως.

Μίγμα τῶν ζωγράφων. ὃ καλεῖται χρωμάτων
κρίσις.

ἢ Μιδάειον. χαλκίον.

Μίδας. ὄνομα κύριον. ὁ Φιλόχρυσος, ὁ κτίσας πό-
λιν τὴν νῦν Ἀγκυραν. καὶ Μίδας, κύριον ὄνομα ἑυδολω-
τάτης. καὶ παροιμία. Μίδας ὁ ἐν κύβοις βύβωλτα-
τος. ὁ γὰρ Μίδας βόλβος ἐστὶν ὄνομα. καὶ ἑτέρω παροιμία.
Μίδας ὦτα ὄντος ἔχων. ἢ Μίδας, ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς.

1 ᾧ μιαν, καὶ παρ. Versus hic, & duo sequentes, legun-
tur apud Aristophanem *Nubibus*, pag. 197. (122. Ed. Basf. P.)

2 Αἰλίου δὲ] Imo Plato. Quæ enim sequuntur sunt verba
Platonis lib. 1v. de Leg. pag. 601. Huc spectant verba illa Cicero-
nis lib. 1. de Leg. Donis impii ne placare audeant Deos, Platonem
audiant, qui vetat dubitare, qua sit mente futurus Deus, cum vir
pater bonus ab improbo se donari velit. Respexit ad eundem locum
Platonis.

3 Ἀριστοφάνης] In Pace, pag. 635. (440. Ed. Basf. P.) ubi quæ-
dam aliter leguntur.

4 Τί σοι ποτ' ἔστ' ὄνομα, σὺ ἐρεῖς.] Apud Aristophanem loco lau-
dato versus hic hodie sic legitur:

Τί σοι ποτ' ἐστὶ τένομα, σὺ ἐρεῖς; μιαιώται.

Sed male. Integer enim pes redundat. Quare sic apud Aristopha-
nem reponendum est, ut hic Suidas habet.

5 Ἀποδανῇ] Apud Aristophanem legitur *ἀποδανῇ*: quod Atti-
cum est, & proinde preferendum.

scelestum caput? Et iterum: *O scelestes, & parricida, & ædium effractor.* Ille autem ad hæc dicit: *Rursus mihi eadem hæc, & plura dic. Nam, quod scias, gratum mihi est audire maledicta.* Aristophanes. Et iterum: *Ab impuro accipere munera neque bonum virum, neque Deum decet. Frustra itaque circa Deos profani laborant, quod opportune faciunt pii.* Plato inquit.

Μιαιρία. Impuritas. *Impuritatem fumi, & stercoreis turbationem.*

Μιαιοί. Impuri. Sclerati. Abominandi. *Draco vero ex adyto progressus, & sanguinem ipsorum lambendo abstergit, & vulnera purgavit, ne polluti & impuri haberentur, si cruore & pulvere respersi conspicerentur.* Et Aristophanes: *O impure, & audax, & impudens, & scelestes, & omnino scelestes, & scelestissime. Quid huc venisti, scelestorum scelestissime? Quodnam tibi nomen sit, non dices, scelestissime? Cujas es, dic mihi, scelestissime? Effugere non potes quin pereas, nisi mihi dixeris nomen tuum.* Trygæus, Athmonensis, vinitor peritus: *non sycophanta, nec litium amans. Quare venis? Has carnes tibi allaturus. O miser, hucne venisti? O liguritor, vides me jam non tibi videri scelestissimum.*

Μιάσμα. Tinctura.

Μιάσμα. Hominem pestilentem. Maleficum. Homicidam.

Μία χελιδὼν. Una hirundo. Proverbium est, *Una hirundo non facit ver*: quo significatur, nec uno die hominem ad perfectam sapientiam pervenire: nec unius diei calamitatem sapientis imperitiam arguere.

Μιγάδες. Colluvies hominum.

Μίγδα, & μίγδην. Mixtim. Promiscue.

Μίγμα τῶν ζωγράφων. Ratio miscendi colores. Sive, *judicium colorum.*

Μιδάειον. Midaium. Locus quidam, ita dictus.

Μίδας. Midas. Nomen proprium Regis, qui auri avidissimus fuit; urbemque condidit, quæ nunc Ancyra dicitur. Et Midas, nomen jactus aleatorii admodum felicitis. Et proverbium: *Midas in ludo aleæ jactus optimus.* Midas enim jactus nomen est. Et aliud

6 Ἀθμωνίδης] Metri gratia scribendum est, Ἀθμωνίδης, per o: ut habet Aristophanes.

7 Δειλακρονίαν] Scribe *δειλακρονίαν*; ut habet Aristophanes.

8 ᾧ γλίχρων. ὡς σὺ ἔτ' εἶπας σ.] Hic locus legitur etiam supra v. Γλίχρων: ubi vide quæ notavimus.

9 Μιάσμα. λυμεῖνα. Φονία.] Scholiasta Sophoclis ad *Electr.* pag. 95. Μιάσμα. λυμεῖνα. Φονία. Μιάσμα, ὁ δὲ τῶν παρ' ἑαυτῶν μισθῶν καὶ ἀλλοῦ μισθῶν. Huc Suidas respexit.

10 Μιδάειον] Erat urbs Phrygiæ, sic appellata. Vide Stephanum Byzantium.

11 ἑυδολωτάτης] Sic recte habent MSS. Paris. At in prioribus Edit. male legitur, *εὐδολωτάτης*. Idem etiam dictum velim de voce sequenti *εὐδολωτάτης*: cujus loco priores Edit. itidem male exhibent, *εὐδολωτάτης*.

12 Μίδας, ὁ Φρυγῶν βασιλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sumpta sunt ex Enarratore Comici ad *Plutonium*, pag. 32.

ἥτοι ὅτι πολλὰς ὠτακῆσας εἶχεν· ἢ ὅτι κώμῳ Φρυγί-
κῃν κατέχευεν, ἥτοι ὧτα ὄντι ἐλέγει. λέγει δὲ τῷ
τῷ Πακτωλὸν ποταμὸν χρυσὸν ῥεύσασθαι· καὶ αὐτὸν
ἐλῆσασθαι, ὥστε πάντα, ὡς ἀφαιεῖ, χρυσὸν γενέσθαι. ἢ
ὅτι ὁ ὄντι τῶν ἄλλων ζώων μᾶλλον ἀκρότης, πλεονέχης.
καὶ ὁ Μίδας ὅτις πολλὰς ὠτακῆσας εἶχεν. οἱ δὲ Φα-
σιν, ὅτι ψέξας ποτὲ τὸ Διόνυσον ὁ Μίδας, μετεβλήθη
εἰς ὄνον. ἢ ὅτι τὸς τῷ Διονύσῳ παριόντας ἠδίκησεν. ὁ
δὲ ὀργισθεὶς, ὧτα ὄντι ἔχων αὐτῷ ὤρεται. ἢ ὅτι ὧτα
μεγάλα εἶχε. λέγει ὅτι ἡ παροίμια ἐπὶ τῷ μηδὲν
λαθάνοντι. κλίνει ὅτι Μίδας, Μίδης. οὐ· ἐπιγράμ-
ματι·

Αὐτῇ τῇδε μέγιστα πολυκλαύτῳ ὀπὶ τύμβῳ,

Ἀγέλειώ παρῖσι, Μίδαο ὅτι τῇδε τέθραπται.

hoc dicitur de iis, quos nihil latet. Declinatur autem Μίδας, Μίδης. In Epigrammate: *In hoc ipso sepulcro multum defleto manens, annuncio prætereuntibus, Midam hic sepultum esse.*

Μισαγαμίας. οἱ τοῦ Σὴθ καὶ Ἐνὼ παῖδες υἱὸς
Θεοῦ νοεῖσθωσαν· οἵτινες ἀλόντες ἀκολασία, ὡς
παῖς θυγατέρας Καὶν εἰσῆλθον· ἐξ ὧν οἱ ἕκ τῃ
Ἀλλήλῃ μισαγαμίας· γίνονται Γίγαντες. Αἱ δὲ μὲν τῇ
δίκαιον, ἰσχυροὶ καὶ μέγιστοι. Αἱ δὲ δὲ τῇ ἀδίκῳ καὶ βέ-
βηλον, πονηροὶ καὶ χέλιμοι.

Μιαίνε). μολύνε). καὶ μιαίνω, αἰπαπικῇ.

Μισαφονία. ὁ φόνος. Μισαφόνος δὲ, ὁ φονεὺς, καὶ ὁ ληστής.

Μίθαικ, γραμματικός. ἔγραψεν Ὁφάρτυ-
χά, Κωηγερχά, καὶ ἄλλα.

Μίθαικος. ὁ παχὺς.

Μίθριξος. ὄνομα κύριον.

Μιθραδάτης. ὄνομα κύριον. ἔχει αὐτοῦ ὡς τῆς
φύσος.

Μίτθην. ὁ Μίτθην νομίζουσιν οἱ Πέρσαι· εἶναι δ' ἡ-
λίου· καὶ τῷ τῷ θύοσι πολλὰς θυσίας. Οὐκ ἂν ἦν εἰς
αὐτὸν δυνήσασθαι τις τελευτιῶσα, εἰ μὴ ἀφ' ἧς πινῶν
βαθμῶν παρελθὼν τῷ κολάσων, δείξῃ αὐτὸν ὅ-
σον, καὶ ἀπαθῇ.

Μικίψας. βασιλεὺς Νομάδων.

Μίκχος. ὁ μικρός.

Μικρολόγος. σκνιπός. Φειδωλός.

Μικρῷ. χεδόν. Φανερώς. Εὐνάπιον. Μικρῷ τὰ

Mi

proverbium: *Midas aures asini habens*. Midas enim, Rex Phrygum, [aures asininas habuisse dicitur,] vel quod multos haberet delatores, quos *ὠτακρυφῆς* Græci vocant: vel quod oppidum Phrygiæ teneret, *Aures asini* dictum. Huic Pactolus auro fluxisse fertur: idemque optasse dicitur, ut omnia, quæ retigisset, aurum fierent. Vel, quia asinus, excepto mure, acutius audit, quam cætera animalia. Hic autem Midas multos habebat delatores, qui auditos ab aliis sermones sibi renunciarent. Alii vero dicunt, Midam in asinum fuisse mutatum, quod Bacchum aliquando contempsisset. Vel quod, cum Bacchi asinos prætereuntes læsisset, Bacchus iratus aures asininas ei apposuisset. Vel quod magnas aures haberet. Proverbium igitur dicitur autem *Μίδας, Μίδας*. In Epigrammate: *In iacis prætereuntibus, Midam hic sepultum esse*.

Μαυραμίαι. Impuræ nuptiæ. Sethi & Enochi filii, Dei filii intelligantur; qui libidine victi, cum filiabus Caini concubuerunt: ex quo impuro & dispari coitu nati sunt Gigantes; ob justum quidem, robusti & maximi: at ob injustum & impium, improbi & pessimi.

Μιάνειν. Polluitur, Contaminatur. Ἐμ-
άνω. Polluo. Contamino.

Μισαφονία. Cædes nefaria & scelerata. Εφ
μισαφόνος, homicida nefarius, & latro.

Mithæus. Mithæcus, Grammaticus. Scrip-
sit de condimentis ciborum. De venatione,
& alia.

Μίθαικος. Mithæcus. Nomen hominis velocis.

Μίθης. Mithicus. Nomen proprium.

Μιθριδάτης. Mithridates. Nomen proprium. De eo vide in v. Φύσφ.

Mithræ. Persæ Mithram putant esse Solem, eique multas victimas immolant. Nemo autem sacris ejus initiari potest, quin certos cruciatuum gradus emensus, sanctum se & perturbationibus animi vacuum esse ostenderit.

Mixī¹fas. Micī²fas. Rex Numidarum.

Μίκκος. Idem quod μικρός. Parvus.

Μικρολόγος. Tenax. Parcus. Sordidus.

Mixeð. Fere. Propemodum. Eunapius: *Cum*

¹ Ἡ ὅτι τὰς δ' Διοῦς παλιν εἰδ.] Locus hic apud Scholia-
stam Aristophanis sic legitur: Ἡ ὅτι οὐκ εἰ Διοῦς παλιν, ἀλλ' ἔστι.
Id est: *Vel quod afinos Bacchi praeferens, eos laderet.* Sic etiam a-
pud Suidam scribendum est.

2 'Εἰς Ἐπιγράμματα] Epigramma hoc integrum legitur apud Herodotum in vita Homeri, ut Portus recte observaverat.

3 Ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς κριτικῆς.] Scribendum puto, ἐξ ἧς ἀναβλέσκουσιν
μυσταγωγίας. Lectio enim vulgata nullum sensum habet.

4 Γίγαντες ἄγαντες. Δ[ὲ] μὲν τὸν δ.] Confer Cedrenum pag. 9. qui de ortu Gigantum eadem tradit.

5 M⁹₁₀₀] Ejus meminit Plato in *Gorgia*, pag. 310. & ex eo Athenæus lib. 111. pag. 112.

6 Μίθρος νομίζοντι οὐ Πέρσους εἶναι τ' ἄλ.] Eadem plane de Mithra tradit Nonnus in Gregor. Nazianz. p. 130. o. cuius verba hic describere operæ pretium erit. 'Ο πῦνιν Μίθρος νομίζουσι περὶ Πέρσους εἶναι οὐ ἥλιον, καὶ ἡσυχάζουσιν αὐτῶν, καὶ παλὼς πᾶσι παλαιῶς εἰς αὐτὸν, οὐ δύνανται δὲ πᾶς εἰς αὐτὸν παλαιόπαιον, εἰ μὴ ἀσπίδων διὰ τὸ βυθίζουσιν καὶ κολάσονται παρὰ τὸν. Βασιλεὺς δὲ εἰσι κολάσονται τὸ μὲν ἀνθρώποις οὐδὲν ὀφείλουσι, ἐγγὺς δὲ νοτίωνται οὐ ἀνέγκαντο, καλὸν δὲ εἶσιν οὐ σπάντι πᾶσι λαοφροσύναι, εἴτα πᾶς

ὁρμηκοντάρως κ' ἐπ' ἄτα ρυτὴ τὸ περιελθῆναι διὰ πικρὸν τ' ὑδαέστων, τα-
τι πλαστῶν οὐ πιλόμενον. αἱ δὲ ὑδαεσσις εἰσι τὰ διὰ πυρεθρὸς περιελθῆναι, τὸ
διὰ κρύους, διὰ πίνης & διψας, διὰ ὀδιντορίας ποικίλης, & ἕωται διὰ
πικρὸν τ' πικτῶν. Id est: *Mithras igitur apud Persas Sol esse credi-*
tur, cui victimas immolans, & sacra quadam faciens. Nemo au-
tem sacrīs ejus initiari potest, quin prius per certos cruciatuum gra-
dus pervaserit. Gradus autem hī cruciatuum sunt numero octoginta,
eorumque alii inferiores, alii superiores. Initiandi enim leviores cru-
ciatus primum sustinent; & deinde graviore: tandemque, pos-
quam omnes istos cruciatūs experti fuerint, initiantur. Cruciatūs
autem illi sunt, transire per ignem, pati frigus, famem, sitim, mo-
lestias itineris, & simpliciter omnia ejusmodi. Idem, pag. 143. Τὰν
Μιθράων νομίζουσιν Πύρεσσιν τ' ἡλίος εἶναι, & τὰτα γένεσι ποικίλας θυσίας.
& πλαστῶν πινάς αὐτὸν πλαστῶς. εἰδὼς δὲ δύναται πλαστῶς παρ' ἑ Μιθράων
πλαστῶς, & μὴ διὰ πικρὸν τ' ὑδαέστων περιελθόν· ἀλλ' διότι δουλοῦ αὐτ'
παρ' ἑ νικα καὶ ὄνομα, &c. Habes hic rem eandem iisdem etiam ver-
bis expressā: ut proinde non dubitem, quin Suidas sua inde
sumpsit. Confer etiam Salmasium ad Alium Lamprid. in *Com-*

πράγματα μετακινήσαντες. Ὁρμίσδης τῷ Πέρσῃ.

Μικρὸν κακὸν, μέγα ἀγαθόν. ἐνίοτε γὰρ τὸ μικρὸν κακὸν μεγάλων αἰτίων γίνετο ἀγαθόν ὥσπερ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

Μικρὸν τὸ ὀβολῷ τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῷ ποιητῇ. Εὐπολὶς Μαρυγᾶ. Τῶν γὰρ ποιητῶν μικρὸν ἐπὶ τῷ ὀβολῷ.

Μικροσφειδείας ῥήματα. Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσὶν, ἐκέλευε πρὸς τῆς οἰκέτας, Ποδ' ὅστιν ἡ χύτρα; Τίς τ' κεραλὺ ἀπεδίδοκε δ' μαϊνίδος; Τὸ τρυβλίον τὸ περυσινὸν τέθνηκεν, (ἀντὶ τὸ κέκλαται.) Πῶς τὸ σκίροδον τὸ χθισινόν; Τίς τὰς ἐλάας παρέτερε; μέλει γὰρ καὶ τῷ θυτελῶν ἐρωτῶσι.

Μικρὸς γὰρ μῦθος ἔπος, ἀλλὰ πᾶν κακόν. ἡ Νίκαρχος Φησὶν Ἀεισφοφάνης. Καὶ μὲν ὁδὲ Νίκαρχος ἔρχετο Φανῶν. ἀντὶ τὸ κατηρησίων. συκοφαντίας γὰρ ὡς.

Μικρὸς, ἡλικίος Μόλων. ἐπὶ τῷ πᾶν βραχέων. δύο δὲ ἐγένοντο Μόλωνες, εἰς ὑποκριτῆς, καὶ λαποδύτης.

Μικρὸς ὁ σὺς αἰεὶ πῶλον. ἐπὶ τῷ ἀφ' βραχυτήτα ἡλικίας νεῖξεν λεγόντων.

Μικρὸν δέω. ὥστε μικρὸν ἐλλείπω.

Μικρὸν δέω. ὥστε μικρόν. καὶ χαλεπὸν δέω. ὁ Μικρὸν τὰ πράγματα μετακινήσαντες. ἀντὶ τὸ, παρ' ὀλίγον. ὥστε μικρόν.

Μίκυλλος. ὄνομα κύριον.

Μίλαξ. εἶδος βοτάνης. καὶ κλίνει μίλακος. Ἀεισφοφάνης. Μίλακος ὅζων, καὶ ἀπεργασμένης. ἀντὶ τὸ, πάσης θωδίας ὅζων, καὶ ἀσφαλείας.

Μίλιον⁸ μιλάσαι. ὅτι τῷ χ' μίλιον μιλάσαι.

Μιλήσιον. καὶ Μιλήσιος, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Μιλητοπολίτης. ὁ ἀπὸ τῆς Μιλήτης πόλεως.

Μιλιάρησιον. τὸ ὅτι νομισματὶ δέκατον.

Μίλιον¹¹ λεῖμα.

Μίλιον. μέτρον γῆς. τὰ δέκα μίλια ἔχοντα γὰρ ἄλλως. Τὸ γὰρ δίδον ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ μίλιον, πόδας δσ'.

Μίλιον. ὅτι τῇ χαμάρα τῷ Μιλίῳ σῆλας ἴσανται Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένης ἔνθα καὶ σταυρὸς, καὶ ἡ

¹ Μικρὸν τὸ ὀβολῷ τίμιον. Erasmus in *Chiliad.* & Scaliger in *Seromateo* legunt, Μικρὸν τὸ ὀβολῷ τίμιον: quorum emendationem probo.

² Τῶν γὰρ ποιητῶν μικρὸν. Pottius rescribit: Τῶν γὰρ ποιητῶν μικρὸν εἰς τὸ ὀβολῷ: subintelligens, τίμιον. Metro saltem sic consuluit. Sed an constructio item & sensus recte se habeant, propter brevitatem fragmenti difficile est judicare.

³ Ἀθηναίων ἅπας τις εἰς. Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Aristoph. in *Ranis*, pag. 258. (169. Ed. Bæf. P.) ubi locum hunc sic, ut oportet, in versum distinctum reperies.

⁴ Ἀεισφοφάνης. *Acharnens.* pag. 414. (297. Ed. Bæf. P.) ubi sic legitur:

Καὶ μὴν ὁδὲ Νίκαρχος ἔρχεται Φανῶν.

Μικρὸς γὰρ μῦθος ἔπος: ἀλλ' ἅπαν κακόν.

⁵ Μικρὸς, ἡλικίος Μόλων. Aristophanes *Ranis* pag. 212. (132. Ed. Bæf. P.)

Hormisdes Persa rerum statum propemodum evertisset.

Μικρὸν κακόν. Parvum malum, magnum bonum. Interdum enim parvum malum magnorum bonorum causa est; & contra.

Μικρὸν τὸ ὀβ. Exiguum est oboli pretium. Dicitur de improbis. Eupolis *Maryca*: Nam improbi obolum tantum, non amplius, valent.

Μικροσφειδείας ῥήματα. Verba avaris & fordidis convenientia. *Atheniensium quivis domum ingressus, magna cum contentione vocis ex servis quaerit, Ubi est olla? Quis devoravit caput manæ? Patella anno superiore emptæ, fracta est. Ubi est allium hesternum? Quis olivam arroset?* Nam vel de rebus vilissimis & minutissimis quaerunt.

Μικρὸς γὰρ μῦθος. Parvus est quidem statura, sed totus ex improbitate conflatus. De Nicarcho Aristophanes dicit: *Et Nicarchus hic venit, nos ad judicem delaturus.* Vel accusaturus. Erat enim sycophanta.

Μικρὸς, ἡλικίος Μόλων. Pusillus, ut Molon. Dicitur de hominibus, quibus exigua admodum est corporis statura. Duo autem fuerunt Molones: unus histrio, & alter grassator.

Μικρὸς ὁ σὺς αἰεὶ π. Pullus tuus semper est parvus. Dicitur de iis, qui propter staturæ brevitatem se juvenes esse dicunt.

Μικρὸν δέω. Parum abest, quin &c. Parum a re aliqua absum.

Μικρὸν δέω. Parum abesse a re aliqua. Propemodum. Dicitur etiam μικρὸν, absque verbo δέω. Cum propemodum statum rerum evertisset.

Μίκυλλος. Micyllus. Nomen proprium.

Μίλαξ. Milax. Genus herbæ. Declinatur μίλακος. Aristophanes: *Milacem redolens, & otium.* Id est, omnem suavitatem & securitatem redolens.

Μίλιον μιλάσαι. Vide in v. Καταμυλάσαι.

Μιλήσιον. Milesium. Et Μιλήσιος, qui est ex urbe Mileto.

Μιλητοπολίτης. Miletopolita, sive, qui est ex urbe Miletopoli.

Μιλιάρησιον. Miliarefium. Numismatis decima pars.

Μίλιον λεῖμα. Color melinus.

Μίλιον. Milliæ. Mensura terræ. Decem milliaria habent stadia octoginta. Aliter. Stadium habet pedes dc. Milliæ vero, pedes MMMMCC.

Μίλιον. Milium. In fornice Milii stant statuæ Constantini & Helenæ: ibidemque con-

πῶς; πόσος τις; μικρὸς, ἡλικίος Μόλων.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

⁶ Μικρὸν τὸ πρῶτον. Fragmentum hoc auctius legitur supra post v. Μικρολόγος.

⁷ Ἀεισφοφάνης. *Nubibus* pag. 181. (110. Ed. Bæf. P.)

⁸ Μίλιον μιλ. Scribendum est, μίλιον μυλάσαι. ὡς τῷ Καταμυλάσαι.

⁹ Μιλήτιον πόλιος. Scribendum hic esse una voce Μιλητοπόλιος, recte monuit Holstenius ad Stephanum v. Μιλητοπόλιος, quem vide.

¹⁰ Μιλιάρησιον. τὸ δ' νομ. Vide Salmasium adversus Anton. Cœtium pag. 68. 69. 70.

¹¹ Μίλιον. Imo μύλινον, per η.

¹² Ὅτι οὐ τῇ χαμάρα τῷ Μιλίῳ σῆλας ἴσ. ———— ὁ ἀντιφύας αὐτῆς. Hæc ad verbum etiam leguntur apud Codinum de Orig. CPol. pag. 20.

Τύχη ἡ πόλεως. καὶ ἐν ταύτῃ Σοφίας ἡ γυναι-
κὸς Ἰουστινιανῆς, καὶ Ἀραβίας ἡ θυγατρὶς αὐτῆς, καὶ
Ἑλένης ἡ ἀνεψία αὐτῆς Ἀρχαδίου τε, καὶ Θεοδοσίης
ἡ υἱὸς αὐτῆς, πλησίον Θεοδοσίης ἡ γῆλῆς, ἐφίππου ἀμ-
φότεροι. † Ὅτι ἐν ταύτῃ Μιλίῳ ἐν τέτραισι ἵπποις
πυρρίοις ἄρμα ἰππάρχον ὡς δὲ δύο φηλῶν ἐκ πα-
λαιῶν τῶν ἡρώων ὑπῆρχεν. ἐνθα ὁ βύρμηθῃ Κων-
σταντίνῳ μὲν τὸ νικῆσαι Ἀζώπον· ἐπειδὴ καὶ Βύζας
ἐν εἴσῃ βύρμηθῃ· καὶ ἐν τῷ δὲ τῷ ἄρμα ἐν ταύτῃ Ἰπ-
ποδρόμῳ, δορυφορέμῳ φηλίδιον καὶ ὡς Κων-
σταντίνῳ καὶ Ἀραβίας αὐτῶν ἡλίας φερόμενον, Τύχη
πόλεως, εἰς τὸ γόμα εἰσῆλθαι, καὶ φερανθῆναι ἐξῆλθαι. ἐτί-
θετο δὲ ἐν ταύτῃ Σενάτῳ ἕως τῶν ἐπιτόντων γενεθλίων
ἡ πόλεως. διότι δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτῆς σταυρὸν ἐ-
χάραξε Κωνσταντίνῳ, Ἰουλιανὸς αὐτὸ βοδύρ κατέ-
χευσε.

Μίλων, ἡ Κροτωνιάτης, ἐνίκησε παλαιῶν ἐξ ὀλυμ-
πιάσων ἐφεξῆς. ἐν δὲ τῇ ζ'. οὐκ ἴχουσε καὶ παλαι-
σται τῇ Μνασίθεον, συμπολίτῃ αὐτῆς, ἡλικίαν νέον
ὄντα, καὶ οὐκ ἐδέλοντο ἐγγὺς ἴστασθαι. ἰσάμενος δὲ
ἐπὶ ἀλγυμυμῶν τῷ δίσκῳ, γέλωτα ἐποιεῖτο τῆς ἐμ-
πίπτοντος τε καὶ ὠθεμένου ἀπὸ τῆς δίσκου. περὶ δὲ
ταύτῃ μετὰ τὴν χερσὶν καθάπερ ταινίαν, ἡ φερανθῆναι κα-
τέχων δὲ ἐν τῇ χειρὶ τὸ ἄσμα, καὶ ἐμπιπλὰς αἵ-
ματος τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ φλέβας, διερρήγγυνεν ἀπὸ
ἰσχύος τῆς φλεβῶν τῇ χερσὶν, καὶ ἄσματος πάπυρον. καὶ τῇ
δεξιᾷ χειρὶ τὸ μὲν εἰς τὴν ἀγκῶνα ἐκ τῆς ὥμης παρ'
αὐτῷ κατὰ τὴν πλυγρὴν τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγκῶν ἐ-
τεινεν εἰς διπλὴν τῶν δακτύλων, τὸ μὲν ἀντίχειρα ἀν-
τιπρέφον ἐς τὸ αἶμα, τῶν λοιπῶν δὲ ἀλλήλοισι ἐπικει-
μένων χεῖρας ὡς εἰς τὴν δακτύλων κα-
τα γινόμενον οὐκ ἀπείκασεν ἂν πρὸς βιαζόμενον. ἀ-
πέθανε δὲ ὅπως, ἐπιτυχὼν ξύλῳ ξηρῷ σφιγῶς ἐ-
χρῆναι, τῆς διπλῆς αὐτό. ὁ δὲ ὑπὸ φρονήματι
κατὰ τὴν ταύτην χεῖρα ὡς ἀφ' ἑρῆζων. ὀλιγαίνοντες δὲ οἱ
ἐγγενοὶ βύρμη. μάλιστα γὰρ τὸ θηρίον τῷ πολὺ καὶ ἀφ' ὅσον ἐν τῇ Κροτωνίᾳ χάρα νέμεν.

Μιλτιάδης καὶ Ἀριστείδης ἐφ' ἑκάστῳ ἀμφοτέρω ἔτοι ἀρι-
στοὶ ἐγένοντο. ὁ γὰρ Ἀριστείδης δίκαιος ἐκλήθη· ὁ δὲ Μιλ-
τιάδης, στρατηγός· ὅς ἐν Μαραθῶνι ἐστράτησε. τῷ
δὲ ἐν Μαραθῶνι ποταμῷ μέμνηται ὁ ποιητής· διότι τὰ
μὲν ἄλλα κατὰ νόμον κοινῇ πᾶσι ἡ Ἑλλὰς πε-
ποίηκε καὶ τῶν βαρβάρων· τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι μόνοι
Ἀθηναῖοι κατὰ νόμον.

munes sunt: at ejus, quæ ad Marathonem parta fuit, gloria ad solos Athenienses pertinet.

1 Ἰουστινιανῆς Codinus loco laudato habet, Ἰουλιανὴ τῇ Θεοδοσίᾳ. Sed Lambecius ad Codinum scribendum contendit, Ἰουστινιανὴ τῇ δὲ Κωνσταντίνῳ. Eum vide.

2 Ὅτι ἐν ταύτῃ Μιλίῳ ἐν τέτραισι ἵπποις πυρρίοις. Hæc, & quæ se-
quuntur usque ad finem articuli, ἀπολεῖται etiam leguntur apud
Codinum de Orig. C. Polit. p. 22. ut Pearsonius quoque observaverat.

3 Ἀρμα. Addendum esse ἡλίας, ostendit Lambecius in notis ad
Codinum: quem consule.

4 Ἐνθα βύρμηθῃ Κωνσταντίνῳ μὲν τ. Videnda sunt, quæ de hoc
loco notavit modo laudatus Lambecius ad Codinum, Num. xlv.

5 Καὶ ἐν τῷ δὲ τῷ ἄρμα ἐν ταύτῃ Ἰπποδρόμῳ. Locum hunc ex codice
Vaticano Codini sic reformat Lambecius: Καὶ ἐν τῷ δὲ τῷ ἄρμα ἐν τῷ
Ἰπποδρόμῳ ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, φηλίδιον καὶ ὡς Κωνσταντίνῳ καὶ Ἀραβίᾳ
αὐτῶν ἡλίας φερόμενον, ὡς δὲ δορυφορέμῳ εἰσῆλθαι εἰς
τὸ γόμα, καὶ φερανθῆναι ἐξῆλθαι. Vide ejusdem ad hunc locum an-
notationes.

spicitur crux, & Fortuna Urbis. Eodem in
loco [positæ sunt statuae] Sophiæ uxo-
ris Justiniani, & Arabiæ filiæ ejus, & He-
lenæ confobriniæ ejus: item Arcadii, & Theo-
dosi filii ejus, prope statuam Theodosii, am-
bæ equestres. † In Milio jam inde ab anti-
quis temporibus supra duas columnas stabat
currus [Solis,] quasi volans, cui juncti e-
rant quatuor equi coloris ignei. Ibi Con-
stantinus victo Azotio; itemque Byzas, fau-
stis acclamationibus excepti fuerunt. Ubi
vero currus ille in Hippodromo subversus
fuit, fecit Constantinus novam statuam For-
tunæ Urbis, portatam a Sole; quæ magno
comitatu in tribunal Hippodromi deduceba-
tur, indeque coronata iterum exhibat. Pon-
batur autem in Senatu usque ad diem Urbis
natalem. Cæterum ob crucem, quam capiti
ejus Constantinus insculpi curaverat, Julia-
nus eam in foveam projici, & terra obrui jussit.

Μίλων Κροτ. Milo Crotoniates sex Olympi-
adibus continuis lucta vicit. Septima vero
Olympiade non potuit superare Mnasitheum,
qui civis ejus erat, & juvenis, & cum ipso
congrredi volebat. Idem peruncto disco in-
sistens, omnes ludibrio habebat, qui se detru-
dere quantovis impetu facto conarentur. Ca-
put quoque nervo non aliter quam redimi-
culo aut corona incingebat: continens dein-
de intra labia spiritum, cum venæ capitis san-
guine plurimo intumuisse, venarum robore
nervum, tanquam papyrus, rumpebat. Ac
ubi porrecta dextera cubitum lateri admo-
visset, erectoque pollice reliquos digitos jun-
ctim intendisset, minimum nemo erat qui ullo
nisu posset a cæteris abjungere. Idem morte
tali periisse fertur. Conspicatus truncum a-
ridum, cuneis immixtis hiantem, robore fre-
tus manibus suis eum dividere conatus est.
Verum excidentibus cuneis a ligno retentis
luporum præda fuit. Ea enim fera in agro
Crotoniatarum frequens est.

σφιγῶς, καὶ ἐν τῷ ἐχρῆματι ὑπὸ τῆς ξύλης, λύκων
ἐγγενοὶ βύρμη.

Μιλτιάδης καὶ Ἀριστείδης. Miltiadi & Aristidi simi-
lis erat. Hi ambo fuerunt optimi. Aristi-
des enim vocatus fuit Justus: Miltiades au-
tem Imperator fuit; cujus ductu in campis
Marathonis prælium cum Persis commissum
est. Victoriæ autem ad Marathonem repor-
tata meminit Poeta. Nam cæteræ quidem vi-
ctoriæ a Barbaris reportatae toti Græciæ com-
munes sunt.

gloria ad solos Athenienses pertinet.

6 Εἰς τὸ γόμα. Scribendum esse εἰς τὸ γόμα, recte monuit Lam-
becius. Σπίμα enim apud Græcos inferioris ætatis appellabatur
τὸ καθεῖσθαι βασιλικὸν ἢ Ἰπποδρόμῳ, sive, tribunal Hippodromi, in
quo Imperator sedebat, cum ludos Circenses spectaret. Vide Du-
frenium in Glossario Græco v. Σπίμα.

7 Μίλων Κροτωνιάτης ἐνίκησε παλ. Hæc, & quæ sequuntur usque
ad finem articuli, leguntur apud Pausaniam lib. vi. pag. 369. 370.
unde ea Suidas sumpsit. Confer etiam Scholiastam Aristophanis
ad Ranas pag. 213.

8 Μνασίθεον. Pausanias loco laudato habet Τιμοσίθεον.

9 Καὶ ἐν τῷ δὲ τῷ ἄρμα. Malim καὶ ἐν τῷ ἄρμα.

10 Ὁ ποιητής. Id est, Aristophanes. Referenda enim hæc sunt
ad locum illum Aristophanis Equit. pag. 361. (256. Ed. Bas. P.)

Τῆς γὰρ πόλεως αἵμα πρὸς τῆς καὶ τῆς Μαραθῶνι ποταμῷ.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

Μιλτιάδης, ὁ Κίμωνος, ἦσαν ἐκ τῆς Χερρονήσου, καὶ ἐκπεφύλας διπλὸν θάνατον, ἐστράτηγεν Ἀθηναίων. ἅμα μὲν γὰρ οἱ Φοίνικες αὐτὸν οἱ ὑπιδιώξαντες μέλεις ἴμεθον, πολλὰ ἐποιεῖν οὐ λαβὴν καὶ ἀναγαγεῖν πρὸς βασιλείαν. ἅμα δὲ ἐκφυγόντα τήντας, καὶ ἀφικόμενον εἰς τὴν ἑαυτοῦ, δοκέοντα τε εἶναι ἐν σωτηρίᾳ, ἤδη τὸ ἐνδεῦθεν οἱ μὴ ἐχθροὶ ὑποδέξαντο, ὑπὸ δικαστήριον ἀναγαγόντες, ἐδίωξαν περὶ τὸν ἐν Χερρονήσῳ. ὑπεφυγὼν δὲ καὶ τήντας, στρατηγὸς ἔπαιε Ἀθηνῶν ἀπεδείχθαι, αἰετὸς ὑπὸ τῷ δήμῳ. ὁ αὐτὸς Μιλτιάδης ὑπὸ τοῦτον ἔφη, ὡς Τισσαφέρης εἶπεν, ἡ μὲν ἔως ἀνὰ πρὸς ἑαυτὸν λείπει, ἡ δὲ Ἀθηνῶν περὶ, μὴ ὑπερβῇ αὐτὸς προφῆς καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ναῦς κομίσαι Ἀθηνῶν, καὶ οὐ Πελοποννησίοις. περὶ δ' ἀνὰ μόνους Ἀθηνῶν, εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτὰ ἀναδέξαιτο. οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα, στρατηγὸν αὐτὸν εἰλάν, καὶ τὰ πρᾶγμα ἀντίστησαν.

Μίλτος. βάρμα.

Μιλτοπαρχοί. νῆες. βεβαμυμένας ἔχουσαι τὰς πρῶ-

ρας. Μίλτος. χρέμα. εἶδος ἐρυθρῆς. καὶ Ὅμηρος. Νῆες μιλτοπαρχοί. καὶ ὁ Ἐπιγράμματι.

Μιλτοφυῖ τε

Σχοῶν ὑπὸ ἀκρονύχῳ φαλλομύθῳ καὶ ὀνι. Καὶ αὖτις Σχοῶν τε ἐφείλξαν μίλτα, καὶ ἔπαιον τὸ ἀγαλμα, Ἀλεξανδρίτῳ καλοῦντες.

Καὶ δὴτε πολὺν ἡ μίλτος, ὡς Ζεὺς Φίλτατε,

Γέλων παρέχαι, ἡ δὲ προσέφρανον κύκλω.

Κατὰ γὰρ ἀρχαῖν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν τὰς Ἀθηνῶν μεμλημένον χορίαν, ἡ δὲ ἑσπέρων κύκλω.

Μιμαλλόνας. τὰς Βάκχας τῶν Διονύσων. ὑπὸ τῇ μιμήσειας. ὡς τὸν Κλάδωνας καλοῦντας.

Μίμας. ἡ κυρία ἢ λαγῶα χορὴ, ἢ ἐκ τῆς ἐντέρων. λαγῶα δὲ ἐπὶ χοίρῳ. ἢ σκθασία πρὸς κοιτίας, ἢ ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τῆς λαγῶας αἵματος καὶ ἐντοσίων σκθαζομένην καλεῖται.

Μίμας. ὅς ἐστι Θρακίας. καὶ κλίνῃ Μίμαντι.

Μιμηλά. μιμητική. καὶ παρ' ἡμῶν. Μῆτε πλαστὴν, μῆτε μιμητὴν. τὸ τέστι, μῆτε πλαστὴν εἰκόνα, μῆτε γραπτήν. καὶ μιμητότητα.

Μίμερμος. ὁ Λιγυρτιάδης, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρ-

1 Μιλτιάδης, ὁ Κίμωνος, ἦσαν. Totum hunc locum confarcinavit Suidas ex Herodoti libro vi. pag. 218. 219. ut & Portus monuit.

2 Μιλτοπαρχοί νῆες. Homer. II. B. v. 637.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι. Anthol. lib. vi. cap. ult.

4 Ἐφείλξαν μίλτα. An legendum est, ἐφείλξαν μίλτα; quæ Porti conjectura est. Vel an dicemus, locum esse mutilum, & addita voce βεβαμυμένον, scribendum esse, χορίαν ἐφείλξαν μίλτα βεβαμυμένον? Sed ob brevitatem fragmenti nihil certi de hac loco statui potest. Vide etiam supra v. Ἐφείλξαν.

5 Καὶ δὴτε πολὺν ἡ μίλτα. Duo hi senarii leguntur apud Aristophanem Ecclesiaz. pag. 735. (491. Ed. Bas. P.)

6 Κατὰ γὰρ ἀρχαῖν ἐστὶν. Confer Nostrium supra v. Μιμηλόμενον, ubi mos hic pluribus exponitur.

7 Κλάδωνας. Imo, Κλαδωνας, per ω in syllaba prima. Hesychius: Κλαδωνας. τὰς Μιμηλόμενας, Μαιναδίδας, Βάκχας. Etymologus: Κλαδωνας, οἱ Μακεδόνες τὰς Μαιναδίδας καὶ Βάκχας καλεῖσιν. ὡς δὲ τὸ

Μιλτιάδης. Miltiades, Cimonis F. e Chersoneso reversus, & duplici morte vitata, factus est dux Atheniensium. Nam partim quidem Phœnices, Imbrum usque cum persequentes, omnem operam adhibebant, ut cum caperent, & ad Regem perducerent: partim vero, cum hos effugisset, & in patriam reversus omni periculo se defunctū putaret, inimici eum aggressi sunt, & in jus vocatum tyrannidis in Chersoneso usurpatæ reum egerunt. Cum autem ex horum etiam manibus evasisset, ita demum Atheniensium dux suffragiis populi creatus est. Idem Miltiades eo gloriatus est, quod Tissaphernes affirmasset, se, quamdiu ipse superstes foret, si quidem ejus rei fidem Atheniensibus habere posset, eos comiteatu non esse privaturum, & Phœnicum naves Atheniensibus, non Peloponnesiis frumentū allaturas esse. Se autem Atheniensibus tunc solum fidem habiturum esse, si ipse ad se venisset & rem recepisset. Illi vero his auditis ducem eum crearunt, rerumque summam ei commiserunt.

Μίλι. Minium. Tinctura.

Μιλτοπαρχοί νῆες. Naves, quæ genas, id est proras minio tinctas habent.

Μίλτος. Minium. Genus coloris rubri. Et Homerus: *Naves, quæ proras rubras habent.* Et in Epigrammate: *Et amussim miniatam, sub extrema resonantem regala.* Et iterum: *Et funiculum convolverunt miniatum, & simulacrum percusserunt, Alexandriten id vocantes.* [Et Aristophanes:] *Et profecto plurimum risum præbuit rubrica, quam [ministri publici] in omnes partes sparserunt.* Olim enim Athenis [ministri publici] populum in concionem compellebant fune miniato, quo forum circumdabant.

Μιμαλλόνας. Mimallonas. Id est, Bacchas, five sacerdotes Bacchi: sic dictas ab imitatione, quam μίμωσκον Græci vocant. Prius vero eadem appellabantur Κλάδωνες.

Μίμας. Mimar. Proprie sic vocatur chorda ex intestinis leporinis facta. Dicitur tamen hæc vox etiam de porco. Vel, edulium ex ventre, vel intestinis [animalis cujusdam] confectum. Alii vero sic vocant condimentum ex sanguine leporino & intestinis paratum.

Μίμας. Mimas. Thraciæ mons. Declinatur, Mimantis.

Μιμηλά. Imitatrix. Et proverbium: *Nec fictam, nec pictam.* Subintellige, imaginem.

Μίμερμος. Mimermus, Ligyrtyadæ F. Co-

κατόχους νομίζοντας καλεῖται, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς μιμῆδος ποιεῖν ἢ ἀπὸ τῆς μιμῆδος. Sic etiam ipse Suidas supra v. Κλαδωνας. Caterum, in duobus MSS. Paris. pro Κλαδωνας legitur Κλάδωνας: quod satis arguit, & in hoc loco Suidæ initio scriptum fuisse Κλαδωνας.

8 Μίμας. κυρία ἢ λαγῶα χορὴ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 423. (304. Ed. Bas. P.) sed ubi legitur μίμας. Confer Hesych. v. Μίμας.

9 Μίμερμος. Potius Μίμνεμος. Sic enim alii scriptores poetam hunc vocant. Horatius lib. i. Epist. vi.

Si, Mimermus uti censet, sine amore jocisque Nil est jucundum.

Idem lib. ii. Epist. ii.

Fit Mimermus, & optivo cognomine crescit.

Propertius lib. i.

Plus in amore valet Mimermi versus Homero.

Sic etiam appellatur a Paulania in Boeoticis pag. 584. & aliis.

ναῖς, ἢ Ἀστυπαλαίους, ἐλεγείοποιός. γέρονε δὲ ἐ-
πὶ τῷ λζ'. Ὀλυμπιάδης, ὡς ἀπεργασθῆναι τὸ ζ'. σφῶν.
πνὲς δὲ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ
Ἀλυστάδης, ἀπὸ τοῦ ἐμμελὲς καὶ λιγυ. ἐργασ-
θεία πολλά.

Μίν. ἀντανυμία, τρίτον ἀντανυπών, καὶ σημαίνει
τὰ τέταρτα γένη παρ' Ὀμήρου, ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ
ἐδέτερον. ἢ δὲ ἀντανυπών ἔπος. Ἐγὼ, Σὺ, τὸ τρί-
τον Ἰ. τὸ δὲ ν ἐφαλκυστικόν ὅτι ἐν τοῖς τρίτοις ἀν-
τανοῖς καὶ πλεονασμῷ τῷ μ, μίν.

Μινθευείδης. ὄνομα κύριον. ἔστιν ἐν τῷ Συναει-
πικῷ.

Μίνθα. τὸ παρ' ἡμῶν ἡδύοσμον. οἱ δὲ, τὸ θύμον.

Μίνθη. ἢ χαλαμίνθη. ἡδύοσμον. βοτάνη θυώδης.

Μινθῶσα. ἢ διοσφρεῖα. δυσσομίας ἀναπληρῶσα.
ῥυπῶσα.

Μινθώσμον. κοπρῶσμον. μίνθη γὰρ, ἀνθὸς ἐν τῇ
κόπρῳ γινώσκον, ὃ χαίρειν οἱ τρέφον. ἢ ἀνθρωπίνῃ
κόπρῳ.

Μίνθη. ἢ χρεῶν. ἀντιθέσεις οἱ ποιμένες, τῷ
δυσεργήτῳ τῷ τρέφον παρὰ. ἢ ἡ κόπρῳ τὸ αἰ-
γῶν λέγειν. ἐπειδὴ οἱ τρέφον ψυγμῶ ἀντιπῶσιν,
εἰσάσιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρην αὐτῶν, καὶ
τρέφειν αὐτῶν τὰς μυκτῆρας, καὶ ἔτι τῇ δυσωδίᾳ
παρὰ μὲν κινεῖν τῷ τρέφον λύνειν τὸ πάθος.
ὁ γὰρ παρὰ μὲν θρεσπεύει τὸ πάθος. ἐκ τῆς ἐν Φη-
σιν, ὅτι ἀνθρώπων σε ἐπὶ καὶ αἱ αἰγῆς ἐκ τῆς κόπρῳ
ἀνθίσταται.

Μινίκι. ὄνομα κύριον.

Μινικιανός, Νικαγόρας τῷ σοφιστῇ, Ἀθηνῶν,
σοφιστῆς, γεννητὸς ἐπὶ Γαλιένῳ. Τέχνη ῥητορικὴν,
καὶ ἀθλητικὴν, καὶ λόγους ἀφ' ὧν.

Μινίκι. ὄνομα κύριον.

Μινία. πόλις ἐν Σικελίᾳ, ἥτις Ἡράκλεια παρὰ
ἐλέγχο.

Μινώδης. τῷ Μίνῳ.

Μίνως. ὄνομα κύριον. Μινῶς δὲ, ὁ υἱὸς τῷ Μί-
νωος.

Μίνως. ὁ υἱὸς ἐθαλασσοκράτης, καὶ πανταχόσε ἐ-
πὶ ξενίας τε πολλοῖς ἐπήγειρεν. ἀφικόμενος δὲ ἐς
τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀκούων κλέος μέγα ἐν Φρυγίᾳ καὶ τε
Τρώϊδος καὶ Τροίας βασιλέως, καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, ἡλ-

1 Λυσιστάδης] In MS. A. legitur, Λυσιστάδης.
2 Χαλαμίνθη] Hæc vox in prioribus Edit. deest, quam ex MSS. Paris. revocavi. Diversa tamen est herba calamintha ab ea, quæ mentha vocatur.

3 Μινθῶσα, διοσφρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas* pag. 263.

4 Μίνθη. ἢ χρεῶνται παρὰ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Plutum*, pag. 35. ubi pro *δυσεργήτῳ* τῷ τρέφον πλ. legitur *δυσεργήτῳ* τῷ τρέφον, &c.

5 Ἐπὶ Γαλιένῳ] Non dubito quin scribendum sit *Γαλιένῳ*; ut intellegatur Gallienus Imperator, sub quo Minucianum natum fuisse,

lophonius, vel Smyrnaeus, vel Astypalaënsis, poeta Elegiacus. Vixit Olympiade xxxvii: ita ut septem Sapientibus fuerit antiquior. Quidam vero dicunt ipsum eodem tempore floruisse, quo & illi. Vocabatur vero etiam Ligystiades, a suavi & arguto cantu. Scripsit multa.

Μίν. Pronomen tertiæ personæ: quod tria genera apud Homerum significat, masculinum, femininum, & neutrum. Sic autem formatur. Ἐγὼ, [est primæ personæ:] Σὺ, [secundæ:] & Ἰ, tertiæ. Tertiis vero personis in fine addi solet ν, ἐφαλκυστικόν appellatum: [unde pro Ἰ dicitur ἱν,] & per pleonasmum literæ μ, μίν.

Μινθευείδης. Mindeurides. Nomen proprium: Est in voce Συναειπικῷ.

Μίνθα. Mentha. Herba, quæ apud nos ἡδύοσμον dicitur. Alii vero thymum sic appellari putant.

Μίνθη. Mentha. Calamintha. Hedyosmus. Herba suavem odorem habens.

Μινθῶσα. Fætoze replere. Conspurcare: Merda inquinare.

Μινθώσμον. Stercore linemus, vel fœdabimus. Μίνθη enim est flos in stercore nascent, quo delectantur hirci. Vel, sterco humanum.

Μίνθη. Stercus, quo pastores utuntur ad fricandas [hircorum nares,] ut ad sternutandum eos provocent. Vel sterco caprarum ita vocatur. Cum enim hirci ex frigore male habent, caprarii sterco illorum capiunt, eo-
que nares ipsorum illinunt, ut fætoze illo sternutamentum cieant, & sic morbo eos liberent. Sternutatio enim morbum pellit. Hinc igitur dicit, *Molestia te afficiemus*. Nam & capras fætor stercois offendit.

Μινίκι. Minicius. Nomen proprium.

Μινικιανός. Minucianus, Nicagora Sophistæ F. Atheniensis, Sophista: qui Galieni tempore vixit. Scripsit *Artem Rhetoricam*, & *Progymnasmata*, & orationes varias.

Μινίκι. Minucius. Nomen proprium.

Μινία. Minoa, urbs in Sicilia, quæ prius Heraclea dicebatur.

Μινώδης. Minois filius.

Μίνως. Minos. Nomen proprium. At Μινῶς, ad Minoem pertinens.

Μίνως. Minos. Hic maris dominus erat & quovis navigabat, & multis hospitibus indicebat. In Asiam vero profectus, & audiens in Phrygia magnam famam Trois, Trojæ Regis, & filiorum ejus, urbem Darda-

vel vixisse, Suidas Lectorem hic docere voluit. Solent enim Scrip-
tores, cum de ætate virorum doctorem loquuntur, memorare po-
tius, sub quo Imperatore vel Rege, quam: cujus viri privati, licet
clari, tempore aliquis vixerit. Epocha enim prior posteriori est longe
illustrior & notior. Simili errore librorum pro *Γαλιένῳ* scriptum
est *Γαλιένῳ* apud Nostrum supra v. *Ἐφεσῶς*, & v. *Καλλιμάχῳ*. Vide
etiam Jonium *de Scriptor. Hist. Philos.* lib. 111. cap. x. v. pag. 284.
qui pro *Γαλιένῳ* hic apud Suidam *Γαλιένῳ* scribendum esse recte quo-
que monuit.

6 Μίνως. ὁ υἱὸς Ἑλῆ.] Hanc eclogam de Minoe Suidas excerptit
ex scriptore aliquo, qui hodie intercidit.

θεν εἰς πόλιν Δάρδανον, ἐν ᾗ ἦν ὁ Τρώες. ἦσαν δ' αὐτῶ τρεῖς παῖδες, Ἰλλῶς, Ἀσάραχος, Γανυμήδης· ὃ δὲ μέγιστον ἔννομα καλεῖται πέρι. Ξενόδομος ἦν τῶν Τρώων ὁ Μίνως, καὶ δῶρα διδύς, καὶ δὲ γόμῳ, ἐκέλευσε τῷ Τρώϊ καλεῖν τὴν παῖδας, ἢ ἰδίῃ, καὶ δῶρα δοῖν. ὃ δὲ ἔφη εἰς κυνηγέσιον ἐστὶ λαθῆναι. ὃ δὲ αὐτὸς ἤθελε ζυγκυνηγεῖν αὐτοῖς. πρῶτον δὲ Τρεαπύτων ξυνέπεμψε τινα εἰς τὸ χῶρον, ἵνα οἱ παῖδες ἐκυνηγέτην, ὡς τὸ Γρανικὸν ποταμὸν. ὃ δὲ Μίνως τὰ πλοῖα παρεπέμψας εἰς τὸ ποταμὸν, ὀλίγον ὕστερον ἦλθε πρὸς τὰς παῖδας, καὶ τὸ Γανυμήδην δεασάμενος, ἔρατι αὐτῶν ἔχετο. ἐγκελδοσάμενος δὲ τοῖς Κρησίν, ἀρπάσας τὰ παῖδα, ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἀπέπλεε. ὃ δὲ τόπος ἐκλήθη Ἀρπαγία. ὃ δὲ Μίνως ἔχων τὰ παῖδα, ἦλθεν εἰς Κρήτην. ὃ δὲ παῖς κατ' ὀπίσθου ἑαυτὸν λῦπῃς ἑαυτὸν ξίφει διεργάσατο· καὶ αὐτὸν ὁ Μίνως ἐν τῇ ναυῇ ἔβαλεν. ἐξ ὧν καὶ λέγεται Γανυμήδης μὲν Διὸς ὑπάρχων.

Μινώταυρος. ὄνομα κύριον.

Μινύα. ὄνομα πόλεως.

Μινύα. οἱ Ἀργεῖοι. ὅτι Ἐπιγρᾶμματι.

Σὺ γέρας, Ἀλκείδα μινυαμάχε, τῷ Φίλιππος,

Δέρμα ταναομήχε λαθρὸν ἔθηκε βοός.

Μινύειον. ὄνομα τόπου. καὶ Μινυήϊον, ὁμοίως ὄνομα τόπου.

Μινύβη. ἐλατῆται. ὅτι τὴν ἀσπὴν μινύβητες ἐλέγοντο. ὃ ἔστι, τὸ ῥυπαρίαν μειβνῆτες.

Μινυῦθα. ἐπ' ὀλίγον.

Μινυῦθιδιον. ὀλιγοχρόνιον.

Μινύωρον. ἐπ' ὀλίγον.

Μινύρε. ἄδει. καλεῖται. θύφάνως λέγει. ὅτι Σοφοκλῆς.

Ἐνθα λίγχα μινύρε.

Θαμίχιστα μάλιτ' ἀνδῶν,

Χλωραῖς ὑπὸ βίαςαις.

Μινυεῖω. θρῆνω. ἢ τὸ ἡρέμα ἄδω. καὶ τὸ μεῖον. ὅτι Πλάτων ἐν τριτῷ Πολιτείας. Μινυεῖων τε καὶ γεραιωμένων ὑπὸ τῶν ἀνδῶν. ἀντὶ τῶν οἰκιστῶν Φωνῆς χρεάμενος, καὶ θρῆνων. ἢ, ὀλίγη Φωνῆς χρεάμενος. ὅτι Ἀριστοφάνης. Μινυεῖων μὲν ἀρχαῖοι μελισσοδονοῦντες ἦσαν.

Μιζανάρης.

Ἰσως λαδῶν ἱλίσχας ἀντιπρόφους,

Ἡ μιζανάρης ὅτι Σόλῃς σκεμμάται,

Πρὸς τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἀντιπρόφους φροντίδας.

Μιζίας. ὁ μιγνύων.

Μιζιονίδης, Μιζιονίδης. Μιζιονεῖδης δέ.

1 Ἀρπαγία] Vide Holstenium ad Stephanum v. Ἀρπαγία.

2 Ἐν Ἐπιγρᾶμματι] Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. xxiv. ut Portus etiam monuit.

3 Τὴν ἀσπὴν μινύβητες ἐλ.] Hæc pertinent ad vocem Ἀσπιδόμην. Vide Nollum supra h. v.

4 Σοφοκλῆς] Oedip. Col. pag. 293. ut Portus observaverat.

5 Πλάτων ἐν τριτῷ Πολιτ.] Pag. 442. C. unde sensus hujus loci supplendus est.

num petiit, in qua Tros habitabat. Erant autem ipsi tres filii, Ilus, Asaracus, Ganymedes, cujus nomen propter formam erat celeberrimum. Minos igitur hospitio exceptus a Troe, donis datis & acceptis, rogavit Troem, filios accersi juberet, ut eos videret, donaque ipsis daret. Illo vero dicente, eos venatum ivisse; hic se quoque cum ipsis venari velle dixit. Sed prius quendam ex famulis suis misit in illum locum, ubi pueri venabantur, ad Granicum fluvium: navigisque eo præmissis, ipse paulo post ad pueros accessit; Ganymedemque contemplatus, ejus amore captus est. Cum igitur Cretensibus imperasset, ut puerum raperent, raptum in navem imposuit, & discessit. Quare locus ille [a raptu] dictus est Harpagia. Cum autem Minos cum puero in Cretam venisset, is raptu dolens, præ ægritudine gladio se trajecit: quem Minos in templo sepelivit. Hinc orta est fabula, Ganymedem Jovis consuetudine uti.

Μινόταυρος. Minotaurus. Nomen proprium.

Μινύα. Minya. Nomen urbis.

Μινύα. Minyx. Argonautæ. In Epigrammate: *Tibi, Hercules Minyarum domitor, donarium hoc, pellem valde mugientis tauri, Philippus dedicavit.*

Μινύειον. Minyeum. Nomen loci. Et Μινυήϊον, itidem nomen loci.

Μινύβη. Minuit. [Ἀσπιδόμην dicta est ab ἀσπιδος, fordes, & μινύω, minuo:] quod qui [in ea] lavant, fordes minuunt.

Μινυῦθα. Parumper. Paulisper. Paululum.

Μινυῦθιδιον. Brevi tempore durans.

Μινύωρον. Quod paucas horas, vel exiguum tempus durat.

Μινύρε. Canit. Flet. Luget. Suavem vocem edit. Sophocles: *Ubi arguta lusciniæ frequenter canit viridibus in saltibus.*

Μινυεῖω. Lugeo. Gemo. Vel, leni voce cano. Ἀ μεῖον, minus. Plato libro iii. de Republica: *Idem modulans, & ex cantu voluptatem percipiens.* Et μινυεῖων, flebili voce utens, lugens, gemens. Vel, exigua & debili voce cantans. Aristophanes: *Modulantes antiqua, & amabilia, Sidoniaque carmina Phrynichi.*

Μιζανάρης. * * * *

* * * *

* * * *

* * * *

Μιζίας. Mixtor. Qui miscet.

Μιζιονίδης. Mixtionides, Mixtionidis. At Μιζι-

6 Ἀριστοφάνης] Vesps pag. 443. (318. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur.

Μινυεῖων μίλη

Ἀρχαῖοι μελισσοδονοῦντες ἦσαν.

7 Ἰσως λαδῶν ἱλ.] Fragmentum hoc (quod ex Piside depromptum esse sagaciores mecum facile conjicient) ἀντιπρόφους relinqui, quoniam sensus ejus est omnino mutilus & obscurus. Possem quidem sensum aliquem hic comminisci: sed quid attinet ariolari, cum nihil omnino certi de re aliqua statui potest.

ἡ Πᾶσαι τε μίξεις ἀφ' ἑαυτῶν μακρῶν πόθων.

Μίξις. ἡ ἀμάρτυς ὁ λέγων μίξεως ἢ κρᾶσιν γένος. τὸ γένος γὰρ ὑποτίθεται τῷ εἶδει. ἐπὶ πλεον γὰρ π ἢ μίξις ἢ κρᾶσις. εἰ μὲν γὰρ π κέκεσθαι, ἢ μέμικθαι. ἢ μὲν πᾶν μεμιγμένον ἢ κέκεσθαι. ἢ μὲν γὰρ τῷ ξηρῶν μίξις οὐκ ἐστὶ κρᾶσις. ἐπὶ δὲ ἡ μίξις ἀφ' ἑαυτῶν ἢ κρᾶσις.

Μιρράνης. ὄνομα κύριον.

Μιρός. ὄνομα ποταμοῦ ἐν Φρυγίᾳ.

Μισογάγγη. ὁ τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ κατὰ φερόμενα μίσγει. ἀπὸ πλεονάζοντος ὄρου ὕδατος. Ζωογάγγη δὲ λέγεται ὡσαύτως ὁ κοῖλος τόπος.

Μισογάτος. ὅστις τῷ Λεωδάμαντι ἐξάμενος.

Μισήτις. ἡ κατὰ φερόμενη μισήτις ἔλεγον, ἢ ὡς τὸ τὸ μῖσος, ἀλλὰ ὡς τὸ μίσγεσθαι. τὸ γὰρ μῖσος ἀπὸ τῆς ὁδὸς μαίνεται. ὁ γὰρ μισεῖται, μεμῶσται, καὶ ἀμύγες ὄντι. ἀλλ' οἷον μισήτις τινὰ ἔσαν ὁ καὶ βέλπον. ἢ τὸ ἐν παροίᾳ δὲ μέγιστον λεγόμενον.

Παρά σφυρον παρὰ μισήτις γυνή, καὶ τῷτο εἰρησὶ δοκεῖ. ἢ ὁ Κρατῖνος περὶ τῷτο ἔφη. Μισήται δὲ γυναῖκες ὀλίσις φησὶν. ἢ δὲ ἀπλῶς μισήται, ἢ ἀνίσχον λέγεται. μετὰ φερόμενος δὲ ἢ ἐπὶ ἢ ἀπὸ τῆς καὶ τροπῆς τίθεται ἢ λέξις.

qui simpliciter misit est, ad rem Veneream ineptum esse dicunt. Per metaphoram vero vox misit etiam dicitur de femina inexplibili.

Μισητεία. ἡ πορνεία ὡς ἡ Ἀριστοφάνει. Καὶ ταῦτα τοῖσι μὲν ἔχει μισητείας αἰτεῖν μὴ ἔφασκε. καὶ μισήται, τὸ εἰς τὰς συνήθεις ἐπίφορον. ἔχει ἔνεκα δὲ, φησὶ, ἢ ὑπηρετεῖν μετὰ τῇ ἀσελγείᾳ.

Μισσην. Ὁ δὲ δὲ ἄλλης ὁδὸς παρεγένετο, τῇ Μισσην καλεῖται εἰπών.

Μίσις, Μισιδίς.

Μισοαρνεῖν. ῥῆμα. ἡ Ἀγαθίας. Ὅστις δὲ αὐτῶν ἡγεσσε μισοαρνεῖν τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τῇ τῷ οἰκείῳ ἀποδοσὶ, καὶ ἐξάγει τὰ ἀπέρρητα, ὅτι τὸ ἀτρεκέως οὐκ ἐγίνωσκον.

Μισοαρνής. μισὸν ἀντιπαρῆλάν. καὶ μισοαρνῶν. ἀντιπαρῆλ.

Μισοαρνία. ἡ ἐπὶ μισῶν γινόμενη ἐργασία.

Μισοαρχίδης. ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ μισὸν λαμβάνων. ὡς ὁ ἀνίσχον γὰρ οἱ ἀρχοί.

Μισοδοτῶ. δοτικῇ. μισὸν δίδωμι.

1 Πᾶσαι τε μίξεις σφ.] Senarius hic onirocriticus legitur etiam apud Altrampyichum, sed qui pro πόθων habet πόθων: uti etiam hic apud Suidam scribendum esse existimo.

2 Μίξις. ἀμάρτυς ὁ λέγων μ.] Hec sumpta sunt ex Alexandro Aphrodisi in librum iv. Topic. pag. 162.

3 Μισογάγγη] Scribitur etiam μισογάγγη, per κ in syllaba penultima: quod magis usitatum est. Confer de hac voce Scholiastam Homeri ad Il. Δ. v. 453.

4 Μισήτις] Confer Enarratorem Comici ad Aves, pag. 615.

5 Τὸν δὲ ἀπλῶς μισήτι.] Locum hunc ex Lexico MS. Photii e-

οιείδης, scribitur per u. Omnesque coitus longos amores conciliant.

Μίξις. Mixtio. Mixtura. Peccat, qui dicit, τὸν κρᾶσιν esse mixtionis genus. Genus enim speciei subicit. Mixtio enim latius patet, quam κρᾶσις. Si quid enim est κεραιμένον, id etiam est mixtum: non vero, quicquid est mixtum, est etiam κεραιμένον. Rerum enim aridarum mixtio non dicitur κρᾶσις. Mixtio igitur differt a κρᾶσι.

Μιρράνης. Mirrhances. Nomen proprium.

Μιρός. Mirus. Nomen fluvii in Phrygia.

Μισογάγγη. Locus cavus, in quem ex pluribus montibus aquae confluentes miscentur. [Α μίσγω, misceo.] Idem etiam dicitur ζωογάγγη.

Μισογάτος. Misgolaus. Hic erat Leodamantis amafius.

Μισήτις. Sic vocabant mulierem in veneream proclivem: non a voce μῖσος, i. e. odium, sed a μίσγεσθαι, i. e. misceri. Τὸ μῖσος enim, i. e. odium, a venere alienum est. Quod enim odio habetur, id solitarium est, nec commercium cum aliis habet. Quare femina μισήτις dicta est, quasi μισήτη: quae etymologia melior est. Et id quod proverbii loco dicitur: *Mulier misit* (i. e. *libidinosa*) *juxta malleolum pedis crassa est*: eodem sensu dictum videtur. Et Cratinus alicubi dixit: *Mulieres libidinosae pene coriaceo utuntur*. Eum vero,

Μισητεία. Libido venerca, apud Aristophanem [in *Pluto*.] *Et haec non se petere a me libidinis causa dicebat*. Μισήτις igitur [Comicus hic vocat] proclivitatem in venerem, five libidinem venercam. Non enim, inquit, [haec a me petebat,] ut libidini meae inferviret.

Μισσην. Missiana. *Ille vero alia via eo pervenit, Missianamque valere jussit*.

Μίσις. Misis, Misidis. [Nomen proprium.]

Μισοαρνεῖν. Mercedem accipere. Stipendia mereri. Agathias: *Rei ipsius veritas eos, qui operas suas hostibus locabant, consilia suorum prodendo, et arcana clanculum patefaciendo, latebat*.

Μισοαρνής. Qui operam suam mercede locat. Mercede conductus. Et μισοαρνῶν, mercedem accipiens.

Μισοαρνία. Opera, quae pro mercede praestatur.

Μισοαρχίδης. Magistratus mercenarius. Magistratus enim [apud Athenienses] stipendium accipiebant.

Μισοδοτῶ. Dativo jungitur. Mercedem, si ve stipendium do.

mendavi, qui in prioribus Edit. male sic legitur, τῷ δὲ ἀπλῶς μισήτι, &c.

6 Παρὰ Ἀριστοφάνει] In *Pluto* p. 96. (47. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur: Καὶ τῷτο τῶν ἐχ' ἔνεκεν μισητίας.

Αἰτεῖν μὴ ἔφασκε, ἀλλὰ φιλικῶς ἔνεκεν.

Scholiasta: Μισήτις. πορνεία. οἷον μισήτις. παρὰ τὸ μίσγεσθαι. καὶ ἐν τῷτο μισήτις φησὶ τὸ εἰς τὰς συνήθεις ἐπίφορον. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

7 Ἀγαθίας] Lib. ii. pag. 57.

8 Μισοαρχίδης] Voce hac usus est Aristophanes *Acharnens.* pag. 399. ad quem locum Suidas respexit.

Μισοφορέα. ἰδίως τὸ μισθὸν τῆς γραπτομετρίας οἱ παλαιοὶ μισοφορεῖν ἐκάλουν. * Αἰτιοφάνης. Οἷον ἀ-
γαθὰν τὴν μισοφορεῖν αὐτῶν παρεκώπην. ἀντὶ τῆς, πα-
γῆς, ἐλυμαίνε. ἐκ μεταφορᾶς τὸ ὀφθαλμομετρίας
τοῦ πειρᾶ ὀφείων.

Μισοφόρος. ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος. καὶ ὁ μισο-
φόρος τελέγης, αἱ ἐπὶ μισθῷ τὰς γραπτομένους ἀγυ-
σαι. καὶ μισοφορεῖν, δοτικῇ.

Μίσθωμα. ὁ μισθὸς ὁ ἐταιρειός. Αἰλιανός. * Ἡ δὲ
ἐπεσοῦντο, Φάπυσσα εἶναι μίσθωμα, τὸ ἐαυτὴν
ὀφθαλμῶν ἀντὶ ἀγῶνι.

Μισθόδημος.

— Ω τὸ μισθόδημος,
καὶ μοναρχίας ἐρεσά,
καὶ ξυῶν Βρασίδα, καὶ Φορῶν
Κράσπεδα λευκὰ σιμμάτων, τὴν θ' ὑ-
πάλω ἀκρὸν τρέφω.

Μισολάμαχος ἡμέρα. μισοπόλεμος. ὁ γὰρ Λάμα-
χος πολεμικώτατος ὡς καὶ Φιλοπόλεμος γραπτός.
* Αἰτιοφάνης

Ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἡδὲ μισολάμαχος.

Μισοπαρπακιστή. ὁ μισοπολεμικώτατος. τῆς ἐν, ἐι-
δικῶς. ὁ δὲ τὸ παρπαξ. παρπαξ δὲ κατὰ πινος μ, ὁ
ἀναφορεὺς τῆς ἀπιδός. ὡς δὲ πινος, τὸ δῖνον μέσον
τῆς ἀπιδός οὐδὲν, ὃ κατὰ τὴν ἀπιδά ὁ γρα-
πτός.

Μισοπαράγμων. ὁ ὑπόχριος, καὶ ἡγεμονεῖον ἡγεμόνος.
* Περύχων οἱ ἀνδρες τοῦ ἀρετῆ μισοπαράγμων
ζῶν ἐπιφαιμίζοντες ἔχοντες ἔχον, κατὰ γὰρ τὸ ἐμὴν
κρίσιν. ἡ γὰρ ἐν μέσῃ τῇ πολιτείᾳ ἀφ' ἧς πολι-
τικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀναφερομένη ἀρετὴ, γυμνά-
ζῃ τε τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ ἐρρωμένετον, καὶ βε-
βαιῶν μᾶλλον ὅπου τὸ πείρας, ὅσον αὐτῆς ὑγίης τε καὶ
ὁλόκληρον ὅσον δὲ κίβδηλον καὶ ἐπίπλεον ἐμφωλθὴ
ταῖς ἀνδραπίναις ζωαῖς, τῆς πᾶν διελύγχε, καὶ
ἐτοιμότητι κατὰ τὴν πρὸς διόρθωσιν.

Μίσος. ἔχθρα.

Μισῶ. αἰπατικῇ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σάφονα λίαν.
ἐπὶ τὴν ἀπηνέγχε καὶ δοσιπύγχε. ἔστιν ἐν τῷ Ἀφελές.

Μίσυλλον. ὁ εἰς μικρὰ διέκοψαν.

Μίσχος.

Μισοφορέα. Antiqui proprie μισοφορεῖν νο-
cabant militum stipendium. Aristophanes:
[Cognoscat,] quibus bonis eum privaris, sti-
pendium militibus solvendo. Παρεκώπην hic sig-
nificat, abstulisti, corrupisti, nocuisti: per
translationem ductam ab avibus, quibus alae
praeciduntur.

Μισοφόρος. Mercede operam locans. Mer-
cenarius. Et μισοφόροι τελέγεις, triremes, quae
milites mercede conductos vehunt.

Μίσθωμα. Merces, quae meretrici pro nocte
datur. Aelianus: Illa vero [donum] repudia-
vit, dicens, meretricis esse, mercede accepta
viro ignoto gratificari.

Μισθόδημος. Osor populi. [Aristophanes:]

O populi osor,
Et monarchiam affectans,
Et amicus Brasida, gestansque
Fimbrias lanceas, et
Barbam promissam habens.

Μισολάμαχος ἡμέρα. Dies inimica Lama-
cho. I. e. bello. Lamachus enim Imperator
erat bellicosus & belli amantissimus. Aristo-
phanes: Dies enim hac illuxit inimica La-
macho.

Μισοπαρπακιστή. Bellis maxime inimica.
Vel, pacis amans. Α πάπαξ, quo nomine se-
cundum quosdam significatur lorum clypei:
secundum alios vero, ferrum in medio cly-
pei, quo miles clypeum tenet.

Μισοπαράγμων. A negotiis abhorrens. Qui
vitam quietam & negotiis vacuam agit. So-
lent plerumque homines vitam quietam et ne-
gotiis vacuam ut cum virtute conjunctam lau-
dibus celebrare, cum tamen mea quidem sen-
tentia res secus se habeat. Virtus enim, quae
in media Republ. et factis dictisque civilibus
versatur, animum exercitatione corroborat, et
quicquid in eo est sanum et sincerum, experi-
entia magis confirmat. Contra vero, quicquid
in vita humana adulterinum et simulatum la-
tet, id omne hac ratione patescit, et facillime
corrigitur.

Μίσος. Odium. Inimicitia.

Μισῶ. Accusativo jungitur. Odi. [In Epi-
grammate:] Odi feminam nimis simplicem:
odi etiam nimis modestam et pudicam. Ἀφελ-
ῆς dicitur hic de femina simplici, quae sui
copiam viris facile facit.

Μίσυλλον. In parva frustra diffecuerunt.

Μίσχος. Pediculus ille, per quem folia fru-
ctusque arboribus adherent.

1 Μισοφορέα. ἰδίως τὸ μισθόν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 337. (235. Ed. Baf. P.)

2 Αἰτιοφάνης.] Apud Aristophanem Equit. pag. 336. locus hic ita legitur:

Γινώσκ' οἷον ἀγαθὴν αὐτὸν τῇ μισοφορᾷ παρεκώπην.

3 Μισοφόροι τελέγεις, αἱ ἐπὶ μισθῷ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Equit. pag. 321. (221. Ed. Baf. P.) sed ubi rectius legitur, αἱ τὰς ἐπὶ μισθῷ γραπτομένους ἀγύσαι.

4 Ἡ δὲ ἐπεσοῦντο, Φάπυσσα.] Confer Nostrium supra v. Ἀγῶνας, & infra v. Παρεκώπην, & v. Προσέειχεν, ubi idem fragmentum legitur.

5 Ω μισθόδημος, καὶ μοναρχῶν.] Haec sunt verba Aristoph. Vespiis, pag. 462. (327. Ed. Baf. P.)

6 Αἰτιοφάνης.] Pace, pag. 643. (458. Ed. Baf. P.)

7 Μισοπαρπακιστή. μισοπολεμῶν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Pace, pag. 672. (458. Ed. Baf. P.) Vide etiam infra v. Πάπαξ.

8 Περύχων οἱ ἀνδρες τοῦ ἀρετῆ.] Elegans hoc fragmentum αὐτολεξεί etiam legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio, pag. 1072. unde auctorem ejus discimus, cujus nomen Suidas hic retulit. Vide etiam infra v. Οὐλοπινός, ubi hic ipse locus Damascii a Suida adducitur.

9 Μισῶ τὴν ἀφελῆ.] Versus hic legitur in Anthologia Epigrammatum circa finem libri vii. ubi & Pentametrum legere licet, qui ad Hexametrum hunc pertinet.

10 Μίσυλλον.] Pro ἐμίσυλλον, abjecto augmento. Vide Homerum Il. A. v. 465.

Μιτάτωρ. ὁ ἀποπεμπόμενος ἀγγέλ¹· ἀπὸ ἀρχ².

Μίπι³. ὄνομα πόλεως.

Μίτος. τὸ λεπτὸν χρυσίον. ἢ παροιμία· Ἀπὸ λεπτοῦ μίτη τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα πόλεως. βύρη⁴ δὲ αἰὶ Ζεὺς βραχέως τῆ ι.

¹ Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγυῖνοις μερίμνης.

Ἀρεῖ, μιτασαμένη Φιδόχον ἐρωτοπλάνον.

Καὶ αὐτῆς·

—¹ Ἀραχνεῖοιο μίτη πολυδύνα λάτριν,

Ἀτρακίον, δολιχῶς οὐκ ἄπερ ἀλαχέας.

Καὶ αὐτῆς.

Κερκίδα¹· τ' ὑποίησον, ἀηδὸν τὰν ἐν ἐρίοις,

Βακχλὶς θυκείτης ἃ δέκεται μίτης.

Μίτρα. Ζεφθήμα. ἢ ζώνη.

Αἱ μίτρας, τὸ δ' ἀλουργές ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες

Πέπλοι, πάνθ' ἅμα Νικονόη² συνεπέκπιε.

Μιτυλιωαία. τὸ μι βραχύ.

Τὰν Μιτυλιωαίαν ἔνεπ' αἰδοπόλον.

Μιτυλιώη. ὄνομα νήσου. καὶ Μιτυληναῖ³, ὁ ἐξ αὐτῆς.

Μιχαήλ, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μὲν τ' Ἀρμένιον Λέοντα βασιλεύσας· ὅς μικρόν τι τ' ἀποκαταχύσης χακίας ὑπενδύς, ὅσον τῆς ἐν εἰρηλαίᾳ καὶ πόνοις καὶ ἐξορίαις ἐλθούσαν τε καὶ ἀνίσιν Φανταζέσθαι οὐκ ἐμὴν, τὸ δ' ἀπορησιν μὲν δυσανήμην καὶ δυσέβητος ὑπέθαλπε θεοφυγῆς φρόνημα, καὶ ὁμοίως τῷ αὐτῷ ἀμφιβλήσῃ περὶ παρῆς τ' ἀνὴρ αἰδέσεως ἰχθύος δίκην, τοῖς τῷ δογματῶν σαδροῖς καὶ ἀσέβειν ἐναπέθανεν, ἐξ ἀκροτάτης ἀβεληθείας τε καὶ ἀλογίας. ἀνὴρ⁴ γὰρ σφόδρα καὶ ἀπαίδευ⁵ ἐτύγχανεν. ἀμαθίαν δὲ ἐν πατρώας ἀλογίας καὶ ἀπειροκαλίας, ὅσας ἰκανὴν ὕσιν, ἐκλήρωσας.

Μιχαήλ, Σύγγελ⁶ Ἱεροσολύμων. ἔγραψεν ἑγνώμων εἰς τ' μέγαν Διονύσιον. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διονύσιος.

Μιχαίας. ὄνομα κύριον.

Μιχθιῶα, ἢ μιθῖνα. ἀπειρήσας. συμμίζα. ὁμιλῶσα.

Μνᾶ. ἔχοντὸν δραχμαὶ πέντε μνᾶν μίαν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντον.

Μναῖ⁷. Οἱ τῷ Βαληαρίδων νήσων σφενδονῇ⁸ μναῖς λίθες ἔβαλον. καὶ αὐτῆς Μναῖον διδοῦσι τοῦ κεραμίσ ὑδροβείας τοῖς ἐθέλουσι.

Μναρόν. ἡδύ. μαλακόν.

Μνασείας⁹ Βρυόπι¹⁰. ἔγραψε τέχνῳ ῥητορικῇ, καὶ αὐτῇ Ἀπικῶν ὀνομάτων.

¹ Πρὸς ἀρχή¹· Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. ἀπὸ ἀρχ². In Glossis Basilic. vero legitur, ἀπὸ τῆς ἀρχ³.

² Ὡς με πόνων ῥύσαιο. Distichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. xiv. Epigr. x. ut Portus quoque monuit.

³ Ἀραχνεῖοιο μίτη π. Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut itidem Portus observaverat.

⁴ Κερκίδα τ' ὑποίησον, ἀηδ⁵. Et hic locus legitur eodem capite

Μιτάτωρ. Metator. sive nuncius, qui ante principem præmittitur.

Μίπος. Mitius. Nomen urbis.

Μίτος. Filum. Et proverbium: *Vita e tenui filo pendet*. Est etiam nomen urbis. Semper autem breve habet. [In Epigrammate:] *Ut me a molestia & cura pervigili liberet, locusta, texens cantum, qui amorem fallat*. Et iterum: *Subtilissimi filii ministrum, sape versatum fusum, non sine longa colu*. Et iterum: *Et pulchre fabricatum pectinem, lusciniæ inter lanificas, quo Bacchylis perite discernbat fila*.

Μίτρα. Mitra. Diadema. Vel, zona. [In Epigrammate:] *Et mitra, & purpureum indumentum, & Laconici peploi: omnia simul abligurivit Niconoe*.

Μιτυλιωαία. Mitylenæa. Syllaba μι brevis est. *Mitylenæam memora Musam*.

Μιτυλιώη. Mitylene. Nomen insulæ. Et Μιτυληναῖ¹, Mitylenæus, sive, qui est ex Mitylene.

Μιχαήλ. Michael, Romanorum Imperator, qui post Leonem Armenium imperavit. Hic remissa nonnihil superioris temporis vexatione, tantisper dum ii, qui in carcere & ærumnis & exilio erant, libertatem & relaxationem fomniarent, clam antecessoris sui infamis & impij Deo invisam sententiam fovebat, eodemque reti atrocis festæ, veluti piscis irretitus, putidis & impiis dogmatibus per summam vecordiam est immortalis. Supra modum enim & profanus & illiteratus fuit, cum infcitiam paternæ vecordię & insolentiæ iusti patrimonij loco hæreditario jure accepisset. *Wolf*.

Μιχαήλ. Michael, Syncellus Hierosolymorum, scripsit encomium magni Dionysij. Vide in v. Διονύσιος.

Μιχαίας. Michæas. Nomen proprium.

Μιχθιῶα, vel μιθῖνα. Misceri. Occurrere. Commmercium cum aliquo habere. Cum aliquo conversari.

Μνᾶ. Mina. Centum drachmæ conficiunt unam minam. Vide in voce Τάλαντον.

Μναῖος. Unius minæ pondus habens. *Balea-ridum insularum funditores saxa minæ pondus habentia jaculabantur*. Et iterum: *Aquari volentibus amphoram minæ pretium habentem dant*.

Μναρόν. Jucundum. Molle.

Μνασείας. Mnasæas Berytius. Scripsit artem Rhetoricam: itemque de nominibus Atticis.

& libro Anthologiæ Epigrammatum: uti & fragmentum quod proxime sequitur.

⁵ Συνέκπιε] Sic legitur in Anthologia loco laudato. At priores Editt. male habent, Συνεκπίε.

⁶ Ἐγνώμων εἰς τ' μέγαν Διονύσιον.] Encomium hoc hodie adhuc existat, quod editum est cum operibus S. Dionysij.

⁷ Μνασείας Βρυόπι.] Fuit etiam Mnasæas Colophonius, & qui omnium celeberrimus fuit, Mnasæas Patrensis: de quo vide Vossium in opere de Hist. Gr.

Μνάσων, Μνάσων. ὄνομα κύριον.

Μνάται. μνηστεύει.

Μνασαίων. ἢ δεκαμνασαίων.

Μναίκι. ὄνομα κύριον.

Μνεῦς. ὄνομα κύριον. Θεὸς Αἰγυπτίου.

Μνείαν. ἢ μνήμιον. Σοφοκλῆς.

Μνημεῖον. ὁ τάφος. ἐχρήσατο δὲ τὰς ὀνόματι οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τάφῳ, καὶ τῇ ἐργῇ, καὶ τῷ πράγματι, ὃ μνημονεύει ἂν τις. Αἰλιανὸς Φησὶ. Φυλάττειται τε ἐπὶ μνημεῖον τὴν τιμωρίαν καὶ ἐκείνη, καὶ ἄλλοι ἐν ἀφροδίτῃ κακοῖς.

Μνήμη. ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ ὃ μὲν προσδεκαμνήμιον ἐστὶν ἐλπίς. τῇ δὲ παρόντι, αἰσθησις. τῇ δὲ ἀπέρῃ, μνήμη. ὅθεν ἐξήλθε ἡ ψυχὴ ἄφ' ἐκείνης συμπλοκῆς τοῦ σώματος αὐτῇ προσγενέτω. ὥστε τὸ ἀφροδίτῃ. ὥστε ὅθεν μνημονεύει. καὶ γὰρ ἐνταῦθα μὲν ὡφρύνεται ἔστιν ἡ γνώσις αὐτῆς, καὶ δεῖται μνήμης εἰς κατοχὴν τῆς ἐγνωσμένης. τότε δὲ οὐκ ἔχει τὸ πρότερον καὶ ὑπερὸν ἡ γνώσις, εἰ μὴ καὶ τὴν προσχέριστον τὴν θεωρημάτων ἀλλ' αἰεὶ ἐστὶν, καὶ ἐν τῇ νῦν ἐξετάσει, καὶ μὲν τὸ σῶμα ἄτε ἐφύσσει τὴν γνώσιν, καὶ αὐτοῖς προσδάλ- λασσα τοῖς πράγμασι, μνήμης δὲ δεῖται. μνήμη γὰρ ἔστιν, ἡ τὴν παλαιὰ ἐγνωσμένην κατοχὴν. καὶ αὐτὴ, Μνήμη ἐστὶν ἐξὶς καθεκτικὴ ὑπολήψεως. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τόπος πᾶς καὶ ἐν τῇ αἰσθησὶ μνήμης, καὶ ὕπνου, καὶ κατὰ ὕπνον μαντικῆς παρὲς τοῦ, δι' ὧν ἀναμνηστικῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἐναντίας, καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας, καὶ ἀπ' ἄλλων πινῶν. οἱ γὰρ τόποι ὅσοι αἰσθησις ἀναμνηστικῆς ἡμῖν γίνονται. δι' ἐναντίον γὰρ, φέρεται εἰπεῖν, οὐδὲν εἰς ἐναντίον τὸ εἰρημὸν μετὰ δόξης, ἀναμνηστικῆς τῆς ἀπὸ πικρῆς, γλυκείας. ἀπὸ λευκῆς, μέλαν. ἀπὸ ψυχρῆς, καύματι. † Τρία δὲ μέρη θυμολογίας εἰ- σὶν, ἀγχίνους, μνήμη, ὀξύτης. καὶ μνήμη μὲν, ὅτι τῆς ἐναντίας ὧν ἐμαθὲν τις. ὀξύτης δὲ, ἡ ταχύτης τῆς ἀφροσύνης. ἀγχίνους δὲ, τὸ ἐξ ὧν ἐμαθεῖ, διηβόλην καὶ ἀ μὴ ἐμαθεῖ.

Μνημῆα. μνημόσυνα.

Μνημονεύω. γενικῇ. Διαμνημονεύω δὲ, αἰπαλικῇ.

Μνήμων. μνημονικῶς.

Μνημοσύνη. μνήμη. καὶ μνημόσυνον.

Μνήσαρχος. ὄνομα κύριον.

Μνησαρχίδης. ὄνομα κύριον.

Μνησαρχεῖο. ἐμὲ μνήμη.

Μνησιθίδης. ὄνομα κύριον.

Μνησιχαεῖν. δοτικῇ. Πολύδῃ. Τοῦ μνησιχαεῖν ἐπὶ τοῖς γεγενησιν ὅδ' ἠντιπᾶν ἐμφασιν ἐποίησαν οἱ Ῥωμαῖοι.

Μνησίμαχος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδος. τὸ δρα-

† Τρία δὲ μέρη θυμολογίας εἰσὶν, ἀγχ. Hæc, & quæ sequuntur, ad verbum etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Anonymo

Μνάσων. Mnaso, Mnafonis. Nomen proprium.

Μνάται. Nuptias ambit. Uxorem petit.

Μνασαίων. Quod unius minæ pondus, vel pretium habet. Et δεκαμνασαίων, quod decem minas valet.

Μναίκι. Mnæcius. Nomen proprium.

Μνεῦς. Mneuis. Nomen proprium Dei Ægyptii.

Μνείαν. Memoriam. Mentionem. Sophocles.

Μνημεῖον. Monumentum. Oratores hoc nomine appellant quodvis monumentum, sive id sit sepulcrum, sive opus aliquod, sive quævis alia res. Et Ælianus inquit: *Servari adhuc monumentum supplicii, quo affectus fuerit, tanquam mali successionem.*

Μνήμη. Memoria. In anima expectata rei spes est: præsentis, sensus: absentis, memoria. Nihil habebit anima eorum, quæ ex conjunctione corporis ipsi accesserunt; sicut cogitare. Quare nihil meminit. Hic enim fluxa est ejus cognitio, & indiget memoria ad rerum cognitarum retentionem. Tunc autem cognitio nec prius nec posterius habet, nisi quatenus theorematum proferuntur: sed semper consistit, & in eo, quod nunc est, spectatur, & post corpus; ut pote quæ cognitionem stabilem habet, & res ipsas amplectens, memoria non indiget. Memoria enim est jam pridem cognitorum retentio. Item, Memoria est habitus. Aristoteles vero in libello de memoria, & somno, & somnorum divinatione, quosdam locos posuit, per quos & ex contrariis, & ex similibus, & ex aliis quibusdam recordari rerum aliquarum possumus. Hi enim loci sunt nobis recordandi causæ. Nam, exempli gratia, per contrarium statim in contrarium, quod ante dictum fuerit, transeuntes, hujus recordamur: ut, per amarum recordamur dulcis; per album, nigri; per frigus, æstus. † Tres sunt docilitatis partes, solertia, memoria, acumen. Et memoria quidem est conservatio eorum, quæ quis didicit. Acumen, celeritas mentis [in rebus percipiendis]. Solertia, quum quis ex iis, quæ didicit, ea etiam, quæ non didicit, indagat. *Port.*

Μνημῆα. Monumenta.

Μνημονεύω. Memini. Genitivo jungitur. At ἀφ' ἀμνημονεύω, commemoro, accusativo.

Μνήμων. Bona memoria præditi.

Μνημοσύνη. Memoria. Et μνημόσυνον, monumentum.

Μνήσαρχος. Mnesarchus. Nomen proprium.

Μνησαρχίδης. Mnesarchides. Nomen proprium.

Μνησαρχεῖο. Recordabatur.

Μνησιθίδης. Mnesithides. Nomen proprium.

Μνησιχαεῖν. Dativo jungitur. Ob injurias acceptas alicui infensum esse. Polybius: *Romani vero ne minimam quidem suspicionem eis præbebant, se ob præteritas injurias ipsis infensos esse.*

Μνησίμαχος. Mnesimachus, mediæ Co-

de Vita Pythagoræ, pag. 1320. unde Suidas sua describit. Vide etiam supra v. Ἀγχίνους.

μνήμων

Μόγης. μόλις.

Μορσόνκος. πρὶ τῆς πόλεως κακοπαθεῖσα. ἔνιοι δὲ, ἢ μόγης ταῖς πικτύσας ὀπιφύευστα.

Μόγω. κακοπαθεῖα.

Μόδιον. μέτρον π.

Μόδιος. ὃ ἐστὶν ἐν τῷ Μανναίμ.

Μόθος. μάχη. πόλεμος. τὰς αἰχμῆς. Φόθος. ἑτάσις. φόρος.

Μόθων. ὁ Φορπύκος, ὃ ἀπὸ μ. καὶ εἶδος αἰχμῆς καὶ δολοφρεπὲς ἐρχήσεως, καὶ Φορπυκῆς.

Μόθωνες. ὡς ἂν Ἀριστοφάνης οἱ θύτελες. Μόθωνας γὰρ ἐκάλουν τὴν παρεπιδήσαντα τοῖς ἐλθούσιν παῖδας οἱ Λάκωνες. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως.

Μοθάνη. ὄνομα πόλεως. καὶ Μοθωναῖος, ὁ πολίτης.

Μοθανία. ἢ ἀλαζονεία. ὡς τὸ μόθος. ἔστι δὲ καὶ χώρα.

Μολγός. ὁ βραδύς. ἢ τυφλός. ἔπει δὲ ἔλεγον τὴν ἐξαμέλγησιν καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά. ἢ ὁ πένης. ὡς τὸ ἀμέλγησιν καὶ ζημιωθῆσιν. Ἀριστοφάνης. Μολγὴν σε ποιήσω. ὡς δὲ τοῖς κωμικοῖς, μολγός, ὁ μοχθηρός. λέγειν δὲ καὶ ἀμολγός ὁ αὐτός. Ἀμολγός ἐστι, ὁ ἀμέλγων τὰ κοινά. dicitur homo improbus. Idem & ἀμολγός vocatur. Ἀμολγός igitur est, qui Rempubl. quasi emulget.

Μολῶν. ἐλθεῖν.

Μόλιθος. μόλιθος δέ.

Μολοβέλις καὶ μολοβρός. ὁ πωχός.

Μολοβρός.

Μολοσσός, καὶ Μολοπίος κύων. ὁ παιδικός, καὶ μέγας.

Μολοπτοί. Οἱ Μολοπτοὶ ἐν τοῖς ὀρκωμοσίοις κατὰ κόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βῆς, τὰς συνθήκας ἐπιβντο. καὶ ἐστὶν ἐν τῇ βῆς ὁ Μολοπτοῦ.

Μολῆτα. ὡς γεννηθῆναι. περὶ θύσσεια.

Μολώχ. εἰδωλὸν τῷ Μωαβιτῶν.

Μολάν. ἐλθάν. ἐληλυθός.

Μόλων. ὄνομα κύριον. ὡς Ἀριστοφάνης. Μικρός ἡλίκος Μόλων. ἐπὶ τῇ βραχυσωμάτων ἀνθρώπων. Πόσος πόθος; μικρός ἡλίκος Μόλων. Μόλωνες δύο, ὑποκρίται, καὶ λαποδύται.

Μολπαγόρας. ὅστις ἐστὶν ὡς τοῖς Κείοις καὶ λέγειν καὶ περὶ τὴν ἰκάνειν, καὶ δὲ τὴν αἰσῶν πλεονέκτης. ὅς τις χαλεπὸν ὁμιλῶν τῷ πλήθει, καὶ τὴν θυγατρὶν τοῖς βίοις ὑποτάσσων τοῖς ὄχλοις, καὶ

1 Σπίσις] Sic recte habet Hesychius. At priores Editt. male, σπῆσις.

2 Μόλωνες, παρὰ Ἀριστοφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*, pag. 31. (16. Ed. Bas. P.) sed ubi pro παρεπιδήσαντα legitur παρεπιδήσαντα.

3 Μολγός, ὁ βραδύς, ἢ τυφλός, ἔπει δὲ ἔλεγον.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 347. (242. Ed. Bas. P.)

4 Ἀριστοφάνης] *Rapin*, pag. 212. (132. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam.

5 Μολπαγόρας. ὅστις ἐστὶν ὡς τοῖς Κείοις.] Hæc sunt verba Polybii, quæ leguntur in *Collectaneis* Constantini a Valesio editis, pag. 65.

Μόγης. Idem ac μόλις. Vix. Ægre. Difficultur.

Μορσόνκος. Dolores in partu tolerans. Secundum alios vero, parientibus dolores afferens.

Μόγω. Labore. Ærumna. Molestia.

Μόδιον. Modius. Mensura quædam.

Μόδιος. Modius. Vide in v. Μανναίμ.

Μόθος. Pugna. Bellum. Turba. Terror. Seditio. Tumultus.

Μόθων. Vilis. Qui in nullo honore habetur. Item, turpis & servilis & molestæ saltationis genus.

Μόθωνες. Apud Aristophanem sic dicuntur homines viles & contempti. Lacones enim famulos, qui ingenuos sequebantur, vocabant μόθωνας. Est etiam genus saltationis.

Μοθάνη. Mothone. Nomen urbis. Et Mothonæus, civis [ejus urbis.]

Μοθανία. Arrogantia. Jactantia. A voce μόθος. Est item regio, [sic dicta.]

Μολγός. Tardus. Vel, cæcus. Sic autem vocabantur, qui civitatibus pecuniam publicam quasi emulgebant, & furto intervertebant. Vel pauper: quod [nimirum pauperes a ditioribus] quasi mulgeantur, & bonis suis spoliuntur. Aristophanes: *Peculatorem te faciam*. Apud Comicos vero μολγός etiam

Μολῶν. Ire. Venire. Proficisci.

Μόλιθος, & μόλιθος. Plumbum.

Μολοβέλις. Mendica. Et μολοβρός. Mendicus.

Μολοβρός. Qui non vocatus, alienas aedes intrat.

Μολοσσός, & Μολοπίος κύων. Canis Molossus. Id est, pastoralis, & magnus.

Μολοπτοί. Molossi. Molossi in foederibus pangendis bovem in minuta frustra concidere, & sic pacta facere solebant. Vide in v. βῆς ὁ Μολοπτοῦ.

Μολῆτα. Profecta. Quæ ivit.

Μολώχ. Moloch. Idolum Moabitarum.

Μολάν. Profectus. Qui venit.

Μόλων. Molon. Nomen proprium. Aristophanes: *Quantus amor? Exiguus, ut est Molon*. Dicitur de hominibus pusillis. Molones autem duo fuerunt, histriones, & grassatores.

Μολπαγόρας. Molpagoras. Hic apud Cianos vir fuit cum ad dicendum tum ad agendum promptus, sed ingenio popularis & ambitiosus. Is populi benevolentiam captans,

unde ea Suidas descripsit. Vide etiam supra v. Δημοκρατικός. 6 Κείοις] In Excerptis a Valesio editis hodie legitur Κείοις. Sed Valesius in notis ad illa Excerpta ostendit legendum esse Κίους.

7 Εὐκαιρῶντες] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Excerpta Valesii, loco laudato. At in prioribus Editt. male legitur εὐκαρῶντες. Significat autem εὐκαιρῶντες τὴν βίον, divitem, vel opulentum esse: quæ phrasi Polybius utitur in iisdem *Collectaneis* pag. 165. ubi sic inquit: Προϊστὰς γὰρ τῶν εὐκαρῶντων τῶν βίοις φονιάδας, καὶ μόνον ἀνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. i. e. Locupletissimos enim quosque, non viros solum, sed etiam feminas, exules proscripsit. Hinc apparet, phrasin istam Polybio familiarem fuisse.

πινὰς εἰς τέλει ἀναρῶν, πινὰς δὲ φυγαδευῶν, καὶ τὰς
ὑσίας τῶν δὴμῶν, καὶ ἀφιδὸς τοῖς πολλοῖς,
παχέως τὰ τοῖσιν τρέφω, ὡς ἐπιποιήσατο μοναρχί-
κῳ ἐξουσίαν.

Μολπή. ὥδη. ὡς δὲ Ὀμήρῳ δὲ, τὸ παίγνιον.

Μολπή τ', ὁρχημὸς τε. τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα
δαίτης.

καὶ αὐτῆς. Μολπῆς δ' ἔλγην μελιτερπέει.

Μόλπις. μὲ τὴν λ'. δὲ αὐτὸς ἦρχον ἐν τῷ
Πειραιῶν ὡς εἰς τὸ Μόλπις.

Μολύβδαινα.

Μολυβδίνη. ὄνομα πόλεως.

Μόλυβδος. εἰς ἐλασμοὺς μολύβδων γράφοντες.

Μολυρίς. μολυρίς κεφάλαιον.

Μολυρίδας. τὰς ἀκρίδας Φασί.

Μομβρά. ἡ μομβρά, καὶ τὸ Φόβρον.

Μοναδρεῖν. Οὐκ ἔδεισαν Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες το-
παλαῖον μοναδρεῖν.

Μοναρχία. ἡ μοναρχία. Πολύει. Ἡ τ' μο-
νάρχων ἀσφάλεια τοπαρέπαν ἐν τῇ τ' ξένων θνοία
κεῖται καὶ δυνάμει. καὶ μοναρχῶ, γενικῇ.

Μοναρχῆ. ἐπὶ ῥήμα. ἀντὶ τ' μοναρχῶς. Ὁ Ξενοφῶν
ὥς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς ὁρῆς, ἡ δὲ μοναρχῆ εἴη πο-
ρεία, ἐπιτησόμενοι τοῖς Ἕλλησι.

Μοναχός. Φησὶ Διονύσιος. Ἡ δὲ τῆς τελευτῶν
ἀπασῶν ὑψηλότερα τάξις ἡ τῆς μοναχῶν ὅτιν ἱερα-
δικόσκησις, πᾶσαν μὲν ἀποκεκαθαρισμένην καὶ καθαροῖν
ὀλικῇ δυνάμει καὶ παντελεῖ τῆς οἰκείων ἐνεργειῶν ἀ-
γνότητι, πάσης δὲ, ὅσης θεμελίον θεωρεῖν αὐτῇ, ἱερερ-
γίας ἐν νοεῶν θεωρία καὶ κοινωνία γεγεννημένη, καὶ
ταῖς τῆς ἱεραρχῶν τελειωτικαῖς δυνάμεσιν ἐγχει-
ζομένη, καὶ ταῖς ἐνθέοις αὐτῶν ἐλλάμψεσι καὶ ἱερα-
ρχικαῖς ὡς ἀδύνατον ἐκ διδασκομένης τῆς ἐποπιδείσεως
τῆς καὶ αὐτῶν ἱερῶν τελετῶν ἱερεργίας, καὶ ὡς
τῆς ἱερῶν αὐτῶν ἐπιτήκης ἀναλόγως εἰς τελευτῶν
ἀγρομένη τελευτῶν. ἔθεν οἱ θεοὶ καθαγεμένους ἡμῶν ἐπ-
ωνυμῶν αὐτῶν ἱερῶν κατηξίωσαν καὶ οἱ μὲν, Θερα-
πευταῖς, οἱ δὲ, Μοναχῆς ὀνομάσαντες, ἐκ τ' ὅτι
καθαρεῖς ὑπεριεσίας καὶ θεωρείας, καὶ τ' ἀμελείας
καὶ ἐνείας ζωῆς, ὡς ἐνοποιήσας αὐτῶν ἐν ταῖς τῆς
ἀγρομένων ἱερῶν ἐμπύξουν, εἰς θεοειδῆ μονάδα, καὶ

1 Μολπή τ', ὁρχημὸς. Apud Homerum Odys. A. rectius sic le-
gitur:

Μολπή τ', ὁρχημὸς τε. τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαίτης.

2 Μόλπις. μὲ τὴν λ'. δὲ αὐτὸς ἦρχον. Ex Harpocrate. Pro μὲ
autem, ut non solum Suidas hic habet, sed etiam Harpocratio, &
Photius in Lexico inedito, scribendum puto καὶ: ut sit sensus, tem-
pore xxx Tyrannorum x viros Piræo præfuisse. Plutarchus enim
in Lyfandri vita expresse tradit, Lyfandrum, captis Athenis, Urbi
præfectos xxx. Piræo vero x. imposuisse: qui quidem x. præfecti
non dubito quin fuerint ipsi illi Decemviri, ex quorum numero
Molpem fuisse Suidas ex Harpocrate hic refert. Id autem si con-
cedatur, scribendum hic esse καὶ τὴν λ'. manifestum est. Decem
enim illi viri eodem tempore in Piræo, quo xxx Tyranni in Urbe,
constituti fuerunt, ut modo memoravimus ex Plutarcho; cuius
verba sic se habent: Εὐθὺς δὲ καὶ τὴν πολιτείαν ἐκίνησεν (Λό-
γιος δὲ) τῆς αὐτοῦ μὲν ἐν Ἀττικῇ, δὲ ἐν Πειραιῶν καὶ ἑτέροις ἀρχαῖς.

& locupletissimos homines damnandos popu-
lo objiciens, nonnullis etiam neci datis, aut
in exilium pulsus, bona eorum publicans, at-
que inter multitudinem dividens, brevi re-
giam potestatem sibi comparavit.

Μολπή. Cantio. Carmen. At apud Ho-
merum ita vocatur ludus. Cantuque & sal-
tatione. Illa enim sunt ornamenta convivii.
Et iterum: Suaviter autem canendi non fa-
ciebat finem.

Μόλπις. Molpis. Post xxx Tyrannos x viri
Piræo præfuerunt; quorum unus fuit Molpis.

Μολύβδαινα. Molybdæna. Plumbago.

Μολυβδίνη. Molybdine. Nomen urbis.

Μόλυβδος. Plumbum. In laminis plumbeis
scribentes.

Μολυρίς. Locusta. Μολυρίδας κεφάλαιον. Lo-
custæ caput.

Μολυρίδας. Ita vocant locustas.

Μομβρά. Larva, & terriculamentum.

Μοναδρεῖν. Uni viro nuptam esse. Vel, uno
viro contentam esse. Egyptiorum uxores o-
lim uno viro nesciebant esse contentæ.

Μοναρχία. Monarchia. [Et μοναρχῶ, Mo-
narcha. Princeps.] Polybius: Monarcharum
securitas in peregrinorum [militum] benevo-
lentia & potentia sita est.

Μοναρχῆ. Pro μοναρχῶς. Adverbium. Unice.
Uno tantum modo. Xenophon: Ut in mon-
tis cacumine, qua unica via patebat, Græcos
aggressuri.

Μοναχός. Monachus. Dionysius dicit: Sum-
mus vero eorum, qui sanctius & perfectius vi-
tæ institutum amplectuntur, est sacer Mona-
chorum ordo; ab omni labe accurate purga-
tus, vitæque sanctimonia conspicuus, & om-
nis mysterii, quod quidem ei fas sit aspi-
cere, spectator & particeps, & a Pontificibus præ-
ea, qua præditi sunt, consecrandi facultate,
initiat, divinisque eorum illustrationibus,
Hierarchicisque traditionibus edoctus sacro-
rum initiorum sacros ritus, quorum epropta
fuit, atque sancta eorundem scientia pro modo
suo ad summam perfectionem evectus. Hinc
divini præceptores nostri sanctis eos nominibus
appellari voluerunt, alii Therapeutarum, alii
Monachorum; a puro Dei ministerio & cultu,
individuaque & singulari vita, quippe quæ eos
unum faciat sanctis rerum divinarum conjun-
ctionibus ad divinam unionem Deoque gratam
perfectionem adipiscendam. Itaque vim ini-
tandi sacra lex eis concessit, dignataque eos

3 Μομβρά. Sic habent MSS. Paris. itemque Hesychius, & Pho-
tius in Lexico MS. At priores Edit. male, μομβρά.

4 Μοναρχία. Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi: cuius
loco priores Edit. exhibent μοναρχία; quod minus placet.

5 Πολύει. Lib. xi. c. xi. ut Jac. Gronovius recte observaverat.

6 Ξενοφῶν. De Exped. Cyri lib. iv. pag. 328. ut Portus mo-
nuit. Ibi autem sic legitur: Παρεστώκει δὲ αὐτὸν ἱθὺς, ὡς ἐπὶ τῇ
ὕπνῳ τῇ δὲ ὁρῇ ἐν τῇ πύλῃ, ἡ δὲ μοναρχία εἴη πορεία, ἐν αὐτῇ ἐπι-
τησόμενοι τοῖς Ἕλλησι.

7 Φησὶ Διονύσιος. Ecclesiast. Hierarch. cap. vi. ut Pearsonius
observaverat.

8 Ὅστις θημιτὸν θημι. Sic recte legitur apud Dionysium Arcop.
loco laudato. At priores Edit. male habent, ὅστις θημιτὸν, &c.

9 Ἀγρομένη. S. Dionysius melius, ἀναγρομένη.

10 Ἐμπύξουν. Apud S. Dionysium rectius legitur, συμπί-
ξουν.

Φιλόθεον πελείωσιν. διὸ καὶ τελεπικλὺ αὐτοῖς ἡ ἱερά Θεο-
μοθεσία χάριν ἐχάλεσε· καὶ πινος αὐτῆς ἡζύωσεν ἀφιε-
ρωτικῆς ὀπτικῆσεως, ἔχ' ἱερατικῆς (ἐκείνη γὰρ ὅτι
μόναυς γίνετο ταῖς ἱερατικαῖς τάξεσιν) ἄλλ' ἱερα-
τικῶς ὑπὸ τῆς ὁσίας ἱερέων τῇ ἱεραρχικῇ τελευτῇ
γὰρ δυνάμει ἱερωγυμνῇ. † Ἐκεῖσε δὲ Φροντιστή-
ριον ἰὼ ἀνδρῶν Φιλοσόφων τὸ βίον, (μοναχοὶ δὲ ἔτοι-
μαστομαζονταί) οἷς ἔργον πορευομένην ἡ σάμαλτος, καὶ
ζῶντας τεθνάναι, καὶ σάφρονι ματρία πνὶ μετὰ φοιτῶν
πρὸς τὰ κρείττονα.

Μοναυτος. ὄνομα κύριον.

Μονειφορῶ. ἐν ἱμάτιον φορῶ.

Μονήης βίος. Τοῖς τὴν μονήην βίον ἐπανηγημένοις,
ἢ πρὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς μονήην καὶ τὴν ἱερατικὴν λαχόντα,
οἷος ἱερατικῆς καὶ ἑαυτοῦ, ἀ' ἡσυχία μετέπειτα.

Μονῆτα. ἡ Ἡρα. πρὸς Ῥωμαίους ἐξ αἰτίας τοιαύ-
της. Ῥωμαῖοι δὲ θεόθεν ληγμάτων ἐν τῇ πρὸς Πύρ-
ρον καὶ Ταραντίνους πολέμῳ, ἡνδρα γὰρ τῇ Ἡρᾷ. †
δὲ λησται αὐτοῖς, εἰ τῆς ὀπλῶν ἀνθέξον· μὲν δι-
καιοσύνης, ληγμάτων αὐτοῖς μὴ ὀπλῶν. τυχόντες
ἐν οἷς Ῥωμαῖοι τὴν αἰτήσεως, ἐτίμησαν Ἡραν Μονῆταν,
ταῦτά, σύμβολον τὸ νόμισμα ἐν τῇ ἱερά αὐτῆς ὁρί-
σαντες ληστικῶς.

Μονός. ἄριστος. ὅς. μεμονωμένος. ἢ ὁ μονό-
λυσος.

Μονόπαισις. τοῖς ἐπὶ ἐνὸς ἵππῳ ἀγωνιζομένοις δρό-
μον.

Μονῆται. οἱ πρὸς τὸ νόμισμα τεχνῆται· οἱ ἐπὶ
Αὐρηλιανῷ διέφθειραν τὸ νόμισμα, καὶ τὸ ἴδιον ἀρ-
χόντα Φιλικήσιμον ἀνελόντες, ἐμφύλιον ἐγείρουν πόλε-
μον· ὅς μάλιστα Αὐρηλιανὸς χειρωσάμενος, ὑπερβαλ-
λὼν καλᾶσεν ἀμύτην κατεργασαίτο.

Μονογενῆ. τιμὴ μονότητος. Δαβὶδ· Καὶ ἐν χειρὸς
κυνὸς τὴν μονογενῆ μου.

Μονόζωνοι. ἔφοδοι βάρβαροι. ἢ ἀπελάττοι μάχιμοι.
ἢ Σοφοκλῆς

Εἰ δ' ἀνδρ' ἐν' οἰόζωνον αὐδῆσθ', σαφῶς
Τῆτ' ὅστιν ἦδη τῆρρον εἰς ἡμᾶς ῥέπεν.

Μονόζωνοι. οἱ τίμιοι τῇ τραπῳτῶν, οἱ μὴ τὴν αὐ-
τὸν τοῖς ἄλλοις ζωτῆρα φορεῖντες. ἢ ἀσύντακτοι, καὶ
ἀσπασί ληταί.

1 ἱερατικῆς] Scribe, ἱεραρχικῆς, ut habet S. Dionysius.

2 Ἀλ' ἱερατικῆς ὑπὸ τῇ ὁσίᾳ ἱερ.] Locus hic ex S. Dionysio sic emendandus est: Ἀλ' ἱεραρχικῆς, ὑπὸ τῇ ὁσίᾳ ἱερέων τῇ ἱεραρχικῇ τε-
λευτῇ διττῆς ἱερωγυμνῆς.

3 Ἐκεῖσε δὲ Φροντιστήριον ἰὼ ἀνδρῶν φιλοσ.] Fragmentum hoc le-
gitur apud Theophylactum Simocattam lib. 1. cap. xiv.

4 Μονός] Ubi sunt hac voce lxx Interpretes Psalm. lxxix. v.

14 Ἐλυμνησὶς αὐτὴν ὅς ἐκ θυμοῦ ἐμονός ἀγροῦ καπιτωμένη
αὐτὴν. Theodoretus ad illum locum: Μονὸν δὲ ἀγροῦ καλεῖ, τὴν
κατὰ ἑαυτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅς τῇ ἀλῶν ἐστὶν ἀρρώστια, ἀπὸ δὲ τῆς
αὐτῆς κρινόμεναι ἀποριφύμενη. Huc Suidas respexit, ut Pear-
sonius etiam observaverat. Confer celeberrimum Spanhemium ad
Callimachum, pag. 184. 185.

5 Μονόπαισις] Vide Eustath. ad Odyss. E. pag. 1539. 30.

est appellatione sacra, non pontificia qui-
dem, (ea enim est tantum penes pontifi-
cum ordinem) sed sacerdotali, quae a san-
ctis sacerdotibus secundo a pontificio munere
loco adhibetur. † Illic fuit monasterium vi-
rorum philosophicam vitam agentium, (Mo-
nachos eos vocant) quorum hoc est opus, ut
ante mortem migrent ex corpore, & viventes
sint mortui, & sana quadam insania præstan-
tius vitae institutum amplectantur.

Μοναυτος. Monachus. Nomen proprium.

Μονειφορῶ. Unicum pallium fero. Unam
vellem gesto.

Μονήης βίος. Solitaria vita. Eos, qui vitam
solitariam sunt amplexi, sic, ut solitariam,
eam degere oportet: & cui sacerdotium obti-
git, sancte sacerdotio fungi; & unumquodque
ea tractare, in quibus se exercuit.

Μονῆτα. Moneta. Est cognomen Junonis a-
pud Romanos, quod tali de causa ei tribu-
tum fuit. Romani, cum in bello contra Pyr-
rum & Tarentinos pecunia egerent, Junoni
votum fecerunt. Illam vero ferunt ipsis re-
spondisse, si bellum iuste gererent, pecuniam
ipso non defecturam. Romani igitur voti
compotes facti, Junonem Monetam colue-
runt, hoc est Consultricem, [a monendo sic
dictam:] & decreverunt, ut nummi in ejus
templo cuderentur.

Μονός. Porcus sylvestris. Aper. Sic dictus,
quod segregem agat vitam: [a μόνος, solus.]
Vel, lupus solitarius.

Μονόπαισις. Illis, qui singulari equo vecti
curfu certant. Singulatoribus.

Μονῆται. Monetarii. Qui monetam cu-
dunt. Hi sub Aureliano monetam corrupe-
runt, & Felicissimo praefecto suo interfecto,
bellum intestinum excitarunt: quos Aurelia-
nus vix tandem victos atrocissimis suppliciis
consumpsit.

Μονογενῆ. Unicam. Solam. Desertam. Da-
vid: Et ex manu canis [animam meam ab
omnibus] desertam [eripe.]

Μονόζωνοι. Barbari regionem aliquam incur-
santes. Vel latrones, qui armati praedas abi-
gunt. [Dicitur etiam οἰόζωνος.] Sophocles:
Sin unum latronem dixerit, res ista manifeste
ad me pertinet.

Μονόζωνοι. Milites honoratiores, sive qui
cingulum ab aliis diversum gestant. Vel, qui
separatim & soli vagantur, ut latrones.

6 Οἱ ἐπὶ Αὐρηλιανῷ διέφθειραν τὸ νόμισμα.] Locus hic ex Eutropii
Breviario verbatim conversus est, ut recte monuit Salmasius ad Fl.
Vopiscum in Aureliano. Sic enim Eutropius: Hoc (Aureliano)
imperante etiam in urbe monetarii rebellaverunt, vitiantis pecuniis,
& Felicissimo rationali interfecto, quos Aurelianus victos ultima cru-
delitate compescuit. Ceterum, quod ad rem ipsam attinet, Victor
& Vopiscus ab Eutropio dissentiunt, quippe qui scribunt, auctore
Felicissimo seditionem a monetariis motam fuisse. Vide Salmasium
loco laudato; & Turnebum Advers. pag. 605.

7 Δαβὶδ] Psalm. xxi. v. 21.

8 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyrann. pag. 186. ut Portus monuit.

9 Μονόζωνοι. οἱ τίμιοι τῇ τραπ.] Eadem ἀπὸ τοῦ ἵππου habet Olym-
piodorus in cap. xx. Jobi, pag. 450. ut monuit Suicerus in The-
sauro Ecclesiastico.

Μονοίμονα. μονοχίτωνα.

Μονόκερως. ζῷον, ὃ παρὰ τὴ φύσεως ἐν κέρασιν ἔλαβεν. ἔπειτα καὶ οἱ τὴ δισηθείας τροφίμοι μίαν πρὸς κυνῶσι θεότητα. Δαβὶδ· Καὶ ὑψώθησεν ὡς μονοκέραλον τὸ κέρας μου.

Μονοκρήπιδι. τῷ Ἑρμῇ. Φασὶ γὰρ τὸ θεὸν τῆτον Περσὶ ἐπὶ τὴ Γοργῶς τομῇ ἀπὸναι, τὸ ἔργον τὴ ποδημάτων δύναι, τὸ ἐν ἔχειν μόνον.

Μονόλοπα. μονόφυλλα.

Μονομαχοφρεῖον.

Μόνον καὶ ἐν ἀφάφει. Μονὰς ἡ ἐν τοῖς νοητοῖς ἔσται. Ἐν δὲ τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἀριθμοῖς. καὶ ἡ μὲν μονὰς καὶ τὴν ἰσότητά καὶ τὸ μέτρον λαμβάνεται· ἡ δὲ δυὰς καὶ τὴν ὑπερβολὴν καὶ ἔλλειψιν.

Μονονέ. ἀντὶ τοῦ, μονονηχί.

Μονονηχί. σχεδόν. ἐγγύς. ἀντὶ τοῦ, κυρίως εἰπεῖν. ἢ, παρ' ὀλίγον εἰπεῖν. * Μονονηχί τὸ τὴ τραγωδίας ὁπιθεγγρόμενον. * Ἐχθρῶν ἀδωρεά δῶρεα.

Μόνος. ὁ θεὸς θάνατον δάσων ὅκ ἐξῆ. Αἰχμή. Φησί.

Μονοτόλῳ. μίαν πολλὴν ἔχοντι.

Μονότροπος. μόνος. τρεφείς. ἀγαθός. ἀγύναμος.

Μονοτρόπος. τὸς ἑνα σκοπὸν ἔχοντας, καὶ τὸς ἀρετῆς μόνους ὑπηρετῶντες, καὶ μὴ νῦν μὲν ταῦτα, νῦν δὲ ἑκείνα πρὸς αἰσθημάτων.

Μονηχία. ὁ μόνος βίος, χρεῖς γάμων.

Μονηχίαν. ὄνομα μῆνός.

Μονοχίτωνος.

Μονωδεῖν. τὸ θρῆναι. ὁπτιμῶς γὰρ πᾶσαι αἱ πόσες σκηνῆς ὡδαὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρῆναι εἰσιν. * Αἰσθοφάνης.

Εἴτ' ἀνέτρεπον μονωδεῖας, Κινησοφῶντα μινύς. ἔπος δὲ ὁ Κινησοφῶν δῆλος ἐστίν, συμποῶν αὐτὰς μάλιστ' αὐτὰ μέλη, ὅς ἐκ αὐμωδεῖτο συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.

Μονωδεῖν. ἐκ Μηδείας. Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχεῖσθαι τὰς ἐν πύτλοις λοχδομένας. Ὡς Μελανθίῳ λέγει ὁ ὀφθαλμῶν. ὅτι ἀφικόμενος ἐν τῇ ἀρετῇ ὀφθαλμοῖς ἐγγέλεις, καὶ μὴ θύων, σχετλιάσας παρὸς τὸν οἶμόν. οἱ μάγειροι μὲν τῶν πύτλων ἐλθοῖσι τὰς ἐγγέλεις.

τὸ. [Dixit autem ἐν πύτλοις λοχδομε.] quia coqui anguillas cum betis coquere solent.

1 Μονόκερως. ζῷον, ὃ παρὰ τὴ φύσιν. Hæc sunt verba Theodoretī ad Psalm. xcī. pag. 769.

2 Μονονηχί τὸ τὴ τραγ. Theophyl. Simoc. lib. vii. cap. xv. ὁ δὲ Χαλκιδεὺς δυνάστητος εἶναι τὴ βασιλικὰ καὶ ἀδελφὰ δῶρεα, μονονηχί τὸ τὴ τραγωδίας ὁπιθεγγρόμενον. Ἐχθρῶν ἀδωρεά δῶρεα, καὶ ὁ νόστος. Hinc Suidas sua descripsit.

3 Ἐχθρῶν ἀδωρεά δ. Est dictum Sophoclis in Ajace pag. 40. ut Portus monuit. Vide Suidam supra v. Ἀδωρεά.

4 Μόνος. ὁ θεὸς θάνατον. Versus hic Æschylī legitur apud Aristophanem Ranis pag. 277. (184. Ed. Baf. P.) unde eum Suidas descripsit.

Μονοίμονα. Una tantum tunica vel veste indutum.

Μονόκερως. Unicornis. Animal, quod unicum cornu a Natura accepit. Sic & pietatis alumni unam adorant Deitatem. David: *Et cornu meum extolletur, ut unicornis.*

Μονοκρήπιδι. Unam tantam crepidam habenti. Id est, Mercurio. Ajunt enim Deum hunc Perseo, ad Gorgonis caput amputandum profecturo, alterum calceorum suorum dedisse, & alterum tantum retinuisse.

Μονόλοπα. Unicam pellem habentia. Unicam folium habentia.

Μονομαχοφρεῖον. Locus, in quo gladiatores aluntur.

Μόνον καὶ ἐν ἀφάφ. Solum & Unum differunt. Solum enim est in intellectibus: Unum vero in sensibilibus numeris. Et monas quidem secundum paritatem & mensuram capitur: dyas vero, secundum excessum & defectum.

Μονονέ. Pro μονονηχί. Tantum non. Prope modum.

Μονονηχί. Fere. Prope modum. *Parum aberat, quin dictum illud Tragici proferret: Hostium dona infasta sunt, & pernitiosa.*

Μόνος. ὁ θεὸς θάνατον. Mors sola inter Deos non capitur muneribus. Æschylus inquit.

Μονοτόλῳ. Unicam stolam, vel vestem habenti.

Μονότροπος. Solitarius. Cælebs. Expers uxoris.

Μονοτρόπος. Eos, qui unum scopum sibi proponunt, & soli virtuti student, nec [ob ingenii levitatem] modo hoc, modo illud institutum amplectuntur.

Μονηχία. Vita solitaria & cælebs.

Μονηχίαν. [Vel potius, Μενυχίαν.] Munychion. Nomen mensis.

Μονοχίτωνος. Unicam tunicam habentis.

Μονωδεῖν. Carmen flebile canere. Lamentari. Omnia enim carmina Tragica, quæ in Scena recitantur, vere sunt lamenta. Aristophanes: *Deinde alui [eum] monodiis, iisque Cephisophontem immiscui.* Hic Cephisophon servus erat, qui eum in carminibus componendis plurimum adjuvabat. Idem a Comicis perfringebatur, quod cum ejus uxore rem haberet.

Μονωδεῖν. Lugere. Lamentari. *Ex Medea flebili voce canere: Perii, perii. Ex manibus enim mihi elapsæ sunt [anguilla] in betis delitescentes.* De Melanthio helluone ista dicuntur. Is enim cum in forum venerit ad emendas anguillas, nec eas invenerit, lamentabitur.

τὸ. [Dixit autem ἐν πύτλοις λοχδομε.] quia coqui anguillas cum betis coquere solent.

5 Τραφίς] Hefychius, & Photius in Lexico inedito habent τραφίς.

6 Ἀγαθός] Rigaltius ad Phædrum recte emendat, ἀγαμῶς.

7 Μονηχίαν] Imo Μενυχίαν. Sic enim ab aliis mensis hic vocatur.

8 Ἀριστοφάνης] Ranis, p. 256. (167. Ed. Baf. P.) Vide ibi Schol.

9 Μονωδεῖν ἐκ Μηδείας. Ὀλ.] Aristophanes Pace, pag. 679.

Εἶπε μονωδεῖν ἐκ Μηδείας.

Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχεῖσθαι.

Τὰς ἐν πύτλοις λοχδομένας.

Vide ibi Scholiastam.

10 Παρὸς τὸν οἶμόν. Huc pertinet alius locus Aristophanis, qui exstat in Acharnensibus, pag. 414.

Μονωδία. ἡ ἀπὸ σκίυης ὡδή ἐν τοῖς δράμασι. καὶ μοιωδία, τὸ θρῆνον. Μονωδεῖν δὲ λέγει, ὅταν εἰς μόνος λέγῃ ἢ ὡδήν, καὶ ὅχι ὁμοῦ ὁ Χορός.

Μονωδία. ἐπὶ θρήνος ὡδὴς, μήτε προσωποποιεῖν ἔχον, μήτ' ἡθοιοποιεῖν. Καὶ τὸ μῆζον, οἱ μὲν ἄλλοι τὰς ἐκ πεπρωμένων σοφίας θρῆνοισι· σὺ δὲ ὡς ἀλιτρίης, καὶ μηδέποτε γευσάμενος αὐτῆς, πεθρήνηκας.

Μόξϙ, Λυδός· ὅς πολλὰ ἐργασάμενος, καὶ ἢ Μήλιον· τυραννίδος χαβελών, τοῖς Λυδοῖς παρεκελύσαντο τὴν δεκάτιον ἀποδοῦναι, καὶ ὁ ἥναλο, τοῖς Θεοῖς. οἱ δ' ἐπειθὴν, καὶ ἀπαριθμήσαντες τὰ κτήματα, ἐξήραν δεκάτιον ἐκ πάντων, καὶ κατέβησαν. ἐκ τῆς μέγιστος ἀγῶν χαλαράμενη Λυδία. καὶ πολλὰς φραπὰς λέγεται πεποιῆσθαι. καὶ ἡ αὐτὴ μέγιστος κλέος ἐν Λυδοῖς, ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. ταῦτα φράζας, ἐπὶ τὴν Κράμβρον ἐτάλη, καὶ ταῦτα εἶλε, καὶ ἐπέρησε. τὰς δὲ ἀνδρώπους εἰς τὴν πλησίον λίμνιν ἀγαγὼν, κατεπύπτωσε.

Μόρα. τὰ συκάρμυα.

Μοργύς. ἔπαυτο χαλῶσι τὰς ἀμοργύς, τὸ ἀφαιρῆναι, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρὸν, καὶ σφόδρον, ἢ ἀσφόδρον χαλῶσι.

Μορία. ἐλαῖα ἱερὰ καὶ Ἀθηνῶν. ἔξ ὧν τὸ ἔλαιον ἐπαθλον ἐδίδοντο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια. ἦσαν δὲ πρῶτον ἱεῖα τὰ ἀεικλόν, αἱ μετὰ φυλάσσονται ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν. ἦτοι ἀπὸ τῆς μόρας καὶ τῆς φόνος ἢ Ἀλirroθίου ὀνομαδεῖσθαι ἔπος. ἢ ὅτι ἐμερίζοντο τε καὶ ἐνέμοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηνῶν ἀπαντες. καὶ δὲ μορίας ἐκείνης ὁ γέλερος, ὁ σπικὸς ἐκαλεῖτο. Ἀυσίας· Ἀρχὸντα σπικὸν ὑπ' ἐμὲ ἐκκεκρόσθαι. ἐπεφύτνυτο δὲ ἐν τῇ Γυμνασίᾳ δένδρα. ἔδος δὲ τοῖς ἀσκημένοις, ἀλειψάμενος ἐν τῇ ἡλίᾳ τρέχον. Ἀεισοφάνης.

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν καπὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθνήσκει.

Μόρον. τὸ αἰδοῖον μέρϙ ὃ σάμαλϙ.

Μορμούλκεια. τὰ τῶν τετραγώνων προσωπεῖα, καὶ τὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς Δωρεῖς ὁ γόργια καλεῖσθαι. ἔινεν καὶ τὸ ἐκφοδῆσαι, μορμούλκισθαι. Ὁ δόκιμος ἡ τὸ ἀντίμαχον, μορμούλκον ὄψιος, καὶ ἀθανάσιος χαλαρόπλεις.

Μορμούλκεια. αἰπαλική. ἐκφοδεῖ. Ἀσκήω ὁ μορμούλκισθαι.

— Μὴδὲ γὰρ θανόν ποτι

Σὺ χροῖς εἶναι ἐν πύλαις ἀνιόντων.

Scholiasta: Ἐν πύλαις ἀνιόντων. ἀπὸ τῆς μὲν πύλων ἐφ' ἧς ἦσαν τὰς ἐγγύς. λέγονται γὰρ πύλαις ἀνιόντων ὡς εἶναι. καὶ ἀπ' αὐτῶν φησὶ τὰς ἐν πύλαις ἀνιόντων.

1 Μόξϙ, Λυδός· ὅς πολλὰ ἐργ. Hæc sunt verba Nicolai Damasceni, quæ descripta sunt ex Collectaneis Constantini a Valerio editis, pag. 442. ut Pearsonius etiam observaverat.

2 Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν καπὼν. ut legitur in Collectaneis Constantini loco laudato.

3 Μορία. ἐλαῖα ἱερὰ. Confer Scholiastam Aristophanis ad Nubes, pag. 181. qui eadem de oleis hæc Minervæ sacris retert, quamvis verbis paulum diversis.

4 ἔξ ὧν τὸ ἔλαιον ἐπαθλον ἐδίδοντο. Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. p. 295. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὴν νικῶσιν τὰ Παναθήναια ἐλαῖα καὶ αὐτὰ μορίαις γινόμεναι εἰσελάττει. Confer Meurium Panathen. c. xli.

Μονωδία. Monodia, five lamentatio; qua Tragici in scena utuntur. Et μονωδεῖν, lamentari. Μονωδεῖν autem [proprie] dicitur, cum unus tantum carmen aliquod canit, neque simul cum eo Chorus.

Μονωδία. Est lamentatio absque prosopœcia & ethopœcia. Et, quod majus est, alii quidem eos deplorant, qui sapientia exciderunt: tu vero eos ut sceleratos, & qui sapientiam nunquam degustarunt, deplorasisti.

Μόξϙ. Moxus, Lydus. Hic multis rebus gestis, & everfa Meles tyrannide, Lydos hortatus est, ut Diis decimas redderet, quemadmodum ipse voverat. Lydi igitur ejus hortatu, inita ratione facultatum suarum, decimam omnium sepositam Diis obtulerunt. Post hæc gravis ficcitas Lydiæ incubuit. Idem exercitus sæpius ductasse dicitur, maximaque ejus tum ob fortitudinem, tum ob justitiam fama apud Lydos erat. His peractis, contra urbem Crambum profectus, eam cepit & diripuit: incolæque in vicino lacu submersit.

Μόρα. Mora. Fructus arboris mori.

Μοργύς. Dicitur pro ἀμοργύς, dempto α: ut μαῦρον pro ἀμαυρὸν, & σφόδρον, pro ἀσφόδρον.

Μορία. [Sic appellatæ fuerunt] oleæ sacræ Minervæ: ex quibus exprimebatur oleum, quod præmii loco dabatur illis, qui Panathenæa vicerant. Erant primum numero xii. quæ ex Arce in Academiam translatae fuerunt. Sic autem dictæ fuerunt ἀπὸ τῆς μόρας, i.e. a morte & cæde Halirrothii. Vel, quia Athenienses oleum inde expressum inter se dividebant. [Græci enim dividere μερίζειν vocant.] Ejus vero oleæ sacræ truncus appellabatur σπικός. Lysias: [Dicit vero adversarius, Lysiae] Archonte truncum oleæ sacræ a me excisum fuisse. Arbores autem in Gymnasio plantatæ erant. Mos vero erat, ut illi, qui se exercerent, uncti in sole decurrerent. Aristophanes: Sed Academiam ingressus, sub oleis sacris decurres.

Μόριον. Membrum genitale. Pudendum.

Μορμούλκεια. Terriculamenta. Tragicorum & histrionum larvæ; quas Dorienfes γόργια vocant. Hinc etiam terrere μορμούλκισθαι dicunt. Adversarii nihil aliud erant nisi vana species, & terriculamentum oculorum, animique percussio.

Μορμούλκισθαι. Accusativo jungitur. Terret.

5 Σπικός] Vide infra h. v.

6 Αυσίας] Ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς σπικῆς Ἀπολογία, pag. 109. ubi sic legitur: Φησὶ δὲ ὁ κατήγορος· ἐπὶ Σανιάδῃ ἀρχόντῃ σπικὸν ὑπ' ἐμὲ ἐκκεκρόσθαι. Hinc Suidas emendandus & supplendus est: ut & ante nos monuit Reinef. Var. Lect. Lib. 111. pag. 437. & ex eo Pearsonius.

7 Ἀεισοφάνης] Nubibus, pag. 180. (110. Ed. Bas. F.) Ceterum, locum hunc Aristophanis citat etiam Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 295. qui de oleis sacris, quæ μορίαι vocabantur, lectu digna habet.

8 Γόργια] Potius γόργια. Etymologus: Γόργια. τὰ τετραγώνων προσωπεῖα. ἔνιοι μορμούλκεια. Vide etiam Hesychium v. Γόργια.

9 Δόκιμος ἢ τὸ ἀντίμαχον, μορμούλκ. Hæc sunt verba Theophrasti Simocattæ l. vi. c. v. unde sensus hujus loci supplendus est.

10 Μορμούλκισθαι] Scribendum est μορμούλκισθαι, vel Attice, μορμούλκισθαι: ut Portus etiam monuit.

λυτῆς.

λύψης. ἐπὶ τῇ τὰ κενὰ δεδιόταν· ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀ-
σκός. Ἐμορμολύξαντο σφᾶς, ὡς ἀνύποιόν τι πλῆθος
ἔπεισι κατ' αὐτῶν. τῆς τῆς, ἐξεφόδισαν, εἰς ποίαν καὶ
ὀρῶσαν ἤγαγον.

Μορμῶ. λέγει καὶ Μορμῶ, Μορμῶς, ὡς Σαπφῶ,
Σαπφῶς καὶ Μορμῶν, Μορμῶν. Ἄριστοφάνης·

Ἀντιβοῶ σ', ἀπένεγκέ με τὴ Μορμῶνα.

ἀπο τὰ Φοβερά. Φοβερά γὰρ ὑπῆρχεν ἡ μορμῶ. καὶ αὐ-
τῆς Ἄριστοφάνης· Μορμῶ δ' ἑρμῶς. ὅθεν μορμο-
λύκειν· ὡς λέγουσι Λαμίαν· ἔλεγον δὲ ἔτι καὶ τὰ
Φοβερά. λείπει δὲ τὸ ὄψ. ἢ, ὡς Μορμῶ. ἢ ὁπρῆμα-
τικῶς ἐξενέκει· ὡς εἰ ἔλεγε, Φῶ δ' ἑρμῶς.

Μορμῶ adverbialiter hic positum est; ac si dixisset, *Proba audaciam!*

Μορμυγίζε. κατὰπαράτη. ἡχεῖ. ὡς ἐπὶ ὕδατι.

Μορμύρων. ὁ ποταμὸς ῥέοντα ἔχων.

Μορμυρῶς. Ἡλιῶ· ἀμυρῶς, ἢ ὕψαιμο, ἢ
μορμυρῶς, πᾶσι δὲ ὁρῶν καὶ ὄντι ποταμῶς.

Μορῶς. καὶ ὁδὲ ῥέων· μορῶντα. τὰ μὲ κόπῃ κα-
μύοντα.

Μορῶ. ὁδὸν. πόντος. θάλασσα,

Μορῶν. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. συντάγματά
τινα Λακωνικά ἔτι καλεῖται. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης,
ὡς εἰσι μοῖραι καὶ ὀνομασμένα, καὶ διήλυθ' εἰς τὰς
μοῖρας Λακεδαιμονίῃ πάσι. Ἐπειὶ δὲ Φησὶ ἐν τῇ
Λακωνικῇ πολιτεῖα· Ἐκείνη δὲ τῇ πολιτικῇ μορῶν.
ἔχ' ὁ μόνταρχον ἑνα, λοχαγὸς τέσσαρας, πενηκοντάς
ὀκτώ, ἐνωμοτάρχας ἐκκαίδεκα.

Μόρσιμον. εἰμαρμένον. μεμορσμένον.

Ἀμφὶ δ' Ἐρινύς

Φοίνιος ἐν τομάτων μόρσιμον ἦκεν ὅπα.

Μόρσιμον, καὶ Μελάνθιον. ἀμφὶ ἀλφειάλλ' Ἀ-
ριστοφάνης, λέγων ἔτι·

Γοργόνες ὀφθαλμοί,

Βαπδοσκόποι, ἄρπηαι,

Γελοσδοί, μικροί,

Τετραμάχαλοι, ἰχθυολύμψαι.

Ὅν κατὰ χρεμίστην μέγα καὶ πλάττω,

Μῆσα Θεά, μετ' ἐμοῖς ζύμπαιζε τὴ ἑορτήν.

Μόρσιμον, καὶ Μελάνθιον, τετρακοὶ ποιηταί. Μόρ-
σιμον δὲ, Φιλοκλέης δ' τετρακοὶ ἦν, ὁ ποιητὴς ψυ-
χρός. ὡς δὲ καὶ ἰσθός. Ἄριστοφάνης·

Καὶ διδασκοίμην πρὸς αὐτὸν Μορσίμω τετρα-
κόων.

1 Ἀριστοφάνης] *Acharnensibus*, pag. 399. (285. Ed. Baf. P.)

2 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Baf. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

3 Μορμύρων. ποταμὸς ῥέων.] *Homerus* II. Σ. v. 403.

Ἀμφὶ μορμύρων ῥέει ἄσπετος.

Huc Suidas reipexit.

4 Ἡλιῶ· ἀμυρῶς, ἢ ὕψαιμο, ἢ μορμῶ. Hæc ad somniorum interpretationem pertinent, utpote quæ descripta sunt ex Artemi-
dori lib. II. cap. xxxv. ut Pearsonius recte observaverat. Portus
locum hunc pessime verterat, cujus hallucinationem nos hic, uti
& alibi passim, correximus.

5 Μορῶντα. τὰ μὲ κόπῃ καμύοντα.] Voce hac usus est *Homerus*
II. Σ. v. 183. ubi Scholiasta: Μορῶντα. μὲ μὲ καὶ καμύοντα

[Et proverbium:] Utriculo terres. Dicitur
de iis, qui vana timent. Uter enim est inanis.
Et terruerunt eos, [dicentes,] infinitam ho-
stium multitudinem ipsos invasuram esse. Vel
terrorem ipsis incusserunt.

Μορμῶ. Mormo. Dicitur & Μορμῶ, Μορμῶς,
ut Σαπφῶ, Σαπφῶς: & Μορμῶν, Μορμῶν.
Terriculamentum. Aristophanes: *Sed orote;
aufer a me Mormonem.* Id est, terriculamen-
tum. Mormo enim terribilis erat. Et ite-
rum Aristophanes: *Mormo audacia.* Hinc
dictum est μορμολύκειον, i. e. terriculamentum.
[Mormonem vero etiam] Lamiam vocant.
Item, omnia terriculamenta. Deest vero
[particula] ὅς: quasi diceret, ὡς Μορμῶ. Vel
dixisset, *Proba audaciam!*

Μορμυγίζε. Murmurat. Fremit. Perturbat.

Μορμύρων. Murmurans. Dicitur de fluvio,
qui rapide fluit.

Μορμυρῶς. Turbidus aspectu. Sol obscurus,
vel colore sanguineo suffusus, vel turbidus aspe-
ctu, mala portendit illis, a quibus in somnis
cernitur.

Μορῶς. Elaboratus. Cum labore factus.
Et in neutro genere μορῶντα, cum labore facta.

Μόρ. Dolor. Labor. Mors.

Μορῶν. Demosthenes in *Philippicis*. Μόρῃ
vocantur classes quædam vel cohortes Lace-
dæmoniorum. Et Aristoteles inquit, Μόρῃς
dictas esse quasi μοῖρας, i. e. partes, quod La-
cedæmonii in certas partes, sive classes, di-
tributi essent. Xenophon vero in *Lacedæ-
moniorum Republica* sic scribit: *Qualibet Μό-
ρῃ habet Polemarchum unum, centuriones
quatuor, quinquagenum præfectos octo, Eno-
motarchas XVI.*

Μόρσιμον. Fatale. Fatis decretum. [In E-
pigrammate:] *Circa vero Erinnys sanguinaria
fatalem ex ore emisit vocem.*

Μόρσιμον, καὶ Μελάνθιον. Morsimum, & Melan-
thium. Utrumque Aristophanes perstringit,
sic inquit: *Helluones piscium, batidispecies,
Harpyiæ, vetularum subactores, impuri, hir-
cum olentes, piscium pernities: quos ubi sputo
plurimo conspueris, Musa Dea, hunc tecum
diem festum celebra.*

Μόρσιμος, καὶ Μελ. Morsimus, & Melanthius,
poetæ Tragici. Morsimus autem, Philoclis
Tragici filius, poeta erat frigidus. Idem &
medicus erat. Aristophanes: *Et docear ac-
cinere Morsimi tragædiam.* Id est, explodari,
& sibilis excipiar, ut ille. Cum enim poe-

τὴν τραγωδίαν. καὶ ἂν ἰμώσῃσιν ὁ πρῶτος· τῆς τῆς, ἡ καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς

6 Μορῶν. Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. Ex Harpocracione.

7 Ἐπειὶ δὲ Φησὶ ἐν τῇ Λακ. Pag. 686. ut Portus monuit.
Ibi autem pro μόνταρχον legitur πολίμαρχον, & pro πιστηγένας,
πιστηγένας: uti etiam hic apud Suidam scribendum est.

8 Ἀριστοφάνης] *Pace*, pag. 684. (466. Ed. Baf. P.)

9 Ποιητὴς ψυχρός. ἢ δὲ καὶ ἰσθός. Hefychius v. Κλόμπος: Κλό-
μπος, ἰσθός αὐτός, δὲ Ἀριστοφάνης φησὶ ἀναμνησθῆναι τὴν Μορσίμω.
Ἀλλ' τὸ καὶ τὸ Μόρσιμον ἰσθός εἶναι αὐτῶν. ἢ δὲ καὶ τετρακοὺς αὐτῶν
ὁ Μόρσιμον. Hæc pulchre confirmant ea, quæ Suidas hic de Mor-
simo tradit.

10 Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 311. (211. Edit. Baf. P.)

τετέστιν, ἐμβαλοίμην, καὶ συνειποίμην, ὡς ἐκείνος. ποτηρῶν γὰρ ὄντων αὐτῷ τῷ ποιημάτων, ἐν ἀεὶς ἔθηκε μέγας. Μελάνθιος δὲ ἐκωμωδεῖτο εἰς ὀφθαγίαν. καὶ πολὺ μάλλον ἐν τοῖς κόλαξιν. ἡ δὲ καὶ κίναδος.

Μόρσιμος, τραγωδίας ποιητής, ὀφθαλμῶν ἰατρός, μικρός, ὑποψυχρῶς.

Μόρσιμος. τῆτο ἔφη Ἀπολλάνιος ὁ Τυανεύς πρὸς Δομετρίαν βασιλέα, δεσποδθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

Οὐ μὲν με κτενέεις· ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμος εἰμι. καὶ τῆτο εἰπὼν, ἀδελφὲ ὦχετο.

Μορυχίδης. ὄνομα κύριον. ἢ Μορύχιδος.

Μόρυχος. ὄνομα κύριον. ὅς ἐπὶ ὀφθαγίᾳ ἐκωμωδεῖτο. ἡ δὲ καὶ τῷ ἡδέως βιβλίων τραγωδίας ποιητής. καὶ Ἀριστοφάνης.

Ὡς Φιλῶτι σὺ, καὶ πάλαι ποθεμένης.

Φίλη Μορύχω.

Μόρυχος, Τελέας, Γλαυκότης. ὄνομα κύριον. ἔτοι ἐπὶ μαγανείᾳ διεβέβητο.

Μόρυχος. Ὅτι ἔοικε Μορύχῳ γένος καὶ σάγμα. σάγμα δὲ, ἢ θήκη ἢ ὄπλον. καὶ παροιμία. Ὁ Μορύχῳ ἐνθήμερος. ἐπὶ τῷ ἐνθήμερῳ πλεονεχισμῶν. ἐπιθελόν δὲ ἐστὶ τῷ Διονύσῳ. ἀπὸ τῆς μορύχου, (ὅτι μολύνουσι) ἐπειδὴν τρυγῶσι, τὸ βοδύων τὰ γλῶσσά, καὶ τοῖς χλαροῖς σύκοις.

Μορφῇ. εἶδος. ἰδέα. πρὸς τοὺς.

Μορφῇ, καὶ εἶδος, ταυτὲν ὅτι. καὶ μορφῇ μὲν, ἐπὶ ἐμψύχῳ. ὁμοίᾳ δὲ, ἐπὶ ἀψύχῳ.

Μορφόν. σκοτεινόν.

Μορφός. εἶδος αἰετῶ. οἰονεὶ μορφοφόνος τις ὢν ὁ αἰετὸς Φόνον μεμορηνέν. μόνον γὰρ ἔτοι τῷ αἰετῶν καὶ κυνηγέσων, ἀλλὰ νεκροῖς σώμασι τρέφον.

Μόρφωσιν. σχηματισμόν. εἰκόνα.

Μόρσιμες. ἐπάλξεις. πύργοι.

Μορξόμαξα. ἀπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων.

Μορξόβαν. μετὰφυθλόν. Εὐνάπιος. Οὗτοι μὲν ὡς μόνον, ὑπεμύχθον τὸν πόλεμον. ὁ ὑπεμύχθον. ὑπεφύθον.

Μόρχια. ἀπαλὰ φυτὰ.

Μορχίδια. σύκων. ἔτοι καλῶν καὶ νέων συκῶν. μο-

1 Μελάνθιος δὲ ἐκωμ. Scholiasta Aristophanis ad Pacem, pag. 684. Μόρσιμος καὶ Μελάνθιος, τραγωδοὶ ποιηταὶ ἀμφοτέρω. ὁ δὲ Μόρσιμος Φιλοκλῆς ἢ τραγικὸς υἱός, ποιητὴς καὶ ἀμφοτέρω. ὁ δὲ Μελάνθιος κωμωδιστὴς εἰς μαλακίαν καὶ ὀφθαγίαν. καὶ πολὺ μάλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὐπολὺς ὡς κίναδος αὐτὸν ἡχθράσκει, καὶ Κόλαξ. Hinc ἀδελφῆ καὶ oscitantia Suidæ patet, qui non solum locum hunc prorsus mutilum exhibet, sed etiam male ad Morsimum refert, quæ apud Enarratorem Comici de Melanthio dicuntur.

2 Μόρσιμος, τραγωδ. Confer Scholiastam Aristophanis ad Ranas, pag. 218.

3 Τῆτο ἔφη Ἀπολλάνιος ὁ Τυανεύς. Idem de Apollonio refert Philostratus lib. viii. de Vit. Apoll. cap. iv. quem confer.

4 Ὅτι ἐπὶ ὀφθαγίᾳ ἐκωμ. Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens. pag. 414. (296. Ed. Baf. P.)

5 Ἀριστοφάνης. Acharnens. pag. 413.

6 Τελέας. De eo plura vide apud Enarrat. Comici ad Aves, p. 549.

mata illius mala essent, imprecationis loco hoc dixit. Melanthius vero perstringebatur ut helluo. Et [Eupolis] in fabula Κόλακες, [ut assentatorem eundem perstringit.] Erat autem & cinædus.

Μόρσιμος. Morsimus, poeta Tragicus, oculorum Medicus, parvus, & subfrigidus.

Μόρσιμος. Fatalis. Apollonius Tyanensis ad Imperatorem Domitianum, a quo in vincula conjectus erat, hunc versum dixit: *Hand-quaquam me interficies. Non enim in fatis est, ut a te occidar.* Et hoc dicto, evanuit.

Μορυχίδης. Morychides. Nomen proprium. Vel, Morychidus.

Μόρυχος. Morychus. Nomen proprium viri, qui ut gulosus & helluo a Comicis perstringebatur. Idem etiam deliciis indulgebat: eratque poeta Tragicus. Et Aristophanes: *O charissima, & jampridem desiderata!* [Veniisti,] *amica Morycho.*

Μόρυχος, Τελ. Morychus, Teleas, Glaucothes. Nomina propria virorum, qui ob artem magicam male audiebant.

Μόρυχος. Morychus. [Aristophanes:] *Quod mihi simile videtur Morychi sagmati.* Σάγμα vero est theca scuti. Et proverbium: *Stultior Morycho.* De iis dicitur, qui aliquid stulte faciunt. Est etiam epithetum Bacchi: a μορύχου, i. e. fœdare, vel inquinare: quod ii, qui vindemiant, uvarum musto & recentibus ficubus [faciem] fœdare soleant.

Μορφῇ. Forma. Species. Aspectus.

Μορφῇ, & εἶδος, idem significant. Forma. Species. Et μορφῇ quidem dicitur de animatis: ὁμοίᾳ vero, de inanimatis.

Μορφόν. Obscurum. Nigrum.

Μόρφον. Morphnus. Species aquilæ. Quasi dicas μορφοφόνος, i. e. qui semper circa eadem, vel mortua corpora versatur. Ex aquilis enim hæ solæ non venantur prædas, sed cadaveribus vescuntur.

Μόρφωσιν. Formationem. Figurationem. Imaginem.

Μόρσιμες. Murorum pinnæ. Turres. Propugnacula.

Μορξόμαξα. Arborum & olerum novella germina.

Μορξόβαν. Serens. Plantans. Eunapius: *Isti quidem hic manentes, bellum clam serebant.* Vel, alebant, fovebant.

Μόρχια. Tenellæ plantæ. Stolones.

Μορχίδια. σύκων. Ita vocantur teneræ ficus.

7 Ὅτι ἔοικε Μορύχῳ γ. Aristophanes Vesps, pag. 512. (352. Ed. Baf. P.)

8 Ἀπὸρ δοκεῖ γὰρ μορξόμαξα.

9 Εὐκρίνῃ μάστιγι Μορύχῳ σάγματι.

Hinc Suidam emendabis. Idem in Acharnensibus pag. 398. (284. Ed. Baf. P.)

10 Τὸς Γοργόν' ἐξηγεῖται ἐκ τῆς Καίμαξος.

Scholiasta: Ἐκ τῆς Καίμαξος. ἐκ τῆς θήκης ἢ ὄπλων, ὃ καλεῖται σάγμα.

11 Μορύχῳ ἐνθήμερος. Confer Nostrum infra v. Μορφοφόνος Μορύχῳ.

12 Σχῆμα. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, εἶδος. Non solum enim μορφοφόνος, sed etiam εἶδος, de animatis dici oportet.

13 si verum est, quod Suidas hic ait, μορφοφόνος & εἶδος idem significare.

14 Ὑπέρμερος. Lege, ὑπέρμερος.

15 Μορχίδια σύκων. ἔτοι καλῶν. Ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 419.

ἄλγος. τὰ νέα βλαστήματα. καὶ ἡ ἀπαλὴ καὶ νέα λύγος.

Μόχθος. Μόχοισι λύγροι.

Μόχρον. ἀπαλόν.

Μόχος, Συρακῆσιος, γραμματικὸς, Ἀειτάρχης γνάμμος. ὅστις ὅστις ὁ δεύτερος ποιητὴς μὲ θεόκειται, τὸ τὸ Βυκολικῶν δραμάτων ποιητὴς. ἔγραψε καὶ αὐτός.

Μόχος ἄδων Βοιωτῶν. ὡς γὰρ Φαῦλος καθαρόδης, πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἄδων. τὸ δὲ Βοιωτῶν ἔπαιον καλεῖται μὲν δὲ Τέρπανδρος, ὡς καὶ τὸ Φρύγιον.

Μόχος Λιβάνης. ὃν ἐν Χωρὸς ἐθεοποίησαν ὃν Μωϋσῆς συνέτεινε καὶ ἐλέπινε.

Μοῦσειον. ὃ καλεῖται οἱ ἰατροὶ ἐν ταῖς πληγαῖς, πρὸς τὸ μὴ συντόμως ἐμπεριτελεῖσθαι αὐτάς.

Μοτοφαγία. θυσία πρὸς Σαλαμῖνι καὶ Κύπρῳ ἐπιτελεσμένη.

Μοτώσεν. ἰάσεται δι' ὀφθαλμῶν.

Μοῦσι. πτερόσκι. ταράττει.

Μυκιστός, ὁ Ῥωμαῖος. ἐν τῷ Ἀγῆλῳ.

Μυνὰς μάχη. ἡ μονομαχία.

Μυνυχίαν. ὁ δεύτερος μὲν παρ' Ἀθηναίους. ἐν δὲ τῷ Ἀρτέμιδι ἔθυσον Μυνυχία.

Μυνυχία. Δημοσθένης ἐν τῷ Ἐφ' Κτησιφῶντος. τὸπος παραθαλάσσιος ἐν Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν δούλει Ἀττικῇ ἀνομάσας Φησὶν ὅτι Μυνυχία πρὸς βασιλέως, καὶ Παύλου κλέους.

Μυνυχος. ὄνομα κύριον.

Μῦσα. ἡ γνῶσις. ὅτι καὶ τὸ ζήτημα ἐπεὶ δὲ ἀπάσης παιδείας αὕτη τυγχάνει αἰτία. εἰκότως ἐν οἷς ἀρχαῖοι Μῦσαν αὐτὴν ἐκάλουν. εἰς δὲ πᾶσαι ἐνέει. Κλειώ, Ἑρατώ, Εὐτέρπη, Θάλια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Πολυμνία, Οὐρανία, Καλλιόπη. πολλὰς δὲ τὰς Μῦσας ὑπὸ τῷ θεολόγῳ πλάττειν λέγουσι, διότι πολὺ τὸ ποικίλον ἔχει τὰ μαθήματα καὶ παιδεύματα, καὶ πρὸς πᾶσαν ἡρῶσιν οἰκείον.

Μῦσα τραγική. Ὅσα ἐπράττει, καὶ μῦσά τις αὐτὴν ἀκνήσκει εἰπεῖν τραγική. καὶ γὰρ βύλας ταῦτα γίνονται, καὶ τὸ λέγειν ἀπὸ τῆς φύσεως.

Μῦσαι ἁελαί, καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ ἀνένδω. συνάττει κατ' ἐπιγράμματα τοῦ ἄρρεος ὡς καὶ καὶ

1 Μόχοισι λύγροι] Homerus II. A. v. 105.

2 Ἐγραψε καὶ αὐτός] Adde, Βυκολικά.

3 Μόχος ἄδων Βοιωτῶν] Aristophanes Acharnensibus, circa initium.

4 Ἀλλ' ἔπειτα ἡδὺν, ἡνὶ ἐπὶ Μόχῳ ποτὶ

Διὶ θεῷ εἰσὶν, ἡ δὲ Μόχῳ Βοιωτῶν.

Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

4 Μοτοφαγία. θυσία πρὸς Σαλ.] Eadem habet Hesychius: sed apud quem scriptum est μοτοφαγία, per duplex π.

5 Μοτώσεν] Photius in Lexico inedito: Μοτώσεν. ἰάσεται δι' ὀφθαλμῶν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Videtur enim hæc

Et μοχλῖδα, novella germina. Vel, tenerum & novellum vimen.

Μόχος. Tener. Novellus. [Homerus:] *Teneris viminibus.*

Μόχρον. Tenerum.

Μόχος. Moschus, Syracusanus, Grammaticus, Aristarchi discipulus: qui secundus est a Theocrito, poeta Bucolico. Scripsit & ipse [Bucolica.]

Μόχος ἄδων Βοιωτῶν. *Moschus canens Bæotium [carmen.]* Erat enim Moschus malus citharædus, & qui multos versus uno spiritu caneret. Carmen autem Bæotium, ita dictum, invenit Terpander: ut & Phrygium.

Μόχος Λιβάνης. Vitulus Libani: quem [Israelitæ] in Choreb pro Deo coluerunt, quemque Moses contrivit & comminuit.

Μοῦσειον. Linamentum, sive penicillus ex linteis conceptis factus, quem Medici in vulnera immittunt, ne nimis cito cocant.

Μοτοφαγία. Motophagia. Sacrificium quoddam, quod in urbe Cypri Salamine adornabatur.

Μοτώσεν. Linamenta in vulnera immittet, & sic ea curabit.

Μοῦσι. Vulnerat. Turbat.

Μυκιστός. Mucianus, Romanus. Vide in voce Ἀγῆλῳ.

Μυνὰς μάχη. Idem, quod μονομαχία. Singulare certamen.

Μυνυχίαν. Munychion. Secundus mensis apud Athenienses: quo Dianæ Munychiæ sacrificabatur.

Μυνυχία. Munychia. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Locus est maritimus in Attica: quem Hellanicus libro II. *Rerum Atticarum* a Munycho quodam Rege, Panteuclidis filio, sic dictum esse tradit.

Μυνυχος. Munychus. Nomen proprium.

Μῦσα. Musa. i. e. cognitio, sive scientia: sic dicta a verbo μῶ, quæro. Hæc enim omnis eruditionis causa est. Merito igitur veteres eam vocarunt Musam. Sunt autem Musæ novem: Clio, Erato, Euterpe, Thalia, Melpomene, Terpsichore, Polymnia, Urania, Calliope. Multas autem Musas a Theologis traditas esse dicunt: quod disciplinæ & scientiæ magnam habeant varietatem, & cuiusvis usui accommodatæ sint.

Μῦσα τραγική. Musa Tragica. *Quæ [tunc] fiebant, vel Musa Tragica dicere recuset. Neque enim ista fieri vult, & mentionem eorum fieri vetuit.*

Μῦσαι ἁελαί, καὶ Ἀπ. O Musæ pulchræ, & Apollo, quibus ego sacrifico. In hac constru-

nota referenda esse ad locum illum Of. vi. 1. καὶ ἰούστω ἡμᾶς, παῖδες, καὶ μοῦσας ἡμᾶς.

6 Ὁ δὲ δεύτερος μῶν] Imo, ὁ δέκατος μῶν, i. e. decimus mensis, ut recte habet Harpocratio: ex quo Suidas.

7 Μυνυχία. Δημοσθ.] Ex Harpocrati.

8 Ἀπὸ τῆς μῶς, τὸ ζήτημα] Eandem etymologiam vocis Μῦσα inculcant Helladius apud Photium pag. 1581. & Etymologus: quos confer.

9 Μῦσαι ἁελαί, καὶ Ἀπολλων, οἷς ἐγὼ ἀνένδω.] Notam hanc descripsit Suidas ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon pag. 323, ut Por-tus etiam observaverat.

ᾠδῇ Σοφοκλεῖ· Λύγδην ἔχλαον πάντες. δύο θηλῆαν
ἔπῳ, καὶ ἐνὸς ἄρρεος, Οἰδίποδος, καὶ τῷ δύο ἀδελ-
φῷ. † Αἱ Μῦσαι δὲ πρὸς Σειριέων ἐπεφανήντο.

Μυσαῖος, Ἐλευσίνιος, ἐξ Ἀθηναίων, υἱὸς Ἀντιφῆ-
μου, τῷ Εὐφῆμῳ, ὃς Ἐκφάντης, τῷ Κερκυῶντος, ἐν
κατεπόμενῳ ὁ Θησεύς· καὶ Ἐλένης γυναικὸς ἐ-
ποποιός, μαθητὴς Ὀρφέως, μᾶλλον δὲ Ὀρφέως. ἤκ-
μαζε δὲ καὶ τὸ δεύτερον Κέρκωπα. ἔγραψεν ὑποθήκας
Εὐμόλπω τῷ υἱῷ, ἐπὶ δὲ καὶ ἄλλα πλείστα.

Μυσαῖος Θηβαῖος, Θαμύρα υἱὸς, ὃς Φιλᾶμμωνος,
μελοποιός, γεννῶνς· ᾠδῇ τῷ Τρωϊκῶν πολλὰ. ἔ-
γραψε μέλη, καὶ ᾠδαί.

Μυσαῖος Ἐφέσιος, ἐποποιός, τῷ· εἰς τὴν Περ-
γαμῆν καὶ αὐτὸς κύκλῳ. ἔγραψε Περσείδος βιβλία
δέκα καὶ εἰς Εὐμένην, καὶ Ἀττάλον.

Μυσαῖος, παρ' Ἑλλήσι φιλόσοφος. Λυσίας ᾠδῇ
τῷ Μιξιδήμῳ γραφὴν, εἰ γνήσιος. Καὶ δύο παῖδας αὐ-
τῷ ἀκολούθῳ εἶναι· ὧν ὅστις τὸ μὲν Μυσαῖον καλεῖ
τὸ δὲ, Ἡσιόδον. ὅτι ὁ μὲν κενόμηνος ἐπετήδευσε τῆς
οἰκίας ὅτι καλεῖν, δῆλον. ὅτι δὲ Μυσαῖος, οἱ μὲν
ἐν Θηβαῖς εἰσῆκασιν τὸ ἄνδρα εἶναι· οἱ δὲ, αὐτόχθονα
ἐξ Ἐλευσίνου.

Μυσταῖον.

Μυσική. περπία. ἅ δι' αὐλῶν, καὶ κνύρας, καὶ
τὰ ὅμοια.

Μυσικὸς παλαιὰς εὐρετῆς Ἀμφίων. καὶ ἐπὶ αὐτῷ
αὐτῷ ἐν τῷ Ἀμφίων.

Μυσομανία. Τὰ δὲ παραδημῶνα, καὶ ἡ αὐτῷ αὐτῷ
μυσομανία, τῷ ἄφρων ἀπέφανε.

Μυσόμανις. κομπήδης. τοῖσιν οἱ μάντις, καὶ
οἱ ποιηταί· ᾠδῇ τὸ ἐξ Ἡδωνῶν Αἰσχύλου· τίς ποτ'
ἔστι ὁ μυσόμανις ἄλλος, Ἀδελφός.

Μυσουργῶ. ἀπατηκῆ.

Μυσουργοί. ψάλτριά. Αἱ δὲ μυσουργοὶ βάρβαροι ἢ

ἐτione genus masculinum praevallet; sicut &
apud Sophoclem: *Cum singultu omnes flebant*.
Loquitur enim de duabus foeminis & uno
mare; Oedipode nimirum, & duabus foro-
ribus. † Musæ Sirenum pennis coronabantur.

Μυσαῖος. Musæus, Eleusinius, Atheniensis,
filius Antipheni, (qui fuit filius Eupheni,
nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis, quem
debellavit Theseus) & uxoris ejus Helenæ:
poeta Epicus, & Orpheus discipulus, vel po-
tius eo antiquior. Floruit tempore Cecropis
secundi. Scripsit praecepta ad Eumolpum fi-
lium, versibus quater mille: & alia plurima.

Μυσαῖος. Musæus Thebanus, Thamyrae fi-
lius, Philammonis nepos, poeta Lyricus: qui
multo ante bellum Trojanum vixit. Scripsit
versus lyricos, & cantica.

Μυσαῖος. Musæus Ephesus, poeta Epicus,
unus ex numero eorum, qui in Museum Per-
gamenum allekti erant. Scripsit Perseidis li-
bros x. itemque in Eumenem & Attalum.

Μυσαῖος. Musæus, Philosophus apud Græ-
cos. Lysias in oratione contra Mixidemi ac-
cusationem; si modo is verus ejus auctor sit:
*Pueros ipsi pedissequos duos esse: quorum al-
terum vocet Musæum; alterum, Hesiodum. Id
autem reum studio fecisse patet.* Musæum vero
alii Thracem esse dixerunt: alii indigenam,
& Eleusine oriundum.

Μυσταῖον. Museum.

Μυσική. Musica. Jucunda. Grata. Sive ea,
quæ tibiis & cithara canuntur; & similia.

Μυσικὸς παλ. Musicæ antiquæ inventor fuit
Amphion. Vide de eo in v. Ἀμφίων.

Μυσομανία. Vehemens canendi & Musicæ
amor. *At parodiarum & Musicæ vehemens
amor astra attigit.*

Μυσόμανις. Musarum vates. Id est, jacta-
bundus. Tales enim sunt vates, & poetae.
[Hoc autem a Comico dictum est] secundum
illa in Hedonis Æschyli: *Quisnam est iste mu-
tus Musarum vates, quem Abrateus [luget].*

Μυσουργῶ. Accusativo jungitur. Aliquid
musice compono, vel cano.

Μυσουργοί. Psaltria. *Psaltria vero erant bar-*

1 Μυσαῖος, Ἐλευσίνιος. De Musæis diversis, eorumque scriptis, e-
git Meursius *Lecl. Attic.* lib. 11. cap. xix. post cujus accuratam
diligentiam nihil de hoc argumento nobis dicendum restat.

2 Καὶ Ἐλένης γυναικὸς. Junge hæc cum præcedentibus illis, υἱὸς
Ἀντιφῆμου; & quæ inter ea interjecta sunt, quasi per parenthesis
dicta intellige. Cæterum, Enarrator Comici ad *Ranas* pag. 260.
matrem Musæi Σελεύην vocat, non, ut hic Suidas, Ἐλένην. Eum
confer.

3 Πρὸς τῷ Τρωϊκῶν πολλὰ. Meursius loco laudato addita negatio-
ne legendum esse cenlet. ᾠδῇ τῷ Τρωϊκῶν ἢ πολλὰ. Eum vide.

4 Τῶν εἰς τὴν Περγαμῆν καὶ αὐτὸς κύκλῳ. Locus hic est ob-
scurus, de quo quamvis nihil certi statui possit, conjecturam ta-
men meam de eo proponam. Existimo nimirum, Pergami fuisse
Museum, quale olim Alexandriæ in Ægypto, in quo viri eruditio-
ne clari publico stipendio alebantur. Horum virorum doctorem
cæterum Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, hic
appellare videtur Περγαμῆν καὶ κύκλῳ, quasi dicas, coronas viro-
rum doctorem, qui Pergami erant: quemadmodum Philostratus
in *Vita Polemonis*, pag. 532. cæterum eorum, qui in Museo Ale-
xandrino publice alebantur, κύκλῳ τῷ Μυσταῖς appellat. Verba ejus
hæc sunt: Ἀδριανὸς δὲ κατέλαβεν αὐτὸν καὶ τῷ τῷ Μυσταῖς κύκλῳ εἰς
τὴν Αἰγυπτίαν στέλλει. Id est: *Adrianus vero eum adiecit etiam in
numerus eorum, quibus in Museo Ægyptio (vel Alexandrino,) vi-
ctus publice præbatur.* Non me quidem latet, Salmasium ad *Ælii
Spartiani Adrianum*, per vocem κύκλῳ in hoc loco Philostrati in-

telligere orbem, vel mensam rotundam Musæi, cui viri docti affide-
bant: sed verius est, vocabulum istud ibi significare id, quod dixi-
mus; nimirum coronam, vel cæterum. Nam idem Philostratus in
Heliodoro, pag. 620. vocem istam manifeste eo sensu accipit, dum
ait: Μηδὲ Ἡλιόδωρος ἀπαξίστω σφιστὶν κύκλῳ. i. e. *Ne Heliodo-
rum quidem indignum censcam, qui in numerum Sophistarum refe-
ratur.* Quod autem diximus, Pergami olim Museum fuisse, qua-
le Alexandriæ; probabile fit ex eo, quod legamus, inter Reges
Pergami & Ægypti ingentem olim circa bibliothecas æmulationem
intercessisse. Inde enim colligere quis possit, eosdem munificen-
tia quoque & liberalitate erga viros doctos inter se certasse. Quare,
cum Ptolemæus Philadelphus Museum Alexandriæ instituisset, in
quo viri eruditionis & doctrinæ fama clari publice alerentur; vi-
detur & Eumenes, vel Attalus, Rex Pergami, idem fecisse, ne
hac in re Ptolemæo Philadelpho cederet. Hæc est de obscuro hoc
loco Suidæ conjectura nostra: qua si quis meliorem attulerit, ei
lubens dociles aures præbebo.

5 Μυσαῖος. παρ' Ἑλλήσι φιλόσοφος. Λυσίας ᾠδῇ τῷ Μιξιδήμῳ. Ex
Harpocrate.

6 Μυσόμανις. κομπήδης. τοῖσιν οἱ μ. Ex Scholiasta Aristophanis
ad *Aves*, pag. 554. (379. Ed. Bas. P.)

7 Τίς ποτ' ἔστι ὁ μυσόμανις. Fragmentum hoc omnino lacerum est
& mutilum: ex quo proinde nullum sensum elicere queas.

8 Ἀχ. Scholiasta Aristophanis loco laudato habet, ἀλλὰ.

9 Μυσουργοί. Vide Valesium in notis ad *Excerpta Constant.* p. 64.

σαν γυναῖκες· ἔνομα αὐταῖς ὀπιπύριον· ζάρβα. καὶ
τύπων αἱ μὲν αὐλίσσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι πεντάχορδον,
αἱ δὲ, ἐπὶ πέντε ψάλλουσιν. αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πρὸς
ἀδελφοὺς τῶν ψάλλων. ὁ ψάλλων δὲ ὅς τις τὴν ᾠδὴν
ἔχει πεποιημένην τὸ μέλος, κατὰ τὸν παρ' Ἑλλήνων
ἄλλ' ἔστιν οἷος ἐνδοσιμος εἶναι τῇ ᾠδῇ. καὶ λήγοντι μὲν
τῇ πότῃ τῶν βασιλέων καὶ ἡ ᾠδὴ ξυμπαύει. ὁπότε δὲ
ἐγγεμὴ καλῶσιν, αὐτοὶς ἡρχοῖτο ἄδῃ καὶ ψάλλει.
† Ὁ δὲ Ἀρβαζάκιος μυσηρῶν συνέζη τοσαύταις,
ὅσας ἔτ' ἐκείνῳ ἀειθμεῖν εἶχεν, ἕτε οἱ πρὸς ἡχοῖς
λογισαί. τῶν γὰρ τραποῦν ἤδεισαν τὸ πλῆθος· τῶν
ἐταίρων δὲ καὶ τὸ ἀειθμεῖν τὸ ἐκ τῶν χειρῶν διέφυγεν.
ὡς τὸν Ὀρόντιον τὸν Πέρσιν Φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τὸ δακ-
τύλων ὁ μικρότατος καὶ μύερα σημαίνει, καὶ ἕνα ἀ-
ειθμεῖν ἔτι καὶ αὐτοῖς τοὺς ἐταίρους καὶ μονάδα καὶ
μυριάδα ἡλθμεν.

Μυσηρῶν. ὡς μυσῶν διδάσκειν. Μῆτε γὰρ εἰ-
ναὶ ποιητικὸς, μῆτε μὴ μυσῶναι παιάνων καὶ ὕμ-
νων ἐπισημῶνα σοφίαν. καὶ μεμύστωμαι, πεπαίδευσμαι.

Ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι· μύσα δ' ἐνέσι μοι.

Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς ὡς κακῶς γνώμης ἔχω.

Τὸς δ' ἐκ πατρὸς τε καὶ γενεῶν λόγους

Πολλὰς ἀκῆσας, ὡς μεμύστωμαι κακῶς.

Ἀντί τ' ἐκ πεπαίδευσμαι, ἡσκημαι. Λυσιστράτη Φησί.

Μυσῶνιος, Καπίτωνος, Τυρρηνίου, πόλεως· Βουλ-
σίνης, Διαλεκτικὸς Φιλόσοφος, καὶ Σταϊκός, γε-
νὸς ἐπὶ Νέρωνος, γνώριμος Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως,
καὶ ἄλλων πολλῶν πρὸς ὃν ὀπιπύριον φέρον· Ἀ-
πολλωνίῳ, καὶ αὐτὸς πρὸς Ἀπολλωνίον. ὡς γὰρ ἔ-
παρρησίαν, καὶ τὸ ἐλεγκτικόν, καὶ τὸ ὑπερβαλλόν τῆς
ἐλευθερίας αὐτοῦ, ὑπὸ Νέρωνος ἀναγκάσθη. φέρον·
αὐτὸς λόγος Διαφοροῦ, Φιλοσοφίας ἐχόμενος, καὶ ἐπι-
τολῆς. αὐτὸς γὰρ τῶν Μυσῶν λέγει ὁ Περσέας· ἐκ
ὀπιπύριον· τὴν παρῶν, ἢ ἡμᾶς ὁ δὲ Ἑλλάδος ἡγε-
μῶν πεπαρρησίαν, ἔτι βαθέως ἡγεγας, ὅθεν ἡγε-
μῶν τῶν εἰς σὲ γεγενημένων. τὸ γὰρ μὲν τῇ πόλει βοη-
θεῖν ἐκείνη βύλας καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν, αὐτὸς ἦν ἐ-
ποίησεν τὰς Διατριβὰς, Φιλοσοφίας ψυχῆς ἐπὶ τεκ-
μήριον. ὥστε μοι δοκεῖ τὸ μὲν πρὸς τὸν Σωκράτη
πρὸς τὸν δεινέον δὲ, οἶμαι, Μυσῶνι. ἐκείνους μὲν
γὰρ ἔφη, ὅτι μὴ θεμιτὸν ἄνδρα ἀνδραῖον πρὸς τὴν
χειρῶν βλάσφημι. ὁ δὲ ἐπεμέλειο βαρύν, ὁπλίστα
φθύνει αὐτὸν ἐπέταττε Νέρων. τῶν τε, τειχῶν. βάρ-
εις γὰρ τὰ τεῖχη.

Μυσῶνιος. ἐπὶ Ἰουλιανῷ τῷ βασιλεῶς. πάντα ὅσα
αὐτὸς εἶπε, μικρὰ ἐφάνοντο πρὸς τὸ ὄγκον Μυσῶνιος,
καὶ τὴν σὺν τῶν δραστηρίων τῶν γνώμης βαθύτητα· δι'
ὅτι καὶ λόγον διδοκίμων, τὴν τε ἀλιτεῖαν χῶρον τῆς
Ἀσίας ἐπὶ ληξί, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπαλον ἔχων ἀρχὴν,

1 Ζάρβα. In 2 MSS. Parif. legitur Βάρβα.
2 Ὁ δὲ Ἀρβαζάκιος μυσηρῶν. Fragmentum hoc legitur etiam
supra v. Ἀρβαζάκιος.
3 Ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι. Quatuor hi senarii leguntur apud Aristo-
phanem *Lysistrata* pag. 905. (566. Ed. Baf. F.)
4 Μύσα δ' ἐνέσι μοι. Apud Aristophanem loco laudato legitur,
ὡς δ' ἐνέσι μοι: uti etiam hic apud Suidam scribendum est.

baræ: quæ ab indignis appellabantur Zarba.
Harum alia tibia canunt, alia vero partim pen-
tachordo, partim heptachordo instrumento psal-
lunt. Eadem etiam accinunt psalmo. Psalmus
vero non habet modulos ad cantionem accommo-
datos, quemadmodum apud Græcos: sed est quasi
cantus exordium. Et cum Rex potare desinebat,
cantus quoque finem habebat. Eo vero vinum
sibi infundi iubente, & psalteria rursus canere
& psallere incipiebant. † Arbazacius vero tot
psalterias in convivio suo habuit, ut nec ipse,
nec numerarii ejus illarum numerum inire pos-
sent. Militum enim numerum norant: meret-
ricum vero multitudo omnem eorum calcu-
lum superabat. Quemadmodum igitur Oron-
tem Persam dixisse ferunt, minimum digitum
& decem millia, & unum significare: sic etiam
illi meretrices singulas & per myriades nume-
rabant.

Μυσῶνιος. A Musis doceri. Erudiri. In-
stitui. Neque enim poetico ingenio præditus e-
rat, nec præanum & hymnorum peritiam ab aliis
edoctus erat. Et μεμύστωμαι, edoctus sum, in-
stitutus sum. Ego mulier quidem sum: at
mens mihi inest, neque malo ingenio prædita
sum. Præterea, cum patris & seniorum dicta
sæpe audiverim, non sum edocta male. Sic
Lysistrata inquit.

Μυσῶνιος. Musonius, Capitonis F. Tyr-
rhenus, Bulsinensis, Dialecticus, & Philo-
sophus Stoicus; qui vixit sub Nerone, A-
pollonii Tyanei, & multorum aliorum dis-
cipulus: ad quem & epistolæ feruntur Apol-
lonii, & illius ad Apollonium. Hic ob con-
fidentiam, & arguendi studium, & immodi-
cam libertatem, a Nerone cæsus est. Ferun-
tur ejus orationes, & epistolæ diversæ phi-
losophicæ. De hoc Musonio [Julianus] Pa-
rabates in epistola sic scribit: *Contumeliam,*
qua Præses Græciæ nos affecit, tanta animi
celitudine tulisti, ut nihil horum in te factum
putaris. Quod autem illi urbi opem ferre ve-
lis, eique studeas, in qua Scholas habuisti, a-
nimi philosophici est argumentum. Quare mi-
hi videtur prius quidem illud Socrati conve-
nire; hoc vero posterius, Musonio. Nam ille
fas esse negabat, virum bonum ab ullo impro-
bo lædi. Musonius vero murorum curator
erat, quum ipsum Nero exulare jussit. Bædæ
enim sunt muri. Port.

Μυσῶνιος. Musonius. Hic sub Imperatore
Joviano vixit. Quæcunque vero optima e-
rant, si quis ea cum Musonii gravitate &
actuosa ingenii profunditate contulisset, par-
va videbantur. Propter quæ jure merito-
que laudatus, maritimam Asiæ regionem per-

5 Βουλσίνης. MS. Parif. A. habet, Βουλσίνης.
6 Μυσῶνιος. Locum hunc de Musonio ex historia Eunapii ex-
cerptum esse putat Valesius ad Amm. Marcell. lib. xxvii. pag. 342.
Certe ipse Eunapius in *Proæro* testatur, se in historiis suis Muso-
nii mentionem fecisse: quod Valefii conjecturam confirmat.
7 Καὶ ὁ τὴν ἀνθύπαλον ἔχων ἀρχὴν, αὐτὸς πρὸς τὴν ἐξίς. Portus
locum hunc male interpretatus est, qui sic vertendus erat: *Eigum*
iter facienti Proconsul Asia cedebat.
Dddd 2

Responsum I. 310.

πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. ἐξίγαλο καὶ κείνος ἅπαντα ἐπὶ τὸν
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις, τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν
ἐκ τῆς Ἀσίας εἰσφύγων. ἐπεκράλει δὲ ἔδεις ἄδικον ἔ-
δεν τοῖς γινόμενοις. ἀλλὰ παιδεία τις ἡ ἀπασιν τοῖς
καὶ βάλαντι τὰ εἰσφερόμενα. Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ
Φρυγίας ῥήτωρ ἐπελάττει τοῖς περὶ τοὺς νόμους.

Μοχθία. χακοπαθία. Οἱ δὲ Κελτοὶ πολλὰ μοχθί-
σάντες καὶ τὴν ὁδὸν αἰετῶν τὴν δυαχώραν. λέγεται δὲ
καὶ μοχθίζω.

Μοχθηρία. ἡ τῆς ἀργυρίας ἐπιθυμία. ἡ ἡ αἰτίας
τῆς ἀργυρίας. Ἄριστοφάνης.

Ὁνόματι ἀξιπρόσητοι τὴν μοχθηρίαν.

καὶ, Μοχθηρὸς βοὸς δέρμα. ἀντὶ τῆς, ἰχνῆς, καὶ κα-
κῆς, καὶ λεπῆς, καὶ λεπιδόρου, ἡ θανασίμου, ἡ ἀ-
δαισῆς. Ἄριστοφάνης.

Ὅστις ὑποτεμὼν ἐπ' αὐτῆς δέρμα μοχθηρὸς βοός.

Μοχθηρία. ἡ κακία. ὡς Λυκούργος ἐν τῇ καὶ Λυ-
κούργου. Οὐ γὰρ ὅσον τῆς γεγραμμένης, δι' ἣν ἡ
δημοκρατία σίζεται, ἀλλὰ βλάβη. ἑτέρων δὲ μοχθη-
ρῶν ἐξηγήσιν ἐξ ἧν καὶ νομοθετικῶν γινόμενον, ἀπιδόσιν
ἀφαιρῶν.

Μοχθηρὸς, καὶ μόχθηρος, παροξυστικός. ἐπί-
παιος, ἡ πονηρός. ὡς δὲ ῥήτορες ὁ κακὸς ὑπεί-
ληπται. καὶ μοχθηρία, ἐπὶ τῇ κακίᾳ τέτακτο. ἔπα
Δειναρχος. Ἀντιφῶν δὲ, ὁ παλαιότατος τῶν ῥη-
τόρων, τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο ὥς ἐπὶ κακῇ ἀν-
δρῶς, καὶ εἰσαγωγὴν εἰς δικαστήριον, ἵνα ἀκρίβητος
ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς, δίκην λαχόντος ὡς ἀπεσφραγ-
μὲν πατρός, τὴν μοχθηρὸν ἔταξε. καὶ Φησὶν ἕως ἐν
παροξυσμοῖς. καὶ ἐπιλόγῃς. Καγὰρ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὅν-
τινα ἐχθρῶν περὶ τὴν κακίαν, ὡς τοῖς ἐχθροῖς καὶ ἀγέλας.

Μόχθος. κόπος. Πισίδης.

Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὴν Εὐφράτην πέραν.

Μοχλός.

Μωάβ. ὄνομα κύριον. καὶ Μωαβίτης, ὁ ἀπὸ τῆς
Μωάβ Φυλῆς.

Μωάω.

Μωδαίμ. ὄνομα πόλεως ὡς Ἰωσήφ.

Μωκία, καὶ Μωκεσία κωτέρη. ἢ ἐκπεν Ἀνα-
στάσιος ὁ Δίκωρος.

Μωκίζω. ἐμπαίζω.

Μωκίος. ὄνομα κύριον.

Μωκος. χλευαστής. μαζός. ἀνός. σκώπης. καὶ μω-
κωδής. χλευάζων.

Μωκώμωτος. καὶ ἀβώγων.

Μωκώσαν. αἰτιατική.

1 Μοχθηρία] Male Suidas vocem hanc interpretatur: quippe
quæ in subjuncto loco Aristophanis non significat avaritiam, vel
pecuniarum cupiditatem; sed potius turpitudinem, vel obscenam li-
bidinem. Adi ipsum Comicum.

2 Ἀριστοφάνης] Plauto, pag. 16. (9. Ed. Baf. P.)

3 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 305. (206. Ed. Baf. P.)

4 Μωάω] Cum Porto existimem, scribendum esse Μωά, quod
Dorice dictum est pro communi Μωα.

5 Μωκεσία κωτέρη] ὡς ἐκπεν Ἀναστ. Codinus de Origin. C. Po-

aggravit: & Proconsul ob ejus adventum
obstupescerebat. Cum autem ille omnia [re-
gionis illius loca] adiisset, intra paucos dies
mare tributis Asianis implevit. Nullus vero
de rebus illis, quæ fiebant, ut injustis que-
rebatur: sed illa, quæ tributorum causa con-
ferebantur, omnibus, qui ea pendebant, lu-
dus quidam erant. Eunapius enim Phrygius
orator negotio illi præerat. Port.

Μοχθία. Incommoda perfert. Cum mole-
stis conflictatur. Celtæ vero, cum propter lo-
corum iniquitatem multa in itinere incommo-
da pertulissent. Dicitur vero etiam μοχθίζω.

Μοχθηρία. [Turpitude. Improbity.] Cu-
piditas pecuniæ. Vel, petitio pecuniæ. Ari-
stophanes: *Nomine turpitudinem tegunt.* Et,
Corium bovis μοχθηρῆς, i. e. macilenti, mali,
tenuis, vel tenue corium habentis, mortici-
ni, vel infirmi. Aristophanes: *Qui præcisum
vendebas corium mali bovis.*

Μοχθηρία. Improbity. Malitia. Lycurgus
in oratione contra Lycophronem: *Haud e-
nim fas est, [leges] scriptas, per quas Respub.
conservatur, violare, & aliorum improborum
institutorum auctorem, & legislatorem impuni-
tum dimittere.*

Μοχθηρὸς, & μόχθηρος, cum acuto in ante-
penultima. Ærurnosus! Miser. Apud Ora-
tores vero sic vocatur *malus*. Et μοχθηρία po-
nitur pro improbitate. Sic Dinarchus. Anti-
phon autem, oratorum antiquissimus, voce
μοχθηρὸς non est usus pro *malo*, & eo, qui
criminis alicujus causa in jus vocatur; sed
pro *mifero*: quippe patrem sic appellans,
qui ob filium casum actionem in Judicio in-
stituit. Sic enim in proœmiis & epilosis ait:
*Et ego miser, quem mortuum esse oportebat,
vivo, inimicorum meorum ludibrium.*

1 Μόχθος. Labor. Pisides: *Absque multo la-
bore Euphratem trajecit.*

Μοχλός. Vectis. Repagulum.

Μωάβ. Moab. Nomen proprium. Et Moa-
bites, qui est ex Tribu Moab.

Μωάω. [Scribe, Μωα. Mufa. Carmen.]

Μωδαίμ. Modaim. Nomen urbis apud Jo-
sephum.

Μωκία, καὶ Μωκ. Mocia, & Mocesia cisterna:
quæ Anastasius Dicorus [Imperator] exstruxit

Μωκίζω. Illudo. Derideo.

Μωκίος. Mocius. Nomen proprium.

Μωκος. Irrisor. Derisor. Stultus. Amens.
Cavillator. Et μωκωδής, illius, quæ deridetur.

Μωκώμωτος. Deridens. Arrodens.

Μωκώσαν. Deridentem. Irridentem.

lit. Num. cl. Τὴν δὲ Μωκισίαν Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος ἐκπεν. ἢ
δὲ αὐτὴν ἐκπεν, λέγεται ὡς ἐν τῇ πόλει ὕδατος καὶ σίτου, ὡς π-
περίσκει τὴν σίτον μόνον ἐν εἰς τὸ νόμισμα. ἢ αὖτε δὲ τὴν πιαύ-
την ἐκπεν ἢ κινεῖται αὐτὴ τὸ πλεονάζον εἶναι τὸ αὐτὴν Μωκία. Id
est: Cisternam Mosenstem Anastasius Dicorus exstruxit. Cum au-
tem eam exstrueret, tanta in Urbe aqua & frumenti erat ino-
pia, ut unus modius Solido veniret. Nomen vero hac cisterna ha-
bet a vicino templo S. Mocii. Vide etiam supra v. Ἀναστάσιος Σι-
λεντ.

Μωάω-

Μῶρεά μοι δοκεῖς Φρονεῖν. ἀντὶ τῆς, θύτης εἶ, γυν
βελόμην⁹ μαλάσσῃ, ἐξακμάσαν¹⁰ τῆ χειρῆ. ὁ
Αἴας Φησὶ πρὸς Τεκμησσαν. καὶ αὖθις

᾽Ω μῶρε, μῶρε, μὴ Θεῶν κινή Φρένας
Δενάς, ὅπως μὴ σε γένῃ¹¹ πανάλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀνασρέψῃ δίκην.
Ἐπὶ τῇ¹² βλασφημῶν¹³ εἰρη¹⁴. καὶ αὖθις

Ἄρ' ἔχῃ μωρόν¹⁵ ἐστὶ τὸν γένημα¹⁶ σε,
Ἄνθ' τε πλήθους καὶ Φίλων τυρανίδα
Θηρῶν, ὁ πλήθ' χρέμασιν¹⁷ ἄλίσκε¹⁸;
Μωρεῖα¹⁹ Διὸς Χειρὸν. ὅταν²⁰ τῆς οἰκείας λογισμῶς
Ἰουλιανίας ἀχάριες κατατέλλομεν. ὅταν ἔρημον καὶ κε-
νὸν τὴν ἡμέτεραν Διόνοιαν²¹ ἔξωθεν παιδῶν παιδεύ-
σεως, ἢν, ὅταν δὲν τὰ²² ἔχει²³ δέχεται, χολά-
ζουσαν καὶ σεσαρωμένην αὐτὴν πρὸς ὑποδοχὴν²⁴ τῆ
θεῶν λόγων παρέχουσαν.

Μωροκακόηθης. Ἦν δὲ κακῆρής τε, καὶ διπα-
ράγωγος, ὅν δὴ μωροκακόηθι καλεῖται.

Μωρός. ὁ ἄνθρωπος.

Μῶρος. ὡς²⁵ Ἀττικοῖς προσημαῖται. ᾽Ω μῶ-
ροι, οὐκ ἔστι τὸ²⁶ σοφώτατον²⁷ τὴν τραγωδίαν εἰπόντα. Ἡ
μὲν γὰρ²⁸ ἡμάμοιεν, ἡ δὲ Φεῖν ἀνάμω²⁹.

Μωρότερος³⁰ Μωρύχης. Πολέμων Φησὶ, λέγει³¹
ταύτην ὡς³² Σικελιώταις ἔπω. Μωρότερος³³ εἰ Μο-
ρύχης, ὅς τινος ἀφείας, ἔξω³⁴ τὸ οἰκίας κατέστη. Μωρύ-
χος δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Διόνυσος, κατ' ἐπίθετον Διὸς τὸ
μολύνει³⁵ αὐτὴν τὸ πρὸς³⁶ τὴν πύλιν γλῶσσαν
καὶ σκύβας. μωρύχαι γὰρ, τὸ μολύνει. Ὁμηρὸς γὰρ
τὸ μέμλυσεν³⁷, ὡς³⁸ μεμολυμένη³⁹ Φησὶν. ὁ δὲ θεὸς
δὲ τῆς⁴⁰ κατὰ⁴¹ τὴν⁴² παρὰ⁴³ τὴν⁴⁴ πύλιν⁴⁵ αὐτὴν τὸ ἀγαλμα κατέστη⁴⁶ ὡς⁴⁷ τῇ⁴⁸ εἰσ-
δῶ. τὰ⁴⁹ δὲ ἐπὶ⁵⁰ τῇ⁵¹ θύλῃ⁵² π⁵³ Διὸς⁵⁴ προσημαῖται.

Μωρός. τὸς⁵⁵ ὁ Κόσμος σοφὸς καλεῖται μωρός.

Μωροί, καὶ ἄλλοι, καὶ κεχνηότες Μαρμακῆ-
ται. Μελιτῖδες, Βυβαλῖον, Κόροιβος.

Μῶρος. τὸ⁵⁶ λαοθάλην. μῶρος, καὶ τὸ πολυπερ-
μαίν. ἀντὶ⁵⁷ τῆς⁵⁸ ζητεῖν⁵⁹ ὡς⁶⁰ Λάκωσι.

¹ Μῶρε μοι δοκεῖς φρ.] Sophocles *Ajace*, pag. 35.

Ἐπὶ τῇ βλασφημῶν εἰρη.]

Ἐπὶ τῇ βλασφημῶν εἰρη.]

Vide ad eum locum Scho'iaſtam, cujus verba Suidas hic descrip-

ſit, ut Portus etiam monuit.

² ᾽Ω μῶρε, μῶρε, μὴ Θ.] Tres hi fenarii leguntur apud Aristo-

phanem *Avibus*, pag. 599. (415. Ed. Baf. P.) Vide etiam supra

v. *Μάκκα*, ubi idem locus citatur.

³ Καὶ αὖθις Ἄρ' ἔχῃ μωρόν.] Hæc, & quæ sequuntur, ex optimo

MS. Parif. A. revocavi, quæ in prioribus Edit. desiderantur. Tres

autem hi fenarii, nisi memoria me fallit, ex Sophocle deprompti sunt.

⁴ Μωρεῖα Διὸς Χειρὸν.] Respexit Suidas ad locum Pauli 1. Co-

rinth. 14. 10. ubi legitur, Ἡμεῖς μωροὶ Διὸς Χειρὸν.

⁵ ὅταν τῆς οἰκείας λογισμῶς λυτ.] Hæc, & quæ sequuntur ul-

que ad finem articuli, sunt verba Chrysostomi Homil. 11. de *In-*

comprehensibilibus, Tom. vi. pag. 396. ut monuit Suicerus in Thesau-

ro Ecclesiastico, v. *Μωρεῖα*.

⁶ Λαοθάλην.] Sic recte habent MSS. Parif. itemque Chrysosto-

mus loco laudato. At in prioribus Edit. male legitur, *λαοθάλην*.

⁷ Ἦν δὲ κακῆρής τε, καὶ διπα.] Fragmentum hoc depromptum

est ex Procopii *Historia Arc.* cap. viii.

⁸ Τὸν σεφώτατον τὴν τραγωδίαν.] Intelligit Euripidem, qui in *Hip-*

polyto Cironato, v. 612. sic inquit:

Ἡ γὰρ²⁸ ἡμάμοιεν, ἡ δὲ Φεῖν ἀνάμω²⁹.

Μῶρεά μοι δοκ. *Stulta mihi videris, quæ*
nunc, tempore alienissimo, mollire & flectere
me velis. Hæc Ajax ad Tecmessam dicit. Et
iterum: *O stulte, stulte, ne gravem Deorum*
iram move, ne Justitia genus tuum Jovis li-
gone funditus evertat. Dictum hoc est in ho-
mines, qui Diis maledicunt. Et iterum: *Est-*
ne vero stultus conatus tuus, qui absque co-
pjis & amicis affectas tyrannidem, quæ mili-
tum multitudine & pecunia paratur?

Μωρεῖα Διὸς Χειρὸν. Stultitia propter Chri-
stum. Ea est, cum cogitationes nostras in-
tempestiva rabie agitata compescimus, men-
temque nostram profana doctrina vacuam
reddimus, ut, cum Christi præcepta recipere
oportet, in vacuam eam & mundatam divi-
na oracula admittamus.

Μωροκακόηθης. Stulte malitiosus. *Erat au-*
tem & malitiosus, & deceptu facilis, quem
μωροκακόηθι [Græci] vocant.

Μωρός. Amens.

Μῶρος. Apud Atticos in priore syllaba
circumflectitur. *O stulti, nescitis [Euripi-*
dem] Tragicorum sapientissimum dixisse: Lin-
gua juravit, mens vero est injurata.

Μωρότερος³⁰ Μωρύχης. Stultior Morycho. Po-
lemon dicit, adagium hoc apud Siculos sic
efficri: *Stultior es Morycho, qui domo reli-*
eta, pro foribus sedet. Μωρύχης autem est epi-
thetum, quo apud ipsos Bacchus insignitur,
quod facies ejus in vindemia musto & ficu-
bus illineretur. Μωρύχαι enim est, inquina-
re, contaminare. Et Homerus *μεμολυμένην*
dixit pro *μεμλυσμένην*, i. e. inquinatus, fæ-
datus. Ea vero de causa stultus judicatus est,
quod statua ejus extra templum sub dio in
vestibulo collocata esset. Dicitur autem de
illis, qui aliquid stulte faciunt.

Μωρός. Stultos. Sapientes Mundi hujus [S.
Scriptura] stultos vocat.

Μωροί, καὶ ἀεέλι. Stulti, & insipientes, &
hiantes Mammacuthi. Melitides, Butalion,
& Corcebus [stulti fuerunt.]

Μῶρος. Discere. Item, curiosè aliquid scru-
tari. Apud Lacones significat, quærere.

⁹ Μωρότερος Μωρύχης. Πολ.] Totum hunc locum sumpsit Sui-
das ex Zenobio, qui eadem habet Centur. v. Adag. xiiii. Confer

etiam Nostrum supra v. Μωρύχης.

¹⁰ Μεμολυμένην.] Scribe, *μεμολυμένην*. Respexit enim Sui-

das ad locum illum Homeri *Odyss.* N. v. 435.

¹¹ Γαυαλῖα, βυβανῖα, καὶ μωροκακόηθι καπνῶ.

Scholista ad eum locum: *Μεμολυμένην, μεμολυμένην, πηφουμένην.*

¹² Καὶ ἀεέλι, καὶ κεχνηότες Μαρμα.] Aristophanes *Ranis*,

pag. 258.

Τίως δὲ ἀεέλι, καὶ κεχνηότες Μαρμακῆται.

Καὶ Μελιτῖδαι καὶ Βυβαλῖον.

Ad hunc locum Suidas respexit. Cæterum in versu primo pro

Μαρμακῆται propter metrum scribendum est *Μαρμακῆται*, per

u in syllaba penultima; & deinde in versu ultimo particula καὶ

idem metri gratia, delenda est: ut monuimus etiam supra v.

Μαρμακῆται.

¹² Λαοθάλην.] Vox hæc mendosa est: cujus loco Pearsonius

ad marginem codicis sui reposuerat *λαοθάλην*; quam emendatio-

nem probō.

¹³ Ἄντ' τῆς ζητεῖν πρὸς Λάκωσι.] Huc spectat nota illa Helladii

apud Photium pag. 1581. Τὸ γὰρ ζητεῖν Δωρεῖς λέγουσι μῶ (scribe

μῶρος) καὶ μῶται, τὸ τρεῖς ἀεέλι, παρ' Ἐπιχάρμω καὶ μῶται,

παρ' Εὐφορίωνι καὶ μῶται, ἢ μῶται, παρὰ Σοφοκλῆ.

Μαυ. τὸ ὕδωρ παρ' Αἰγυπτίοις. ἐξ ὃ καὶ Μωϋσῆς.

Μωϋσῆς. ὁ πατριάρχης, καὶ νομοθέτης. ἐν τῷ ὄγ-
 δεκμοστῷ τῷ τετάρτῳ ἐξήλθεν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰ-
 γυπτῆς ἐν ᾗ παρῴκεισαν ἔτη τετρακόσια δεκαπέντε. πῶς
 οὖν Φησὶν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι παροικον ἐ-
 ραι τὸ σπέρμα σου ἐν τῇ τετρακόσιᾳ; ἀλλὰ δῆλον,
 ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀναβύσεως Ἀβραάμ ἐν Χαράν δεῖ τιμὴν
 λαβεῖν παροικίαν ἀριθμῶν. καὶ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ μόνῃ γέ-
 γονεν ἡ παροικία, ἀλλὰ καὶ ἐν γῇ Χαναάν. Μωϋ-
 σῆς γὰρ λέγει· Ἡ δὲ παροικία τῇ ἡμῶν Ἰσραὴλ ἐν
 γῇ Χαναάν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἔτη τετρακόσια καὶ τετα-
 ρακόντα. καὶ τὸ μὲν Ἀβραάμ ἀπὸ τοῦ ἐν Χαράν ἀνα-
 βύσεως μέχρι τοῦ Ἰσαὰκ γενέσεως, ἔτη εἰκοσιπέντε.
 ἀπὸ δὲ Ἰσαὰκ μέχρι Ἰακώβ, ἔτη ἐξήκοντα. ἀπὸ δὲ
 Ἰακώβ μέχρι τοῦ Λαβὶ, ὀγδοήκοντα ἔτη. ἀπὸ Λαβὶ
 μέχρι Καὰθ, πεσσαράκοντα πέντε. ἀπὸ Καὰθ, μέ-
 χει Ἀμερᾶμ, ἐξήκοντα τέσσαρα. ἀπὸ Μωϋσέως μέχρι
 τοῦ ἐξόδου, ὀγδοήκοντα. καὶ ὅπως ἐξήλθεν Ἰσραὴλ ἐν
 Αἰγύπτῳ. τὸ Μωϋσέως γεννηθέντος, οἱ τεκόντες
 δεδίδυται τῆς Αἰγυπτῆς, μηχανῶνται πλέγμα βύβλι-
 νον, ἐμφερὲς τῇ χαλκοκρυπῇ κίβδι, μέγαν ποιή-
 σαντες αὐτάρκεις εἰς τὸ μετ' ὀδυροχρείας ἐν ἐναποκει-
 ῳ βρέφει. ἐπειτα χρίσαντες ἀσφάλτῳ καὶ ἑ-
 παμὺ βάλλουσι. θερμῆς δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασι-
 λέως, τῆτον ἀνέλετο. τελετὴ δὲ γενομένη Σαυματὸν
 ὁ Θεὸς τὸν ἡλικίαν ἐξῆγεν ἀνάστημα. Μωϋσῆς δὲ ὀγ-
 δοήκοντα ἡμέρας ἐνήτευσε πεσσαράκοντα ταῖς πατρι-
 αρχαῖς, καὶ πεσσαράκοντα μὲν τὸ συντρέψαι ταῖς πλά-
 χαις, σαπφείῳ λίθῳ δακτύλῳ Θεοῦ γραφείσας. ὁ-
 δεῖς δ' ἰὼ ἀφιλόπῳως ὅπως, ὡς Μωϋσῆν Θεοσάμνον, μὴ ἐκπλαγίῃ τῆς δυνάμεως.

Μωϋσῆς. γυνὴ Ἑβραία ἥς ἐστὶ σύγγραμμα ὁ παρ'
 Ἑβραίοις νόμος. ὡς Φησὶν Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος,
 ὁ Πολύτωρ.

Μοῖσα. μερίς. τὸ καθήκον. καὶ ἡ εἰσαρμόγη. Ἰά-
 σιμος. Μερίστη γὰρ ἰὼ μοῖσα ὁ πολέμῳ ληφθεὶς Ἰά-
 σιμος.

Μοισηγενές. ἀγαθὴ μοῖσα γεγεννημένος.

Μοίσιχος. ὄνομα κύριον.

Μοισοδοκῆσαι. ἀντὶ τοῦ, μέγας μετ' ἀλαβῆν. Ἀν-
 τὶ τῇ τῇ πρὸς τὸν Καλλιᾶ ἐνδείξιν ἀπολογία.

Μοιχαῖρια. τὰ ἀντὶ τοῦ μοιχείας ἀρεθύματα. τὰ ἐ-
 πὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀπεινόμενα.

Μοιχαῖζω. ἀκολάτων γυναικῶν ἐμοίχασε.

1 Φησὶν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀβρ. Gen. xv. 13.

2 Μωϋσῆς γὰρ λέγει Exod. xii. 40. Notandum autem est, apud
 lxx. Interpretes, quos Suidas hic, uti & alibi passim sequitur, lo-
 cum hunc aliter legi, ac in textu Hebraico, qui sic habet: *Habitatio*
filiorum Israel, qua manserunt in Aegypto, fuit ccccxxx annorum.
 Lxx Interpretes vero addunt, *ἐν γῇ Χαναάν αὐτοὶ ἐοικότες*
αὐτῶν: quæ verba ad complendum dicti loci sensum omnino ne-
 cessaria esse, ratio Chronologiæ manifeste evincit. Vide præter a-
 lios Marthamum in *Canon. Chron.* ad Sec. v. ubi de xra peregrina-
 tionis Israelitarum agit.

3 Ἐν εἰκοσιπέντε Ex numeris annorum, quos Suidas hic re-
 cenlet, colligitur tantum summa cccclx. non vero, ut oportebat,
 ccccxxx. Defunt enim anni lxx. Ratio hæc est, quod post verba
 illa, *μέχρι Ἀμερᾶμ, ἐξήκοντα τέσσαρα*, exciderit epocha temporis ab
 Amramo usque ad Moysen: cui epochæ si lxx. illos annos tri-

Μαυ. Sic apud Ægyptios aqua vocatur:
 unde & dictus est Moyfes.

Μωϋσῆς. Moyfes, Propheta, & Legislator.
 Hujus anno lxxx. filii Israël ex Ægypto
 egressi sunt: in qua fuerant inquilini annos
 ccxv. Quomodo igitur Deus Abrahamo di-
 cit, *Semen tuum inquilinum erit annos ccc*?
 Sed manifestum est, ab adscensu Abrahami
 ex Charan populi inquilinatum esse nume-
 randum. Nam non in Ægypto sola fuit ille
 inquilinatus, sed & in terra Chanaan. Moy-
 ses enim dicit, *Inquilinatus autem filiorum Is-*
raelis in terra Chanaan & in Aegypto fuit
annorum ccccxxx. Ac Abrahami quidem, ab
 adscensu e Charan, usque ad Isaac nativita-
 tem, anni sunt xxv. Ab Isaac usque ad Ja-
 cobum, anni lx. Ab Jacobo usque ad Levi,
 lxxxvii. A Levi usque ad Caath, xlv. A
 Caath usque ad Amram, lxiii. [Ab Amram
 usque ad Moysen, lxx.] A Moysen usque ad exi-
 tum, lxxx. Et sic egressus est Israel ex Æ-
 gypto. Cum Moyses natus esset, parentes
 ejus, Ægyptios metuentes, vas aliquod ex
 papyro contexuerunt, structura cistæ simile,
 ea magnitudine, ut unus infans in eo commo-
 de jacere posset. Deinde, vas istud illitum bi-
 tumine in flumen jecerunt. Thermuthis vero
 filia Regis ipsum sustulit. Postea, cum trimus
 esset, Deus admirandam staturæ proceritatem
 ei dedit. Moyses autem dies lxxx. jejunavit;
 quadragenos priores, & totidem post confra-
 ctas tabulas, in gemma Sapphiro Dei digito
 scriptas. Nemo porro ab omni elegantia a-
 deo alienus erat, quin Moysen conspecto, ejus
 formæ præstantia percelleretur. Port.

Μωϋ. Moso, mulier Hebræa: a quo scri-
 pta est Lex Hebræorum; ut tradit Alexan-
 der Milesius Polyhistor.

Μοῖσα. Portio. Pars. Officium. Item, fa-
 tum. Josephus: *Maxima enim belli pars fuit*
Josephus captus.

Μοισηγενές. Bono fato nate.

Μοίσιχος. Moerichus. Nomen proprium.

Μοισοδοκῆσαι. Alicujus rei participem esse.
 Vel, partem alicujus rei capere. Antiphon
 in Apologia contra Calliæ accusationem.

Μοιχαῖρια. Multa, quam quis ob adulteriū
 commissum solvere tenetur. Pecunia, quam
 pendit is, qui in adulterio deprehensus est.

Μοιχαῖζω. Mœchor. Adulterium committo.
Libidinosas mulieres adulterio vitiauit.

buas, qui dictæ summæ defunt, res recte se habebit.

4 Ἀμερᾶμ Male ante Ἀβραμ: quod mendum a Wolfio etiam
 observatum fuerat.

5 Τὸ Μωϋσῆος γεννηθέντος, οἱ τεκόντες δὲ. Hæc, & quæ sequun-
 tur, Suidas hausit ex Josephi *Antiq. Jud.* lib. ii. cap. ix. ut Pear-
 sonius monuit.

6 Κίβδι Apud Josephum loco laudato legitur, *κρυπτή*.

7 Μωϋσῆς, γυνὴ Ἑβρ. Eadem noster tradit supra v. Ἀλέξανδρος
 ὁ Μιλήσιος.

8 Ἰάσιμος Lib. iiii. de Bello Jud. pag. 850.

9 Μοισηγενές Ex Scholiasta Homeri ad ll. Γ. v. 182.

10 Μοισοδοκῆσαι Ex Harpocrate.

11 Ἀκολάτων γυναικῶν ἐμοίχασε. Mira constructio. Quomodo e-
 nim τὸ μοιχαῖζω genitivum adsciscat? Sed nil opus est haritatio-
 ne. Scribendum enim procul dubio est, *ἀκολάτους γυναῖκας ἐμοίχασε*.

Μοιχελῖς. ἡ πόρνη. ἡ μοιχευομένη.

Μοιχεία, ἢ Φαρμακεία, ταῦτόν ἐστιν. ἀμφοτέρω γὰρ λάθρα γίνεσθαι. λέγουσι δὲ ἡ ἐπιβλαφή καὶ ἔτε ἡ μοιχευομένη, ἔτε ἡ Φαρμακεύουσα φιλεῖ τὸ ἄνδρα.

Μοιχίδιον. τὸ ἐκ μοιχῆς γεγεννημένον. ἔχ' ὅπ' Ἐχαιῶς, ἀλλὰ καὶ Ὑπερίδης.

Μοιχὸς. ὁ πόρνος. ἔκ' ὧ μὴ, καὶ τὸ οἶχον. ὁ ὀπιτηγῶν, μὴ οἶχε' ὁ ἄνθρωπος τὸ γυναικός, ἵνα εἰσέλθῃ. Μοιχὸς δὲ, ὁ σκοτεινὸς τόπος. ὡς τὸ νύξ, νυκτός· καὶ τροπῇ, μοιχός.

obscurus. A νύξ, νυκτός, & per mutationem

Μοιχός. εἶδος κερῆς κιναιδάδης. Ἱ. Αἰσχροφάνης

Κρατῖν' αἰὲ κεχαρμένους μοιχὸν μῶ μαχεῖρα. ἀσχεπὴς κερῆς, καὶ κιναιδάδης. καὶ κῆπος, ἄλλο εἶδος· καὶ σκάρης, ἔργον. καὶ παρομμία. Ἐλκε μοιχὸς ἐς μοιχόν. ῥηθεῖσα ἡ παρομμία τῷ Καλλίῳ. † Ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς οἱ νόμοι τῆς δημίας ὀπλίζουσιν οἱ δὲ κηπωροὶ τὰς ῥαφανίδας φυτεύουσιν αἰς δυνύς, ἐὰν ἀλώπεις, πιμαρῖται. καὶ τὸ ῥῆμα μοιχῶ. καὶ μοιχάμενος, ἡ μετοχή.

Μῦα⁴ Θεσπιακή, Λυρικὴ, μέλη πρὸς λύραν ἀρμόζουσα.

Μῦα Σπαρτιάτις, ποιήτρια. Ὑμνος εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν.

Μῦα, Πυθαγόρεω τῷ μεγάλῳ, καὶ Θεανῶς, Σαμία.

Μῦαρχος. ὁ μυοθήρας.

Μῦας δάκρυον. Διὸς τὴν Θεβαίων⁶ παρομοίαν εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον ἀφ' οὗ εἰρηται καὶ τὸ, Παρὰ Βοιωτοῖς μαλίστα. ἠσέδωσαν γὰρ καὶ ἔτι εἰς τὴν ἰερείαν, ἐμβαλόντες αὐτῷ εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ λέδωρα, ἐρωπικῶς ἀσχεπῶσαν εἰς ἕνα τὸ θεῶν.

ex legatis, qui oraculi consulendi causa missi fuerant, amore capta fuisset.

Μυᾶ. ὁ σκαρδαμύτης.

Μυᾶτε. ὁ μῦς ἔστι τὸ πᾶν χεῖλη πρὸς ἀλλήλα συνίη. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μύλην λέγεται. πνὺς δὲ, τῆς ὀφθαλμοῦς συνάγει δυσσεύουσαι. ἡ ὥσπερ μύες χαλκιδεύουσι, καὶ σκαρδαμύσεσθαι. ἡ μύλλει. ἡ μυκτηρίζει. Ὁ Αἰσχροφάνης

—Τί μοι μυᾶτε, κἀναβύετε;

Τί χεῖρας τέτραπται; τί δάκρυον κατείδε;

Μυαλῆ. εἶδος ζῴου.

Μύγης. ἡ γέροντις ἀδυναμία.

Μυγδόνι. ὁ ἀπὸ τῆς Μυγδονίας.

Μύγμα. καὶ ἡ ἐξέσμα.

¹ Αἰσχροφάνης] *Acharnens.* pag. 412. (195. Ed. Baf. P.)

² Σκάρη] ἴμο, σκάρη. Vide infra h. v.

³ ῥαφανίδας φυτ.] Ut hunc locum recte intelligas, lege Suidam infra v. Πασαυίδας, & v. ῥαφανίς.

⁴ Μῦα Θεσπ.] Hujus, vel sequentis Myiae meminit Lucianus in *Encomio Musicae* extremo.

⁵ Μῦα] De hac Myia nihil habeo quod addam post accuratam diligentiam Meusagii, qui de ea egit in *Historia mulierum Philopharum*.

⁶ Παρομοίαν] Sic recte habent MSS. Paris. At priores Edit. pessime, παρομμίαν: pro quo Portus legendum censebat παρομίαν.

Μοιχαλῖς. Mœcha. Adultera.

Μοιχεία, καὶ Φαρμ. Adulterium, & veneficium, idem sunt. Utrumque enim clam fit: (unde etiam appellantur insidiæ) & neque adultera neque venefica virum suum amat.

Μοιχίδιον. Ex adulterio procreatum. Sic non solum Hecataeus, sed etiam Hyperides.

Μοιχός. Adulter. Vocabulum hoc compositum ex adverbio negandi μὴ, & verbo οἶχον, eo: quasi dicas, Qui observat, an maritus uxoris nondum discesserit, ut ipse ad eam ingrediatur. Μοιχὸς vero dicitur locus [τῷ ν in μ, & κ in χ.] μωχός.

Μοιχός. Mœchus. Genus confusæ, qua cinædi uti solebant. Aristophanes: *Cratinus semper adulteri & cinædi more tonsus una machæra*. Μοιχὸς enim dicebatur tonsura quadam indecora & impudica. Et κῆπος, aliud erat tonsuræ genus: itemque σκάρη, aliud. Et proverbium: *Adulter ad adulterum trahit*. Dicebatur hoc in Calliam. † *Leges in adulteros armant carnifices; & hortulani raphanos plantant, quibus adulter, simul ac deprehensus est, punitur*. Verbum est μοιχῶ, adulterium committo: & μοιχάμενος, participium.

Μῦα Θεσπιακή. Myia Thespiaca, Lyrica. Scripsit carmina Lyrica.

Μῦα. Myia Spartana, Poetria. Hymnos in Apollinem & Dianam [scripsit.]

Μῦα. Myia, Pythagoræ magni & Theanus filia, Samia.

Μῦαρχος. Muscarum venator.

Μῦας δάκρυον. Myia lachryma. [Dictum hoc est] propter Thebanorum scelus, quo oraculum Dodonæum violarunt: unde & illud dictum est: *Apud Bæotos vaticinare*. Nam & illi sacrificulam violarunt, quam in Dodonæum lebetem conjecerunt, cum unius

Μυᾶ. Oculis nictat. Connivet.

Μυᾶτε. Μυᾶν est, labra inter se contrahere: [sive, os claudere;] quod & μύλλει dicitur. Quidam vero τὸ μυᾶτε interpretantur, oculos clauditis, aspernantes ea, [quæ dicuntur.] Vel, tanquam mures vos absconditis, & oculis nictatis. Vel, os distortuētis. Vel, naso suspenso deridetis. Aristophanes: *Quid labra distortuētis, & dicta abnuētis? Cur colorem vultus mutastis? Cur lacrymas funditis?*

Μυαλῆ. Mus araneus. Animalis genus.

Μύγης. Senis imbecillitas.

Μυγδόνι. Mygdonius.

Μύγμα. Laniationes, vel lacerationes, quæ ungibus fiunt. Ramēnta.

⁷ Μυᾶτε. σκαρδαμύτῃ] Legerim potius, μυᾶτε, σκαρδαμύτῃ, per α in syllaba ultima.

⁸ Μυᾶτε] Sic rectius habet MS. Paris. A. quam priores Edit. in quibus legitur μυᾶται, per α in syllaba ultima. Referenda enim est hæc nota ad subjunctum locum Aristophanis, in quo μυᾶτε legitur, non vero μυᾶται.

⁹ Αἰσχροφάνης] *Lysistrata*, pag. 843. (544. Ed. Baf. P.)

¹⁰ Μύγης] Sic etiam legitur apud Photium in *Lexico inedito*. At Hesychius habet, μύγης. Sed de voce hac obscura & profluvi inusitata nihil mihi explorari esse fateor.

Μυγμός. ὁ φαναγμός. καὶ ὁ τῷ μῦς ἡχοῦ.
Μυδαλέας. ἀφ' ἑσθ' ἡχοῦ. * Μυδαλέα δακρυσι. καὶ
μυδαλέον, διυγρον ὡς ἂν Ἀρχιλόχῳ. ἀφ' ἑσθ' ἡχοῦ. * λέ-
γεται δὲ τὸ ἐπιδάκρυ καὶ ἀφ' ἑσθ' ἡχοῦ αἷμα, * τὸ ἐνὸς τῶν
ῥυπαρῶν. καὶ μυδαλέα, ὁμοίως.

Μυδῶν. νοπῶν. διυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι. δευτέ-
ρας συζυγίας τῷ ὡς ἂν ἀπαιτωμένων. σημαίνει δὲ, τὸ
φουσσῶσθαι, καὶ οἰδαίνεσθαι, καὶ ὀγκῶσθαι. οἰδαίνεσθαι τοί-
νυν οἱ τῶν τοῖς νεκροῖς καὶ τὰ ἐνδον.

Μυδῶσαν. ὄζυσσαν.

Μυδῶν, καὶ Μυδῶν. ὀνόματι κύρια.

Μυδῶντες. * βρέχοντες. διυγραμμύοι. σαπέντες. καὶ ὡς
Ἐπιγράμματα.

Οἷς ὡς ἂν Κύπριδι ταῦτα μύροις ἐπὶ πάντα μυ-
δῶντα

Κεῖται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πύθων.

Μύδρον. σίδηρον ἀργεῖον, πεπυρακτωμένον.

* Ἡέλιον πυρρῶντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν,

Καὶ ἀφ' ἑσθ' ἡχοῦ θανεῖν μέλλει Ἀναξαγόρας.

Οὗτος ὁ Φιλόσοφος τὸ ἥλιον μύδρον ἔλεγεν εἶναι ἀφ' ἑ-
σθ' ἡχοῦ (τῷ τῷ, πύρρον λίθον) καὶ μείζον τὸ Πελο-
ποννήσου.

Μυελόεντα. τσοφίω ἔχοντα.

Μυζεῖ, καὶ μύζα. θηλάζα. λείχα. * Ξενοφῶν. Ἐδὲ
δὲ, εἴ τις διψῶν, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μυζεῖν τῆς
καλάμης καὶ πάνυ ἀκραίῳ ὡς ὁ οἶνος, εἰ μὴ τις ὕ-
δωρ ὀπιχέται.

Μυζήσας. Ὁ δὲ * Δημοσθένης φάρμακον ἔχων ὑπὸ
τῇ σφραγίδι, μυζήσας ἀπέθανε.

Μῦ, μύζα. ἀπὸ τῷ μῦ παρῆναι τὸ μύζην, πολ-
λοῖς ἄλλοις ὁμοίως. Μύζην δὲ ὅτι, τὸ τοῖς μυκτῆρ-
σιν ἦεν ἀποτελεῖν. * Ἀριστοφάνης. Τί μύζης; πάντα
πεποιήναι χαλῶς.

Μυζῶντες. ἐκπύεζοντες.

Μυθλιῶται. ἐδόκουν οἱ μύθοι εἰς τῆς θύσεως
τάττεσθαι. καὶ * Ἀριστοφάνης.

Δεῖ γὰρ μυθλιῶν με, ἄνθρωπε τετληκένα.

Μύσις. μάθησις. κατήχησις. ὀπιτήμη. εἴρη) δὲ
ὡς ἂν τὸ τὰ μυστήρια καὶ ἀπὸ τῆς τελείας. ἡ
ἀφ' ἑσθ' ἡχοῦ τὰς αἰσθήσεως, καὶ ἐπέκεινα σωμα-
τικῆς φαντασίας γενόμενης, τὰς θείας εἰσδράσας ἐλ-
λάμψας.

Μύθεα. λέγεις.

Μυθήσας. εἰπὼν.

1 Μῦς ἡχοῦ] Henricus Stephanus ex veteri codice recte re-
scribendum monet, μῦ ἡχος, i. e. sonus my. Vide paulo post v. Mῦ.

2 Μυδαλέα δακρυσι] Sophocles Electra pag. 88.

Τάλαν' ἀνέμφορ' αἶν' οἰχῶ

Δακρυσι μυδαλέα, &c.

Ad hunc locum Suidas respexit.

3 Λίγη δὲ τὸ ἐπιδάκρυ καὶ καὶ. Locum hic est corruptus &
mutulus; quem, quia sanare non potui, ἀνεμνήσθην relinqui.

4 Τὸ ἐνὸς τῶν ῥυπαρῶν. Ὁ μυδαλέα, ὁμοίως] Verba hxc ex MS.
Paris. A. addidi, quæ in prioribus Edit. desiderantur.

Μυγμός. Gemitus. Item, stridor muris.

Μυδαλέας. Humidas. Madidas. Et μυδα-
λέα δακρυσι. Lacrymis madida. Et μυδαλέα,
apud Archilochum, madidum.

Μυδῶν. Humidum, ac madidum esse. Pu-
trefcere. Est verbum secundæ conjugationis
contractorum. Significat & inflari, & tumi-
dum esse, sive, intumescere. Sepulchra enim
cadaveribus intrinsecus tument.

Μυδῶσαν. Olentem. Fœtentem.

Μύδων, Μύδωνος, & Μυδῶν, ἄνθος. Nomina
propria.

Μυδῶντες. Rigantes. Humectati. Madefa-
cti. Putrefacti. Et in Epigrammate:

Quibus apud Venerem hæc unguentis ad-
huc omnia madentia

Jacent, virgineorum humida spolia a-
morum.

Μύδρον. Ferrum candens, vel ignitum.
[In Epigrammate:] Anaxagoras aliquando
dixit, Solem esse ignitam ferri massam: ob
quod morte mulctandus erat. Philosophus e-
nim ille Solem dixit esse μύδρον διάπυρον, i. e.
lapidem igneum, eumque Peloponneso ma-
jorem.

Μυελόεντα. Medulla repletum. Alimentum
habentem.

Μυζεῖ, & μύζα. Sugit. Lingit. Xenophon:
Oportebat autem, si quis sitiret, calamos in os
sumptos sugere: & vinum valde erat forte,
nisi quis aqua illud temperasset.

Μυζήσας. Qui fuxit. Demosthenes veneno,
quod sub sigilli pala habebat, exsucto, mor-
tuus est.

Μῦ. My. A μῦ deductum est verbum μύ-
ζην: quod formatum est, ut multa alia. Μύ-
ζην vero est, naribus sonum quendam edere.
Aristophanes: Quid mussas? Omnia facta
sunt præclare.

Μυζῶντες. Sugentes. Exsugentes. Expri-
mentes.

Μυθλιῶται. Initiari. Qui initiati erant, in
numerum piorum vulgo referebantur. Et A-
ristophanes: Oportet enim me initiari, prius-
quam moriar.

Μύσις. Initiatio. Disciplina. Institutio.
Scientia. Dicta autem est μύσις ab arcanis
mysteriis, quibus homines initiabantur. Vel,
quia illi, qui initiabantur, clausis sensibus, &
ultra corporeas imaginationes evedti, divi-
nas illuminationes recipiebant.

Μύθεα. Loqueris. Dicis.

Μυθήσας. Loquutus.

5 Βρέχοντες] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Photius in Le-
xico inedito. At in prioribus Edit. male legitur, πύρρον.

6 Ἡέλιον πυρρῶντα μύδρον.] Distichum hoc est pars Epigrammatis
in Anaxagoram, quod integrum legitur apud Laertium in Anaxa-
gora: ut Portus monuit.

7 Ξενοφῶν] Lib. iv. de Expedit. Cyri, pag. 332. ut Pearsonius
observaverat.

8 Ὁ δὲ Δημοσθένης φάρμ. Vide supra v. Δημοσθένης.

9 Ἀριστοφάνης] Theophrastus, pag. 778. (517. Ed. Bas. P.)

10 Ἀριστοφάνης] Pace, pag. 647. (446. Ed. Bas. P.)

Μῦθος. λόγος ψευδής, εἰκονίζων τιὺ ἀλήθειαν.
 ὁ ἀφ' ἑσέως δὲ αἶνος μῦθος, τῷ τ' αἶνον μὴ πρὸς παῖ-
 δας, ἀλλὰ πρὸς ἀνδρας πεποιθὲς· καὶ μὴ πρὸς
 ψυχρωγίαν μένον, ἀλλὰ καὶ παραινέσιν ἔχειν πινά.
 βέλε· ἢ ὅτι κρυπτόμενος πρὸς αἰνέειν τι καὶ διδάσκειν·
 ὡς Ἡσίοδος φαίνει πεποιημένος.

Μυκάλη, καὶ Μυκαλησὸς, ὄνομα πόλεως· πα-
 ρὰ τὸ ἐκεῖ μυκάσθαι τὰς Γοργόνας.

Μύκη. ἢ θήκη.

Μυκηθμός· ἢ τῷ βῶν φωνή.

Μυκίω. πόλις.

Μυκήσαντιον· ἢ χήσαντιον. ὅμοιον.

Αὐτόμαλοι δὲ πύλαι μύκον ἔχοντες, ὡς ἔχον ὠρεα.
 καὶ ὡς Ἐπιγράμματι·

Ὁὐ βαρὺ μυκήσαντος, ὁ θαρσαλέατος ἄλλων
 Τετραπόδων, ἐλάφων ἑδραίου ὀξύτερον.

Μύκη. καὶ μύκητες, ἢ ἀναστήματα πῖνα απογ-
 γρεῖδι τῷ τῷ θρυαλλίδα. καὶ οἱ ἀμάνιται. καὶ ἡ
 λαβὴ τῷ ξίφους. ὡς Ἐπιγράμματι·

Μήπιτε λύχνε μύκη. Φέροις, ὅμοιον ὁμοῖον ἐ-
 γείροις.

Μυκητίας σεισμός. ὁ ἡρηπικός.

Μύκλος. ὁ τράχηλος.

Μυκώνειον. τόπος.

Μυκωδών. βοῶντος.

Μυκωνίος γείτων. αὐτὴ ἡ παροιμία τάδε· καὶ τῷ
 ἀφ' ἐδραίου μύκον ὅτι ὁ γλιχρότητι καὶ σμικροπρε-
 πεία. ὡς τῷ σμικρότητι τῷ ἡσυχίᾳ τῷ Μύκωνος, καὶ
 θυτέλειαν. καὶ ἑτέρα παροιμία· ὁ Μυκωνίαν δίκην ἐ-
 πειστέπεικεν εἰς τὰ συμπόσια. ἀφ' ὧν τὸ πένεος
 διεβέβλητο ὅτι γλιχρότητι. εἴρη· δὲ ἐπὶ τῷ ἀ-
 κήτως εἰσόντων εἰς τὰ συμπόσια.

Μυκτηρίζω. ἐξυθενεῖ. χλευάζω.

Μύλακες. οἱ μυλάδες λίθοι. ἢ θυτεῖα, ὁ μύλαξ.
 Μύλιον δὲ λευκὸν εἶχεν ὁ βασιλεὺς, ἀφ' ὧν ἐστὶν αὐτό.

Μυλλάς. ἡ πόρνη.

Μύλας· ὁ δόντων. ὁ δόντων λεόντων.

Μυλασέων.

Μύλα. οἱ ἐνδον ὀδόντες· οἱς λεπύνειν εἰώθεον οἱ ἄν-
 θρωποι τὸ τροφόν.

1 Διαφέρει δὲ αἶνος μῦθος, τῷ τ' αἶνον. Hxc, & quæ sequuntur,
 ad verbum etiam leguntur apud Scholiastam Aristoph. ad *Vespas*,
 pag. 521.

2 Μύκη. ἢ θήκη. Vide paulo post v. Μύκη.

3 Ὅμοιον. Il. E. v. 749.

4 Ὁ βαρὺ μυκήσαντος, ὁ θαρσ. Dislichon hoc decerptum est
 ex Epigrammate Dioscoridis in Gallum, five sacerdotem Dex Cy-
 beles, quod ex codice MS. Anthologix ineditæ integrum cum Le-
 ctore communicavimus supra v. Θαλαμῶν.

5 Ἀναστήματα. Sic auctoritate MStorum Paris. rescripti, cum
 ante legeretur ἀναστήματα.

6 Καὶ ἡ λαβὴ τῷ ξίφους. Scholiasta Nicandri ad *Alexipharm.* v.
 103. Μύκη, κυρίως τὸ ἀκρὸν τῷ ξίφους, τὸ καὶ ἀκρίον τῷ θήκῃ. Vi-
 de etiam Etymologum, & Hesychium. Huc spectat, quod Geo-
 graphi tradant, Mycenæ dictas fuisse ὅτι τῷ μύκῃ τῷ ξίφους, i. e.
 a capulo gladii. Vide Stephanum Byzantium v. Μύκη· & ibi
 interpretes.

7 Ἐπὶ Ἐπιγράμματι. Anthol. lib. vii. pag. 600.

8 Μύλας ὁ δόντων. Existimabant nimirum veteres, pluvix
 signum esse, si fungi circa elychnia lucernarum concreverent.
 Vide Brodæum ad locum hunc Epigrammatis.

Μῦθος. Fabula, five, oratio falsa, verita-
 tem adumbrans. Differt autem αἶνος a μῦθος:
 quod αἶνος non pro pueris, sed viris factus
 sit; nec tantum animum oblectet, sed etiam
 admonitionem quandam contineat. Occulte
 enim & per ambages aliquid suadet & docet:
 quod Hesiodus fecisse videtur.

Μυκάλη. Mycale. [Urbs Cariae.] Et Mu-
 καλησὸς, [itidem] nomen urbis: [sic dicta,]
 quod ibi Gorgones mugierint.

Μύκη. Theca [gladii. Ensis vagina.]

Μυκηθμός. Mugitus. Boum vox.

Μυκίω. Mycene. Urbs.

Μυκήσαντιος. Ejus, qui mugit, qui strepitum
 edidit, vel crepuit. Homerus: *Sponte sua autē
 portæ crepuerunt cæli, quas custodiebant Ho-
 ræ.* Et in Epigrammate: *Quo [tympano] gra-
 viter strepente, leo cæterarum ferarum auda-
 cissimus, cervis celerius aufugit.*

Μύκη. Fungum. Et μύκητες, fungi ellych-
 nii. Item, fungi e terra nascentes. Item,
 manubrium ensis. In Epigrammate: *Nun-
 quam, lucerna, fungum feras, nec imbrem ex-
 cites.*

Μυκητίας σεισμός. Terræ motus, qui cum
 mugitu conjunctus est.

Μύκλος. Cervix. Collum.

Μυκώνειον. Myconium. Locus.

Μυκωδών. Mugientis.

Μυκωνίος γείτων. Myconius vicinus. Prover-
 bium hoc dicitur in homines tenaces & for-
 didos: propter parvitatem & vilitatem in-
 sulæ Myconis. Et aliud proverbium: *Myco-
 niorum more ad convivia accessit.* Myconii
 enim, quod essent pauperes, ob avaritiam
 male audiebant. Dicitur autem de illis, qui
 invocati ad convivia accedunt.

Μυκτηρίζω. Contemnit. Deridet.

Μύλακες. Molares lapides. Casus rectus est,
 μύλαξ. [Et μύλη, mola.] *Molam autem au-
 ream habebat Rex, a qua vescebatur.*

Μυλλάς. Scortum. Meretrix.

Μύλας λεόντων. Leonum dentes.

Μυλασέων. Mylasensium.

Μύλα. Dentes molares, five interiores:
 quibus homines cibum comminuere solent.

9 Ἐπὶ γλιχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ παρὰ τῷ σμ. Locum
 hunc ex optimo MS. A. supplevi, qui in reliquis MSS. Paris. &
 prioribus Edit. pessime mutilatus est, omisis nempe verbis hisce,
 καὶ σμικροπρεπείᾳ παρὰ τῷ σμικρότητι τῷ ἡσυχίᾳ τῷ Μύκωνος, καὶ
 θυτέλειαν. καὶ ἑτέρα παροιμία. Μυκωνίαν δίκην ἐπείσπεικεν εἰς τὰ
 συμπόσια. ἀφ' ὧν τὸ πένεος διεβέβλητο ἐπὶ γλιχρότητι. Causa o-
 missionis hujus manifesta est. Cum enim τὸ γλιχρότητι in fen-
 tentia hac bis occurrat, festinans librarius vocem posteriorem pro
 priori accepit, & sic omnia verba intermedia præterit: quæ αὐτο-
 ψία plerisque in veteres scriptores lacunas invexit.

10 Μυκωνίαν δίκην ἐπείσπεικεν εἰς τὰ συμπόσια. Athen. lib. i.
 pag. 7. Ὅτι παρὰ Περικλῆος φησὶν Ἀρχιλόχῳ ὁ Πάριος ποιητής,
 ὡς ἀκλήτῃ ἐπισπείπειν εἰς τὰ συμπόσια Μυκωνίαν δίκην. δοκεῖ δὲ
 οἱ Μυκωνίαι ἀφ' ὧν τὸ πένεος καὶ λυγρὰ ἦσαν οἰκίαι, ἐπὶ γλιχρότητι
 καὶ πλειονείᾳ ἀφ' αὐτῶν. Id est: *Archilochus poeta Paris de Pe-
 ricle scribit, eum invocatum Myconiorum more ad convivia acce-
 dere solitum fuisse. Myconii vero, quod inopes essent, & insulam
 sterilem habitarent, ob avaritiam & sordes male audiebant.* Hæc
 pulchre ad locum hunc Suidæ faciunt.

11 Μύλας λεόντων. δόντων. λ.] Respexit Suidas ad locum illum
 Plalm. LVII. 6. Τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέλλασεν ἡ Κόρη.

Μυλάω.

Μυωπάζω. τὸ Φυλάττω.

Μυωπιζόμενος. μυωπάζων. ὡς καμύων. ἡ κροίς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὡρσέχων.

Μυωπίζω. καὶ τὸ τύπω ἀφ' ὧν μύωπος.

Μύωψ. μῦα πς, ἐρεθίζουσα τὰς βῆς. λέγει παρὰ Καλλιμάχου ἐν Ἑκάλῃ, βροσὸς μύωψ, ὁ τὰς βῆς σπᾶν καὶ δάκναι μύωψ. λέγει μύωψ καὶ ἡ μάστιξ τῆ ἵππου. τὸ σπᾶν, ὃ ἐπὶ τῇ ποδὶ φορεῖται κατὰ τὰς τῆς ἵππου. Πολύβιος. Ὁ δὲ ὡρσέχων τὰς μύωπας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἤλαυνε καὶ ἀκράτος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματα.

Λυσιδίχη σοι, Κύπρι, τ' ἱππαστῆρα μύωπα,

Χρύσειον θυκνήμην κέντρον ἔειχε ποδός.

Καὶ αὖτις.

Ἐνθρόφον ἀκροσίδιον ἀπειλητῆρα μύωπα.

καὶ αὖτις.

Ἐνθροα τ' ὅναι μὲν καὶ διωζέτωσι μύωπος.

Μύρα. τόπος τ' Λυκίαν ἐπαρχίας. καὶ Μυρέων ἀνθρώπων, τ' ἀπὸ Μύρων τ' Λυκίας.

Μύρανα. καὶ ἀφ' ἑνός. ἀπὸ τῆς ζῆς. ὧς ὡρσέχων, καὶ παρὰ τὴν, καὶ μύρανα σύ.

Μυρεὺς. ἐν τ' Μύρων ὡς Πατρὺς, ἐν Πατρῶν καὶ ἡ δὲ πατρὶς, Πατρῆι, καὶ Μυρεῖ.

Μύρανα. ὄνομα ἰχθύος.

Μυρία. πολλὰ, καὶ ἀναριθμήτα. Μύρια δὲ, ὁ ἀριθμὸς.

Μυριάμορον. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον. ὡς Ἀριστοφάνης.

Πόθεν ἀν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμορον,

Ὅτ' ὡρσέχων σ' ἢ ἢ εἶχον οἶκόν σου.

Μυριέλικος. ὁ πολλὰς ἐλίξεν σφρόμενος. Εὐνάπιος. Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικος ἐκεῖνος ὄφιν, ὁ πολυέλικτος, καὶ ἀπὸ τῆς Μηδείας, ὡς φησὶν ὁ μύθος καὶ βαρυνόμενος τ' ψυχὴν, καὶ ἀπὸ τῆς Μηδείας, ὡς φησὶν ὁ μύθος.

Μυρίαν. εἶδος φυτῶν. Πεδίον ἡ ἀχανὲς, ἐν ᾧ μύριαι τε ἐπεπλήθησαν.

Μυρρίνη. εἶδος φυτῶν. καὶ ὡς μυρρίαν, ἀρχὴς ἐπιθυμῶν. μυρρίαν καὶ τὴν στεφανῶν οἱ ἀρχόντες. τὸ δὲ δένδρον, μύριαν.

Μυρρίνη λαβόντα,

Τῶν Αἰχύλων λέξαι τί μοι.

1 Τὸ Φυλάττω] Bochartus Hieroz. Part. 1. lib. 1. cap. 14. recte monuit, reponendum hic esse φυλάττω, i. e. excutio. Oecumenius enim in 11. Petr. 1. 9. τὸ μυωπάζω discrete interpretatur φυλάττω, sic inquit: Μυωπάζω δὲ τὸ φυλάττω εἰρηται, ἀπὸ τῆς κροίς τῆς ὀφθαλμοῦ. Plura de voce μυωπάζω vide apud Bochartum loco laudato.

2 Ἀκροσίδιον] Confer Nostrium supra v. Ἐνθροα πῶς.

3 Παρὰ Καλλιμάχου ἐν Ἑκάλῃ] Locum Callimachi adducit Scholiasta Homeri ad Odyss. X. v. 300. Ὁ δὲ μύωψ, ὁ λεγόμενος μύωψ. ἐπὶ δὲ ζῶντι ἀπὸ τῆς καὶ τῆς βροσὸς, ὡς ἀν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὥσπερ βροσὴν, ἔξωθεν ἀναγκάζει τὰς βροσὶ καὶ Καλλιμάχου.

Βροσὸς, ἐν τῇ μύωπῃ βροσὶ καὶ ἀπὸ τῆς βροσὸς. Hinc apparet, me hic apud Suidam pro βῆς πῶς, ut priores Editt. habent, recte reposuisse βροσὸς. Confer Cl. Richardum Bentleijum ad Fragm. Callim. XLVI.

4 Ἐνθρόφον ἀκροσίδιον] Hexameter hic decerptus est ex Epigram-

Μυωπάζω. Sum lusciosus. Cœcutio.

Μυωπιζόμενος. Idem quod μυωπάζων. Con-nivens, vel oculis limis & pene clausis aliquid intuens.

Μυωπίζω. Stimulo. Pungo.

Μύωψ. Musca quædam boves irritans. Oestrum. Asilus. Apud Callimachum in Hecale dicitur βροσὸς μύωψ, i. e. asilus, boves agitans & infestans. Μύωψ etiam dicitur flagellum, quo equus verberatur. Item, calcar, five stimulus ferreus, quem in pedibus ferunt illi, qui equos pungunt, [& ad cursum incitant.] Polybius: *Ille vero subditis equo ab utraque parte calcaribus, effuso cursu ruebat.* Et in Epigrammate: *Lyfidice tibi, Venus, equestre calcar, aureum pulchri pedis stimulum, dicavit.* Et iterum: *Boves vertentem, ferroque præfixum, & minacem stimulum.* Et iterum: *Et stimulos cruentos equos agitantis calcaris.*

Μύρα. Myra. Locus provinciæ Lyciæ. Et Μυρέων ἀνθρώπων, hominum Myrensiū, five qui sunt ex urbe Lyciæ Myris.

Μύρανα. Muræna. Id est, falax & in venerem pronus. [Per translationem ductam] a muræna pisce. *O proditor, & impostor, & in venerem prone.*

Μυρεὺς. Myrensis: ut Πατρῆς, Patrensis. Et dativus, Πατρῆι, & Μυρεῖ.

Μύρανα. Muræna. Nomen piscis.

Μυρία. [Cum accentu in penultima.] Multa & innumerabilia. At μύρια, cum accentu in antepenultima, decem millia.

Μυριάμορον. Decies mille amphoris dignum. Aristophanes: *Unde accipiam verbum mille amphoris dignum, ut eo te alloquar? Domi enim mihi deest.*

Μυριέλικος. Multis voluminibus intortus. Sinuosus. Eunapius: *Infestus ille & multis voluminibus intortus serpens, tanquam a Medea susurris sopitus esset, animo gravatus, somnoque oppressus jacuit.*

Μυρίαν. Myrica. Tamarix. Plantæ genus. *Planities erat vasta, in qua myricæ stabant.*

Μυρρίνη. Myrtus. Plantæ genus. Et μυρρίαν, magistratum affectans. Magistratus enim myrtis coronabantur. Myrica vero est arbor quædam, sic dicta. [Aristophanes: *Issi eum*] *sumpta myrto aliquid ex Æschyli tragediis mihi recitare.* Pueri enim [olim] in

mate Antiphili, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum cum Lectoris communicavimus supra v. Ὁ δὲ μύωψ.

5 Κέντρον τ' ἵππου.] Vide nos supra ad v. Γομφιόδοντα, ubi Epigramma, cujus fragmentum hoc pars est, itidem ex Anthologia inedita exhibemus.

6 Ἐνθροα πῶς.] Hanc lectionem ex modo laudata Anthologia Epigrammatum revocavi, cujus loco priores Editt. male exhibent αἰνολόγοντα: at MSS. Paris. Ἐνθροα πῶς, quod proxime ad veram lectionem accedit.

7 Ἀπὸ Μύρων.] MSS. Paris. ἀπὸ Μύρων. Utrumque recte. Dicitur enim & Μύρα, ας, ἡ, & Μύρα, ων, numero plurali. Vide Stephanum Byzantium.

8 Ἀριστοφάνης.] In Pace, pag. 660. (452. Ed. Baf. P.)

9 Μυρρίαν, ἀρχὴς ἐπιθυμῶν. μυρρίαν καὶ τὴν στεφανῶν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Vespras, pag. 492. (341. Ed. Baf. P.)

10 Μυρρίνη λαβόντα τὴν Αἰχύλην.] Hæc sunt verba Aristophanis Nubibus, pag. 198. (123. Ed. Baf. P.)

Οἱ γὰρ παῖδες ἐν τοῖς συμποσίοις κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαμβάνοντες, ἤδον.

Μυριοπεχρότερον, καὶ μυριοπεχρότερον.

Μύριοι ἐν Μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. συνέδριόν 'ὅστι κοινὸν Ἀρχαίων ἀπάντων, ὃ πολλάκις μνήμονες οἱ ἰστορικοί.

Μύρις. ὄνομα κύριον. καὶ μύρις οἶνος.

Μυρλεανός. ὄνομα πόλεως Βιθυνίας ἢ νῦν Ἀπάμεια καλεσμένη.

Μυρμηκωνόποις. Φερεκράτης γράφει.

Μυρμηκίδην. ἀντιπεχρόδρομον τῇ Φειδίᾳ τέχνη.

Μύρμηξ.

Μυρμίκων ἀτραπὸς ἢ πὶ ἀφαιμνέζε. ὡς ἀγαθὸς Φησι ὃ ποιητὴς, ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρεμνὸν μέλη. τοιαῦτα γὰρ αἱ τὴ μυρμίκων ὁδοί. ὃ δὲ Ἀγάθων ὑποκρινεῖ μέλη ἐποίει, καὶ αὐτὸς ὑποκρίετο. διὸ καὶ χρεῖα λέγει.

Μυρμιδόνες. ὄνομα ἔθους.

Μυροκλῆς, Σαλαμίνιος τὸ γένος, τὴ παρ' Ἀθηναίοις ὅτε ἀφανὲς πολιτευσάμενος.

Μυρομένη. ὁδυρομένη. θελῶσα.

Μύρον ὁ ἀφαιμνέζων. ὡς τὸ ἀφαιμνέζον καὶ ἀναβάλλετο. οἷον, τὸ ἀφαιμνέζον γέμον, καὶ βραδυτῆτος. ἢ ὅτι ἐπιβόρῳ ἐν τῷ μύρον ἡδὴ γίνεται. ἅμα δὲ καὶ ὡς τὸ ἀφαιμνέζον.

rem odorem spirant. Simul etiam [alludit]

Μύρον ἐπὶ κεφαλῆς. τὸ ἀρχιερατικὸν ἔλαιον ἐξ ἡδυσμάτων συνέκειτο. ἀλλ' ὅθεν ἐκεῖνο αὐτὸ καὶ ἐαυτὸ τοσαύτῃ δόσιν ἠφίστο ἢ δὲ πάντων μίξις καὶ κρᾶσις πλείστη ὅσην τὴ δόξαν εἰργάζετο. τῷ τ' ἀδελφικῷ εἰκότως συμφωνίαν ἀπέειχε. ἢ γὰρ τὴ πλείων καπορθωμάτων συνεισφορὰ τὴ τελείας ἀρετῆς τὴ δόσιν εἰργάζεται.

Μυρόπη. ὄνομα κύριον.

Μυροπάλιον.

Μυρῶ, Βυζαντία, ποιήτρια ἐπὶ, καὶ ἐλεγείων,

1 Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Locus Demosthenis exstat in initio orationis contra Aeschinem, sive κατὰ παραβίβαν μὴ παρὰ τὸν ἄρχοντα τῶν κλάδων ἐκείνου καὶ μακρὸς λόγος, ὃς ἐν τοῖς Μύριοις ἐν Μεγάλῃ πόλει ὡς ἰσχυρὸν τὸ ὑπὲρ Φιλίππου λόγον ὑπὲρ ὧν ἐφ' ἡ δόξη κατέκειτο. Ceterum Μύριοι illi, sive concilium decies mille virorum, apud Arcades institutum fuit Olymp. cxi. anno post pugnam Leuctricam, auctore & suatore Lycomedes Tegeate, ut refert Diodorus lib. xv. pag. 372. Eorum aliquoties meminit Xenophon.

2 Μνήμωνες. Harpocratio melius, μνημονεύοντες.

3 Μυρλεανός. ὄνομα π. Scribe & supple, Μυρλεανός. ἰθνηνός. Μυρλεα, ὄνομα πόλεως, &c. Vide Stephanum Byzantium.

4 Μυρμηκωνόποις. Fabulae hujus plures scriptores meminerunt. Vide infra v. Φερεκράτης.

5 Μυρμηκίδην ἀντιπεχρόδρομον τῇ Φειδίᾳ. Hæc sunt verba Juliani orat. i. pag. 208. unde sensus hujus loci supplendus est. Vide etiam supra v. Φειδίας.

6 Μυρμίκων ἀτραπὸς. Est versus Aristophanis Theophrast. p. 771.

conviviis ramum lauri vel myrti tenentes, carmina canere solebant.

Μυριοπεχρότερον, & μυριοπεχρότερον. Quod decies millies, vel sæpius factum est.

Μύριοι ἐν Μεγ. Decies mille viri in urbe Megalopoli. Demosthenes in oratione contra Aeschinem. Est commune totius Arcadiæ concilium, cujus sæpe mentionem faciunt historici.

Μύρις. Myris. Nomen proprium. Et μύρις οἶνος. Vinum unguento temperatum, vel mixtum.

Μυρλεανός. Myrleanus. [Μύρλεα est] nomen urbis in Bithynia, quæ nunc Apamia dicitur.

Μυρμηκωνόποις Φερεκρ. Pherecrates scribit in fabula Μυρμηκωνόποις.

Μυρμηκίδην ἀντιπ. Myrmeciden Phidias arti adverstentem.

Μύρμηξ. Formica. [Aristophanes:] Formicarum vias, aut [simile] quid minurit. De Agathone poeta hæc dicit [Comicus], quod tenuia & intorta carmina cantaret. Tales enim sunt formicarum viæ. Agathon autem histrionica carmina componebat, eaque ipse histrionis more in scena recitabat. Unde etiam Chorica dicuntur.

Μυρμιδόνες. Myrmidones. Nomen gentis.

Μυροκλῆς. Myrocles, genere Salaminus, cujus illustre est nomen inter eos, qui Reip. Atheniensium præfuerunt.

Μυρομένη. Lugens. Lamentans.

Μύρον ἀφαιμνέζον. [Sic unguentum Comicus vocat,] a morando & cunctando, quod ἀφαιμνέζον Græci vocant. Quasi dicas, unguentum moræ & cunctationis plenum. Vel quia nonnulla unguenta, si terantur, suavior ad moram & cunctationem.

Μύρον ἐπὶ κεφαλῆς. Unguentum super caput. Oleum summi Pontificis ex suavis odoribus compositum erat. Non enim, si simplex fuisset, per se ipsum tam suaviter olere potuisset; sed variorum unguentorum mixtio eximiam illam odoris suavitatem efficiebat. Huic [unguento David] fraternam concordiam merito comparavit. Plurimum enim virtutum collatio perfectæ virtutis suavitatem efficit.

Μυρόπη. Myrope. Nomen proprium.

Μυροπάλιον. Officina unguentaria.

Μυρῶ. Myro Byzantia, poetria: quæ ver-

sed ubi legitur μύρμηκας, uti etiam hic apud Suidam legendum est.

7 Ὑποκρίνεται. Infra v. Χαλκός, ubi locus hic repetitur, rectius legitur, ὑποκρίνεται.

8 Μυροκλῆς. Σαλαμ. Ex Harpocrate: sed apud quem rectius legitur Μοιροκλῆς, per diphthongum ει in syllaba prima. Loca auctorum, in quibus Meoclis hujus mentio fit, annotavit Meursius Leæ. Attic. lib. i. cap. xiii. cujus scriinia hic non compilabo.

9 Ἀφανής. Sic recte Harpocratio. At priores Editt. male, ἀπο.

10 Μύρον ἀφαιμνέζον. παρα τὸ ἀφαιμνέζον. Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis Lysistrata, pag. 894.

Ὁὐκ ἔστι τὸ μύρον, μὴ τ' Ἀπόλλων, τρυγί,

Εἰ μὴ ἀφαιμνέζον π, καὶ ὅσον γάμων.

11 Τὸ ἀρχιερατικὸν ἔλαιον ἐξ ἡδυσμ. Hæc excerpta sunt ex Theodoro ad Psalm. cxxii. ut Pearsonius monuit.

12 Μυρῶ, Βυζαντ. Ejus meminit Athen. lib. xi. cap. xii. pag. 490. sed qui eam Μοιρῶ vocat, per diphthongum ει. Verba ejus hæc sunt: Πρώτη δὲ ἡ Μοιρῶ ἢ Βυζαντία καλεῖται ἡ δὲ τῇ ὀ-
Eccc 3

καὶ μελῶν, Ὀμήρου δὲ τεχνικῶς Ἰουγάτης, γυνὴ Ἀνδρομάχης δὲ ἐπικληθέντι Φιλόλογον.

Μυρῶ, Ῥοδία, Φιλόσοφος. Χείρας γυναικῶν βασιλίδων, καὶ μύθους.

Μύρων, Μύρωνος. ὄνομα κύριον. καὶ Μυρωνίδης, ὁ δὲ Μύρωνος.

Μυρσινῶν. ὄνομα τόπων. μυρσινῶν.

Μύρτα. ὁ καρπὸς τῆς μυρτίνης.

Μύρτης. Δημοσθένους ἐν τῇ ὑπὲρ Κτησιφάνους χαλαρόων τῆς παρεδεδωκότας ἐκείτην πόλιν, Φησὶν, Ἀργείων Μύρτης, Τηλέδαμος, Μνασέας. Θεόπομπος δὲ Πασέαν καὶ Ἀμυρτῶν ὀνομάζει τῶν Ἀργείων τῆς Μακεδονίζοντος. ἰδεῖν ἐν, εἰ γεγραφέα ὅτιν ἁμαρτήματα.

Μυρτίλῳ, Ἀθηνῶσις, καμικός, ὡς μὲν Ἀντιστοχίδης, ἀδελφὸς δὲ τῷ καμικῷ Ἑρμίπῳ. δράματα αὐτοῦ, Ἱπποπόνηες, Ἑρμῆες.

Μύρτον. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἱπποπόνηες. Οὐδὲ τὰ μύρτω θίγῃ ἐάντι πάλιν ἐξ ἑνὸς λόγου ἀποσιδάς ποιησόμεθα ποτὲ τὰν Ἑλλάδα.

Μύρτον. τὸ ὄχημα τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, καὶ τὸ μεταξὺ κλειτοῖς. ἀφ' οὗ τὸ ἀκολάτως ἐπεσθαι, κλειτοῖς ἐσθαι. τὸ δὲ χεῖλος, ὑποδοῖς τὸ δὲ σύμφωμα, ἢ μυρτοχέλις.

Μυρτόνιον. Δημοσθένους ἐν τῇ ὑπὲρ Κτησιφάνους. Φερίον ἢ ἐν Θράκῃ.

Μῦς. ὄνομα κύριον. ἢ δὲ πύκτις. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ζωφίς.

Μύσαντι. καμύσαντι. καὶ ἔμυσας, ἤγαν ἐκαμύσας.

Ἀκμῆς πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδύα Κύπριδος ἔργα, Παροφίλα, καὶ τῆς γλυκερῆς ἔμυσας.

Μῦς ἄρτι πίπῃς γυρόμενος. ἐπὶ τῷ πρῶτῳ μὲν τολμῶν καὶ ἀνυδῶν, ἀθρόως δὲ δειλῶν ἀναφανέντων.

Μῦς δ' αὖ φανείς, ἢ ἐνδύλος ἐν τρώποις πέλει.

Μυστήριον. ἀποκρύφον. ἐκδελύτῃ.

Μῦς ποιημάτων, ἐν τῇ Μνησιόχῃ ἐπιγραφῇ. Μῦς etiam vocatur ab Eustathio ad II. O. pag. 1351. & ad Olyss. M. pag. 1713. Eadem fuerit Myro, quæ hymnum in Neptunum scripsit. Eustathius ad II. B. pag. 327. Περιέδωκε δὲ ἑμοῖσι καὶ πρὸς Μυρῶν, ἢ καὶ εἰς Ποσειδῶνα γράψασαι ὕμνον.

1. Ἰουγάτης] Leo Allatius de Patria Homeri, cap. xvi. recte monuit, pro Ἰουγάτης hic scribendum esse μῆτρ. Myro enim Homeri Tragici mater fuit, ut non solum patet ex ipso Suida infra v. Ὀμήρου, Ἀνδρ. sed etiam ex Christodoro, qui in descriptione statuæ Homeri Tragici, quæ in Gymnasio Zeuxippi erat, discrete ait:

Ἀπὸ δὲ Θράκης παρ' ἧς γένεσθαι μῆτρ
Μυρῶν καλεῖται Εὐζαντία.

Idem etiam confirmat Scholiastes Hephæstionis, cuius verba adducit Leo Allatius loco laudato.

2. Μύρτης. Δημοσθένους ἐν τῇ ὑπ.] Ex Harpocrate: sed apud quem legitur Μύρτης, per. in syllaba ultima. Eam lectionem confirmat etiam Demosthenes pag. 354. ubi locus ille exstat, ad quem Suidas, vel potius Harpocratio, hic respexit.

3. Ἀμυρτῶν] Harpocratio habet, Ἀμυρτῶν.

4. Τιτανόπαις] Meursius in Bibliotheca Astica emendat Τιτανόπαις, auctoritate Aspidii, qui lib. iv. cap. 11. in Aristot. Ethic.

pus heroicos & elegiacos & melicos scripsit; Homeri Tragici filia, uxor Andromachi, cognomento Philologi.

Μυρῶ. Myro, Rhodia, Philosopha. [Scripsit] Chrias Reginarum, & fabulas.

Μύρων. Myron, Myronis. Nomen proprium. Et Μυρωνίδης, Myronis filius.

Μυρσινῶν, ἄνθος. Locus, in quo myrti nascuntur. Myrtetum.

Μύρτα. Myrta. Myrti baccæ.

Μύρτης. Myrtis. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, recensens singularum urbium proditores, dicit: *Argivorum Myrtis, Teledamas, Mnaseas*. Theopompus vero illos, qui inter Argivos Macedonum partibus favebant, Pafsam & Amyrtoum vocat. Videndum igitur est, annon sit erratum librarii.

Μυρτίλῳ. Myrtilus, Atheniensis, Comicus, filius Lysidis, frater vero Comici Hermippi. Fabulæ ejus sunt *Titanopanes, Amores*.

Μύρτον. Muliebre pudendum. Aristophanes: *Nam mulieres hortum suum a nobis ne attingi quidem sinunt, priusquam consentientibus omnium voluntatibus cum universa Græcia fœdus faciamus*.

Μύρτον. Figura pudendi muliebris: cujus pars media vocatur κλειτοῖς. Hinc pudendum muliebre lascive attrectare, κλειτοῖς ἐλάττειν dicitur. Pellicula vero pudendi illius dicitur ὑποδοῖς: & labrum, μυρτοχέλις.

Μυρτόνιον. Myrtonium. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Castellum erat in Thracia.

Μῦς. Mus. Nomen proprium pugilis. Significat autem & genus animalculi, i. e. mu-rem.

Μύσαντι. Illius, qui clausit oculos. Qui connivit. Et ἔμυσας, connivisti, vel oculos clausisti. [In Epigrammate:] *Nuptiis matura, & ad jucunda Veneris opera per ætatem apta, Patrophila, dulces oculos clausisti*.

Μῦς ἄρτι πίπῃς. *Mus modo picem gustans*. De iis dicitur, qui, cum ante audaces & impudentes essent, subito timidi apparent.

Μῦς δ' αὖ φαν. *Mus apparens apertos mores significat*.

Μυστήριον. Aversor. Abominor. Detestor.

Myrtilum ἐν Τιτανόπαισι laudat. Fabulæ hujus nomen corruptum etiam est apud Enarratorem Comici ad *Aves*, pag. 610. ubi hodie legitur, Μυρτίλῳ ἐν τῇ Τιτανόπαισι. Rescribe, ἐν Τιτανόπαισι. Ceterum, alius est Myrtilus historicus, de quo vide Vossium.

5. Ἀμυρτῶν] Pag. 897. (564. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

Τὰ δὲ γυναικῆς ὑδὲ τῷ μύρτω θίγῃ
Ἐὼντι, πρὶν ἀπαντῆς ἐξ ἑνὸς λόγου
Σπεινδῶς ποιησόμεθα πρὸς Ἑλλάδα.

Hinc Suidam emendabis.

6. Ἐπὶ δὲ] Scribe ἀπὸ δὲ, ut recte legitur supra v. Κλειτοῖς ἐλάττειν.

7. Μυρτοχέλις] Potius, μυρτοχέλις. Vide Lexica.

8. Μυρτόνιον. Δημοσθένους.] Ex Harpocrate: sed apud quem, ut & apud Demosthenem, legitur Μύρτον.

9. Ἀκμῆς πρὸς ἔρωτα.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum exstat Anthol. lib. 111. cap. 111. Epigr. x. ut & Portus observaverat.

10. Μῦς δ' αὖ φαν.] Est versus onirocriticus, qui legitur apud Alframpsychem. Nicephorus vero sic habet:

Μῦς ἀναφανείς δὲλον ἔμπροσθεν ἔσται.

Metrum claudicat, quod fulciatur, si pro δὲλον scripseris ἔδδλον.

11. Ἐνδύλος.] Sic recte legitur in uno MS. Paris. itemque apud Alframpsychem. At priores Edit. male habent, ἔδδλος.

Μυσά-

Μυσάχνη. ἡ πόρνη, ὡς ἂν Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτῃς, καὶ δῆμος, καὶ παχέια. Ἰππώναξ δὲ βορβορόπιν καὶ ἀχάδαρον ταύτῃ Φησὶν ὑπὸ τῇ βορβόρῃ. καὶ ἀναστυρόπολιν ὑπὸ τῇ ἀναστυρίᾳ. Ἀνακρέων δὲ, πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόνον. Εὐπολις, εἰλίποδα. ἔκ. τ. εἰλήσεως τ. ποδῶν τ. χ. τὴν μίξιν.

nificat. Eupolis εἰλίποδα, i. e. pedes implicantem & conturbantem in coitu.

Μυσι κανθαρίς. ἐπὶ τῇ μιδνὸς ἀξίαν.

Μυσίων. Θρακικῶν. μέρη γὰρ τ. Θράκης πολλὰ εἰσι τ. Μυσίαν. Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι κρημνῶν ἀπο Μυσίων. τ. τέστι, χ. εἰών.

Μύσκελος. ὅστις χρησμὸς δοθέντος, τὴν ὑγίαν τ. πλῆτῃ περικρίνῃ. ὁ δὲ χρησμὸς ὅστις.

Χάρις καὶ πόλεως οἰκίτορα λαὸν ἔχοντες,

Ἥλθ' ἐρησόμενοι φοῖβον, τίνα γαίαν ἔκμηδε.

Ἄλλ' ἄγε δὴ φράζεο, ἀγαθῶν πότρεόν κεν ἔλοιοδε,

Πλῆτον ἔχον κτεάνων, ἢ τερπνοτάτῃ ὑγίαν.

Καὶ ἀκύνειες, ὁ μὲν Ἀρχίας πλῆτον αἰεῖται, πλῆτσοι γὰρ οἱ Συρακούσιοι. ὁ δὲ Μύσκελος, ὑγίαν καὶ εἰσὶν ἐρρωμένοι οἱ Κροτωνιάται.

Μύσκελος. ὄνομα κύριον. καὶ χρησμὸς ἐχέτω αἰθέρας ὅστις ἔναι αὐτὸν κτίζοντα πόλιν, ὅπως ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθέρας ὑετὸς λάβοι. ὁ δὲ ὥστε οὐκ ἂν ποτε ὑφ' αὐτῆς κποθήσεται πόλιν, ἀλλὰ τὸ ἀδύνατον τῆς χρησμῶ. γονομῶν δὲ αὐτῶν χ. τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀμνησθῆναι εἰς τὴν κτίσιν, παρακαλεῖσθαι τ. παλακίδα δακρύειν, ὁδυρομένη τὰς πλάνας, καὶ πῶς οὐκ ἐχέτω τὰ δάκρυα τ. αἰθέρας. τῆτο γὰρ ὀνομάζετο χ. τὸς Μυσκέλους χρησμῶς. τ. δὲ συμβαλλόμενον τέλος εἰληφέναι τ. χρησμὸν, ἐκεῖ κτίσθαι πόλιν.

Μῦς λευκός. οἱ κατοικίδιοι μῦες ἄγαν πρὸς τ. οὐρανὸν κεκίοντες, καὶ μάλιστα οἱ λευκοί. ὅσοι δὲ εἰσι θήλεις. ἐπὶ τῇ ἀκρατῶν εἰς τὰ ἀφροδίσια εἰσὶν ἢ παρομμία.

Μύσος. μίασμα.

Μύσωνα. τ. χ. Χιεύαν.

Μυστῶν λεία. παρομμία τίς ὅτι, λαβῶσα τ. ἀρχὴν ὑπὸ τῇ καταδρομῇ τῇ ἀστυγιστῶν καὶ ληστῶν τ. Μυσίας, χ. τὴν Τηλέφῳ τῇ βασιλείᾳ ὑπὸ δῆμιαν.

Μυστῶν λεία. παρομμία ἐπὶ τῇ κακῶς ἀφραζομένη. οἱ γὰρ εἰσὶν κατ' ἐκείνον τ. χρόνον τῆς Μυσίας ἐληφέναι.

1 Δῆμος.] Lego, δῆμος, i. e. publica.

2 Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι κρ.] Sophocles *Ajace*, pag. 44. 45. ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur:

Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπο Κρημνῶν.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

3 Μύσκελος. ὅστις χρησμὸς δοθέντος.] Confer Nostrum supra v. Ἀρχίας, ubi eadem leguntur.

4 Καὶ χρησμὸς ἐχέτω αἰθέρας ὅστις ἔναι αὐτὸν κτίζοντα π.] Scribe: Καὶ χρησμὸς Μυσκέλος φασὶ δόξαι, κτίζῃ πόλιν, ὅπως ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθέρας, &c. Sic enim recte legitur apud Scholiastam A-

Μυσάχνη. Sic apud Archilochum vocatur meretrix. Item, ἐργάτῃς, & δῆμος, & παχέια. Hipponax vero eam appellat βορβορόπιν, i. e. impuram; a βορβόρῃ, cœnum, lutum: itemque ἀναστυρόπολιν; ab ἀναστυρίᾳ, i. e. veste retracta pudenda retegere. Anacreon, πανδοσίαν, i. e. omnibus sui copiam facientem, λεωφόρον, viam publicam, & μανιόκηπον, hortum insanix. Κῆπος enim pudendum muliebri significat.

Μυσι κανθαρίς. Muribus cantharis. De nullo pretii rebus dicitur.

Μυσίων. Mysiorum. Id est, Thracicorum. Magna enim Thraciæ pars Mysiæ vicina est. *Teucer modo ex regione Mysiæ huc venit.*

Μύσκελος. Myscelus. Hic accepto oraculo, sanitatem divitiis anteposuit. Oraculum autem tale fuit: *Vos, novæ colonix duces, venistis interrogaturi Apollinem, in quam regionem vobis proficiscendum sit. Quare agite, considerate nunc, utrum bonorum eligere præstet: an copiam divitiarum, an vero suavissimam sanitatem.* His auditis, Archias divitias elegit; (unde Syracusani divites evaserunt) Myscelus vero sanitatem: quæ ratio est, quare Crotoniæ robusti sint.

Μύσκελος. Myscelus. Hic oraculo jussus est urbem condere, ubi cælo sereno pluvia cum deprehendisset. Ille autem putabat, nunquam a se urbem conditum iri, quod oraculum nullum exitum habere posset. Cum vero in Italiam venisset, & de condenda urbe sollicitus esset, ajunt concubinam ipsi adfidentem lacrymari cœpisse, deplorantem errores suos; casuque quodam contigisse, ut cælo sereno lacrymæ istæ, quas oraculum Myscelo redditum pluviam vocabat, funderentur. Ille igitur, cum oraculum ad finem perductum esse conjecisset, urbem illic condidit.

Μῦς λευκός. Mus albus. Domestici mures ad coitum valde proclives sunt; præcipue vero albi, qui sunt fœminæ. Dicitur igitur proverbium hoc in homines valde libidinosos & in venerem proclives.

Μύσος. Piaculum. Scelus.

Μύσωνα. Mysonem, Cheneum.

Μυστῶν λεία. Mysorum prædatio. Proverbio huic locum dederunt latrocinia, quibus vicini prædones Mysiam infestabant, Telepho Rege peregre profecto.

Μυστῶν λεία. Mysorum prædatio. Proverbium in eos, quorum res hostiliter diripiuntur. Finitimi enim illo tempore, quo Telephus aberat, ex Mysia prædas egerunt.

riftophanis ad *Nubes*, pag. 148. (81. Ed. Baf. P.) unde totum hunc locum Suidas excerptit. Verba enim illa, *ἐχέτω αἰθέρας ὅστις ἔναι αὐτὸν κτίζοντα π.* sunt ipsius Aristophanis, quæ compiler male cum verbis Scholiastæ miscuit.

5 Τὴν Χιεύαν.] Scribe, τ. Χιεύαν. Myso enim erat Χιεύαν, ut præter alios testatur Laertius, qui ejus vitam descripsit.

6 Μυστῶν λεία. παρομμία τ.] Ex Harpocrate. Locus autem Demosthenis, ad quem nota hæc referenda est, existat in oratione pro Ctesiphonte, pag. 322.

7 Ἀπὸ τῆς καταδρομῆς τῆς αἰς.] Scribe, ἀπὸ τῆς καταδρομῆς τῆς αἰς. γαίαν καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν, ut habet Harpocratio.

Μῦς· πίττης γένε[ι]. ἐπὶ τῇ νεωτὶ ἀπαλλασσόων
μὲν κόπῃ, καὶ, ὅσα μῦς ἐν πίττῃ. Σπὸ Μῦς τῷ Γα-
ραντίῳ, κακῶς Ὀλυμπίαν ἀταλλάξαι.

Μυσταγωγεῖ. αἰπαπκῇ. μυστήρια ὅπτιτελει. ὡς μυ-
στήρια ἀγῶν, ἢ ἐκδιδάσκει.

Μυσταγωγός. ἱερθεύς. μυστήριον διδάσκαλος.

Μύστακα. τὸ χεῖλ. Ἰωάννης τὸ Μυστάκωνα πα-
ρεστήσατο, καὶ χειροτονεῖ τὸ Λογγίβαρδον.

Μυστηπόλ[ις]. ὁ αἰεὶ τὰ μυστήρια ἀναστροφόμενος.

Μυστήρια. τελεταί. μυστήρια ἐκλήθησαν, ὡς τὸ
τῆς ἀκύντας μύειν τὸ στόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξη-
γεῖσθαι. μύειν δὲ ὅτι, τὸ κλείειν.

Μύστης. ὁ τὰ μυστήρια ὁπταμέδμος, ἢ διδάσκων.

Μυστῖλ[ος]. ἡ κατὰ τὴν ἰδίαν δὲ μυστῖλη λέγει[το] ὁ
ἄρτος, ὁ τοῖς κυσὶ βαλλόμενος. καὶ μεμυστλημένος,
ἀντὶ τῆς, κατεργασμένος, μεμασσημένος.

Μυστῖλην. ψωμόν. κοῖλον ἄρτον, ὃν ἐποίησεν, ἵνα ζω-
μὸν δι' αὐτῆς ῥαῖσι.

Μύστις, μύστιος. καὶ τὰς μύστις.

Μυστωτόν. ἡ ὑπόπτεμμος πὶ ἀλφ. σκορόδον. κατα-
σκηναίει δὲ σπὸ πυρὸς, καὶ σκορόδον, καὶ ὡς. Σπὸ τῷ
παντὸς ἐν τῷ σκηναίω τὸ μέρος ἐδήλωσε. τῷ τε-
σι, τὰ σκορόδα.

Οἶμοι τάλας, μυστωτόν ὅσον ἀπάλεσα.

Μυχαίταλον. ἐσώταλον. καὶ μυχοίταλον. καὶ Μυχεία, ἢ
Ἀφροδίτη.

Μυχθίζης. χληνάζης. μυκλήζης. ἐν ἑπὶ ῥαμμαί.
Καὶ σιμαί σεσιγῶς

Μυχθίζης. τάχα πῦρ Σαρδόνιον γελᾶσθαι.

Μύχιος σήραγξ.

Μύχος. ἢ μυχός. ὁ ἐνδοτάλιος τόπος.

Ὡς σφιν γένε[ι] γεροσπός εἰσαιεῖ,

Μέχεις ἀν' μυχὸς κίχαις τῷ κέτω Θεῷ.

Μυχαί. ὡς Ἡροδότῳ, κατὰ δούσης. τὰ ἐνδον.
ca subterranea, sive latibula, & specus.

N A.

Ναπών. ὄνομα κύριον.
Νάβα. ὡς ῥα Ῥωμαίοις τὸ ἑρμειῶν. Φαί-
νεταί δὲ ἐν πολλοῖς μὴ διεγνώστα τῆς Ἑλλάδος Φω-

1 Μῦς πίττης γένε[ι] Vide supra, Μῦς ἀρτὶ πίττης γένε[ι].

2 Ἰωάννης τὸ Μῦς.] Scribendum puto, Ἰωάννην τὸ Μυστάκωνα: &
deinde, μετρήσας. Fuit enim olim Joannes quidam, a mystace
Μυστάκων cognominatus, cujus meminit Theophyl. Simoc. lib. 1.
cap. ix.

3 Μυστῖλ[ος] Scribendum est, μυστῖλ[ος], per duplex λ. Aristo-
phanes Equit. pag. 338. (236. Ed. Baf. P.)

Κατεργασμένος, καμφοῖν χροῖν
Μυστῖλ[ος] τῶν δημοσίων.

Μῦς πίττης γένε[ι]. *Mus picem gustat.* De his
dicitur, qui modo molestia aliqua defuncti
sunt. Et, *Tanquam mus in pice.* Ductum hoc
est a Mure Tarentino, qui victus ex certa-
mine Olympico discessit.

Μυσταγωγεῖ. Accusativo jungitur. Mystheria
tradit, vel docet. Proprie, mysteria agit.

Μυσταγωγός. Sacerdos. Mystheriorum doctor,
vel magister.

Μύστακα. Mystacem. [Et Μυστάκων, Mysta-
con. Nomen proprium.] *Joannem Mystaco-
nem magistratu movit, & Longobardum in e-
jus locum elegit.*

Μυστηπόλ[ις]. Qui circa mysteria versatur.
Mysta.

Μυστήρια. Mystheria. Arcana sacra. Initia.
Μυστήρια autem dicta sunt a μύειν, i. e. clau-
dere; quod qui ea audirent, os clauderent,
sive tacerent, nec ea ulli enuntiarent.

Μύστης. Mystes, vel mysta. Id est, myste-
riorum peritus, vel mystheriorum doctor.

Μυστῖλ[ος]. Comedit. Sorbet. Proprie vero
μυστῖλη vocatur panis, qui canibus objicitur.
Et μεμυστλημένος, dentibus comminutas,
manfas.

Μυστῖλ[ος]. Frustrum panis excavati, quo jus
forbebatur.

Μύστις. Atramentum sepiæ. Et [in plurali
accusat.] τὰς μύστις.

Μυστωτόν. Alliatum. Moretum. Sive, in-
tritum quoddam ex alliis confectum. Para-
tur vero ex caseo, alliis, & ovo. A toto igitur
edulio partem significat: allia scilicet.
[Aristophanes:] *Hei mihi misero, quantum
moreti amisi!*

Μυχαίταλον, & μυχοίταλον. Penitissimum. In-
timum. Quod est in intimo recessu situm. Et
Μυχεία, epithetum Veneris.

Μυχθίζης. Irrides. Naso suspenso derides.
In Epigrammate: *Et simis naribus oreque
hianti nos irridens, fortasse Sardonium risum
ridebis.*

Μύχιος σήραγξ. Intima caverna. Recondi-
tum antrum.

Μύχος, vel μυχός. Locus intimus. Reces-
sus. Penetrable. [Sophocles:] *Ut eos in sene-
ctute semper alat & foveat, donec ad imam
Plutonis domum descendant.*

Μυχαί. Sic apud Herodotum vocantur lo-
ca subterranea, sive latibula, & specus. Item, penetralia.

N A.

Ναπών. Naafon. Nomen proprium.
Νάβα. Sic apud Romanos vocatur
navis, quo fretum aliquod trajicitur. In mul-

Scholiasta ad eum locum: Μυστῖλ[ος]. κατὰ τὴν ἰδίαν δὲ μυστῖλη λέγει[το] ὁ
ἄρτος, ὁ τοῖς κυσὶ βαλλόμενος τῷ ἀρτὶ τῷ πίττῃ. Hinc
Suidas sua deprompsit.

4 Μυστῖλ[ος]. ὑπόπτεμμος πὶ ἀλφ. σκ. Ex Scholiasta Aristophanis
ad *Acharnens.* pag. 379. (268. Ed. Baf. P.)

5 Ἐπὶ ῥαμμαί Anthol. lib. vii. pag. 612.

6 Ὡς σφιν γένε[ι] γε. Duo hi fénarii leguntur apud Sopho-
clem *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

7 Περὶ μύστιον Potius περὶ μύστιον, per i. Nam περὶ μύστιον, per i, fre-
tum significat.

της ἢ Ῥωμαϊκῇ. ναῦς γάρ, καὶ νάβα, ἐγγύς.

Ναβάται. γένος Ἀράβων. Ὁ δὲ πέμπτ' αὐτὸς Ἀράβας, τὸς λεγόμενος Ναβάας. καὶ Ναβαταῖοι, ἐθνη.

Νάβλα. εἶδος ὄργανου.

Νάβις, Νάβιδος. Λακεδαιμονίων τύραννος.

Ναβυθάς. ἔτος ιὺ ἐπὶ Ἀχαάβ, ἐξ Ἰζάβη πόλεως, ἀρχομένητων ὧν. Ἦ δὲ βασιλέως Ἀχαάβ ὁδὸς χαλκῆτος αὐτὸν σποδῶς πρὸς ὅσας βύλας τὸ πλησίον αὐτῷ ἴδιον ἀγρὸν, ἵνα συνάψας αὐτὸν, ἐν ποιήσῃ κτήμα· εἰ δὲ μὴ βύλοις χεῖματά λαβεῖν, ἐπιτρέψαιλος ἐκλέξασθαι τῶν ἀγρῶν πῶς τῶν ἐκείνων τῶτο μὲν ἔφησιν ποιήσῃ, αὐτὸς δὲ τιμὴν ἰδίαν χαρπῶσατο γῆν, ἡ δὲ ἐκληρονόμησε τὸ πατρὸς. λυπηθεὶς δὲ ὡς ἐφ' ὕβρι τὸ μὴ ἀλλότρια λαβεῖν ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα λυτὸν ἀποσπέντα, ἔπειτα τρεῖς. Ἦ δὲ Ἰεζάβελ πυθανόμηνς ὅ, π λυπεῖται, διηγῶσα αὐτῇ τὴ Ναβυθά σκαυτήτα. καὶ ὡς χρησάμενος αὐτὸν λόγους ὁππαικίαι, καὶ βασιλικῆς ἐξουσίας ὑποδεδεγμένος, ὑβριδῶν, μὴ τυχὼν ὧν ἤξιος. ἡ δὲ μὴ μικροψυχὴν ἐπὶ τέτοις παρεχάλη, παυσάμενος δὲ τὸ λύπης, ἐπὶ τιμὴν συνήθη τραπέζας ὁρῶσαν. μελήσῃ γάρ αὐτῇ αὐτὴ τὴ Ναβυθά πτωχίας. καὶ ὁδὸς χεῖμα πέμπτ' ἡ γράμματά αὐτὸς τὸς ὑφ' ἑαυτῶν τῶν Ἰσραηλίων, ἐν τῷ Ἀχαάβ ὀνομαζόμενος, νηστεύσας κελύβουσα, καὶ ποιησαμένης ἐκκλησίας, ἀποχαιρῶν μὲν αὐτὸν Ναβυθά. εἶναι γάρ αὐτὸν ἐκ γένους ὁππαικῶν. ὁδὸς σκαυτήτα δὲ τρεῖς πολυμήνης καὶ ἀμαρτυρήσοντας αὐτῷ, ὡς τὸ Θεὸν εἶναι βλασφημήσας, καὶ τὴ βασιλεία, χαταλθῶσα· καὶ τέτρω αἰσχυρῶς αὐτὸς τὸν τρέπῳ. καὶ ἔτι ἀπέθανε. καὶ ἔτι αὐτὸς ἐκληρονόμησεν Ἀχαάβ τὴ ἀμπελῶνα. ἀνακλήσας δὲ ὁ Θεός, πέμπτ' Ἡλίας τὴ ἀποφῆτιν αὐτὸς Ἀχαάβ αὐτὸς τὴ πεπραγμένων ἐλέγξοντα, καὶ εἶπε τῷ Ἀχαάβ· Ἀνδρὸν ἀπέκλεινας ἀδίκως τὸν ἀληθῆ διαπύλιν τοῦ χρεῖος, καὶ τὸ ἐκείνων τὸ τόπον, ἐν τῷ τὴ Ναβυθά νεκρὸν συνέβη ὑποκυνῶν δαπανηθῆναι, τὸ τε σαυτοῦ αἷμα, καὶ τὸ τὸ γυναικὸς ἐκχυθῆναι, καὶ πᾶν σὺ τὸ γένος σπολεῖται, τοιαῦτα ἡσυχώτος. ὁ δὲ Ἀχαάβ μετὰ μελὸς γυνόμενος, καὶ σακκίον ἐνδυσάμενος, γυμνοῖς τοῖς ποσὶ διήγει, μὴ τρεφόμενος, ἀπομολογόμενος τὰ ἡμαρτημένα, καὶ τὸ Θεὸν ἐξουμνίζων. ὁ δὲ Θεὸς αὐτὸς τὴ ἀποφῆτιν εἶπεν ὑφ' ἑαυτῶν τὸ γένος πτωχίαν, ἐπεὶ τοῖς τετολμημένοις μετάνοι· τελέσθ' δὲ τὴ ἀπειλήν ἐπὶ τῷ Ἰζάβη.

generis supplicium, quod Rex facinoris perpetrati poenitentia duceretur: sed se illas minas ad finem in Achaabi filio perducturum esse. *Port.*

Ναβυχοδονόσορ, βασιλεὺς Βαβυλωνίων. ἔτος κτίσας Βαβυλῶνα πόλιν μεγάλην, καὶ κινερέαν, καὶ ἐπάνω αὐτῆς κτίσας τεχνιστάμενος, τὴ κληθέντα κρεμαστόν, καὶ καὶ φυλάσσας ἐν αὐτῇ παντοδαπὰ γένη

tis enim lingua Romana a Græca non differt. Naῦς enim & νάβα sunt voces affines.

Ναβάται. Nabatæ. Gens Arabum. *Ille vero mittit ad Arabas, qui Nabatæ vocantur.* Et Nabatæi, nomen gentile.

Νάβλα. Nabla. Instrumenti musici genus.

Νάβις. Nabis, Nabidis. Lacedæmoniorum tyrannus.

Ναβυθάς. Nabuthas. Hic fuit sub Achaabo, ex Isaro urbe, agrum possidens prædio ejus conterminum. Cum autem Rex Achaabus ipsum rogaret, ut pretio, quantumcunque vellet, suum agrum vicinum sibi venderet, ut illo cum cæteris suis agris conjuncto, possessionem unicam faceret, nisi vero pecuniam accipere vellet, se ipsi permittere, ut ex suis agris eligeret, quemcunque vellet: ille se hoc facturum negavit, & se suo agro frui velle dixit, quem a patre jure hæreditario accepisset. Rex autem, ut contumelia affectus, quod aliena non accepisset, nec balneis, nec cibo uti voluit. Cum autem quæreret Jesabel, cur tantopere doleret; Rex ipsi Nabuthæ rusticitatem narravit, & quomodo ipsum lenibus verbis, & regia Majestate indignis compellasset, & tamen ab eo contumeliose fuisset exceptus, quod iis potiri non potuisset, quæ petiisset. Illa vero Regem hortabatur, ne propterea desponderet animum, sed posito mœrore ad consuetam vivendi rationem rediret. Nam Nabuthæ poenas sibi curæ fore dicebat. Et confestim literas ad Judæorum Principes mittit, Achaabi nomine scriptas, jejuniū indicens. Et convocata concione jussit eos in primo loco Nabutham collocare. Nam ex illustri genere eum esse dicebat. Ipsa vero subornatis tribus audacibus hominibus, qui contra ipsum testarentur, ipsum Deo & Regi maledixisse, effecit, ut eum lapidibus obruerent, & hoc modo interficerent. Sic igitur illo mortuo, Achaabus vinea gratis potitus est. Deus vero indignatus, mittit Heliam Prophetam ad Achaabum, qui perpetratum facinus ipsi exprobraret. Et dixit Achaabo: Quia injuste occidisti verum vineæ dominum, in illo ipso loco, in quo accidit, ut Nabuthæ cadaver a canibus absumeretur, & tuus & uxoris tuæ sanguis effunderetur, & totum tuum genus peribit ob hujusmodi facinoris impietatem. Achaabus vero poenitentia ductus, sacco induto, nudis pedibus ambulabat, abstinens a cibo, suæque peccata confitens, & Deum placare studens. Deus vero Prophetæ dixit, se dilaturum ge-

Ναβυχοδονόσορ. Nabuchodonosor, Rex Babylonis. Hic, cum condidisset Babylonem urbem magnam, & cisternam, & supra eam extruxisset hortum, qui pensilis vocatur, & in eo omnigena plantarum genera plantasset,

¹ Ναβυθάς. ἔτος ιὺ ἐπὶ Ἀχαάβ, ἐξ Ἰζ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum descripta sunt ex Josephi *Antiq. Jud.* lib. viii. cap. xiv.

Φυτῶν, ἐν αὐτῇ διήκει. εἰς τὴν οὖν ἡ γυνὴ αὐτῆς
 ὡς ἀπολύσασα, καὶ πᾶσαι γυνὴ ἐκείνῳ ἐποπτεύουσα,
 κατετέρπετο, ὑπὸ ὕδατος ὀρωμένη. ὁ δὲ Ναβουχοδονόσορ
 ἀφ' ἀποδυομένου ἔφη μὲν ἐπάρσεως πολλῆς καὶ ἀλα-
 ζορίας. Οὐχ αὐτὴ ἐστὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἣν ἐγὼ
 εἰς οἶκον βασιλείας ἐν τῇ κρήνῃ τῇ ἰσχυρῇ μὲν εἰς π-
 μὴν τῇ δόξης μὲν ἀποδύμωσα, καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου ἐν
 τῇ σφύρῃ αὐτοῦ ὄντος, φωνὴ ἐν τῇ ἔραυνῃ ἐγένετο.
 Σοὶ λέγω Ναβουχοδονόσορ· Ἡ βασιλεία σε παρήλθεν
 ἀπὸ σοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνδρώπων ἐκδιώξω σε, καὶ
 μὲν θηρίων ἡ κατοικησὶς σε, καὶ χόρτον ὡς βῆν ἰω-
 μιστοῖ σε καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ἀλλαγῇσιν ἐπὶ σέ, ὥς ὅτι
 γινώσκεις, ὅτι κυριεύει ὁ ὕψιστος τῇ βασιλείᾳ τῆς ἀν-
 δρώπων, καὶ ὅτι ἐὰν δόξῃ, δώσῃ αὐτῷ. καὶ αὐτῇ τῇ
 ὥρᾳ ὁ λόγος συνεπλέετο ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ. καὶ ἀπὸ
 τῆς ἀνδρώπων ἐξεδιώχθη, καὶ χόρτον ὡς βῆς ἡδύει,
 καὶ ἀπὸ τῆς δόξης ὅτι ἔραυνῃ ἔπιπε, καὶ τὸ σῶμα αὐ-
 τῆς ἐδάφη, καὶ αἱ τεύχεα αὐτοῦ ὡς λέοντος ἐμεγα-
 λύνθησαν, καὶ οἱ ὄνυχες ὡς ὀρνέων. μὲν δὲ ταῦτα πάλιν
 φησὶν ὁ αὐτὸς ὡς αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως· Ἐν
 τῇ χειρὶ ἐκείνῳ αἱ φρένες μὲν ἐπεσφράφησαν ἐπ' ἐμὲ,
 καὶ εἰς τὴν πμὴν τῇ βασιλείᾳ μὲν ἐπαυλῆθον, καὶ ἡ
 μορφή μὲν ἐπέσφραγεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ οἱ τύραννοί μὲν καὶ
 οἱ μεγιστάνες μὲν ἐζήτουν με, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν
 μὲν ἐκραυαίνοντο, καὶ μεγαλοσύνην ἀεισποτιέμενα παρ-
 σέθεν μοι. νῦν οὖν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ αὐτῷ καὶ ὑπε-
 ρυψῶ καὶ δοξάζω τῇ βασιλείᾳ τῇ ἔραυνῃ, ὅτι πάντα
 τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀληθινὰ, καὶ αἱ τεύχεα αὐτοῦ κεί-
 σθαι, καὶ πάντα τὰς περὶ μένους ἐν ὑψηραῖς δυνάμει ταπεινώσασθαι. καὶ Ἡσαίας δὲ λέγει ὡς αὐτοῦ.

Ναίται. οἰκήτορες.

Ναζαριεύς. ἀπὸ Ναζαρέτ τῇ Γαλιλαίας.

Ναζαραῖος. ὁ Θεὸς κεχαρισμένος, καὶ ἀφιε-
 ρωμένος. ὁ μοναχός. ἴσται δὲ, ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βα-
 σιλέως Ῥώμης, Πέτρος ὁ Ἀπόστολος χειροτονήσαντι
 Εὐόδιον ἐν Ἀντιοχείᾳ, μετονομάσθησαν οἱ πάλαι λε-
 γόμενοι Ναζαραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί.

Νάζις. ἐθνοκόν.

Ναζωραῖος. ὁ ἀπὸ τῇ Ναζαρέτ. ὡς καὶ Ναζα-
 ρεύς.

Νάξ. γάξ. ῥέξ.

Ναΐδες. πηγαί. ἡ Νύμφη ὡς τοῖς νάμασι ἀφ-
 τείσθαι.

Ναῖς, ἡ καὶ Λαῖς. ἐταίρα τις, ἥς μέμνηται Λυ-
 σίας, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλέτῳ.

Ἐγὼ δὲ Λαῖς ὅτι ἀφ' οὗ Φιλωνίδης;
 ἀμεινον ἐν Ναῖς γράφει, ἡ Λαῖς ὡς καὶ Ἀθήναιος
 ἐπιστημαίνει.

Νάκλις. περὶ δάτων δρεάν.

Νάκλις. πόλις ὡς ἡ Ἡλιόπολις ἐν ἡ τὰ χαλκί-

¹ ἴσται δὲ, ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλ.] Eadem Suidas habet infra
 v. Χριστιανοί.

² Ναῖς, ἡ καὶ Λαῖς. ἴσται γ.] Ex Harpocrate. Confer etiam

in eo degebat. Ejus autem uxor in eo versans,
 & omnem illam regionem circumspiciens,
 vehementer gaudebat, quod a nemine con-
 spiceretur. Nabuchodonosor vero illum per-
 ambulans, cum magno fastu & arrogantia
 dixit: *An non hæc est illa magna Babylon,*
quam ego in Regis domum, mearum virium
potentia, in meæ gloriæ honorem edificavi?
 Cum autem adhuc hæc oratio esset in ipso
 ore, vox e cælo edita est: *Dico tibi Na-*
buchodonosor, Regnum tuum tibi eripietur, &
ex hominum consortio expellam te, & cum fe-
ris erit habitatio tua, teque tanquam bovem
gramine pascent, septemque tempora transi-
bunt super te, donec agnoscas, Altissimum esse
dominum regnorum Mundi, & cui voluerit, ea
dare posse. Et eadem hora completus est il-
 le fermo super Nabuchodonosorem. Nam
 ex hominum consortio expulsus est, herbam-
 que bovis instar comedit, & de cæli rore
 bibit, & ipsius corpus tinctum est, & ipsius
 pili tanquam leonis creverunt, & ungues,
 sicut avis. Postea vero idem de sua in pri-
 stinum statum restitutione dicit: *In illo tem-*
pore mens mea reversa est ad me, & pristino
regno restitutus sum, & forma mea ad me re-
diit, & Principes atque Magnates mei re-
quisiverunt me, & in regno meo confirmatus
sum, & magnificentia major addita est mi-
hi. Nunc igitur ego Nabuchodonosor lau-
 do, & extollo, & celebro Regem cæli, quia
 omnia ejus opera sunt vera, & viæ justæ:
 idemque omnes superbos deprimere potest. E-
 saias etiam de eo loquitur. *Port.*

Ναίται. Habitatores. Incolæ.

Ναζαριεύς. Nazarenus. Sive, qui est ex
 Nazaret urbe Galilææ.

Ναζαραῖος. Nazareus. Id est, Deo gratus
 & consecratus. Vel, monachus. Sciendum
 autem, tempore Claudii Romanorum Impe-
 ratoris, cum Petrus Apostolus Euodium An-
 tiochiæ [Episcopum] creasset, illos, qui
 prius Nazaræi & Galilæi vocabantur, muta-
 to nomine appellatos fuisse Christianos.

Νάζις. Nazis. Nomen gentis.

Ναζωραῖος. Nazoreus, sive, qui est ex Na-
 zaret. Et Ναζαρηὺς, idem.

Νάξ. Stillat. Fluit.

Ναΐδες. Naides, [vel Najades.] Fontes.
 Vel Nymphæ, quæ circa fontes degunt.

Ναῖς. Nais, quæ & Lais. Meretrix quæ-
 dam: cujus meminit Lysias, & Aristophanes
 in *Pluto*, [sic inquit:] *Nonne vero propter*
te Lais amat Philonidem? Præstat igitur
 Ναῖς scribere, quam Λαῖς: ut & Athenæus
 notat.

Νάκλις. Pellem ovillam.

Νάκλις. Naclis. Urbs prope Heliopolin,

Meursium Excerpt. Crit. Part. II. lib. IV. cap. XXIX. & Holstenium
 ad Stephanum v. Εὐκαρπία.

³ ὡς καὶ Ἀθήναιος ἐπιστημαίνει.] Lib. XIII. pag. 592.

Ἀετοτέλει. καὶ Θεόφρατος ὡς νάνων αἰδοῖον ἔχοντα μέγα. οἱ γὰρ νάνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσιν. νάνοι δὲ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ ναννοφυεῖς. οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἰνοί.

ναννοφυεῖς, pumilionis staturam habentes. Equi vero pusilli vocantur ἰνοί.

Νάξος. πόλις. καὶ Νάξια λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκρόν. Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης. ὁ γεγράφας ὅτι Νάξια πόλις Καρίας, ὁ πολίτης, Ναξιεύς, καὶ Ναξιάτης. λέγει καὶ ὅτι πόλις Σικελίας Νάξος. καὶ Κρητικὴ δὲ, ἀπὸ τῆς ἡ Νάξια λίθος. ἢ εἰ ἀπὸ τῆς ἡ γεγράφας, κρητικὴ εἰληφθῆναι λέγει, ἀπὸ τοῦ ἀφαιρέσεως, καὶ φανερῶσα. καὶ Κυκλάς δὲ νῆπτος ἐπίσημος ἡ Νάξος. ἢ ἀπὸ πινος Νάξος, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ νάξαι, ὅ ἐστι τῆς ἡ. Φασὶ δὲ τὰς ἐκεῖ Νάξιας γυναῖκας μόνας οὐκτάμνω τίκτειν, καὶ δωρεάν Ἑρως. καὶ Διώνυσος δὲ, Φασὶν, ἔπας ἐτέχθη. καὶ κρύνη δὲ καὶ Ἑρακλείδην ἐκεῖ, ἐξ ἧς οἶνος ρεῖ μάλιστα ἡδύς.

Ναξιερῆς. κένταρος. πλοῖα ἢ ἔτι λεγόμενα κένταροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα. ὡς νῦν Σίλφας λέγουσιν ἀνατίαν εἶδη. Κρατῖνος δὲ λέγει, ὅτι θαλασσοκρατῆρες ποτε Νάξιοι, ἐχρῶντο αὐτοῖς τοῖς κένταροις. ἢ ἔτι τῶν πλοίων τὰς θυλάκας πάλιν τὰς ἀρχιτεκτονίας ἐποίουν οἱ πλοῖοι ἐπανύμους. οἷον τῆς νῦν λέμενος, Ναξιερῆς ἀνόμαζον. ἐν τῇ αὐτῇ δὲ εἶναι καὶ Κνιδιερῆς, ἀπὸ Κνίδος. καὶ Κέρκυρας, ἀπὸ Κερκύρας. καὶ Πάγων, ἀπὸ Πάγου. ἀντικρυς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κένταρον εἶπε πλοῖον εἶναι. ἐπὶ δὲ καὶ εἶδος ποτιρίας. καὶ ἐν Πειραιεὶ Κανθάρεν λιμὴν. τρεῖς γὰρ λιμένες εἰσὶν. ὅπου ὁ Κανθάρεν, καὶ τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ κύκλῳ πέντε ποταμοὶ ἀπὸ Κανθάρεν ἤρῳ.

rooe sic appellatus, & Aphrodisius: circa quos sunt quinque porticus.

Ναπάτα. πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Αἰθιοπία. ὁ πολίτης, Ναπαταῖος.

Νάπη. πόλις Λέσβου. ὅθεν Ἀπόλλων Ναπαῖος. εἰσὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἑπειῶται.

Νάπης. πόλις Σκυθίας.

Νάπος, ὠδότηρος, καὶ νάπη, θηλυκῶς. ὄρεος ὑλάδος τόπος. οἰκεῖ νάπη, ὡς μὴ ἔχουσα φῶς ἀπὸ δάσους. Ξενοφῶν δὲ ὠδότηρος λέγει τὸ νάπος, ὡς τὸ ἑδάφος. Ἐπεὶ οἱ ἡγεμόνες ἐγένοντο ἐπὶ νάπῃ δυσέατῳ καὶ μεγάλῳ, ἔγνωσαν, ἀγνοήντες εἰ ἀβυσσῶν εἴη τὸ νάπος.

Νάπυ. σῖνηπι. τὸ ὡς εἰπεῖν ἀφύες, ἥτοι κακοφυεῖς.

1 Ἰνοί] Priores Editi. addunt, οἱ παλαιοὶ τῶν ὠδότηρων γονεὺς τῶν γενομένων. Sed verba haec in optimo MS. Paris. A. non reperiuntur; eademque in duobus aliis MSS. ad marginem leguntur: unde conjiciebam, ea non ab ipso Suida, sed ab aliis protecta esse.

2 Νάξος] Scribe. Νάξος. Vide Stephanum Byzantium h. v. unde Suidas haec mutuatus est.

3 Ὄσσον] Sic etiam habet Stephanus: sed male. Scribendum enim est ὄσσον, ut Pearsonius recte monuit. Hesychius: Νάξος, ὄσσον.

4 Ναξιερῆς κένταρος. πλ.] Notam hanc descripsit Suidas ex Scholiis deperditis in locum illum Aristophanis Pace, pag. 632. Τὸ πλοῖον ἵστα Ναξιερῆς κένταρος.

hominibus pusillis dicitur apud Neoclidem & Aristotelem. Et Theophrastus de nano loquitur, ut magnum inguen habente. Nani enim magna inguina habent. Νάνοι autem vocantur pumiliones, sive homines pusilli. Et

Νάξος. Naxus, urbs. Et Naxius lapis, i. e. cos Cretensis. Naxus enim est urbs Cretæ. Is, qui scripsit, Naxiam esse Cariæ urbem, cujus civis dicatur Naxiensis, & Naxiota; dicit etiam, Naxum esse urbem Siciliæ: itemque Cretæ, a qua Naxius lapis dictus sit. Quod si pro Κρητικὴ scribas κρητικὴ, per i [in syllaba prima,] tunc sic appellari dicit lapidem illum, quod quasi discernat & arguat [metalla.] Naxus etiam est una ex insulis Cycladibus, valde celebris, sic dicta vel a quodam Naxo; vel ἀνάξαι, i. e. immolare. Dicunt autem mulieres Naxias solas munere Junonis foetus ostimestres parere. Et Bacchum sic natum esse dicunt. Ibidem, ut auctor est Heraclides, fons est, ex quo vinum admodum suave manat.

Ναξιερῆς κένταρος. Cantharus in insula Naxo factus. Erant enim Canthari naves quædam, sic dictæ; quæ in insula Naxo fabricabantur: ut nunc Silphas vocant quædam acatiorum genera. Cratinus vero dicit, Naxios quondam, cum maris imperium obtinebant, Cantharis usos fuisse. Vel, veteres navibus imponebant nomina, sumpta ab urbibus, ubi primum fabricatæ erant: veluti lembos, nunc ita dictos, Ναξιερῆς appellabant. Ob eandem rationem & [naves] Κνιδιερῆς dictæ sunt a Cnido; & Κέρκυρος, a Corcyra; & Πάγων, a Paro. Menander vero in *Naucleo* disertè ait, Cantharum esse navem. Est item genus poculi, In Piræo quoque est portus Canthari. Tres enim ibi sunt portus, hic, [quem diximus,] Canthari, a Cantharo Her-

Ναπάτα. Napata. Urbs Libyæ prope Æthiopiam. Civis [ejus dicitur] Napataus.

Νάπη. Nape. Urbs Lesbi. Unde Apollo [dicitur] Napæus. Sunt autem & Napæi Epirotæ.

Νάπης. Napis. Urbs Scythiæ.

Νάπος, genere neutro, & νάπη, genere feminino. Locus montanus & sylvestris. Saltus. Quasi dicas νάπη, [a νῆ, & φῶς] quod propter arborum densitatem non habeat lucem. Xenophon genere neutro dixit νάπος, ut ἑδάφος. Cum duces ad ingentem & transitu difficile saltum pervenissent, constiterunt, ambigentes, an transiri posset.

Νάπυ. Idem quod σῖνηπι. Sinapi. [Dictum

Scholia ad illum locum, quæ hodie existant, hæc tantum habent: Ναξιερῆς κένταρος. πλοῖα ἢ ἔτι λεγόμενα κένταροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νῆσῳ. καὶ Κνιδιερῆς δὲ ἀπὸ Κνίδος καὶ τῆς Κερκύρας, ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τῆς Πάγου, ἀπὸ Πάγου.

5 Ἀντικρυς δὲ Μένανδρος. εἶδος ποτιρίας] Verba hæc in prioribus Editi. defunt, quæ ex optimo MS. Paris. A. revocavi.

6 Καὶ ἐν Πειραιεὶ Κανθάρεν λιμὴν.] Aristophanes loco laudato:

Ἐν Πειραιεὶ δὴ καὶ ἐν Κανθάρεν λιμὴν.

Vide ibi Scholiastam. Cæterum, hæc nihil faciunt ad vocem Ναξιερῆς, sed pertinent ad vocem Κανθάρεν, vel Πειραιεύς.

7 Ἐπὶ εἰς ἡγεμόνες ἵστα.] Hæc sunt verba Xenophontis, lib. vi. de Exped. Cyri, pag. 385.

Κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.
ἦ γυν ἐπέβλεψε θριμύ, καὶ ὀργίλον (θριμύ γ' τὸ νάπυ)
καὶ τὰς ὀφρύς συνέτειλε.

Νάρδων, ἢ Ναρθωνσία. ἐμπόριον, καὶ πόλις Κελ-
πική. ἐπὶ δὲ καὶ λίμνη Ναρθωνίης. καὶ Νάρβις, πόλις
Ἰλλυριῶν.

Νάρδος. μυρεφικὸν ἔλαιον. Θηλυκῶς.

Καὶ ἐς κυανότερα χαίτῳ

Νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένη ὑάλη.

Νάρθηξ. Ζήτης ἐνταῦθα, ὅπ' ὁ νάρθηξ ἀκείῳ τῷ
μεθύσῳ καὶ ἕως ἐλαφροῦ Διονύσου. καὶ τὸ,

Πολλοὶ μὲν ναρθηφόροι, παῦροι δὲ τε Βάκχοι.
καὶ ὅπ' Νάρθηξ νησίδιον ἐγγύς Φασί Σάμῳ, ἐν δεξιᾷ
τοῖς πρὸς ἀπέναντον ἔστι νησίον, Ναρθηκισαῖος, ἢ Ναρ-
θηκισός.

Καὶ πανακίαν

Νάρθηκα κροτάφῳ πλάκτορα νηπιάχῳ.

Νάρκη. μυρμηκίασις. Ὁ Αἰσχροφάνης

Οἷ' μοι, τί πέπονθα; ὥσπερ νάρκη με καὶ τὸ
χειρὸς κατὰ χεῖται,

Καὶ τὸ ξίφος ἐδύναμει κατέχευ.

Συντελῆ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐνθύμησις τῇ ἰχθυίδι τῇ νάρ-
κῃ, καὶ τὸ κατ' αὐτὴν πάθος.

Νάρμαλις. πόλις Πισιδίας. ὡς Κάβαλις.

Νάρυξ. πόλις. ἱστορεῖται Θηλυκῶς λεγομένη. ἢ καὶ
Ναρυκίαν, καὶ Ναρύκη ἐξ ἧς ἰὼ ὁ Λοκρὸς Αἴας.

Νάρων. ὄνομα κύριον.

Ναρσῆς, ὁ φρατὴρ τῶν Ῥωμαίων, εὐφρων ἐς τὰ μά-
λισα, καὶ δραστήριος, καὶ δεινὸς ἀρμόσασθαι τῷ πα-
ρεμπίπτοντι. καὶ παιδείας μὲν αὐτῷ ἔτοι μάλα μετῶν,
ἐδὲ τὰ τῆς θυγατρὸς ἐπεφρόντο. Φύσως δὲ ὄγε
δεξιότητι διέφερε, καὶ ὡρμήσθαι οἷός τ' ἰὼ λόγῳ
τὰ βιβλίου. καὶ ταῦτα τομίας γε ὦν, καὶ ἐν
τοῖς βασιλείοις περὶ ἀνάστατον ἀναπείθετο. ἰὼ δὲ
ἄρα καὶ τὸ σῶμα βραχύς, καὶ ἐν ἰσχύρῳ ἐκδε-
διητημένος. τὸ δὲ ἀνδρεῖον καὶ μεγαλουργὸν εἰς τοσού-
τον ἐκείνη, ὅσον ἀμέλει καὶ ἀπιστεῖσθαι. ἰὼ ἐπὶ Ἰου-
στιανῷ.

Νασάμων. ὄνομα κύριον.

Νασαμῶν. ἐξ ἧς Νασαμῶνες, ἔθνος Λιβύης.

Νατὸν. πυκνόν. πλήρες. μετὸν. μὴ ἔχον ὑπόκρυφον
π. Ἀφάρεθ δὲ τῷ μανῶ. τὸ γ' μανόν, ἀρετὸν, χαῖ-
νον, ἢ ἀνωφερές, ὡς Φλόξ. Νατὸς δὲ, ἀρσενικῶς, πλα-
κῆς, ἢ θερμὸς ἄριστος μελ' ἐλαίῳ. Ὁ Αἰσχροφάνης Πλάτῳ.

1 Κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μ. Senarius hic legitur apud Aristophanem Equit. pag. 326. (225. Ed. Baf. P.)

2 Καὶ ἐς κυανότερα κα. Fragmentum hoc decerptum est ex Epigrammate Anthologiae ineditae, quod integrum exhibuimus supra v. Μυρεφί.

3 Πανακίαν] Scribe παρεκρίαν, ut recte legitur in Anthologia inedita, ex qua Epigramma integrum, cujus fragmentum hoc pars est, publici juris fecimus supra v. Κίρκον. Ibi nos vide.

4 Πλάκτορα] Sic habent MSS. Paris. & codex MS. Anthologiae ineditae. At priores Edit. minus recte, πλάκτορα.

5 Μυρμηκίασις] Quid sit μυρμηκίασις, vide in Lexicis vulgatis.

est quasi νάπυ, a νῆ, & φύω. Aristophanes:] *Vultu acris, instar sinapi, quosvis intuebatur frontemque contrahabat.* Vel, acrem & iracundum habebat vultum, (sinapi enim acre est) & supercilia contrahabat.

Νάρβων. Narbo. Emporium & urbs Gal-
liae. Est & palus Narbonitis. Et Narbis, urbs Illyriorum.

Νάρδος. Nardus. Oleum quoddam odoriferum. Est generis foeminini. [In Epigrammate:] *Et in caeruleas comas nardum, glauco inclusam vitro.*

Νάρθηξ. Narthex. Ferula. Thyrsus. Quare cur thyrsus ebrioso & levi Baccho attribuitur. Et [proverbium:] *Multi thyrsiferi, pauci vero Bacchi.* Et Narthex est parva insula prope Samum, eo navigantibus ad dextram sita: cujus nomen gentile est, Narthecusaeus, vel Narthecusius. [In Epigrammate:] *Et ferulam, in qua ignis conditur, & quo tempora puerorum percutiuntur.*

Νάρκη. Torpedo. Torpor. Aristophanes: *Hei mihi, quid hoc rei est? Velut torpor quidam manui meae offunditur, ut gladium retinere nequeam.* Huc facit, quod de pisciculus torpedine, ejusque natura vulgo dicitur.

Νάρμαλις. Narmalis. Urbs Pisidiae: ut Cabalis.

Νάρυξ. Naryx, urbs; quae Narycion, & Naryce dicitur. Ex ea Ajax Locrus oriundus erat.

Νάρων. Naro. Nomen proprium.

Ναρσῆς. Narces, Dux Romanorum, prudens in primis & strenuus, valdeque peritus accommodandi se cuiusvis fortunae & eventui. Et doctrinae quidem aut eloquentiae non magnopere studuerat; naturae vero dexteritate eminebat; poteratque animi sui sensu commode verbis exponere: & haec quidem spado existens, & in aula delicate educatus. Idem statura fuit brevi, & corpore gracili: adeo vero strenuus, & ad res magnas gerendas aptus, ut propemodum fidem superaret. Vixit sub Justiniano.

Νασάμων. Nafamon. Nomen proprium.

Νασαμῶν. Nafamon. Et Νασαμῶνες. Nafamones. Gens Libyae.

Νατὸν. Densum. Plenum. Refertum. Quod nihil inane habet. Differt autem a μανόν. Μανόν enim est, rarum, laxum, tumidum; vel quod sursum tendit, ut flamma. Νατὸς vero, masculine, est placenta, vel panis calidus cum

Ea autem interpretatio quomodo voci νάρκη convenire possit, non video: quamvis sic etiam habeat Hesychius, itemque Photius in Lexico MS.

6 Αἰσχροφάνης] Vespi, pag. 482. (336. Ed. Baf. P.)

7 Οἷμοι, π. π. Metri gratia scribendum est, Οἷμοι, τί πέπονθα; ὡς νάρκη με &c. Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur, Οἷμοι, τί πέπονθα; ὡς νάρκη με, &c. Sed alteram lectionem malo.

8 Ναρσῆς, φρατὴρ τῶν Ῥωμαίων, εὐφρων ἐς τὰ μ. Hæc, & quae sequuntur, sunt verba Agathiae lib. 1. pag. 27.

9 Αἰσχροφάνης Πλάτῳ] Pag. 108.

Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναὸς εὖ πεπεμεμένος.
καὶ τοῖσιν μὲν ὃ ἐν ὀξείᾳ τάσῃ ναὸς ἢ θέμα τὸ ἐν
Ὀδυσσεΐᾳ νάσσαται. Νάτος μὲν τοι, βαρυτόνας,
πόλις Θράκης, ἢ ἐλέγιο καὶ Νεός.
cum acuto in penultima, est urbs Thraciæ; quæ & Νεός dicebatur.

Ναύαριον. ὡς αὖ Θουκυδίδης ὑπετέρας μὲν, ὅταν
πὶ τῷ ναὸς ἀπικλασθῇ, οἷον πηδάλιον, ἢ πὶ τοῖσιν.
Ναυαγία δὲ, θηλυκῶς, πᾶσα ἢ τῷ ναὸς ἀπάλῃα.

Ναυαγίων. πτωμαῖαν. Ἐξ ἑνὸς καὶ πᾶν ἐπὶ
πλατὺ ναυαγίων πεδίων.

Ναύαρχος. ὁ τῷ ναὶ ἄρχων.

Ναυαρχαῖ. δουκῆ.

Ναυάτος. ὅστις πρεσβύτερος ἂν τῷ ἐν Ῥώμῃ Ἐκ-
κλησίᾳ, διελθὼν, ἐπειδὴ Κορηλίου ὁ Ἐπίσκοπος τῆς
Ἐπιφάνειας πικρὸς ἐν τῷ διαγωμῇ, ὃν ὁ βασιλεὺς
Δέκιος χεῖρ ἔκκλησίας ἐκίνησεν, εἰς κοινωρίαν ἐδέ-
ξατο. ἀφ' αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἀφαιρέσεις, καὶ
εἰς Ἐπισκοπὴν ὡς τῷ συμφροσύνην αὐτῷ Ἐ-
πισκόπων ἀφαιρέσεις, ταῖς πανταχῶς Ἐκκλησίαις
ἐγχαρῆ, μὴ δέχεσθαι τῆς Ἐπιφάνειας εἰς τὰ μυ-
στήρια, ἀλλὰ ἀφαιρέσει μὲν αὐτὸς εἰς μετάνοιαν, ἢ
δὲ συγχώρησιν Ἐπιφάνειαν Θεῷ, τῷ δυναμῶν καὶ
ἐξουσίᾳ ἔχοντι συγχωρῆναι ἁμαρτήματα. τοιαύτας ἐ-
πισκόπας καὶ ἐπαρχίας δέχονται, ὡς τοὶ οἰκῆα
ἦδη ἐπιπύοντο τῷ δηλωτικῶν ταῖς κείσας. ὡς γὰρ ἐ-
κείνος ἐδήλω, μὴ δεῖν ἀφαιρῆσαι τῷ μυστηρίῳ τῆς μὲν
τὸ βάπτισμα εἰς θάνατον ἁμαρτίας πεποιθότας, τοῖς
μὲν ἐδὲ πικρὰ καὶ ἀπηνὴς εἶναι ἢ τοῦ κατόντος ἐκ-
θεσις. οἱ δὲ ὡς δύνανται αὐτὸν καὶ ὁρῶντα τῷ πολι-
τείᾳ ἐδέχοντο. ἐς τοσούτω δὲ τῷ κινήσει, Ἐπι-
καταλαβάνη Κορηλίου τοῦ Ἐπισκόπου γράμματα,
τοῖς μὲν τὸ βάπτισμα ἁμαρτημάτων ἐπαγγελλόμενα ἢ
συγχώρησιν. ἔπειτα δὲ ἀμφότεροι Ἐπιφάνειαν τὴν αὐτήν,
καὶ ἐκ τῶν θείων ὁχυρόντων, ἀφαιρέσει ἐλεγον,
ἕκαστος κατ' ἑῶς εἰς τὸ ἐπείγειν, ἐς ὃ καὶ ἀφαι-
ρον μᾶλλον ἐπέκλινεν. ὅσοι γὰρ Φιλαμαρήμονες, δρα-
ξάμενοι τὸ τότε δοθείσης συγχώρησεως, καὶ εἰς τὸ ἐπείγειν
χρόνον ἐπὶ πάσις ἁμαρτίαις αὐτῇ συνεχίσαντο. ἀλλὰ
Ναυάτος ἐπὶ Οὐάλεντι τοῦ βασιλέως, διαγωγὴν
κινήσαντι καὶ Χριστιανῶν, ἐμαρτύρησε.

quæ tum concedebatur, ea in posterum ad omne criminum genus abusi sunt. Hic Nova-
tus sub Valente Imperatore, qui persecutionem contra Christianos excitavit, martyrio vi-

Ναυαγίων. αἰρεῖται. τὰ Ναυάτος Φρονήσις. καὶ
τῶν ἐν τῷ Ἐπισκοπῷ Σισίννῳ, ἐλλόγιμος, καὶ
ἐξ αὐτῶν βιβλίων ὁππότε, καὶ κρείττων ἀφαιρέσει πε-
ρὶ δὲ τῷ δύνανται ἀφαιρέσει, καὶ πικρὰ. ἐρωτῶμεν

1 Ναυαγίων. πτωμαῖαν. ὡς αὖ Θουκυδίδης ἔδεικνυται. Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. 1. cap. 1.

2 Ἐξ ἑνὸς καὶ πᾶν ἐπὶ. Loculus hic legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 114 ut Portus etiam monuit. In eo autem excerpendo Suidas non tam metri, quam sensus rationem habuit, ut Lectori patebit, qui ipsum Sophoclem inspicere voluerit.

3 Ναυάτος. ὅστις πρεσβύτερος ἂν τῷ. Totum hunc locum describit Suidas ex Socratis *Histor. Eccles.* lib. 14. cap. xxviii. ut Pearsonius

oleo. Aristophanes *Pluto*: *Placenta enim bene pistata tibi obtingebat.* Et talem quidem significationem habet vocabulum ναὸς, acuto in syllaba ultima notatum: cujus thema est νάσσαται, quod in *Odyssea* legitur. At Νάτος, cum acuto in penultima, est urbs Thraciæ; quæ & Νεός dicebatur.

Ναύαριον. Apud Thucydidem neutro genere dicitur, cum pars aliqua navis fracta est, veluti gubernaculum, vel aliquid huiusmodi. Ναυαγία vero, genere fœminino, naufragium significat.

Ναυαγίων. Fragmentorum. Partium fractarum. *Ex uno malo totus campus fragmentis [curruum collisorum] repletus est.*

Ναύαρχος. Nauarchus. Navium præfectus.

Ναυαρχαῖ. Dativo jungitur. Classi præsum.

Ναυάτος. Novatus, Ecclesiæ Romanæ Prefbyter, ideo dissidium fecit, quod Cornelius Episcopus fideles, qui tempore persecutionis a Decio Imperatore contra Ecclesiam excitati, Idolis sacrificaverant, in communionem receperat. Hanc igitur ob causam cum fecisset, ab Episcopis, qui idem cum ipso sentiebant, ad Episcopatum euectus, scripsit ad omnes ubique Ecclesias, ne eos, qui demonibus immolaverant, ad sacra mysteria admitterent; sed ut hortarentur quidem eos ad poenitentiam, remissionem vero criminum relinquerent Deo, penes quem jus & arbitrium sit crimina remittendi. His literis ad omnes provincias perlatis, singuli pro suis moribus de his, quæ significabantur, iudicium tulere. Quod enim ille significaverat, ad sacramentorum communionem admittendos non esse, qui post baptismum crimen letiferum commississent, aliis quidem acerba & immitis videbatur huius regulæ promulgatio: alii vero hanc regulam ut justam & ad stabiliendam emendationis vitæ disciplinam in primis utilem, susceperunt. Dum hæc agitur controversia, supervenerunt literæ Cornelii [Romani] Episcopi, quæ iis etiam, qui post baptismum deliquissent, indulgentiam spondebant. Ita utrisque contraria inter se scribentibus, & sacrarum literarum testimonio sententiam suam confirmantibus, unusquisque, ut fieri solet, ad eam partem se contulit, ad quam jam ante suo ingenio erat propensior. Nam quibus peccare in deliciis erat, hi arrepta occasione indulgentiæ,

Ναυαγίων. αἰρεῖται. Hæretici Novatiani, si-
ve, qui Novati sententiam sequuntur. Ho-
rum Episcopus fuit Sisinnius, vir appime
eruditus, & sacrarum literarum scientia in-
structus, omnique calumnia superior: victu

nus etiam monuit.

4 Ἐπισκοπῶν. Sic rectius 2 MSS. Paris. & Socrates, quam priores Edit. quæ habent, Ἐπισκοπῶν.

5 Κινήσει. Sic recte MSS. Paris. & Socrates. At priores Edit. mendose, κινήσει.

6 Σισίννιος, ἐλλόγιμος, καὶ ἐξ αὐτῶν βιβλίων. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, deprompta sunt ex Sozomeni *Histor. Eccles.* lib. viii. cap. 1. ut itidem Pearsonius monuit.

Ναύμαχα. μακρὰ δόξατα, ὅτε καὶ ἀπὸ τῆς
γῆς, ἀφ' οὗ τί δέυπερον λόγοιτο, ὅτι μὴ τρίτον, ἔφη,
φθάσω. ἐπεὶ δὲ καὶ λυκῇ ἐδοῆπαι χρεώμενον ἐπέσκηψε
πρὸς αὐτῷ τῆς ἀπὸ τῆς χαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔφη
πρὸς αὐτόν. Οὐκ ἔναι εἰπὲς, ποῦ εἶρη) ἐδοῆται μέλαιναν
χεῖρας ἀμφιένυσθαι, ὅς δὲ ἀπερίστατοι, ὑπολα-
βὼν ἔφη. Σὺ μὲν οὐκ ἂν τῷτο ἐπιδείξαι δυνήσῃ· ἐ-
μὴ δὲ καὶ Σολομῶν ὁ σοφώτατος, Ἐστῶσαν ἡ ἰμά-
τια σὺ λυκῇ, λέγων ὡς οὕτως. καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς
λυκίμων ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις Φανερῶντος, Μωσὴν τε
καὶ Ἠλίαν τοιούτους δείκνυσιν τοῖς Ἀποστόλοις. καὶ μὴν
ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ χεῖρεται αὐτῷ εἶρη).

Ναῦη. ὄνομα κύριον.

Ναυηγός. ὁ τῆς νηὸς ἀρχηγός. τῆτο δὲ κοινῶς. ἡ δὲ
ποίησις καὶ τὸ ναυαγῆσαντα ἔτιο γράφει.

Ναυδάτης. Ἐπιβάτης. ἢ ναύτης. Πιεζὺς δὲ ἀντὶ
ναυαπῶν περιθρομῶν, καὶ ὀπλιτικῶν πωροσέχοντες
μᾶλλον, ἢ ναυτικῶν.

Ναύκιοι. ἕθνος.

Ναύκληρος. Ὑπερίδης ἐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια κέ-
χρηται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς μεμνημένοις
ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας.

Ναυκραειχά. ¹ Δημοδότης ἐν τῷ χτ' Τιμοκρά-
 τος. μήποτε δὲ βέλιον φέρεῖ) ἐν τοῖς Ἀθηκισαῖοις ³ Ναυ-
 κραπιχά. ἵνα ἢ ὅπου Ναυκραπιχὲ πλοῖς, ἢ Ναυκραπι-
 τῶν ἐμπλεόντων. ἢ γ' Νάυκραλις τοπαλαῖον ἐμπόριον
 ἢ Αἰγυπῖον. ἐὰν δὲ ἢ Ναυκραειχά, εἴη ἀνὰ τὰ τ'
 ἀρχόντων. ⁴ Ναυκράτης γ' τοπαλαῖον τῆς ἀρχόντου ἐ-
 λεγον, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πέμπτῃ ιστορίᾳ δηλοῖ. ὥτως
 ὡς δὲ τιμὴ τ' πρὸς κραίειαν εἴρη) τὸ Ναυκραπιχά.

dotus Historiarum libro v. Forte autem vox *Ναυκραγία* deducta est a *ναῦς*, navis, & *κραγία*, caput.

Ναυαρχίς. πόλις αὕτη Αἰγύπτου, ὑπὸ Μιλησίων
οἰκισθεῖσα, ὅπηνίκα ἐβαλατιοκράτην. ταύτης πολί-
της ὁ σοφὸς Ἀθήναιος.

Ναῦλος. ὁ τὸ ναῦλον. ἀρσενικῶς ὁ ναῦλος. Καὶ ναῦ-
λος ἡμῖν ὁ νεὸς ὀφείλει. καὶ Ἀεισφάνης. Ἀπόδος
τὸ ναῦλον.

Ναύλοχος. βύδιον, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν, ἢ ἀνα-
παύουσι). Ὁ δὲ ναὺς περσέειξεν ἐν τοῖς ἀγκῶσι ναυ-
λοχεῖν λαυδάμονας. ἐπειδὴ δὲ αἰδομένη, ζυγνύει
αὐτὸν ἢ γέφυραν, καὶ ἀφαιρῖν ὡς τάχιστα. ὧς δὲ
ἤρθε δότω, λιμὴν, ἢ βύδρα. ἔγωγε ἢ παρ' Ὀμήρω.
*pontem jungerent, & celeriter transirent. Ap-
pocritur: uti etiam apud Homerum.*

Ναυλοχῶ. τὸ τὰς ναῦς ἐμεδρβύω, ἢ ἀναπαύω κα-
θιστῶν.

i Ναύκληρος. Ὑπερίδης ὁ μὲν.] Ex Harpocrate. Confer Hesychium ead. v.

2 *Ναυκροεκά*] Et hæc ex Harpocrate sumpta sunt. Confer Scholiastam Aristophanis ad *Nubes*, pag. 125. Hesych. v. *Ναύκλεσι*, & *Leopardum Emendat.* lib. vii. cap. xix.

3 Νάυαρχος] Harpocratio, & Photius in Lexico MS. Νάυαρχος. At apud Demosthenem in oratione a Suida hic laudata

Ναύμαχα δέρεται. Hastæ longæ, adeo ut vel tamen delicato & superfluo. Hic interrogatus aliquando, quamobrem bis per diem lavaret: *Quia non ter*, inquit. Idem a quodam Ecclesiæ Catholicæ viro derisus est, quod candida veste perpetuo uteretur. Ad quem ille: *Ubinam vero scriptum est*, inquit, *nigra veste indui oportere*. Qui cum hæreret, subjecit Sisinnius: Tu quidem nunquam id ostendere potueris. Mihi vero sapientissimus Salomo præcipit his verbis: *Sint vestimenta tua semper alba*. Et Christus ipse, qui in Euangeliiis [semper] albus cernitur; ejusmodi etiam veste indutos Moysen atque Heliam Apostolis suis exhibuit. Sunt & multa alia facite ab eo dicta.

Nawí. Nauc. Nomen propriũ. [Pater Iosux.]

Ναυμήης. Sic communiter vocatur præfectus navis. Poëtæ vero sic etiam appellant eum, qui naufragium fecit.

Ναυγάτης. Vector. Vel nauta. Illos, qui terra non mari iter faciunt, & militiae terrestri potius, quam navali dediti sunt.

Ναύκιοι. Naucii, Gens.

Ναύκληρ. Naclerus. Hyperides hoc nomine usus est non solum eo sensu, quo vulgo accipi solet, sed etiam pro eo, qui mercede conductus est, ut pensiones annuas pro locatis domibus vel vicis colligat.

Ναυκραρχία. Naucratica. Demosthenes in oratione contra Timocratem. Videndum autem, annon in *Atticianis* melius scribatur *Ναυκραρχία*: ut sit nomen deductum a Naucratico navigio, vel a Naucratis in eo navigantibus. Naucratis enim olim fuit emporium Ægypti. Si vero scribatur *Ναυκραρχία*, significabit ea, quæ ad Naucratos magistratus pertinent. *Ναύκραροι* enim olim magistratus cujusdam nomen erat, ut testatur etiam Hero-

ox *Ναυραργία* deducta est a *ναῦς*, navis, &

Ναύκρασις. Naucratis, urbs Ægypti, a Milesiis condita, cum maris imperium obtine-
rent. Hujus civis fuit doctus ille Athe-
næus.

Ναῦλον. Naulum. [In accusativo,] ἡ ναῦ-
λον. Est enim ὁ ναῦλος generis masculini [ap-
ud Græcos.] *Et naulum nobis debetur.* Et
Aristophanes: *Persolve naulum.*

Ναυλοχος. Locus tranquillūs, & stationi
navium commodus, in quo naves veluti re-
quiescunt. Statio navium. A ναῦς, & λοχῶ.
*Ille vero naves in flexus & recessus littoris
subduci jussit, ut ibi laterent. Cum vero sen-
sissent [hostium adventum, iis praecepit,] ut*

pud Herodotum etiam [ναύλοχος] de portū di-

Ναυλοχα. Naves in insidiis colloco. Vel,
in stationem & portum subduco.

hodie legitur Ναννεγπιπκα.

4 Νωνογένης γδ ποταλ.] Vide supra v. Δημόκρι, & Hesychium
ead. v.

5. Ναύκρατις, πόλις αὕτη Αἴγ.] Ex Stephano Byzantio.

6 Νᾶῦλ. ἤ νᾶῦλ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ranas*, pag.
224.

7 Παρ' Ὁμήρῳ] Olyff. K. v. 141. ubi ναύλοχος λιμνίτης.

92007

νεῶν μάχεσθαι. ἔτω δ' Ὀμηρῶς παροξύτωνος. ὁ μὲν τοι ναυμάχῳ ἀνὴρ, πρὸ μιᾶς τόνῃ.]

Ναυμαχιστίονες. πρὸς ναυμαχίαν ἐτοίμως ἔχοντες. ἢ ἐργῶντες τοῦ ναυμαχεῖν. Ἐπιθυμίας ἔχοντες ναυμαχίας.

Ναυμάχιον. ὡς δ' μὴ φρατεύεσθαι, καὶ δ' λιπεῖν ἢ τάξιν, καὶ δ' τὰ ὅπλα σπινθαλεῖν, ζημίαν ἦσαν ὠρισμῶν ἐν τῇ νόμων ἔτω δ' μὴ ναυμαχεῖν. τῇ το τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐξαλείτο.

Ναυμαχῶ. δοτικῇ. Κερυραίοις τε καὶ Πελοποννησίοις ἅμα ναυμαχῆσαι. αἰτιατικῇ δέ. Πρῶτον μὲν ἢ βασιλικὸν καὶ ναυμάχῳ γόλον.

Ναύπακίον. ὁ πόλις Αἰτωλική. Σπὸ δ' ἐκεῖ ναυπηγίας τῇ Ἡρακλιδῶν, πρὶν ἢ καταχεῖν τὴν Πελοπόννησον. ὁ πολίτης, Ναυπάκιος.

Ναυπλία. ὁ πόλις Ἀργεῖς. πρὸ τὸ ναυσι πρὸς πλεῖστον. οἱ πολῖται, Ναυπλιεῖς.

Ναύπλιος. ἢ ἐν θαλάσῃ πρὸς ὁδόν.

Ναῦς. Ἀρριανός. Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς περὶ τὸ ποταμὸν, ἢ ναῦς εἶχε. τέσσαρες δὲ ἔφερον τὰ σημεῖα τὰ βασιλικὰ, αἵπτες καὶ τὴν φρατῆν ἰδίαν καὶ μακροῖς ἐξηρτημένῃ ἐφίλκον. εἶχε δὲ ἡ ναῦς μήκος μὲν καὶ τριήρη μάλιστα. εὖρος δὲ καὶ βάρος καὶ ὄλκον, ὅσον μεγίστη Νικομηδῆς, ἢ Αἰγυπία. ἐν ἡ ἐπεποίητο βασιλεὺς σπινθαλεῖν ἐν ἡμετέροις. αὐτὴ δὲ τὰ τε ἀκροπόλια ἔφερε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰσθμῷ τὸ βασιλικὸν ὄνομα, καὶ ὅσοις ἄλλοις βασιλεὺς γεραίρει, χρυσῷ ἐγκεκαυγμένα. νεμέμιον δὲ ἦν τὸ πᾶν ναυπικόν, ὡς μὴ τῷ ξυνεχεῖ πλόῳ ταχέως.

Ναυσικά. ὄνομα κύριον. μέμνηται Ὀμηρῶς Ναυσικάς Φαλακῆς βασιλικῆς παιδὸς, πρὸς ὅπως τῇ χώρᾳ ἐπὶ ναυπικάτοι ὄντες ἐπέχον τὰς ναυσι πλοῖαν πρὸς ἀσφάλειαν.

Ναυσικράτης, κωμικός. τὸ δραμάτων αὐτοῦ ὅτι, Ναυκλήροι, Περσῆς.

Ναυκράτιον. μὲν τοι εἰπεῖν ἐφίλκον πρὸς ἐχενήδους φάνα. ὡς αὐτὸν ὃν ναῦν κρατεῖν, καὶ ἐπέχον ἡν. ὅθεν ἡ ἐχενήδης καὶ ναῦν κρατεῖν, ὅθεν ὁ ναυκράτης.

re, vel inhibere. Uti enim ab ἐπέχῃ ἡν formatur ἐχενήδης: sic a ναῦν κρατεῖν, ναυκράτης.

Ναῦς. ἡ κετεῖν πέτρας. ἐπὶ τὸ πᾶν ἀναιδήτων ἢ παροιμία.

1 Ὀμηρῶς] Il. O. v. 389. ubi brevis Scholiasta: Ναύμαχα. μακρὰ δὲ αὖτε, πρὸς ναυμάχῳ ἐπιτέδναι.

2 Ναυμάχιον] Imo, ἀναυμάχιον. Pollux lib. viii. cap. vi. ἀναυμάχῳ μὲν ὀκρίνῃ, ὁ πλοῦ ναῦν ἐκείνων. ὡς αὖτε ὁ πλοῦ πᾶσι. ἀναυμάχῳ δὲ, ὁ πλοῦ ναῦν μὴ λιπῶν, μὴ μὲν ναυμάχῳ. Confer etiam Suidam supra v. Ἀναυμάχῳ.

3 Ναύπακίον. πόλις Αἰτ.] Ex Stephano Byzantio.

4 Ναυπλία. πόλις Ἀργ.] Et hac ex Steph. Byzantio sumpta sunt.

ex nave iis pugnare possis. Sic etiam apud Homerum vox hæc cum acuto in antepenultima scribitur. At ναυμάχης, vir ex nave pugnans, acuto in penultima notatur.

Ναυμαχιστίονες. Ad navale prælium parati. Vel, navale prælium committere cupientes. Navalis prælii cupidi.

Ναυμάχιον. Quemadmodum in eos, qui non militaverant, vel ordines deseruerant, vel arma abjecerant, multa legibus statuta erat; ita etiam in eos, qui prælium navale subterfugerant. Illa autem multa vocabatur ναυμάχον.

Ναυμαχῶ. Dativo jungitur. Navale prælium committo. Cum Corcyrae & Peloponnesis simul navale prælium committetis. Ac [καταναυμαχῶ,] accusativo jungitur. Primum quidem classem regiam navali prælio superavit.

Ναύπακίον. Naupactus, urbs Ætolia: sic dicta, quod Heraclidæ illic naves fabricassent, antequam Peloponnesum occupassent. Civis ejus vocatur Naupactius.

Ναυπλία. Nauplia. Urbs Argiva, [sic dicta,] quod navibus ad eam appellatur. Cives [vocantur] Nauplienses.

Ναύπλιος. Progressus [navis] in mari.

Ναῦς. Navis. Arrianus: Trajanus Imperator quinquaginta navibus flumen trajecit: quarum quatuor Imperatoria insignia ferentes, navem prætoriam funibus longis alligatam trahabant. Hæc vero longitudinem triremis potissimum habebat; latitudinem vero & profunditatem navis onerariæ, quanta est maxima Nicomedeæ, vel Egyptiacæ: in qua Imperatori parata erant conclavia, quot satis essent. Hæc & aplustria ferebat, & in summo velo nomen Imperatorium, ceteraque, quæ Imperatori tribuuntur, insignia auro insculpta habebat. Tota vero classis trifariam divisa erat, ne si continuo ordine naves sibi invicem succederent, cursus turbaretur.

Ναυσικά. Nauficaa. Nomen proprium. Meminit Homerus Nauficæ Phæaciæ, puellæ regiæ, quæ nomen habebat regioni illi conveniens. Phæaces enim, qui rei nauticæ admodum addicti erant, naves ardente pice illinebant, ut eas [adversus vim fluctuum] munirent.

Ναυσικράτης. Nausicrates, Comicus. Ex ejus fabulis sunt, Naucleri, Persis.

Ναυκράτιον μὲν. Quidam pisciculum remoram, qui vulgo ἐχενήδης apud Græcos dicitur, ναυκράτιον appellare consueverat: quod idem sit ναῦν κρατεῖν, ac ἐπέχῃ ἡν, i. e. navem retinere.

Ναῦς ἡ κετεῖν πέτρας. Navis supplicat scopulo. Proverbium hoc dicitur de hominibus omni prorsus sensu carentibus.

5 Ἀρριανός] An potius Ἀππιανός? Quæ enim hoc fragmento continentur, ab Appiano quam Arriano scripta esse verisimilius est.

6 Ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰσθμῷ] Sic rectius MS. Paris. A. quam priores Editt. quæ habent, ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰσθμῷ.

7 Περσῆς] Athenæus libro. ix fabulam hanc Naucrati, non, ut hic Suidas, Nauficrati Comico assignat.

8 Ναυκράτιον] Vide supra v. Ἐχενήδης.

9 Ναῦς ἡ κετεῖν π.] Confer Nostrium supra v. Ἀνὴρ ὁ κετεῖν.

Touss. in Suid. Part. II.
post Kusterum, putat hoc fragm.
ex Appiano, potius quam Ar-
rianæ ductum. In quo mihi
propter rationem conjecturæ
indulget docti illi viri ei-
duntur. Styly non Appianum
prodit; Arrianique res ad ve-
lus Partus gestas, Arrianum
esse persæum, docet Plotius
Bibl. Cod. CLVIII. - Nostrium
in fragm. fortasse est Naucratis.
Schwaigh. in Appian, III. p. 906.

Ναυσίπερος ποταμός. ὑπὸ νηῶν περιεγόμενος.

Ναῦς Ἰνικομηδίας, καὶ στρατηγίς. τέτυκται τὸ μὲν ἐν τόπῳ παλαιῷ, τὸ δὲ κατ' ἀξίωμα.

Ναῦς παλαιὰ πόντον ἔχει πλώσῃ. ἐπὶ τῇ εἰς μηδὲν συνεληγμένη.

Ναυδλάσμευ. ἢ Ναυδλάσμευ κυρίως ἐπὶ τὸ ναῦν μιαιώσατο· νῦν δὲ, τὸ νεὸς ἐπιβήσεως.

Ναύτων ἢ Ναυκρατί. ἐπὶ τῇ ὁμοίως ἀπιδιδύνων ἀλλήλοις. ὀνοματοποιήσις δὲ τὸ, Ναύτων ἄς τὸ, Ἀγαθὴν ἀγαθίδες, καὶ, Λευκότεροι Λευκάνος. ἑπιτολιμαῖος ὁ χαρακτήρ· ὡς καὶ εἴ τις εἴποι· Πομπαῖος Πομπιλῶ ἢ, Πομπαῖος Πομπίλον προσφωνεῖ. καὶ ἐπὶ τὸ ὄχημα παρηχητικόν. [cit:] vel, Pompæus Pompilum salutat. Figura hæc parechesin, sive syllabas pariter sonantes, habet.

Ναύσταθμον. ἢ λιμένα. ἐφραπτόντο δὲ καὶ δέρμασιν οἱ τόποι, ὥστε τὸ μὴ βλάπτεσθαι τὰ σανιδώματα. ἢ ὅτι ὁ ναυτικός στρατός ναύσταθμος καλεῖται.

Ναυτολία. πλῆν. καὶ ναυτολῶ, ῥῆμα.

Ναύτης. καὶ ὁ ἐπιβάτης.

Ἐἰκόνα δὲ κήλης Διονύσῳ ᾧδ' ἀνέθηκε, Σωθεὶς ἐκ ναυτῶν πεσσαρχόντα μόνος.

Ναυτιᾶν. τὸ ἐν τῇ νηὶ κυρίως ἐμεῖν.

Ναυτικῶς δανείζειν. Φασὶ Ζηνόνα ὑπὸ αὐτῶν λαβεῖν ἔχοντα, ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταῦτα δανείζειν ναυτικῶς.

Ναυπλία. ὁ πλοῦς.

Ναυπλόμομος. πλέων.

Ναυτίλος. ὁ ἰχθύς. καὶ ὁ ναύτης.

Ναυτοδίκη. ἢ ἀρχόντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις διαχέροντες, καὶ τοῖς πλοῖς τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις ὡς καὶ ναυφύλακες ἀρχόντες πνεῖ ἐπὶ τῇ νεῶν Φυλακῇς. Ἄλλως. ἢ Ἀρχὴ τις ὑπὸ Ἀθήνησιν οἱ Ναυτοδίκα. Κρατὸς γὰρ Φησὶν Ἐάν δὲ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἢ γενεῶν γεγενῆσθαι Φρασίττη, δικάσει δὲ τῷ βυλομόμῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκην εἰσὶ λαγχάνειν δὲ τῇ ἐνὶ καὶ νεῶν πλοῖς τῆς Ναυτοδίκας.

Ναῦφι. ἐν ταῖς ναυσὶ.

Ναύφρακλον βλέπεις. ἢ Ἀριστοφάνης.

Πρὸς τὸν Θεόν, ἀνθρώπων, ναύφρακλον βλέπεις. ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς βίβασιν οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι-

Ναυσίπερος ποταμός. Fluvius, qui navibus trajici potest. Fluvius navigabilis.

Ναῦς Νικομηδίας, καὶ στρατηγός. Navis Nicomedeæ, & Prætoria. Harum navium altera denominata est a loco; altera vero, a dignitate.

Ναῦς παλ. Navis antiqua mare non trajiciet. De iis, qui ad nullam rem sunt utiles.

Ναυδλάσμευ. Navi vehar. Ναυδλάσμευ proprie significat navem mercede conducere: nunc vero, navem conscendere, vel navem vehi.

Ναύτων Ναυκρατί. Naufon Naucrati. De iis dicitur, qui paria sibi mutuo reddunt. Est autem hoc dictum per fictionem nominis, quam ὀνοματοποίησιν Græci vocant: ut illud, Ἀγαθὴν ἀγαθίδες, &c., Λευκότεροι Λευκάνος. Hoc vero genus dicendi epistolis convenit; ut si quis dicat, Pompæus Pompilo [salutem dicit:] vel, Pompæus Pompilum salutat. Figura hæc parechesin, sive syllabas pariter sonantes, habet.

Ναύσταθμον. Portum. Navium stationem. Navale. Loca vero quædam navium pellibus quoque muniebantur, ne tabulata attererentur. Vel, quia exercitus nauticus ναύφρακλον vocatur.

Ναυτολία. Navigationem. Et verbum ναυτολῶ, navigo.

Ναύτης. Nauta. Item, vector. [In Epigrammate:] *Imaginem herniæ Baccho hic dedicavi, solus ex quadraginta nautis servatus.*

Ναυτιᾶν. Naufcare. Sive, in navi vomeré.

Ναυτικῶς δαν. Fœnore nautico pecuniam collocare. *Ajunt Zenonem, cum supra mille talenta haberet, in Græciam venisse, & fœnore nautico ea aliis collocasse.*

Ναυπλία. Navigatio.

Ναυπλόμομος. Navigans.

Ναυτίλος. Nautilus piscis. Item, nauta.

Ναυτοδίκη. Nautodica. Magistratus, qui naucleris & mercatoribus jus dicebat: quemadmodum & magistratus quidam dicebatur Ναυφύλακες, qui navium custodiæ præfectus erat. Aliter. Nautodica Athenis magistratus quidam erat, cujus mentionem facit Craterus, sic inquit: *Si quis vero non ex utroque parente cive natus se pro phratore gerat, eum quilibet Atheniensium judicio persequi potest. Actio autem contra eum instituenda est apud Nautodicas, ultimo die mensis.*

Ναῦφι. Navibus. In navibus.

Ναύφρακλον βλέπεις. Nauphracton cernis. Aristophanes: *Per Deos, homo, nauphracton cernis.* Triremes magnos habebant oculos, [sive magna foramina,] quibus remigan-

¹ Ναῦς Νικομηδίας, καὶ στρατηγός.] Vide paulo ante v. Ναῦς.

² Ναυδλάσμευ. κυρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Pacem*, p. 633. (438. Ed. Baf. P.)

³ Ναύτων Ναυκρατί. ἐπὶ τ.] Confer Vaticanam Appendicem Centur. III. Adag. xcvi.

⁴ Ναύσταθμον. ἢ λιμένα. ἰφρ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnenses*, pag. 375. (265. Ed. Baf. P.) sed ubi sic legitur: Ἐφραπτόντο δὲ (αἱ τελεῖς) καὶ διρηματίνοις πλοῖσι ὥστε τὸ μὴ τελεῖσθαι τὸ ναυιδίμα. ἄλλως. Ὁ ναυτικός στρατός, ναύφρακτος καλεῖται, &c. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

⁵ Εἰκόνα δὲ κήλης Διον.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. vi. cap. xxi. ut Portus observavit.

⁶ Ναυτοδίκη.] Confer Nostrium supra v. Βαΐλας.

⁷ Ἀρχὴ τις ὑπὸ Ἀθήνησιν οἱ Ναυτ.] Ex Harpocrati.

⁸ Γενεῶν.] Sic etiam habet Harpocratio. At Photius in Lexico MS. locum hunc sic scriptum exhibet, εἰ τις ἐξ ἀμφοῖν γενεῶν γεγενῆσθαι, i. e. Si quis ex duobus peregrinis natus, &c. quæ vera lectio est.

⁹ Δεῖ τὸν βυλομόμον Ἀθ.] Scribe, ἔστι τὸν βυλομόμον, &c.

¹⁰ Ἀριστοφάνης.] *Acharnenses*, pag. 375. (265. Ed. Baf. P.)

ὡν τὰς κάρπας ἐμβάλλουσι ἐκωπιλάττων. ὥστε τὸ ναύ-
Φρακίον βελέπης, αἰνιγματῶς ἔστι ἔ, Ἰανὲς ἢ πλατὺ ἢ
μέγα βελέπης.

Ναυφράκτω φρατῶ. τῷ συνεξαγμῶν ἢ συμ-
πεφραγμῶν ἐθαλασσοκράτων γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι μά-
λισα ἐπὶ τῇ ἐν Ἀρtemισίῳ καὶ Σαλαμῖνι ναυ-
μαχίᾳ.

Νάφθα. Ἰγνὲς τῆτο. κοινῶς μὲν γὰρ ἡ νάφθα. πα-
ρὰ Πλατάρχῳ δὲ καὶ ὁ νάφθα. ὅστις δὲ καὶ ἐδε-
τέρας, τὸ νάφθα. οἱ μὲν Ἑλλήνες Μηδείας ἔλαιον
ταύτιον καλεῖσιν οἱ δὲ Μῆδοι, νάφθαν.

Ναχάρ. ὄνομα κύριον.

Ναί. συγκαταθεπκὸν ἐπὶ ῥήμα. ἔστι ἢ ὀρκωμοτικόν,
μὲν κοινωμῶν ὁμοίαν οἶον, ναὶ τὸ Θεῷ τυτέσι, μὲν
τὰς Θεάς.

Ναίεθος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ναιεῖσιν. οἰκῶν. Ναίω, ναίετις, ναίετῶ ὡς
κυνηγέτης, κυνηγετῶ. ναίετῶ, ἢ ναίετῶ. ἢ ναίετῶ-
σιν, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῆς, τῆ οἰκῶν.

Ναί. ἀφ' ἑσέως.

Ναὶ μὰ τόν. Καὶ ἢ ναὶ μὰ τ, εἴγε ἔ Περσικῆ πρὸς
ἐφάνη, τὸ Ῥωμαϊκὸν ἅπαν διόλωλε.

Ναὶ μὰ τόν. Ἀμαρτάνου ἐπέπληθη, καὶ ἀδι-
κῶν ἤλεγχε, καὶ ἀνέτελλε ἔ ἀδικεῖν πατρικῇ, ναὶ
μὰ τ, ὁ γενναῖος τῇ παρρησίᾳ.

Ναὶ μὰ τόν. Ναὶ ἢ μὰ τὸ ρικνὸν σῦφαι ἐμὸν. ὅ ἔστι
ἔρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Ναὶ τῆτο δένδρον
αὐτὸν περ εἶν. οἱ ἀρχαῖοι ἢ ὡσευπέως χεῖ τῷ δ' εὐ-
ὡμνον, ἀλλὰ χεῖ τ' ὡσευγχανόνων ὡς καὶ Μέ-
νανδρῳ. Μαρίνομα τ' Ἀπόλλω τῆτον, καὶ τὰς
θύρας. καὶ Ὀμηρῳ. Ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον. ἢ Ἑ-
κάλῃ εἶπε. Ναὶ μὰ τόν ἢ ἐκ ἐπ' ἀγῇ Θεόν. ῥυθμίζῃ
δὲ ὁ λόγος ὡς ἐξέειπεν. τοῖς τε ὁμήγερος τε καὶ ἡθῆς
ἢ τὸ, ναὶ μὰ τὰς. ὡς εἴφω εἴποι πρὸς, μὰ τὰς χεῖρας.

Ναὶ μὲν. ναὶ ὄντως.

Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόου. ὄρκος ἐπὶ χλω-
ασμῶ.

Ναίεσιν. οἰκῶσι.

Ναῖχι. ἐπὶ ῥήμα συγκαταθεσίως.

Νέα. ὁ νῆσος πλησίον Λήμνου, (ὡς τὸ νέω, τὸ
κολυμβῶ) ἢ ὡσευπέως, Φασίν, Ἑρεκλῆς. ὡς ἰω,
χεῖ τινος, Φιλοκλήτης ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρος. Νέα δὲ,
Φερεῖν Μυτίας. ἐθνικὸν Νεαῖος.

¹ Ναυφράκτω φρατῶ. τῷ συντ.] Nota haec pertinet ad locum il-
lum Aristoph. Equit. pag. 322. (221. Ed. Baf. P.)

² Οἱ μὲν Ἑλλήνες Μηδείας ἔλ.] Procopius lib. iv. de Bello Goth.
cap. xi. Ἀρχαῖα δὲ τοῖς καὶ ἀσφάλτου ὁμοπλησάμενοι, καὶ φαρμάκων,
ὡς Μῆδοι μὲν νάφθαν καλεῖσιν. Ἑλλήνες δὲ Μηδείας ἔλαιον. Hinc
Suidas sua deprompsit. Vide etiam infra v. Φάρμακον.

³ Κοινωμῶν.] Est vox mendosa, cujus loco Portus scribendum
putabat, κερμῶν. Sed ego litura potius eam sanaverim. Est enim
vox supervacua, & quae silvo sensu deleri possit.

tes inferebant remos. Hinc τὸ ναύφρακίον βελέ-
πης obscure significat, acutis, late diductis,
magnisque oculis me intueris.

Ναυφράκτω φρατῶ. Navali exercitu bene in-
structo & munito. Athenienses enim post
prælium navale ad Artemisium & Salamina
maris imperium obtinebant.

Νάφθα. Naphtha. Nomen hoc trium ge-
nerum est. Nam communiter quidem dici-
tur ἡ νάφθα. Apud Plutarchum vero legas
etiam ὁ νάφθα. Reperitur & neutro genere
τὸ νάφθα. Græci oleum Medæ vocant, quam
Medi naphtham.

Ναχάρ. Nachor. Nomen proprium.

Ναί. Næ. Est adverbium, quo assensum
nostrum declaramus. Item, adverbium ju-
randi, cum accentu acuto, ut ναὶ τὸ Θεῷ, per
Deas.

Ναίεθος. Næthus. Nomen fluvii.

Ναιεῖσιν. Α ναίω, ναίετις, ναίετῶ: ut κυνη-
γέτης, κυνηγετῶ: ναίετῶ, & ναίετῶ. Et ναίετῶ-
σιν, activum, pro passivo [ναίετῶν],] habi-
tantur.

Ναί. Habitat. Degit. Commoratur.

Ναὶ μὰ τόν. Sane. Profecto. *Profecto, si
quis miles Persicus apparuisset, totus exerci-
tus Romanus periisset.*

Ναὶ μὰ τόν. Per Deum. Profecto. *Peccan-
tem objurgabat, & injuste facientem redar-
guebat, & profecto paterna, qua in adhor-
tando utebatur, libertate, vir generosus ab in-
juria facienda eum revocabat.*

Ναὶ μὰ τόν. Sane per. *Sane per rugosam pel-
lem meam: per hanc arborem, quamvis ari-
dam.* Callimachus in *Hecale*. Antiqui non
temere per Deos jurabant, sed per obvia
quæque, ut & Menander: *Testor Apollinem
istum & fores.* Et Homerus: *Per hoc sce-
ptrum.* Et *Hecale* dixit: *Per illum*, non ad-
dens, *Deum*. Hic autem modus loquendi
homines ad pietatem format. Eiusdem figu-
ræ & generis etiam est illud, Ναὶ μὰ τὰς:
quasi dicas, μὰ τὰς Χεῖρας, per Gratias.

Ναὶ μὲν. Sane. Profecto. Revera.

Ναὶ ναὶ μὰ μήκ. *Næ, næ, per viridem pa-
paveris comam.* Jusjurandum est derisionis
causâ [confictum.]

Ναιεσιν. Habitant. Incolunt.

Ναῖχι. Adverbium assensus, sive quo ali-
quid affirmamus. Certe. Sane.

Νέα. Næ. Insula prope Lemnum: sic
dicta a verbo νέω, i. e. nato: quod Hercules,
ut ajunt, ad eam adnataverit. In eadem, ut
quidam tradunt, Philoctetes ab hydro mor-
sus fuit. Nea vero est castellum Mysiæ. No-
men gentile est Νεαῖος.

⁴ Καὶ ναὶ μὰ τ, εἴγε τῷ Περσῶ.] Hæc sunt verba Theophyl.
Simocatre lib. ii. cap. ix. ut Pearsonius monuit.

⁵ Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν σῦφαι ἐμ.] Locum hunc turbatum conti-
nua serie sic lege, & numeris suis redde:

Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν
Σῦφαι ἐμὸν, ναὶ τῷ τὸ δένδρον αὐτὸν εἶν περ.

Et deinde subjunge, ὅ ἐστι δένδρον. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Confer
Nostrum infra v. Σῦφαι.

⁶ Νέα. νῆσος πλησίον Λήμνου.] Ex Stephano Byzantio.

Νεαλῆς. κυρίως ὁ νεωτὶ ἐαλωκὸς ἰχθύς. λέγει δὲ καὶ ὁ νεωτὶ ἀλιθεὶς, καὶ ὁ νεωτὶ ἄλγος. Ἀπωριανός· Τὸν δὲ δῆμον δὴ τῷ πείχῃ οὐκ ἔστιν, καὶ τοῖς ποιημένοις ἐτέροις νεαλῆς ὁπτιπέμπειν αἰεὶ. οἱ δὲ Κελτοὶ κεκμηκότες ἀκμήσι συμπλεκόμενοι, ἐφύγον ἀτάκτως. καὶ Πολύβιος· Τὴς πολέμους ἀκρεαίως ὄντας καὶ νεαλῆς.

Νεάνδρεια, ἢ Νεάνδρειον, ὑδρέτης. πόλις Τρωάδος Ἑλλησποντία, ἢ πινεσ ἀφ' τῆς λ, Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς.

Νεανεία. ἢ ἔπαρσις.

Νεανίας. πολυμήδης. ἢ ὁ νέος.

Νεανιδεύς. νέος ἔργα ποιῶν.

Νεανιδύματα. κομπάσματα. καὶ τὰ πολυμήματα.

Νεανικόν. ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ δυνάμειον χρῆσθαι νεανίαν. Ἀριστοφάνης Πλάτων·

Εἴ μοι ποτέ τις ἄρτοι πῖν' εὖ πεπεμμένον

Δοίης χεῖρα φαγεῖν, καὶ χρέας νεανικόν.

Νεανικῶς. ἰσχυρῶς. γενναίως. Ἀριστοφάνης·

Καὶ τυπὲ δὴ με νεανικῶς, παῖ, παῖ, χαλᾶν.

Νεανίς, νεανίδος. ἢ ὁ νέος, νεάν ὡς ἀλκιμος, ἀλκιμάν, καὶ ἀλκιμάν.

Νεανισκιδεύς. Ἀμφίς ἐν ῥείθροις, Ποσειδίππῳ Δημόταις, Εὐπολίς Σφίγγιν. ἰδίως δὲ ἐχρημάπηκε τὸ νεανισκιδεῖν ἐν Δήμοις.

Γυναικ' ἔχοντα μάλα καλῶς τε καὶ ἀγαθῶς,

Αὕτη νεανισκιδεῖν ἐπεθύμησέ με.

Νεάνθης. Κυζικηνός, ῥήτωρ, μαθητὴς Φιλίσκου ὁ Μιλησίος.

Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ ἀφ' ὅσημος ἐν ἡ Παρθενόπης ἰσχυρῶς ἀγαλμα. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα Νεαπόλεις.

Νεαροί. νέοι. νήπιοι. καὶ νεαρώτεροι. Παίδων νεαρώτεροι, οἱ λήρητες, μὴ ἐφορᾶν τὰ τῆδε τὸ θεῖον.

Νεάρχος. ὅστις ζωεστράτους Ἀλεξάνδρου καὶ συγγραφεὺς συνεγράψατο ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου. ἐφύλατο δὲ ναύαρχον ἑαυτὸν ἀναγεγράφας εἶναι, κυβερνήτης ὢν.

Νεάτη. ἢ ἐχάτη, καὶ νεατοί, φθόγῳ χορδῆς μυσικῆς τελευταίας.

Νεάτη. ἢ ἐχάτη. καὶ ἡ νήτη χορδὴ λεγόμενη ὑπὸ τῶν μουσικῶν, ὡς ἀντιγράφου καὶ ὑπάτης, καὶ τῆς μέσης.

Νέα χελιδόν. ἐπὶ τῇ ἐξαπατάνῃ πινάς. Ἀριστοφάνης Ὀρίων·

1 Πολύβιος· In iis, quæ habemus, non exstant hæc ipsa. Est tamen vox Polybiana lib. 111. cap. LXXIII. & lib. X. cap. XIV. ut recte observavit Jacobus Gronovius.

2 Νεάνδρεια, ἢ Νεάνδρειον, ὑδρῆς. Ex Stephano Byzantio.

3 Νεανία πολυμήδης. Sic etiam habet Photius in Lex. MS. At ego scripserim potius, καὶ τὰ πολυμήματα.

4 Ἀριστοφάνης Πλάτων· Pag. 108. (53. Ed. Basf. P.)

5 Ἀριστοφάνης· Νεανίς, pag. 524. (358. Ed. Basf. P.)

6 Ἐν ῥείθροις· Photius in Lexico MS. habet, Ἐν ῥείθροις: quam

Νεαλῆς. Proprie, recens captus piscis. Item, recens salitus, & recens captus. [Recens. Integer.] Appianus: Populum autem [pugnam] de muro spectare, & fatigatis alios recentes subinde submittere. Galli verò defessi cum integris congressi, effuse fugerunt. Et Polybius: Et hostes, qui erant integri & recentes.

Νεάνδρεια. Neandria, vel Neandrium, genere neutro, urbs Troadis ad Hellespontum sita: quam quidam Leandriam, per L, perperam scribunt.

Νεανεία. Insolentia & superbia juvenilis.

Νεανίας. Audax. Vel, Juvenis. Adolescens.

Νεανιδεύς. Ea, quæ juvenem decent, facit. Juvenis more vivit.

Νεανιδύματα. Dicta vel facta juvenilia. Jactatio juvenilis. Facinora audaciæ plena.

Νεανικόν. [Proprie, juvenile.] At apud Aristophanem Pluto significat, magnum, & quod juvenem satiari potest. Si mihi panem aliquem bene pistum emeris & comedendum dederis, itemque juvenile carnis frustum.

Νεανικῶς. Juveniliter. Robuste. Strenuè. Aristophanes: Et strenue me verberabat, puerum identidem vocans.

Νεανίς. Puella. Juvenula. A νέος deducitur νεάν, ut ab ἀλκιμος, ἀλκιμάν, & ἀλκιμάν.

Νεανισκιδεύς. Juvenescit. Juvenis est. Amphis in Rheithris, Posidippus Demotis, Eupolis Sphingibus. Peculiariter vero in Demis verbum νεανισκιδεῖν formavit, [ubi sic inquit:] Uxorem habentem valde formosam & bonam, quæ me, cum juvenilis essem ætatis, amare cepit.

Νεάνθης. Neanthes. Cyzicenus, orator, discipulus Philisci Milefii.

Νεάπολις. Neapolis, urbs Italiæ celebris: in qua Parthenopes Sirenis statua collocata est. Sunt autem & aliæ multæ Neapoles.

Νεαροί. Juvenes. Infantes. Stolidi. Et νεαρώτεροι, stolidiores. Pueris stolidiores sunt, qui dicunt, Deum non videre res humanas.

Νεάρχος. Nearchus. Hic Alexandro expeditionis comes fuit, & historiam de eo conscripsit. Falso autem se præfectum classis fuisse scripsit, cum gubernator fuerit.

Νεάτη. Novissima. Extrema. Et νεατοί φθόγῳ, soni chordæ ultimæ, sive infimæ.

Νεάτη. Novissima. Extrema. Et νήτη, chorda a Musicis sic dicta, i. e. extrema: ut distinguatur a summa, & media.

Νέα χελιδόν. Nova hirundo. De iis dicitur, qui aliquos decipiunt. Aristophanes A-

veram lectionem esse non dubito. Fabula enim Amphis Ἐλεῖται laudatur etiam ab Athenæo & Stobæo. At ῥείθροι, si ab hoc loco Suidæ discedas, nulla usquam fit mentio.

7 Νεάνθης Κυζικηνός· De eo vide Vossium in opere de Hist. Gr.

8 Νεάρχος· Et de hoc vide Vossium in eodem opere.

9 Ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου· Potius, ὡς Ἀλεξάνδρου. Secundum vulgatam lectionem enim Nearchus historiam pro Alexandro conscripserit.

10 Ἀριστοφάνης Ὀρίων· Imo, Equit. p. 312. (212. Ed. Basf. P.)

G g g g 2

Appian. IV. præm. 18. Vol. I. p. 82. Schweigh.

Bot. Animadvers. p. 2

Νεάρχος. εὐτὶς ζωεστράτους Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγραφεὺς συνεγράψατο ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου. Pro ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου legendum censet Interpres περὶ Ἀλεξάνδρου. quia vulgatio significare videtur, Nearchum hic pro Alexandro scripsisse. Sed miror, in Græcis versatissimum non observasse, quod περὶ, de. sic ὑπὲρ, γράφειν ὑπὲρ ἑνὸς passim occurrit. Elianus Var. Hist. II. 24. Τοιαῦτα ὑπὲρ γράφει. Latini pariter super, pro de usurpant. Cistellar. Quid nuncias super anu? i. Eneid. super Priamo rogans, super He-

Ἐξηπάτων ἢ τὸς μαγείους, ὑπὸ λήγων τοιαυτῶν.
Σκέψατε παῖδες, ἔχ' ὅραϊ· ὅρα· νέα χελιδὼν.
Οἱ δ' ἔδλεπον, καὶ γὰρ ἦ τοσούτῳ τῷ κριῶν ἔ-
κλεπτον.

Νέβελ. ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος μέτρου Ἑβραϊκῶς.

Νεβρίλιον· καρδίαν. Βάβριον.

Πενῶσα κερδῶ καρδίαν δὲ νεβρίλιον.

Νεβρίζων. ἡ Δημοδότης ὑπὸ Κτησιφῶνι. πινὲς
ὡς ὅτε τελευτῶν νεβρίδα ἐνημερῆς, καὶ τὸς τελευτῶν
Διφζωνύλιος νεβρίδων, ἐπὶ τῇ νεβρίδι Διφζων κα-
τὰ πᾶσα ἀρχὴν λόγου.

pelle præingeret, ut hinnulos secundum arcanam quandam rationem dilacerarent.

Νεβρίς.

ἢ Κισσώτιον· γένους νεβρίδ' ἐναπομνησθῆναι.

Νεβρίς. ἐλάφου δέρμα, ὃ ἢ Ἐπιγεόμηναι.

Ἄνθετό σοι κορύμβαν καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πάν.

Νεβρός. ἐλάφου γέννημα. οἰονεὶ νέον ἐπὶ τῷ κορύμῳ
ἐξῆν καὶ νεμύμηνον. ἐτυμολογῶν δὲ, ὡς καὶ νεοπύρος
πῆσ' ὦν. καὶ νεβρία καρδία. Βάβριος.

Πενῶσα κερδῶ καρδίαν δὲ νεβρίλιον.

Λάπῃ πιεῖσθαι, ἀρπάζασθαι λαθραίως.

Νεβρώδ. ὄνομα κύριον. ἀφ' ὅου οἱ Γίγαντες. ὁ αὐτὸς
καὶ Νεβρώδης.

Νέγνη. πόλιν· Ἀραβίας.

Νέδη. πόλις Ἀραβίας. ὑπὸ νύμφης Νέδης. γε-
φεται καὶ Νεδή. ὅθεν ὁ πολίτης Νεδήσιος.

Νέδων. ποταμὸς, καὶ τόπος Λακωνικός. κλίνῃ
Νέδων. ὅθεν Νεδυσία Ἀθηνᾶ. ζήτη καὶ τὸ ὄρα
Λυκόφρονι.

Νεμάν. ὄνομα κύριον.

Νέεσται. παρελθόντες.

Νέηται. παρελθόντες. ἐπαλθόντες.

Νέητες. νεώτεροι ἡλικιωμένοι.

Νέηλα. τὰ νεώτερα ἀλλοτριωμένα ἀλφίτα, καὶ μέ-
λιτι δεδυσμένα. οἷς καὶ ἀσπίδες καὶ χλωροὶ ἐρέειν-
θοι συνεφύοντο· ἀ τοῖς τὰ ἱερὰ τελέσων ἐνεμον. ἐκά-
λουν δὲ πᾶσι αὐτὰ καὶ ἀμεροσίαν, καὶ μαχαρίαν. καὶ
ἐλλείψαν δὲ προσφύγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι νέηλα, μὴ προσ-
πύγουσιν τὸ ἀλφίτα.

Νέηλυδες. νεώτεροι ἐληλυθότες. ἢ θύειν, ὁ νέηλος.

Νέηλις. νεανίας.

Νέηλις. νεανίας.

Νεχάδες. νεκροὶ. κατὰ χρηστικῶς δὲ καὶ αἱ τὸ ζῶν
τάξις.

Νεκρῶ λέγουσιν μύθους εἰς ὅς. ἐπὶ τῷ ἀναιδῆ-
τι καὶ μὴ ἐπαίδων.

1 Νεβρίλιον καρδία. Vide paulo post v. Νεβρός.

2 Νεβρίζων. Δημοδότης. Ex Harpocrate.

3 Κισσώτιον γένους νεβρίδ'. Anthol. lib. vi. cap. v. ut Portus
etiam monuit. Sed ibi pro Κισσώτιον legitur Κισσώτιον, duabus
vocibus.

vibus: Coquos enim talibus verbis decipie-
bam: Aspicite pueri. Non videtis ver adef-
se? [Venit enim] nova hirundo. Dum ve-
ro illi circumspiciunt, ego carniū frustra sur-
ripio.

Νέβελ. Nebel. Nomen proprium. Item,
Hebraicæ mensuræ genus.

Νεβρίαν καρδίαν. Cor hinnuli. Babrius:
Efuriens vulpes cor hinnuli [comedebat.]

Νεβρίζων. Pellem damæ gestans. Demosthe-
nes in oratione pro Ctesiphonte. Quidam
[hoc ab oratore dictum putant,] quod ille,
qui sacris [Bacchi] aliquos initiabat, pelle
damæ indutus esset, & initiandos ejusmodi

Νεβρίς. Pellis damæ. Nebris. [In Epi-
grammate:] *Hedera pectoribus pellem damæ
alligans.*

Νεβρίς. Pellis cervina. *Dedicavit tibi cla-
vam & pelles cervinas noster Pan.*

Νεβρός. Hinnulus, vel, foetus cervi. Qua-
si dicas νεβρός, i. e. qui modo pasci cæpit.
Alii νεβρός dictum putant, quasi νεοπύρος, i. e.
qui modo ingredi cæpit. Et νεβρία καρδία. Cor
hinnuli vel damæ. Babrius: *Efuriens vul-
pes cor hinnuli humi lapsum clam rapuit &
devoravit.*

Νεβρώδ. Nebrod. Nomen proprium viri:
a quo Gigantes [genus ducunt.] Idem &
Νεβρώδης vocatur.

Νέγνη. Negne. Oppidulum Arabiæ.

Νέδη. Nede, urbs Arcadiæ: a Nympha
Nede sic dicta. Scribitur & Νεδή, Nedea:
unde & civis [vocatur] Nedecius.

Νέδων. Nedon. Fluvius, & locus Laconia.
Declinatur Νέδων. Unde Nedusia Minerva
[dicta est.] Vide etiam Lycophronem.

Νεμάν. Neeman. Nomen proprium.

Νέεσται. Ire. Venire.

Νέηται. Iveris. Veneris. Redieris.

Νέητες. Quod quis modo acuit.

Νέηλα. Farina hordeacea recens molita,
& melle macerata, cui & uvæ passæ & viride
cicer admixtum erat: quæ iis, qui sacra fa-
ciebant, distribuebantur. Quidam & Am-
brosiam & Macariam eam vocabant. Attici
vero per ellipsin dicunt νέηλα, non adden-
tes ἀλφίτα.

Νέηλυδες. Qui modo advenerunt. Rectus
casus est, ὁ νέηλος.

Νέηλις. [Poëtice pro] νεανίας. Juvenis. A-
dolescens.

Νέηλις. Idem ac νεανίας. Puella. Juvencula.

Νεχάδες. Mortui. Abusive vero & mor-
tuorum status sic appellatur.

Νεκρῶ λ. Mortuo fabulas in aurem narrans.
Dicitur de iis, qui nihil sentiunt, nec au-
diunt.

4 Ἐν Ἐπιγεόμηναι Anthol. lib. vi. cap. ix. ut itidem Portus
monuit.

5 Νέηλα. πᾶσι νεώτεροι ἀλλοτριωμένα ἀλφίτα. Ex Harpocrate.

6 Ζώνων τάξις. Lege, νεκρῶν τάξις. Vide Hesychium & Eu-
stathium.

Νεκρὸς ὄρεν, νέκρωσιν ἔξῃς πραγμάτων.

Νεκτάριον. ἡδύ. χαλόν. δῶδες. ἐπὶ τῷ νέκταρι ἐάν. ἡ χη νέκταρ, Θεῶν πόμα καὶ οἶνος. ἕως Ἀναξάνδριδος. καὶ τὸ βροῦμα τῷ Θεῶν. ὁ αὐτός.

Νεκταρεῖν. Θεῖν. νέκταρ δὲ, τῷ νέκταρ, τὸ νέκταρ ποιεῖν τῷ πίνοντι. ἡ, ἡ γένησις τῷ κτήσεως τοῖς πολλοῖς. ἕως δὲ καὶ ἀμβροσία. ἡ μόνον ἡ ὑψιστά. νησα τῷ ῥοῦ, ἡ γὰρ καὶ ἀφροδῖον ἀλλὰ καὶ ἡ οὐκ ἔχει βροτός.

Νεκυόμαντις. ὁ ἐπερωτῶν τὸ νεκρόν.

Νεκία. ἡ τὸ νεκρὸν ἐορτή, ἡ φερόμενη γὰρ Πέρσαις, ἡ Ἑλληνικὴ νεκία. καὶ νεκροφόρος, ὁ τῷ νεκρῷ ἀφ' ἐπερωτῶν.

Τὸν κύνειον Διογένη, νεκροφύλαξ, δέξο με, πορθητὴν, Γυμνάσιοντα βίβιν παντὸς ἐπισκύνον.

Νέκεις. νεκρός.

Νεμαυσος. πόλις Γαλλίας. Στὸ Νεμαύσος Ἡρακλείδης.

Νεμέα. τόπος, καὶ πόλις.

Νεμέα, καὶ Ἰσθμία. ἡ τόποι, ἐν οἷς ἐτελέοντο ἐπέται ἀγῶνες. ὅθεν καὶ λέων Νεμεαῖος, ὃν ἐκεῖ νεμώμενον ἀνέλεον Ἡρακλῆς. λέγει δὲ καὶ Σηλυκῶς ἡ Νεμέα, ὁ τόπος.

Νεμέας αὐλητικὸς μνημονεύει Ὑακίδης ἐν τῷ καὶ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. καὶ, ἡ Νεμέας σέλινα.

Νεμέας ἡ χερσὶν. τόπος πρὸς ἕως ἐχάλετο ἐν Πελοποννήσῳ.

Νεμεσῶ. μέμφει.

Νεμεσῶν. τὸ ἐμποδὼν ἵσταται τοῖς προτιμοῦσι καὶ γνώμῳ ἡ μάλλον, μὴ καὶ γνώμῳ.

Νεμεσιθεῖς. μεμφεῖς. Νεμεσιθεῖς δ' ἀλόχῳ κατ' ὅρησιν, βέλῃ τρωαῖς λείπῃ τὸν. Ἰάσωνος. Παρκαλὶ τὸ Θεόν, νεμεσῶσαι μὲν ταῖς τῷ πολέμιον ἐλπίσιν, ἐλεῶσαι δὲ τὸ αὐτὸ λαόν. καὶ αὐτῷ. Εἰ δὲ νεμεσιθεῖν τὸ ἐπιβουλή, ἴδι με μὴ παύσαντα παρ' ἐλπίδας.

Νεμεσῶσμι. Φθονῶ. καὶ νεμεσῶσαι, μέμψασθαι.

Νεμεσιτικός. ὁ ἐναντίος τῷ Φθονεῖ. ἡ ὁ μὲν γὰρ

1 Νεκρὸς ὄρεν, νέκρ.] Est senarius ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychem.

2 Νεκτάριον] Potius νεκτάριον, per e in syllaba penultima, ut recte paulo post.

3 Ἐπὶ τῷ νέκταρι ἐάν] Respexit ad locum illum Homeri Il. Γ. v. 385.

4 Καὶ νέκταρ Θεῶν π.] Vide Athenaeum lib. 11. pag. 39. unde Suidas haec descripsit.

5 Φερόμενη γὰρ] Scribe, φερόμενη. Menander in Excerpt. Legat. Ὁ δὲ Ἰάσωνος διχῆς μὲν τῷ ἱερῷ, τῷ φερόμεν ὑποτασσόμενον. ὁ δὲ ἐπὶ Ἑλλήσιν νεκία. Ad hunc locum Menandri respexit Suidas, ut Pearsonius optime observaverat.

6 Ἑλλήσιν] Lege, Ἑλλήσιν, ut habet Menander.

7 Τὸν κύνειον Διογένη, νεκ.] Epigramma hoc legitur Anthol. lib. 11. cap. xxxiii. ut Portus etiam monuit.

Νεκρὸς ὄρε. Si mortuos videris, emoriatur quasi & languescet studium agendi ea, quae facere institueris.

Νεκτάριον. Nectareum. Suave. Jucundum. Bonum odorem spirans. [Homerus:] Suavem odorem spirantis pepeli. Et νέκταρ, Deorum potus & vinum. Sic Anaxandrides. Item, Deorum cibis. Idem.

Νεκταρεῖν. Nectarei. Divini. Νέκταρ vero dictum quasi νέκταρ, i. e. quod eos, qui id bibunt, juvenes reddit. Vel, cujus usu homines carent. Sic etiam ambrosia dicta est, non solum quod ῥοῦ, i. e. corruptionem superet, sed etiam quod βροτός, i. e. mortalis, ea careat.

Νεκυόμαντις. Qui mortuos [evocat, eosque] consulit.

Νεκία. Mortuorum festum φερόμενη apud Persas appellatur: apud Græcos vero νεκία. Et νεκροφόρος, mortuorum portitor. [In Epigrammate: Canem Diogenem, mortuorum portitor [Charon,] me suscipe: qui nudavi totius vitæ supercilium.

Νέκεις. Mortuus. Cadaver.

Νεμαυσος. Nemausus. Urbs Galliae. A Nemauso Herculis filio [sic dicta.]

Νεμέα. Nemea. Locus, & urbs.

Νεμέα, καὶ Ἰσθμία. Nemea, & Isthmia. Loca, in quibus annua certamina celebrabantur: unde & leo Nemeus, [dictus est:] quem ibi pascentem Hercules interfecit. Dicitur autem & foeminino genere Nemea, locus, [in quo ludi Nemei celebrabantur.]

Νεμέας αὐλ. Nemeæ tibicinæ meminit Hyperides in oratione contra Patroclum, si modo is verus ejus auctor sit. Et, Nemeæ apium.

Νεμέας χερσὶν. Sic locus quidam in Peloponneso vocabatur.

Νεμεσῶ. Reprehendit. Incusat. Succenset.

Νεμεσῶν. Impedimento esse rebus, quæ geruntur ex animi sententia: vel potius, præter animi sententiam.

Νεμεσιθεῖς. Reprehensus. Reprehensus autem ab uxore in saltatione, telo vulneratus obiit. Josephus: Deum orabat, ut hostium spem irritam faceret, populum vero suum miseraretur. Et iterum: Si vero ob insidias reprehendar, scito, haud præter spem me conatu excidisse.

Νεμεσῶσμι. Invidebo. Et νεμεσῶσαι. Reprehendere. Indignari.

Νεμεσιτικός. Qui facile succenset, vel in-

8 Τόποι] Male. Νίμια enim & Ἰσθμία vocabantur ipsi ludi, non vero loca, in quibus ludi illi celebrabantur. Res nota est.

9 Νεμέας αὐλητικὸς μνημ.] Ex Harpocrate, qui plura habet. Harpocratio vero eadem mutatus est ab Athenæo, qui tibicinam hanc Νεμεάδα vocatam fuisse scribit, lib. xiii. pag. 587.

10 Νεμέας σέλινα] An, Νεμέα, Σελήνη? Nemea enim Lunæ erat filia, teste Anonymo in Prologo ad Pindari Nemea.

11 Νεμέας χερσὶν. τόπος τ.] Ex Harpocrate.

12 Νεμεσῶν. τὸ ἐμποδὼν ἵσ.] Artemidorus lib. 11. cap. xlii. pag. 135. Νίμιας πρὸς παρενομήσιν, καὶ πρὸς ἐπιτηδεύσεσιν καὶ μνησίων ἀρχαῖοις πραγμάτων, εἰσποία καὶ ἵσταται, καὶ ἐμποδῶν τὸ ἐπιχειρημάτων. Νίμιας γὰρ καλεῖται καὶ τὸ ἐμποδὼν ἵσταται πρὸς πρῶτον παρὰ γνώμῳ. Hinc Suidas sua descripsit.

13 Ἐπὶ Ἑλλήσιν] MS. A. ἐπὶ Ἑλλήσιν.

14 Ὁ μὲν γὰρ φθονεὺς λυπῶται ἐπὶ τοῖς τ. — σελήνη δὲ λεγέται] Hæc sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in librum 11. Ispic. p. 76.

Φθονὸς λυπῆται ἐπὶ ταῖς τῆς χαλῶν ὑπεραγίαις· ἐπεὶ καὶ ὁ Φθόνος τοῖτον. νεμεσηπκὸς δὲ, ὁ λυπῶ-
μενος ἐπὶ ταῖς τῆς χαλῶν ὑπεραγίαις. τοῖτον γὰρ ἡ νέμεσις. ὥστε ὁ νεμεσηπκὸς ὁ Φθονερός. ἐστὶ δὲ τὸ
πρόβλημα ὁρεκόν. ζήλω φητόρων τῶτο λέγει. ὁρεζο-
μεν γάρ πνος, Φθονερόν εἶναι καὶ τὸ λεγόμενον νεμε-
σηπκόν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς μέμφεται πνας· ἀνδορίζο-
μεθα, ὃ τὸ νεμεσηπκόν τοῖτον, εἴπερ ὁρθῶς πνας μέμ-
φει· ἀλλὰ τὸ μὴ τὰ δέοντα μεμφομένην. αὐτὸς γὰρ
ὅστις Φθονερός.

Νεμεσηπκόν. μεμψόν.

Νεμεσία. Δημοσθένης ἐν τῷ Σπυδῆ, μή-
ποτε εὐρτή τις Νεμέσεως, καὶ ἡ τοῖς κατοίχοι-
μοις ἐπετέλει τὰ νομιζόμενα. Νεμεσία ἐστὶ ἡ ἐπὶ
τοῖς νεκροῖς γανομένη πανήγυρις· ἐπεὶ ἡ νέμεσις ἐπὶ τῇ
νεκρῶν τέλει.

Νεμεσίς. μέμφει.

Νεμεσίαν. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Νεμεσίαν ἀνέπι-
εστο, καὶ μετέωρος ἡ τοῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει ἐρ-
μαίω ἐντετυχαίνει, ἐμοὶ πετυχῶν.

Νέμεσις. ἡ δίκη. Ἀριστοφάνης Ἰὼ νέμεσις, βαρύ-
βρομοί τε βρογαί.

Νέμεσις. μέμφεις. δίκη. ὕβρις. Φθόνος. τύχη. ἢ τὸ
ἀλαζόνων τιμωρὴν Νέμεσιν συνέλεις, ἢ ὡς αὐτὴς με-
τῆλθε σὺν τῇ δίκῃ. καὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ ἔλαθε τὸ ἀπα-
σιν ἐναντιομένου τοῖς ὑπερηφάνοις Νέμεσιν, ἀλλ' ἐπὶ
ταῖς ἰδίαις ὑπερηφάνειαι παιδεύειν συμφορᾶς.
† Παριῶν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ γῆς ἐποπιδύει ἡ καὶ
ἄλλως, ἡ τὰ δίκην ἐποπιδύει. Βάσιλος Φησὶν ἐν Μυθι-
κοῖς. καὶ Αἰλιανός· Νεμέσεως ἐφόρος, πρόπρος ὑπερ-
όπας καὶ ὑπερηφάνους κολαζέσθους, ἐναργῆ μαρτύ-
ρια. καὶ παροιμία.

Νέμεσις δὲ γὰρ παρ πόδα βαίνει.

παρόσθι μέπει ταχέως ἡ δίκη τῆς ἡμαρτηκότας.

Λήθουσα δὲ παρ πόδα βαίνει.

Γαυρομένη αὐχένα κλίνει.

Ἰπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτὰν κρατεῖ.

Νεμεσις. δοπικῇ.

Νέμειν. καρπύσασθαι. διοικεῖν. Ἀλλὰ παρ' ἐμοὶ γενο-
μένην πατρίδα πε νέμειν, ἡ ἐγὼ νέμω, καὶ οἶκον, ὃν
ἐγὼ κέκτημαι.

Νέμειν· παρτάτω. ἀντὶ τῆς, ἔχων παρτάτω. ἢ
γὰρ μετοίκων ἕκαστος μὲν παρτάτω τῆς ἀγῶν τινος

dignatur. Νεμεσηπκὸς contrarius est τῷ Φθονε-
ρῷ, i. e. invidio. Invidus enim rebus secundis
bonorum virorum dolet: nam & invidia ta-
lis est. At νεμεσηπκὸς rebus secundis malorum
dolet. Talis enim est nemesis. Quare is, qui
νεμεσηπκὸς dicitur, non est invidus. Proble-
ma autem hoc ad definitionem pertinet. † Id
autem ait, ut oratores imitetur. Si quis enim
definiat, illum etiam, qui νεμεσηπκὸς dicitur,
invidum esse, quod & ipse aliquibus succen-
seat; contra definimus, νεμεσηπκόν non esse ta-
lem, si iuste aliquibus succenseat: sed eum,
qui immerito id faciat. Ille enim demum est
invidus.

Νεμεσηπκόν. Vituperandum. Reprehenden-
dum.

Νεμεσία. Nemesis. Demosthenes in ora-
tione contra Spudiam. Videndum, an sit fe-
stum Nemesis, quo defunctis inferiæ solve-
bantur. † Nemesis dicitur dies festus, in de-
functorum honorem celebrari solitus. Ne-
mesis enim mortuis attribuitur.

Νεμεσίς. Reprehendit. Succenset. Indi-
gnatur.

Νεμεσίαν. Nemesis. Nomen proprium. Ne-
mesio vero expectatione erectus erat, magnam-
que spem animo conceperat, & cum in me in-
cidisset, se insperato quodam lucro potitum es-
se putabat.

Νέμεσις. Nemesis. Vindicta. Aristophanes:
Io Nemesis, gravistrepaeque tonitrua.

Νέμεσις. Nemesis. Incusatio. Vindicta. In-
juria. Invidia. Fortuna. Cum Nemesis super-
borum hominum vindicem esse intellexissent,
quæ eos jure meritoque persecuta est. Et ite-
rum: Non latuit Nemesis omnibus superbis
adversantem, sed ex propriis calamitatibus
documentum capere coactus est. † Aderat au-
tem Nemesis, quæ res terrestres observat. Vel
aliter, Quæ injusta facinora [vindice oculo]
intuetur. Babrius inquit in Fabulis. Et Æ-
lianus: Nemesis Inspectricis, quæ superbiæ &
arrogantiæ vindex est, manifesta argumenta.
Et proverbium: Nemesis e vestigio [malos]
insequitur. Id est, Ultio divina malos cele-
riter persequitur. [Et alius de Nemese in-
quit: Malos] e vestigio tacite insequeris: E-
latam cervicem deprimis: Ulna vitam semper
compefcis.

Νεμεσις. Dativo jungitur. Succenseo.

Νέμειν. Frui. Regere. Gubernare. [Inco-
lere. Habitare.] Sed [hortor,] ut apud me
remanens, & patriam inhabites, quam ipse
inhabito, & domum, quam possideo.

Νέμειν παρτάτω. Patronum habere. Qui-
libet enim inquilinorum negotia sua per pa-

1 Νεμεσηπκόν] Sic rectius habent MSS. Paris. & Photius in Le-
xico MS. quam priores Edit. in quibus legitur νεμεσηπκόν.

2 Νεμεσία] Scribe, Νεμέσις, ut habet Harpocration, ex quo
notam hanc Suidas describit.

3 Ὁ δὲ Νεμεσίαν ἀνέπει.] Fragmentum hoc ex Damascio de-
promptum esse discimus ex voce Ἑρμῶν. Vide etiam supra v.
ἀνέπειστο, ubi eadem leguntur.

4 Οὐκ ἔλαθε τὴν ἀπάσιν ἐναντιομένην.] Inepte Portus fragmentum hoc
in verius redigere conatur, quod pedestri oratione constare fac-
ile cuivis patere potest.

5 Λήθουσα δὲ παρ πόδα βαίνει.] Synesius Epist. xciv. pag. 235.

Οὐκ ὡς ἀν κινήσας θιν π ε ἀνθρώπων Νέμεσιν. αὐτὴ μὲν τι τα-
φῶς ἐστὶ, πῶς ἢς πῶς λυγρὴν ἀνδρῶν,

Λήθουσα δὲ παρ πόδα βαίνει.

Γαυρομένη αὐχένα κλίνει.

Ἰπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτὰν κρατεῖ.

Hinc Suidas sua depromptit. Vide etiam infra v. Ἰπὸ πῆχυν.

6 Ἰπὸ πῆχυν αἰεὶ β.] Locum hunc pulchre illustrat Reinecius
Var. Lect. lib. i. i. pag. 573.

7 Νέμειν παρτάτω] Confer Nostrium supra v. Ἀπαρτάτω, &
Petitum de Leg. Att. pag. 170.

τὰ περὶ γὰρ αὐτοῦ διόκη, καὶ τὸ μετοίκιον χα-
τεπίθῃ, καὶ τὸ ἔχειν παρὰ τὴν, καλεῖται νέμειν παρ-
αίτην. Ὑπερίδης. Ὡς κελευσέν τις μαρτυρήσας τὰ
τοιαῦτα, καὶ τὴν παρεχόμενους μάτην ἀπαίτην ὑμᾶς, μὴ
τυγχάνωσι δίκαιοι λέγοντες, καὶ νόμον ἡμῶν ἀναγ-
χεῖν παρὰ τὴν, καὶ κελευσέν, μὴ νέμειν παρὰ τὴν.

Νέμειν. ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ τῇ Λοκρικῇ δηλαδὴ. ὁ
καὶ τῇ τῇ ἡλιν Νεμέας πολίτης, Νέμεος ἀνα-
γχαφῇ, καὶ Νεμεσῶος ἥδη δὲ καὶ Νεμεήτης ὡς δηλον
ἐκ τῆς Ζῆτος Νεμεήτης.

Νεμυθέντων. κληρωθέντων. Αἰλιαῖος. Ἀλλὰ καὶ
ἐκείνων νεμυθέντων εἰς τὴν γασίν.

Νεμύσασθαι. Διμερῆσθαι.

Νεμύσας. ὑποκριτῶν. οἱ ποιητὰς ἐλάμβανον τρεῖς
ὑποκριτὰς, κληρωθέντας, ὑποκρινομένους τὰ
δράματα ὧν ὁ νικησας εἰς τὴν πόλιν ἀκρίβως ὡς
λαμβάνει. ἔστιν ὅτι οἱ Διμερῆσας.

Νέμω. διοικῶ.

Νέμος ἐπάκτιον. τὸ ἄλσος, τὸ ὅριον τὸ παρὰ
λίον. Σοφοκλῆς.

— Πάρελά τ' ἄντρα,

Καὶ νέμος ἐπάκτιον.

Οἱ δὲ ἀγροὶ τῇ γῆς ὅριον ἡλίζοντο, ὡς τὸ ὕλιν,
καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος, παρὰ τὴν εἶναι.

Νέμω. τὸ μερίζω.

Νέμω. νομῶ. Τὴν δ' ἄρ' ἐκέπ νέμω πῆλιν.

Νέμω. τὸ βόσκω.

Νέμοιο. χαρπύτο.

Νέναλιο. ἐπεπλήρωτο. ἐκ τῆς νόσσω, νάσσω, καὶ τῆς
παρ' Ὀμήρῳ ἐν Ὀδυσσεΐ. ἐξ ἧς καὶ ὁ νόστος ἄριστος. Ὡς
σηπτος. Συμπεπλήρη δὲ τοῖς πολεμίοις εἶσθε καὶ πᾶσαι
οἰκίαι ὀπλιτῶν νέναλιο, τὰ τέγῃ δ' ἡμῶν τῶν μαυνο-
μένων χαρπύεα.

Νεναλχημένας ναῦς. ἔξω ἔστας, εἰλυσμένας.

Νενημνίω, καὶ νενησμένω. σεσωρευμένω. Ὁ Ξενο-
φῶν. Εὐροῖς καὶ θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενη-
μνῶν περυσίων. καὶ Ὁ Ἀριστοφάνης. Τί καὶ νηδ' ἀ-
βέλλεοι, ὄντες λίθοι, αἰθμός, παρὰ τὴν, ἄλλως ἀμφο-
ρεῖς νενησμένοι; τρεῖς, ἀνόητοι. παρὰ τὴν τὴν θεά τὴν Φησι.
Διὸς καὶ τῆς μωροῦ ὁ φρόνιμος δοκιμάζει. ἀμφορεῖς δὲ

1 Δικαιοπρεπῶς. Sic habet MS. Paris. A. At reliqui MSS. Paris. & priores Edit. καλοπρεπῶς.

2 Νεμύσας ὑποκριτῶν. οἱ π. Eadem etiam legas apud Hesychium.

3 Τρεῖς ὑποκριτῶν. Id est, πρωτογωνιστῶν, δευτερογωνιστῶν, & τριτογωνιστῶν. Latine, *Actorem primum, secundarium, & tertium partium*. Confer Valegium in notas Mauffiaci ad Harpocrat. v. ἡρώδης.

4 Ἀκρίβως. Hesychius habet ἀκρίτως: quod malim.

5 Σοφοκλῆς. *Ajace*, pag. 25. ut Portus monuit.

6 Τὴν δ' ἄρ' ἐκέπ. Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 300. ut itidem Portus observaverat.

7 Καὶ τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἐν Ὀδ. Lego & suppleo: Καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν Ὀδυσσεΐ, ἡ ἀξία. Usus est enim Homerus v. ἡ ἀξία. *Odyss.* φ. v. 122.

8 Ἰωσήφ. Lib. 1. *de Bello Jud.* cap. xiiii. pag. 739. sed ubi

tronum quendam, qui erat unus ex civibus, expediebat, & tributum, quod μετοίκιον dicebatur, pendebat. Et Patronum habere, dicitur, παρὰ τὴν νέμειν. Hyperides: *Et legem nobis exhiberi cogitis, quæ inquilinos patronum habere vetat.*

Νέμος. Nemeus. Id est, civis Nemeæ Lo-
cricæ. Civis enim urbis Nemeæ, in agro Eleo sitæ, dicebatur Νέμεος, & Νεμεσῶος: item, Νεμεήτης; ut patet ex epitheto Jovis Νεμείτης.

Νεμυθέντων. Sorte divisorum. Distributorum. *Ælianus: Verum etiam illis in factiones divisiss.*

Νεμύσασθαι. Dividere. Distribuire. Partiri.

Νεμύσας ὑποκριτῶν. Distributiones histrionum. Poetis tres histriones sorte dividebantur, qui fabulas agerent. Inter hos qui victor fuisset, absque examine deinceps [ad fabulas agendas] assumebatur. Νεμύσας igitur idem est, quod διμερῆσας, i. e. distributiones.

Νέμω. Regentem. Administrantem.

Νέμος ἐπάκτιον. Nemus littori vicinum. Sal-
tus, vel mons, juxta mare situs. Sophocles: *Marique adsita antra, & nemus littori vicinum.* Alii vero ad promontorium stationem habebant, ut sylva, & ei proximum nemus, ipsis munimenti loco esset.

Νέμω. Divido. Distribuo. Partior.

Νέμω. Pro, νομῶ. Ducam. Existimabo. [Sophocles:] *Hanc igitur non amplius existimabo civitatem.*

Νέμω. Pasco.

Νέμοιο. Fruatur.

Νέναλιο. Repletus erat. A verbo νάσσω, νάσσω: unde apud Homerum in *Odyssea* [deductum legitur ἐνάσσει.] Hinc & νάστος dictus est, i. e. densus, & solidus. Josephus: *Una vero cum hostibus intro irrupit: erantque omnes domus armatis refertæ, & tecta plena propugnatorum.*

Νεναλχημένας ναῦς. Naves in terram subductas.

Νενημνίω, & νενησμένω. Coacervatam. Congestam. Xenophon: *Invenere in adibus acervos panni congestorum, qui anno superiore confecti erant.* Et Aristophanes: *Quid sedetis stolidi, lapides, numerus, pecora, & amphoræ temere coacervata?* Hæc ad spectatores [poeta] dicit. Per stultum enim prudens

pro νάσσω, cujus vocabuli gratia locum hunc adduxit Suidas; hodie male legitur ἐκπῶ. Vetus tamen interpres, qui vulgo Ruffinus putatur, νάσσω etiam legit, ut ex versione ejus apparet. Vicissim apud Josephum pro νάσσω, ut hic Suidas habet, re-
ctius legitur ἀμυνόμενοι.

9 Ξενοφῶν. Lib. v. de *Exped. Cyri*, pag. 353. ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur: Εὐροῖς καὶ θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἀρτων νενημνῶν περυσίων.

10 Ἀριστοφάνης. *Nubibus*, pag. 191. (117. Ed. Baf. P.)

Τί καὶ νηδ' ἀβέλλεοι

Ἡμῖν ποταμοὶ κέρδη τῶν σφῶν, ὅντις λίθοι.

Ἀβέλλεοι, ἀβέλλεοι, ἄλλως ἀμφορεῖς νενασμένοι.

Nota, apud Aristophanem pro νενασμένοι, ut hic Suidas habet, hodie legi νενασμένοι, i. e. repleti, a νάσσω, νάσσω: quod magis probem. Vide etiam supra v. Ἀμφορεφῶν, ubi idem locus Aristophanis adducitur.

[νεησιμύδοι,] ἀντὶ δὲ ματαίως κέραμοι σπειρομύδοι.
νησαι γὰρ, τὸ σπειρῆσαι.

Νεώμυθα. ὁ ἀναποήμεθα.

Νεοαρδέ. ὁ ἀλωῖ. νεωτὶ πεποτισμύδιν.

Νεογλόν. νεογέννητον. ὡς τὸ νέον γίνασθαι, νεογνόν.
καὶ ὡς πνύμεων, πλνύμεων, Ἀθηναίως, καὶ νίτρον, λίτρον.
ἔτι νεογνόν, νεογλόν.

Νεογνόν. νεωτὶ γέννησέν τε.

Νεοδαμώδης. ὁ ἐλδύτης ὡς τοῖς Λακεδαι-
μονίαις ἦτοι, ἐκ τῆς Εἰλώπας.

Νεόδμητον. νεοδάματον.

Νεοεργές. νεοσφάπτος εἰργασμύδων.

Νεοθαλής. νεωτὶ βλαστήσασα.

Νεοθανής. νεωτὶ τεθνήκας.

Νεοθηγεῖ. νεωτὶ ἀκνηθέντι.

Ἡ δὲ σέθεν Φιδιμύδης πολιὺς ὁ νεοθηγεῖ σιδήρω

Κείρατο μεγαλὴς ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

Νεοχασάρεα. ὁ Ποντική, Φασί, πόλις. καὶ οἱ πο-
λίται, Νεοχασαρεῖς. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανηπολίται. ἔτι
δὲ καὶ Βιθυνίας πόλις.

Νεοχασάρεα τοῖς ἀνθρώποις. Φησὶ ὁ Θουκυδίδης. ἀν-
τὶ δὲ, νεωτὶ κατοικισμένοις.

Νεοκλῆς. ὁ Ἀθηνῶν, Φιλόσοφος, ἀδελφὸς Ἐ-
πικούρου ἔγραψεν ὑπὲρ τῆς ἰδίας αἰδέσεως καὶ Νεοκλέους
ἐπὶ τῷ, Λάδε βιώσας.

Νεοκλείδης κλεπτίτης. ὁ πρὸς κεκομώδην, ὡς ῥή-
τωρ ἦν, καὶ τυφλὸς, καὶ συκοφάντης, καὶ κλέπτης. ὁ Ἀρι-
στοφάνης.

— Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός,

Κλέπτης δὲ τὸς βλέποντας ὑποφάντισκε.

Νεόκμητον. νεωτὶ χειροτεχνασμύδων.

Νεολαία. νέων συναγωγή. ὁ νέος λαός. Ὑπὲρ δὲ τῆς
νεολαίας τῆς Ῥωμαίων ἀξιολύτως τε καὶ ἅμα τῷ
θάρασι ἀγωνίζεσθαι. καὶ Αἰλιανός. ὁ Λοιμὸς γὰρ
τῇ Ἐφέσῳ πόλιν ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος, ὡς
μοῖραις δὲ θανάτοις διεφθέρωντο ἡ νεολαία, καὶ οὐ ἀ-
γωνία, καὶ μὲν τοὶ καὶ γυναικῶν καὶ τῶν ἀγέλης τῶν τε-
τραπόδων.

Νεόκλητος. ὁ νεωτὶ ἡθροισμύδης λαός.

Νέον. ὁ Ὀμηρος. [Νέον] ἡβώντα. ὁ λέγει νέον καὶ
ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ μεσότητά. οἷον, νεωτὶ ἡβώντα.

exploratur. Et ἀμφοτέρως νεησιμύδοι, amphora,
vel testæ, temere accumulata. Νῆσαι enim sig-
nificat, coacervare, vel accumulare.

Νεώμεθα. Intelligimus, vel intelleximus.
Agitamus animo.

Νεοαρδέ. ὁ ἀλωῖ. Recens rigatam vineam.
Hortum recens rigatum.

Νεογλόν. Recens natum. Quasi dicas νεο-
γνόν: a νέον, & γίνασθαι. Uti enim pro πνύμεων
Attice dicitur πλνύμεων, & pro νίτρον, λίτρον:
sic pro νεογνόν, νεογλόν.

Νεογνόν. Recens genitum. Recens natum.

Νεοδαμώδης. Ita vocatur apud Lacedæmo-
nios ille, qui ex Helote factus est liber.

Νεόδμητον. Recens domitum.

Νεοεργές. Recenter confectum. Novum.

Νεοθαλής. Qui, quæné recens floruit.

Νεοθανής. Recens mortuus.

Νεοθηγεῖ. Recens acuto. [In Epigramma-
te:] *Illa vero, te mortua, canos capillos re-
cens acuta novacula senili ex capite detondit.*

Νεοχασάρεα. Neocæsarea. Pontica, ut a-
junt, urbs. Cives ejus vocantur Neocæsari-
enenses. Idem & Adrianopolitæ. Est & Bi-
thyniæ urbs.

Νεοχασάρεα τοῖς ἀνθρώποις. Recens in aliquo
loco collocatis. Novis colonis. Thucydides.

Νεοκλῆς. Neocles, Atheniensis, Philoso-
phus, frater Epicuri: qui scripsit de secta
sua. Et Neoclis est dictum illud, *Late vi-
vens.*

Νεοκλείδης κλεπτίτης. Neoclides furacior.
Hic a Comicis perstringebatur ut orator cæ-
cus, & calumniator, & fur. Aristophanes:
*Neocles, qui cæcus quidem est, sed furando
videntes longe superat.*

Νεόκμητον. Recens elaboratum. Recens
confectum.

Νεολαία. Multitudo juvenum. Juventus. *Ut
Romana juvenus cum laude fortiterque pu-
gnaret.* Et *Ælianus: Pestis enim gravissima
Ephesi grassabatur, omnisque juvenus imma-
tura morte exstinguebatur, nec tantum fami-
na, sed etiam pecudes sterilitate laborabant.*

Νεόκλητος. Recens collectus populus.

Νέον. Juvenem. Adolescentem. Homerus ve-
ro, νέον ἡβώντα inquit, per νέον non intelligit
juvenem, sed vocem illam adverbialiter capit
ac si dixisset, νεωτὶ ἡβώντα, i. e. recens pubescentē.

1 Νεώμυθα.] Vide infra v. Νεωμύδοι. & v. Νῆσαι.

2 Νεοαρδέ. ὁ ἀλωῖ.] Homerus Il. φ. v. 346.

3 Νεοδαμώδης. ὁ ἐλδύτης.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. vii. cap.
lviii. Confer etiam Helychium, Athenæum, Eustathium, &
alios.

4 Ἡ δὲ σέθεν φῆμι.] Distichum hoc decerptum est ex Epi-
grammate Andronici in Democratiā, nondum, quod sciam, e-
dito, quod proinde ex codice MS. integrum hic cum Lectore com-
municabo. Ἀνδρονίκος εἰς Δημοκρατίαν.

Οἰκτερὰ δὲ διαφερόντων δόμων ἄλυσες εἰς Ἀχίρην,

Δαμοκράτηα, φίλας μοῦσας λιπῶσαι γῆρας.

Ἀ δὲ σέθεν φῆμι, πολὺς νεοτὶ σιδήρω

Κείρατο μεγαλὴς ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

5 Νεοθηγεῖ.] Metri gratia scribendum est νεοτὶ: ut legitur in
codice MS. Epigrammatum.

6 Νεοχασάρεα. Ποντ.] Ex Stephano Byzantio.

7 Φησὶ ὁ Θουκυδίδης.] Lib. iiii. cap. xciii.

8 Νεοκλῆς. Ἀθην.] Vide Menagium ad Laert. lib. x. segm. iii.

9 Ἀριστοφάνης.] *Pluto*, pag. 71. (35. Ed. Bas. P.) Vide ibi
Scholiastam.

10 Λοιμὸς γὰρ τῇ Ἐφέ.] Confer Nostrium supra v. Ἀρσία, &
infra v. Προμύδης, ubi idem fragmentum adducitur.

11 Ὀμηρος.] Il. i. v. 446. ubi legitur, Νέον ἡβώντα: uti etiam
hic apud Suidam scribendum est. Cæterum, Portus locum hunc
male omnino interpretatus erat: ut Lectori patebit, qui versionem
ejus cum nostra conferre voluerit.

Νέοντας. ηχομήδης. Ἐφείλκων καὶ ἵππους νέον-
τας πρὸς ἅμα καὶ τέταρτος τοῖς ἀγωνεῦσι.

Νέον πείχης. Ἐ Αἰολίδης ἐπὶ τόπος. ὁ ἐκεῖθεν, Νεο-
τειχίτης. ὡς καὶ τὸ Χωλὸν πείχης, τὸ πρὸς Κα-
ρίαν καὶ Χωλοτειχίτης, ὁ ὑπὸ τῆς.

Νεόπλησις. ὁ νεωστὶ πλετών.

Νεορράντω. νεωρῶ ὑπὸ τῆς αἵμαλιν. ὁ Σοφοκλῆς

Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει.

Νεορτον. νέον.

Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαίης, νέορτον αὖ;

Νεορρῦτοις. νεωστὶ ρέουσι.

Νεός. ἡ νεωστὶ ἡγορευασμένη γῆ.

Καὶ ἡ πρὸς γεωργὸς πυρὸν εἰς νέον σπείρας,
Φύλασεν ἐτάς.

Νεός ἐστι, καὶ ὁξὺς. ἀμαθὴς διηλονόπι, καὶ ὠρεπε-
τής. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Νεοσιά. ἡ χαλὰ τῆς φρεσίνων.

Νεόσμικλον. νεόσμικλον, καὶ νεοσμάριον.

Νεοσός. ὁ φρεσίνος.

Νεοσάδα. ἡ νεωστὶ ὑποσπαδίσαν. Πισίδης

Ταύτῳ δὲ τῷ Φάλαγγι τῷ νεοσάδα.

Νεοτελής. νεωστὶ τετελειωμένος.

Νεοτλχές. νεωστὶ κατεσκευασμένος.

Νεοτήεια. ἡ ἐκλείπισσις.

Νεότιον. γέννημα. Ἐ Αεγοφάνης

Πέρδιξ γενέσθω τῇ πατρὸς νεότιον.

Τῇ Πισίᾳ ὁ υἱὸς ὁμοίως βέλεθ' γίνεσθαι τῷ πατρί.
Ὡς δὲ ὁ Πισίας ὠρεδότης. καὶ αὐτὸς ὁ Τεῖα κνώδα-
λα ἀναδῆν, Πισίας, ὁ Ὀσφύων, ὁ Διίτρεφης.

Νεοτήος. ἡ τῇ αὐτῇ λέκτους, καὶ τὸ πυρρὸν. Μέ-
νανδρος ὁ Ἀνδρείας.

Καὶ τετάρτων ὧν μὲν τῆτο, Φιλτάτη,

τὸν νεοτήον.

Κλέαρχος ἐν τῷ πρὸς οἶνων συγγραμμάτων Φησὶν ὅτι
ἀφ' οὗ ἀρχὴ ὑμῶν λαμβάνει. ἐν τῷ τῷ
τὸ πέρμα, καὶ οὐκ ἐν τῷ χαλκιδόνει νεοτήῳ. διεφθό-
ρισαν γὰρ οἱ πρῶτοι τῆτο φησάντες. καὶ ἐπὶ τὸ ὠρεδόν
πρὸς τῷ πρὸς σπέρματι. ὅτι δὲ τὸ ὠρεδόν νεοτήον
ἐλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ πρὸς χρησ-
μῶν. Ὁ γὰρ πρὸς τῷ φησὶ θεασάμενον ἐν τῷ κλί-

1 Ἐφείλκων καὶ ἵππων.] Hæc sunt verba Polybii, l. 111. c. XLIII.

2 Νέον πείχης. Ἐ Αἰολ.] Ex Stephano Byzantio.

3 Σοφοκλῆς.] *Ajace*, pag. 3. ut Portus monuit.

4 Καὶ πρὸς γεωργ.] Fragmentum hoc ex Babrio desumptum est.

5 Ἀεγοφάνης.] *Avibus*, pag. 577. (398. Ed. Bas. P.)

6 Τεῖα κνώδαλα ἀναδῆν.] Est fragmentum Cratini, quod au-
ctius adducit Scholiasta ad modo indicatum locum Aristophanis.
Vide etiam infra v. Πισίας.

7 Ὀσφύων.] Apud Scholiastam Aristophanis loco laudato, &
ipsum Suidam infra v. Πισίαν, legitur, Ὀσφύων.

8 Διίτρεφης.] Scribe, Διίτρεφης, cum accentu in penultima.

9 Νεοτήος. ἡ τῇ αὐτῇ λ.] Sic locus hic in MSS. Paris. itemque Le-
xico Photii legitur. At in prioribus Edit. post vocem νεοτήος in-
epte addita sunt hæc verba, ἰδίως τῆτο παρὰ τὸ δηλῆναι τὸ νέον-
τες. Quid hæc ad rem?

10 Ἀνδρείας.] Scribe, Ἀνδρία, per α. Fabulæ enim huic nomen
dedidit mulierem *Andriam*, ab insula Andro, a qua deducitur gen-

Νέοντας. Natantes. *Equos natantes ternos
& quaternos loris traxerunt.*

Νέον πείχης. Novus murus. Locus est Æo-
lidis. Ejus civis dicitur Neotichites. Sic
Χωλὸν πείχης locus est in Caria: cujus incola
dicitur Cholotichites.

Νεόπλησις. Nuper ditatus.

Νεορράντω. Recens imbuto, vel madente;
vel consperso. Sophocles: *Saltantem per
campos cum gladio recens cruentato.*

Νεορτον. *Novum.* [Sophocles:] *Quid verò
est, fili Laji, novi rursus.*

Νεορρῦτοις. Recens fluentibus.

Νεός. Novalis. Terra recens arata. *Et a-
gricola quidam, cum semen in novalem spar-
sisset, custodiebat adjtans.*

Νεός ἐστι καὶ ὁξ. *Juvenis est, & in rebus a-
gendis præceps.* Vel, per ætatem imperitus
est, & temerarius. Plato in *Gorgia*.

Νεοσιά. Nidus passerum, [& aliarum a-
vium.]

Νεόσμικλον. Recens abstersum. Recens acu-
tum. Recens purgatum.

Νεοσός. Passer. Pullus avium.

Νεοσάδα. Recens avulsam. Nuper abstra-
ctam. Pisides: *Hanc autem phalangem nuper
avulsam.*

Νεοτελής. Recens perfectus. Nuper con-
fectus.

Νεοτλχές. Modo confectum.

Νεοτήεια. Pullorum exclusio.

Νεότιον. Fœtus avium. Pullus. Aristopha-
nes: *Perdix haud degener sit patris soboles.*
Id est, Pisias filius patri similis fieri vult. Pi-
sias autem erat proditor. Et iterum: *Tres
sunt bestię impudentes, Pisias, Osphryon, Dii-
trephes.*

Νεοτήος. [Apud Atticos] peculiariter signi-
ficat ovi vitellum, vel luteum ovi. Menan-
der *Andria*: *Et quatuor ovorum, charissima,
postea [da] vitellum.* Clearchus in libro de
vinis inquit: *Album sub membrana est ovi
principium. In hoc enim semen continetur,
non autem in vitello: & decepti fuerunt illi,
qui primi hoc dixerunt. Luteum autem ovi
est excrementum seminis. Vitellum autem
νεοτήον [veteres] dixisse, testatur etiam Chry-
sippus in libro de Oraculis. Ait enim quen-
dam, qui in somnis viderat, ova ex lecto suo
pendere, somniorum interpretem consuluisse.*

tile Ἀνδρία, sic dictam, vel ex Terentii *Andria* patet, quæ ex fa-
bula ista Menandri expressa est.

11 Ἐν τῷ πρὸς οἶνων.] Menagius ad Laert. lib. 1. segm. 1x.
scribendum censet, ἐν τῷ πρὸς οἶνων: auctoritate Athenæi, qui
Clearchum ἐν τῷ πρὸς οἶνων laudat. Sed conjectura hæc dubia
est & anceps, cum nihil obstat, quo minus quis credere possit, A-
thenæum ex Suida corrigendum esse: vel saltem, aliud esse opus
πρὸς οἶνων, & aliud πρὸς οἶνων; & proinde neutram lectionem so-
licitandam esse.

12 Ὁ γὰρ πρὸς τῷ φησὶ θεασάμενον.] Fandem ex Chrysippo histo-
riam narrat Cicero lib. 11. de *Divinat.* his verbis: *Desert ad con-
jectorem quidam somniasse se, ovum pendere ex fascia lecti sui cu-
bicularis: (est hoc in Chrysippi libro somnium.) Respondit conjector,
thesaurum defossus esse sub lecto. Fodit: invenit auri aliquantum;
idque circumdatum argento. Misit conjectori quantum visum est
de argento. Tum ille, Nihilne, inquit, de vitello? Id enim ei ex
ovo videbatur aurum declarasse; reliquum, argentum.*

νης αὐτῆς κρέμασθαι ὡς, παρσαναθέσθαι ὀνειροκρί-
την. ἢ εἰπεῖν. Ὁρύττων θησαυρὸν διγῆσος χεῖρ ἢ τό-
πον ἐκείνον. διγόντα δὲ γαμνίον, ὃν ᾧ ἀργύριον ἰὼ, καὶ
χρυσίον, ἐνεγκεῖν πὶ τῷ ἀργύριον τῷ μάντι. ἢ δὲ μάν-
τιν εἰπεῖν. Τῷ δὲ νεοτῆς ἔδεν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος
κέχρηται τῇ λέξει.

Ἰωάν δ' ὅτι αὐτῇ διέπτεχεν νεότης.

Νεοτῆς. καὶ ὁ νεογνὸς ὄρνις. Οἶδά τοι ἔγωγε καὶ ἐς
ὀκτὼ ὅλας ἡμέρας ἀναλωθέντα αὐτῷ κατοικιδίας
ὄρνιθας ἢ μέγαν νεοτῆν.

Νεοτῆν. νεωστὶ εἰργασμένον.

Νεόφθιλον. νεωστὶ τελευτήσαν. νεωστὶ φθαρέν.

Νεοφθῶν, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός ὁ Φα-
σιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. ὅς πρῶτος εἰσήγαγε
παιδαγωγὸν, καὶ οἰκετῶν βάσανον. ἐδίδαξε τραγω-
δίας ῥα. συνίω δὲ καὶ ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακε-
δόνι, καὶ διότι φίλος ἰὼ Καλλιόχῃ τῇ φιλοσόφῃ,
σὺν ἐκείνῳ καὶ αὐτὸν ἀνεῖλεν αἰτισμοῖς.

Νεόφυλον. τὸ νεωστὶ φυτῶν.

Νεόφυλος. ὄνομα κύριον.

Νεοχάρακτα. νεωστὶ κεχαραγμένα. Ὁ Σοφοκλῆς ἴ-
χνη ταῖντις νεοχάρακτα. ὁ πόταν γὰρ νεωστὶ αἱ σπη-
ραῖς τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθεῖσιν οἱ
κυνηγέται, ὡς ἀνέμῳ ἀφανισθῇ ἡ ὁδὸς.

Νεοχμός. νέος, νέαν καὶ ἀκαταπόνητον δύναμιν ἔχων.
Μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν ἢ διέπνυ ταύ-
τας δυναμίδων, πολλὰ νεοχμεῖσθαι ὃν τοῖς πολιτι-
κοῖς. Ὁ Λεωφάνης. Τέρας νεοχμῶν. ἀντὶ τῆς, ὡς ἔδο-
ξον, ἀποπίας πλέον. ἀντὶ τῆς, θαύμαστος.

Νεοχμεῖν. κτηνοτομεῖν. νεότερα ἐργάζεσθαι. Ὁ δὲ
Φυλάσσης ἢ κεραιώπων ἔδεν ἡγεῖν πάντα δὲ νεοχμεῖν
ἔσαι ἢ θελεῖ.

Νεοχμῶσάντες. νεωστὶ κινήσαντες. Ὁ Ηρόδοτος.

Νεοχμῶσται. νεωπεισιν. κτηνὸν πὶ ἐργάσασθαι.
Ἀρχόλης τε γὰρ αὐτὸς ὄντας ἀφ' ἧς τὸ πόλεμον, μηδὲν
νεοχμῶσται.

Νέω. τὸ κολυμβᾶν, καὶ τὸ πορθύμεν.

Νεωκορήσθαι. ὁ ὅτι ἀντὶ τῆς, ἱεροσυλήσθαι. κορεῖν γὰρ
λέγεται τὸ χαλῶναι, τὸ σαρεῖν, καὶ ἐκχαλῶναι. τὸ,
τε ὁ ἐκκορηθεῖς. ἀντὶ τῆς, ἐκχαλῶναι.

Νεωκόρ. ὁ τὸ νεῶν κοσμῶν καὶ ἐντεπίζων ἢ ἄλλ'
ἐξ ὁ σαρεῖν.

Νεωλέα. ὁ ὅτι νεῶ λαός. Νεολαία δὲ, ἡ νεώλεκτος.

Νεωλκήσας. ἔξω τὴν ναῦν ἐλκύσας.

Νέων, ὁ Νέων. ὄνομα κύριον. Δημοδότης ὃν τῷ

1 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 1. ut Portus monuit. Vide ibi Scho-
liastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

2 Μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχ. Locum integrum Joannis An-
tiocheni, unde fragmentum hoc excerptum est, habes supra v.
Θεοδότου, βασιλεὺς Ῥωμ. ubi pro παρόντων recte legitur παρόν-
των. Ceterum, exemplum hoc ad vocem sequentem Νεοχμῶν
referri debebat.

3 Λεωφάνης] *Thestophoriaz* pag. 804.

Illum vero respondisse, thesaurum eo loco
inventurum esse, si terram fodisset. Cum i-
gitur vasculum invenisset, in quo argentum
& aurum conditum erat, aliquid argenti va-
ti attulisse. Vatem vero dixisse: *De vitello
vero nihil mihi das?* Et Diphilus voce hac
usus est, [inquiens:] *Ovorum autem in ea
discurrebant vitelli.*

Νεοτῆς. Pullus avis. *Equidem scio totis octo
diebus gallinae pullum [tantum, eumque] exi-
guum, ab eo consumptum fuisse.*

Νεοτῆν. Modo confectum.

Νεόφθιλον. Modo mortuum.

Νεοφθῶν. Neophron, sive Neophon, Sicyo-
nius, Tragicus; cujus esse dicunt Euripidis
Medeam. Hic primus induxit pædagogos, &
servorum tormenta. Docuit tragædias cxx.
Postea autem vixit in aula Alexandri Mace-
donis, qui eum, quod esset amicus Calli-
sthenis philosophi, tormentis cruciatum ne-
cavit.

Νεόφυλον. Nuper plantatum. Nuper insitum.

Νεόφυλος. Neophytus. Nomen proprium.

Νεοχάρακτα. Recens notata. Modo im-
pressa. Sophocles: *Vestigia modo ab eo im-
pressa*. Cum enim vestigia ferarum recentia
sunt, venatores facilius ea sequi possunt,
priusquam odor a vento dispergatur.

Νεοχμός. Novus. Novam & indomitam vim
habens. [Et νεοχμῶ. Innovo.] *Cum magi-
stratus non capeffunt viri, qui eos recte admi-
nistrare possunt, multa in Republ. innovantur.*
Aristophanes: *Monstrum novum*. Sive, inu-
sitatum & admirandum.

Νεοχμεῖν. Innovare. Res novas moliri. *Le-
ges & instituta servare nequaquam illi ani-
mus erat, sed omnia innovare identidem stu-
debat.*

Νεοχμῶσάντες. Qui res novas moliti fuerunt.
Herodotus.

Νεοχμῶσται. Novaturum esse. Res novas
moliturum esse. *Bello enim districtos eos ni-
hil novi molituros esse [dicebat].*

Νέω. Nato. Item, eo, proficiscor.

Νεωκορήσθαι. [Proprie, templum mundabit.]
Interdum vero, templa expilabit, & sacra
diripiet. Κορεῖν enim significat, mundare, vel
scopis verrere. Et ἐκκορηθεῖς, munderis, vel
scopis verraris.

Νεωκόρ. Qui templum ornat & mundat,
vel, scopis verrit. Ædituus.

Νεωλέα. Templi populus. Νεολαία vero,
Multitudo juvenum. Juventus.

Νεωλκήσας. Qui navem ex mari in terram
subduxit.

Νέων. Neon, Neonis. Nomen proprium.

4 Ὁ δὲ φυλάσσης ἢ κεραι. Hæc sunt verba Procopii *Histor.*
Ar. cap. vi.

5 Νεωκορήσθαι. ὁ ὅτι ἀντὶ τῆς ἱεροσυλήσθαι] Vide nos supra ad v.
Ἰωάν. π. νεωκορήσθαι.

6 Ἐκκορηθεῖς] Vide supra v. Ἐκκορηθεῖς.

7 Ἀλλ' ἐξ ὁ σαρεῖν] Quid ni? Κορεῖν enim significat idem quod
σαρεῖν. Quare legerim potius, ἢ ὁ σαρεῖν.

8 Νέων, Νέων, ὄνομα κ.] Ex Harpocrate.

ἔσθ' Ἐπισηφῶνι¹ αἰεὶ δ' αὖτις φίλιππων τέτυκτο
Φιλίας Φησίν.

Νεώηλον. ἢ νεωστὶ ἡγορασμένον. ἐπεὶ μὴ ἐκ γένους
ἢ Ἀθηνῶν οὐ Κλέων, ἀλλὰ νεωστὶ προσελθὺς
τῇ πολιτείᾳ. ἐμφανὲς δ' αὖτε τὸ πρῶτον, ὅτι καὶ τῇ Ἀθη-
ναίων κατὰ πρῶτον, ὅτι δὲον πιστεύειν αὐτὸς τοῖς γνησίοις,
καὶ πολλὰ τὴν πάλιν διηρηγισμένην, οἱ δὲ μᾶλλον ἐ-
τίμων τὴν Κλέωνα. πεφύκαμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν
μᾶλλον πιστεύειν τοῖς οἰκοὶ γεννηθεῖσι καὶ συντραφεῖσιν, ἢ
οἷς ἀν' ἐπισηφισμὸν περιέρχονται.

Νεωγῆ. νεωστὶ ἡρτημένον. ἢ ἐκ νέου πινόμενον, καὶ ἄρα
ἐχρῆσθαι νέαν.

Ὁρῶ νεωγῆ βόσφυον τελεμεμένον.

καὶ Σοφοκλῆς

Φόβον νεωγῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου.

Νεώρια. ὁ ναύσταθμος τῶν νεῶν.

Ἐμπερῆσαι ἐν τῷ νεώριον.

Ἐνδεῖς ἀν' ἐς τῶν ἀνὴρ Βοιωτῶν,

Ἀλφας ἀν' ἐσπερῆσαι ἐν τῷ νεώριον.

Τίφη μὲν, δηλοῦς, ἢ καὶ σίλφη, ζωῦφιον καὶ ἀ-
εὶ δὲ δόκῃσι Βοιωτῶν ἐμπηγνύσας δαδα ἡμετέρων,
ἢ π. τοῖσιν, ἐμπηγνύσας δὲ δύνανται. τὸ δὲ καὶ δι' ἀ-
λωπέκων καὶ χελωνῶν ἐγένετο. τίφη δὲ γὰρ, τὸ δα-
σος. ὡς τὸ ὑποτύφειν, φασί, καὶ ὑποκρύπτειν τὰ
ἔσω αὐτοῦ, τροπὴ συνήθη τοῦ υἱοῦ. ἢ δὲ τίφη καὶ
αεσματῆς λεπίθ' ὅτι ὄνομα.

Νεώρια, καὶ νεώριοι. μὴ ποτε νεώρια λέγειν ὁ
τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκοντο αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ
αὐτοῦ κατέλκοντο, ὡς ὑποσημαίνει Λυκῆργος περὶ
καὶ Ἀνδοκίδου.

Νεῶς. ὁ ναὸς, Ἀττικῶς. δηλοῦς δὲ ἐπὶ γενικῆς
νεῶς, ὅς πλοῖον.

Νεώσατε. ἀγορεύσατε.

Νεῶσι. δότικη πληθυντικῶν. Δημοσθένος κατ'
Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι. καὶ Ἡρόδοτος μὲν
ἐν ὀγδόῃ Νεῶνα ὀνομάζει. Ἀνδροτίαν δὲ ἐν ἑκτῇ
Ἀττικῶς, Νεῶνας.

Νεωστὶ. νεωστέρως. ὡς ἐκ ἐκ μεγάλων, με-
γάλως, καὶ Ἀττικῶς, μεγαλωστὶ ἔγω καὶ νέων, νέως,
νεωστὶ. καὶ ἐστὶν ὁμοίον τὸ ἔγω τοι εἰ καὶ βαρύνει ἐ-
κείνο.

Νεώριοι. οἰκήματα ὡς τῇ θαλάσῃ οἰκοδο-
μήματα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττοῦνται.
Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος τῶν ὑφ' ἐαυτοῦ
ἐνταῦθα πολιητέων τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς νε-
ωρίους συνειλίσσας εἶχεν ἐτοίμως, ἵνα ἄρα παρὰ διδω-
σιν ἔτοιμοι τὴν χαρὸν αὐτοῖς νε-
ωρίοις.

1 Νεώηλον. ἢ νεωστὶ ἡγορ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad prin-
cipium Equitum.

2 Νεωγῆ. νεωστὶ ἡρτημ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad Electram,
pag. 121. ut Portus observaverat.

3 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 296. ut itidem Portus monuit.

4 Ἐμπερῆσαι ἐν τῷ νεώριον.] Hæc sunt verba Aristophanis Achar-
nens. pag. 415. (197. Edit. Baf. P.) unde Suidam supplebis.

Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte
de hujus amicitia cum Philippo verba facit.

Νεώηλον. Nuper emptum [mancipium. No-
vitium.] Cleon enim non erat genere Athe-
nienfis, sed ad Rempubl. nuper accesserat.
Verbis igitur his Athenienses oblique per-
stringit, quod, cum germanis civibus, & be-
ne de Republ. meritis credere deberent, Cleo-
ni majorem honorem haberent. Solemus e-
nim & servis domi nostræ natis & nobiscum
educatis magis credere, quam illis, quos pre-
tio emimus.

Νεωγῆ. Modo suspensum. Vel, a juvene a-
liquo & juvenilem formam habente profe-
ctum. [Recentem.] Video cincinnum recens
suspensum, & [a capite] resectum. Et [ite-
rum] Sophocles: Metum recentem ob meum
adventum.

Νεώρια. Navalia. Stationes navium. [Ari-
stophanes:] Hæc incendat navale. Bæotius
enim eam in tiphen inpositam accensamque in
navale immittet. Τίφη autem, quæ & σίλφη
dicitur, est generis fœminini, notatque ani-
malculum scarabæo simile, quo Bæoti, si fa-
cem accensam, vel aliquid hujusmodi ei in-
fixissent, quidvis incendere posse putaban-
tur. Idem autem & per vulpes & testudi-
nes fiebat. Τίφη vero est densitas. A verbo
ὑποτύφειν, i. e. succendere: per consuetam
mutationem τῆς υἱοῦ in ι. Τίφη vero etiam est
nomen minuti feminis.

Νεώρια, & νεώριοι. Navalia. Νεώρια dici
videtur totus ille locus, in quem triremes
subducuntur, & ex quo eadem rursus in ma-
re deducuntur, ut Lycurgus & Andocides in-
nuunt.

Νεῶς. Attice, pro communi ναός. Templum.
At νεῶς, cum est generis fœminini, & gene-
tius, significat, navis: [a recto ναῦς.]

Νεώσατε. Arate.

Νεῶσι. Dativus pluralis. Neonibus. De-
mosthenes contra Æschinem. Est urbs Pho-
cidis, sic dicta. Et Herodotus quidem libro
VIII. eam Νεῶνα vocat, numero singulari.
Androtion vero libro VI. rerum Atticarum,
Νεῶνας, [numero plurali.]

Νεωστὶ. Recenter. Nuper. Modo. Ut a [ge-
nitivo plurali] μεγάλων, [deducitur adver-
bium] μεγάλως, & Attice μεγαλωστὶ: sic etiam
a νέων fit νέως, & νεωστὶ. Huic simile est τὸ ἔγω
τοι, nisi quod accentum gravem habeat.

Νεώριοι. Navalia, sive ædificia juxta mare
exstructa, in quæ naves ex mari subducun-
tur. Polycrates Samiorum tyrannus civium
suorum liberos & uxores in navalibus conclu-
sos asservabat, ut si forte exulibus redeunti-
bus patriam prodere vellent, una cum ipsis na-
valibus [omnes] cremaret.

5 Ἐμπερῆσαι ὁ δύνανται] Portus legit, ἐμπηγνύσας δύνανται πᾶν υἱοῦ,
π. βόλονται: quod non repudio.

6 Νεώρια, καὶ νεώριοι. μὴ π.] Ex Harpocracione.

7 Νεῶσι. δότικη πληθυντικῶν. Δημοσθ.] Et hæc ex Harpocracione
sumpta sunt.

8 Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος τῶν ὑφ' ἐαυτοῦ ὄντων.] Hæc, &
quæ sequuntur, sunt verba Herodoti lib. III. pag. 114.

Νέωτα. τὸ ἑπὶ ἔτος. ἥτοι, εἰς τὸ μέλλον. πα-
ρα τὸ ἐν, ὡς Φασιν, ἔνοστα, & ἀπελθούσῃ τῇ σ, ἔνο-
τα, καὶ μεταθέσῃ τῇ ε, καὶ ἐκτάσῃ τῇ ο εἰς ω,
νέωτα.

Αἰεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλόσι.

ἢ ἐκ τῆ νέος, ἐξ ὅ τὸ νεωπὶ, νέωτα, (ὡς δὴ, δῆτα,
ἐπεὶ, ἔπειτα) καὶ ἐκκολλῇ τῇ σ, νέωτα. τὸ ἐκ νέου,
καὶ ἐναγχεῖ.

Νεώτερον. Τῆτον δὴ ἀνέλλον, ὡς νεώτερον χτ' Ῥω-
μαίων προήγοντα.

Νεωτερίζω. κοινὰ προήγοντα.

Νεωτερίζω. Ὁμηροῦ. Τῆς ἡμέρας τὸ πῆγος
ἐλύπη· νύκτες δὲ μετοπύρηναι καὶ ψυχρὰ τῇ μετα-
βολῇ ἀδένειαν οἰωτερίζω. † Ὁ δὲ βάρβαρος ὅ-
δε ἐπὶ τῷ νεωτερίζωσιν τὰ προήγοντα τύχῃ ἐχ-
θροῦ ἀνευγχεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἀν' ἐνωμένον πῖνα καὶ ὑπαί-
θετον ἀγωνισάμενος μάχῃ.

Νεωτερισμός. ἀνταρσία.

Νεώτερον. χαλκόν. Ὁ δὲ ἔλεγε, διδόναι ἀν' ἀδελφί-
κον πῖ καὶ νεώτερον χαλκόν ἀπαντήσων.

Νεωτεροποιός. ἀνταρτίας. τύραννος. ὁπιδέτης.

Νεώτερος. τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπλῆ. ἀντὶ τοῦ
νέος.

Νέπετος. ἡ πόλις Ἰταλίας. ὡς Διονυσίῳ ἐν Ῥω-
μαϊκοῖς. τὸ ἐθνικὸν σεσημασμένον. Νεπεσίνος γ', προ-
πῆ ὅ τ' εἰς σ.

Νέποδες. οἱ ἰχθύες. ὡς τὸ νε σερπητικόν, καὶ ὅ
πῦς. ἀποδες γὰρ εἰσιν. ἐν Ἐπιγράμματι.

Πτηνὰ, καὶ ἀρροτέγων κέρδεα, καὶ νεπόδων.

Νέποδες. νηζίποδες. τὸ γ' ἀποδες, ψευδὲς. ἐχουσι
γ' πόδας αἱ Φωκαί.

Ἀμφὶ δὲ μὴ Φωκαὶ νέποδες.

Ὁμηρος. Νέπως δὲ, Νέπωλις, ἐθνικόν. καὶ ὄρεα
δὲ ἀνδρῶν ὄνομα. ὡς τὸ νε σερπητικόν, καὶ ὅ πῶμι,
πῶσω, χτ' τὸς παλαιός. ἐξ ὅ δηλαδὴ οὐκ ἐπὶ
πῶν.

Νέρβας, βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων. ἔτος καὶ τ'
Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ἀπὸ τ' ἐξορίας Πάτμου ἀναγκ-
λέσας, ἤγαγεν ἐν Ἐφέσῳ καὶ ὅν χαλεπὸν καὶ τὸ τ'
Μανιχαίων ἀνεφάνη δόγμα, αὐτῷ Μάνηλι Φανερῶς
ἐξηγεσθῆναι.

Νερβέειρος. ἐθνικόν. Ὁ Ἀππιανός. Νερβέειρος δ'
αὐτοῦ ὡς τῆς μετεοπαθείας πυρόμενοι, ἐξ αὐ-
μαζον.

Νέρων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἔτος κραταιομένης

Νέωτα. In annum sequentem. Vel, in fu-
turum. Ab ἐν, ut ajunt, deducitur ἔνοστα, &
abjecto σ, ἔνοστα, & transposito ε, mutatoque
ο in ω, νέωτα. *Semper agricola in annum
proximum dives est.* Vel a νέος deducitur
νέως: unde νεωπὶ, & νέωτα, (ut a δὴ, δῆτα, &
ἐπεὶ, ἔπειτα) & sublato σ, νέωτα.

Νεώτερον. Res novæ. *Illum autem interfe-
cerunt, ut res novas contra Romanos molientē.*

Νεωτερίζω. Res novas molitur.

Νεωτερίζω. Novare. Thucydides: *Inter-
diu æstus ipsis molestus erat. Contra vero no-
ctes autumnales & frigide [supervenientes,
subita] mutatione valetudini illorum incom-
modabant.* † *Barbarus vero nec in ipsam for-
tunam, res innovantem, culpam conferre sus-
tinebat, quasi legitimo modo & aperto Mar-
te prælium, commississet.*

Νεωτερισμός. Rerum novandarum studium.
Seditio. Rebellio.

Νεώτερον. Novum. *Ille vero dicebat, se me-
tuere, ne quid inopinatum & novum malum
ingrueret.*

Νεωτεροποιός. Novarum rerum studiosus.
Turbulentus. Seditiosus. Qui tyrannidem
affectat.

Νεώτερος. Comparativus, pro simplici νέος.
Juvenis.

Νέπελις. Nepetus, urbs Italiae: apud Dio-
nyssium in Antiquitatibus Romanis. Nomen
gentile notatu dignum est. Nepefinus enim
[dicitur,] mutato τ in σ.

Νέποδες. Pisces. Compositum est nomen
ex particula privativa νε, & nomine πῆς, pes.
Carent enim pedibus. In Epigrammate:
Volucres, capturamque ferarum & piscium.

Νέποδες. [Epithetum phocarum.] Qua-
si dicas νηζίποδες, i. e. pedibus natantes. E-
as enim sic dictas esse, quasi ἀποδες, falsum
est. Phocæ enim pedes habent. *Circum au-
tem ipsæ erant phocæ pedibus natantes.* Ho-
merus. At Νέπως, Νέπωλις, est nomen gen-
tile. Item, nomen montis aqua carentis. A
νε particula privativa, & verbo πῶμι, πῶσω,
bibō, secundum antiquos. Ex quo scilicet
nemo bibere potest.

Νέρβας. Nerva, Romanorum Imperator.
Hic & Joannem Evangelistam ex Patmo, quo
relegatus erat, revocatum, Ephesum reduxit:
eo tempore, quo & Manichæorum dogma in
lucem prodiit, Manente hæresin suam aperte
docente.

Νερβέειρος. Nergobriges. Nomen gentis.
Appianus: *Nergobriges autem audita ejus
clementia, virum admirati sunt.*

Νέρων. Nero, Romanorum Imperator. Hic

1 Νέωτα. τὸ ἐπὶ ἔτ.] Eadem legas apud Etymologum.

2 Ὁμηροῦ. Lib. vii. cap. ultimo, ubi sic legitur: 'Εν γ' κρύψω
χρὲν ὄρεα ποδῶν, οἱ π' ἡλίοι ποσῶν καὶ τὸ πῆγος ἐπ' ἐλύπη,
ἀπὸ τὸ ἀείραται, καὶ αὐτὸς ἰσχυρὸς ἐπὶ τῷ πῆγῳ καὶ ἐπὶ τῷ
καὶ ψυχρὰ τῇ μεταβολῇ εἰς ἀδένειαν οἰωτερίζω. Hinc Suidas
supplendus est.

3 Νέπετις. πόλις Ἰταλ.] Ex Stephano Byzantio.

4 'Εν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xv. pag. 565.

5 Ὁμηρος] Odys. Δ. v. 404.

6 Ἀππιανός] De Bellis Hispan. pag. 475. Vide etiam supra v.
Μετρωπαθῆν, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

αὐτὰς τὴ βασιλείας, ἐς ἀνοσίους πράξεις ἐξέκειλε, καὶ ἀλλότρια τὴ βασιλείας ἐπιτέθεικε πρῶγμα, καὶ θάλασσαν, καὶ παραγῶν, καὶ ὀρχήμους ἐπὶ τῇ δειάτρῳ καὶ πρὸς πάσαις αὐτοῖς ταῖς ἀθεμιτῶν γίαις καὶ τὸ τὴ θροναρχίας μύσος προσέθηκε, διώκτης πρῶτος γενόμενος τὸν δαίει λόγῳ. καὶ τὸ ταῦτα ἀνέλε καὶ τὴ μητέρα, καὶ εαυτὴν.

Νέρων. ἔπινος ὡς ἐχόλαζε φιλοπόνοις, καὶ τὰ πρὸ Χριστοῦ κατεμάχοντο. ἐπὶ τῷ ἐνόμῳ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις συναντρεφόμεθα. καὶ μαθὼν ὅτι τὸ τῇ Ἰουδαίῳ ἐπαυρῶν, ἡγανάκτησε, καὶ προσέταξε ἐλθεῖν τὴν ἱερεῖς Ἀναν καὶ Καϊάφαν, καὶ αὐτὸν Πιλάτον, τὸν ἄρχοντα τότε γενόμενον, σιδηροδεσμίῳ καὶ καδίσας ἐπὶ τὴ συγκλήτῃ, τὰ πρὸ αὐτοῦ πεπραγμένα κατεμάχοντο. οἱ ἔν τῷ τῷ Ἀναν καὶ Καϊάφῳ ἔλεγον, ὅτι ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν πρὸς δειώματα, καὶ εἰς κακοδοσίαν ἔχῃ ἡμάρτομεν. ὁ γὰρ ἄρχων ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἡβλήθη, ἐπραξεν. ἀνακτῆσας ἔν τῷ Νέρον, Πιλάτον ὃν τὰ δεσμοποτικῶς ἐπέβαλε τὴν δὲ πρὸ τῷ Ἀναν καὶ Καϊάφῳ ἀπέλυσεν. ἡκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μάγος. καὶ ἀφελουμένων Πέτρος καὶ Σίμωνας παρυσία Νέρονος, ἡχθη Πιλάτος ἀπὸ τῶν δεσμοποτικῶν καὶ παρυσιαμένων τῶν τειῶν τῶν Νέρον, ἐρωτᾷ τὸν Σίμωνα, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; ὁ δὲ λέγει, ναί. εἶτα ἐρωτᾷ τὸν Πέτρον, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; λέγει, οὐκ. ἐμοὶ γὰρ παρυσιαμένος εἰς τὸ ἔλεον ἀνελήφθη. ἡρώτησε δὲ τὸν Πιλάτον, ποῖός ἐστιν ἐκ τῶν ὁ λεγόμενος Χριστός; καὶ εἶπεν, ἐδὲ εἰς. ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰσλήχθη παρ' ἐμοῖ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἡρώτατο αὐτὸν, λέγων, Οὐκ οἶδα τὸν ἀνθρώπον καὶ ἀπέλυσα αὐτόν. ἔτος δὲ ὁ Σίμων ἐδάμῳς ἔγνωσά μοι ἐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοίωσιν πρὸς ἐκείνον. ἐστὶ γὰρ ἔτος καὶ Αἰγύπτιος, καὶ ἐμπληθῆς, καὶ κατὰκομος, καὶ μέλας, παντελῶς τὸ ἐκείνου μορφῆς ἀλλότριος. ἀνακτῆσας ἔν τῷ βασιλῆϊ, καὶ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευδομένῳ, καὶ εἰπόντος εαυτὸν Χριστόν. καὶ δὲ τοῦ Πέτρος, ὡς ἀρησάμεν τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ συνεδρίου. καὶ τὸν Πιλάτον τὸν κεφαλὴν ἀπέτεμεν, ὡς τηλικῶτον ἀνθρώπον ἀνελὼν πολυμήσαντος διὰ βασιλικῆς προστάξεως. καὶ ὡς ἐκλήθη ὁ Νέρον πηλὸς αἵματι πεφυρμένος, καίτα ὃν τὸν Ἀλέξανδρον Αἰγαῖος.

Νέρτερος. κατώτερος. τὸ ἐντελές, ἐνέρτερος, καὶ ἀφαιρέσις, νέρτερος. ὁμοίως τὸ ἐνέρτερον, νέρτερον. ἔτω καὶ ἐκ τῶν ἐς κόρακας, τὸ σκορακίζην.

Νέσος. ὁ Κένταυρος. πρὸς τὸν Φησι Σοφοκλῆς. Δηιά-
νειρα Φησι.

Οὕτως ἔχει καὶ ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν

ἔστι πείρα δ' ἐπὶ προσωμίλησά περ.

imperio jam confirmato, ad impia quæque & nefaria facinora animum adjecit, studiisque Imperatore prorsus indignis operam dedit, cithara ludens, tragœdiasque agens, & in theatris saltans. Ad cætera vero ejus flagitia & scelera accessit & impietas, qua divinum Numen oppugnabat. Primus enim Evangelii persecutor fuit. Postea vero & matrem & se ipsum occidit.

Νέρων. Nero. Hic adhuc adolescens studiis philosophiæ vacabat, atque inter cætera de Christo inquirebat: quem quidem adhuc superesse in vivis arbitrabatur. Sed cum comperisset, illum a Judæis in crucem actum esse, iratus Annam & Caipham Pontifices cum Pilato, tunc Judææ præfide, victos ad se adduci iussit, ab iisque sciscitatus est, quæcunque in ejus judicio acta essent. Et Annas quidem & Caiphas illum a se ex præscripto legum suarum judicatum esse dixere, nec se adversus majestatem Principis quicquam deliquisse. A Pilato enim præfide cuncta pro arbitrio esse gesta. Quibus auditis Nero Pilatum quidem conjecit in carcerem: Annam vero cum Caipha indemnem dimisit. Eo vero tempore & Simon Magus florebat: cumque Petrus & Simon præfide Nerone inter se disputarent, eductus est ex carcere Pilatus. His igitur tribus Neroni adstantibus, Nero Simonem interrogat, an esset Christus. Ille se esse ait. Deinde & Petrum, num ipse esset Christus. Ille vero negat. Me enim adstante, inquit, in cælum sublatus est. Tum Pilatum rogat, uter horum esset is, qui Christus diceretur. Is vero, Neuter, inquit. Nam Petrus quidem discipulus ejus fuit: qui apud me ideo delatus, cum se hominem non nosse dixisset, a me dimissus est. Simon vero iste nequaquam mihi notus est; neque ullam habet cum illo similitudinem. Nam hic & Ægyptius est, & obeso corpore, & prolaxis capillis, & niger, omninoque ab ejus forma alienus. Iratus igitur Imperator, Simoni quidem, quod mentitus esset, seque Christum esse dixisset, Petro autem, quod magistrum abnegasset, eos ex synedrio expulit. Pilato vero caput amputavit, quod tantum hominem injussu Imperatoris interficere ausus esset. καὶ Νερόν vocatum fuisse lutum sanguine maceratum, docetur in v. Ἀλέξανδρον Αἰγαῖον.

Νέρτερος. Inferior. Infernus. Integrum vocabulum est, ἐνέρτερος, & dempta [vocali ε,] νέρτερος. Pari modo ex ἐνέρτερον fit νέρτερον. Sic etiam ex vocibus ἐς κόρακας [sublato ε formatur] σκορακίζην.

Νέσος. Nessus, Centaurus: de quo loquitur Sophocles [in Trachiniis. Ibidem] Deianira sic inquit: Sic credo, & res verissimilis videtur: at nondum eam experientia compertam habeo. Sed faciendo & tentando rem explo-

1 Νέρων. ἐπὶ τῷ ὡς ἐχόλαζε καὶ καὶ καὶ ἀπέλυσα] Hæc sunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Excerptis a Valerio editis, pag. 809. unde ea Suidas sumpsit.

2 ἡκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μ.] Confer cum hoc loco Joannem Malalam in Chronogr. pag. 328.

3 Οὕτως ἔχει καὶ ἡ π.] Quatuor hi senarii leguntur apud Sophoclem in Trachin. pag. 351. ut Portus observaverat.

'Αλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὥς ἐδ' εἰ δοκέῃς
ἔχειν, ἔχεις ἂν γνῶναι μὴ πειρωμένη.

Νέσων. πόλις Θεσσαλίας. καὶ λίμνη Νεσσωνίς.

Νεστέρη. τῇ ὕ Νέστωρ. καὶ Νεστέρειος οἶκος, ὁ ὕ
Νέστωρ.

Νεστέριος. πατρωνυμικόν.

Νετόριος. Μετὰ Μάνεντα καὶ Παῦλον καὶ Ἀ-
πολλινάριον καὶ Θεόδωρον ἐφάνη Νετόριος, ἀπὸ Γερ-
μανικείας τῆς Συρίας, τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως
δραξάμενος, ὁμοίως τῇ Φωνῇ τῇ ἐν Χειρῶ δύο
φύσει· κακοφρόνης ἀπὸ χηρῶ καὶ Πούλου καὶ
Θεοδώρου τοῖς ἑαυτοῦ πατρείοις. ὥς μὲν γὰρ ἡ Κί-
λικος, ἀπὸ γένος δὲ τοῦ Σαμοσαλέως. καὶ ἀπὸ τῆς
πρὸς τὴν ἀγίαν Θεοτόκον ἀσπιδος ἦρχετο πύλεμον
καὶ τέλος πατρὸς γεροντὸς τῇ Ἰουδαϊκῇ ταύτης
αἰρέσεως, ἄλλοι εἶναι παρ' ἑαυτῶ τῇ Χειρῶν, καὶ ἄλ-
λον τῇ Θεῶν λόγον, καὶ τῇ πατρικίῳ αὐτοῦ πλάνῳ
ἐδογματίσσε. μὲν δὲ τῆτον Εὐτύχης. ἕτος δὲ ὁ Νετό-
ριος φυσικῶς βύλαλος ἂν, πεπαιδευόμενος μὲν ἐνομιζέ-
το τῇ δὲ ἀληθείᾳ, ἀνάρχως ἡ, καὶ τὰς τῇ πα-
λαιῶν ἐρμηνύων βίβλους, ἀπὸ τῆς μανθάνει. τυφ-
λὸν γὰρ ἡ τῇ βίβλῳ τῆς, οὐκ ἀκρίτως παρ-
εἶχε τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ πάντων κρείττονα ἐνόμιζεν
ἑαυτόν.

Νέτωρ. Λαρανδῆς, ἐκ Λυκίας, ἐποποιός, πα-
τήρ Πεισάνδρου ὁ ποιητῆς, ἐπὶ Σέβηρος ὁ βασιλέως
Ἰλιάδα γράψας λειπογερμῶνα, ἦτοι ἀποχρί-
στον. ὁμοίως ὁ αὐτῶ καὶ ὁ Τρυφιδωρὸς ἔγραψεν Ὀ-
δυσσεύς. ἐπὶ γὰρ ὁ αὐτῶ αὐτὸς μὴ ἐνέεικεται αὐτῶ καὶ
ῥαψωδίαν ἔτα τοῦ ἐκείνης ἐκλιμπάνει ποιητοῦ. ἔ-
γραψε δὲ Μεταμορφώσεως, ὡς καὶ Παρθένης ὁ Νι-
κάδης, καὶ ἄλλα.

Νεοίη. ὁ θρόνος νεότητος. παρ' ἐτέρας. Νέως μὲν
ἔργα, βελὰς δὲ νεωτέροις.

Νεοθάν. εἶδος μέτρου.

Νεῦμα. ἀντὶ τῆς ἐλδύσσεως. Ὁμηρος. Ἡῶθεν γὰρ
νεῦμα. ἐνεσῶτος δὲ νεῦμα, νεῦμα. βέλαι) δὲ εἶπεν, ἐ-
λδύσσεως.

Νεῦρα. ὁ μάχης. ὁ πλῆθος. Πισίδης

Βλέπων μάστιγα καὶ τὰ νεῦρα τῆς μάχης,

Τὸν πλῆτον ἐκρύβαντα πρὸς τῆς βαρβάρους.

Νεῦρα. χορδὴν. τὸ παχὺ ἔντερον τῆς πρὸς αὐτῶ.

Νεῦρα. ἐκ τῆς νεῦρας τοῦ τόξου.

1 Μετὰ Μάνεντα, καὶ Παῦλον, καὶ Ἀπολλινάριον. — πλάνῳ ἐ-
δογματίσσε. Hæc sumpta sunt ex Theodori Presbyteri libello de
Incarnatione Domini, ut Pearsonius recte monuit.

2 Κακοφρόνης. Apud Theodorum Presbyterum legitur, κακο-
φρῶς.

3 Νέτωρ Λαρανδῆς, ἐκ Λυκίας, ἐποποιός. Hesy chius Milesius: Νέ-
τωρ, ἐποποιός, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογερμῶνα. ἐπὶ γὰρ
ὁ αὐτῶ αὐτὸς μὴ ἐνέεικεται αὐτῶ καὶ ῥαψωδίαν ἔτα τοῦ ἐκείνης ἐκλιμ-
πάνει ποιητοῦ. ἐπὶ γὰρ ὁ αὐτῶ αὐτὸς μὴ ἐνέεικεται αὐτῶ καὶ ῥαψω-
δίαν ἔτα τοῦ ἐκείνης ἐκλιμπάνει ποιητοῦ. Hæc ipsa verba Suidam descripsisse apparet: quamvis & plura ha-
beat, & ordinem nonnihil immutaverit.

4 Ὁμοίως δὲ αὐτῶ καὶ ὁ Τρυφιδωρὸς ἔγραψεν Ὀδυσσεύς. Hæc

rata habere debes. Nam licet rem sic se ha-
bere putes, haud tamen id certo scire possis,
priusquam experta sis.

Νέσων. Nesson. Urbs Thessaliæ. Et λίμνη
Νεσσωνίς, palus Nessonia.

Νεστέρη. Nestoreæ. Ad Nestorem pertinen-
ti. Et Νεστέριος οἶκος, domus Nestoris.

Νεστέριος. Patronymicum. Nestoris filius.

Νετόριος. Nestorius. Post Manentem, &
Paulum, & Apollinarem, & Theodorum, pro-
diit Nestorius, Germanice Syriae urbe [o-
riundus:] qui sede Constantinopolitana po-
titus, voce duarum in Christo naturarum ma-
lo errore abusus est, æque ac Paulus & Theo-
dorus, a quibus genus duxit. Nam filius fuit
Cilicis, & Samosatensis nepos. Idcirco etiam
bellum irreconciliabile sanctæ Deiparæ in-
dixit, & Judaicæ illius hæreseos tertius pa-
tronus existit, & alium esse apud sese Chri-
stum, itemque alium Deum Verbum, secun-
dum patrium errorem docuit. Post hunc
Eutyches existit. Hic vero Nestorius, cum
natura facundus esset, eruditus quidem ha-
bebatur, sed re vera indoctus erat: & ve-
terum libros interpretans, a nemine quic-
quam discere volebat. Opinione enim elo-
quentiæ inflatus, mentem ad veteres scripto-
res obiter tantum advertabat, seseque omni-
bus præstantiorem judicabat.

Νέτωρ. Nestor Larandensis, (Larandum ve-
ro est urbs Lyciæ,) poeta Epicus, pater poë-
tæ Pisandri. Fuit sub Imperatore Severo,
scripsitque Iliadem literis quibusdam caren-
tem. Pari modo & Tryphiodorus Odysseam
scripsit. Nam in libro primo, qui inscribi-
tur A, non reperitur A: & sic in cæteris rha-
ptodiis desideratur litera illa, quæ cujuscque
libri numerum notat. Scripsit etiam *Metamor-
phoses*, ut & Parthenius Nicaensis; & alia.

Νεοίη. Juvenilis audacia. Temeritas. *Ju-
venibus facta; consilia vero senioribus [conve-
niunt].*

Νεοθάν. Neuthan. Mensuræ genus.

Νεῦμα. Pro ἐλδύσσεως. Veniam. Homerus:
Mane enim veniam. Præfens est νεῦμα: unde
fit νεῦμα, quod, [ut dictum est,] significat,
veniam.

Νεῦρα. μάχης. Nervus belli. Id est, pecu-
nia. Pisides: *Videns præcipue pecuniam, quæ
est nervus belli, ad barbaros conflere.*

Νεῦρα. Nervum. Chordam. Crassum ovīs
intestinum.

Νεῦρα. Ex arcus nervo.

verba parenthesi includenda sunt. Quæ enim sequuntur, non per-
tinent ad Tryphiodorum, (ut male putavit Vossius in libello de
poetis Græcis) sed ad Nestorem ipsum, ut clare patet ex verbis
Hesy chii Milesii in nota præcedente adductis. Tryphiodorus enim
scripserat quidem Ὀδυσσεύς λειπογερμῶνα, sed quæ elemento Σ
tantum careret: ut expresse testatur Eustathius in præmio ad O-
dysseam. Confer nos infra ad v. Τρυφιδωρ.

5 Καὶ ἄλλα. In *Geoponicis* laudantur etiam ejus Ἀλεξάνδρου, &
Πανάρχου.

6 Νεοίη. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, νεοίη.

7 Νεῦμα. μάχης. ὁ πλῆθος. Vide Menagium ad Laert. lib. 17.
segm. XLVIII.

Νείλεως. ὄνομα κύριον ὁ καὶ Νειλὸς κοινῶς, ἢ Νείλως, Αἰολικῶς ἔστι Σπικία παλαιάδε] εἰς Ἀσίαν. γίνεταί, Φασί, παλαιὸν τὸ νέος, καὶ τὸ λεῶς, Νεόλεως, καὶ παλαιὸν τοῦ εἰς οἰς τὴν εἰς διφθόγγον, Νείλεως ὁμοίως τὰς Κλειθένης, Λεωθένης, Προθένης, δέν, δέν, πλέον πλεῖν. ἢ, Φασί, ὑπὸ τοῦ Νηλὸς Νηλέως γενεῶς γένετον, ἀναδρομῇ τὴν γενεῶς εἰς θυγατέρα, καὶ προπῇ Βοιωτικῇ ἔστι η εἰς τὴν εἰς διφθόγγον, Νείλεως, ἢ Αἰολικῶς μὲν παροξυστονήσεως.

Νείλος. ὁ ποταμός. καὶ ἡδετέρος, Νειλομέτειον, τὸ τοῦ Νείλου μέτρον. καὶ, Νειλῶσις. καὶ Νείλος, ὄνομα κύριον.

Νεῖν. κολυμβεῖν. καὶ τὸ νήθειν χρόνιον. ἢ Ἀρριανός. Ὅσοι κερδοῦναι καὶ κερδοῦναι ὁπλισμένῳ, καὶ ἔτι νεῖν διαμνηστέον, τήνδε ἐκνήσανται καλῶς ὑπὸ συνθήματος. καὶ αὐτῶς. Ὡς γὰρ οἱ ὄρνιθες ἵπταται, καὶ νεῖν ἰχθύες, αἱ τε ἑλαφοὶ δέν ἐπιπεφύχασιν, ἡδὲ ἔτι διαχρήσασθαι ἐπιπροσδόνται. τοῦ ἔτι νεῖν, ἥτοι νήθειν, ἢ λήθεις παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν τῷ,

Τῇ γὰρ τοὶ νεῖ νήματ' ἀερισπότην ἀεράχνης.
πνέει τὸ νεῖ νήματ' ἀεὶ τοῦ ἔγχευται, ὡς Σπικίον ἐν ἔτι νήθι. πλεῖν καὶ ἔτι ἢ ἀναλογία τὸ νῶς εἰς νεῖ οἶδε πρωτότυπον ἐξ ἑ παροξυστονήσεως τὸ νήθω.

Νεῶς. ἢ νενασμένη γῆ. καὶ νεοῖο.

Νεῖσθαι. κολυμβεῖν.

Νεῖται. ἀφίξεταί. ἐλθούσθι.

— Οὐδ' ἐπὶ νεῖται,

Ἰδὼν ἐπ' ἀγροῦταις χυδαίμους χαλάμεις.

Νεῖφω. τὸ βρέχω. ἀφ' διφθόγγου. Νιφόμους δέ, ὁ χειζόμενος, ἀφ' ἔτι. Νήφω δέ, ὁ γρηγοῶν, ἀφ' ἔτι.

Νή. σερπηκὸν ἐπὶ ῥῆμα. ἔστι ἔτι καὶ ἐπιτακτικόν. ὅθεν, νήχυνται ὕδωρ, καὶ νήχυνται ὅρπηξ.

Νῆα. ναῦν. πλοῖον. ὅτι ἔτι ἀφ' ἐξ πλοῖα νηῶν, ὡς οἱ παλαιοὶ παροξυσμῶνται, διδύλωται καὶ ἐν ταῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα.

Νηράτειν. λεπτόν. χαμῶν. ἀπαλόν. λευκόν. θυφύς. πνέει μὲν ἔτι νηράτειν, τὸ χαμῶν, ὡς νηράτειν, τὸ ἐκ νέας γεγεννημένον παρὸς ὁμοίωσιν ἔτι νηγένης. ἔπειτα ἔτι καὶ σέβουσιν, τὸ μὴ γατόν, ἥγυν γεγόνος, ἀλλ' οἶον ἀχειρόκμητον.

Νήγελος. ἀνέγερθαι.

Νῆ Δία. μὰ τὴν Δία.

Νήδυμος. ὁ ἡδύς, καὶ γλυκύς ὕπνος. ἢ ὁ βαδύς, καὶ ἀνέκδυλος. παλαιὸν τὸ νη σερπηκὸν, καὶ τὸ δύνω ῥῆμα.

Νηδύς. γαστήρ. μήτρα.

1 Λεωθένης. Προθένης] Hæc duo nomina, ut nihil ad rem facientia, delenda sunt.
2 Αἰολικῶς μὲν παροξυσμῶνται.] Lego & suppleo, καὶ Αἰολικῶς Νεί-

Νείλεως. Nileos. Nomen proprium viri, qui & communiter Νειλὸς dicitur, & Æolice Νείλως, [cum acuto in penultima.] Hujus colonia celebratur, quam in Asiam deduxit. A νεός & λεῶς, ut ajunt, fit Νεόλεως, & per crasim ἔτι & ο in diphthongum ει, Νείλεως; ut Κλειθένης [formatur ex Κλειθεῖνης], δέν ex δέν, & πλεῖν ex πλέον. Vel, ut ajunt, a genitivo, Νηλέως, casu illo ad nominativum revocato, & vocali η in diphthongum ει Bæotice mutata, fit Νείλεως, & Æolice Νείλως, cum accentu in penultima.

Νείλος. Nilus fluvius. Et neutro genere, Νειλομέτειον, Nili mensura. Et Νειλῶσις, Niliacis. Et Nilus, nomen proprium [viri.]

Νεῖν. Natate. Item, fila nere. Arrianus: Quotquot erant expediti, & leviter armati, & natandi periti, eos dato signo enatare jussit. Et iterum: Ut enim aves volare, & pisces natate, & cervi currere natura sciunt, neque ad hoc discendum doctore indigent. Verbo autem νεῖν, vel νήθειν, usus est Hesiodus, cum ait: Aranea enim, in aëre suspensa, fila net. Quidam vero τὸ νεῖ per η scribunt, quasi ex νήθι per apocopen factum. Sed & sic secundum analogiam τὸ νῶς est primitivum: ex quo deducitur νήθω; ut a κνώ, κνήθω, & σῶ, σήθω. ὡς κνώ, κνήθω, σῶ, σήθω.

Νεῶς. Novalis, vel novale. Et νεοῖο, [genitivus.]

Νεῖσθαι. Natate.

Νεῖται. Veniet. Ibit. [In Epigrammate:] Nec amplius ibit, ut calamos aucupatorios visco illinat.

Νεῖφω. Quum significat, rigo, per ει diphthongum scribitur. Νιφόμους vero, qui nive conspergitur, per ι. Νήφων vero, sobrius, vel vigilans, per η.

Νή. Est adverbium privativum: itemque intensivum. Unde νήχυνται ὕδωρ, aqua late diffusa; & νήχυνται ὅρπηξ, ramus late diffusus.

Νῆα. Pro ναῦν. Navem. Νῆες autem & πλοῖα differre, ut antiqui [Grammatici] observant, etiam in commentariis in Iliadem declaratur.

Νηράτειν. Tenue. Novum. Tenerum. Album. Natura ad aliquid aptum. Quidam νηράτειν, i. e. novum, dictum putant, quasi νηγάτειν, i. e. nuper natum, vel factum: ad similitudinem ἔτι νηγένης. Alii vero per privationem hoc dictum putant, quasi τὸ μὴ γατόν, i. e. quod non est factum, vel elaboratum.

Νήγελος. Qui excitari non potest.

Νῆ Δία. Per Jovem.

Νήδυμος [ὕπνος.] Somnus gratus, & dulcis. Vel, altus, & ex quo haud facile emergere vel excitari possis. Ex particula privativa νη, & verbo δύνω.

Νηδύς. Venter. Matrix.

λέως, μὲν παροξυσμῶνται.

3 Ἀρριανός] De Rebus Ind. pag. 556.

Νήεον ὕλιν. ἐσώζεσθαι ὕλιν. καὶ νήσας σωθῆσας.
καὶ νῆες, τὰ πλοῖα.

Νήια. τὰ ναυπηγήσιμα ξύλα. καὶ ὁ Νήιον, ὅρος Ἰθάκης, τὸ καὶ Ὑπονήιον.

Νηίδα. ἀπειρον. ἀμαθῆ. ἀοιδῆ. Νηίδες ἦ, νύμφαι.

Νῆις. ὅσα εἰδῶς. ἀπειροῦ. τὴν ἦ Νηίδα, νύμφιν. ὡς τὰ νάματα ἐνοιοι, καὶ τὸ Νεῖλον. καὶ ὁ Σάμας ἦ θηρία γενέσθαι φασίν, ὧν φθιγγολογίαν ῥήγνυσθαι τὴν γλῶσσαν ἐκαλέοντο ἦ Νήια, ὡς Ἐνταίων.

Νηίτης. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ νεῶν. Οὐ μόνον νηίτη γόλω, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧς καὶ Βανδύλων ἐγράτευσεν. καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς Λακεδαιμονίων. Νηίταις κινδύνους μὴ πάντοτε συντρέφειν.

Νηκερδής. ἀναφελής. ἀσύνετος.

Νηκερῆσθε. παρήκυσθε.

Νηκεῖα. ἐνυδρεα. κολυμβηταῖα.

Νηλεῶς. ἀπανθρώπως. σκληρῶς. λέγεται καὶ νηλεῶς.

Νηλεύς. ὄνομα κύριον.

Νηλής. ὁ ἀνηλεής.

Νηλίπυς. ὁ ἀνυπόδητος.

Ἐρεστωμένη, πολλὰ μὲν κατ' ἀγέλας

ἔλιντο ἀπὸς νηλίπυος τ' ἀλωμένη.

Νηλιτής. ὁ ἀμαρτανός. τέττα ἐπὶ καὶ θηλυκὸν αἰ νηλίπυος, ὅτι Ὀδυσσεύς. ἐκ τῆς νηλίτης βαρυτόνως ἀρσενικῶς. καὶ ἐπὶ μὲν ἡ ἀπ' ἀρχῆς δευτέρως, ἡ γὰρ ἡ λι συλλαβῇ, ἀναλόγως ἐν τῇ βιβλίῳ τέττα ἀφ' ἧς οἱ τεχνικοί ἀφ' ὧν τὸ ἡ εἰδότες αὐτὸ, καὶ ζητῶντες αἰτίαν Αἰολικῶς, αἰτιῶν τὸ πρὸς τὴν εἰς ἡ δ' ὡς ἄλλοις καὶ ἐν τῇ ψιμυθίῳ, καὶ Αἰολικῶς ψιμυθίῳ.

Νηυσυμμά. κρατῶν ἦ, περὶ δόξα λύπας.

Νῆμα. καὶ νήμα. ἐκ τῆς νήθω, τὸ κλάθω.

Νημερτές. ἀληθές. καὶ νημερτής.

Νημεμία. ἀνέμων, ἢ ἀπνοσία.

Νηέμος. ἀνεμὸν ὅσα ἔχον.

Νηοφυλακεῖον.

Νηπενθές, ἢ ἀχρόν τε, χακῶν ἐπίληθες ἀπάντων. ἀπὸ τῆς, ἀπενθές.

Νήπειον φρόνημα. Νηπία ἦ, ἡλικία.

1 Νήεον ὕλιν] Homerus II. 4. v. 139.

2 Νήιον, ὅρος Ἰθάκης] Eius mentio fit apud Homerum Odys. A. v. 486.

3 Νήια] Heraclides de Politis, in Republ. Samiorum, bestias has Νηίδας appellatas fuisse scribit. At Aelianus Hist. Anim. lib. xvii. cap. xxviii. Νηίδας illis nomen fuisse tradit.

4 Ἐνταίων] Scribe, Εὐφορίων. Aelianus loco laudato: Εὐφορίων ἦ ἐν ταῖς ὑπομνήμασι λέγει, γενέσθαι ἐν αὐτῇ (Σάμα) θηρία μεγάλα μὲν μέγιστα, ἀγέλας ἦ, καὶ περὶ πλάσσει τὴν δυνάμιν. καὶ λέγει ἦ μὲν Νηαδῶς ἀπενθῶν καὶ μόνῃ τῇ βοῇ ῥηγνύσθαι τὴν γλῶσσαν. Confer etiam Bochartum Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. cap. viii. 5 Ἐρεστωμένη, πολλὰ.] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem Oedip. Colon. pag. 283. ut Portus monuit.

Νήεον ὕλιν. Coacervabant materiam: Et νήσας, qui coacervavit. Et νῆες, naves.

Νήια. Ligna ad naves fabricandas apta. Et Neium, Ithacæ mons, qui & Hyponeium vocatur.

Νηίδα. Nescium. Imperitum. Indoctum. Infirmum. Νηίδες vero, Nymphæ Najades.

Νῆις. Nescius. Imperitus. Indoctus. Νηίδα vero, Nympham Najadem. Quidam nomen hoc deductum putant a voce νάματα, i. e. aquæ. Vel, a Νεῖλος. Et in Samo bestias fuisse dicunt, Νήια appellatas, quæ sono vocis terram funderent: ut tradit Euphorion.

Νηίτης. Nauticus. Navalis. Non solum classe navali, sed etiam terra expeditionem contra Vandalos fecit. Et Aelianus de Lacedæmoniiis inquit: *Praeliis navalibus parum assueti.*

Νηκερδής. Inutilis. Insipiens.

Νηκερῆσθε. Non audivit. Non obtemperavit. Neglexit. Contempsit.

Νηκεῖα. Natatilia. Aquatilia.

Νηλεῶς. Inhumaniter. Crudeliter. Dicitur & νηλεῶς, [poëtice.]

Νηλεύς. Nomen proprium. Neleus.

Νηλής. Inhumanus. Crudelis.

Νηλίπυς. Nudis pedibus incedens. Discalceatus. [Sophocles:] *Senem ducit, sæpe per agrestem sylvam jejuna & discalceata oberans.*

Νηλιτής. Peccator. Fœmininum, νηλίπυος, legitur in *Odyssea*: quod a masculino barytono deductum est. Et syllaba ab initio secunda, scilicet λι, in hoc libro per i secundum analogiam scribitur. At Technici per η etiam scribi docent; cujus rei hanc afferunt causam, quod τὸ η in η Ἄεολις mutetur. Hoc enim tum in aliis vocabulis usu venire, tum etiam in voce ψιμυθίον, pro quo Ἄεολις dicitur ψιμυθίον.

Νηυσυμμά κρατ. *Fila tenens, molestias expellens.*

Νῆμα. Filum. Et νήμα, fila. A verbo νήθω, neo.

Νημερτές. Verum. Et νημερτής, verus.

Νημεμία. Tranquillitas. Sive, tranquillitas æris status, nullis ventis spirantibus.

Νηέμος. Expers venti.

Νηοφυλακεῖον. Navale. Navium statio.

Νηπενθές, ἢ ἀχ. *Dolorem & iram sedans, & malorum omnium oblivionem inducens.* Νηπενθές hic idem significat, quod ἀπενθές.

Νήπειον φρόνημα. Mens infantilis. At νηπία ἡλικ. [per i.] Ætas infantilis.

6 Ἐν Ὀδυσσεύς] Odys. T. v. 498. sed ubi hodie legitur νηλιτής, non νηλιπύς. Variantis hujus lectionis meminit etiam Eustathius, pag. 1874.

7 Οἱ ἦ τεχνικοί ἀφ' ὧν ἡ εἰδ.] Confer Etymologum v. Νηλιτής.

8 Ψιμυθίον] Male antea legebatur, ψιμυθίον, per i in syllaba prima.

9 Νηυσυμμά κε.] Versus hic onirocriticus legitur apud Astrampsychum.

10 Ἀνέμων ἀπνοσία] Sic habent MSS. Paris. itemque Photius in Lexico inedito. At priores Editt. ἀνέμων ἰσχυρία.

11 Νηπιθές, ἀχ.] Est versus Homericus Odys. Δ. v. 221. sed ubi hodie pro ἐπίληθης legitur ἐπίληθον.

Νήπια. τὰ βρέφη. ὡς τὸ νη γερηπικόν, καὶ τὸ ἔπος, ἤγην, τὰ μήπω λέγειν δυνάμενα. ἢ ὡς τὸ νη ἔπιταπικόν, καὶ τὸ ἥπιον. ἤγην, τὰ ὡς τὸ δέον ἥπια.

Νηπιέη. ἀφροσύνη.

Νήπιος. ἄφρων. ἀνόητος. * Φίλιππος ὁ Μακεδών, πολλὰς ἀνελών, ὑπερον ἐφθέρζετο τῆτον τ' ἵχυν.

Νήπιος, ὅς πατέρα κτείνει, ὕψος καὶ ἀλείπει. Θελαῶδες ἴσως τῆτο. δοκεῖ γὰρ ὡς λαῶν ἡγεδὼν τὴν ἐχθρὸν κτείνειν. † * Νήπιοι, ὅδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἡμῖν παντός. ἔδ' ἔτε γὰρ πλειόνων ἐπιθυμῶν τις, καὶ ἂν ἔχῃ, σπιδάλλῃ.

Νηπιονί. ἀνδρ. τιμωρίας, καὶ ποιῆς. Αἰπώταί@ ἡ γερνῶς τ' εἰσέως, ἢ φθίγγεται νηπιονί τὸ ἐπικλήμα. καὶ αὐτίς. Οὐ γὰρ νηπιονί γε πείσεται, ἀλλ' ὡς αὐτῶν ἐπεπείσῃ.

Νηπύπιος. νήπιος. μωρός. ποιητικῶς. * Αἰετοφάνης Νεφέλαις.

Νηπύπιος γὰρ ἐστ' ἐπὶ,

Καὶ τῷ κρεμασθῶν ἐπὶ τείλει τῷ ἐνθάδε.

Νηρέος. ὁ θαλάσσιος θεός.

Νηρηΐδας. τὰς νύμφας, καὶ συγκοπῶν τοῖς.

Νηρηΐδες. νύμφαι. πενήκοντα τ' ἀειδμέναι εἰσι. * Σοφοκλῆς. Τὰν ἐκατομπεδῶν Νηρηΐδων ἀκόλυστος.

Νηρῆς. καὶ συναίρεσιν ἐκ τῶν Νηρηΐδων ὡς καὶ τὸ Χρυσίς, Χρυσῆς, καὶ Βελισίς, Βελισῆς.

Νηριῖδες. ἀναειδμήτες. ἀπείρους.

Νηρηΐνη.

Νηρίον. ἴσως ὁ Νηριῖτης, ἀποκορευτικῶς ἵνα ἡ ἐκ τῆς Νηρῆος. ὅθεν ὁ Νηριῖτης εἶη, καὶ τὸ Νηρίον.

Νηρίς. πόλις Μεσσηνίας.

Νηριῖτης. θαλάσσιος κόχλος. ἐκ τῆς νέως, ναῖ, τὸ κολυμβῶ, νηρός, ἰχθύς. καὶ νηρός μυχός. ὡς Λυκόφρων, ὁ κοίλ@, ἢ κἀδυρτος. καὶ ἐκ τοιαύτης ὡς γωγῆς, ὁ νηριῖτης. εἰ γὰρ ἰὼ κατὰ πινας ἐκ τῆς Νηρῆος, ἀφ' ἐφθέρζετο ἂν εἶχε τὴν ὡς ἀλήγησαν ὁ νηριῖτης.

Νηρίον. ὄρος. ἐπὶ καὶ νηριῖτος ὕλη, ἢ δασυτάτη. ὡς ἰὼ οὐκ ἂν ἐπὶ ἐρεῖς. Νηρικον ἡ, ἐν τῷ καὶ, ὁ καὶ Ἀκτορικόν, τόπος Ἡπείρου ἐν Ὀδυσσεΐα. ἢ ὑπερον Λοιχῆς.

Νῆσσα. τὸ ὄρειον. ἥ τις καὶ νῆσσα λέγεται Ἀττικῶς.

Νῆσσα. ὄνομα κύριον. * Δυσάυλης ὄνομα συνάκτισε τῇ Βαβοῖ, καὶ ἔρχετο παῖδας Πρωτονόω τε καὶ Νῆσσαν.

1 Νηπιέη] Sic MSS. Paris. At priores Edit. minus recte νηπιέη. Voce autem hac usus est Homerus II. γ. v. 411.

2 Φίλιππος ὁ Μακεδών, πολλὰς ἀνελών. Scholiasta: Νηπιέη. ἀφροσύνη, ἀνόητος. Idem de Philippo refert Polybius in Excerptis a Valesio editis, pag. 118. Non tamen hæc inde sumptisse videtur Suidas.

3 Νήπιοι, ὅδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον. Est versus Hesiodi in Ἑρμῇ. Confer Platonem de Republ. v. pag. 463. & Nostrum supra v. Ἡμίση.

4 Αἰετοφάνης Νεφέλαις] Pag. 174. (105. Ed. Bas. P.)

Νήπια. Infantes. Ex νη, particula privativa; & nomine ἔπος, verbum. Quasi dicas, qui nondum fari possunt. Vel vox composita est ex particula intensiva νη, & nomine ἥπιον, lenē, mansuetum: quod infantes sint mansuetiores, quam oporteat.

Νηπιέη. Stultitia. Imprudentia.

Νήπιος. Infans. Stultus. *Philippus Macedo multis occisis tandem hunc versum pronuntiavit: Stultus est, qui patre caeso filios relinquit. Immane forsitan illud. Videtur enim suadere, ut inimicos ad unum omnes interficiamus.* [Hesiodus:] *Stulti, neque sciunt, quanto plus sit dimidium toto. Interdum enim quis plura appetens, & ea, quæ habet, amittit.*

Νηπιονί. Impune. *Cum autem fuerit præcipuus seditionis auctor, hoc crimen non effugiet impune.* Et iterum: *Haud enim eos impune laturos esse dicebat injurias, quas ab ipsis perpeffus fuisset.*

Νηπύπιος. Infans. Stultus. Fatuus. Poetice. Aristophanes *Nubibus: Infans enim est adhuc, nec machinarum pensilium, quæ illic sunt, peritus.*

Νηρέος. Nereus. Marinus Deus.

Νηρηΐδας. Nereidas. Nymphas. Per syncopeν τῆς νη, [pro Νηρηΐδας.]

Νηρηΐδες. Nereides. Nymphæ. Sunt autem numero quinquaginta. Sophocles: *Centum pedes habentium Nympharum assecla.*

Νηρῆς. Nereis. Per contractionem formatum est ex Νηρηΐς: ut ex Χρυσῆς, Χρυσῆς, & ex Βελισῆς, Βελισῆς.

Νηριῖδες. Innumerabiles. Innumeros. Infinitos.

Νηρηΐνη. Nereine.

Νηρίον. Fortasse per diminutionem [sic vocatur] νηριῖτης, i. e. nerites concha; a νηρός: unde etiam νηριῖτης & νηρίον deducta fuerint.

Νηρίς. Neris. Agri Messenii urbs.

Νηριῖτης. Nerites. Concha marina. A νέω, nato, deducitur νηρός, quod est nomen piscis. Et νηρός μυχός, antrum cavum & humidum, apud Lycophronem. Et hinc deducitur νηριῖτης. Si enim secundum quosdam a Νηρῆος derivatum esset, penultima ejus vocis syllaba per diphthongum ει scribi deberet.

Νηρίον. Nomen montis. Et νηριῖτος ὕλη, syllaba densa & opaca. [A νη, particula privativa, & ἐρίζω, contendo:] cum qua scilicet nulla alia contendere possit. At Νηρικον, per κ, est locus Epiri in *Odyssea*, qui postea *Leucas* dictus est.

Νῆσσα. Anas. Eadem & νῆττα dicitur, Attice.

Νῆσσα. Nefsa. Nomen proprium. *Quidam, nomine Dysaules, Babonem habuit uxorem, & ex ea liberos suscepit Protonoen & Nefsam.*

5 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 295.

6 Παρὰ Λυκόφρονι] Cassandr. v. 896. ubi hodie legitur, νηριῖς μυχός: non νηριῖς, per η.

7 Ὁ καὶ Ἀκτορικόν] Scribe, ἢ καὶ Ἀκτὴ καὶ Ὀμηροῦ. Referenda enim hæc sunt ad locum illum Homeri Odyss. Ω.

Ὁ καὶ Νηρικον εἶλον ἐκ τῆς νηριῖτος πύλας.

Ἀκτὴν Ἡπείρου, Κισφάκηντιον αἰάσων.

Confer etiam Stephanum Byzantium v. Νηρικον.

8 Δυσάυλης ὄνομα συνάκτισε. Hæc leguntur etiam supra v. Δυσάυλης.

Νῆσαι. σωθῆναι. ἢ νῆσαι, σωθῆναι.

Νησίον. ἢ νησιώτης, ὁ ἀπὸ νῆσου. ἢ νησιόβριον, νησίον μικρόν.

Νῆσις, Νησιδος. ὄνομα πόλεως, ἢ ὄνομα Θεᾶς. Νησίς ῥ, τὸ ὑποκειμένον. ἐν Ἐπιγραμμάτι. Ἀκταίης νησιδος ἀλιζάνιοι χερσὶ.

mate: *Parvæ insulae littori vicinae, & a marinis fluctibus verberatae, scopulis.*

Νῆσος. ἐκ τῆ νᾶς, νῆσω. ἢ οἷον ἐγκολυμῶσα ὑδαπ. ἢ, Φασί, ἢ ὡς ἀπὸ ῥ ὀρέει τὴ νῆσος, καὶ ὁμοιωτῆτα. ἐν πεῦθεν νησίτης, ἢ χτῖ πλεονασμὸν, νησιώτης, ὡς ἀργεῖώτης.

Νησιώπη. ἢ νῆσος Λέσβος, ἢ Σίγριον, Φασί, λιμὴν ποιεῖσα.

Νητεία. ἐκ ῥ νητεύω. καὶ νήσιμος, ἢ τὴ νητείας ἡμέρα.

Νῆσις. ὁ ἀσπ. ἢ τὸ μετὰ τὴν κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον καὶ τὸ νη τερηπικὸν μόριον, ἢ τὸ ἐδίειν. ἢ καὶ τὸ νη τερηπικόν, ἢ τὸ σπιν. ἢ Νῆσις ῥ, ἢ δακρύοις γε πικροῖς νομα βρότειον γένος. τὸ ὕδωρ λέγων.

Νήτη. χορδή μουσική, ὅθεν Φθόγον ἀποτελεῖται.

Νῆ τιώ. μὰ τὴν. ἐλλειπτικόν. καὶ τὸ, μὰ τὸν, καὶ μὰ τὰς.

Νῆ τιώ ἱερὸν κεφαλῆ. τὸ νη κατομωπικόν ὅθεν ἐπὶ ῥῥημα, τετεσι, μετ' ὅρκου βεβαιωπικόν ὥσπερ τὸ μὰ ἀπομωπικόν, μετ' ὅρκου ἀρηπικόν. Νῆ τ, ἢ καὶ μὰ τὸν. κατομωπικὰ ἔαυτα. ἀπομωπικὰ ῥ ἔαυτα, Μὰ τ Δί, ἢ ὥστε ἐχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν, Μὰ τ Δία ποιήσω.

Νῆτον. διῦκον ῥῥημα.

Νῆτρον. τὸ κλωστήριον.

Νῆυς. ἢ ναῦς.

Νηφάλιος. ὁ σῶφρων. ἢ νηφαλέα, θηλυκόν.

Νηφάλια ξύλα. τὰ μὴτ' ἀμπέλυνα, μήτε σύκινα, μήτε μύρινα. ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται, ὡς χαμόμυρα, ὅτε μὴ ὕδωρ, ἀλλὰ οἶνος ἀνένδον.

Νηφάλιος θυσία. καὶ Ἀθηναίοις ἐτελεῖτο Μνημοσύνη, Ἡοῖ, Ἡλίω, Σελήνῃ, Νύμφῃ, Ἀφροδί-

1 Ἐν Ἐπιγραμμάτι Anthol. lib. vi. cap. iii. ut Portus monuit. Ibi autem sic legitur:

Ἀκταίης νησιδος ἀλιζάνιοι, Πελίπῃ, Χοιροῖσι, καὶ τῇ κατὰ πρὸς ἑαυτὴν σκοπῇ. Sed lectio Suidæ ἀλιζάντιος recte se habet, ut monuimus etiam supra v. Ἀλιζάντιος: ad quem locum Lectorem remittimus.

2 Νησιώπη. νῆσος Λέσβος. Ex Stephano Byzantio: sed apud quem legitur Νησιώπη, & Σίγριον.

3 Νῆσις ῥ, ἢ δακρύοις γε πικρ. Est fragmentum Empedoclis, sed mendosum; quod apud Sextum Empiricum, & Pseudo-Heraclidem in Allegoriis Homericis, rectius sic legitur:

Νῆσις ῥ, ἢ δακρύοις τῇ γὰρ κρῆνῃ βρότειον.

Νῆσαι. Coacervare. Accumulare. Et νῆσαι, coacervabunt.

Νησίον. Parva insula. Et νησιώτης. Insulanus. Insulae incola. Et νησιόβριον, parva insula.

Νῆσις, Νησιδος. Nefis, Nefidis. Nomen urbis. Item, nomen Dex. At νησίς, [cum accentu in ultima,] est nomen diminutivum; [significans parvam insulam.] In Epigrammate: *Parvæ insulae littori vicinae, & a marinis fluctibus verberatae, scopulis.*

Νῆσος. Insula. Sic dicta a νᾶς, nato: quod in aqua quasi natet. Vel, ut ajunt, ab anate, quam νῆσσαν Græci dicunt; per similitudinem quandam. Hinc deducitur, νησίτης, insulanus, & per pleonasmum, νησιώτης; ut ἀργεῖώτης.

Νησιώπη Nesiope. Insula Lesbi, quæ, ut ajunt, portum Sigrem efficit.

Νητεία. Jejunium. Abstinencia a cibo. A verbo νητεύω, jejuno. Et νήσιμος ἡμέρα, dies jejunii.

Νῆσις. Jejunus. Qui nihil edit. Item, intestinum, quod medium est inter ventrem & stomachum. Dictum a particula privativa νη, & verbo ἐδίειν, edere. Vel a νη particula privativa, & nomine σπινόν, cibus. [Empedocles:] *Et Aqua, quæ lacrymis oculos mortaliū rigat.* Per νῆσιν enim intelligit aquam.

Νήτη. Chorda musica, sonum acutum edens.

Νῆ τιώ. Per hanc. Dictum hoc est per ellipsin. [Subintelligitur enim nomen Dex.] Simile huic est illud loquendi genus, μὰ τ, & μὰ τὰς.

Νῆ τιώ ἱερὸν κεφ. Per sacrum caput. Νῆ est adverbium, quo utuntur illi, qui jurejurando aliquid affirmant: ut μὰ est particula, jurejurando negativo inserviens. Et Νῆ τ, & Ναί μὰ τ, sunt formulæ jurandi, quibus aliquid affirmatur. At Μὰ τ Δία, est jurandi formula, qua aliquid negatur. Hinc in proprietatem loquendi maxime peccat, qui dicit, Μὰ τ Δία ποιήσω, pro, *Per Jovem faciam.*

Νῆτον. Duale verbum.

Νῆτρον. Fufus.

Νῆυς. [Ionice] pro ναῦς. Navis.

Νηφάλιος. Sobrius. Et fœmininum, νηφαλέα, sobria.

Νηφάλια ξύλα. Ligna sobria. Sic appellantur ea ligna, quæ neque vitea sunt, neque ficulna, neque myrtea. Illa enim dicuntur οἰνόσπονδα, quod urantur, cum non aqua, sed vinum libatur.

Νηφάλιος θυσία. Sobrium sacrificium. [Sic dicebatur illud sacrificium, quod] apud A-

Hinc Suidam emendabis. Apud Laertium in Empedocle idem fragmentum sic legitur:

Νῆσις ῥ, ἢ δακρύοις ἐπιπικρῇ ὁμῇ βρότειον.

Sed & ibi rescribendum est, uti apud Suidam rescribendum esse monuimus,

τῇ γὰρ κρῆνῃ βρότειον.

Cæterum, per νῆσιν Empedoclem intellexisse aquam, Laertius loco laudato expresse monet: a quo interpretationem illam Suidas mutuatus esse videtur.

4 Νηφάλιος θυσία. παρὰ Ἀθην. Totum hunc locum descripsit Suidas ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Colon. pag. 374. ut Portus etiam monuit.

τη Οὐρανίᾳ· ὥς Φησι Πολέμων. καὶ ξύλα ἢ νηφάλια, τὰ μὴ ἀμπέλυνα, μήτε σύνικνα, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τῆς θύμων. καὶ πρώτη ἐστὶν αὐτῇ ἡ ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας· παρ' ὃ καὶ τῆνομά φασι λαβεῖν τὴν θύμον, ὥς ὡς· τὴν θύσαν καὶ τὴν θύλιν πεποιημένης τῆς φωνῆς. εἰπὶ δὲ πρὸς τοπαρχίαν ἀσπονδοῖ θυσίαν, καὶ τύχην εἰς ἔθος παρελθῆσαν. Σοφοκλῆς.

Οὐ γὰρ ἂν πετε

Πρώταισιν ὑμῖν ἀντίκυρσ' ὁδοιπορεῖν,

Νήφων ἀοῖνοις.

πρὸς τὰς Εὐμεινίδας λέγων, αἱ ἀοῖνοι λέγονται, ὥς αἰετὶς νήφου, καὶ μὴ μέθην παρέχουσα. τῆτο ἢ ἀφ' τοῦ θείας δίκης αὐτοῖν.

Νηφάλιοι θυσίαν. ἐν αἷσι οἶνος ἐσπένδεται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίχερον.

Νηφαλισμός. ἡ προσοχή.

Νῆφε. γρηγρόν. Ἄλλ' ἐστὶν αἶπρον, τὸ μὴ πρὸς χειρὸν ὑπάρχειν τὸ παρ' ἐπιχάρμω καλῶς εἰρημνόν.

Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιτεῖν. ἀρθεα ἅυτα τῆς φρενῶν.

Νήχεται. κολυμεῖται.

Νήχυς. ἔρως. ἐπιταπκὸν καὶ ταῦτα τὸ νῆ.

Νία. ὁ τὰ χοινία.

Νία. ὁ χόνα. καλεῖται ἢ ἔπω καὶ Κελύη ἐν Θράκη.

Νίβις. πόλις Αἰγύπτου.

Νίγερ. ὄνομα κύριον.

Νίγλαροι. τὰ τετραπόμαλα καὶ ἀείεργα κρέματα.

κρέμα δὲ ἐστὶ καὶ μέλος μουσικὸν ὡς καλεῖται τὸ νίγλαρον.

Νίγρητες. ἔθνος Λιβυκόν.

Νιγρῶτος. ὄνομα κύριον. καὶ Νίγρος.

Νιδάριον. ὡς Πέρσαις τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ προσείλημα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κρόβυλλον· ὡς ἢ Κυπέρις, κορυβλή· ὥς Κρέων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ῥητορικῶν.

Νίδες. αἰδοῖα, ἢ ὀρχεῖται παιδίων. Σικελοί.

Νίξ. νίξ.

Νίξ. ῥύπτι. πλύσις. κλύσις. ἀπομύχτις.

Νικαγόρας. ὁ Μνησαῖος ῥήτορος, Ἀθηνῶν, σοφιστής. γέροντι ἢ καὶ Φίλιππον τὸν Καίσαρα. ἔγραψε βίβας ἐλλογίμων. Περὶ Κλεοπάρας τῆς ἐν Τρωάδι. Πρὸς ἐθελκὸν πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα.

1 Παρὰ τὴν θύσαν] Scholiasta Sophoclis rectius habet, παρὰ τὴν θύσαν.

2 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 274.

3 Μὴ μίθην παρέχουσα] Cum Porto legere malim, μὴ μίθης μιστήσασθαι, i.e. quæ nunquā inebriantur, sed omnis temulentiae expertes sunt.

4 Ἄλλ' ἐστὶν αἶπρον, τὸ μὴ πρὸς χειρὸν] Hæc sunt verba Polybii lib. xvii. cap. xxx. quæ etiam repetuntur infra v. Πρὸς χειρὸν.

5 Νήχυς] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii ad l. iii. v. 530.

6 Νία] Est vox procul dubio spuria, & ex χοινία, per abjectionem syllabæ primæ, detorta. Solet enim interdum Grammaticus noster miro stupore voces dimidiatas pro integris in serie sua ponere: ut Ἀλα, pro Οὐάλα, Ἀκίπν, pro Δονακίπν, Νίπν, pro Γυναικίπν, & alii hujus generis plura.

thenienses fiebat Mnemosynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, & Veneri Cœlesti, ut ait Polemo. Et ligna sobria dicuntur ea, quæ neque sunt vitea, neque ficulna; sed ex thymo: quod quidem lignum ad sacrificia ardentia primum adhiberi cœpit. Hinc etiam *thymum* nomen accepisse ajunt; voce scilicet deducta a θυσία, vel θυή, i. e. sacrificium. Sunt autem & sacrificia quædam, omni prorsus libatione carentia, quæ fortuito in usum recepta fuerunt. Sophocles: *Haud enim unquam in primas vos incidissem iter faciens, sobrius in sobrias*. Ad Eumenidas hæc dicit, quæ dicuntur ἀοῖνοι, i. e. vini expertes, quod semper sint sobriæ, & ab omni ebrietate alienæ. Et hoc quidem, quod Vindicta divina semper vigilet.

Νηφάλιοι θυσίαν. Sobria sacrificia: in quibus scilicet non vinum, sed aqua melle mixta libatur.

Νηφαλισμός. Sobrietas. Attentio.

Νῆφε. Sobrius esto. Vigila. *Sed ratio est, quia præclarum illud Epicharmi dictum homines in promptu non habent: Sobrius esto, & nemini credere memento. Hi enim sunt articuli prudentiæ.*

Νήχεται. Nat. Natat.

Νήχυς. ἔρως. Amor valde diffusus. Nam particula νῆ hic est intensiva.

Νία. Funes.

Νία. Idem, quod χόνα, i. e. nivem. Item, fons in Thracia sic vocatur.

Νίβις. Nibis. Urbs Ægypti.

Νίγερ. Niger. Nomen proprium.

Νίγλαροι. Sic vocantur cantus acuti, & soni subtiles, qui pulsu citharæ eduntur. [Aliter.] Νίγλαρος est sonus citharæ, & modulatio incentiva.

Νίγρητες. Nigretes. Gens Libyca.

Νιγρῶτος. Nigrinus. Nomen proprium. Ut & Νίγρος, Niger.

Νιδάριον. Nidarium. Apud Persas ita vocatur fascia capitis. Vel idem significat, quod apud Athenienses κρόβυλος, & apud Cyprios, κορυβλή: ut Creon primo *Rhetoricorum* auctor est.

Νίδες. Membra genitalia, vel testiculi puerorum. Sic Siculi.

Νίξ. Pro νίξ. Lava.

Νίξ. Purgat. Lavat. Abluit. Abstergit.

Νικαγόρας. Nicagoras, Mnesæi oratoris filius, Atheniensis, Sophista: qui vixit tempore Philippi Imperatoris. Scripsit vitas clarorum virorum. De Cleopatra, quæ fuit in Troade. Orationem habitam in legatione ad Philippum Imperatorem Romanorum.

7 Νίξ] Confer Nostrum infra v. Νίξ.

8 Κρόβυλος δὲ ἐστὶ καὶ μ.] Ex Enarratore Comici ad *Acharnenses*. pag. 397. (184. Ed. Bas. P.)

9 Νιδάριον. παρὰ Πέρσας.] Confer Nostrum supra v. Ἐγκνεστὸν, ubi eadem leguntur. Cæterum, videndum, annon vox νιδάριον corrupta sit ex κιδάριον, quod est diminutivum a κιδάριος. Vide Hesychium, v. Κιδάριος.

10 Νίδες] Sic etiam Photius in Lexico MS. At Hesychius νίδες.

11 Νικαγόρας] Hujus Nicagoræ mentionem facit Philostratus lib. ii. de *Sophist.* in vita *Aspasi* extrema: & ipse Suidas supra v. Μαίης, & v. Μινικανός. Confer etiam Jonium de *Script. Hist. Phil.* lib. iii. cap. xiv.

Νικάνδρος, Ζειοφάνης, Κολοφάνιος· ἔτι δὲ π-
νας, Αἰτωλός· ἅμα γραμματικός τε, καὶ ποιητής, καὶ
ιατρός, γεγενῆς ἔτι τὸν νεόν Ἀττάλον, ἦγεν τὸν πελδο-
ταῖον, τὸν Γαλατονίκην, ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν. ἔ-
γραψε Θηριακά· Ἀλεξίφάρμακα· Γεωργικά· ἑ-
περοισμῶν βιβλία πέντε· Ἰάσεων συναγωγὴν· Προ-
γνωστικά δι' ἐπὶν μετέφερονται ἢ ἐκ τῆς Ἰππο-
κράτους Προγνωστικῶν. Περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία
τρία· καὶ ἄλλα πλεῖστα ὅπκιως.

Νικάτωρ, ὁ Ἑρμείας, Ἀλεξάνδριος, γραμματι-
κός, γεγενῆς ἐπὶ Ἀδριανῶς καὶ Καίσαρος, ὅτε καὶ Ἑρ-
μιπποῦ ὁ Βηρύτιος. ἔγραψε πρὸς ἐπιγμῆς τὸ παρ' Ὀ-
μήρου, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διαφορίᾳ.
Περὶ ἐπιγμῆς τὸ κατὰ δόλιν, βιβλία ἑξ. Ἐπιτομὴν τέ-
των, βιβλίον ἓν. Περὶ ἐπιγμῆς τὸ παρὰ Καλλιμάχου.
Κωμωδῶν. Περὶ ναυτάδμων. Περὶ τῆς ὄψας. Περ-
εὶ ἐπιγμῆς καὶ ἄλλα. ἐφ' ἣν πραγματεία σκαπτόμενος
ὡς πρὸς πρὸν Σπυγματίας ἐκλεῖτο. ὃ γὰρ δὴ πρὸς ὡς
δὲλ· ὅπως ἐκώπτετο.

πας, i. e. notis compunctus. Non enim tanquam servus cavillo hoc perstringebatur.

Νικάτωρ· τρεῖς γεγενῆσι Νικάτορες· ὁ μὲν υἱὸς Βα-
λάκρου ἑτερος ἦ, Παριωνίου ἄλλος ἦ Σταγειρί-
της τὸ γένος· ὃ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ
Δημοσθένους.

Νικάσια· νησίδιον πλησίον Νάξου.

Νικά τὸν ὀηλάτιον. ὡς τὸ μὴ ἀκούειν νεφετῶ-
τος, ἀλλ' ἐαυτὸν ὡρεῖν εἰς ἀπώλειαν.

Νικάτοις· πόλις Συρίας, κτίσμα Σελεύκου καὶ Νι-
κάτορος.

Νίκα· ὄνομα πόλεως Βιθυνίας· ἐν ἣ καὶ παρέρει
ποταμὸς Φάρντης λεγόμενος.

Νίκα· Αἰχίνης ἐν τῷ πρὸς Ὀδυσσεύς. ἔστι
ἡ πόλις Λοκρίδος ἐπὶ θαλάσσης, Βοτταίων ἀποι-
κος· αὐτὴ καλεῖται καὶ Ἀντηγόνη. παρωνόμασαι ἦ
Νίκη τῇ τοῦ Λυσιμάχου γυναίκα. ἄλλως ἦ ὁμωνυμεί,
ἐῖθε ἐκείνη ἐκλεῖτο Νίκα. ἔστι καὶ Ἰλλυρὶς Νί-
κα, καὶ Ἰνδική, καὶ Κύρνη τὸ νῆσου, καὶ Λευκτρική, καὶ
Κελτῶν, καὶ Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, καὶ πρὸς Θερμοπύ-
λας, καὶ Θράκην. ἄνδρες ἐξ αὐτῆς πολλοὶ λόγου ἀ-
ξιοί. ἔθνη δὲ αὐτῆς Νικηίδες, καὶ Νικαῖες. εἰ δ' ἐστὶ Φα-
σί, Νικαῖος, παροξύνησι ἢ ῥηθεῖσα. Νικαία γάρ.

citur Νικαῖος, ante dictæ urbis nomen erit Νικαία, cum acuto in penultima.

Νικαίην· νίκην.

Νίκη· ἡ τῆς πολέμου.

1 Νικάνδρος· De eo & ejus scriptis vide Vossium in opere de
Hist. Gr.

2 Τὸν Γαλατονίκην· Vide Valegium ad Excerpta Constant.
pag. 19.

3 Ἐπεροισμῶν· Sic recte habet unus MS. Paris. At in duobus
aliis legitur, ἐπικνημιδίων, voce leviter corrupta. Editt. Mediol. &
Ald. habent, ἐπικνημιδίων, quod longius a vera lectione recedit.
At Editt. Basil. & Genev. pejus, ἐπικνημιδίων, quod Portus verte-
rat, De meretricio more viventibus: haud sane Apolline dextro.
Tam falsum enim est, poema istud Nicandri de eo argumento
scriptum fuisse, quam verum est, poetam in eo egisse de corpo-
ribus in alias formas mutatis; ut Ovidius in Metamorphosis. Hu-
jus rei facile fidem faciat Antoninus Liberalis, qui in Metamor-
phosis suis plures fabellas de hominibus transformatis ex Ni-

Νικάνδρος. Nicander, Xenophanis F. Co-
lophonius, vel, ut alii tradunt, Ætolus, qui
& Grammaticus fuit, & Poëta, & Medicus;
vixitque tempore Attali junioris, sive ulti-
mi, Galatonices dicti, cui Romani regnum
ademerunt. Scripsit Theriaca: Alexiphar-
maca: Georgica: De corporibus in alias for-
mas mutatis libros v. Remediorum collectio-
nem: Prognostica versibus, ex Hippocratis
Prognosticis translata: De omnibus oraculis
libros tres; & alia plurima carmine.

Νικάτωρ. Nicanor, Hermiæ F. Alexandri-
nus, Grammaticus; qui fuit temporibus A-
driani Cæsaris, quo tempore & Hermippus
Berytius vixit. Scripsit de punctis apud Ho-
merum, & de differentia, quæ inde in sensu
oritur. De interpunctione in genere, lib.
vi. Horum compendium, lib. i. De pun-
ctis apud Callimachum. De iis, qui a Co-
micis exagitati fuerunt. De statione na-
vium. De voce ὄψας: & alia. Ob libros
autem, quos de punctis scripsit, a quibus-
dam per irrisum vocatus fuit Σπυγμα-
τίας.

Νικάτωρ. Tres fuerunt Nicanores: unus,
filius Balacri: alter, Parmenionis; & ter-
tius, genere Stagiritæ: cujus etiam Hyper-
ides meminit in oratione contra Demosthe-
nem.

Νικάσια. Nicasia. Parva insula prope Na-
xum.

Νικά τὸν ὀηλάτιον. Vincit agasem. In
eum, qui monentem non audit, sed ultro in
exitum ruit.

Νικάτοις. Nicatoris, Syriæ urbs, condita
a Seleuco Nicator.

Νίκα· Nicæa. Nomen urbis, in Bithynia
sitæ, quam præterfluit fluvius nomine Phar-
nutis.

Νίκα· Nicæa. Æschines in oratione de
legatione male gesta. Est autem urbs Lo-
cridis maritima, Bottæorum colonia; quæ
& Antigonía dicta fuit. Nomen ipsi imposi-
tum est a Nice, Lysimachi uxore: quæ tamen
si Nicæa appellata fuit, casu factum est, quod
idem nomen tulerit. Est & Nicæa Illyrica, &
Indica, & Cyrni insulæ, & Leuτρικά, & Gal-
lica, & Locrorum Epicnemidiorum, & juxta
Thermopylas, & in Thracia. Urbs ista mul-
tos claros viros tulit. Gentile ejus est, Ni-
cæensis, & Nicaënensis. Quod si, ut ajunt, di-
citur Νικαῖος, ante dictæ urbis nomen erit Νικαία, cum acuto in penultima.

Νικαίην· Pro νίκην. Victoriā.

Νίκη· Victoria.

candri Ἐπεροισμῶν narrat. Vide Vossium de Hist. Gr. & Janu-
Rutgerf. Var. Lect. lib. ii. cap. xviii. qui de mendo, quo in prio-
ribus, Editt. Suidæ locus hic fœdatus est, Lectores recte etiam
monuerunt.

4 Νικάτωρ· De eo vide Vossium in opere de Hist. Gr.

5 Νικάτωρ· πρὸς γὰρ. Ex Harpocrate.

6 Ἐπικνημιδίων· Βοτταίων ἄπ. Locus hic est mutilus, qui
sic supplendus & distinguendus est: ἐπικνημιδίων. † Νίκα· πό-
λις Βιθυνίας, Βοτταίων, &c. Priora enim illa, Νίκα· Αἰχίνης
ἐπικνημιδίων, sumpta sunt ex Harpocrate: at quæ sequuntur,
ex Stephano Byzantio, ubi de Nicæa Bithyniæ, non vero Locridis
verba sunt.

7 Αἴων· Ethnographus habet, Ἀγκών.

Νίκη Ἀθηνᾶ. Λυκῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. ὅτι ἡ Νίκης Ἀθηνᾶς ἑόρτιον ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ροιάν, ἐν δὲ τῇ ἐκ δεξιᾶ κρᾶνος, ἐπιμαίτο παρ' Ἀθηναιοῖς, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ Περικλητικὸς ἐν πρώτῳ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νικήτας. ὄνομα Δωρικόν. ἔτι καὶ Φιλήτας, καὶ Φιλήτης καὶ Δωρεῖς. βαρύνεται ἡ ἀμφω τὰ κοινὰ περὶ ἀριστολὺν ἐπιθέτων ἔ, ὁ νικητής, καὶ ὁ φιλητής.

Νικήτας. ὄνομα κύριον.

Νικήτης. ὄνομα κύριον. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σφιστὴς ἔφη· Νικήτης ὁ κεχαρισμένος ἀγνοήσας ἀκροδίνια πυγμαίων Κολοσσῶν ἐφαρμόζει.

Νικηφόριον. ἔτι Φασὶν ἐκκαλεῖτο ἡ περὶ Ἐδεσσῶν Κωνσταντία.

Νικίας, Ἀθηνᾶς στρατηγός. ἔπος· Κύθηρα ἢ νῆσοι εἴλε, καὶ περὶ τῇ Σπάρτης εἰς φόβον κατέστησε Λακεδαιμονίους, ὥς καὶ Φερεάν αὐτὸς ἐν τῇ πόλει καταστῆσαι. εἰς αὐτὴν ἡ ὁκτώ ἐτη ταῖς πόλεσιν ἐσφυτά-νθυσεν. ἡ δὲ εἰρηναῖος, ὥς καὶ δειλὸς εἶναι ἀφ' αὐτῆς νομίζεσθαι. ἡ δὲ εἰρήνη ἐδόμω ἔτι ἀγαλλέσθαι, λύσαντι αὐτὴν Ἀλκιβιάδης. στρατὸς ἡ δὲ Σικελίαν σὺν Ἀλκιβιάδῃ, καὶ ἡττήθη, καὶ νόσῳ νεφρίδι συχε-θεῖς, ἐγχευε περὶ Ἀθηνᾶς, ἡ τὴν ἔσαν μεταπέμψασθαι δύναμιν, ἡ ἐτέραν ἀπεπέμψαν. καὶ ἐπέμψαν ὑπὸ στρατηγῶν Δημοκλέους, ὅς καὶ αὐτὸς ἡττήθη. καὶ οἱ μὲν ἐφυγον οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐζωργήθησαν. καὶ ἡ δὲ δια-χθέντες ἐάλωσαν. Νικίας ἡ καὶ Δημοκλέους αἰχ-μάλωτοι ἤχθησαν. ἀπέκτειναν ἡ αὐτὸς οἱ Σικελιοί.

Νικίς. κόμη περὶ Αἴγυπτον. ταύτης ὁ οἰκῆτορ Νικιότης.

Νικόλαος, Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ ἀφ' οὗτος τῶν Χριστιανῶν καὶ ζηλωτῆς καὶ ἱερέως, ὁ πολλὰ ἔχων περὶ τῷ Θεῷ παρρησίαν. ἔπος· ὅτι ἐγχευε μὲν ἐν οἰείοις ἡ δὲ ὅτι τὰς βασιλεῖς Κωνσταντίνου, καὶ τρεῖς στρατιώτας ἐκ πινος ἀφ' οὗτος κατέκτενεν αὐτὸν ἐπὶ θανάτῳ ἐρύσας, παρέκλυσεν δὲ θυγῆς παρ' αὐτῶν δεξιᾶ μὲν. καὶ ἄλλος δὲ πινος στρατιώτας ὁμοίως ἐκ θανάτου ἐξήρ-πασε· καὶ ἐπ' αὐτῇ μέλει τὸ σῆμα τὸ περὶ αὐτῶν αὐτὸς ὅτι κατελθὼν, σὺν πάσι ἀνάγκῃς λυτῆ-μυρος.

Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός, γνώριμος Ἡρώδῃ, τοῦ

1 Νίκη Ἀθηνᾶ] Ex Harpocracione. Minerva autem hac Victrix eadem erat, quæ & Πολιάς & Πολιεύς dicebatur. Sophocles *Tr.* 107. pag. 382.

Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, ἡ αὐτὴ μὲν αἰεὶ. Scholiasta: Ἡ Πολιεύς Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀπικῇ. Vide etiam Ulpianum ad orat. Demosth. contra Timocratem, pag. 266. Nostrium infra v. Υγίει: Harpocracionem v. Ταμίω, & ibi Valegium.

2 Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σφιστὴς. Hæc negligenter admodum excerpta sunt ex Philostrato, apud quem in vita Nicete extrema, p. 513. locus hic recte sic legitur: Τὸν δὲ ἀνδρα τῶτον (i. e. Νικήτην) Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σφιστὴς διοργάνησεν. ἐπὶ γὰρ τῇ Νικήτῃ τὸν κινεμαρμίνον. ἡγνόησε ἡ ἀκροδίνια πυγμαία Κολοσσῶν ἐφαρμόζων.

Νίκη Ἀθηνᾶ. Victoria Minerva. Vel, Minerva Victrix. Lycurgus in oratione de sacri- ficula, vel sacerdote. Victricis autem Miner- vae simulacrum, alis carens, & in dextra ma- lum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse, Heliodorus Pe- riegetes libro primo de *Arce* tradit.

Νικήτας. Nicetas. Nomen Doricum. Sic & Philetas: [pro quo communiter dicitur,] Φιλήτης. Utrumque autem nomen, secundum dialectum communem prolutum, gravi nota- tur, ad differentiam horum epithetorum, νικητής, & φιλητής.

Νικήτας. Nicetas. Nomen proprium.

Νικήτης. Nicetes. Nomen proprium. He- raclides Lycius Sophista Nicetem emendavit, scripto libro, cui titulus erat, *Nicetes pur- gatus*. Sed ignoravit, se pygmarum spolia aptare Colosso.

Νικηφόριον. Nicephorium. Sic, ut ajunt, vocabatur Constantia prope Edessam.

Νικίας. Nicias, dux Atheniensium. Hic insulam Cythera cepit, & de ipsa Sparta tantum terrorem Lacedæmoniis incussit, ut præsidium in urbe collocarent. Idem pacem octo annorum inter duas civitates procura- vit. Erat enim pacis adeo studiosus, ut & timidus propterea putaretur. Anno vero sep- timo pax illa ab Alcibiade rupta est. In Si- ciliam quoque cum Alcibiade profectus est, bellum Siculis illaturus. Victus autem, & morbo nephritide correptus, ad Athenien- ses scripsit, ut vel illas copias, quæ tum in Sicilia erant, revocarent, vel alias mitterent. Illi vero novas copias eo miserunt, duce De- mosthene, qui & ipse victus est. Et alii qui- dem fugerunt: duces autem vivi capti sunt, hostibus eos persequentibus. Nicias vero & Demosthenes captivi abducti sunt, eosque Si- culi interfecerunt. *Port.*

Νικίς. Niciæ, oppidulum Ægypti: cujus incola dicitur Niciotes.

Νικόλαος. Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ oriundus, fervidus Christianorum propugna- tor & sacerdos: qui magna cum fiducia Deo preces adhibebat. Hic nihil quidam scripsit: sed in somnis Imperatori Constantino ad- stans, tres milites, a calumniatoribus falso delatos, & ideo capitis damnatos, a morte liberavit, ab ipsis per preces invocatus. A- lios etiam milites quosdam pariter ex morte eripuit: neque ad hunc usque diem cessat eos, qui intercessionem ipsius implorant, ab omni necessitate liberare.

Νικόλαος. Nicolaus Damascenus, amicus

Hanc lectionem in versione secutus sum. Vide etiam supra v. Ἀκροδίνια, & v. Ἡρακλείδης, ubi eadem leguntur: ut & Pearso- nius recte observaverat.

3 Νικηφόριον. ἔτι φ.] Ex Stephano Byzantio: sed apud quem pro Κωνσταντία legitur Κωνσταντία.

4 Κύθηρα.] Sic recte habent MSS. Paris. At priores Edit. male, Κίθηρα.

5 Ἀπέκτειναν ἡ αὐτὸς οἱ Σικ.] Vide Thucydidem lib. vii. cap. penult.

6 Νικίς. κόμη περὶ Αἴγ.] Ex Stephano Byzantio.

7 Στρατιώτης.] Sic habet MS. A. At reliqui MSS. & priores E- ditt. στρατιώτης: quod non placet.

8 Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός.] De eo vide Voss. de *Hist. Gr.* p. 177.

τῷ Ἰουδαίων βασιλέως, καὶ Αὐγύστου Καίσαρος, Φι-
λόσοφον Περὶ παθητικῶν, ἢ Πλατωνικῶν. ἔγραψεν Ἰ-
στορίαν καθολικὴν ἐν βιβλίοις ὀγδοήκοντα καὶ ἑβίς
Καίσαρος ἀγωνίῃ. ἔτι καὶ ἡσπάζετο αὐτὸν ὁ Καίσαρ,
ὡς τὸς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους· πλακύντας τῷ Καί-
σαρι, ἦγον μελιτήτας, Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. καὶ
ἀφ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῶν σήμερον. ἔγραψε καὶ περὶ τῆς
ἰδίας βίης, καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἀγωγῆς. ἔτι ὁ Νικόλαος
ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ ἀφ' ἐπιδραμ-
μῶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ περὶ ταῦτα μά-
λιστα σπουδάζουσιν, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς αὐτῶν, τε πλῆ-
τος καὶ ἡ δόξα ἐπεγένετο, ἐπὶ μάλλον ἠυξήθη ταῦτα,
ἔρωτά τινα ἀδύνητον αὐτῆς ὁρᾶν ἄλλως τε καὶ φύσεως
καὶ Φαύλης λαβόμενος. ὥστε, πρὶν γενεῶν, βυδόμενος
εἶναι ἐν τῇ πατρὶδι, καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀφ' ἐφ' ἔργον. γραμ-
ματικῆς τε καὶ ὑδνὸς χεῖρον ἐπεμεμῆσθαι, καὶ δι' αὐ-
τῆς, ποιητικῆς πάσης αὐτὸς τε τραγῳδίας ἐποίησεν, καὶ
καμωδίας βυδόμενος. ἐπὶ καὶ μάλλον ὑπερὶ αὐξήσεως,
ὥστε καὶ τὴν δύναμιν συναυξήσας, ῥητορικῆς τε καὶ μουσικῆς
καὶ περὶ τὰ μαθήματα θεωρίας καὶ φιλοσοφίας ἀπά-
σης ἐπεμελεῖτο. ζηλωτὴς καὶ Ἀριστοτέλους γενόμενος,
καὶ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνθρωπον παιδείας ἀγαπή-
σας, χάριν εἰδέναι πᾶσιν ἔλεγε αἰετοῖς μαθήματα,
πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλθούσιον, πολὺ καὶ τὸ χρήσι-
μον εἰς τὸν βίον πάντων καὶ μάλιστα τὸ δι' ἀφ' ὧν
τοῦς τε νέους καὶ γῆρας. ἔλεγε καὶ καὶ τὰς Μῦθους ἀ-
ρα ἀφ' αὐτῶν πολλὰς ὑπὸ τῷ θεολόγῳ ὡς
διδόσθαι, ὅτι πολὺ τὸ ποικίλον ἔχει τὰ παιδευμένα,
καὶ τοῖς πᾶσι βίῃ χρησὶν οἰκείον. καὶ ἔτι τι μὲν ἐμπε-
ρίαν αὐτῶν, ἔτι τι μὲν ἀπὸ τῶν ὁμοίων ὑπελάμβανον
εἶναι τῇ τῷ βασιλεύοντι τεχνῶν ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐπο-
νεῖσθαι τοῖς μετὰ τὸν ζῶσι τι μὲν τε τέτων ἀγνοίαν, καὶ
τι μὲν τῷ βασιλεύοντι ὁπτιήμιον. ἔτι μὲν ἐν οὐκ ἔ-
στιν ὅτι τῇ παιδευμάτων τοῖς ἀργυρισμῶν ἐχρήσατο,
ὅθεν ἐκπατήσθαι. ἔφη καὶ Νικόλαος, ὁμοίαν εἶναι καὶ
ὅλῳ παιδείᾳ σπουδήν. ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαί-
νει τοῖς σπουδαιότοις, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξίσθαι, ὅπως μὲν
ἐγκρατῆσθαι τε καὶ ἐναυλίεσθαι μόνον, ὅπως καὶ ἐνα-
εῖσθαι, ὅπως καὶ πλείους ἐνδὲν ἡμέρας, ἐνίοις καὶ
τόποις ἐκ παρόδου θεωρεῖν ἐπανελθόντας μὲν τοῖς ταῖς
ἐαυτῶν ἐνοικεῖν ἐστίν· ἔτι καὶ ἀφ' αὐτῆς ὅλης παιδείας
διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ὁπτιήσθαι ἐπὶ πλέον
ἐν ἀφ' αὐτῶν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἐλαττον καὶ τὰ μὲν, ὅλα,
τὰ καὶ, ἐκ μέρους, τὰ καὶ, ἀφ' αὐτῶν τοῖς ὡς ἀφ' αὐτῶν
βάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρησιμὸν καὶ ἀφ' αὐτῶν, ἐπὶ τι μὲν
ὡς ἀληθῶς πατρῶν ἐστὶν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν.

ciplinis brevius, in aliis immorari diutius oportere; & has quidem integras perdiscere, illas vero duntaxat delibare, ac collecta singularum utilitate, ad philosophiam tanquam ad patriam ac lares reverbos ibi confidere.

1. Ἐν βιβλ. ὀγδοήκοντα] Imo, libris cxxiv. auctore Jose-
pho: vel, cxi. secundum Athenaeum. Vide Vossium loco lau-
dato.

2. Πλακύνει] Alii non de placentis, sed dactylis, sive fructu
palmæ idem narrant. Vide Meurs. Exercit. Crit. Part. 11. lib. 1.
cap. xii. & eundem in notis ad Hesych. Illustr. pag. 168.

3. Τῷ Καίσαρι, ἦγον μελιτήτας] Hæc verba delunt in optimo
MS. A. quæ proinde ut glossema expungenda puto.

& familiaris Herodis, Regis Judæorum, & Augusti Cæsaris, Philosophus Peripateticus; aut Platonius. Scripsit Historiam Univer-
salem, libris lxxx. itemque, de vita & edu-
catione Cæsaris. Adeo autem charus erat
Cæsari, ut is placentas mellitas, a Nicolao ad
se missas, *Nicolaos* vocaret: quod nomen ad
hunc usque diem permanet. Scripsit etiam
de vita & educatione sua. Hic Nicolaus
Damascenus omnibus literis a puero erudi-
tus, (eo quod patrem habebat magnopere
iis artibus deditum, qui opes & famam do-
ctrinæ causa adeptus fuerat) ipse a paterna
laude haudquaquam degenerans, incredibili
quodam studio literis incubuit. Quare, cum
& ingenio non malo præditus esset; prius-
quam ex ephebis excessisset, singularem lau-
dem in civitate sua retulit, atque inter æ-
quales longe enituit. Grammaticæ enim, at-
que inde poëticæ haud vulgarem notitiam si-
bi comparaverat, adeo ut tragædias comæ-
diasque haudquaquam spernendas scriberet.
Postea vero, cum majorem progressum do-
ctrinæ simul & laudis fecisset, ad Rhetori-
cam ac Musicam & Mathematicas disciplinas
atque universam philosophiam animum ap-
plicuit. Quippe Aristotelem inprimis imi-
tari studebat, & multiplicem ejus viri do-
ctrinam summopere mirabatur: ac sæpenu-
mero dicere solebat, maximam se gratiam ha-
bere omnibus disciplinis, tum propter ho-
nestatem prorsus libero homine dignam, tum
ob utilitates, quas in hanc vitam inferant,
tum denique oblectationis causa, qua & ju-
ventutem & senectam unice recreent. Aje-
bat quoque, ideo fortassis plures numero
Musas a veteribus Theologis introductas ef-
fe, quod in disciplinis mira varietas & ad
omnes usus apta diversitas reperitur. Earum
vero imperitiam peritiamve longe ab illibe-
ralibus artibus differre: quippe homini libe-
rali atque idoneis opibus instructo imperi-
tiam artium humaniorum, atque illiberalium
peritiam, juxta turpem esse. Cæterum, ex nul-
lis omnino disciplinis quæstum unquam Ni-
colaus captavit. Idem dicere solebat, disci-
plinarum orbem similem esse peregrinationi.
Nam quemadmodum iis, qui longam pere-
grinationem susceperunt, usu venit, ut in qui-
busdam diversoriis prandendi causa commo-
rentur, in aliis pernoctent, & in nonnullis
quidem locis plusculos dies consistant; alia
vero obiter tantum ac prætergredientes ad-
spiciant; tandem autem reversi in suis pena-
tibz degant: ita etiam eos, qui humaniorum
artium studia percurrunt, in quibusdam dif-

4. Οὗτος ὁ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός ———— ὅθεν ἐκπατήσθαι
—] Hæc omnia sumpta esse ex Nicolai Damasceni libro, quem
ipse scripsit περὶ τῆς ἰδίας βίης, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς, veritiliter
conjectit Valefius: quem vide ad Excerpta Historica a se edita,
pag. 62. 63.

5. Ἐφ' ἣν Νικόλαος, ὁμοίαν εἶναι τ.] Hæc, & quæ sequuntur
usque ad finem articuli, αὐτολεξὶ etiam leguntur in Excerptis a
Valefio editis, pag. 417. 418. unde ea Suidas de crisi sit.

Νικόλαος, ῥήτωρ, γνώριμος Πρωτάρχου καὶ Πρόκλου. Πρωτάρχου ὃ λέγω, τοῦ ἐπὶ κλίῳ Νεστορίου. ἔγραψε προγυμνάσματα, καὶ μελέτας ῥητορικάς, καὶ ἄλλα πινά. ἤκμαζε δὲ ἐπὶ Λεοντίου βασιλείᾳ καὶ αὐτοκράτορος, καὶ ἔως Ζηνοῦ καὶ Ἀναστασίου.

Νικόλαος, Μύρων τῆς Λυκίας, ἀδελφὸς Διοσκουρίδου γεωγραφικοῦ, καὶ Ἰπποτάρχου, καὶ Ὑπάτου Πατρικίου σοφιστεύσας καὶ αὐτὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει μαθητὴς γεννῶς Λαχάρου. ἔγραψε τέχνην ῥητορικὴν, καὶ μελέτας.

Νικόμαχος Ἀλεξανδρῶν, τῆς Τρωϊκῆς, τραγικός, γράφας τραγωδίας ἑνδεκά, ὧν καὶ αἰδὲ Ἀλέξανδρος, καὶ Ἐριφύλη, Γυρίωνος, Ἀλεπίδης, Εἰλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοί, Οἰδίπιδες, Περσίς, καὶ Πολυξένης, Τριλογία, Μετεκβαίνουσαι, Τυνδαρέως, καὶ Ἀλκμαίων, Τεύχερος.

Νικόμαχος, Ἀθηνῶν, τραγικός. ὃς ἀναδεδέχθη Εὐριπίδην καὶ Θεόγνην ἐνίκησε. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅσιν, Οἰδίπιδες.

Νικόμαχος Σταγειρίτης, φιλόσοφος, υἱὸς μὲν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς δὲ Θεοφράστου ὡς δὲ πινες, καὶ παιδικῶν. ἔγραψεν Ἡθικῶν βιβλία ἑξ καὶ περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως καὶ πατρὸς αὐτοῦ.

Νικόμαχος ἱατρός, καὶ αὐτὸς Σταγειρίτης, Μαχάονος καὶ Ἀσκληπιῆος υἱός. ἔξ δὲ κατήγετο Νικόμαχος, ὁ πατὴρ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, καὶ αὐτὸς ἱατρός. ἔγραψεν Ἱατρικῶν βιβλία ἑξ καὶ φυσικῶν ἑν.

Νικομήδεια. πόλις. Νικομηδῆς ναῦς.

Νικομέδης. ὄνομα κύριον. ζητῆς ἐν τῷ περὶ ἀφύης.

Νικόπολις. ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης, Νικοπολίτης.

Νικοσθένης. ὄνομα κύριον.

Νικόστρατος, Μακεδὼν, ῥήτωρ. ἔπαρχη δὲ ἐν τοῖς χειρῶν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτοσι σύγχροτον Ἀρετίδου καὶ Δίωνος τοῦ Χρυσόστομου. ὡς δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου βασιλείᾳ. ἔγραψε Δεκαμυθίαν, Εἰκόνας, Πολυμυθίαν, Θαλαττουργὰς, καὶ ἄλλα πλείονα καὶ ἐγκόμια εἰς τὸν Μάρκον, καὶ ἄλλους.

Νικόστρατος, κωμικός. τῶν μάλιστα Ἀθηναίων ἐν τῷ Δειπνοσοφιστῶν. λέγει δὲ ὅτι δράματα αὐτοῦ ὅσα, Πάνδαρος, ὁ καὶ Ἀντύλλος. ὃς καὶ Φιλεταίρου δοκεῖ εἶναι καὶ Ἰεσοφάντης, καὶ Κλεονῆ. ἐπὶ δὲ Ἀρεσ, καὶ

1 Νικόλαος] Hujus Nicolai mentio fit apud Marinum in Vita Procli, cap. x.

2 Νικόμαχος] De Nicomachis vide Meursium in notis ad Nicomachi Geraseni Harmonices Enchiridion, quod una cum Aristoxeni Elementis Harmonicis, & Alypii Haggoge Musica ab eo editum est Lugd. Batav. 1616.

3 [H] Hæc particula deest in MS. A.

4 Γυρίωνος] Lego, Γυρίωνος.

5 Ἐν τῷ περὶ ἀφύης] Lege, ἐν τῷ Ἀφύα. Supra enim v. Ἀφύα, Nicomedis mentio fit.

6 Μακεδόν] Sic habent MSS. Paris. At priores Editi. minus recte, Μακεδόνων.

Νικόλαος. Nicolaus, Orator, discipulus Plutarchi, & Procli: illius inquam Plutarchi, qui cognominatus fuit Nestorii filius. Scripsit Progymnasmata, & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem sub Leone seniore Imperatore, usque ad Zenonem & Anastasium.

Νικόλαος. Nicolaus, e Myris urbe Lyciæ oriundus, frater Dioscoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati Patricii. Docuit autem & ipse Constantinopoli, fuitque discipulus Lacharis. Scripsit Artem Rhetoricam, & declamationes.

Νικόμαχος. Nicomachus Alexandrinus, (ex Alexandria scilicet Troadis oriundus) Tragicus. Scripsit tragedias xi. ex quibus sunt & hæ: Alexander, sive Eriphyle, Gyriones, Aletides, Ilethya, Neoptolemus, Myfi, Oedipus, Persis, seu Polyxena, Trilogia, Metecbænusa, Tyndareus, sive Alcæon, Teucer.

Νικόμαχος. Nicomachus Atheniensis, Tragicus; qui præter omnium opinionem Euripidem & Theognin vicit. Ex ejus fabulis est Oedipus.

Νικόμαχος. Nicomachus Stagiritæ, Philosophus, filius Aristotelis Philosophi, Theophrasti discipulus, & ut quidam tradunt, amasius. Scripsit de moribus libros sex; itemque de Physica Acroasi patris sui.

Νικόμαχος. Nicomachus medicus, & ipse Stagiritæ, Machaonis filius, Æsculapii nepos, a quo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis Philosophi, & ipse medicus: qui de Re Medica libros vi. scripsit; & de Rebus Naturalibus unum.

Νικομήδεια. Nicomedeia. Urbs. Et Νικομηδῆς ναῦς, Nicomedeia navis.

Νικομήδης. Nicomedes. Nomen proprium. Quære in v. Ἀφύα.

Νικόπολις. Nicopolis. Nomen urbis. Civis [ejus dicitur] Nicopolites.

Νικοσθένης. Nicosthenes. Nomen proprium.

Νικόστρατος. Nicostratus, Macedo, orator. Hic relatus est in numerum decem illorum oratorum, qui secundum a primis locum tenere judicabantur: æqualis Aristidis & Dionis Chrysostomi. Vixit enim sub Marco Antonino Imperatore. Scripsit Decamythiam: Imagines: Polymythiam: Thalatturgos, & alia plurima. Item, encomia in Marcum, & alios.

Νικόστρατος. Nicostratus, Comicus. Hujus meminit Athenæus libro 111. *Dipnosophistarum*, & has ab eo fabulas scriptas fuisse dicit: Pandarus, sive Antyllus; quæ fabula & Philetæro a quibusdam tribuitur: Hierophantes,

7 Ἐπαρχη δὲ ἐν τοῖς χειρῶν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτ.] Ex hoc loco constat, duplicem olim fuisse apud Græcos oratorum celeberrimum decadem, priorem & posteriorem; quod etiam discimus ex Epigrammate Leontii Scholastici, Anthol. lib. 111. pag. 412. ubi Chiridius vocatur.

Εἰκὼν ῥητῶν τῆς ἀσπίδος διαδύς.

Vide ad eum locum Brodæum.

8 Ἐν τῷ περὶ Δειπνοσοφιστῶν] Et alibi.

9 Πάνδαρος] Athenæus, Πάνδαρος.

10 Κλεονῆ] Athæus, Κλεονῆ, i. c. Lectus.

Ἡσίοδος, καὶ Διάβολος, καὶ Ἀνπερῶσα, καὶ Ἐχάτη, Μάγυρος, Ὡπτις, Πλῆτος, Σύρος, Ἀπελαινόμυθος, Ψυδιστιγματίας, καὶ Τοκιστής. (αὐτὰ ἐν ᾠδαίῃ δέξον κείμενα. καὶ ποιοίμια.)

Ἐγὼ¹ ποιήσω πάντα καὶ Νικόφρων.

ἔπος κωμωδίας ὑποκρίτης ἦν, δοκῶν χάλλιτα ὑποκρίνασθαι.

Νικόφρων, Ὁμήρων², Ἀθηνῶσις, κωμικός, σύγχρονος Ἀριστοφάνους καὶ κωμικῆς. τῇ δραμάτιν αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ. Ἐξ ἁδου ἀνών, Ἀφροδίτης γυναι, Πανδώρα, Ἐγχερογάστρες, Σειριῶνες.

Νικοχάρης, Φιλωνίδου³ καὶ κωμικῆς, Ἀθηνῶσις, κωμικός, σύγχρονος Ἀριστοφάνους. τῇ δραμάτιν αὐτοῦ, Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Ἡρακλῆς χορηγός, Κρήτες, Λάκωνες, Λήμνιοι, Κένταυροι, Χειρογάστρες.

Νικόφει, καὶ νικόφει. δύκπηξ.

Νίκων. ἔπος πύκτις ἰὺ. πύξ ἐν καὶ πάλιν καὶ παγχεάπιον καὶ δρόμον καὶ τὰλλα ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ Νεμέᾳ, καὶ Ἰσθμῷ, καὶ ἄλλοις ἀγῶσι νικήσας, ἔλαβε στεφάνους, ὡς Φασι, χιλίοις καὶ τετρακοσίοις. ἀπελθόντι⁴ αὐτοῦ ἐξ ἀνθρώπων, τῇ ἀπεχθανομένην πρὸς ὡς ζῶντι αὐτῷ παρεγένετο ἐπὶ τῷ εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐμασίηεν αὐτῷ. ἐς ὃν πεσῶσα ἐκείνη, ἡμῶν⁵ τὸ ὕδωρ. τοῦ δὲ οἱ παῖδες ἐπεξήσαν Φόνε ἐπὶ τῇ εἰκόνι. καὶ οἱ Θάσιοι καταπόντισαν αὐτῷ, καὶ νόμον Δερχοῦσι⁶ Ἀθηνῶσις, ὑποφείζοντι⁷ Φοβόντα καὶ τὰ ἄλλα. ταύτῃ δὲ ἡ Πυθία ἔχρησε κακῶς Θασίοις περὶ τὴν ἀνεγκλήν. ἀπερῆνται δὲ τῇ ἀναγωγῇ, οἱ Ἀλκίει τὸ δίκτυα χαλάσαντες ἐπὶ ἰχθύων ἄγαν, ἀνιέγκαν τῷ εἰκόνα. καὶ ἔστησαν αὐτῷ οἱ Θάσιοι ὅτι καὶ ᾠῶτον ἰὺ.

reponerent. Cum vero illi anxii essent de retibus ad pisces capiendos in mare demissis, num locum reposuerunt.

Νικωνία. πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῆς Ἰστροῦ.

Νικυρίς. ὄνομα τόπου.

Νίν. αὐτόν. αὐτάς.

⁸ Εὐμνίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὦν

Εἴποι λέως νιν.

Καὶ Σοφοκλῆς

Σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς

τῆρον. τὰ δ' ἔργα τῆς λόγους δέλεσκες.

—Καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα

Κρύβον κατ' ἄλσος, πᾶνδ' ἕως ἀν ἐκμάτω

τίνας λόγους ἐρῶσι.

Νίναα. πόλις Οἰνωτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ. ὁ πολίτης Νινῶσις, ἢ Νιναιεύς.

¹ Ἐγὼ ποιήσω πάντα κ.] Hæc leguntur etiam supra v. Ἐγὼ ποιήσω.

² Νικόφρων.] Scribe Νικόφρων. Sic enim Comicus hic vocatur a Scholiasta Aristophanis, Polluce, Athenæo, & Etymologici auctore. Vide Meursium in Bibliotheca Attica.

³ Ἀφροδίτης γυναι.] Fabula hæc laudatur a Scholiasta Aristophanis ad Aves, pag. 545. & 601. itemque a Polluce.

⁴ Ἐγχερογάστρες.] Imo, Χειρογάστρες. Sic enim fabula hæc appellatur a Polluce, Athenæo, & Etymologici auctore.

⁵ Νικοχάρης.] Vide Meursium in Bibliotheca Attica.

Tom. II.

Cline, Habra, Hesiodus, Calumniator, Anterosa: item, Hecate, Coquus, Otus, Plutus, Syrus, Repulsus, Pseudostigmatias, & Tocistes. Et proverbium: *Omnia faciam more Nicofrati*. Hic erat histrio Comicus, qui optime fabulas agere credebatur.

Νικόφρων. Nicophron, Theronis F. Atheniensis, Comicus, æqualis Aristophanis Comici. Ex fabulis ejus sunt & hæc: Ab Inferis rediens, Veneris natales, Pandora, Enchirogastres, Sirenes.

Νικοχάρης. Nicochares, Philonidæ Comici F. Atheniensis, Comicus, æqualis Aristophanis. Ex ejus fabulis sunt, Amymone, Pelops, Galatea, Hercules uxorem ducens, Hercules Choragus, Cretenses, Lacones, Lemniæ, Centauri, Chirogastres.

Νικόφει. Vincant. Et νικόφει. Vincat. Sunt verba optativi modi.

Νίκων. Nicon. Hic pugil fuit, qui pugilatu, & lucta, & pancratio, & cursu, cæterisque certaminibus, partim Olympiæ, partim Nemææ, & in Isthmo toties victor exstitit, ut mille & quadringentis coronis eum donatum fuisse ferant. Cum vero e vivis jam excessisset, quidam ex ipsius inimicis ad statuam ejus accedens, eam flagris cædebat: quæ cum hominem subito casu oppressisset, injuriam ab eo sibi illatam ulta est. Filiis vero ejus, qui occisus fuerat, statuam cædis postulantibus, Thasii eam in mare demerserunt, secundum legem Draconis Atheniensis, qui etiam inanima, quæ forte hominem peremissent, urbe agroque exterminari jussit. Postea Thasii cum calamitate conflictantibus Pythia præcepit, ut statuam ex mari extractam in pristinam sedem modo & ratione eam extrahendi, piscatores statuam extraxerunt: quam Thasii in pristinum

Νικωνία. Niconia. Urbs in Ponto, ad ostia Istris.

Νικυρίς. Nicyrus. Nomen loci.

Νίν. Ipsum, vel ipsas. Sophocles: *Eumenides indigenæ eas vocant*. Idem alibi: *Tu hoc dicis: at non ego. Tu enim ipsam rem facis. Facta vero ex verbis deprehenduntur*. Et iterum: *Et tu pedem meum extra viam occulta in luco, donec audiero verba eorum, quæ dicent*.

Νίναα. Ninæa. Urbs Oenotrorum mediterranea. Civis, Ninæus, aut Ninæensis.

⁶ Νίκων. ἔπος κ.] Suidas supina negligentia ad Niconem hic refert, quæ apud Pausaniam lib. vi. pag. 364. unde articulus hic de promptus est, de Theagene Thasio narratur.

⁷ Ὡς.] Particulam hanc nec Pausanias agnoscit, nec sensus admittit.

⁸ Εὐμνίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὦν.] Hæc sunt verba Sophoclis *Oedip. Coloni* pag. 272. ut Portus monuit.

⁹ Καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ.] Et hæc leguntur apud Sophoclem *Oedip. Coloni* pag. 275. ut itidem Portus observaverat.

Kkkk

Nabst:

Νινυί. πόλις. καὶ Νινυίτις, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πό-
λεως.

Νινώ. ἡ ἐν Κασίᾳ Ἀφροδισιάς, οἰκισθεῖσα ὑπὸ
Πελασγῶν Λελέγων διὸ καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις. καὶ
ἡ Μεγάλη πόλις. εἴτα ἀπὸ Νίνου, Νινώ. ἐθνικὸν αὐ-
τῆς, Νινωήτις.

Νίνος. πόλις Ἀσσυρίων αὐτῇ, ἣν ἐκτίσσε Νινῶς,
ἀνὴρ Σεμιράμιδος, ὁ τῇ Ἀτρείᾳ. ἐθνικὸν, Νίνις.
χρησις τῆς ὥστε Ἡροδότῳ ἐν τῷ, καὶ τὰς Νι-
νίας καλομένης πόλεως.

Νιόβη. ὄνομα κύριον.

Νιρβός. ὁ καλὸς καὶ εὐμορφός.

Νισαία. ἡ τῆς Μεγαρίδος νεώριον. Νισαία ἡ
ἐκκληῖτο καὶ αὐτῇ ἡ Μεγαρίς ὅλη, ἀπὸ Νίσου υἱοῦ Παν-
δίωνος. Ἑλλάνικος Νισαίαν δ' εἶλε, καὶ Νίσον τὸ
Πανδίωνος, καὶ Μεγαρέα τὸ Ὀρχήσιον. ἦγεν δ' ἀπὸ
Ὀρχήσιου. ἣν ἡ πόλις Βοιωτίας.

Νισαίον. τόπος Περσίδος, ἐνθα ἵπποι ὄκιστοι γίνον-
ται, ἡ Νισαῖοι λεγόμενοι. οἱ δ' ὅτι πεδὶον μέγα τῆς
Μηδικῆς, ὃ ὀνομάζεται Νισαίον. τὸς ἐν δὲ ἵππους
τὸς μεγάλους φέρει τὸ πεδὶον τῆτο. καὶ Νισαῖος, ὄνομα
κύριον. καὶ ὁ πολίτης, καὶ ὁ ἵππος.

Νισαῖος, Νισαῖος. ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης, Νι-
σιβένος.

Νισομόμος. ἀναστροφόμενος. καὶ νισομόλος, ἀνι-
στρέφοντο.

Νίσος. ὄνομα κύριον. Νίσος δ' ἔλαχεν ἡ Μεγαρίς.

Νίσυρος. ἡ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἡ καὶ Πορφυ-
ρίς, ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πορφύρας. συγκρίνεται τὸ
νῆος, τὸ νήχυς, καὶ τὸ σύρω. ἐπεὶ γὰρ, Φασί, Πο-
λυδάτη τῷ Γίγαντι μέγιστον τμήμα καὶ Κῶς νῆος, καὶ
Λαφιδῶς, πλήρη αὐτῶν Ποσειδῶν τελευτῇ. ἣν Πο-
σειδῶν ἐπ' αὐτὸν ἀφείκε, καὶ μὴν ἡμερτε, τῆς δ' Κῶς
πολύ τι ἀπτεμένων τῇ βολῇ τῆς τελευτῆς, ὅπως ἀ-
πτερεῖ τῷ Γίγαντι τὸ τμήμα, καὶ εἰς νῆσον ἀπετέλε-
σε. δεῖξαι δ' πεπλάσθαι ὁ μῦθος ὡς τὴν ἐγγίτηκα
τῆς Νισύρας πρὸς τὴν Κῶν, καὶ τὴν ὡς πρὸς ἐκείνην
σμικρότηκα. φέρει δ' ἀγαθὸν οἶνον ἡ Νίσυρος.

Νιτάρειον, καὶ Βάττιον. ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναι-
κας. Νιτάρειον, οἶον, νεότητιον, κατέστι, κοράσιον. Σύμ-
μαχος δὲ φασιν, ὅτι Νιτάρειον πολὺ ἐπὶ μαλακίᾳ
ὀνειδίζόμενος, καὶ Βάττιος. καὶ τὰς μικρὰς θηλείας
Βατύλας ἐκάλουν. καὶ Θεοπόμπης δράμα ἐπὶ Βατύλῃ.
οἱ δὲ φασιν, εἶδη φυτῶν. θέλει ἐν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἀνθη-
με εἶχεν. Ἀριστοφάνης.

Νινυί. Ninevi. Urbs. Et Ninevites, sive
Ninevita, civis ejus.

Νινώ. Ninoe. Urbs Cariæ, [alias etiam]
Aphrodisias [dicta,] quæ a Pelasgis Lelegi-
bus condita est. Quamobrem etiam vocata
est Lelegum urbs. Postea vero dicta est Me-
galopolis, & denique a Nino, Ninoë. Nomen
ejus gentile est, Ninoëtes.

Νίνος. Ninus, urbs Assyriorum, quam Ni-
nus Semiramidis maritus condidit in Aturia.
Gentile est, Ninius: quo usus est Herodo-
tus, inquit: *Ad portas Ninias.*

Νιόβη. Niobe. Nomen proprium.

Νιρβός. Nireus. Vir pulcher & formo-
sus.

Νισαία. Nisæa. Navale Megaridis. I-
tem, tota Megaris sic vocabatur, a Niso,
Pandionis filio. Hellanicus: *Nisæam ce-
pit, & Nisum Pandionis, & Megareum On-
chestium.* Onchestus autem erat urbs Bœo-
tiæ.

Νισαίον. Nisæum. Locus Perfidis, ubi na-
scuntur equi celerrimi, qui vocantur Nisæi.
Alii vero dicunt esse magnum Mediæ cam-
pum, cui nomen sit Nisæum. Hic igitur
campus equos magnos producit. Et Nisæ-
us, nomen proprium. Et civis, & equus.

Νισαῖος. Nisibis, Nisibæus. Nomen urbis.
Civis, Nisibenus.

Νισομόμος. Veniens. Revertens. Et νισομόλος,
veniebant, revertebantur.

Νίσος. Nisus. Nomen proprium. *Megaritis
autem Niso sorte obtigit.*

Νίσυρος. Nisyros. Insula una ex Cycladi-
bus, quæ Porphyris etiam a purpuris in ea
nascentibus dicitur. Compositum est nomen
ex verbo νῆος, nato, & σύρω, traho. Nam, ut
ajunt, maximum Insulæ Co fragmentum at-
tractum, vel devolutum est in Polybodem Gi-
gantem, cui Jupiter iratus erat. Cum enim
Neptunus tridentem in eum misisset, ab ipso
quidem aberravit; sed ingens fragmentum
istius tridentis ab insula Co revulsam in Gi-
gantem devolvit: unde insula Co enata est. Vi-
detur autem fabulæ huic locum dedisse vici-
nitas insularum Nisyri & Co, & illius cum
hac collatæ parvitas. Fert autem Nisyros
bonum vinum.

Νιτάρειον. Nittarium, & Battium. Sunt
nomina diminutiva mulierum. Et Νιτάρειον di-
ctum est, quasi νεότητιον, i. e. puellula. Sym-
machus vero dicit, Nittarium & Battium ob
mollitiem infames fuisse. Parvas etiam fæmi-
nas Βατύλας vocabant. Et Theopompi exstat
fabula, Βατύλη vocata. Alii vero dicunt, es-
se genera plantarum. Significare igitur vult,
cum florum loco me habuisse. Aristophanes.

1 Νινώ. ἡ ἐν Κασίᾳ Ἀφροδ.] Ex Stephano Byzantio.

2 Ἀτρείᾳ.] Sic etiam Stephanus Byzantius, ex quo Suidas. At
fortius mallet Ἀσσυρίαν, cui assentior.

3 Περσὶ Ἡροδότῳ.] In *Thalia*, cap. clv.

4 Νισαία. τὴν Μεγάρην.] Ex Stephano Byzantio, sed apud quem
rectius scriptum est Νισαῖα, per simplex σ.

5 Νισαῖος λεγόμενος.] Vide Nostrum supra v. ἵππος Νισαῖος, &
quæ ibi notavimus.

6 Νίσυρος. νῆσος μ.] Confer Stephanum Byzantium, & Strabo-
nem, qui eadem de Nisyro tradunt.

7 Νιτάρειον, καὶ Βάττιον.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*,
pag. 98. (48. Ed. Bas. P.) sed ubi legitur Νιτάρειον καὶ Βάττιον, per
simplex τ.

Καὶ νῆ Δί', εἰ λυπευόμενός γ' αἰδοῖτό με,
Νιτάρειον ἀν' ἐν Βάττιον ὑπεκοιλέσθω.

Νιτάρειος. ὄνομα κύριον.

Νιτάρειον. ἀκρωτήριον.

Νίπιν. Ἰ Πᾶσαν διοχλεύσασθαι γυναῖκα νίπιν.

Νίτωκεις. ὄνομα γυναικός.

Νιτρία. τόπος.

Νίτρον.

Νίφα λευκίω. ὅπου συγκοπῆς ἡ λέξις. νιφάδα γὰρ
Φαμὸν εἰπελάς.

Νιφάδες. γαζόνες.

Νιφάτης. ὄρος Ἀρμενίας.

Ταύτη περὶ νιφάδας, εὐσκόπελόν τε Νιφάτιον.

Νιφετός. ἡ καταλειπὸς καὶ ἀφερομένη χιὼν. πῶς
σαφές ἐστὶ πῆξίς τ' ἐν τῷ αἰέρι ὑδατῶδες ὑγρότη-
τος· ὡς γὰρ μὲν ἀνω, ἐπ' ἐλαττον μὲν, χιὼν·
ἐπὶ πλέον ἢ, χιόλας. ἐπὶ γῆς ἢ χιὼν, ἐπ' ἐλατ-
τον μὲν, πάχη· ἐπὶ πλέον ἢ, κρύσταλλος. ὁ ἢ νιφε-
τός πῆξις οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μάλλον περὶ τῷ ἀλ-
λοῖαν χιόνι ἢ ποιότητι αὐτῇ. ἢ Ἀπὸ τῆς χιὼνος τ'
Σκυθῶν θάμα παλαιομένης νιφετός, ἐν ἀδύνατον δὲ
αὐτοῖς ἀνθ' κρυμῶδες καὶ ἀσκήματι βιοτεύειν. καὶ
αὐτῆς.

— Ἐς δ' ὁ σ', ἀνασσα,

Τοῖον χ' ὡς νιφάδας κρυμῶδες ὁπωροφρεῖ.

Νίφ. χιονίζ.

Καὶ ἢ ἔπειτα νιφάδεσσιν εἰσκόλλεται. —

ἐν νιφάδεσσιν, χιονίζομενος.

Νιφάδεσσιν. δύγχοι.

* Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα

Τιμῆς ὑπέκλιν. τῷ μὲν νιφάδεσσιν

Χειμῶνες ἐκχωρεῖσιν διχέρῳ θέρει.

Νίφα. πόλις Θράκης, ὡς ἔχει Ἡρόδοτος.

Νόα. πόλις Σικελίας· ἢ ὁ πολίτης, Νοῦος.

Νόημα. ἐφθέρημα.

Τὸ δ' μὲν νόημα τῆς Θεοῦ, τὸ κλέμμι ἐμὸν.
ἔγω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀπείρομοι ἔλεγον τὰς ἑαυτῶν
ἐπινοίας τ' Θεοῦ. ὅτι ἡ μὲν Θεὸς ὑπέσχετο, ἡρπασα
δ' ἐγώ.

Νόημα. νόημα.

Νόημα. τὰ μὴ ὁρατά. καὶ ἀπλῶς, τὰ μὴ αἰ-
σθητά.

Νοθεύει. ἀπατά, ἀπαλλοτριεῖ. ὁ ζήτημα μαρτυρεῖται ἀ-
καταστάτως τὸ νοθεύειν τῶν θεῶν γενομένων ἐν τῇ ἑ-

1 Νίπιν.] Inepte & ridicule Suidas partem vocis pro integra
voce Lectori hic obtrudit. Νίπιν enim est tantum cauda vocis γυ-
ναῖκα νίπιν, quæ apud scriptorem, unde sequens ῥῆσις deprompta
est, culpa librariorum divisim sic scripta erat, γυναῖκα νίπιν. Hæc
res decepit Suidam: qui & alibi non semel in eundem lapidem
impigit, dum vel voces corruptas pro sanis, vel dimidiatas pro
integris Lectori exhibet; ut alibi pluribus probavimus.

2 Ἐς δ' ὁ σ', ἀνασσα.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis,
quod integrum exstat Anthol. lib. 1. cap. xx. in fine, ut Portus
etiam monuit.

nes: Et sane, si me forte tristem cerneret,
Nittarium & Battium blandiendi gratia me
appellabat.

Νιτάρειος. Nitarius. Nomen proprium.

Νιτάρειον. Niterium. Promontorium.

Νίπιν. Gynæconitidem. Cœtum mulierum.
Omnem perturbari mulierum gregem.

Νίτωκεις. Nitocris. Nomen mulieris.

Νιτρία. Nitria. Locus [quidam ita vo-
catus.]

Νίτρον. Nitrum.

Νίφα λευκίω. Nivem albam. Vocabulum
hoc formatum est per apocopen. Nam in-
tegra vox est, νιφάδα.

Νιφάδες. Guttæ.

Νιφάτης. Niphates. Mons Armeniæ. *Tau-
ri extremam partem, multisque rupibus aspe-
rum Niphatem.*

Νιφετός. Nix minutior ex aëre decidens:
Quatuor modis aquosi humores in aëre fri-
gore densantur & constringuntur. Supra ter-
ram quidem, nix; quæ est minus concreta:
magis vero, grando. At infra in terra, mi-
nus concreta est pruina: magis vero, gla-
cies. Nix vero non est concretio, sed po-
tius qualitas ejus in diverso colore consistit.

† Quippe cum Scytharum regio crebro nivi-
bus conspergatur, & ipsi nullo modo sine gelu
vivere possint. Et in Epigrammate: Tibi ve-
ro, Regina, cum talis sis, vel gelidum fri-
gus poma producit.

Νίφ. Ningit. Et, ἔπειτα νιφ. Verba nivis floc-
cis similia. Et νιφάδεσσιν, qui nive conspergi-
tur.

Νιφάδεσσιν. Nivosi. Nive tecti. [Sopho-
cles:] *Etenim & rigida quæque & duris-
sima honoribus cedunt. Nam & nivosa hye-
mes locum dant frugifera æstati.*

Νίφα. Nipfa. Urbs Thraciæ, apud Herodotum.
Νόα. Noæ. Urbs Siciliæ, cujus civis di-
citur Noæus.

Νόημα. Consilium. Inventum. Commen-
tum. [Aristophanes:] *Commentum quidem
est Deæ, at furtum meum.* Sic enim Dema-
gogi jocantes dicebant, consilia sua esse Deæ.
[Sensus igitur hic est:] Dea quidem sugges-
sit, at ego rapui.

Νόημα. Intelligens. Doctus. Prudens.

Νόημα. Quæ mente percipiuntur, non ve-
ro cernuntur. Et simpliciter, quæ sub sen-
sum non cadunt.

Νοθεύει. Adulterat. Corruptit. Quære ac-
curatissimum testimonium adulterationis fa-

3 Ἐπειτα νιφ.] Homerus Il. Γ. v. 222.

4 Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτ.] Hæc sunt verba Sophoclis A-
jace, pag. 40. ut Portus observaverat.

5 Τὸ μὲν νόημα τ' Θεοῦ.] Hæc leguntur etiam infra v. τὸ μὲν
νόημα.

6 Ζήτημα μαρτυρεῖται ἀκαταστάτως τὸ νοθεύειν τῶν θεῶν γε-
νομένων ἐν τῇ ἑ- MS. A. forte eam ob causam, quia eadem leguntur supra v. Λη-
κωνός.

μακαρίτη Λογοθέτη μετὰ φράσιν, τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ. Φησὶ γὰρ ὅτι· Ὁ θεῖος τοῦναι ὅτος Λουκιανὸς καὶ τοὺς ἱερὰς βίβλους ἰδὼν πολὺ τὸ νότον εἰσδεξαμένους, τοῖς τε χεῖρας λυμνωμένους πολλὰ τῶν ἐν αὐταῖς, καὶ τὴν συνεχῆς ἀφ' ἐτέρων εἰς ἕτερα μετὰ θέσεως, καὶ μὴ τοὶ καὶ πῶς ἀνθρώπων πονηροτάτων, οἱ δ' Ἑλληνισμοὶ παρεστῆκεσαν, ὥστε πρὸς τὰ ἐν αὐταῖς νῦν πειρασμένων, καὶ πολὺ τὸ κλέδηνον ἐν ταύταις σπειράντων αὐτὸς ἀπάσας ἀλαβὼν ἐκ τῆς Ἑβραϊδὸς ἀνεκείσαστο γλώττης, ὡς καὶ αὐτὸν ἡκεισθαι εἰς τὰ μάλιστα ὡς, πόνον τῇ ἐπανορθώσει πλεῖστον εἰσενεγκάμενος.

Νοθεία. ἡ λαθεραία γέννα. ἡ πορνεία. καὶ τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῶων διδόμενα ἔκτο καλεῖται. ὡς καὶ μέλει χιλίων δραχμῶν. ἔκτο Λυσίας, καὶ Ἰσαῖος, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοκρίτης ἐν τῷ χτ' Ἀριστοκράτους.

Νόθος. ξένος. θεῖον πὸ γήσιον ἐν τοῖς κατ' ἀνθρώπων τόποις. διότι ὁ μὴ τῆς ἑξῆς, νόθος, οἷα ἐπεξηρῆται δὲ θεῖον. ὥστε τὸ νόθον περὶ τὸν ἐκτεῖναι ὃ νόθα καὶ τὰ ἀπλῶς ξένα μετὰ φορικῶς.

la privativa no, & θεός, divinus. Hinc etiam νόθα simpliciter dicuntur peregrina, per metaphoram.

Νομάδες. βοσκομένοι ἀγέλαι. καὶ ἔθνη Σκυθικά.

Νομάδες δὲ γὰρ ἐν Σκύθαις.

Στρατῶν ἀλάται.

Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν παρενοχλητῶν καὶ ὑπερμερότων. ἐπεὶ οἱ Σκύθαι τὰ χειμῶνι ἀφ' τοῦ ἀφόρητον αὐτοὶ ἐφ' ἀμαξῶν τὰ πρῶτα βάλαντες, ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλω χόρον. ὁ δὲ μὴ ἔχων ἐκεῖσε ἀμαξάν, ἄπιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται. Φησὶν ἔν καὶ ὅτος, ἐνοχλάμενος ὃ τῆτο Φησὶ.

Νόστον γὰρ νοσῶν τὴν ἐναντίαν Σάκκα.

ὁ δὲ Σάκας ὅτος τραγωδίας ὡς ποιητής. ἔκτο ὃ ἐκαλεῖτο ἀφ' τοῦ ξένος εἶναι. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης.

Ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀπὸς εἰσδιόξου.

Ἡμεῖς δὲ Φυλῆ καὶ γένε πρῶτοι.

Ἀπὸ μετ' ἀπὸν, ἐπεὶ οὐκ ἐκ δένου.

Ἀπεπόμενος ἐκ τῆς πατρὸς ἀμφοῖν ποδοῖν.

τετῆσι, παντὶ δένει.

Νομαδίτης. ὁ ἰδιώτης βίος.

Νομάδων. ἀγέλων βαρβάρων. οἱ λεγόμενοι Ἀμαξοφῶνται, ἢ Ἀμαξόδοι.

Νομαντία, ἡ καὶ Νυμαντία, πόλις Ἰβηρίας ὥστε Ἰόβα.

Νόμβα. πόλις Ἰουδαίας, ὥστε Ἰωσήφ ἐν Ἀρχαιολογία.

Νομάρχαι. οἱ κατὰ τὴν χώραν ἄρχοντες παρ' Αἰ-

crarum Scripturarum in Metaphrasi beati Logothetæ, qua S. Luciani martyrium describit. Sic enim ait: *Divinus igitur iste Lucianus, cum vidisset libros sacros admodum corruptos esse, partim vitio temporis; partim ob crebram eorum ex aliis in alia translationem; partim etiam culpa pessimorum quorundam hominum, qui, cum Gentilium religioni patrocinarentur, verum eorum sensum pervertere conabantur, multa adulterina iis inferentes: ipse omnes ex Hebraica lingua, quam accurate etiam callebat, ad pristinam puritatem revocavit, magno labore in emendationem illam collato.*

Νοθεία. Genus spurium. Soboles spuria. Adulterium. Et νοθεία, pars bonorum paternorum, quæ nothis dabatur. Ea autem erat usque ad mille drachmas. Sic Lysias, & Isæus, & Aristophanes, & Hyperides, & Demosthenes in oratione contra Aristocratem.

Νόθος. Nothus. Peregrinus. Ortus legitimus in procreationibus hominum divinum quiddam est. Quare qui eo caret, νόθος dicitur, quasi divino [beneficio] privatus. Compositum enim est vocabulum hoc ex particula no, & θεός, divinus. Hinc etiam νόθα simpliciter dicuntur peregrina, per metaphoram.

Νομάδες. Greges pecudum pascentium. Item, gentes Scythicæ. Aristophanes: *Nomades inter Scythas vagatur Strato*. Dicitur hoc de illis, qui aliquos turbant, nec constanter in aliquo loco permanent. Scythæ enim propter intolerabile frigus hyemis, rebus suis in currus impositis, in aliam regionem discedunt. Qui vero illic currum non habet, infamis apud ipsos censetur. Dicit igitur & iste molestia affectus: *Morbo laboramus contrario ac Sacas*. Hic Sacas erat poëta Tragicus, sic dictus, quod peregrinus esset. Idem Aristophanes: *Ille enim cum non sit civis, vi in civitatem irrumpit*. Nos vero qui ex tribu & genere honorato orti sumus, cives cum civibus, nemine cogente ex patria avolvimus utroque pede. Id est, totis viribus.

Νομαδίτης βίος. Vita vaga, qualis est Nomadum.

Νομάδων. Nomadum, five Barbarorum, vitam vagam & agrestem viventium: qui etiam vocantur Ἀμαξοφῶνται, vel Ἀμαξόδοι, i. e. In plaustris vitam degentes.

Νομαντία. Nomantia, quæ & Numantia: urbs Iberiæ apud Jubam.

Νόμβα. Nomba. Urbs Judææ, apud Josephum in *Antiquitatibus Judaicis*.

Νομάρχαι. Nomarchæ, five Nomorum

¹ Καὶ τὸ τοῦ νόθου ἐκ τῆς πατρὸς. Sed tunc scribitur νοθεία, & est plurale neutrum. Vide Harpocrationem, ex quo Suidas.

² Ἀριστοφάνης. Locus Aristophanis existat in *Avibus*, pag. 616. (429. Ed. Bas. P.)

³ Κατ' ἀνθρώπων. Lege, κατ' ἀνθρώπων.

⁴ Νομάδες γὰρ ἐκ Σκ. Aristoph. *Avibus*, pag. 586. (405. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam, cujus verba Suidas hic descripsit.

⁵ Καὶ ἐπιμύοντων. Imo, καὶ μὴ ἐπιμύοντων.

⁶ Φησὶν ὅτι καὶ ὅτος, ἐνοχλάμενος ὃ τ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, nihil omnino faciunt ad vocem Νομάδες, nec scio quid somniaverit compilator, cum ea huc afferret.

⁷ Νόστον νοσῶν τὴν ἐναντίαν. Hic, & tres sequentes senarii, leguntur apud Aristophanem *Avibus*, sub initium.

γυπείοις· οἱ ἦσαν ἐπὶ Πτολεμαίῳ, ὃ μὲν Ἀλέξαν-
δρον τὸν Φιλίππου.

Νομᾶς. ὄνομα κύριον. ὁ Ῥωμαίων νομοθέτης.

Νομά. μεισμοί.

Νομαί. μελισσοί.
 Νομαία. ἡ ἐκ τῆς νομῆς. ὃν ἑπ' ἐπὶ γράμματι. Καὶ
 σοι ὁππῶς ἐξ ἡμῶν νομαίης αἶμα.

Νομῆς. ποιμὴν. βοσκήs.

Νομὴ. ὁρμὴ πηγῶς. Τίω· νομῶ τῇ πηγῶς ἀγέρῃ
συνέβη γενέσθαι, ἢ περακτικῶν.

Νομιζόμενα. νόμιμα. ἢ ὑπολαμβανόμενα. Ἐ-
ισοφάνης·

Οὐκ ἔν τὰ νομιζόμενα σὺ τέπων λαμβάνης.
ἐπειδὴ νόμος ἰὼ, τὰ ὑπολειπόμενα τῆ θυσίας τῆ
ιερέα λαμβάνῃς, δέρματα, καὶ κοιλίας.

Νομίζουσιν. ἀντὶ τοῦ, νομίσματα ληστώνται. καὶ νομίζουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἡγῆσθαι. Ἦν δὲ μεγίστην πημὴν παρὰ βασιλείας εἰς ἰδιώτας νομίζουσι.

Νόμιον. δίχαμον. καὶ νόμιον μέλος, τὸ ἐν τῇ νομῇ ἀ-
δόμενον.

Νόμισμα δύο σημαίν· τὸ νόμισμα ἑξος ὡς ὁ Ἀ-
εισφάνης ὁ Νεφέλαις· Πρῶτοι μὲν γὰρ Ὅσοι ἡμῖν νό-
μισμ' ὄκ' ἔσ· καὶ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλ-
κοῦ. Δεξιῶς δὲ νομισμαὶ ἐχρῶντο οἱ Βυζάντιοι.

Νομισματομάρων. ὁ νομίμως διοικημάτων. Ἐτέβαλε ὁ
 χρυσεὺς ἐπισημείας, εἰς πέντας ὁ τετραράχμα, τῷ
 ἑξήκοντος νομισματομάρων. καὶ αὐτοῖς Χαλκοῦ τῷ ὀκτώ
 λεξάνδρεια νομισματομάρων τάλαντα τετρακισχίλια.

Νομίτωρ. ὄνομα κύνιον.

Νομογέται. παρὰ Ῥωμαίοις τετακτοῦντο τῷ
 τῷ αὐτῷ μὲν τὸ συνακμῶν τὸ πόλεως, παρελ-
 λείπονται τῷ Ἰσχυρῶν ἀρχῆς, δέκα Νομογέται ἢ
 τῷ κοινῷ ἐπιτέλλοντο τῷ τῷ. οἱ χεῖρον δὲ πᾶσι
 τῷ τοῦ λυσιτελεῖν καὶ ἡδὺ τῷ πολιτῶν ἐξηγέμενοι,
 μέτεροι τε ἐδόκουν, καὶ ἀρχῇ ἐπιτίθειτο. οἱ γὰρ πᾶσι
 καὶ τὰς δέκα δέκα ἐπιτελοῦν τε καὶ Ἑλληνικοῖς νό-
 μοις ἀναγράφαντες, ἐς τὰς καλῶν Κύριον ἀνέ-
 στηκαν. δευτέρῳ δὲ ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας βαρύνοντος τυ-
 ραννικῆς αὐτῶν ἀπενεγκέμενοι, διελύθησαν, Ἀπώϊς
 μάστιγι τὸ πλῆθος εἰς ἀπέχθειαν τῷ δεσποτικῇ κινή-
 σαντος ὅς Οὐεργίνιος πῶς ἀνδρὸς οὐκ ἀσέμου τὰ πο-
 λεμικὰ δυναστεῖα φθείραν παρθένοι ἐπενόη, ἔργῳ
 γεννῶς θερμῶς τῆς κόρης κατὰχετος ἡδὺ ὁ πα-
 τὴρ αὐτοχειρὶ διεχέρισται, δέσας τῷ τῷ Ἀπώϊς
 δυναστεῖαν, αἰσχύναν τῷ κοινῷ τῷ βίαν ὥρμηδυν.
 ἐφ' ᾧ κινήσεν τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν ἀφείλετο τῷ δέκα
 τὰ τῷ ἐξουσίας, δίκας τε σποῖσιν τῷ μὲν τῷ ἀρχὴν πεπλημελῶν ἡγάγεσε.

1 'Εν Ἐπιγραφῇ] Anthol. lib. iv. cap. xii. pag. 481.

2 Τὴν νομὴν τῆς πύργου ἐνέργει.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. I. cap. XLVIII.

3 'Αεισιφάνης] *Pluto*, pag. 113. (54. Ed. Baf. P.)

4 Τα ὑπολειπόμενα τ^ο θυσ.] Idem Noster docet supra v. Κα-
λακρίτης.

§ Το νόμισμα [20.] Hoc sensu vox νόμισμα capitur in oraculo illo, quod Diogeni Cynico redditum fuit, Πραχέμεθα τὸ νόμισμα. Mens enim oraculi illius non erat, ut Diogenes putabat, ~~monetam~~ esse adulterandam, sed consuetudinem sive opinionem

præfecti apud Ægyptios: qui fuerunt sub
Ptolemæo, qui post Alexandrum Philippi fi-
lium [regnavit.]

Νομάς. Numa. Nomen proprium. Romanorum Legislator.

Νομὰ. Partitiones. Distributiones.

Nopdia. Pascens. In Epigrammate: Et tibi sacrificabit capellæ pascentis sanguinem.

Νομὸς. Pastor. Opilio.

Νομὴ πυρός. Vis ignis obvia quæque depascentis. *Omnia depascens ignis magna vi atque efficacia grassabatur.*

Νομίζονται. Quæ more sunt recepta. Ju-
sta. Legitima. Vel, ea, quæ opinione re-
cepta sunt. Aristophanes: *Ergone legitimam*
horum partem capis? Mos enim erat, ut sa-
cerdos reliquias sacrificii, pelles nimirum &
ventres acciperet.

Νομίζουσι. More apud eos receptum est. Item, putant, existimant. *Quem maximum honorem existimant, qui a Rege in privatos conferri possit.*

Νόμιμον. Legitimum. Justum. Et νόμιμον μέ-
λος, carmen pastorale.

Νόμισμα. Duo significat: morem receptum, sive consuetudinem: ut apud Aristophanem *Nubibus*: *Primum enim more apud nos receptum non est, ut ullos Deos colamus.* Item, æs signatum, sive nummum. *Byzantini autem nummo utebantur.*

ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ. Legitima nota signatorum.
[De nummis dicitur.] *Injectit autem aureos nummos signatos, & in quosdam tetradrachma pulchre signata. Et iterum: Æris Alexandriæ signati talenta quater mille.*

Νομίτωρ. Numitor. Nomen proprium.

Νομολογία. Apud Romanos anno ab Urbe condita centesimo primo, abrogato Consulium magistratu, Decemviris administratio Reip. commissâ fuit: qui ad tempus Remp. ex usu & commodo civium gubernantes, moderati visi sunt, & digni imperio. Hi enim leges & populares & Græcas in decem tabulas retulerunt. Altero vero anno magistratus, cum tyrannice grassari viderentur, abrogatus est eis magistratus; cum Appius maxime multitudinem in odium Decemviratus impulsisset: qui Virginii cujusdam, viri re bellica non obscuri, filiam virginem vitare cogitasset, vehementi amore puellæ captus. Quam pater sua manu interfecit, impotentiam Appii veritus, qui per vim puellam stuprare conabatur. Quo facinore universus exercitus commotus, Decemviros abrogato magistratu delictorum poenas dare coëgit. *Wolf.*

vulg. Vide Nostrium supra v. Γῶν, σπύτοι: & Ménag. ad
Laert. lib. vi. segen. xx.

6 'Αειπφάνης ἐν Νεφέλαις] Pag. 137. (72. 73. Ed. Baf. P.)
ubi Socrates inquit:

Ποίους Θεούς ὁρᾷ σὺ; ἑξήκωται γὰρ Θεοὶ

Ἡμεῖς νόμισμα ἔχοντες. —

7 Νομμοῦς τοιοῦτον] Vel interpretatio hæc falsa est; vel saltem nihil facit ad exempla, quæ sequuntur, quippe in quibus τὸ νομμοῦς significat, nummos cudere, vel signare. Confer Notitiam supra v. Καὶ νομμοῦς τοιοῦτος.

Νομοθεσία. Θεσις νόμου.

Νομοθέτης. ποπάλαυ Μωϋσῆς· μετέπειτα ὁ Χρῆστος.

Νομοθέται. παρ' Ἀθηναιοῖς πρῶτος ἐγένετο Δράκων· μετ' αὐτὸν Σόλων, καὶ μετ' αὐτὸν Θαλῆς, καὶ μετ' αὐτὸν Αἰσχύλος.

Νόμοι κιθαρωδικοί. Ἀπόλλων, Φαῖς, καὶ λύρας κατέδιδε τοῖς ἀνθρώποις νόμους, καὶ ὅς ἐζητούνται, παρ' αὐτῶν τὰ ἅμα τὰ μέλη τὸ κατ' ἀρχαίαν ἐν αὐτοῖς Σηραῶδες, καὶ ἀποτίσιν τῇ ὁ ῥυθμὸς ἡδύτητι ποιῶν τὸ ὄργανον καὶ ἐκλήθησαν νόμοι κιθαρωδικοί. Ἐκείθεν ὁ σιμυλοποιῶς, ὅς ἐκ' Ἀριστοτέλῃ δοκεῖ, νόμοι καλεῖνται οἱ μουσικοὶ τῶτοι, καὶ ὅς πιναι ἀδιδόν.

Νομοίτες. νομομαθεῖς.

Νομοθεταί. δοτικῇ καὶ αἰπατικῇ· Νομοθέτησόν με, Κύριε, τίω ὁδὸν τὴν δικαιοσύνην σου.

Νομὸν. νομῖον. βοσκίον.

Νόμος· καὶ Ἰανουάριος ὑπεικία καὶ δικαιοσύνη τῇ πολιτῶν ἀποφάσεις, οἷμα, καὶ ὁδὸν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλων ἀνθρώπων τῇ γε νῦν ζήντων, καὶ ἐν παλαιῶν πολιτικῶν ἀναφορῶν, ἐπὶ τῇ καὶ ἡγεμονίᾳ τοῦ πρὸς τὰς ἀφ' αὐτῶν καὶ ξένων. τῇ τε γὰρ παλαιᾷ χρησιμώτατοι γέγοναι καὶ δεξιότατοι πρὸς τὰς ξένας. ἐλόμενοι ὅτι ἡσυχίαν καὶ ἀπεργασίαν βίον, ἐλαττωσάμενοι ἡσυχίαν τὰ οἰκεία, ἢ πλέον πᾶσι τῇ ἄλλοις. καὶ μὴ ἐν ταῦτα αὐτοῖς. ἰδίᾳ ὁ μὲν Νόμος ὑφ' ἑστέρας καὶ φιλομαθεῖς ἐν λόγοις, τοῖς τε φιλοσοφίας ἀπαιτεῖται βολομένης, καὶ ὅσοι ἀποπαιδύουσι τὰς νέας. καὶ ὁ κατεκταίος τὸ κατ' ἡμᾶς ἐλλογίμων ἀνδρῶν, ποιημάτων τε πάντων, καὶ συγγραμμάτων τὴν λογιζομένης ἀρετῆς καὶ καλίας. ὡς γὰρ Φάρις τὸ ὅλον, ἔτε Σελευκίαν, ἔτε Ἀγάπην τὴν φιλοσοφίαν εἴπαμι ἀν' ἀνέας τοῖς δὲ ἀπὸ λόγων κείνῃ. ὁ δὲ Ἰανουάριος ἐμπειροπράγμων καὶ φρόνιμος ἐν τοῖς πολιτικῶν ὅτι πλέον, ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νόμος. ἐπὶ ὁ σωφρονέστερος, καὶ τὰ ἅλα μάλιστα τεταγμένος.

Νόμος. ὁ κιθαρωδικὸς τῶπος τὴν μελωδίαν, ἀρμονίαν ἔχον τακτικὴν, καὶ ῥυθμὸν ἀριστόν. ἦσαν ὅτι ἐπὶ αἱ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρῳ ὡς εἰς, ὅρδιος, τετραδῖος, ὀξύς. Δωρεῖς ὅτι ἐπὶ νομισματικῇ χρεῶν τῇ λέξει. καὶ Ῥωμαῖοι ὡς ἑξήμισι, νῦμμον λέγουσιν. Ἀθηναῖοι τὰ ἀφ' ἀνεμυθία μέρη τὴν γῆν, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ τὸ ἐγγραφὸν δίκην. Δαρεῖς εἶχε νόμον, τὸν τε Φρύγιον καὶ Λύδιον καὶ Ἰωνικόν. Νόμος ὅτι, καὶ ἡ βοσκὴ, καὶ ὁ τόπος.

Νόμος etiam vocatur lex, sive jus scriptum. *Darius habebat modum & Phrygium, & Lydium, & Ionicum.* Νόμος vero est pascuum,

Νόμος. θεσιμῶς συνήθη. Νόμος· ὡς Σοφοκλῆς, ἡ φύσις τοῦ γεγεννημένου, καὶ τὸ ἔθος. νόμος καὶ ἡ

Νομοθεσία. Legiflatio.

Νομοθέται. Legumlatores. Tales fuerunt, olim quidem Moyses; postea vero, Christus.

Νομοθέται. Legumlatores. Apud Athenienses primus legiflator fuit Draco: post hunc Solon: post eum Thales; & post hunc Aeschylus.

Νόμοι κιθαρωδικοί. Leges citharcedicae. Apollo, ut ajunt, adhibita lyra leges hominibus dedit, secundum quas viverent; mitigans simul cantu feritatem ipsis insitam, & numerorum musicorum suavitatem efficiens, ut praecepta facilius admitterent: unde *leges citharcedicae* dictae sunt. Hinc vero, ut & Aristoteli videtur, moduli musici, secundum quos canimus, magnifico nomine νόμοι appellati fuerunt.

Νομοίτες. Legum periti. Jurisconsulti.

Νομοθεταί. Leges fero. Dativo jungitur. Item, accusativo. *Doce me, Domine, viam judiciorum tuorum.*

Νομὸν. Pascuum. Pabulum.

Νόμος καὶ Ἰαν. Nomus & Januarius, cum humanitate & justitia civibus, ac potius omnibus etiam aliis hominibus, qui nunc vivunt, & in Republ. versantur, excellerent, tam a civibus, quam peregrinis laudabantur & amabantur. Nam & patriae utilissimi fuerunt, & erga hospites humanissimi. Sed tranquillam & otiosam vitam amplexi, rei familiaris facere jacturam malebant, quam alienis opibus rem augere. Et haec quidem illis communia fuerunt. Secus vero Nomus ingeniosior fuit, & doctrinae amantior, tam philosophica, quam ejus, qua praeparantur adolescentibus. Et inter omnes claros viros omnium optime judicare potuit virtutes & vitia, cum poematum omnium, tum aliorum scriptorum. Et, ut omnino dicam, neque Severianum, neque Agapium philosophum crediderim judicio eloquentiae tantum valuisse. Januarius vero rerum peritior & prudentior in rebus civilibus erat fratre suo Nomo, atque etiam modestior, & aliis in rebus ordinis observantior. *Wolf.*

Νόμος. Modus citharcedicus, sive modus carminis lyri, certa harmonia temperatus, numerisque definitis constans. Erant autem septem modi a Terpandro instituti, quorum unus dicebatur, ὅρδιος, τετραδῖος, & ὀξύς. Dorienses vocem νόμος adhibent pro νομισμα, i. e. numisma, vel moneta: unde detortum est vocabulum Romanorum *nummus*. Attici vero *nomos* vocant partes, in quas terra vel regio distributa est: quales erant *Nomi* in Aegypto. *Darius habebat modum & Phrygium, & Lydium, & Ionicum.* & pars aliqua regionis.

Νόμος. Lex. Mos. Apud Sophoclem νόμος dicitur natura & mores patris. Νόμος etiam

1 Νομοθέται. παρ' Ἀθην.] Vide de hoc loco Suidae Richardum Bentleium in eruditissima Dissertatione de Phalaridis Epist. pag. 371. 372.

2 Νομοθέτησόν με, Κύριε.] Psalm. cxviii. 33.

3 Νόμος καὶ Ἰανουάριος.] Totum hunc articulum ex Damascio descriptum esse suspicor, vel potius persuasum habeo.

4 Ὅρδιος.] Vide supra v. Ἀμφικτυονία, & infra v. Ὅρδιος. 5 Παρὰ Σοφοκλῆν.] *Ajace*, pag. 33.

Ἀλλ' αὐτὴν ἀμφοτέρωθεν ἐν νόμοις πατέρε

Διὶ παλαιότατον.

Scholiasia: Νόμος καὶ φύσις ἀνθρώπου καὶ τὸ ἔθος καὶ γέννησις.

ἰσχυρία. ὁ Ἀπόστολος· Ὑπὸ νόμον θέλονται εἶναι, ἢ νόμον οὐκ ἀκούμετε. † Τὸν νόμον σπουδαῖον δεῖν νομίζειν, εἰ ἐπισταίμεθα αὐτὸν, ὅθεν λόγον ἐπὶ σωτηρίᾳ ἢ χρωσόμεθα.

Νόμος. ὁ τῆς σημαίνης. ὁ μὲν γὰρ δὴ χαλκῶν ἀφ' ἡρώδους ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις. τὸ γὰρ ἀδελφὸν ἔχει Θεὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νόμον καὶ ὁμοιωταί. καὶ πάλιν· Ὅταν γὰρ ἔθνη, τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσιν τὰ τῷ νόμῳ ποιῇ, ἔτι νόμον μὴ ἔχοντες, εἰσὶν εἰς νόμον. Καὶ ὁ εἰς γράμματα ἀφ' ἡρώδους τῷ νόμῳ ὁμοιωταί. καὶ τῷ νόμῳ, ὁ ἀφ' ἡρώδους τῷ νόμῳ. Ὁ γὰρ νόμος τῷ πνεύματι ἢ ζῶντος ἡλθὲν. ἔγωγε μετὰ τὸν νόμον ἢ ἀμαρτίας καὶ τῷ θανάτῳ.

Νόμος Ἰουστινιανῶν. Ζήτησις ἐν τῷ Περίκλει.

Νόμος. πολυώνυμος. ὅτιν ἡ λέξις. ὁ γὰρ Νόμος μὲν, ὡς τὴν ἀείψαν πολιτείαν ἐνθυμίζων καὶ ἀγαθῶν. Μαρτύρια δ', ὡς τὴν ἀμαρτανόσας ἀμαρτανόσας, καὶ τὴν ἀμαρτανόσας τὴν πτωχείαν ὑποδείκνυς. Διχαίματα δ', ὡς διδάσκων τὸ δίκαιον, καὶ ἀπαγορεύων τὸ ἀδίκαιον, καὶ τὴν κατὰ τὸν νόμον ἀποδείκνυς διχαίμας. Ἐντολὴ δ', ὡς τὸ περὶ τὸν νόμον ἐντολόμενος καὶ κελεύων διαπομπῶς. Κεῖματα δ', ὡς τὰς ψήφους ὑποδείκνυς, καὶ διδάσκων, πίνων μὲν ὁ φυλάττων τῷ νόμῳ ἀγαθῶν, πίνων δ' ὁ ἀμαρτανόσας πτωχείας παραδοθῆσθαι.

Νόμος χτ' ἢ Ἀπὸστολον σημαίνει τέσσαρα. ὁ τοῦ Θεοῦ. ὡς ἡ Φησί· Συνοδοῦμαι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ. καὶ ὁ ἀντιστρατιώτης. τῆς, ὡς ἡ Φησί· Τῷ νόμῳ τοῦ νόμου μου. τέταρτος, ὡς ἡ λέγει· Ὁ γὰρ νόμος τῶν ὀντων ἐν τοῖς μέλεσιν μου. † Ὅτι τὴν τῶν Σόλωνος νόμου Ἀξίονας Ἀθηνῶν ἐχάλεσαν, ἀφ' ὧν τὸ ἐγγράφειν αὐτὴν ἐν ξυλίνῳ ἔχουσιν. ἦσαν δ' ἑπτὰ καὶ τὸ χῆμα χτ' ἢ πέντε, μάλιστα τῶν καλῶν.

Νόμος. καὶ ἄλλος. ἀφ' ὧν τὸ ἔχοντος ἑνὸς ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι.

Νομοφύλακες. ἡ ἀρχὴ πρὸς τὴν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν, ἀφ' ὧν τὸ Θεομνηστῶν, οἵτινες τὰς ἀρχὰς ἐπιτάττειν τοῖς νόμοις χρῆσθαι.

Νομοφυλακίς θύρα. δι' ἧς οἱ κατὰ δίκην τὴν ἐπὶ θάλασσαν ἐξέρχονται.

Νόνα. τῆς μινυός. αἱ ὅτις μετὰ τὰς Καλάνδας, ἡ γὰρ περὶ τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς δειλέρα δηλαδὴ τῆς μινυός. μετὰ δὲ Νόνας αἱ Εἰδοί. δοκεῖσι δ' παρ' αὐ-

dicitur historia. Apostolus [inquit:] *Sub lege volentes esse, legem non auditis.* † Legem bonam esse demonstrabimus, si eam definiamus, Rectam rationem, quæ salutem affert illis, qui ea utuntur.

Νόμος. Lex. Tria significat. Alia enim [lex est naturalis, quæ] absque literis per creationem hominibus data fuit. Nam, [ut ait Apostolus,] *id, quod in Deo cerni non potest, ex creatione Mundi, si mentem ad opera ejus advertas, perspicitur.* Et iterum: *Cum enim gentes, quæ legem non habent, natura faciunt ea, quæ sunt legis, illæ, cum nullam legem habeant, sibi ipsæ sunt lex.* Alia est lex scripta, quæ per Moysen data fuit illorum gratia, qui legem Dei violaverant. Tertia est lex Gratia; [de qua intelligendus est hic locus Apostoli:] *Nam lex spiritus vitæ me liberavit a lege peccati et mortis.*

Νόμος Ἰουστινιανῶν. Lex Justiniani. Quære in voce Περίκλει.

Νόμος. Lex. Hæc variis nominibus appellatur. Nam νόμος quidem dicitur, ut Rempubl. apte temperans & ordinans. Μαρτύρια, ut peccatoribus interminans, & pœnam juris violati ob oculos ponens. Διχαίματα, ut iusta docens, vetansque injusta, & eos, qui recte agunt, iustos pronuntians. Ἐντολή, ut præcipiens id, quod est agendum, & domini more jubens. Κεῖματα vero, ut sententiam [judicis more] pronuntians, & docens, quæ præmia consecuturi sint illi, qui legem servaverint; & quibus contra pœnis afficiendus sit, qui eam violarit.

Νόμος χτ' ἢ Ἀπ. Lex secundum Apostolum significat quatuor. Dei legem, de qua dicit: *Delector lege Dei.* Item eam, quæ [legi Dei] repugnat. Tertiam, de qua dicit: *Lege mentis meæ.* Quartam, de qua dicit: *Lege, quæ est in meis membris.* Ἀξίονας leges Solonis Athenienses vocarunt, quod ligneis tabulis essent inscriptæ. Erant autem hæ tabulæ quadratæ: vel potius, secundum alios, triangulares.

Νόμος. Sic etiam ipsa regio vocatur, quod singulæ gentes suis legibus utantur.

Νομοφύλακες. Nomophylaces. Quasi dicas, Legum custodes. Magistratus quidam apud Athenienses ita vocabatur, differens a Thesmothetis: qui Magistratus cogeant leges fervare.

Νομοφυλακίς θύρα. Nomophylacii janua: per quam scilicet capitis damnati ad supplicium educebantur.

Νόνα. Nonæ. Sic vocatur dies, qui Calendas, id est, primum mensis diem, proxime sequitur. Secundus scilicet mensis dies. Has Nonas excipiunt Idus. A Nonis qui-

1 Τὸν νόμον σπουδ. Ex Alexandro Aphrod. in Topica Aristot.
2 Νόμος. τῆς σημαίνης. ὁ μὲν γ. Locum hunc Suidas excerptit ex Theodoro ad proœmium Psalmi XVIII. ut Pearsonius recte observaverat.
3 Καὶ νόμος μὲν, ὡς τὴν ἀφ. Et hæc sumpta sunt ex Theodoro ad eundem Psalm. v. 8. pag. 468. ut itidem Pearsonius observaverat. Confer etiam Nostrium supra v. Διχαίματα.

4 Τὰς ψήφους] Theodoretus loco laudato habet, πρὸς τὴν ψήφους.
5 Τῷ νόμῳ τῷ νόμῳ μου] Rom. VII. 23.
6 Τῷ νόμῳ τῷ νόμῳ μου] Rom. eod. cap.
7 Ὅτι τὴν τῶν Σόλωνος νόμου.] Vide supra v. Ἀξίονας, & v. Κορυφαί.
8 Νομοφύλακες. ἀρχὴ πρὸς π.] De hoc magistratu Suidas plurā habet infra v. Οἱ Νομοφύλακες.

τάς γινέσθαι αἱ ἀνόνοι, ὡς οἶον αἱ ἀνά τὰς Νόννας δι-
δύμωαι. ἰστέον ὅτι ὡς ἐστὶ καὶ Νόννος κύριον, Πανοπολίτης,
ἐξ Αἰγύπτου, λογιώτατος ὁ καὶ τὸ παρθένον Θεολό-
γον ὡς φράσσας δι' ἐπῶν.

etiam Theologi Virginei, (i. e. Euangelistæ Joannis) paraphrasin versibus heroicis scripsit.

Νοσηλεύσθαι. νοσῆν ὁκ' ἐπαχθεῖς. καὶ νοσηλεύω,
νοσῆντα θεραπεύω.

Νοσηλεία. ἀσθένεια. Νοσήλας ὁ φάρμακα, τὰ
θεραπεύοντα.

Νοσοκομεῖον. ὁ ξενών. ἢ ἵνα ἢ τὸ νόσον ἔχῃ, ἀντὶ
τοῦ πάθος, ἢ ἕως π' ἔχῃ νοσηδύης τὸ νόσου ἀντὶ ἐ-
δεῖται τῷδε πινός.

Νόσον ἔχειν. ἀντὶ τοῦ, Φαῦλον ἕως ἔχειν. Εὐεπίδης
Ἀντιόπη. ὁ Νόσος λεγόμενον ἐγκατασκευάσαι. ὡς τὸ
σημαίνον ἢ σύνταξις. πρῶτον δ' ἀπλοῦς. ὡς
Θουκυδίδης.

Νόσος. Ὅτι πνεύματιον ἢ ψυχρὸν ἐν ταῖς νό-
σοις εἰσπῶν αἰσθάνομεθα, ὁκ' αὐτῶν τῶν αἰσθη-
τικῶν ἰσχυρῶν, ἢ τῶν σαρκῶν περιμασμένων, ἀλλὰ τὸ
ὑγρῶν, αἵματός τε καὶ πνεύματος. ἐπεὶ ὅτι ἡ αἰσθη-
τικὴ δύναμις ὡς αὐτῶν ἐστὶ, καὶ ἰσχυρῶν, ἐκείνης
τῶν ὑγρῶν δυσχερῶς ἐχέται, πνεύματος λέγω, καὶ
αἵματος, ὡς χειρὶν τε ταῖς αἰσθητικαῖς μοῖραις,
τῇ δὲ ἀπλάμβανόμεθα αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ αἶμα
τῶν περιμασμένων, ἢ κατεψυγμένων. καὶ αὐτῶν ὅτι
σερῶν ἔχῃ ὁ πνεύματι, ἐπεὶ μὴ ὁμαλῶς θερμαί-
νεται, ἀλλὰ ἀνωμαλῶς. εἰς γὰρ πᾶσι μέλει καὶ φύ-
σιν ἔχειν, πᾶσι δὲ παρὰ φύσιν. ἐ συμβαίνει τὰ καὶ
φύσιν ἔχειν ἀπλάμβανόμενα τὸ παρὰ φύσιν ἀσχεμέ-
των. ἀδύνατον γὰρ ὁμαλῶς γινέσθαι τὴν δυσχερίαν. οἱ
δὲ ἐκπῶν κατεψυγμένοι πνεύματι, τῷδε δὲ ὅτι, οἱ τὰ
σερῶν πνεύματι, ὁμαλῶς γινόμενοι ἐν αὐτοῖς τὸ δυσ-
χερίαν δι' ὅλων τῶν σερῶν, συναίδησιν ἑδμερίαν τὴν
ἐν αὐτοῖς θερμότητας λαμβάνουσι, καὶ τὸ ὁμαλῶς εἶ-
ναι δι' ὅλων τῶν μορίων τὴν θερμότητα, καὶ μὴ εἶναι τὸ
μὲν πῦρ, τὸ δὲ πάχος.

Νοστήσας. ἐπανελθὼν.

Νοστήα. ὁ κόμης Ἀρχαδίας. Ἐφ' ὅτι τὸ ἐθνικὸν
Νεστανίαν εἰπὼν, δοκεῖ Νεστανίαν αὐτὴν εἰδέναι.

Νόστος. ἡ οἴκαδ' ἐπάνοδος. παρὰ τὸ τῆς πατρίδος
ἡδύ. ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γένσεως. δῖλον δὲ, ὅτι ἐχ' εἰς
βίαιαν, ἀλλὰ πολλοὶ οἱ γράψαντες τὸ Νόστον. καὶ
οἱ ποιηταὶ δὲ, οἱ τῆς Νόστους ὑμνήσαντες, ἐπονται τῷ
Ὁμήρῳ ἐς ὅσον εἰς δυνατοί.

1 Ὁ καὶ τὸ παρθένον Θεολόγον παραφράσας] Hæc paraphrasin
Joannis Euangelistæ, carmine Heroico confcripta, hodie adhuc
exstat.

2 ἵνα ἢ τὸ νόσον ἔχῃ, ἀντὶ τοῦ π.] Hæc nihil faciunt ad vo-
cem νοσοκομεῖον, sed potius pertinent ad articulum sequentem.

3 Νόσος λεγόμενον ἐγκατασκευάσαι.] Thucydides libro II. cap. XLVII.
καὶ ἡ νόσος πρῶτον ἔρχεται γινέσθαι τῶν Ἀθηναίων, λεγόμενον καὶ μὴ
κατεψυγμένον ὑγρῶν καὶ πνεύματος, καὶ αὐτῶν λέγοντων, &c. Scholiasta
ad eum locum: Ὁμοίως δὲ νόσος. τὸ δὲ λεγόμενον εἰς αὐτὴν τὸ νό-
σος ὑμνήσαντες. Ὁμοίως δὲ Νόστον. τὸ δὲ μὴ ἀπὸ τοῦ Νόστον, ἀλλὰ
τὸ μὴ ἀπὸ τοῦ Νόστον. Aliam igitur Grammaticus hic constructionis ἀκαταλόγην in citato loco
Thucydidis αἰσθάνει, ac hoc loco Suidas.

dam dictas esse putant *annonas*: quasi quæ
ἀνά τὰς Νόννας, id est, singulis Nonis distri-
buantur. Sciendum autem est, *Nonius* etiam
esse nomen proprium viri, qui fuit Panopo-
lita, Ægyptius, idemque doctissimus: qui

etiam Theologi Virginei, (i. e. Euangelistæ Joannis) paraphrasin versibus heroicis scripsit.

Νοσηλεύσθαι. Leviter tantum ægrotare. Et
νοσηλεύω, ægrotantem curo.

Νοσηλεία. Morbus. Infirmitas. At νοσήλας
φάρμακα, remedia, quibus ægrotus sanatur.

Νοσοκομεῖον. Nosocomion, sive locus, in
quo curantur ægroti. Ut νόσον ἔχῃ tam signi-
ficet, morbum habere, quam morem, sive
consuetudinem.

Νόσον ἔχειν. [Proprie, morbo laborare. At
metaphorice,] malis moribus, vel maligno
ingenio præditum esse. Euripides *Antiope*.
[Et Thucydides:] *Morbus, qui ingruisse dice-
batur*. Hic τὸ λεγόμενον non refertur ad νόσος,
sed ad sensū. Subintelligitur enim vox πρῶτον.

Νόσος. Morbus. Sentimus in morbis nos
æstare vel frigere: non quod ipsi nervi,
quibus vis sentiendi inest, aut carnes sint ca-
lescunt, sed humores, sanguis, & spiritus.
Quoniam igitur sentiendi vis præcipue est in
carnibus & nervis, merito, quum humores
intemperie laborant, spiritus, inquam, & san-
guis, & quæ partibus sentientibus vicina
sunt, tactu ea percipimus; ut & aerem cale-
factum, aut frigidum: etiam si solidas par-
tes febris corripit; quia non æqualiter sed
inæqualiter calefiunt. Sunt enim quædam par-
ticulæ secundum naturam affectæ; quædam
vero contra naturam. Non accidit autem,
ut ea, quæ secundum naturam sunt affecta,
percipiant ea, quæ contra naturam sunt af-
fecta. Nam fieri non potest, ut intempe-
ries sit æqualis. Qui vero hæctica febre la-
borant, (hoc autem est, quorum solidæ par-
tes febricitant) cum æqualis in ipsis sit in-
temperies per totas solidas partes, nullum
caloris sensum percipiunt, quod calor per
omnes partes sit æqualis, nec earum aliæ a-
gant, aliæ vero patiantur. *Port.*

Νοστήσας. Reverfus.

Νοστήα. Nostea. Pagus Arcadiæ. Cum autem
Ephorus gentile ejus *Nestanius* dicit, existi-
masse videtur, ipsum pagum *Nestaniā* appellari.

Νόστος. Reditus in patriam. Sic dictus a
patriæ dulcedine. Vel, halitus, qui redditur
ex stomacho, postquam res aliquas gustavi-
mus. Constat autem non unum, sed plures
reperiri, qui Νόστον, sive *de Reditu*, scripse-
runt. Et poëta, qui Νόστος cecinerunt, Ho-
merum, quantum possunt, sequuntur.

4 Διολόγη.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male,
διολογ.

5 Ὅτι πρῶτον πνεύματι ἢ ψυχρὸν ἐν ταῖς νό-
σοις εἰσπῶν αἰσθάνομεθα, ὁκ' αὐτῶν τῶν αἰσθη-
τικῶν ἰσχυρῶν, ἢ τῶν σαρκῶν περιμασμένων, ἀλλὰ τὸ
ὑγρῶν, αἵματός τε καὶ πνεύματος. ἐπεὶ ὅτι ἡ αἰσθη-
τικὴ δύναμις ὡς αὐτῶν ἐστὶ, καὶ ἰσχυρῶν, ἐκείνης
τῶν ὑγρῶν δυσχερῶς ἐχέται, πνεύματος λέγω, καὶ
αἵματος, ὡς χειρὶν τε ταῖς αἰσθητικαῖς μοῖραις,
τῇ δὲ ἀπλάμβανόμεθα αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ αἶμα
τῶν περιμασμένων, ἢ κατεψυγμένων. καὶ αὐτῶν ὅτι
σερῶν ἔχῃ ὁ πνεύματι, ἐπεὶ μὴ ὁμαλῶς θερμαί-
νεται, ἀλλὰ ἀνωμαλῶς. εἰς γὰρ πᾶσι μέλει καὶ φύ-
σιν ἔχειν, πᾶσι δὲ παρὰ φύσιν. ἐ συμβαίνει τὰ καὶ
φύσιν ἔχειν ἀπλάμβανόμενα τὸ παρὰ φύσιν ἀσχεμέ-
των. ἀδύνατον γὰρ ὁμαλῶς γινέσθαι τὴν δυσχερίαν. οἱ
δὲ ἐκπῶν κατεψυγμένοι πνεύματι, τῷδε δὲ ὅτι, οἱ τὰ
σερῶν πνεύματι, ὁμαλῶς γινόμενοι ἐν αὐτοῖς τὸ δυσ-
χερίαν δι' ὅλων τῶν σερῶν, συναίδησιν ἑδμερίαν τὴν
ἐν αὐτοῖς θερμότητας λαμβάνουσι, καὶ τὸ ὁμαλῶς εἶ-
ναι δι' ὅλων τῶν μορίων τὴν θερμότητα, καὶ μὴ εἶναι τὸ
μὲν πῦρ, τὸ δὲ πάχος.

6 Νοστήα. κόμης Ἀρκ.] Ex Stephano Byzantio.

7 Νεστανίαν.] Stephanus rectius, Νεστανίαν.

8 Πολλοὶ οἱ γράψαντες τὸ Νόστον.] Veluti Lysimachus, teste Scho-
liasta Apoll. Rh. ad lib. I. v. 558. & Nostro infra v. Σαρμάνη:
Anticlidus, teste Athenæo lib. IV. cap. XIV. pag. 157. & plures alii.
Vide Casaubonum ad Athen. lib. IV. cap. XIV. qui de *Nostorum*
scriptoribus Lectorem plura docet.

Νότος. ὡς τῇ συνήθειᾳ ὁ γλυκασμός, ἐπὶ τῷ
ἐδεσμάτων. ὡς δὲ τῆς οἴκας ἀνατροφῆς καὶ ἀνα-
κομιδῆς ὡς τὸ τῆς πατρίδος γλυκύ. ἔδεν γὰρ
γλύκιον ἢς πατρίδος, καὶ Ὁμηρον. ἐκ τῆς καὶ
τὴν συνήθειαν νότου, καὶ νότιμον, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐυ-
νότος, Θεὸς τις, Φασίν, ὁππύλιος. ὁ δὲ ποιητικὸς νό-
τος ὡς τὸ νέομαι γίνεσθαι. οἷον, Νῦν δ' ἐπεὶ ἔ-
μαί γε. ἦ γυν, ὅς ἐπ' ἀνέρχομαι. ἐπὶ καὶ ῥήμα νότος
ἔσινδεα, παλινῶ, καὶ ἀπνοῶ.

deco. Ut, Nunc autem, quia non redeo. Est etiam verbum νοτῶ: cujus composita sunt
παλινῶ, redeo, & ἀπνοῶ, discedo, abeo.

Νόσι. χεῖς.

Νοσφιζόμεθα. χωρίζομεθα.

Νοσφιζόμενον. ὑφαρξάμενον. ἰδιοποιήμενον.

Νοτάριος. ὁ γραμματεὺς. Νότα γὰρ, τὰ γεγράμ-
ματα. Ῥωμαῖσι ὁ ἀπογεγράφος.

Νοτία. ἡ θάλασσα, καὶ ἡ ὑγρασία.

Νότιον. χωρίον, περικείμενον τῷ Κολοφωνίῳ πό-
λεως. Νότιον καὶ κλίμα, τὸ πρὸς νότον κείμενον.

Νότιος. ὑγρὸς. καὶ νότιος ἰσρὸς, ὁ ὑγρὸς.

Νότος. ὁ ἀνέμος. καὶ Νοτόθεν, ἀπὸ νότου. καὶ ὁ Νότον
ναύσωνα.

Νῦβας. ἔθνος Λιβύης ὡς Νείλω.

Νεβυστικόν. ἢ πεπληρωμένον.

Ἐνωαῖχα δ' ἔνωα περὶ γὰρ ἔφη νεβυστικόν.
καὶ ὁ νεβυστικὸς, συνεπῆς.

Νεκεῖνοι. ἔθνος Ἰταλίας. ἢ μέμνη καὶ Πολύβιος.

Νεκεία. ὁ πόλις Τυρρηνίας, ἢ καὶ Νακεία, ἀπὸ
ἄλφα.

Νεμῆς Πομπήλιος. τῆτον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὴ ὅτι-
δήμιον ὄντα, πρὸς ἀνάλογον μὲν τῆς μεσοβασιλείας, καὶ
αὐτὰ πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ πρὸς ἀνάλογον ἔ-
δωκαν. καὶ τὰ πολιτικὰ ἔθνη ἔτος διακρίσαντο. ὁ αὐτὸν
τε πρῶτος ὕψατο, εἰς δὲ δώδεκα μέρη τὴν ἡλιακὴν
καταλείπων περὶ δὴν, χύδην τε καὶ ἀκατανόητος παν-
τάπασι πρὸς αὐτὸν παρὰ Ῥωμαῖοις φερομένην. ἰερεῖ-
α καὶ τιμὴν ἰσχυροῦ, καὶ τῆς λεγομένης Ποντίφικας
καὶ Φλαμίνιας τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστησε. Σαλίους τε ἃ
ὄρχησιν ἀσκήσαντας. τὰς τε Ἐπιάδας παρθένας τοῦ
πυρὸς καὶ ὕδατος ὁππόμεναι ἔχοντες πρὸς ἑαυτὰς αἱ
μὲν ἄκραν τιμὴν παρὰ Ῥωμαῖοις εἶχον, ἀπὸ βίβη δὲ
τὴν παρθένας ἐφύλαττον. καὶ πρὸς αὐτῶν ὑπόστασιν,
κατεχόμενοι καὶ ἀπὸ τῆς ἐμύνης, ὅς ἐκ ἀνδρῶν, ἐκ
ἰματίῳ χεῖρας συνεχωρῶντο, πλὴν λευκοῦ.

Νεμυλία. ἡ τῇ μὲν ἀρχῇ. ἐν ταῖς νεμυλίας δὲ
οἱ δούλοι ἐπὶ λήντο, καὶ οἱ στρατηγὶ ἐχρηστούντο πα-

1 Εὐνότος, Θεὸς τις.] Vide Casaub. ad Athen. lib. xiv. cap. iiii.
2 Νότον ναύσωνα.] Hæc procul dubio corrupta sunt. Portus
conjectabat, Νότον καύσωνα, i. e. æstivum Australem: in qua emen-
datione acquiescam, donec melius quid in mentem mihi venerit.
3 Νῦβας. ἔθνος Λιβύης.] Ex Harpocrate.

Νότος. Sic vulgari consuetudine *dulcedo* ap-
pellatur, [diciturque] de cibis. Metaphora
ducta est a reditu in patriam, qui νότος Græce
dicitur. Is enim gratissimus est, propter pa-
triæ dulcedinem. *Nihil enim dulcius est cui-
que patria sua:* ut ait Homerus. A vocē
νότος vero, quæ vulgo, ut diximus, dulcedi-
nem significat, deductum est νότιμον, dulce.
Et Εὐνότος, Deus quidam, ut ajunt, mola-
rum præses. At vox νότος, quæ apud poetas
reditum significat, deducitur a νέομαι, i. e. re-
deco. Est etiam verbum νοτῶ: cujus composita sunt

Νόσι. Sine. Absque. Seorsum.

Νοσφιζόμεθα. Separamur. Sejungimur.

Νοσφιζόμενον. Surripientem. Interverten-
tem. Suffurantem. Fraudantem.

Νοτάριος. Notarius. Scriba. Νότα enim, i. e.
nota, Latine compendium scriptionis signifi-
cat. Vel, *notarius* apud Romanos dicitur is,
qui apud Græcos ἀπογεγράφος.

Νοτία. Mare. Vel, humiditas.

Νότιον. Notium. Castellum, vel oppidum,
ante Colophoniorum urbem situm. At νότιον
κλίμα, clima Australe.

Νότιος. Humidus. Et νότιος ἰσρὸς. Humidus
fudor.

Νότος. Notus. Auster. Et Νοτόθεν. A No-
to. Ab Austro. Et Νότον Ναύσωνα. Notum
Nausonem.

Νῦβας. Nubæ. Gens Africæ, juxta Nilum.

Νεβυστικόν. Prudens. Cordatum. Sapiens.
[Aristophanes:] *Mulierem autem esse rem
dixit admodum prudentem.* Et νεβυστικὸς, pru-
denter, sapienter.

Νεκεῖνοι. Nucerini, populus Italiæ: cujus
& Polybius meminit.

Νουκεία. Nucria, urbs Tyrrheniæ; quæ &
Nacria, per α vocatur.

Νουμῆς Πομπήλιος. Numa Pompilius. Hunc
Romani, quamvis peregrinum, post inter-
regnum Regem crearunt, eique omnem im-
perii potestatem ex Senatusconsulto dede-
runt. Hic Rempublicam legibus & institu-
tis fundavit, annumque primus invenit, &
Solis circuitum, qui antea vagus erat & om-
nino incertus, in xi i. menses distribuit. Tem-
pla etiam & lucos instituit, Pontificesque &
Flamines sacerdotibus præfecit, & Salios per
urbem saltare jussit. Adhæc ignis & aquæ
curam virginibus Vestalibus commisit; qua-
rum summa apud Romanos erat dignitas, &
illibata, quoad viverent, virginitas. Quod si
vero aliqua ex illis cum viro rem habuisset,
viva defodiebatur: eamque ob causam nec
unguento, nec floribus, nec veste, nisi alba,
eis uti licuit.

Νεμυλία. Novilunium, five, initium men-
sis. Noviluniis autem servi vendebantur, &

4 Γνωαῖχα δ' ἔνωα περὶ γὰρ ἔφη.] Senarius hic legitur apud A-
ristophanem Ecclesiæ. pag. 736. (495. Ed. Bæ. P.)

5 Νεβυστικὸς, συνεπῆς.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Vespræ*, pag.
525.

6 Νουκεία πόλις Τυρρηνίας.] Ex Stephano Byzantio.

ἐξ Ἀθηναίων. καὶ Ἀριστοφάνης. Τῇ ὡς πρὸς νη-
μυία. † Ἀλεξάνδρ' ὁ ἀπ' αὐτῶν, καὶ μετὰ ταῖς νη-
μυίας. Ἀφ' τὸ ταύτας εἶναι πμίας τῆς ἡμετέρας.

Νεμύσιος, Ἀπαμνίδης, ἀπὸ Συρίας, Φιλόσοφος
Πυθαγόρειος. ὅπως ὅτι τὴν τὴν Πλάτωνος ἐξε-
λέγξας ἀφ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς Μωσαϊκῆς τὰ θεοῦ
καὶ κόσμου γενέσεως ἀποσυλήσασαν. καὶ ἀφ' τῆς
τοῦ Φησι. Τί γάρ ὅτι Πλάτων, ἢ Μωσῆς Ἀττι-
κίζων;

Νεμύσιος ῥήτωρ. ἔγραψε θεὸν τῆς λέξεως
οχημάτων. Ὑποθέσεις τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους.
Χρεῖαν συναγωγὴν. Ἀδριανὸς ὡς ἀμνηστεικὸν εἰς
Ἀντίνοον.

Νεμῆς. ὄνομα κύριον.

Νῆν. Ἀριστοτέλης τὴν νῆν ἀθάνατον λέγει.

Νῆν ἔχειν. Πολύσιος. Νῆν ἔχειν καὶ πόλιν δει τῆς
πραγμάτων, ὅτι κυριώτατα πρὸς τὰς ἐπισφα-
λεῖς καὶ παρεδόλους πράξεις.

Νεμεχῶς. πεφροντισμῶς. Νεμεχῶς ἐδόχον πολι-
τεύεσθαι πρὸς τὴν τότε χρεῖαν.

Νῆν τὸ ξένον. ὅτι τῆς ὑποκειμένης πινά. Ὁ Ἀνα-
ξαγόρας ὁ σοφιστὴς Νῆς ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ Ὑλιν καὶ
Νῆν πάντα φερεῖν εἶπε.

Νῆς. Ὁ νῆς πάντων ἔχει τῆς λόγους ἐν αὐτῷ.
ἀλλὰ τὸ μὲν πρὸς αὐτοῦ, εἰκονικῶς τὸ μετὰ αὐτῶν,
παρεδειγματικῶς.

Ἄρδεις νόον, γίνωσκε γῆν ναίειν ξένω.

Ὁ Πυθαγόρας τὴν τὴν ἀνθρώπου ψυχὴν ἀφ' αὐτοῦ
ἐφη εἰς γ' νῆν, φρένας, καὶ θυμόν. καὶ νῆν μὲν καὶ
θυμόν εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις. φρένας ὅ μόνον ἐν
ἀνθρώπῳ. εἶναι ὅ τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας
μέχρι ἐγκεφάλου. καὶ τὸ μὲν ἐν καρδίᾳ μέγος αὐτῆς
ὑπάρχει θυμόν. φρένας ὅ καὶ νῆν, τὰ ἐν τῷ ἐγκεφά-
λῳ. † Ὁ Π' τῆς ἀφ' αὐτοῦ τὰ μὲν καὶ πρὸς ἐν-
πύκνωσιν ἐνὸς τῆς καὶ ὁμοιότητος. ἅ καὶ, καὶ ἀνα-
λογίαν τὰ καὶ, καὶ μεταθέσιν τὰ καὶ, καὶ ἐναντιώ-
σιν. καὶ καὶ πρὸς αὐτοῦ τὰ αἰσθητὰ καὶ ὁμοί-
οι.

1 Ἀλεξάνδρ' ὁ ἀπ' αὐτῶν. Aristoph. *Acharnensis* pag. 418.

Ὁς ἀλεξάνδρ' ὁ ἀπ' αὐτῶν, καὶ μετὰ ταῖς νημυίας.

Vide etiam supra v. Ἀλεξάνδρ'.

2 Νεμύσιος. Ἀπαμνίδης, ἀπὸ Συρίας. Ex Hesychio Milesio. Varia
autem scripsit Numenius; ut, Περὶ πύραυς, teste Origene con-
tra Celsum lib. i. pag. 13. Edit. Cantabr. ubi sic inquit: Ὁ Πυ-
θαγόρειος Νεμύσιος, ὅστις ἐν τῷ πρώτῳ πρὸς τὸν ἀρχαῖον λόγον,
&c. Ex hoc opere Numenii fragmenta adducit Eusebius lib. ix.
Præp. Evang. cap. vii. & viii. & lib. xi. cap. x. & xxii. Περὶ
τῆς πρὸς Πλάτωνα ἀπορίτης. Eusebius lib. xiiii. Præp. Evang. cap.
iv. in fine: Διασαφὴς ὅ τὴν ἀφ' αὐτοῦ ὁ Νεμύσιος ἐν τῷ πρὸς τὸν
Πλάτωνα ἀπορίτην, ὅδε πη λόγος. Sequuntur deinceps ipsa Nu-
menii verba. Περὶ τῆς ἀφ' αὐτοῦ πρὸς Πλάτωνα ἀπορίσεως.
Eusebius lib. xiv. modo laudati operis, cap. iv. Ὅποιοι ὅ γὰρ
νασιν οἱδὲ τὸ πρῶτον, λαβὼν ἀνάγνωσθαι τὰς ὁδὸς ἰχθύος Νεμύσιος τῷ
Πυθαγόρειῳ φωνᾷ, ὡς τίθηται ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς ἐπὶ ἀφ' αὐτοῦ.
† Ἀφ' αὐτοῦ πρὸς Πλάτωνα ἀπορίσεως. Scripsit etiam πρὸς
ἀφ' αὐτοῦ ψυχῆς, sive, de immortalitate anime, teste Origene
contra Celsum, lib. v. pag. 269. Ed. Cantabr. Item, librum, Ἐποψὴ
in scriptum; ut & πρὸς ἀφ' αὐτοῦ, & πρὸς πᾶν: quæ tria opera lau-
dantur ab eodem Origene contra Celsum lib. iv. pag. 198. Præ-

Imperatores creabantur apud Athenienses. Et
Aristophanes: *Priore novilunio*. [Idem alibi:]
Ut & tu & ego illarum oleo ungatur novi-
luniis. Hi enim dies honorati & festivi erant.

Νεμύσιος. Numenius Apamensis, Syrus,
Philosophus Pythagoreus: qui Platonem co-
arguit, quod sententiam suam de Deo &
creatione Mundi ex Mosaicis scriptis suffu-
ratus esset. Hinc dicit: *Quid est Plato, nisi*
Moses Atticissans?

Νεμύσιος ῥήτωρ. Numenius orator. Hic
scripsit de Figuris dictionis. Argumenta in
Thucydidem & Demosthenem. Chriarum
collectionem. Consolationem ad Adrianum
super morte Antinoi.

Νεμῆς. Numes. Nomen proprium.

Νῆν. Mentem. Aristoteles mentem im-
mortalem esse dicit.

Νῆν ἔχειν. Sapere. Cordatum, vel pruden-
tem esse. Polybius: *Belli duces & prudentia*
& audacia præditos esse oportet: quippe sine
quibus nullum facinus audax vel cum pericu-
lo conjunctum perficere queas.

Νεμεχῶς. Sapienter. Prudenter. *Rempubl.*
pro illorum temporum ratione prudenter admi-
nistrare videbantur.

Νῆν τὸ ξένον. *Agnosco peregrinum*. Dicitur
de iis, qui aliquem suspectum habent. † A-
naxagoras Sophista *Mens* cognominatus est,
quod Materiam & Mentem omnia custodi-
re diceret.

Νῆς. Mens. Mens omnium rerum ra-
tiones in se habet. Et eas quidem res, quæ
ante ipsam exstiterunt, per imaginem quan-
dam cognitatas habet: eas vero, quæ post
illam, per exemplar. † *Cum animo ela-*
tus es, statue peregrinam terram tibi inco-
lendam esse. † Pythagoras animam hominis
trifariam dividi dixit, in mentem, rationem,
& animum. Et mentem quidem & animum
cæteris etiam animantibus inesse: rationem
vero, soli homini. Esse autem principium
animæ a corde usque ad cerebrum. Et par-
tem quidem ejus, quæ in corde sit, esse a-
nimum: rationem vero & mentem in cere-
bro sita esse. † Ea, quæ intelliguntur, par-
tim per occursum cognoscuntur; partim per
similitudinem; alia per proportionem; alia

terea, Numenius quidam laudatur ἐν τῷ Θεολογικῷ a Scholiasta Ni-
candri, pag. 30. Absque nomine operis Numenius sæpe laudatur
a Porphyrio in *vita Plotini*, itemque in libello de *Antro Nympha-*
rum, & alibi.

3 Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς. Celebratissimum hoc Numenii
apophthegma refert Clem. Alex. lib. i. *Strom.* pag. 251. & ex eo
Euseb. lib. ix. *Præp. Evang.* cap. vi. Alii quoque scriptores pas-
sim ejus meminerunt.

4 Νῆν. Ἀριστοτέλης τὴν νῆν. Vide Menagium ad Laert. lib. iiii.
segm. LXVII.

5 Νῆν τὸ ξένον. In Vaticana Proverb. Appendice legitur, Νῶ
τὸ ξένον: quod magis placet.

6 Ἀναξαγόρας ὁ σοφιστὴς. Vide supra h. v.

7 Ἀρδεις νόον, γινώσκε γῆν. Versus hic onirocriticus, qui ex Aslam-
psycho sumptus est, deest in MS. A.

8 Ὁ Πυθαγόρας τὴν τῆς ἀνθρώπου ψυχῆς ἀφ' αὐτοῦ. ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.
Hæc sunt verba Laertii in vita Pythagoræ, segm. xxx.

9 Ὁ Π' τῆς ἀφ' αὐτοῦ τὰ μὲν καὶ πρὸς ἐν-
πύκνωσιν ἐνὸς τῆς καὶ ὁμοιότητος. ὅ καὶ, καὶ ἀνα-
λογίαν τὰ καὶ, καὶ μεταθέσιν τὰ καὶ, καὶ ἐναντιώ-
σιν. καὶ καὶ πρὸς αὐτοῦ τὰ αἰσθητὰ καὶ ὁμοί-
οι. Hæc omnia leguntur apud Laertium in *Zenone Citt.* segm. LII. LIII. ut
Pearsonius etiam observavit.

τις ἡ, τὰ δὲ πινος παρὰ κεινὸν ὡς Σωκράτης
 δὲ εἰκότως κατ' ἀναλογίαν ἡ, αὐξητικῶς μὲν, ὁ
 Τιτύς, καὶ Κύκλωψ. μειωτικῶς ἡ, ὡς ὁ πυγμαῖος. καὶ
 τὸ κέντρον ἡ γῆς κατ' ἀναλογίαν ἐν ἡμῶν δὲ τῷ
 μικροτέρῳ σφαιρῶν. καὶ μεταθέσιν ἡ, οἷον οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ ἐπὶ τῇ στήθεϊ. καὶ σύνθεσιν ἡ, ἰπποκένταυρος. καὶ
 κατ' ἐναντίωσιν, θάνατος. νοεῖται ἡ καὶ κατ' ἐναντίω-
 σιν πινος, ὡς τὰ λεκτὰ, καὶ ὁ τόπος. φυσικῶς ἡ νοεῖται
 δίχα ἰόντι καὶ ἀναθόντι. καὶ κατ' ἐξέσιν, οἷον ἄχειρ. † Ὁ-
 πι' νῦν ἔργον ἐστίν, ἀπλῶς περὶ σφαιρῶν, καὶ κρείττον ἡ
 καὶ δόξειν, ὅτι ἀλλὰ τοῖς πρᾶγμασι. ὡς ὅτι ἡ
 αἰσθησις περὶ αἰσθητὰ τυχὼν τῶν ληκῶν, ἡ τῶν δὲ τῶν
 ὁρίων, κρείττον ἡ καὶ δόξειν αὐτῇ τὴν γῆν ἔχειν. καὶ γὰρ
 δέεται περὶ ταύτην συλλογισμοῦ. ἡ δὲ γὰρ
 τῇ νῦν ἐργῶν. ἐκείνοις περὶ αἰσθητῶν, οἷς εἰς ἄκρον κα-
 θάρσεως καὶ ὁρίων γένοντι ἀφικέσθαι, καὶ ἀφ' ὧν
 καθαρκτικῶν ἀρετῶν ἀφανίσθαι καὶ δίχα αἰσθησεως ἐνερ-
 γεῖν συνειδητοῦν. ἐπὶ γὰρ ὁ νῦν, ὡς οἷον ἐξίς τῆς ψυχῆς
 πλειοτάτη. καὶ γίνεσθαι τοῦτο ὁ μὲν νῦν περὶ τὰ νοη-
 τὰ ἡ ἡ ἀφ' ὧν, περὶ τὰ ἀφ' ὧν. ἡ ἡ δόξα, πε-
 ρὶ τὰ δόξα. τῶν δὲ τῶν δυνάμεων ἀφ' ὧν μὲν
 ἐξ ὧν τὴν δόξαν ὁ νῦν μέσσην ἡ, ἡ ἀφ' ὧν ἐξ ὧν
 ἡ, ἡ δόξα. ἡ ἡ ἀφ' ὧν περὶ αἰσθητῶν τῇ ἡμετέρᾳ
 ψυχῇ, ἐπειδὴ καὶ αὐτῇ τὴν μέσσην ἐν τῇ παντὶ τῇ
 ἐξ ὧν, καὶ ἀφ' ὧν τῆς ἀφ' ὧν ἀνάγεται ἡ ἡμετέρᾳ
 ψυχῇ ἐπὶ τὴν τῇ νοητῶν θεωρίαν, ἡπὶς ἐπὶ τελει-
 οῦς τῇ ψυχῇ. ἐπειδὴ γὰρ σύνθετος καὶ σύμφυλος ἐστὶ
 τοῖς αἰσθητοῖς ἡ ψυχῇ ἡ ἡμετέρᾳ, ἀδυνατεῖ ἀφ' ὧν
 συνειδητὸν τῇ αἰσθησεως ἐπὶ τὴν θεωρίαν τῇ νοητῶν
 καὶ αὐτῶν ἀνάγχει αὐτῇ, ἀλλὰ νομίζεσθαι κακῶς σῶ-
 ματα εἶναι, καὶ μεγέθη ἔχειν καὶ ὅσα ἐπὶ τῇ αἰσθητῶν,
 κακῶς φαίνεται. καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι. Τὸ
 ὅτι τὸ χαλεπώτατον τῇ ἐν ἡμῶν, ὅτι ὅταν ὁλοῦν
 δὲ τῇ περὶ αἰσθητῶν τῇ σῶματος μικρὸν ἀγῶνι, καὶ θε-
 λήσῃ τῇ θεωρίᾳ τῇ θεῶν ὁλοῦσαι, παρεμπί-
 πτεσθαι ἡ φαντασία θόρυβον ἡμῶν κινεῖ, ὡς ποιεῖν διδῶ-
 σα, ὅτι σῶμα ὅτι τὸ θεῶν, καὶ μέγας ἔχει, καὶ ὁ-
 μα, καὶ ὅσα ἐξ ὧν ἀσώματος καὶ ἀσχηματιστοῦ πε-
 ρὶ θεοῦ ἐνοεῖν. καὶ ἀφ' ὧν τῇ δὲ τὴν ψυχῇ ὁδεύ-
 σαν ἐπὶ τῇ αὐτῇ τελειότητι, ἀφ' ὧν ἐνεργῆσαι καὶ
 ἀφ' ὧν, ἡπὶς περὶ τὰ μέσα τῇ πρᾶγμασι οἷα
 ὅτι τὰ ἀφ' ὧν, ἡ τε ψυχῇ ἡ ἡμετέρᾳ, καὶ ἡ περὶ
 αὐτῇ θεωρίᾳ ἐπὶ ἡ καὶ περὶ τῇ μαθηματικῇ.

Nēs δὲ ἐν Κενταύροις. παροιμία ἐπὶ τῇ ἀδυνά-
 τῳ, καὶ ἀνοήτῳ ταπεινότητι. καὶ ἄλλως.
 Nēs δὲ ἐν ταῖς κόμαις
 Ὑμῶν, ὅτε μὲν ὁ Φεργεῖν

1 Ὁπι' νῦν ἔργον ἐστίν, ἀπλῶς περὶ σφαιρῶν, καὶ κρ.] Hæc, &
 quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Philoponi in
 lib. 1. Aristot. de Anima, pag. 1. & 2. ut itidem Pearsonius monuit.
 2 Ὁπι' νῦν.] Sic recte MSS. Paris. itemque Philoponus loco
 laudato. At priores Edit. male, μίξιν.

per transpositionem; alia per composi-
 tionem; alia per contrarium. Per occursum
 cognoscuntur ea, quæ sub sensu cadunt.
 Per similitudinem ea, quæ ab adjacentē ali-
 qua re intelliguntur: ut Socrates ex imagi-
 ne. Per proportionem vero, & quidem rem
 amplificando, ut Tityus, & Cyclops: rem
 vero minuendo, ut pygmæus. Sed & cen-
 trum terræ ex proportionē intellectum est a
 minoribus orbibus. Per transpositionem, ut
 oculi in pectore. Per compositionem, ut
 Hippocentaurus. Per contrarium, ut mors.
 Nonnulla item per transitionem intelligen-
 tur, ut dicta, & locus. Naturaliter autem
 justum quippiam & bonum noscitur. Item
 per privationem, ut mancus. † Mentis opus
 est, apprehensionibus simplicibus, & supra
 omnem demonstrationem positis, res perci-
 pere: sicut visus in album forte colorem, vel
 in figuram aliquam incidens, multo melius
 eam cognoscit, quam per demonstrationem.
 Non enim ad hoc indiget syllogismo. Mens
 autem vim & actionem suam exserit in illis,
 qui ad summum puritatis & scientiæ gradum
 pervenerunt, & ope virtutum purgatoria-
 rum id consecuti sunt, ut absque phantasia &
 sensu vitam agant. Est enim mens habitus
 perfectissimus animæ. Et mens quidem versa-
 tur circa ea, quæ sub intelligentiam cadunt:
 dianœa vero circa intelligibilia, & opinio
 circa opinabilia. Inter has facultates primum
 locum obtinet mens; secundum, dianœa;
 tertium vero opinio. Dianœa autem animæ
 nostræ valde amica & familiaris est, cum &
 ipsa medium in hoc Universo locum teneat,
 & per dianœam anima nostra evehatur ad
 contemplationem rerum, quæ sub intelligen-
 tiam cadunt: quæ est animæ perfectio. Nam
 cum familiaris & cognata sensibilibus sit ani-
 ma nostra, non potest propter assuetudinem
 sensuum ad contemplationem rerum sub in-
 telligentiam cadentium & materiæ expertium
 se convertere; sed & illa putat esse corpora,
 magnitudinemque habere; & quæcun-
 que de sensibilibus, eadem etiam de illis ima-
 ginatur. Et Plato in Phædone ait: Hoc est
 difficillimum eorum, quæ in nobis sunt, quod
 cum ab impedimentis corporis paulisper so-
 luti, rerum divinarum contemplationi vacare
 volumus, phantasia importune se ingerens;
 tumultum nobis moveat, faciatque ut suspice-
 mur, Deum esse corpus, magnitudinemque &

Nēs δὲ ἐν Κεντ. Mens non inest Centau-
 ris. Proverbium, quod dicitur de rebus,
 quæ fieri non possunt: vel, de homini-
 bus stolidis. Et aliter: Mens non inest co-

3 Ἐπὶ ἡ καὶ περὶ τῇ μαθ.] Philoponus loco laudato rectius
 habet, ἐπὶ ἡ καὶ περὶ τῇ μαθηματικῇ, omiſſa præpositione περὶ: quam
 lectionem in versione secutus sum.
 4 Nēs δὲ ἐν ταῖς κόμαις.] Aristophanes Equit. pag. 352. (249
 Ed. Bas. P.)

Νάμῃσαι. κινῆσαι. μετέσαι.

Νάμῃσις. ἡ κίνησις.

Νωμίτωρ. ὄνομα κύριον.

Νωμῶν. κέρον. ἐξετάζων. Σοφοκλῆς

Ὡς πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδάκτε, τε,

Ἄρρητα τ', ἑρμηνεία τε, καὶ χρονοσύνεσι.

Νωνακρίνη. λέγεται ἡ Καλλιτώ.

Νάνακρῖς. πόλις Ἀρχαδίας, ἡ παρὰ Ἡλιν. ὁ πολίτης, Νωνακρίτης, καὶ Νωνακριάτης, καὶ Νωνακρίδης.

Νωνάς. ὄνομα κύριον.

Νώνυμος. ἀνώνυμος. ἄδοξος.

Οὐδὲ τις ἔστι

τῆς λυεῖκῃς Σαπφῆς νώνυμος ἥλιος.

Νῶς πείθω. παροιμία, ὁμοία τῇ, Θεὸς πείθω, ἡ ἔπου.

Νώνυμα. πόλις Σικελίας παρὰ Φιλίτῳ.

Νώρα. ὄνομα χώρας.

Νώρα. ὄνομα χώρας.

Νωρβανός. ὄνομα κύριον.

Νωρικία. ὄνομα χώρας. καὶ Νωρικοί, ἔθνος. ζῆτις ἐν τῇ Βηρένιον.

Νωροφ. ὁ λαμπερός. οἱ μὲν ἐτυμολόγοι παρὰ τὴν φωνήν τιν' ὀρεῖν. ἀμαυροῖ γὰρ, φασί, τὸ ὅτι τὰ πάντα λαμπερά, καὶ ἀφαιρέ. ὥστε νωροφ χαλκός, ὁ μὴ εἶναι ὀρεῖν εἰς αὐτόν. Ἐπαφροδίτῃ δ', ἐρωτικῶς Νωρακον πόλιν Παννονίας, ἥς ὁ πολίτης Νωράκιος, γίνεσθαι ἰσχυροῦ ἐν Παννονίᾳ σίδηρον, ὅς ἀκονθεῖς, λαμπερότατος ὅστις. ὅθεν καὶ νωροπα φασὶν εἰρησθαι χαλκόν, ὡς εἰ τις εἴποι, Νωράκιον.

tur, splendidissimum sit. Quamobrem ait νωροπα χαλκόν dictum esse æs splendidum, quasi dicas, Νωράκιον.

Νωσάμωρος. ὁ νήσας. γνῆς. παρὰ Καλλιμάχῳ.

Νῶσαι. εἰς νῆν λαβεῖν.

Νῶτα. θαλάσσης. ἡ ὑπερφάνεια τῆς θαλάσσης.

Νωτάρης. ὁ ἐπὶ νῶτα αἰζων καὶ βατάζων.

Νωπαία. δειξ. ἡ τῇ μετὰ φρένων.

Νωτίζω. τὰ νῶτα μετὰ φρένων. καὶ νωτίσαι, ἀπελάσαι. ἀπὸ μεταφορῆς τὸ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς.

Νωτοπλῆγα. ματιγίαι. τὸ εἰς τὰ νῶτα τὰς πλῆγας λαμβάνοντα. Φερεκράτης Κραπατάλλοις

Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως ἀφαιροῦν.

Νῶτος. ἡ ψῶα τῆς ἀνθρώπου. Τὸ δὲ λεγόμενον πλῆθος τὸ Ἀδάων εἰς τὰ νῶτα περὶσσεύεσθαι.

1 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyrann. pag. 64. ut Portus observavit.

2 Νάνακρῖς. πόλις Ἀρχαδ.] Ex Stephano Byzantio.

3 Οὐδὲ τις ἔστι τῆς λυεῖκῃς Σαπφῆς.] Epigramma integrum, ex quo fragmentum hoc excerptum est, legitur Antholog. lib. III. cap. xxv. pag. 404.

4 Ἐπαφροδίτῃ δ', ἐρωτικῶς Νωρακον πόλιν Πανν.] Ex Stephano Byzantio, v. Νωράκιος. Huc spectat locus ille Clementis Alexandr. Strom. lib. I. pag. 225, Νωράκιος, (ἔθνος ἐστὶ Παννονικόν, νῆν δὲ Νωρακίον.)

Νάμῃσαι. Versare. Motare. Distribucere. Partiri.

Νάμῃσις. Motio. Versatio. Agitatio.

Νωμίτωρ. Nomistor. Nomen proprium.

Νωμῶν. Judicans. Inquirens. Examinans. Sophocles: O omnia dijudicans Tiresia, & ea, quæ disci possunt, arcanaque, & cælestia, & terrestria.

Νωνακρίνη. Nonacrine. [Sic] Callisto dicitur.

Νάνακρῖς. Nonacris. Urbs Arcadiæ, juxta Elidem [ita:] cujus civis dicitur Nonacrita, & Nonacriata, & Nonacriensis.

Νωνάς. Nonas. Nomen proprium.

Νώνυμος. Obscurus. Inglorius. [In Epigrammate:] Nec ullus erit dies, quo Sappho Lyrica non celebrabitur.

Νῶς πείθω. Menti pare. Proverbium simile illi, Deo pare, vel, Deum sequere.

Νώνυμα. Nonymna. Urbs Siciliæ apud Philistum.

Νώρα. Nora. Nomen regionis.

Νώρα. Norba. Nomen regionis.

Νωρβανός. Norbanus. Nomen proprium.

Νωρικία. Noricia. Nomen loci, vel oppidi. Et Norici, gens. Quære in v. Βηρένιον.

Νωροφ. Splendidus. Etymologi dicunt vocabulum hoc compositum esse ex particula privativa νη, & ὀρεῖν, videre: quasi dicas, privans visu. Quæ enim admodum splendida sunt, visum obtundunt & præstringunt. Quare νωροφ χαλκός dicitur æs, quod præ splendore non finit quenquam in se intueri. Epaphroditus vero, qui vidit Noracum, Pannoniæ urbem, cujus civis dicitur Noracius, ait esse in Pannonia ferrum, quod, si acuatur, splendidissimum sit. Quamobrem ait νωροπα χαλκόν dictum esse æs splendidum, quasi dicas, Νωράκιον.

Νωσάμωρος. Qui animadvertit. Qui cognovit. Apud Callimachum.

Νῶσαι. Intelligere. Cognoscere. Animadvertere.

Νῶτα θαλάσσης. Dorsa maris. Id est, maris superficies.

Νωτάρης. Qui dorso aliquid gestat.

Νωπαία δειξ. Pilus dorfi.

Νωτίζω. Tergum verto. Et νωτίσαι, abigere, fugare. Per translationem ductam ab illis, qui in fuga dant terga.

Νωτοπλῆγα. Verberonem, five illum, cujus tergum verberibus cæditur. Pherecrates Crapatallis: Et verberonem non celeriter ministrare.

Νῶτος. Hominis tergum. Dictam igitur Abarorum multitudinem in terga [prostratam] raptari.

καὶ καλῶνται) κατωρζαίνουσιν χαλκόν, καὶ σίδηρον ἐκκαίουσιν. Id est: Noropes, quæ est gens Pannonia, nunc Norici appellata, elaboraverunt æs, & ferrum purgant.

5 Νωσάμωρος.] Confer Nostrum supra v. Νωσάμωρος.

6 Νῶτα θαλάσσης.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. B. v. 159.

7 Νωπαία.] MSS. Paris. habent, νῶτα: sed minus recte.

8 Νωτίσαι. ἀπιδάσαι. ἀπὸ μεταφορῆς.] Ex Scholiasta Sophoclis ad Oedip. Tyrann. pag. 159.

Νωτοφόρος. ὁ ἐπὶ νότῳ βασιζών.

Νωχελή. βραδέα. ἢ νωχελής, βραδύς, ὁμαλός, ἄχρηστος. ἢ νωχελία, ἀργία.

Νοιδίαν. Ἀφρονημάτων. παρήγαγε ἢ ἀπὸ τῆς πληθυντικῆς, οἱ νοῖς, τὸ νοιδίον ὑποκορευτικόν. πινές ἢ ἔτας, ὑνειδισμῶν ἢ λυιδριῶν ἀπὸ τῆς οἴης ἢ τῆς μέθης. Ἀετοφάνης. Ἐγὼ ἢ πάντα καὶ ἀπ᾽ ὅλης λυθμαπίας, γνωμιδίων, ἢ νοιδίων. καλίσιν καὶ ὑποκορευμὲν νοιδίων εἰπεῖν εἴτα συνηρημένως, νοιδίων. ἔπαυ ἢ ἐκ τῆς ἀρχῆς γίνεται περχοίδιον, ἢ ἐκ τῆς βῆς, βοός, βοίδιον.

Νύκτα. τὰς συμφορὰς πολλάκις νύκτας ἢ Γεραφὴ καλεῖ ἐπειδὴ οἱ ἐν συμφοραῖς ἀειπίπτοντες, ἐν σκότεινῳ ἀφ' ἑσπέρης νομίζουσιν.

Νύκτα διασίλω. ἢ χειμεριῶ φασιν.

Νυκταλός. ὁ νύκτα φιλῶν. ἀεὶ Διογένης τῆς Κυνός Φησὶν. Οὐδὲ γὰρ ἡ πῆς νυκταλός ἢ ὑπνηλός.

Νυκτείδος. αἶνος. αἰνιγματώδης δηλοῖ ἀεὶ νυκτείδος. ἢ ὑπὲρ κείνῃ ἐν τοῖς μὲν ταῦτα.

Νυκτερινοὶ κύνες. οἱ λύκοι. ἢ ἡ νυκτερίς μόνη τῇ πληθυντικῇ ζάων ἢ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς, ἢ θηλάζει βυβέως τὸ γενώμενον. ἢ ὁ Χαιρέφων Νυκτερίς ἐκαλεῖτο. ἢ ζήτη ἐν τῇ Διοσίφῃ.

Νυκτερίωνος.

Νυκτίσιος. ὁ ἐν νυκτὶ ἄς ἐν ἡμέρᾳ ἀφ' ἑσπέρης.

Νυκτίς. τοῦ ἀτάλαντος. Ὅμηρος τὰ φοβερά νυκτὶ ὁμοιοῖ. ἢ ἀλαχρό.

Ὁ δ' ἢ νυκτὶ εὐκαίως.

Νυκτιόραξ. εἶδος ὄρνεος ἐρημικοῦ, ὃ τὰς οἰκημένας Φεῦρον τῇ οἰκίᾳ, ταῖς ἐρημίαις ἢ καταλειμμέναις ἀφ' ἑσπέρης. τὰ γὰρ οἰκόπεδα ἐρεῖπτα φασιν. ἔπαυ ἢ τὸ φρεσίον δειλὸν ὄρνεον ὄν, ὑπὸ ἀγωνίας ἐλαύνει τὸ ὕπνον.

Νυκτιλόχοι. λησταί. ἢ νυκτὶ ἀειπλαιῆς, παρὰ Ἀετοφάνη.

Νύκτωρ. ἀφ' ἧς νυκτός.

Νύμφα. νύμφη. Ἰωνικῶς. ὡς τόλμα, τόλμη.

Νυμφαγωγῶ. δοτικῇ.

Νύμφαι. σκώληκες, οἱ ἐν τοῖς τῇ μελιτῶν κλίματαις, ἔστιν ἡδὴ πετροποιεῖν ἄρξαν. οἱ δ' ἀπλῶς τῆς περωτῆς σκώληκες. Σάμιοι ἢ τὸ ἀνὰ μέσον τῇ γυναικείᾳ αἰδοίᾳ νύμφῃ καλεῖται. ἢ τῇ ῥόδων αἰ καλυκὲς αἰ μεμυκῆται, νύμφαι. ἢ αἰ νέσσοι.

1 Νοιδίαν. Ἀφρονημάτων. παρήγ. Ex Scholiasta Aristoph. ad E. quid. pag. 293. (196. Ed. Baf. P.)

2 Ἐγὼ ἢ πάντα κατ. Apud Aristophanem locus hic recte ita distinguitur & legitur:

Πάντα περὶ καὶ ἀπ᾽ ὅλης
βυβέως, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων.

3 Οὐδὲ γὰρ ἡ πῆς νυκτ. Hæc sunt verba Diogenis Laertii in Diogene Cynico, segm. LXXV. ut & Pearsonius monuit.

Νωτοφόρος. Dorso ferens onus.

Νωχελή. Tarda. Et νωχελής, tardus, æqualis, inutilis. Et νωχελία. Pigritia. Segnities.

Νοιδίαν. Subtilium commentorum. Deduxit autem hoc diminutivum νοιδίον a plurali νοῖ. Quidam vero τὸ νοιδίον interpretantur, convitiatorum & maledictorum, a vino & temulentia ortorum. Aristophanes: *Ego vero omnia conspergam consiliolis, & sententiolis, & subtilibus commentis*. Præstat per diminutionem dicere, νοιδίων: & deinde per contractionem, νοιδίων. Sic etiam a ἀρχῆς, fit ἀρχοίδιον, & αβῆς, βοός, βοίδιον.

Νύκτα. Noctem. Tenebras. Sacra Scriptura calamitates sæpe vocat *noctes*, quod illi, qui in calamitates incidunt, in tenebris degere soleant.

Νύκτα διασίλω. Noctem densam, vel spissam. Vel, noctem hibernam sic vocant.

Νυκταλός. Noctis amans. De Diogene Cynico [Laertius] inquit: *Haud enim noctem amabat, nec somnolentus erat*.

Νυκτείδος αἶνος. Ænigma de vespertilione. De hoc vide supra v. Αἶνος.

Νυκτερινοὶ κύνες. Nocturni canes. Id est, Lupi. ἢ Vespertilio sola ex volucris animalibus & lac in mammis habet, & foetum lactat. Et Chærephon Vespertilio vocabatur. Quære in v. Διοσίφῃ.

Νυκτερίωνος. [Genitivus, a recto Νυκτερίων.] Nycterionis.

Νυκτίσιος. Qui noctu tanquam interdiu vivit.

Νυκτίς τοῦ ἀτ. *Nocti veloci similis*. Homerus terribilia nocti comparat. Et alibi: *Ille vero ibat nocti similis*.

Νυκτιόραξ. Nycticorax. Bubo. Est autem avis solitudinem amans, domosque habitatas fugiens, & ad deserta destructaque ædificia accedens. Nam οἰκόπεδα [etiam] vocant ruinas domus. Sic & passer, avis timida, præ metu somnum vix capere potest.

Νυκτιλόχοι. Nocturni latrones. Nocturni fures. Et [νυκτιλόχος], qui noctu circumvagatur, apud Aristophanem.

Νύκτωρ. Noctu.

Νύμφα. Nympha. Sponsa. Ionice, νύμφη. Ut pro τόλμα Ionice dicitur τόλμη.

Νυμφαγωγῶ. Sponsam duco. Dativo jungitur.

Νύμφαι. Nymphæ. Sic appellantur vermes in apum alveolis, qui jam alas emittere cœperunt. Alii simpliciter ita vocant vermes alatos. Samii vero carunculam, quæ est in medio pudendi muliebris, νύμφῃ appellant. Item, rosarum calyces νύμφαι dicuntur; uti & novæ

4 Νυκτείδος αἶνος. Ænigma hoc habes supra v. Αἶνος: quem locum confer.

5 Ὑπὲρ κείνῃ ἐν τοῖς μὲν ταῦτα. Hæc litura sananda sunt, utpote inepta, & nullum sensum habentia. Non enim infra, sed supra, ut diximus, nimirum v. Αἶνος, ænigma de vespertilione, cuius hic obscure mentio fit, a Suida refertur. Quare scribi potius debebat, κείτῃ ἐν τοῖς ἀπὸ τῶν.

6 Νυκτίς τοῦ ἀτ. Homerus Il. M. v. 463.

7 Ὁ δ' ἢ νυκτὶ εὐκαίως Il. A. 47.

8 Νύμφαι. Confer Helychium h. v.

κόραι, νύμφαι. καὶ αἱ Μῦσαι ὑπὸ Λυδῶν νύμφαι. ὅ-
π' ἔχ' ἅπαντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκ φύσεως ἔγω, δῆλον.
ὡς δ' ἔχ' τῶν Θεῶν Διονυσίῳ πᾶσα ἡ ἰσορία συνῆκε
ἐν τελευτῇ καὶ τρισὶ βιβλίοις.

Νυμφαῖον. Νυμφῶν ἱερόν.

Νύμφαιον. ἐν τῷ Πόντῳ ἐπὶ τὸ Νύμφαιον. καὶ
Φησὶ Κρατῆρος ἐν ἐνάτῳ τῷ ψηφισμάτῳ, ὅτι Ἀθη-
ναίοις ἐπέλετ' αὐτὸν.

Νυμφαιπίδαχα. ἐν ἑπιγράμματι Παναγέ-
λιω νυμφαιπίδαχα, Βάκχε γάνθη. ζῆται ἐν τῷ
Γάνθῳ.

Νυμφεῖος οἶκος. ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ. Νύμφης ἡ
κόσμος, κτητικῶς, ὡς Τύριος, Λύδιος, Φρύγιος.

Νημάτια ἡ νύμφης ἀνέπτειτο λαμπάδι παρὰς,
Τέτρω πυρρῆς ἢ θαλάμων ἔτυχες.

thalamus nuptialis tædis collucebat, in rogam *imposita es, nec cum sponso cubare tibi licuit.*

Νυμφύτεια. ἡ συμπεπομένη ὑπὸ τῶν γονέων
τῇ νύμφῃ. καὶ ἡ νεόγαμος δὲ, καὶ ἡ γαμετὴ προσδύτεια,
Πηνελόπη, καὶ ἡ Ἑλένη. ὡς δ' Ἀθῆναις καὶ ἡ Ἐλὶς
μήτηρ, καὶ ἡ Θεός, ἡ ἐπὶ τῶν ὕδατων.

Νύμφη. πηγή καὶ νεόγαμος γυνή. Αἰλιανὸς δὲ Μῆνις
περὶ ἐδόχε καὶ Νυμφῶν δι' ἀπορίαν ναμάτων. Νύμφῳ
ἡ χαλῶσι καὶ τὸ ἀνὰ μέσον τῶν γυναικείων αἰδούων, ὡς
ᾠρογέφυρη.

Νυμφικὰ λυτρεῖ. τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς
ἀπὸ κρυψῆς λαμβανόμενα.

Νυμφίος. ὄνομα ποταμοῦ. Πισίδης

καὶ τὸν μέγιστον ἐκ περὶ τῆς Νυμφίον,

ὅστις Τίγρητι τοῖς ῥοαῖς ὑπερέων,

Ἀποτρεῖται τοῦ χαλεῖσθαι Νυμφίος.

Νυμφίον βίον. παροιμία.

Ἵμεῖς ἢ μὴ ἄρα ζῆτε νυμφίον βίον.

οἱ γὰρ γαμῶντες ἐτέφοντο σσύμβροισι καὶ φυτοῖς πο-
τὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

Νύμφιος οἶκος. ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ.

Νύμφης, Νυμφίδης, Ξεναγόρης, Ἡρακλέωτης, ἐκ
Πόντου, ἰσοεικός. Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν Διαδόχων,
καὶ ἑπὶ τῶν βιβλίων καδ'. ὁ Περὶ Ἡρακλείας βιβλία
γ'. ἐκ δὲ ἡ μέλει τῆς κατὰ τὴν τῶν τυραννῶν τὰ
μὲν τῶν ἑπὶ τῶν, καὶ μέλει τῶν τέτρω Πτολεμαίς.

Νυμφοσολῆσαι. νύμφῳ κοσμεῖσαι.

1 Περὶ τῶν Θεῶν Διονυσίῳ πᾶσα ἡ ἰσορία. Hæc nihil ad rem faciunt.

2 Νύμφαιον. ἐν τῷ Πόντῳ ἐπὶ τὸ Νύμφη. Ex Harpocrate.

3 Ἐπὶ ἑπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. vii. pag. 555. lo-
cus hic recte ita legitur & distinguitur:

Ἀλλ' ἐπὶ αἱ αἰεὶ
Πάν, ἀγγέλιον Νύμφης, πίδαχα Βάκχε, γάνθη.
Hanc lectionem in versione secutus sum. Patet autem hinc, τὸ
νυμφαιπίδαχα, quod est articuli caput, esse vocem monstrosc
compositam: cujus loco scribi debebat, νύμφαι, absque πίδαχα;
quippe quæ vox a νύμφαι prorsus distincta est, ut ex loco Epigram-
matis a nobis adducto patet.

4 Νημάτια, ἡ νύμφης. Locus est corruptus, quem cum Por-

nuptæ. A Lydis etiam Muxæ vocantur Nym-
phæ. Omnes porro fructus primum orientes
νύμφαι appellari, constat. Totam vero de Diis
historiam Dionysius libris xxxiii. comple-
xus est.

Νυμφαῖον. Nymphæum. Nympharum tem-
plum.

Νύμφαιον. Nymphæum in Ponto situm est:
quod Craterus libro ix. *Psephismatum*, A-
theniensibus [tributi loco] talentum pepen-
disse ait.

Νυμφαιπίδαχα. In Epigrammate: [*Augē-
te*] *Pan, gregem; Nymphæ, aquam fonta-
nam; Bacche, vinum.*

Νυμφεῖος οἶκος. Domus Nympharum. Vel,
thalamus, in quo sunt novæ nuptæ. At νύ-
μφιος κόσμος, ornatus Nympharum; possessive
[dicitur, & per i scribitur,] ut Τύριος, Λύδιος,
Φρύγιος. [In Epigrammate:] *Die illo, quo*

Νυμφύτεια. [Sic vocatur ea,] quæ a pa-
rentibus cum sponsa mittitur. Pronuba. I-
tem, nova nupta. Adhæc, uxor ætate pro-
vectior, ut Penelope & Helena. Apud Athe-
nienses etiam Jovis mater, & aquarum præ-
ses Dea sic vocatur.

Νύμφη. Fons. Item, nova nupta. Ælia-
nus: *Et Nympharum hæc ira esse videbatur;
propter aquarum penuriam.* Νύμφῳ etiam vo-
cabant carunculam, quæ est in medio puden-
di muliebris; ut ante dictum est.

Νυμφικὰ λυτρεῖ. Sic vocabantur nuptialia
lavacra, quæ ex fonte, qui erat in Foro, su-
mebantur.

Νυμφίος. Nymphius. Nomen fluvii. Pisi-
des: *Et cum Nymphium [amnem] maximum,
trajecisset; qui, postquam cum Tigrete aquas
suas commiscuit, Nymphii nomen amittit.*

Νυμφίον βίον. Sponsi vitam. Proverbium. [A-
ristophanes:] *Vos quidem vivitis sponsi vi-
tam.* Qui enim nuptias faciebant, sisym-
bris & [aliis] quibusdam herbis, durantibus
nuptiarum diebus, coronabantur.

Νύμφιος οἶκος. Thalamus, in quo novæ nup-
tæ degunt, Vel, domus Nympharum.

Νύμφης. Nymphis, Xenagoræ filius, He-
racleotes, Ponticus, historicus. Scripsit de
Alexandro, ejusque successoribus, & succes-
soribus posteris, libros xxiv. De Heraclea li-
bros xiiii. Continet autem res gestas post
Epigonos usque ad tyrannorum everisionem,
& usque ad tertium Ptolemæum.

Νυμφοσολῆσαι. Sponsam ornare. Sponsam
deducere.

to sic legerim, Ἡμεῖς, ἢ νυμφεῖον, &c. Est autem pars Epigram-
matis in novam nuptam, quæ ipso nuptiarum die obierat: cujus ar-
gumenti Epigrammata leguntur Anthol. lib. iiii. c. xii. p. 326. 327.

5 Νυμφικὰ λυτρεῖ. Confer omnino Nostrum supra v. *Λυτρεῖται*.

6 Ἵμεῖς μὴ ἄρα ζῆτε νυμφίον βίον. Senarius hic legitur apud
Aristophanem *Avibus*, pag. 548. (374. Ed. Bas. P.)

7 Νύμφη οἶκος. Supra rectius, νυμφεῖος οἶκος.

8 Περὶ Ἡρακλείας. Operis hujus mentionem faciunt, Enar-
rator Apoll. Rh. ad lib. ii. v. 652. 731. 754. 817. & ad lib. iv.
v. 247. Stephanus Byzantius v. Ἵππος, & v. Φεῖς. Athenæus
lib. xii. pag. 549. & lib. xiii. pag. 619. Plutarchus libro *De vir-
tutibus mulierum*, pag. 248. Confer Voss. *De Histor. Gr.*

Νυμφόσολος. νυμφαγωγός.

Νυμφῶνος. ὁ κοιτῶνος.

Νῦν. χρονικὸν ἐπίρρημα.

Νῦν δὲ σε πάντα δὴ χέλων ἐξένομα σεαυτοῦ,

Καὶ λήμα θέλειον Φροεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,

Ὅποιοι τόνδ' ἔσθ' ἑαλῆ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,

Καὶ τ' ἀμνηστῶν πόρεθ' ἀμνηστῶν πορίζων.

Κάλων. χρονικόν. τροπικῶς δ', ὡς ἐπὶ τῇ ἰσοδ' λέγει, δὲ τὰ ἀρμόδια πάντα κινεῖν ἑστ' τοῖς ἀετιγενέσθαι αὐτοῦ.

Νῦν δὲ. ἀρτίως. ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Πλάτων Νόμων ἢ. Νῦν δὲ ὀλίγον ἔμπροσθεν τῆτοις ἀετιγενέσθαι τοῖς λόγοις, ἔπω ταῦτ' ἐπὶ τῇ μὲν νῦν δ' ὀπιλήσμεθα. καὶ Ἐυριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ.

Νῦν δὲ μὲν ὄρεθ' ὅπως βῶσ', ἐπὶ θήρεθ'

Πόθον ἐτέλλει. νῦν δ' ἑαμάδοισιν

Ἀκυμάντοισιν.

Καὶ ἐν Μελέαγρῳ

Ὅπως σὺ νῦν δὲ μὲν ὡς ἐπεσύναις τύχην.

Μάγνης δ' ἐν Πιλαρίδι. Εἰπέ μοι. νῦν μὲν δὲ ὅμως μὴ γενέσθαι νῦν δ' Φίς. ἐν δ' τοῖς Νόμοις ἀφελυμῶν εἰρηκε, τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τ' παρόντι χερόν, τὸ δ' ἐπὶ συνδέσμῳ. Ὅς δὲ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατον, ὡς Φαμὲν ἡμεῖς νῦν δὲ.

Νῦν δ' ἐπὶ πλόη, ὅτε νευαύγηκα. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα ἐλτυχσάντων. Ζηνων γὰρ ὁ Κιθίβης, χαλεπὴν τὴν πρὶν διδασκάλους, καὶ Κρατίτην δ' ὁ Φιλοσόφου Φοιτητὴν γενόμενον, τὴν εἰρηκε, ναυαγίῳ περὶ πειπνῶν, καὶ εἰπὼν. Εὖγε ποιεῖ ἡ τύχη προσελαύνουσα ἡμᾶς Φιλοσοφίᾳ. ἔπω τραπεῖαν πρὸς Φιλοσοφίαν. *facit fortuna, quod nos ad philosophiam compellat.* Et sic ad philosophiam animum appulisse dicitur.

Νῦν εἰς χερόν ἦλθον. ἐπὶ τῶν πρῶτον μὲν οὐκ ἀνεχόμενον ἐλθεῖν, ὅποι δὲ ὕστερον δ' αὐτομάτως παρεχόμενον;

Νῦν ἦλθον εἰς χερόν νῦν τ' ἐπαρδεις.

Νυνυμνί. ἀντὶ τ', νῦν μὲν. πολλαχῇ δ' ἔπω χερόντα Ἀεισοφάνης.

Νυνὶ δ' ὡς τύπῳ πρὸς σε γράφω. ἀντὶ τοῦ, ὁ λοχευῖς.

Νῦν πᾶς κίνδυνος ἐστ' ἀνείτα σοφίας, ἥς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.

Νῦν ὁσπερὶ ἄμμος. ἐπὶ πῶν χαθ' ὅσον ἔχεται πρὸς τὴν ὀφειλόντων.

Νῦν στείλει, ἢ ἢ μοι δίδαγμα τῆτο τοῦ λοιποῦ χερόν. ὅπως τὸν μῦθον εἰρηκε τῆτο τῆς μαν-

1 Νῦν δὲ σε πάντα δὴ κα. Quatuor hi senarii leguntur apud Aristophanem Equit. pag. 333. (231. 232. Ed. Baf. P.)

2 Φροεῖν] Aristophanes loco laudato, φροεῖν: uti etiam hic scribendum est.

3 Εὖγε ποιεῖ ἐν Ἰππολύτῳ] Vers. 223. 224. & 235. ut Partus monuit. Ibi autem ultima sic leguntur:

Νυμφόσολος. Sponsae deductor. Nymphagogus.

Νυμφῶνος. Sponsalis thalami.

Νῦν. Nunc. Temporis adverbium. [Aristophanes:] *Nunc oportet te omnem rudentem expedire tuum, animumque praesentem huc adferre, & argumenta invicta, quibus hunc superes. Est enim vir versipellis, & qui ex maximis etiam difficultatibus se prompte expedire norit.* Κάλων significat funem, vel rudentem. Tropice vero, quasi de velo loqueretur, ait: Omnia vela tibi expedienda vel movenda sunt, ut hunc superes.

Νῦν δὲ. Modo. Paulo ante. Plato Legum libro VIII. *Modo enim, cum in sermones istos incidissemus, nondum ista posueramus. Nunc vero eorum obliti sumus.* Et Euripides in Hippolyto: *Nam modo quidem montem conscendens, venandi desiderio tenebaris: modo vero in aridis arenis equos agitare cupis.* Et in Meleagro: *Nunc igitur vides, meam quomodo leniveris calamitatem.* Magnes in Pitacide: *Dic mihi. Nam modo quidem jura-bas id non fuisse factum: nunc vero [id factum fuisse] affirmas.* [Plato] vero in Legibus dissolute dixit νῦν δὲ: priorem quidem vocem pro Adverbio temporis, τὸ δὲ vero pro Conjunctione ponens. *Quod omnium bellorum gravissimum est, ut nunc quidem dicimus.*

Νῦν δ' ἐπὶ πλόη. Nunc secunda navigatione usus sum, postquam naufragium feci. Dicitur de iis, quibus praeter expectationem res ex voto cedit. Zeno enim Citticus, relictis prioribus praceptoribus, & Cratetis philosophi discipulus factus, dicto hoc usus est, postquam naufragium passus fuisset. Dixit enim: *Bene facit fortuna, quod nos ad philosophiam compellat.* Et sic ad philosophiam animum appulisse dicitur.

Νῦν εἰς χερόν ἦλθον. Nunc in regionem veni. De iis dicitur, qui primum quidem noluerunt ire, quo oportuit; postea vero sponte sua eo veniunt.

Νῦν ἦλθον εἰς χερόν. Nunc ad chorum veni; & tu nunc pepedisti.

Νυνυμνί. Pro νῦν μὲν, nunc quidem. Sic Aristophanes pluribus in locis hac voce utitur.

Νυνὶ δ' ὡς τ. Nunc vero summam tantum ad te scribo. Vel, summa tantum capita delibando.

Νῦν πᾶς κίνδυνος. Nunc omne periculum hic propositum est sapientiae, de qua meis amicis est certamen maximum.

Νῦν ὁσπερὶ ἄμμος. Nunc est leguminum messis. De iis dicitur, qui singula tempestivo tempore facere debent.

Νῦν στείλει. Nunc server, ut hoc in posterum sit mihi documentum. Hoc sumptum est ex

Νῦν δ' αὖ φαρμάδοισιν

Ἐπ' ἀκυμάντοισιν πάλιν ἑσται.

Hinc Suidas supplendus est.

4 Νῦν ἐπὶ πλόη, ὅτε νευ. Idem Zenonis apophthegma refert Laertius in vita Zenonis Citr. segm. v. ad quem locum vide Menagium.

θανέσις χελώνης ἵππασθαι ὡς πρὸς ἀετοῦ, καὶ περὶ σέως.

Νῦν τὸ ἐκεῖν ἡκὶς τὸ Δάπιδος μέλος. ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ. ὃ γὰρ Δάπιδος Σατράπης Περσῶν, ὅς θύδο-
κίμης καὶ τὸ πῶλεμον, ἐλλυμίζον βυλόμυθος, εἰ-
πεν, Ἡδομαι, καὶ θύφρανομαι, καὶ χαίρομαι καὶ ἐβαρ-
βάρισται.

Νύξ. θύφρανη. καὶ ἡ σκοτία. Νύξ ἐστὶ σκοτία γῆς ἀλλ' ὅχι ἡ τυχῆσα, ἀλλ' ἡ γινώσκουσα ὡς τὴν τῆς ἡλίου αἰτίαν, τῇ εὐνῇ αὐτὴν ἐν τῷ ὑπὸ γῆς, ὡς πρὸς τῆς παρ' οἷς ἐστὶν ἡ νύξ, ἡμισφαιρίῳ. ὡς πρὸς ὅχι ὁ ὑπὸ ὁπιασθὲν ἡδονῆς κρατύνεται, ἀκρατὴς ἀλλ' ὁ ὑπὸ πινος.

Νύξ ὑγρὰ. χαλεπή, Φησί.

Νύξαι. ὅτι βαλεῖν, τὸ πῆμψαι πῶρῳ. ἐτάσαι ἢ, καὶ νύξαι, καὶ τυφαι, τὸ ἐκ χειρὸς τραῦσαι.

Νυεῖζι. ζῦξ. νύσσι.

Νύσαν. νύταν.

Νύσα. χαμπήρ. τέρμα. βαθμύς.

Νυσήιον. ὄρος Διονύσου.

Νύσια. ὀρχήματι εἶδος. πῶν γὰρ ὀρχήσεων ἡ μὲν, Βερεκυνθιακή λέγεται ἢ ἢ, Κρητική ἢ ἢ, Παι-
κή. * Νύσια ἐν, ἢ Βερεκυνθία. * Νυσίαι γὰρ ἐστὶν ἡ Βερεκυνθιακή. Κνώσια ἢ, Κρητική. * ὅτι Μυσία γὰρ καὶ Κνώσια ὀπτιμελῆς ἢ ὀρχησις. Νύσια ἢ, ἢ ἐν τῇ Νύσῃ γινώσκουσα. ἐστὶ ἢ αὐτῇ Διονύσου ἱερά. καὶ ἢ Κνώ-
σια ὡσαύτως. ἄλλως. Τῶν ὀρχήσεων αἱ μὲν εἰσὶ Διο-
νυσιαί, αἱ ἢ, Κορυβανταί, αἱ ἐνόπλιοι. Νύσια ἢ, αἱ Διονυσιαί. Κνώσια ἢ, αἱ Κορυβανταί. Κνώ-
σιος γὰρ, πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ ἢ ὑπὸ τῇ Κορυβάντων ἐστράφη ὁ Ζεύς.

Νύχιος. νυκτερινός.

Νύχος. νύξ.

Ξ Α.

— Ανῶν. πονεῖν τὰς χειρὰς ὡς γυναῖκας τὰς τῷ
— χειρῶν, ἀφ' οὗ συνεχθὶ τὸ εἶναι ἐργασίαν.

Ξανήσι. κοπιᾶσι.

Ξανθόν. πυρρῶδες.

Ξανθίζετε. ὅσον τὰ μέλι χρωδίζετε, ἢ πυρρὰ τῇ ὀπτιμῇ ποιεῖτε. ἢ γὰρ χαλῶς ἔχουσα ὀπτιμῇ τῷ κρεῶν ἐστὶν, ἵνα πυρρὰ ἦ.

Ξανθίζεσθε. κοσμεῖσθε τοὺς τρίχας.

1 Νῦν τὸ ἐκεῖν ἡκὶς τὸ Δάπιδος μέλος. Aristophanes Pace, pag. 641. 642. (443. Ed. Bas. P.)

2 Νύσια. ὀρχήματι εἶδος. τῷ γ. Totam hanc notam Suidas de-
scripsit ex Scholiasta Sophocli. ad Ajaxem, pag. 42. ut Portus ob-
servaverat.

3 Παική. Scholiasta Sophocli habet, πυρρῆ. Sed utrumque mendosum est. Scribi enim debet, πυρρῆ. Pyrrichen enim ge-
Tom. II.

fabula de testudine, quæ, cum volatum ab aquila doceri vellet, cecidit.

Νῦν τὸ ἐκεῖν. Nunc illud venit Datidis carmen. Dicitur de iis, qui gaudium suum verbis declarant. Datis enim Persarum Sa-
trapa, re in bello bene gesta, cum Græce lo-
qui vellet, barbare dixit, Ἡδομαι, & θύφρα-
νομαι, & χαίρομαι.

Νύξ. Nox. Quæ etiam θύφρανη dicitur. Nox est umbra terræ: at non quævis, sed ea, quam efficit Sol, cum est in hemisphærio, quod est sub terra; respectu nempe eorum, apud quos nox est: quemadmodum non qui cuivis voluptati deditus est, dicitur ἀκρατὴς, i. e. incontinens; sed qui cuipiam tantum.

Νύξ ὑγρὰ. Nox humida. Id est, gravis, & molesta.

Νύξαι. Pungere. Βαλεῖν significat eminus missio telo aliquem percutere. At ἐτάσαι, νύ-
ξαι, & τυφαι, cominus vulnerare.

Νυεῖζι. Radit. Pungit.

Νύσαν. Pungens.

Νύσα. Meta in Circo. Item, carceres, unde equi ad cursum emittuntur.

Νυσήιον. Nyseium. Mons Bacchi.

Νύσια. Nysia. Saltationis genus. Saltatio-
num enim alia Berecynthiaca dicitur; alia, Cretica; alia, Pyrriche. [Saltatio] igitur Nysia est eadem ac Berecynthiaca. Berecyn-
thus enim in Nysia sita est. Cnosia vero di-
cuntur Cretica. In Nysia enim & urbe Cno-
so saltatio ista magno cum studio exerceba-
tur. Νύσια vero dicuntur ea, quæ Nysæ fi-
unt. Saltatio autem Nysia Baccho sacra e-
rat: itemque Cnosia. Aliter. Saltationum alia sunt Bacchicæ; alia Corybanticæ, sive
cæ, quæ ab armatis saltantur. Et Nysia qui-
dem sunt Bacchicæ; Cnosia vero, Coryban-
ticæ. Cnosus enim est urbs Cretæ. In Creta
vero Jupiter a Corybantibus nutritus fuit.

Νύχιος. Nocturnus.

Νύχος. Idem quod νύξ. Nox. Tenebræ.

Ξ Α.

— Ανῶν. Dicitur de mulieribus, quarum ma-
— nus assiduo lanificio defatigatæ sunt.

Ξανήσι. Defatigabitur.

Ξανθόν. Flavum. Rufum.

Ξανθίζετε. Colore melleo vel flavo infici-
te. Vel, carnes assando rufas facite. Car-
nium enim bene assatarum indicium est, si
rufæ sint.

Ξανθίζεσθε. Capillos flavo colore tingite.

nus saltationis fuisse, ex veteribus scriptoribus notissimum est.

4 Νύσια ἐν, καὶ Βερεκυνθία. Scribe, Νύσια ἐν, καὶ Βερεκυνθιακή. Apud Scholiastam Sophoclis feminino genere legitur, Νύσια ἐν, καὶ Βερεκυνθιακή: sed minus recte. Nam apud ipsum Sophoclem est Νύσια ὀρχήματι, genere neutro.

5 Νυσίαι γὰρ ἐστὶν ἡ Βερεκ. Scholiasta Sophoclis habet: Νυσίαι γὰρ ἐστὶν ἡ Βερεκυνθία. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

6 Ἐν Μυσίᾳ. Scribe ἐν Νύσῃ, ut apud Scholiastam Sophoclis.

7 Ξανθίζετε. ὅσον, τὰ μέλι χρωδίζετε. Ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 421. (302. Ed. Bas. P.) sed ubi pro χρωδίζετε le-
gitur χρωδίζετε.

ἄρχοντας τῶν μισθοφόρων. ξένος γὰρ ἐκάλουν τὴν μισθοφόρον. Οἷτε ξενάρχαι ἐκ πάσης πόλεως ξυμφερόμενοι ἡνάγαγον εἰς τὸ ἔργον.

Ξεναλίζω. τὸ συναθροίζω.

Ξενάρχης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅτι, Βυχαλίων, ὡς Ἀθήναιος Φησιν ἐν δευτέρῳ τῷ Δειπνοσοφιστῶν καὶ Πορφύρα, καὶ Σκύθαι, ὡς αὐτός. καὶ Δίδυμοι, καὶ Πένδαυλοι, καὶ Πέλαπος, Ὑπνος, Στραπώτης.

Ξέναις. θαυμασταῖς. Πισίδης·

Ἵλας χρηστῶν, καὶ τοσαύτας, καὶ ξέναις.

Ξένετος. ὄνομα κύριον.

Ξηλαττεῖν. Λακεδαιμόνιοι μὲν πλητῶν ἐξήλαυνον τὰς ξένους. Ἀριστοφάνης·

τί δ' ἐστὶ δεινόν; ὧσπερ ἐν Λακεδαίμονι

Ξηλαττεῖν, καὶ κεινὴν αἰώνος

Πληγαὶ συχναὶ κατ' αὐτοῦ.

Ποτὲ γὰρ ἐκείσε σποδίας γενομένης, ξηλασία γέγονε.

Ξένια. καὶ ξενίζω. Φοίνιος ἄρχεις οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. ὅτε τέτιν, οὐκ ἀπέκτεινε. ξένια γὰρ Ἀρεως, τραυματὰ καὶ Φόνιοι. καὶ Ἀρχίλοχος·

Ξένια δυσμάρτυρον λυγρὰ χαλεζόμορος.

funt vulnera & cædes. Et Archilochus: *Xenia tristia hostibus largiens.*

Ξένια. χαλεπώγων. χατάλιμα.

Ξένιας. ὄνομα κύριον.

Ξενίζω. ξένη χρησθαι φωνή. ἢ ξηνοῖς ὁπτιπιδεύμασι. δηλοῖ γὰρ, ξένιας χάριν πινὰ ὑποδέξατο.

Ξενίζω. οἱ μὲν, ξένη ἀφ' ἑλκτῶ χρησθαι. οἱ δὲ, ἐν τῇ ξένῃ ἀφ' ἑλκτῶ.

Ξενίω συνεθήκατο. ὡς ἔχει Ἡρόδοτος. ὡς ξένιοι ἐδωρήσατο.

Ξενικὸν ἐμπόριον. ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται. ὡς ἔχει Ἀστυκὸν, ὅπου οἱ ἄστυ.

Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. Δημοσθένης Φιλιπποῖς, καὶ Ἀριστοφάνης. συνεθήκατο δ' αὐτὸν ὡς ἔχει Κόρινθον, παρὰ ἑλκτῶ δ' αὐτὸν Ἰφικράτης ὕπερον καὶ Χαβείας ὡς χρησθαι μὲν τὴν Λακεδαιμονίων Μοῖραν κατέκολεν, στρατηγὸν αὐτοῖς Ἰφικράτης καὶ Καλλιχλέους. Atheniensēs,] Lacedæmoniorum cohortem, quæ Μοῖρα dicebatur, ductu Iphicratis & Calliclis conciderunt.

Ξενικός. ὁ ξένος. ὁ ἀλλότριος. ὧς εἶπεν Ἀγαλαμα ξενικόν, καὶ ἱερουργίαν οὐκ ὁπτιπιδεύματι, εἰς τὸ πινόμενον

1 Ξεναλίζω] Sic habent 2 MSS. Paris. itemque omnes Edit. præcedentes. At optimus & antiquissimus MS. A. Ξεναλίζω, quod magis placet.

2 Βυχαλίων] Hodie fabulæ ejus nulla apud Athenæum libro 11. fit mentio. An ergo Noster erravit, vel memoria eum decepit? Non puto: sed potius crediderim, locum illum, in quo Athenæus fabulæ Bucalions mentionem fecerat, hodie intercidisse, cum non integer liber secundus *Dipnosophistæ*, ut constat, sed tantum Excerpta quædam ex eo ad nos pervenerint.

3 Δίδυμοι] At hæc fabula non Xenarcho, sed Xenocharto Comico tribuitur ab Athenæo lib. x. *Dipnosophistæ* pag. 426. Existimo tamen corruptum esse Athenæum, & apud eum pro Ξενοχάρους ex hoc loco Suidæ rescribendum esse Ξενάρχου.

cydidem vero ξενάραι vocantur militum mercenariorum duces. ξένος enim vocabant milites mercenarios. *Militum mercenariorum duces in singulis civitatibus ad opus [milites] compellebant.*

Ξεναλίζω. Milites mercenarios colligo, vel conscribo.

Ξενάρχης. Xenarchus, Comicus. Ex ipsius fabulis est *Bucalion*, ut ait Athenæus lib. 11. *Dipnosoph.* Item, *Purpura*, & *Scythæ*, ut idem tradit. Item, *Gemini*, *Quinquertiones*, *Priapus*, *Somnus*, *Miles*.

Ξέναις. Novas. Admirandas. Pisides: *Sylvas suppeditans & tantas, & admirandas.*

Ξένετος. Xenetus. Nomen proprium.

Ξηλαττεῖν. Peregrinos expellere. Lacedæmonii peregrinos verberibus expellere solebant. Aristophanes: *Quid autem mali est? Sicut Lacedæmone peregrini expelluntur, & commoti sunt quidam. Plagæ frequentes per urbem [audiuntur.]* Cum enim aliquando tumultus ibi exstitisset, peregrini expulsi sunt.

Ξένια. Hospitalitas. Hospitium. Et ξενίζω, hospitio excipio, vel muneribus hospitalibus dono. *Cruentus Mars eum non excepit hospitio.* Id est, non occidit. Munera enim hospitalia, quibus Mars hospites suos donat,

Ξένια. Hospitium. Diverforium.

Ξένιας. Xenias. Nomen proprium.

Ξενίζω. Peregrina lingua uti. Vel, peregrinis studiis & institutis. Item, aliquem hospitio excipere.

Ξενίζω. Secundum alios, peregrina lingua uti. Secundum alios vero, in peregrino solo degere.

Ξενίω συνεθήκατο. Jus hospitii contraxit. Apud Herodotum.

Ξενικὸν ἐμπόριον. Emporium, ubi peregrini mercaturam exercent. Ut ἄστυκον [ἐμπόριον, emporium,] ubi cives negotiantur.

Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. Peregrinorum ac mercenariorum militum exercitus, qui erat Corinthi. Demosthenes in *Philippicis*, & Aristophanes. Primus exercitum illum conscripsit Conon: post quem Iphicrates ejus dux fuit, & post eum Chabrias. Hoc exercitu usi [Atheniensēs,] Lacedæmoniorum cohortem, quæ Μοῖρα dicebatur, ductu Iphicratis & Calliclis conciderunt.

Ξενικός. Peregrinus. Alienus. Cum videret simulacrum peregrinum, & sacrificium a mo-

4 Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 590. (408. Ed. Bas. P.)

5 Φοίνιος ἄρχεις οὐκ ἔξ.] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra*, pag. 85. ut Portus etiam monuit.

6 Τυτίαν οὐκ ἀπέκτεινε ξένια γὰρ Ἀρ.] Hæc, & quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ ad modo indicatum locum Sophoclis. Vide etiam supra v. Ἐξένισεν, ubi eadem leguntur.

7 Ξενίζω. οἱ μὲν ξένη χρ.] Confer Nostrium supra v. Ἐξένισεν.

8 Περὶ Ἡρόδοτου] Lib. 1. pag. 7. ut Portus monuit.

9 Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.] Ex Harpocrate.

10 Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 18. (10. Ed. Bas. P.)

Τὸ δὲ ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν ὡς ἔχεις περὶ τῆς Vnde ibi Scholiastam, qui ad loci hujus illustrationem multa affert, 11 Καλλιχλέους] Harpocratio habet, Καλλιχ.

παράνησιν. † Οἱ ξενικοὶ μισθοφόροι το ὄψιν εἰσά-
θασιν χρησιμὸν ἐν πολέμοις. † Οἱ Ἀθηναῖοι,
μὴ βυλόμενοι δι' ἑαυτῶν πολεμεῖν πρὸς τὰς Κοριν-
θίους ἀλλὰ τὸ κίνδυνον, μισθόμενοι ξένους εἰς τὸ πόλε-
μον, ἔπρεπον αὐτοῖς. τὸτο ἵ ἐν πολλοῖς τὸ πολέμου
διεπράττειν ὅσον ξενικὸν ἐκάλουν.

Ξενικοῖς. ἄντι τοῦ, ἀλλοτρίοις, καὶ μὴ πατριῶ-
σιν ὅτι ἀνοίκειον τῷ Ἑλλήνων τὸ ἐξαπατᾶσθαι. ἢ
ξενικοῖς, τοῖς ὑπὸ ξένων πρὸς ἑσέων λεγόμενοις. Ἀριστο-
φάνης.

Παύσας ἡμῖν ξενικοῖσι λόγοισι μὴ λίαν ἐξαπα-
τᾶσθαι.

Ξένιον. δῶρον ὡς ξένων διδόμενον.

Ξένιος. ὁ τὸ ξένιος ἔφορος. λέγειται καὶ Ξένιος ὁ Ζεὺς.

Ξενίων, Ξενίανος. ὄνομα κύριον.

Ξενιθυόμενος. ἄντι τοῦ, μισθοφορῶντος. Ἀντιφά-
νης Εὐθυδικῶς. Ἐγὼ ξενιθυόμενος ἐπραθυόμην. καὶ
ξενιθύω, καὶ ξενιτεύω.

Ξενοδοχεῖον. τὸ τὰς ξένης ὑποδεχόμενον. καὶ ξeno-
δόχος, ὁμοίως.

Ξενοκοπεῖν. ἐπὶ τοῦ πληγὰς λαβεῖν. ἔπειτα Μετα-
γένης.

Ξενοκράτης. Ἀγαθάνος, ἢ Ἀγαθάνορος, Χαλκηδόνιος,
μαθητὴς καὶ ἀλφειὸς τοῦ Σπύσιππου Πλάτωνος. ὃς ἦ,
Πολέμων. ὃς ἦ, Κραντῶρ. καὶ πέμψαντο αὐτὰς τὸ
Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου χρυσὴν τάλαντα λ', αὐτὸς ἀ-
πέπεμψεν, εἰπὼν, Βασιλεῖα δεῖσθαι χρημάτων, καὶ Φι-
λόσοφον. ἔγραψε δὲ τὸ Πλάτωνος πολιτείας.

Ξενοκράτης, Φιλόσοφος, ὃς ὅτι σωφροσύνη ἐπε-
φύλλητο. † Ὁ ἦ πρὸς σωφροσύνην ἔδεν μείων εἶχε
ἢ Πλατωνικὸν Ξενοκράτης. † Οὗτος ὁ συνεγγραφάτο
τὸ οἰκοσκοπικὸν οἰκονομῆμα. οἷον, ὅτι εἰ ἐν τῇ γῇ ἐ-
φάνη γαλῆ, ἢ ὄφεις, τότε πὶ σημαίνει.

Ξενολόγιον. καὶ ξενολόγος. ὁ ξένους συλλέγων γραπώ-
τας.

Ξένος. ὁ φίλος. Ἐφοίων ἦ πρὸς εὐεξίαν ἐν τῷ
πόλεω, ξένον τε αὐτὸν ἡγούμενοι, καὶ εἰς σύμβουλον,
βωμῶν τε ἰδρύσεως, καὶ ἀγαλμάτων. ὁ ἦ ἔχεσθαι τῶν
διαρθρῶν. καὶ αὐτοῖς. Ἐν ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους
ποιεῖται.

Ξένος. καὶ ὁ ξενόδοχος. ὁ Ἀπόλλων. Ἀσπάζει ὑ-
μᾶς ξένος ὁ φίλος μὲν.

Ξενοφάνης. ὁ ἐλεγεῖα ποιῶν ἢ ἄλλοτε ἄλλον αὐ-
τὸν γενεῇσθαι.

1 Οἱ Ἀθηναῖοι μὴ βυλόμενοι δι' ἑαυτῶν πολ.] Hæc, & quæ se-
quuntur, sunt verba Scholiastæ Aristoph. ad *Plutium*, pag. 18.

2 Ξενικοῖς. ἄντι τοῦ, ἀλλοτρίοις.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.*
pag. 401. (287. Ed. Bæf. P.)

3 Ξενιθυόμενος.] Ex Harpocrate.

4 Ξενοκράτης.] De eo vide plura apud Laertium.

5 Καὶ πέμψαντο αὐτὰς τὸ Μακεδῶν.] Hæc, & quæ sequuntur,
sumpta sunt ex Hecychio Milefio.

*ribus patriis alienum, in [Numen,] quod [ab
iis] colebatur, petulanter invecus est.* † Mili-
tes mercede conducti magno in bellis usui ef-
se solent. † Athenienses cum ipsi cum Corin-
thiis pugnare nollent propter periculū, pere-
grinos milites mercede conductos aluerunt:
idque in multis bellis facere solebant. Exer-
citurum autem militum mercede conductorum
ξενικὸν vocabant.

Ξενικοῖς. Peregrinis. Vel, alienis, & mini-
me decentibus. Alienum enim est a Græcis
decipi. Vel ξενικοῖς, verbis, quæ a peregrinis
legatis dicebantur. Aristophanes: *Qui nos
cauere docuit, ne peregrinis promissis decipe-
remur.*

Ξένιον. Xenium. Munus hospitale.

Ξένιος. Hospitalis. Hospitii præses. Ut,
Ζεὺς Ξένιος, Jupiter, cui jus hospitii curæ est.

Ξενίων. Xenion. Nomen proprium.

Ξενιθυόμενος. Stipendia merentes. Mercede
militantes. Antiphanes *Enthydico*: *Ego mer-
cede militabam.*

Ξενοδοχεῖον. Xenodochium. Sive locus, ubi
hospites recipiuntur. Et ξενόδοχος, qui hospi-
tes recipit.

Ξενοκοπεῖν. Plagas accipere. Plagis cædi. Ita
Metagenes.

Ξενοκράτης. Xenocrates, Agathonis, vel A-
gathanoris F. Chalcedonius, discipulus &
successor Platonis post Speusippum: quem
excepit Polemon; & hunc Crantor. Hic
missa sibi ab Alexandro Macedone xxx. ta-
lenta ad eum remisit, dicens, Regem, non
Philosophum indigere pecunia. Scripsit de
Platonis Republica.

Ξενοκράτης. Xenocrates, Philosophus, cu-
jus frugalitas multorum laudibus celebrata
fuit. † *Ille vero non minus frugalis fuit, quam
Platonius Xenocrates.* Hic scripsit de ratio-
ne ominis captandi ex iis rebus, quæ domi
accidunt: veluti, mustela, vel serpens in te-
cto apparens, hoc significat.

Ξενολόγιον. Peregrinorum militum collecta
manus. Et ξενολόγος, qui milites peregrinos,
vel mercenarios colligit, vel cogit.

Ξένος. Hospes. Hospitio conjunctus. Ex
[multis] vero urbibus legati [ad eum] ve-
niebant, & hospitem eum ducentes, & vitæ
monitorem, altariumque & simulacrorum de-
dicandorum peritum. Ille vero hæc omnia cor-
rexerit. Et iterum: *In sua quisque patria jus
hospitii cum peregrinis contrahunt.*

Ξένος. Sic etiam vocatur ille, qui hospites
excipit. Apostolus [inquit:] *Hospes, ami-
cus meus, vos salutat.*

Ξενοφάνης. ὁ ἐλεγ. Xenophanes in elegia
quadam [de Pythagora,] quod is alias alius

6 Οὗτος συνεγγραφάτο τὸ οἰκονομῆμα. Vide infra v. Οἰκονομῆμα, ubi
eadem leguntur.

7 Ἐφοίων ἦ πρὸς εὐεξίαν.] Hoc fragmentum, ni fallor, sumptum est
ex Philostrato de *Vita Apollonii*.

8 Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ ποιῶν ἢ ἄλλοτε ἄλλον αὐτὸν γενεῇσθαι.] Hæc, & quæ sequuntur us-
que ad finem articuli, sunt verba Laertii in *Pythagora*, Segm.
36. 37.

Καί ποτε μιν ευφελίζομεν σκύλακος παρόντα
 Φασί γ' ἐποικτιρίζει, καὶ τὸδε φάσθαι ἔπος
 Παῦσαι, μηδὲ ῥά πινε, ἐπεὶ φίλος ἀνέρος ἐστὶ
 Ψυχὴ, τίω ἔγνων φεγγαμύκης αἶων.
 Ἐσκαψέ δ' αὐτὸν καὶ Κρατῖνος ὁ Πυθαγορεὺς ἔσση, καὶ
 ὁ Ταραντίνος.

Ἔδος ἐστὶν αὐτοῖς, ἐὰν ἰδιώτῳ ποθὲν
 Λάβωσιν εἰσελθόντα, ἀφ' αὐτοῦ μόνον
 Τῆς τ' λόγων ῥήματος, ταράτῃ καὶ κυκᾶν
 Τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασιν, τοῖς παρισώμασι,
 Τοῖς ἀποπλάνοισι, τοῖς μετέθεσι, νεοετικῶς.

Ξενοφῶν, ὁ Γρύλλος, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος Σωκρα-
 πικός, ὁς παῖς ἦν Βίβης φιλοσόφου, καὶ Ἀπο-
 μνημονόμαχος. παῖδας ἔχεν ἀπὸ Φιλησίας, Γρύλλον καὶ
 Διόδωρον οἱ καὶ Διόσκουροι ἐκαλεῖντο. αὐτὸς δ' Ἀθη-
 νικὴ μέλιττα ἐπινομάζετο. γέροντι δ' συμφοιτητὴς
 Πλάτωνος, καὶ ἡκμαζε καὶ τὴν εὐνομένην ὀργάνω ο-
 λυμπιάδα. ἔγραψε βιβλία πλείονα τῶν μ', ὧν καὶ
 ταῦτα. ὁ Κύρος παιδείας βιβλία ἦ. Κύρος Ἀναβάσεως
 βιβλία ζ'. Ἑλληνικῶν βιβλία ζ'. Συμπίστοι καὶ ἄλ-
 λα πολλά.

Ξενοφῶν, Σωκράτους μαθητὴς, ἐστρατεύσατο ἐπὶ
 Πέρσας Κύρου συναελθὼν ὅτι τὸ ἀδελφὸν Ἀρταξέρ-
 ξην. ὁ Κύρος δ' ἦν μὲν Τισσαφέρνην ὑπαρχος ὑπὸ
 Δαρείου τὸ παῖδος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατὰ κράτος. μὲν δ' ὁ
 Δαρεῖος θάνατον, Κύρον Ἀρταξέρξεως ἀφελθόντα
 ὑπὸ Τισσαφέρνηος ἀναεῖν μέλλων, ἀφῆκε, Παρυσά-
 τιδος τὸ μητρὸς ὀφθαλμομαμίας αὐτὸν, καὶ τὴν στρα-
 τὴν αὐτὰ φυλαξάσης. ὁ δ' ὡς Τισσαφέρνης πολε-
 μῶν, ἤθροισεν δύναμιν, καὶ ἐπὶ τὸ ἀδελφὸν ἔγνω στρα-
 τεύειν. τετρακόσιοι δ' ἐκατέλιπον τὸν Κύρον, καὶ ἔφυγον ἐκ
 τῶν ἐστρατευσάντων ὀπλίται καὶ πελτασταὶ γφ'. Ξε-
 νοφῶν δ' ἐπὶ συναέδει. δέχεσθαι ἂν βασιλέων μυριάδας συνα-
 θροίσας, ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο. ὡς δ' ἐπὶ
 νη δὴ ληθὲν, ἐφ' ἃ στρατεύειν ἐπετραπείτο, συνέντες
 οἱ Ἕλληνες ἐπὶ βασιλέα εἶναι τὴν στρατίαν, ὥκνην
 τὴν ἀνάστασιν. Κλεάρχος δ' εἰπόντος τὴν ὑποτροπὴν
 ἀπορεῖν εἶναι, Κύρος μὴ συναρμυρῆς, συνέστησεν. Κύρος
 δ' ὑμνῶν τῇ κεφαλῇ πρὸς Τισσαφέρνην μαχόμενος,
 Κλεάρχου δ' ἀπαρροβόντος αὐτὰ μὴ πολεμεῖν, ἀ-
 πέθανεν. οἱ δ' Ἕλληνες ὑπὸ Κλεάρχου τετραγμύριοι,
 Ἀεαῖον πρὸς ἐλάσσονο βασιλέα αὐτῶν. ὁ δ' ἐπαρητί-
 σατο. βασιλεὺς δ' ἐπὶ τὴν τῶν Κύρου κεφαλὴν καὶ χεῖρα
 ἀποκόψας, τοῖς Ἕλλησιν ἔπεμπε, ζητῶν τὰ ὅπλα
 ὡς παρὰ νενικημένων. οἱ δ' οὐκ ἔδωκαν. δόλω δ' Τισ-
 σαφέρνης ὀφθαλμοὺς τοῖς ὄρκοις, πρὸς δίδωσι βασιλεῖ
 τοὺς Ἕλληνας, καὶ Κλεάρχον, καὶ Μένωνα, καὶ τοὺς λοι-
 ποὺς στρατηγούς τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἀναεῖ. καὶ Ξενο-
 φῶν αὐτῶν στρατηγεῖ, καὶ πάντας νικᾷ. ἐλθόντες δ' καὶ εἰς

fuerit, [sic inquit:] Et aliquando catulum,
 qui verberibus cadebatur, cum forte prae-
 teret, miseratus, dixisse fertur: Verberare desine:
 nam amici viri anima [catulo huic] inest,
 quam ex voce cognosco. Sugillat illum quo-
 que Cratinus in Pythagorizusa; itemque in
 Tarentinis, [sic inquit:] Mos ipsis est, si
 naeti fuerint indoctum aliquem, ad ipsos ve-
 nientem, & periculum eloquentiae facientem,
 eum turbare & confundere antithetis, conclu-
 sionibus, parisomatibus, fallaciis, magnitudini-
 bus, idque scite & callide.

Ξενοφῶν. Xenophon, Grylli F. Athenien-
 sis, Philosophus Socraticus, qui primus Vi-
 tas Philosophorum scripsit; itemque, Dicta
 & facta memorabilia. Filios ex Philestia sus-
 cepit Gryllum & Diodorum, qui etiam Dios-
 curi vocati fuerunt. Ipse vero Attica Apis
 cognominatus fuit. Condiscipulus Platonis
 fuit, floruitque Olymp. xcvi. Scripsit li-
 bros supra xl. e quorum numero sunt & hi:
 De Institutione Cyri libri viii. De Expe-
 ditione Cyri libri vii. Rerum Graecarum
 libri vii. Convivium; & alia multa.

Ξενοφῶν. Xenophon, Socratis discipulus,
 militavit contra Persas, cum Cyro profectus
 adversus Artaxerxem ejus fratrem. Cyrus ve-
 ro post Tissaphernem a Dario patre Asiae prae-
 fectus fuerat. Sed post Darii mortem, Arta-
 xerxes Cyrum a Tissapherne apud se dela-
 tum, cum interficere statuisset, dimisit, Pa-
 rysatidis matris deprecatione commotus; quae
 & praefecturam ei conservavit. Ille vero,
 quasi Tissapherni bellum illaturus, copias
 coegit, & fratrem oppugnare decrevit. Qua-
 dringenti autem graves armaturae milites Cy-
 rum deseruerunt, & ex ipsius commilitoni-
 bus peltastae mmm. fugerunt. Xenophon
 vero cum eo adscendit. Collectis igitur
 centum Barbarorum millibus, quasi Pisidas
 invasurus proficiscebatur. Cum autem illas
 gentes transiisset, quibus bellum se illaturum
 esse simulabat, Graeci, cum animadvertis-
 sent illam expeditionem adversus Regem es-
 se susceptam, eam detrectarunt. Sed cum
 Clearchus dixisset, reditum fore difficilem,
 nisi Cyrus ipsos adjuvisset, secuti sunt. Cy-
 rus autem nudo capite cum Tissapherne pug-
 nans (quamvis Clearchus ipsi dissuaderet,
 ne cum illo pugnaret) occubuit. Graeci po-
 stea, quibus Clearchus praerat, Ariæum Re-
 gem suum designarunt: sed qui honorem i-
 stum recusavit. Rex vero Cyri caput & ma-
 nus amputatas Graecis misit, postulans, ut
 arma sibi tanquam victi traderent. Illi vero
 non dederunt. Tissaphernes vero cum fidem
 datam dolose violasset, Regi Graecos, &
 Clearchum, & Menonem, & reliquos Gra-

1 Καί ποτε μιν ευφελίζομεν σκύλακος παρ.] Sic versus hic re-
 cte legitur, non solum in MS. Paris. A. sed etiam apud Laertium
 loco laudato. At priores Edit. Suidæ corrupte habent,

Καί ποτε μιν ευφελίζομεν σκύλακος παρόντος.
 Confer etiam Anthol. lib. i. cap. lxxxvi. in fine, ubi idem versus
 sic legitur:

Δὴ τότε μιν ευφελίζομεν σκύλακος παρόντα, &c.

2 Ξενοφῶν.] De hoc plura vide apud Laertium.

3 Πρῶτος ἔγραψε βίβης φιλοσόφου] De hoc loco Suidæ vide
 omnino Jonstium lib. i. de Scrip. Hist. Phil. cap. vii. qui Nostrum
 hic errasse contendit.

4 Κύρου παιδείας] De hoc opere vide Menagium ad Laert. lib.
 iii. Segm. xxxiv.

5 Κύρου Ἀναβάσεως] Hoc opus an vere Xenophontis sit, quidam
 olim dubitarunt. Vide quæ de hoc argumento disputamus supra
 ad v. Ομισηγμένης Συγκρίσεως.

Θρακίην, ἐμίσθωσαν ἑαυτὸς Σεύθη τῷ βασιλεὶ μύ-
ριοι ἀγροτελείας.
nes vincit. Cum autem ex ipsis decies mille
the Rege stipendia meruerunt. *Port.*

Ξενοφῶν Ἀντιοχεύς, ἱστορικός. Βαβυλωνίχῃ ἔτι ἡ
ἐρωπία.

Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός. Ἐφεσιακά. ἔτι ἡ ἐρω-
πία βιβλία ἰ. αὐτῷ Ἀβροκόμῳ καὶ Ἀνθίας. καὶ αὐτῷ τῇ
πόλεως Ἐφεσίων καὶ ἄλλα.

Ξενοφῶν Κύπειος, ἱστορικός. Κυπειακά. ἔτι ἡ καὶ
αὐτὰ ἐρωπικῶν ὑποθέσεων ἱστορία, αὐτῷ τε Κινύ-
ραν, καὶ Μύρραν, καὶ Ἀδωνιν.

Ξενοφῶν. δόμος ὑποδεχόμενος τῆς ξένης καὶ ἀρρω-
στῶντας.

Ξέρξης, Περσῶν βασιλεὺς. ἔτος δ' παρὰς Δαρεῖος
πλευρώσῃ, καὶ Μένωντο Μαροθῶντι, εἰ πίντος, ἐ-
πὶ τῷ Ἑλλάδα ἐγράψατο, καὶ αὐτὸν κήρυξας ἐ-
πεμψεν αὐτῶντας γῆν καὶ ὕδωρ. Ἀθηναῖοι μὲν τῆς
ἀρετῆς ἐξεκέρχον ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὴν ὑπακὴν συμ-
βουλεύσαντες, κατέλθοντες, καὶ γυναῖκα, καὶ παῖδας.
Λακεδαιμόνιοι δ' ἐς Φρέαρ ἐμβαλόντες, γῆν ἐπέδαλ-
λον. μιλύσαντι δ' τῇ Θεῷ, ἐνόησαν. χρῆσαντι δ'
τῇ Πυθίᾳ, δοῦναι δίκας Ξέρξῃ ὑπὲρ τῆς κηρύ-
κων, Βῆλιν καὶ Σπέρχιν αὐθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνελ-
θόν, δώσοντες δίκας. ὁ δ' ὁραματίας ἀφῆκε ζῶντας,
καὶ ἡ νόσος ἐπαύσατο. ὁ δ' περὶ μὲν μυριάδας τῶν
Αἰγυπίων καὶ Φοινίκων καὶ Κυπρίων πλείους ἔχον, ἐτρα-
ποπέδουν. ἐν Σάρδεσι δ' γενόμενος, ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν.
εἶχε δ' ὁπλίτας μυρίας, ἐς Ἀθανάτης ἐν Ἀλφ. διώ-
ρυξε καὶ τὴν Ἀθῶν, Μακεδονικὸν ὄρος. ἐξέβλεψε καὶ τὸν Ἑλ-
λῆσποντον μετὰ τὸν Σητοῦ καὶ Ἀεῦδου. ἀγλαυθῆντι δ'
ὑπὸ χειμῶνος μέγας, πέδας τε εἰς τὴν θάλασσαν
καθῆκε, καὶ ἐμαγίγη τὸ ὕδωρ. παρορνεχθεῖσιν δ' αὐ-
τῷ καὶ σιταγωγῶν νηῶν Ἑλληνίδων, ἀφῆκε, προσβῆναι
ἐν δούλων εἰπόν. κατὰσχόπους δ' λαδῶν, δείξας τὴν
δύναμιν πᾶσαν, ἀφῆκε.

naves ad ipsum deductæ fuissent, eas dimisit, fervorem annonam esse dicens. Exploratores
etiam comprehensos dimisit, postquam omnes copias iis monstrasset. *Port.*

Ξεστόν. μέτρον ἐπὶ ὕδατι.

Ξεστόν. ὠμαλισμὸν.

Ξεστήιον. Φιλικόν. καὶ, Ξεστήιος Ζδύς.

Ξενοδόχος.

Ξεῖνοι. οἱ ἀπὸ ξένης φίλοι.

Ξηρός. ὁ κορμός.

Ξηραλοφῆν. Ἀίχνης καὶ Τιμάρχου. Ξηραλο-
φῆν ἔλεγον τὸ χρεὶς λαβῶν ἀλείφεισθαι. μήποτε δ' καὶ
τὸ ὑπὸ τῇ ἀλειψίᾳ λεγόμενον ἡ ξηροτελεία εἴ-
πας ἐλέγχο.

1 Περὶ τῆς Κινύραν, καὶ Μύρραν, καὶ Ἀδωνιν] Scribe, αὐτῷ τε Κι-
νύραν, καὶ Μύρραν, καὶ Ἀδωνιν.
2 Ξηραλοφῆν. Αἰχνης καὶ Τιμάρχου.] Ex Harpocrate.

corum duces prodit, quos Rex interfecit.
Xenophon autem ipsorum dux creatus, om-
nes evasissent, & in Thraciam venissent, sub Seu-

Ξενοφῶν Ἀντ. Xenophon Antiochenus, Hi-
storicus. Scripsit Babylonica: quod est opus
amatorium.

Ξενοφῶν Ἐφ. Xenophon Ephesius, Histori-
cus, [qui scripsit] Ephesiaca. Sunt autem ama-
torii libri decem, [in quibus agitur] de Abro-
como & Anthia. Item de urbe Ephesiorum;
& alia.

Ξενοφῶν Κύπρ. Xenophon Cyprius, Histori-
cus. Scripsit Cypriaca: quod opus itidem est
historia amatorii argumenti, agens de Cinyra,
Myrrha, & Adonide.

Ξενοφῶν. Domus, in quam recipiuntur ho-
spites & ægroti.

Ξέρξης. Xerxes, Persarum Rex. Hic, cum
Darius ipsius pater moreretur, eique dixisset,
Memento Marathonis, adversus Græcos
expeditionem suscepit. Ac primum præco-
nes misit, postulantes terram & aquam. A-
thenienses autem legatos ex urbe per præ-
conis vocem exire jusserunt, & illum, qui
suaserat, ut Regi parerent, lapidarunt, &
uxorem, & liberos. Lacedæmonii vero iis in
puteum coniectis terram ingesserunt. Irato
autem Deo, morbus eos invasit. Cum au-
tem oraculum eos jussisset Xerxi satisfacere
pro caduceatoribus [interfectis;] Bulis &
Sperchis ultro ad Persas profecti sunt, præ-
nas daturi. Rex autem [factum illud] ad-
miratus, eos vivos dimisit; & morbus feda-
tus est. Ille vero, cum Ægyptiorum, Phæ-
nicum, & Cypriorum peditum plurimas my-
riades haberet, castra metatus est. Cum au-
tem Sardibus esset, Sol defecit. Habebat au-
tem etiam decies mille milites delectos, quos
Immortales vocabat. Perfodit & Athon, mon-
tem Macedonicum; & Hellespontum inter
Sestum & Abydum ponte junxit. Cum au-
tem illius pontis pars a tempestate dissoluta
fuisset, compedes in mare demisit, & aquam
flagellavit. Porro, cum Græcæ frumentariæ
fervorem annonam esse dicens. Exploratores

Ξεστόν. Sextarius. Mensura rerum liquida-
rum.

Ξεστόν. Rafum. Politum. Planum.

Ξεστήιον. Hospitale. Et Ξεστήιος Ζδύς, Jupiter
Hospitalis.

Ξενοδόχος. Peregrinos hospitio excipiens.

Ξεῖνοι. Hospites. Peregrini, qui alicui ho-
spitio juncti sunt.

Ξηρός. Truncus. Stipes.

Ξηραλοφῆν. Æschines in oratione contra
Timarchum. Ξηραλοφῆν vero dicebant abs-
que lotionē ungi. Videndum autem, annon
sic etiam dixerint id, quod ab aliptis ξηρο-
τελεία vocatur.

3 Ξηροτελεία] Hesychius rectius, ξηροτελεία. Eum vide in
Ξηραλοφῆν.

Ξηραλοιφία ἢ Ξηραλοιφεῖν, τὸ ἀνθ. τῆ λείψαν.
ἀλείφειν.

Ξηραίνω. τὸ ψύγω.

Ξηραῖον. ἑίδος ἱατρικόν.

Ξηρόλοφος. Ὅτι ἡ Ξηρόλοφος παρὰ τὴν μὲν ὁ ἑ-
μα πινὲς ἐκάλουν. ἐν αὐτῇ γὰρ κοχλίας 15'. ἢ Ἀρ-
τέμιδος συνθεῖσθαι γῆλη, ἢ Σεβήρης τῆ κήσαντος, ἢ
Θεμάτου τέλειον ἔνθα ἐβυστίασε πολλὰς θυσίας Σε-
βήρης. ἔνθα ἢ χρησμοὶ πολλοὶ τὰ πότῳ γηρόναισι.
καὶ ὅν καμρὸν ἢ κόρη παρθένος ἐτύθη. ἢ θέσις τοῦ Ἀ-
γρονομικῆς, λτ'. χροῖος ἀφ' ἑρμείας.

Ξηρός. ὁ ἰσχυρός.

Ξηρὸς ἰδρώς. ὁ μὴ ὑπὸ λυγρῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυμ-
νασίων ἢ πόνων γυρόμενος.

Ξηρὸς λίθος. ὁ ἀνθ. πιπλῆς κηζόμενος. Ἦν γὰρ λί-
θῳ Ξηρῷ διεσπασμένον τὸ φέρον, ἢ ἐν μεγάλων
λίθων συνηρμοσμένον.

Ξίρις. ἑίδος φυτῆ ἀρωματικῆς.

Ξιφίω. ὁ φέρον ξίφος.

Ξιφίτης. ξίφος ἔχων. ἢ τὸ πληθύνειν, ξιφίτης.

Ξιφηφορέα. τὸ φέρον τὰ ξίφη. ἢ ξιφηφόρος.

Ξιφίζην. τὸ χειροτονεῖν, ὡς ἀπλήσιον ξίφει τὸ ἢ
χειρὸς σχῆμα ποιῶντα.

Ξιφισμός. ἡ σχῆμα ἐν τῷ ἑμμελείας χαλμαδίας.

Ξιφοκτονεῖ. ξίφεσιν ἀναγεῖ.

Ξίφος ἢ ξιφίδιον.

Ξιφολκία. οὐκ εἰσὶ φασί ξιφολκίας δὲ μοιρίαν.

Ξόανον. ἀγαλμα. εἰδωλον. ζώδιον. ἀνδριάς.

Ξυθῆ. δὲ μορφοῦται.

Ὁὐδὲ με κεκλιμένον σκιερῷ ὑπὸ φυλλάδα
τέρψας

Ξυθῶν ἐν. πτερυγῶν ἡδὺ κρέκασα μέλος.

Ξυθῆς. ἡ Ἀριστοφάνης

Δί' ἐμῆς γένους ξυθῆς μελέων

Παὶ νόμους ἰερεῖς ἀναφαίνω.

Ξυθόν. λεπτόν, χαμρὸν, ἀργυρῆν, ξανθόν, χα-
λόν, πυκνόν, ὀξύ, γαλόν. οἱ γὰρ πακίλον, βλαδὲς, διαυ-
γές. ὁ ὡς ξυθὸς ἰπποαλεξάνδρων τῆς λόφους σείων.

Ξυθός. ὄνομα κύριον. ζήτη ἐν τῷ βοηδρομῶ.

Ξυθενεῖς τῆμοδ τῶ πῦ. ἀντὶ τῷ, ταυτά μοι παρὰ-
τασται.

Ξυγρῶ. συνέλθε. Ὡς δὲ παρὰ Νίκη, ξυγρῶ.

1 Ξηραῖον] Scribitur etiam ξηραῖον, cum acuto in antepenultima.
Vide Stephanum in Thesauris.

2 Ὅτι ἡ Ξηρόλοφος παρὰ τὴν μὲν οἶμα τ. Hæc omnia αὐτολεξεί
etiam leguntur apud Codinum de Orig. CPol. pag. 17. ut Pear-
sonius quoque monuit.

3 Οἶμα] Codinus habet, οἶμα.

4 Ξίρις] Alii ξηρὸς scribunt: nonnulli, ξυρὸς: alii, ξυρὸς. Vide
Bodæum ad Theophr. Hist. Plant. lib. vi. pag. 712. 713.

5 Ξιφισμός, σχῆμα ὡς τῷ ἑμμε. Rectius & clarius Hesychius:
ξιφισμός, σχῆμα ὁρχητικόν τῷ λυγρῶν ἑμμελείας ὁρχήσεως. De

Ξηραλοιφία. Sicca unctio. Et Ξηραλοιφεῖν,
sine lotione ungi.

Ξηραίνω. Sicco.

Ξηραῖον. Xerium. Genus medicamenti.

Ξηρόλοφος. Xerolophus. Xerolophum ap-
tea quidam Thema vocabant in quo cochlear
erant sedecim, & statua Dianæ, & Severi con-
ditoris, & Thematium tripes. Ibi Severus
multa sacrificia fecit, eodemque in loco mul-
ta oracula edita sunt. Quo tempore etiam
puella virgo illic immolata est. Fuit etiam
ibi Thesis Astronomica, quæ annos xxxvi.
duravit

Ξηρός. Aridus. Siccus. Tenuis. Macilentus.

Ξηρὸς ἰδρώς. Siccus sudor. Id est, talis, qui
non a balneis, sed ab exercitatione & labore
proficiscitur.

Ξηρὸς λίθος. Lapis siccus, sive, qui absque
calce & luto in exstruendo ædificio adhibe-
tur. *Castellum enim ex lapide sicco constru-
ctum, & saxis ingentibus ædificatum erat.*

Ξίρις. Xiris. Aromaticæ plantæ genus.

Ξιφίω. Qui fert ensē. Ensifer.

Ξιφίτης. Ensifer. Et pluralis, ξιφίτης. En-
siferi.

Ξιφηφορέα. Ensum gestatio. Et ξιφηφόρος.
Ensifer.

Ξιφίζην. Manu protensa figuram ensis imi-
tari, [et sic saltare.]

Ξιφισμός. Figura, vel gestus corporis, quo
utuntur illi qui saltationem, ἑμμελείαν di-
ctam, saltant.

Ξιφοκτονεῖ. Gladiis occidit.

Ξίφος. Gladius. Ens. Et ξιφίδιον, [rectius
ξιφίδιον] pugio, vel parvus ens.

Ξιφολκία. Ensum evaginatio. *Ensum eva-
ginationem infelicem exitum habere ajunt.*

Ξόανον. Simulacrum. Idolum. Statua.

Ξυθῆ. Flava. Sive, valde formosa. [In E-
pigrammate:] *Neque me recubantem sub um-
brosis arborum foliis delectabis, flavis alis
dulce sonans melos.*

Ξυθῆς. Flavæ. Aristophanes: *Ex rostro
meo flavo suaviū carminum modos sacros
Pani emitto.*

Ξυθόν. Tenue. Fervens. Argenteum. Fla-
vum. Pulchrum. Densum. Acutum. Velox.
Alii vero, pictum, formosum, pellucidum.
Tanquam flavus hippalectryon cristas quatiens.

Ξυθός. Xuthus. Nomen proprium. Quære
in voce βοηδρομῶ.

Ξυθενεῖς τῆμοδ τῶ πῦ. *Cognatæ ingenio meo.*
Id est, eadem facientes, quæ ego.

Ξυγρῶ. Congredere. Præsto sis. *O Domi-
na Victoria, præsto sis.*

saltatione autem, ἑμμελεία dicta, multa passim legas, quæ hic
repetere minime necessarium ducimus.

6 Οὐδὲ με κεκλιμ. Distichum hoc est pars Epigrammatis in
cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. iiii. cap. xxiv. pag.
382. (165. Ed. Henr. Steph. P.)

7 Ἀριστοφάνης] *Aviōus*, pag. 576. (397. Ed. Bas. P.)

8 Ὡς δὲ ξυθὸς ἰπποαλ.] Aristophanes *Pace*, pag. 711.

Καὶ τοὺς φεύγει πρώτος, ὡς δὲ ξυθὸς ἰπποαλεξάνδρων

Τῆς λόφους σείων

Ξυγρῶ.

Ξυγγέωργος. ὁ παροξυτονός. ξυγγέον γὰρ, ὡς πάγκαλος, πάντοφος. τὰ γὰρ εἰς ος ὀξύτονα συνπιθέμενα βαρύνει. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ τῆς Ξυγγεώργου χάλεπον.

Ξυγγώμη πρῶτον πειρά. ἐπὶ τῇ δὲ πρῶτοις πινὸς ἀφαιμαρτάνων.

Ξυγχαφεῖς. Οἱ ὅτι Πείσανδρον ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας, πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες, εἶπεν γνώμῳ, δεῖα ἄνδρας ἐλέσθαι Ξυγχαφεῖς αὐτοκράτορας. τῆς συγχαφίας γνώμῳ εἰσενεγκέναι εἰς τὸν δῆμον εἰς ἡμέραν ῥητῶν, καὶ ὅτι δεῖα ἢ πᾶσι οἰκίσαι. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, ξυνέλεξαν τὴν ἑκκλησίαν ἐς τὸ Κολωνόν, ὃ ἡμεῖς Ποσειδώνιον, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ οἱ Ξυγχαφεῖς ἄλλο μὲν ἔδον, αὐτὸ δὲ τῆτο, ἐξέτασαν μὲν Ἀθηναίοις ἂν ἀνδρῶν γνώμῳ, ἡ δὲ πᾶσι βούλη. ἡ δὲ πᾶσι τὸ ἐπὶ τῇ γνώμῳ ὁρᾶν, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ βλάβῃ, μεγάλας ζημίας ἐπέτεσαν. ἐνταῦθα δὲ λαμπρῶς ἐλέγχο ἦδον, μήτε ἀρχὴν ἀρχῇ μηδεμίαν ἐκ τῆς αὐτοῦ κόσμου, μήτε μισοφορεῖν. Προέδρους τε ἐλέσθαι πέντε ἄνδρας. τῆς ἐλέσθαι ἑκάτον ἄνδρας, καὶ τῇ ἑκάτον ἑκάτον ὡς αὐτῶν τρεῖς. ἐλθόντας δὲ αὐτὸς περὶ αὐτοὺς ὄντας εἰς τὸ βουλευτήριον, ἀρχὴν, ὅπῃ δὲ δεῖα γνώσκουσιν, αὐτοκράτορας. καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἑκάτον, ὅπῃ δὲ αὐτοὺς δοκῇ. ἡ δὲ τὸ αὐτῶν τὴν γνώμῳ εἰπὼν Πείσανδρος, καὶ τὰλλα ἐκ τῶν παλαιῶν ὡς θυμώτατα Ξυγχαταλῦσας τὸν δῆμον.

ipsis videretur. Qui autem hanc sententiam propalam maximoque studio cum aliis ejusdem conjurationis sociis popularem dominationem evertit. Port.

Ξυγχαφαί, καὶ γράφαί. τὸ μὲν γράφαί, ἐφ' ἐνὸς περάγματι. τὸ δὲ Ξυγχαφαί, ἐπὶ πολλῶν. ἢ Ξυγχαφαί, τὸ μετ' ὀπμιελείας καὶ αὐτοδαίως συντάξαι. γράφαί, τὸ ἀπλῶς καὶ μὴ ὀπμιελῶς τὴν ἀλήθειαν διγείν.

Ξύψ. γράφει. ὡς παρ' Ὀμήρῳ. ἐνθεν καὶ ξύσματτα, τὰ γράμματτα.

Ξυήλιον. ἡ ξυήλιον λέγεται. Ἐπειδὴ δὲ τῇ Κύρου Ἀναβάσει. Εἶχον δὲ θώρακας λινοὺς μέχρι τοῦ ἡτοῦ. ἀπὸ δὲ τῶν πλεονάζοντων σπάρτα πικρὰ ἐσθλα μύδα. εἶχον δὲ καὶ κράνη, καὶ ὅσα τὴν ζώνην μαχαίριον, ὅσον ξυήλιον Λακωνικόν. ἡ δὲ Ἀττικοὶ κνήστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλιον λέγουσι μόνον.

— Ἐπὶ δ' αἴγειον κνήστιν

Κνήστιν χαλκείην.

οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσι, καὶ πικρῶν, καὶ περὶ οὖν. οἱ δὲ Λάκωνες τοῦτομα ξυήλιον. ὡς καὶ Ξε-

Ξυγγέωργος. Socius agriculturæ. Scribitur cum accentu in antepenultima. Est enim compositum, ut πάγκαλος, πάντοφος. Nomina enim in os oxytona, cum componuntur, accentum gravem habent. Aristophanes *Pluto*: *Socios agriculturæ voca.*

Ξυγγώμη πρῶτον πειρά. *Venia primum experire.* Dicitur de iis, qui primo in re aliqua labuntur.

Ξυγχαφεῖς. Scribæ. *Pisander Athenas reversus, primum quidem populo coacto sententiam dixit, decem Scribas summam auctoritatem habentes deligendos esse: qui rogationem scriptam ad populum ad certam diem ferrent, qua ratione Respub. optime posset administrari. Quum autem dicta dies advenit, concionem convocarunt in Colonom, qui locus est Neptuno sacer. Atque legumlatores isti nihil quidem aliud promulgarunt, sed hoc ipsum: Curvis Atheniensium licere sententiam pronuntiare, quamcunque vellet. Si quis autem aut legum violatarum accusasset, aut quovis alio modo læsisset eum, qui [suam sententiam libere] dixisset, ei magnas pœnas imposuerunt. Hic vero aperte dictum est, jam nec ullum magistratum amplius ex eodem [pristinoque Civitatis] instituto gerendum esse, nec stipendium dandum esse [nisi illis, qui militarent,] & quinque Proedros eligendos esse, qui centum viros eligerent, horumque singuli tres alios sibi cooptarent. Hi vero numero quadringenti in Curiam ingressi, summaque potestate præditi, imperarent prout optimum ipsis visum foret, & quinque millia civium congregarent, quoties*

Ξυγχαφαί, & γράφαί. Γράφαί, scribere, de una re dicitur: at Ξυγχαφαί, conscribere, de pluribus. Vel, Ξυγχαφαί significat, diligenter & accurate aliquid conscribere. Γράφαί vero, simpliciter aliquid scribere, nec accurate veritatem indagare.

Ξύψ. Scribit: ut apud Homerum. Hinc & ξύσματτα, literæ.

Ξυήλιον. Radulam. Vel, sicam Laconicam, quam nos ξυήλιον vocamus. Xenophon: *Loricis autem lineis ad imum usque ventrem tecti erant. Pro aliis autem funes densos contortos habebant. Erant eis & galeæ, & juxta zonam sica, similis pugioni falcato Laconico, qui ξυήλη dicitur. Quam Attici κνήστιν, i. e. radulam, Lacones ξυήλιον vocant. Homerus: In [vinum] vero caseum caprinum radula area rasum immittit. Sic igitur Attici. At Lacones, [ut dictum est,] ξυήλιον dicunt. Hinc Xenophon lib. iv. de Expeditione Cyri, de*

1 Ξυγγέωργος. παροξυτονός. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Plutum*, pag. 25. (13. Ed. Baf. P.)

2 Οἱ ὅτι Πείσανδρον ἐλθόντες εἰς Ἀθ. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Thucydidis lib. viii. cap. lxxv. ut Portus etiam monuit. Confer etiam Nostrium infra v. Ξυγχαφεῖς.

3 Ἀναπέμπει. Lege ἀναιπῶν, ut habet Thucydides.

4 Προθυμότης. Sic recte habet MS. A. itemque Thucydides. At priores Edit. male, παροθυμότης.

5 Ξύψ. γράφει. ὡς παρ' Ὀμ. Eadem legas apud Hesychium.

6 Ξυγγέωργος. παροξυτονός. Lib. iv. pag. 338. ut Portus monuit.

7 Λέγουσι μόνον. Lege & distingue, λέγουσιν. Ὀμήρῳ. Quæ enim sequuntur, sunt verba Homeri Il. A. v. 638. 639. Certe illud μόνον, si non est corruptum ex voce Ὀμήρου, est saltem supervacuum, & proinde litura sanandum.

8 Ξυγγέωργος. Pag. 342. ubi verba ejus hæc sunt: Εἰσὶν δὲ Δρακόντιον Σπαρτιάτην, ὃς ἔφασκε πᾶσι, ὡς αἰνέσαι, πᾶσι δὲ αἰνέσαι, ξυήλην πικρῶν.

νοφῶν φησιν ἐν τῷ τετάρτῳ τῇ Ἀναβάσεως, ὅπ Δρακόντιος ἐφυγεν ἐκ Σπάρτης, παῖς ἐπὶ ὧν, ἀποκτείνας ξυλλή Λακωνικῇ παῖδα. ἀφ' τῆτο ὃ καὶ τὸ κνεῖν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν ὡς καὶ Σώφρων. Ἄν τις τὸ ξύοντα ἀντιξύη. καὶ πάλιν. Ζύεται ὁ χρεατὴς.

Ξυλλαεῖν. ἡ δὴ τὴν ὅτιν καὶ χρεῖς τὸ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. πρὸς γὰρ ἀγέφορον κλίσην, ἀγέφορος καὶ ἡ ἀγένοια. ἐὰν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἢ σύνταξιν ἢ, ἐχθραὶ καὶ δυσιδέειαι παρίσθῃσι τὸ συλλαμβάνοντι, χακρυῖαι δὲ τοῦ συλλαμβανομένου, ὡς νῦν, Ξυλλαεῖν τὸ ἀνδρα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ χτ' Μειδίῃ. Οὐχὶ συλληφόμεθα αὐτόν; ἐὰν δὲ πρὸς δοτικὴν, σημαίνει Φιλίαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν ταῖς Παρανέσεσιν. Ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῶν συλλαμβάνουσαν. ἴσον τῷ συναγωνιζομένῳ. ἐπαγὴ γὰρ, καὶ τὸ παρόντα χαρὸν συναγωνιζόμενον. καὶ Δημοσθένης πρῶτῳ Φιλίππειῳ.

συναγωνιζομένῳ. Subjicit enim, *Et praesens tempus nobis auxiliari*. Item, Demosthenes *Philip. I.*

Ξύλα κλίνεια. τὰ τῶν κλινῶν.

Ξυλεία. ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίων συλλογὴ.

Ξύλινος.

Ξύλον. ἀγκύλον ἔδρεπτο. ὁρῶν. ὅπ δυσχερὲς ἐκ. Φαύλων ἀγαθὸς ἀπεργάσασθαι.

Ξύλοχος. σύνδενδρος καὶ ξυλάδης πάρος. δρυμός. ὕλη. χέρσος. ἀγρός. τόπος. οἱ δὲ, κοίτην θηλείας.

Οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρης αὐτὸς ἐπὶ ξύλοχον.

Ξυλυφίαν. Οἷον ἐπὶ τῶν ἀπλῶν ξυλυφίαν, ὅταν χέμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. τὸ ὅπ. Διοκλῆς ὁ Ἀθηνῶν πρῶτος ὤρε τιμὴν ἐν τοῖς ὀξυδάφοις ἀρμονίαν, ἐν ὀρεακίνοις ἀγέροις, ἀφ' ὧν ἐκρεον ἐν ξυλυφίᾳ.

Ξύλων ἐρεψίμων. τεγάρματα ἐπὶ τὰ ἐρεψίμα, εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυμβάλλειν. νοεῖν. ὅτι καλεπῶς εἶχε ξυμβάλλειν, τὸ φραττηρὸν ἐμβεβληκέναι αὐτοῖς τὸ φῶρον.

Ξυμβαίνοντα. συμφωνεῖντα. Πρὸν τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ξυμβαίνοντα ὁφθῆναι.

Ξυμβαίνειν. συμφωνεῖν. ἀρεσκῆς. ὅπ δὲ πρὸν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀνέσθαι τὰ ὅπτιν δαίμα τὸ ξυμβαίνειν τιμῆς. καὶ αὐτὸς. Ἐθέλει σπείσαι, εἰ μάθοι ἐφ' οἷς ποῖ ξυμβαίνειν.

Ξύμβλητο. συνλήπτε.

Ξύμβολον. ὅρνον φασίν. ἐπειδὴ συμβόλοις ἐπείν τὸς πρῶτα συναντῶντας, καὶ ἐξ ἀπαντήσεως πρὸς συμβαίνοντας.

¹ Ξυλλαεῖν. δὴ τὴν ὅτιν καὶ χρεῖς. Totus hic articulus sumptus est ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 381.

² Ξύλον ἀγκύλον ἔδρεπτο. Confer Nostrium infra v. *Συμμελόν.*

³ Ἀγρός. τόπος. Male. Sublato enim puncto scribendum est, ἀγροῖς τόποις, i. e. locus horridus & incultus: qua phrafi usus est Plato in *Legibus.*

⁴ Ἀπλῶν. Portus ἀπλῶν: quae emendatio vera est.

Dracontio inquit, cum puerum adhuc Sparta fugisse, postquam Laconica xyle puerum interfecisset. Hinc etiam pro κνεῖν Dorienfes dicunt ξύειν; ut & Sophron: *Si quis scalpentem vicissim scalpat*. Et iterum: *Caditur Choragus*.

Ξυλλαεῖν. Apud antiquos scriptores duplex est verbi hujus usus. Nam pro diversa constructione, diversa est etiam significatio ejus. Cum enim cum accusativo construitur, significat, *comprehendere*, notatque inimicitiam & odium comprehendentis; improbitatem vero & delictum ejus, qui comprehenditur: ut nunc, *Virum comprehendere*. Et Demosthenes in oratione contra Midiam: *Annon comprehendemus ipsum?* Cum vero cum accusativo construitur, significat, auxilium & opem ferre, vel adjuvare, & a partibus aliqujus stare: ut Isocrates in *Admonitionibus*: *Video Fortunam a partibus nostris stantem*. Συλλαμβάνουσαν enim hic idem significat, quod

Ξύλα κλίνεια. Ligna lectorum.

Ξυλεία. Lignorum ad naves fabricandas aptorum collectio.

Ξύλινος. Ligneus.

Ξύλον ἀγκύλον. *Lignum curvum nunquam rectum fiet*. [Significat proverbium,] difficile esse homines ex malis bonos reddere.

Ξύλοχος. Collis, vel mons arboribus confitus. Nemus. Sylva. Terra inculta. Alii vero, cubile feræ. *Nec ex caula rursus in sylvam ivit*.

Ξυλυφίαν. Bacillorum. *Quemadmodum in V. Ευθυλήμονα. & V. Βεν-tenellis lignis fieri solet, quæ inflexa dimitimus*. τὸ Διοκλῆς Atheniensis primus invenit harmoniam musicam, ex sono acetabulorum & vasorum fictilium constantem, quæ bacillo percutiebat.

Ξύλων ἐρεψίμων. Lignorum, quibus ædes tectæ sunt. Vel, ex quibus tecta ædium commode fabricari possunt.

Ξυμβάλλειν. Intelligere. Conjicere. *Ille vero haud difficulter conjicere poterat, Ducem ipsis terrorem injecisse*.

Ξυμβαίνοντα. Convenientia. Consentientia. Respondentia. *Prius quam facta verbis respondentia viderentur*.

Ξυμβαίνειν. Illius rei, quæ inter aliquos convenit. Illius, quæ placet. *Satis erit ejus militibus, emere commeatus pretio, de quo convenierit*. Et iterum: *Velle se pacem facere, si sciret, quibus conditionibus id fieri posset*.

Ξύμβλητο. Occurrit. Obviam venit.

Ξύμβολον ὅρνον φ. *Aves ipsis sunt omen*. [Veteres enim] ex occurfu illorum, qui ipsis primo obviam venissent, omen captare solebant.

⁵ ὅπ Διοκλῆς ὁ Ἀθηνῶν πρῶτος ὤρε τ. Eadem leges apud Nostrium supra v. Διοκλῆς, & infra v. ὀξυδάφοις.

⁶ Ἐκρεον. Supra v. Διοκλῆς rectius legitur *ἐκρεον*, numero singulari. Refertur enim verbum hoc ad Διοκλῆς.

⁷ Ξύμβλητο. Est vox Homericæ II. E. v. 39. & alibi.

⁸ Ξύμβολον ὅρνον φασίν. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Aves*, pag. 575. (396. Ed. Baf. P.)

Ξυλλαεῖν. Anab. Δ. 350. 662
Hais ὡς ἐμίσσετο ἔλα.
Sophron. Noh. Brow. in Xenoph.
lii. 334. -

anth. d. VI. 562. Brunck. I.
233. Leonid. Tarantini.

Τουρ. III. p. 34. Conf. Lucr.
V. Αχθινῇ. V. Βεύοντα.

V. Ευθυλήμονα. & V. Βεν-
tenellis lignis. V. Ααίλιον.

Ξυμβόλαις. ἔπω τὸς ἀφ' τῆς παρμῶν οἰωνισ-
μὸς ἔλεγον. ἀντιθέτως δ' ἔτοι Δῆμιται.

Ξυμίζασα. Ξυτυχῆσα. Οὐδεμιᾷ γ' δεινο-
τέρα σε Ξυμίζασα οἶδα γυναικί. ἀντὶ τῆς ἰκανωτά-
της. Φρονημώτατη.

Ξυμπάθεια. συμπάθεια. ὅπως ἡ ὁ ἀφ' ἧς χη-
ματισμὸς κοινός ἐστὶ τῶν ἰάνων καὶ τῶν Ἀθηναίων.

Ξυμπονήσαντα. ἀντὶ τῆς ὑπομείναντα.

Ξυμφέρω. Ξυμβατάζω. Φέρε νῦν ἐγὼ σοι Ξυμ-
φέρω.

Ξυμφορὰν. Θουκυδίδης τὴν ἀπὸ ἀερισίας δυσ-
τυχίαν, καὶ οὐκ ἐξ οἰκείας ἀδελφίας κακοπραγίαν,
ἥτοι κακίαν. καὶ γὰρ αἱ τὴ φύσεως ἐλαττώσεις καὶ ἀφ-
πνώσεις, κακίαι πάντας εἰσὶν. ἡ Ξυμφορὰς, τὰς ἀπ-
τυχίας. εἰδέχεται γὰρ τὰς Ξυμφορὰς τῆς πραγμά-
των ἐκ ἥσων ἀμαθῶς χρῆσθαι, ἡ καὶ τὰς ἀφαιρίας τῆς
ἀνθρώπου.

Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τῆς συν. καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁ-
μοία. ἔπω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες.

Ξυμάχεια. ὁ κοῖλος τόπος. Ἀρριανός. Ὁ ἡ ὑ-
ποπεμόνους αὐτὸν ἐν Ξυμάχεια πνί, βάλλει καὶ νώ-
τε τὸν ἀνθρώπου.

Ξυαλλαγή. ἀμοιβή. ἀξίωμα. συνάντησις.

Ἄλγῃ δ' εἰς δεκάμην τοῦ παρσητάτου,

Ἀνδρῶν γερόντων ἐν Ξυαλλαγῇ λόγῳ.

Σοφοκλῆς. ἡ Ξυαλλαγή, τῇ ὁμιλίᾳ.

Ξυαλλαγή.

Ἦότερα δόλοισι πέθηκεν, ἡ Ξυαλλαγῇ νό-
σῃ;

Νόσσις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθίσι,

Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμεβόμους χρεῖν.

Ξυαόρον. γαμετῖν.

Ξυαυλία. αὐλητὴς πῖς σύμφωνος. ὑπὸ δύο πε-
ρανομόνῃ αὐλαδία.

Ξυαυλίαν. κοινωνίαν. ἡ τέστιν, ὅμῃ ἀπιδυρόμεθα.
Ξυαυλία ἡ καλεῖται, ὅταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ
λέγωσιν. ἡ, ὅταν κιθάρα καὶ αὐλὸς συμφωνῇ. Νόμοι ἡ
καλεῖται οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι.

Ξυαυλίαν ἡ πενήσωμον, Ὀλύμπῳ νόμῳ. Ὀ-
λυμπος αὐλητὴς γέρονε, Μαρσύῳ μαθητῆς, καὶ αὐ-
τὸς δυσυχῆσας ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ δὲ ἐν Ὀλυμ-
πῳ.

1 Ξυμβόλαις. ἔπω τὸς ἀφ' ἧς πλ.] Et hæc leguntur apud Enar-
ratorem Comici loco modo laudato; eademque habet Hesychius.
Ceterum vox Ξυμβόλαις, vel Ξυμβόλαις, apud Græcos quodvis omen
significat, non tantum id, quod ex sternutatione captabatur: un-
de non video, quorū hanc annotatiuncula Suidæ.

2 Θουκυδίδης τὴν ἀπὸ παρμῶν δυσ-
τυχίαν. Hæc, & quæ sequun-
tur, sumpta sunt ex Scholiasta Thucyd. ad lib. I. cap. CXVII.

3 Ξυμάχεια.] MSS. Paris. habent, Ξυμάχεια, per x.

4 Ἀλγῃ δ' εἰς δεκάμην.] Duo hi Senarii leguntur apud Sophoclem
in Ajace, pag. 44. ut Portus observavit.

5 Ἦότερα δόλοισι πέθηκεν.] Tres hi Senarii leguntur apud Sopho-
clem Oedip. Tyrast. pag. 191. & 192. ut Portus etiam monuit. In
versu autem primo redundat vox πέθηκεν, quam Suidas sensus
supplendi gratia de suo addidit. Ea enim apud Sophoclem ex præ-
cedentibus subintelligitur.

Ξυμβόλοις. Sic vocabantur omina, quæ ex
sternutatione captabantur. Ea autem ad Ce-
cerem referebantur.

Ξυμίζασα. Quæ in aliquem incidit. Quæ
cum aliquo congressa est. In nullam enim
fæminam te prudentiorem me incidisse scio.

Ξυμπάθεια. [Attice pro] συμπάθεια. Com-
miseratio. Attici enim & Jones pro σ adhi-
bere solent ξ.

Ξυμπονήσαντα. Illum, qui cum aliquo labo-
res sustinuit.

Ξυμφέρω. Simul fero. Simul gesto. Age nunc
[onus hoc] tecum feram.

Ξυμφορὰν. Sic Thucydides vocat infortu-
nium, sive calamitatem fortuitam; non vero
imprudentiam propriam, per quam res male
gerimus, vel vitium. Naturæ enim defectus
& errores omnino sunt vitia. Vel Ξυμφορὰς,
casus fortuitos, per quos spe nostra frustra-
mur, & voto excidimus. Casus enim fortui-
ti non minus temere ferri solent, quam ho-
minis cogitationes.

Ξύν. Sic Thucydides, pro συν, cum: &
reliqua similiter. Sic & veteres omnes.

Ξυμάχεια. Vallis. Convallis. Arrianus:
Ille vero, cum eum in valle quadam interce-
pisset, a tergo hominem ferit.

Ξυαλλαγή. Commutatio. Permutatio. Con-
folatio. Occursus. Sedatur autem contentio,
nec ulterius progreditur, viris senibus ani-
mos dictis placantibus. Sophocles. Vel Ξυ-
αλλαγή hic significat, colloquio.

Ξυαλλαγή. Commertium. [Sophocles:]
Utrum dolo periit, an vero morbo? Mor-
bis miser periisse videtur, & longo senio con-
fectus.

Ξυαόρον. Conjugem. Uxorem.

Ξυαυλία. Concentus tiliarum. Vel, sonus,
qui auditur, cum duo simul tibiis concin-
nunt.

Ξυαυλίαν. [Proprie,] tiliarum concentum.
[Apud Aristophanem vero, Ξυαυλίαν κλαύ-
σωμον, significat,] Simul lamentemur. Ξυαυ-
λία dicitur, cum duo tibicines simul canunt.
Vel, cum cithara & tibia concinunt. Νόμοι
vero vocantur hymni in Deos.

Ξυαυλίαν πενή. Fletus & lamenta miscea-
mus, Olympi modulationem imitantes. Hic
Olympus fuit tibicen, Marsyæ discipulus,

6 Αὐλαδία.] Hanc lectionem ex MSS. Paris. & Lexico Pho-
tii inedito revocavi. Priores enim Edit. minus recte habent, αὐ-
λῶν.

7 Τυτίην, ὅμῃ ἀπιδυρόμεθα.] Sensus hujus loci est mancus &
mutilus, qui sic suppleri debet, Ἀεττοφάνης. Ξυαυλίαν κλαύσωμον
τυτίην, ὅμῃ ἀπιδυρόμεθα, &c. Referenda enim est hæc nota ad
locum illum Aristophanis initio Equit.

Ξυαυλίαν κλαύσωμον, Ὀλύμπῳ νόμῳ.

Confer articulum sequentem.

8 Ξυαυλίαν πενήσωμον, Ὀλύμπῳ νόμῳ.] Versus hic sumptus est
ex Aristophanis Equitibus, ut & in nota præcedente monuimus.
Apud Aristophanem vero pro Ὀλύμπῳ hodie legitur Ὀλύμπῳ:
sed quod Ionicum est, non Atticum. Quare inserta particula αὐ-
scribendum putem. — κλαύσωμον ἀν' Ὀλύμπῳ νόμῳ. Pro νό-
μῳ porro apud Aristophanem rectius legitur, ὅμῳ.

πος ὅρε το συναυλεῖν, καὶ ἡμεῖς ὁμοῖα καὶ ἄσπορ δὸν μιᾶς Φωνῆς ὀδυρώμεθα. μιμητάμεθα δὲ τῷ θρῆνῳ συναυλίαν Ὀλύμπου. ἔπος δὲ ὁ Ὀλύμπου δὲ Φρυγία τῆς αὐλητικῶν νόμους ἐπέει. ἔγραψε δὲ καὶ θρῆνητικῶν νόμους.

Ξύναυλον. παρ' Ἀριστοφάνη, ξύναυλον βοᾶν, τιῶ μετ' αὐλῶν κωνίω.

Ξυδιενεγκεῖν. συμπράττει. συναγωνίσασθαι. Ὁι δὲ εἶδοντο πύλεμον τὸ πρὸς Λογιστάρδης ξυδιενεγκεῖν σφίσιν. οἱ δὲ διαχίλις ἐπεμψαν.

Ξυδιώεργαν. συνέχευον. συνεπράττειν.

— Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα.

Ξυδιώεργαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολὰς τε καὶ μάχας. Ἀντὶ δὲ, Ξυδιώεργαν. ἔπος Ἀριστοφάνη.

Ξύν δίκη. ἀντὶ δὲ, ἀρετῶν, θύλως. Ξύν δίκη αὐτὰ ἀξίω ἐφη τὴ βασιλέα. Ξύν δίκη. καὶ τὸ πρέπν. Τὰ γέρε τῆτοις Ξύν δίκη νεμέμητο ἐκείτοις.

Ξυναίει. συνάπει. καὶ ξυναερόμενοι, συναπλάμβανόμενοι. Εἰ ξυγχωρήσασιν τὸ πρὸς κομιδὴν γράμμα, ξυναερόμενοι τῇ κατὰ σε πολιτείᾳ.

Ξυνέδημν. ὁμονόησαν. συνεφωνήσαν. Ἀριστοφάνη Νεφέλαις.

— Εἴτα τὸ χροῖον.

Κομῇ ξυνέδημν.

Ξυνέχε. ξυνέβαλε.

Ξυνερχθῆναι. δύτηρηθῆναι. αὐξήθῆναι.

Ξυνενημῶν. σπασσόμενοι. Θυκυδίδης. Τῶν νεκρῶν ὁμοῖ ἐπ' ἀλλήλοις ξυνενημῶν, ὁμοῖ ἦσαν οὐκ ἀνεκταί.

Ξυνένοφον. ὁππνεῖ καὶ συνεπῇ καὶ συνέφελά ὅστιν. Ἀριστοφάνη Ἀναγύρω.

Καὶ ξυνένοφε, καὶ χιμέλια βροχῇ μάλ' ὅτι. καὶ δὲ Νήσοις. Ὡς ἐς τιῶ γῆν κῆρυκα χέτω καὶ ξυνενοφῆα βαδίζῃ. ἀντὶ δὲ, σκυθωπάξουσα.

Ξυνεπιλαβεῖν. ξυναγωνίσασθαι. Πιστὴν Ῥωμαίοις εἶναι τιῶ πόλιν, ὡς Λυκαλλῶ τε ξυνεπιλαβεῖν τοῦ πρὸς Μιθριδάτιον πόλεμον.

Ξυνέρξετε. ἀπαλείψετε. Σοφοκλῆς.

— Οὐ ξυνέρξετ' ὡς τάχος.

Ξύνες. οἶνες. ἀκιστον.

Ξυνέσεως. συνέσεως. Φρονήσεως. Ὁ δὲ πρῶτος ἰσ, καὶ ξυνέσεως δὲ ἦκων, (ἀντὶ δὲ, χαλὰς καὶ ἐπὶ πλείστον) καὶ ἀρετῆς μετὰ ποιείας ἐξέπισταμεν.

Ξυνετέλει τῆς κεφαλῆς. ἔπος ἐπὶ γενικῆς ἀτίθων. Ἐως ξυνετέλει τὴ κεφαλῆς.

1 Μετ' αὐλῶν κωνίω.] Malim, μετ' αὐλῶν κωνίω.

2 Οἱ δὲ εἶδοντο πόλιν.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. 111. de Bell. Goth. cap. xxxiii.

3 Πολλὰ γὰρ δὴ πρ.] Hæc sunt verba Aristophanis Equit. pag. 324. (223. Ed. Baf. P.)

4 Συναπλάμβανόμενοι.] Occasione vocis hujus obiter emendo Helychium v. Συμπεπνῆσαι, apud quem pro ἀντὶ δὲ λαβείας legendum est, ἀντὶ λαβείας, i. e. adjuvare, vel opitulari.

cui & ipsi Musica exitium attulit. Quemadmodum igitur, [inquit,] Olympus tibiæ concentum invenit; sic etiam nos lamenta misceamus, & tanquam una voce lugeamus. Vel, lugendo imitemur concentum Olympi. Hic Olympus in Phrygia modos tibiæ invenit: idemque modos lugubres scripsit.

Ξύναυλον. Cum tibiis conjunctum. Apud Aristophanem, ξύναυλον βοᾶν, significat vocem cum tibiæ cantu conjunctam.

Ξυδιενεγκεῖν. Aliquid facientem vel gerentem adjuvare. Opem ferre. Illi vero eos rogarunt, ut sibi bellum adversus Longobardos gerentibus opem ferrent. Illi igitur duo millia militum miserunt.

Ξυδιώεργαν. Laboris socii fuerunt. Simul pertulerunt, vel sustinuerunt. Multas enim molestias, incursionesque hostiles & pugnas nobiscum sustinuerunt. Sic Aristophanes.

Ξύν δίκη. Jure. Merito. Pro meritis. Regem hæc merito postulare dixit. Et iterum: Singulis munera pro meritis distributa fuerunt.

Ξυναίει. Connectitur. Conjungitur. Et ξυναερόμενοι, adjuvantem, opitulantem. Si con-cesserimus literas de te allatas. * * * * *

Ξυνέδημν. Inter nos convenit. Consensimus. Aristophanes: Tandem vero inter nos convenit.

Ξυνέχε. Commisit.

Ξυνερχθῆναι. Feliciter successisse. Auctum fuisse. Crevisse.

Ξυνενημῶν. Coacervatorum. Accumulatorum. Thucydides: Cadaverum accumulatorum factor intolerabilis erat.

Ξυνένοφον. Cælum est nubilum, vel nubilus obductum. Aristophanes Anagyro: Et cælum est nubilum, & Jupiter magno cum fragore hyberna tonitrua edit. Et ξυνενοφῆα, vultum habens nubilum, vel tristem. Idem in Insulis: Quam demisso in terram capite & núbilo vultu incedit.

Ξυνεπιλαβεῖν. Adjuvare. Opem ferre. Urbem illam Romanis fidelem esse, eamque Lucullo bellum contra Mithridatem gerenti opem tulisse.

Ξυνέρξετε. Coercebitis. Concludetis. Sophocles: Non concludetis quam celerrime.

Ξύνες. Intellige. Audi.

Ξυνέσεως. Intelligentiæ. Prudentiæ. Ille vero mitis erat, & singulari prudentia præditus, & virtutis studiosissimus.

Ξυνετέλει τὴ κεφαλῆς. Caput ei contritum est. Sic [Attici] cum genitivo ponunt. Donec ei caput contritum est.

5 Συναερόμενοι τῇ κατὰ σε πολιτείᾳ.] Sensus horum verborum, ob fragmenti brevitatem, est admodum obscurus: quæ ratio est, quare eorum versionem prætermiserimus.

6 Ἀριστοφάνη Νεφέλαις.] Pag. 127. (62. 63. Ed. Baf. P.)

7 Ξυνερχθῆναι.] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 8.

8 Ξυνενημῶν.] Scribe, ξυνενημῶν, per duplex ν.

9 Σοφοκλῆς.] Ajace, pag. 35. ut Portus monuit.

Ξυθύνετις. ἀρετικῶς. δηλονότις ὅ, 219. 8.

Ξυνήγαγε. συνήρυσεν. ¹ Ἀεισιφάνης Ἀχαρνέσσι. Πόσιν χρόνιον τὸ πρῶτον συνήγαγε. πρὸς Κλεονόμην.

Ξυνήϊα. ² κοινὰ χρήματα.

Ξυνήϊα. ἐνόησα.

Ξυνήϊετο. συνηυφραίνετο.

Ξυνήϊετο. ἐνόησε.

Ξυνήϊσι. συνέρχοντο.

Ξυνήϊσι. ὑπονοεῖς. ³ Ἀεισιφάνης Πλάτῳ.

Εἴτ' ἢ Ξυνήϊσι τίλιν ἐπίνοντο τῷ Θεῷ.

Ξυνήϊον. ἡκον.

Ξυνήϊμα. ὑπομήματα. ⁴ Σοφοκλῆς. Οἱ τὰ Θεσέως Πειρίδην τε καὶ ταῖς πύλαις Ξυνήϊμα, ἀπὸ τοῦ αἰσίου ἀλλήλους πρὸς τὸ εἰς ἄλληλα καὶ ἀσέως. καὶ αὐτοῖς. Ὡς τὸν Ξυνήϊμα αὐτοκράτορα τῶν ἐπευφρόνησεν ὁ στρατός. † Οὐκ ἀφ' ἐνὸς Ξυνήϊματος, ἀλλὰ διεσπασμένως, καὶ ἐκ εἰς ἐν Ξυνήϊμαςαν τὸ βόη. Ξυνήϊμα. Dato signo. Ex composito.] *Velut ex composito universus exercitus eum Imperatorem salutavit.* † *Non ex composito, sed confuso & dissono clamore.*

Ξυνόδεχος. ⁵ ξενόδεχος.

Ξυνόν. κοινόν.

Ξυνόπαδες. ὁ ἐπόμενος, καὶ ἀκολουθῶν.

Ξυνόσια. τὰ ἔργα. τῇ πείρᾳ.

—Ταῦτ' ὅτιν, ὡς ξέν, ἢ λόγῳ

Τιμώμεν, ἀλλὰ τῇ Ξυνόσια πλέω.

Σοφοκλῆς.

Ξυνωμοσία. ἡ ὁρκωμοσία.

Ξυνωμοτής. συστασιαστής.

Ξυνωμοτής ὢν, καὶ Φρονῶν τυραννικῶς.

Ξυνωμοτῶν. ⁷ Ξυνωμοτῶν πεποιημένων. τέτρε, πέντε δι' ὅρων δόντων ἑαυτοῖς, καὶ συνήϊας καὶ πινῶν πεποιημένων ἐπὶ καὶ ἀλύσει πινῶν. Ἀεισιφάνης ⁸ Βοηθεῖ, ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπομα Ξυνωμοτῶν.

Ξυνωρίς. ⁹ τὸ μὴ πλῆρες ἄρμα, ἀλλ' ἐκ δύο ἵππων συνεζυγμένων. ὁ μὲν δὲ φρον καλῶσι.

Ξυνωρίς. συζυγία. ἡ ἄρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζυγμένων.

Ξυν ¹⁰ τὰς Θεῶν πᾶς καὶ γὰρ καὶ δέ. ἀπὸ τοῦ Θεοῦ βελομένη καὶ τὰ κακὰ μεδίσα) εἰς τέρψιν.

Ξυπεταίων. ¹¹ δῆμος τὸ Κεκροπίδος Ξυπεταίων. ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταίων.

¹ Ἀεισιφάνης Ἀχαρνέσσι] Pag. 374. (164. Ed. Baf. P.) ubi sic legitur:

Πόσιν ὅ τ' πρῶτον χρόνιον συνήγαγε;

² Ξυνήϊα. κοινὰ χρήματα] Ex Scholiasta Homeri ad Il. A. v. 114.

³ Ἀεισιφάνης Πλάτῳ] Pag. 6. (4. Ed. Baf. P.)

⁴ Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 322. 323. ut Portus monuit. Ibi autem locus hic recte sic distinguitur & legitur:

Οὐδ' ὅτι Θεῶν.

Πειρίδην τε καὶ ταῖς πύλαις Ξυνήϊμα.

Scholiasta: Ξυνήϊμα. οἷον ὑπομήματα τὸ πέντε, καὶ ὅντο αἰσίου ἀλλήλους πρὸς τὸ εἰς ἄλληλα καὶ ἀσέως.

⁵ Ξυνόδεχος] MSS. Paris. habent, ξυνόδεχος, per x in syllaba ultima. Sed utraque scriptura usu recepta est.

Ξυνόδετος. Lecti socius. Maritus. At cum est foemininum, scribitur ξυνδόνετις, per u.

Ξυνήγαγε. Coëgit. Contraxit. Aristophanes *Acharnensibus*: *Quanto tempore podicem contraxit?* De Cleone hæc dicuntur.

Ξυνήϊα. Pecunia publica.

Ξυνήϊα. Intellexi. Sensi. Animadverti.

Ξυνήϊετο. Gaudii particeps erat. Aliquo lætante simul lætabatur.

Ξυνήϊετο. Sensit. Animadvertit. Observavit.

Ξυνήϊσι. Cocunt. Conveniunt.

Ξυνήϊσι. Sentis. Percipis. Intelligis. Aristophanes *Pluto*: *Atqui non intelligis mentem Dei.*

Ξυνήϊον. Audiebam.

Ξυνήϊμα. [Pacta. Conditiones, quæ inter aliquos convenerunt. Interdum,] monumenta pacti, vel fœderis. Sophocles: *Ubi sita sunt monumenta fœderis inter Theseum & Pirithoum initi.* Fœderis nimirum, sive pacti, quod illi data ultro citroque fide inter se fecerunt de descensu ad Inferos. [Et δὲ τοῦ Ξυνήϊμα. Dato signo. Ex composito.] *Velut ex composito universus exercitus eum Imperatorem salutavit.* † *Non ex composito, sed confuso & dissono clamore.*

Ξυνόδεχος, Idem quod ξενόδεχος. Hospes. Sive, qui hospites excipit.

Ξυνόν. Idem quod κοινόν. Commune.

Ξυνόπαδες. Qui aliquem sequitur. Comes.

Ξυνόσια. Congressu. Re ipsa. Ipsa experientia. Sophocles: *Hæc, hospes, ne magnificentius a me dicta esse putes, quam pro rei veritate.*

Ξυνωμοσία. Conjuratio.

Ξυνωμοτής. Conjuratus. Homo factiosus. Seditiosus. *Cum esset seditiosus, & tyrannidem affectaret.*

Ξυνωμοτῶν. Illorum, qui conjurarunt. Sive illorum, qui jurejurando interposito fidem sibi mutuo dederunt, & fœdus inter se fecerunt, ad aliquos evertendos. Aristophanes: *Opem mihi feratis, qui verberor a conjuratis.*

Ξυνωρίς. Bigæ. Sive, currus, cui bini tantum equi juncti sunt: quem nunc δίφρον vocant.

Ξυνωρίς. Equi bijuges. Vel, currus, quem bijuges equi trahunt.

Ξυν ¹⁰ τὰς Θεῶν πᾶς καὶ γὰρ καὶ δέ. *Cum Deo quilibet & ridet & luget.* Id est, Deo volente vel ex malis voluptatem percipiamus.

Ξυπεταίων. Xypetæonensis. Xypetæa est populus Tribus Cecropidis: cujus popularis dicebatur Ξυπεταίων.

⁶ Ταῦτ' ὅτιν, ὡς ξέν.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem Oedip. Colon. pag. 273. ut Portus monuit.

⁷ Ξυνωμοτῶν. Ξυνωμοτῶν ππ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 301. (103. Ed. Baf. P.)

⁸ Βοηθεῖ, ὡς ὑπ' ἀνδρῶν.] Ut versui modulus constet, scribendum est, πεπονηθεῖ, ὡς &c. Sic enim legitur apud Aristophanem loco laudato.

⁹ Ξυνωρίς. τὸ μὴ πλῆρες ἄρμα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Nubes, pag. 123.

¹⁰ Ξυν ¹⁰ τὰς Θεῶν πᾶς καὶ γὰρ καὶ δέ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace*, pag. 23. ut Portus monuit.

¹¹ Ξυπεταίων.] Scribendum esse, Ξυπεταίων, ex iis, quæ sequuntur, patet. Confer Meurf. de Pop. Att. v. Ξυπέτι.

Ξυρεῖ γ' ἐν χρεῖ, ὥστε μὴ χαίρειν πινά. ἀντὶ τῆς
μέχρ' αὖ βάθος διεικνέται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὸ γ' ἵνα, *παρέλκον*.

Ξυρήκης. ὁ χειρῶν ἢ ξυρήσιμος.

Ξυρησιμός.

Ξυρίδες. ³ χαμπάκια, ⁴ ζυγάδια, ἢ ἄλλο τι ὑ-
πόδημα Ἀφροδῶν.

Ξυρὸς εἰς ἀκόντιον. παροιμία πρὸς τὴν ἐν βέλῳ)
τυγχάνοντα. ὁμοία τῇ, "Ὀνος εἰς ἄχρεα.

Ξυρὸς. τὸ ἐργαλεῖον.

Ξυρεῖ ἀκμῆς. τῆς ὀξυτάτης, ⁶ χ' ἡ λεπτότης τῆς
σιδηρίας.

Ξυσίλῳ. σύντροφος. συνδιαμητής.

Ξυσθύσω. ⁷ σὺν σοὶ ὀπίσω τῶν ἐρωπ. Σὺ μετὰ-
φορεῖς τῆς κρεῖων.

Ξυστάρχης. ⁸ ὁ γυμνασίου ἀρχὴς.

Ξυστίδα. λεπτὸν ὕφασμα. περὶ δόλαιον. ἢ ξυστίδα,
τὸ παχὺ ἱμάτιον.

Ξυστίς. ⁹ χιτὼν ποδῆρης γυναικείος. οἱ γ', βαρκιὸν
ἐνδυμα ἐπιδυοποιμηδόν, ἢ ἔχον ὀπιπόρημα. οἱ γ',
τὸ λεπτὸν περὶ τὸ ἐξυδά. ἰδίως γ' τὸ τῆς βαρ-
δῶν ἐνδυμα.

Ξυστίς ¹⁰ λέγει τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἥνιοχοι μέ-
χρ' αὖ νῦν φορεῖσι πομπεύοντες. χρεῶνται γ' αὐτὰς ἢ
οἱ βαρκοὶ βασιλεῖς.

Ξυστίδα. περὶ παροξυτόνως οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀριστοφάνης
Νεφέλαις.

"Ὡς τὸ Μεγακλῆς ξυστὶδ' ἔχων.

ἔστι γ' ἱππικὸν ἐνδυμα, ὡς ἐνταῦθα Ἀριστοφάνης. οἱ
γ' τὸ ἀκόντιον εἶπον.

Ξυστόν. δορυλλιον. ἀκόντιον. ἢ τὸ τέλειον δόρυ. ἢ ὁ
τόπος, ἐνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζοντο. Ἀρριανός. Γὰρ
σημεῖα τῶν ἐπιλέκτων στρατῶν αἰετοὶ, εἰκόνες βασιλῆων,
τέμματα, πάντα χρυσοῦ, ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῶν ἡρ-
μυρωμένων.

Ξυστός. ὁ ἐξεσμένος.

Ο Α.

Ο Α.

Ο' Α. ἀκροδύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερέες. ὁ-
πώρα.

Ὁαρίζω. τὸ γυναιξί λαλῶ. ὁαρος γ', ἡ ὁμιλία.

¹ Ξυρεῖ γ' ἐν χρεῖ. Est Senarius Jambicus, qui legitur apud So-
phoclem in *Ajace*, pag. 47. ut Portus etiam observaverat.

² Τὸ γ' ἵνα, *παρέλκον*] Imo, non redundat. Vide ipsum So-
phoclem.

³ Ξυρίδες] Confer Nostrium supra v. Ἀναξυρίδες.

⁴ Ζυγάδια] Sic habet optimus MS. A. At in MSS. B. C. item-
que in Editt. prioribus, & Lexico Photii inedito, legitur ζυγάδια: quod corruptum esse existimo.

⁵ Ξυρεῖ ἀκμῆς] Confer Nostrium supra v. Ἐπὶ ξυρεῖ.

⁶ Καὶ ἡ λεπτότης] Malim, ἢ λεπτότης.

⁷ Ξυσθύσω. σὺν σοὶ ὀπί. Hæc sumpta sunt ex Scholiasta ine-

Ξυρεῖ γ' ἐν χρεῖ. Radit enim ad cutem usque,
ne quis gaudeat. Vel, alte penetrat, ne quis
latetur. Vox vero πινά redundat.

Ξυρήκης. Qui tonsura opus habet. Vel, qui
radi & tonderi potest.

Ξυρησιμός. Rasura.

Ξυρίδες. Xyrides. Genus quoddam calceo-
rum, quod etiam campagia & zygabdia ap-
pellabatur.

Ξυρὸς εἰς ἀκόντιον. Novacula in cotem. Pro-
verbium in eos, qui votorum compotes fiunt.
Simile huic est alterum proverbium: *Asinus
in paleas*.

Ξυρὸς. Novacula.

Ξυρεῖ ἀκμῆς. Aciei novaculæ. Sive, acutif-
simæ & tenuissimæ partis novaculæ.

Ξυσίλῳ. Convictor. Qui victum cum ali-
quo communem habet.

Ξυσθύσω. Una assabo & torrebo. Amore
scilicet. Metaphora ducta est a carnibus.

Ξυστάρχης. Gymnasii præfectus es.

Ξυστίδα. Xystidem. Tenuem vestem. Pal-
lium. Amiculum. Item, vestimentum crassum.

Ξυστίς. Xystis. Tunica muliebris talaris. Alii
vero dicunt esse vestimentum tragicum, ad
usum Scenæ comparatum, & habens fibulas,
quibus constringeretur. Alii vero, vestimen-
tum tenue: ab ἐξυδά, i. e. rasum esse. Proprie
vero significat indumentum Tragædorum.

Ξυστίς. Sic vocatur vestis crocata, quam au-
rigæ etiam nunc in pompa [Circensi] ge-
stant. Eadem vero etiam utuntur Reges
Tragici.

Ξυστίδα. Xystidem. Sic Attici cum acuto in
antepenultima vocem hanc scribunt. Aristo-
phanes *Nubibus*: *Tanquam Megacles xystidem
habens*. Est enim indumentum equestre, ut
hic Aristophanes [vocem illam accepit.] A-
lii vero jaculum ita vocarunt.

Ξυστόν. Parvum hastile. Parva hasta. Jacu-
lum. Item, hasta justæ magnitudinis. Item,
locus, in quo exercentur athletæ. Arrianus:
Signa legionum sunt, aquilæ, imagines regia,
*coronæ, eaque omnia aurea: quæ hastilibus
argento illitis sublimia gestabantur.*

Ξυστός. Rafus. Politus.

Ο' Α. Genus fructus arborei, malis parvis
simile: [quod Latine *sorbum* dicitur.]

Ὁαρίζω. Cum mulieribus colloquor. Ὁα-
ρος enim colloquium significat.

Comitit στωμα Ιηδ.

2. Οαι των ἱματιων. Αριστοφάνης Δαι-
ταλευσιν. Ὁτε τας σας ισας εποιησατο.
Οι γαρ Παλαιοι και ταυταις οἷος δερ-
μα προσεραπτον ἡα ἡκιστα τρι-
βοιντο. Photius.

dito ad *Lysistratam* Aristophanis. Locus enim Comici, quem Sui-
das hic explicat, exstat in modo dicta fabula, pag. 889.

⁸ Ξυστάρχης] Potius, ξυστάρχης, cum circumflexo in ultima.

⁹ Ξυστίς. χιτὼν ποδῆρης γυναικ. Photius in Lexico inedito: Ξυ-
στis, γυναικίον τι ἐνδυμα ἐπὶ περικλυμένη, ὡς δὲ ἄλλοι ποιεῖσιν ἄλλοι τι
τῶν Κομικῶν, καὶ Ἀνφάνης ἐν Εὐπλῆει. ἔστι μὲν τοι καὶ τετρακῶν τι
ἐνδυμα ἢ περικλυμένη, ὡς Κορτίνῳ ἐν Ὄρει. ἔστι γ' καὶ ἱππικὸν
ἐνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Eadem legas apud Harpo-
cratorem.

¹⁰ Ξυστίς λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμ.] Ex Scholiasta Aristophanis
ad *Nubes*, pag. 127. (63. Ed. Baf. P.)

Ὁ αἰσχυρὸς. ἀφ' ὁλοισμοί.

Ὁ αἰσχυρὸς. ἡ γυναικώδης ὁμιλία.

Ὁ δελίος ἄρτος.

Ὁ δελός. ἢ δελίσιος, ἢ σούδα. Ξενοφῶν. Ἐπα-
ταξεν ἐνδόν ὁ βυπέρω τις δελίσιος ἀφ' ὁλοισμοί. ἢ μι-
κρὸν τῷ ἐγγυτάτω. ἢ παροιμία. Τὸ θερμὸν δ' ὁ δελός.
ἐπὶ τῷ ἄλ' ἡμεῖς ἀντὶ τῷ κρείττονων ἀρετῶν.

Ὁ δολός. ὁ τόκος. εἶδος νομισματῶν. Ὁ δολός ὅ-
τι Ἀθηναίοις ἔξ' ὅτι χαλκῶν. ὁ δ' ὅτι χαλκός,
λεπτὸν ἐπὶ α'. τὸ δ' ὅτι τάλαντον δ' ἀργυρίων τῷ νῦν,
τίσας, ἢ νομισματῶν ἢ ἢ ἢ. ἢ ὅτι μὴ ἐξηκο-
στὸν ὅτι δ' ἢ τάλαντος. τὸ δ' ὅτι τάλαντον δ' χρυσῶν ἐξα-
πλάσιον ὅτι.

Ὁ δολός. κορινθίους τὴν Βυλὴν ἀναλαβὼν ἐλάλυ-
σα. Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τῆς συναρπάσεως ἡμεῖς, ἢ κα-
φίταις, ἢ μετεωρίταις, εἰς ἑαυτὸν τῇ δινοίᾳ ἔπεισαι
ῥέπειν. Ὁ δολός ὅτι εἶναι, ἢ χαλκῶν φόβος. Ὁ
δ' ὅτι Ἰουστινιανὸς, τῷ ἀργυρῶν ἑκατὸν ἐνὸς στατήρης
χρυσὸς ἀργυρίου τοῖς συμμέλλουσιν εἰσπράττειν δέκα
ἢ ἀφ' ὁλοισμοί δολός, αὐτὸς ἐπιτεχνώμενος κέρδι οἰ-
κείᾳ, π' ἢ ῥ' ὁ μόνος ἑκατὸν ἢ στατήρης διατάξας δι-
δοῦναι δολός. ἢ αὐτὸς, ὁ Ἀριστοφάνης. φέει, ὡς μέγα
δύνατον πανταχῇ δὲ δολός. ἀφ' ὅτι ὁ λεγόμενος,
ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῷ στήθεϊ δύο δολοὺς βάλλουσι.
λέγεται ἢ τάλαντον, τῷ στρατηγῶν βλακείας χά-
ριν ἀποσιδέντων. ζήτῃ περὶ Ὁ δολός ἐν τῷ Ἀσ-
πείᾳ.

soluerent. Simul etiam ad duos obolos, qui Judicibus dari solebant. Merces enim judicia-
lis initio erant duo oboli: sed postea] tres oboli, Strategis adulationis causa duobus o-
bolis tertium adjicientibus. De Obolo quære etiam in v. Ἀσπείᾳ.

Ὁ δολοστατὴς. ἢ ἀντὶ τῷ, δανείζῃ. Ἀσπείᾳ. Ὁ δ' ὅ-
τι οἱ πολλοὶ ἐλάττωσαν τόκον λογίζαντο σοι, ἢ ὅσον
ἔτοι δολοστατῆντες τῷ ἄλλῳ παράττειν. ἔλεγον ὅ-
τι δολοστατῆς τῷ δανειζέσθαι ὡς ὕψιστος, ἢ ἢ Κω-
μῶν.

Ὁ δολοστατῆς. ἢ χρησμὸς Πυθίας.

Ὁ βόλομαχός, μὴ δίδω δ', ὁ μὴ θέλω.

1 Ὁ αἰσχυρὸς. γυναικώδης ὁμιλία. Vide alios Grammaticos, qui vo-
cem hanc rectius & clarius exponunt. Confer item Nostrum su-
pra v. Ἀσπείᾳ.

2 Ξενοφῶν] Hellenic. lib. vii. pag. 416.

3 Βυπέρω] Vide Suidam supra v. Βυπέρω, & v. Βυπέρω.

4 Ὁ τάλαντος] Vide Salmat. de Usuris, pag. 581.

5 Ἐξ ἰσχυρῶν] Atqui, obolus octo continebat chalcos, testi-
bus Herone & Polluce, quos potius sequor. Vide Scriptores de Re
Nummaria Antiquorum.

6 Τὸ δ' ὅτι τάλαντον δ' ἀργυρίων τῷ νῦν, τίσας, ἢ ἢ. Locum
hic & mutilus est & corruptus, qui in Lexico Photii inedito sic
legitur: Τὸ δ' ὅτι τάλαντον δ' ἀργυρίων ἀπὸ τῷ νῦν ποσῶν, ἢ νο-
μισματῶν ὅτι δ' ἢ. In MSS. Paris. vox νομισματῶν non inte-
gris literis, sed per compendium scripta est; ita ut casus, sive ter-
minatio ex sensu ei accommodanda sit. Hoc autem ideo mo-
neo, ne quis existimet, genitivum νομισματῶν, qui in omnibus
quidem Editt. reperitur, sed a sensu hujus loci alienus est, in co-
dicibus etiam MSS. expresse contineri. Quod autem ad ipsam
rem attinet; de ea accuratius hic agere non est instituti nostri; sed
remittendi sunt Lectores ad eos Auctores, qui de Re Nummaria
Antiquorum ex professo scripserunt.

7 Τὸ πάντων. τὸ δ' ὅτι τάλαντον δ' ἀργυρίων ἐξαπλάσιον. Locum hunc
ex MSS. Paris. & Lexico Photii inedito supplevi, qui in prioribus
Editt. male sic legitur, ἢ τάλαντον δ' ἀργυρίων ἐξαπλάσιον ἰσχυρῶν.

8 Ὁ δολός κορινθίους τὴν Βυλὴν. Aristoph. Equit. pag. 318. (218.
Ed. Basf. P.)

Ὁ αἰσχυρὸς. Colloquia.

Ὁ αἰσχυρὸς. Confabulatio vel colloquium
cum muliere.

Ὁ δελίος ἄρτος. Panis verubus tostus.

Ὁ δελός. Veru. Verutum. Et δελίσιος, ve-
ruculum, subula. Xenophon: *Intus quidam
ingenti veru femur proxime stantis penitus
transfodit.* Et proverbium: *Calidam veru
partem.* Dicitur de iis, qui deteriora pro me-
lioribus eligunt.

Ὁ δολός. Obolus. Genus usurae & numif-
matis. Obolus autem apud Athenienses valet
sex chalcos: chalcus vero, minuta vii. Ta-
lentum vero argenti est [librarum] quatuor,
quales nunc receptae sunt, & nummorum
octo, vel sex. Mina autem est sexagesima pars
talenti. Talentum vero auri fescuplo majus est.

Ὁ δολός κορινθίους τὴν Βυλὴν. *Oboli unius corian-
dris toto senatu in partes meas pertracto, ve-
ni.* Aristophanes. Vel [ἀναλαβὼν hic signifi-
cat,] cum multos [Senatorum] in senten-
tiam meam rapuisssem, eosque spe crexisssem,
& benevolentiam studiumque eorum mihi
conciliaissem. Oboli autem sunt, quos nunc
vocamus folles. *Justinianus Imperator, cum
prius argentarii ducentos & decem obolos, quos
folles vocant, pro uno statere aureo dare so-
lerent iis, qui cum ipsis contrahebant, ipse pri-
vati compendii gratia centum tantum & octo-
ginta obolis unum staterem commutari jussit.*

Et iterum Aristophanes: *Heu, quantam ubi-
que vim habent duo oboli.* Respicit nimirum
ad duos obolos, qui mortuis in os indi so-
lebant, [ut haberent, unde Charonti naulum
Judicibus dari solebant. Merces enim judicia-
lis initio erant duo oboli: sed postea] tres oboli, Strategis adulationis causa duobus o-
bolis tertium adjicientibus. De Obolo quære etiam in v. Ἀσπείᾳ.

Ὁ δολοστατὴς. Fœneratur. Fœnore dat. Ly-
fias: *Neque si multo minorem usuram quis
imputet, quam hi fœneratores ab aliis exi-
gunt.* Ὁ δολοστατῆς autem vocabant fœnera-
tores, ut Hyperides & Comici.

Ὁ δολοστατῆς. Fœnerator. † Oraculum Py-
thiae: *Quod volo, da: ne vero des, quod nolo.*

Ὁ δολός κορινθίους τὴν Βυλὴν ἐλάλυ-
σα.

9 Ὁ δ' ὅτι Ἰουστινιανὸς τῷ ἀργυρῶν ἑκατὸν ἐνὸς στατήρης
χρυσὸς ἀργυρίου. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ὁ-
λας] Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. cap. xxv. quæ etiam le-
guntur supra v. Κέρμα.

10 Ἀριστοφάνης] Rapis, pag. 217. (136. Ed. Basf. P.) ubi sic
legitur:

Φῶ, ὡς μέγα δύνατον πανταχῇ δὲ δολός.

Sed syllaba in hoc versu redundat; cui modulus suus constabit, si
τὸ φῶ abjiciatur. Potest enim vox ista salvo sensu abesse.

11 Διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τῷ νεκρῷ ἐπὶ τῷ στήθεϊ δύο
δολοὺς βάλλουσι. Aristophanis sic habet: *Ἀμὲν ὦν ἀφ' ὅτι τὸ λεγόμενον, ὅτι τῷ νεκρῷ
ἐπὶ τῷ στήθεϊ δύο δολοὺς βάλλουσι. καὶ ὅτι τὸ δικαστὴν μισθῶσαι
δύο δολοὶ ἵσαν. ὕστερον δ' ἢ τῷ τάλαντον, τὸ τῷ στρατηγῶν βλακείας
χάριν ἀποσιδέντων.* Hinc Suidas supplendus est.

12 Ὁ δολοστατῆς. ἀντὶ τῷ δαν.

13 Οὐδ' ἂν οἱ πολλοὶ ἐλάττω. Scribe, ut habet Harpocratio, ὅτι
ἂν εἰ πολὺ ἐλάττωσαν τόκον λογίζαντο π.

14 Ὁ δολοστατῆς τῷ δανειζέσθαι. Vide Salmat. de Usuris, pag.
582. 583.

15 Ὁ δολοστατῆς. χρησμὸς Πυθίας. Ὁ βόλος. Scribe & distin-
gue. Ὁ δολοστατῆς. † Ὁ βόλομαχός, μὴ δίδω δ', ὁ μὴ θέλω.
χρησμὸς Πυθίας. Caterum, historia, ad quam Oraculum hoc per-
tinet, refertur a Suida supra v. Ἀπικλείδης: ubi vide, quæ nota-
vimus.

Ὁ δολός

ρος τοῦ θύεσθαι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὰν οἶν, ὦ Δάματερ Ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέρωτον
Μόχον.

Ὀρχνα. ἄχρεάδες. ἢ ἄπια.

Ὀδάξ. τοῖς ὀδῶσιν ἐνδεδιγμένος.

Ἄδωνες, ἄγε, λέγε, πῶς ἔλαβέ σε μέγας

Ἐς αἶδος; Ἐλαβέ με κύνος ἄχρειον ὀδάξ.

Ὀδαξισμός. κνησμός, καὶ ὀδόντων τρισμαί.

Ὀδαῖα. τὰ ἐφόδια.

Ὀδαῖναθ. ὁ Συρία. ἕτος τὰ φιλοσόφῳ
Πλευτάρχῳ συνών, Σπειῶν ἐνεπίμπλα τὰς τῆ δι-
δασκαλίας ἀφ' ἧς εἶα τὸ λόγον ἀνύτειν συμ-
ποδίζομενος. ἀλλὰ πρὸς σῆμα τὸ ἀληθὲς ἐνδέ-
σθαι ὡς ὁ Ὀδαῖναθος. ἔκκειν δὲ οἷον οἷον ἐκείνου ἡξί-
α τὸ φιλοσοφῶν ἐρωτᾶσθαι, ἐν δὲ Σπικρέσσει ἐκείνου τὸ
τυχεῖος ὅτι. μάλιστα ἢ χαλεπὸν καὶ ἐγὼς πὶ ἀδύνατον
εἶναι πρὸς τοῦ πὶ λέγειν, ἢ φρονεῖν, ἀνδρώπης ὄντας.

sibile esse, nos, homines cum simus, de Diis aliquid dicere vel sentire.

Ὀδὲ ἐγώ. αὐτὸς ἐγώ.

Ὀδὲ πῆ. ἀντὶ τῆς, ἄλλος δὲ πῆ.

Ὀ δεινα χαλός. ἢ ἴδιον ἐρεῶν ὡς, τὸ πὰ τῆς
ἐρεῶν ὀνόματι γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ φύλλοις
δένδρων, ἕτως, Ὀ δεινα χαλός. ὁ δεινός, τὰ δεινὰ,
τὸ δεινὰ.

Ὀδηγία. ἡ ἀποπομπή.

Ὀδοποιῶ. δρομική.

Ὀδηθός. ὄνομα κύριον.

Ὀ Δίωνος. ὁ ὅς Δίωνος.

Ὀδησός. ὄνομα πόλεως.

Ὀδός. ὄνομα κύριον.

Ὀ Διὸς Κόρινθος. παροιμία ἐπὶ τῆς πάλας μὲν
ἐπ' ἐραχνοσάντων, ὑπερὸν δ' ὁ χαλῶς ἀπαλλάσσαντων.

Ὀδότης. ὁδοιπόρος.

Ὀδμή. Σπυροῦ. ὁσμή.

Ὀδομάντες. ἔξνος ὁρακίων. ἢ Ἀριστοφάνης

Τίς τ' Ὀδομάντων τὸ πῆος Σπυροῦ ἔλακεν;
ἀντὶ τῆς, ἔπλεον;

Ὀδός. ἑδός. ὁ Σοφοκλῆς. Ἐπεὶ δ' ἀφίκετο τὸ χα-
ταφράκτιον ἑδόν, (τῆς τῆς Φλίου) χαλκοῖσι γῆθεν
ἐρριζωμένον. πρὸς τῆς ἑδὸς Φησί.

Ὀδός. ὁ Δημοσθένης ἐν τῇ ἑξῆς Ἀειπερέτης. ἢ
ἐν ὀδῇ χαλῶν. ἀντὶ τῆς, ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρῳ. τοῖς

1 Ὀρχνα] Sic habet MS. A. itemque Photius in Lexico inedi-
to. At priores Edit. minus recte, Ὀρχνα, absque γ.

2 Ἄδωνες, ἄγε, λέγε.] Vide nos supra ad v. Ἀγε, ubi hic ipse
locus legitur.

3 Ὀδαῖναθος. δὲ Συρ.] Hæc descripta sunt ex Damascio.

4 Οὐκ ἐν δὲ οἷον οἷον ἐκείνου ἡξί-
α τὸ φιλοσοφῶν ἐρωτᾶσθαι, ἐν δὲ Σπικρέσσει ἐκείνου τὸ
τυχεῖος ὅτι. μάλιστα ἢ χαλεπὸν καὶ ἐγὼς πὶ ἀδύνατον
εἶναι πρὸς τοῦ πὶ λέγειν, ἢ φρονεῖν, ἀνδρώπης ὄντας.

5 Ἰδίον ἐρεῶν ὡς, τὸ π.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Acharnens.*
pag. 378. (167. Ed. Bas. P.) Vide nos etiam supra, ad v. Καλοῖ,
ubi de more hoc Veterum plura notavimus.

*Ejus parandi causa per viam hanc in vicinum
aliquem locum abit.* Et Ἐπόγμους Δημήτηρ, Ce-
res messis Præses. In Epigrammate: *Ovem,
Ceres messis Præses, & vitulam cornibus ca-
rentem, [tibi immolo.]*

Ὀρχνα. Pyra sylvestria, vel simpliciter, pyra.

Ὀδάξ. Mordicus. *Diogenes, age, dic, quo
fato correptus ad Orcum descendisti? Sævo
canis morfu perii.*

Ὀδαξισμός. Dentium pruritus. Item, den-
tium stridor.

Ὀδαῖα. Viatica. Quæ ad iter faciendum
sunt necessaria.

Ὀδαῖναθ. Odænathus Syrus, Plutarchi
Philosophi auditor, quæstiones difficiles ma-
gistro disputanti identidem proponebat, nec
orationem absolvi sinebat, dicentem semper
interpellans. Ad intelligendam autem veri-
tatem minus perspicax erat Odænathus. Non
censebat autem philosophum de quibuslibet
rebus interrogandum esse, nec eum de qua-
vis re ex tempore respondere debere. In
primis vero difficile & propemodum impos-

Ὀδὲ ἐγώ. Ille ego. Ipse ego.

Ὀδὲ πῆ. Alius vero quidam.

Ὀ δεινα χαλός. Hic vel ille formosus. Mos
erat amatorum, nomina amasiorum scribere
in parietibus, vel foliis arborum, hoc modo:
Hic vel ille formosus. Genitivus est δεινός;
Dativus, δεινῷ; Accusativus, δεινά.

Ὀδηγία. Deductio per viam.

Ὀδοποιῶ. Dativo jungitur. Viam facio.

Ὀδηθός. Odethus. Nomen proprium.

Ὀ Δίωνος. Qui est Dionis.

Ὀδησός. Odessus. Nomen urbis.

Ὀδός. Odus. Nomen proprium.

Ὀ Διὸς Κόρινθος. Jovis Corinthus. Prover-
bium in eos, qui olim quidem felices fue-
runt, sed postea rem male gesserunt.

Ὀδότης. Viator.

Ὀδμή. [Ionice pro] ὁσμή. Odor.

Ὀδομάντες. Odomantes. Gens Thracica. A-
ristophanes: *Quis Odomantum penem depila-
vit? Vel, vulsit.*

Ὀδός. Idem ac ἑδός. Limen. Sophocles:
*Postquam pervenit ad præruptum Inferorum
limen, æreis fundamentis in ima terræ parte
firmatum.*

Ὀδός. Demosthenes in oratione contra A-
ristocratem: *Vel ex insidiis interficiens.* Ev

6 Ὀδός.] Ejus aliquoties meminit Homerus.

7 Ὀ Διὸς Κόρινθος.] Vide Nostrum supra v. Διὸς Κόρινθος, ubi
proverbium hoc aliter exponitur.

8 Ἀειπερέτης.] *Acharnens.* pag. 378. (168. Ed. Bas. P.) Con-
fer etiam Nostrum supra v. Ἀειπερέτης.

9 Σοφοκλῆς.] *Oedip. Colon.* pag. 322. ut Portus monuit. Ibi au-
tem sic legitur:

τὸν κατὰ κράτος ὀδόν,
καλῶς βαῖται γῆθεν ἐρριζωμένον.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

10 Ὀδός. Δημοσθ.] Ex Harpocrate. Confer etiam Nostrum
supra v. ἢ ἐν ὀδῇ, & quæ ibi notavimus.

τον ὃς καὶ τὸ Ὀμπερόν· Ὀδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλῶ-
 θεῖν ἢ περὶ ἑστέρας συλλαβῆς, σημαίνει τὸ βαθμὸν.
 ricum: *Vel ad locum ire, ubi insidias hosti struas*. Si vero scribatur ὀδός, cum spiritu le-
 ni in syllaba prima, significat limen.

Ὀδοὺς παρὰ τὴν αἰσάπὸν ζητεῖς τὸ λεγόμενον.

Ἀεισοφάνης Ἀναγύρω·

Ὀρμη παρὸν, ἢ αἰσάπὸν κατεργάζου.

Ὀδῶδασιν.

Ὀδῶδεν. ὀζι.

Ἦς καὶ ὑπὸ θύωδὶ τύμβος ὀδῶδε κρόκω

ᾧ Λαίδης ὁ λόγος τὸ ἐταίρας.

Ὀδῶδός. ὀζων. καὶ ὀδῶδῶπι.

Ὀδῶτη θάλασσα.

Ὀδοιδοκός. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανόργος κλώψ, ἢ γεν-
 ληστής, καὶ ὀδοιδοκῶ, τὰς ὁδούς ἐπιτιθεῶ.

Ὀδοιπορία. καὶ ὀδοιπορεῖν, ἢ ἐπὶ τῇ συμπλοῇσαι
 δυνάμει.

Ὀδύνη. πόνη.

Ὀδυνήφαλ. ἢ τὰς ὀδύνας ἀφανίζουσα.

Ὀδύρομαι. αἰπαπικῇ. καὶ ὁ Λιδάιος· Νυνὶ δὲ τὴν
 κόνιν σιγῇ ὀδύρομαι.

Ὀδρύσαι. ὄνομα ἔθνης.

Ὀδυρπική. κατ' ἐναλλαγήν τῃ εἰς Ὀδύρην. τα-
 τίς Θερακική. ἢ ἀπὸ τῆς ὀδύρεσθαι. τατίς, θελῶν
 ἐμπούσσει καὶ ὀδυρμόν. Ἀεισοφάνης·

Λόγχι πὶς ἐμπέπηγέ μοι δι' ὅτεων ὀδυρπῇ.

Ὀδύσεια. καὶ Ὀδύσειος μηχανή. ἐπὶ τῇ πανόρ-
 γων. Ὁ δὲ κατὰ εἰς πᾶσαν Ὀδύσειον καὶ πολυ-
 πλοκὸν μηχανὴν, τὸ βίον ἤνυε. καὶ αὐτὸς Ὀδύσειον
 πῖνα καὶ Θεμιστοκλῆσι παρεληλυθὸς πανουργίαν. Ζήτῃ
 Ὀδύσειος ᾧ κλοπῇ Παλλὰδιν ἐν τῇ Διομήδεος
 ἀνάγκῃ.

Ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρω. ὅταν τις ἀπαιτῶν τι, μάλλον
 περισφείλων δύνει, τότε λέγεται, Ἐν Τεμέσῃ ἥρω.

quis aliquid repetens, ipse potius debere deprehenditur, tunc dicitur Temesæus heros.

Ὁζα. τὰ δέρματα τῇ ἀνάγκῃ.

Ὁζάν. ὅππ Δαβὶδ μὲν τὸ νικῆσαι τῆς Παλαιστι-
 νῆς, συναθροίσας πάντας τῆς ἐν ἀκμῇ ᾧ γίνεταί
 ἐπὶ τὴν κισιων, ἢ ἐκεῖτο εἰς Καριαθαμά· ἡ βα-
 ρύσας ἐν τῇ Ἀμιναδάβι οἰκίᾳ, ὅππότες ἐφ' Ἀ-
 μαζαν χερσὶν, ἔλκειν ἀδελφοῖς τε καὶ παισὶν ἐπέτρε-
 ψαν μὲν βοᾶν. ᾧ γὰρ δ' αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ σὺν
 αὐτῷ τὸ πλῆθος, ὑμνῶντες τὸ Θεόν, καὶ ἀδόντες πᾶν εἰ-
 δὸς ἐπιτρέπον, σὺν τῇ ὀχλῷ ποικίλων χρημάτων καὶ ὀρ-

ῶδ' enim hic idem significat, quod ἐν λόγῳ
 & ἐν ἐνδρῳ. Hujusmodi est & illud Home-
 ricum: *Vel ad locum ire, ubi insidias hosti struas*. Si vero scribatur ὀδός, cum spiritu le-
 ni in syllaba prima, significat limen.

Ὀδοὺς παρ. *Via cum adsit, semitam quæris*:
ut vulgo dicitur. Aristophanes *Anagyro*: *Por-
 tus cum adsit, a semita deflexi*.

Ὀδῶδασιν. Oluerunt. Olent.

Ὀδῶδεν. Olet. Redolet. *Cujus etiam sepul-
 crum odoratum crocum redolet*. De Laide me-
 retrice hæc dicuntur.

Ὀδῶδός. Olens. Redolens. Et ὀδῶδῶπι. O-
 lenti. Redolenti.

Ὀδῶτη θάλασσα. Mare, quod transiri
 potest.

Ὀδοιδοκός. Viarum obsessor, & latro. Et ὀ-
 δοιδοκῶ, vias insideo, & viatoribus insidias
 struo.

Ὀδοιπορία. Iter. Et ὀδοιπορεῖν, convivium,
 quod comitibus itineris præbetur.

Ὀδύνη. Dolor.

Ὀδυνήφαλ. Dolores sedans.

Ὀδύρομαι. Lugeo. Lamentor. Accusativo
 jungitur. Et Libanius: *Nunc vero pulverem
 tacite lugeo*.

Ὀδρύσαι. Odrysæ. Nomen gentis.

Ὀδυρπική. Pro Ὀδύρῃ. Id est, Thracica:
*Vel, deductum est ab ὀδύρεσθαι; [ut sit,] lu-
 ctum & dolorem afferens. Acerba*. Aristophanes: *Hæta quedam acerba per ossa mihi
 infixa est*.

Ὀδύσεια. Ulyssæa. Et, Ulyssæa machina.
 Dicitur de hominibus callidis. *Ille vero nul-
 lum Ulyssæi & multiplicis artificii genus in-
 tentatum relinquens, vitam transegit*. Et ite-
 rum: *Cum Ulyssæi & Themistoclis callidita-
 tem superasset*. De Palladio, quod Ulysses
 suffuratus est, vide in v. Διομήδεος ἀνάγκῃ.

Ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρ. Temesæus Heros. Sic
 dicitur, cum quis ab alio quid exigens,
 deprehenditur plus illi debere. Vel, Cum

Ὁζα. Pelles onagrorum.

Ὁζάν. Ozan. David post victoriam a Pa-
 læstinis reportatam, cum omnem multitudi-
 nem juvenum ætate florentium convocasset,
 profectus est Cariathamam, ad arcam inde
 transferendam. Eam igitur [sacerdotes] ex
 ædibus Aminadabi elatam, & in plaustrum
 novum impositam, subjunctis bubus, fratri-
 bus ejus & liberis ducendam permiserunt.
 Præcedebat Rex, & cum eo multitudo, sa-
 cros hymnos canentes, & omne genus pa-

1 Ἦς καὶ ὑπὸ θύωδὶ τύμβος.] Est pars Epigrammatis in Laidem, quod integrum legitur Anthol. lib. 111. cap. xii. ut Portus etiam observaverat.

2 Ὀδοιπορεῖν.] Homerus *Odys.* O. v. 505.

3 Ὀδυρπική. κατ' ἐναλλαγήν τῃ εἰς Ὀδύρην.] Sic habent MSS. Pa-
 ris. At priores Edit. minus recte: Ὀδυρπική. κατ' ἐναλλαγήν τῃ εἰς Ὀδύρην. τατίς Θερακική, &c. At apud Scholiastam Aristoph. ad
Acharn. sub finem, unde hæc Suidas descripsit, sic legitur: Ὀδυρ-
 πική. κατ' ἐναλλαγήν τῃ εἰς Ὀδύρην, τατίς Θερακική, &c.

4 Ἀεισοφάνης.] In fine *Acharnensium*.

5 Ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρ.] In prioribus Edit. caput articuli hujus om-
 missum est, & reliqua omnia articulo præcedenti male annexa sunt.
 Cæterum, de Heroe Temesæo, & proverbio inde orto, vide Strabo
 bonem lib. vi. Pausaniam in *Eliacis*; & *Ælian. Var. Hist.* lib. viii.
 cap. xvi.

6 Ὅππ Δαβὶδ μὲν τὸ νικῆσαι τῆς Παλαιστίνης, συναθρ.] Totus hic
 locus sumptus est ex Josephi *Antiquit. Jud.* lib. vii. c. 17. ut Pear-
 sonius etiam observaverat.

χίστεν ἢ ψαλμῶν, χαλάρητες τιλὺ κιδωτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα. ὥς ἢ ἦκον ἄλκι Χείδονος ἄλωνος, ἔτω χαλάρητες τόπων, τελύτῃ Ὁζάν κατ' ὄργην Θεοῦ. ἢ γὰρ βοῶν ἐπινθυσάντων ἢ κιδωτὸν, ἐκπίναντο ἢ χίστεν, ἢ χαλάρητες τελύσαντο, ὅτι μὴ ὦν ἱερθεὶς ἢ φατο ταύτης, ἀποθανεῖν ἐποίησε. ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ ὁ λαὸς ἐδυσφόρησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῷ Ὁζάν.

Ὁζαν. Ἰ. Αἰτιοφάνης. Ἦδη γὰρ ὅζιν τὰ ἀφ' πλειόνων καὶ μεγίστων πραγμάτων μοι δοκεῖ καὶ μάστις ὁσφραίνεσθαι ἢ Ἰππίου τυραννίδος. ἔτος τυραννὸς αὐτοῦ, ὅς ἐποίησε τῆς Ἀθηνῶν κατὰνάχας Φορβύν, ὅπως μὴ δυνήσῃ παρρηγεῖν τὰς χεῖρας. τῷ τῷ ἢ κατέλυσαν Λακεδαιμόνιοι. πρὸς αὐτῶν ὄντων ἢ Πεισιπραπιδῶν, ὁ Ἰππίου παρθεύπερος τῷ ἄλλων αὐτοῦ, ἢ τυραννίδα ὑπέβητο.

Ὁζίας, Ἰ. Αμασίης υἱός, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος. ἢ φύσιν, ἢ μεγαλόφρων, ἢ παρρησιάζων πραγμάτων φιλοπονῶντος, ἢ πολλὰς πολέμους νεικικῶς, ἢ πάντα μέλει τῷ Αἰγυπτίων ὄρων χειροσάμνος, τῷ Ἱεροσολύμων ἤρχετο παιδεύσαι τοιοῦτον ἢ ἐπιμέλειαν, ἢ τῷ περὶ, ὅσα ὑπὸ χρόνου κατεβέβητο, παρρησιάζων, ἢ πύργους πολλὰς ὅπως πύργων καὶ ἐκαστὸν, ἢ φρεσὶς ἐνείχετο τοῖς ἐρήμοις χωρίοις, ἢ πολλὰς ὁχετὲς ὥρυσεν ὑδάτων, ἢ κτηνῶν ἀπειρόν τι πλῆθος ἐκείνη. γεωργὸς δ' ὦν, σφόδρα καὶ τῷ γῆς ἐπεμελεῖτο. γραπὸς ἢ εἶχεν ἐπιλέκτω μυριάδας ἐπὶ καὶ βιάκοντα, ταξίαρχους διαχίλις, ἢ ὅπλα παντοῖα. γενόμενος ἢ ἐν τοιαύτῃ συντάξει καὶ παρρησιάζων, διεφθάρη τιλὺ ἀφάνειαν ὑπὸ τύφῃ, καὶ χαυνωθεὶς θνήσκῃ περὶ αὐτὴν, ἢ ἀθανάτω καὶ παρὲς ἅπαντα ἀφάρκῃς τῷ χρόνον ἰσχύος ἀλγίστην. αὐτὴ δ' αὖτε ἢ παρὲς τὸν Θεὸν βίβηται, καὶ τὸ τηρεῖν τὰ νόμιμα. ὥστε δ' ὑπὲρ παρῆς, καὶ κατηνέχθη παρὲς τὰ τῷ παρὲς ἀμαρτήματα, παρὲς ἢ κατέκρινεν ἢ τῷ ἀγαθῶν λαμπερότης καὶ τὸ μέγαθος τῷ πραγμάτων, ἢ δυνήσῃ χαλῶς παρρησιάζων αὐτῶν, ἢ ἡγεῖται. ἐνστάσις δ' ἡμέρας ἐπιστήμης, καὶ πάνδημον εὐορτίαν ἐχέουσα, ἐνδὺς ἱερατικὴν γαλιῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πύργον, ἢ ἐπιθυσιάζων ἐπὶ τῷ χρυσῷ βωμῷ τῷ Θεῷ. ἢ ἢ ἀρχιερέως Ἰαχαρίας, ἢ τῷ ὄντων σὺν αὐτῷ ἐξ Ἀαζών γένους κατὰβόωντων ἐξέστη, (ἢ γὰρ ἐξὸν ἐπιθυῖναι, εἶπεν μόνους δ' ἐφείδαν τῷ ποιῆν τοῖς ἀπὸ τῷ γένους Ἀαζών) καὶ μὴ παρρησιάζων εἰς τὸν Θεόν. ὁργισθεὶς, ἢ πείλησεν αὐτοῖς θάνατον, εἰ μὴ ἡσυχίαν ἄξουσιν.

1 Αἰτιοφάνης] *Lyfistrata*, pag. 876. ubi sic legitur:

Ἦδη γὰρ ὅζιν τὰ ἀφ' πλειόνων καὶ μεγίστων
πραγμάτων μοι δοκεῖ.

Καὶ μάστις ὁσφραίνεσθαι ἢ Ἰππίου τυραννίδος.

Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus & distinguendus est.

2 Οὗτος τυραννὸς αὐτοῦ, ὅς ἐποίησε τῆς Ἀθηνῶν.] Haec sunt verba Scholiae inediti ad modo indicatum locum Aristophanis.

3 Ὁς ἐποίησε τῆς Ἀθηνῶν κατὰνάχας Φορ.] Confer Nostrium supra v. Καταπύκνω.

4 Κατέκρινεν.] Meursius in *Pisistrato* cap. xix. scribendum putat, κατέκρινεν, i. e. everterunt: quod magis probem. Nemo enim scriptorum veterum de Hippia tradit, cum lapidibus a Lacedaemoniis obrutum fuisse; & ipse Suidas supra v. Ἰππίου, aliter mortem ejus narrat.

5 Τυραννίδα ὑπέβητο.] Sic etiam legitur apud Scholiam ineditam.

triorum carminum; & ad variorum instrumentorum musicorum pulsus saltitantes, atque ita arcam Hierosolyma deducentes. Postquam autem ventum est ad locum, cui nomen Chidonis area, Ozan manifesta numinis ira exanimatus est. Cum enim boves arcam inclinassent, Ozan, cum non esset sacerdos, ausus manum sustentandi causa admove, e vestigio expiravit: cujus morte Rex & populus graviter doluerunt.

Ὁζαν. Olere. Redolere. Aristophanes: *Jam enim ista plures & majores turbas redolere mihi videntur; & praecipue olfacio Hippiae tyrannidem.* Hic tyrannus erat, qui Athenienses coegit catonacas gestare, ne manus exferere possent. Hunc Lacedaemonii lapidibus obruerunt. Quatuor autem Pisistratarum natus maximus fuit Hippias, Atheniensium tyrannus.

Ὁζίας, Osius, Amasiae filius, natura bonus & justus, & magnanimus, providendisque rebus solers & industrius, & in multis bellis victor. Hic cum omnia usque ad fines Aegypti subegisset, in posterum ad curam urbis Hierosolymorum se contulit, murosque, qua vetustate collapsi erant, instauravit, & turres non paucas centum & octo cubitorum iis addidit, & castella aliquot in locis desertis exstruxit, multosque aqueductus fecit. Habuit item pecudum infinitam multitudinem: cumque agriculturae admodum esset studiosus, terram diligenter coluit. Habuit praeterea delectorum militum trecenta septuaginta millia, tribunos & centuriones bis mille, & arma omnis generis. Cum autem hoc rerum apparatu instructus esset, fastus animum ejus corrumpit. Mortalibus enim & caducis opibus inflatus, immortalis & sempiternae divini numinis potentiam non magnificere coepit, nec pietatis nec institutorum patriorum admodum observans, ita ut ad paternam impietatem videretur proclivior, ad quam & ille prolapsus fuerat, quod fortunae splendorem & magnitudinem potentiae moderate ferre nesciret. Et cum venisset solennis festi celebritas, sumpto sacerdotali habitu templum ingressus, ad aureum altare Deo sacrificium facturum adstitit. Cum vero pontifex Azarias, & octoginta sacerdotes, qui cum eo erant, reclamarent, Regemque inde exire juberent, monerentque, ne legem divinam violaret, (haud enim sacrificium facere ei licere, sed solis sacerdotibus, qui ex genere Aaronis sint, id fas esse ajebant) iratus mortem eis minatus est, ni quiescerent.

tum in *Lyfistrata* Aristophanis. At ego cum Porto legere malim, *tyrannidem* ineditam.

6 Ὁζίας, Αμασίης υἱός, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος τῷ φ.] Tota haec Ecloga decerpta est ex Josephi *Antiq. Jud.* lib. ix. cap. xi. ut Pearsonius quoque monuit. Confer *Paralipom.* ii. cap. xxv i.

7 Ἐπιθυσιάζων.] Potius *θυσιάζων*, auctoritate LXX. Interpretum, qui Oziam in templo *suffragium* fecisse, i. e. *θυσιάζων*, referunt: tradente hoc etiam ipso Suida in Ecloga sequenti.

8 Ζαχαρίας.] Scribe, *Ἀζαρίαν*, ut habent LXX. Interpr. itemque Josephus, loco laudato.

9 Καὶ ὅτε ὄντων σὺν αὐτῷ ἐξ Ἀαζών.] Locus hic apud Josephum paulo aliter sic legitur: *τῷ δὲ ἀρχιερέως Ἀαζαίος, ὄντων σὺν αὐτῷ ἱερέων ὁ γένος αὐτῶν, κατέκρινεν αὐτὸν (ἢ γὰρ ἐξὸν ἐπιθυῖναι εἶπεν μόνους δὲ ἐφείδαν τῷ ποιῆν τοῖς ἀπὸ τῷ γένους Ἀαζών) κατέκρινεν αὐτὸν ἐξ ἡμέρας, καὶ μὴ παρρησιάζων εἰς τὸν Θεόν, &c.*

Ὁζίας,

Ὁζίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ. ἔτος δις ἐκείνης τοῦ, καὶ διδομένη ἐπὶ τῇ, καὶ εἰς ἀπὸν ἐλθὼν, ἡθελήσας
 Ὁζίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ. ἔτος δις ἐκείνης τοῦ, καὶ διδομένη ἐπὶ τῇ, καὶ εἰς ἀπὸν ἐλθὼν, ἡθελήσας
 Ὁζίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ. ἔτος δις ἐκείνης τοῦ, καὶ διδομένη ἐπὶ τῇ, καὶ εἰς ἀπὸν ἐλθὼν, ἡθελήσας

Ὁζίας, βασιλεὺς Ἰσραὴλ.

Ὁζος, κλάδος.

Ὁζον, δυνάμεις πλήρεις εἰσίν.

Ἀυτὰ μὲν ὁζος ἀμφοτέρων καὶ νέκταρος.

ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ ἀξίαν. λέγει δὲ περὶ τῆς Διο-
 νυσίου ἐορτῆς.

Ὁζω, Ἀριστοφάνης Πλάτῳ

Ὁζεν τε τὸ ζῶας ἐφασκεν ἡδὺ μιν.

ἀντὶ τοῦ, ὁσμὴν ἡδύαν ἐλεγε ἔχον ἀπὸ τοῦ σώμα-
 τός μιν.

Ὁζων, Ἀριστοφάνης. Οὐδ' ὥσπερ ὁ πενήτης Ἀρ-
 τίμων, ὁ ζῶας ἄγαν τινὲς μουσικῶν, ὁζων καὶ τῶν
 μαχαλῶν παρὸς Τραγασαίῃς. ἔτος ἐπὶ δυσσομίᾳ
 διεβάλλετο, ἀπὸ τινὲς Τραγῶν δυσωδία. ἡ δὲ μελο-
 ποιός.

Ὁζωνος, ὄνομα κύριον.

Ὁζωτά, Ἀριστοφάνης. περὶ Εὐειπίδου Φησίαν

Ὁζωτά καὶ σιλωτά. ἄφρ, ὡς αὐτὸς Φησι,

Καὶ ἀπυρσύνῃ ταύτ' ὅτι περὶ κρέας μέγα.

Ὁζον, αἱ τελεῖς αἱ χαλαί. τῆς, ἐξ Ἀθη-
 νῶν. μέγα γὰρ ἐφρόνεν οἱ Ἀθιναῖοι ἐπὶ ναυμαχίᾳ.
 εἰρηκότος ἐν Ποδοπὸν τὸ γένος, ἔπεν, Ὁζον αἱ βίη-
 ρεις αἱ χαλαί.

Ὁζι, ὄπιν.

Ὁζόνας, λεπτὸς ὑφάσμασι. καὶ πᾶν τὸ ἰχθύν, καὶ
 μὴ λινὴν ἢ. Τινὲς γὰρ ἰχθύν, δι' ἧς ἡ ὁζὸν ἐπὶ τῇ
 τοῦ ἰσοῦ ἀνάγεῃ κερταίαν, ἀρεπῶν ἐξέτεμον. τὸ ἀρ-
 μέων λέγει.

Ὁζόν, πᾶν τὸ λεπτὸν ὑφάσμα. Ὁζωπύλαι τε καὶ
 ὑβρισταί, καὶ διδύχασι τῇ ὁζόνι μάλλον, ἢ σοφίᾳ οἱ
 Ἀθιναῖοι.

Ὁζω, τὸ ὁπιοφίλῳ ποιῆμα.

Ὁζων, ὁ μὲν Γάλβαν βασιλεύσας, γένος ἄσπ-
 μιν καὶ ἀφανῆς ὦν, καὶ τὸ ἔμπαρθεον βίον ἐξίτηλός τις,
 καὶ τῷ Νέρονι χτ' τὸ δὲ ὁζωπύλαι ὁμοίως ὅσον οἱ

Ὁζίας, Ozias, Rex Israelis. Hic cum prius
 esset pius, postea rebus secundis elatus, eo
 amentia progressus est, ut ipse per se Deo suf-
 fitum facere vellet, quod solis tantum sacer-
 dotibus facere licebat. Cum igitur in templo
 odores incendisset, confestim lepra in facie
 ejus erupit. Quare cum inde abstraxerunt.

Ὁζόλης. Ozoles. Nomen gentile.

Ὁζος. Ramus.

Ὁζον. Olent. Odorem spirant. [Aristo-
 phanes:] *Illæ quidem ambrosiam & nectar
 redolent.* Dicitur de rebus expetendis. Lo-
 quitur autem de festo Bacchanalium.

Ὁζω. Oleo. Odorem spiro. Aristoph.
*Pluto: Odoremque corporis mei suavem esse
 dicebat.* Vel, corpus meum odorem suavem
 spirare ajebat.

Ὁζων. Olens. Aristophanes: *Neque pes-
 simus Artemo, expeditus arte Musica, qui ma-
 le olet hircum, [utpote filius] patris Traga-
 sæi.* Hic propter axillarum foetorem a Co-
 micis perfringebatur. Hircum enim olebat.
 Erat autem poeta melicus.

Ὁζωνος. Ozonis. [Genitivus, a recto Ὁ-
 ζων.] Nomen proprium.

Ὁζωτά. Aceto condita. Aristophanes de
 Euripide inquit: *Aceto & lasere condita:*
 quæ, ut idem inquit, *Similia sunt libidini ci-
 nædorum, carnem magnam appetentium.*

Ὁζον αἱ τρεῖς. Unde triremes pulchræ [ve-
 niunt.] Id est, Athenis. Athenienses enim fi-
 ducia potentie navalis elati erant. Cum igitur
 [Epops] dixisset, *Cujates estis?* [Euelpis]
 responderet, *Unde triremes pulchræ [veniunt.]*

Ὁζι. Ubi.

Ὁζόνας. Linteis. Telis lineis. Item, quæ-
 vis tela sic vocatur, quamvis non sit linea.
*Nam & funem, quo velum in mali antennam
 attollitur, falce inciderunt.* Per ὁζόνιν enim
 hic intelligit velum.

Ὁζόν. [Non solum linteum, sed etiam]
 quævis tela. Velum. *Athenienses sunt ca-
 villatores & derisores, & velo potius student,
 quam sapientie.*

Ὁζω. Curo. Rei alicujus curam gero.

Ὁζων. Otho, qui post Galbam imperavit,
 genere fuit obscuro & ignobili, & in privata
 vita mollis, ac Neroni ob similitudinem lu-

1 Θουμιάσαι] Sic rectius MS. A. quam MSS. B. & C. nec non priores Edit. in quibus legitur, Θουμιάσαι.

2 Αὐτὰ μὲν ὁζος ἀμφοτέρων.] Senarius hic legitur apud Aristoph. *Acharnens.* pag. 380. Accipienda autem sunt verba hæc Comici, non de festo Bacchi, ut Suidas existimat, sed de fœdere xxx. annorum, de quo ibi verba fiunt. Adi ipsum Aristophanem.

3 Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 412. (295. Ed. Bas. P.) ubi locus hic ita legitur & distinguitur:

Ὁζὼν ὁ ἀρεπῶν ἄρτιμων,

Ὁ πικρὸς ἄγαν τινὲς μουσικῶν,

Ὁζων κακὸν ἢ μαχαλῶν

Πατρὸς Τραγασαίῃς.

4 Ὁζωπύλαι] Scribendum est ὁζωπύλαι, idque suo loco ponendum. Vide notam sequentem.

5 Ἀριστοφάνης περὶ Εὐειπίδου Φησίαν. Ὁζωπύλαι καὶ σιλωπύλαι.] Hæc sumpta sunt ex Laertii *Polemone*, sed ubi pro ὁζωπύλαι καὶ σιλωπύλαι, in Edit. Basil. quidem legitur, ὁζωπύλαι καὶ σιλωπύλαι: in Edit. vero Henr. Steph. ὁζωπύλαι καὶ σιλωπύλαι. Sed tam Suidæ quam Laertii codices corrupti

sunt. Scribendum enim est, ὁζωπύλαι καὶ σιλωπύλαι, i. e. aceto & lasere condita. Pollux lib. vi. cap. x. pag. 287. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης οὕτως γράφει λέγει.

Ὁζωπύλαι, σιλωπύλαι, βολβὸν, πυτλίον, Περὶ ὁσμῆς, ὁζων, ἐγκέφαλον, ἐλκυστον.

Habes hic idem fragmentum Aristophanis, sed auctius; addito fabulæ nomine, quod Laertius reticuit. Confer Salmasium ad Solinum pag. 261. Edit. Ultraj. qui locum hunc Aristophanis illustrat.

6 Ὁζον αἱ τρεῖς αἱ καλῶς τῆς, ἐξ Ἀθην.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Avæ*, pag. 546. (372. Ed. Bas. P.)

7 Σκωπύλαι πὶ καὶ ὑβρισταί, καὶ διδύχα.] Hæc sunt verba Philostrati *de Vit. Apoll.* lib. i. cap. v. quæ etiam leguntur supra v. *Εὐδωπύλαι*, & infra v. *Σκωπύλαι*.

8 Ὁζων, ὁ μὲν Γάλβαν βασιλεύσας, γένος ἄσπμιν.] Ecloga hæc legitur in Excerptis Joannis Antiocheni, a Valefio editis, pag. 814. unde eam Suidas mutuatus est.

9 Γένος ἄσπμιν.] Videtur potius addita negatione legendum esse, γένος μὴ ἄσπμιν. Vide Barthium in *Advers.* pag. 315.

κειότατος. ἐν γὰρ μὲν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τῷ βίῃ μετελθεῖν τρέπον ἔχ' ἱκανὸς γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν δι' οὗτος ἐκράνενται.

Ὀθνεῖα. ξένη. καὶ ὀθνεῖος, ἀλλογενής, ξένος, ἀλλότριος.

Ὀθνεῖος. ἔχ' ὅ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀφικνέμενος, ὥς πινες ἀπέδωσαν, ἀλλοεὶνός. ἀλλ' ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς αὐτῆς ὡς, καὶ ἄλλως ἐπιτήδειός πως, ὃ μὲν τοὶ χυγῆνος παρσέκων. Ἐπολέμην ἐμφύλιον πόλεμον κακίονα τοῦ ὀθνεῖος. † Ὀθνεῖον γὰρ πὶ καὶ ἐκφυλὸν ψυλδισαὶ ἀνδρὶ σοφῷ. † Πρῶτος ὀθνεῖων κατέστησεν εἰς πείραν πολέμων Ῥωμαῖους. † Πόλεμον μακρὸν καὶ ὀθνεῖον ἐκφύεσθαι.

Ὀθρυάδης. τῆς διακοσίῳ τῆς λογάδων εἰς, τῇ ἐπὶ Θυραία μαχεσάμενον ὅς ἐστι τοῖς νεκροῖς τραυματίας λαθὼν, ἀναχωρησάντων Ἀλκίνορος καὶ Χρομίου, οἱ τῆς Ἀργείων περὶσώθησαν, αὐτὸς σκυλίσσας τῆς Ἀργείων νεκρῶς, καὶ τρέπον ἀναστήσας ἀνδρωπεῖα αἵματι, ἐτελεύτησεν δι' οὗτος, καὶ αἶψος ἐγένετο Λακεδαιμονίοις τῇ πάλιν ἀμφισεσθῆσαι περὶ Θυραίας, καὶ ἀγωνισάμενος νικῆσαι.

Ὀθρυονεύς. ὄνομα κύριον.

Οἱ. ὀδυρομένην ἐστὶν ἐπίφθελμα, καὶ δυσχεραίνων. καὶ οἱ φοβέμενοι τὴν ἔτι λέγουσιν.

Οἶα. διφθέρα. μηλωτά.

Οἶοσι. περὶ αἰτοῖς.

Οἶζύω. ἡλαυπεῖ.

Οἶζυγίω. παλαιπύρον. χαλεπὴν. ἐπὶ Ἐπιγέρματι.

— Εὐρετο παῖσιν

Ὀλβον, οἶζυγίω ὡσαύτως πενίαν.

Οἶζύς. πένος. παλαιπύρεα.

Οἶλεύς. ὄνομα κύριον.

Οἶν. περὶ αἶον.

Τὰν οἶν, ὡς Δάματερ Ἐπόγυμι, ὡς τ' ἀκέρωλον Μόχον.

ἐπὶ Ἐπιγέρματι.

Οἰγάρδα. ὄνομα ἔθνης.

Οἶς. περὶ αἶον. ὥπως Ἴωνες. Ἀπικτοὶ τῇ, οἶς, καὶ οἶν, Ἴωνες. Ἀπικτοὶ τῇ, οἶν. καὶ παροιμία. Οἶς τῷ μάχαται. ὅτι τῆς ἀλυσιτελῶς σφίσιν αὐτοῖς χρωμένων.

Οἶω. ὑπολαμβάνω. καὶ οἶδεῖς, ὑπολαμβάνω.

Οἶξ. αἶξ, ἢ περὶ αἶον.

Οἶτεύσας. τοξόβσας. σαγίτας.

Οἶτός. βέλος. σαγίτα.

Οἶ. τοπικὸν ἐπὶ ῥήματι, ἀντὶ τῆς ὅπερ. Ὡς δύστηνος, οἶ πεπλῶχε μὲν; Ἀεισοφάνης. † Ἐφθλυν τῇ, οἶ ἐδύνατο ἔχαστος. καὶ αὐτὸς. Ἐμοὶ τῇ βαδιστέα, οἶ σοφία καὶ δαίμων ἀγῆ.

Ἀλλ' ἐν ἐπίτῳ γ', οἶ μ' ἀπμίας ἀγῆς.

¹ Ὀθρυάδης] Ejus mentio fit apud Pausan. in Corinthiacis, pag. 121.

² Οἶ ὀδυρομένην ἐστὶν ἐπίφθελμα.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Pa-

xuriae acceptissimus. In imperio autem more suo vivere non potuit, gravissimis bellis statim adversus eum coortis.

Ὀθνεῖα. Peregrina. Et ὀθνεῖος, peregrinus, extraneus, alienus.

Ὀθνεῖος. Sic vocatur non ille, qui ex aliena regione in locum aliquem venit; sive, alienigena, ut quidam interpretati sunt: sed ille, qui est ex eadem urbe, & ceteroqui necessitudine aliqua conjunctus, non tamen genere propinquus. *Bellum civile inter se gerebant, externo deterius.* † *Mentiri enim a viro sapiente alienum omnino est, & a moribus ejus abhorrens.* † *Primus effecit, ut Romani externa bella tentarent.* † *Bellum longum & externum gerunt.*

Ὀθρυάδης. Othryades. Unus ex trecentis [Spartanis] delectis, qui ad Thyraeam pugnarunt. Hic vulneratus inter mortuos latuit; cumque Alcenor & Chromius, qui ex Argivis cladi superstites fuerant, discessissent, ipse spoliatis Argivorum cadaveribus, trophaeum humano sanguine cruentum erexit, statimque mortuus est: atque in causa fuit, ut Lacedaemonii denuo de Thyraea bello contenderent, & hostes vincerent.

Ὀθρυονεύς. Othryoneus. Nomen proprium.

Οἱ. Hei. Est adverbium lamentantium & dolentium: itemque, metuentium.

Οἶα. Diphthera. Pelles ovillae.

Οἶοσι. Ovibus.

Οἶζύω. Miser sum.

Οἶζυγίω. Aërumnosam. Miseram. In Epigrammate: *Acquisivit filiis opes, ærumnosa paupertate propulsata.*

Οἶζύς. Labor. Aërumna. Miseria.

Οἶλβς. Oileus. Nomen proprium.

Οἶν. Ovem. *Ovem hanc, Ceres, messis Praefes, vitulamque cornibus carentem.* In Epigrammate.

Οἰγάρδα. Oengarda. Nomen gentis.

Οἶς. Ovis. Sic Iones. Attici vero [per unam syllabam scribunt,] οἶς. Et οἶν, ovem: Iones. Attici vero, οἶν dicunt. Et proverbium: *Ovis gladium.* Dicitur de iis, qui sibi ipsi male consulunt.

Οἶω. Puto. Existimo. Et οἶδεῖς, existimans, ratus.

Οἶξ. Idem ac αἶξ. Capra. Vel, ovis.

Οἶτεύσας. Qui arcu sagittam emisit.

Οἶτός. Telum. Sagitta.

Οἶ. Ubi. Quo. Adverbium loci. *O miser, quonam navigavimus?* Aristophanes. † *Fugerunt autem, quo quisque potuit.* Et iterum: *Mihi vero eundem est, quo me sapientia & Deus ducunt.* † *Verum scito, in quantam me ignominiam conjicias.*

cem, pag. 694. (470. Ed. Bas. P.) Ceterum, locum huic Scidæ citat Eustath. ad Odyss. E. pag. 1538. 45.

³ Ἐπὶ Ἐπιγέρματι] Anthol. lib. vi. cap. ult.

Οἱ. ἀντὶ τῆ ὄψις. Ζηλωτὶς τὸ εὐτυχίας τὸ παρὰ τὸν
 πλῆ, οἱ μετέπειτα ξηρῶν τρέποντες καὶ βιοτή. καὶ αὐτῶν. Ὁ
 ὅς ἐστιν, οἱ χακοὶ εἶναι, ἐπὶ τὸ πάθος ὅ γε γυναικὶς κα-
 ταφύλῃ.

Οἱ. παλαιωμένους, ἑαυτοῖς. ὁξυτόνως ὅ, τὸ ἔτοι.
 ζήτῃ ἐν τῷ Συμπόσιον. Οἱ μὲν γὰρ βίβλους παῖδά
 πνα τῷ ἔιδον ἀπαντήσαντα. καὶ ὅ, ἀντὶ τῆ αὐτῆς.
 Ὁ γὰρ αὐτὲ βίβλῃ πατρὸς ἀμείνων. † Πολιτείας
 πλῆν ὅ. † Αἰτωλίας. Ἐπει ὅ οἱ τὸ χακὸν τέχνης
 κρεῖττον, καὶ μὲν τοὶ καὶ ὁπτικῆς τὸ ἐκ θητῶν συμ-
 μάχων δυνατώτερον.

Οἱ. ἀντὶ τῆ, αὐτῶν. δασύνει μόνον. Τὴν κεφαλὴν
 Πομπηίης κομιθεῖσάν οἱ.

Οἱα. μακρὸν τὸ ἄλφα.

Οἱα. κατέχει τὸ τελευτάθλιον δόμον.
 καὶ οἶον, θηλυκῶς, ἀντὶ τῆ δυνατῆς. † Αἰσφοφάνης.
 Τὴν μὲν ἐτέραν γνάθον τρωάσης, οἶον δικιδίους †
 δ' ἐτέραν, οἶον ἐς τὰ μείζω πρᾶγμα. τῆς, τὰ
 ἄδικα.

Οἱα. αἰσφοφός.

Οἱα. αἰσφοφός. αὐχένες.

Οἱα. αἰσφοφός. κυβερνήτης.

Οἱα. αἰσφοφός. κυβερνήτης.

Οἱα. αἰσφοφός. κυβερνήτης.

Οἱα. αἰσφοφός. κυβερνήτης. καὶ οἱα. αἰσφοφός, κυ-
 βερνήτης.

Οἱα. αἰσφοφός.

Οἱα. αἰσφοφός. χώρα.

Οἱα. αἰσφοφός. γυναῖκες.

Οἱα. αἰσφοφός. κράς. τὸ παρὰ τὸν.

Οἱα. αἰσφοφός. οἱα. αἰσφοφός. ὄνομα κύριον.

Οἱα. αἰσφοφός. ὄνομα τόπος.

Οἱα. αἰσφοφός. ἀνοίγει.

Οἱα. αἰσφοφός. οἱ λεγόμενοι Φήλικες. καὶ πάντα τὰ μὴ
 πέπειρα ἀκρόδρυα.

Οἱα. αἰσφοφός. τὸ ὕψος.

Οἱα. αἰσφοφός. αὐξάνει.

Οἱα. αἰσφοφός. καὶ Σίμων ἐμέ. ἐπὶ τὸ ἀλλήλους ἐ-
 πὶ κακία γνωσκόντων.

Οἱα. αἰσφοφός. οἱδὲν ποιεῖν.

Οἱα. αἰσφοφός. αἰσφοφός. φλεγμαίνων. ψύχων.

Οἱα. αἰσφοφός. φλεγμαίνων. πεφύσθῃ.

Οἱα. αἰσφοφός. ὄγκωμα. φλεγμονή. ὄγκωμα. ὡς ἐκ
 μετὰ φθορᾶς τῷ σωματι, καὶ ἐπὶ τὸ ἐπάσσεως καὶ φυ-

1 Ζηλωτὶς τὸ εὐτυχίας τὸ παρὰ τὸν. Aristoph. Vesps, pag. 534 (363).
 Ed. Baf. P.)

Ζηλωτὶς τὸ εὐτυχίας

Τὸν παρὰ τὸν, οἱ μετέπειτα

Ξηρῶν τρέποντες καὶ βιοτή.

2 Ὁ γὰρ αὐτὲ β.] Homer. Il. A. v. 404

3 Αἰσφοφάνης] Nubibus, pag. 186. (113. Ed. Baf. P.) ubi lo-
 cus hic ita legitur & distinguitur:

Εὐ μὲν τρωάσης αὐτόν. ἐπὶ μὲν γνάθον

Οἶον δικιδίους τὴν δ' ἐτέραν αὐτῆς γνάθον

Σίμωνα, οἶον ἐς τὰ μείζω πρᾶγμα.

Οἱ. Ubi. Quo. [Aristophanes:] Felicem
 prædico senem, quod a sicco & duro vivendi
 genere recesserit. Et iterum: Ille autem vi-
 dens, quo malorum redactus esset, ad patris
 sepulcrum confugit.

Οἱ. Cum circumflexo, Sibi. At cum a-
 cuto, Hi, Isti. Illi enim statim puerum quen-
 dam ex illis, qui intus erant, ipsis obviam ve-
 nientem, &c. Et ὅ, fui, ipsius. Ille enim vi-
 ribus & robore patre suo præstat. Appianus:
 Cum vero illi malum omni remedio & auxilio
 humano potentius [judicassent.]

Οἱ. Pro αὐτῶν. Ipsi. Scribitur tantum cum
 spiritu aspero, [absque accentu.] Pompeji
 caput ad ipsum allatum.

Οἱα. Qualis. Τὸ α [in syllaba ultima] lon-
 gum est. Qualis [calamitas] miserrimam il-
 lam domum premit! Et οἶον, genere foemini-
 no, eam, quæ potest. Aristophanes: Alte-
 ram quidem maxillam acues, aptam liticulis:
 alteram vero, majoribus negotiis accommo-
 datam. Id est, injustis.

Οἱα. αἰσφοφός. Oeager. [Nomen proprium.]

Οἱα. αἰσφοφός. Gubernacula. Cervices.

Οἱα. αἰσφοφός. Gubernat.

Οἱα. αἰσφοφός. Gubernaculum navis.

Οἱα. αἰσφοφός. Navis gubernator.

Οἱα. αἰσφοφός. Gubernator. Et οἱα. αἰσφοφός,
 clavum navis rego.

Οἱα. αἰσφοφός. Gubernaculum.

Οἱα. αἰσφοφός. Oeaxis. Regio.

Οἱα. αἰσφοφός. Mulieres.

Οἱα. αἰσφοφός. Ovilla caro.

Οἱα. αἰσφοφός. Oebades. Nomen proprium.

Οἱα. αἰσφοφός. Oebonium. Nomen loci.

Οἱα. αἰσφοφός. Aperit.

Οἱα. αἰσφοφός. Grossi, seu ficus immaturæ, quæ
 etiam Φήλικες dicuntur. Item, omnes arborei
 fructus nondum maturi.

Οἱα. αἰσφοφός. Turgidum. Tumidum.

Οἱα. αἰσφοφός. Inflabit. Tumidum reddet.

Οἱα. αἰσφοφός. Novi Simonem, & Simon me.
 Dicitur in eos, inter quos ob improbitatem
 mutua intercedit notitia.

Οἱα. αἰσφοφός. Tumidum facere. Tumefacere.

Οἱα. αἰσφοφός. Accusativo jungitur. Tumefa-
 ciens. Inflammans.

Οἱα. αἰσφοφός. Tumet. Turget. Inflatus est.

Οἱα. αἰσφοφός. Tumor. Inflatio. Suppuratio. Per
 translationem vero a corporibus ductam, di-

4 Οἱα. αἰσφοφός] Sic recte habent MSS. Paris. At priores Editt. male.
 οἱα. αἰσφοφός.

5 Οἱα. αἰσφοφός] Sic MSS. Paris. At priores Editt. male, οἱα. αἰσφοφός.

6 Οἱα. αἰσφοφός] Sic habent MSS. Paris. At priores Editt. οἱα. αἰσφοφός:
 quam lectionem vel series literarum spuriam esse arguit. Apud
 Pollucem vero est οἱα. αἰσφοφός. Sic enim ille, lib. vi. cap. xi. Τὰ δ'
 ἔμπροσθεν τῶν σῶν, οἱα. αἰσφοφός καλεῖται παρὰ Λάκωνος καὶ Φήλικες
 παρὰ Ἀθηναίων. Sed magis mihi placet τὸ οἱα. αἰσφοφός: quam lectio-
 nem proinde Polluci restituendam esse puto.

7 Τὸ ἐγγόν] Hæc interpretatio convenit voci παρὰ τὸν, non
 vero, οἱα. αἰσφοφός.

8 Οἱα. αἰσφοφός] Potius, οἱα. αἰσφοφός, propter sequens οἱα. αἰσφοφός. Confer
 Scholiastam Homeri ad Il. i. v. 550.

Appian. Fragm. Incert.
 Schweigh. III. 15.

σιώσεως λέγει. Τῆς εἰς οἶδημα ἀρδείσης φρονήματος, καὶ ὡς τῷ Ἐπισκόπῳ· πρῶτον μὲν. † Σύνεσις ἢ τὸ πῶς αὐτοῦ εἰς οἶδημα ἀρδύωναι, καὶ φλεγμύαντα σφακελίσαι.

Οἶδημα. ἐπάρμα. ἢ φυσμήμα. Ἄδρσις ἐχέ-
φροσι κατηνύζειν ὁ σφακτήρ τὰ τῷ σφακτικῷ
δράσιν οἶδημα.

Οἶδησις. φλεγμὴ. φύσημα.

Οἶδης. Λαίος, ὁ Θηβῶν βασιλεὺς, ἔχε γυναῖκα
Ἰοκαστήν, ἐξ ἧς γέγονεν αὐτῷ παῖς Οἶδης. τὴν γεν-
νηθέντος, ὁ χρησμὸν ἔλαβεν ὁ πατήρ, ὅτι τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ
μηδὲ μὴ σέξῃ ὁ παῖς· καὶ κελεύει αὐτὸν εἰς ὄρος ῥιφθῆναι,
καὶ ξύλῳ· ὡς κελευσθέντα τὴν πόδα αὐτῷ· ὃν διηκῶς
γεωργὸς, ὀνόματι Μελαιός, ἀνεθρέψατο, καὶ Οἶδιποδα ὠ-
νόμασε διὰ τὸ ὠγκωμένους ἔχειν τὰς πόδας ὑπὸ τοῦ ξύ-
λου, ὅς τε χαλκῶδες καὶ σίδηρος. γεροντὸς ἢ ἀνδρείος, ἐλήθευ·
καὶ ὃν κερὸν καὶ ἡ λεγόμενη Σφίγγς ἀνεφάνη, γυνὴ δυσ-
εὐχὴς, καὶ θηριώδης τὴ φύσιν. Σφακελίσαι ἢ τὸ ἀνδρα,
καὶ συναγαγεῖν χεῖρας, καὶ τὸν καλαβῶσα δύσβατον,
τὴν παριόντα ἐφόνευσεν. ὁ ὅν Οἶδης δεινὸν π βελυ-
σάμενος, δίδωσιν αὐτὸν μετ' αὐτῆς ληστεύειν καὶ ὅπ-
τησας κερὸν, ὃν ἡβέλειο, λόγχῃ ἀναιεῖ αὐτὸν, καὶ
τὴν μετ' αὐτῆς. οἱ ἢ Θηβαῖοι θαυμάσαντες, ἀναδο-
σαν αὐτὸν βασιλέα. ὁ γὰρ Λαίος ἀγανακτήσας κατ'
αὐτῶν, τέτοις ἐπαγῇ πόλεμον, καὶ λίθῳ βληθεὶς τὴν
κεφαλὴν, πεθνήσκει. ἢ ἢ Ἰοκαστὴ, φοβερὴν τὴν βασι-
λείαν ἐν πεσῶν, ἀγῇ τὴν Οἶδιποδα, καὶ χειροτονεῖ βα-
σιλέα· καὶ γίνεται τέταρτος γυνὴ, ἀγνοῖσα ὅτι μήτηρ αὐ-
τῇ ὄσιν. ἔχε ἢ ἀπ' αὐτῆς υἱὸς δύο, Ἐτεοκλέα, καὶ
Πολυνείκην. ὕστερον ἢ μαθῶσα, ὅτι υἱὸς αὐτῆς ὄσιν,
εἶπεν αὐτὸ τῷ παιδί. ὁ ἢ ἀκούσας, ἔλαβεν ἡλὸς, καὶ
πῆξας τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπελύθει, ἔσας τὴν βασι-
λείαν τοῖς δύο υἱέσιν, οἱ ἐβασίλευον κατ' ἐναυτὸν. καὶ
εἰς ἔχθραν ἐλθόντες, ἐπολέμησαν ἀλλήλους, καὶ ἐ-
διόχθη ὑπὸ Ἐτεοκλέους Πολυνείκης, καὶ ἀπελθὼν εἰς
τὸ Ἄργος, ἐγίμει τῷ βασιλεῶς Ἀδράστου τὴν θυγα-
τέρα, καὶ σπαρτύσας ἦλθεν ὅτι τὰς Θήβας, καὶ μονο-
μαχίσας Ἐτεοκλῆν, ἀναιεῖ αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ἀνιέρχεται
ὑπ' αὐτῷ. οἱ ἢ σύμμαχοι ἀνεσφάφησαν οἴκοι.

fecit quidem, sed & ipse vicissim ab eo interfectus est. Socii vero domum redierunt.

Οἶδημα. κύμα. ἢ πέλαγος. καὶ, Ἄγριον οἶδημα θα-
λάσσης.

Οἶδημα. οἶδημα. πινὰ τὴ γῆς.

Οἶδον. κομπάδην οἶδον. ἢ τὴν τέχνην οἶ-
δον. ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχ-
θῶν. καὶ εὐνάπι. Τούτου δὲ οἶδοντ καὶ
ὑποφωτισμὸς κακοῦ. † Ο ἢ ὅς τις ἰδέσθαι

1 Τῆς εἰς οἶδημα ἀρδείσης φρογῆς. Hæc sunt verba Philostorgii de Eusebia, Constantii uxore, ut discere licet ex ipso Suida supra v. Λαίος, ubi integrum locum vide.

2 Πρῶτον μὲν. Lege, πρῶτον μὲν, ut supra v. Λαίος.

3 Σύνεσις ἢ τὸ πῶς αὐτῷ. Est fragmentum Aeliani, quod pau- lo auctius legitur infra v. Σφακελισμός.

4 Ἄδρσις ἐχέφροσι κατηνύζει. Hæc sunt verba Theoph. Simocatta lib. III. cap. VII.

5 Οἶδης. Confer Scholiastam Aristoph. ad Ranas, pag. 267. & Cedrenum, pag. 25. 26.

citur etiam de elatione & inflatione [animi.] Cum vero illa fastu efferretur, & ab Episcopis adoraretur. † Pedem autem ejus tumore inflatum sphacelus corripuit.

Οἶδημα. Tumores. Inflationes. Imperator oratione prudenti animos militari feracia elatos compressit.

Οἶδησις. Tumor. Inflatio.

Οἶδης. Oedipus. Lajus, Thebarum Rex, uxorem habuit Jocastam, ex qua natus est ipsi filius Oedipus. Hoc nato, pater oraculum accepit, fore, ut filius cum matre coiret. Itaque in monte eum exponi, pedesque ejus nervo constringi jussit. Rusticus autem quidam, nomine Melæbus, eum inventum educavit, & Oedipodem nominavit, quod pedes ejus a nervo ligneo, qui vulgo καὶ σπῶς dicitur, tumefacti essent. Postea, cum adultior factus esset, fortitudo & audacia ad latrocinium faciendum eum impulit. Eo autem tempore & Sphinx exstitit, mulier deformis, & ferino ingenio prædita: quæ cum virum amisisset, coacta latronum manu, & loco prærupto occupato, prætereuntes occidebat. Oedipus itaque callido inito consilio, se socium ei adjungit, quasi una cum eo latrocinaturus; captatoque tempore opportuno, & ipsam & socios ejus hasta interficit. Facinus hoc admirati Thebani, Regem eum proclamant. Sed Lajus indigne id ferens, bello Thebanis illato, ictu lapidis, quo caput ejus percutiebatur, exanimatus est. Jocasta vero, metuens ne regno excideret, Oedipodi nubit, cumque Regem creat: & sic ejus fit uxor, ignorans, se ejus matrem esse. Suscepit autem ex ea filios duos, Eteoclem & Polynicem. Deinde cum cognovisset, eum filium suum esse, rem illi indicat. Quo ille audito, clavis in oculos impactis, necem sibi consciscit, regno duobus filiis relicto, qui alternis annis regnarunt. Verum hi orto dissidio, bellum inter se gesserunt: & Polynices ab Eteocle expulsus, Argosque profectus, Regis Adraſti filiam duxit uxorem; adductoque exercitu ad Thebas, singulari certamine cum fratre dimicavit, eumque inter-

Οἶδημα. Unda. Fluctus maris. Pelagus. Sæ-
vum fluctum maris.

Οἶδημα. Tubera terræ.

Οἶδον. Tumentem. Jactationis & fastus plenam. [Aristophanes:] *Artem verbis tumidis & grandibus inflatam.* Et Eunapius: *Cum tantum malum jamjam erupturum esset.*

6 Χρησμὸν ἔλαβεν. Oraculum refert Scholiasta Aristoph. loco laudato.

7 Περικλειδῶν. Sic rectius MSS. Paris. quam priores Edit. quæ habent, περικλειδῶν.

8 Τὴν τέχνην οἶδον. ὑπὸ κομπ. Apud Aristophanem Ranas pag. 275. Euripides ad Aeschylum inquit:

Ἄλ' ὡς παρὶλαβὸν τὴν τέχνην παρὰ τοῦ σπῶς καὶ οἶδον. Οἶδον ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν.

Hinc Suidas sua descripsit.

9 Ο ἢ ὅς τις ἰδέσθαι. Hæc sunt verba Herodoti lib. III. pag. 131. ut Portus monuit.

ὅς ἐδοκέε πέμπειν τὸν στρατὸν, ἅτε τῷ περὶ γ-
μάτων ἔτι οἰδέντων.

Οἶδ', ὁ οἶδα ἢ νῦν παῦε, παῦε τῷ λόγῳ.

Κᾶν εἴ με τύπῃς, ὅς ἀντίποιμί σοί γε.

Οἶ εἰ. οἶτινες αὐτόν.

Οἶσθαι. ἔσπονδῖν.

Οἰετίας. ὁμιλητίας. ὁμιλος.

Ὅτερας, οἰετίας, σφυρήλη ὅτι νῶτον εἴσας.

Οἶψι. ἔσπολαμδάνης.

Οἶψεν. ὁ δῆμος Πανδονίδος ἢ Οἶψι. καὶ τὸ Οἶψεν,
ποπικὸν ἐπὶ ῥήμα. Φιλόχορος ὅτι τῷ Οἶψι Φησὶ Κε-
φάλῃ μὲν θυγατέρα εἶναι, ἢ Χαρίππῳ ὅτι γυναικα.

Οἶψεις. ἔσπολαμδών.

Οἶψιον. πηδάλιον.

Οἶψιας. ἐπημενός.

Οἶψις. ἐπαρμα. ἔσποια. καὶ οἶψα, ὁμοίως.

Οἶψα. εἰς τὰ οἶκία.

Οἶκός. ἀπ' οἰκίας ἢ οἶκος ἢ γυν οἶκός.

Οἶκέται. ὁ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες
οἱ καὶ τῷ οἴκῳ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Οἱ δ' οἶ-
κέται ῥέγκουσι.

Οἶκετα. Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τὰς τῶν γε ὅτι-
φανερῶν οἶκετίας ἡγετοῦς ἔφασκον.

Οἶκός. οἶκός. τῷ αὐτῷ οἶκῳ. Σοφοκλῆς

Οἶκός τις, ὅσαρ' ἔκετ' ἐκσωθεῖς μόνος.

Οἶκος, καὶ οἶκος.

Οἶκος. ὁμοίως. ὁ πολέμιος. Οἶκος ὅτι αὐτὰ συν-
έβαινε γίνεσθαι καὶ ὅτι Καρχηδονίους.

Οἶκος. δοκῇ, καὶ αἰπακῇ. Οἶκος ἢ ὅτι
βασιλείας ἀπλότητα.

Οἶκος. ἐκκλησίαι.

Οἶκος. οἶκος.

Οἶκος. ὁ ἀπὸ τῷ δεσποτῆτος Δείναρχος. ἀπὸ
τῷ πορείῳ ὅτι Αἰσχίνης.

Οἶκος. τὰ χαμηλὰ. Καὶ ταῖς ἐπὶ τῷ
οἶκῳ ἐστῶσι ἀκαλύτως συνείναι διεκδοῦντο.

Οἶκος. ὁ οἶκος.

Ἐμοὶ ὅτι μήποτ' ἀξιαζήτω τόδε,

Πατρὸς αὐτοῦ ζῶντος οἶκος τυχεῖ.

1 Οἶδ', οἶδα ἢ νῦν.] Hæc sunt verba Aristophanis *Ranis*, pag. 240. (154. Ed. Bæ. P.) sed ubi versus ultimus rectius sic le-
gitur:

Κᾶν εἴ με τύπῃς, ὅς ἀντίποιμί σοί.

2 Ὅμιλος.] Scribendum est, ὁμιλος, ut Portus etiam mo-
nuerit.

3 Ὅμιλος.] Il. B. v. 765.

4 Οἶψεν. δῆμος Πανδ.] Ex Harpocrate.

5 Χαρίππῳ.] MSS. Paris. Χαρίππῳ. At Harpocratio, Χαρίππῳ.

6 Οἶκος. ὁ μόνον οἱ θεράποντες.] Ex Scholiasta Aristoph. ad ini-
tium *Nubium*.

7 ῥέγκουσι.] MSS. Paris. habent ῥέγκουσι, per χ. At lectio vul-
gata est magis Attica, quam etiam codices Aristophanis hodie ser-
vant. Vide nos infra ad v. ῥέγκουσι.

et nasci inciperet. † Illi vero visum non est,
recta illuc mittere exercitum, quod res adhuc
turbatae essent.

Οἶδ' οἶδα ἢ ν. Novi, novi mentem tuam:
desine, desine loqui. Quamvis enim me ver-
beres, haud tamen tibi contradixero.

Οἶ εἰ. Qui ipsum.

Οἶσθαι. Putare. Opinari. Suspiciari.

Οἰετίας. Aetate aequales. Homerus: [E-
quas] similibus pilis, aetate pares, et tergis
ad amissim aequalibus.

Οἶψι. Putas. Arbitraris.

Οἶψεν. Ex Oea. Oea est populus tribus
Pandioniae. Unde [deducitur] Οἶψεν, quod
est Adverbium loci. Philochorus vero dicit,
Oeam fuisse Cephali filiam, & Charippi
uxorem.

Οἶψεις. Putans. Arbitratus. Ratus.

Οἶψιον. Gubernaculum navis. Clavus navis.

Οἶψιας. Vana opinione elatus. Fasti-
tumens.

Οἶψις. Fastus. Item, opinio. Et οἶψα, si-
militer.

Οἶψα. Domum.

Οἶκος. Est genitivus, a recto οἶκος. Fa-
mulus.

Οἶκέται. Sic non solum famuli, sed etiam
omnes domestici vocantur. Aristophanes:
Famuli vero stertunt.

Οἶκετα. Familia. In hac urbe illustrissimas
familias congregatas esse dicebant.

Οἶκός. Idem ac οἶκός. Domesticus. Fa-
mulus. Sophocles: Famulus quidam venit,
qui solus fuga evaserat.

Οἶκος, & οἶκος. Domesticus.

Οἶκος. Similiter. Pariter. Eodem modo.
Polybius: Accidit autem, ut hæc etiam apud
Carthaginienses eodem modo fierent.

Οἶκος. Familiarem mihi reddo. Con-
cilio. Dativo & accusativo jungitur. Regem
ob simplicitatem sibi conciliat.

Οἶκος. Ejici.

Οἶκος. Famulos. Domesticos.

Οἶκος. Pro carcere posuit Dinarchus. At
pro lupanari Aeschines.

Οἶκος. Lupanaria. Prostibula. Et cum
meretricibus, quæ in lupanaribus prostabant,
libere eos congredi jusserunt.

Οἶκος. Habitator. Incola. Nunquam ve-
ro contingat, ut me vivente urbs patria illam
habeat incolam.

8 Πολύτοι.] Lib. viii. cap. iii.

9 Οἶκος. ἐκκλησία.] Sic etiam Hesychius. At vox prior suspecta
mihi est, pro qua, si series literarum id permetteret, scriberem, ἐκ-
κλησία.

10 Οἶκος. ἀπὸ τῷ δεσπῳ.] Ex Harpocrate. Ceterum nota
hæc in prioribus Edit. male collocata est post v. Οἶκος, unde
eam huc transtuli, ubi suus ei locus est.

11 Ἀπὸ τῷ δεσπῳ.] Attici nimirum καὶ ὁφθαλμοὺς carce-
rem vocabant, οἶκος. Helladius apud Photium, pag. 1593. "Ὅτι
τὸ μὲν λέγον διόφθηκα πᾶσι τοῖς παλαιῶσι καὶ φεροντοῖς ἢ, καὶ οἱ
τῷ Ἀθηναίοις. διὸ καὶ τὸ δεσποτῆτος οἶκος ἐκκλησία, &c. Antiqui
cavebant, ne verba mali ominis proferrent; præcipue vero Athenien-
ses: qui ideo et carcerem vocabant οἶκος, &c."

Οίκια. τὸ ὀσπτήπιον. ἢ οἰκίδιον, τὸ οἶκημα. ἢ οἰκίον, τὸ μικρὸν οἶκημα. Οἰκίον δὲ τε δέμοιμι. ἀντὶ τῷ δὲ οἰκοδομοῖν.

Οἰκίσκω. ἀντὶ τῷ, μικρῷ πιν οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλειν ἢ οἱ Ἀθηνοὶ τὸ ὑπὲρ ἡμῶν λεγόμενον ὀρίσαν προφείον, οἰκίσκον.

Οἰκογενής. ὁ ἢ χάτης. ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς.

Οἰκογενής ἄλλος ἐμὲν πέρδικα φαγεῖσα, Ζῶν ἡμετέροις ἐλπίεται ἐν μεγάροις.

Οἰκογενής. ὄσλος. Καυτὰς πνὸς οἰκογενής, ὅς μα-
θηῶσα ἐαυτὸν κελύσας, ὑπομόλησεν, ὡς ὑεισμέ-
νος ὑπὸ τῷ δεσποτῶν.

Οἰκοδομή. τὸ οἰκοδομεῖν ἢ ἵππων τρέφειν δοκεῖ
δαπανηρὰ εἶναι. ὅθεν ἢ τῇ Λακωνικῇ ὡς προσεβύθη
χάτρεα. ἐπὶ ἢ αὐτῇ. Οἰκοδομά σε λαβοί, ἢ ἀμφο-
λά, ὅ, τε ἵππος, ἢ ἂ γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχει. ὡς τῶ-
ν πάντων δαπανηρῶν ὄντων ἢ ἐπιζημιῶν.

Οἰκοδο. ἐπὶ τῷ οἰκίῳ. ἢ παροιμία. Οἰκοθεν ὁ μάρ-
τυς. ἐπὶ τῷ μὲν τὸ ψεύδος εἰπεῖν, ὁμολογῆσαν ἢ
ἀλήθειαν.

Οἰκοδομήματα. Ἀσούρια καὶ δαπανηρὰς λειτερ-
γίας χρίσειν ἐάσαντας, χρεὶ τῆς ἀρχῆς ἀρχεῖν.
ψεκίος γὰρ ὁ ἀρχὸν ὁ χρίσειν οἰκοδομήμασιν ὀφειλόμενος.

Οἰκοδομία. οἱ Ἀθηνοὶ ὁ δὲ ὑπὸνως αὐτὸ ἀναγνώ-
σκουσιν. οἰκοδομή ἢ δοκ εἶρη.

Οἰκονομία. Ἡ τῷ Θεῷ παρθέσια, χεὶ τρεῖς πρό-
πης γίνεται. χεὶ οἰκονομίαν, χεὶ δὴδολίαν, χεὶ
συγχώρησιν. ἢ τῷ οἰκονομικὸν πνὸς εἰς ἀνελεύθερον
μεταλαβάνουσιν. ἢ ἐν τῷ Ἐγκράτεια.

Οἰκονομῶ. τὰ ἐν οἴκῳ διοικῶ.

Ἄλλ' ἢ ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς

Ἀπολέλοιπε ἦδη

Βίος ἀνέλπιτος.

Οὐδ' ἔτ' ἀρχῶ,

Ἄπ' ἀνθ' τοκέων κατατάκομαι.

Ἦς φίλος ἔτις ἀνὴρ ὑφείσεται.

Ἄλλ' ἄπερ εἰς πρὸς ἐπαικος, ἀναξίως

Οἰκονομῶ δόμους πατρός.

Ἡλέκτρα Φησί, τὸ πλείον ἢ βίος ἐβίωσα ἐν χα-
κοῖς καὶ ὁ πλείων με, Φησί, βίος ἀπολέλοιπε, μη-
δέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενόμενός. ἐπεὶ μέχρι νῦν
ἐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας τῷ Ἀγαμέμνονι πέπεραχ' ἢ
Ἦς φίλος ἔτις ὑφείσεται, ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀ-
τυχίμασιν θύλαβόμενοι, χεὶ ἐκείνο.

Ἀνδρὸς χακῶς περὶ σπονδῶν ἐκποδὼν φίλοι.

Οἰκονομῶν, ἀντὶ τῷ, ἀφαιρῶν τὴν πατρῴην οἶκον. οἳ πρὸς ἐπαικος ἀναξία οἰκονομῶ δόμους πατρός.
Καὶ οἰκονομία, ὁ ἀφαιρῶν πνὸς περὶ σπονδῶν. καὶ οἱ πνὸς λαμβάνει οἰκονομία, τῷ τῷ πα-
σῶν ἀφαιρῶν.

1 Οἰκίσκω. ἀντὶ τῷ, μικρῷ πιν οἴκῳ. Δημ.] Ex Harpocrate: ad quem vide Maussacum.

2 Ὁ χάτης.] Potius, ὁ χάτης, vel χάτης, i. e. catus, vel felis. Videndum tamen, annon potius scribendum sit, οἰκίτης. Confer articulum sequentem; itemque v. Οἰκίτης.

3 Οἰκογενής ἄλλος.] Distichum hoc legitur Anthol. lib. 111. cap. xxiv. Epigr. 111. ut Portus etiam monuit.

4 Τὸ οἰκοδομεῖν ἢ ἵππων τρέφειν.] Eadem leguntur etiam supra. v.

Οἰκία. Domus. Hospitium. Et οἰκίδιον, &
οἰκίον. Domuncula. Aedicula. Cellula. Do-
mus. Domum bene aedificem.

Οἰκίσκω. Domuncula. Parva domo. De-
mosthenes in oratione pro Ctesiphonte. At-
tici autem sic vocabant gallinarium, sive lo-
cum, in quo gallinae aluntur.

Οἰκογενής. Domi genitus. Domi natus. Do-
mesticus. Est epithetum cati, sive felis. [In
Epigrammate:] Felis domestica, perdice mea
devorata, se meis victuram sperat in aedibus.

Οἰκογενής. Servus. Verna. Canthari cujus-
dam verna, cum se flagris caedi jussisset, au-
fugit, tanquam a dominis male tractatus.

Οἰκοδομή. Aedificatio. Aedes exstruere, &
equos alere, sumptuosum esse creditur. Hinc
& Lacones formulæ suæ imprecandi ea ad-
jecerunt, quæ talis est: Amor aedificandi te
capiat, & procrastinandi, & equos alendi: &
uxor tua adulterum habeat. Hæc enim omnia
sumptuosa & damnosa esse solent.

Οἰκοδο. Domi. Et proverbium: Testis do-
mesticus. Dicitur in eos, qui, postquam men-
dacium dixerunt, veritatem fatentur.

Οἰκοδομήματα. Ἀσ. Oportet Magistratus Remp.
administrare, valere jussis aedificiis Assyriis &
muneribus sumptuosus. Vituperandus enim est
Magistratus, qui splendidis aedificiis gaudet.

Οἰκοδομία. Aedificatio. Structura. Attici
nomen hoc cum acuto in penultima efferunt.
Οἰκοδομή vero non dicitur.

Οἰκονομία. Oeconomia. Dispensatio. Dei
providentia tribus modis fit: secundum œco-
nomiam; secundum beneplacitum; secundum
permissionem. ἢ Oeconomicum quidam pro
illiberali accipiunt. Vide in v. Ἐγκράτεια.

Οἰκονομῶ. Rem familiarem administro. [So-
phocles:] Sed ego quidem majorem vitæ par-
tem transegi, nulla mihi spe affulgente, voti
me compotem futuram: & malis amplius fe-
rendis impar sum; quæ sine parentibus dolore
contabesco: cui nullus amicus patrocinator;
quæ, tanquam inquilina vilis & contempta,
thalamos patris curo. Maximam, inquit E-
lectra, vitæ partem in malis vixi, nec ulla
spes benignior mihi affulsit: quandoqui-
dem ultio paterna prorsus adhuc est infecta.
Nec ullus amicus mihi patrocinator, sed om-
nes miseræ succurrere timent; secundum
proverbium illud: A viro infelici amici pro-
cul recedunt. Et οἰκονομία, rerum aliquarum
prudens dispensatio & distributio. Et poë-
tæ utuntur œconomia, quæ est personarum
distributio.

Δακνόμενος, & v. Ἰππῶν.

5 Περιεχόμενος.] Supra v. Δακνόμενος, & v. Ἰππῶν, rectius le-
gitur, περιεχόμενος.

6 Ὁξυγόνος.] Imo, παρξυγόνος.

7 Ἄλλ' ἢ ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba
Sophoclis Electr. pag. 89. ut Portus monuit.

8 Ἡλέκτρα Φησί, τὸ πλείον τῷ β.] Hæc sunt verba Scholiastæ
ad modo indicatum locum Sophoclis.

Οικόπεδον. ἔρημον κατὰ πῶμα οἶκον. γῆπεδον, τὸ χωρίον. ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

Οικοπορεῖα. Ἐκ κατ' οἰκίαν σκευή.

Οικοποιός. Σοφοκλῆς.

Οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τρυφή.

Οικόσις. ὁ ἐαυτὸν τρέφων μισωτός.

Οικοσκοπικόν. ἐν τῷ Οἰωνιστικῷ.

Οικότεις. οἰκέτης. οἰκογενὴς δῆλος. Ἀγαθίας. Εἴπειο ἢ καὶ τῷ οἰκοτελείων ὁπαδῶν ὁ παρὰ τῆς, καὶ ὅσον ἄλλον οἰκετικόν, καὶ ὅσοι τομῆα καὶ θύνασθες.

Οἰκός. οἰκονομικός. ἢ οἰκοφύλαξ. ἕως γὰρ ὁ φύλαξ.

Οἰκωφέλεια.

Οἱ Κρήτες τὴν θυσίαν. παροιμία. εἰ ποτε ταράχῃς θυσία γένῃαι, Κρητικὴ καλεῖται, παρόσον Ἀγαμέμνων ἐκείσε χιμαδίαις, ἔθυσεν, ἀναβὰς εἰς τὸ Πολύρρηνον. ἐν τῷ τῷ οἱ αἰχμαλῶται τὰς ναῦς ἐνέωρσαν. ὁ δ' ὡς ἤκουσε, καταλιπὼν τὰς θυσίας, ἦλθεν εἰς τὴν αἰχμαλίαν, καὶ μίαν εὐρὴν τῷ νῆϊ, ἀνήχθη εἰς αὐτὴν, τοῖς ἐγγυαλοῖς ἐπαρσάμενος.

Οἰκτεῖω. οἰκτίζω δέ.

Οἰκτερόν. ἐλεεινόν.

Οἰκτεράμενος. ἀπὸ τῆς, ἐλεήσας.

Οἰκτος. ἔλεος.

Οἰκτος ἢ Νύμφας εἶλεν, αἱ τ' ἐρινόμεναι.

Αἴτης παραρείησιν Εὐμέθου πατρὸς.

Ἐχουσι δὴν ἡνίκα ὑγρὸν οἶκον.

Οἰκτός. ταπεινός. ἐλεῖς ἄξιός. Εἰ μὲν ὅτε βασιλεὺς ἀνθρώποις οἰκτεροῖς καὶ ἀπμοτάτοις ταῦτα ἐπιχειρεῖ, σκοπήσῃ ἀνὴρ, ἀνάγκη μὴδ' ἀντιλέγῃ τοῖς εἰρημνοῖς ὁμολογεῖν.

Οἰκτερός. ἐλεεινός.

Νήπιος, ὅστις τῷ οἰκτερός.

Οἰκτερόν. ἡνίκα ὑγρὸν οἶκον.

Οἶκοι. ἐν τῷ οἴκῳ. καὶ παροιμία. Οἶκοι τὰ Μιλήσια. ἐπὶ τῷ ὅπῃ μὴ παρὰ τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀριστοφάνης γὰρ ὁ Μιλήσιος, ἐλθὼν ποτε εἰς Λακεδαιμόνα, ἤξιος βοηθεῖν τοῖς Ἰωσι πολεμικοῖς ὑπὸ τῷ Περσῶν. ἐδημηγόρει ἢ ἐδῆξα ἔχον πολυτελεῖν, καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν Ἰωνικῶν. εἰπεν ἔν τῳ παρὰ αὐτὸν τῷ Ἐφύρῳ. Οἶκοι τὰ Μιλήσια.

Οἶκοι γινόμενοι. ἐπὶ τῷ ἐκφυγεῖν τὰ δεινὰ βυρσίων.

1 Σοφοκλῆς] *Philocetes*, pag. 379. ut Portus monuit.

2 Οἰκός. Vide quæ de hac voce notavit Athenæus lib. vi. pag. 247.

3 Μισωτός] Mallet, & μὴ μισωτός. Mercenarius enim non suis vivit sumptibus, sed aliena mercede alitur, qui proinde οἰκός.

Οικόπεδον. Area domus. Sive, solum, supra quod stetit ædificium nunc destructum. At γῆπεδον, fundus, ager. Item, οἰκόπεδον dicitur area cum ædificiis.

Οικοπορεῖα. Vasa domestica.

Οικοποιός. Domi factus. Domi paratus. Sophocles: *Nec intus est ullus cibus, domi paratus.*

Οικόσις. Qui suis sumptibus vivit. Qui propriis facultatibus vitam sustentat.

Οικοσκοπικόν. Quære in voce Οἰωνιστικῷ.

Οικότεις. Verna. Servus domi natus. Agathias: *Sequebatur autem vernarum patronus, & reliqua famulorum turba, omnesque eunuchi.*

Οἰκός. Rem familiarem provide curans & administrans. Vel, custos domus. Οὗτος enim est custos.

Οἰκωφέλεια. Domestica, sive privata utilitas.

Οἱ Κρήτες τὴν θυσίαν. *Cretenses sacrificium.* Proverbium. Sacrificium turbulentum vocatur *Cretense*. Agamemnon enim tempestate in Cretam appulsus, in loco quodam, qui Polyrrhenum dicebatur, sacrificium fecit. Cum autem captivi interea naves incendiissent, ille hoc audito, hostiis relictis ad littus perrexit: cumque unam tantum navem salvam reperisset, ea consensu solvit, indigenis quævis mala imprecatus.

Οἰκτεῖω. [Per e scribitur. At] οἰκτίζω, [per i.] Miseror.

Οἰκτερόν. Maxime miserandum.

Οἰκτεράμενος. Miseratus. Misertus.

Οἰκτος. Misericordia. Misericordia. *Commissio vero Nymphas subiit, quæ ad Ætnæ pascuis abundantis radices Eumethi patris vorticosa humidam incolunt domum.*

Οἰκτός. Miserandus. Miser. Misericordia dignus. *Cum Rex homines miserales & contemptos talium criminum incusat, necesse est, re perpensa, dicta fateri, nec iis refragari.*

Οἰκτερός. Miserabiliter. [Sophocles:] *Stultus est, qui obliviscitur parentum, qui miserabiliter perierunt.*

Οἶκοι. Domi. Et proverbium: *Domi Milesia.* Dicitur in eos, qui tempore & loco alieno luxum ostendant. Aristagoras enim Milesius, Lacedæmonem aliquando profectus, petebat, ut Lacedæmonii Ionibus, quos Persæ bello premebant, opem ferrent. Concionem autem ad populum habebat, pretiosa veste indutus, reliquisque deliciis Ionicis se jactans. Quare Ephorum aliquis ipsi dixit: *Domi Milesia.*

Οἶκοι γινόμενοι. Utinam domi sim. Dicitur in eos, qui optant, ut pericula effugiant.

οἶκος dici non potest.

4 Οἱ Κρήτες τὴν θυσίαν. παροιμία. εἰ ποτε παρ.] Eadem habet Zenobius Centur. V. Adag. L.

5 Νήπιος, ὅστις τῷ οἰκτερός.] Hæc sunt verba Sophoclis *Electra*, pag. 87. ut Portus monuit.

καὶ ἡ παροιμία· Ἡ τρεῖς ἔξ, ἢ τρεῖς οἶνας.

Οἶνας. εἶδος ὀρνίθου.

Οἶναῖοι· τὴν χαράδραν. ἐπὶ τῇ ἐπ' ἀφελείᾳ ὡς χαλεμύμων, βλαπτόντων δέ. τῇ γὰρ Οἶναῖων παροχέδοντων τὴν χαράδραν, ὅππῃ γὰρ ὕδωρ πολὺ χετέκλυσε πάντα.

Οἶνός, Οἶνέως. ὄνομα κύριον.

Οἶνεάδης. καὶ Οἶνεάδης. ὄνομα ἑθνικόν.

Οἶνεάς. πόλις.

Οἶνείδης. πατρωνυμικόν. καὶ Οἶνείδαο.

Οἶνη. ἡ ἀμπελος.

Οἶνης Φυλή. ἡ ἔξ Οἶνέως.

Οἶνησις. ἡ ἔξ οἶνου κοτύλη, ἡ ἀγύνη. Ἄριστοφάνης· Φέρε τ' οἶνησιν, ἢ οἶνον ἐγγέω.

Οἶνίζω. οἶνον ἀρροαζέω. καὶ οἶνισάμενοι, οἶνον ἀρροαίνεις.

Οἶνις. μία τ' δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις.

Οἶνοδαρής. μέθυσε.

Οἶνός· τὴν χαράδραν. ὅταν καὶ ἑαυτὴ πρὸς ποιῇ. ἡ γὰρ Οἶνός δῆμος ἔστι τῆς Ἀττικῆς· οἵπινες Φεγομνίδην ὡς αὐτῶν χαράδραν παρέτεσαν εἰς τ' ἑαυτῶν χώραν. πολλὴ γὰρ ἡ χαράδρα γενομένη ἐλυμνίατο αὐτῶν τὰ γέγραμα, καὶ τὰς οἰκίας κατέβηκεν. ὁμοίον γὰρ τῷ· Ὁ Καρπάσιος τ' λαγών. Φασὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι εἰς Κάρπατον λαγῶν, κομίσασθαι τινα ὡς εἰς ὅππῃ γέννημα· ἀπ' ὧν ποσὸν γένεσθαι, ὡς καὶ τὸς χαρπὲς αὐτῶν χαλεπῶς βλάπτει.

Οἶνός. δῆμος τῆς Ἱπποθοοντίδος πρὸς Ἐλευθέρας. ὁ γὰρ τῆς Αἰαντίδος, πρὸς Μαραθῶνα. ἀπ' ἐχάτερος γὰρ δῆμον ὁ δῆμος τῆς Οἶνέως.

Οἶνόμαος Γαδαρῆς, φιλόσοφος· Κωνικός, γεννῶνς πολλὰ πρὸς ὁριζήτους Πορφύριον. Περὶ Κυνισμοῦ. Πολιτείας. Περὶ καὶ τῆς Ὀμηροῦ φιλοσοφίας. Περὶ Κεφάλαιον, καὶ Διογένης, καὶ τῶν λοιπῶν.

Οἱ Νομοφύλακες, ἴνες· ἑδοξε πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῖς Θεσμοθέταις. ἀλλ' ὅσα ἔστιν ἔτι. οἱ μὲν γὰρ Θεσμοθέται καὶ τὰ πάτρια ἐπεφαναμένοι ἐπὶ τ' Ἀ-

“ nos. Hinc Latinorum *unus*. Nam veteres *unus* & *oïnus* scribebant & pronuntiabant. Hinc in veteri Scipionis Inscriptione, “ Romæ nuper effossa, *oïno* scribitur pro *uno*. Ab illo antiquo “ *oïnos* verbum *oïνίζω*, τὸ *μυνίζω*. Hesychius: *οἶνίζω*, τὸ *μυνίζω*. “ *ζω*, καὶ *γλῶσσαν*. Οἶνη igitur apud Iones in talorum lusu idem plane erat, quod apud Latinos *unio*. “ Hæc recte Salmasius: apud quem plura ibidem vide.

1 Ἡ τρεῖς ἔξ, ἢ τρεῖς. Confer Nostrum supra v. Ἡ τρεῖς ἔξ.

2 Οἶναῖοι τὴν χαράδραν. Vide paulo post v. Οἶνός τὴν χαράδραν.

3 Οἶνεάς. Sic MSS. Paris. At priores Edit. *οἶνός*; quam lectionem vel literarum series respuit.

4 Ἀριστοφάνης. *Acharnens.* pag. 421. (302. Ed. Baf. P.) ubi locus hic ita distinguitur:

Φέρε τὴν οἶνησιν,
ἢ οἶνον ἐγγέω, &c.

vocant puncta five uniones in tesseriis. Hinc etiam proverbium: *Aut ter sex, aut tres uniones.*

Οἶνας. Oenas. Avis genus.

Οἶναῖοι τὴν χαράδραν. *Oenai torrentem*. Dicitur de illis, qui auxilii ferendi causa accersiti, [illis, a quibus accersiti fuerunt,] nocent. Cum enim Oenai torrentem in agros suos derivassent, magna aquarum vis subito irrumpens omnia inundavit.

Οἶνός. Oeneus. Nomen proprium.

Οἶνεάδης. Oeniades. [Est patronymicum. At] Οἶνεάδης, Oeniades, nomen gentis.

Οἶνεάς. Oeneas. Urbs.

Οἶνείδης. Oenides. Patronymicum. Oenei filius. Et Οἶνείδαο. [Genitivus singularis Boeoticus.]

Οἶνη. Vitis.

Οἶνης Φυλή. Oeneis Tribus.

Οἶνησις. Trulla, qua vinum hauritur. Aristophanes: *Affer trullam vinariam, ut vinum infundam.*

Οἶνίζω. Vinum emo. Et οἶνισάμενοι, qui vinum emerunt.

Οἶνις. Oenis. Una decem Tribuum apud Athenienses.

Οἶνοδαρής. Vino gravis. Ebrie.

Οἶνός τὴν χαράδραν. Oenoe torrentem. Dicitur de iis, qui ipsi sibi malum accersunt. Oenoe enim est pagus Atticæ, cujus incolæ torrentem præter ipsorum fines labentem in agrum suum derivarunt. Hic igitur cum valde intumuisse, & fata eorum læsit, & domos evertit. Huic proverbio simile est illud, *Carpathius leporem*. Ajunt enim quendam lepores in Carpathum, animali eo carentem, ad sobolem procreandam intulisse: unde tanta leporum copia exstiterit, ut fruges eorum graviter læserint.

Οἶνός. Oenoe. Pagus tribus Hippothoonidis ad Eleutheras. Alter vero, ad Marathonem, est tribus Æantidis. Ab utroque pago civis dicitur Oenæus.

Οἶνόμαος. Oenomaus Gadarensis, Philosophus Cynicus, qui non multo antiquior fuit Porphyrio. Scripsit de secta Cynica. Republicam. De Philosophia Homerica. De Cratete, Diogene, & cæteris.

Οἱ νομοφύλακες. Nomophylaces. Hi quoniam fuerint, quaeritur. Nonnulli putarunt, eosdem esse cum Thesmothesis. Sed non i-

5 Οἶνοδαρής. Scribe, *οἶνοδαρής*. Oportet enim esse vocativum, ut ex sequenti interpretatione patet.

6 Οἶνός τὴν χαράδραν. Confer Nostrum paulo ante v. Οἶναῖοι τὴν χαράδραν.

7 Γαδαρῆς. Sic rectius MSS. Paris. quam priores Edit. in quibus legitur *γαδαρῆς*.

8 Οἶνός δῆμος τῆς Ἱπποθ. Ex Harpocrati.

9 Οἶνός. Scribe, *οἶναῖος*. Vide Stephanum Byzantium v. Οἶνός, & Meurf. in libello de Pop. Att.

10 Περὶ Κυνισμοῦ. Præter opera a Suida hic memorata, scripsit etiam Oenomaus de mendaciis Oraculorum; ex quo libro insignia & proluxa fragmenta adducit Euseb. de Prep. Evang. lib. v. cap. xix. & seqq. itemque lib. vi. cap. vii. Meminit etiam operis illius Julianus Orat. vii. pag. 391. & Theodoretus Therapeut. vi. & x. Præterea, & Tragedias Oenomaus scripsit, ut docet Julianus eadem Orat. pag. 393.

11 Περὶ τῆς Ὀμηροῦ φιλοσοφίας. Vide Jonsum lib. iiii. de Script. Hist. Philos. cap. vii.

ρειον ἀνέβαινον πάρεν. οἱ δὲ Νομοφύλακες σφοδρίως λυ-
κοῖς ἐχέοντο, καὶ ἐν ταῖς θύραις ἐπὶ θρόνων ἐκάθιστο
καὶ ἀντικρὺ τῇ ἐνείᾳ Ἀρχόντων καὶ τῇ Παλλάδι τῇ πε-
πνυμένη ἐκόντων, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θά-
λασσαν. ἠνάγκαζον δὲ τὰς Ἀρχὰς χεῖρας τοῖς νό-
μοις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκείνῳ μὲν τῷ Προέ-
δρῳ, καλύνοντες ψιφίζον, εἰ πὶ τῷ ξανόνῳ αὐτοῖς εἰ-
ναὶ δεῖται καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει.

Οἰνώ, οἰνῶ. τὸ μεθύσκω.

Οἰνοπέπαντοι.

Ἰ Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐχρίστοί τε ροῖης

Θρύμμαλα.

Οἰνοπίανος.

Οἰνοπίπας. τὰς τῆς οἴνης θεωροπύσσας ὡς Ὁ-
μῆρος παρθενοπίπας. Ἰ Αἰετοφάνης Φησι

Πῦρ δ' ἐχὶ ἀφ' ἐβέληχ, ὅπῃ φ' ἐμδραχ

Ἰ Οἷς θεία, καὶ τραγωδία, καὶ χροῖς

Τὰς μοιχοδότους, τὰς ἀνδρεσφρίας χαλῶν,

Τὰς οἰνοπίπας, τὰς θεωροπύσσας, τὰς λάλους,

Τὰς ἐδὲν ὑγίης, τὰς μέγ' ἀνδράσιν χαλῶν.

Ὁ μὲν ἐν Σύμμαχος Φησι τῷ πῦρ τὸ πιπίζειν τὸ οἶ-
νον. ἐγὼ δ' ἐχ' ὅσῳ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῇ ἐνοίᾳ
τῷ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ καὶ μίμῳσιν Φω-
νῆς λεγόμενον. ἀμεινον ἐν, ὥσπερ παιδοπίπας λέγεται,
ἔτω καὶ οἰνοπίπας. Οἰνοπίπας ἐν, ἀντὶ τῆς μέθυσος
τῷ τὸ πιπίζειν, ὅ ὅτι μύζειν, ἢ μυζᾶν.

Οἰνοποτάζων. οἰνοποτῶν. βίωχέμενος. Ἰ Ἐν συμπο-
σίῳ τῷ τῷ οἶνον αἰ κεχυμένος γίνοντο.

Οἰνοποσία.

Οἰνοπότης. ἀφ' ὅ ο μικροῦ.

Ἰ Ὡς ξένη, τόνδε τάφον τῷ Ἀνακρείοντος ἀμείνων,
Σπείσιν μοι παρών. εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

Οἶνος. ἐπὶ Θεῷ, ἢ πτωχῷ. Ἰ Δαβὶδ. Ὁπ ποτή-
ριον ἐν χειρὶ Κυρίου, οἶνος ἀκράτης πλήρης κεράσματός.

Οἶνος ἀνδρῶν παίδων. δύο παροιμίαι· ἡ μὲν, Ἰ Οἶνος
καὶ ἀλήθεια. ἡ δὲ, Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς. λαμ-
βάνεται ἐπὶ τῷ ἀπλοῖζομένων, καὶ τῷ ἀλήθειαν λε-
γόντων.

Οἶνος⁸ κενώθεις ἀγέων, παύξ λύπας.

Οἶνος ῥυπῶδης ἐκλεγοντο πολλὰς λύπας.

Οἶνος μετὰ χρόνῳ, πρὸς δόξα δεινὰς μάχας.

1 Βότρυες οἰνοπίπας.] Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate Crinagorae, quod ex Anthologia MS. integrum edidimus supra v. Γίλγης.

2 Αἰετοφάνης.] Theophrastus. pag. 787. (521. Ed. Bas. P.) sed ubi pro οἰνοπίπας legitur οἰνοπύσσας.

3 Οἷς θεία, καὶ τραγῳδία.] Aristophanes loco laudato: Εἰσὶν θιασώ, καὶ τραγωδία, καὶ χροῖς.

4 Ἐν συμποσίῳ παρὰ τ.]. Exemplum hoc non pertinet ad οἶνον οἰνοποτάζων, sed οἶνον.

5 Ὡς ξένη, τόνδε τάφον.] Epigramma hoc in Anacreontem legi-
tur etiam Anthol. lib. III. cap. xxv. pag. 401.

ta est. Nam Thesmothetæ patrio ritu coro-
nati in Areopagum adscendebant. Nomo-
phylaces vero fasciis albis utebantur, & in
spectaculis e regione novem Archontum in
thronis sedebant. Idem Palladis pompam
adornabant, cum simulacrum ejus ad mare
deferebatur. Cogebant etiam Magistratus
servare leges, & in concionibus adsidebant
Proedris, impediētes ne quid decerneretur,
quod vel legibus adversari, vel Reip. detri-
mentum allaturum esse ipsis videretur.

Οἰνώ, οἰνῶ. Inebrio.

Οἰνοπέπαντοι. Dicitur de racemis, qui ma-
turi sunt. *Racemi maturi, & scissu facilis
mali punici frustra.*

Οἰνοπίανος. Oenopionis. [Genitivus, a recto
Οἰνοπίαν.]

Οἰνοπίπας. Vinum circumspicientes. Vi-
nolentas. Vox est eodem modo composita,
quo apud Homerum παρθενοπίπας, i. e. vir-
ginum speculatores. Aristophanes inquit:
*Ubi enim nos non vituperavit, ubi saltem
erant spectatores, & tragædi, & chori? a-
dulteras nos vocans, virorum amantes, vino-
lentas, proditrices, garrulas, mala mente ma-
loque animo præditas, & magnum viris ma-
lum.* Symmachus dicit, τὸ οἰνοπίπας compositum
esse ex πιπίζειν & οἶνον. At non video ver-
bum πιπίζειν apud Atticos hoc sensu adhiberi;
sed est tantum imitatio vocis. Præstat i-
gitur dicere, τὸ οἰνοπίπας sic dictum esse, ut
παιδοπίπας. Οἰνοπίπας autem est, ebriosus, vi-
nolentus: a πιπίζειν, quod fugere significat.

Οἰνοποτάζων. Vinum bibens. Genio indul-
gens. *In convivio, cum vinum bibitur, ho-
mines magnifice se jactare solent.*

Οἰνοποσία. Vini potatio.

Οἰνοπότης. Per o parvum [scribitur.] Vini
potor.

*O hospes, hoc sepulchrum Anacreontis
præteriens,*

Liba mihi [vinum.] Sum enim vinipotor.

Οἶνος. Vinum. Cum Deo tribuitur, signi-
ficat pœnam, vel ultionem. David: *Poculum
est in manu Domini, plenum vino meraco.*

Οἶνος ἀνδρῶν παίδων. Vinum sine pueris. Duo
sunt proverbia: unum, *Vinum & veritas.*
Alterum, *Vinum & pueri sunt veraces.* Di-
citur de illis, qui simplices sunt & aperti, &
verum dicunt.

Οἶνος κενώθεις ἀγέ. *Vinum ex doliis effusum
dolores sedat.*

Οἶνος ῥυπ. *Vinum faculentum multas decla-
rat molestias.*

Οἶνος μετὰ χρόνῳ. *Cum vinum hauseris, graves
pugnæ expecta.*

Οἶνος. ὠνομάσθη ἀπὸ Οἰνέως.

Οἶνός δ' ἐν κοίλοιςιν ἀποθλίψας δαπάσιν,
Οἶνον ἐκλήσε.

Ἰ Πλάτων ὃ οἶνον αὐτόν φησιν, ἀπὸ τοῦ οἴσεως τ' νῦν
ἐμπιπλάν. ἢ ἀπὸ τ' οἴσεως. Ὁμηρος.

Ὁνήσεαι, αἶκε πίνεσθαι.

καὶ τὰ βρώματα, οἰνέσθαι. ἀπὸ τῆς οἴσκεν ἡμᾶς. ὃ ὃ
Κύπριος ποιητὴς φησιν.

Οἶνον τοι, Μενέλαε, θεοὶ πόνησαν ἄριστον

Θνητοῖς ἀνθρώποιςιν ἀποσκέδασαι μελεδῶνας.

Εὐβύλιος εἰς οἶνον.

Τρεῖς γὰρ μόνες κρατῆρας ἐγκερανύω

Τοῖς δὲ Φρονέσι· τ' μὲν ὃ ὑγείας ἔνα,

Ὁν ὠρεῖτον ἐκπίνεσι. τ' ὃ δὲ δεύτερον,

Ἐρωτος, ἡδονῆς τε. τ' τρίτον δ', ὕπνου.

Ὁν ἐκπίνεις οἱ σοφοὶ κεκλημένοι

Οἴκαδ' ἐβαδίζουσ· ὃ ὃ τέταρτον ἐκέπι

Ἡμέτερος ὅστις, ἀλλ' ὕβρεως. ὃ ὃ πέμπτος,
βροῦς.

Ἐκτος ὃ, κάμων ἔβρομος δ', ὕπνῳ πίων.

Ὁ γδοὺς κλήτορος· ὃ δ' ἔνατος, χαλῆς.

Δέκατος ὃ μανίας· ὡς ὃ τ' ἐκδάλλει ποιεῖ.

Πολὺς γὰρ εἰς ἐν [μικρὸν] ἀγγεῖον χυθεῖς

Ἰποσκελίζει [ῥᾶτα] τῆς πεπωκότας.

Καὶ Ἐπίχαρμος· Ἐκ μὲν θυσιᾶς, θοῆς ἐκ τ' θοῆ-
νης, πόσις ἐγένετο· ἐκ πόσιος, κάμους ἐκ κάμων, ὃ θυα-
νεία· ἐκ τ' θυανείας, δίκης· ἐκ τ' δίκης, πέδαί τε καὶ
σφάκελος καὶ ζημία. καὶ Πανύσιος.

Οἶνος γὰρ πυλὶ ἴσων ὅπτις θοῆσιςιν ὄνειρα,

Ἐδδόν, ἀλεξίχακον, πάση ὃ συνοπιθὸν ἀνίη.

Ἦν ὃ ὃ καὶ οἶνος κελῖνος ἐν κρατῆρσιν· ἐπῆσαν ὃ καὶ
αὐτὰ καὶ κελῖνα ἰσοχειλεῖς.

Οἶνος πῖν. Οἱ φροσόντες τῶν ἰατρῶν ἐκέλευον
οἶνον πῖν. τὸ γὰρ τοι σεσῶσθαι τ' ἀνθρώπων, ἢ μὴ, ἐν
τῷ τῷ φρασκόν ἄρα ἐκείνοι τῇ τέχνῃ πίσυνοι.

Οἶνος ὃ γὰρ ὄνειρος ἀν πὶ κρατῆρσιν;

ὡς τὸ Ὁμηρικόν.

Ἀνδρὶ ὃ κεκμηῶτι μῆδος μέγα οἶνος ἀέξῃ.

Ἡρόδοτος ὃ ὃ λέγει, Πέρσας τῷτον κρατῆρσιν τ' τύ-
πον. εἰ μὲν ἐν εἰσηγήσασιν πῖνα νήφοντες, βελδύεσθαι

1 Οἶνος ὠνομάσθη ἀπὸ Οἰνέως. Totus hic articulus, excepto frag-
mento ultimo, descriptus est ex Athenæi Dipnosophist. lib. 11. ut
& Pearsonius ad oram libri notaverat.

2 Πλάτων ὃ οἶνον αὐτόν φησιν. Plinius Athenæus: Πλάτων δ'
ἐν Κρατύλῳ ἐπιμνησθῆναι τ' οἶνον, οἶνον αὐτόν φησιν. Verba autem
ipsius Platonis in Cratylō, pag. 266. hæc sunt: Οἶνος δ', ἐπὶ οἴσεσιν
νῦν ἵκται πῖναι τ' πῖνόντων τῆς πινῆς, ὅσην ἔχουσιν, οἶνος ἐκπίνεται
ἀν καλῶς. Id est: Vinum autem, quia efficit, ut mulier biben-
tium mentem habere se putent, cum ea desistunt sint, merito voca-
ri possit οἶνος: ab οἴσεσιν ὃ νῦν.

3 Ὑγείας ἔνα. Sic MSS. Paris. itemque Athenæus. At metri gra-
tia scribendum est, ὕγείας. Prioribus vero Editt. habent, ὕγείας ἔνα-
τα: quod multo magis modulo versus adverbatur.

4 Ὁ ὃ πέμπτος. Metri gratia scribendum est, πέμπτον· βροῦς;
expunctis duabus illis vocalibus ὃ δ'.

5 Ὁ γδοὺς κλήτ. Metrum versus hujus luxatum est, quod sic
restitui potest.

Ὁ δ' ὃ γδοὺς κλήτ. ὃ δ' ὃ ὕπνῳ πίων.

Οἶνος. Vinum. Dictum est ab Oeneco. Oe-
neus cum liquorem ex uvis expressum cavis
vasis excepisset, nomen vini ei indidit. Plato
vero οἶνον dictum ait, quasi οἴονεν, quod vana
opinionem mentem impleat. Vel ab ὄνησις, i. e.
utilitas. Homerus: Proderit hoc tibi, si bi-
beris. Et cibi dicuntur οἰνέσθαι; ab οἴσκεν,
quod prodesse significat. Poeta vero Cyprius
inquit: Vinum, Menelae, Dii fecerunt, ita
comparatum, ut nihil melius mortalium curas
dispellere possit.

Eubuli versus de vino:

Tria tantum pocula misceo

Viris cordatis. Sanitatis unum,

Qui primus ebibitur. Secundum,

Amoris & voluptatis. Tertium, somni;

Quo epoto illi, qui sapiunt,

Domum eunt. Quartum vero non amplius

Nostrium est, sed insolentiae & petulantiae.

Quintum, clamoris.

Sextum, comessationum. Septimum, plaga-
rum & vibicum.

Octavum, apparitoris, homines in jus vo-
cantis. Nonum, iræ.

Decimum, furoris: unde etiam ad ferien-
dum impellit.

Multum enim vini in unum idque parvum
vas infusum

Supplantat facillime bibentes.

Et Epicharmus: Ex sacrificio convivium; ex
convivio compotatio; ex compotatione come-
ssatio; ex comessatione furor; ex furore lis;
ex lite, compedes, & sphacelus, & multa.
Et Panyasis: Vinum enim non minorem mor-
talibus utilitatem affert, quam ignis: estque
bonum ingens, remedium malorum, omnisque
voluptatis comes. † Erat autem & vinum
hordeaceum in crateribus: & hordeum ipsum
vasorum labra æquabat.

Οἶνος πῖν. Vinum bibere. Medici, qui ac-
cesserant, eum vinum bibere jusserunt. Nam
salutem & interitum hominis in hoc positum
esse ajebant, arte sua freti. † Vino enim re-
periesne aliquid efficacius? [Dictum hoc est]
secundum illud Homericum: Vinum enim vi-
ro defesso ingens robur animumque addit. He-
rodotus vero dicit, Persas hunc morem ser-
vare, ut, si quid sobrii ad deliberandum pro-

6 Ὁ γδ' ὃ κλήτ. π.] Athenæus rectius, — ὡς καὶ βαλδύ-
ποις.

7 Οἰνέσθαι. Vox hæc vix usquam alibi, quod sciam, occurrit,
& proinde dubia & incerta est significationis. Apud Hesychium
tamen in serie sua hanc notam reperio: Οἰνέσθαι. λαιδύρεσθαι, καὶ ὃ ἀπὸ
καρδὸς καὶ καλῶς. Videtur ad hunc ipsum locum Epicharmi respexisse:
sed pro θυανεία legisse οἰνέσθαι; ut recte monuit Casaubonus ad
Athen. lib. 11. cap. 11.

8 Πάση συνοπιθὸν ἀνίη. Sic etiam Athenæus: at invito sensu.
Quare præfero lectionem Stobæi, qui Serm. xv. i. fragmentum hoc
Panyasidis auctius adducens, sic habet, — πάσης συνοπιθὸν ἀνίη-
δης.

9 Ἦν ὃ καὶ οἶνος κελῖν. Fragmentum hoc legitur apud Xeno-
phontem lib. 11. de Exped. Cyri, pag. 332.

10 Οἶνος γδ' ὃ ὕγ. Senarius hic exstat apud Aristoph. Equit. pag.
293. (196. Ed. Bas. P.)

11 Ἡρόδοτος ὃ λέγει. — τῶν κελῶν νήφοντες. Hæc nihil
faciunt ad vocem Οἶνος. Confer Nostrium supra v. Εἰσηγήσασιν,
ubi eadem leguntur.

ὡς τὴν ἐν μέθῃ· εἰ δὲ εἰσιγγήσαντο ἐν μέθῃ, τὸ κυρεῖν γήγοντα. † Οἶνος τοσούτον πίνω, ὅσον τὰ ἡλίω ἀνένδω. ὁ Πῶρος Φησιν, Ἰνδῶν βασιλεύς.

Οἶνῳ. ἢ ἐν οἶνῳ πεφυρμένη μάζα. οἱ δὲ εἶδος πλακῆντος, μετ' οἶνον καὶ μέλιτι γινόμενον.

Οἶνοχεῖ. κρινεῖ. καὶ οἶνοχος, ὁ πικρέρης. καὶ οἶνοχρία.

Οἶνοψ, οἶνοπος. μέλας. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ὡς ἡμεῖς ἀείσαντες, ὅσον θέμις, οἶνοπι Βάκχῳ

καὶ Σατύροις.

Οἶνωπὸς δὲ, οἶνώδης, ἀφ' αὐτοῦ. ἢ μέλας.

Οἶνωπὸν Βάκχῳ βότρυς ἐρεπόμενος.

Οἶνωθήσεσθε μὲν, εἰ μεθύσεσθε δέ.

Οἶνωτρία. ὄνομα τόπων.

Οἶζας. ἀνοίξας.

Οἰοδότης. αὐθαίρετος. ὡς ἀνείποι τις, αὐτὸς ἐαυτῷ τιλὸν ἀφ' αὐτοῦ βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. μονότροπος. μεμονωμένος. τῷ λογισμῷ μονωθεὶς. ἐκτὸς φρενός.

Νῦν αὖ φρενός γ' οἰοδότης

φίλοις μέγα πένθος εὐρηται.

Οἰόθεν ὁ οἶος. ἐν μόνῳ μόνος. θέλῃ δὲ εἰπεῖν, μόνος ὡς μόνον.

Οἰόμενος. νομίζων.

Οἶον. τὸ θαυμαστικόν.

Οὐκ ἔτ' ἀνδρα ὃ μὴ τόνδ' ἴδῃ. ἔπος ἐξεγέω μέγ' οἶον.

Ἀριστοφάνης ὡς Κλέωνος.

Οἶον δὲ κύψας ὁ κατὰρχα εἰδὶ.

ἀφ' ἧς ἀρχαίᾳ τιλὸν ἀδδηπαγίαν αὐτοῦ δηλοῖ. καὶ γὰρ τῷ ἀνδρώπῳ καὶ τῷ θηρίῳ οἱ μάλιστα τοῖς ἐδύσασιν ἐγκεκυφότες καὶ προσκείμενοι, δοκῶσι ἀπλήγως καὶ ἀεὶ ἀδδῆπαγε εἰδέναι.

Οἶον. τὸ ἀνταποδοτικόν, τοῖσιν, καὶ τὸ ἐπὶ παραδειγματικόν λαμβανόμενον, καὶ τὸ ἐπὶ θαυμασμοῦ. ὡς τὸ, Οὐδὲν ἔγωγε χαλὸν, οἶον τὸ ἀκύνει αὐτοῦ ἔ νόμος. Δημοδότης ἐν τῷ χτ' Μειδίῃ. καὶ αὐτὸς Ἀνέμῳ ἐπιπνύσαντι οἷον σφοδρότατον, καὶ ἐξάρατον τιλὸν ἄμμον. καὶ αὐτὸς οἱ δὲ δακρυόεις τὰ ἐρεῖα μέγιστα εἰς ἀπείρας ἐλίζαντες, καὶ ἐπανισταμένοι, καὶ πῦρ ὀρεῖντες οἶον ὀξύτατον. ἐπὶ δὲ θαυμασμοῦ ὁ Ἀνδρωπὸς ὡς ὁ Δημόφιλος, ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντίνης πόλεως, οἷος ἐμπροσθεν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμως φορεῖ, ὡς περ ἀτακίᾳ χειμάρρους πολὺν τὸν συρφετὸν ἄγων.

perturbabat, tanquam vagus torrens multum luti vehens.

1 Ὁ Πῶρος Φησιν] Apud Philostratum de Vita. Apoll. lib. 11. cap. 11. ubi locum integrum vide. Confer etiam Nostrium supra v. Πῶρος.

2 Οἶνῳ. ἢ ἐν οἶνῳ πεφ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Plutum, pag. 107. (52. Edit. Baf. P.)

3 Πικρέρης] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, πικρῆς.

4 Οἰοδότης. αὐθαίρετος. ὡς ἀνείποι.] Ex Scholiasta Sophoclis ad Ajaxem, pag. 37. ut Portus monuit.

posuerint, de eo consultant ebrii: sin quid proposuerint ebrii, id raturum facere sobrios. † Vini tantum bibo, quantum Soli libo. Sic Porus Indorum Rex inquit.

Οἶνῳ. Maza cum vino subacta. Alii vero dicunt esse genus placenta, ex vino & melle confectum.

Οἶνοχεῖ. Vinum miscet. Vinum infundit. Et οἶνοχος, pincerna.

Οἶνοψ. Niger. [Rubicundus.] In Epigrammate: Quare cum libassemus, quantum fas est, rubicundo Baccho & Satyris. At οἶνωπὸς, [per ω scribitur.] Qui vini colorem refert. Pellucidus. Vel, nigricans. Nigricantem Bacchi racemum comedentes.

Οἶνωθήσεσθε μὲν, εἰ μεθ. Ad hilaritatem quidem usque vinum bibetis, non tamen inebriabimini.

Οἶνωτρία. Oenotria. Nomen regionis.

Οἶζας. Qui aperuit. Idem, quod ἀνοίξας.

Οἰοδότης. Qui proprio consilio ductus omnia facit. Quasi dicas, ipse mentem & sententiam suam pascens, & nemini obtemperans. Solitarius. In solitudine vivens. Qui a ratione deflexit. Demens. [Sophocles:] Nunc vero a sana mente deflebens, ingentis luctus causa amicis existit.

Οἰόθεν οἶος. Solus cum solo. Solus adversus solum.

Οἰόμενος. Putans. Existimans.

Οἶον. Quale. Quantum. Est vox admirantis. Non amplius talem virum videritis. Quam loquor magnifice! Aristophanes hæc de Cleone dicit. [Idem alibi:] Quam prono & inclinato capite execrandus iste vorat! Per inclinationem corporis voracitatem ejus declarat. Etenim homines & pecora, quæ inclinato maxime capite cibis imminet, avidissime & magna cum contentione devorare creduntur.

Οἶον. Quale. In oratione respondet voci τοῖσιν, i. e. tale; tam quod exempli causa adhibetur, quam quod admirationi inservit. Ut, Nihil est tam pulchrum, quam ipsam legem audire. Demosthenes in oratione contra Midiam. Et iterum: Vento quam vehementissimo adversus eos coorto, & arenam excitante. Et iterum: Dracones vero, cum caudas in spiras convolvissent, antequam corpus erigebant, oculis præditi quam acutissimis, & ignis instar micantibus. Admirationi vero inservit [in hoc exemplo:] Demophilus vero, Patriarcha Constantinopolitanus, homo erat, qui præcipiti ruens impetu omnia miscebat & luti vehens.

5 Οἶον οἶος] Homer. Il. II. v. 39.

6 Μῆ] Vocula hæc ut supervacanea, & tenorem metri interpellans, delenda est.

7 Οἶον δὲ κύψας ὁ κατὰρχα εἰδ.] Hæc sunt verba Aristophanis in Pace, pag. 626. ubi de Icarabæo verba fiunt.

8 Τὸ ἀνταποδοτικόν, τοῖσιν] Scribo, τὸ ἀνταποδοτικόν τῷ τοῖσιν: quam lectionem in versione expressi.

9 Ἀνδρωπὸς ἢ ὁ Δημόφ.] Eadem leguntur supra v. Δημόφίλος. Sed falsum est τὸ οἶος in hoc exemplo εἶναι θαυμαστικὸν ὡς οἶον.

Οἶον. δῆμοι εἰσὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐδιδεγώς λεγόμενοι. καλεῖσθαι δὲ φαίνεται αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ μεμονωμένους. τὸ γὰρ μόνον, οἶον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμικὸν Οἶον τῆς Λεοντίδος Φυλῆς τὸ δὲ Δεκελείκον Οἶον, δὲ Ἰπποθοωντίδος. οἱ δὲ δημόται ἐκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἶου. ἄλλοι δὲ ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἰήθεν, ὡς περὶ ἐξηλίκου.

Οἰονεῖ. ὡσανεῖ.

Οἶον τε. δυνατόν. ἀρκούντως ἔχειν. καὶ τὸ δυνατόν.

Οἶος. μόνος. ἢ ὁποῖος. Ὁ δὲ ἐπολυπραγματούσῃ πάντῃ. ἢ γὰρ οἶος μὴδὲν μὴτ' ἀνδρώπειον, μὴτε θείον ἀδιεργήσιον ἔχει.

Οἶος. μόνος. ὡς τὸ ἴος. ἐξ ἧς καὶ ἴα, καὶ μία.

Οἶος. ἀντὶ ἑτοίμος. καὶ οἶος τε, ἀντὶ ἑτοίμος. καὶ οἶος ἢ, ἀντὶ τῇ ἑτοίμος ἢ. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τῇ ἐσπέρῃ. Λυσίας. Ἐβιάζετο τε γὰρ, καὶ οἶος ἢ ἐξουσίαν τὴν θύραν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀναπεδοπικόν. Τοῖστος, οἶος ἢ ὁ πατήρ.

Οἶος. δυνατός. ἢ Ἀριστοφάνης.

Οὐ γὰρ ἔστι οἶος τ' εἰμὶ ὡς ἔχειν δὲ ἀνιλάς. ἀντὶ τῇ ἀντέχειν καὶ ἀντιβῆσθαι δὲ πρὸς μάχην. ἀπὸ μεταφορῆς τῇ πλοῖον, ὡς περὶ κινδυνὸν δὲ ἀνιλάς πληρωθέντα. βέλεια δὲ εἰπεῖν, ὅτι νικῶμαι ὡς δὲ πρὸς μάχην. καὶ αὐτίς.

Σοφὴ περὶ ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχέϊ χαλῶς

ἢ πολλὰς οἶος τε συντέμνει λόγους.

Οἶος. ὁποῖος.

ἢ ὡς δὲ μοῖρ' Αἴαν, οἶος ὢν, οἶος ἔχεις.

ἢ ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θελύων τυχεῖν.

Οἶος εἶ, καὶ οἶος τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς ἑτε, σημαίνει τὸ βέλεια, καὶ περὶ ἑξῆς. τὸ δὲ σύν τῷ τε, δύνασαι. ἀμφοτέρωθεν δὲ Λυσίας ἐχρήσατο.

Οἶω. τὸ φέρω. ἀπαπικῇ.

Οἶω. ἀντὶ τῇ οἴομαι. ὅτι ἂν ἀρχὴ μὲν, οἶω, λαμπρῶς. ἀντὶ τῇ, ὡς οἴομαι, ἀρχὴ τῆς μάχης ἢ λαμπρῶς.

Οἶώθη. ἐμοῖώθη.

Οἶωνισάμενος. μαλίστάμενος. ὁτιθισάμενος. Δαυμονίως περὶ οἶωνισάμενος τὸ μέλλον.

Οἶωνίζοντο. ἀπερὶέποντο ὡς καὶ οἶωνοι. Τὸν δὲ ἢ μὲν νεότητι ἐμίσεν τε, καὶ οἶωνίζοντο οἱ δὲ περὶ ἐπὶ κατησπάζοντο καὶ ἐπὶ ἡν. καὶ αὐτίς. Ἐν αἰσώτεροις τοῖς οἶωνοις καὶ ὡς ἀσκηθῇ βέλαιότερα αὐτίς ἀφαισθαι δὲ πολέμους. καὶ αὐτίς. Ὅτε πάντας οἶωνίζοντο περὶ ἐξουσίαν τ' Αἰμίλιον ἐκ πορθυόμενον δοκεῖν

1 Οἶον. δῆμοι εἰσὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Scribe, Οἶον. δῆμοι εἰσὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ διπλοῖ, ἐδιδεγώς λεγόμενοι. καλεῖσθαι δὲ φαίνεται αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ μεμονωμένους. Sic enim legitur apud Harpocrationem, ex quo notam hanc descripsit Suidas.

2 Ὁποῖος. Hec interpretatio pertinet ad vocem οἶος, non οἶον.

3 Ἀριστοφάνης. Initio Pacis.

4 Πολλὰς οἶος τε συντέμνει. Versus hic claudicat, quem Portus hic in integrum restituit:

Πολλὰς οἶος τε συντέμνει ὡς ἢ λόγους.

Οἶον. Oeum. Bini sunt in Attica pagi, qui neutro genere efferuntur, & Οἶον appellantur. Ajunt autem eos sic dictos esse, quod nullum haberent locum habitatum, sed mera essent solitudo. Solum enim antiqui Græci οἶον dicebant. Oeum autem Ceramicum est Tribus Leontidis: Oeum vero Decelicum, Hippothoontidis. Utriusque vero pagi cives dicebantur ἐξ Οἶου. Alii autem erant illi, qui vocabantur Οἰήθεν, ut ante dictum est.

Οἶονεῖ. Veluti. Quasi.

Οἶον τε. Quod potest. Quod valet. Quod sufficit. Pro viribus.

Οἶος. Solus. Vel qualis. Ille vero omnia curiose rimabatur; nec quicquam erat vel humani, vel divini, quod non pervestigandum sibi duceret. *Dio Cass. II. 1266. 87-90. Reimar. II. 1522.*

Οἶος. Solus. Ab ἴος, unus. Hinc etiam ἴα, & μία, una.

Οἶος. [Interdum ponitur] pro ἑτοίμος. Paratus. Et οἶος τε, itidem. Et οἶος ἢ, paratus erat. Item, studebat, [cupiebat, volebat.] Lysias: Nam vi cogeatur, & fores invenire studebat. Significat etiam, Qualis. Talis erat, qualis pater.

Οἶος. Qui potest. Aristophanes: Haud enim amplius sentinam istam ferre possum. Id est, molestia resistere, eamque vincere. Metaphora ducta est a navibus, quæ, cum sentina repleta sunt, periclitantur. Significare autem vult, se factorem amplius ferre non posse. Et iterum: Sapientis est viri, qui paucis verbis multa complecti novit.

Οἶος. Qualis. [Sophocles:] O infelix Ajax, qualis vir quali cum fortuna conflictaris! Quam dignus es, ut vel ab ipsis inimicis deplereris!

Οἶος εἶ, & οἶος τε εἶ. Prius, sine particula τε significat, vis, studes, vel conaris. At alterum, cum vocula τε, potes. Utroque Lysias usus est.

Οἶω. Fero. Accusativo jungitur.

Οἶω. Pro οἴομαι. Arbitror. Puto. [Aristophanes:] At principium [hujus mali,] ut arbitror, est Lampito. Id est, principium belli.

Οἶώθη. Solus relictus est.

Οἶωνισάμενος. Vaticinatus. Auguratus. Ominatus. Numinis quasi instinctu futura auguratus est.

Οἶωνίζοντο. Aversabantur ut malum omen. Illum autem juvenes oderant, & tanquam malum omen aversabantur: seniores vero charum habebant & laudabant. Et iterum: Felicioribus auspiciis, & meliore apparatu bellum denuo tentare.

ὁρᾶν εἰσπορθυόμενον.

5 Ὁ δὲ μοῖρ' Αἴαν, οἶος ὢν, οἶος ἔχεις. Duo hi Senarii leguntur apud Sophoclem Ajace, pag. 54. ut Portus monuit.

6 Ἀρχὴ μὲν, οἶω, λαμπρῶς. Aristoph. Lysistr. pag. 897. (563. Ed. Bas. P.) ubi legitur λαμπρῶς.

7 Ὅς καὶ οἶωνοι. Cum Porto repono, ὡς καὶ οἶωνοι.

8 Ὅτι πάντας οἶων. Fragmentum hoc & corruptum est & mutilum: cujus proinde versionem consulto prætermisi.

Οἶωνοι-

Οἰωνιστικὴν. ταύτην ἔχον πρῶτοι Φρύγες. ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐστὶν Ὀρνεισκοπικὸν οἶον, ὅταν πετομένη τῇδε τῇ ὀρνίθου ἐμπαροῖται, ἢ ὀπιῶται, καὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἰδύμενος, εἴπῃ τις, ὅτι τὸδε σημαίνει. πρῶτος δὲ ἔγραψε περὶ τούτου Τηλέγονος. τὸ δὲ Ὀἰοσκοπικὸν ὅταν ᾖ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαίνοντα οἶον, εἴ ἐν τῇ γῆν ἐφάνῃ γαλῆ, ἢ ὄφεις, ἢ ἔλαον, ἢ ἐχέθῃ, ἢ μέλι, ἢ οἶνος, ἢ ὕδωρ, ἢ τέφρα, ἢ βροχὴ ἐγγένειο ζύλων, ἢ ἄλλο τι, τὸδε παρμηνεύει ὁ συνέγραψε Ξενοκράτης. τὸ δὲ Ἐνόδιον, ὡς ὅταν ἐξηγησιν αἱ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπαντῶντα ὅτι, εἴαν ἀπαντήσῃ σοὶ τις τὸδε βασιλεύων, τὸδε συμβεβηκυῖαι σοὶ ὁ συνέγραψε Πόλλης. τὸ δὲ Χειροσκοπικὸν, ὡς ὅταν ἀφ' ἑκτάσεως τ' χειρῶν ἀφαινομένην, καὶ τ' παλάμης, καὶ τ' ῥυτίδων εἴπωμεν, παιδοποιεῖ, ἢ ποιῶτον ὁ συνέγραψε Ἑλένος. Παλμικὸν δὲ, τὸ διὰ τ' πάλλεως ἢ σώματος γνωρίζον οἶον, εἴ ἐπάλθῃ ὁ δεξιὸς, ἢ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς, ἢ ὤμος, ἢ μηρός, ἢ κνημὸς ἐν τῷ ποδί, ἢ πρὸς τὸ ὅς τις ἐγγένειο, τὸδε συμβαίνει ὁ συνέγραψε Ποσειδώνιος.

ex tremore & palpitatione membrorum futura prædicunt: veluti, cum salit oculus dexter, vel sinister, vel humerus, vel femur; vel cum pes prurivit, vel auris tinnit: hoc vel illud eveniet. De hoc divinationis genere scripsit Posidonius.

Οἰωνόβρωτος. ὀρνέοβρωτος.

Οἰωνομαντεία.

Οἰωνός. τὸ σημεῖον. καὶ οἰωνοσκοπός, ὁ μάντις.

Οἰωνοί. σαρκοφάγα ὄρνεα. ἢ σύμβολα πάντα τὰ οἰωνὸς ἐκάλουν, καὶ τὰ μὴ ὄρνεα. Ὁρεάποινι ὄρνιν. Ἀεροφάνης. ἐπεὶ πολλάκις εἰδάμεν λέγειν πινὰς τῶν θηρευτῶν χαλκόποδας, καὶ χαλκοινίους. Ὀρνιν νομίζοντες πάντες ὅσα περὶ μαντείας ἀφικεῖται.

Οἶς, οἶος. τὸ πρῶτον.

Οἶσῃ, εἶδος φυτῶν.

Οἶσε. πρῶτον. συνήξεν. Ἐαυτῇ μὲν πλεῖστον οὐκ ὕψος φρονήσας οἶσεν ἐκείνῳ τὸ καὶ βαρὺν τιμὸν μῦθον τῷ ἔρωτι ἀπὸ πλάξε τῶν τῆδε.

Οἶσεται. λήψεται.

Οἶσῃ. κομίσῃ. καὶ οἶσω, κομίσω, ἐγγίω.

Οἶδα. ἀντὶ τῶν οἶδαι. λέγειται καὶ ὁ σ. καὶ τὸ σ ποτὲ καὶ ἀφ' ἑτέρου, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ μὴ συκρεῖται, σύμφωνον, οἶδας. Ὁ Σοφοκλῆς. Οἶδ', ὡς ποιήσω. ἀντὶ τῶν ποιήσας, Ἀπικῶς. καὶ αὐτῶς. Οἶδα πινὰς ἐν λογιῶναις ἀποδύντας, ἢ πάντως γε καὶ μᾶς συμφορὰς ἀναπειδένοντας ἐν μεσημερίᾳ τῇ βίᾳ φιλοσοφῶν, καὶ τὸ μόνον τὸ θεὸν ὁμολογῶν καὶ χατομύσας Πλατωνικῶς ὡς φησὶν ἐν σκιά φθγγαμύνη τι τ' δόντων. λέγεται καὶ ἔξοιδα. Ὁ Σοφοκλῆς.

1 Ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐστὶν ὀρνειοσκοπία. Hæc, & quæ sequuntur, ἀπὸ τῶν περὶ οἰωνῶν leguntur apud Nonnum in Gregor. Nazianz. Stetit. pag. 151. quem proinde confer. Vide etiam Cedrenum pag. 36.

2 Οἰοσκοπικόν] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. corrupte, partim οἰοσκοπία, ut Edit. Mediol. & Ald. partim, οἰοσκοπία, ut Edit. Basil. & Genev. Confer etiam Nostrum supra v. Ξενοκράτης.

3 Ἐχέθῃ] Rectius, ἐχέθῃ, vel ἐχέθῃ. At Nonnus loco laudato habet, ἐχέθῃ.

4 Ὁρεάποινι ὄρνιν] Aristoph. Avibus, p. 575. (396. Ed. Bas. P.)

Οἰωνιστικὴ. Artem divinandi, vel augurandi. Hanc primi Phryges invenerunt; ejusque species est auspiciū: ut, quum ave a fronte vel a tergo volante, & ad dextram vel sinistram declinante, quis dicit, id hanc vel illam rem significare. Primus autem de hac arte scripsit Telegonus. Aliud genus est id, quod vocatur Οἰοσκοπικόν: quum nempe observantur ea, quæ domi accidunt; veluti si in tecto apparuerit mustela, vel serpens, aut oleum effusum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqua, aut cinis; aut lignum crepitaverit, aut aliquid aliud acciderit, hoc vel illud significat. De hac divinatione scripsit Xenocrates. Aliud est Ἐνόδιον; cum nempe quis interpretatur ea, quæ in via nobis occurrunt: ut, cum quis tibi obvius factus fuerit hoc vel illud gestans, hoc vel aliud tibi eveniet. De hoc scripsit Polles. Aliud est Χειροσκοπικόν: veluti quum manu expansa, ejusque rugis inspectis, dicimus, Liberos procreabit; vel tale quid. De hoc scripsit Helenus. Aliud est Παλμικόν, cui qui student,

Οἰωνόβρωτος. Ab avibus comestus.

Οἰωνομαντεία. Augurium.

Οἰωνός. Avis. Ales. Augurium. Omen. Et οἰωνοσκοπός, augur, auspex.

Οἰωνοί. Alites. Aves carnivoræ. Vel, omnia omnia vocabant *alites*, etiam si captarentur ex iis, quæ non essent alites. [Et] *famulum* [vocat] *avem*. Sæpe enim famulos quosdam vocare solemus χαλκόποδας, i. e. pulchripedes; & χαλκοινίους, i. e. boni augurii indices. *Avem existimatis omnia ea, quæ aliquam futuri significationem habent.*

Οἶς. Ovis.

Οἶσῃ. Plantæ genus. Salix. Vimen.

Οἶσε. Tulit. Attulit. Comparavit. Et sibi divitias non contemnendas comparavit; & illum amore paulatim tabescentem ad mortem adegit.

Οἶσεται. Feret. Auferet.

Οἶσῃ. Feret. Afferet. Et οἶσω, feram, afferam.

Οἶδα. Pro οἶδαι. Nosti. Dicitur [communiter] absque σ. Interdum vero & cum σ, οἶδας; vel propter metrum, vel ne gemina vocalis concurrat. Sophocles: *Nosti te facturum*. Id est, facies. Nam οἶδ', ὡς ποιήσω, Attice dicitur pro ποιήσεις. Et iterum: *Nosti aliquos, qui in scholis ratiocinatorum spoliati, aut ex alia omnino calamitate compulsi sunt, ut in vitæ quasi meridie philosopharentur, hoc ipso tantum, quod Platónico more jurando Deos, negarent aliquid aut asse-*

Ὁρνιν τι νομίζοντες πάντες, ὅσα περὶ μαντείας ἀφικεῖται.

Φησὶν γὰρ ὁμολογῶν ἐπὶ πᾶσι καλῶν τ' ὀρνίθων καλῶν.

Σύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θηρεύοντα ὄρνιν, οἶον ὄρνιν.

Consule ibi Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit.

5 Σύμφωνον] Imo, φωνήν, i. e. vocalem: ut sensus suadet.

6 Σοφοκλῆς] Oedip. Tyrann. pag. 175. ut Portus monuit.

7 Οἶδα πινὰς ἐν λογιῶναις ἀποδύντας] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Synesii, Epist. cliiii. pag. 291.

8 Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. pag. 322. ut Portus monuit. Inde loci hujus sensum, qui mutus est, supplebis.

— Καὶ σύ πε παρών

Ἐξοιοῖ, ὅφ' ἡγνιτῆρος ἔδενος Φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγέμενος.

Οἰσόμενος. κομίσων.

Οἰσοφάρος. ὁ λαμῖος.

Οἴασι. ῥυπαρῶν παρδάτων ἔλαια. Ἡρόδοτος. καὶ οἰσπάτη, ὁ ῥύπος τ' ἔλαιον.

Οἰσά. Φορητά. Οὐκυνδίδης. Ὁμῶς ἢ ὑπὸ με-
γέθους τῆ ὀπτικρεμαμῆς ἐπὶ κινδύνῳ οἰσά αὐτοῖς ἐ-
Φαίνετο. καὶ αὐτῶς. Καὶ μὲν τε ὀπιφλέγῃ ἔλεγον ἔδα-
μῃ οἰσόν. καὶ αὐτῶς. Καὶ εἰ μὴ ἐπὶ μικροῖς εἴη ἀφ-
φορον χαλόν, οἰσόν ἢ ὁμῶς γίνεται.

Οἰσρεῖ. ἐρεδίζετο. ἐκμαίνετο. Ἀπταινός. ὅτι ὄντι
πᾶσιν οἰσρώδης ἐνέπιπεν ὁρμή καὶ παρδυμῖα καὶ τῷ
Βαρδάρων. καὶ αὐτῶς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔδρασαν ὥσπερ οἰ-
σρηθεῖς καὶ κέτονος γενόμενος. Αἰλιανός. Καὶ χαλῶς
Ἡρόδοτος. τὰς ὑπὸ τ' ἡλικαίων οἰσρήσεις τε καὶ μα-
νίας παρ' ἑδὲν ἐπὶ τῷ.

Οἰσρησις. ἡ θηλυμανία. καὶ οἰσρηλατέμενοι. πύρ-
μενοι, ἐκμανόμενοι.

Οἰσροπλήγα. ἡ τῇ μανίᾳ πεπληγῆτα. εἰρηται ἢ
ἀπὸ τῆ οἰσρε, ὅς ἐστι μῦα ὑποχάλκος, ἐγχερί-
πῃσα ἐν τῷ χεύματι τοῖς βροτοῖς, καὶ ποιεῖσα ἐλαύνε-
σθαι.

Οἰσρος. ἐρεθισμός. ἐκχασις. πύρωσις ἐμμανής. οἰ-
σρον ἢ χαλῶσι πᾶσαν κίνησιν. ἐνθεν καὶ οἰσροδίνης
μυχός, ὁ ὑπὸ ἀνέμῳ ἐλαυνόμενος. Ἀριστοφάνης. Σύ
τε Πόρπει Πόσειδον, παρλιπὼν μυχὲν ἰχθυόεντι οἰ-
σροδίνῃ. καὶ Πισίδης.

Οἰσρος γὰρ ἐστὶ, καὶ μάλιστα Βαρδάρων,

Πρὸς τὰς μετὰ βολὰς θυμὸν ἀπώπας ἔχεν.

Οἰσά. ἰτιά.

Οἰσύναις. Οὐκυνδίδης. Ναύτας ἐξόπλισεν ἀσπίσι
Φαύλαις καὶ οἰσύναις ταῖς πολλαῖς. καὶ Εὐνάπιος. Οἱ
ἢ τῷ Πάρθων οἰσύναις ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ κερὰν οἰ-
σύναις, πλοκίω πῖνα πάτριον πεπλεγμένον, καὶ οἰσύνον
χοινίον, ἰτιάς.

Οἰσύνη. πόλις τ' ὀρεάκης.

Οἰσύνη. ὁ ῥύπος τ' ἔλαιον.

Οἰσυνηρός. ῥυπαρός. ἔλαια οἰσυνηρά, ῥύπος πε-
πληγμένον. ῥυπάσματ' ἀπὸ τ' κόπρου. ὁ οἰσύνη δὲ
ἐστὶ τὸ ἀφ' ἡρώδημα τ' παρδάτων.

Οἴτη. ὄνομα ὄρεος ἐν Λακεδαιμονίᾳ. καὶ Οἰταῖος,
ἀπὸ τῆ αὐτῆς ὄρεος.

Οἴτος. ὁ μύρος. ἐν τοῖς μυθικοῖς

Οὔτι δίκης ἀπάνθιδεν ἀεικέι δάμναμα οἴτω.

Οἴοι. μῶνοι. ἦτοι δυνάμει.

1 Οἰσύνη] Vide paulo inferius v. Οἰσύνη.
2 Οἰσρεῖ] Sic MSS. Paris. itemque Photius in Lexico MS. At
prioribus Edit. οἰσρεῖ: quod minus usitatum est.
3 Τῷ ὄντι πᾶσιν οἰσρώδης] Hoc exemplum pertinet ad vocem
οἰσρώδης, non vero οἰσρεῖ.

rerent, ut umbra prius utile atque opportu-
num aliquid dictura videatur. Dicitur & ἐξοι-
δα. Sophocles: Et tu, cum praesens fueris,
nostri, quomodo eo iuerit, a nullo amicorum de-
ductus, sed ipse nobis viam monstrans.

Οἰσόμενος. Laturus. Allaturus.

Οἰσοφάρος. Gula. Guttur. Stomachus.

Οἴσπη. Lana ovium nondum a sordibus
mundata. Herodotus. Et οἰσπάτη, lanarum
sordes.

Οἰσά. Tolerabilia. Quae ferri possunt. Thu-
cydides: Verumtamen ob magnitudinem im-
pendentis adhuc periculi haec ipsis tolerabi-
lia videbantur. Et iterum: Et fervorem So-
lis dicebant esse intolerabilem. Et iterum: Si
in parvis rebus malum diversum sit, tolerabi-
le tamen est.

Οἰσρεῖ. Irritat. Ad insaniam adigit. Oestro
agitat. Appianus: Revera omnes furiosus
quidam impetus & cupido Barbaros aggredien-
di invasit. Et iterum: Haec autem fecit tan-
quam furore percitus & temulentus. Aelia-
nus: Herodotus recte furiosos illos & insanos
erga mulieres amores nihili fecit.

Οἰσρησις. Furor. Insanus erga foeminas a-
mor. Et οἰσρηλατέμενοι, [insano amore] in-
censi. Furor perciti.

Οἰσροπλήγα. Oestro agitata. Furore per-
citur. Dictum est ab oestro, i. e. musca qua-
dam, quae aris colorem refert, & aestate ad
boves accedens, eos infestat & exagitat.

Οἰσρος. Oestrus. Irritatio. Incensio. Furor
igneus. Οἰσρον autem vocant omnem motum,
[quo quis vehementer agitur.] Unde etiam
οἰσροδίνης μυχός, dicitur recessus a vento agi-
tatus. Aristophanes: Tuque Neptune mari-
ne, relicto recessu maris piscosi & a ventis a-
gitati. Et Pisides: Furor enim est, & prae-
cipue Barbarorum, ad mutationes esse proclives.

Οἰσά. Salix. Vimen.

Οἰσύναις. Vimineis. Salignis. Thucydides:
Nautas armavit clypeis inutilibus, & pleris-
que salignis. Et Eunapius: Parthi vero cly-
peos vimineos habebant, & galeas vimineas
patrio quodam modo plexas. Et οἰσύνον χοινίον,
funis salignus.

Οἰσύνη. Oesyme. Urbs Thraciae.

Οἰσύνη. Lanarum sordes.

Οἰσυνηρός. Sordidus. Et ἔλαια οἴσ. Lanæ for-
dium plenæ. Lanæ fordida. Οἰσύνη enim est
ovium excrementum.

Οἴτη. Oete. Nomen montis in Lacedæ-
monia. Et Oetæus, nomen a monte illo de-
ductum.

Οἴτος. Mors. In Fabulis. Non immerito fa-
da morte consumor.

Οἴοι. Soli. Vel, qui possunt.

4 Οἰσροπλήγα. τῇ (μυρίᾳ) πηλῇ.] Confer Scholiastam Sophoclis
ad Electr. v. 5.
5 Οἰσροδίνης] MS. A. habet οἰσροδίνης. Et sic paulo post.
6 Ἀριστοφάνης] Theophrastus. pag. 784.
7 Οἰσύνη] Vide paulo ante v. Οἰσύνη.

Οἶφι. χεῖνξ.

Οἰχαλῆες. ἀπὸ τόπων.

Οἷχεται. περιβόλαι. καὶ οἰχόσμαι, περιβόσμαι.

Οἰχνα. ἀειέρχμαι. ἡ Τάλαν' ἀνύμφη αἰὲν οἰχνα. Ἡλέκτρα Φησί.

Οἰχόμενος. περιβόμνος.

Οἷχακ', ὅλωλα, ἀπαπεπόρημαι, φίλοι. Τεκμῆσσα Φησι ἀφ' ἧς Αἴαντος θάνατον.

Ὁ καίνης ἡ τύχης ὑπερέχῃ. παροιμία ἐπὶ τῇ μείζῃ καὶ πλείῃ ἢ ἀναγκάσιον κεκτημένων.

Ὁ κατώτερος νόμος. Δημοσθένης ἐν τῷ χτ' Ἀεισχεράτος ἢ τῷ Ἡλιαίαν λέγῃ, ἀφ' οὗ τὸ τῷ διακρίσειον τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κατώτερον ὀνομάζεσθαι ἢ ἀφ' οὗ τὸ γῆμα ἢ ἐν τοῖς Ἀξοσι γεγραφῆς βιβροφιδὸν γεγραμμένης. ἢ τὸ ἀπὸ τῶν ἀνόντων ἀρχόμενον νόμον κατώτερον ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης. ὅτι γὰρ βιβροφιδὸν ἦσαν οἱ Ἀξονες καὶ οἱ Κύρβες γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. ἐπεὶ, Φησί, τῆς Ἀξονας καὶ τῆς Κύρβες ἀναθεῖν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ βιβροφιδόν καὶ τῷ ἀρχόντι μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς Φησιν Ἀναξίμεδης ἐν Φιλιπποικῷ. ἢ ὅτι ἀφ' ἡμαρτάνῃ Δημοσθένης ἐν τῷ χτ' Νεαίρας, λέγων, Πλαταιάας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ τοῦ ἔθους γὰρ τῷτο ἔρχεται. ἢ ὅτι ἑξακισχίλια ἢ τάλαντα τὸ πῆγμα ἢ Ἀθηνῶν. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τῷ Συμμορίῳ Φησιν ἕτως. Ἡμῖν δὲ τῆς χώρας πῆγμα ὑπάρχειν ἀφορμὴν τὰ ἑξακισχίλια τάλαντα ἀκρίβεται. ἢτοι ἐν γεγραμμένῳ ὅτιν ἀμάρτημα, ἢ ὅπως ὁ ῥήτωρ συναρτάει, ἵνα δοκῇ πλείον τῷ ἀφορμῷ ἔχειν ἢ πᾶσι τῷ εἰς τὸ πρὸς βασιλέα πολέμῳ.

publ. majoribus opibus instructa esse videretur

Ὁ Καρπάθιος ἡ λαγών. Φασὶν ὅτι οἱ Καρπάθιοι ἦσαν οἰκῶντες, ἐπὶ γὰρ τὴν λαγών, ὅτε ἔχοντες ἐν τῇ χώρᾳ. οἱ δὲ πολλοὶ γενόμενοι τὰ γέγραφα αὐτῶν ἐλυμαίνοντο.

Ὁκέλλῃ. πρὸς ὁρμῇ. ἐκείπῃ. εἰρηται ἐπὶ τῇ τῇ καὶ ὁκέλλοι, πρὸς ὁρμῇ.

Ὁ Κίς. ὄνομα κύριον.

Ὁκλαδία. ἢ ὁκλασις.

Ὁκλαδίας. ὁ συγκεκλασμένος δίφρος, καὶ ποτὲ μὲν

Οἶφι. Oephi. Choenix. [Mensura quædam.]

Οἰχαλῆες. Oechalienses.

Οἷχαι. Proficiscitur. It. Abit. Et οἰχόσμαι, proficiscar, abibo.

Οἰχνα. Vagor. Oberro. Misera & innupta semper oberro. Electra inquit.

Οἰχόμενος. Proficiscens.

Οἷχακ', ὅλ. Nulla sum, perii, actum est de me, amici. Tecmessa hæc dicit propter Ajacis mortem.

Ὁ καίνης ἡ τ. Storea fortunam superat. Proverbium in eos, qui majora & plura possident, quam quæ sunt necessaria.

Ὁ κατώτερος νόμος. Lex inferior. Demosthenes in oratione contra Aristocratem vel Heliam sic vocat, quod dicasteriorum alia superiora, alia vero inferiora nominarentur: vel ob formam scripturæ, qua Axones scripti erant, (ea autem talis erat, ut versu primo a dextra ad sinistram procedente, versus secundus a sinistra ad dextram scriptus esset, fulcorum more:) legem eam, quæ a sinistra incipit, inferiorem vocat Demosthenes. Axones enim & Cyrbes eo, quo diximus, modo scriptos fuisse, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel quia Ephialtes Axones & Cyrbes ex loco superiore, id est, Arce, in Curiam & Forum transtulit: ut ait Anaximenes in Philippica. ἢ Errat Demosthenes in oratione contra Nearam, dicens, Plataenses pictos fuisse in porticu, quæ Pœcile vocabatur. Nemo enim hoc dixit. ἢ Atticæ census erat sexies mille Talentorum. Demosthenes vero in oratione de Symmoriis sic inquit: Regionis vero nostræ censum esse octies mille talentorum audiet. Vel igitur mendum est scripturæ, vel fortasse orator hoc astute dixit, ut Res ad bellum cum Rege gerendum.

Ὁ Καρπάθιος τ. λ. Carpathius leporem. Dicunt Carpathios, insulam incolentes, lepores, quos nullos habebant in eam intulisse. Sed hi postea aucto numero arva & fata eorum læserunt.

Ὁκέλλῃ. Ad portum appellit. Ejicitur in littus. Dicitur de navibus. Et ὁκέλλοι, ad portum appellat.

Ὁ Κίς. Kis. Nomen proprium.

Ὁκλαδία. Complicatio. Genu flexio.

Ὁκλαδίας δίφρος. Sella quæ complicari po-

1 Οἶφι.] Est nomen mensuræ Hebraicæ, quod varie scribitur apud LXX. Interpretes; nunc ὶφι, nunc ὶφι, nunc Οἶφι, nunc Οἶφι.

2 Τάλαν' ἀνύμφη. αἰὲν οἰχνα.] Hæc sunt verba Sophoclis in Electra, pag. 88. ut Portus monuit.

3 Οἷχακ', ὅλωλα, ἀφ. π.] Senarius hic legitur apud Sophoclem in Ajace, pag. 53.

4 Ὁ καίνης.] Sic habent MSS. Paris. At Aditt. Ald. Basil. & Genev. male, ὁ καίνης. In Edit. Mediol. vero, hic & duo sequentes articuli desiderantur.

5 Ὁ κατώτερος νόμος. Δημοσθ. — Ἀναξίμεδης ἐν Φιλιπποικῷ.] Ex Harpocrate. Confer Petit. in Comment. ad Leg. Att. pag. 105.

6 Ὁ ἀφ' ἡμαρτάνῃ Δημοσθ.] Hæc extra seriem suam posita sunt, quæ intra sub voce Ὁπ collocari debebant.

7 Ὁπ ἑξακισχίλια ἢ τ.] Et hæc sub voce Ὁπ ponenda sunt, nec locum hic habere possunt. Quod autem ad rem ipsam attinet, notandum est, censum Atticæ non fuisse plene sexies mille talento-

rum, sed summæ huic defuisse ducenta & quinquaginta talenta, ut expresse testatur Polybius lib. 11. sub finem, cujus verba adducunt Meurf. Att. Leff. lib. 1. cap. 1. & Valesius ad Harpocratem v. Ὁπ ἑξακισχίλια.

8 Ὁκλαδία.] Sic quidem in codice suo legit Harpocratio, ex quo Suidas hæc descripsit. At hodie apud Demosthenem rectius legitur ἑξακισχίλια: & ab Ulpiano olim ita lectum fuisse palam fit ex ejus scholiis. Locus autem Demosthenis, a Suida hic citatus, exstat pag. 76. cui geminus est alter, qui occurrit eadem oratione pag. 74. ubi Orator inquit: Ἐπὶ δὲ τὸ πῆγμα ἐστὶ τὸ ὅτι χώρας ἑξακισχίλιον τάλαντων.

9 Ὁ Καρπάθιος τ. λαγ.] Confer Nostrium supra v. Οἶδος τὴν λαγών.

10 Ὁ Κίς.] Sic MSS. Paris. At priores Edit. Ὁκίς: quam lectionem vel series literarum refutat. Est autem Κίς nomen proprium Hebraicum, cujus mentio fit in veteri Testamento.

11 Ὁκλαδίας. ὁ συγκεκλασµ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. sub finem.

ἐκλεινόμενος, ποτὲ ὃ συτελλόμενος. καὶ αὐτὸς Βα-
θῆαι εἰς ἰλιὸν ὁκλασὶ πηδώντων. ὡς βατράχων ὁ
λόγος.

Ὀκλάζῃ. χαλδί. εἰς τὸ γένυ χέμπε. διτλάζῃ. ἀ-
ποχέμπε. λαγγάζῃ.

Ὀκλάξ κατὰ μένος. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ γένυ.

Ὀκνεῖ. θύλαβας ἔχῃ. Ξενοφῶν. Ὀκνεῖντες, μὴ οἱ
Ἑλλήνες ἀφ' ὧν ἔχουσιν γένυται μείναι. ἀντὶ τοῦ, θύ-
λαβόμενοι, δεδιότες.

Ὀκνεῖν. Κατὰ σκοπον ἔδνα ἐκ τῆς πολεμίων
ὀκνεῖν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔργον ἡγεῖσθαι γνώσκω αὐτὸς,
ὡς ὅση τε καὶ ὅπως ὠπλισμένη δυνάμει ἔρχεται.

Ὀκνεῖω. ὀκνῶ. * ἀποβάλλομαι.

Ὀκνος χαλκῆς. βύλεται τῆτο τοῖς Βιθυνοῖς ὅτι-
χεῖως δίφρου πινὸς γυναικείας εἰδος εἶναι.

Ὀκνῶ. Φοβεῖμαι. καὶ πυκνῶς τέτρω χέχρηται Σοφο-
κλῆς ἐπὶ τῇ Φοβεῖσθαι.

Φροῦντα γὰρ νῦν ὅτι ἀν' ἐξέστη ὀκνῶ.

καὶ οἱ ῥήτορες ὅτι ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας ἐχρησάτο
τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τῇ φόβῃ καὶ τῇ φοβεῖσθαι. Ἀν-
τιφῶν. Κακῶς δ' αὖ ἐκ παλαιῶν μὲν καὶ μέλλουσιν τοῖς κυ-
νίοις, τῇ γλώτῃ θρασύνειν, καὶ τῷ θέλειν ἐπεί-
γειν τὸ ἔργον ἀν' παρῇ, ὀκνεῖ. καὶ Δημοσθένης ἐν Φι-
λιππικῶν πρώτῳ. Φημὶ δὲ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς
πράγμασιν ἡμῖν, τῷ τε ταῖς πόλεσι τοῖς μὲν Ὀλυν-
θίοις σώζειν, καὶ τὰς τῆτο ποιήσοντας τραπώτας ἐκ-
πέμπειν καὶ τῷ τιμῇ ἐκείνῃ χρεῖσθαι κακῶς ποιεῖν καὶ
τελῆσαι καὶ τραπώταις ἐτέροις. εἰ δὲ θάττεται τῶν ὀ-
λιγαρχῶν, ὀκνῶ, μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται.
καὶ Ὀμήρῳ ὃ ἐπὶ τῇ φόβῃ ὁ ὀκνος εἰληπία. Φη-
σὶν Ἀγαμέμνων ὡς τῇ ἀδελφῇ αὐτῇ.

Οὐτ' ὀκνῶ εἶκον, ἔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο.

Ὀκνῶν. ἀναδυόμενος. Σοφοκλῆς.

Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πᾶς ἀνὴρ πράσων μέγα.

Ὀκολέμ. Ὀπηρώτη Ὀρέπιος ὁ Ῥωμαῖος τ' ὀφ-
θαλμὸν, καὶ ἐπεκλήθη Κόκλης. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀ-
κολέμ καλεῖσιν Ῥωμαῖοι.

Ὀ Κώχ. ὄνομα κύριον. Τὸ ὃ βέλος ἀνέφυγόντων
προφθάσαν τὸ σῶμα, ἐκείσε ἐμπεσόν, κατέπαυσεν ἢ
πῆσιν. καὶ δὴ ὁ Κώχ ὁ βύθωρον ἀπεΐω.

Ὀ Κρης τιμὴ θάλασσαν. ἐπὶ τῇ προσηγορίᾳ
Φθύγῃ ἐκείνῃ, ὡς οἷς ἀφ' ὧν ἐγένοντο. ἐπειδὴ ναυικώτα-
τοι οἱ Κρηεῖς ἐγένοντο.

test, & modo explicatur, modo vero con-
trahitur. [Et ὁκλασὶ, cruribus vel genibus cur-
vatis & flexis.] *Curvatis & inflexis cruribus
in limo saltantium.* De ranis ista dicuntur.

Ὀκλάζῃ. Claudicat. Genibus flexis sub-
fidit. Titubat. Hæsitat. Labori succumbit.
Cunctatur.

Ὀκλάξ κατὰ μένος. In genua subsidens.

Ὀκνεῖ. Metuit. Veretur. Xenophon: *Me-* *tenoph. B. 153. Whiter in Not.*
tuentes, ne Græci ponte superato remane- *Brev. Porsoni in Xenoph. XLVII.*
rent. 148.

Ὀκνεῖν. Metuere. Timere. *Nullum explo-*
ratores hostium timendum esse dicebat, sed
potius se e re sua putare, ut hostes sciant,
quantis & quomodo armatis copiis instructus
veniat.

Ὀκνεῖω. [Poëtice pro ὀκνέω.] Metuo. Cun-
ctor.

Ὀκνος χαλκῆς. Ocnus æreus. Apud Bithy-
nos lingua ipsorum genus quoddam fellæ mu-
liebris sic appellatur.

Ὀκνῶ. Metuo. Timeo. Verbo hoc fre-
quenter usus est Sophocles pro φοβεῖσθαι, ti-
mere. *Si enim sanæ esset mentis, haud sanæ*
occursum ejus reformidarem. Et oratores no-
mine ὀκνῶ usi sunt, non pro ignavia & so-
cordia, sed pro metu: & verbo ὀκνεῖν, pro
metuere. Antiphon: *Male facit, si periculo*
longe remoto & venturo, lingua ferocem & ad
audendum promptum se ostendat, at cum res
ipsa adest, formidine torpeat. Et Demosthe-
nes *Philippica prima: Dico igitur bifariam*
Reipubl. succurrendum esse, tum urbes Olyn-
thiorum tuendo, & milites, qui hoc faciant,
mittendo; tum regionem ejus vastando & tri-
remibus & exercitu alio. Si vero alterutrum
horum neglexeritis, vereor, ne expeditio hac
in cassum a nobis suscipiatur. Apud Home-
rum etiam ὀκνος pro metu sumitur. Dicit e-
nim Agamemnon de fratre suo: *Nec timori*
cedens, nec insipientiæ mentis.

Ὀκνῶν. Qui cunctatur. Qui tergiversatur.
Sophocles: *Solet enim tergiversari quisvis vir,*
qui magnum quid aggreditur.

Ὀκολέμ. Oculum. Horatius Romanus al-
terum oculum amisit, & ideo vocatus est Co-
cles. *Quem enim Græci ὀφθαλμὸν, Romani ocu-*
lum vocant.

Ὀ Κώχ. Coch. Nomen proprium. *Sagit-*
ta autem in os apertum, antequam claudere-
tur, illapsa, in eo hæsit: & Coch confestim
obiit.

Ὀ Κρης ἢ θάλασσαν. *Cretensis mare.* Pro-
verbium in eos, qui simulant se fugere ea,
in quibus excellunt. Cretenses enim rei nau-
ticæ peritissimi fuerunt.

1 Ξενοφῶν] Lib. 11. de *Expedis. Cyri*, pag. 284. ut Pearsonius
ad oram libri monuit.

2 Ἀποβάλλομαι] Scribe, ἀναβάλλομαι, i. e. cunctor, tergi-
versor.

3 Φροῦντα γὰρ ν. Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace*,
pag. 6. ut Portus monuit. Illic autem pro ὀκνῶ male legitur ἰδὲν:
quæ vox ex fine versûs præcedentis ab imprudente librario repe-
tita est.

4 Ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ] Pag. 3. Hodie autem oratio illa O-
lynthiaca prima inscribitur.

5 Οὐτ' ὀκνῶ εἶκον.] Homerus *Il. K. v. 122.*

6 Ἐπηρώτη Ὀρέπιος ὁ Ῥώμ.] Hæc leguntur etiam supra ὃν
Κόκλην.

7 Τὸ ὃ βέλος ἀνέφυγόντων.] Fragmentum hoc legitur etiam supra
v. Εὐθύαρτον.

8 Εὐθύαρτον] Sic recte MSS. Paris. At priores Editi. male εὐθύ-
αρτον.

9 Ὀ Κρης τιμὴ θάλα.] Vide Meursium in *Creta*, pag. 128. &
Photium Cod. ccxlviii. pag. 1276.

Ὀκείδαντας. ἐμβάτας.

Ὀκείδας. ὄχημα ἠπόχης.

Ὀκείδας. σκίλη ἰδίως πάντων τ' λεγόντων. τὰ πλα-
σινὰ πηγμάτα, ἐφ' οἷς ἀνατυπῶσι τὰς εἰκόνας, καὶ
τὰ ὑποφεισμάτα τῶν ξυλίων θεάων. βέλπον φάναγ
τὸ λογιόν, ἐφ' ᾧ ἱστῶσι οἱ τραγωδοὶ ἢ οἱ ὑποκει-
ταὶ ἐκ μετεώρου, καὶ ἔλεγον. οἱ δ' ὄνον φασὶν εἶναι. οἱ δ'
ἀγχιον κελόν. ἄλλοι, κλίμακα.

Ὀκείδεις. ὁ τραχὺς. ὅτι Ἐπιγράμματι.

Καὶ λίθον ὀκείδοντα, δόναξ ὅτι διασπῶν ὀδόντα
Θήλειαν, ἀμβλυθεὶς ἐκ δολιχγραφίης.
Τὴν κούρησιν λέγων. καὶ ὀκρυόεσσα. Φεικτὴ, φοβερά.
Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βερίθειαν ὀκρυόεσσα
Βαίεις, ἀπὸ φθιμύων τ' Κύναν Διογένην.

Ὀκτάδωμον. ὁκτώ ἔχοντα δῆγματα.

Ὀκτάκνημον. ὁκτάκνημον.

Ὀκτάμετρον. ὅτι ἔχει τετραμέτρων ὀκταμέτρων
ἢ ὁ ποιητής. ἀσάυτως καὶ ἔχει ὀκταμέτρων.

Ὀκτώ. ὁ ἀειδύς.

Ὀκτώβριος. ὄνομα μηνός.

Ὀκτώπην. Κρατῖνος Θράκῃς. Ὀκτώπην ἀνε-
γείρει. ἀντὶ τῆς σκορπίου. παροιμία. Σκορπίον γὰρ ὀκ-
τώπην ἀνεγείρει. ὅτι τὰς αἰχύλῃς ζαντείαις ἢ
λύσας ἐπιθεάσας τὰς βάχχας φησὶν.

Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω

ὑπέρχεται σπαρχμὸς εἰς ἄκρον καὶ ἄνω,

Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγων.

Ὀκλή. φέειγμα. βάσταγμα. Ἐν τῷ δ' ἐρείκῃς σχη-
τάνων ὁ δὴ πέλε γήραος ὀκλή καὶ ὀκλήσασθαι, ὅτι
καθεωδύω.

Ὀλβίζην. μαχαρίζην. βυδαίμονα ἠγείσθαι. ὁ Σο-
φοκλῆς.

Μηδὲν ὀλβίζην, πρὶν ἂν

τέρμα τῆ βίης περᾶσθαι, μηδὲν ἀλγεῶν παθεῖν.

Ὀλβιοδαίμων. βυτυχέστατος. ἢ κλητικὴ, ὡς ὀλβίο-
δαιμον.

Ὀλβιος. πλούσιος. βυδαίμων. μαχαίριος.

Ὀλβιότης. πλουτοδότης.

Ὀλβος. βυδαίμονια. πλῆτος. ὅτι Ἐπιγράμματι.

Ὀλβος παντὸς ὑπερτάτα,

ὅς σε περιπλέγδην ἔχει πύχισι.

Ὀλαί, καὶ ἐλαί. αἱ μετ' ἁλῶν μεμιγμένα χει-
ρὰς καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενα.

1 Ἐπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. xxvi. Epigr. iv. ut
Portus etiam monuit.

2 Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μ. Diffichum hoc est pars Epigram-
matis in Diogenem, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. cap.
xxiii. pag. 420. Confer etiam Nostrium supra v. Βαίεις.

3 Ὀκτάδωμον Voce hac usus est Hesiodus Erg. β'.
Artem διπλῆς πτερόπτερον, ὀκτάδωμον.
Tzetzes ad illum locum: Ὀκτάδωμον, ὅκτω δῆγματα ἔχοντα. βλα-
μὸς γὰρ, τὸ δῆγμα.

4 Ὀκτάκνημον Scholiasta Homeri ad Il. E. v. 723. Ὀκτάκνημον.
ὀκτώκνημον, ὅκτω κνήμης ἔχοντα.

Ὀκείδαντας. Calcei genus. Soccus. Vel, co-
thurnos.

Ὀκείδας. Aurigæ gestus, vel habitus.

Ὀκείδας. Proprie sic vocatur pulpitum,
vel suggestum, ex quo oratores verba faciunt.
Item, pegmata, in quibus fictores imagines
formant. Item, fulcra ligneorum theatro-
rum. Præstat vero sic appellare pulpitum
Theatri, in quo tragædi vel histriones subli-
mes stabant, fabulas recitantes. Alii ὀκείδαν-
τα vocant asinum: alii, arietem ferum: alii,
scalam.

Ὀκρίδεις. Asper. In Epigrammate: *Et la-
pidem asperum, quo calami, longa scriptione
obtus, gemini acuuntur dentes.* Pumicem in-
telligit. Et ὀκρυόεσσα, horrenda, terribilis.
[In Epigrammate:] *Recipe me mortuum, Ca-
nem Diogenem, quamvis horrenda cymba tua
valde onusta sit.*

Ὀκτάδωμον. [Panem] octo buccellarum.

Ὀκτάκνημον. [Rotam] octo radios haben-
tem.

Ὀκτάμετρον. [Carmen] octometrum. Ari-
stophanes poeta fuit inventor tetrametri, si-
cut & octometri.

Ὀκτώ. Octo.

Ὀκτώβριος. October. Nomen mensis.

Ὀκτώπην. Octipodem. Cratinus *Thrattis*:
Octipodem excitas. Id est, scorpionum. Prover-
bium: *Scorpionum enim octipodem excitas.* In
Æschyli vero *Xantriis Furor Deos obtestans*
Bacchis dicit: *A pedibus vero sursum ver-
sus subit convulsio in summum caput; com-
punctio linguæ: scorpii telum dico.*

Ὀκλή. Fulcrum. Sustentaculum. Baculus.
*Accepit autem scipionem ex ligno erices fa-
ctum, qui senectutis erat fulcrum.* Et ὀκλή-
σασθαι, infidere.

Ὀλβίζην. Beatum prædicare. Beatum du-
cere. Sophocles: *Neminem beatum prædi-
care oportet, priusquam e vivis excesserit, om-
nis molestiæ & doloris expertus.*

Ὀλβιοδαίμων. Felicissimus, vel beatissimus.
Vocativus est, ὀλβιόδαιμον.

Ὀλβιος. Dives. Opulentus. Felix. Beatus.

Ὀλβιότης. Divitiarum donator.

Ὀλβος. Felicitas. Beatitudo. Opulentia. In
Epigrammate: *Omnem felicitatem superabat,
qui te amplexu tenebat.*

Ὀλαί, & ἐλαί, Hordeum sale mixtum, quo
victimæ conspergebantur. Mola falsa.

5 Γίντο δ' ἐρείκῃς Fragmentum hoc sic distingui & suppleri po-
test:

Γίντο δ' ἐρείκῃς

Σκηπτῆριον, τὸ μὲν οἱ χαλκῶδες πάλαι γήραος ὀκλή.

Pro ἐρείκῃς autem, ut MSS. Paris. habent, in prioribus Edit. cor-
rupte legitur ἐρείκῃς.

6 Σοφοκλῆς In Oedip. Tyranno extremo, ut Portus monuit.

7 Ὀλβιότης. πλουτοδότης Sic MSS. Paris. itemque Photius in
Lexico inedito. At priores Edit. minus recte, Ὀλβιόδους, πλου-
σιότης.

Ὀλέθριον. μέλει θανάτου. Σοφοκλῆς. Ὀλέθριον αἰκίζῃ.

Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπ'. Ὀπιδέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τῷ Ὀλέθρου ὑμῶν πέρας. οἶον, δέδοκε τὰς Ὀλέθρου.

Ὀλέκ. Φθόβ. Φθείρ.

Ὀλέκρον. ὁ πῆξ τ' ἀγκῶνα· ἐκέτι ὅ τ' οἱ τῇ χεμπῇ τ' χειρὸς ὀξύ. ἐπώδυνος ὅ ὁ τόπος τοῖς τραυμασίν εἰς αὐτόν. Ἀειστέλης ὅ ὁ ἀγκῶνα, ἀλλὰ τὸ οἱ τῇ χεμπῇ τῆς χειρὸς ὀξύ. Ἀεισφάνης ὅ ὁ λέκρον λέγει τὰ τῷ ὀλεῶν κρανία· τῆς, τῷ χειρῶν. δῆλον ἐν, ὅτι τὸ ὀξύ καὶ ὀπτεμπές τῷ χειρῶν λέγει ὁ ἀγκῶνα φαμὸν ἡμεῖς. ὁ Μηνόποτε παύσαιτο ἐν τ' ὀλεκρόν ἀκίδας ἐξαερέμενος.

Ὀλέκρον. ἀγκῶν. οἶον τ' ὀλένης καὶ ἔκρον. ὁ Ἀεισφάνης. κατὰ εἰς ἐλκεῖν.

Ὅστις ὅ πόλεμον εἶναι μάλλον βέλει,

Ἐκ τῷ ὀλεκρόν ἀκίδας ἐξαερέμενος.

Ὀλέσκι. ὀλοθροῖ.

Ὀλετῆρα. Φονέα, ἢ Φθορέα.

Ὀληα. Σπῆλη.

Ὀλιω ἐξεκχύλο τιλὺ ψυχῆ. ἀντὶ τ', ὀπτεμελῶς καὶ ἀφ' σπυδῆς εἶχεν. Ἐς τ' αὐξήσιν ἀρετῆς καὶ μείωσιν κακίας ὀλιω ἐξεκχύλο τ' ψυχῆ.

Ὀλίγα ἄττα. ὀλίγα πινά.

Ὀλιγαρία. τὸ οἱ τοῖς ὀλίγοις ἀρκεῖσθαι. Ὀλιγαρία ὅ, ἢ λείψις τ' ἀρτα.

Ὀλιγαρχέμενοι. Ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. Τρεῖς εἰσι πολιτεῖαι, Βασιλεία, Ὀλιγαρχία, Δημοκρατία.

Ὀλιγαύλαξ. ἢ μικρὰ χώρα. ὁ ἦ τ' ὀλιγαύλαξ σπείρεσθαι.

Ὀλίγαιμος. ὁ ὀλίγον ἔχων αἷμα.

Ὀλιγηπελέων. ὁ λιγυρῶν.

Ὀλιγηροσίη.

—Πενιχρῆς ὁ ἐξ ὀλιγηροσίης

Μοῖραν ὁ ἀλοεῖται γάχυος.

Ὀλιγηγνώμων. ὀλίγος.

Ὀλιγηδής. ὀλίγων χερίζων.

Ὀλιγηδεία. τὸ ὀλίγων δίδωται. καὶ ὀλιγηδεία, ὁμοίως.

Ὀλιγηδρανέων, καὶ ὀλιγηδρανής. ὀλίγα ἰσχύων.

1 Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται] Est ἀκρογλυπὸν versum Homericum, Odys. x. v. 40.

2 Ὀλέκρον] Alias scribitur ὀλέκρον, per ω: & quidem frequentius. Ceterum, cum loco hoc conferendus est Scholiasta Aristophanis ad *Pace*, pag. 652. (449. Ed. Bas. P.) cujus scriinia Suidas compilavit.

3 Μηνόποτε παύσαιτο] Aristoph. in *Pace*, pag. 652.

Ὅστις ὅ πόλεμον εἶναι μάλλον βέλει, Μηνόποτε παύσαιτο αὐτὸν, ὁ Διόνυσος ἀναξ, Ἐκ τῷ ὀλεκρόν ἀκίδας ἐξαερέμενος.

Sed duo ultimi versus sic scribendi sunt:

Μηνόποτε παύσαιτο αὐτὸν, ὁ Διόνυσος ἀναξ, Ἐκ τῷ ὀλεκρόν ἀκίδας ἐξαερέμενος.

Sic enim & sensui & constructioni consulitur.

Ὀλέθριον. Pernitiosum. Letiferum. Sophocles: *Ad mortem usque cedit*.

Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπ'. *Mortis termini imminet*. Quasi dixisset, Morti quasi alligati estis.

Ὀλέκ. Cedit, Occidit. Perdit.

Ὀλέκρον. Quidam interpretantur cubitum, non autem partem acutam in flexu manus. In hoc autem loco vehementes dolores sentiunt illi, qui in eo vulnerati sunt. Aristoteles vero non interpretatur cubitum, sed partem acutam in curvatura manus: sive, caput cubiti. Aristophanes vero sic vocat crania, sive capita ulnarum. Manifestum igitur est, eum sic appellare partem acutam & inflexam manus; quam nos ἀγκῶνα vocamus. *Nunquam desinat ex extremis cubiti partibus spicula evellere*.

Ὀλέκρον. Cubitus. Quasi dicas ὀλένης καὶ ἔκρον, i. e. ulnæ caput. Apud Aristophanem pacis amantes [viris belli cupidis] hæc imprecantur: *Quisquis vero bellum mavolet, is nunquam desinat, Bacche Rex, ex cubitis suis sagittarum cuspides evellere*.

Ὀλέσκι. Perdit. Exterminat.

Ὀλετῆρα. Interfectorem. Eum, qui perdit.

Ὀληα. Percas.

Ὀλιω ἐξεκχύλο τ. ψ. In curam alicujus rei toto animo incubuit. *Toto autem animo in curam illam incubuit, ut virtutem augeret, vitium vero diminueret*.

Ὀλίγα ἄττα. Pauca quædam.

Ὀλιγαρία. Virtus, quam qui habet, paucis contentus est. At ὀλιγαρία, penuria panis.

Ὀλιγαρχέμενοι. Quibus pauci imperant. Tres sunt *Rerumpubl. formæ*: Regnum, Ολιγarchia, Democratia.

Ὀλιγαύλαξ. Exiguus ager. [In Epigrammate:] *Et exiguus hic ager*.

Ὀλίγαιμος. Paucum sanguinem habens.

Ὀλιγηπελέων. Animo deficiens. Viribus destitutus.

Ὀλιγηροσίη. Exiguum arvom. Agellus. *Paupere ex agello [offert] partem spicarum, quæ in area trituantur*.

Ὀλιγηγνώμων. Negligens. Qui omnia negligenter agit.

Ὀλιγηδής. Qui paucis indiget.

Ὀλιγηδεία, & ὀλιγηδεία. Paucarum rerum indigentia.

Ὀλιγηδρανέων, & ὀλιγηδρανής. Infirmus. Quem corporis animique vires deficiunt.

4 Καρόν] Lege, καρόν.

5 Ἀεισφάνης] In *Pace*, pag. 652. (449. Ed. Bas. P.)

6 Μηνόποτε παύσαιτο] Duos hos Senarios paulo ante emendavimus. Vide igitur.

7 Ἐς ὅ αὐξήσιν ἀρετῆς.] Ex Damascio. Vide supra v. Ἰδιότης, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

8 ἦ τ' ὀλιγαύλαξ σπ.] Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Leonidæ, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus supra v. Ἀμπελῶν.

9 Ὀλιγηπλίον] Est vox Homericæ.

10 Πενιχρῆς ἐξ ὀλιγ.] Integrum Epigramma, cujus fragmentum hoc pars est, ex cod. MS. publici juris fecimus supra v. Λυγρῆς.

11 Ἀλοεῖται] Est vox corrupta, de qua conjecturam nostram vide supra ad v. Λικμῶνα, ubi idem fragmentum legitur.

Ὀλίγον. ἀντὶ ὧς ἐδόλωσ, ἢ παρ' Ὀμήρου.
Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εὐκότα γείνατο Τυδίδης.
Καὶ ὀλίγον, ἀντὶ ὧς ἡσυχάειτον. Ὁ ὧς ὀλίγον φθέρ-
γεται πρὸς τιμὴν κόβει, καὶ αἰτεῖ πίνειν. Καὶ ἀντὶ ὧς
μικρῶς.

Καὶ ὁ σπονδὴν ὀλίγον κερναμύδιον κύλικι.

Ὀλίγρος. ὁ γόνος τ' ἀκρίδων.

Ὀλιγοστός. ὀλίγος.

Ὀλιγότης.

Ὀλίγη δειν. σχεδόν. πρὸς μικρόν. λέγει ὧς καὶ ἡ-
εἰς ὧς δειν. Καὶ ὀλίγη δειν φάναϊ ὠσαύτως.

Ὀλιωρήσας. ἀμελήσας. Τῶν νενομισμένων τοῖς
τελευτήσασιν ὀλιωρήσας τιμῶν.

Ὀλιωρήσει. ἀντὶ τῆς ἀμελήσει. Δημοσθένης ἐν
Φιλιππησί. ὀλιωρεῖν γὰρ λέγειν, τὸ ὀλίγον ὥραν ἔ-
χειν, ἥτοι φροντίδα. ἔτι ὧς τὸ μὲν ὀλίγον, ἀντὶ τῆς ὧ-
δὲ ὀλίγον. ὥς ἐν τῷ.

Ἡ ὧς ὀλίγον οἱ παῖδα εὐκότα γείνατο Τυδίδης.
ὥρα ὧς, ἢ φροντίς.

Ὀλιζῶνες. ἔθνος Θρακικόν.

Ὀλιζόνος. μικρῶς.

Ὀλισβός. αἰδίδιον δερμάτινον, ὃ ἐχρῶντο αἱ Μιλή-
σια γυναῖκες, ὡς τριβάδες, καὶ αἰχρεργοί. ἐχρῶντο ὧς
αὐτοῖς καὶ αἱ χῆραι γυναῖκες. Ἄριστοφάνης.

Οὐκ εἶδον ἐδ' Ὀλισβὸν ὀκταδάκτυλον,

Ὅς ἔω ἂν ἡμῖν σκυτίνῃ πικυρία.

πρὸς τιμὴν παρομιάν. Συκίνη ὀπτικυρία. ἐπὶ τῷ ἄ-
δειν.

Ὀλιωθρός. θύλιωθρος. ἐχρῶς μελαγχρόν.

Ὀλκός. πρὸς ὁ θηκυδίδης, ἢ ἐμπορικὴ ναῦς. καὶ
ὀλκίδες, πλοῖα. Ἐν ταῖς δὲ λεγομέναις ὀλκίσι μα-
κραῖς τὰ βαρβαρικά διεβίβασαν πλήθη.

Ὀλκεῦσι. Οἱ ὧς Τροῖας ὀλκεῦσι πολλοῖς καὶ ἀρτή-
μασιν ἀνάφαντες, ὑπότροχον ὄντα εἰλκον εἰς τιμὴν
πόλιν.

Ὀλκῆ. δύναμις. ἢ βία. ἢ γὰρ. Καὶ τ' ἐρεπ-
τόν, ὃν ἐφόρει, ὀλκῆς γενικῶς χρῶντο ὄντα, ἀφαιρέ. Φησὶν
Αἰλιανός.

Ὀλκὴν. ἐπαγωγὴν. ἢ ῥοπήν.

Ὀλκόν. ἰσχυρὸν τένον. ἢ ἐλκυστικόν. ἢ ὄρμον. ἢ ὀδόν.
Ὁ ὧς τ' ὀλκόν τῷ ὕδαλιος ἐκοίεν.

Ὀλκός. ὀδός. ἢ ἀγώγος ῥόυμαλος. ἢ ἔρα. ἢ ὀλκός,

1 Παρ' Ὀμήρου] Il. E. v. 800. Scholiasta ad eum locum: Ὀ-
λίγον. ἀντὶ τῆς ὧς ὀλίγον. ὧς ὀλκός.

2 Καὶ σπονδὴν ὀλίγον.] Pentameter hic decerptus est ex Epigram-
mate Philippi, quod ex cod. MS. cum Lectore integrum commu-
nicavimus supra v. Βραχυφροντίτης.

3 Ὀλίγον] In cod. MS. Anthologiae ineditae rectius legitur ὀ-
λίγη, ut referatur ad κύλικι.

4 Ὀλίγρος. ὁ γόνος ἀκρίδων.] Sic etiam Photius in Lexico MS. At
Hesychius: Ὀλίγρος. εἶδος ἀκρίδων.

5 Ὀλιωρήσει. ἀντὶ τῆς ἀμελείας.] Ex Harpocrate.

6 Ἡ ὀλίγον οἱ π.] Est versus Homericus Il. E. v. 800.

7 Ὀλισβός. αἰδίδιον δερμ.] Confer Nostrium supra v. Μισήτην,
& Hesych. v. Σκυτίνω.

Ὀλίγον. Exiguum. Parum. Apud Home-
rum ponitur pro Neutiquam. *Profecto pa-
rum sui similem filium genuit Tydeus.* [Id
est, Neutiquam similem.] Item, leniter &
submissa voce. *Ille vero puellam submissa vo-
ce alloquitur, potum ab ea petens.* Et ὀλίγη,
parva. *Et libationem in exiguo mixtam calice.*

Ὀλίγος. Locustarum foetus.

Ὀλιγοστός. Exiguus. Parvus.

Ὀλιγότης. Parvitas. Paucitas.

Ὀλίγη δειν. Fere. Propemodum. Dicitur
& sine verbo δειν. *Parum abest quin dicam.*

Ὀλιωρήσας. Qui neglexit. *Neglectis hono-
ribus, qui defunctis tribui solent.*

Ὀλιωρήσει. Negligetis. Demosthenes in
Philippicis. Ὀλιωρεῖν enim dicitur, exiguam
alicujus rei curam gerere; voce composita ex
ὀλίγη, exigua, & ὥρα, cura. Interdum vero
ὀλίγον ponitur pro ὧς ὀλίγον, i. e. ne parum
quidem: ut in versu illo [apud Homerum:]
*Profecto parum sui similem filium genuit Ty-
deus.* ὥρα vero dicitur, cura.

Ὀλιζῶνες. Olizones. Gens Thracica.

Ὀλιζόνος. Exigua. Parva. Vilis.

Ὀλισβός. Penis coriaceus, quo utebantur
mulieres Milesiae, ut frictrices, & obscenita-
tibus venereis deditae. Utebantur autem &
his viduae. Aristophanes: *Ne olisbum quidem
oſto digitorum vidi, qui nobis esset coriaceum
auxilium.* Alludit ad proverbium, *Ficulnum
auxilium:* quod dicitur de infirmis.

Ὀλιωθρός. Lubricus. Inconstans. Facile
sententiam mutans.

Ὀλκός. Apud Thucydidem [sic dicitur]
oneraria navis. Et ὀλκίδες, naves onerariae.
*In navigiis longis, quae holcades vocantur,
barbarorum multitudinem trajecit.*

Ὀλκεῦσι. Funibus, quibus aliquid trahitur.
*Trojani vero [equum ligneum,] pluribus funi-
bus & loris ei alligatis, rotisque impositum, in
urbem traxerunt.*

Ὀλκῆ. Pretio. Vel, pondere. *Et torquem
aureum magni ponderis, quem gestabat, ei de-
trahit.* Aelianus inquit.

Ὀλκὴν. Attractionem. Inclinationem [sta-
terae in alteram partem.]

Ὀλκόν. Tractum. Vim vehementem. Vel,
vim trahendi habentem. Vel, stationem na-
vium. Vel, viam. *Ille vero aquaeductum incidit.*

Ὀλκός. Tractus. Via. Vel, aquae ductus.

8 Ἀριστοφάνης] *Lyssistrata*, pag. 840. (543. Ed. Basf. P.) Scholiasta
ineditus ad illum locum Comici: Ὀλισβός. αἰδίδιον δερμάτινον. καὶ
τὸ εἰς τὰς Μιλήσιους γυναῖδας, ὡς τὰς ὀλκίους χρῶντο. Et mox:
Σκυτίνῃ πικυρία. πικρὸς τὴν παρομιάν, σκυτίνῃ πικυρία. ἐπὶ τῶν
αἰδιδίων. ὁ ὧς τὴν σκυτίνῃ μετέβαλε. σκυτίνος γὰρ οἱ ὀλισβοὶ μὲν
ὧς δερμάτινα αἰδιδία, ὡς χρῶντο αἱ χῆραι γυναῖκες. Haec gemina
sunt iis, quae Suidas hic tradit.

9 Σκυτίνῃ πικυρία] Vide Paul. Leopard. *Emend.* xiii. 1.

10 Παρὰ Θηκυδίδην] Lib. ii. cap. xc1.

11 Ὀλκίδες] Lego, ὀλκίδες: de cujus vocis significatione vide
Lexica vulgata.

12 Τροῖαν] Sic etiam habet Photius in Lexico MS. At male.
Scribendum enim est, ῥοπήν: quam lectionem in versione expressi.
Hesychius: Ὀλκῆ. δύναμις, ῥοπή, &c.

κυρίως, τὸ τῆς δρακόντων σύρμα· καὶ ἀχρηστικῶς ἢ, καὶ τὸ τῆς πρόπιδος ἔκταμα. δρακοντοειδὲς γὰρ, ἀχρηστικῶς ἢ νεὸς δῆλον.

Ὀλκός ἀνδρωποῦ. ὁ ἐλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς. καὶ ὁλκοῖς, ἀγῆν καὶ ἐφέλκεται δυναμῶς.

Ὀλκός. ἐφελκομένης.

Ὀλκός. ναυστάθμους.

Ὀλμος. τὸ μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. καὶ τείπης ἢ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀλμείος. τρογγύλος λίθος, εἰς ὃν κόπτουν ὅσπερα, καὶ ἄλλα πινά.

Ὀλοή. ὀλεθρία.

Ὀλοκαυτῆμα. ἢ ὅλον πρὸς πρὸς ὀλεθρῶν.

Ὀλοκαύτωμα. ἢ θυσία.

Ὀλολυγία. ἢ βοή.

Ὀλωλα. σπύλωλα. καὶ ὀλοῖο, ὀλοπικῶς, φθαρῆναι.

Ὀλώλαμν. σπύλωλαμν.

Ὀλω ποδί. ὅλη δυνάμει.

Ὀλολυζέτω. θρηγνέτω. κυρίως ἐπὶ γυναικῶν. Ὀμνός.

Αἱ δ' Ὀλολυγίᾳ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέχον.

Ὀλολυζέτω. πίπτες, ὅτι πέπλωκε Κέδρος. τῆς, τῆς ἰσχυρῶν πίπτονται τὰ ἀδυνάστερα παιδευέσθαι καὶ σωφρονιστέσθαι. καὶ ὁ Σολομῶν λέγει. Τῶν ἀσθενῶν πίπτοντων, δύνανται κατὰ φόβον γίνονται. καὶ Ὀλομῶς μασιζόμενος ἄφρων, πανουργότερος γίνεσθαι.

Ὀλολύζω. τὸ μὲν κραυγῆς ὀλῆσθαι. Ὀμνός. Αἱ δ' ὀλῶσαν.

Ὀλολύζω γέρον, εἰς τὴν θηλύτητα αὐτῆς καὶ λαγνείαν σποδύσθαι.

Ὀλόος. διασυννομήνους μὲν ἢ ἀρώτης συλλαβῆς, δηλοῖ ἢ φρόνιμον, καὶ ὕμν. φλαμνῆς ἢ, ἢ ὀλέθριον.

Ὀλοόφρωνος. ἢ ὀλέθρια φρονέει.

Ὀλορος, Ὀλόρος. ὄνομα κύριον.

Ὀλός. θολός.

Ὀλος καὶ πᾶς. Ἦν ἢ Ὀλος καὶ πᾶς πρὸς τὸ πολέμειν. καὶ Ὁ πρὸς τὸ παρὰ πᾶσι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Ὀλος καὶ πᾶς ὡς.

Ὀλος καὶ πᾶς ὡς τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἐνστάσαν κινδύνους. ἀντὶ τῆς πάσης δυνάμει.

Ὀλοχερῶς. ὀλοτελῶς.

Ὀλοχοῖν. Ὀλοχίνης ἐν τῇ πρὸς πᾶσι πρὸς πᾶσι.

Ὁλόφρωνος ἢ τεία εἶδη ὀλοῖν φησὶν ὡς ὁ τείτ.

1 Ὀλομῶς. τὸ μαγικόν. Ex Scholiasta Aristoph. ad Vespas, pag. 445.

2 Καὶ τείπης τὸ Ἀπόλλων. vide Zenob. Centur. 111. 63. & Nostrium supra v. Ἐν Ὀλμῶς.

3 Ὀλοκαυτῆμα. Frequens vocis hujus usus est apud scriptores sacros.

4 Ὀμνός. Il. 2. v. 301.

5 Ὀλολυζέτω πίπτες, ὅτι πίπτονται Κέδρος. Hæc sunt verba Prophetæ Zachariæ, cap. xi. v. 2. secundum versionem LXX. Interpretum.

Vel cauda. Vel ὀλκός, proprie sinuosus tractus serpentum. Abusive vero sic dicitur carina, quæ longo tractu, serpentis instar, a puppi ad proram usque extenditur.

Ὀλκός ἀνδρωποῦ. Homo vim habens attrahendi & alliciendi. Et ὀλκοῖς, attrahendi & alliciendi vim habentibus.

Ὀλκός. Attractorias. Attrahentes.

Ὀλκός. Navium stationes. Sive, loca, in quæ naves trahuntur ac subducuntur.

Ὀλμος. Culinarium instrumentum. Mortarium. Item, tripus Apollinis. Et Ὀλμείος, lapis rotundus, in quo tunduntur legumina, & alia quædam.

Ὀλοή. Perniciosa.

Ὀλοκαυτῆμα. Victima, quæ integra Deo offertur. Holocaustum.

Ὀλοκαύτωμα. Holocaustum. Victima, quæ tota igne crematur.

Ὀλολυγία. Ululatus. Clamor.

Ὀλωλα. Perii. Et ὅλοιτο, pereat. Optative.

Ὀλώλαμν. Periimus.

Ὀλω ποδί. Toto pede. Id est, totis viribus.

Ὀλολυζέτω. Ululet. Ejulet. Proprie de mulieribus dicitur. Homerus: *Illæ vero omnes cum clamore Minervæ manus sustulerunt.*

Ὀλολυζέτω πίπτες. Ejulet pinus, quia cecidit cedrus. Hoc est, cum potentes cadunt, infirmiores & tenuiores documentum ex iis capiant, & sapere discant. Et Solomon dicit: *Impiis cadentibus, justi metu percelluntur.* Et, *Stultus pestilentia flagellatus, astutior evadit.*

Ὀλολύζω. [Ululare. Item,] cum clamore Deos precari, iisque vota facere. Homerus: *Illæ vero cum clamore Deos precatæ sunt.*

Ὀλολύζω γέρων. Ejulat senex, ejus effæminatum animum & lasciviam intuens.

Ὀλόος. Cum prima hujus vocis syllaba spiritu aspero notatur, significat prudentem: Cum vero tenui notatur, perniciosum.

Ὀλοόφρωνος. Pernitiosa consilia agitantis, vel molientis.

Ὀλορος. Olorus. Nomen proprium.

Ὀλός. Idem ac θολός. Atramentum sepis.

Ὀλος καὶ πᾶς. Toto animo. *Toto animo in bellum intentus erat.* Vel, *Toto animo in id intentus erat, ut prælio contenderet, & rem belli aleæ committeret.*

Ὀλος καὶ πᾶς. Nihil aliud nisi imminetia pericula animo agitabat.

Ὀλοχερῶς. Omnino. Penitus.

Ὀλοχοῖν. Marisco. Æschines in oratione de legatione perperam gesta. Theophrastus

6 Ὀ Σολομῶν λέγει. Proverb. xxix. 16.

7 Λοιμῶς μασιζόμενος ἄφρων. Hæc sunt verba ejusdem Salomonis Prov. xix. 25.

8 Ὀμνός. Odys. Γ. v. 450. Scholiasta: Ὀλολυζέτω. μὲν βοῆς ἤνυσαν.

9 Πρὸς τὸ παρὰ πᾶσι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. Est fragmentum Polybii, quod legitur etiam infra v. Παρὰ πᾶσι.

10 Ὀλοχοῖν. Αἰχίνης ἐν τῇ π. Ex Harpocrate.

11 Ὀλόφρωνος. Lib. iv. Histor. Plant. cap. xiii.

μεγέθη

μεγέθυ καὶ θύσαρχία ἀφ' ἑρῶν, ὀλόχοισι κα-
λεῖται.

Ὀλοφάϊον. ὀλέθριον.

Ὀλόφωνος. ὁ ἀλεξυῖαν. ἢ τὸ Κρεαπῖνος.

Ὀλόφυλος. ὁ ὀλόκληρος.

Ὀλοφύειαι. ἀπὸ φύει. κλάει.

Ὀλοφυρμός. θρῆνος.

Ὀλοφύξιν. Ὁρακία πόλις παρ' Ἀθῶν ἢς πολίτης
Ἡρόδοτος Ὀλοφύξος, παρ' Νυμφαδῶν, ὡς Φασι, γε-
φας, καὶ ἱερῶν.

Ὀλπη. ἡ λήκυθος. οἰοῦντο ἐλαϊόπη τις εἶναι. ἀφ'
τοῦ δι' αὐτῆς ὀπιπύεσθαι τὸ ἐλαιον. ὡς Ἐπιγρᾶμ-
ματι.

Ἄλλεον ἀργυρέω με παννίκελον, Ἰνδικὸν ἔργον,

Ὀλπη ἡδίστου ξένιον εἰς ἐταῖρον,

Ἡμαρ ἐπεὶ τόδε σέο γυνέθλιον, —

Πέμπη γηθομένη σὺν Φρενὶ Κεναχρῆς.

Ὀλοσίφορος. παρ' ἑρῶν. προγύλος. καὶ ὀλότροχος.

Ὀλοφέρνης, ἀρχιερεὶς τῆς Καμύσης, ἢ Κύβη.
πόλεμον ἔχων ὁ Καμύσης παρ' Ἀρφαξάδ, βασι-
λέα Μήδων, καὶ συμμαχεῖν αἰτήσας παρ' αὐτῶν
ἀπάντων ἕως Αἰγύπτου, καὶ μὴ δίδωκότων αὐτῶν, καὶ μὴ
τὸ νικῆσαι Ἀρφαξάδ, πόλεμον ἐπέβη. τῶν μὴ δι-
δωκότων αὐτῶν βοήθειαν, ἀπέστειλε Ὀλοφέρνην με-
τὰ δυνάμειος πολλῆς, ὅς πάντων ἐκράτησεν. ἐλθὼν δὲ πε-
ρὶ Βετυλίαν τὴν τῶν Ἰουδαίων πόλιν, ἀπέστειλεν Ἀ-
χίωρ τὸν στρατηγὸν αὐτοῦ, ἐπαπειλῶσας αὐτῶν, εἰ μὴ
ἐλοι τὴν πόλιν, ἀναθήσει αὐτόν. ὁ δὲ Ἀχίωρ κρα-
τήσας τὰ ὕδατα, ὑπὸ ἄγκυραν ἐποίησεν ἔχον ἐκδύνα-
μιν αὐτῶν τὴν πόλιν. ἡ δὲ Ἰουδαία ἐξεληθῆσα κεκοσμη-
μένη ὡς νύμφη, ἀπεκεφάλισε τὸν Ὀλοφέρνην, καὶ ἐσώ-
θη ἡ πόλις. καὶ κλίνειται εἰς τ.

Ὀλοσίφορος. Λίθος ὀλοσίφορος ἀπὸ μηχανῆς εἰς
τὸν ὕψος τοῦ πενήματι ἐμπεσὼν, τοῦ τε σό-
ματος ἐξήραξε, καὶ τὸς ὀφθαλμοὺς ἐξέωσεν ἄμ-
φω. Ἡρόδοτος. Καὶ δὴ παρ' ὁμοίων τῶν Βαρ-
βάρων παρὰ τὰς πόλεις, ὀλοσίφοροις ἀφίσταν. καὶ
αὐτοῖς. Ὀλοσίφοροις μεγάλοις καὶ τοῦ λόφου κυ-
λίοντες.

Ὀλοσίφορος. προγύλος. προχρῆδης. ὁ Ζενοφών.
Τινι καὶ ἐκλύθη οἱ Βάρβαροι λίθος ὀλοσίφορος
ἀμαξία, οἱ Φερόμενοι διεσπενδοντοῖο.

Ὀλυμπάειος, σοφιστής, τῷ Ὀλυμπίαν.

Ὀλυμπίας. ἢ τὸ καλεῖται παρ' Ἑλλήσιν ὁ καὶ

1 Ὀλοφύξιν. Ὁρακία π.] Ex Stephano Byzantio: sed apud
quem rectius legitur Ὀλοφύξιν. Eadem vel ex Stephano, vel ex
Suida repetit Eustathius ad II. E. pag. 594.

2 Ἄλλεον ἀργυρέω με παννίκελον.] Epigramma hoc Crinagorae tri-
buitur in Anthologia inedita: unde Hexameter secundus sic sup-
plendus est.

Ἡμαρ ἐπεὶ τόδε σέο γυνέθλιον, ἢ Σίμων.

3 Ὀλοσίφορος.] Sic recte MS. A. At priores Edit. ὀλοσίφορος:
quam lectionem literarum series respuit.

4 Λίθος ὀλοσίφορος ἀπὸ μηχανῆς.] Fragmentum hoc ex optimo MS.
A. supplevi, quod in prioribus Edit. mutile sic legitur: Λίθος ὁ

autem tria genera junci esse dicit, quorum
tertium magnitudine & carnositate praestans
ὀλόχωνος vocetur.

Ὀλοφάϊον. Pernitiosum.

Ὀλόφωνος. Clara voce praeditus. Epithetum
galli gallinaei. Sic Cratinus.

Ὀλόφυλος. Integer.

Ὀλοφύειν. Luget. Lamentatur. Flet. Plorat.

Ὀλοφυρμός. Luctus. Fletus. Ploratus.

Ὀλοφύξιν. Olophyxis. Urbs Thraciae, jux-
ta montem Athon, cujus civis fuit Herodo-
tus Olophyxius, qui de Nymphis & Sacri-
ficiis, ut ajunt, scripsit.

Ὀλπη. Lecythus, sive ampulla olearia. Sic
dicta, quasi ἐλαϊόπη: quod per ipsam cerna-
tur oleum. In Epigrammate: *Arean ar-
gentea me simillimam, Indicum opus, ampul-
lam, donum suavissimo sodali, cujus hodie
natalis est, mittit leta cum mente Crina-
goras.*

Ὀλοσίφορος, & ὀλότροχος. Rotundus.

Ὀλοφέρνης. Holophernes, imperator Cam-
bysis, filii Cyri. Cum autem Cambyzes bel-
lum gereret cum Arphaxad Rege Medorum,
& auxilium ab omnibus gentibus ad Aegyptum
usque postulasset, & illae nullum ei de-
dissent; victo Arphaxad, bellum intulit iis,
qui nullum auxilium ipsi miserant, Holopher-
ne cum magnis copiis misso: qui omnes fu-
begit. Cum autem ad Bethuliam Judaeorum
urbem venisset, Achiolem Ducem suum eo
misit, mortem ipsi minatus, nisi urbem ce-
pisset. Achior autem potitus aquae ductibus,
eo redegit incolas, ut ad urbem ipsi deden-
dam essent parati. Sed Judith sponsae in mo-
rem ornata [ad hostes] egressa est, Holo-
fernisi capite amputato urbem servavit.
Declinatur Ὀλοφέρνης, τ.

Ὀλοσίφορος. Rotundus. *Saxum rotundum ex
machina in commentum illius inventorem de-
jectum, & os ejus fregit, & ambos oculos ei
excussit.* Herodotus: *Barbaris autem ad por-
tas accedentibus, saxa molaria dejecerunt.* Et
iterum: *Saxa ingentia de tumultu [in hostem]
devolventes.*

Ὀλοσίφορος. Rotundos. [Epithetum lapidum.]
Xenophon: *Tunc Barbari ingentia saxa, quo-
rum vel singula plaustrum onus fuissent, [in ho-
stem] devolvebant; eaque velut e funda ex-
cussa ferebantur.*

Ὀλυμπάειος. Olympianus, Sophista, O-
lympiani filius.

Ὀλυμπίας. Olympias. Sic apud Graecos

ἀπὸ μηχανῆς εἰς τὸ ὕψος τοῦ πενήματος ἐξήραξε, καὶ τὸς, &c.
Ceterum, pro τῷ π σόματος, constructionis gratia potius scri-
bendum est, τὸ, π σόμα.

5 Ἡρόδοτος.] Lib. viii. pag. 302. ut Portus monuit. Ibi au-
tem pro ἀφίσταν legitur ἀπίσταν, quod Ionicum est.

6 Ζενοφών.] Lib. iv. de Expeditione Cyri, pag. 319.

7 Ὀλυμπίας.] Sic MS. A. At priores Edit. Ὀλυμπία. Scrip-
sit hic autem Suidam Ὀλυμπίας, vel ex sequenti articulo patet.

8 Οὕτω καλεῖται παρ' Ἑλλήσιν.] συνηθισμένη ἡ λέξις.] Hae
sunt verba Cyrilli Hierosolymitani *Catech.* xii. pag. 113. ut Pear-
sonius ad oram libri recte observaverat.

τέσσαρα ἔτη συντελειόμενος ἀγών, ἀφ' οὗ τὴν καὶ τετραετίαν τῆς ἡλίας δρόμον ἐκ τῆς κατ' ἔτος ὥραν τετῶν συντελειώμενος ἡμέραν. ἐτέθη δὲ παλαιῇ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ Σολομῶντος, εἰς εὐροτὴν κοσμησὶν ὁ Διός.

Ὀλυμπιάς. τετραετηρικός ἀγών. εἰς δὲ τέσσαρες ἀγῶνες, Ὀλύμπια, Ἰσθμία, Νέμεα, καὶ Πύθια. λέγεται καὶ Ὀλυμπιάσι, τῆς τετῆς, ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις, ἐνθα ἡγωνίζονται.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, ὁ καλὸς διγύ. ὡς δὲ τῆτον Φοῖτῳ Πρῶτος ὁ Λύκιος ἐπ' Ἀριστοτελικῶν λόγων. Ὀλυμπιόδωρος δὲ ἀκροάμενος, ἀνδρὸς δυνατῆς λέγειν, καὶ ἀφ' οὗ τὴν καὶ τετῶν δυνάμεων καὶ ἐντέλειαν ὀλίγοις τῆς ἀκρόασις ὄντος ἐφικτῆς ἡ γὰρ δὴ τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτηρον ἔχον ἡγούμενον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βυλῆθινα αὐτῷ χαλεγυῖσθαι.

Ὀλυμπιονίκης. ὁ ἐν Ὀλυμπίοις νικῶν.

Ὀλυμπος, ὁ ἀδελφὸς Γενερώσης, ὃς ἦεν ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς Ἀλεξανδρίαν ἐπὶ τὴν θειαστείαν τοῦ Σαρπηδότος. ὡς δὲ ἐς τὴν πάντα φύσιν ἀξιάλαστον κεκτημένος, μέγας μὲν τὸ σῶμα καὶ δυνάμεις ἰδέων χαλὸς δὲ καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. τῆς δὲ ἡλικίας ἐν τῷ φρονιμωτάτῳ τότε γερῶντος, δυνάμειος τε ὡς καὶ ἡδὺς ἰχθυῶν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, καὶ ἀφελίμος, εἴπερ τις ἕτερος τοῖς παιδομένοισι. ὁ δὲ εἰς τὴν ὥσπερ ἀπεράμενος καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν, ὃς οὐκ ἐπέειλε καὶ χαλεκῶς τοῖς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἐκείνης ῥέοντι λόγοις τοιάδε τις ἐπελάθῃτο περὶ τοῖς χείλεσι τοῦ ἀνδρός, οὐκ ἀνδραπείον πλεῖστα, ἀλλὰ θειότερον. αὐτὰ τοι τοῖς Ἀλεξανδρῶσι κατέστη ἱεροδιδάσκαλος, ἥδη χαλασσομένης τῆς χιμαῖρος τῆς πολιτείας. ὁ δὲ συναγείρων ἐχάριτε τῆς ὡς ἐντυγχάνοντος, ἐδίδασκε τὰ ἀρχαῖα νόμιμα, καὶ τὴν τέτοις ἐφεπομένην δυνάμειον, ὅση τε καὶ οἷα θεῶν ἀπὸ τῶν τοῖς ἀκρίβως ταῦτα ἀφ' οὗ φυλάττειν. ὅπως δὲ ὡς Ὀλυμπος πλήρης ὁ Θεός, ὥστε καὶ παρῆναι τοῖς ἐταίροις, ὅτι Σάραπιν ἀφίκοι τὴν νεῶν ὁ καὶ γέροντες.

Ὀλυμπος, ὁ Μαίονος, ὁ Μυσοῦς, αὐλητὴς καὶ ποιητὴς μελῶν καὶ ἐλεγείων, ἡγεμὼν τε γενόμενος τῆς κρη-

1 Ὁρῶν τετῶν] Sic etiam legitur apud Cyrillum. At tam hic quam illic scribendum est, ὥραν ἔξ. Tot enim horis annus Julianus dies cccclxv. excedit: ut vel pueris notum est.

2 Ὀλυμπιάσι, τῆς τετῆς ἐν Ὀλυμπ.]. Respexit Suidas ad locum illum Comici in *Lysistr.* pag. 905.

Ὀλυμπιάσι, ὁ Πύλας, Πύθια.

3 Ὀλυμπιόδωρος, φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, ὁ καλός] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Marini in *Vita Procli*, cap. ix. ut Pearsonius ad oram libri notaverat. Sic autem apud ipsum Marinum legitur: Φοῖτῳ μὲν (Πρῶτος) ἐπὶ λόγοις Ἀριστοτελικῶν παρ' Ὀλυμπιόδωρον τὸν φιλόσοφον, ὁ καλὸς διγύ. ἐπὶ δὲ καὶ ἡγεμὼν ἐπὶ τῇ ἐντέλειαν ὀλίγοις τῆς ἀκρόασις ὄντος ἐφικτῆς. Hinc apparet Suidam negligenter admodum & mala fide locum hunc ex Marino excerptisse; quippe qui non solum ordinem periodorum invertit, sed etiam sensum ipsum prorsus mutilavit. Confer Lambecium lib. vi. de *Bibl. Cesar.* pag. 181. sed

Tom. II.

vocatur certamen, quarto quoque anno peragi solitum: ob diem, qui quarto quoque anno ex sex horis colligitur. Prima autem Olympias incidit in ætatem Salomonis; quo tempore Jovis festum publica solennitate celebratum est.

Ὀλυμπιάς. Olympias. Certamen, quod quarto quoque anno peragebatur. Sunt autem quatuor certamina: Olympia, Isthmia, Nemea, & Pythia. Dicitur & Ὀλυμπιάσι, hoc est, Olympiæ, ubi [Olympionicæ] certabant.

Ὀλυμπιόδωρος. Olympiodorus, Philosophus Alexandrinus; cujus fama celebris est. Ad hunc audiendum Proclus Lycius Aristotelicæ doctrinæ discendæ causâ se contulit. Cum autem Olympiodorum audiret, virum eloquentem, & qui propter linguæ volubilitatem & celeritatem in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, sic ab eo fuit approbatus, ut filiolum & ipsam philosophicè institutam ipsi despondere voluerit. *Port.*

Ὀλυμπιονίκης. Olympionices. Sive, qui Olympia vicit.

Ὀλυμπος. Olympus, Generosæ frater, qui ex Cilicia Alexandriam venit, ad colendum Serapidem. Hic ad omnia ingenio fuit admirabili: vir corpore magno & procero; facieque honesta & liberali. Cum autem ea esset ætate, qua prudentia in hominibus vigere solet; in congressibus erat valde comis & suavis, & si quis alius, vir utilis sibi obtemperantibus. Nullus porro erat ingenio tam duro & barbaro, qui non flecteretur & deliniretur verbis ex sacro illius ore fluentibus. Tanta enim Suada in viri illius labris infidebat; quam non humanam sed divinam diceret. Quare constitutus est sacrorum magister apud Alexandrinos; qui tunc torrente quasi Reip. in deterius rapiebantur. Ille vero subinde obvius quosque congregans, antiqua instituta eos docebat, & comitantem ea felicitatem; quanta scilicet & qualis divinitus obtingeret hæc accurate observantibus. Olympus autem adeo plenus erat Deo, ut amicis prædixit, Serapidem relicturum esse templum: quod & factum est.

Ὀλυμπος. Olympus, Mæonis filius, Mysus, tibicen, idemque poëta Melicus & Ele-

qui (ut recte monuit Cl. Joann. Alb. Fabricius ad Marinum, pag. 19.) fallitur, cum Olympiodorum hunc, Procli magistrum, eundem esse putat cum philosopho ejusdem nominis, cujus commentarii in quosdam libros Platonis manu exarati supersunt in variis Bibliothecis. Nam in his non modo Proclus ipse, sed & Proclo haud paulo junior Damascius laudatur.

4 Ὀλυμπος, ἀδελφὸς Γεν.] Totus hic articulus ex Damascio sumptus est. Apud Photium enim in Excerptis ex Damascio pag. 1036. 1037. omnia ista verba, μίγας μὲν τὸ σῶμα, καὶ δυνάμεις σὺν ἀνθρώποις πλεῖστα, ἀλλὰ θειότερον, vix syllaba vel vocula aliqua mutata leguntur: unde facile conicias, & reliqua; quæ Suidas hic habet, ex eodem Damascio excerpta esse.

5 Σαρπηδότος.] Forte legendum est, Σάραπιν. Vide in fine hujus articuli.

6 Οὐδὲν δὲ ὡς ἄλλος ἀπρ.—ῥέοντι λόγοις] Fragmentum hoc legitur etiam supra, v. Ἀτίσχυτος.

7 Ὀλυμπος.] De hoc vide Scholiastam Aristophanis ad initium *Equitum*, & Nostrium supra v. *Εὐναλίαν*.

8 Μαίονος.] Hanc vocem ex MS. A revocavi, quæ in MSS. B. & C. itemque in prioribus Edit. omnibus deest.

Rrrr

ματινῶς

μαπκίς μηπκίς χ' ἔ' αὐλῶν· μαθητὴς χ' ἐρ-
μῆρος Μαρσίης, τὸ γένος ὄντες Σατύρες· ἀκροῖ δ' ἔ' χ'
παῖδες Ὑάγνιδος, γέγονε δ' αὖτ' ἔ' Τρωϊκῶν ὁ Ὀλυμ-
πος· ἐξ ἧς ἔ' ὅς τ' ἐν Μυσίᾳ ὀνομάζετο).

Ὀλυμπος. ὁ τῆς ἰσότητος τῆς καθαρῆς ἐκείνης χ'
διδάξας.

Ὀλυμπος Φρύξ, νεώτερος, αὐλητὴς γεροντὶς ἐπὶ
Μίδου τῷ Γορδίῳ.

Ὀλυμπος. ὁ ὕψους, (οἷον ἐλόλαμπος) Θεοῦ οἰ-
κητήριον.

Ὀλυμπος. ὡς τὸ ἔλως ἀνθεῖν. ἦγεν ἐν αὐ-
τῇ ἀνθήσας τὸ αὐτὸ ἔχον. Ὀλυμπος ἐν, ἡ ὥμῃ
συκῇ. χ' Ὀλυμπος, πόλις ἐν Θρακίᾳ.

Ὀλυρα. Ζεῦ. εἶδος σπέρματος.

Ὀμμα. ὄμμα αἰθέρος ὁ ἥλιος. Ὀμμα γὰρ αἰθέ-
ρος ἀχέμαλον στελαγίται. ἐπεὶ χ' οἱ βαρκοὶ εἰώθασιν
ὀνομάζεσθαι αὐτὸν ὀφθαλμὸν.

Ὀμαδος. Σύγκυβος.

Ὀμαυλος. ὁμόθετος. ὁμόφωνος.

Σπονδίασά τε γῆρας

Ὀμαυλος. Σοφοκλῆς.

Ὀμαλές. Σπὸ τῆς ὀμαλῆς θύειας. Ὁ Προκόπιος·
Οἱ δ' εἰς Φυγίῳ ἄρμιλλο, ἔτε εἰς τῷ Βουργαῶνος τῇ
ὑπερβολῇ ἀνδραμεῖν ἐχέοντες, ἔτε εἰς τὸ ὀμαλές,
ἀπὸ τὸ ἐπικρατεῖν τῆς ἐναντίας.

Ὀμαρτῶν. ἀκολουθῶν. ἢ, ὁμοῦ πέμπων.

Ὀμβρήσας. ῥεῖζας.

Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω. χ' ὀμβρολυτῶ. χ' ὀμβρήσαντι,
πιπράσαντι.

Ὀμβρία χαλαζ' ἐπὶ ῥάξασα, ἢ Διὸς κεραυνός.

Ὀμβριον ὕδωρ. χ' ὀμβριον.

Ὀμβριμοεργός. ὁ μετὰ ἔργα πειρῶν.

Ὀμβριμος. ὁ ισχυρός.

Ὀμβρῶν. ὄνομα πόλεως.

Ὀμβρυζον χρυσίον. τὸ πολλάκις ἐψηθέν. τὸ χα-
ρακταριστικόν.

Ὀμαιμος. ἀδελφός. ἐν Ἐπιγραμμῇ.

Οἱ γίαιοι τοὶ αὐτὰ τὰ δίκτυα θῆκαν ὀμαιμοί.
λέγονται χ' σῖναιμοι, χ' ὀμαίμονες.

Ὀμαίμονος. ἀδελφῆς.

Ὀμαιμος, χ' ὀμαίμων. ἀδελφός, ἢ συγγενής, χ' ὁ-
μονήδους.

Ὀμαιχμία. ὀμομαχία, συμμαχία, Φιλία. ὡς
τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι. Ὁ Ἡρόδοτος· Καὶ ὁλί-
γον μὲν χρόνον ἡ ὀμαιχμία ἐκωλύμενη. ἔπειτα διενεχ-
θέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι, ἐπολέμισαν
πρὸς ἀλλήλους. χ' αὐτῶν Ἐπιγράμμις ἔ' ἐς ὀμαιχ-

1 Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 159. ut Portus monuit.

2 Προκόπιος] *Lib. 11. de Bello Vandal.* cap. xii.

3 Ὀμβρήσας] Potius, ὀμβρήσας, ab ὀμβρῶ. Nam ὀμβρήσας

est ab ὀμβρῶν, quod pluvie significat.

4 Ὀμβρολυτῶ] Est vox suspecta: vel saltem mihi nusquam a-

lii lecta.

giacus, auctor Musicae, quæ pulsatione pera-
gitur; itemque ejus, quæ cantu tibiærum
constat: discipulus & amasius Marsyæ, qui
genere fuit Satyrus, auditor vero & filius
Hyagnidis. Vixit autem Olympus ante bellum
Trojanum: a quo mons Mysiæ nomen accepit.

Ὀλυμπος. Olympus. Hic modos citharæ-
dicos exposuit & docuit.

Ὀλυμπος. Olympus Phryx, junior, qui
fuit tibicen, temporibus Midæ, Gordii filii.

Ὀλυμπος. Olympus. Cælum, Dei domi-
cilium: quasi dicas ἐλόλαμπος, i. e. totum
splendens.

Ὀλυμπος. Grossus. Quasi dicas ἐλόανθῶς,
i. e. tota florens. Ὀλυμπος autem est, ficus
immatura. Item, Olynthus, urbs Thraciæ.

Ὀλυρα. Olyra. Seminis genus.

Ὀμμα. Oculus. Oculus ætheris est Sol.
Oculus enim ætheris indefessus splendet. Nam
& Tragici Solem vocare solent *oculum*.

Ὀμαδος. Turba. Tumultus.

Ὀμαυλος. Consonans. Concinnens. Sopho-
cles: *Et vox lugubris consonans.*

Ὀμαλές. Æquale. Planum. A masculino
ὀμαλῆς. Procopius: *Illi vero in fugam se dede-
runt, cum nec ad Burgæonis culmen contende-
re, nec in planitiem se recipere possent, hosti-
bus instantibus.*

Ὀμαρτῶν. Sequens. Vel, comitans.

Ὀμβρήσας. Qui pluit. Qui rigavit.

Ὀμβρῶ. Pluo. Et ὀμβρολυτῶ, imbrem effun-
do. Et ὀμβρήσαντιος, ejus, qui imbre rigavit.

Ὀμβρία χαλ. Grando cum imbre cælitus de-
lata, vel Jovis fulmen.

Ὀμβριον ὕδωρ. Aqua pluvia. At ὀμβριον,
validum, impetuosum.

Ὀμβριμοεργός. Magna facinora patrans.

Ὀμβριμος. Validus. Fortis. Robustus.

Ὀμβρῶν. Ombron. Nomen urbis.

Ὀμβρυζον χρ. Obryzum aurum: id est, sæ-
pius excoctum, & purissimum.

Ὀμαιμος. Confanguineus. Frater. In E-
pigrammate: *Terni tibi retia ista dedicarunt
fratres.* Pro ὀμαιμοι dicitur etiam σῖναιμοι &
ὀμαίμονες.

Ὀμαίμονος. Confanguinei. Fratris.

Ὀμαιμος, & ὀμαίμων. Confanguineus. Fra-
ter. Vel, cognatus. Vel, frater uterinus.

Ὀμαιχμία. Belli societas. Amicitia. Fœ-
dus. Quasi dicas, hastarum conjunctio. Ab
ὁμῶ, simul, & αἰχμῇ, cuspis hastæ. Herodo-
tus: *Et exiguum tempus fœdus istud duravit.*
Deinde vero orto dissidio, Lacedæmonii & A-
thenienses bellum inter se gesserunt. Et ite-

5 Ὀμβριμοεργός] Vide supra v. Ὀμβριμοεργός.

6 Ὀμβριον] Supra rectius, ὀμβριον.

7 Ὀμβρυζον] Scribe, οβρυζον, ut recte supra suo loco.

8 Ἡρόδοτος] Imo, Θουκυδίδης. Quæ enim sequuntur, sunt ver-
ba Thucydidis libro 1. cap. xviii. ut Portus etiam observa-
verat.

ἔτι ἢ ἡ τοῦ γένους τάξις καὶ ἡ ἱστορικὴ Χάραξ αὐ-
 τῇ. Αἰθέριος Θεόδοτος Λίνος τῷ Ἰ, Πίερος τῷ Ἰ,
 Οἰάριος τῷ Ἰ, Ὀρφύς τῷ Ἰ, Δρῆς τῷ Ἰ, Εὐκλῆς
 τοῦ Ἰ, Ἰδμονίδης τῷ Ἰ, Φιλοτερπής τῷ Ἰ, Εὐφρη-
 μος τοῦ δ' Ἐπιφροδῆος τοῦ Ἰ, Μελάνωπος τῷ Ἰ,
 Ἀπελλῆς τῷ Ἰ, Μαίαν, ὅς ἦλθεν ἅμα ταῖς Ἀμα-
 ζόσι ἐς Σμύρναν, καὶ γήμας Εὐμητὶν τὴν Εὐεπῆς, τοῦ
 Μνηστρέως, ἐποίησεν Ὀμηρον. ὁμοίως ἢ καὶ τὴν παρ-
 ῖδα ἀμφιόλος, ἀφ' οὗ ἀπαστῆται ὅλος εἶναι Σμη-
 τὸν τῷ μεγάλῃ τῆς φύσεως. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν γενέ-
 σθαι Σμυρναῖον οἱ δὲ, Χίον οἱ δὲ, Κολοφώνιον οἱ δὲ,
 Ἰήτιον οἱ δὲ, Κυμαῖον οἱ δὲ, ἐκ Τροίας, ἀπὸ χάρας
 Κεγχρέων οἱ δὲ, Λυδὸν οἱ δὲ, Ἀθυσαῖον οἱ δὲ,
 Ἰθακίσιον οἱ Ἰ, Κύπειον οἱ Ἰ, Σαλαμῖνον οἱ Ἰ,
 Κνώσιον οἱ Ἰ, Μυκηναῖον οἱ Ἰ, Αἰγύπτιον οἱ Ἰ, Θετ-
 τάλον οἱ Ἰ, Ἰταλιώτην οἱ Ἰ, Λεβυκαῖον οἱ Ἰ, Γρύ-
 νιον οἱ Ἰ, Ῥωμαῖον οἱ Ἰ, Ῥόδιον. καὶ περὶ τῆς γενέ-
 σεως Μελησιγενῆς καὶ γὰρ ἐτέχθη ὡς τὰ Μέλῃσι
 ποταμῷ καὶ τῆς Σμυρναῖον αὐτὸν γενεαλογήσας.
 ἐκλήθη ἢ Ὀμηρος, ἀφ' οὗ πόλεμος ἐκταμῆναι
 Σμυρναῖος πρὸς Κολοφώνιος Ὀμηρον δόξαι ἢ διὰ
 τὸ βελθομῆναι Σμυρναῖον δαμονία πρὸς ἐργεία
 φθέρῃσθαι, καὶ συμβεβῆσθαι ἐκκλησιάζουσι πρὸς τὴν
 πόλεμον. ἡ γὰρ καὶ τῆς περὶ τὴν πόλιν ὀλυμ-
 πιάδα, πρὸς ἐκταμῆναι νῆς. Πορφύριος ἢ ἐν τῇ φι-
 λασόφῳ Ἰστιά, πρὸς ῥα Φησίαν. ἐτέθη ἢ αὐτὴ μὲν
 τὴν Τροίαν ἄλῃσιν, ἐκταμῆναι ὕστερον νῆς. πινὲς ἢ μὲν
 ῥα ἐκταμῆναι τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τετέχθαι ἱστορεῖται
 Ὀμηρον. ὁ ἢ ῥηθεὶς Πορφύριος μὲν σέ. γήμας δ' ἐν
 Χίῳ Ἀρησιφόνῳ, τὴν Γνώτορος τῆς Κυμαῖας θυγα-
 τέρα, ἔχον ὑεὶς δύο, καὶ θυγατέρα. ἡ ἔφημε Στά-
 σινος ὁ Κύριος. οἱ ἢ ὑεὶς, Ἐρίφον καὶ Θεόλαος. ποιή-
 ματα ἢ αὐτῇ ἀναμφίλεκτα, Ἰλιάς, καὶ Ὀδύσεια.
 ἔγραψε ἢ τὴν Ἰλιάδα, ἐκ ἅμα, ἐδὲ καὶ τὸ συνε-
 χές, κατὰ τὴν σύγκειται ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκείνην ῥα-
 φιδίαν γράψας καὶ ἐπιδείξας ἐν τῷ ᾧ εἰσεσθῆναι τὰς
 πόλεις τρωτῆς ἐνεκεν, ἀπέλιπεν. ὁ ὕστερον ἢ συνετέθη
 καὶ συνετέθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πειπ-
 τράτη, τῷ τῷ Ἀθυσαῖον τρωτῆς. ἀναφύσας ἢ
 εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα πᾶσι ποιήματα. Ἀμαζονία, ἢ Ἰλιάς
 μικρὰ, Νότος, ἢ Ἐπικυχλίδες, ἢ Ἡδιέπακτος, ἢ τοι

storis filia. Hæc autem est series majorum,
 quibus ortus fuit Homerus, secundum Cha-
 racem historicum. Æthusa Thraciæ mulieris
 filius fuit Linus; hujus, Pierus; hujus, Oea-
 ger; hujus, Orpheus; hujus, Dres; hujus,
 Euclees; hujus, Idmonides; hujus, Philo-
 terpes; hujus, Euphemus; hujus, Epiphra-
 des; hujus, Melanopus; hujus, Apelles; hu-
 jus, Mæon, qui cum Amazonibus Smyrnam
 venit, & ducta uxore Eumetide, Euepis Mne-
 figenis filii filia, procreavit Homerum. Eo-
 dem autem modo & de patria ejus ambigi-
 tur; quod propter ingenii magnitudinem
 mortalis fuisse vix crederetur. Nam alii qui-
 dem dixerunt illum fuisse Smyrnam; alii,
 Chium; alii, Colophonium; alii, Ieten; alii,
 Cumanū; alii, Trojanū, ex regione Cenchreo-
 rum; alii, Lydum; alii, Atheniensem; alii, Itha-
 censem; alii, Cyprium; alii, Salaminium; a-
 lii, Cnosium; alii, Mycenæum; alii, Ægyp-
 tium; alii, Thessalum; alii, Italum; alii, Lu-
 canum; alii, Grynium; alii, Romanum; alii,
 Rhodium. Et nomine quidem proprio vo-
 cabatur Melesigenes. Nam natus est juxta
 Meletem fluvium, secundum eos, qui Smyr-
 nam genere eum fuisse tradunt. Vocatus
 autem fuit Homerus, quod in bello, quod
 Smyrnæi cum Colophonii gerebant, obses
 hosti datus fuisset: vel quod consultantibus
 Smyrnæis divino quodam afflatu velut ora-
 culum ediderit, iisque in comitiis de bello
 deliberantibus utile consilium dederit. Vixit
 autem annis ante primam Olympiadem LV.
 vel, ut Porphyrius in Historia Philosophica
 auctor est, annis cxxx. Incidit autem pri-
 ma Olympias in annum cdlx post excidium
 Trojæ. Quidam vero tradunt, Homerum na-
 tum esse annis clx. post Ilii excidium: vel
 ut Porphyrius ante dictus refert, annis cclxxv.
 Ducta vero uxore in Chio Aresiphone, Gno-
 toris Cumani filia, duos suscepit filios, &
 filiam, quam Stasinus Cyprius duxit uxo-
 rem. Filii ejus fuerunt Eriphon & Theo-
 laus. Poëmata ejus, quæ a nemine in dubium
 vocantur, sunt Ilias & Odyssea. Scripsit au-
 tem Iliadem non simul, neque continua fe-
 ric, quemadmodum nunc est composita; sed
 ipse singulos libros a se scriptos recitavit, &
 in urbibus, quas victus quærendi gratia obi-

1 Ἰδμονίδης] Sic rescripti auctoritate MStorum Paris. In prio-
 ribus enim Edit. legitur Ἰαμονίδης, quod corruptum esse puto.

2 Οἱ ἢ, Ἰήτιον] Hæc tres voces defunt in prioribus Edit. quas
 ex MSS. revocavi. Caterum, de controversia, quæ inter veteres
 de patria Homeri intercedebat, omnino legendus est Leo Allat. in
 libro De Patria Homeri; qui prolixè de hoc argumento agit.

3 Γρύνιον] Sic melius MS. A. quam MSS. B. & C. & priores
 Edit. quæ habent Γρύνιον.

4 Γρύνιον ἢ πρὸς τ. De ætate Homeri vide quæ disputat Sal-
 mastius ad Solinum, pag. 608. Edit. Ultraject.

5 Ἐκταμῆναι ὕστερον νῆς] In MSS. Paris. pro νῆς. legitur νῆς. i. e.
 ὕστερον.

6 Ἰστιά, ἢ συνετέθη καὶ συνετ. Vide omnino Leonem Allat.
 De Patria Homeri, cap. v. qui fassè de hoc argumento agit.

7 Ἰλιάς μικρὰ] Alii tamen Lescii poema hoc tribuunt, ut
 Scholiasta Pindari ad Nem. vi. 86. & Eusebius in Chronico. Alii
 vero simpliciter Ἰλιάδα μικρὰν citant, absque ullo nomine scrip-
 toris, quippe quem incertum putarent. Aristoteles de Poetica, p.
 251. Edit. Sylburg. Ὁ περὶ Κυπριακῆς ποιήσεως, καὶ τὴν μικρὰν Ἰ-
 λιάδα. Clemens Alexandrinus Strom. lib. i. pag. 236. Νῆξ μὲν
 Ἰλίου φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ποιητικὴν, μικρὰν, &c. Paulianias
 in Phocis, pag. 659. Τέτιον ἐν Ἰλιάδι καλεῖται Μικρὰ μόνος ἐστὶ
 τὸ ἱστορικὸν τὸ Διωνύσιος. Idem in Laconicis sub hæc: Μαχάριον ἢ

Ἰστιά Εὐρυπύλου τῆς Τηλέφου πατρὸς φησὶν ὁ περὶ τῆς ποιήσεως τὴν
 μικρὰν Ἰλιάδα. Scholiastes Aristoph. ad Equit. pag. 349. Ὁ τὴν
 μικρὰν Ἰλιάδα ποιητικὴν, &c. Eustathius ad Il. B. pag. 285. Ὅτι
 ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ, μὴδὲ κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν Αἰ-
 ῶντι. Idem ad Il. T. pag. 1187. Ὁ ἢ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας
 φησὶ, τὴν Ἀρχαίαν ἐκ Τηλέφου τοῦ Μυσοῦ ἀναζήσαντος πρὸς τρωτῆς
 οὐκ: γράψας ἢ ὕπτι, &c. Scholiastes Lycophronis ad v. 783. Φη-
 σὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὴν Ὀδυσσέα πρὸς τῶν ὁδῶν
 περ. Idem tamen ad v. 1263. Lesciem poematis istius auctorem
 laudat.

8 Ἐπικυχλίδες] Unde poema hoc ita dictum fuerit, clare docet
 Athenæus lib. 11. pag. 65. his verbis: Ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀναφύ-
 σθαι ἱστορικὸν, ἐπιγραφόμενον Ἐπικυχλίδες, ἵνα καὶ ταύτης τὴν ἀσφα-
 λείαν, ἀφ' οὗ τὸ τὸ Ὀμηρον ἀδύνατον αὐτὸ πρὸς ταῖς κίχας δῶρον
 λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μένανδρος. I. e. Menachmus auctor est, breve
 poema, quod Epicichlides inscribitur, ἐκ Homero tribuitur, ideo sic
 dictum esse, quod Homerus pueris illud canens turdos pro præmio ab
 iis acciperet. Ejusdem poematis alibi quoque mentionem facit A-
 thenæus; nimirum lib. xiv. cap. ix. pag. 639.

9 Ἡδιέπακτος] Paulo inferius hoc ipsum poema Ἐπικυχλίδες
 appellatur. Sed verum ejus nomen fuisse Ἐπικυχλίδες existimat
 vir summus Rich. Bentley in Dissertatione ad Malelam, pag. 63.
 quem vide.

Ἰαμβοί, Βατραχονομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία, Κεραμίδες, Ἀμφιαράς ἑξέλιθους, παίγνια, Σικελίας ἄλωσις, Ἐπιθαλάμια, Κύκλος, Ὕμνοι, Κύπρια. Γηραιὸς δὲ πελοπόννησος, ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰω πέδαπ, τυφλὸς ἐκ παίδων γεγενῆς. τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι ἐχὶν ἠπείδη ὀπιθυμίας, ἢ ἀφ' ἧς ὀφθαλμῶν ἀρχαίαι καὶ ἀφ' αὐτῶν ἰσορήθη τυφλός. ὀπιθυμίας ἡ ἀρχαία καὶ τῶν αὐτῶν τὸ δὲ ἐλεγεῖον, ὅτι ἡτῶν ἐποιήθη χρόνῳ.

ra causa, quare dictus fuerit cæcus, hæc est, quod non fuerit victus a cupiditate, quæ per oculos in animum intrat. Porro, Ietæ sepulcro ejus longo post tempore hoc elogium inscripserunt:

Ἐνθάδε δὲ ἱερὸν κεφαλὴν καὶ γαῖα χαλὴν
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον.

Ὅτι Διοσκυρίδης ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρῳ νόμοις Φησὶν, ὡς ὁ Πρωκτὴς ὄρεων τὴν σωφροσύνην οἰκιστάτην ἀρετῶν ἔσαν καὶ ἀρώτιον τοῖς νέοις, ἐπὶ δὲ ἀρμότῃσαν, καὶ χαλῶν χρηρὸν ἔσαν, βυλόμενος πάλιν ἐμφύσαι αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἐφεξῆς, ἵνα τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν ζήλον ἐν τοῖς χαλοῖς ἔργοις ἀναλίσκωσι, καὶ ὥσιν διεργαστοὶ καὶ κοινωνοὶ πρὸς ἀλλήλους. ὁ περὶ κατεπεθύσας πᾶσι τὴν βίον, καὶ αὐτάρκειαν, λογίζομενος τὰς ὀπιθυμίας καὶ τὰς ἡδονὰς ἰσχυροτάτας γίνεσθαι καὶ πρῶτας, ἐπὶ τε καὶ ἐμφύτως ἔσας πρὸς ἐδωδὴν καὶ πόσιν τὰς δὲ ἀφαιμενικότητας ἐν ταῖς θύπελαις, θύπελαις, καὶ πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν βίον γινόμενης ἐγκρατείας. ἐφ' ᾧ καὶ ἀπλῶς ἀπιδόκε τὴν δίκαιαν πᾶσι, καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοίως βασιλεύσει τε καὶ ἰδιώταις, λέγων.

Παρεὶ δὲ ξεστὴν ἐπάνωστε πρᾶπεζαν.

1 Ἐξέλιθους] MS. A. habet, ἐξέλιθους, quam lectionem confirmat Herodotus in Vita Homeri, pag. 357. ubi sic ait: Κατὰ μὲν οὖν τὴν σκυλίαν, περιέντων καὶ ἄλλων, τὴν περὶ αὐτῶν ἐπιδόκρυτον, Ἀμφιαράς πὶ τὴν ἐξέλιθον τὴν ἐς Θέας.

2 Σικελίας ἄλωσις] Pearsonius ad oram libri sui recte notaverat, scribendum esse Οἰχαλίας ἄλωσις, i. e. Oechaliæ expugnatio. Hujus enim poematis nonnulli Homerum faciebant auctorem. Strabo lib. xiv. pag. 638. Σάμιος δὲ καὶ Κεραμίδες, ὅν φασι διζήμενοι ξυνοῖα πρὸς Ὀμήρῳ, λαβεῖν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τὴν παλαιάν, ὅτι καλῶς Οἰχαλίας ἄλωσις. Locum hunc Strabonis repetit Eustath. ad II. B. pag. 330. Porro Joannes Tzetzes in Allegorica interpretatione Homeri, nondum edita, scripta poetæ illius recensens, cum de Oechalia quoque scripsisse refert. Ait enim:

Τέτα καὶ δὴκα γένεσθαι μνημόσυνον βιβλίας,
Μαργίτιον καὶ τὴν Αἰγὰ πὶ, καὶ τὴν Μυῖν τὴν μάχην,
τὴν Ἐπιγόνων μάχην πὶ γράφει, καὶ Θεοαῖδα,
τὴν Οἰχαλίαν, Κίρκωπας, εἰς τὴν Θέαν πὶ Ὑμνος,
καὶ τὴν Ἐπὶ τὴν Ἀχαιοί, καὶ τὴν Ἐπικυκλίδας, (καὶ Ἐπικυκλίδας)

καὶ Ἐπιγόνων πολλὰ, σὺν Νυμφικῶς τὴν Ὑμνος,
καὶ τὴν Ὀδυσσεὺς αὐτὴν μὲν τὴν Ἰλιάδιν.

Obiter moneo, Allegoricam hanc interpretationem Iliadis, a Joanne Tzetze scriptam, MS. exstare Parisiis in Bibliotheca Regia, & Oxonii inter codices Baroccianos; ejusque titulum & initium tale esse: Ὑποτίτῃς δὲ Ὀμήρῳ ἀλληγορησάμενος παρὰ Ἰωάννη Γεωμωμῆκα δὲ Τζέτζη, τὴν κορυφαίαν βασιλείαν καὶ Ὀμηρικὴν κυρίαν Εἰρήνην τὴν ἐξ Ἀλαμάνων.

Ἐπὶ φανερὰ πανσέληνον σελήνην σελασφύρε,
Οὐκ ἐκ ροῶν Ὀκεανῶ φάνεστα λελαμμένη,
Ἀλλ' ἐκ πορφύρας τὴν κλεινῆς, &c.

Sed ut ad institutum redeamus; poema, Οἰχαλίας ἄλωσις, quidam Creophylo Samio tribuebant: ut Callimachus in Epigrammate, quod exstat apud Strabonem loco laudato; Clemens Alexandrinus Strom. lib. vi. pag. 453. (ubi tamen pro Κεραμίδας male legitur Κλειφύλας;) Photius in Lexico MS. & alii. Confer Richard. Bentley in Dissertatione ad Malelam, pag. 61. 62. & Nos supra ad v. Κεραμίδας.

3 Κύπρια] Suidas quidem hic Κύπρια Homero assignat: at plerorumque veterum consensu auctor poematis ejus incertus est, aliis Hegeliæ Salaminio, aliis Stafino Cyprio id tribuentibus: pluribus vero nullum ejus auctorem laudantibus, sed simpliciter dicentibus, ὅτι Κύπρια ποιήσας. Photius Cod. ccxxix. pag. 981.

bat, reliquit. Postea vero compositi & in ordinem redacti fuerunt a multis; præcipue vero a Pisistrato, Atheniensium tyranno. Eidem etiam alia quædam poemata attribuuntur, ut Amazonia, Ilias minor, Nosti, Epicichlides, Ethiepaetus, sive Jambis, Ranarum & murium pugna, Araneorum pugna, Ceramis, Amphiarai expeditio, Ludicra, sive Joci, Sicilia expugnatio, Epithalamia, Circulus, Hymni, Cypria. Obiit autem senex, & in insula Io sepultus est, cum a nativitate cæcus fuisset. At vera causa, quare dictus fuerit cæcus, hæc est, quod non fuerit victus a cupiditate, quæ per oculos in animum intrat. Porro, Ietæ sepulcro ejus longo post tempore hoc elogium inscripserunt:

Hic terra tegit sacrum caput

Homeri, qui viros Heroes carminibus suis celebravit.

Dioscorides in *Homeris Legibus* ait, Poëtam, cum videret temperantiam in juvenibus virtutem esse primariam & ætati illi maxime convenientem, quæque honesta & bona omnia suppeditet; cumque eam ab initio & deinceps animis illorum inferere vellet, ut omne otium & studium in rebus præclaris & honestis confunderent, essentque benefici, & mutuis officiis sese juvarent; victum vilem & paratu facilem omnibus tribuisse, reputantem nimirum, cupiditates illas & voluptates, quæ in cibo & potu versantur, esse vehementissimas, & primas, hominumque animis natura infusas: illos vero, qui frugalitati semper studuissent, in reliqua etiam vita moderatos & continentes esse. Quare, simplicem victum omnibus tribuit, eundemque Regibus pariter ac privatis, dicens: *Dolatam ve-*

de seq. Αἰγὴ δὲ (Προκλ.) καὶ πρὸς πρὶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν αὐτῶν εἰς Σπάρτην ἀναφύεσσι Κύπριον οἱ δὲ Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτῶν ἐπιγράφουσιν οἱ δὲ, Ὀμηρον δὲ αὐτῶν τῆς Ἰουδαίας Σπάρτης & ἀφ' αὐτῶν παλαιὰ Κύπρια τὸ πρὶν ἐπικληθῆναι. Sed appellationis hujus rationem rejicit ibidem Proclus. Athenæus lib. viii. pag. 334. Ὁ δὲ Κύπρια ποιήσας ἔπη, ἔπη Κύπριος πρὸς αὐτῶν, ἢ Σπάρτης. Idem lib. xv. pag. 682. Ὁ δὲ Κύπρια ἔπη πεποικίλας Ἡγησίαν, ἢ Σπάρτης. Pausanias in *Laconicis*, pag. 190. Ὁ ποιήσας ὡς ἔπη τὰ Κύπρια, &c. Idem & alibi poëma hoc absque nomine auctoris citat. Scholiastes Sophoclis ad *Electram*, pag. 88. Ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας. Scholiastes Homeri ad II. Π. v. 140. Ὁ τὰ Κύπρια πεποικίλας. Scholiastes Pindari ad *Nem.* X. 112. Ὁ δὲ τὰ Κύπρια συγγραφεύς φησὶ, τὸν Κάτωρον ἐν τῇ ἀντὶ κεφαλῆς ἐφ' ἧν αὐτὸν ἀνέκειτο. Et mox: Περὶ τῆς καὶ τὰ Κύπρια γράφει, ὅτι λέγει, &c. Sed his omnibus longe antiquior Herodotus *Κυπρίων ἔπων* mentionem facit lib. ii. pag. 83. qui ea Homeri esse expresse negat. Ait enim: Τόδε τὸν καὶ οὐκ ἔστι, ἀλλὰ μάστιγι δολοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρῳ τὰ Κύπρια ἔπη ἐπὶ, ἀλλ' ἄλλῳ πρὶν. ἐν μὲν ὅτι πρὸς Κυπρίοις εἰρηται, ὡς τρεῖς Ἀλέξανδρος ἀπὸ τοῦ ἐκ Σπάρτης ἐς τὸ Ἰλίου, ἄνῳ τὴν Ἐλίνην. ἐν δὲ Ἰλιάδιν λέγει, ὡς ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν. Locum hunc Herodoti repetit Eustathius ad II. Z. pag. 643. Scholiastes Lycophronis ad *Cassand.* v. 511. τὰ Κύπρια Stafino tribuit. Ait enim: Τὴν δὲ ἰσορῶν τὴν Διοσκυρίαν & Σπάρτης, ὅτι τὰ Κύπρια πεποικίλας, γράφει. Porro, apud quosdam scriptores poëma istud inscribitur *Κυπριακά*, non vero *Κύπρια*: ut apud Aristotelem de *Poëtica*, cap. xxi. Clem. Alexandr. ἐν *Προτρεπικῇ*, pag. 14. & Scholiasten Lycophronis ad *Cassand.* v. 570. Sed cum longe plures scriptores poëma istud *Κυπρίων* nomine appellent, existimem, dicta auctorum loca mendo laborare, & pro *Κυπριακά* in iis rescribendum esse *Κύπρια*: quod censet etiam Salmastius ad Solinum pag. 599. Edit. Ultraj. quem vide. Antequam hinc abeam, moneo, *Cypria* hæc Latine olim verba fuisse a Nævio, & nomine *Cypria Iliadis* ab eo insignita; ut docet Charisius Grammaticus libro i. Confer etiam eruditiss. Jacobum Perizonium ad *Ælian.* V. H. l. ix. cap. xv.

4 Ἐλεγεῖον] Improperie Noster inscriptionem versibus Heroicis constantem *Ἰλιον* vocat: cum sic proprie dici solet carmen versu hexametro & pentametro constans.

5 Ὅτι Διοσκυρίδης ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρῳ. — τὰς μαθηματικὰς μεταγνατείας] Hæc omnia sumpta sunt ex Athenæi *Dipnosoph.* lib. i. ut Pearsonius etiam observaverat. Vide libri illius pag. 8. & 9.

Σίτον δ' αἰδοῖν ἱερίῃ παρῆθεν Φέρεσσι,
 Δαίτρες ἣ κρεῖν πίνακας παρῆθεν αἰέρας.
 καὶ τῶν ὀπίσθων, ἣ ὡς ἔκπιτο πολὺ βοείων. Παρὰ ἣ
 ταῦτα, ἔτε εἰς ἑορταῖς, ἔτ' εἰς γάμοις, ἔτ' εἰς ἄλλη
 συνόδῳ ᾧδ' ἀπὸ πύθων ἐδέν' καὶ τοὶ πολλὰς τ' Ἀγα-
 μέμνοια ποίησας δειπνίζοντα τῆς αἰέρας. Μενέλαός
 τε τῆς Ἑρμιόνης γάμος ποῦται, ἣ τῇ ὕβρι, ἣ τῆς
 θυγατρὸς. ἣ τῇ Τηλεμάχῃ παρὲς αὐτὸν ᾧδ' ἀγνο-
 μῶν,

— Νῶτα βοὸς παρῆθεν αἰέρας

Ὅπ', εἰ χρὴν ἔλάν, τὰ ῥα οἱ παρῆθεν αὐτὰ.
 Οὐ γὰρ θεῖα, ἣ καὶ δούλοισι, ἣ ἀμύκας, μελίπικτα τε
 τοῖς βασιλεύουσιν ἐξαιρέτα ᾧδ' ἀπὸ πύθων Ὀμηρος, ἀλλὰ
 ἀφ' ὧν δὲ ἔξιν ἐμμελλον τὸ σῶμα ἣ τὴν ψυχὴν. ἣ
 Αἰάντα μὲν τὴν μονομαχίαν νότοισι γέρας, ὁ Ἀγα-
 μέμνων, ἣ τῇ Νέστορι γέρας ὅντι κρέας ὀπίσθων βοὸς δι-
 δῶσι, ἣ Ἀλκίνοῳ ἣ περὶ φερὸν ἡγεμόνῳ βίον σπυδα-
 ζων ἡμᾶς ἀπὸ πύθων τῇ ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν. ἣ
 Νέστορα ἣ ποιεῖ παρὰ τῇ θαλάσῃ τῇ Ποσειδῶνι
 κεχαισμένῳ πινὰ θυσιῶν ἐπιτελῆσαι, ἣ πολλὰς ἔ-
 χοντα, τὰδε ᾧδ' ἀκελθόμενον

Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδόνδ' ἐπὶ βῆν' ἴτω
 ἣ ἔξιν. ἣ Ἀλκίνοῳ ἣ τῆς ὑπερωτάτης ἐπὶ Φαλα-
 κας, ἣ τὸν Ὀδυσσεᾶ ξείνων, ἐπιδεικνύμενος αὐτῷ
 τὴν ἑκὴν καὶ ταχέως, ἣ τῆς οἰκίας, ἣ τ' αὐτῇ
 βίον, ποιῶντας ᾧδ' ἀπὸ πύθων γάρας. ἣ τῆς μνηστῆ-
 ρας, ὕδατος ὕδατος, ἣ παρὲς ἡδονὰς ἀναιμῶν, ἔτε
 ἰχθύας ἐδιδόντας ποιεῖ, ἔτε ὄρνιθας, ἔτε μελίπικτα,
 ἀειδὼν παντὶ δίνει τὰς μαγειρὰς μαγειρίας.
 † Ὅπ' Ὀμηρος πρὸς ὧν τὰς ὕβρις ἀειδέσθαι, ἣ
 ἀφίκετο παρὲς Γλαῦκον ποιμένα. ὁ ἣ παρὲς τ' ἴδιον
 δεσπότην αὐτὸν ἡγάγεν. ὁ ἣ ἰδὼν αὐτὸν δεξιὸν καὶ
 πολλὰν ἐμπειρίαν, πεῖθ' αὐτὸν αὐτόθι μένειν, ἣ τῇ
 παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ὁ ἣ ὥρασε ταῦτα, ἣ
 τῆς Κέρκωπας, ἣ τὴν Μυοδαρμαχίαν, ἣ Ψαρο-
 μαχίαν, ἣ Ἐπιπάρκον, ἣ Ἐπικυλίδας, ἣ ἄλλα
 ὅσα παίγνια ἔστιν Ὀμήρῳ, ἐποίησε παρὰ τῇ Χίῳ
 εἰς Βολιῶν. εἶτα ἣ ἀφίκετο εἰς Σάμῳ, ἣ δὲ θυγα-
 τὴν Κερσόφῳ θυῖσαν, ἣ λέγει τὰ ἐπὶ τὰδε

ubi cum invenisset mulierem Apollini Curotropho sacrificantem, hos versus pronuntiavit:

Κλυδί μοι θυγατρί, Κερσόφε δὲς ἣ θυγατρί

Τὴν δὲ νέαν ὁ ἀπανήσας φιλότῃ καὶ δίνῃ.

Ἡ δ' ἐπιτεπέδω πολιορκητάφοισι γέραςιν,

Ὡν ἣ ἐπὶ μὲν ἀπὸ πύθων, θυμὸς ἣ μενοεινῶ.

Ἐπεὶ ἣ ἦεν εἰς τὴν Φερῶν, ἐνθα ἐδιδόντο, πῦρ ἀνέ-
 χευσαν. ὁ ἣ Ὀμηρος εἶπεν

1 Νῶτα βοὸς παρῆθεν.] Homer. Odys. A. v. 65. 66.

— Καὶ σφιν ὡς βοὸς παρὰ πίνακα θῆκεν

Ὅπ', εἰ χρὴν ἔλάν, τὰ ῥα οἱ γέρας παρῆθεν αὐτὰ.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

2 Καὶ Νέστορα ἣ ποιεῖ παρὰ τῇ θαλάσῃ.] Loci hujus sensus est prorsus mutilus, quem ex Athenaeo supplebis.

3 Ὅπ' Ὀμηρος πρὸς ὧν τὰς ὕβρις παρῆθεν.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sumpta sunt ex Vita Homeri, quæ Herodoto vulgo tribuitur, & una cum scriptore illo excudi solet.

ro explicuit mensam, & verecunda proma con-
 da panem apposuit; structor vero, carniū pa-
 tinas. Carnium nempe assatarum, earumque
 plerumque bubularum. Præter hæc vero ne-
 que in diebus festis, neque in nuptiis, neque
 in alio conventu quidquam aliud apponit;
 quamvis sæpe faciat Agamemnonem convi-
 vio excipientem Græcorum principes. Me-
 nelaus etiam celebrat nuptias Hermiones, i-
 temque filii & filia. Cum autem Telemachus
 ad eum venisset, ei Terga bovis apposuit assa,
 manibus suis ea capiens, quæ ipsi ut eximia
 apposita erant. Haud enim thria, vel candy-
 lon, vel ametas, mellitasque placentas, Re-
 gibus præ cæteris ut eximia apponit Home-
 rus, sed talia, quæ & corpori & animo vi-
 gorem datura erant. Et Ajacem post certa-
 men singulare Agamemnon tergo bubulo do-
 nat. Nestori quoque seni, & Alcinoο laute
 & delicate viventi, carnem bubulam assam ap-
 ponit; ab immoderatis nimirum cupiditati-
 bus nos abducere studens. Nestorem etiam,
 cum juxta mare sacrificium Neptuno faceret,
 ministerio charissimorum liberorum utentem
 facit, etiam si multos haberet alios, qui im-
 perio ejus parerent. Ait igitur: Sed age, a-
 lius quidem in campum ad bovem [adducen-
 dum] eat, &c. Alcinoos etiam Phæacibus,
 deliciarum & voluptatum amantissimis, epu-
 lum præbens, & Ulyssi, quem hospitio exce-
 perat, hortos & domum victusque sui ratio-
 nem ostendens, tales apponit dapes. Adhæc
 procos, homines petulantes, & voluptatibus
 maxime deditos, nec pisces facit edentes, nec
 aves, nec placentas mellitas: ut, quantum in
 ipso esset, omnia gulæ irritamenta & lenoci-
 nia aboleret. Homerus cum cæcus regiones
 obiret, ad Glaucum pastorem venit, qui eum
 ad dominum suum deduxit. Ille autem videns
 eum optimo ingenio præditum esse, & do-
 ctum, persuasit ei, ut secum maneret, libe-
 rorumque suorum curam gereret. Is igitur
 cum hoc faceret, Cercopes, & Murium Rana-
 rumque pugnam, & Sturnorum pugnam, &
 Heptapactium, & Epicichlidas, & alia, quæ-
 cunque sunt Homeri ludicra, apud Chium il-
 lum Bolisli composuit. Deinde Samum venit:

Audi me precantem, Apollo Curotrophe:

Da ut mulier

Ista juvenum aspernetur amorem & noctes,

Et deletetur senibus, quibus cana sunt

tempora,

Et quorum caudæ quidem hebetatæ sunt;

at animus vigoris plenus est.

Ut autem in ædes venit, ubi Curiales con-
 vivabantur, ignem accenderunt. Homerus
 igitur dixit:

4 Ἐπὶ πύθων.] Supra poema hoc vocatur Ἡδὴ πύθων, ubi vide, quæ notavimus.

5 Ἀφίκετο εἰς Σάμῳ.] Sic recte MSS. Paris. itemque Editio Me-
 diol. At Edit. Aldina, Basil. & Genev. male εἰς γάμῳ; quod Wol-
 sius & Portus, nullam mendi hujus suspensionem habentes, bona
 fide verterunt, Venit ad nuptias.

6 Ἀπανήσας.] Sic recte MS. A. itemque Herodotus in Vita Ho-
 meri. At priores Edit. ἀπαρνήσας: quod metrum versus aspernatur.

7 Ὡν ἣ ἐπὶ μὲν ἀπὸ πύθων.] Pro ἣ ἐπὶ Herodotus pag. 360. habet
 ἣ ἐπὶ: uti etiam hic apud Suidam scribendum est.

Ἀνδρὸς μὲν παῖδες γέφανοι· πύργοι δ' ἐν πόλει.
Ἴπποισι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δ' ἐν θαλάσσῃ.

Χρημαῖα δ' αὖξ' οἶκον· ἀτὰρ γεγεῖνοι βασιλῆες,
Ἡμεῖοι ἐν ἀγρῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὀρέσθαι.

Αἰδομένη δ' πυρὸς γεγεῖνός οἶκος ἰδέσθαι.

Ὁ αὐτὸς Ὅμηρος μέλλον πλεῖν, καὶ τὴν ναυτῶν δεξαμένην αὐτὸν, ἐμβὰς εἰς τὴν ναῦν, ἔφη τὰ ἔπη ταῦτα·

Κλυθὶ Ποσειδάων μεγαλοδαιεὺς, ἐννοήσαιο,

Εὐρυχρεὺς μεδέων ἡδὲ ξανθῷ Ἑλικῶνος.

Δὸς δ' ἔσθ' ἄγερον καλὸν, καὶ ἀπήμωνα νότον· ἀγέσθαι

Ναύταις, οἱ νῆος πομπῶν ἡδ' ἀρχοὶ ἔασι.

Δὸς δ' ἐς ὑπέρβειαν ὑψιφρήμονιο Μίμαντι·

Ἀιδεῖαν μετελθόντα βροτῶν, ὅσων τε κυρῆσαι·

Φῶτά τε πσιαίμην, ὅς ἐμὸν νότον ἡπεροπύσας

Ὀδύσειο Ζεῦ, ξένιον, ξένιον τε βράπεζαν.

Ὁ αὐτὸς Ὀπίτην ποι μέλλουσι πλεῖν εἰς Χίον, ἐδείκτο αὐτῶν ἀναλαβεῖν αὐτόν. οἱ δ' ὅς κ' ἐδείξαντο αὐτόν, καὶ λέγει τὰ ἔπη ταῦτα·

Ναῦταις πομποῖ, ἡγεῖται ἐναλίγκιοι αἴσῃ,

Πτωχέσιν αἰδύησιν ἰὸν δύσζηλον ἔχοντες,

Αἰδεῖται ξένιοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντι.

Δεῖν γὰρ μετόπισθεν ὅπως ξένιον, ὅς κ' ἀλίτῃ.

Τὰς αὐτὰς ἀναπαυομένην τὴν νύκτα ὑπὸ πίνυν Ὀπίτην χερσὶν, ὃν μετεξέτεροι ἐρόβιλον, οἱ δ' ὡς κῶνον χαλῶσι καὶ λέγει ταῦτα·

Ἄλλῃ τίς σε πύκνῃ ἀμείνονα χερσὶν ἄνθρωποι

Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπύχῃς ἡμεμέσσης·

Εἰσα σίδηρος αἰετος Ὀπίτην οἰοῖσι βροτοῖσιν

Ἑσθίει, ὅτ' ἂν μιν Κεβελεύιοι ἄνδρες ἔχουσιν.

Ὁ αὐτὸς δειπνῶν μὲν Γλαῦκε, καὶ τῇ κύνων ἐστῶτων καὶ ὑλακτούσων, καὶ δειπνησάντων, λέγει ταῦτα·

Γλαῦκε βροτῶν ἐπιόπῃα, ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω.

Πρῶτον μὲν κυσὶ δειπνῶν ἐπ' αὐλείοισι θύρῃσι

Δεινὰ τὰς γὰρ ἀμεινον. ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκῆει

Ἀνδρὸς ἐπερχομένης, καὶ ἐς ἔρχεα θηρὸς ἰόντος.

1 Νῆες δ' ἐν θαλάσσῃ] Metri causa scribendum est. — νῆες δ' θαλάσσης: ut legitur apud Herodotum.

2 Νῆες δ' ἐν θαλάσσῃ] Herodotus rectius, νότον ἰθαλλῶν.

3 Αἰδεῖαν μετελθόντα] Herodotus, Αἰδεῖαν μ' ἐλθόντα. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

4 Στρωγῇ ἐναλίγκιοι αἴσῃ] Herodotus melius, — στρωγῇ ἐναλίγκιοι αἴσῃ.

5 Πτωχέσιν] Vide de hac voce Schol. Sophocli. ad Philoct. pag. 421.

6 Αἰδύησιν ἰὸν δύσζ.] Herodotus melius, — αἰδύησιν βίον δύσζηλον ἔχοντες.

7 Δεῖν γὰρ μετόπισθεν.] Est versus corruptus & luxatus, qui apud Herodotum sic legitur:

Liberi sunt corona viri; & turres, urbis.
Equi sunt ornamentum campi; & naves, maris.

Opes augent domum: & venerandi Reges,
Sedentes in concione, sunt ornamentum spectantibus.

Ignem vero ardente domus est pulchrior aspectu.

Idem Homerus cum navigaturus esset, nave conscensa hos versus pronuntiavit:

Audi Neptune potens, terræ quassator,
Spatiosi & flavi Heliconis Rex:

Da ventum secundum, & ut salvi domum redeant

Nautæ, qui navem hanc dirigunt & gubernant.

Da etiam, ut cum ad imas radices excelsi & prærupti Mimantis

Pervenero, in viros Numinis reverentes & pios incidam:

Virumque ulciscar, qui me decepit,

Graviterque offendit Jovem Hospitalem, & mensam hospitalem violavit.

Idem, cum in quosdam incidisset, qui in Chium navigaturi erant, eos rogavit, ut se in navem reciperent. Illis vero hoc negantibus, hos versus pronuntiavit:

Nautæ per mare vagantes, tristi similes Atæ,
Mergorumque rapacium more vitam fædam viventes,

Revereamini Jovis Hospitalis Numen alte dominantis.

Gravis enim est ultio Hospitalis Jovis, cum quis hospitalitatis jura violarit.

In eundem noctu sub pinu quiescentem decidit arboris illius fructus, quem nonnulli ἐρόβιλον; alii vero κῶνον vocant. Tunc igitur hos versus pronuntiavit:

Alia pinus fructum meliorem te fert

In verticibus Idæ pluribus jugis assurgentis, ventisque expositæ:

Ubi ferro mortales bellum gerent,

Cum montem illum viri Cebrenii tenebunt.

Idem cum Glaucō cœnans, canibus adstantibus & latrantibus, post cœnam hæc dixit:

Glauce, pecudum custos, dicam tibi aliquid, quod animo mandes.

Primum quidem canibus cibos ad vestibuli tui fores

Da: sic enim melius. Nam & hic primum audit

Hominem advenientem, & feram in caulas ingredientem.

Δεῖν γὰρ μετόπισθεν πρὸς Διὸς, ὅς κ' ἀλίτῃται. Sed cum vox μετόπισθεν sit prorsus insolens, & proinde suspecta, sic potius locum hunc rescribendum puto:

Δεῖν γὰρ εἰς Διὸς ὅς κ' ἀλίτῃται.

8 Ἀνῆσι] Herodotus, ἡσι.

9 Σίδηρος αἰετος] Scribe, σίδηρος Ἀγρῶ, ut habet Herodotus.

10 Γλαῦκε βροτῶν ἐπιόπῃα] Herodotus,

Γλαῦκε πίπων, ἰπῶν τὸ ἴππος τοῖ ἐν φρεσὶ θήσω. Sed lectio Suidæ melior est, dummodo pro βροτῶν scribas βοτῶν, i. e. pecudum. Erat enim Glaucus pastor, ut docet ipse Suidas paulo ante, ubi ait, ἀφίκετο (Ὁμηρος) εἰς Γλαῦκον ποιμένα.

11 Τὰς γὰρ ἀμεινον.] Herodotus rectius, — ἀς γὰρ ἀμεινον. ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκῆει.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαυκὸς ἐθαύμασε. ἤ αὐτὸν ἰδόντες
κεραμῆες, καί μιν ἐγκαινίοντες κεράμην λεπίσιν, παρ-
εχάλεσαν αὐτὸν, πεπυσμένοι, ὅτι σοφὸς εἴη· καὶ ἐ-
κέλευον σφίσιν ἀεῖσαι, φάμνοι δώσθαι αὐτῷ τῆ κε-
ράμης. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀδὴ αὐτοῖς ἔειπε ταῦτα, ἃ κε-
λεύει Κέρμνος·

Homerus igitur carmina hæc illis cecinit, quæ

Ἐἰ μὲν δώσετε μιν ἀοιδῆς, ὧ κεραμῆες,
Δεῦρ' ἀγαθὴ γαίη, καὶ ὑπέρχεοδε χεῖρα καμίνων.
Εὖ δὲ μαρνασθῆναι κότυλοι, καὶ πάντα² μάλ' ἰεῖν
Φρυγίῳ τε χαλῶς, καὶ³ πμῇ ὄνειρ ἐλέσθαι,
Πολλὰ δὲ εἰν ἀγορῇ πωλέμενα, πολλὰ δ' ἀ-
γυαῖς,
Πολλὰ δὲ κερδῆναι ἡμῖν⁴ καὶ δὴ ὡς σφιν ἀεῖσαι.
Ἦν δ' ἐπ' ἀναδείλῳ σφροθένης, ψυδὲ ἀγροῖς,
Συγχαλέω δ' ἡπειτα καμίνων δηλητῆρας,
Συντελεῖν, Σμάραγρον τε, καὶ Ἀσβεστον, ἡδὲ Σα-
βάκτιον,
Ὡμόδαμον δ', ὅς τῃδε τέχνη κεκαὶ πολλὰ
ποιεῖται.
Σεῖλαι πυραΐθυσαν, καὶ δώματα⁵ σὺν δὲ Κέρμνος
Πᾶσα κυκλήει, κεραμῶν μέγα κοκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἰπποῖν βρύκ'· βρύκοι δὲ καμίνων,
Πάντα ἔντοδ' αὐτῆς κεραμῆα λεπίσιν ποιῶσα.
Δεῦρο καὶ ἡλίου θυγατρὶ, πολυφάρμακε Κίρκῃ,
Ἀρχία φάρμακα βάλλει, καὶ αὐτὰς τε καὶ
ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
Οἳ δ' Ἑρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπό-
λοντο.
Τύποιον τὰδε ἔργα χαλῶς, πίπτοι δὲ καμίνων·
Αὐτοὶ δ' ὀϊμόζοντες, ὀρέσασθαι ἔργα ποιητέα·
Γηθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κεκοσμίμενα τέχνῃ.
Ὅς δὲ καὶ ὑπερύψη, ὥς τε ταῦτα πᾶν τὸ
πρόσωπον
Φλεχθῆναι, ὅπως πάντες ἐπίστανται αἴσιμα βέ-
βαι.

Ἐἰ μὲν δώσετε μιν ἀοιδῆς.] Rescribe ex Herodoto:

Ἐἰ μὲν δώσετε μιν ἀοιδῆς, αἰεῖσαι, ὧ κεραμῆες.

Δεῦρ' ἀγ' Ἀθηνᾶς, καὶ ὑπέρχεοδε χεῖρα καμίνων.

Εὖ δὲ μαρνασθῆναι, &c.

² Μάλ' ἰεῖν.] Sic etiam Herodotus. At lectio ista procul dubio corrupta est. Portus suspicabatur scribendum esse μάλ' ὄνειρ: sed ea emendatio mihi non placet. Quare conijciat Lector: palma enim adhuc in medio posita est.

³ Καὶ πμῇ ὄνειρ ἐλέσθαι.] Herodotus — καὶ πμῆς ὄνειρ ἐλέσθαι.

⁴ ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν ἀεῖσαι.] Herodotus: — ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν ἀεῖσαι. Sed utraque lectio obscura nobis est & suspecta.

⁵ Συντελεῖν, Σμάραγρον.] Apud Herodotum versus hic ita legitur: Συντελεῖν ὀμῶς, Σμάραγρον π, καὶ Ἀσβεστον, ἡδὲ γ' Ἀσβεστον. Sed pro Σμάραγρον ex Suida reponendum puto Σμάραγρον: itemque, ἡδὲ Σαβάκτιον. Reliqua vero Herodotus rectius.

His auditis Glaucus admiratus est. Eun-
dem conspicati figuli, caminum accenso intus
igne calefacientes, qui testis & ollis ficti-
libus plenus erat; cum ad se vocarunt, (au-
diverant quippe eum esse poetam) carmina-
que sibi canere jusserunt, promittentes se
ipsi quædam de fictilibus suis duros esse.

vocantur Caminus:

*Si quidem mercedem mihi dederitis, ca-
nam, figuli:*

*Huc age Minerva, & manu protege ca-
minum.*

*Bene vero coquantur cotyli, & omnia re-
liqua fictilia,*

*Torreaturque bene, & multos inveniant
emptores,*

*Magna pars in foro vendita, & magna i-
tem pars in compitis,*

*Ingenisque vobis lucrum afferant: nobis ve-
ro canendi materiam præbeant.*

Sin impudenter mentiti fueritis,

Convocabo caminorum pestes,

*Syntriba, simul & Smaragum, & Asbe-
stum, atque Sabacten,*

*Omodamumque, qui artem hanc multis ma-
lis afficiat.*

*Comburat igne atrium, & domos: simul-
que caminus*

*Totus concidat, figulis clara voce lamen-
tantibus:*

*Et ut maxilla equi dentibus collisis crepat:
sic etiam caminus cum fragore corruat,*

Omnia intus vasa figlina comminuens.

*Huc quoque ades Solis filia, veneficiorum-
que perita, Circe,*

*Sævaque toxica sparge, & ipsos operaque
ipsorum læde.*

*Huc etiam Chiron multos Centauros ad-
ducat,*

*Tum illos, qui manus Herculis effugerunt;
tum qui perierunt:*

*Hi omnes fictilia ista confringant: cadat-
que caminus.*

*Et figuli quidem plorantes hæc damna
spectent:*

*Ego vero letabor, infelicem illorum artem
intuens.*

*Qui vero propius accedens in fornacem in-
spicere volet, ejus facies tota*

*Aduratur: ut omnes discant justitiam co-
lere.*

⁶ Σεῖλαι πυραΐθυσαν.] Herodotus, Πείθι πυραΐθυσαν. Sed neu-
tra lectio sana est. Scribendum enim potius videtur, Πείθι πύρ-
αιθυσαν: ut locum hunc emendat Portus in Lexico Ionico, v.
Πείθι.

⁷ Τύποιον πᾶσι ἔργα χαλῶς.] Legendum puto, Πίπτοι πᾶσι
ἔργα χαλῶς.

⁸ Οἰμόζοντες, ὀρέσασθαι.] Herodotus, — οἰμόζοντες ὀρέσασθαι. Sic
etiam apud Suidam scribendum est.

⁹ Πιστὶ τῶν πᾶν τ.] Hoc loco præpositio πιστὶ referenda est
ad sequens verbum φλεχθῆναι: ac si legeretur, πιστὶ φλεχθῆναι τῶν πᾶν,
&c. Herodotus habet:

Ὅς δὲ καὶ ὑπερύψη πιστὶ ταῦτα, πᾶν τὸ πρόσωπον, &c.
Sed lectio Suidæ absque controversia melior est.

¹⁰ Φλεχθῆναι, ὅπως π.] Versum hunc rectius, sic scripseris:
Φλεχθῆναι, ὡς πᾶν τις ἐπίστανται αἴσιμα βέβαι.

Ὁ αὐτὸς

Ὁ αὐτὸς ὡς χαίμαζον ἐν τῇ Σάμῳ, καὶ προσπο-
ροῦντο εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐπιφανέστατων, ἐλάμ-
βανέ πιν, αἰδῶν τὰ ἔπεα ταῦτα, ἃ καλεῖται Εἰρε-
σίανη. ὡδήγουν δὲ αὐτὸν καὶ συμπαροῦσαν αἰετὶ παίδων
πνέες τῇ ἐγγυαλίῳ.

Δῶμα προσερχόμενος ἀνδρὸς μέγα δυνα-
μοῖο,

Ὁς ἔμεγα μὲν αὐτῷ, μέγα δὲ βρέμει, ὅλβιος
αἰεὶ.

Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θυρεῶν· πλῆθος γὰρ ἔπεισι

Πολλός. σὺν πλῆθει δὲ καὶ βύφροσύνη τεθαλῖα,
Εἰσιλήν τ' ἀγαθή. ὅσα δ' ἄγνεα, μετὰ μὲν εἴη.

Κυρκαίη δ' αἰεὶ καὶ δόρυ περὶ μάζα.

Νῦν μὲν κραδίῳ βύπιδά σπασάμεσσαν.

Τῷ παίδος δὲ γυνὴ καὶ δίφρα κατέβησεται
ὑμνεῖν

Ἡμίονοι δ' ἄρ' οἱ κραταίποδες ἐς τὸδε δῶμα.

Αὐτὴ δ' ὕφαι' ἰσὺν ὡς λέκτρα βεβηκῖα,

Νεῦμα τί τοι, εὐμαιον, ἐναύσιος ἔσαι χελιδόν.

Ἔσκησε ὡς θυρεῶν ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα

Πέρσαι τ' Ἀπόλλωνι γυάπιδος, καὶ εἰ μὲν πιδώ-
σεις εἰ δὲ μή,

Οὐχ ἐσθίζομεν. εἰ γὰρ συνοικήσονται ἐνθάδ' ἡλ-
δοῖον.

Ἦδε το ταῦτα ὅππῃ πολὺν χρόνον ὡς τῇ παίδων ἐν
τῇ Σάμῳ. ἀπὸ τῆς δὲ εἰς Ἴον, καὶ καὶ τιμὴ ὁδὸν ἤρ-
ξατο μαλακῶς ἔχον. καὶ ἐξελθὼν ἐκ τῆς πλοῖος ἀνεπαύε-
το ἐπὶ τῇ κυμαλῳγῇ ἐπὶ πλείους ἡμέρας. κατέπλου-
σαν δὲ παῖδες ἀλιεῖς, καὶ ἐκβάλλει ἐκ τῆς ἀρχῆς, προσ-
ελθόντες πρὸς αὐτὸν, εἶπον· Ἀγετε, ὦ ξένοι, ἐπαχέ-
σταλε ἡμέων, ἀν' ἄρα δύνωδε ἀναγῶναι, ἄσ' ἀν' ὑμῶν
εἰπωμεν. καὶ τίς τῶν παρόντων ἐκέλευε λέγειν. οἱ δὲ εἶ-
παν· Ἡμεῖς, ἄσ' ἀν' εἰλωμεν, καλεῖται πομπὴν ἃ δὲ μὴ
εἰλωμεν, φέρομεν. οἱ δὲ φασὶ μέγιστον εἰπεῖν αὐτῶν·

Ἄσ' εἰλωμεν, λιπόμεθα δ' ἃ δ' ἔχ' εἰλωμεν, φε-
ρόμεθα.

Οὐ δυναμένη δὲ τῇ παρόντων γυνὴ καὶ λεχθέντα, διη-
γήσατο οἱ παῖδες, ὅππῃ ἀλιεῖς ἔδον ἐδύνατο εἰλεῖν,
καθ' ἡμέρας δὲ ἐν τῇ γῇ ἐφθελίζοντο καὶ ὅσους μὲν ἔ-
λαβον τῷ φθελίζον, ἀνείλον· ὅσους δὲ μὴ ἡδύνατο εἰς
οἶκον ἀπεφένοντο. ὁ δὲ Ὀμηρὸς ἀκούσας ταῦτα, ἔλεγε τὰ ἔπειτα ταῦτα·

Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἱμαλῶν ἐκγεγάαδες,

Οὐτε βαθυκλήρων, ἔτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.

1 Ὁς μέγα μὲν αὐτῷ] Scribo, Ὁς μέγα μὲν γ' αὐτῷ, i. e.
Qui se magnifice jactat. Herodotus habet, Ὁς μέγα μὲν δύνατο]:
sed quæ lectio propter τωτολογία non placet. Proxime enim ante
præcedit, — ἀνδρὸς μέγα δυναμοῖο.

2 Ἐπεισι] Herodotus melius, ἔπεισι.

3 Κυρκαίη δ' αἰεὶ καὶ δόρυ περὶ μάζα.

Vox autem κυρκαίη, vel κυρκαίη, nusquam mihi lecta est: quam proinde,
ut suspectam, acutioribus emendandam & illustrandam relinquo.

4 Νῦν μὲν κραδίῳ βύπιδά σπασάμεσσαν.] Versus hic corruptus est, qui absque
ope meliorum codicum haud facile in integrum restitui poterit.
Idem deest apud Herodotum.

5 Τῷ παίδος δὲ γυν.] Herodotus,

Τῷ παίδος δὲ γυνὴ καὶ δίφρα κατέβησται ὑμνεῖν.

At neutra lectio placet. Scribere enim malim,

Τῷ παίδος δὲ γυνὴ δίφρον ἐπιβήσται ὑμνεῖν.

Tom. II.

Idem cum in Samio hybernaret, & ad prin-
cipum virorum ædes accederet, mercede ac-
cepta versus illos cecinit, qui vocantur Ire-
sione. Semper autem eum deducebant & co-
mitabantur pueri aliquot ex indigenis.

Venimus ad domum viri valde potentis,

Qui multum potest, valdeque fremit, sem-
per beatus.

Sed aperiimini fores. Opulentia enim in-
trabit

Copiosa; & cum opulentia letitia florens,
Paxque bona. Omnia porro vasa plena sint,
Nec matra careat maza.

* * * * *

Filii vero uxorem curru vectam

Muli cornipedes in domum istam ducent.

Ipsa vero telam texet, electrum pedibus
calcans.

Redibo ad te quotannis, ut hirundo.

Sto ad vestibulum. Quare, fer cito,

Si quid dare volueris. Sin secus,

Non stabimus hic. Haud enim huc veni-
mus habitandi causa.

Atque hæc carmina longo tempore post a
pueris Sami canebantur. Postea cum Ium pro-
ficisceretur, in itinere ægrotare cœpit, egres-
susque ex nave per dies plures in littore de-
cubuit. Appulerunt igitur illuc pueri pesca-
tores, qui ex navicula egressi ad eum acces-
serunt, & dixerunt: Agite hospites: audite
nos; si forte intelligere poteritis, quæ vobis di-
cemus. Quodam igitur ex illis, qui aderam,
eos dicere jubente; illi, Quæcumque, inquit,
cepimus, reliquimus: quæ vero non cepimus,
nobiscum ferimus. Cum vero illi, qui aderam
sensum ænigmatis non intelligerent, pueri rem
illis exposuerunt, dicentes, sc, cum nihil pi-
scium capere possent, in littore sedentes quæ-
sivisse pediculos: & horum quotquot cepis-
sent, necasse; quos vero non invenissent,
domum retulisse. Quæ audiens Homerus,
hos versus dixit:

Talium enim parentum ex sanguine pro-
creati estis,

Nec latos agros possidentium, nec nume-
rosos greges pascentium.

Intelligendus autem est hic locus de more veterum, quem exponit
Suidas v. Ζεύς ἡμιονικόν. Eum igitur consule.

6 Αὐτὴ δ' αἰετὶ καὶ δόρυ περὶ μάζα.

Αὐτὴ δ' αἰετὶ καὶ δόρυ περὶ μάζα.

7 Νεῦμα τί τοι, εὐμαιον.] Hæc corruptissima sunt, quæ ex Herodoto
sic emendabis:

Νεῦμα τί τοι, εὐμαιον ἐναύσιος ἔσαι χελιδόν.

8 Ἔσκησε ὡς θυρεῶν ψιλὴ πόδας.] Lego, Ἔσκησε ὡς θυρεῶν ψιλὴ πόδας·
ἀλλὰ φέρ' αἶψα.

9 Πέρσαι τ' Ἀπόλλωνι γυάπιδος.] Hæc corruptissima sunt, nec ten-
dem versus hexametri servant, quæ absque ope meliorum codicum
vix quisquam in integrum restituere valebit. Apud Herodotum
locus hic ita legitur:

Ἔσκησε ὡς θυρεῶν ψιλὴ πόδας· καὶ εἰ μὲν πιδώσεις εἰ δὲ μή,

Οὐχ ἐσθίζομεν. εἰ γὰρ συνοικήσονται ἐνθάδ' ἡλδοῖον.

Sed & illic metrum prorsus turbatum est. Quare cogitet Lector,
& inquirat, an forte loco huic remedium aliquod reperiri possit.

fff

Ex 3

Ἐκ τῆς ἀδελφείας τούτης συνέβη τῷ Ὀμηρῷ τελευτῆσαι ἐν τῇ Ἰῳ, ὅς ποτε τὸ μὴ γινῶναι τὸ ποτὶ τῶν παίδων λειχθέν, καθάπερ οὐκ αἶνται· ἀλλὰ τῇ μιλακίᾳ, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἰῳ ἐπὶ ἀκτῆς, καὶ ἐπέγραψαν οἱ Ἰῶται ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδε τ' ἱερὸν κεφαλὴν χεῖρα γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμητέρα θεῶν Ὀμηρον.

Ἡ δὲ ποίησις ἐκπέπλωκε, καὶ ἐθαυμάζειτο ὑπὸ πάντων.

Ὀμηρος. ἄγνωστος τοῖς ἀνθρώποις. Ἡρόδοτος ὁ ἰστορικὸς ἐγράφε· βίον Ὀμήρου, μᾶλλον τῷδε ἁρμοδιώτερον.

Ὀμηρος, ὁ Ἀνδρομάχης, καὶ Μυρῆς Βυζαντίας, γραμματικός, καὶ τραγωδῶν ποιητής. διὸ συνηθημένῃ τοῖς ἑπεί, οἱ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσιν, καὶ ἐκλήθησαν τὸ Πλειάδες. ἡμεῖς δὲ Ὀλυμπιάδι ἐκὸς ἐγράφε τὴν τραγωδίαν μὲν.

Ὀμηρος, ὁ Σέλλιος χερματίας, γραμματικός. ἐποίησε τὰς δὲ ὕμνους. Παίγνια δὲ ἑπὶ πλεῖστα, καὶ καλαρολόγια, καὶ τὰ κωμικῶν πορρωτάτων. Περιούχους τὸ Μενάνδρου δραματάων.

Ὀμιλαδόν. κατ' ἀδελφίσματα καὶ τὰ γμάλια.

Ὀμιλεῖ. συναναφρέει. ἢ ἀπαντᾷ. ἢ ἐντυγχάνει.

Ὀμιλος. ἄδελφισμα. ὄχλος. πλῆθος. Ὀμηρος. Ὀμιλος περὶ πόμους. πορρὸς τὸ νοητὸν ἀπίνθηκε τὸ Ὀμιλος.

Ὀμίχλη. ἀορασία. ἢ παχὺς ἀήρ.

Ὀμίχλη. ὁ τετολωμένος ἀήρ, καὶ μὴ διαυγής, μὴ δὲ λαμπρὸς. Ὀμηρος.

Εὐτ' ὅστις κερυφῇσι νότος κατέχθην Ὀμίχλιν.
ἐτυμολογεῖται τὸ ποτὶ τοῖς ὀμμασιν ἀχλὺν παρεῖχεν. Ἀριστοφάνης.

ὑπὸ τῷ πολέμῳ καὶ τῷ Ὀμίχλῳ, ἀπανθῆναι, μὴ κατ' ἐξῆται.
ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν ἀετῶν κακῶν συνεχόμενον ὅσα ἐλέγχεται τὰ σαῖ πανουργήματα.

Ὀμιχά. ῥῆμα.

Ὀμνυμι. καὶ ὀμνύω. Ἀριστοφάνης Ὀμνισιν, ὅσα ὀμνυσι γὰρ, ἀλλ' ὅλγεται. ὀμνυμι μὲν ἐν τέτοις, ὡς πᾶσι τοῖς κριταῖς νικᾶν. χαλεπόντος δὲ ὅλγεται ὑπὸ τῆς νίκης. ἔκριναν γὰρ καὶ τὰς κωμικὰς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς πέντε ψήφους, βύβαιμονεν.

Judices enim de Comicis judicabant: & qui quinque suffragia tulissent, felices judicabantur.

1 Βίον Ὀμήρου] Hæc Vita hodie adhuc existat.

2 Ὀμηρος, Ἀνδρῶν.] Confer Nostrum supra v. Μυρῆς.

3 Ὀλυμπιάδι ἐκὸς.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, ἐκὸς τῆς πύργου. i. e. xxiv. omisso centenari. Floruit enim Homerus hic sub Ptolemæo Philadelpho, Rege Ægypti. Scholiastes Hephæstionis: Ἐπὶ Πτολεμαίου γένεσιν ἄριστος Τραγικός. καὶ δὲ ὅτι, Ὀμήρος καὶ πορρὸς, &c. Et alius ejusdem Scholiastes: Ἐπὶ τῷ χρόνῳ Πτολεμαίου ὁ Φιλαδέλφου ἐπὶ ἀετῶν γένεσιν Τραγικός, ὅς Πλειάδα ἐκάλεισεν, καὶ τὸ λαμπρὸς ἦν ἐν τῇ Τραγικῇ, ὡς περ ἀετὸς ἐν τῇ Πλειάδι. καὶ δὲ ὅτι, Ὀμηρος, ἐκ ὁ ποιητής, ἀλλ' υἱὸς ὁ Μυρῆς, τὸ Βυζαντίας πειρημένος, καὶ Σωστήνης, &c. Id est: Temporibus Ptolemæi Philadelphici septem præstantissimi Tragicæ fuerunt, quos Plejada nominarunt, quod in arte Tragica clari essent, sicut asira Flejadis. Sunt autem hi, Homerus, non poeta ille, sed filius Myrus, patria Byzantia, & Sositheus, &c. Hujus statua erat in Gymnasio

Hoc autem morbo Homerus in Io decessit, non, ut quidam putant, quod ænigma puerorum intelligere non posset, sed, ut diximus, morbo. Sepultus est in Io in littore, ejusque sepulcro Ietæ hoc Epigramma inscripserunt:

Hic terra tegit sacrum illud caput,
Homerum, qui viros Heroas carminibus
suis celebravit.

Pœsin vero ejus, cum in lucem exiisset, omnes admirati sunt.

Ὀμηρος. Homerus. Hic hominibus ignotus est. Herodotus historicus scripsit vitam Homeri, vero magis consentaneam, quam hæc est.

Ὀμηρος. Homerus, Andromachi & Myrûs Byzantiæ filius, Grammaticus, & poëta Tragicus. Quamobrem septem illis annumeratus est, qui secundum inter Tragicos locum obtinent, & Plejas cognominantur. Floruit Olympiade cxxiv. Scripsit Tragœdias xlv.

Ὀμηρος. Homerus, cognomento Sellius, Grammaticus. Hæc scripsit: Hymnos. Ludicra versibus. Varia [carminum] genera. Et oratione soluta, De personis Comicis. Argumenta fabularum Menandri.

Ὀμιλαδόν. Turmatim, catervatim, gregatim.

Ὀμιλεῖ. Conversatur. Vel, occurrit. Vel, colloquitur cum aliquo.

Ὀμιλος. Cœtus. Turba. Multitudo. Homerus: Turba letantes. Hic vox Ὀμιλος ad sensum refertur.

Ὀμίχλη. Caligo usum oculorum eripiens. Aer crassus.

Ὀμίχλη. Nebula. Sive, aer turbatus, neque pellucidus, & clarus. Homerus: Cum montis cacuminibus Auster nebulam offudit. Sic autem nebula dicta est, quasi τοῖς ὀμμασιν ἀχλὺν παρέχουσα, i. e. oculis caliginem offundens. Et Aristophanes: Præ bello & turbis fraudes tuæ non cernuntur. Vel, Propter mala, quæ eum undique circumstant, fraudes & dolosa facinora tua non redarguit.

Ὀμιχά. Mejo. Mingo.

Ὀμνυμι. Juro. Et ὀμνύω, jurare. Aristophanes Avibus: [Juro me coram omnibus his judicibus victoriam reportaturum esse. Ὀμνυμι hic positum est pro ὀλγεται, i. e. voveo, opto.] Non enim jurat, sed optat & vovet. Juro me permansurum in his, ut omnium Judicum suffragio vincam. Lepide vero victoriam optat.

Zeuxippi, in quam elogium scripsit Christodorus, quod existat Anthol. lib. v. pag. 534. Cæterum, Homeri hujus Tragicæ meminist etiam Tzetzes in Proleg. in Lycophronem.

4 Ὀμηρος, Σίχλιος καὶ.] Confer Nostrum infra v. Σίχλιος.

5 Ὀμηρος] Il. Σ. v. 603. 604.

6 Ὀμίχλη. ὁ τετολωμένος ἀήρ, καὶ μ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Equit. pag. 337.

7 Ὀμηρος] Il. Γ. v. 10.

8 Ἀριστοφάνης] Equit. pag. 336. (235. Ed. Bas. P.)

9 Ἀριστοφάνης Ὀμνισιν] Pag. 562. (385. Ed. Bas. P.) unde locum hunc supplebis.

10 Τὰς πέντε ψήφους] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, τὰς ἐπὶ τῇ ψήφῳ. Erant enim quinque tantum Judices Comicorum: unde notum proverbium, Ἐν πέντε κριταῖς γίνεσθαι κρίτην. Ὀμιχά-

Ὁμογάλακτας φιλόχρους χαλεῖ τὸς Γενήτας τὸς ἐκ τῆ αὐτῆς φράσεως τὸ Γένος τὸ λ' Γενῶν. Ζήτῃ ἐν τῷ Γενῆται.

Ὁμόγνια. ὁμογενῆ, γνήσια, ἢ φίλα. Ὁμόγνιος, ὁ πατὴρ γένους ἐφορεῖν δίχαια. ἢ ὁμογενῆς, ἢ γνήσιος, φίλος. Ὁμόγνιος Ζεῦ. τιμὴ ὁμοιότητος θαυμάζων λέγει. οἶον, ὡς ὁμοιότατε.

Ὁμογνάμονος. ὁμοφάνης.

Ὁμοδίαλῳ. ὁμοεχέπετος.

Ὁμόδουλος. σὺνδουλος.

Ὁμοεργές. Δένειρχος. ἀντὶ τῆς, ὅφ' ἐν ἔργος. τετ-
έστιν, ὡς τὸ αὐτὸν ἀεὶ δόλον.

Ὁμοθυμαδόν. ὁμοφρόνως. ὁμοψύχως.

Ὁμόθυμος. ὁμοψύχως, ὁμόφρων, ὁμόλογος.

Ὁμοκλήσας. ἀπειλήσας.

Ὁμολογία. ὅτι Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις, ὅπερ ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς ἐξ ὑποθέσεως κοινότερον εἶπε, τῆτο ἐν τοῖς Τόποις προσεχέστερον ἐξ ὁμολογίας εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ μὴ αὐτάρκεις, τὸ ἐφ' ἑνὸς πινος δεικνύουσι τῷ ὑποπικονόν, πρὸς τὴν κοινὴν τε καὶ χαζόλιν χα-
τασκήνουν, (ὅτι γὰρ ὅτι τὸ ἐν μέρῃ τῆς χαζόλης δεικ-
πικόν) δεινὸν φησὶ προσδιομοιοῦσθαι καὶ συντίθεσθαι, ὅτι ὡς ἐφ' ἑνὸς, ἔτω καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ὡς ἐπὶ μιᾷς αἰσθήσεως, ἔτω καὶ ἐπὶ πασῶν. διέξάντες ἐν ἐπὶ μιᾷς, οἶον τὴν ἀφῆς, ὅτι ἀφ' ἑνὸς πινος τὴν ἀντίληψιν ποιῶ-
ται, ὅτι ἐχόμενον ἀντὶ καὶ τὰς ὁμοίας ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ ἐπὶ τῷ ἀντικειμένῳ, δεικνύοντες ἐπὶ τῷ πρὸς τι, ὅτι τῷ ἐναντίῳ ἢ αὐτῇ ὁπτιμήμῃ, ἢ ὅτι τὸ ἐναντίον ἐν τῇ ἐναντίῳ γίνεται, εἴη ἀντικείμενον καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ἀντικειμένων ἔστω ἔχειν.

ni; concludi poterit, in cæteris etiam Oppositis rem ita se habere.

Ὁμολογία. καὶ ἡ συμφωνία. Αἰλιανός. Οἱ ὁμο-
λογίας ἐμμελεῖς ποιησάμενοι πρὸς τὸς Ἀρχέδας,
τὸς αἰχμαλώτους ἐκομίσαντο.

Ὁμολογῶ. ἀντὶ τῆς συμφωνίας ἢ Ἀριστοφάνης Πλά-
τω. πρὸς τὸν Διὸς γὰρ εἰπόντος ἢ Κλέωνος, ὅτι ἀφ' ἑνὸς
ληγόντος γε πᾶσιν μόνος, ἔφη ὁ Πλάτων. Ὁμολο-
γῶ σοι. καὶ Αἰλιανός. Ὁ ὅσα ἤκουσε, τοῖς οἰκείοις ὁ-
μολογῶ. καὶ ἐκείνοι πειθαρχεῖας αὐτίκα ὑπεπλήθυνον.

Ὁμολογίος Ζῆς. ἐν Θέβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι
Βωιωπικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ. Σπὸς Ὁμολογίας πρὸς
φήπιδος, ἢ Ἐννέως. ἡ πρὸς φήπιν εἰς Δελφὸς πεμφ-
θῆναι, ὡς ἢ Ἀριστοφάνης ἐν δελτιέῳ Θεβαίων. "I-
libro II. *Rerum Thebaicarum* tradit. Ister vero libro XII. *Collectaneorum* [auctor est, Jo-

1 Ὁμόγνιος Ζεῦ] Aristoph. *Ranis*, pag. 247. (160. Ed. Baf. P.)

Ὁμόγνιος Ζεῦ, καὶ παρὰ Σκῶν διδοται.

Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit.

2 Ὁμοεργές. Δείν.] Ex Harpocrate.

3 Ὁμοκλήσας.] Est vox Homérica.

4 Ὅτι Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις, ὅπερ ἐν τοῖς Ἀναλ.] Hæc, & quæ

sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Alexandri Aphrod. in

lib. II. *Topic*, pag. 81.

5 Ἐχόμενον ἀντὶ καὶ τὰς ὁμοίας.] Alexander Aphrodis. sic habet, ἔχο-

Ὁμογάλακτας. Collactaneos. Sic Philocho-
rus vocat eos, qui sunt ejusdem Generis :
unius nempe xxx. Generum, [in quæ Athe-
nis divisæ erant Phratræ.] Quære in v. Γενῆται.

Ὁμόγνια. Ex eodem genere orta. Cognata.
Germana. Vel, amica. Et Ὁμόγνιος, Cui jura
cognitionis curæ sunt. [Epithetum Jovis.]
Vel, cognatus, germanus, amicus. Ὁ Ἰὺπιτερ
cognate. Similitudinem admirans hoc dicit.
Quasi dixisset, Ὁ *simillime* [Jupiter.]

Ὁμογνάμονος. Consentientis. Concordis.

Ὁμόδίαλῳ. Convictor. Ad eandem men-
sam cum aliquo cibum capiens.

Ὁμόδουλος. Conservus.

Ὁμοεργές. Quod eodem septo coercetur.
Dinarchus. Sive, quod est intra idem septum.

Ὁμοθυμαδόν. Uno animo. Una mente. Con-
cordi animorum voluntate.

Ὁμόθυμος. Unanimis. Consentiens. Con-
cors.

Ὁμοκλήσας. Minatus. Vel, Qui objurgavit.

Ὁμολογία. Confessio. Consensus. Conven-
tio. Aristoteles quod in *Analyticis* generalius
ἐξ ὑποθέσεως dixit, id in *Topicis* specialius ap-
pellavit ἐξ ὁμολογίας. Quoniam enim ad demon-
strationem generalē & universalē non sufficit,
ostendere, in uno aliquo eorum, quæ generi
communi subjecta sunt, rem hoc vel illo mo-
do se habere, (a particulari enim non valet
argumentatio ad universale) dicit inter dis-
putantes primum convenire debere, ut, quem-
admodum in uno, sic etiam in cæteris res se
habere statuatur: vel, ut in uno sensu, sic
etiam in cæteris. Cum igitur ostenderimus,
unum sensum, exempli gratia, tactum, fieri
per passionem: & reliquorum eandem esse
rationem, in promptu demonstratio est. Et
in Oppositis, ut in Relatis, ubi demonstra-
tum fuerit, Contrariorum eandem esse scien-
tiam; vel, unum Contrariorum ex altero gig-

Ὁμολογία. Consensus. Pactio. Pactum. Con-
ventum. *Ælianus: Illi vero cum bonas cum*
Arcadibus pactiones fecissent, captivos rece-
perunt.

Ὁμολογῶ. Consentio. Assentior. Apud A-
ristophanem *Pluto*, cum Carion de Jove di-
xisset, eum a viris probis coli, respondet Plu-
tus, *Assentior tibi.* Et *Ælianus: Ille vero,*
quæcunque audiverat, suis professus est. Et illi
statim gaudio repleti sunt.

Ὁμολογίος Ζῆς. Homoloius Jupiter. [Hic
colebatur] Thebis, & in aliis urbibus Bæo-
ticis, itemque in Thessalia: [sic dictus] ab
Homoloia fatidica, Ennyei filia, quam vatem
Delphos missam fuisse ajunt, ut Aristophanes

μιν ἀντὶ καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ὁμοίως. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῷ ἀντικειμέ-
νῳ, &c. Hinc Suidam emendabis.

6 Οἱ δὲ ὁμολογίας ἔμμε.] Fragmentum hoc legitur etiam supra

v. Ἐμμελεῖς.

7 Ἀριστοφάνης Πλάτων.] Pag. 11. (6. Ed. Baf. P.)

8 Κλέωνος.] Imo, Χρημύλης. Vide Aristophanem loco lau-

dato.

9 Ἀριστοφάνης.] Hic fuerit Aristophanes Byzantius, cuius mentio

fit apud Athenæum.

προς ἢ ἐν τῇ ἰβ'. ἢ Συναγωγῆς, ἀφ' τοῦ παρ' Αἰο-
λεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰδωτικόν, ὁμολῶν λέγεσθαι. ἔ-
πι ἢ καὶ διημιτῆρ' Ὁμολογία ἐν Θέσεσι.

Ὁμονήδους. ἀδελφὸς γνήσιος.

Ὁμώργυσιν. ἀπέρχεται. ἀπέρχεται.

Ὁμώρξας. ἐνμάξας. ἀπέρχεται.

Ὁμώρροθεῖ. συμφωνεῖ. καὶ ὁμώρροθεῖ, τὸ αὐτὸ φε-
ρεῖ. ὁμώρροθεῖν ἢ κυεῖν, τὸ ἅμα καὶ συμφωνῶν ἐξέ-
σθαι. γυνὴ ἢ ἀνὴρ τῇ συνεργῶν. ἢ Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Ὁ-
μώρροθεῖ, συνθέλω.

Ὁμορος. πλησιότατος.

Ὁμορῶσα. γεινῶσα. πλησίον ἐλθῶσα.

Ὁμορῶφρον. ὁμώσκηρον.

Ὁμόσε. ὁμοῦ. εἰς τὸ αὐτὸν τόπον. ἢ ἐξ ἐναντίας,
σφοδρῶς, θεατέως. Αἰλιανός. Οἱ Ἀκαρναῖες συγ-
γραφεῖς ὁμόσε ἔχουσιν τοῖς ποιηταῖς. καὶ αὐτοῖς. Οὐ
μὴ συνῆδρουν ἐπὶ τὰ ὅσα, ὁμόσε τὰ δαίμωνι τὰ
αὐτὰ πράξαντι μὴ χρεῶν. καὶ αὐτοῖς. Ὁμόσε ἴππον
τοῖς πολεμίοις.

Ὁμόσιον. ὁμῶς τερόμενον.

Ὁμόσπονδον. φίλον.

Ὁμοσιχεῖ. ὁμῶς ἀειπαλεῖ.

Ὁμότολος. ἢ αὐτῆς ὁδοῦ. καὶ αὐτοῖς. Τὸ ὁμότολον
ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα.

Ὁμόσφυρος. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ τιμῇ πορεύειν ποιεῖ-
μενος.

Ὁμοτέρμονας. πλησιόχρους. τὸς ὁμῶς τα τελεῖ ἔ-
χοντας.

Ὁμῶ. ἐγγιστα.

Ὁμῶς τε τῇ πληγῇ ἢ παῖς ἡ καὶ ἀπείρακτος ἀνὴρ,
εἰ μὴ σκηπὶς κατεπνέχθη ἀμφοῖν μέσος.

Ὁμῶ. ἐγγύς. ἢ Ἀριστοφάνης

Περὶ ὅμῶς γενέσθαι,

Σηαδ', ἢ αὐτῆς πυθόμεθα.

Καὶ Μένανδρος. Ἐπὶ ἢ ὁμῶς τὸ χρεῖμα. ὡς ἢ
Σοφοκλεῖ ἀντὶ τῶν σὺν.

—Θεοῖς ὡς καὶ ὁ μὴδὲν ὦν ὁμῶς

Κράτος καὶ ἀκρίσεια. ἐγὼ ἢ καὶ δῖα

Κεῖνων πέπυθα τῆς ὁππασίας κλέος.

Καὶ Δημοσθένης τὰ ὁμῶς ἀντὶ τῶν ἐγγύς κέχρηται, ἐν
τῇ χ' Ἀριστοφάνους. Εἰπὶ δ' ὁμῶς ἢ δισμύλαιοι χι-
λιάδες Ἀθηναίων. ἐνταῦθα γὰρ βέλεια δηλοῦν ὅτι ἐγγύς
τῶν δισμύλων εἰσὶν. ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύ-
λαιοι, Φανερὸν. Ἰσαῖος ἢ τὸ ὁμῶς ὅτι χρόνῳ ἔταξεν,
ἐν τῇ πρὸς Δωρόθεον. Ἐς ποσὸν ποιεῖται ὁμῶς καὶ
τόλμης ἐλήλυθε. καὶ ἐν τῇ πρὸς Καλλικράτην. Οὐ
μὴν ἀλλὰ τῆς πάντα ὁμῶς αὐτὰ ὁππασίας. Λυ-

1 Ὁμώρροθεῖ, τὸ αὐτὸ φε. Ex Enarratare Comici ad Aetia, pag. 581. (401. Ed. Baef. P.)

2 Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] Pag. 581.

3 Ὁμόσε ἔχουσιν] Puto legendum, ὁμόσε χρεῖται.

4 Ὁμόσφυρος] Confer Hesychium h. v.

5 Ἀριστοφάνης] Thesmophoriaz. pag. 797. (525 Ed. Baef. P.) ubi sic legitur:

vem ita dictum esse,] quod concordiae pacif-
que studium apud Aelenses ὁμολον vocetur.
Est autem & Thebis Ceres, quae Homoloia
cognominatur.

Ὁμονήδους. Frater germanus. Frater uterinus.

Ὁμώργυσιν. Abstergit. Detergit. Abradit.

Ὁμώρξας. Qui abstergit. Qui detergit. Qui
abrasit.

Ὁμώρροθεῖ. Consentit. Et ὁμώρροθεῖ, consentio.

Ὁμώρροθεῖν vero proprie significat, Simul &
iunctis operis remigare. Nunc vero ponitur
pro συνεργῶν, i. e. opera mea adjuvo. Aristophanes:
Sociam operam jungo, voluntate conspiro.

Ὁμορῶσα. Finitimus. Confinis. Vicinus.

Ὁμορῶσα. Contermina. Confinis. Finitima.

Ὁμορῶφρον. Sub eodem tecto degens. Con-
tubernale.

Ὁμόσε. Simul. In eundem locum. Vel, ex
adverso, vehementer, audacter. Aelianus: *A-
carnanes historici cum poetis adversis fronti-
bus concurrunt.* Et iterum: *Neque vero ossa
amplius collegit, Deo, qui haec fecerat, non ad-
versatus.* Et iterum: *Cum hostibus congre-
diendum est.*

Ὁμόσιον. Convictorem. Simul vefcentem.

Ὁμόσπονδον. Ejusdem foederis participem.
Amicum.

Ὁμοσιχεῖ. Simul incedit. Comitatur.

Ὁμότολος. Ejusdem viae comes. *Corpus a-
nimae comes immaculatus.*

Ὁμόσφυρος. In eodem loco ambulans.

Ὁμοτέρμονας. Conterminos. Finitimos. Vi-
cinos.

Ὁμῶ. Proxime. Prope.

Ὁμῶς τε τῇ πλ. *Puella plagae jam erat pro-
xima: & interfecta fuisset, nisi fulmen caelitus
medio inter utrumque spatio decidisset.*

Ὁμῶ. Simul. Prope. Aristophanes: *Prius-
quam igitur propius accedat, tacete, ut ipsam
audiamus.* Et Menander: *Res autem prope
est.* Apud Sophoclem vero ponitur pro σὺν,
i. e. cum. *Cum Diis vel homo contemptissimus
victoriam consequatur. Ego vero vel sine illis
me hanc gloriam consecuturum esse confido.* Et
Demosthenes voce ὁμῶς usus est pro ἐγγύς, i. e.
prope, fere; in oratione contra Aristogitonem.
[Ait enim:] *Sunt autem Athenienses universi
propemodum vicies mille.* Illic enim orator sig-
nificare vult, Athenienses numero haud mul-
tum a vicies mille abesse. Non enim eos plene
fuisse vicies mille, manifestum est. Isaeus vero
in oratione adversus Dorotheum τὸ ὁμῶς de
tempore dixit. *Eo improbitatis simul & au-
daciae progressus est.* Et in oratione adversus
Callicratem: *Verumtamen cum iste haec omnia
simul imperasset.* Lyfias vero in Epistola ad

Περὶ ὅμῶς γενέσθαι,

Σηαδ', ἢ αὐτῆς κασιμίας πυθόμεθα, ἢ πᾶσι λέγει.

6 Παρὰ τὴν Σοφοκλεῖ In Aia, pag. 46. ut Portus monuit.

7 Δισμύλαιοι χιλιάδες Ἀθηναίων] Apud ipsum Demosthenem, item-
que Harpocrationem, & Photium in Lexico MS. rectius legitur,
δισμύλαιοι πάντες Ἀθηναῖοι.

σίας ἢ ἐπὶ τόπῳ ἔταξεν, ὡς τῇ παρὰ Μετάνειραν ἑπιτολῇ. Γυναικῶν ἢ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμῶς χαλκιδεύων. καὶ Ὁμηρος ἐπὶ τόπῳ. Πάτροκλος γὰρ λέγει·
Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνθε πηρήναι ὅτ' ἄλκιυ,
Ἄλλ' ὁμῶς, ὡς ἐτρεφόμεθα ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ Αἰλιανός· Ὁ ἢ Σύφαξ ὁμῶς πὶ τῷ θανάτῳ ὦν, ἀνεφθέρξατο τὰ ἐκ τῆς τραγῳδίας ἱαμβεῖα, ὡς δεδιπόμενος τὴν Μακεδονίαν·

Ὁρα, πειθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,

Μὴ πῖμα στυγῆ καὶ μετάνοιαν πειθεῖς.

Οὐ μὲν ἔπαυσε πὶ ἡ μήκετος αὐτῶν. καὶ αὐτῶν. Μὴ ἰσχύοντα τεκεῖν, ὁμῶς πὶ τῷ ῥαγῆναι ἰὺ. ἐπὶ ἢ τῷτο πολὺ πῶς Ἀττικῶς. ὡς καὶ Μένανδρος· Ἦδη γὰρ τῷ τίκτειν ὁμῶς.

Ὁμοφυῖς. ὁμογενής.

Ὁμοχῶς. πλησιοχῶς.

Ὁμῶλαξ. ὁ ὁμοαύλαξ. ὁ γείτων.

Ὁμωμοσμεύς.

Ὁμώνυμα. τὰ πολλὰ ὡς λεγόμενα ἄλλα καὶ ἄλλον τρόπον λέγεσθαι. καὶ τὰ μὲν ἐν ὀνόμασι τὸ διπλὸν ἔχει, ἀ καλῶς ὁμώνυμα. τὰ ἢ ἐν λόγῳ, ἀ καλῶς οἱ φιλόσοφοι ἀμφίβολα. καὶ τὰ μὲν ὁμώνυμα ὅτι παρὰ φωνή. τὰ ἢ, ἀμφίβολα. οἷον, ἡ ἐπιτήμη, ἐπεὶ πλείονων ἐστὶ, πλείω σημαίνει, καὶ ἐστὶν ἀμφίβολου. ἡ γὰρ ἔτα πλείονων ἡ αὐτὴ καὶ μία ἐπιτήμη, ὡς τοῦ τέλους, καὶ τῆς παρὰ τὸ τέλος οἷον, οἰκοδομικῆ καὶ οἰκίας ἐστὶν ἐπιτήμη, ὡς τέλους. καὶ δι' αὐτὴν οἰκία γίνεσθαι, ἅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ τέλος, καὶ τῆς παρὰ τὸ τέλος, πλείονων ἐν ἡ αὐτῇ. ὁμοῖως καὶ ἡ ἰατρικὴ ὑγείας ποιητικῶν οἷον διαίτης, καὶ τομῆς, καὶ χεύσεως, καὶ ἐτίγων πλείονων.

Ὁμωρόφιος.

Ὁμῶς. ἐπίρρημα.

Ὁμωχαίτας. Ὁμωχάιδης. τὸς συνάεσθαι θεῶν καὶ ὁμωρόφους. Βοιωτικὴ ἢ ἡ λέξις.

Ὁμωχαίτας. δαίμονας. τὸς συμμετέχοντες τῷ αὐτῶν νεῶν καὶ τῷ αὐτῶν ἱερῶν.

Ὁμπνιον. νέφος. μέγα. πολὺ. ὑψηλόν. Σοφοκλῆς Θησεῖ. καὶ ὁμπνιος χεῖρ, ἡ πλεῖστα.

Ὁμπνιον ὕδωρ. τὸ πρῶτον, καὶ πολὺ. λέγεσθαι καὶ ὁμπνιον ὕδωρ, τὸ πρῶτον.

1 Ὁμηρος] Il. 4. v. 83. 84.

2 Ὁρα, πειθεῖσα τ.]. Duo hi Senarii leguntur apud Sophoclem in *Electra*, pag. 108. ut Portus observaverat.

3 καὶ Μένανδρος. Ἦδη γὰρ τ.]. Fragmentum hoc Menandri auctius & emendatius citat Scholiastes Apollon. Rhod. ad l. 11. v. 121. ubi itidem de significatione vocis ὁμῶς agit. Ait enim: Τὸ ὁμῶς καὶ ἐπὶ τῷ αἰσχροῖο μάλος πῆλαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἱερῶν, ὡς Ἀθηναῖοι εἰσάγουσι χεῖρας. Μένανδρος· Ὁμῶς ἢ τὸ τίκτειν περιγίγει· ἡ κόρη.

4 καὶ ἱερῶν.

5 Ὁμῶλαξ] Confer Etymologum v. Ὁμῶλαξ.

6 Τῶν πολλὰ ὡς λεγόμενα.]. Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur apud Alexandrum Aphrod. in lib. 11. *Topic*, p. 81. 82.

7 Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τὸν τρόπον λέγουσι. καὶ]. Hæc omnia delenda sunt, utpote nihil ad rem facientia, & inepte hic inserta. Vide ipsum Alexandrum Aphrodif.

8 καὶ τῷ παρὰ τὸ τέλος.]. Hæc apud Alexandrum Aphrodif. desunt: eademque ut supervacanea sensus respicit.

Metaniram τὸ ὁμῶς posuit pro Simul, & eodem loco. *Mulieribus autem multis & viris simul discumbentibus.* Item Homerus vocem hanc de loco dixit. Patroclus enim inquit: *Ne mea a tuis seorsum ponas ossa, Achilles: sed eodem loco, sicut [una] educati sumus in vestris ædibus.* Et Aelianus: *Syphax autem jam morti proximus, jambos illos e Tragædia recitavit, ut Macedoni metum incuteret:*

Vide, ne leges istas mortalibus ferens,

Ipse tibi damnum & pœnitentiam feras.

Nihil tamen funiculus iste, ut ajunt, ipsi attraxit. Et iterum: *Cum partum eniti non posset, parum aberat, quin dirumperetur.* Hoc autem apud Atticos frequens est. Et Menander inquit: *Jam enim prope partum erat.*

Ὁμοφυῖς. Confanguineus. Cognatus.

Ὁμοχῶς. Finitimos. Conterminos. Vicos.

Ὁμῶλαξ. [Contractum ex] ὁμοαύλαξ. Vicinus. Finitimus. Proprie, qui agri sui sulcos nostris conterminos habet.

Ὁμωμοσμεύς. Juratus.

Ὁμώνυμα. Homonyma. Sic dicuntur ea, quæ plures habent significationes: quorum alia ambiguitatem habent in verbis; quæ [specialiter] *homonyma* dicuntur: alia vero in oratione, quæ Philosophi *amphibola* vocant. Et *homonyma* quidem qualia sint, clarum est. At *amphibola*: ut, Scientia, cum plurium sit, plura etiam significat: & ideo *amphiboliam* habet. Vel enim una eademque scientia ita plurium est, ut finis, & eorum, quæ ad finem spectant: veluti, ars ædificandi est scientia exstruendæ domus, ut finis; & eorum, per quæ domus exstruitur, quæ ad finem pertinent. Eodem modo & Medicina est scientia eorum, quæ sanitatem efficiunt, ut victus, sectio, ustio, & aliorum plurium.

Ὁμωρόφιος. Contubernalis.

Ὁμῶς. Adverbium. Tamen.

Ὁμωχαίτας. Sic Thucydides vocat Deos in eodem templo & sub eodem tecto collocatos. Est autem vox Bæotica.

Ὁμωχαίτας δαίμονας. Deos eorumdem templorum, & eorumdem sacrorum participes.

Ὁμπνιον νέφος. Nubes magna, densa, vel ampla. Sophocles *Thæseo*. Et ὁμπνιος χεῖρ manus opulenta.

Ὁμπνιον ὕδωρ. Aqua alma & copiosa. Dicitur etiam ὁμπνιον ὕδωρ.

8 Ἰατρικὴ ὑγείας ποιητ.]. Supple ex Alexandro Aphrodif. Ἰατρικὴ ὑγείας καὶ τῷ ὑγείας ποιητικῶν, &c.

9 Ὁμωχαίτας]. Apud Thucydidem, Hefychium, & Photium in Lex. inedito, scriptum est, Ὁμωχίτας, per s in syllaba penultima.

10 Ὁμωχάιδης]. Lib. 11. cap. xcvi.

11 Ὁμωχαίτας δαίμονας. τὸς συμμ.]. Ex Scholiasta Thucydidis ad modo indicatum locum scriptoris illius: sed ubi, ut diximus, legitur ὁμωχίτας.

12 Ὁμπνιον]. Apoll. Rhod. lib. 11. v. 989.

Τιτῆνας δὲ ἔδωκεν σάχην ὁμπνιον αἰμώσας.

Scholiasta: Ὁμπνιον. πολὺν, δαψιλῆ. Φιλητῆς δὲ Ἀπῆκτις Γλαῶσας ἀπῆκτις ὁμπνιον σάχην, τὸν ὑψηλόν καὶ τὸν πρῶτον. Κυρηναῖον δὲ πῆλαι τὸν πῆλαι καὶ εὐδαίμονα ὁμπνιον καλεῖσθαι. αἰμώσας δὲ τὸν φερόμενον εἰπῆν. Locus est insignis, quem ideo hic attuli, quod in Lexicis vulgatis cum prætermisum esse videam.

13 Ἦ παρὰ τὸ τέλος.]. Sic recte MSS. Paris. At priores Editi. male, ἢ ἰσῆα. Confer Nostrum paulo post, v. Ὁμπνιον χεῖρ.

Ὁμπνιος. ἡ Δημήτηρ, αὐτὰ ἔστα ἔ' ἀναπνεῖν.

Ὁμπνιος λειμών. ὁ σῖτος, καὶ οἱ Δημητριάκοι καρποί· ἐπεὶ Ὁμπνία ἡ Δημήτηρ λέγεται.

Ὁμπνιος χεῖρ. πλοῦσι χεῖρ.

Ὁμοίας λαβὰς. ἀντὶ τῆς μετὰ ἀλλήλης, καὶ μεταθέσεως.

Ὁμοίος, ὁμοίως πᾶσι χαλεπός.

Ὁμοιομέρεια. ἡ ἀναξαρξίας ὁ φιλόσοφος ἔλεγε ἡ περὶ τοῦ οἰκίσσεως ἔχων, καὶ λόφους, καὶ φάραγγας. Ἀρχὰς δὲ τὰς ὁμοιομερείας, καθάπερ γὰρ ἐν τῇ ψηγμάτων λέγειν τὸ χρυσὸν συνεστάναι· ὅπως ἐν τῇ ὁμοιομερείᾳ μικρῶν στοιχείων τὸ πᾶν συγκεκρίσθαι.

similes partes habentibus hoc Universum compositum esse.

Ὁμοιον, εἰ καὶ φιλέας Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐργά-
ζατο, ὥσπερ ὅτε αὐτὸς ἀνὴρ τὸ θεῶν τὸ Γοργόνειον ἐξ
ἀκροπόλεως ἀφελόμενος.

Ὁμοιόστομος. ἐν περὶ διφάλαγγια ἐστίν, ἥ τις
τὴν ἡγεμόνας ἑκατέρωθεν τὴν φάλαγγος ἐν τῇ αὐτῶν
μερῶν περὶ γὰρ οἶον ἐν δεξιῶν, ἢ ἐξ ἐναντίων ἐ-
κατέρωθεν φάλαγγος ἔχῃ.

Ὁμοίωσις, ὁμοιότης.

Ὁμοίωσις, διττή. ἡ μὲν τις ταυτὸν ἢ τὴν, ἕτερον. ὅτε
ἢ λέγῃ Πλωτῖνος, ὁμοίωσις τῶν θεῶν ἄλλον τρέπον
ληπτόν.

Ὁμφακίαν. ὠμόν, καὶ σκληρόν. ἡ ἀειτοφάνης

Δεὸν γὰρ ὅπως ὁμφακίαν πεφυκέναι

τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,

Ἐθέλει δ' ἀκῆσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

Ἀντὶ τῆς ὠμόν, καὶ σκληρόν. μεταφορικῶς δὲ τὸ ὁμ-
φάκων. ὅπως καὶ αἱ σταφυλαὶ δριμύτιαι ὄναι, καὶ ὅπως πέ-
πειροι. ἐν γὰρ τῇ σιαντίᾳ, πέπανον τὸ ὠμόν καὶ ἡ-
δύ. ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον, ἀντὶ τῆς δίκαιον, καὶ ἐξ ἴσου. ἀ-
πὸ μεταφορῆς τῆς κερναμένης οἴνου πρὸς ὕδωρ. λέγῃ δὲ
κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκῆσαι.

Ὁμφαλητομία. ὅτε τὸ ὁμφαλὸν ἔβρεφες αἱ μαῖαι
σπτεμένους, καὶ αὐτὰς δὲ ὁμφαλητόμοι λέγονται, καὶ ὁμ-
φάλιον, ὁ ὁμφαλὸς δὲ ἀσπίδες.

Ζηνὶ τὸ δ' ὁμφάλιον σάκεος ῥύφος, ᾧ ἐπὶ λαοὶ

ἔχον ἀειτεύων, ἀντίο Νικαγόρας.

Ὁμφαλό. τὸ μεσαίταλον, καὶ ὁμφάλιον ἀσπίδες,
τὸ μεσαίταλον αὐτῆς.

Ὁμφαλός. οἶόν τις ῥίζα τῆς βρέφους ἐστὶ. δὲ ἐκείνης
γὰρ αὐξάνει καὶ τρέφεται.

Ὁμφαλός. σὺ εἰς ἐξελιμήθη.

Ὁμφαξ. ἡ σταφυλὴ δριμύτιαι ὄναι, καὶ εἰς πέπειρος. Ζη-

1 Ὁμπνιος, ἡ Δημήτηρ] Scholiastes Nicandri, pag. 43. Ὁμφα-
λός γὰρ δὲ τὸ ὁμπνιος λέγεται, ὅ ἐστι τρεφός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ Ὁμπνία.
Confer etiam Hesychium, & Eustath. ad Il. O. pag. 1012. 4.

2 Ἀναξαρξίας ὁ φιλόσοφος ἔλ.] Hæc sunt verba Laertii lib. 11.
segm. VIIII.

3 Ὁμοιόστομος ἐν πορ.] Confer Ælian. in Taß. cap. XLII.

4 Ἀειτοφάνης] Acharnens. pag. 388. (277. Ed. Bas. F.)

5 Ὁμοίωσις] Scholiasta Aristoph. rectius, ἡμιοίωσις.

6 Ὁμφάλιον] Suidas interpretatur, ὁ ὁμφαλὸς τὸ ἀσπίδος: sed

Ὁμπνιος. Sic dicitur Ceres, quod respira-
tionis causa sit.

Ὁμπνιος λειμών. Frumentum, & Cereales
fruges. Ceres enim vocatur Ὁμπνία, Ompnia.

Ὁμπνιος χεῖρ. Dives manus.

Ὁμοίας λαβὰς. Similes ansas. Id est, trans-
sumptiones, & transpositiones.

Ὁμοίος. Pariter omnibus molestus.

Ὁμοιομέρεια. Similitudo partium. Anaxago-
ras Philosophus dicebat, in Luna habitari, &
esse in ea colles & convalles. Principia vero
rerum esse particulas inter se similes. Ut e-
nim ex minutissimis ramentis aurum constare
dicimus: sic etiam ex parvis corporibus

Ὁμοιον εἰ καὶ Φιλ. Simile hoc est, ac si Phi-
leas Andocidem sacrilegii accusaret; quasi
non ipse is esset, qui Deæ Gorgonium ex Arce
sustulisset.

Ὁμοιόστομος ἐν πορ. Homœostomos dipha-
langia in itinere est, quæ duces utriusque pha-
langis ab iisdem partibus collocatos habet, vel
a dextra, vel a sinistra.

Ὁμοίωσις. Similitudo.

Ὁμοίωσις. Similitudo. Hæc duplex est. Nam
alia dicitur de eo, quod est idem: alia vero
de eo, quod est aliud. Cum vero Plotinus
dicit, Similitudo, qua [homines] Deum refe-
runt: vox hæc aliter accipienda est.

Ὁμφακίαν. Acerbum. Immitem. Crudum.
Durum. Aristophanes. Grave enim est, adeo
duram & immitem esse hominum iram, ut la-
pidibus petant & clamitent, & nihil equi au-
dire velint. Metaphora ducta est ab uvis im-
maturis, quas Græci ὁμφακας vocant. Illæ e-
nim acerbæ & insuaves sunt. Contra vero
quod maturum est, idem & molle est & suave.
Illud vero, ἴσον ἴσῳ φέρον, significat Justum &
æquum: per metaphoram a vino, quod aqua
temperatur. Sensus autem est, Æquo jure
& loqui & audire.

Ὁμφαλητομία. Umbilici sectio. Sive, cum
obstetrices umbilicum infantis secant: quæ
inde ὁμφαλητόμοι vocantur. Et ὁμφάλιον, um-
bolicus scuti. Umbo. [In Epigrammate:] Jo-
vi rotundum hoc fragmentum clypei, quem
læva fortiter pugnans tenuit, dedicavit Ni-
cagoras.

Ὁμφαλόν. [Umbilicum. Et metaphorice,
cujuslibet rei] medium. Et ὁμφάλιον ἀσπίδος,
clypei umbilicus, sive umbo.

Ὁμφαλός. Umbilicus. Est quasi radix quæ-
dam infantis. Per illum enim nutritur & alitur.

Ὁμφαλός σὺ εἰς περ. Umbilicus tuus non est
circumcissus.

Ὁμφαξ. Uva acerba, & immatura. Plato
minus recte, ut puto. Non enim videtur esse, substantivum, sed
adjectivum, significans, umbilici instar rotundum: ut ex sequenti
fragmento colligitur.

7 Ζηνὶ πρὸς ὁμφ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod
integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. ut Portus etiam obser-
vaverat.

8 Ὁμφαλός σὺ εἰς περ.] Ezech. XVI. 4.

9 Ὁμφαξ. σταφυλὴ δριμύτιαι] Ex Scholiasta Aristophanis ad Achar-
nens. pag. 389. Confer etiam Nostrium supra v. Δεὸν, ubi eadem
leguntur.

λυκῶς ἢ λέγει τὰς ὄμφακας Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν
Δράματι Ἑορταῖς.

Καὶ τὰς ὄφρως χάσσαδε, καὶ τὰς ὄμφακας.

Ὀμφαξ. ὠμόφαξ τις ὧν. ὁ ὠμός εἰς τὸ φαγεῖν. καὶ
παροιμία. Σικελὸς ὀμφακίζεαι.

Ὀμφή. Θεία κληδάν. ἢ Φήμη.

Ὀμφιῷ. κληδόν. Φήμιω θεῖαν. ἢ ὀνείρευ Φάν-
τασμα.

Ὀν. ὁ οἶον τε ἐπὶ ποιεῖν, ἢ πάχεον.

Ὀναργος. εἶδος ζῶν.

Ὀναργοί. μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἄρπαγες, οἷον
ἀρπάξῃ τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιβαλλόμενοι εἶχον.

Ὀναρ. ὄνειρος.

Ὀναρ. χαρὶ ὕπνους.

Ὀνάσιμος, Κύριος, ἢ Σπαρτιάτης, ἰσοεικός, καὶ
σοφιστής, τὸ ἐπὶ Κωνσταντίνῳ γενόμενος. ἔγραψε Στα-
σεων διαλέξεις. Τέχνην δικαστικὴν, πρὸς Ἀψίνῳ. Πε-
ρὶ ἀντιρρητικῆς τέχνης. Προγυμνάσματα. Μελέτας.
Ἐγκώμια καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ὀνασθῆναι. ἐπαπολαῦσαι. ὠφελθῆναι. Ἐπὶ τούτοις
πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῷ βασιλεῖ ἠυχέτο, καὶ Ὀνασθῆναι τὸ
παρόντων.

Ὀναίαλο. Σπολαύσθαι. Σοφοκλῆς

Μηδέποτ' ἀγλαίας Ὀναίαλο,

Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ἢ τοὶ τὸ ἐμὸν πατέρα ἀνελόντες.

Ὀναίμιον. ὀπιτύχοιμι. Σπολαύσω.

Καὶ τὴν γὰρ ἐγὼ ἔσταις Ὀναίμιον τὸ τέκνον.

Ὀναυντο. ὠφελήθειεν. καὶ Ὀνασθῆναι, ὠφελθῆναι.

Ὀνεία. ἢ τῷ ὄντι δορεῖ.

— Τὴν σάγην τε τῷ κτήντι

Καὶ τὴν ὀνείαν προσεπέθηκεν ἐκδείρας.

Βάδειός Φησιν.

Ὀνειαρ. ὄνειρον.

Ἄ μείγα Βαττιάδα σοφῆ ᾧ εἴπυσον ὄνειαρ

Ἡ ρ' ἐπεὶν κέρων, ἐδ' ἐλέφαντι ἔης.

ἀντὶ τῆς ἀληθείας ᾧ τὸ Ὀμμεκλόν

Ἄδοιαι γάρ τε πύλαι ἀμυλῶν εἰσὶν ὀνείρων.

Ὀνειαρ ἢ ᾧ τῷ Ἡσιόδῳ, ἢ ὠφέλεια.

Ὀνείατα. ἢ πάντως βρώματα, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι
ἀλλὰ πάντα τὰ εἰς ὄνησιν ὀπιτήδεια. Ὀμμερος. Ὀ-
νείατ' ἄροντα. Οὐκ εἶπε ἢ, Φέροντα. ἔδ' ἢ ἐβά-
σαι.

Ὀνείδιος λόγος. ὀνειδιστικός.

Ὀνειδίζω.

1 Ὀναργοί. μηχαν. Vide Procop. de Bello Goth. lib. i. cap. xxi.

2 Σοφοκλῆς. Electra, pag. 91. ut Portus monuit.

3 Ἄ μείγα Βαττί. Distichum hoc excerptum est ex Epigrammate
in Callimachum, quod integrum existat Anthol. l. iiii. c. xxv. p. 402.

vero Comicus in fabula *Festis* foeminino ge-
nere dixit τὰς ὄμφακας. [Ait enim:] *Et superci-
lia contrahitis, καὶ ὀμφακας.*

Ὀμφαξ. Uva acerba & immatura. Quasi
dicas, ὠμόφαξ, i. e. quæ cruda est edentibus.
Et proverbium: *Siculus omphacissat.*

Ὀμφή. Divina vox. Oraculum. Vel, omen.

Ὀμφιῷ. Omen. Augurium. Vel, som-
nium.

Ὀν. Ens. Id, quod est. Sive, id, quod fa-
cere, vel pati potest,

Ὀναργος. Onagrus. Animalis genus. Asi-
nus ferus.

Ὀναργοί. Onagri. Machinæ quædam, quæ
etiam harpagones vocantur, quod ea, quibus
injiciuntur, corripiant.

Ὀναρ. Somnium.

Ὀναρ. In somnis.

Ὀνάσιμος. Onasimus, Cyprius, aut Sparta-
nus, Historicus & Sophista: qui vixit tem-
pore Constantini [Imperatoris.] Scripsit Sta-
tuum divisiones: Artem Judicialem, ad Ap-
sinem: De arte contradicendi: Progymnaf-
mata: Declamationes: Encomia; & alia
plurima.

Ὀνασθῆναι. Frui. Fructum percipere. *Prop-
ter hæc Regi omnia bona precabantur, καὶ ut
præsentibus [cum voluptate] frueretur.*

Ὀναίατο. Fruantur. Fructum percipiant.
Sophocles: *Nunquam letitia fruantur, talia
qui patrarunt facinora.* Id est, qui patrem
meum interfecerunt.

Ὀναίμιον. Fruar. Consequar. Fructum per-
cipiam. *Et ego sic fruor liberis [meis.]*

Ὀναυντο. Utilitatem & fructum percipiant.
Et Ὀνασθῆναι, utilitatem percipere. Frui.

Ὀνεία. Pellis asinina. *Sarcinamque jument
καὶ pellem, quam asino detraxerat, præterea im-
posuit.* Babrius inquit.

Ὀνειαρ. Somnium.

*O Battiada valde sapientis celebre som-
nium!*

*Profecto ex cornea, non ex eburnea porta
prodiisti.*

Id est, verum [somnia:] secundum illud
Homericum: *Bine enim sunt portæ inanum
somnia.* At ὄνειαρ apud Hesiodum dicitur
utilitas.

Ὀνείατα. Sic non tantum vocantur cibi, si-
ve ea, quibus vescimur, ut Glossographi [tra-
dunt:] sed omnia, quæ nobis sunt utilia &
necessaria. Homerus: *[Tanta] dona addu-
centem.* Non dixit, *ferentem.* Haud enim ea
gestabat.

Ὀνείδιος λόγος. Oratio exprobratoria, vel
conviciatrix.

Ὀνειδίζω. Exprobro. Probris afficio. [So-

4 Δοίαι γάρ τε πύλαι ἀμυλῶν.] Versus hic legitur apud Homerum
Odyss. T. v. 562.

5 Ὀμμερος. Il. Ω. v. 367.

Σὺ δ' ἄλλιος γε ταῦτ' οὐκ εἰδὼς, ἅ σοι
 Οὐδείς ὅς ἐχ' ἑταῖρον οὐκ εἰδὼς ταῖς.
 οἶον, ἡδείς ἐστιν, ὅς ἐ ταῦτ' εἰδὼς οὐκ εἰδὼς, ἅπερ μοι ὠ-
 νείδου. τὸ δ' ἐ ταῖς, ἀντὶ τῆς ταχέως. καὶ σε μετ' ὁ-
 λήρον ἐγὼσι τυφλόν. πρὸς Τειρεσίαν ὁ λόγος.
 'Ονείδω. Δοκίμῃ. Οἰεσθε καὶ Σολομώντα πικρῶς
 ὑμῶν οὐκ εἰδὼς. καὶ, Μηδὲν συμφορῶν οὐκ εἰδὼς. αἰτι-
 πικῇ δέ. Καὶ τίς ἐστὶν ἕτος, ὅς ἀνείδου Θεοῦ πρὸς
 ταῖς; καὶ, Μὴ μοι γένοιτο καὶ τῆτο οὐκ εἰδὼς.

'Ονείδω. οὐκ εἰδὼς.
 'Ονείδου. μεμψόμενος. 'Ονείδου εἰς ἀναμνηστικὴν
 αὐτῶν καὶ χαλκίαν.
 'Ονείδου. μέμψις.
 Ζάω * γὰρ δὴ παντὸς οὐκ εἰδὼς ἡδ' ἐκείνη,
 Ζεῦ, τὸ ἐν χειρὶ ἀνυμνῶν βίον.

'Ονείδου. ἐν τῷ ὄντι (ἴσται).
 'Ονείδου. ποιητικῶς.
 'Ονείδου. ἡδ' ὅτι.
 'Ονείδου. πικρῶς. ὡς οὐκ εἰδὼς πληθύνον. † 'Οπ,
 ὡς Φησι Πυθαγόρας, οὐκ εἰδὼς καὶ τοῖς κτήνεσι γίνεσθαι,
 καὶ νόσους, καὶ σημεῖα.

'Ονείδου * ἐνυπνίου ἀφ' ἑαυτοῦ. ἔπειτα γὰρ ὅτι, καὶ ἐ
 ταῦτόν. ἀλλὰ καὶ τὸ οὐκ εἰδὼς καὶ ἐνυπνίου καλῶς εἴποι τις
 ἂν. ὅταν δ' ἐ πικρῶς λέγῃ τις, καλῶς ἔχεται καὶ
 καλῶν. καὶ τὸ μὲν, ἀσφάλειαν, καὶ ἐνδόνος πρὸς ἀρετὴν
 κόν, ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ ὑπὸ τῷ δυνάμει ἔχον γινώ-
 σκον δ' ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου, ἢ ὑπερβολῆς
 φόβου, ἢ πλησμῶντος, ἢ ἐνδονίας, ἐνυπνίου καὶ καλῶν.
 τὸ δ' ἐ μὲν τὸ ὑπὸν ἐνέργειαν ὄν, καὶ ἀποκρίσεως ἐς π
 ἀγαθόν ἢ κακόν, οὐκ εἰδὼς. πολλάκις δ' ἐ καὶ ἀχρηστῶν
 τοῖς ὀνόμασιν ὡς καὶ 'Ομηρος.

— Οὐκ εἰδὼς μοι ἐνυπνίου ἡλθεν οὐκ εἰδὼς.

'Ονείδου. Φανταζέσθαι. Οὐ καλῶν ἐν ταῖς τῆς
 Σαρακηνῶν οὐκ εἰδὼς. τῆτο δ' ἐ οὐκ εἰδὼς διενή-
 νοχα. τὸ μὲν γὰρ οὐκ εἰδὼς ἐπὶ τῷ ἐνυπνίου ὁρᾶν
 τὸ δ' ἐ οὐκ εἰδὼς, ἐπὶ τῷ αὐτομάτως γεννῶ ἀφίεν-
 των ὡς περ οἱ ἐρωτόληπτοι πάσχουσιν, ἢ ἀπὸ βρω-
 μάτων, ἢ ἀπὸ δαιμόνων ἐνεργείας τῆτο πάσχοιτες.

'Ονείδου. οὐκ εἰδὼς.

'Ονείδου. 'Αγκῶνες, οἱ εἰσι μέρος τῆς οἰκίας, καὶ πάν-
 τα τὰ ἐ πρὸς πηλοσύναν κατ' ὅσον, τὸ κόσμον δ'
 βίη σημαίνει. ἐνυπνίου. 'Οπὶ τὰ ἐνυπνία ἀναπνεύουσιν
 ἀφρονες.

'Ονείδου. ἢ τὸ οὐκ εἰδὼς δειξίς. καὶ οὐκ εἰδὼς, τὸ
 ἐνυπνιάζομαι.

1 Σὺ δ' ἄλλιος γε ταῦτ' οὐκ εἰδὼς] Duo hi Senarii sunt Sophoclis in
 Oedip. Tyr. pag. 167. ut Portus monuit.

2 Ζάω γὰρ δὴ παντὸς οὐκ εἰδὼς] Distichum hoc legitur Anthol. lib. vi. cap.
 viii. pag. 558. ubi integrum Epigramma vide.

3 ἡδ' ὅτι] Haec interpretatio non convenit voci οὐκ εἰδὼς, sed
 οὐκ εἰδὼς. Quare, si sic scripsit Suidas, articulus hic alio loco
 collocandus erit.

4 'Ομηρος ἐνυπνίου διαφ.] Totus hic articulus excerptus est ex

phocles:] *Tu vero miser ea mihi nunc exprobras, quae tibi ipsi quilibet horum mox exprobrabit.* Vel, Nemo est, qui non eadem tibi brevi sit exprobraturus, quae mihi jam exprobraisti. Τὸ ἐχ' hic positum est pro ἐχέως, cito. Et te mox vocabunt caecum. Ad Tiresiam oratio spectat. 'Ονείδω. Exprobro. Dativo jungitur. *Putate Salomonem acriter vobis [ista] exprobrare.* Et, *Nemini calamitatem exprobres.* Item accusativo: ut, *Quis est ille, qui Dei exercitum probo affecit?* Et, *Absit ut hoc etiam mihi exprobratur.*

'Ονείδω. [Attice, pro] οὐκ εἰδὼς, exprobrabo. 'Ονείδου. Qui exprobravit. *Qui timiditatem et ignaviam ipsi exprobravit.*

'Ονείδου. Probrum. Dedecus. Exprobratio. [In Epigrammate:] *Absque omni enim probo qualibet earum vivere studebat, manibus propriis victum sibi queritans.*

'Ονείδου. Stabulum asinorum.

'Ονείδου. Poetice, [pro οὐκ εἰδὼς.] Somniis.

'Ονείδου. Sermo de somniis.

'Ονείδου. A somniis territum. A somniis percussum. Pythagoras ait, jumentis etiam somnia & morbos & signa contingere.

'Ονείδου. Somnium. 'Ονείδου differt ab ἐνυπνίου. Est enim aliud, non idem. In vulgari tamen sermone τὸ οὐκ εἰδὼς & ἐνυπνίου recte pro eodem dixeris. Cum vero quis secundum praecepta artis loquitur, unamquamque rem proprio nomine vocare oportet. Et somnium quidem, quod nihil significat, nec aliquid praedicat; sed cum somno finem habet, & ex bruta cupiditate, vel nimio timore, vel fatietate, vel inopia [cibi] oritur, ἐνυπνίου appellandum est. Quod vero post somnum vim suam exferit, & eventum vel bonum vel malum habet, οὐκ εἰδὼς. Saep̄ tamen scriptores his nominibus abuti solent; ut Homerus: *Divinum in somno mihi somnium venit.*

'Ονείδου. Somniat. In somno imaginatur. *Non oportet igitur Saracenos hac somniare.* 'Ονείδου differt ab οὐκ εἰδὼς. Nam οὐκ εἰδὼς dicitur de illis, quibus in somno species aliqua objecta est, quam videre sibi videntur. 'Ονείδου vero de illis, qui semen sponte emittunt: quod amantes facere solent; si-ve a cibis, si-ve a vi daemonum hoc illis accidat.

'Ονείδου. Somniorum conjector ac interpretes.

'Ονείδου. Somnium. *Ancones, qui sunt adium pars, et omnia, quae in somnis amplectimur, ornamentum vitae significant.* † *In somnia homines stultos vana spe efferunt.*

'Ονείδου. Somniatio. Somnium. Et οὐκ εἰδὼς, somnio.

Artemidori Onirocr. lib. iv. cap. i. ut Pearsonius quoque observa-
 verat.

5 Τῆτο δ' ἐ οὐκ εἰδὼς διενήνοχα. τὸ μ.] Ex Scholiasta Aristophanis
 ad Nubes, pag. 123.

6 'Αγκῶνες, οἱ εἰσι μ.] Haec sunt verba Artemidori lib. i. cap.
 lxxv. quae etiam leguntur supra v. 'Αγκῶνες.

7 Πρὸς πηλοσύναν] Artemidorus rectius, πρὸς πηλοσύναν.
 'Ομηδῆνα

Ὀνηθιῶα· ὠφελήθιῶα. Ἑξοφῶν· Ἐχρηζον
 πρὸς τὰ χρεῖα πρὸςβάλλων, καὶ τὴν γραπὰν ὀνη-
 θιῶα π.

Ὀνηλάτης. ὁ ὄνεις ἐλαύνων.

Ὀνήσαοται. ὠφελείσθαι. Σπλάυνειν.

Ὀνησιδώρα. ὄνομα κύριον.

Ὀνησίκελλος. ὄνομα κύριον. * Ὁ ὅς Ὀνησίκελλος
 Σπύραφος ἐξ ἀρχετύπου δδυπερβύ. τετέτι, τῷ Ξενο-
 φῶνι.

Ὀνήσιμος. ὠφέλιμος. καὶ ὄνομα κύριον.

Ὀνησιφόρος. ὠφέλειαν φέρων.

Ὀνητιῶ. ὁ ἀπὸ λαύων.

Ὀνήτωρ. * πρὸς ὃν Δημοθένης ἐγραφε τὴν ἐξέλιξιν
 λόγους. εἰς ἃ ἡ τῶν χρηρησιάνων ἔξ ἰσοκράτους
 ὁ τῶν ἀντιδόσεως μνημονεύει.

Ὀνίας. ὄνομα κύριον.

Ὀνιδία. ἡ ἵππων τὸ ἀφόδευμα. καὶ ὀνίδες, τὰ τῷ
 ὄνῳ ἀποπατήματα. ἀ ἐπίτηδες πεπλασμένα ἐστίν.

Ὀνίδιον. ὑποκοριστικῶς, τὸ ὀνίαιον.

Ὀνίναοται. ὄναοται, ὠφελείσθαι. καὶ ὀνίνημι, αἰ-
 παπικῇ.

Ὀνιον. ὠφέλιμον.

Ὀνιστος. βόλβιον. τετέτι, ἡ τῷ βοῶν κόσμος. * Ὁ-
 μνος· Ἐν δ' ὄνθι βοῆς πλῆτο τόμα. Φασὶ ἡ χάνθα-
 ρον τὸ ζώοντιον ἀποσπέρματιζεν εἰς ὄνθιν, καὶ ἔτι πε-
 ριτρέφειν τοῖς ποσὶν, ἕως ὅτε ἐγγυμνασθὲν τὸ σπέρμα
 ἀποδοθῇ, καὶ γενήσῃ. θῆλυς ἡ χάνθαρος ἔξ ἡνέξ, ἀλ-
 λά πάντες ἀρσενες γενῶν. † Καὶ ὄνθι λυθῶσι τ' ὄν-
 θον, συμμυγνύλεις αὐτῶν σαπῶν.

Ὀνόγυρος. * φυτὸν ἀλεξίκακον, ὅπερ βιβόμδρον ὀ-
 ζῇ. οἱ ὅς ἀνάγυρον αὐτὸ φασιν. ὅθεν μετηνέχθαι καὶ τῷ
 παρομῶν. Κινεῖς τ' ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων
 ἑαυτοῖς τὰ κακά.

Ὀνοκίνδιος. ὀνηλάτης. ἀτραβηλάτης.

Ὀνομάδης. ὄνομα κύριον.

Ὀνομάζων. * ἀντὶ τῷ φεζῶν. ἐρμηνεύων. ἐρμη-
 νεία λεγόμενος. Δημοθένης ὑπὸ Κτησιφῶντος.

Ὀνομακλῆς. ὄνομα κύριον. ἡ δεκικῇ, Ὀνομακλεῖ,
 Ὀνομακλεῖ.

Ὀνομαλοκλιτοσύλης. * ὅφ' ἐν ἀναγνωστέον. σημαί-
 νει ὅτι τὸ ὄλον ὀνόματι κλυτός. ὁ γὰρ αὐτὸς εἶναι τῶν ἀφ-
 βεβοημένων.

1 Ξενοφῶν] Lib. V. de Exped. Cyri, pag. 354.

2 Ὁ ὅς Ὀνησίκελλος Σπύρα.] Hæc sunt verba Laertii in Onesicrito, lib. vi. segm. LXXXIV.

3 Ἐναπόλαιον] Lego, ἐναπόλαιον.

4 Ὀνήτωρ. πρὸς ὃν Δημοθ.] Ex Harpocrate.

5 Ὀνιδίς, τὸ τῷ ὄνῳ ἀπ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Pacem, sub initium.

6 Ὀμνηρος] Il. φ. v. 777.

7 Ὀνθαλῶσι τ' ὄνθον] Scribe, ὀνθαλῶσι τ' ὄνθον, ut legitur supra v. Καπηλικῶς. Eustathius quoque ad Il. φ. pag. 1329. lectionem hanc confirmat, ubi hunc ipsum locum Suidæ adducit. Ait enim: Ἐν τῷ τῷ ὀκνητόν, εἰ καὶ τὸ ὀνθαλῶσι καὶ τῷ ὄνθον παρὰ τῶν κωμικῶν.

Ὀνηθιῶα. Utilitatem & commodum ex a-
 liqua re percipere. Xenophon: *Loca hæc*
eos aggredi volebant, ut milites commodum a-
liquod inde reportarent.

Ὀνηλάτης. Qui asinos agit. Agaso.

Ὀνήσαοται. Fructum ac utilitatem perci-
 pere. Frui.

Ὀνησιδώρα. Onesidora. Nomen proprium.

Ὀνησίκελλος. Onesicritus. Nomen proprium.
Onesicritus vero [Xenophonte] tanto inferior
habendus est, quantum exemplar archetypo.

Ὀνήσιμος. Utilis. Item, nomen proprium.
 Onesimus.

Ὀνησιφόρος. Utilitatem afferens. Utilis.

Ὀνητιῶ. Eam, unde commodum & utilitas
 percipi potest. Utilem.

Ὀνήτωρ. Onetor. Contra hunc Demosthe-
 nes scripsit orationes de iudicio, quod ἐξέλιξιν
 Græci vocant. Fuit autem unus ex Choragis:
 cujus etiam Isocrates in oratione πρὸς Ἀντιδό-
 σεως mentionem facit.

Ὀνίας. Onias. Nomen proprium.

Ὀνιδία. Stercus equinum. Et ὀνίδες, stercus
 asininum.

Ὀνίδιον. Diminutive [sic dicitur] asellus.

Ὀνίναοται. Utilitatem & commodum ex a-
 liqua re percipere. Et ὀνίνημι, profum, juvo.
 Accusativo jungitur.

Ὀνιον. Utile.

Ὀνιστος. Stercus bubulum. Homerus: *Illic*
stercore bubulo os ejus repletum fuit. Ajunt
 autem scarabæum animalculum semen in si-
 mum bubulum emittere, eumque pedibus ver-
 tere, donec semen probe subactum sit, fœ-
 tumque gignat. Scarabæus vero fœmina non
 existit, sed omnes mares generantur. † Et
 vinum corrumpunt, vappam ei admiscentes.

Ὀνόγυρος. Onogyrus. Planta, adversus ve-
 nena vim salutare habens, quæ, si teratur,
 graviter olet. Quidam eam ἀνάγυρον vocant.
 Unde & proverbium ductum est: *Anagyrum*
commotues. Dicitur hoc de illis, qui ipsi sibi
 mala accersunt.

Ὀνοκίνδιος. Agaso. Mulio.

Ὀνομάδης. Onomademus. Nomen proprium.

Ὀνομάζων. Nominans. Dicens. Interpre-
 tans. Demosthenes pro Ctesiphonte.

Ὀνομακλῆς. Onomacles. Nomen proprium.
 Dativus, Ὀνομακλεῖ, εἰ. Onomacli.

Ὀνομαλοκλιτοσύλης. Sic unica voce legén-
 dum est. Significat vero eum, qui nomen
 clarum habet: ut sit idem, qui ἀφβεβοημένος,
 i. e. celebris.

πρὸς, ἀφ τῶν τῷ ὀνθαλῶσι καὶ τῷ ὄνθον παρὰ τῶν κωμικῶν. Χρησις ἡ ποιότης λέξεως καὶ
 παρὰ τῶν κωμικῶν, ὡς ὀνθαλῶσι τ' ὄνθον, παρὰ τῶν κωμικῶν αὐτῶν σαπῶν.
 Caterum, apud Scholiastam Aristoph. ad *Plutem*, pag. 103. unde
 hæc Suidas sumplit, legitur, νεθυλῶσι: quod corruptum est.

8 Ὀνόγυρος] Confer Nostrium supra v. Ἀνάγυρος.

9 Ὀνοκίνδιος] Vide Suidam infra v. Πεισινδρὸν δειλ.

10 Ὀνομάζων. ἀντὶ τῷ φρ.] Ex Harpocrate.

11 Ὀνομακλῆς καλυπτοσύλης] Scribe & distingue: Ὀνομακλῆς Ἀλτης.

Homerus Il. X. v. 51.

Πολλὰ γὰρ ὡς περὶ πρὸς γέρας ὀνομακλυτός Ἀλτης.

Ad hunc locum Suidas respexit.

Ὀνομασί. ἐξ ὀνόματι.

Ὀνομαστός. πολύς. καὶ, Οὐδ' ὀνομαστός. ὁ μὴ ῥηδην-
ναι δυνάμενος. ἢ πολύς.

Τῆ' ὃ λέων ὄρεσε χεῖρ' εἶπον, ἀνδράσι δέμα
Θαρσαλέοις· Γάλλῳ δ' ἐδ' ὀνοματὸν ἄχος.

Ὀνόμαϊα. γνῶσις. Δαβίδ· Ὁ ἀριθμῶν πλήθην
ἀστρων, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόμαϊα χαλῶν. τετέστι, δι-
φορεῖς, καὶ τὴν τῶν δέσιν τε, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ἡ
πρὸς ἀλλήλας σχέσιν. ὃ γὰρ ὀνόμασι κεχρημένος ὁ Θεὸς
τῶν ἀστερων χαλῶν (ἀψυχα γὰρ ταῦτα, καὶ λόγῳ ἐ-
στρημμένα) ἀνθρώποις ἢ ταῦτα ἐξέσταν.

Ὀνομήνω. ὀνομάσω.

Ὀνον σπίνεψαι κνήμερον.

Ὀνος ὄρνις. λέγειται πὶ τοῖσιν, ὡς συμβολικῶς ἐ-
ρωτάμενος αὐτὸν ἀρώτου, εἶδεν ὅσον ἐκ πτόματι αὐ-
ναστάντα. ἀκήκοις ὃ καὶ ἐπὶ λέγοντι, Πῶς ὄνος ὦν
ἀνέστη; ὃ ὃ ἐφη· Ὁ νοτῶν ἀναστήσεια. καὶ ἀνέστη. καὶ αὐ-
θις· Ὀρνιν νόμιζε πάντ' ὅσα αὐτὸν μαντείας ἀφ-
κρίνῃ. πάντ' αὖ οἰωνὸς ἐκάλειν, καὶ τὰ μὴ ὄρνεα. Θε-
ράποντ' ὄρνιν. ἐπεὶ πῖνας εἰώθασιν ἱεραπύτων χα-
λόποδας λέγειν, καὶ χαλκοινίους.

omnia, [ex quibus omina captabantur,] vocabant *alites*, etiam si non essent alites. [Et] *famulum* [vocat] *avem*. Quosdam enim famulorum vocare solent *χαλόποδας*, i. e. pul-
chripedes, & χαλκοινίους, i. e. boni ominis indices.

Ὀνούλφισ. ὄνομα κύριον. ἐθνικόν. Ζήλῃς ὁ τῷ Ἀρ-
μάπιος.

Ὀνος. τὸ ζῶον, καὶ τὸ ὄργανον.

Ὀνος. τὸ αὐτὸ τῷ ὕδατι ἀγγεῖα πολύτην καὶ
συμφερόμενον.

Ὀνος ἄγων μυστήρια. ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν πωρα-
τόντων. τοῖς γὰρ Μυστηρίοις ἐξ ἄστρος εἰς Ἑλευσῖνα διὰ
τῷ ὄντι ἔφερον τὰ εἰς τὴν χεῖρα. ὅθεν ἡ παροιμία,
ἀφ' ὅ το χακοπαθεῖν μάλιτα τῶν ὄντων ἀχθοφορεῖ-
ται. ὡς ἂν ἐν ὁμοίᾳ πάχων τῷ πείζεσθαι τῷ ὅπι-
κειμένῳ ἀχθῇ, τὴν παροιμίαν μίγνυν Ἀριστοφάνης.
Ὀνος ἄγων μυστήρια. ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν πωρα-
τόντων. τότε γὰρ ἐλευσῖνι μάλλον, αὐτὸς τὴν χεῖρα
ἀρόμενα βατάζοντες. Δήμεν ἐπὶ τῷ μύλῳ γενέσθαι
φθισίν, ὅτι φθάνειν αὐτὸν τότε.

mon vero ait, proverbium hoc intelligendum
[cum Cereris sacra fiunt.]

Ὀνος ἀχρόα) σάλπιγξ. Εὐπλις ὁ Ταξιάρχης.

Ὀνος πρὸς αὐλόν. παροιμία ἐπὶ τῷ μὴ συγχα-

1 Τῆ δὲ λέων ἄρ.] Distichum hoc decerptum est ex Epigram-
mate Dioscoridis, quod ante ineditum ex cod. MS. publici juris
fecimus supra v. Θελάμην.

2 Δαβίδ] Psalm. CXLVI. 4. Vide ibi Theodoretum, cuius verba
Suidas hic descripsit.

3 Ὀν ὄρνις] Aristophanes *Avibus*, pag. 575. (396. Ed.
Baf. P.)

Φήμη γ' ὁμοῖον ὄρνις ἐπὶ, πῶς ἔστιν ὁ ὄρνις χαλῶν,
Ζυμβολον, ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ', ὄρνιν, ὄνον, ὄρνιν.
Huc Suidas respexit.

4 Ὀρνιν νόμιζε] Scribe,
Ὀρνιν πὶ νομίζει πάντ' ὅσα πρὸς μαντείας ἀφκρίνει.
Sic enim legitur apud Aristophanem loco iudicato.

Ὀνομασί. Nomine. Nominatim.

Ὀνομαστός. Nominatus. Nominandus. Mul-
tus. Et, Οὐδ' ὀνομαστός. Ne nominandus qui-
dem. Qui verbis declarari non potest. Vel,
non multus. [In Epigrammate:] *Illum vero
insecutus est leo, viris fortibus terror: sed cu-
jus ne nomen quidem Gallus audire sustineat.*

Ὀνόμαϊα. Nomina. David: *Qui numerat
multitudinem astrorum, & iis omnibus nomina
imponit.* Id est, [qui novit] eorum differen-
tias, & situm, & ordinem, quem inter se
obtinent. Haud enim Deus stellas no-
minibus vocat, (sunt enim inanimæ, & ra-
tione carent) sed homines iis nomina impo-
suerunt.

Ὀνομήνω. Nominabo.

Ὀνον ἀπ. Asinum averte prurientem.

Ὀνος ὄρνις. Asinus avis. [Id est, asinus ali-
quando vel bonum vel malum alicujus rei o-
men est.] Fertur quidam, cum de ægroto per
symbola interrogaretur, vidisse asinum, qui
ceciderat, resurgentem. Cumque alterum di-
centem audivisset, quomodo, cum esset asi-
nus, resurrexisset? respondit, fore ut ægrotus
convalesceret. Et convaleuit. Et iterum: *A-
vem vocare vobis mos est omnia ea, quæ ali-
quam futuri significationem habent.* Nam

Ὀνούλφισ. Onuolphis. Nomen proprium.
Quære in v. Ἀρμάπιος.

Ὀνος. Asinus. Tam animal, quam instru-
mentum quoddam [sic vocatur.]

Ὀνος. Animalculum multipes, quod circa
vasa aquarum versatur, seseque contrahit.

Ὀνος ἄγων μυστήρια. Asinus portans myste-
ria. Dicitur in eos, qui indigne aliquid fa-
ciunt. Asini enim in Mysteriis res necessarias
ex Urbe Eleusinem vehabant. Hinc ortum
est proverbium: quod asinis maxime mole-
stum sit onera ferre. Quasi igitur cum simili
molestia conflictans, utpote qui onere impo-
sito premeretur, Aristophanes proverbium
miscet. [Aliter.] *Asinus mysteria portans.* Di-
citur in eos, qui indigne aliquid faciunt. Tunc
enim [asini,] cum ferunt res [ad sacrificia]
necessarias, onere maxime premuntur. De-
esse de lapide molari, quem tunc coronant,

Ὀνος ἀκρ. Asinus audit tubam. Eupolis *Taxi-
archis*.

Ὀνος πρὸς αὐλόν. Asinus ad tibiam. Pro-

5 Πάντ' αὖ οἰωνὸς ἐκ.] Confer Nostrum supra v. Οἰωνοί: ubi ea-
dem leguntur.

6 Ὀνος. τὸ αὐτὸ τ.] Eadem totidem verbis Hesychius.

7 Ὀνος ἄγων μυστήρια] Proverbio hoc usus est Aristophanes *Ra-
nis*, pag. 218. (136. Ed. Baf. P.) ad quem locum vide Scholiastam.
Ejus enim verba Suidas hic descripsit. Confer etiam alios Para-
miographos.

8 Ὡς ἂν ἐν ὁμοίᾳ πάχων τῷ π.] Locum hunc ante mutilum ex
MSS. Paris. & Scholiasta Aristophanis supplevi. In prioribus e-
nim Edit. male sic legitur, ὡς ἂν ὁμοίᾳ πάχων τῷ ἐπιχειμένῳ
ἀχθῇ.

9 Ταξιάρχης] Sic rectius MS. A. quam priores Edit. quæ ha-
bent, Ταξιάρχης. Confer Nostrum supra v. Ἀλφάνει.

Ἐπιθ.

ἑπιβελώνων, μηδὲ ἐπαινούντων· ἀλλ' τὸ παλιεὶς ἀναι-
διτον ἔ' ὄν.

Ὀνόσανδρος, ὁ φιλόσοφος Πλάτωνικός. Τακτικά.
Περὶ στρατηγημάτων. Ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνος Πο-
λιτείας.

Ὀνόσαυτο. Ἐκφωλίστοι.

Ὀνος ἐν μελίτῃσι. Κράτης Τόλμαις. Καί, Ὀ-
νος ἐν μύρῳ. παροιμία.

Ὀνος εἰς ἄχρῃ. παροιμία ἐπὶ τῇ παρ' ἐλπίδας
εἰς ἀγαθὰ ἐμπιπτόντων, καὶ τέτοις ἀπολαυστικῶς χρω-
μένων.

Ὀνος εἰς Κυμαίους. ἐπὶ τῷ ὠχρῷ καὶ σπανίῳ.
Διότι ὠχρὰ Κυμαίοις ἐδίδετο Φοδερός εἶναι ὁ ὄνος. † Καί
καὶ τῆς τοῦ χυμῶος πάντες ἦσαν Κυμαῖοι, σεισμῶ
καὶ χαλάζης Φοδερώτερον εἶναι τὸ ὄνον ἡγέμενοι. † Τὸ
ἐπ' ὄν φέρεσθαι πῶς γυμνόν, τῶν ἀπμιῶν ἢ μεγίστη
Παρθυσίοις νοήματα.

Ὀνος λύρας. Μένανδρος Ψοφοδεῖ. παροιμία. Ὀ-
νος λύρας ἦκε, καὶ σάλπιγξ ὄν. λέγειται ἐπὶ τῷ μὴ
συγκραταπιδεύων, μηδὲ ἐπαινούντων. † Ἀμμωνιανὸς
τῷ γραμματικῷ συμβέβηκεν ὄνον κεκτῆσθαι, σοφίας
ἀκροατικῆς. καὶ ζῆτις ἐν τῷ Ἀμμωνιανῷ.

Ὀνος ὁ γύπαξ. τὸ γύπαξ, ὅτι γυπιοπάλης.

Ὀνος τὰ ὦτα κινῶν. ἐπὶ τῷ ἀναιδῆτι καὶ ἀμφο-
τερι. τὸ γὰρ ζῶον ὅτι ὠχρῆς τὸ ὅτι τὰ ὦτα κινῶν,
οἰοῖται ὅτι λαλῆσαι πῶς παντὶ τῷ ἀκροῦναι ὡς-
ποῖεσθαι. ὅπερ ἐστὶν ἀναιδῆσις. πῶς γὰρ ἐν γένειτο
πάντα ἐγνωσκῶν καὶ ὡς ὅτι λαλῆσαι αὐτῷ, καὶ ὦτα
μεγάλα ἔχει καὶ ἀπερ ὄνος.

Ὀνος ὕψος. ὅτι τῇ μὴ ὀπίστροφον. Κηφισ-
δωρος Ἀμαζόσι.

Σκώπεις μ'. ἐγὼ ὅτι τοῖς λόγοις ὄνος ὄμα.

Κρατῖνος Δραπέπον.

Οἱ ὅτι πυπάζουσι ὡς ἔχοντες, ὄνος ὕψος.

Ὀνοτοί. ψεκτοί, μεμπίοι.

Ὀν θανάτους. ἐπὶ τῷ ἀλλόκοτῳ διηγουμένων.

Ὀν ὁ ὠχρῶν. ἐπὶ τῇ κατὰ γὰρ συ-
κοφαντικῶν εἰρημίας ἢ παροιμία. Φασὶ ὅτι, ὅτι κε-
μεύς τις, οἱ ὅτι, κοροπλάθος, ἐπλάττει πολλὰς ὄνους ἐν
τῷ ἐργασίῳ. ὄνος ὅτι παρὼν, ἀκολουθεῖ ἀμελῶς
τῷ ὀνηλάτῃ, ὠχρῶν καὶ ἀλλ' ὅτι θυλῶς, ἀνέπει-
πὸς ὀνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργασίῳ συνέλειπε σκελῆ.
ὁ τοῖνον κύριος ὅτι ἐργασίῳ ἐπὶ κείνῳ ἡγάγε τὸ ὀνη-
λάτῃ, ἐρωτάμενος ὅτι ἐκείνος ὡς τὸ ἀπαντῶντων, πῶς
κρίνοιο, ἔλεγεν, ὅτι ὠχρῶν.

criminis causa in jus vocaretur, respondisse:

Ὀν ὠχρῶν. ὄν ὠχρῶν, ὄν ὠχρῶν, ὄν ὠχρῶν.

1 Ὀνόσανδρος. Hujus hodie adhuc exstat liber, Στεφανικός in-
scriptus, quem Rigaltius edidit.

2 Στόπαξ. Potius, γύπαξ, per duplex ππ. Vide Scholiastam

verbium in eos, qui neque probant aliquid,
neque laudant: quod asinus sit animal pror-
sus stupidum.

Ὀνόσανδρος. Onofander, Philosophus Pla-
tonicus. Scripsit *Tactica*: sive, De acie in-
struenda. De stratagematibus. Commentarios
in libros Platonis de Republica.

Ὀνόσαυτο. Vituperet.

Ὀνος ἐν μελ. Asinus inter apes. Crates Tol-
mis. Et, Asinus in unguento. Proverbium.

Ὀνος εἰς ἄχρῃ. Asinus in paleas. Prover-
bium in eos, qui praefer spem in bona inci-
dunt, & his ad satietatem usque fruuntur.

Ὀνος εἰς Κυμαίους. Asinus ad Cumanos. Di-
citur de rebus miris & raris. Apud Cumanos
enim asinus formidabilis putabatur. † Et il-
lis temporibus omnes erant Cumanis, asinum ter-
ra motu & grandine formidabiliorem existi-
mantes. † Aliquem nudum asino impositum
circumduci, apud Parthos maxima ignominia
putatur.

Ὀνος λύρας. Asinus lyram [audivit.] Me-
nander in *Strepitum-expravescente*. [Vel sic:]
Proverbium: *Asinus lyram audivit, & tubam
sus*. Dicitur de iis, qui nec probant aliquid,
nec laudant. † Ammonianus Grammaticus a-
sinum habuit, sapientiae auditorem. Quare
in v. Ἀμμωνιανός.

Ὀνος Στόπαξ. Asinus Styppax. Styppax [ve-
ro dicebatur,] quod esset stupparum venditor.

Ὀνος τὰ ὦτα κινῶν. Asinus aures movens.
Dicitur in stultos utraque ratione. Nam &
animal hoc tardum est & hebes, & qui au-
res movet, simulat se aliquid audivisse, ante-
quam alius locutus fuerit: quod stupiditatis
est. Quomodo enim possit omnia nosse, an-
tequam ei dicta fuerint, quamvis aures ha-
beat magnas instar asini?

Ὀνος ὕψος. Asinus compluitur. Dicitur de
iis, qui rem aliquam non curant. Cephiso-
dorus *Amazonibus*: *Derides me. Ego vero
verbis tuis ut asinus compluor*. Cratinus in
Fugitivis: *Illi vero pyppazant circumcursi-
tantes, [et dicentes,] Asinus compluitur*.

Ὀνοτοί. Vituperandi. Reprehensione digni.

Ὀν θανάτους. Asini mortes. In eos, qui ab-
surda narrant.

Ὀν ὠχρῶν. Ob asinum, qui [in offi-
cinam] introspexit. Hoc proverbium dicitur
in eos, quibus ridicule crimina objiciuntur.
Dicunt enim quendam figulum, vel, ut alii,
pupparum fictorem, multas aves in officina
formasse: asinum vero praetereuntem, agaso-
ne negligenter sequente, per fenestram infer-
to capite aves illas evertisse, & vasa, quae
erant in officina, confregisse. Cum igitur do-
minus officinae agasonem in iudicium addu-
ceret; illum ab obviis interrogatum, cujus
Ob asinum, qui [in officinam] introspexit.

Ὀν παρακῶν. Ob asinum in aedes intro-

Aristophanis ad *Equit.* pag. 295. & Hesychium, v. Ὀνοσπύξ.

3 Ὀν παρακῶν. ἐπὶ τῷ ὠχρῷ. Haec omnia totidem penes ver-
bis leguntur etiam apud Zenobium.

Θεῖσαι ἰσὺν ἀνέβησαν. ὁ δὲ δευότης ἔῳ ἰσὺ τῷ ποδὶ
ὄντι δευότι ἐνεχέλευσεν. ἔθεν ἡ παροιμία.

dominus domino affini dicam scripsit: unde

ὄντι πόρρω· ἐπὶ τῷ ἀνιούσαν καὶ μὴ ὄντων λέ-
γειν ἢ παρομμία ὑπὸ τῷ Ἀθηναίων ὥσπερ αἱ τοι-
αῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἀπὸν τίλλειν, Χύτραν ποι-
κίλλειν, εἰς κόπρην θυμιάειν. Ἀείπαρχες δὲ αἱ τὸ
Κρατῖνον ὑποδέσθαι ἐν αἵματι πινὰ χορινὸν πλέκοντα·
ὄνον δὲ τὸ πλερόμενον ἀπεδίδοιτα, οἷον ὑπαικίσθητα.
παρ' ὅσων ἐν ταῖς αἵματι ἀνιούσαι εἰσι, τῷτο ἐπλάσθη.

res apud Inferos vanæ sunt, ideo hoc finxit

"Ὄνι σκιά. καὶ Περί ὄνι σκιάς. Σοφοκλῆς Κηδωνίῳ·
 "Ὁ, πᾶν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνι σκιά. Ἀλ-
 ευσφάνης Δαιδάλῳ·³ Περί τε καὶ ὁ πόλεμος νῦν ὁ-
 μῖν ἐστὶ· ὡς δ' ὄνι σκιάς. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Διδασ-
 χαλίαις καὶ δράματός πινος Φέρει ὁππρῶτον, ⁴ "Ὄνι
 σκιά. οἱ δὲ πρῶτον· Φεγγῆσας τεττο Δημοσθένει, καὶ
 ἄλλοις ἄλλοις ἐπὶ πινος ἐπὶ μεγάλοις αἰτίαις κρι-
 νομένων, ὡς ἔωρα σοφιστῶν τῶν ἀκροαμένων. ὡς καὶ
 χαλῆσας καὶ αὐτὸς μικρὰ πρὸς ἑστῆναι, ἥρῳο διηγε-
 ῖσθαι, ὡς Μέγαρος δὲ ἀπὸν μιμῶσαι ὄνι καὶ ἑλ-
 πος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένη, ἔπειτα σκιάς δ' ὄνι βε-
 ληθῆναι ἀναπαύσασθαι. καὶ παρῆναι καὶ ἔπειτα δένδρον, ἔπ-
 ἄλλο τοιοῦτον ἕδεν. καὶ δὲ ὁππρῶτον καλῶν, Φάσκοντα,
 ὄνι αὐτῷ μεμιμῶσαι μόνον, καὶ μὴ καὶ σκιά. ὡς
 ἀφ' ἑστῆναι αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν ὡς τὴν
 γενέσθαι. ὡς δ' εἰπὼν, ὡς εἶδε τῶν Ἀθηναίων πρὸς
 ἑστῆναι σφόδρα, καὶ ἡδονή, καὶ ποτὶ τῶν τὰ ἐξῆς
 ἀκῆσθαι, ἐπέπληξεν αὐτοῖς, εἰπὼν· "Ὄνι μὴ σκιάς
 ἀκροῶν δέονται καὶ ὡς καὶ ἑστῆναι· ἔπειτα δὲ ἄνθρωπος
 ὡς δ' ἔστιν κινδυνολογία· ὡς δ' ἐλέησιν ἀκῆν. δῆλον
 δὲ ὅτι λεγομένη τῶν ἐχρήσασθαι Δημοσθένους. διόπερ καὶ
 ἐν τοῖς Φιλιπποῖς παρῶν τιμῶν παροιμίαν, Φησί,
 ἀφ' ἑστῆναι τῶν Ἀθηναίων ὡς τῆς ἐν Δελφοῖς
 σκιάς.

ὄντι σκιάς. ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ. Φασὶ γάρ, ὅτι νεανίσκος Ἀθήνην ἐλθὼν εἰς Δελφὸς ὄντι ἐμυδάσας. μεσημέρας ἡμετέρας λαβόντες, γήσας τὸ ὄντι, ὑπὲρ τῆς σκιάς.

Ὅτις. πὸ ὠφελος.

Ὁνωργάτος. ὄνομα κύριον.

Ὁνωρία, ἀδελφὴ Βαλεντινιανῆς ἥτις καὶ αὐτὴ τῷ βασιλικῶν εἶχετο σκλήπερον. Εὐγενίῳ δὲ πινι, ἡ ὀπιμείλειαν τῷ αὐτῆς ἔχοντι περσικῶν, ἥλα ἐς λαθροῖν ἐρχομένη λέχος· καὶ ἐπὶ ταῖς ἀμαρτήματι ἀντιέθη ὡς ἐκεῖνος· ἡ δὲ τῷ βασιλικῶν ἐξηλάθη.

1 Ὅντι πύλαι. ἐπὶ τῇ ἀνῆν.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis in *Ranis*, pag. 220.

Tis eis to Anthropon, h' es on Pous; Vide ibi Scholiastam, apud quem pro *ponny* legitur *pus*, quasi a recto *pus*. Videndum tamen annon potius legendum sit *pus*, a recto *pus*, vellus, lana: uti scriptum video apud Zenobium in Adagio, 'On *pus* Zetes. *Pony* tamen & *pus* reperiio etiam in Vaticana Proverbiorum Appendice, itenique apud Mich. Apostolium.

2 Ἀνηύτως] Sic recte MS. A. itemque Scholiaſtes Ariſtoph. loco laudato. Ante vero inepte legebatur, ἀνεήτων.

3 Πιστ' ἔτι δ' ὅτι.] Fragmentum hoc Aristophanis secundum le-

spicientem. Afino in ædes introspiciente aves territæ telam lacerarunt. Staminis igitur ortum est proverbium.

"Οὐκ ἔστι τι. Asini lanæ. Proverbium hoc ab Atticis dicitur de rebus vanis, & quæ nusquam existunt : ut & illa, Laterem lavare : Utrem vellere : Ollam pingere : Suffire fimum. Aristarchus [proverbium hoc inde ductum esse tradit,] quod Cratinus finxerit quendam apud inferos funiculum plicantem, asinum vero eum, dum neceretur, arrodentem, & quasi detondentem. Quoniam igitur [Aristophanes.]

"Οὐβ οὐα. Afini umbra. Et, De afini umbra, Sophocles in *Cedalionē*. *Quidquid factum fuerit, omnia erunt afini umbra*. Aristophanes *Dædalo*: *Quanam de re nunc bellum geritis? De afini umbra*. Aristoteles etiam in *Didascaliiis* quandam fabulam refert, cujus inscriptio fuerit, *Afini umbra*. Alii vero dicunt, Demosthenem hoc primum dixisse, cum defenderet quendam, qui magnorum criminum accusabatur. Cum enim auditores tumultuantes videret, eosque rogasset, ut auscultarent paululum, narrare cœpit, se Megara abeuntem, conduxisse asinum. Cum autem in itinere magnus ortus esset æstus, se sub afini umbra requiescere voluisse: neque enim arborem, nec aliud hujusmodi quidquam adfuisse: agasonem vero prohibuisse, dicentem, se ipsi asinum tantum, non etiam ejus umbram locasse. Quare longam moram & altercationem ea de re intercessisse. His autem dictis, cum vidisset Athenienses valde attentos [istius rei narratione] delectari, cæteraque audiendi cupidos esse, eos reprehendit, dicens, ipsos de afini quidem umbra narranti libenter auscultare: at de homine, qui de vita periclitaretur, dicentem audire nolle. Constat autem Demosthenem dicto illo usum esse. Nam & in *Philippicis* ad proverbium hoc alludens, ait, Athenienses de umbra Delphica contendere.

¹Οὐκ οὐκ. De afini umbra. Dicitur de re nihili. Ajunt enim adolescentem Athenis Delphos proficiscentem, asinum conduxisse: cumque meridies eum deprehendisset, asinum stitisse, umbramque ejus subiisse.

'Ovaf. Profum.

'Ονωργίτος. Honoratus. Nomen proprium.

Ὁραία. Honoria, soror Valentiniani, quæ & ipsa imperii particeps fuit. Cum vero deprehensum esset, eam clanculum cum Eugenio quodam, rerum suarum procuratore, veritatem habere consuetudinem: ille quidem ob delictum istud interfectus; ipsa vero Regia expulsa est.

ges metri jambici sic legi & distingui potest:

Περὶ τοῦ ὅτι ὁ πόλεμος

Νῦν ἐστὶν ὑμῖν; καὶ οὐκ οὐκ οὐκ.—
 οὐκ οὐκ οὐκ] Sic nimirum inscribatur t

4 ⁴ *Ὁν οὐκ οἶδ' αὖ*] Sic nimirum inscribatur fabula quædam Archip-
pi Comici, cujus mentionem faciunt Scholiastes Aristophanis ad
Vesp. pag. 442. & Zenobius Centur. vi. Adag. xxviii.

5 Πρωτὴν φησὶ γὰρ τὴν Δημεδίωνην, ἀπ[λ.] Confer omnino Zenobium in Adag. Ὑπὲρ οὐκ οὐκ, & Nostrium infra ead. v. itemque Photium in Bibliotheca, Cod. cclxvi. sub finem: qui idem de Demosthene referunt.

6 Διαφύλαξις τῆς Ἀληθείας ἐν τῷ Δελφ.] Confer Harpocratio-
nem v. Περί τῆς ἐν Δελφοῖς χάρις.

'Oyá-

Ὀνώριος. ὄνομα κύριον.

Ὀντα. Ἐάν ὄντων τὰ μὲν ἀγαθὰ εἶναι· τὰ δὲ κακὰ τὰ δὲ, ἐδέτερα. ἀγαθὰ μὲν, ἀρεταί· κακὰ δὲ, τὰ ἐναντία, ἀφροσύνη, ἀδικία, καὶ τὰ λοιπὰ. ἐδέτερα δὲ, ὅσα μὴτε ὠφελεῖ, μὴτε βλάπτει· οἷον ζωὴ, υἱογένεια, ἡδονή, κάλλος, ἰσχύς, πλοῦτος, δόξα, δυνάμει· καὶ τὰ ἐναντία, θάνατος, νόσος, πόνος, αἰσχος, ἀδυνάμει, ἀδωξία, πένια, δυσγένεια, καὶ τὰ ὁμοειδή. μὴ γὰρ εἶναι ἅπαντα ἀγαθὰ, ἀλλ' ἀμείβεσθαι, κατ' εἶδος ἀντιθέτως. ὥς γὰρ ἴδιον θερμὸν τὸ θερμαίνον· ἔπειτα καὶ ἀγαθὸν, τὸ ὠφελεῖν. ὃ μᾶλλον δὲ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ υἱογένεια. ἀλλ' ἐδὲ ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν. εἶναι γὰρ καὶ αἰσχεῖς ἡδοναί. μηδὲν δὲ αἰσχεῖν εἶναι ἀγαθόν.

Ὀντος. ὑπάρχοντος.

Ὀντως. ἀληθῶς.

Ὀνοί. κενθήλιοι.

Ὀνυχίζε. ἀκροβολουῖται. ἔπος Ἀριστοφάνους. ὃν ἢ τῇ συνθείᾳ, ἢ ἐπὶ βλάβῃ πρὶν ἐξαπατηθῆναι. καὶ,

Ἄπονηξί σε τὰ ν' Πρωτεύει σπία.

ἀντὶ τῆς ἀφαιρέσεως. ἀπὸ μεταφορῆς τῆς ὀνυχίζουσαν. ἀφαιρέσεως γὰρ, Φησί, τίς σπίασιν. ἀπὸ νυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν, ἢ ὀνυχίσαι.

Ὀνύχιος. εἶδος λίθου. καὶ ὀνυχίτης.

Ὀξεί. δοτικῇ. ἢ διττῇ, τὸ ὄξος. καὶ ὀξειδίον. τὸ ὄξος καὶ ἀλίβας λέγεται. ἀπὸ τῆς μὴ λείβεσθαι· ὅτι νεκρωμένος οἶνός ἐστι. καὶ ἀλίβας, ὁ νεκρός.

Ὀξεία. ἡ λόγχη. καὶ παροιμία. Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῇ ἀφικνουμένῳ.

Ὀξίνω. Ἄριστοφάνους. Ἐμαχόμεθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνω πεπωκότες.

Ὀξίς. Ἀριστοφάνους ἐν Πλάτῳ

Ὀξίς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα

Χαλκῇ γέροντι.

Ἔστι δὲ ἀγγεῖον ὄξος δεκτικόν. ἢ ὁ λοπάδος εἶδος, εἰς ὃν λήγον.

Ὀξος. ἐφ' ἧτον, τὸ ἀπὸ φοινίκων.

Ὀξωνος.

Ὀξὺ. καὶ βαρὺ ἐκλήθησαν καὶ μεταφορᾷ ἐπὶ τῇ ἀκυστικῇ. ὃν ὄγκοις γὰρ εἰσι τὸ, τε ὄξυ, καὶ τὸ βαρὺ. ὄξυ γὰρ λέγεται ἐπὶ τῇ ἀφῇ, τὸ ταχέως ἐνεργεῖν· οἷον,

Ὀνώριος. Honorius. Nomen proprium.

Ὀντα. Ea, quæ sunt. Eorum, quæ sunt, alia bona esse [ajunt Stoici;] alia, mala; alia, neutra. Bona quidem esse virtutes. Mala vero his contraria, ut imprudentia, injustitia, & cætera. Neutra vero, quæ neque profunt, neque obsunt; ut vita, sanitas, voluptas, pulchritudo, robur, divitiæ, gloria, nobilitas: & hisce contraria, mors, morbus, labor, turpitudine, infirmitas, ignominia, paupertas, ignobilitas, & similia. Hæc enim non sunt bona sed indifferentia, secundum speciem producta. Ut enim caloris proprium est calefacere: sic etiam boni, prodesse. Divitiæ vero & sanitas non magis profunt, quam obsunt. Sed ne voluptas quidem bonum est. Nam & turpes sunt voluptates. Nihil vero turpe bonum est.

Ὀντος. Existentis. Ejus, quod est.

Ὀντως. Vere. Revera.

Ὀνοί. κενθήλιοι. Asini magni.

Ὀνυχίζε. Ad unguem exigit. Exacte subtiliterque expendit. Sic Aristophanes. Communiter vero significat, fraudari. [Et ἀπονηξίω, aufero, adimo.] *Adimam tibi victum, quo in Prytaneo frueris.* Ducta est translatio ab illis, quorum ungues præciduntur. Ἀπονηξίω autem potius dicitur, quam ὀνυχίσω.

Ὀνύχιος, καὶ ὀνυχίτης. Onychius, & onychites. Lapilli genus.

Ὀξεί. Dativus. Aceto. Casus rectus est, ὄξος. Et ὀξειδίον, acetulum. Acetum etiam ἀλίβας dicitur: ab α privativo, & λείβεσθαι, libari: quod scilicet non libetur. Est enim quasi mortuum vinum. Et ἀλίβας dicitur mortuus.

Ὀξεία. Acuta. Epithetum hastæ. Et pro-verbium: *Per aciem [hastæ] currere.* Dicitur de illis, qui in periculo versantur.

Ὀξίνω. Acidum. Acrem. Aristophanes: *Pugnabamus cum illis, ira acri hausta.*

Ὀξίς. Acetabulum. Aristophanes in *Pluto*: *Acetabulum autem omne, & patella, & olla, ærea facta sunt.* Est autem ὄξίς vas acetarium, sive, aceto recipiendo destinatum: Vel, genus vasis in acutum desinens.

Ὀξος ἐφ' ἧτ. Acetum ex palmulis excoctum.

Ὀξωνος. Oxonis. [Per ο scribitur in syllaba media. Nomen proprium.]

Ὀξὺ καὶ βαρὺ ἐκλ. Acutum & Grave per metaphoram de auditu dicuntur. In magnitudinibus enim sunt & acutum & grave. Nam in tactu dicitur acutum id, quod celeriter a-

1 Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἀγαθὰ.] Hæc omnia sunt verba Laertii in *Zenone Cist.* lib. vii. num. cii.

2 Ὀνοί κενθήλιοι.] Vide Scholiastam Aristoph. ad *Vespas.* pag. 441.

3 Ὀνυχίζω. ἀκροβόλω.] Confer Nostrium supra v. Ἐξονυχίζω.

4 Τὸ ἐπὶ βλάβῃ πρὶν ἐξαπατῆσθαι.] Artemidorus *Onirocr.* lib. i. cap. xxi. καὶ γὰρ τὸ ὀνυχίζω φησὶν. τὸ ἐπὶ βλάβῃ πρὶν ἐξαπατηθῆναι. Huc Suidam respexit manifestum est.

5 Ἀπονηξίω σε τὰ ν' Πρ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. *Egrii.* pag. 330. (229. Ed. Bas. P.)

6 Ὀνύχιος.] Sic rectius MS. A. quam priores Edit. quæ habent, ὀνύχιος.

7 Τὸ ὄξος καὶ ἀλ.] Confer Nostrium supra v. Ἀλίβας.

8 Ἀριστοφάνους *Vespi.* pag. 508. (350. Ed. Bas. P.)

9 Ἡ λοπάδος εἶδος.] Scribe, ut apud Scholiastam Aristophanis: Λοπάδος δὲ, εἶδος ἀφῆς πρὶν εἰς ὄξυ λήγον.

10 Ὀξος ἐφ' ἧτον, τὸ ἀπὸ φοιν.] Xenophon *Ἀναβάσ.* lib. ii. pag. 279. Ἐν τῇ δὲ στίχῃ πολλὰ, καὶ οἷος φοινίκων, καὶ ὄξος ἐφ' ἧτον ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Hinc Suidæ verba deprompta esse apparet. Male autem Alciatus in leg. 2. Cod. *Quia res vendi non possunt*, locum hunc Suidæ interpretatur, sic inquit: *Apud Phœnices autem tingeatur pretiosissima purpura, quorum tineturam Suidas appellavit Oxum: Ὀξος ἐφ' ἧτον ἀπὸ φοινίκων.* Duplex error. Nam ὄξος hic non significat tineturam purpuræ, sed acetum: & φοινίκων non notat Phœnices, sed palmulas, sive fructum palmæ. Confer Brodæum *Miscellan.* lib. vi. cap. xiv.

11 Ὀξὺ καὶ βαρὺ ἐκλήθησαν καὶ μεταφορᾷ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Joannis Philoponi in lib. ii. *Aristot. de Anima*, L. vii. a. b. ut Pearsonius observaverat.

τὸ μαχρίον ὅξυ, ὅτι ἄχέως κεντῇ, ἀμβλὺ δὲ, τὸ βραδέως ἐνεργεῖν, καὶ οἷον ἔκκενται, ἀλλ' ὠθεῖν ὡς τὸ ὑπερον. ὅσα μὲν γὰρ ὑπερτίθεται εἰς τὸ κεντῆν ποιῆσαι βελόμεθα, ὅξυγὰν αὐτὰ πεισμένη ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθεῖν, ἀμβλυγὰν. ἕως ἐν καὶ ἐπὶ τῇ ψόφῳ, ὅξυν μὲν λέγουμεν, τὸ ἄχέως παρὰ γινόμενον ἐπὶ τῇ αἰσθησιν, καὶ ταχέως ἀπὸ παυόμενον βραγὺν δὲ, τὸ ἀνάλογον τῷ ἀμβλεῖ, τὸ βραδέως παρὰ γινόμενον ἐπὶ τῇ αἰσθησιν, καὶ μὴ ἄχέως ἀπὸ παυόμενον. ὥσπερ αἱ τε ἀμύμη μᾶλλον νηλεῖς, οἷον ἡ νεότης, τὴν ἐπὶ ἑλαττον τεταμένην, οἷον δὲ ὑπάτης, τὰς φθόγους ὁξύτερας ἀποδιδόναι. ἡ γὰρ νεότης τῇ ἄλλων μᾶλλον ἐν τῷ κρείσσῳ ἀφ' οὗ τὴν ταύσιν ἄχέως πλήττειται τὸ ἄερα, ὅξυνται ποιεῖ τὴν φθόγον. καὶ ἐν ὁλίῳ μὲν χρόνῳ ἐποίησε τῷ ἐπὶ πολὺν δὲ ἐφύλαξε. τὸ δὲ ὅξυν καὶ τὸ ἀμβλὺ ἐν διαφόροις γένεσιν εἴσι, καὶ ὅχι ὑπὸ ἀλλήλοις, ἐν φωνῇ, ἐν χυμῷ, ἐν μαχρίῳ.

Ὁξυδαφον. τὸ δεχόμενον τὸ ὅξος. μεῖζον δὲ τὸ τρυβλίον τῷ ὅξυδαφῳ. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν.

Ὁξυδαφον εἰς τευτενὶ πρὸς δὲ λαδῶν, ἡ τρυβλίον. † Φασὶ Διοκλέα τὸν Ἀθηνῶν διγρεῖν τιτὸν εἰς τοῖς ὅξυδαφοῖς ἀρμονίαν, ὁτρακίνοις ἀγγείοις ἄπερ ἔκρυεν ἐν ξυλυφίῳ.

Ὁξυσελής. ὁξέως βάλλον. ἡ ὅξυν βέλος ἔχον.

Ὁξυδερκία. ὁξυδερκία δέ.

Ὁξυθύμια. ὅσα κατὰ αἰσθησιν ταῖς οἰκίας Ἀθηνῶν οὐκ ἔστιν ἔξω εἶχον ἐν ταῖς τελεαῖς πιδναί, ταῦτα ὁξυθύμια ἐλέγχο.

Ὁξυθύμια. Ὁξυθύμια ἐν τῷ χεῖρ Δημάδου Φησί. Περὶ δὲ πολλὰ ἀνὰ διχόμοτον ἐν τοῖς ὁξυθυμίοις ἡ εἰρήνη ταυτεῖ, ἡ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ἔνοι μὲν, ὡν ἐπὶ καὶ Ἀεῖταρχος, ὁξυθύμια λέγουσιν Φησί τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί πνεις. ἀπὸ τῆς ὁξέως τῷ θυμῷ χρεῖται. ταῦτα δὲ ἐκκόπτοντες ἐξορίζοι, καὶ καίνοσι. Δίδυμος δὲ Φησιν, ὁξυθύμια τὰ κατὰ ἄρματα λέγουσιν καὶ ἀπλόμενα. ταῦτα γὰρ ἀπὸ φέρεται εἰς ταῖς πιδναῖς, ὅταν ταῖς οἰκίας κατὰ αἰσθησιν.

Ὁξυβολῶ. τὸ ἄχέως ἀκῶ.

Ὁξυλος. ὄνομα κύριον.

Ὁξύνω. παροξύνω. καὶ ὁξυνῶ, ὁξυνεῖς.

Ὁξυωπέτερον. ὁξύτερον βλέπων.

Ὁξυωπεῖν. ὁξέως βλέπειν. τὸ θέμα, ὁξυωπεῖ.

Ὁξυπαθῶς. λίαν ἀειπαθῶς. Ὁξυπαθῶς εἶχον ἐπὶ τοῖς ἐναγχοῖς ὑπὸ Χοσροῦ παρὰ τὴν πηλὸν αὐτοῖς.

Ὁξυγεγμία. Ἡ δὲ ἀειπάτης ἐποιεῖτο συχνὴς, ὁξυγεγμῖαν ἀποσπομένη. Ὁξυγεγμία δὲ λέγει, ὅταν ἡ τροφή ἐποξίσῃ.

1 Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν] Pag. 558. (382. Ed. Baf. P.)

2 Φασὶ Διοκλέα τὸν Ἀθηνῶν.] Confer Nostrium supra v. Διοκλῆς, ubi eadem leguntur. Vide etiam Casaub. ad Athen. lib. v. cap. 14.

3 Ὁξυσελής] Scholiasta Homeri ad Iliad. Δ. v. 126. Ὁξυσελής. ἡτοι, ὁ παχέως βάλλον. ἡ δὲ παχέως βαλλόμενος. ἡ γὰρ, βέλῳ ἐξείαν ἔχον ἀκμήν.

4 Ὁξυθύμια. Ἰσχυρὸς ἐν τ.] Ex Harpocrate. Confer etiam

git: ut gladiolus acutus, quia cito secat. Obtusum vero, quod tarde agit, nec secat, sed trudit; ut pistillum. Quaecunque enim instrumenta ad pungendum idonea facere volumus, ea acuta facimus: quæ vero ad trudendum, obtusa. Sic igitur in sonis quoque, acutum dicimus illum, qui cito ad sensum auditus pervenit, & cito desinit: *gravem* vero, (qui respondet obtuso) eum, qui tarde ad aures pervenit, nec cito desinit. Ut fides magis intentæ, qualis est nete, iis, quæ minus intentæ sunt, ut hypate, sonos acutiores edunt. Nete enim, cum pulsatur, propter [summam] intentionem aerem aliis celerius feriens, acutissimum sonum edit. Et brevi quidem tempore hoc facit, nec diu sonum retinet. Acutum autem & Obtusum in diversis, nec subalternis generibus versantur; ut in voce, sapore, gladio.

Ὁξυδαφον. Acetabulum. Sive, vasculum, in quod acetum inditur. Tryblum vero majus est acetabulo. Aristophanes *Avibus*: *Acetabulum hinc sumptum appone, vel tryblum.* † Ajunt Dioclem Atheniensem invenisse harmoniam ope acetabulorum fictilium, quæ bacillo pulsabat.

Ὁξυσελής. Celeriter feriens. Vel, acutam cuspidem habens.

Ὁξυδερκία. Visus acutus [Scribitur per ei.] At ὁξυδερκία, [quod idem significat, per i.]

Ὁξυθύμια. Quaecunque ædium purgamenta noctu Athenienses in triviis ponere solebant, ea vocabantur ὁξυθύμια.

Ὁξυθύμια. Oxythymia. Hyperides in oratione contra Demadem dicit: *Cujus statua multo rectius in oxythymiis collocetur, quam in templis nostris.* Nonnulli, inter quos est & Aristarchus, dicunt, ὁξυθύμια vocari ligna, e quibus aliqui suspenduntur: ab ὁξέως, celeriter, & θυμός, animus. Ea autem ligna excisa exterminabant & comburebant. Didymus vero ait, ὁξυθύμια vocari purgamenta & sordes. Ea enim in trivis absportari, cum ædes purgantur.

Ὁξυβολῶ. Celeriter audio.

Ὁξυλος. Oxylus. Nomen proprium.

Ὁξύνω. Acuo. Exacuo. Incito. Instigo. Et [Futurum,] ὁξυνῶ, εἰς.

Ὁξυωπέτερον. Acutius cernens.

Ὁξυωπεῖν. Acute cernere. Thema est, ὁξυωπεῖ.

Ὁξυπαθῶς. Gravi animi dolore. Graviter. *Romani autem graviter admodum ferebant, quod nuper arte & dolo a Chosroe superati fuissent.*

Ὁξυγεγμία. Acidus ructus. Cruditas. *Illa vero frequenter deambulabat, cruditatem causata.* Ὁξυγεγμία enim dicitur, cum cibus [in stomacho propter cruditatem] coacescit.

Hesychium, apud quem pro ἀποξίφουσι legere malim ἀποξίφουσι.

5 Ὁξυλῶ.] De eo vide Athenæum lib. 111. pag. 78.

6 Οἱ δὲ ῥωμαῖοι ὁξυν.] Locus hic sumptus est ex Theophyl. Simocattæ lib. v. cap. x.

7 Ἡ δὲ ἀειπαθῶς.] Hæc sunt verba Procopii *Hist. Arc.* cap. 14. ubi de Antonina Bellisarii uxore verba fiunt.

8 Ὁξυγεγμία.] Confer Nostrium supra v. Κορυμνογεγμία.

γένηται, ἐν βιβλίοις τέσσαρσι. Ἰξθυίῃ βιβλία β'. ἀναγνωσθέντων δὲ τῶν ποιημάτων αὐτῶ ἐπὶ τῷ Αὐτοκράτορι, ἐδώκεν αὐτῷ πρὸς ἕνα σίχον ἐν μέτρῳ σατῆρα λευκῶν, ἥντιν νόμισμα. ὡς λαβὼν αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι νόμισμα ἑκατάδας β'.

donavit: ita ut pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet.

Ὀπιμα. Ὁ δὲ Κόστος ἡ βασιλέα Γάλλον ὀπιμαίνας, τὰ σκῦλα τῶ Διὶ ὀπιμα ἀνέθηκε. Ρωμαϊκὴ ἡ λέξις.

Ὀπιπλόω. περισκοπῶ.

Ὀπισ. ἡ ὀπίστροφῃ.

Ὀπισθοδρόμων. ὁ πάλιν ὀπισθοδρόμων, ὁ πάλιν ὀπισθοδρόμων, ὁ πάλιν ὀπισθοδρόμων.

Ὀπισθοδρόμος. μέρος π δ' Ἀκροπόλεως τῆς Ἀθηνῶν, ἐνθα ἡ τοῦ Ἀμεινίου, ὀπισθεν δὲ τῆς Ἀθηνῶν ναῦς ἐν ᾗ ἀπεπύθη τοῦ χρέμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Σωκράτους Ἀνέφρων δὲ πρὸς τὴν πρὸς τὸν ὀπισθοδρόμον.

Ὀπισθόπυς δίχη. ἡ μετ' ἡμέραν ἀκολουθεῖσα τοῖς ἀδικήμασιν.

Ὀπίσω. ὀπισθεν.

Ὀπίσθεν. τελευταίον.

Ὀπίτης. ὄνομα κύριον.

Ὀπλα Φωτός. ὁ Ἀπόστολος. αἱ τῶν ἀρετῶν ἐργασίαι.

Ὀπλαί. αἱ πυξίδες. τῶν ἵππων οἱ ὄνυχες.

Ὀπλή. ὁ κυκλοειδὲς πῦς τῶν κτηνῶν, οἷον βοῶν, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων μικρὰς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπίσθιοις. κυκλῶς δὲ ἐπὶ ἵππων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ τῇ χοίρῳ ὀπλῶν εἰρηκε. καὶ Σιμωνίδης.

Ὀπλὰς ἐκίνει δὴ ὀπλῶν ποδῶν.

καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ βοῶν ὀπλὰς. καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ ἵππων. Νύκτορες γὰρ ὀπλῶν.

Ὀπλιτής. ὁ ἐν τῷ ὀπλῳ. Πάντα τὰ ὀπλιτὴν κόσμον ὀπλιτὴς.

Ὀπλίται, πελταταί, ψιλοὶ, τῶν πεζικῶν εἰς καὶ μάχην δυνάμεως. ἔχουσι δὲ ἀσπίδας. Ὀπλίται μὲν λέγονται οἱ βαρυτάτη ὀπλίσι κεκρημένοι, καὶ τῇ Μακεδονικῇ ὁπλῳ, ἀσπίσι περὶ φέρειν, καὶ δόρασι περιεμικτεμένοι. Ψιλοὶ δὲ οἱ κρηνοτάτην κέχρηται, τόξῳ, καὶ ἀκοντίῳ, καὶ λίθοις ἐκ σφαιδίνης, ἢ ἐκ χαλκοῦ. οἱ δὲ πελταταί, μέση πρὸς κέχρηται σκῶν. ἢ τε γὰρ πέλτη μικρὰ πρὸς ἐπὶ ἀσπίδι, καὶ κῆρυξ καὶ τὰ δό-

1 Ἰξθυίῃ. Hoc poema injuria temporis intercidit. De eo autem notanda sunt verba Gesneri in Bibliotheca Universali. v. Oppianus, ubi sic inquit: Quod poema (Ixeutica) Franciscus Asulanus Venetiis mihi asseruit adhuc apud se exstare; sed nullo modo efficere potui, ut ostenderet: & alii quidam affirmabant, vanam esse mendacem esse hanc ejus jactationem. Quamvis autem ipsa Ixeutica Oppiani perierint, vel saltem periisse credantur, vetera tamen in poema istud Scholia Eutecii Sophistae MStae adhuc exstant in Bibliotheca Vindobonensi, ut testatur Lambecius in Comment. de Bibliotheca Caesar. lib. II. cap. VII. pag. 594.

2 Νόμισμα. Scribe, νομισμάτα.

Haliutica, five poema de Piscatione, libris v. Cynegetica, five poema de Venatione, libris IV. Ixeutica, five poema de Aucupio, libris II. Cum autem poemata ejus apud Imperatorem lecta fuissent, is pro singulis versibus aureum staterem, five nomisma, ipsi

donavit: ita ut pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet.

Ὀπιπλόω. Circumspicio. Oculis lustro.

Ὀπισ. Cura. Respectus.

Ὀπισθοδρόμων. Retrogradus. Est epithetum cancri. [In Epigrammate:] Retrogradum, ceruice carentem, octipedem, & natatorem [cancrum.]

Ὀπισθοδρόμος. Opisthodomus. Pars quaedam Arcis Atheniensium, ubi erat ararium, pone aedem Minervae: ubi pecunia publica recondebatur. Demosthenes in oratione περὶ Σωκράτους: Quidam nuper ararium aperuerunt.

Ὀπισθόπυς δίχη. Poena malos a tergo insequens. Vel, Poena, quae delicta post tempus aliquod sequitur.

Ὀπίσω. Retro. A tergo. Pone. Post.

Ὀπίσθεν. Ultimum. Postremum.

Ὀπίτης. Opites. Nomen proprium.

Ὀπλα Φωτός. Arma lucis. Sic Apostolus vocat virtutum opera.

Ὀπλαί. Pyxides. Ungulae. Equorum ungues.

Ὀπλή. Ungula, five rotundus pes jumentorum, ut boum, ovium, & reliquorum animalium, parvos ungues habentium in posterioribus pedibus. Proprie vero ὀπλή dicitur de equis. Aristophanes tamen ὀπλήν de porcis dixit. Et Simonides: Ungulas movebat posteriorum pedum. Et Hesiodus de bobus ὀπλὰς dixit. Contra vero de equis [ὀπλὰς: quae sunt proprie ungulae bifurcae, ut boum, cervorum, &c. Ait enim:] Pulsantes ungulis.

Ὀπλιτής. Ad armaturam pertinens. Ex armis constans. Illum, qui omnia, quibus instructus erat, arma amisit.

Ὀπλίται, πελτα. Hoplitae, Peltati, & Velites, sunt genera militum pedestrium: quae inter se differunt. Hoplitae enim dicuntur milites, qui graviore armatura utuntur, scutis nempe rotundis, & hastis longioribus, more Macedonico. Velites vero, qui leviori utuntur, ut arcu, jaculo, & lapidibus, quos vel funda, vel manu jaculantur. Peltati denique, qui media fere armatura utuntur. Nam pelta

3 Ὀπισθοδρόμων, τριχ. Est pars Epigrammatis in cancrum, quod integrum exstat Anthol. lib. VI. cap. III. & sic habet:

Τριχόσκιδον, δίχρον, ἄμυδρότατον,
Ὀπισθοδρόμον, ἀτρεχέστατον, ὀκλίπτον,
Νηκτίον τ' ἐνυμνίου, ὀρακρόχρον,
Τὸ Πανὶ τ' ἀνέχοντι ὀρμητοῦ.
Ἀγρὸς ἀπὸ τοῦ ἀνέχοντι Κωπύσας.

Hinc Suidam emendabis.

4 Ὀπισθόδρομος. μέγας τ. Ex Harpocrate. Confer Meurf. in Ceteria, cap. XXVI.

5 Ὀ Ἀπόστολος. Ad Rom. XII. 12.

εἶτα πολὺ τ' ὀπλιτῶν λειπόμηναι. εἰπὶ δ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος
ματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραὶ. καὶ Ἀριστοφάνης. Τὸν
θυμὸν κατὰ τὴν φύσιν τῆς ὀργῆς ὥσπερ ὀπλίτης.
οἷον, ὅπλα μὴ ἔχων, θυμὸς πολέμῳ μόνον.
inclinato, ut gravis armaturæ miles. Id est,

Ὀπλιτεύων. ὀπλίτῃσιν.

Ὀπλίτης. ὡς μὴ ἐρέσων τῶν λαμβάνειν τῶν
Θηκυδίδου. ὁ δ' αὐτῆς, ὡς κοινῶς τ' εἰρεσίας τῶν
λαμβάνειν.]

Ὀπλοτέρος. κατ' ἄμφω πείθει παρ' Ὀμήρῳ καὶ
συγκριτικῶς καὶ ἀπλελυμῶς. ² Χαρίτων δ' ὀπλο-
τεράων ἐπειδὴ δύο γενεαὶ Χαρίτων ὑποτίθειται Ὀ-
μήρου, ἀρεστέτερον καὶ νεώτερον. διὸ συγκριτικῶς λέ-
γεται, ὀπλοτεράων.

Ὀπός. τὸ τ' ἔνδρον δάκρυον καὶ τὸ δ' ἀλάλαγμα
ἢ γάλακτος.

³ Προκειτός ἐστι Φίλιππος τε, ἢ ῥυτίς, ἢ ὀπός ἢ ὅσος
Πάσις.

Ὀπός. καὶ, δι' αἰφνιδίᾳ ὀπός. τῆς τινος, αἰφνιδια-
τικῆς.

Ὀπίσθην πλείστην. Στρατιὰν ἐκπέμπειν ὀπίσθην
πλείστην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀν' οἷός τε ἰαί.

Ὀπόσον. καὶ ὀποσονῆν, ἐπὶ ῥῆμα. ὅπως ἂν δέ.

Ὀπότερος. ὀπίσθιος. ⁴ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ὀπό-
τερος τινὶ γνώμῃ ἔχει πρὸς ἐμπέδους. τῆς τινος, πῶς
ἀφελόγεται καὶ ἀφνοῖται πρὸς τῆς ἐμπέδων. ἐμ-
πίδες δ', ἐς ἡμεῖς κῶναπας χαλῶμεν.

Ὀποτέρεωθεν. ἀπὸ πῶς μέγας.

Ὀπὺς αἱ ἐλαφοὶ τὰ κέρατα ἀπβάλλουσιν. τῆς
ἐστίν, ἐν δυσβάτοις καὶ βραχέσι τόποις. Φασὶ γὰρ τὰς
ἐλάφους παρὰ τὰς ἐλάφους τὰ κέρατα ἀπβάλλειν πρὸς
θάμνους. ὅθεν ἐπὶ τῆς ἐργασίας τὰς ἀφελόγεται ποιη-
μένων ἐργῶν τ' παρομοίαν.

Ὀπένπιος. ὅπως ἐσχοφαντεῖτο ὡς πονηρός, καὶ μο-
νόφθαλμος. ⁵ Ἀριστοφάνης.

— Ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπένπιος

οὐκ ἀν' ὀπίσθην ἐπὶ τῶν ἁλάντων χρυσίον.

Λέγει ἂν, ὅτι οὐκ ἀν' ὀπίσθην τυφλός. τὸς ἂν τυφ-
λὸς ἦτο Φασί.

Ὀπῶπα. ἐπεσπάρμην.

Ὀπῶπι. ἢ πρὸς ὅψιν.

Ὀπῶρα. καὶ ὀπωρέμων. Τὸς βασιλικὰς τῶν ἀδελ-
φῶν ἐξέτεμεν, οἱ δὲ πλεοὶ ὀπωρέμων δένδρων ἦσαν.

Ὀπωρινός.

Ὀπωροφυλάκιον. τὸ τὰς ὀπωρέων φυλάττειν.

¹ Τὸν θυμὸν κατ' ἄμφω. Hoc fragmentum corruptum est, vel inter-
polatum: quod ubi apud Aristophanem exister, nunc non succur-
rit.

² Χαρίτων δ' ὀπλο. Homerus II. ε. v. 267.

³ Προκειτός ἐστι Φίλ. Locus est corruptus, qui rectius sic scri-
betur,

Προκειτός ἐστι Φίλινος ἢ ῥυτίς, ἢ ὀπός ἢ ὅσος.

Tom. II.

est scutum quoddam parvum & leve: & ha-
sta, [quibus ipsi utuntur,] sunt longe brevi-
ores hastis militum graviter armatorum. Co-
piarum etiam equestrium tres sunt differen-
tia. Et Aristophanes: *Iram depone, corpore*

remigando, ut gravis armaturæ miles. Id est,

Ὀπλιτεύων. Gravis armaturæ militem esse.

Ὀπλίτης. Sic apud Thucydidem dicitur,
qui [pugnandi] non [vero] remigandi gratia
assumitur. [Significat enim militem graviter
armatum.] At αὐτῆς, i. e. nauta, ut socius
remigationis adsciscitur.

Ὀπλοτέρος. Junior. Duobus modis hoc no-
men ponitur apud Homerum: & compara-
tive, & absolute. Dixit vero, Χαρίτων ὀπλο-
τεράων, i. e. *Gratiarum juniorum*: quod duas
Gratiarum generationes statuatur, seniore, &
juniore. Hinc comparative dicit, ὀπλοτε-
ράων, i. e. Juniorum.

Ὀπός. Lacryma arborum. Gutta lactis.
Succus. [In Epigrammate:] *Vel Philinnæ*
ruga præferenda est succo florentis aliarum æ-
tatis.

Ὀπός. Vocis. Ut, *Per vocem repentinam.*
Id est, afflatu divino editam.

Ὀπόσθην πλείστην. Quantam maximam. *Ex-*
ercitum emittere, quantum maximum pro præ-
senti rerum copia posset.

Ὀπόσον. Quantum. Et ὀποσονῆν, quantum-
cunque. Adverbium. [Per ὀ scribuntur.] Ὀ-
πῶσθην vero, quomodocunque, [per ω.]

Ὀπότερος. Uter. Qualis. Aristophanes *Nu-*
bibus: *Quæ ejus est sententia de culice?* Vel,
Quomodo ratiocinatur de culicibus, & quid
de iis sentit? Ἐμπέδες autem sunt culices, quos
nos vocamus κῶναπας.

Ὀποτέρεωθεν. Ab utra parte. Unde.

Ὀπὺς αἱ ἐλάφοι τὰ κέρατα ἀπβάλλουσιν. Id
est, in locis inaccessis & præruptis. Ajunt e-
nim cervos cornua ad frutices atterere, & ea
sic abjicere. Unde proverbium hoc dicitur
in eos, qui magna cum molestia in aliquo
loco commorantur.

Ὀπένπιος. Opuntius. Hic ut improbus
& luscus perstringebatur. Aristophanes:
At ego Opuntius esse nolim pro talento auri.
Sensus est, Nolim esse cæcus. Cæcos enim
sic appellabant.

Ὀπῶπα. Vidi. Conspexi.

Ὀπῶπι. Visus. Aspectus. Conspicuum.

Ὀπῶρα. Fructus arborei. Poma. Et ὀπω-
ρέμων, fructiferorum. *Regios hortos excidit,*
qui arboribus fructiferis consiti erant.

Ὀπωρινός. Autumnalis.

Ὀπωροφυλάκιον. Locus, in quo poma repo-
nuntur.

Hanc lectionem in versione secutus sum.

⁴ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Pag. 132. (68. Ed. Bas. P.) unde Sui-
dam supplebis.

⁵ Ὀπὺς αἱ ἐλάφοι τὰ κέρατα. Hæc ex Zenobio sumpta sunt: quæ
vide Centur. V. 52.

⁶ Ἀριστοφάνης. *Avibus*, pag. 548. (374. Ed. Bas. P.) Vide ibi
Scholiastam, apud quem pro πονηρός legitur ἀνηρόδης.

Ὁπωράνης. ὁ τὰς ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων.
Μῆλον τις διὼν ἤρπασε. τὸ δὲ ὀπωράνῳ τῷ ἀργυρίῳ
ἐνεχὰ ἀντιλαμβανόμενον αὐτῷ ἔχεσθαι.

Ὁπῶς. καὶ ὀπωσῶν. Δαβίδ. Ὁπῶς ἀνδραγαθῆς
ἐν τοῖς λόγοις σου. Οὐκ ἔστιν αὐτίκας δηλωτικόν, ἀλλ'
ἐκδασέως. καὶ ὀπωσιῶν. Τὸ δὲ γὰρ Λακεδαιμόνιος φράτευμα
στασιάζον ἀπὸ τῶν Λακεδαιμόνιων ὁ Πομπήσιος, ὅθεν ὀπωσιῶν
στασιάζοντες ἔρχον.

Ὁπλιεῖον. τὸ μαγειρεῖον.

Ὁπλιῖα. ἡ ἀπόβλεψις.

Ὁπλήρας. χαλασκόπης.

Καὶ μοι πῶς αὐτὸν ὀπλήρῳ εἰσδὼν μῖνος
Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
Φράζει τε, καὶ δάλλωσες

Σοφοκλῆς.

Ὁπλῶντες. καὶ ἐφῶντες. καὶ ὀπλόμενα. ὀπλῶντες ἔν,
ἐν τῷ ἀρχολογεῖσθαι καὶ ἀειπεῖν τιμὴν τῷ κρείων ὀπ-
τησιν. ἐφῶντες δὲ, ἐξ ὧ καὶ ἐφθόν. καὶ ἐφονίης δὲ, ταυτὸν.
ψῶντες δὲ, ἀσπυγίζοντες. ἐστὶ καὶ ψάω, ψάω, τὸ ψηκ-
ζω. καὶ ἐξ αὐτῆς γίνεσθαι ψηκζον.
ψῶ, [verbum, significans,] rado, stringo. Unde ψηκτρων, strigilis.

Ὁποι. ὅπως. Ἀπαγγέλλειν καλῶσας, ὅποι ποτὶ
τῷ γῆς Χοσρόω καὶ Καβάδω ἀπὸ Περσῶν εἶη.

Ὁποῖος. ποδαπός.

Ὁποιοῖ. ἀντὶ τῆς, ὅπως ποτὶ.

Ὁρεα δὴ καὶ σκόπει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Λεπ-
τίνου. ἀντὶ τῆς, βλέπει τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Ὁρεαίς. θεαίς.

Ὁρεάμυς. ἐν ὧ ἐπίγερμα.

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα περὶ τὴν ὀρεάμυς, ὁρεάμυς,
φυλλάδος δὲ χλοάουσα πᾶσαν ἔδειξε χάριν.

Ὁρεάριον. Ῥωμαϊκῶς καλεῖται.

Ὁρεασις. γῶσις. καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Θεὸν ὁδεῖς ἐώ-
ρακε πᾶσι. ἀντὶ τῆς, ἔγνω τῶν ὁρεάτων.

Ὁρεῖτε. ἀντὶ τῆς ἐνθυμεῖσθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ
περὶ τῶν ὁρεάτων.

Ὁρέπιος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ὁρέπιος λεωδε-
μόνος ἦν τὰ σκέλη, ὑπατείαις τε οὐκ ἔτυχεν, ἔτε ἐν
πολέμῳ, ἔτε ἐν εἰρήνῃ, ἀφ' οὗ τὴν ἀχρησίαν τῆς
ποδῶν.

Ὁρεπὸν, καὶ ἀόρεπον. Ὁρεπὸν τὸ, τε χρῶμα,
καὶ ὁ λόγος μὲν ὅτιν ἐπὶ, ἀνάνυμον δὲ τυγχάνει ὅν. τοι-
αῦτα δὲ ὅτι, ὁ πυρολαμπίδης, κεφαλὰ καὶ ἰχθύων, λε-

1 Μῆλον τις δ.] Hæc sunt verba Demosthenis in oratione de Co-
rona, ut Portus monuit.

2 Ἀπ' ἀποστάσεως.] Has duas voces ex MS. Paris. A. revocavi, quæ
in prioribus Edit. desiderantur.

3 Τὸ γὰρ Λακεδαιμόνιος φ.] Confer Nost. supra v. Ἀνὴρ ἀνδρῶν, ubi
eadem leguntur.

4 Καὶ μοι πῶς αὐτὸν ὀπλήρῳ.] Tres hi Senarii leguntur apud Sopho-
clem *Ajace*, pag. 3. ut Portus observaverat.

5 Ἀπαγγέλλειν καλῶσας.] Hæc sunt verba Procopii, lib. 11. *de Bello*
Perf. cap. v.

6 Ἐν ἑπιγέρματι.] Anthol. lib. vii. pag. 603. (464. Ed. Henr.
Steph. P.)

Ὁπωράνης. Qui poma fructusque emit &
vendit. *Pomum quidam præteriens rapuit. Po-*
morum autem venditor pecuniæ causa illum com-
prehendit, firmiterque retinuit.

Ὁπῶς. Ut. Et ὀπωσῶν, quomodocunque.
David: *Ut justificeris in sermonibus tuis.* [Τὸ
ὀπῶς] non est particula significans causam,
sed eventum. Et ὀπωσιῶν, quomodocunque,
qualitercunque. *Pompejus enim, cum Luculli*
exercitum antea semper seditiosum accepisset,
eum ab omni prorsus seditione continuit.

Ὁπλιεῖον. Culina. Locus, in quo carnes
assantur.

Ὁπλιῖα. Aspectus.

Ὁπλήρας. Speculatores. Exploratores. *Et*
quidam explorator illum solum conspicatus sal-
tantem per campos, cum ense recens cruenta-
to, rem mihi narravit & indicavit. Sopho-
cles.

Ὁπλῶντες καὶ ἐφ. Assantes & elixantes. Et ὀπ-
τόμενα, ea, quæ assantur. Assantes igitur [di-
xit,] quod circa assationem carniū occupati
essent, eamque studiose curarent. Ἐφῶντες
vero, elixantes: unde & ἐφθόν elixum. Ὑψῶντες
vero, spongia abstergentes. Est etiam ψάω,
ψῶ, [verbum, significans,] rado, stringo. Unde ψηκτρων, strigilis.

Ὁποι. Ubi. *Iussit sibi renuntiari, ubinam*
terrarum Chosroen Cabadis filium reliquisset.

Ὁποῖος. Qualis. Cujas.

Ὁποιοῖ. Ubicunque.

Ὁρεα δὴ καὶ σκ. Vide & specta. Demosthenes
in oratione contra Leptinem. Vel, oculis
tuis vide.

Ὁρεαίς. Visus. Conspectus.

Ὁρεάμυς. Virgulta. Frondes. Rami. In
Epigrammate: *Hic quidem gleba virentibus*
florens frondibus, fructiferarum arborum om-
nem ostendit gratiam.

Ὁρεάριον. Orarium. Est vox Romana.

Ὁρεασις. [Proprie, visus, aspectus. Metapho-
rice,] cognitio. Et Evangelista dicit: *Deum*
nemo unquam vidit. Id est, manifeste cognovit.

Ὁρεῖτε. [Communitur; Videte. Interdum
vero,] cogitate, considerate. Demosthenes
in oratione de legatione perperam gesta.

Ὁρέπιος. Horatius. Nomen proprium. *Ho-*
ratius autem pedibus captus erat, neque belli
pacisve tempore Consulatum adeptus est, quod
usu pedum careret.

Ὁρεπὸν, καὶ ἀόρεπον. Visibile, & invisibile.
Visibile est tum ipse color, tum id, quod o-
ratione quidem explicari potest, sed nullum
nomen habet. Hujusmodi autem sunt, ci-

7 Ὁρεάριον.] Alii rectius scribunt, Ὁρεάριον, per ω. Videnda au-
tem sunt, quæ de hac voce notarunt, Salmasius ad Flav. Vopisc.
pag. 409. Edit. Paris. Reinesius *Var. Lect.* pag. 432. & præcipue Du-
trenius in Glossario Græco, v. Ὁρεάριον.

8 Ὁ δὲ Ὁρεάριον λεωδεμόνος.] Fragmentum hoc Appiano tribuitur su-
pra v. Ἀχρησία: ubi rectius legitur Ὁρεάριον, per ω.

9 Ὁρεπὸν τὸ, τε χρῶμα, καὶ ὁ λόγος — ἐφ' ὅσον ἐν φωνῇ.] Hæc
sunt verba Philoponi in lib. 11. Aristot. *de Anima*, K. 2. b. ut
Pearsonius observaverat.

10 Πυρολαμπίδης.] Philoponus, πυρολαμπίδης: quod usitatus
est.

πίδες, ὀφθαλμοὶ ἐχίνων, τὰ ὄσπρα καὶ τὰ θαλασσίαν, ἀπερ ἐν φωτὶ μὲν εἶχ' ὁρᾶται, ἐν σκότῳ δὲ ἔχ' ὁρᾶται χροῶμα εἶναι τὸ ἐν ταῖς φανόμενον πυρῶδες π' ἐν τῷ σκότῳ. ἴδιον γὰρ χροῶμα τὸ ἐν φωτὶ ὁρᾶται. τὸ δὲ τῶν πυρῶδες εἶχ' ὁρᾶται ἐν φωτὶ. ὁρᾶν γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ ἄερα ἔχειν τὸ ἀφανές, καὶ ἀφανιστικὴν τὴν χρωμάτων δύναμιν, αὐτὸς ἀχρωμάτιστος ὢν. † Τῶν δὲ ὁρατῶν τρία εἶδη εἰσι ἀφανιστικά. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ μόνως ὁρᾶται, τὰ δὲ ἐν νυκτὶ μόνως, τὰ δὲ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. τὰ δὲ ὅλως ἐκ συνπαρῆκεν πέφυκε τῷ σκότῳ. τὰ γὰρ ὁρατῶν τὰ μὲν ἐστὶ χροῶμα. τὰ δὲ, ἀνώνυμα. τὰ μὲν ἐν χροῶματι μόνως ἐν ἡμέρᾳ θεωρεῖται, ὡς αἰὼς δὲ ἐν νυκτὶ. τὰ δὲ λαμπρῶν λεγομένων, τὰ μὲν ἐν νυκτὶ μόνως ὁρᾶται, τὰ δὲ, ἐν ἡμέρᾳ μόνως, τὰ δὲ, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ὑπερλαμπρὰ, τὰ δὲ, ἀμυδρά. τὰ δὲ, μέσως. τὰ μὲν ἐν ἀμυδρῶν ἔχοντα τὸ λαμπρὸν, μόνως ἐν νυκτὶ ὁρᾶται, οἷον, πυρὸς λαμπρότης, λεπίδες, καὶ τὰ ὅμοια. τῶν γὰρ ἐν ἡμέρᾳ τὸ λαμπρὸν ἐκ φαίνεσθαι, καὶ μόνως ὑπὸ τῷ μείζονος. ἐπὶ δὲ καὶ ἀπείρων οἱ πλείους. τὰ μέσως, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ οἷον, σελήνη, καὶ πνεῦμα τῷ ἀπείρῳ, ὡς ὁ εἰσφύροτος, ὁταίωται, τῷ ὁρίζοντι γένηται ὁ ἥλιος, καὶ αὐτὸς ὁ εἰσφύροτος ἀπείρῳ περὶ τὴν. ἐπὶ δὲ καὶ πῦρ. τῷ γὰρ ὅσον δύναται ἄερα τελειῶν, καὶ εἰς ἐνέργειαν ἄγει τὸ ἀφανές αὐτῷ, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ χροῶματι δεικνύσθαι. ἐν δὲ τῷ λοιπῷ αὐτὸ μὲν δεικνύσθαι, ἐκείνῳ δὲ τὸ ἀφανές οὐκ ἄγει εἰς ἐνέργειαν. ὅθεν αὐτὸ μὲν ὁρᾶται πόρρωθεν ἐν σκότῳ ὄντες, ἐν δὲ τῷ ἀπείρῳ ἡμᾶς χρωμάτων. ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸ πῦρ πάλιν φαίνεσθαι, ὡς λαμπρὸν μὲν, ἐν δὲ δρῶν εἰς τὸ ἄερα, ἀφ' οὗ τὸ ἥδη ὑπὸ τῷ μείζονος λαμπρῷ παθεῖν, καὶ τὸ δὲ σελήνης λαμπρῶν, ἀφ' οὗ τὸ μὴ ἄγειν ἀμυδρῶν εἶναι, φαίνεσθαι ἐν ἡμέρᾳ. τὰ δὲ ὑπερλαμπρὰ μόνως ἐν ἡμέρᾳ οἷον, ὁ ἥλιος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς τῷ ἡμέρας φωτὸς αἴτιος.

diu aparet. Splendidissima vero interdiu solum cernuntur; ut Sol, quod & ipse lucis diurnæ causa sit.

Ὁρβηλοῖο. ἐν * Ἐπιγράμματι.

Τὸν πάρος Ὁρβηλοῖο μεμνηότα διεξάσκει τὰ ὄντα.

Ὁργᾶν. ὅτι θυμῶν. καὶ ὁργῶντες τῷ θυμῷ θυμῶν, ἀντὶ τῷ ὅτι θυμῶν. Ἡρόδοτος ἰδὼν θυμῶν ὑπὸ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι δακρύοντα, ἔφη, Μαχαρίτωσι, Ὁλορε, τὸ θυμῶν. ὁ γὰρ σὺς υἱὸς ὁργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν τῶν τὰ μαθήματα.

Ὁργάνειας. παρὰ ζέας. εἰς ὁρῶν ἐμβάλοισ.

— Καὶ γὰρ ἀντὶ τῷ

Φύσιν σὺ γὰρ ὁργάνειας.

Ὁργᾶς. ἢ θυμῶν, καὶ σύμφυτος, καὶ λιτῶν, καὶ ἀπμαία γῆ. Ἐνεχάλεσε δὲ ὁ Περικλῆς τοῖς Μεγαρέσιν, ὅτι τὴν ἰσθμὸν ὁργᾶδα ἐνεώργησαν. † Ἡ δὲ θεωρητικὴ ὁργᾶδα

† Τῶν δὲ ὁρατῶν τρία εἶδη εἰσι διαφ. Ἡρε, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur apud eundem Philoponum in lib. 11. Aristot. de Anima, L. 1. a. ut Pearsonius itidem ad oram libri notaverat.

* Ἐν Ἐπιγράμματι Anthol. lib. vi. cap. xv. pag. 569.

cindela; capita piscium, squamæ, oculi echinorum, testæ piscium: quippe quæ non in luce, sed in tenebris cernuntur. Non enim videtur esse color, quod in his igneum apparet in tenebris. Coloris enim proprium est, in luce cerni. Illud vero, quod in his igneum apparet, in luce non cernitur. Visio enim inde manat, quod aer sit pellucidus, & colores transmittendi vim habeat, cum ipse sit coloris expers. Visibilia vero rerum quatuor sunt differentia. Harum enim alia interdiu tantum cernuntur: alia, noctu tantum: alia, & noctu, & interdiu: alia vero prorsus in tenebris existere non solent. Visibilia enim rerum alia quidem sunt colores: alia vero nomine carent. Et colores quidem interdiu solum cernuntur: noctu vero nequaquam. Eorum vero quæ splendida vocantur, alia noctu solum cernuntur: alia, interdiu solum: alia vero, & noctu, & interdiu. Ex his enim quædam sunt splendidissima; quædam, obscura; quædam vero, media. Quæ igitur splendorem habent obscurum, noctu solum cernuntur, ut cicindelæ, squamæ, & similia. Horum enim splendor interdiu non apparet, quippe a maiore luce obscuratus. Præterea vero & pleræque stellæ. Media vero, noctu, & interdiu: ut Luna, & quædam stellæ; ut Lucifer, quum ad Horizontem Sol pervenit; quumque ipse Lucifer terræ propinquior est. Præterea vero & ignis. Hic enim, quantum potest, aerem perficit, & pelluciditatem ejus in actum perducit, ut & colores, qui sunt in eo, cernantur. In cæteris vero semetipsum quidem ostendit, illius vero pellucidam vim non perducit in actum. Quamobrem ipsum quidem in tenebris cernimus, procul itantes: colores vero, qui circa nos sunt, neutiquam. Et rursus ignis interdiu apparet, ut splendidus quidem, nihil tamen agens in aerem, quod a maiore lumine prematur. Et Lunæ splendor, quia non nimis est obscurus, inter-

Ὁρβηλοῖο. [Ionice, pro Ὁρβηλῷ.] Orbeli. In Epigrammate: *Taurum illum, qui ante in Orbeli montis jugis mugierat.*

Ὁργᾶν. Cupere. Et ὁργῶντες, apud Thucydidem, pro, cupientes. Herodotus conspiciatus Thucydidem quasi instinctu quodam Numinis lacrymantem, dixit, Beatum te duco, Olore, optimæ ptolis causa. Filius enim tuus animum habet disciplinarum cupidum.

Ὁργάνειας. Ad iram concites. Irrites. *Etenim vel saxi naturam ad iram concitare queas.*

Ὁργᾶς. Fertilis, & arboribus confita; & pinguis, & frugifera terra. *Pericles autem Megarenses accusavit, quod terram sacram co-*

3 Καὶ γὰρ ἀντὶ τῷ. Sophocl. in Oedip. Tyrann. pag. 16. ut Por-tus monuit.

4 Ὁργᾶς. ἢ εὐγενῶν, καὶ σφόδρῳ. Vide Helladium apud Photium, pag. 1592.

5 Ὅτι τὴν ἰσθμὸν ὁργᾶν. Confer Nostrium supra v. Ἀπομνημονεύματα.

καλάνεμν, ἢ τ' πμὶν μόνους ἀφ' ἑκατέρου. αὐτὸν ῥά μιν καὶ
καὶ ῥήμιν. καὶ αὐτὸς ῥά μιν καὶ ἀφ' ἑκατέρου ῥά μιν ὀργάνους.

Ὀργάνους. τὰ λοχμῶδη καὶ ὀρεῖα χωρία, καὶ ὅσα ἐπερ-
γαζόμενα, ἔτι καλεῖται. ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργάνους
περὶ σπονδῶν, τοιαύτη τις ἔσται.

Ὀργάνους. μαλάζας.

Ὀργάνους. κυρίως τὸ πείσασον. ὀργή γὰρ παρ' Ἰω-
σὴν ἡ πείσα. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ σπαργάν, καὶ ὀργάζε-
σθαι. καὶ τὸ μαλάζον. Ἀριστοφάνης. Πηλὸν σπιδὺς
ὀργάνους. ἀντὶ τῆς φύσεως, μαλάζον.

Ὀργάνους. ἀντὶ τῆς ὀργάνων. Λυσίας.

Ὀργάνους. οἱ θυτάι.

Ὀργάνους. οἱ τοῖς ἰδίαις ἀφιδρυμένοις Θεοῖς ὀργά-
ζοντες. Ὀργάζειν δὲ ἐστὶ τὸ τὰ Θεῶν ὄργια τελεῖν. τετ-
εῖ, μυστήρια, καὶ νόμματα. Νόμων τετάρτῳ. Μὴ κε-
κτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά. τὸ γὰρ Φανέντα κεκτῆ-
σθαι ἔπειτα καὶ ὀργάζονται, πλὴν τὰ δημόσια. Σέ-
λδικος δ' ἐν τῇ ὑπομνήματι τῆς Σόλωνος Ἀξό-
νων, Ὀργάνους φησὶ καλεῖσθαι τὰς συλλόγους ἔχον-
τας αὐτὰς πινὰς Ἡρώας, ἢ Θεάς. ἡ δὲ καὶ μετὰ Φέρωνες
καὶ τὰς ἱερέας ἔτι καλεῖσθαι. ὁ γὰρ Ἀντίμαχος ἐν τῇ
Λυδῇ γενεᾷ. Καθάρης φησὶν ὁ βασιλεὺς ὀργάνους.
καὶ οἶον ὁ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς, τὸν ἱερέα τῆς Καίης
περὶ σπονδῶν.

Et Æschylus in *Mysis* sacerdotem Caici compellans, [sic inquit:]

Ποταμὸς Καίης χαῖρε πρῶτος ὀργάνων,

Εὐχαῖς γὰρ σῶσθαι δεσπόζεις Παιωνίας.

Περί γὰρ τῆς ὀργάνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος. τὰς γὰρ
Φερόρας ἐπ' ἀναγκῆς δεχόμεθα καὶ τὰς ὀργάνους, καὶ τὰς
ὀμογάλακας, ἕως γεννῆσαι καλεῖται.

Ὀργάνους. Ἰσάμιν λόγους ἐστὶν ὡς ὀργάνους. Ὀρ-
γάνους δὲ εἰσὶν οἱ ἐπὶ τιμῇ Θεῶν, ἢ Ἡρώων συνιόντες.
Ὀργάζειν γὰρ ἐστὶ, τὸ θύειν, καὶ τὰ νομιζόμενα ὀργάνους
ἢ τὰς τὸ ὀργάνον τὸ χεῖρε. ἢ τὰς τὰ ὄργια. ἢ
ἀφ' ὧν τὸ ἐν ταῖς ὀργαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ ἱερά δοῦναι.
οἱ μὲν τοὶ ποιηταὶ ἔτασαν τὸν ὄνομα ἀπλῶς ἐπὶ τῆς
ἱερέων. μήποτε γὰρ ὑπερὸν νομίζεται τὸ ἐπὶ τιμῇ πινὰς τῆς
σπονδῶν συνιέναι, καὶ ὀργάνους ὀνομάζεσθαι, ὡς ἐστὶ
συνιδεῖν ἐκ τῆς Θεοφροῦτος ἀφ' Ἀθηναίων. † Τῶν ἐξ
Ἑλυσίνων ὀργάνων εἰς Φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῇ αὐτῇ
Προνοίας.

phraſti Testamentis. † Unus orgeonum Eleusiniarum: ait Ælianus in libro *de Provi-*
dentia.

Ὀργή. ὅτι ἐστὶ τὸ ὅπως ἐν τῇ ἀπολλοφάνει πνι,

1 Τμήμας ἐκείνου ῥά μιν. Est pars Epigrammatis, quod integrum ex-
stat Anthol. l. vi. c. vii. p. 553. Ibi autem pro ἐκείνου legitur, ἐκείνου.

2 Ὀργάνους. τὰ λοχμῶδη. Ex Harpocrate.

3 Ὀργάνους. κυρίως τὸ πείσα. Ex Enarratore Comici ad *Ænes*,
pag. 581. (401. Ed. Bas. P.)

4 Ὀργάζονται. Scholiastes Aristophanis rectius, ὀργάζονται.

5 Ἀριστοφάνης. *Aviōus*, pag. 580. (401. Ed. Bas. P.)

6 Ὀργάνους. Scribe, ὀργάνους, (a recto singulari, ὀργάνους) ut habet
Harpocratio, unde Suidas.

7 Ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. Henricus Stephanus, & Sam. Bochartus *de*
Coloni. Phæn. l. i. c. xiv. legunt, ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. At nos cum Va-
lesio ad notas Mauff. in Harpocrat. simpliciter legendum censuimus,
ἐν τῇ Λυδῇ, ut nomen γενεᾷ non ad poematis titulum, sed ad ip-
sum fragmentum pertineat. De poemate autem Antimachi, quod
Lyde inscribatur, insignis est locus apud Athenæum lib. xiii.
cap. vii. qui sic habet: Μικρὴ ἐξελυμένη ὑμῶν εἰπὴν τὴν τι Ἀντιμά-
χος Λυδῇ περὶ τῆς καὶ τὴν ὀργάνων ταύτης ἱερέων Λυδῇ, ἢ ἱεράτα
λαμύνεται ὁ Μιλήσιος. ἐκείνου γὰρ τῶν τῶν ποιητῶν τῶν βαρβάρων
Λυδῆς εἰς ἐπιτηδεύματα καλεῖται, ἐπείσσει, ὁ μὲν ἐν ἱερείοις, ὁ δὲ ἐν μὲν

luisse. Et in Epigrammate: *Proscisso colli-*
culi latere aratu facili.

Ὀργάνους. Sic vocantur loca sylvestra, & mon-
tana, & inculta. Unde & ager Megarensis
dictus est ὀργάνους, quod talis esset.

Ὀργάνους. Qui mollivit. Qui maceravit.

Ὀργάνους. Proprie, pice illine. Ὀργή enim
apud Iones est pice. Significat autem ὀργάνους, &
libidine venerea flagrare, & irasci. Et ὀργάνους,
macerata, subige. Aristophanes: *Lutum exuta*
veste macera. Vel, misce, subige.

Ὀργάνους. Pro ὀργάνων. Sacerdotum. Lysias.

Ὀργάνους. Sacerdotes. Sacrifici.

Ὀργάνους. Sacerdotes, qui Diis, quorum
statuæ in privatis fanis collocatæ sunt, ὀργά-
ζονται. Ὀργάζειν autem est, Deorum orgia, i. e.
mysteria & legitima sacra peragere. [Pla-
to] *Legum* quarto: *Ne quis in privatis edi-*
bus Deorum sacra habeat. Qui vero alia sacra
habuerit & fecerit, præter publica, & depre-
hensus fuerit, &c. Seleucus vero in commen-
tario in Axones Solonis, ὀργάνους vocari dicit
eos, qui in locum aliquem conveniunt, ad
Heroes vel Deos aliquos colendos. Nunc
vero nomen hoc ad alia transferentes, & sacer-
dotes sic vocant. Antimachus enim in *Lyde* in-
quit: *Cabarnos inclitos constituit sacerdotes.*

Fluminis Caici salve prime sacerdos,

Precibusque serva dominos Pæoniæ.

De orgeonibus vero & Philochorus scripsit.
Neceſſe autem est ut Phratores recipiant or-
geonas & collataneos, quos Genetas vocamus.

Ὀργάνους. Orgeonas. Est quædam oratio
Isæi ad Orgeonas. Orgeones autem sunt, qui
Deorum vel Heroum colendorum gratia con-
veniunt. Ὀργάζειν enim est, sacrificare, & le-
gitima sacra Diis facere. [Id autem dictum
est,] vel, a porrigendis manibus: vel, ab or-
giis. Vel, quod in locis montanis, quæ ὀργάνους
Græci vocant, & lucis, sacra Diis facerent.
Poetæ vero nomen hoc pro sacerdotibus sim-
pliciter ponebant. Videndum autem, annon
more postea receptum fuerit, ut aliqui in de-
functorum honorem convenirent, & orgeo-
nes dicerentur: ut videre est ex Theo-

Ὀργή. Ira. Non, quod aliquam rem quo-

τὸ καλεῖται ποιητῶν Λυδῇ. Hinc apparet *Lyden* fuisse poema Ele-
giacum Antimachi, nomine amicæ ejus sic appellatum. Confer nos
supra ad v. Ἀντιμάχου, ubi plura hac de re notavimus.

8 Ἀβακλίας. Quid hoc? An forte legendum est ἀβακλίας, ut
censent Henricus Stephanus in *Theauro*, & Stanleyus in *Notis*
ad *Fragm. Æschyli*, pag. 858? Sed cum ob breviter fragmenti
sensus ejus sit prorsus obscurus & mutilus, nihil certi de loco hoc
affirmare ausim.

9 Ὀργάνους. Ἰσάμιν λόγους. Ex Harpocrate: apud quem
pro ὡς ὀργάνους rectius legitur, ὡς ὀργάνους.

10 Ὀργή. Sic scribendum esse ex sensu manifestum est. Ante
vero male legebatur ὀργή: quod mendum apud Harpocratem
quoque occurrit. Ὀργή autem apud Græcos (uti & apud Latinos
facere) interdum ponitur pro sacrificare. Athenæus lib. xiv. pag.
660. Καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν ὀργήν ὀνόμαζον.

11 Ὀργή. ὅτι ἐστὶ τὸ ὅπως ἐν τῇ ἀπολλοφάνει πνι. Hæc sunt verba Alexandri Aphro-
dis. in lib. iv. *Topic*, pag. 176.

12 Ὀργάνους. Vox hæc in prioribus Edit. desideratur, quam ex
Alexandro Aphrodis. sensus supplendi gratia addidi.

γένος.

γένος. τῇ γὰρ ὀργῇ παρακολουθεῖ λύπη, ἢ μὲν ἄς γένος. ἢ γὰρ ἡ ὀργὴ λύπη· ἐδὲ ἀφ' οὗ τῆτο ἐστὶν ἡ λύπη ἢ μὲν ὁ ὀργῆς ἔσθαι, διότι ἡ ὀργὴ ἔστιν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ λύπῃ ἡ ὀργή. ὡς περὶ τῆς λύπης ὁ ὀργῆς. λυπηθεὶς γὰρ πρὸς ὡς ἡδονικὸς ὀργίζεται. ἢ τοῖσιν ὅτι τὸ γένος, ὡς περὶ τῆς λύπης ὁ ὀργῆς. ὀργὴ δὲ ἔστι λύπη μετ' ὑπολήψεως ὅτι ὀλιγαριθμοῦται. ἢ τοῖσιν ἀφ' οὗ τῆτο αὐτῷ ὑπολήψαντο γένος λύπη ὀργὴ ἔστιν. Ὀργῇ, παρὰ Θεοῦ, ἀντὶ ὅτι ἀφ' οὗ, ὅτι, ὅτι, ὅτι.

dem ὀργῇ ponitur pro, cogitatione, mente,

Ὀργια. μυστήρια. ἱερά. Ἐὐθύς ἀπασι παρέχειται λέγειν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἔσθαι τῇ Χίῳ Θεῷ καὶ τοῖς ἱερὰ ἀλλοῖς ὀργίακεν.

Ὀργιάζων. θύων. ὀπιτελῶν.

Ὀργώσας. μαλάξας.

Ὀργυμβόλιες. Ἦσαν ὅτι παντοίων θηρίων ἀνάπλεα, ἀφ' οὗ κύκλῳ ὀργυμβόλιες οἱ τραπῶνται, πολλὰ τ' θηρίων ἦσαν.

Ὀργῶν. ἀντὶ ὅτι ὀπιθυμητικῶς ἔχω. Ἀριστοφάνης.

Ὀργῶν ἢ τ' ἀφ' οὗ παρέχεται λόγος εἰς μοι, ὅτι ἀφ' οὗ τῆς ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ τ' ἀφ' οὗ. ὅμοι γὰρ ἐφ' οὗ εἶτα εἰς μοῖρας διένεμον. παρέχεται ἔν, ἀντὶ ὅτι, παρέχεται, παρέχεται, παρέχεται, παρέχεται. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς ταῖς ἀφ' οὗ φερόμεν, εἶτα μάλας ποιῶνται.

Ὀργῶσα. ὀπιθυμῶσα. ἢ μαυνοῦσα.

Ὀργυά. ἐπὶ ὅτι μέγας. καὶ τετράργυρος.

Τῆτο καὶ εὐφραμέθαι κείμενον ἡϊόνος Διοσκρί τετράργυρον.

Ὀργυμῶνις. ὀπιθυμῶνις. ὀπιθυμῶνις.

Ὀργυαί. τὰ μὲν τ' ἰδίων χειρῶν μέτρα. καὶ ὀργυαῖος, ὁ μέγας.

Ὀρέγει. ὀπιθυμῶνις.

Ὀρέγει. παρέχει.

Ὀρεγνύς. ἐκτείνει.

Ὀρεγνύς. ὀπιθυμῶνις.

Ὀρεκτεῖν. ὀπιθυμῶνις. τὸ αὐτὸ καὶ ὀρεκτεῖν.

Ὀρεξίς. ὀπιθυμία.

Ὀρεγύς. ὁ ἡμίονος. καὶ, ὀρεγύς ζεύγος. ἀντὶ ὅτι, ἡμίονος.

Ὀρεξίς. δότικῃ. δώσῃ. ἐκτείνει.

1 Ἐὐθύς ἀπασι παρέχειται λ.] Hæc sunt verba Synesii in *Encom. Calvit.* pag. 85.

2 Ὀργώσας.] Supra rectius, ὀργώσας.

3 Ὀργυμβόλιες.] Vocabulum hoc mendosum est, quod Suidas ex corrupto loco scriptoris excerptit. Scribendum enim erat, ὀργυμβόλιες, idque suo loco ponendum.

4 Ὀργῶν ἢ τ' ἀφ' οὗ κ.] Locus hic corruptissimus est, qui apud Aristoph. *Avibus*, pag. 563. (386. Ed. Bas. P) sic legitur:

καὶ μὴν ὀργῶν ἢ τ' ἀφ' οὗ, καὶ παρέχεται λόγος εἰς μοῖρας

Ὀν ἀφ' οὗ τῆς ἀφ' οὗ, ὅτι.

Sic etiam apud Suidam scribendum est.

cunque modo consequitur, id etiam est ejus genus. Nam iram consequitur dolor, non tamen ut ejus genus. Neque enim ira est dolor. Neque propterea dolor est, qui cum ira conjunctus est, quod ira sit; sed post dolorem est ira. Dolor enim iram antecedit. Nam qui dolet, ut injuria affectus, is irascitur. Genus autem non antecedit Speciem tempore. Ira vero est dolor cum opinione, qua quis ab aliquo se contemni putat. Dolor igitur ex tali opinione ortus, est ira. Apud Thucydidem modo, scopo.

Ὀργια. Orgia. Mystéria. Sacra. Statim omnibus promptum est dicere, hunc hominem Chiorum Deæ, & Ithyphallorum orgia celebrasse.

Ὀργιάζων. Orgia celebrans. Sacra faciens.

Ὀργώσας. Qui mollivit. Qui maceravit.

Ὀργυμβόλιες. Erant autem montes omnigenis feris referti, quos milites in orbem obeuntes, multas feras ceperunt.

Ὀργῶν. Concupisco. Cupio. Aristophanes: *Atqui cupio, per Jovem: mixta subastaque ante a me est oratio, quam pinsere non prohibet.* [Metaphora ducta est] a farina: quam cum subegissent, in portiones distribuunt. Προπεφύραται igitur [hic dictum est] pro, ante exercitatum est, præparatum est, instructum est. Metaphora ducta est ab illis, qui farinam subigunt, & deinde placentas faciunt.

Ὀργῶσα. Concupiscens. Appetens. Vel, infaniens, furens.

Ὀργυά. Orgyia. Mensuræ nomen. Et τετράργυρος, qui est quatuor orgyiarum. [In Epigrammate:] *Hoc [frustum scolopendræ] in arenoso jacens littore, bis quatuor orgyiarum mensuram implens.*

Ὀργυμῶνις. Intense & vehementer concupiscentibus.

Ὀργυαί. Orgyia. Id est, spatia, quæ inter utramque manum extensam continentur. Et ὀργυαῖος, orgyia mensuram implens. Magnus.

Ὀρέγειαι. Concupiscit. Cupit. Appetit.

Ὀρέγει. Porrigit. Præbet.

Ὀρεγνύς. Extendens. Præbens. Porrigens.

Ὀρεγνύς. Appetens. Concupiscens. Cupiens.

Ὀρεκτεῖν. Concupiscere. Cupere. Pro eodem etiam dicitur ὀρεκτεῖν.

Ὀρεξίς. Concupiscentia. Cupiditas. Appetitus.

Ὀρεγύς. Mulus. Et ὀρεγύς ζεύγος, jugo, sive pari mulorum.

Ὀρεξίς. Porriget. Dabit. Extendet.

5 Τῆτο καὶ εὐφραμέθαι κ.] Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate Antipatri in scolopendram, quod ex cod. MS. Anthologiz ineditæ integrum cum Lectore communicavimus supra v. Ἀμφικλαστὴν. Ceterum in prioribus Edit. pro καὶ εὐφραμέθαι male legitur καὶ εὐφραμέθαι, & διοσά pro διοσά; quæ duo menda auctoritate tam MS. Paris. A. quam codicis MS. Epigrammatum, ex hoc loco sustulimus. Confer etiam Nostrium infra v. Πίφορος.

6 Ὀργυμῶνις.] Male pro ὀργυμῶνις. Deinde pro, ἐκτείνει, quam ὀργυμῶνις, sublata distinctione scribe, ἐκτείνει, ὀργυμῶνις: quam lectionem in versione expressi. Vide paulo ante v. Ὀργῶν, & v. Ὀργῶν.

Ὀρεικόμος. ὁ τῆς ὄρεος ἑπιμελόμενος. Ὀρει-
κόμος ὅ, ὁ ἑπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων.

Ὀρειοπολά. πᾶσι τὰ ὄρη ἀνατρέφομαι. Ὀρειοπο-
λά ὅ, τὸ πᾶσι τῆς ὄρεος ἀνατρέφομαι. Ἐκ τῆς ὄρεως,
ὅ σημαίνει τὸ ἡμιόνον.

Ὀρειοπάλης. ὁ τῆς ἡμιόνου πάλων.

Ὀροπύγιον. ὁ λεγόμενος ἀφροδύγιον.

Ὀρεσκαός. ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι ἀγχιβίων.

Ὀρέσειον. ὄνομα τόπων.

Ὀρέτης. ὁ ἐν ὄρεσι ἀγχιτόμος. Ἀριστοφάνης.
Εἶτα κατὰξείε πῖς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν Ὀρέτης μαινό-
μενος.

Ὀρέτης. ἔτος ἀποσπομένης μαλίας, τῆς παριόν-
τας ἀπέδυν. ἢ γὰρ λωποδύτης. ἢ γὰρ ἀποσπομένης,
ἀπὸ τῆς, μαινόμενος ὡς ὁ Ὀρέτης. καὶ παροιμία. Ὀρέ-
της χλαῖναν ὑφαίνειν.

Εἰ γὰρ ἐντύχοι πῖς ἡρώϊ

τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέτης,

Γυμνὸς ἢ πληγὴς ὑπὲρ αὐ-

τῆ πάντα τὰ πιδέξια.

Οἱ ἥρωες δυσόργιστοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσιν ἐ-
γίνοντο. διὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἡρώες παριόντες, ἐσίγῃ. Ἐπιδέξια
ἔστι, τῆς δέξιας τῆς ὀφθαλμοῦ. ἐπὶ τῇ δέξια γὰρ ἐντυ-
γάνοντες τὰ Ὀρέτης ἔχοντες τὰ Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ
λωποδύτης πῖς. ἢ ἑπιδέξια, ὁφθαλμοῦ καὶ κεφαλῆς.
ἢ ὅτι οἱ ἐντυγάνοντες νυκτὸς ἤρωες, διεσπρόντο τὰς ὀ-
φθαλμοῦ.

Ὀρεχθεῖν. κινεῖν. συντρεφέσθαι. Ἀριστοφάνης.

Καὶ ταῦτα πῶς οἶσθε μὴ τὴν καρδίαν Ὀρεχθεῖν;

Ὀμως ὅτι τὴν θυμὸν δακνόν, ἐφύω.

Ὀρεία. ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστροφὴ.

Τὰς δὲ Θεῶν χαίτας περικλῆδι θῆκε Ὀρεία.
τῇ ἐν ὄρεσιν. καὶ Ὀρεία μῆλα, τὰ ἐν ὄρεσιν γινόμενα.

Ὀρεία. βαρεῖα, σύνδεσμος. Ἡ γὰρ ὁδὸς Ὀρεία πῖς
ἢ, καὶ γενή. καὶ Ὀρεία ἐνδετέρως, τὰ τῆς ὄρεος.

Ὀς τὰ Ὀρεία

Ἐνδύει, καὶ ξανθὸς ἐκρέμασεν πλοκάμους.

Καὶ Φάππος ὁ Παρίστριος. Ὀρεία σε τὰ δῶρα, καί-
σανα, καὶ ἀμαρτάνει.

1 Ὀ τῆς ὄρεος ἐπιμ. Scribendum est, ὁ τῆς ὄρεος ἐπιμελόμενος.

2 Ὀροπύγιον. Lige, ἀφροδύγιον: de cuius vocis significatione vi-
de Lexica vulgata.

3 Ἀριστοφάνης. Pag. 425. (306. Ed. Baf. P.)

4 Ὀρέτης χλαῖναν ὑφαίνειν. Aristoph. Avibus, pag. 574.

Εἶτα δὲ Ὀρέτης χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιζῶν ἀποδύη.

Huc Suidas respexit.

5 Εἰ γὰρ ἐντύχοι πῖς ἡρώϊ. Hæc sunt verba Aristoph. Avibus, pag.
609. (424. Ed. Baf. P.)

6 Οἱ ἥρωες δυσόργιστοι. Confer Nostrium supra v. Οὐκ ἐμὲ τῶν.

7 Ἀριστοφάνης. Nubibus, pag. 199. (123. Ed. Baf. P.)

8 Τὰς δὲ Θεῶν χαίτας περικλῆδι θῆκε. Scribe,

Τὰς δὲ Θεῶν χαίτας περικλῆδι θῆκε Ὀρεία.

Sic enim recte legitur in codice MS. Anthologiae inedita, ex quo

Epigramma integrum, cuius fragmentum hoc pars est, Lectori ex-
hibebimus. P. 100.

Ἀχελύς ἡ Φρυγία θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πύκας

Ποδάκι τῶν ἱερῶν χυμώμενη πλοκάμους.

Γαλαίῳ Κυβέλης ἀπολύμενη πλοκάμους δῶρα

Τὸν βαρὺν εἰς ἀνάγκην ἔχον δῶρα σφύρατον.

Τὰς δὲ Θεῶν χαίτας περικλῆδι θῆκε Ὀρεία.

Θερμὸν ἐπὶ λύσσης ὡς ἀνέπαυσε πόδα.

Ὀρεικόμος. Qui montis curam gerit. [Per
o in syllaba antepenultima.] At Ὀρεικόμος, mu-
lorum curator, sive, mulio: [per ω.]

Ὀρειοπολά. In montibus verfor. [Per o in
syllaba antepenultima.] At Ὀρειοπολά, [per
ω,] circa mulos verfor, [eorumque curam ge-
ro.] Ab ὄρεος, quod mulum significat.

Ὀρειοπάλης. Qui mulos vendit.

Ὀροπύγιον. Orropygium. Idem, quod vulgo
ἀφροδύγιον dicitur.

Ὀρεσκαός. In montibus degens. Montanus.

Ὀρέσειον. Oresticum. Nomen loci.

Ὀρέτης. In montibus degens. Montanus.
[Item, nomen proprium viri. Orestes.] Ari-
stophanes: *Deinde caput ipsius confringat O-
restes aliquis insaniens.*

Ὀρέτης. Orestes. Hic infaniam simulans,
prætereuntes vestibis spoliabat. Erat enim
grassator. Vel, Orestes hic dictum est, pro,
insaniens ut Orestes. Et proverbium: *Orestes
lenam texere.* [Aristophanes:] *Si quis enim
mortalium incidisset in Heroem Orestem, nu-
dus ab eo in omnibus partibus dextris ferie-
batur.* Heroes nimirum sævi erant & infestis
illis, qui ipsis occurrissent. Quamobrem
etiam illi, qui Heroum fana præteribant, ta-
cere solebant. Ἐπιδέξια vero, dextræ partes
faciei. Male enim mulctabantur, qui in Ore-
stem incidebant; non Agamemnonis filium,
sed in quendam grassatorem, [sic dictum.]
Vel ἐπιδέξια [vocat] oculos & caput. Vel,
quod illorum, qui noctu in Heroes incidis-
sent, oculi distorquerentur.

Ὀρεχθεῖν. Movere. Turbare. [Vel, passive,
commoveri,] conturbari. Aristophanes: *Hic
vero quomodo putatis cor meum commotum fuis-
se? Verumtamen animum remordens, dixi.*

Ὀρεία. Montana. In montibus versans.
[In Epigrammate:] *Has Deæ Montanae co-
mas ad fores suspendit.* Et Ὀρεία μῆλα, mala
montana.

Ὀρεία. Montana. Aspera. Arboribus con-
fita. *Via vero erat montana & angusta.* Et
Ὀρεία, neutro genere, montana. [In Epigram-
mate:] *Qui montana hæc indumenta & fla-
vos suspendit cinctos.* Et Photius Patriar-
cha: *Montana tua dona sunt, castaneæ, &
fungi.*

Agrylis, Phrygia Dea Sacerdos, qua circa tadus

Sape sacras effudit comas;

Quæ Gallorum sacra Cybeles celebrantium more nilulans,

Sape emisit

Gravem auribus sonum ex ore:

Hæc Dea comas ad fores suspendit Montana,

Postquam velox ejus pes a fanatico discursu hic requi-
escere cepit.

Idem Epigramma & ante nos publici juris fecit Lucas Holstenius
ad Stephanum v. Κυβέλη. In Hexametro tertio, Θεῶν Ὀρεία, est
Cybele, sive Rhea. Vide Nostrium supra v. Κυβέλη. Reliqua sã-
tis plana sunt.

9 Ὀς πᾶσι Ὀρεία ἐστὶ. Fragmentum hoc decerptum est ex Epi-
grammate Simonidis, quod tum ipsi ex cod. MS. integrum edidimus
supra v. Ἡρώων; tum & ante Nos Leo Allatius in *Diatriba de Si-
monibus*, pag. 214. Notandum vero est, pro πᾶσι Ὀρεία (ut Sui-
das in codice suo Epigrammatum scriptum invenit) in iis, quæ
hodie adhuc existant, exemplaribus Anthologiae ineditæ, legi, πᾶσι
Ρείη, i.e. Deæ Rheæ: quæ lectio præferenda est. Cæterum, cum
loco hoc Epigrammatis egregie consentit aliud Epigramma, quod
ex eadem Anthologia inedita publici juris fecit Illustriss. Ezech.
Spanhemius in *Notis eruditissimis ad Callimachum*, pag. 528.

Ὀρεία.

Simonides. Bruch. I. 147.
c. 9.

Ὁρείανλος. ὁ ἐν τῷ ὄρει αὐλῶν.

Ὁρειβάσιος, ὁ Σαρδιανὸς, ὁ γνῶμιος Ἰουλιανὸς τοῦ Παραβάτου, καὶ Κοιλάτου ὑπὸ αὐτῷ χαλκασθεὶς Κωνσταντίνου πόλεως. ἔγραψε περὶ τῶν ἀπορῶν τῶν ἰατρῶν, βιβλία δ'. Πρὸς Ἰουλιανὸν τὴν βασιλέα, ἑβιβλία οὐβ'. Ἐπιτομὴ αὐτῶν ἐν βιβλίοις. Ὁ περὶ Εὐστάθιον τὸν υἱόν. καὶ περὶ βασιλείας, καὶ περὶ παθῶν.

Ὁρειβάτης. ὁ ἐν ὄρεσι βαίνων. ἢ Τραγαδία Φησὶν.

Ἄλλ' αὖ θανῶμαι τῷδ' ἐν αὐλῷ μόνος,
Οὐ πτύνων ὄρεϊν, ἔδ' ἔθ' ὀρειβάτῳ
Τόξοις ἐσείδων τοῖσδε γ', ἀλλ' αὐτὸς ἄλγας
Θανῶν παρ' ἐξω δαΐδ', ὑφ' ὧν ἐφερόμεν.

Καὶ ὀρειβάτῳ, ὁμοίως.

Ὁρείαις. ταῖς ὄρεσιν. Ἀειποφάνης. Μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισι τ' ὄρειαις ἰζόμενος.

Ὁρειῶν ζεύγος. τὸ τῶν ἡμίονων.

Ὁρειή. ἀπὸ ὄρους. καὶ ὄρεινομά, τὸ ἐν ὄρεσι δια-
τῶμα. καὶ ὄρεινός, ὁμοίως.

Ὁρειονόμων. τῶν ἐν ὄρεσι διατῶματων. ὁ Ἐπι-
γράμματα.

—Τελοῦσι θῆκαν ἄρισμα τέχνης,

Δᾶμις μὲν θηρῶν ἄρκυν ὄρειονόμων.

Ὁρειον ὀρέμενον. καὶ ὄρειος ὀρέχλη.

Ὁρείων. τῶν ἐν ὄρεσι διατῶματων. ὁ Φιλοκτήτης
Φησὶν.

Ὡ λιμνῆς, ὧ περὶ λῆτες, ὧ ξυνοσσία

Θηρῶν ὄρειων ὧ χαλκῶδες πέτραι.

Ὁρειπολά.

Ὁρείς. τῆς ἡμίονος. ὁ ἢ ὀρέϊα, ὁ ὄρεϊς.

Ὁρειφοίτης. ὁ ἐν ὄρει φοιτῶν.

Ὁρείχαλκος. ὁ διαφανὴς χαλκός. ὁ δόκιμος. Φησὶν
ἐλάτης κοιλάνας, ἐναρμόζουσιν εἰς αὐτὸ κώδωνας ὀ-
ρειχαλκούς. ἐν Ἐπιγράμματι. Ταῦτ' ὀρειχαλκὸς λά-
λα κύμβαλα, καὶ μυροειδὲς βόσφυρον θήκη. Καὶ, ὀρεί-
χαλκος στήλη.

Ὁρηαι. διεγερθεῖς.

Ὁρη ἔρημα. τὰ ἀόκητα. τὰ πῆσι, βόρεια καὶ νότια
τμήματα. Ταῦτα γ', τὰ μὲν ἀφ' ὑψιπέδων. τὰ δ'
ἀφ' ἐρημότητος ἀόκητα μερὴν καὶ παντελῶς.

Ὁρη ἐρημῶν. καὶ, ὀρη πατέρων.

Ὁρειβρεμέτης. ὁ βροντῶν ἀπὸ ὄρους.

Ὁρίανος. ἢ βοτάνη. θηλυκῶς τῷδ' Ἀειποφάνη.

Ὁρειγενὴς γ', ὁ ἐν τῷ ὄρει γεννηθείς.

1 Ὁρειβάσιος. Vitam Oribasii hujus inter reliquorum Philosopho-
rum & Sophistarum vitas descriptam habes apud Eunapium: sed
qui cum Pergamenum facit, non Sardonium.

2 Γνώμιος. Ἰουλιανὸς. Vide Epist. Juliani xviii. quæ ad Oriba-
sium scripta est.

3 Ἐγερψι. τῶν. Opera Oribasii hujus recenset, epitomenque
eorum exhibet Photius in Bibliotheca, Cod. ccxvi. ccxvii. ccxviii.
& ccxix.

4 Βιβλία οὐβ'. Photius in Biblioth. Cod. ccxvii. opus hoc lxx.
tantum libris constituisse ait.

Ὁρείανλος. In monte tibia canens.

Ὁρειβάσιος. Oribasius, Sardonianus, familiaris
amicus Juliani Parabatae, a quo Constantino-
polis Quæstor est constitutus. Scripsit ad Me-
dicos dubitantes, libros iv. Ad Julianum Impe-
ratorem, libros lxxii. Epitomen eorum, lib.
ix. ad Eustathium filium. Item, de Regno,
& de Affectibus.

Ὁρειβάτης. Per montes ambulans. Monta-
nus. Tragicus inquit:

*Sed contabescam in hoc antro solus,
Non volucrem avem, non feram montanā
Sagittis interficiens hisce: sed ipse miser
Mortuus [cadavere meo] pascam [feras],
quæ mihi ante esca fuerunt.*

Et ὀρειβάτῳ, per montes ambulare.

Ὁρείαις. Montanis. Aristoph. Cum qua ego
lucis in montanis sedens.

Ὁρειῶν ζεύγος. Par mularum. Mularum jugales.

Ὁρειή. Montana. Et ὄρεινομά, in montibus
dego. Et ὄρεινός, montanus.

Ὁρειονόμων. In montibus degentium. Mon-
tanorum. In Epigrammate: *Tres [fratres
Pani hæc] instrumenta artis dedicarunt: Da-
mis quidem, rete ferarum montanarum.*

Ὁρειον ὀρέμενον. Montanus caudex, sive trun-
cus. Et ὄρειος ὀρέχλη, montana nebula.

Ὁρείων. Montanorum. In montibus degen-
tium. Philoctetes inquit: *O portus! O pro-
montoria! O feræ montanæ, cum quibus in
hoc loco vixi! O præruptæ rupes!*

Ὁρειπολά. In montibus versor.

Ὁρείς. Mulos. Rectus casus est, ὄρεϊς.

Ὁρειφοίτης. Per montes vagans. Monti-
vagus.

Ὁρείχαλκος. Orichalcum. Sive, æs splendi-
dum, & bonæ notæ. *Trunco abietis excava-
to tintinnabula ex orichalco facta adaptant.*
In Epigrammate: *Hæc ex orichalco facta
cymbala valde tinnientia, & unguento deli-
butum cincinnum [Deæ] dedicavit.* Et ὄρει-
χαλκος στήλη, columna ex orichalco facta.

Ὁρηαι. Exciteris.

Ὁρη ἔρημα. Montes deserti. Hoc est, Bo-
reales & Australes mundi partes. Hæ enim,
partim quidem propter frigus, partim vero
propter æstum, inhabitabiles omnino man-
ferunt.

Ὁρη ἐρημῶν. Fines gentium. Et, ὀρη πα-
τέρων. Fines patrum.

Ὁρειβρεμέτης. De monte tonans.

Ὁρίανος. Origanum. Herba. Est generis
fœminini apud Aristophanem. At ὀρειγενὴς, in
monte genitus.

5 Ἐγερψι. τῶν. De hoc opere prolixè agit modo lau-
datus Photius, Cod. ccxviii.

6 Ἀφ' ὑψιπέδων. Hæc sunt verba Sophoclis in Philoctete, pag. 417.
ut Portus monuit. Ibi autem pro αὐθιγῶν rectius legitur ἀθα-
νίσκω: ab αὐθιγῶν, exsiccō, arefacio.

7 Ἀειποφάνης. Ἀντίον, pag. 576. unde locus hic supplendus
est.

8 Ἐν Ἐπιγράμματι. Antholog. lib. vi. cap. xv. Epigr. iv. ut
Portus monuit. Ibi autem pro θῆκῃ recte legitur, θῆκη.

9 Φιλοκτήτης. Φησὶν. Apud Sophoclem, pag. 417.

Ὀριγνήσιον. ἀντὶ τῆς, ὅτι θυμῷσιν. ἢ, ὀριγνώ-
μεθα, ὀρεγόμεθα. Ὁ δὲ ἐδήλωσεν, ὡς ὀριγνώμεθα
Χριστιανὸς γενέσθαι.

Ὀρίδρομος. ὁ ἐν ὄρει πτόχων.

Ὀρεκόν. ζεύγος. τὸ τῶν ἡμιόνων.

Ὀρίν. (α. ε. α. σ. ε.). ὅτι θυμῷ.

Ψυχὴ γὰρ σὺ μάλλον ὀρενέαι, εἰσὶν ῥέξω,

Ὁσ' ἐπ' Ἀχλλῆος Πύρρος ἐπευξε ἄφω.

Ὀριον. ὀρισμός. Ὀριον δὲ, τὸ ἀπὸ τῆς ὄρεως.

Ὀρισμός. Ὅτι τῶν ὀρισμῶν, τὸ μὲν λαμβανόμενον
ἐκ τῆς ὕλης, τῶν δὲ, ἐκ τῆς εἰδῆς, τῶν δὲ, ἐκ τῆς συν-
αμφοτέρων. ὁ μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἀπιδείξεως, ὁ ἐκ τῆς εἰ-
δῆς ὁ δὲ, συμπέρασμα, ὁ ἐκ τῆς ὕλης ὁ δὲ, ἀπιδεί-
ξις τῆς εἰδῆς ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁ ἐκ τῆς συναμφοτέρων. οἶον,
βυλόμενος πρὸς ὀρενέαι τὸ θυμῷ, κέχρηται συλλο-
γισμῷ ποιεῖται. Ὁ θυμῷ μὲν ὀρενέαι ἀντιπυπῆσαι
τὸ ἀρχαῖα τῆς λύπης. τοῦ ὀρενόμενος ἀντιπυπῆσαι
ζεῖ τὸ ἀεικέρδιον αἶμα. εἴτα τὸ συμπέρασμα, τοῦ
θυμῷ μὲν ἀρχαῖα ζεῖ τὸ ἀεικέρδιον αἶμα. τῆς ἐν τῷ
συλλογισμῷ ἢ τῆς ἀπιδείξεως ὁ μὲν ἐκ τῆς ὕλης ὀρε-
μός, ὁ θυμῷ συμπέρασμα ὅτι. ὁ δὲ ἐκ τῆς εἰδῆς,
ἀρχαῖα. ἐπὶ γὰρ ἡ ἀρχαῖα ἀρχαῖα ἢ λέγεσθαι, ὁ θυμῷ
μὲν ὀρενέαι τοῦ ἀντιπυπῆσαι. ἡ δευτέρα δὲ, ὁ ὀρε-
νόμενος ἀντιπυπῆσαι ζεῖ τὸ ἀεικέρδιον αἶμα. ἐν μὲν
τοῦ ὀρενόμενος τῶν ἢ τῆς συναμφοτέρων ἀνάπαλιν ἀρ-
χόμεθα. ζεῖς γὰρ φανερὸν τοῦ ἀεικέρδιον αἶμα. εἴτα,
δι' ὀρενέαι ἀντιπυπῆσαι. ὁ δὲ τέλειος ὀρισμός, ὁ μόνον
τὸ ὅτι, ἀλλὰ ἢ τὸ αἶμα διδάσκει.

nis. Perfecta vero definitio non solum docet rem esse, sed etiam causam ejus.

Ὀρτα. διεγερθῆναι.

Ὀρταῖς ἀκοαῖς. Ὀρταῖς. Ὁ δὲ ἤκουσεν τῆς Θεοῦ
ὀρταῖς ἀκοαῖς.

Ὀρτῆ. Πολύβοις. Διότι ὡς ἐδέχθη μάλλον ὀρ-
τῆ ἢ ἀείφους ἢ τῶν Ῥωμαίων πόλιν ἐγερθῆναι, κα-
ραδοκῆσαι τὸ συμβεβημένον. ἢ αὐτῶν. Τὰ ἔθνη δὲ Ἰ-
βηρίας ὀρτῆς αὐτοῖς ἀντιπαρισταμένη. ἀντὶ τῆς, ἀνά-
δην, ἀπὸ τῶν.

Ὀρτῆ δ' ἐντυγχάνει. ἀντὶ τῆς, ὁρτῆς. Ὑπερίδης.

Ὀρτῆς δὲ τὸ πόλεως ὅτις ἐπὶ τέτοις. ἀντὶ τῆς, κεκα-
τημένης, ἢ πεφορημένης. Ὑπερίδης φησὶν. Ὀρτῆς
δ' ἡμῶν τὸ πατρίδος ὅτις. Αἰσχίνης. ἀντὶ τῆς, ἀπαρτῆς
ἢ ἀκρεαῖας. ἢ Πολύβοις. Τῶν δὲ ἀποσταλθέντων
τοῖς Καρχηδονίοις, ὀρτῆ ἢ ἀείφους ἢ ἡ πόλις, διὰ
τὴν ἀδελφότητα τῶν ἀποδοκωμένων.

Ὀρτῆς φρενός. τῆς ἀληθείας.

Ἐξ ὁμολογῶν δ' ὀρτῆς τε, καὶ ὀρτῆς φρενός.

Ὀρτῆς. Ὀρτῆς λέγειται φάλαγγς, ὅταν ἐπὶ κέ-

1 Ὀρενόμεθα. Sic MS. Paris. A. Antea vero minus recte le-
gebatur, ὀρενόμεθα, per o in syllaba antepenultima.

2 Ὀρεκόν. Vide paulo ante v. Ὀρεκόν.

3 Ψυχὴ γὰρ σὺ μάλλον ὀρενέαι. Distichum hoc est pars Epigrammatis.

Ὀριγνήσιον. Concupiscere. Cupere. Et, ὀ-
εγνώμεθα, cupimus, appetimus. Ille vero rem
indicavit, ut qui Christianus fieri cuperet.

Ὀρίδρομος. Per montem currens.

Ὀρεκόν ζεύγος. Mulæ jugales. Par mulorum.

Ὀρίν. Turbatur. Concupiscit.

Animus enim tuus magis turbatur, donec
fecero

Quæcunque super Achillis sepulcro Pyr-
rhæ fecit.

Ὀριον. [Cum spiritu aspero.] Finis. Defini-
tio. At ὀριον, [cum spiritu leni,] montanum.

Ὀρισμός. Definitio. Definitionum aliæ ex
materia sumuntur; aliæ ex specie; aliæ ex u-
traque. Ac illa quidem, quæ sumitur ex spe-
cie, est demonstrationis principium. Illa
vero, quæ ex materia, est conclusio. Quæ
vero ex utraque, est demonstratio thesi
differens. Ut, si quis velit iram definire, hu-
jusmodi syllogismo utetur. Iratus malum vi-
cissim inferre cupit ei, qui ei prior malum
intulit. Atqui illius, qui alteri malum vicis-
sim inferre cupit, sanguis circa cor fervet.
Sequitur conclusio, Irati igitur sanguis circa
cor fervet. Hujus igitur syllogismi & demon-
strationis definitio, quæ ex materia sumitur,
iræ conclusio est. Quæ vero ex specie, ejus
est principium. Hæc enim est prima propo-
sitis, quæ dicit, Iratus malo vicissim alterum
afficere cupit. Secunda vero, Illius, qui alte-
rum malo vicissim afficere cupit, sanguis cir-
ca cor fervet. In definitione vero, quæ ex
utroque sumitur, vice versa incipimus. Di-
cimus enim, [Ira est] fervor sanguinis, qui
circa cor est. Deinde, ob appetitum ultio-

nis. Excitatum esse.

Ὀρταῖς ἀκοαῖς, Auribus arrectis. Id est,
attentis, & cupidis. Ille vero Deum arrectis
auribus audivit.

Ὀρτῆ. Arrecta. Expectatione erecta, vel
suspensa. Polybius: Quare civitas Romano-
rum metu suspensa erat, ut nunquam magis,
rei eventum expectans. Et ὀρτῆς, præfracte,
impudenter, pertinaciter. Gentes Iberiæ per-
tinaciter ipsis resistentes.

Ὀρτῆ δ' ἐντυγχάνει. Recta autem in cum
incidit. Hyperides.

Ὀρτῆς δὲ π. Cum autem civitas ob hæc
expectatione erecta esset. Vel, metu suspensa.
Hyperides inquit. Aeschines vero, Cum pa-
tria adhuc nobis recta stet. Id est, salva sit
& incolumis. Et Polybius: Cum autem hæc
Carthaginensibus nuntiata essent, civitas me-
tu suspensa erat, propter incertum periculi,
quod imminere putabatur, eventum.

Ὀρτῆς φρενός. Rectæ mentis. Id est, veræ,
& sinceræ. Oculis autem rectis, & recta
mente.

Ὀρτῆς. Recta. Recta Phalanx dicitur, quæ

quod integrum exstat Anthol. lib. 111. cap. xxiv. pag. 381.

4 Πολύβοις. In Excerpt. Legat. cxlii. sed ubi pro ἀποσταλθέντων
legitur ἀποσταλθέντων.

5 Ὀρενέαι λέγειται. Confer Aelian. in Taet. c. xxi. qui idem docet.

Polybius. fr. Gram. 97. col. V.
P. 94.

Τὰ ἔθνη — Polybius. fr. Gram.
Vol. V. P. 94. in Not. 97.

εως ποδὺν ἡμῶν, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους. καθόλου μὲν ὡς ἔμμελες λέγειν πάντας ταύτας, ὅτι ἂν τὸ μήκος ἔχη πλέον ἢ βάθος. ὁρθιον ὅ, ὅτι ἂν τὸ βάθος ἔχῃ μήκος.

Ὁρθιασμαῖον. ἡ ἀναστάσιμος ῥημαῖον. ἡ ἴσχυς βοῆς κόμπων. ἡ ἴσχυς μελῶν παρόσον ὁρθιος νόμος, καθαρωδικός. ὅ, Ὁρθιος νόμος. ἡ Τιμόθεος ὁ αὐλῆς ἡνελῆ ποτὶ τὸ Ἀθῆναις τὸ Ὁρθιον νόμον καλέμενοι, καὶ ἐς τοσούτους ἐξέπληθην Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὡς μετὰ ξυ καὶ ἀκρόασις αἰσθάνει ἐπὶ τὰ ὅπλα. τὸ ὅτι φάναι, ὅτι τοιαῦτα χρεῖν εἶναι τὰ βασιλικὰ αὐλῆμα. ὁ ὅτι Τιμόθεος ἀνελήλυθε πρὸς αὐτὸν, σπεύδῃ μετὰ πεμπίος γένεσιν.

Ὁρθιος νόμος. ὁ καθαρωδικός τὸ ἁρμονίας. ἦσαν ὅτι ἐπὶ τῷ.

Ὁρθιον νόμον, καὶ Ἰσοχάον. τῆς δύο νόμους ἀπὸ ῥυθμῶν ὠνόμασε Τέρπανδρος. ἀνατρεῖται μὲν δ' ἦσαν, καὶ ἑταίροι. ὁ Ὁμηρος.

Ἐνθα γὰρ ἦσαν θεὰ μέγα τε δεινὸν τε,

Ὁρθιῖ Ἀχαιοῖσι.

Ὁρθομίλιον. τὸ παρ' ἡμῶν.

Ὁρθοπλήξ ἵππος. ὁρθὸς ἐπαιρόμενος, καὶ πλήσων. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω.

Ὡς ὅτι ὁρθοπλήξ πέφυκε γὰρ δυσάραλιν.

Ὁρθός. λέγειν καὶ ὁρθιος. Ὁ Μάρκος Ὁρθὸν ὅτι εἶναι, καὶ μὴ ὁρθέμενον.

Ὁρθοσάδιοι. ὅι οἱ σατοὶ χιτῶνες, ὁρθοσάδιοι. οἱ ὅτι συρόμενοι, συρτοί.

Ὁρθοπίτιος. ἡ παρθένος, ἡ ὁρθὴ τῆς πίτιος ἔχουσα. ὅθεν καὶ ὁρθοπίτιον, τὸ ὑπομαζιον.

Ὁρθοφοῖσοςκοφαντοδικοῖσοςλαμπύρων τρέπων. ὁ Ἀριστοφάνης.

Ὅτι βέλομαι τέτων ἀπαλλαχθέντα τὸ

Ὁρθοφοῖσοςκοφαντοδικοῖσοςλαμπύρων τρέπων,

Ζῆν βίον γενναῖον, ὡς περ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω

ταῦτα δρᾶν.

Ὁρθὸς νόμος. τὰ τὸ ἀγάπης. ὁ ἰὼ φίλοι ναυδά, μόνον ἐμῶν φίλων ἐμυδόντες ὁρθὸς νόμος.

Ὁρθωσία. ἡ ὁρθωσις.

Ὁρθεῖα. ἡ τῇ ὁρθεῖ κατὰ τῆς.

Ὁρθεῖος νόμος. ἔτι ὁ καλέμενος νόμος καθαρωδικός. Ἀριστοφάνης.

Πολλάκις ἀναστήσασαί μ' εἰς ἐκκλησίαν

1 Ὁρθιασμαῖον. — καθαρωδικός] Ex Scholiasta Aristoph. ad Acharnens. pag. 421.

2 Τιμόθεος ὁ αὐλῆς ἡνελῆ. Hæc leguntur etiam supra v. Ἀλέξανδρος, & infra v. Τιμόθεος.

3 Ὁρθιος νόμος. ὁ κατὰ. Vide Nostrum supra v. Νόμος, unde locum hunc supplebis.

4 Ὁμηρος] Il. A. v. 11.

5 Ὡς ὅτι ὁρθοπλήξ π.] Rectius scribetur,

Ὡς δ' ὁρθοπλήξ πέφυκε καὶ δυσάραλιν.

6 Μάρκος] Intellige Marcum Antoninum Philoscophum. Apud eum enim lib. 111. cap. v. fragmentum, quod Suidas hic adducit, occurrit.

in cornu tendit, profunditatem longitudine majorem habens. Ac semper quidem omnis acies oblonga dicitur, quæ longitudinem profunditate; Recta vero, quæ profunditatem longitudine majorem habet.

Ὁρθιασμαῖον. Verborum alta claraque voce pronuntiatorum. Vel, clamorum jactationis plenorum. Vel, carminum: quod carmen quoddam citharædicum *Orthium* appellaretur. Et, *Orthium* carmen. Timotheus tibicen aliquando carmen Minervæ, *Orthium* vocatum, canens, Alexandrum adeo commovit, ut inter audiendum ad arma profiliret. Ille vero dixit, tales esse debere cantilenas regias. Timotheus vero ad eum profectus est, magnopere, ut veniret, ab eo rogatus.

Ὁρθιος νόμος. Modus orthius. Sic vocabatur modus quidam citharædicus. Erant autem septem [modi, sive nomi citharædici.]

Ὁρθιον νόμον, καὶ τρ. Modum orthium & trochaicum. Hos duos modos a numeris sic appellavit Terpander. Erant enim intenti & sonori. Homerus: *Illic stans Dea altum & horrendum clamavit, elataque voce, ad Achivos.*

Ὁρθομίλιον. Orthomilium. Vocabulum, quod apud nos in usu est.

Ὁρθοπλήξ ἵππος. Equus, qui anteriores pedes tollit, & calcibus ferit. Aristophanes *Anagyro: Ut intractabilis est, tanquam equus, qui calcibus ferit.*

Ὁρθός, & ὁρθιος. Rectus. Marcus [Antoninus:] *Rectum esse oportet, non surrectum & suffultum.*

Ὁρθοσάδιοι χιτῶνες. Tunica rectæ, nec cinctæ. At quæ trahuntur, συρτοὶ vocantur.

Ὁρθοπίτιος παρ. Virgo mammas habens rectas, non peniles. Et ἐπιπίτιον, subrumum, lactens.

Ὁρθοφοῖ. Aristophanes: [*Patrem*] quia volo miseris his sycophantarum moribus liberatum vivere vitam generoso homine dignam, sicut *Morychus*, ideo accusor.

Ὁρθὸς νόμος. Recta lege. Id est, lege charitatis. *Heu amici navales, qui soli amicorum meorum permanetis in recta lege.*

Ὁρθωσία. Erectio.

Ὁρθεῖα. Tempus diluculi.

Ὁρθεῖος νόμος. Canticum orthrium. Sic vocabatur canticum quoddam lyricum. Aristophanes: *Quæ me sæpe excitavit, ut concionem adirem intempesta nocte, cantu matuti-*

7 Ὁρθοσάδιοι οἱ συρτοί. Vide Salmaf. ad Tertul. de Pallio, p. 50. 51.

8 Ἀριστοφάνης] Acharnens. pag. 465. (328. Ed. Baf. P.) ubi versus primus sic legitur:

Τὸν πατὴρ ὅτι βέλομαι τέτων, &c.

Sed metrum claudicat, quod recte se habebit, si pro βέλομαι scribas Ζῆν.

9 ἰὼ φίλοι ναυδά. Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 21. ut Portus monuit.

10. Οὗτω καλέμενος νόμος κατὰ. Inepte. Nomus enim citharædicus non dicebatur ὁρθιος, sed ὁρθιος. Aristophanes vero in loco subjuncto, παρ' ἐπιπίτιον & joci gratia ὁρθιος νόμος dixit pro ὁρθιος νόμος.

Ἄωρε πυκτῶν, ἀφ' ἧ ὄρθριον νόμον.

Οἶμα, ὄρθριον θέλει, ἢ ὄρθριον, ἀφ' ἧ ὄρθριον.

Ὁρθειοφοίτης. ὁ ὡδ' γενόμενος ὄρθριον.

Ὁρθρογῆ, χελιδόν. λέγειται ὁ ὄρθρολάλος.

Ἐκεκίδας ὄρθρολάλοισι χελιδόνιν εἰκελοφάνους.

textorios hirundinum instar mane garrientium strepentes.

Ὁρδοκραιος ναῦς. ἡ ὄρθας κεραίας ἔχουσα.

Ὁρδοί. Ἐκπεπληγμένοι. Ὁι ἧ Ῥωμαῖοι μαθόντες, ὅτι Ἀπίδας πολιορκεῖ τὰς δυνάμεις, ὄρδοι ταῖς ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἀείφου πάντες ἦσαν, ὥς ὅτι πρὸς τὰ ὅλα ἀφ' αὐτοῦ τὸ ἐνδοκίμας κείσεται.

Ὁρχάνας. εἰρκίαι.

Ὁρχάνη. Ἰ. Λυκόφρονος β'. μήποτε ὁ Φραγμός, τῆς τῆς, τὸ ἀείφου, καὶ ἡ αἵμασις ἔτω χαλεπταί. ὡδ' τὸ ἐρύκειν, ἢ ὡδ' τὸ ἔρκος εἶναι. Ὁρχος.

Αἵμασις λέξαις, ἀλῶνς ἐμύδου ἔρκος.

Ὁρχαπάτιω. χελιδόνιν δι' ὄρκων.

Ὁρχος Ζδύς. καὶ ὄρκιον σκηπτερον, καὶ ὁ ἄμυνον οἱ βασιλεῖς. ἢ ῥάβδος. καὶ ὄρχιζω σε.

Ὁρχος. τύπος. Οὕτω παῖσι χεῖρτα κληρονομοῖς. ἔτω τὰ καὶ τὰ θεός σοι δοῖν.

Ὁρχωμοσία. καὶ ὄρχωμοτής. καὶ ὄρχωμοτάς.

Ὁρμαθός. σύνδεσμος. ἵχος. Ὁ τούτων ὄρμαθον χαλῶν συνειληφώς ἐκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεχίματα. ὅσα γὰρ Αὐγύστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ ἀειποήθη, ἔτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκλήσατο.

Ὁρμαίνοντα. ἐνθυμέμενον.

Ὁρμα. ὁ λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυληκότα. οἱ ἧ τὸ κρέμας τὸ ἐντὸς κύμα. οἱ ἧ, τὸ ἄρσιον ἀσπαραγον.

Ὁρμος. ὄνομα κύριον.

Ὁρμῆν. ἐπὶ ξηρῶν. Ὁρμίζω ἧ, ἐπὶ θαλάσσης, καὶ νεῶς, καὶ ἐπὶ ἀναπαύσεως.

Ὁρμή. Ὁρμή ἡ πρώτη τοῖς ζώοις σύνεστιν ἐπὶ τῷ τηρεῖν ἑαυτά, οἰκείσεως αὐτοῖς τῆς φύσεως ἀπαρχῆς. πρῶτον γὰρ οἰκεῖον παντὶ ζῷῳ ἡ σύστασις, καὶ ἡ αὐτοῦ τῆς σύνδεσις, καὶ οἰκείως ἔχειν πρὸς ἑαυτά. διὸ τὰ βλάπτοντα διαφεύγεται τὰ δ' οἰκεῖα προσέεται. καὶ ὁ πρὸς ἡδονὴν γίνεσθαι ἡ πρῶτη ὁρμή τοῖς ζώοις. Ὁρμήνημα γὰρ αὐτῷ εἰ ἄρα ἐστὶν ἡδονὴ εἶναι, ὅταν αὐτῷ καὶ αὐτῷ ἡ φύσις ὁρμήνηται τὰ ἐκκεκαυληκότα τῇ συ-

1 Κερκίδας ὄρθριον. Hexameter hic decerptus est ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut Por-tus etiam monuit.

2 Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι. Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. ix. cap. v.

3 Ὁρχάνη. Λυκ. Ex Harpocrate.

4 Ὁρχος. Odyss. B. v. 223. sed apud quem pro λέξαις legi-tur λέξοις.

5 Τούτων ὄρμαθον χαλῶν. Hæc sunt verba Joannis Antiocheni de

no. Alludit, ut opinor, ad carmen, *orthium* dictum. Vel, ὄρθριον dixit, i. e. matutinum: ab ὄρθριος, tempus matutinum.

Ὁρθειοφοίτης. Qui matutino tempore venit.

Ὁρθρογῆ. Mane gemens. Epithetum hi-rundinis. Eadem & ὄρθρολάλος dicitur, i. e. Mane garriens. [In Epigrammate:] *Radios*

strepentes.

Ὁρδοκραιος ναῦς. Navis rectas antennas habens.

Ὁρδοί. Erecti. Metu suspensi. *Romani ve-ro, cum intellexissent copias suas ab Annibale obsideri, erigere cuncti animos, magnoque in metu esse, quasi certamen de summa rerum in-staret.*

Ὁρχάνας. Carceres. Septa.

Ὁρχάνη. [Hac voce usus est] Lycurgus in oratione secunda contra Lycophronem. For-te autem sic appellatur sepes, vel septum. Ab ἐρύκειν, arcere: vel ab ἔρκος, munimentum. Ho-merus: *Sepes facturi, quæ vineæ munimen-tum essent.*

Ὁρχαπάτιω. Illum, qui jurejurando aliquem fallit.

Ὁρχος Ζδύς. Jupiter jurisjurandi præfex & vindex. Et, ὄρκιον σκ. Sceptum, per quod Reges jurabant. Et, ὄρχιζω σε, adjuro te.

Ὁρχος. Jusjurandum. Formula [jurisju-randi:] *Ita liberos tuos habeas hæredes. Ita Deus hæc vel illa tibi det.*

Ὁρχωμοσία, & ὄρχωμοτής, & ὄρχωμοτάς. [Per ω scribuntur in syllaba secunda.]

Ὁρμαθός. Series. Ordo. Catena. *Tantam concatenatorum quasi flagitiorum multitudinem complexus, Tiberii vitia abscondit. Quic-quid enim pecuniæ Augustus multo tempore collegerat, hic uno die profudit.*

Ὁρμαίνοντα. Animo volventem. Cogitan-tem.

Ὁρμα. Omnia olera, quorum caules mar-cescunt, [sic vocantur.] Alii vero [sic appel-lari ajunt] crambes internum germen. Alii, sylvestrem asparagum.

Ὁρμος. Ormenus. Nomen proprium.

Ὁρμῆν. Stationem habere. In portu stare. At ὄρμίζω, navem ad portum appello. Item, ad quietem perduco.

Ὁρμή. Appetitus. Appetitio. Animalia hanc primam habent appetitionem, ut se ip-sa conservent, ipsamet sibi ab initio concil-iante natura. Primum enim cujusque ani-malis naturæ conveniens est sui ipsius com-mendatio, hujusque conscientia, & amor sui. Quare noxia repellit: at ea, quæ sibi profunt, admittit. Neque ad voluptatem primus ani-mantium appetitus fertur. Ea enim postea oritur. Si tamen voluptas dicenda est, cum

Cajo Imperatore, quæ leguntur in Excerptis a Valefio editis, pag. 802. Confer etiam Nostrum supra v. Ῥάδος, Ῥωμ. ubi locum in-tegrum habes.

6 Ὁρμα. ὁ λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυληκότα, &c. MS. A. Ante vero minus recte legebatur, Ὁρμῆν. τὰ ὁ λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα, &c.

7 Ὁρμή ἡ πρώτη τοῖς ζ. Hæc omnia leguntur apud Laërtium lib. vii. num. 87. unde ea Suidas excerptit.

8 Σύνδεσις. Ex Laërtio rescribendum est, συνείδησις.

ἐὰν δὲ ὁποιαύτη ὅν ἂν πρόπον ἂν πηλαμθάγηται τὰ
 ζῶα, καὶ θάλλῃ τὰ φυτά. καὶ ἐὰν διήλλαξεν ἡ φύσις ἐ-
 πὶ τῶν φυτῶν καὶ ζῴων, ὅτε χρεῖς ὁρμῆς καὶ αἰσθητικῆς
 καὶ αἰσθητικῆς οἰκονομεῖ, καὶ ἐφ' ἡμῶν πινὰ φυτοειδῶς γίνονται.
 Ἐν περικτῇ ἡ δὲ ὁρμῆς τοῖς ζῴοις ἐπιγεννητικῆς, ὁ συγ-
 χρωστικῆς περὶ τῆς φύσεως, τῶν τοῦ χτ' φύσιν τῶν χτ'
 ὁρμῆς διοικεῖται. ὅτι ἡ λόγος τοῖς λογικοῖς χτ' πε-
 λειοτέρως παρὰ τὰς διδωμένης, τῶν χτ' λόγον ζῆν ὁρ-
 θῶς γίνεσθαι τοῖς χτ' φύσιν. ἡ τέχνη γὰρ ὅπως ἐπὶ γένε-
 τῇ ὁρμῆς, διὰ καὶ ζήνωνος εἶπε τέλος εἶναι τὸ ὁμολογεῖ-
 ναι τῇ φύσει ζῆν ὅπερ ἐπὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν. ἀλλὰ γὰρ
 παρὰ ταύτην καὶ ἡμᾶς ἡ φύσις.

dum rationem vivere idem merito sit, ac secundum naturam vivere. Ratio enim artifex
 accedit moderatrixque appetitus. Quamobrem Zeno dixit, finem esse, convenienter naturæ
 vivere: id est, secundum virtutem vivere. Ad hanc enim & natura nos ducit.

‘Ὀρμητήριον.’ Πολύσις· τὸ ὃ φθέριον οἱ Πανόνοι
τὸ χαλαρὰς τῇ πολέμῳ λαβόντες, ὀρμητήριον ἐπε-
ποιήσαντο, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων ἐξηγήκεσαν. ἔ-
στι δὲ ὀρμητήριον, ὅθεν τὰ πρὸς πλεμον ἐξαπύοντες
ἐξίσαι μαχεσόμενοι.

Ὁρμίζω. ἐπὶ ἀναπαύσεως, καὶ νηός.

Ὁρμήσκος. καὶ ὄρμοι, αἰ. βασιλῆος κόσμος. ἐνώπια.
γαλακτρία.

“Ὅρμον. λιμένα. Αἰλιαπός. Ἀναπαυομένην καὶ ὀρμίζουσαν τινὲν τελευταίαν ὄρμωσιν τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τὴν πάλιν τε καὶ ἀγαθὴν ἀνδρῶν.

Ὁρμάμνος. περὶ θυμῶν. λέγειν ὅτι ὁ γε-
νεαλογῆμνος, ἐκ λόγων ὁρμάμνος καὶ παιδείας, ὁ λο-
γικός, καὶ πεπαιδευμένος.

Ὁρνιθαί. πόλις.

Ὁρνιθομοῦς. μαθητομοῦς δὲ ὄρνιθος.

Ὁριζουμένης. ὁ ὀριζομένης.

Ὀρνιθεΐα. ἢ οἰωνομαντεΐα.

Ὀριθίας. Ὀριθίας χειμῶν, ὡς ἂν Ἀριστοφάνης, ὁ
σφοδρὸς χειμῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρεα ἀγροφείηται. καὶ
ἄνεμος Ὀριθίας, ὁ αὐτὸς, ἥτοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ τῇ γῇ
τὰ ὄρεα σπῶνς ὑπὸ τῇ ψυχρᾷ πνοῇ. καὶ ἀπὸ τοῦ
χειμῶνος τὰ ὄρεα ταῦτα φαίνεται.

Ὁριζοθήρας. ὁ πρὸς ὀρις θηρόων.

Ὁρνιθονομέϊον. τὸ τὰς ὀρνίθας ἔχον οἶκημα.

Ὅρνις. ἡ κληδών. τὸ μάνηθιμα. Ἀεισφάνης ὁ
Πλάτω·

Δέχου τ' ἄνδρα καὶ τ' ὄρνιν τῷ Θεῷ.

ταπεινῶς, τὸ σύμβολον. ¹⁰ κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐφεκ-
τικὸν ἢ ὑποφεικτικόν, ὅρην ἐχέλαν. Ὅρις. ὁπτιφάνη-
σις. πικρὰς καὶ τὰ ὅμοια. καὶ αὐτῆς

1 'Απολαύη] Laērtius, ἀπολαύη.

2 Ἀντιλαμβάνεται] Corrige ex Laërtio, ἀφιλαρύνεται.

1 Ἀπολαύη] Laërtius, ἀπλάτῃ.
2 Ἀνταλαμωσάντων] Corrige ex Laërtio, ἀφιλαρόντων.
3 Συγχερόμενα πορεύονται, τὰτ.] Emenda & supple ex Laërtio, ἡ
συγχερόμενα πορεύονται αὐτοὶ τὰ οἰκίαν, τῆστις μὲν τῆ κεφαλῆ φύσιν, &c.

4 Τέχνη] Laërtius, πχνίτης.

5 Ὁρμητίου] De hac voce vide quæ erudite observavit Casaubonus in Commentario ad Polybium, pag. 167.

6 'Ενώπα. χαλαστέρα] Hæ duæ voces non sunt interpretatio vocis ὀρεῖα, sed videntur pertinere ad fragmentum quoddam, in quo

Ö P

ipsam per se exquirens natura constitutioni
suae convenientia adipiscitur: quo quidem
modo & animalia exhilarantur, & stirpes vi-
rescunt. Neque natura in plantis & animalibus
differt, quando & in illis absque appetitu
& sensu vim suam exserit; & in nobis
quædam ea ratione, ut in stirpibus sunt.
Cum vero ex superfluo appetitus animalibus
acceserit, quo utentes peragunt ea, quæ na-
turæ ipsorum conveniunt; in eis quidem,
quod secundum naturam est, per appetitum
fit. Cum vero ratio hominibus data sit, ut
animalibus perfectioribus, & principatum in-
ter reliqua habentibus; illis quidem secun-
dum naturam vivere. Ratio enim artifex
ut Zeno dixit, finem esse, convenienter naturæ
Ad hanc enim & natura nos ducit.

'Ορμηθίων. Belli fedes. Arx belli. Poly-
bii: *Pannonii vero castellum, quod ab initio
belli ceperant, arcem belli fecerunt, locumque
spoliis comportandis delegerunt.* 'Ορμηθίων
enim est locus, unde milites ad bellum accincti
exeunt, ut cum hoste pugnent.

'Oguíζω. De requiete, & navi [dicitur. Nāz
vem ad portum appello. Ad quietem perduco.]

Ορμίσκος. Parvum monile. Est ὄρμις, monilia, torques.

"Ὀππov. Portum. Stationem. Ælianus: *Deus honestos & bonos viros non negligit, cum morte acquiescunt, & ad ultimam stationem [vitæ] appellant.*

Ὀρμώμενος. Cupiens. Volens. Et, Ex λό-
γων ὀρμώμενος & π. dicitur ille, qui literarum
peritus est & eruditus.

'Ορνιάς. Ornix. Urbs.

Ὄρνιθεσσι μὲν. Ex avibus omen captante. Augurante.

'Ορνιθευτής. Auceps. Qui capit aves.

'Ορνιθείς. Divinatio per aves. Augurium.

Ὀρνίθια χειμᾶν. Apud Aristophanem [sic vocatur] hyems vehemens, qua & aves necantur. Et *ἀνεμος ὀρνίθια*, ventus frigidus, sive, qui frigido flatu aves humi sternit. Vel, quod aves istæ hyeme appareant.

'Ορνιθοθήρας. Auceps.

Ὀρνιθογομεῖον. Aviarium. Sive, locus aves habens.

'O^{pnis}. [Proprie, avis, five ales. Interdum vero,] omen, augurium. Aristophanes *Pluto: Suscipe virum & omen Dei*. Vulgo enim [Græci] omne omen, quod ab incepto aliquem deterreret, vel ad aliquid faciendum impelleret, *avem* vocabant. *Nemo novit thesaurum meum, nisi forte avis quædam*. Pro-

7 Γυναιλογίαι. Hanc vocem obelo notandam censeo. Quid enim ad rem faciat, haud sane video.

8 'Ορεσίαις χερσὶν, παρὰ 'Αετῶν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 413. (196. Ed. Baf. P.)

9 ὁ ὀρθοτροφεῖον] MSS. Paris. ὀρθοτροφεῖον: quod magis placet.
 Et enim non eodem modo composita, quae

Est enim vox eodem modo composita, quo *ποταμοῦ*, & alia.
 10 *Κοιῦς* ἢ *κοῦς* *σῶς*.] Confer Schol. Sophocl. ad *Oedip. Tyrant.*
 pag. 151.

Ὁὐδείς οἶδεν τ' ἤσασθ' ἢ ἐμὸν, πλὴν εἰ πῖς
ἄρ' ὄρνις.

παροιμιακὸν τὸτο. Οὐδείς οἶδε τί ὠμίλησα, πλὴν εἰ
πῖς ὄρνις. ἐπὶ τῷ ἄγνώστῳ. καὶ αὐτίς. Οὐδείς με
θεωρεῖ, πλὴν ὁ ἀπειράμηνος ὄρνις. καὶ αὐτίς. * Ὅρνιν
νόμιζε πάντ', ὅσα μανίαις ἀγχαλίνῃ. Φήμη γὰρ ὕ-
μιν ὄρνις ἐστὶ, πιαρμόν τ' ὄρνιθα χαλεῖτε. Ζύμβολον,
Φανίλ', θεράποντα, καὶ ὅσα ἀεὶ μανίαις, ὄνον, ὄρνιν.
Καὶ τὸ πληθυντικόν, τὲς ὄρνις.

Ὅρνις. ὄρνις.

Ὁροάνδης. ὄνομα κύριον. Ὁροάνδης.

Ὁροσός. εἶδος κελύφης.

Ὁρόδαμος. ἡ ὁξυφύλας.

Ὁρόν. τὸ ὄρον. τὸ σπέρμα ἢ κανθάριον.

Ὁρον. ἢ καὶ σκευὸς πῖ γαργαλόν, ὡς Ἰσάιος δηλοῖ.
μήποτε μὲν τοι τὸ ὄρον ὡξὺ τε Αἰχὺλῳ καὶ ὡξὺ.
Μενάνδρῳ ξύλον πῖ σημαίνῃ, ὡς τὴν πεπατημένην σα-
φυλὴν πιέζουσιν.

Ὁροδάντης. ὄνομα κύριον.

Ὁρόντας. ὄνομα κύριον. καὶ Ὁρόντης, ποταμός.

Ὁρόντης. Ὡς ὅτι ἐν Ὁρόντι Φασὶ τὸ Πέρσιν εἰ-
πεῖν, ὅτι τῷ δακτύλῳ ὁ μικρότατος καὶ μέγας ση-
μαίνῃ, καὶ ἕνα ἀειθμόν ἔπειτα καὶ ζήτησιν ἐν τῷ Ἀρδα-
ζάκῳ.

Ὁρος. ἢ ὅπως ἐχέλην οἱ Ἀπικτοὶ τὰ ὑπὸντα ταῖς
ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γεράματα, ἀ ἐδή-
λυν, ὅτι ὑποκείμενα δανειτῇ. ἔπειτα Δημοσθένους, καὶ Μέ-
νανδρος.

Ὁρος. ὡς τῇ θείᾳ γραφῇ ὄρος ἄγιον, πάλαι μὲν
τὸ Σιών νυνὶ τὸ τὸ θεογνωσίας ὕψος. καὶ ὁ Ἀπόστο-
λος δέ.

Ὁρεῖ. ὡς σέρπην, περὶ γὰρ τῶν δειλῶν βίαν.

Ὁρος. ἢ Ὁρος ἐπὶ λόγῳ κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόν-
τας ἐκφερόμενος. ἢ ἡ ἀπόδοσις. Ὑπογραφή δὲ ἐπὶ λό-
γῳ, τυπωδῶς εἰσάγων εἰς τὰ περὶ γὰρ. ἢ, ὄρος ἀ-
πλόστερον ἢ ὅτι ὄρος δύναμιν ὡς σενιλευμένος. Διαφέ-
ρει ἢ ὄρος ἀποδείξεως. καὶ ζήτησιν ἐν τῷ Ἀποδείξει.

Ὁροφῆς, καὶ ὄροφος. ἡ στήλη. καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀρσενι-
κῶς.

Οὐ. ὡς τὸ ὄροφον ἀναπνέει καὶ περὶ καὶ.

Ἀεισοφάνης ἐν Σφηξίν. Ὁροφίῳ θάλασσα.

Ὁρεῖ. τὸ ὄρμα.

Ὁροφῶντα. εἰς ὄρη ἀειρήμερον.

1 Οὐδείς οἶδεν τ' ἤσασθ'.] Est versus Anapaesticus, qui legitur apud Aristophanem *Aviōus*, pag. 570. (392. Ed. Baf. P.)

2 Ὅρνιν νόμιζε π.] Aristophanes *Aviōus*, pag. 575. (396. Ed. Baf. P.)

3 Ὅρνιν πῖ νομίζει πάντ', ὅσα πῖ μανίας ἀγχαλίνῃ. Φήμη γὰρ ὕμιν ὄρνις ἐστὶ. πιαρμόν τ' ὄρνιθα χαλεῖτε. Ζύμβολον, ὄρνιν. Φανίλ', θεράποντα. ὄρνιν. ὄνον, ὄρνιν. Sic etiam apud Suidam scribendum est.

3 Ὅρνιν. καὶ σκευὸς πῖ γαργαλόν.] Ex Harpocrate.

verbale hoc est. Et, *Nemo novit, quid [cum eo] collocutus sim, nisi forte avis aliqua.* Dicitur de rebus ignotis. Et iterum: *Nemo me videt, praterquam avis pratervolans.* Et iterum: *Avem existimatis omnia, ex quibus futurum cognosci potest. Omen enim vobis avis est; et sternutationem avem vocatis: omen, [avem;] vocem, [avem;] famulum, [avem;] asinum, [avem.]* Et pluralis [accusativus], τὲς ὄρνις.

Ὅρνις. Concitatur. Impetu fertur. Ruit.

Ὁροάνδης. Oroandes. Nomen proprium.

Ὁροσός. Leguminis genus. Ervum.

Ὁρόδαμος. Surculus. Germen. Ramus.

Ὁρόν. [Accusativus, a recto ὄρος.] Semen scarabæi.

Ὅρον. [Sic] etiam instrumentum quoddam rusticum [appellatur;] ut Isæus declarat. Forte autem τὸ ὄρον & apud Æschylum & Menandrum lignum significat, quo uvam calcatam premunt. I. e. torcular, vel prælum.

Ὁροδάντης. Orodantes. Nomen proprium.

Ὁρόντας. Orontas. Nomen proprium. Et Orontes, fluvius.

Ὁρόντης. Orontes. *Quemadmodum igitur ajunt Orontem Persam dixisse, minimum digitum et decem millia significare, et numerum unitatis: sic etiam, &c.* Quære in v. Ἀρδαζάκῳ.

Ὁρος. Ὁρος Attici vocabant libellos, vel titulos, ædibus & agris oppigneratis affixos, qui significabant, ea creditoribus obligata esse. Sic Demosthenes & Menander.

Ὁρος. Mons. In S. Scriptura mons Sanctus olim quidem Sion; nunc vero divinæ cognitionis altitudo [sic vocatur.] Et sic Apostolus.

Ὁρεῖ. ὡς. *Ad montem adserpere, negotiorum vim significat.*

Ὁρος. Definitio. Definitio est oratio, quæ per resolutionem omnibus partibus expleta effertur. Vel, redditio. Descriptio vero est oratio, quæ in rerum notitiam rudi tantum modo nos introducit. Sive, definitio, definitionis vim simplicius exprimens. Definitio autem a Demonstratione differt. Quære in v. Ἀποδείξει.

Ὁροφῆς, & ὄροφος. Tectum. Lacunar. Et foeminino, & masculino genere [effertur.] *Non lacunar versus* (i. e. in altum, vel, sursum) *tollam Persica.* Aristophanes in *Vespis: Tectum contemplare.*

Ὁρεῖ. Ru. Impetu feror.

Ὁροφῶντα. Per montes vagantem. Montivagum.

4 Ὁρος. ὅπως ἐχέλην. Ex Harpocrate: sed apud quem pro ὑπὸντα rectius legitur ὑπὸντα. Confer Nos supra ad v. Ἀπικτοῦ γαργαλόν, post v. Ἀπικτα.

5 Ὅρνιν ὡς σέρπην, &c.] Est versus onirocriticus, qui legitur apud Altrampsychem.

6 Ὁρος ἐπὶ λόγῳ. ὡς σενιλευμένος.] Hæc sunt verba Laërtii in *Zenone Cirt.* lib. vii. num. lx.

7 Οὐ ὡς τὸ ὄροφον.] Versus hic legitur apud Aristoph. in *Lyssistrata*, pag. 850. (546. Ed. Baf. P.)

1 Ὀρρον. 1 ἡ λεγόμενον ὤρρον. τὸ μετὰ τὸ διδύμων.
Καλλίστρατος τὴν ὀρρον, καὶ τὸ ἰερὸν ὀρρον. Δίδυμος,
2 τράμιν ὄρρον, ὡς πινες, 3 τὸ ἰσχίον.

lumbum & os sacrum. Didymus [significare
lunt, scrotum.

Ὀρρωδεῖ. Φοβεῖται. 1 κυρίως μὲν Ὀρρωδεῖν ὅτι τὸ
τὸ ἀλόγων δέος. πεπονήται ἡ ὥρα τὸ σείοντα τὸ ἔχει
δηλὴν τὸ δέος. ἡ ὥρα τὸ ἐγκυρῆσαι τὸ μέρι τὴν τῶ
αἰδοῖα καὶ τὸ δέος διάθεσιν. ἡ, ὅτι τὸ φοβερὸν εἰσθεῖν
ὁ ὀρρος ὡς τὸ ἰδρῆν. ἔστι τὸ Ὀρρωδεῖν ἀπὸ τὸ ὀρρον, ὁ ὅστις
μεσοπύριον τὸ φοβεῖται. ἔστι γὰρ ὁ μερὸν τὸ μέρος.

citur ab ὀρρος, i. e. pars illa in columba, ex qua

Ὀρρωδία. Φόβος. ἔκ τὸ ὀρρον, ὁ ὅστις μέρος τὸ πυ-
γῆς, ὁ καλεῖται ὤρρος. Ἄμα μὲν Ὀρρωδία καὶ, μὴ
ἀλλὰ φθάσειεν ὅπως ἀναφυγόντες.

Ὀρρωχεῖτες. ὀρρωχίτες.

Ὀρρωπ. βλεπώ.

Ὀρρωπ. ἀρσενικόν. κλάδος. ὡς τὸ ὄρρον. ἡ ὀρ-
Φηκὲς πινες, εἰς ὄρρον ὅπως ἀναφυγόντες.

Ὀρρωπύριον. 1 ὄρρον ἐν τῇ ὀρρον.

Ὀρταλίζων. 1 κυρίως τὸ ἀναρῆσαι τὰ ἡντὰ εἰς
τὸν ὄρρον.

Ὀρταλίζων. 1 εἶδος ὀρνέων οἱ ὀρταλίζοντες. ἡ ἀλεξυό-
νων. Ὀρταλίζων, ὀρνέων νεογνῶν.

Ὀρταλίζων. 1 ὀρρωπύριον μὲν ὀρταλίζων.

Ὀρτιάγων, 1 Γαλάτης. ὅς ἐπεβάλλει τὸ ἐν τῇ Ἀ-
σία βασιλεύων τὴν ἀπάντων τῶν Γαλατῶν δυναστείαν εἰς
ἐαυτὸν μετὰ τὴν ὥραν, καὶ πολλὰ ὡς τὴν τὸ μέρος ἐ-
φόδια ὡς ἐβάλλει καὶ φύσις καὶ τελεῖ. καὶ γὰρ διερρηκὸς
καὶ πολεμικὸς, καὶ δυναμικὸς ὡς πολεμικὰς
χρεῖας.

Ὀρτιάγων. 1 Ὀρτιάγων ἐγγενὲς Παιδοπολί-
της. ὡς ἐαυτὸν ἡ καὶ τὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ἀπε-
δείχθη.

Ὀρτιάγων. πόλις. 1 ἡ πόλις Ὀρτιάγων, δο-
κῶσα καὶ τὸ μέγεθος καὶ καὶ τὸ πλῆθος τὸ ἀνθρώπων
ἐμβολαζομένη εἶναι.

Ὀρτιάγων. 1 παιδιὰ πῆς, ἐν τῇ ὀρτιαγῇ ἰσθμῷ ἐν
γύρῳ, ὡς τύπῳ εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ ὁ μὲν ἐν τῇ
γύρῳ 1 καὶ ἐβαλὼν τὸ ὀρτιαγῇ, λαμβάνει ἔξῃς, ὡς ἀν-
δύνηται. ὁ δὲ ἀποτυχὼν, παρὲξ θάπτεται τὸ ὀρτια-
γῇ τύπῳ. καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ποιῶσι. 1 λέγει ἐν τῇ

Ὀρρον. [Accusativus, ab ὀρρος.] Idem, quod
alias ταῦρος dicitur, i. e. penis. Nervus mem-
bri genitalis. [Vel,] linea, quæ est inter gemi-
nos testiculos. Callistratus [sic vocari ait]
tradit,] podicem: non vero, ut quidam vo-

Ὀρρωδεῖ. Timet. Proprie vero Ὀρρωδεῖν dici-
tur de brutorum metu: quod illa caudæ
quassatione metum suum indicare soleant.
Vel, quod illa parte [corporis, quæ ὀρρος di-
citur,] pudenda abscondere soleant, cum me-
tus ea incessit. Vel, quod ὀρρος primus sudare
soleat iis, qui metuunt. Ὀρρωδεῖν enim dedu-
citur ab ὀρρος, i. e. pars illa in columba, ex qua
cauda enascitur. Ea enim pars est tremula.

Ὀρρωδία. Metus. Timor. Dictum est ab
ὀρρος, i. e. pars podicis, quæ etiam taurus di-
citur. Simul etiam metus erat, ne forte cele-
riter retro fugerent.

Ὀρρωχεῖτες. Qui porrexerunt.

Ὀρρωπ. [Contractum ex ὀρρωπύριον.] Videatur.

Ὀρρωπ. Est generis masculini. Ramus. Ab
ὀρρον. Vel, [ὀρρωπύριον dicti sunt, quasi] ὀρρωπύριον,
quod tectum ex iis commodè fabricari possit.

Ὀρρωπύριον. Janua in superiore ædium parte.

Ὀρταλίζων. Proprie significat, infantes in
altum tollere.

Ὀρταλίζων. Ὀρταλίζοντες sunt avium genus.
Vel, gallorum. Vel, ὀρταλίζων, avium [im-
plumium &] recens natarum. *Aves tenella-
rum matres avicularum.*

Ὀρτιάγων. Ortiagon, Galatiæ regulus, om-
nium, qui in Asia sunt, Gallorum principa-
tum ambibat. Ad hunc vero conatum & na-
tura & usu plurima adjumenta habebat. Et-
enim & liberalis erat, & fortis, belloque stre-
nuus.

Ὀρτιάγων. Ortiagontis. Hujus filius fuit
Pædopolites: qui atate provectior, iudex
creatus est.

Ὀρτιάγων. Ortobriga. Urbs. [Cepit] urbem
Ortobriga quæ ἐν ὀρτιαγῇ ὡς ὁ ὀρτιαγῇ ὡς ὁ ὀρτιαγῇ
multitudinem potentissima esse videbatur.

Ὀρτιαγῇ. Ludus quidam est, in quo co-
turnices in orbem collocant, eorumque ca-
pita feriunt. Qui autem in orbe coturnicem
prostraverit, reliquas ordine capit, quas po-
test. Qui vero secus fecerit, alteri coturni-
ces verberandas præbet. Hoc autem per vi-

1 Ὀρρον. τὸ λεγόμενον. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ranas*, pag. 222.

2 Τὸ ἰσχίον. Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici, loco
laudato. At ego scribendum puto, ὄρρον, i. e. scrotum: quam le-
ctionem & Hesychio restituendam esse existimo.

3 Κυρίως μὲν Ὀρρωδεῖν ἐπὶ τῇ. Eadem quoque leguntur apud Scho-
liastam Aristoph. ad *Plutum*, pag. 13. Confer etiam Ammonium
v. *Ἀρρωδεῖν*.

4 Ὀρρωπύριον. Confer Hesych. v. *Ὀρρωπύριον*, & Schol. Homeri ad
Odys. x. v. 126.

5 Τὸ ὄρρον. MSS. Paris. τὸ ὄρρον.

6 Ὀρταλίζων. κυρίως τὸ ἀναρῆσαι. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Equit.*
pag. 362. (256. Ed. Bas. P.) Confer Nostrum supra v. *Ἀναρῆσαι*.

7 Ὀρταλίζων. Aristoph. *Acharnens.* pag. 412. (296. Ed. Bas. P.)
τὴν ὀρταλίζον, ἡ τὴν πτερυγιστοῦσαν.
Scholiasta: Ὀρταλίζων δὲ, τὸ ἀναρῆσαι καὶ τὴν τὸ Βοιωτῶν 2/3-
λίκον. Huc Suidas respexit.

8 Ὀρτιαγῇ. Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate

Agathæ in Paulum Silentiarium, quod integrum existat Anthol.
lib. vii. pag. 603. ut Portus etiam monuit.

9 Ὀρτιαγῇ, Γαλάτης. ὅς ἐστι. Hæc Polybio tribuuntur in Col-
lectaneis Historicis a Valesio editis, pag. 115. ubi initium rectius
sic legitur: Ὀρτιαγῇ ὁ βασιλεὺς τὸ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλατῶν ἐπέβα-
λε τὴν ἀπάντων τῶν Γαλατῶν, &c.

10 Ὀρτιαγῇ ἐγγ. Hæc leguntur etiam infra v. *Παιδοπολί-
της*.

11 Ἡ δὲ πόλις Ὀρτιάγων, δοκῶσα. Supra v. *Ἐμβολαζομένη*, rectius
legitur, *Εἰς δὲ πόλιν Ὀρτιάγων, δοκῶσα*, &c. Ὀρτιάγων enim
est Accusativus, non vero Nominativus.

12 Ὀρτιαγῇ. Potius, *ὀρτιαγῇ*. Sic enim dicebatur lu-
dus ille, quem Suidas hic describit. Confer Pollucem lib. ix.
cap. vii.

13 Καὶ ἐβαλὼν. Sic MSS. Paris. itemque Photius in *Lex. MS.*
At priores Edit. minus recte, καὶ ἐβαλὼν.

14 Λέγει ἐν τῇ Ἀλκιβιάδῃ. Locus Platonis, a Suida hic citatus,
existat in *Alciade* priore. & sic se habet. Οὐκ, ὁ γὰρ, ἀλλὰ τὸ

Ἀλκιβιάδῃ· Οὐκ ἀλλὰ τῶς Μειδίας τε δὲ δό-
βλέποισι τ' ὀρτυροκόποις, καὶ τοιούτοις ἄλλοις. Ἐν ἑφεί-
δῃ· Ὅτι τῶς τῆς τυρηνίας ὁ ἀγὼν ἐστίν. τῶς δὲ
τῆς αἰτίας. διόπερ' ἔραθυμνέον. † Μηδὲ ὀρτυρο-
κοπεῖν, μηδὲ τῶς τὰ τοιαῦτα ἐπισησθαι.

que coturnices per ludum ferire, neque rebus

Ὅροι. τέλη. ὁρισμοί. Ὅρος γὰρ ἐπὶ τῷ καὶ τεκμή-
ρια ὁ ἰσίδωρος, τ' θείων ἀφωρισμῶν ὁ στήλων, τῶς
τῷ τ' ἀνθρώπων ἀφωρισμῶν τῆς μὲν φιλοπορίας τὸ
ἀνύσιμον τῶς πάντων λόγων τῆς δὲ θυσινέτης γνώμης
τὸ ἐξιστάμενον τῆς ἐμφανέως καὶ συνήθους τοῖς πολλοῖς
ἀκολουθίας· τ' ἡ ἐξωστὴ αὐτῶν τὸ παρηγετισμένον εἰς
τ' ἡ νοητοῦ χάλλους δόξαυσι, ἄλλη δὲ ἐδαμῇ δόξα-
πλαιώμενον.

Ὅροις. ὄνομα κύριον.

Ὅροιτύπος. ὑλοτόμος.

Ὅρυγες. ζῶα πνα.

Ὅρυγμα. ἰδίως ἕως ἐκαλεῖτο, ἐφ' ὃ οἱ χακῆ-
ροι ἐκολάζοντο.

Ὅρυμαγδός. ὁ ὄρυθος. τὰ ἔραχες. κτύπος. τῶς τὸ
ὄρυθος, ὄρυθαίω, ὄρυθαίω, τὸ ὄρυθαίω, ὄρυ-
θαίω, καὶ ἀφωρισμῶν τ' ὄρυ, καὶ ὄρυ τὸ β εἰς μ, καὶ
πλειονασμῶν τὸ δ, ὄρυμαγδός.

Ὅρφαία.

Ὅρφατις. Ὅρφατις εἰσιν, οἱ τῶς ὄρφατις τρέ-
φοντες. ἢ, ὄρφατις, ἀρχὴ Ἀθήνησι, τὰ τῶς ὄρφατις
κρίνεται. ἢ, ὄρφατις, τῶς τ' ὄρφατις ἐπιβόπων.
Ἀπ' ὄρφατις μὴ φίλων. ὅσον χακόν.

Ὅρφατος. ἰώσηπος. Καὶ αὐτοὶ πατέρες δ' ἦσαν
ὄρφατοι. καὶ αὐτοὶ. Οἱ δὲ ἡ χρεῖσιν οἴκοι, ὄρφατος τὰς
ἀφωρισίας χαλκείων τ' ἐργῶν.

Ὅρφης, Ληβήθρων τ' ὁ ὄρφης, (πόλις δὲ ἐστὶν
ὑπὸ τῇ Πιερίᾳ) υἱὸς ὁ ὄρφης καὶ Καλλιόπης. ὁ δὲ
ὄρφης πέμπτος ὑπὸ Ἀτλαντί, καὶ Ἀλκυό-
νῳ μίαι τῶς θυγατέρας αὐτῶν. γέγονε δὲ τῶς ἰά
γενεῶν τ' Τρωϊκῶν, καὶ Φασι μαθητῶν γενεῶν αὐτῶν
Λύκῃ βιῶναι δὲ γενεῶν τ' οἱ δὲ ἰά Φασίν. Ἐργα-
τ' Τελασμός. λέγονται δὲ εἶναι ἰωνος τ' Τραγικῶν. ὁ δὲ
τῶς τὰ ἱεροπολικὰ χαλκείων. Κλίσεις Κοσμηγῶν.

Μειδίας τε δὲ τ' ὀρτυροκόποις δόξαυσι, καὶ ἄλλοις τοιούτοις, οἱ δὲ τῶς
πύλωνι στήλων ἐπισησθαι. Pro ὀρτυροκόποις, ut hodie Platonis ex-
emplaria habent, non solum Suidas olim legit ὀρτυροκόποις; sed
etiam Athenæus: quippe qui lib. xi. pag. 506. ad eundem locum
Platonis respiciens, Midiam a Philosopho ὀρτυροκόποις vocari ait.
Vide Leopard. *Emendat.* lib. i. cap. v. a quo ista omnia jam ante
observata fuerunt.

1. Πρὸς Μειδίας] Sic rescripti ex Platone, & Lexico Photii MS.
In prioribus enim Edit. vitiose legitur, ὀρτυροκόποις: pro quo Por-
tus, qui Platonem non consulerat, infelici conjectura reponen-
dum putabat, ὀρτυροκόποις, i. e. aridum. De Midia autem, cujus
Plato loco citato meminit, plura vide apud Scholiastam Aristoph.
ad *Aves*, pag. 602.

2. Ἐν ἑφείδῃ] Pessime. Quæ enim sequuntur, non sunt sumpta
ex Platonis *Phædone*: sed priora quidem illa, ὅτι τῶς τῶς τῶς.
— ἑφείδῃ, sunt verba commentatoris cujusdam, qui superi-
orem locum Platonis interpretatus erat. At quæ sequuntur, Μηδὲ
ὀρτυροκόποις, &c. sumpta sunt ex Marci Antonini lib. i. cap. vi. ut
iisdem doctissimus Leopardus loco supra laudato recte observavit.

ces faciunt. Dicit igitur [Plato] in *Alcibiade*: Non: sed ad Midiam, qui coturnices per
ludum ferire solet, respicere te oportet, & ad
alios ejus generis homines. Significare nimi-
rum vult, non cum vulgaribus hominibus ef-
se certamen, sed cum præstantissimis. † Ne-
que coturnices per ludum ferire, neque rebus

istis nimium addictum esse.
Ὅροι. Fines. Termini. Fines enim & signa
constituebat Isidorus, a divinis separata ele-
mentis, ad humanarum rerum adjudicationem:
industriam nimirum, quæ supra quam dici po-
test ad res quasvis efficiendas valet. Mentis
porro prudentiam, a conspicuo & consueto vul-
gi more remotam. Amoris denique impetum,
quo fertur ad fruendam pulchritudinem rerum,
quæ in intellectu versantur, nec alio quoquam
deflectentem.

Ὅροις. Oroetes. Nomen proprium.

Ὅροιτύπος. Qui sylvas cædit. Sylvicida.

Ὅρυγες. Oryges. Animalia quædam.

Ὅρυγμα. Fossa. Fovea. Sic peculiariter
vocabatur [locus quidam,] in quo malefici
supplicio afficiebantur.

Ὅρυμαγδός. Tumultus. Turbatio. Strepitus.
Sic autem formatur. ὄρυμαγδός, ὄρυμαγδός, ὄ-
ρυμαγδός, τὸ ὄρυμαγδός: unde ὄρυμαγδός, & sublatο δ,
mutatoque β in μ, & per pleonasmum literæ δ,
ὄρυμαγδός.

Ὅρφαία. Orbitas.

Ὅρφατις. Ὅρφατις sunt, pupillarum cu-
ratores; five, qui pupillos alunt. Vel, Ὅρφα-
τις, magistratus erat Athenis, qui de causis
pupillaribus judicabat. Vel, Ὅρφατις, illorum,
qui sunt pupillarum tutores. Sub tutoribus
inimicis: magno ipsius malo.

Ὅρφατος. Orbus. Qui liberis est orbatus.
Josephus: *Ipsique patres erant liberis orbat.*
Et iterum: *Illi vero domum redeunt, relin-
quentes legationes orbatas pace.* [Id est, re in-
fecta domum redeunt.]

Ὅρφης. Orpheus, ex Lebethris Thraciæ
oriundus, (Lebethra autem est urbs Pieriæ
vicina) Oeagri & Calliopes filius. Oeager
vero fuit quintus ab Atlante, ex Alcyone, una
filiarum ejus. Vixit undecim ætatibus ante
bellum Trojanum: ipsumque Lini discipulum
fuisse dicunt, & novem ætates vixisse. Alii
vero, undecim. Scripsit Triagmos: qui ta-
men ab aliis Ionis Tragici esse dicuntur. In

3. Ὅρος γὰρ ἐπὶ τῷ καὶ τεκμή-
ρια] Hæc deprompta sunt ex Damascio, qui
vitam Isidori conscripsit: ex qua Excerpta habentur apud Photium.
Confer etiam Nostrium infra v. Τεκμήριον, ubi eadem leguntur.

4. Στήλων] Infra v. Τεκμήριον, rectius legitur στήλων.

5. Ὅρυγμα. ἰδίως ἕως.] Ex Harpocracione. Confer etiam Nostrium
supra v. Βάσιλον.

6. Ὅρυμαγδός.] Sic antiquissimus MS. A. At MSS. B. & C. item-
que priores Edit. nec non Hesychius, & Photius in Lexico MS.
ὄρυμαγδός: quod minus placet.

7. ὄρυμαγδός, ὄρυμαγδός.] Confer Etymologum, qui hæc rectius ha-
bet.

8. Ὅρφατις. Ὅρφατις εἰσιν.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Aja-
cet*, pag. 31. ut Portus monuit.

9. Οἱ δὲ χρεῖσιν οἴκοι.] Hæc sunt verba Theophylacti Simoc. lib. i. cap. xv.

10. ἰὼς Οἰάγῳ.] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. i. v. 23.

11. Τελασμός.] Scribe, Τελασμός. Vide Harpocracionem v. ἰων,
& doctissimum Richard. Bentleyum in Dissertatione Critica, Ma-
leæ subjuncta, pag. 67. 68.

Νεοτευκτικά. Ἱερὸς λόγος, ἐν ῥαφιδάου καὶ δ'. λέ-
γεται ὅτι εἶναι Θεογνήτης τῆ Θεσσαλίας. οἱ δὲ Κέρκω-
πος ὁ Πυθαγόρειος. Ἐχρησμένους οἱ ἀναφέρονται εἰς Ὀ-
νομακρίτων. Τελεταί. ὁμοίως δὲ Φασὶ καὶ Ἰάκχους Ὀ-
νομακρίτης. ἐν τούτοις δ' ἐστὶ τῶν λίθων γλυφῆς,
ἥ τις Ὀγδοηκοντάλιθος ἑπιγράφηται. Σωτήρια. αὐτὰ
Τιμοκλῆους ὁ Συρακυσῆς λέγειται, καὶ Περγίνου τῆ Μι-
λησίου. Κρατήρας. αὐτὰ Ζωπύρου Φασί. Οροισμὸς
Μηδῶν, καὶ Βακχική. αὐτὰ Νικίης ὁ Ἐλεάτης Φα-
σὶν εἶναι. Εἰς αὐτὰ χαράσσονται. αὐτὰ Ἡροδίκης ὁ Πε-
ριουσίης. Πέπλον, καὶ Δίκλυν. καὶ αὐτὰ Ζωπύρου ὁ Ἡ-
ρακλεώτης. οἱ δὲ Βροτίνης. Ὀνομαστικόν, ἐπὶ αὐτῷ.
Ἀστρονομίαν. Ἀμοκοπίαν. Ουηπολικόν. Ὀδοτυπική,
ἢ Ὀδοσκοπική, ὁπικῶς. Καταζωτικόν. Ὑμνος. Κο-
ρυδαυλικόν καὶ Φυσική. ἀ Βροτίνης Φασί.

De divinatione ex ovis, versibus. Catagosticum: Hymnos: Corybanticum: & Physica: quæ Brontini esse dicunt.

Ὀρφεύς, Κικωνάιος, ἢ Ἀρχαῖς, ἐν Βισαλπίας τῆς
Θρακικῆς, ἐποποιός, γέγονε καὶ ἔτος τῶν Ὀμήρου
δύο γενεαῖς, ἀρεστέτερος ὢν τῇ Τρωϊκῇ. ἔγραψε Μυ-
θοποιίαν, Ἐπιγράμματα, Ὑμνους.

Ὀρφεύς, Ὀδρύσις, ἐποποιός. Διονύσιος ὁ τῆ-
τον ἐδὲ γεγενῆσθαι λέγει. ὁμοίως ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν πι-
να ποιήματα.

Ὀρφεύς, Κροτωνιάτης, ἐποποιός. ὃν Πεισιφράτης
συνεῖναι τῷ τυραννῇ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἔκ-
τῳ βιβλίῳ τῆ Γραμματικῆς. Δεκαετηρία. Ἀργοναυ-
τική, καὶ ἄλλα πιά.

Ὀρφεύς, Καμαρινάιος, ἐποποιός. ὁ Φασὶν εἶναι τῷ
εἰς αὐτὸν χαράσσονται.

Ὀρφεύς, βασιλεὺς Θρακῶν ἐφ' ὃ καὶ Ἀμαζόνες ἐ-
δασμολόγησαν Φρύγας.

Ὀρφεύς. Ὅτι ὅτι τῷ ὧν Ἰουδαίοις Κελτῶν,
καταλυθείσης τῆ βασιλείας Ἀθηναιῶν, Ὀρφεύς ἐγνω-
ρίζετο, σφόδρα αἰετος γένος, καὶ πολλὰ μυστήρια
διδάχθεαι. φέρονται γὰρ αὐτῷ καὶ τῶν ὁ Θεογνώστας λό-
γοι, ἐξ ὧν εἰσι αὐτὰ. εἶπε γὰρ, ὅτι ἐξαρχῆς ἀνδείχθη
ὁ αἰθὴρ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείς, καὶ συνεπύθεν ἀκαθεῖν
τῷ αἰθέρι καὶ χάος, καὶ νύξ. ὁ Φοβερός πάντα κατέχευε, καὶ
ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι σημαίνων τιμὴν νύκτα
καταπερθεῖν. εἰρηκῶς, ἀκαταληπτόν τινα καὶ πάντων ὑ-

his etiam fuerunt illa, quæ dicuntur Hiero-
stolica. Clises Cosmicas. Neoteuistica. Sacros
fermones, libris xxiv. Hi vero dicuntur esse
Theogneti Thessali. Alii vero eos Cercopi
Pythagoreo tribuunt. Oracula: quæ ad Ono-
macritum referuntur. Initia: quæ itidem Ono-
macriti esse dicuntur. In his etiam est [li-
ber] de Lapidum sculptura, qui Ogdoecon-
talithos inscribitur. Soteria. Hæc Timoclis
Syracusani, & Pergini Milesii esse dicuntur.
Crateras. Hi Zopyro tribuuntur. Thronis-
mos Magnæ Matris Deorum; & Bacchica:
quæ Niciæ Eleatis esse dicuntur. Descensum
ad Inferos: quod opus Herodici Perinthii
esse fertur. Peplum, & Rete. Et hæc Zo-
pyro Heracleotæ tribuuntur. Ab aliis vero,
Brotino. Onomasticum, versibus m.c.c. Astro-
nomiam. Amocopiam. Librum de sacrificiis.

Ὀρφεύς. Orpheus, Ciconæus, vel Arcas, ex
Bifaltia Thracica, poeta Heroicus. Fuit au-
tem & hic duabus ætatibus ante Homerum,
Trojano bello antiquior. Scripsit Fabulas,
Epigrammata, Hymnos.

Ὀρφεύς. Orpheus, Odrysus, poeta Epi-
cus: quem tamen Dionysius ne existisse qui-
dem dicit. Nihilominus poemata quædam ei
tribuuntur.

Ὀρφεύς. Orpheus, Crotoniates, poeta E-
picus: quem Pisistrato Tyranno familiarem
fuisse Asclepiades libro Grammaticorum sex-
to dicit. [Scripsit] Decaeteriam. Argonau-
tica; & alia quædam.

Ὀρφεύς. Orpheus, Camarinæus, poeta E-
picus: cujus esse dicunt Descensum ad In-
feros.

Ὀρφεύς. Orpheus, Rex Thracum: cujus
temporibus Amazones Phryges sibi tributa-
rios fecerunt.

Ὀρφεύς, Orpheus. Sub Judæorum Judici-
bus, sublato Atheniensium regno, Orpheus
clarus erat; vir sapientissimus, & multorum
mysteriorum peritissimus. Hujus etiam ferun-
tur orationes de cognitione Dei; in quibus
præter alia & hoc dicit: Ætherem principio
a Deo conditum fuisse: & ab utraque Æthe-
ris parte fuisse Chaos; & Noctem terribilem
omnia tenuisse, & occultasse ea, quæ sub Æ-
there erant: significans, Noctem esse prio-
rem. Idem etiam dixit, summum Ætherem

1 Χρησμένους οἱ ἀναφ. Cum hoc loco Suidæ conferendus est
Clemens Alexandrinus, qui Strom. lib. i. pag. 244. de scriptis, quæ
Orpheo vulgo tribuebantur, hæc habet: Τὸν Κρατήρα (scribe Κρα-
τήρα; monente etiam Reinesio Var. Lect. lib. i. pag. 93.) δὲ τὸ Ὀρ-
φεύς, Ζωπύρου ὁ Ἡρακλεώτης (εἶναι λέγουσι) πάλαι εἰς αὐτὸν χαράσ-
σιν. Περγίνου ὁ Σαμίου. Ἐπιγράμματα δὲ τὰ πρὸς τῷ εἰς Ὀρφεῶς ποιήσεως.
Κίρκωπος εἶναι λέγει ὁ Πυθαγόρειος πάλαι εἰς αὐτὸν χαράσσειν, καὶ τὸ Ἱερὸν
λόγον τὸ δὲ Πέπλον, καὶ τὸ Φυσικόν, Βροτίνης. Id est: Craterem vero
Orphei, Zopyri Heracleotæ esse ajunt; & Descensum ad Inferos, Pro-
dici Samii. Epigenes vero in libro de Orphei poetis, Descensum ad
Inferos, & Sacrum sermonem Cercopis Pythagorei esse tradit: Peplum
vero & Physica, Brontini.

2 Τελεταί. Aristoph. Ranis, pag. 260.

Ὀρφεύς μὲν ὁ πλεῖστος ὁ ἡμῶν κατέδειξε, φάναι τ' ἀπὸ τοῦ.

Nam Orpheus quidem sacrorum ritus nos docuit, & cadibus
abstinere.

3 Περὶ λίθων γλυφῆς. Λιθικῶν Orphei meminit Tzetzes Chil. iv.
cap. cxl. & Chil. xii. v. 183. Fragmenta ex iisdem adducit, Chil.
ii. cap. liv. & Chil. xii. cap. cxxxii.

4 Βροτίνης] Scribendum est, Βροτίνης; ut paulo post recte legitur.
5 Ὀνομαστικόν] Sic rectius MS. A. quam MSS. B. & C. itemque
prioris Edit. quæ habent, Ὀνομαστικά.

6 Ἀστρονομίαν] Vide Tzetzem Chil. xii. v. 247. Cæterum, præ-
ter opera Orphei a Suida hic memorata, Tzetzis Chil. iv. v. 172.
etiam Γιωργίας ejus meminit, & fragmentum inde producit. Præ-
terea, Θεογονία ejus laudatur a Clem. Alex. Strom. l. vi. p. 253. Ce-
dreno, p. 57. & Joanne Malela, p. 88. Sunt & alia opera, quæ Or-
pheo olim tribuebantur; quorum nomina nunc consulto prætermitto.

7 Ὑμνους] Vide Pausan. in Bæoticis, pag. 588.

8 Περὶ Θεογνώστας] Scripserim potius, καὶ Θεογονίας, auctori-
tate Cedreni, & Joannis Malelæ, qui, ubi de Orpheo agunt, eum
Θεογονίαν scripsisse referunt, & ex opere illo eadem adducunt, quæ
hic apud Suidam sequuntur.

9 Εἶπε γὰρ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς.] Cum toto hoc loco conferendus est Ce-
drenus, pag. 57. & Joannes Malelas, pag. 89. 90. qui eadem toti-
dem pene verbis referunt.

10 Φοβερός] Cedrenus, & Joannes Malelas, Ζεφείος: quod ma-
gis placet.

πέρτατον εἶναι, καὶ παρ' ἐνέστερον, καὶ δημιουργὸν πάντων, τόν γε ὑπέρτατον αἰθέρα, καὶ τὴν γῆν εἶπεν ἀόρατον. ἔφησε δὲ, ὅτι Φῶς ῥῆξαν τὸ αἰθερά, ἐφώτισε τὴν γῆν, καὶ πᾶσαν κτίσιν ἐκείνη εἰπὼν τὸ Φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀσέπτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βυλὴν, Φῶς, Ζωὴν. Ταῦτα τὰ τέλα ὀνόμαζα μίαν δύναμιν ἀπετήνατο, καὶ ἐν κράτος δὲ δημιουργὸς πάντων Θεοῦ, καὶ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρ' ἀχρόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα. Ὡς δὲ τὸ τοῦ γένους τῆς ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ δὲ δημιουργοῦ πάντων Θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ ψυχὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσέως καὶ ταλαίπυρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων, καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάσιν, ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς· δεκτικὸν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλίως ἀφαικόμενον.

Ὁρφεὶα λύρα. Ὁρφέως.

Ὁρφναίλιον. σκοτεινὴν.

Ὁρφή. ὁξυτόνως· σκοτία νύξ, καὶ μέλαινα.

Ὁρφέας. ὁ ἰχθύς. οἱ δὲ ἀφ' τῆς οὐ μικροῦ.

Ὁρχαδες. νῆσοι ὡς τὸ Ὠκεανόν.

Ὁρχαμος. ἡγεμὼν.

Ὁρχατοῖς, καὶ ὄρχοις. εἰς αἰσθητῶν, ἢ ἐτέρων Φυτῶν. ὡς τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς ταῖς τῆς Φυτῶν.

Ὁρχοῖς. πληθυντικόν. καὶ ὄρχιδιον, ὑποκοριστικόν.

Ὁρχιδένιος. ἡδιδόν. Ἡρόδοτος.

Ὁρχοῖς. Δύο ὄρχοις οἰδὲν Ὀμηρος, καὶ τῆς κυβιστητήρων καὶ τῆς ἀφ' ἧς σφαίρας. καὶ τῆς σφαιρικῆς ἐπαίξεν Ἀριστοφάνης ὁ Καρύστιος, Ἀλεξάνδρου δὲ βασιλέως σφαιριστῆς.

Ὁρχοῖς παντόμιμος. ταύτην ὁ Ἀύγουστος Καῖσαρ ἐφευρε, Πυλάδην καὶ Βακχυλίδην ὡς αὐτῶν αὐτῶν μελῶν. καὶ ὁ Ἀναγallis ἢ Κερκυραία, γραμματικῇ, τὴν δὲ σφαίραν ὅπως Νηυστράτα τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν.

Ὁρχήστρα. ἢ παλαίστρα. καὶ ὄρχηστριον. καὶ ὄρχηστρίς.

Ὁρχιπέδων. Σὺ μὲν ἔχ' ἐλκυστὸς τῶν ὄρχιπέδων, ἔδ' ἐγὼ τῶν τριγῶν.

Ὁρχομνός. ὄνομα πόλεως. καὶ ναὸς τῶν εἰδώλων.

comprehendi non posse, & omnium esse summum, & antiquissimum, & omnium rerum opificem. Terram etiam dixit invisibilem esse. Dixit etiam, Lumen Æthere rupto Terram illustrasse, & omnes res conditas. Illud scilicet Lumen, quod dixerat esse supremum omnium, & inaccessum; omniaque continere: quod vocavit Consilium, Lucem, Vitam. His tribus nominibus unam facultatem significari dixit, & unam potentiam omnium rerum opificis Dei; qui ex eo, quod non erat, omnia creavit, & visibilia, & invisibilia. De genere humano autem dixit, ipsum itidem ab omnium rerum opifice Deo formatum fuisse, & animam accepisse ratione præditam, secutus Mosis scripta. Dixit etiam, genus humanum esse miserum, & multis animi corporisque calamitatibus obnoxium, & bonorum malorumque operum capax, & miseram vitam vivens. *Port.*

Ὁρφεὶα λύρα. Orphei lyra.

Ὁρφναίλιον. Obscuram. Tenebrosam.

Ὁρφή. Cum acuto in ultima. Obscura. Nigra. Epithetum noctis.

Ὁρφέας. Piscis orphus. Quidam vero per parvum [scribunt, ὀρφός.]

Ὁρχαδες. Orchades. Insulæ in Oceano.

Ὁρχαμος. Dux. Princeps.

Ὁρχατοῖς, καὶ ὄρχοις. Vitium, aut aliarum plantarum ordinibus. [Sic dictis] ab ἔρχεσθαι: quod scilicet per eos ire soleamus.

Ὁρχοῖς. Pluralis. Testes. Et ὄρχιδιον, diminutivum, testiculus.

Ὁρχιδένιος. Viritim. Herodotus.

Ὁρχοῖς. Tripudium. Saltatio. Duas saltationes novit Homerus; unam eorum, qui in caput saltant: alteram, quæ fit cum pila. Pila vero ludit Aristonicus Carystius, Alexandri Regis sphæristes.

Ὁρχοῖς παντόμιμος. Saltatio pantomimica. Hanc temporibus Cæsaris Augusti primum inventam exercuerunt Pylades & Bacchylides. ἢ Anagallis, Corcyraea, Grammatica, pilæ inventionem Nausicaæ Alcinoi filiae attribuit.

Ὁρχήστρα. Orchestra. [Locus in scena sic dictus.] Et ὄρχηστριον, idem. Et ὄρχηστρίς, saltatrix.

Ὁρχιπέδων. Testium. Testiculorum. *Nec tu me trahes, preheñsis testiculis; nec ego te per capillos.*

Ὁρχομνός. Orchomenus. Nomen urbis. Item, templum Idolorum.

1 Ὁπρ' ὠνόμασε Βυλὴν, Φῶς, Ζωὴν] Joannes Malelas plenius, ὅτι οὗτος ὁ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἀκούσας οὐ τὴν μαντείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν αἰθέρα τὴν γῆν ὡς αὐτῶν τὸν αἰθέρα, Βυλὴν, Φῶς, Ζωὴν τὴν γῆν. Locus est corruptissimus, quem celeberr. Richardus Bentlejus in Dissertatione ad Malelam, pag. 2. recte sic emendat: Ὁ δὲ ὠνόμασε οὐ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἀκούσας οὐ τὴν μαντείαν ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν αἰθέρα τὴν γῆν ὡς αὐτῶν τὸν αἰθέρα, Βυλὴν, Φῶς, Ζωὴν τὴν γῆν. Hinc ergo Suidas suppleri poterit. Cæterum, pro Ζωὴν, ut est apud Suidam, non solum Joannes Malelas, sed etiam Cedrenus habet Ζωὴν τὴν γῆν.

2 Ὁρφέας. ὁ ἰχθύς.] Piscis hujus meminit Aristophanes *Vespis*, pag. 463. ubi vide Scholiastam.

3 Ὁρχαδες.] Sunt Insulæ, quas Latini *Orchades* vocant.

4 Ὁρχατοῖς, καὶ ὄρχοις. εἰς αἰσθητῶν.] Eadem habet Enarrator Comici ad *Acharnens.* pag. 419.

5 Ὁρχιδένιος.] Scribendum est, ὄρχιδιον. Vel, ὄρχηστριν, ὡς ἡδιδόν: quæ Porri conjectura est.

6 Δύο ὄρχοις οἰδὲν.] Hæc sumpta sunt ex Athenæo, quem vide *Dipnosoph.* lib. 1. pag. 14. & 19.

7 Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἐπαίξεν.] Eadem leguntur infra v. *Σφαίρα.*

8 Ταύτην ὁ Ἀύγουστος Καῖσαρ ἐφευρε.] Male omnino. Non enim Augustus Cæsar, sed Pylades & Bathyllus tempore Augusti saltationem pantomimicam invenerunt, auctore Zosimo, ex quo hæc Suidas excerpfit. Verba ejus hæc sunt: Ἡ περὶ παντόμιμον ὄρχοις οὐ αὐτῶν οὐδὲν εἰσέχθη τοῖς χρόνοις, (i. e. temporibus Augusti) ἔπειτα ὡς Πυλάδης καὶ Βακχύλης ὡς αὐτῶν μάλιστα. Hinc error Compilatoris patet: quem & ante Nos recte castigavit Casaubonus ad Athenæum. lib. 1. cap. xvii.

9 Βακχυλίδην.] Scribe, Βαθύλην, ut habet Zosimus. Confer Salmasium ad Flav. Vopiscum, pag. 496. Edit. Paris.

10 Καὶ Ἀναγallis ἢ Κερκυραία.] Hæc ad articulum præcedentem referenda erant. Sumpta autem sunt ex Athenæi *Dipnosoph.* lib. 1. cap. xi. eademque leguntur supra v. *Ἀναγallis*, & infra v. *Σφαίρα.*

Ὅσα. τὸ μέγεθος τῆς ἀόριστον ὄν, ἀπειρον πληθος διλοῖ ἀειθμοῦ.

Ὅσα δὲ δέδηγμα ἢ ἐμαντὺ καρδίαν.

Ὅσα. Ζεῖα Φήμη. ψιλῶτα. ἐπὶ πάσης φωνῆς.

Ὅσα ἰδεῖν. Ἰνδάλμαλα εἰχασμόνα κυσὶν, ἐκ τινος θείας ὁρμῆς τῆτον ὅπτηθησαν, οἰκῶς, ὅσα ἰδεῖν, διέξυν. ἀντὶ τῆς ὅλων.

Ὅσα μὲν τὰ δοκεῖν χακοπαθεῖσαι τὸ δ' ἀληθές, χακῶν ἀπαλλαγῆσαι. ἀντὶ τῆς, τὰ μὲν δοκεῖν χακῶς παθεῖσαι, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ὅσα μὴ ἀπὴν τόγῃ ἀξέμεν. ὅσον καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον οὐκ ἀπὴν αὐτῇ τὸ ἀξέμεν.

Ὅσα μῦς ἐν πύσῃ. εἰρήσῃ ἢ παροιμία ἐπὶ τῇ μῦ πολλῇ πένε νεικηκότων. οὐκ ἀπὸ τῆς ζώης, ἀλλὰ μῦς ἐγένετο Ταραντίνος ἀθλητῆς. ἔτος ἐν Πύσῃ ἀγωνισόμενος, καὶ πρὸς πολλὰς ἐχὼν ἀγωνιστάς, πολλὰς λαβὼν πληγὰς, μόλις ἐνίκησεν. ἔτος ὁ μῦς πύκτης ὢν ἐπὶ ταῖς ῥ' οὐλυμπιάσι μίαν ἐνίκησε.

Ὅσα. ὀμματα. ὀφθαλμοί.

Ὅσημέραι. ἀφ' ἡμετέρας. καθ' ἡμέραν. ἀντὶ τῆς, ὅσα ἡμέραι. Ἀπικώτερον ἢ τὸ ὀσημέραι.

Ὅσια. ἢ ἐπὶ θανάτῳ πμῆ. ἢ ἡμέρα.

Ὅσιαν. κηδείαν. ἢ ἐπὶ νεκροῖς πμῶ. Ἐθαφαν ἢ αὐτὸς, μὴ ἀπμάσαντες νεκροῖν ὅσιαν. καὶ αὐτῶς. Καὶ τὸ νεκρὸν ἔθαφαν, καὶ πάντα ἐπέπρακτο σὺν τῇ ὀσίᾳ. Ὅσια ἢ, τὰ ἱερὰ χεῖματ'.

rite peregerunt. Ὅσια vero, [in Plurali Neutro,] profana, nec sacra.

Ὅση. Οὐδ' πολλὴ δ' ἢ χάρις, ἀλλ' ὅση. ἀντὶ τῆς, χαθαρεῖ. ἐκ ψυχῆς ἀναπεθεῖσα. ἐν Ἐπὶ χεῖματι.

Ὅ. Σικελικὸς τὴν θάλασσαν. Σικελικὸς, φασὶν, ἔμπορος οὐχ ἄλλαν, ἐκαστὴν. εἶτα ἐπὶ πέτρας χαθήμενος, ὁρᾷ τὴν θάλασσαν γαλιωῶσαν, ἔφη. Οἶδ' ὅ θέλεις οὐχ ἄλλαν θέλεις.

Ὅσιον. Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα Φησί. Καὶ τὰ χεῖματ', τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. καὶ Ἰσοκράτης. Τοῖς ἱεροῖς, καὶ τοῖς ὀσίοις. τὰ δημόσια ὅσια λέγοντες, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ χτ' Τιμοκράτης σαφῶς διδάσκει τὸτο. Δίδυμος δὲ Φησι, διχῶς λέγοντα τὸ ὄσιον, τὸ, τε ἱερὸν, καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὅσιον χωρίον. τὸ βέβηλον, καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἐξέρχονται. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.

Ὡς ποθεῖν Εἰλείδῃ. ἐπίχες τῇ τόκῃ,

Ἔως ἀν εἰς ὄσιον ἀπέλθῃ χωρίον.

Καί, ὅσα χεῖματ', τὰ μὴ ἱερὰ. λέγειν ἢ καὶ τὸ

1 Ὅσα δὲ δέδ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. initio *Ascharpensium*.

2 Ὅσα μῦς ἐν πύσῃ.] Si vera est sententia Suidæ, proverbium hoc ortum esse a Mure quodam, pugile Tarentino, qui Pisæ certaverat; pro πύσῃ scribendum erit, Πύσῃ, per simplex σ.

3 Τὰ ἱερὰ χεῖματ'.] Potius addita negatione scribendum est, καὶ μὴ ἱερὰ χεῖματ' : ut Portus etiam monuit. Vide paulo post v. Ὅσιον.

4 Οὐ πολλὴ δ' ἢ χάρις, ἀλλ' ὅση.] Fragmentum hoc excerptum est ex Epigrammate Antiphili, quod ex Anthologia MS. in-

Ὅσα. Hæc particula est indefinita, infinitamque numeri multitudinem significat. *Quam multa sunt, quæ cor meum mordent?*

Ὅσα. Vox divina. Omen. Notatur spiritu tenui. Dicitur etiam de quavis voce.

Ὅσα ἰδεῖν. Quantum videre licet. *Simulacra canibus similia, impetu quodam divino in hunc insipientia, misere totum lacerarunt.*

Ὅσα μὲν τὰ δοκ. *Videbantur quidem malis affligi; re ipsa vero malorum expertes erant.*

Ὅσα μὴ ἀπ. Quamdiu non aberat quies.

Ὅσα μῦς ἐν πύσῃ. *Tanquam mus in pice. Vel, Quantum Mus apud Pisam [pertulit.]* Proverbium hoc dicitur de illis, qui magno cum labore vincunt. Non autem ductum est a mure animali; sed a Mure Tarentino pugile. Is enim Pisæ certans, cum multos haberet adversarios, pluribus acceptis plagis, ægre vicit. Hic Mus, qui pugil erat, Olympiade centesima semel vicit.

Ὅσα. Oculi. [Dualis, ab ὄσος, eos.]

Ὅσημέραι. Quotidie. Idem quod ὅσα ἡμέραι. Sed magis Atticum est ὀσημέραι.

Ὅσια. Iusta funebria: Honores, qui mortuis exhibentur.

Ὅσιαν. Funus. Iusta funerum. Honores, qui mortuis tribuuntur. Exequias. *Ipsos sepeliverunt, iuribus, quæ defunctis debentur, minime neglectis.* Et iterum: *Et mortuum sepeliverunt, omniaque, quæ defunctis debentur,*

rite peregerunt. Ὅσια vero, [in Plurali Neutro,] profana, nec sacra.

Ὅση. Sancta. *Parvum quidem est munus, sed animo sincero et puro oblatum.* In Epigrammate.

Ὅ. Σικ. τ. θ. Siculus mare. Siculus mercator, ut ajunt, ficus vehens, naufragium fecit. Deinde sedens in scopulo, & mare tranquillum cernens, dixit: *Scio quid velis: ficus vis.*

Ὅσιον. Sanctum. Profanum. Hyperides in oratione contra Aristogitonem. *Et pecunia tam sacra, quam publica.* Et Isocrates: *Sacris et publicis.* Ὅσια enim vocant publica. Et Demosthenes in oratione contra Timocratem hoc aperte docet. Didymus vero dicit, τὸ ὄσιον duo significare, & sacrum, & privatum, [sive profanum.]

Ὅσιον χωρίον. Locus profanus, & non sacer: in quem cuivis ingredi licet. Aristophanes *Lyssistrata*: *O veneranda Lucina, inhibe partum, donec in profanum locum venero.* Et, ὅσα χεῖματ', pecunia profana. Ὅσιον autem dicitur etiam, justum. Damascius: *Nefas est,*

tegrum cum Lectore communicavimus supra v. Ἠδὲ.

5 Ὅ Σικελικὸς τὴν θάλα.] Ex Zenobio; quem vide Centur. v. Adag. 11. Apud eum autem pro Σικελικὸς legitur Σικελός: quod magis placet.

6 Ὅσιον. Ὑπερίδ.] Ex Harpocrate.

7 Ἀριστοφ. Λυσιστ. Page. 883. (558. Ed. Baf. P.) sed ubi pro ποθεῖν Εἰλείδῃ rectius legitur, ποτι Εἰλείδῃ. Et deinde, Εἰς δὲ εἰς ὄσιον μάλ' ἢ χωρίον.

8 Λέγειν δὲ καὶ τὸ διανοῖν.] Portus legit, λέγ. δὲ καὶ τὸ διανοῖν. At Photius in Lex. MS. habet, λέγειν καὶ τὸ διανοῖν, ὅσιον: quod magis placet.

Yyy

δινύ-

Tom. II.

διονύσιον. ἢ Δαμάσκιος. Ὁσίους, Διόνυσος. Οὐχ ὅσιον ὅτι τὰ μεγάλα σὸφον γένεσθαι, ἢ τὰ μικρὰ μὴ δυνάμειον. † Ἐπεὶ δ' ὅσιον ἔστι ὁπιζητῆσαι τὸ ἀφανὴ γερνόντα ἀδελφόν, τὴν ἐπὶ Καρίας ἐπεσέειπε.

Ὁσίους. ἢ πρὸς Θεὸν καὶ θυσίαις. ἢ ἐκείνους ὅσιος, ὁ εὐσίον ἀφ' ἑαυτοῦ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καὶ θυσιαστικῶν, καὶ τῶν Θεῶν ἀφιερῶσας. ὅθεν πρὸς τῷ τ' Θεῷ καὶ ἀλιμ-πάνοις, καὶ ἀνθυμῶν τὰς πρὸς Θεὸν συνήχας, ἐλεγεὶν ὁ Μωσῆς. Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Ὅσιός μιν γένοιτο ἐν τῷ σποσθῆναι ἀπὸ Κυρίου. καὶ ἁπὸρ ἐν ὁ τῷ Θεῷ σποσάτης, καὶ κακῆρος, ἀνόσιος λέγεται ὅπως ὁ τῶν Θεῶν ἀφ' ἑαυτοῦ πίστεως καὶ ἀγαθοεργίας οἰκειωθεὶς, ὅσιος καὶ δίκαιος ὀνομάζεται εὐκότως.

Ὁσιώθηται ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θαλάτῃ πῖος ὄϊον, μὴ ἱερὸς, ἀλλὰ ὅσιος νομιμασθῆναι.

Ὁσίον. Ὅτι ἐφ' ἧς τῷ ὀσίον. Ἄλλος μὲν γὰρ ἢ πάντες ἀπαιτῆμεθα οἶσαι ἑαυτὸς ἢ πάντες πάντως. καὶ ἄλλος. Σάζων σῶζε τὸ σεαυτὸ ψυχήν.

Ὁσίοι. οἱ θεοσεβείας συντεταγμένοι, καὶ μὴ ἱερεῖς ὦσιν.

Ὁσίους. τῶν οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸ Διόνυσον οἱ ἄλλοι ἐν τῷ Τυφῶνος δαίμονος ἐσπαράχθαι, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ τῷ σπαργαμοῦ μνήμην ποιέσθαι ἐπὶ πάντῃ τῷ χρόνῳ.

Ὁ. Σκύθης τὸ ἵππον. ἐπὶ τῷ κρύφα πῖος ἐφιερῶν, φανερεῖς ἢ ἀπαθῆναι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ πύονταν.

Ὁσμὴ. ἢ θωδία.
Ὁσμὴ ἀνομόματος ἐς βέλος κύκλῳ
Χωρεῖ, καλὸν θέαμα θυμιαμάτων
Δ' αὖρεα ἀφ' ἑαυτοῦ πλεχτάνῳ καπνῷ.
Ζήτῃ ἐν τῷ Ἀόρατο.
Δυσωδία νόμιζε τὴν ἀνδρίαν.

Ὁσόμενος. ἀνειδωλοποιέμενος. πρὸς δόξαν. ἢ, τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁπιδέμενος.

Ὁσον βασιλῆυρος εἰμί. Ὁμηρος. τὸ ὅσον ἐπαύσατο ὅτι ἐστὶν ἐμφαντικὸν πλήθος, ἀλλὰ ἀντὶ τῷ, καὶ ὅσον εἰμί βασιλικώτερος.

Ὁσον βιώσιμον. ὅσον ζῆσαι.
Ὁσον ὅτι σπετετέλετο. ἀντὶ τῷ χεδόν.

Ὁσον ὅτι ἡδὴ πονήσας τε καὶ ἀθλίως σπληνέμενος καὶ αὐθις. Ἐκείνῳ γὰρ ὅσον ὁ βασιλεύειν τὸ Ἀσίας.

Ὁσον ἔγωγε. ταχύ. μετ' ὀλίγον. ἢ ἀντὶ τῷ ἡδὴ. Ὁ ἅμα ἐνθυμώμενος τὴν ὅσον ἔγωγε σπερῶν τῷ ἀ-

1 Ὁσίους, Διόνυσος. Hæ duæ voces ex hoc loco tollendæ sunt, (nihil enim faciunt ad τὸ ὅσιον) & referendæ ad vocem Ὁσίους, quæ paulo post sequitur.

2 Αἰγυπτιοὶ εἶναι τὸ Διόνυσον. Huc spectat Epigramma Aufonii xxix. in Bacchum:

Αἰγυπτιοὶ μὲν Ὁσίους εἶναι, &c.
3 Ὁ Σκύθης τὸ ἵππον. Vide infra v. Σκύθης. Cæterum, in prioribus Edit. inter hunc articulum & præcedentem hæc inserta sunt: Ὁσόμενος. ὁ τόπος ὅτι ἐν τῷ ἀνιχνεύειν ὁφθαλμῷ, καὶ ἀντὶ τῷ ὅτι ἐστὶν ἐμφαντικὸν πλήθος, ἢ ἐν τῷ ἀνιχνεύειν ὁφθαλμῷ, ἢ ἐν τῷ ἀνιχνεύειν ὁφθαλμῷ. Sed cum locus hic nihil aliud contineret, quam admonitionem libarii, dicentis, se loci hujus, quem in exemplari suo corruptum invenisset, finem tantum hic de-

in magnis rebus esse sapientem, qui in parvis non potest. † Quoniam autem pium erat, fratrem amissum querere, in Cariam iter instituit.

Ὁσίους. Sanctitas erga Deum. Et ille Sanctus est, qui se ipsum per fidem & opera bona sanctificavit & Deo consecravit. Unde Moses de illo, qui Deum deserit, & pactum cum Deo initum abnegat, dicit: Ne dixeris in corde tuo: Fas mihi sit, a Domino deficere. Quemadmodum igitur ille, qui a Deo deficit, & malus est, dicitur ἀνόσιος, i. e. impius: sic etiam ille, qui per fidem & beneficentiam Deo conciliatur, sanctus & justus merito nominatur.

Ὁσιώθηται. Dies, qui ob alicujus mortem non existimantur sacri, sed profani, vel attri, ὀσιώθηται dicuntur.

Ὁσίον. Quidam ex sanctis dixit: Non exigitur a nobis omnibus, ut alios servemus; sed omnino, ut nosmet ipsos servemus. Et alius [inquit:] Tuam ipsius animam serva.

Ὁσίοι. [Sic etiam dicuntur illi,] qui pie sunt educati, quamvis non sint sacerdotes.

Ὁσίους. Osiris. Hunc alii dicunt esse Bacchum: alii vero alium: qui a Typhone Dæmone dilaceratus magnum Ægyptiis luctum attulit: ejusque dilacerationis memoriam perpetuo celebrant.

Ὁ Σκύθης τὸ ἵππον. Scythæ equum. Dicitur in eos, qui clam aliquid appetunt; palam vero aspernantur & respuunt.

Ὁσμὴ. Odor. [Aristophanes:] Odor autem ingens in profunditatem orbis [cælestis] ascendit, pulchrum spectaculum: suffitium vero aure longam nubem fumi excitant. Quære in v. Ἀόρατος. † Factorem puta [significare] molestiam.

Ὁσόμενος. Aliquid imaginans. Expectans. Vel, oculis intuens.

Ὁσον βασιλῆυρος εἰμί. Quanto præstantior rex sim. Homerus. τὸ ὅσον hic non significat multitudinem: sed sensus est, Quanto dignitate regia præstem.

Ὁσον βιώσιμον. Quatenus vitale est.

Ὁσον ὅτι ἀπ. Tantum non perfectum est. Id est, propemodum.

Ὁσον ὅτι ἡδὴ πον. Jam jam male & misere perituris. Et iterum: Illum enim fere totius Asiæ regnum tenere.

Ὁσον ἔγωγε. Tantum non. Fere. Mox. Vel, jam. Ille vero simul reputans mox consecutu-

scripsisse: & præterea hic ipse locus multo auctior legatur supra v. Ἀσκληπιδίου: cum ut supervacaneum hic præterire non dubitavi: præsertim cum nec antiquissimus MS. Paris. A. eum agnoscat.

4 Ὁσμὴ ἀνομόματος. Hæc sunt verba Aristophanis in Ἀνιδίῳ, sub finem; sed ubi legitur ἀνομόματος, per ω: uti etiam hic apud Suidam metri gratia scribendum est. Deinde in verbi ultimo pro ἀνομόματος reponendum est ἀνομόματος, ut itidem Aristophanes habet. τὸ ἀνομόματος enim ex Scholiis sumptum est, utpote interpretatio τῷ ἀνομόματος: ut non solum patet ex veteri Enarratore ad locum illum Comici, sed etiam ex ipso Suida supra v. ἀνομόματος.

5 Δυσωδία νόμιζε. Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur etiam supra v. Δυσωδία, ubi suus ei locus est.

6 Ὁμηρος. Il. I. v. 160.

ἡ ἀγκυλίων, λυγρὰ τὴν πολιορκίαν. καὶ αὐτίς· Πεισείσθαι γὰρ ὅσον ἔπω ἢ οἰκίαν. καὶ αὐτίς· Ὅσον ἔπω παρθε-
δὸχα παρθευόμενος τὴν βαρβαρίαν.

Ὅσῳ, καὶ ὁπόσῳ.

Ὅσῳ· πλέον ἡμῖν παντός. τῆς τε, τὸ ὀλίγον μὲν
δικαιοσύνης τῆ πολλῆς μὲν ἀδικίας πλέονον ἔχει ἢ ὅ-
νουν. Ἡσιόδός φησιν.

Ὅσπῆτιον. τὸ οἶκον.

Ὅσπριον. εἶδος σπέρματος. λέγειται ὅτι καὶ ἡ δόξα τὸ
ὄσπριον, ὡς καὶ ὁ Θεοφύλακτος.

Ὅσρονη. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπος. καὶ Ὅσρονης, ὄνο-
μα κύριον.

Ὅσα. ὡς περὶ τῶν, οἱ λογισμοί· ἐπεὶ δὲ τὰ ὅσα γε-
γνησιν ἔχουσιν φύσιν, καὶ αὐτὰ φέρεται τὸ ζῆλον. λέ-
γεται καὶ ὅσων, ὅσων.

Ὅσα γιγάντων. ζήτησις ἐν τῷ Μιυῶ. ζήτησις ὅσα Ἰε-
ρεμίου τῷ Προφῆτῃ ἐν τῷ Ἀργεῶ.

Ὅσῳ. ὡς περὶ τῶν Πέρσων Μάγιστον ἐλέγχο-
ντο καὶ ἀφαιρῶν Ὅσῳ. ζήτησις ἐν τῷ Ἀστρονομίᾳ.

Ὅσῳ. εἶδος ἀξιώματος. οἶμας ὅτι ἀφαιρῶ τῷ
μέγα, ὡς ἀξίως παρὰ τὸ ὠθεῖν.

Ὅσῳ. παρὰ Ῥωμαίοις, ἢ θύρα. καὶ ἐξ αὐτῆς, ὁ-
σῳ, ἀφαιρῶ τὸ οἶκον.

Ὅσῳ. τοῖς αὐτοῖς. ἐπεὶ τοπαλαῖον ὡς τὸ τῷ
ἐλαφείῳ ὅσῳ καὶ ἐλαφείῳ τῆς αὐλῆς. Ἀριστοφάν-
ης.

Τοῖς ὁσῳ Φυσῶν τε καὶ τρωκλίων κυνός.

Ὅσῳ. ὡς λαμπρότης.

Ὅσῳ. ἐξέτασεν. ἐξεργάσθη.

Ὅσῳ. οἱ κακοήθεις· τῷ δὲ μὲν ἐξωστράκι-
ζοντο, καὶ κατεδικάζοντο. ἐν ὁσῳ γὰρ ἐξάφειο τὸ
ὄνομα ὅτι φθιζόμενος.

rat, nomen inscribatur testulis, quas Græci ὄσῳ vocant.

Ὅσῳ. Φυγῆς ἀφαιρῶ. ὅτι τῷ μὲν φυ-
γῆς ἀλόντων αἱ ἐσῳ ἐδημιουργοῦντο. τῷ δὲ ὁσῳ
ἀποστάντων ὅσα ἀφαιρῶ τὰ χρέματα ὁ δὲ ἡμῶν. καὶ τοῖς
μὲν χρόνος ἀδελφείας, καὶ τόπος. οἱ δὲ φεύγοντες ἐδέ-
τερον τῶν ἔχουσιν. ἢ ὁ Κίμων τῇ ἀδελφῇ Ἑλ-
πινίῃ συγκοιμηθεὶς, καὶ ἀφαιρῶν τὴν τῆς πολί-
τας, ἐξωστράκισεν.

Ὅσῳ. ὡς περὶ τῶν. οἷον ὄσῳ, πορφύρεα, κίτρου-
κα, ὀρόμβοι, ἔχῳ· ἀπὲρ θήλας, ἔπερ ἄρρεα εἰσίν.

1 Ὅσῳ· πλέον ἡμῖν.] Confer Nostrium supra v. ἡμῖν.

2 Ὅσῳ· τῶν περὶ τῶν, οἱ λογ.] Ex Theodoret in Psalmos.

3 Ὅσῳ· ὡς περὶ τῶν Πέρσων.] Nota hæc prorsus est mutila,
& vix sensum aliquem habet, quam Compilerator excerptit ex La-
certii Proaemio, ubi sic legitur: καὶ ὁ Λυδὸς φησιν, μὲν αὐτὸν
(Ζωροάστῃ) γεγενῆσθαι πολλὰς πῆρας Μάγιστον καὶ ἀφαιρῶν, Ὅσῳ,
καὶ Ἀσραψύχῳ, καὶ Γωβρύῳ, καὶ Παζάτῳ. Hinc clara lux Suidæ
affulget.

4 Ὅσῳ.] Confer Nostrium infra v. Ὅσῳ, & Suicerum in
Thes. Eccles. v. Ὅσῳ.

ram commeatum penuriam, obsidionem solvit.
Et iterum: Domum enim mox ruituram esse.
Et iterum: Mox mox Barbaros adventuros
esse expectabat.

Ὅσῳ, & ὁπόσῳ. Quanto.

Ὅσῳ· πλέον ἡμῖν. Quanto plus sit dimidium toto.
Hoc est, exigua bona iuste parta plus pro-
sunt, quam ingentes opes iniuste partæ.
Hesiodus inquit.

Ὅσπῆτιον. Hospitium. Diverforium.

Ὅσπριον. Legumen. Seminis genus. Apud
Thucydidem autem legumen dicitur & ἡ δόξα.

Ὅσρονη. Ofroene. Nomen urbis, aut loci.
Et Ofroes. Nomen proprium.

Ὅσα. Ossa. Tropice [sic dicuntur] cogi-
tationes. Nam ossa solidiorem habent natu-
ram, & animal sustinent. Dicitur & ὅσων, &
[contracte,] ὅσων.

Ὅσα γιγάντων. Ossa Gigantum. Quære in
voce Μηνῶ. De ossibus Hieremiæ Prophetæ
vide in v. Ἀργεῶ.

Ὅσῳ. Ostanæ. Sic olim apud Persas Ma-
gi vocabantur, qui Zoroastri successerunt.
Quære in v. Ἀστρονομία.

Ὅσῳ. Ostiarius. Dignitatis genus. Puto
autem per ὦ magnum scribendum esse, ὡσῳ-
εῖος: ab ὠθεῖν, pellere, trudere.

Ὅσῳ. Apud Romanos sic dicitur ostium,
vel janua. Et inde deducitur, ὡσῳεῖος, ostia-
rius: per ὦ parvum.

Ὅσῳ. [Osseis.] Epithetum tibiarum. O-
lim enim ex cervinis ossibus tibias conficie-
bant. Aristophanes: Osseis tibiis inflatæ po-
dicem canis.

Ὅσῳ. Scintillæ. Flammæ.

Ὅσῳ. [Proprie, ossa legere. At tropi-
ce,] examinare, scrutari.

Ὅσῳ. Ostracismus. Qui malevolen-
tia & invidia erga Populum maxime flagra-
bant, per ostracismum relegabantur, & con-
demnabantur. Illius enim, qui relegandus e-

Ὅσῳ. Ostracismus differt ab exi-
lio. Illorum enim, qui exilio multabantur,
bona publicabantur. Illis vero, qui per o-
stracismum relegabantur, Populus non adi-
mebat bona. Et his quidem tempus locusque
præscribitur. Exules vero neutrum horum
habent. ἢ Cimon cum sorore Elpinice con-
cubuit: quo nomine cum apud cives accusa-
retur, ab iis per ostracismum relegatus est.

Ὅσῳ. Pisces, qui testa tecti
sunt: ut ostrea, purpuræ, buccina, strom-
bi, echini: quæ neque foeminæ sunt, neque
mares.

5 Ὅσῳ· παρὰ τὸ ὠθεῖν.] Inapte vocis hujus etymologia ex
Græca lingua arcessitur.

6 Ὅσῳ. τῶν περὶ τῶν.] Ex Scholiasta Aristophanis ad Acharnens.
pag. 413. (295. Ed. Bas. P.)

7 Ὅσῳ· ὡς περὶ τῶν Πέρσων.] Confer Hesych. v. Κάλῳ.

8 Ὅσῳ· οἱ κακοήθεις τῶν.] Ex Scholiasta Aristoph. ad E-
quit. pag. 340. (238. Ed. Bas. P.)

9 Κακοήθεις τῶν.] Sic recte habent MSS. Paris. itemque Scholia-
stes Aristophanis. At priores Edit. male, κακοήθεις τῶν.

10 Ὅσῳ· οἱ κακοήθεις τῶν.] Et hæc leguntur apud Enarratorem
Comici, loco laudato.

"Οπ' μ' εἰδέναι. ἀντὶ τῆς, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Οὐκ ἐστὶν ποτὲ γ' εἶναι, ὅπ' καὶ μοι εἰδέναι.

"Οπ' νόμος ἐστίν, ὑπὲρ μ' ἔτι γινόμενον χρηγεῖν πασίῃν.

"Οπ' ξένους πινὰς ἐαυτῷ αἰχμαλώτους, σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππῳ ἀμπελουργίᾳ, καὶ δεδεμένους, παρὰ πότον ἐξητήσατο παρὰ Φιλίππῳ Σάτυρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως Φησίν. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνην λόγῳ, ὅπ' αὐτὸς Ἀπολλοφάνης θυγατέρας ἐξητήσατο. καὶ ἔοικε μάλλον ἀληθεύειν. καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῷ περὶ Φιλίππου ἐπιστολῇ λέγει. Σάτυρος τῷ ὑποκριτῇ τὰς Ἀπολλοφάνης θυγατέρας ἀφῆκεν. † "Οπ' παῖδι καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆλ' ἐμβάλλειν πέρα χειρὸς μεδίμνη.

"Οπ' περ ἐστὶν ὄφελος ἐν τῇ πόλει. † Ἀριστοφάνης. τυτέστι, δι' ἡμετέρας.

"Οπ' περὶ τῆς φυλῆς ἡ κτησαμένη αἱ περὶ τὰς δούλους λαγχρόνοιαι δίκαι.

"Οπ' ῥά. ὅπ' δὴ.

"Οπ' τὰ ἐπιτηδεύματα χρέματά πσι, ἐπὶ τῇ βωμῶν ἐπίθῃ.

"Οπ' οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπαγελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἔστιν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίπῃεν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ποιησαμένης.

"Οπ' οἱ ἀλόγους ἐπ' ἀκυσίᾳ φόνῳ εἶχον ἐξουσίαν εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατ' Ἀριστοφάνη ὑποσημαίνῃ, καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ γ'. τῇ Νόμων.

"Οπ' χιλίας ἐξημῆντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμεῖσθαι γυναῖκες.

"Οτλήσονται. ὑπομνηστέες. χακοπαθήσονται. ἐν Ἐπιγραμμάτι.

"Ενδίκον ὁ τλήσονται αἰὲν πόνοι. ἐξ ἡμέων γὰρ Φεῦ, περὶ τὸς τοσούτω ἡλθομένη ἐργασίῃ.

"Οτλοι. οἱ πλόκαμοι.

"Οτλος. ἡ χακοπάθεια. καὶ ὁτλῶ, τὸ χακοπαθῶ. Τάλας, ἐφώνη, μόχθον οἶον ὁτλῶεις.

"Οτσοδον. ὁμαδον. ἤχον. Οὐτε γὰρ γλυκὺν αὐτῶν ὅτσοδον. καὶ αὐτῶν Περίστατον ἀφ' ὁμοφώνου ὁτσοδον.

"Οποτύζων. θρῆνῃ.

"Οτὸν χέριν. τίνος ἕνεκεν.

"Οτὸν γὰρ φίλον. ὅπ' ἐστὶν ἀρέσκει.

"Οτὸν ἢ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,

Ἐκείνος ταύτην φεγγέτω, καὶ γὰρ ταῦτα.

1 "Οπ' ξένους πινὰς εἶναι.] Ex Harpocrate.

2 Τὰς Ἀπολλοφάνης θυγ.] Libanius *Declam.* xiv. Ἀκούομαι δὲ αὐτῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ἀπολλοφάνης θυγατέρων ποιεῖν τὴν παρὰ πότον. ἀφῆκεν αὐτὰς Σάτυρος τῇ τῆς ἀποκαταστάσεως ὑποσημαίνῃ. De clementia Philippi loquitur.

3 Ἐμβάλλειν.] Scribe, συμβάλλειν: ut habet Harpocratio.

4 Ἀριστοφάνης.] *Ecclesiast.* pag. 486. Ed. Bas. ubi sic legitur: ὅπ' αὐτῶν ποιεῖν καὶ αὐτῶν ποιεῖν τὴν παρὰ πότον. ἀφῆκεν αὐτὰς Σάτυρος τῇ τῆς ἀποκαταστάσεως ὑποσημαίνῃ. De clementia Philippi loquitur.

5 "Οπ' οἱ ποιητοὶ π.] Ex Harpocrate. Confer Petium in Commentar. ad *Leg. Att.* pag. 141. 142.

6 "Οπ' οἱ ἀλόγους.] Et haec ex Harpocrate sumpta sunt.

"Οπ' μ' εἰδέναι. Idem quod, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Quod sciam.

"Οπ' νόμος ἐστίν. Lex est, ut puerorum choragus annum quadragesimum ætatis excesserit.

"Οπ' ξένους πιν. Saryrum hospites quosdam suos captivos, fodientesque in Philippi vineas, & vinctos, in convivio a Philippo impetrasse, refert Æschines in oratione de legatione perperam gesta. Demosthenes vero in oratione contra Æschinem tradit, eum [a Philippo] Apollonphanis filias impetrasse: quod vero magis consonum videtur. Nam & Aristoteles in quadam ad Philippum epistola dicit: *Satyro histrioni Apollonphanis filias condonavit.* † Pueri & uxori ultra modium hordei conferre non licebat.

"Οπ' περ ἐστὶν ὄφ. [*Mulieres,*] quotquot civitati prodesse possunt. Id est, nobiles.

"Οπ' περὶ τῆς φυλῆς. In tribu domini lites adversus servos intendebantur.

"Οπ' ῥά. Quod.

"Οπ' τὰ ἐπικ. Pecunia, interfectoris proscriptorum per præconis vocem promissa, in ara ponebatur.

"Οπ' οἱ ποιητ. Adoptivis in domum paternam redire non licebat, nisi filios legitimos in adoptiva familia reliquissent.

"Οπ' οἱ ἀλ. Convictos fortuitæ cædis bonorum suorum administrandorum potestatem habuisse, Demosthenes in oratione contra Aristocratem, & Theophrastus *Legum* decimo tertio, docent.

"Οπ' χιλ. Mulieres, quæ inornatæ in publicum prodibant, mille drachmis mulctabantur.

"Οτλήσονται. Toleraturi. Mala passuri. [*In Epigrammate:*] *Molestiam semper merito passuri.* Propter vos enim, heu, quanto urimur igne.

"Οτλοι. Cincinni. Capilli plexi.

"Οτλος. Ærumna. Molestia. Et ὁτλῶ, molestias sustineo. Malis vexor. *Miser, clamabat, quantam sustines ærumnam.*

"Οτσοδον. Strepitum. Sonum. *Neque dulcem tibi arum sonum.* Et iterum: *Circumsonat acutissimus strepitus.*

"Οποτύζων. Ululare. Ejulare. Lugere. Lamentari.

"Οτὸν χέριν. Cujus gratia. Cujus causa.

"Οτὸν γὰρ φίλον. Cui enim hoc est gratum. Cui id placet. *Cui vero hæc non placent, is contentus sit illis, & ego hisce.* Et, "Οτὸν δὲ

7 "Οπ' χιλίας ἐξῆν.] Vide Petium de *Leg. Att.* Tit. de *Adulteriis*, pag. 467.

8 "Ενδίκον ὁτλ.] Diffichum hoc legitur Anthol. lib. vii. pag. 597: ubi integrum Epigramma vide.

9 Οὐτε γὰρ γλυκὺν αὐτῶν.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 67. v. 1213. ut Portus monuit.

10 Περίστατον ἀφῆκεν.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 319. Vide etiam supra v. Ἀποφίσταται.

11 "Οτὸν δὲ μὴ τ.] Sophocles in *Ajace*, pag. 59. ut Portus monuit. Ibi autem versus posterior rectius sic legitur:

Καὶ τὸν τὸ αὐτὸν πρῶτον, καὶ γὰρ τὸ αὐτὸν.

Καί, ὅτω αὐτὸν πμωρήσαντο. ἀντὶ ὧ, ὅπως, καὶ ἀντὶ τῆ, ὧ πη.

Ὁπποτοί. ἀντὶ ὧ, Φεῦ.

Ὁτρεαλέως. πμωράως.

Ὁ Τρέσας. ὁ Ἀριστίδης ἔπας ἐκλήθη, ὅς οὖν Εὐρύτα¹ τὸς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἐνοινώησε καὶ τὴν Περσῶν μάχης.

Ὁτρεῖος.⁴ ὄνομα κύριον, καὶ ἡ δὲ θεῖα, Ὁτρεῖος.

Ὁτρεῖος. ταχὺς. δραστήριος. ὀξύτατος.

Ὁτρεῖος.⁵ ὁμοῖος.

Ὁ περὶας.⁶ τῇ Γραφῇ, τὸ ἔχον τὸ ὄρ-
γανον.

Ὁ περὶας. ταῦτα πάντα ἰάσει. ἐπὶ τῇ χει-
ρὶ ἐπαγγελλομένων αἰεί πινων ὑποδέσσει.

Ὁτρεῖος. ὁ Δημητριάδης χαρπύς.

Ὁτρεῖος. κελύει. καὶ ὁτρεῖος, αἰπάλει.

Ὁ. τοπικὸν ἐπὶ ῥήματι. ἀντὶ τῆ ὅπως.

Ὁ. καὶ αὐτὸν καὶ τὸν τῶν ἐπὶ ἀξέστου πέτεται.

Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι πρὸς αὐτὴν ὁδόν.

Ἀντὶ ὧ, πρὸς αὐτὴν μακροτάτῃ ὁδόν, ἢ ὡς ἔπρεπε γέροντι. καὶ αὐτὸς⁷ Δειξάτω, καὶ κεῖται Ὁμήρου ῥαψω-
δίων τίς. ἀλλ' ἐπὶ αὐτῇ ἰσχυρὰ δὲ ῥαψωδὸν ἐξυμνεῖ.

Ὁ. ἐπὶ¹⁰ διασῶς τῆ ὧ ἔνεκα λεγόμενος, τῆτε ὧ, καὶ ὧ. ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ, φησὶ, τέλος ὡς ὧ τὸ ὧ ζῶν, ὡς ὧ. ποιεῖ γὰρ τὸ ὄργανον σῶμα φύσις τῆς μὲν ψυχῆς ἔνεκα, ἵνα χρεῖται αὐτῇ ὡς τέλος ἡ ψυ-
χῆ, ὡς ὧ. τέλος ὧ ὡς ὧ, τὸ ἐμψυχόν. ὥστε γὰρ ἀνεμ-
ποδίστοις εἶναι τῷ ζῶντι τὰς ἐργασίας, πάντα ποιεῖ ἡ φύσις. ἡ τοῖνυν ἔτω τὸ ὧ, καὶ τὸ ὧ, ἢ ἄλλως. ὧ μὲν ἔνεκα, τῆς κοσμοποιίας, καὶ τῆς αἰδιότητος. τῆτε γὰρ πάντα ἐφίεται. ὧ ὧ, τῇ ψυχῇ. ταῦτα γὰρ πα-
ρασκευάζει εἰς χρῆσιν τὸ ὄργανον ὅπερ καὶ μάλλον ἐστὶν ἀλλοτρίον.

Ὁυαλεντιανός.¹¹ Ῥωμαίων βασιλεὺς, Χριστιανός, καὶ τὰ τοῦ ὁμοεπίου Φρονῶν, ἔδεν τὸς ἐναντίας ἡδίκας. ἐγέ-
νετο ὧ καὶ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἐτοιμότητος, Φροντίζων καὶ τῶν θησαυρῶν δικαίως ὑποδοχῆς. πρὸς ὧ ταῖς πῶν ἀρχόντων ἀγέσεις ἀκρίβους, καὶ πμωρὸς πῶν ἀπει-
θήτων ἀπαράτητος. ἐπὶ ὧ τοῖς πολέμοις ἀεικός. ὁ ὧ Οὐάλης καὶ Ἀγείας δόξης μετὰ ποιήματος, πολλὰ ἐξ-
ορίαις ὑπέβαλε καὶ ὧν χρονον τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκ-
κλησίας Αἰδέλιος πρὸς αὐτὴν καὶ ὧ Ἀλεξανδρείας, Ἀθανάσιος καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, Εὐδόξιος, καὶ Ἀγείας ἱεροκλείας διδάσκαλος.

¹ Ὁ Ἀριστίδης ἔπας ἐκλήθη. Vide Herod. lib. vii. p. 290. 291.

² Εὐρύτα. Scribe, Εὐρύτα. Vide Herodotum loco laudato.

³ Τὸς ὀφθαλμοὺς. Excidisse hic vocem ὀφθαλμῶν, colligi potest ex iis, quae Herodotus loco laudato narrat.

⁴ Ὁτρεῖος. Homerus II. Γ. v. 186.

⁵ Ὁτρεῖος. Homerus, II. B. v. 765.

⁶ Ὁ περὶας. πρὸς τῇ Γρ. Psalm. lxxv. 9. Vide infra v. Τρεῖας.

⁷ Ὁτρεῖος. ὁ Δημητριάδης. Locus hic & corruptus est & mul-
tilus, qui ex Lexico Photii inedito sic suppleri & emendari po-
test: Ὁτρεῖος. ὁ κελύει. Ἀρχιλοχός. καὶ πρὸς αὐτὴν
πρὸς αὐτὴν, ὁ Δημητριάδης χαρπύς. Etymologus: Ὁτρεῖος.
τῆτε ὧ ὁ Δημητριάδης χαρπύς. καὶ πρὸς αὐτὴν.

αὐτὸν πμωρ. Quacunque ratione ipsum puni-
ant.

Ὁπποτοί. Pro, φεῦ. Heu!

Ὁτρεαλέως. Diligenter. Studiose. Sedulo.

Ὁτρεῖος. Trepidans. Trepidus. Sic voca-
tus est Aristodemus, qui cum Euryto oculo-
rum morbo laborans, pugnae Persarum non
interfuit.

Ὁτρεῖος. [Genitivus Ionicus, pro Ὁτρεῖος.]
Nomen propriū: cujus casus rectus est, Ὁτρεῖος.

Ὁτρεῖος. Celer. Strenuus.

Ὁτρεῖος. Idem quod ὁμοῖος. Similes cri-
nes habentes.

Ὁ περὶας. [Proprie, fæx. At.] in S. Scriptu-
ra sic dicitur, ira extremum.

Ὁ περὶας. τ. Vindemia ista omnia sanabit.
Dicitur in eos, qui de rebus quibusdam bo-
na pollicentur.

Ὁτρεῖος. Cereales fruges [edens.]

Ὁτρεῖος. Jubentis. Incitantis. Impellen-
tis. Et ὀξύτατος. Hortor. Incito. Impello.

Ὁ. Adverbium loci. Ubi. Ubi confide in
hoc imposito saxo. Longum enim pro sene con-
fecisti iter. Vel, longius iter emensus es, quam
seni convenit. Et iterum: Ostendat, quo in
loco apud Homerum versus hic exstet. At ne
Ionem quidem Rhapsodum eum inventurum
esse puto.

Ὁ. Cujus. Τὸ ὧ ἔνεκα dupliciter dicitur; &
illud, cujus [causa aliquid fit,] & illud, cui.
Nam anima, inquit, finis est, ut cujus: A-
nimal vero, ut cui. Natura enim corpus in-
strumentale facit animæ causa, ut anima eo
utatur, ut finis cujus. Finis vero ut cui, est
animal. Ut enim animal actiones suas absque
impedimento exserat, omnia facit Natura. Aut
igitur [aliquid fit,] cujus causa, vel cui, vel ali-
ter. Cujus causa, ut Universi hujus, & eterni-
tatis. Hanc enim omnia appetunt. Cui vero;
ut animæ. Huic enim Natura instrumentum
ad usum parat: quod etiam verius est.

Ὁυαλεντιανός. Valentinianus, Romanorum
Imperator, Christianus: quamvis ejusdem cum
Patre naturæ Christum esse sentiret, tamen
diverso cultui deditos nulla re vexavit. Erat
vero etiam in ferendis legibus promptissimus,
compendiis fisci studens, non iniustus tamen:
in eligendis provinciarum præsidibus scru-
pulosæ diligentiae: inexorabilis adversus eos,
qui parere recusarent: denique in re militari
præstantissimus. Valens autem Arriana infe-
ctus labe, multos in exilium pepulit: quo
tempore Ecclesiæ Romanæ Liberius præfuit;
Alexandrinæ, Athanasius; & Constantinopo-
litana, Eudoxius, Arrianae impietatis magister.

καὶ πρὸς αὐτὴν. Vide etiam Hefychium.

⁸ Ὁ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν τῶν ἐπὶ ἀξέστου πέτεται. Duo hi Senarii leguntur apud Sophoclem

Oedip. Colon. pag. 271. ut Portus monuit.

⁹ Δειξάτω, καὶ κεῖται Ὁμήρου. Hæc sunt verba Synesii in Encomio

Calviti. pag. 82. ut Pearsonius etiam observaverat.

¹⁰ Ὁ περὶας. ὧ ὧ. Cum hoc loco conferenda sunt ea, quæ

Suidas habet infra v. Τρεῖος. Cæterum, ne oratio pendeat, prima
articuli hujus verba sic scribenda sunt, Ὁ περὶας τὸ ὧ ὧ, &c. Sumpta autem hæc sunt ex Philopono
in lib. II. Aristot. de Anima.

¹¹ Οὐαλεντιανός, Ῥωμαίων βασις. Hæc Joanni Antiocheno tri-
buuntur in Excerptis Historicis a Valefio editis, pag. 846.

Οὐαλεντινιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἔτος Δ΄ αὖ τ' μνηστὸς Ἰουστίνης παρ' ἐξέτασιν τῆς ὁρθῆς πίστεως, καὶ ἐξεβλήθη τ' βασιλείας. καὶ ἐλθὼν πρὸς Θεοδοσίον, ἐπαίδευσεν τὴν ὁρθὴν πίστιν. ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Θεοδόσιος, τὴν βασιλικὴν ᾠδὴν ταῖς ἐξέτασιν καὶ δι' ὅπλων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῶν θεωρημάτων. καὶ Οἶδα, Φησὶν, Οὐαλεντινιανὲ ᾠδὴ τῆς ἐκτελέσεως βασιλείων ἡσυχάζοντος τοῦ στρατοπέδου τὴν νίκην κατορθώσασθαι, καὶ τὰς πολέμους ὑποταγῆς, ὑποταγῆς γενέσθαι, τοῖς ἀπολαύσις κινδύν. ἔτω καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἀνορθώσας Λικίνιον τὸν τύραννον ἐν ναυαγίῳ διέφθειρεν. ἔτω καὶ Οὐαλεντινιανὸς ὁ σὸς πατὴρ ἐντυχεῖται τὴν βασιλείαν καὶ ἀβλαβῆ ᾠδὴ τῆς πολέμους ἰσχύων ἐτέλεσε, τοῖς Θεοῖς ἐκδικησὶς αὐτόν. καὶ μάχας ἀναειρημίας καὶ νίκας ἀπίστους ἐδέξατο, πολλὰς βαρβάρους ἀφ' ὧν ἀνελών. Οὐάλης ὁ δὲ θεὸς ὁ σὸς, τ' Θεὸν ἀφ' ὧν ἀνελών, ἐμίανε τ' Ἐκκλησίαν ὁ βέβηλος, ἀφ' ὧν ἀνελών, καὶ ἐξορίας τῶν ἱερέων. ὅς τῃ τοῦ Θεοῦ βουλῇ ὑπὸ τῆς Γότθων πολιορκηθείς, ἐκλύθη. ὁρθῶς τ' Χριστὸν σέβεται ὁ δὲ ἀδίκως σε ἐκβαλὼν. ἡ σὴ ἀπίστα Μαξιμὸς δι' ἐξέτασιν συνήνεγκεν. εἰ τ' Χριστὸν καὶ βλέπομεν, τίνα ᾠδὴν ἐκτελέσειμεν μαχόμενοι; ταῦτα καὶ πλείω τέτταρ' ἐκτελέσας Θεοδόσιος Οὐαλεντινιανὸν εἰς τ' ὁρθὴν πίστιν μετήγαγεν.

Οὐάλης, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὅς κακοδοξῶν, καὶ συγχροτῶν τὰς αἰρετικὰς, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἰδίων πατέρων ἐπορεύετο. καὶ γὰρ Ἐπισκόπους εἰς ἐξορίαν ἐπέμπε, καὶ πρεσβυτέρους, καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ μοναχούς, Ταπανοὺ τότε ἀρχιεπὶς Ἀλεξανδρείας καὶ πολλὰς τῆς Χριστιανῶν ἐκτελέσας, καὶ πᾶσι πύλιν παρ' ἐξέτασιν. ταῦτα ὅτι πᾶσι μὲν τὴν πλὴν τῆς Ἀθανασίου. οἱ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀρθόδοξοι, ἐκτελέσας νομίμως ὑπὸ Οὐάλει, πρεσβύται ἐπέμψαν πρὸς αὐτὸν ἐν Νικομηδείᾳ τυγχάνοντα, πέμψαντες ἱερατικὰς ἀνδράς ὁδοῦντας, ὧν ἡγεῖτο Θεόδωρος, καὶ Κέρβαρος, καὶ Μενέδημος. ὅς ἀπῆλθον σὺν τῷ πλοίῳ ὑποφάσιντα θεωρημάτων. καὶ πάντες σὺν τῇ νηὶ κατεφλέχθησαν, μέχρι Δακιδίων τοῦ πλοῖος ἀφ' ὧν ἀνελών, καὶ ἐκτελέσας ἀφ' ὧν ἀνελών. τ' Ἐπὶ τοῦ βελυγροῦ Οὐάλει Λέκιος πρὸς Ἐπίσκοπος, τῆς τ' Ἀρειανῶν αἰρέσεως, ᾠδὴν ἀφ' ὧν ἀνελών, ὅς ἐκτελέσας ἐπέπληθυσεν. ὁ δὲ Πέτρος εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέφυγεν. ὁ δὲ Λέκιος τοσαῦτα ἐκτελέσας, οἷα ἐδὲ ἐν τοῖς διωγμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο. τρεῖς γὰρ χιλιάδας ἀπέτελεν ἀναγκάσας καὶ πορθεῖντας καὶ τὴν ἐρημίαν τὰς θεοσεβῆς ἀνδράς.

Οὐ ἀρεῖς. ὅς πᾶσι κατέρας.

Οὐάρος, Λαοδικεύς, σοφιστής, σύγχρονος Πολέμωνος, καὶ ἄλλων.

Οὐάρος. ὄνομα κύριον.

1 Τῷ ἀπολαύσις κινδύν] Hæc cum præcedentibus non satis coherent, & locus videtur esse mutilus.

2 Ἐπίσκοπος] Portus recte monuit, scribendum esse, διέπλησε.

3 Οὐκ ἀδίκως] MSS. Paris. rectius absque negatione, ὁ ἀδίκως σε ἐκβ.

Οὐαλεντινιανός. Valentinianus, Imperator Romanorum. Hic cum matris Justinæ consiliis a recta fide seductus fuisset, imperio excidit. Ad Theodosium vero profectus, in recta fide fuit institutus. Theodosius enim ei dixit, Imperatoriam aciem stare non propter arma, sed propter iustas [belli] causas. Et, Novi, inquit Valentiniane, a religiosissimis Imperatoribus, quiescente exercitu, victoriam feliciter partam, hostesque subactos & tributarios esse factos, cum belli periculum eos præoccupasset. Sic & Constantinus ille Magnus, fiducia causæ fretus, Licinium tyrannum naufragio perdidit. Sic etiam Valentinianus pater tuus imperio feliciter præfuit, nullamque ab hostibus cladem passus est, Deo ipsum vindicante: præliisque innumerabilibus victor fuit, & victorias incredibiles ab hostibus reportavit, multis Barbaris occisis. Valens vero patruus tuus, Deum dilacerans, polluit Ecclesiam cæde sanctorum, & sacerdotum relegatione: qui divina providentia a Gothis obsessus, igne crematus est. Recte Christum colit ille, qui non injuste te ejecit. Incredulitas tua Maximo facultatem [tui oppugnandi] dedit. Si Christum non intuemur, quem invocabimus pugnaturi? Theodosius, cum Valentinianum his & pluribus verbis admonuisset, eum ad rectam fidem reduxit. Port.

Οὐάλης. Valens, Romanorum Imperator: qui perversis opinionibus imbutus, & hæreticos defendens, via suorum patrum est ingressus. Nam & Episcopos in exilium misit, & Presbyteros, & Diaconos, & Monachos, Tatiano tunc Alexandrinam Ecclesiam regente: multosque Christianos excruciauit, & quosdam etiam igni tradidit. Hæc autem omnia post Athanasii obitum [fecit.] Illi igitur, qui in urbe Constantinopolitana erant Orthodoxi, sperantes fore, ut Valens sui mifereretur, legationem ad ipsum Nicomediam degentem miserunt, missis ex ordine sacro viris LXXX. quorum principes erant Theodorus, & Curbagus, & Menedemus; quos universos una cum ipsa nave succendi iussit. Quamobrem omnes cum ipsa nave combusti sunt: & navis cum Dacibiza usque pervenisset, ibi dissoluta est. Hujus execrandi Valentis tempore Lucius quidam Episcopus, Arianæ hæresi addictus, Ecclesiam tanquam lupus quidam subito invasit: Petro tunc Romam auferente. Lucius vero talia facinora edidit [in Christianos,] qualia ne in gentilium quidem persecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emisit, qui viros pios in deserto trucidarent & dissiparent. Port.

Οὐ ἀρεῖς. Cujus imprecationis.

Οὐάρος. Varus, Laodicensis, Sophista, Polemonis & aliorum æqualis.

Οὐάρος. Varonis. Nomen proprium. [A recto, Οὐάρος.]

4 Εἰ τ' Χριστὸν καὶ βλέπομεν.] MS. Paris. A. εἰ τ' Χριστὸν βλέπομεν.

5 Οὐάλης, βασιλεὺς Ῥώμης.] Unde hæc Suidas?

6 Οὐάρος.] De hoc vide Philostr. lib. 11. de vit. Sophist. pag. 615.

Οὐ γὰρ ἀλλά. Ἀεισοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τῆς, ἀλλὰ καὶ γὰρ. Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος.

Ἀκρόασις Ἰππωνάκιδος. καὶ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀντὶ τῆς, καὶ γὰρ ἦκω. † Οὐ γὰρ ἀλλά. ἀντὶ τῆς, καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. ὁ δ' εἶπεν.

Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. ἀντὶ τῆς, ἔχω γὰρ κακῶς. τὸ γὰρ ἀλλὰ παρέλκει. καὶ ἐν Βαβυλῶνι.

Οὐ γὰρ ἀλλὰ πείσων.

ἀντὶ τῆς, καὶ γὰρ πείσων. Οὐδαμῶς, Φησὶν, ὁφείλεις λέγειν, ἀλλὰ καὶ διδόναι, ἵνα σοὶ πιστεύσω, ὅτι ἀληθῶς ἐπαγγέλλη μοι αὐτὰ διδόναι. καὶ ἐν Θεσμοφοριαζύσις.

— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς

Ὡς λυκοπληθὺς ἡ ἰδέειν ἢ κλησία.

Οὐ γὰρ ἀκρόασις. λέγειν ἐπὶ τῇ ὠφελίμῳ. ἀπὸ τῆς βίης εἰς τὸ ἡμερώτερον μετέβολος.

Οὐ γὰρ μὲν ἔστιν ἀλλ' ἀκρόασις. τὸ τέλειον, Οὐ γὰρ ἀλλὰ μοι ἐστὶν ἀκρόασις. ἀντὶ τοῦ, πάνυ γὰρ. Ἀεισοφάνης Βαβυλῶνι. καὶ ἐν Ἰππωνάκιδι.

Ἀπὸ τῆς. καὶ γὰρ ἀλλὰ τὸ ὠφέλιμον ἢ χρεῖς. ἀντὶ τῆς, καὶ γὰρ τὸ ὠφέλιμον ἢ χρεῖς.

Οὐ γὰρ πείσεις, ἐδ' ἡ πείσεις. καὶ τὸ ὑπερφυῶν λέγει. καὶ πείσεις, ἔχ' ἔξεις ἡμᾶς πειθομένης.

Οὐγκία. εἶδος μέτρου. ἢ σταθμός.

Οὐδαμᾶ. Καὶ μὴν τοὶ τὸ ἀθέτως Ἐπίκουρος ἠνέγκχετο μὴδὲν ὑδαμᾶ ὑδαμῇ μεμπτόν.

Οὐδαμῇ. ἀντὶ τῆς ὑδαμῆς. Τηλεκλείδης Ἡσιόδῳ. Αἰλιανός. Ὁ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς, καὶ ὠφελίμῳ, ὅπως ἐπηγάγητο. ἡ γὰρ κόσμος καὶ σκὸν ὠφελίμῳ τέχνην τὴν ἐκ τῆς ὑδαμῆς εὐχάτα φρόνηται. καὶ αὐτῆς. Καὶ μαρτύρια ἐπαγγέλλαι ὑδαμῇ ἀσημα.

Οὐδ' αἵματι κλαίω. ζήτησις ἐν τῷ Αἵματι κλαίειν.

Οὐδαμνός. ἐπιδανός. ὑπελός.

Οὐδαμῶς. κατ' ὑδῆνα ὅπον.

Οὐδ' ἀπὸ γῆς ὠνησεν. ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῳ.

Οὐδ' ἐν λόγων ἀφ' αὐτῶν, ὅσα γὰρ εὐκός ἐστὶ ταῖς ἐπιτολαῖς σε τεκμήρεσθαι. Ἰουλιανός.

Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. τὸς Μολιονίδας ἐφυγε. Δίων γὰρ ἐν δευτέρῳ τῷ δευτέρῳ συντάξεως, Ἡρακλῆς τὸ Ἰδαῖον Δάκτυλον, καὶ ἀδελφεὸν Ὀλύμπια, πρὸς δύο ἀφ' αὐτῶν ἀνέστη.

Οὐδ' ἐν ἀνῆκε. ὠφελίμῳ τὸ δὲν ἀντὶ τῆς, ὅσα ἀνῆκεν. Οὐδ' ἐν ἀνῆκεν ὅπως τε τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ.

Οὐδ' ἐν ἀνί. Αὐτός τε ὑδ' ἐν ἀνί, ὠφελίμῳ ἐ-

1 Ἀκρόασις Ἰππ. Est versus Hipponactis, quem citat etiam Hephaestio, pag. 17. ubi de Choliampo agit. Confer virum celeberrimum Rich. Bentley ad Fragm. Callim. xcii.

2 Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κ. Hæc sunt verba Aristophanis in *Ranis*, sub initium.

3 Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφ. Vide infra v. *Σκυτοπύμῳ*, ubi locus hic Aristoph. auctior legitur.

4 Οὐ γὰρ ἀκρόασις. Confer Nostrum supra v. *Ἀλλήλοισιν*.

Οὐ γὰρ ἀλλά. Pro, καὶ γὰρ. Etenim. Aristophanes *Nubibus*. Attice [autem hoc dixit:] ut Callimachus: *Audite Hipponactem. Venio enim*. † Οὐ γὰρ ἀλλά. Idem quod, καὶ γὰρ. Etenim. Attice. Ille vero dixit: *Etenim male habed*. Hic τὸ ἀλλὰ redundat. Et in *Ranis*: *Etenim parendum est*. Neutiquam, inquit, dicere debes, sed & dare, ut tibi credam, te revera mihi daturum esse, quæ polliceris. Et in *Thesmophoriazusiis*: *Etenim concio supra modum hominibus albis plena intuentibus apparebat*.

Οὐ γὰρ ἀκρόασις. *Non enim spina*. Dicitur de rebus utilibus: [idque ductum est] a mutatione vitæ [ex agresti] in mitius vitæ genus.

Οὐ γὰρ μ. *Omnino enim mihi audiendum est*. Integra oratio est, Οὐ γὰρ ἀλλὰ μοι ἐστὶν ἀκρόασις. Aristophanes *Ranis*. Et in *Equitibus*: *Abi. Etenim illius, qui ista apposuit, hoc beneficium est*.

Οὐ γὰρ πείσεις, ἐδ' ἢ π. *Non enim persuadebis, etiamsi persuaseris*. Per hyperbolen loquitur. Quamvis hoc nobis persuaseris, non tamen nos dicto audientes habebis.

Οὐγκία. Uncia. Mensuræ genus. Vel, pondus.

Οὐδαμᾶ. Nequaquam. Nullo modo. Et *Epicurus quidem impietatis suæ præmium reportavit nequaquam reprehendendum*.

Οὐδαμῇ. Nusquam. Nullo in loco. [Item, nullo modo. Nequaquam.] Teleclides *Hesiodo*. *Ælianus*: *Ille vero eos interficit, & omnes, quos adduxerant, spoliatur. Vestes autem & arma, quibus uterque indutus erat, haud sane spernenda erant*. Et iterum: *Et testimonia producunt neutiquam obscura*.

Οὐδ' αἵματι κλαίω. Neque sanguine fleo. Quære in *Αἵματι κλαίειν*.

Οὐδαμνός. Nullius pretii. Vilis. Contemptus.

Οὐδαμῶς. Nullo modo.

Οὐδ' ἀπὸ γῆς ὠνησεν. Ne terra quidem juvit. De re minima.

Οὐδ' ἐν λογ. *Ne minimum quidem literis eruditus, quantum ex tuis epistolis conjicere licet*. Julianus.

Οὐδ' Ἡρ. *Ne Hercules quidem adversus duos*. [Duos enim] Molionis filios fugit. Dion vero libro secundo *Syntaxis* secundæ ait, *Herculem Idæum Dactylum, qui Olympia instituerat, cum duobus pugilibus certantem victum fuisse*.

Οὐδ' ἐν ἀνῆκεν. Τὸ δὲν hic superfluum est. [Dictum enim hoc est,] pro ἐκ ἀνῆκε, non remisit. De benevolentia sua erga patriam nihil remisit.

Οὐδ' ἐν ἀνί. Nihil remisit. Nihil prætermi-

5 Οὐ γὰρ πείσεις, ἐδ' ἢ π. Hæc sunt verba Aristophanis in *Pluto*, pag. 64. (32. Ed. Bas. P.)

6 Καὶ μὴν τοὶ τὸ ἀδ. Fragmentum hoc ex *Æliano* depromptum esse discimus ex ipso *Suida* supra, v. *Ἐπίκουρος*: ubi integer locus affertur.

7 Οὐδ' Ἡρακλῆς πρ. Vide paulo inferius v. Οὐδ' Ἡρακλῆς.

8 Τὸς Μολιονίδας ἱφ. Ante τὸς Μολ. addiderim, διότι: ut legatur, διότι τὸς Μολ.

αὐτὸν ὁπιδεικνύς τ' τε ἄλλης ἀσκήσεως, καὶ παντὸς ἔργου γραπτοῦ καὶ αὐτοῦ. Οὐδὲν γὰρ πλεονάζει ὁ νεανίας, τὰς τε θεωροῦσας ἀνακόπας, καὶ πᾶσαν βελὴν ἀμνηστῶν ἀφρονεῖν.

Οὐδὲν ἀποτρόπος. ἀντὶ τοῦ, ὅτι ἀπεικός, Ἀττικοί.

Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκύναι αὐτὸν τοῦ νόμου. Οὐ γὰρ πειστικὸν ἐστὶ δύνάμει εἰπεῖν, οἷον ὁ νόμος.

Οὐδὲν γὰρ οἷον, ὡς Φίλη Λυσιγνάτη.

ἂν τὴν ἑ, καλῶν.

Οὐδὲν ἐν δέρματι. ἀντὶ τοῦ γυμνός. Ὑπερβολικῶς.

Οὐδὲν γὰρ οἷον ἔσ' ἀκύναι τῶν ἐπῶν. τρεῖς γὰρ, ὅθεν καλῶν ἐστὶ καὶ νῦν ἀκύναι τὴν χρηστέον. ὅπως ἔλεγον τὸ λυσιτελεῖν. Οὐδὲν οἷον, ὅθεν καλῶν.

Οὐδὲν ἔλαττον. Ὁ γὰρ ἐκείνῃ τῆς ἀκύναις ὅθεν ἔλαττον, εἰ μὴ καὶ πλεονάζει ὁ Οδυσσεύς Ὀμήρου τῆς Φαίης. ὁ μὲν γὰρ Ἀλκίνοος ἀπλοῦς μετὰ, ἐν μὲν ὑπονοίας ἀληθινότητας, ἐν τῇ τῇ φανερῇ ἀφρονεῖν βελήμωνος εἰς τὸ ψευδέστερον.

Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις. ἀντὶ τοῦ, ὅθεν βυτελές, ἢ κοινόν.

Οὐδὲν ἔσ' ἀμεινον, ὅθεν ἡδίων, ἢ φῦσαι πτερά.

Οὐδὲν. οἱ ἐδάμναι τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἐδέναι, ἢ ἀπανθρώπια.

Οὐδὲν ἔσ' ἐπὶ θηρίων γυναικὸς ἀμαρτότερον.

Οὐδὲν πῦρ, ὅθεν ὅθεν ἀναμνήσας ἐδέμια πάρδαλις.

Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμνὴ σκίπνον χαλκόμενον. παρέλκετο δὲ δέν. ἔλεγε γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ἦλθε, συνήθως.

Οὐδὲν ὡς ὡς τ' ἄλλα πλεονάζει ὁ χρυσός.

Οὐδὲν Ἡρακλῆς πρὸς δύο. Φασὶν Ἡρακλέα τέντα τ' Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πεισθέντα τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ θεωρεῖσθαι πενταετηρίδι πυκνῶσαι πρὸς δύο, ὅτε τόν, καὶ Εὐρύτο, τῆς Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνος παῖδας, καὶ ἀνελὼν αὐτούς. τῇ δυνάμει γὰρ πάλιν ὁμοίως πρὸς πέντα δύο πυκνῶσαι, ἢ τῇ τῇ.

Οὐδὲν ἦτον. ἀντὶ τοῦ ἴσον, ὅμοιον. ¹⁰ Φιλοσοφῆνός ἐκ ἐπὶ μαντικῆν ἐπαγγέλλεται καὶ θεωρεῖν, ὅθεν ἢ ἄλλω ἱερατικῇ ὁπτισμῶν. καὶ γὰρ τῇ τῇ Φιλοσόφων καὶ τὰ τῇ ἱερέων ὁπτισματῶν, ὅθεν ἦτον, ἢ τὰ λεγόμενα Μυστῶν καὶ Φρυγῶν. καὶ αὐτοῖς. Ὁρχήμωνος τ' νυκτὸς ὅθεν παύει. παρέλκετο δὲ δέν. Καὶ, Οὐδὲν ἐπαύετο αἰετὶ τοῖς βιβλίοις ἐνδιαιτάμενος. παρέλκετο δὲ δέν.

¹ Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκύναι αὐτὸν νόμος] Hæc sunt verba Demosthenis in oratione contra Midiam.

² Οὐδὲν γ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem *Lyfistr.* pag. 843. (544. Ed. Baf. P.)

³ Ἀντὶ τοῦ, καλῶν] Hæc interpretatio aliena est a citato loco Aristophanis. Confer Lexica vulgata.

⁴ Οὐδὲν γὰρ οἷον ἔσ' ἀκ.] Est Senarius Jambicus, qui legitur apud Aristoph. *Avibus*, pag. 588. (406. Ed. Baf. P.)

⁵ Ὁ μὲν γὰρ Ἀλκίνοος ἀπλοῦς.] Hæc corrupta sunt.

fit. Et ipse nihil prætermisit, seipsum ostendens exemplum, cum in reliqua exercitatione, tum in omnibus militaribus laboribus subeundis. Et iterum: Nihil prorsus omisit adolescens ille, tum impetum hostilem retundens, tum omnem hostis propulsandi rationem excogitans.

Οὐδὲν ἀποτρόπος. Non indecenter. Non inepte. Non abs re. [Sic] Attici.

Οὐδὲν γ. Nihil enim melius est, quam audire ipsam legem. [Vel.] Nihil tam bene dicere possum, quam ipsa lex. † Nihil enim præstat, chara Lyfistrata. Vel, nihil impedit.

Οὐδὲν ἐν δέρματι. Ne in pelle quidem. Id est, nudus. Hyperbolice [hoc dictum est.]

Οὐδὲν γὰρ οἷον ἔσ' ἀκ. Nihil melius est, quam audire ipsa carmina. Vel, Nihil impedit, quo minus nunc audiamus oracula. [Οὐδὲν οἷον] vocabant id, quod expedit. Vel, ὅθεν οἷον, nihil est, quod impedit.

Οὐδὲν ἔλαττον. Nihil minus. Non minus. Ille vero auditores demulcebat, non minus, nisi forte magis etiam, quam Ulysses Homericus Phæaces. Alcinoi enim defensio, si quidem sensum ejus occultum spectes, vera est; sin proprium & apertum, mendacii suspecta videtur.

Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ. Nihil ex agro dicis. Id est, nihil vile, vel vulgare.

Οὐδὲν ἔσ' ἀμ. Nihil est melius, nec jucundius, quam gignere pennas.

Οὐδὲν. Nulli. Viles. Nullius pretii homines. Et ἐδέναι, vilitas.

Οὐδὲν ἔσ' ἐπὶ θηρ. Nulla est bestia muliere magis indomita: nec ignis, nec ulla pardalis adeo est impudens.

Οὐδὲν ἦλθε ῥαψ. Non venit, postquam consuiisset vestem coriaceam [ad talos usque] demissam. Τὸ δὲν [in ἐδέν] superfluum est. Voluit enim dicere more consueto, ἐκ ἦλθε.

Οὐδὲν ὡς π. Nihil inter alia excellebat præter aurum.

Οὐδὲν Ἡρ. Ne Hercules quidem adversus duos. Ajunt Herculem, instituto certamine Olympico, viribus suis fretum, priore quinquennio cum duobus pugilibus certasse, Teato, & Euryto, Neptuni & Moliones filiis, eosque occidisse. Altero vero quinquennio eadem ratione cum duobus aliis certantem victum fuisse.

Οὐδὲν ἦτον. Non minus. Philosophi non est divinationem profiteri & proferre, nec aliam sacram scientiam. Distincti enim sunt Philosophorum & sacerdotum fines, non minus quam Mysorum & Phrygum. Et iterum: Saltare noctu non desinit. Et iterum: Non desinit libris semper incumbere. Hic τὸ δὲν in ἐδέν redundat.

⁶ Οὐδὲν ἔσ' ἀμ.] Est versus Trochaicus, qui exstat apud Aristophanem *Avibus*, pag. 578. (399. Ed. Baf. P.)

⁷ Ἀπανθρώπια] Interpretatio inepta. Rectius, ἀδέναι, vel ἐπὶ πέντα: ut interpretatur Hesychius.

⁸ Οὐδὲν ἐπὶ θηρ.] Duo hi versus Trochaici leguntur apud Aristoph. *Lyfistrata*, pag. 899.

⁹ Τεατῶν] Zenobius, *Ktisaen*. At in Vaticana Proverb. Append. idem vocatur, *Κλίσας*.

¹⁰ Φιλοσοφῆνός ἐκ ἐπὶ μαντ.] Hæc in Synesii Epistolis me legissæ puto; eademque repetuntur infra v. *Χωρὶς*.

Οὐδὲν ᾠδὴς ἔπος ἔτῳς ἀνοήτως ἐκβαλεῖ,
Περὶ ἐκπύδωμι πᾶν τὸ ἀγαθόν, ὅπως ἔχῃ.

Οὐδὲν ᾠδὴς τὸν Διόνυσον. Ἐπιγένης τῷ Σικυωνίῳ τραγωδίαν εἰς τὸν Διόνυσον ποιήσας, ἐπεφώνησάν τινες τῆτο. ὅθεν ἡ παροιμία. Βέλπον ἢ ἔτω. Τοῦτο δὲν εἰς τὸν Διόνυσον γεφύριον, τῆτοις ἡγωνίζοντο, ἅπερ καὶ Σατυρικά ἐλέγχο. ὕστερον ἢ μεταβάλλει εἰς τὸ τραγωδίας γράφειν, καὶ ἁμικρὸν εἰς μύθους καὶ ἱστορίας ἐξάπτεται, μὴκέτι τῷ Διόνυσῳ μνημονεύοντες. ὅθεν τῆτο καὶ ἐπεφώνησαν. καὶ Χαμαιλέον ἐν τῷ περὶ Θεσπίδος τὰ ᾠδὴ ἀπλοῖα ἱστορεῖ. Θεσπίδῃ ἢ ἐν τῷ περὶ παροιμίας, Παρράσιον Φησὶν τὸν ζῶντα ἀγωνίζοντα τῷ Κορινθίῳ ποιῆσαι Διόνυσον χαλλίον. τῆς ἢ ὁρῶντας τὰ τε τῶν ἀγωνιστῶν ἔργα, καὶ χαλλίον ἐλέγχει, καὶ τὸ Παρράσιον Διόνυσον, ὅτι φανερὸν, τί ᾠδὴς τὸν Διόνυσον; ἐπὶ τῷ μὴ τὰ ᾠδὴ ἱστορεῖται τοῖς ἀποκειμένοις φλυαροῦντων. Καὶ αὖτις. Τὸν Κόροισον Ὀδυσσεὺς φησὶς εἶναι τὸν πολυπόπον. καὶ τοῖς μὴ ᾠδὴς τῆτο ᾠδὴ δειγμάτων φέρων, τῇ φάτῃ ᾠδὴ ἁγίως τὸν κύναν, καὶ ᾠδὴς τὸν Διόνυσον ἁγίως ἔδεν.

Οὐδὲν ᾠδὴς σὺ. ἀπὸ τῷ, φροντίζω σὺ. ἢ φράσις Ἀττική. ἢ Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Οὐδὲν ᾠδὴς σὺ. φροῦ γὰρ τὸ δακτύλιον τῆτονι παρ' Εὐδάμῳ δραχμῆς πελάμνος. ἀπὸ τῷ, ἐφροντίζω σὺ. Εὐδάμῳ ἢ φιλόσοφος ὢν.

Οὐδ' ἐν σελίνῳ. ἐπὶ τῶν μὴδ' ἢ ἀρχὴν περβακότων. ὅθεν τῶν εἰς τῆς κήπης ἰόντων. ἐπὶ γὰρ τὰ ἀκρα, τῆς λεγόμενης θεσπίδος, σελίνα καὶ πήγαναν κατεφύτευον. βέλπειν ἢ λέγειν ἢ παροιμία, ἔτω ἔδεν ἀρχὴν ἔχεις τοῦ περβακότος καὶ ἁπὸ ἔδεν οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσόντες, ἐν τοῖς σελίνῳ εἰσὶ.

pium rei affecutus es: quemadmodum ne illi quidem, qui hortos ingrediuntur, ad apia pervenerunt.

Οὐδὲν πὶ πλέον ἔχον ἀνέειν οἱ βάμβακοι. ἔτοι ὥντο χελῶν καὶ ἔχον γενναῖα συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις.

Οὐδὲν φροῦ δίκαιον ἢ ἐτυκάς ἀνὴρ.

Οὐ δέον. ἐφρέπον. ἢ Ἐκφῆναι τὸν χελῶν, ὡς ὅθεν δέοντος ἐφρέπον ὅτι βέλπειν ἀφ' αὐτοῦ ἔχον.

Οὐδέποτε. ἐγὼ τῆτονι ἀποδέχομαι. ἔδεν παρ' ἐμοὶ ποτε τὸ Ἀρμόδιον ἀστέα. παροιμία ἀνὴρ ἔφυ. Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ἦδον μέλος πὶ, Ἀρμόδιον χαλμῶνον, ἢ ἢ ἀρχὴ. Φίλτατε Ἀρμόδιε, ἔπι περ τῆτονι καὶ. ἦδον ἢ αὐτὸ εἰς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστοφάνη, ὡς

1 Οὐδὲν ᾠδὴς ἔπος ἔτῳς. Duo hi Senarii leguntur apud Aristoph. Ecclesiaz. pag. 746. (502. Ed. Baf. P.)

2 Ἀριστοφάνης Πλάτῳ. Pag. 88. (43. Ed. Baf. P.) ubi sic legitur:

Οὐδὲν ᾠδὴς σὺ. φροῦ γὰρ πελάμνος.

Τὸν δακτύλιον τῆτονι παρ' Εὐδάμῳ δραχμῆς.

3 Ἐτυκάς. Α. τῶν. Vide Eustath. ad Il. Δ. pag. 455. & Nostrum supra, v. Ἐτυκάς. Caterum priores Editt. pro Ἐτυκάς habent ἀτυκάς: quod manifeste corruptum est.

4 Ἐκφῆναι τὸν χελῶν. Locus hic sumptus est ex Procopio de Bello

Nulla de causā. Nullius emolumenti causā. [Haud sane] nullius emolumenti causā [res meas] tam stulte projiciam, priusquam didicero, quomodo se omnis res habeat.

Οὐδὲν ᾠδὴς τὸν Διόνυσον. Nihil ad Bacchum. Cum Epigenes Sicyonius tragœdiam in Bacchum fecisset, hoc quidam acclamarunt. Unde proverbium [est ortum.] Melius vero sic. Olim carminibus in Bacchum scriptis certabant, quæ & Satyrica dicebantur. Postea vero tragœdias scribere aggressi, paulatim ad fabulas & historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes. Unde & hoc quidam acclamarunt. Et Chamæleon in libro de Thespide consimilia narrat. Theætetus vero, in libro de Proverbio, dicit, Parrhasium pictorem, [de arte sua cum aliis] Corinthi certantem, pinxisse Bacchum pulcherrimum. Corinthios vero, cum viderent & æmulum opera, quæ longe essent inferiora, & Parrhasii Bacchum, acclamasse, Quid ad Bacchum? In eos dicitur, qui res a proposito alienas deblaterant. Et iterum: Quidam dixit, Coræbum esse callidum Ulysssem. At, cum ad hoc exemplum non afferas; ad præsepe canem adducis, neque quicquam affers, quod faciat ad Bacchum. Port.

Οὐδὲν ᾠδὴς σὺ. Nihil te curo. Locutio est Attica. Aristophanes Pluto: Nihil te curo. Annulum enim hunc, quem fero, ab Eudamo drachma emi. Eudamus autem erat philosophus.

Οὐδ' ἐν σελίνῳ. Ne inter apia quidem. In eos, qui ne principium quidem attigerunt. [Sumpta est autem translatio] ab iis, qui hortos ingrediuntur. Extremas enim hortorum partes, quas θεσπίδος [Græci] vocant, apio & ruta conferere solebant. Proverbium igitur hoc significare vult: Nondum vel principium rei affecutus es: quemadmodum ne illi quidem, qui hortos ingrediuntur, ad apia pervenerunt.

Οὐδὲν πὶ πλέον. Nihil amplius efficere poterant Barbari. Quare existimabant, fortissime cum hostibus confligendum esse.

Οὐδὲν φροῦ δίκ. Nihil jure facit vir in libidinem veneream pronus.

Οὐ δέον. Cum non deceat. Præter jus & fas. Cedere locis, quæ Theodebertus præter jus & fas occupasset.

Οὐδέποτε. ἐγὼ τῆτονι. Nunquam ego hunc in domum meam recipiam: neque apud me unquam Harmodium cantabit, quia vir est temulentus & petulans. In computationibus scilicet [Athenienses olim] carmen quoddam canebant, quod vocabatur Harmodium; cujus initium

Goth. lib. iv. cap. xxiv. sed ubi sic legitur: Καὶ χελῶν ἐκφῆναι τὸν χελῶν, ὡς ὅθεν δέοντος ἐφρέπον ὅτι βέλπειν ἀφ' αὐτοῦ ἔχον.

5 Οὐδέποτε. ἐγὼ τῆτονι ἔτω. Aristophanes Acharnens. pag. 418. (299. Ed. Baf. P.)

Οὐδέποτε. ἐγὼ πάλαι οὐκ ἔχω ἀποδέχομαι.

Οὐδὲν παρ' ἐμοὶ ποτε τὸ Ἀρμόδιον ἀστέα.

Συγκρατικῶς, ὅτι παροιμία ἀνὴρ ἔφυ.

Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus & distinguendus est. Confer Nostrum infra v. Παροιμία, ubi eadem leguntur.

Οὐδ' ἵκταρ βαλεῖ. εἰρηλατῶν γὰρ γλῶτταν ὥσπερ τὸ διωλύριον. ἀντὶ τῆς, Οὐδ' ἐμικρὸν ἐξιστάζῃ.

Οὐδὲλως. ἐδαμῶς.

Οὐδὲς. * Φλοιά. βατήρ. τὸ χέτωρ τῆς θύρας. ἢ ἔδαφος. ἢ βαθμός.

Οὐδὲς ἐς λαύριον. ἢ [λαύρη], περὶ ὁδὸς. τῶν τὸ ῥέειν τῆς λαὸν δι' αὐτῆς.

Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνέουσιν. ἐπὶ τῇ ἀργυρινότητι παρ' ὅσον ἡ ἀηδὼν ἀργυρινεῖ. Διὰ τῆς ἱστῆς μαλλον τῆς διελίσσεται.

Οὐδ' ὥς. ἐδαμῶς δὴ.

Οὐδένα. ὑπο. Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἐδένα λέγουσιν ὑπερβαλλόντες.

Οὐδ' ἐξεν. ἢ πινος ἐνεχα.

Οὐεργίλιος. ὄνομα κύριον.

Οὐεσπεσιανός. ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Ῥωμαίων. καὶ ζήτησιν τῶν Βεσπεσιανός.

Οὐετηρία. ὄνομα κύριον.

Οὐηστίνος. Ἰούλιος χερμαλίστας, σοφιστής. Ἐπιτομὴ τῆς Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλίου δ'. Ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῆς Δημοσθένους βιβλίου. Ἐκλογὴν ἐκ τῆς Θουκυδίδου, Ἰσάκτου, Ἰσχυράτου, καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων.

Οὐνδίκλιον. ὁ καὶ ἐνδίκλιον ἐλθοντες μύθος.

Οὐθαρ. ὁ τὸ γονιμώτατον μέλῳ.

Οὐθαλα. οἱ μαζοὶ τῶν περὶ τῶν.

Οὐ θαπὼν ἐγκονήσας; ἢ παχύτερον ἐνεργήσας;

Οὐ θέληση. ἢ ἐδύνηση. Ὁμηρος. Οὐδ' ἐθέλει, περὶ ῥέειν. ἀντὶ τῆς, ἢ ἐδύναται.

Οὐδ' ὑέται, ἢ τε ἡλιθία. ἐπὶ τῇ ἐξω πάσης φροντίδος ὄντων.

Οὐκ ἀδύνατοι. ὅτι τὸ οὐκ ἀδύνατοι μεσότητος ὅτι ῥήμα. οἷον, ἢ τε τελείως δυνατοὶ, ἢ τε ἀδυνάτοι.

Οὐκ ἀθεεῖ. ἢ χρεὶς θείας προνοίας.

Οὐ κατέστηκεν. ἢ νήφ. μάνει.

Οὐκ ἄλλως πεινᾷται. ἀντὶ τῆς, ἢ μάττω.

Οὐκ ἂν ἀποδοίης. Οὐχ, ὅσον γὰρ μὲν εἰδένα. ἀν-

1 Οὐδ' ἵκταρ β.] Vide supra v. ἵκταρ.

2 Φλοιά] Rectius, φλοιά, per i.

3 Οὐδὲς ἐς λ.] Homerus Il. X. v. 128.

ἢ ἐδὲς ἐς λαύριον.

Scholiasia ad eum locum: Λαύριον, περὶ ὁδὸν, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν καὶ φέρονται. Huc Suidas respexit: sed qui pro ὁδὸς male habet ἔδδς. Vide etiam supra v. Λαύριον.

4 Οὐδ' ὅσον ἀηδ.] Pro ὅσον metri gratia scribendum est, ὅσον. Est enim finis versus Hexametri. Confer Nostrium supra v. Ἀηδὼν.

5 Οὐδὲνα ὑπο] In optimo MS. A. itemque in Lexico Photii MS. legitur, Οὐχ-ὑπ' ὕπον: quod magis placet.

6 Οὐδ' ἐξεν. ἢ πινος.] Hæc nauci sunt, & nullius momenti. Scribendum enim potius erat, Οὐδ' ἐξεν. ὅτι αὐτῆς. Homerus Il. A. v. 114.

— Ἐπὶ τῇ ἐξω πάσης φροντίδος.

Οὐδ' ἵκταρ βαλεῖ. *Longe a scopo jaculatur.* Τὸ ἵκταρ est glossa, sive vox minus communis & usitata; ut διωλύριον, [& similia. Sensus autem est:] *Multum abest, ut eum æquet.*

Οὐδὲλως. Nullo modo. Nequaquam.

Οὐδὲς. Postis januæ. Inferius limen januæ. Vel, solum. Vel, gradus.

Οὐδὲς ἐς λαύρ. Via ad vicum. Λαύρη est via angusta: [sic dicta,] quod populus quasi per eam fluat.

Οὐδ' ὅσον ἀηδ. *Ne tantum quidem, quantum lusciniæ dormiunt.* Dicitur de iis, qui vigiliant. Lusciniæ enim vigilat propter lryn: vel potius, propter timiditatem.

Οὐδ' ὥς. Ne sic quidem. Nullo modo.

Οὐδένα ὑπο. A nullis. Sic Attici transpositis vocibus dicunt pro, ὑπ' ἐδένα.

Οὐδ' ἐξεν. Cujus causâ.

Οὐεργίλιος. Virgilius. Nomen proprium.

Οὐεσπεσιανός. Vespasianus. Nomen proprium. Imperator Romanorum. Quære in voce Βεσπεσιανός.

Οὐετηρία. Nomen proprium. Veturia.

Οὐηστίνος. Vestinus, dictus Julius, Sophista. Scripsit compendium Pamphili Glossarum. lib. iv. Voces selectas ex Demosthene, Thucydide, Isæo, Isocrate, Thrasymacho, & aliis oratoribus collectas.

Οὐνδίκλιον. Vindicta. Ut, Qui per vindictam manumissus est.

Οὐθαρ. [Proprie, uber. At metaphoricè,] pars agri maxime fecunda & fertilis.

Οὐθαλα. Ubra ovium.

Οὐ θαπὼν ἐγκονήσας; Non properabis? Non citius negotium expedies?

Οὐ θέληση. [Proprie, Non volet. Interdum vero,] Non poterit. Homerus: *Nec profluere vult.* Id est, non potest.

Οὐδ' ὑέται. *Neque compluitur, neque infolatur.* Dicitur de iis, quorum nulla geritur cura.

Οὐκ ἀδύνατοι. Non infirmi. Non invalidi. Hæc dictio mediam habet significationem, notatque eos, qui nec omnino sunt robusti, neque prorsus infirmi.

Οὐκ ἀθεεῖ. Non sine divina providentia.

Οὐ κατέστηκεν. Non est sanæ mentis. Furit. Infant.

Οὐκ ἄλλως π. Non frustra laborat.

Οὐκ ἂν ἀποδ. *Non igitur reddes? Non, quod*

Scholiasia: Ἐπὶ τῇ ἐξω πάσης φροντίδος. Ad hunc locum Poëtæ Suidas respexit videtur.

7 Οὐνδίκλιον.] Id est, *Vindicta*. Sic autem apud Romanos olim dicebatur modus manumittendi ieros, ut abunde docent Juris Romani interpretes.

8 Τὸ γονιμώτατον μέλῳ.] Scribo & suppleo. τὸ γονιμώτατον μέλῳ τῆς γῆς. Scholiasia Homeri ad Il. I. v. 141. Οὐθαρ ἀρούρη. τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς. Huc Suidas respexit videtur.

9 Οὐ θέληση. ἢ ἐδύνηση. Ὁμ.] Ex Scholiasia Aristoph. ad *Aves*, pag. 569. Vide etiam supra v. Ἐθέλει.

10 Ὁμηρος.] Il. φ. v. 366.

11 Οὐκ ἄλλως πεινᾷται.] Photius in Lex. ined. Οὐκ ἄλλως πεινᾷται: quod magis placet.

12 Οὐκ ἂν ἀποδ.] Senarius hic existit apud Aristoph. in *Nubibus*, pag. 194. (119. Ed. Bas. P.)

τίς, ὅς ἐστιν αὐτῶς εἰμὶ, καὶ οἶδά π. τέτις, αὐτοδάνομος.

Οὐκ ἀνασχέσομαι. πινὲς τῆτο ὡς ἐκφυλον νομίζουσιν. ἐχρήσατο ὁ αὐτῶς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ χτ' Ἀριστοφάνους. ὅς δ' ἐν μόνον λέγειν ἀνέξομαι.

Οὐκ ἂν δύναμαι γαστρί περὶ πειθῆσαι νέκυν. καὶ Ὀμηρ.⁵⁰⁵

Γαστήρ δ' ἔπεισ' ἐπὶ νέκυν περὶ πειθῆσαι Ἀχαιῆς.

Οὐκ ἄνθι γε Θησέως. Θησθὲς καὶ τῷ Μελεάγρῳ συνηγωνίσαστο πρὸς τὴν θήραν τοῦ κέντρου καὶ τῷ Πειριτόῳ καὶ τῷ Κενταύρῳ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὰς Ἀμαζόνιας. ὅταν ἐν θαυμαστὴν π. ποταχθῇ, οὐκ ἄνθι γε Θησέως λέγειται.

Οὐκ ἄνθι πινός. τῆτο πρὸς λέγει. ἢ γὰρ τὸ μήτε βλάβη, μήτε ὠφελὴν ὡς λέγεται, οὐκ ἄνθι σκιάς τὸ ἐν φωτὶ σῶμα. ἢ τὸ ἐξ ἀνάγκης, ὡς ὄργανον, ἢ τὸ ποιῆτον ὡς λέγεται, Ἡλείπυσεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' οὐκ ἄνθι μελίας. ὅς γὰρ ἠδύνατο γυμνὸς ἀειπεῖσθαι. ἢ τὸ πάθος ἐμπεδύον ὡς λέγεται, Ἐν χειμῶνι πλῆσας ἐσώθη, ἀλλ' οὐκ ἄνθι κινδύν.

diens; ut cum dicimus, Ex tempestate salvus

Οὐκ ἂν ὀρθῶς καὶ ἐξῆς. ἔγω δὲ ἀναγνωσκέον. Οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀρσενέγκης, ὀρθῶς ὅ μὴ διέλῃς, ἡμαρτες ἡσύχασον.

Οὐκ ἀξιώ. ἔχ' ὑπολαμβάνω. οὐκ ἀξίον νομίζω.

Οὐκ ἀπεικός. οὐκ ἄτοπον. ἀξίον. ὀφειλόμην. ἀρέπον. ὁμοιον. Εἰκός δ' ἐστὶ τῷ τοῖς εἰκόσι. εἰς, ἀπεικός, τὸ ἀρεπές, τὸ ἀνόμοιον. καὶ λοιπὸν, τὸ οὐκ ἀπεικός, ἀπὸ δύο ἀρνήσεων, μία συγκατάθεσις ὡς τὸ, ἡκιστα, ἐδαμῶς. ἔχ' ἡκιστα, τὸ μάλιστα.

Οὐκ ἀπεικότως. ἀντὶ τῆς βιολόγως, καὶ βιολογώπως.

Οὐκ ἀποδύσητ' νυκτῶν, ἢν οἴκοι γε καθέδης, ἐδ' ἡμεῖς γε θύραζε, ὡς περ ἀπὸ πύργου.

Οὐκ ἀπολιθάξῃς. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐς κόραχας καὶ λιθίῳ ἀποφθεγῇ. ἀπὸ τῆς λιθῆς, ὅς ἐστιν, ἢ γὰρ ἡμεῖς ἐδὲν ταχύπερον ἐν τῷ πίπῃ. Ἀριστοφάνους

Οὐκ ἀπολιθάξῃς, ὡς χέλις ἀπολεμνός;

Οὐκ ἀπορρύσῃς. οὐκ ἀποπεσεῖται.

Οὐκ ἀποστατῶ φίλων. ἀντὶ τῆς, ὅς χωρίζομαι φίλων.

Οὐκ ἀπὸ τρόπου, ὅς πόρρω τρόπου.

Οὐ καὶ κόσμον. ὅς καὶ τὸ ἀρέπον.

Οὐ καὶ χαράν καὶ χαρὰς, παρελθόντων ἀφ' ὧν τὸς τῶν τῆς σώματος.

1 Ἐν ὅσῳ ἐν αὐτῷ εἰμὶ] Scribe, ἐν ὅσῳ ἐν ἡμεῖς εἰμὶ: ut apud Enarratorem Comici.

2 Ὀμηρῶς] Il. T. v. 225.

3 Οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀρσενέγκῃ.] Hæc sunt verba LXX Interpretum, Genes. cap. iv.

4 Οὐκ ἀπολιθάξῃς. ἀντὶ τῆς, ἐν δὲ κ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Avus, pag. 609. (423. Ed. Baf. P.)

sciam. Id est, quoad mentis compos, & mihi alicujus rei conscius ero.

Οὐκ ἀνασχέσομαι. Non tolerabo. Non feram. Quidam verbum hoc minus Atticum esse existimant. Demosthenes tamen in oratione contra Aristocratem eo usus est. Non igitur tantū ἀνέξομαι, [sed & ἀνασχέσομαι] dicere oportet.

Οὐκ ἂν δ. Non poteris ventre lugere mortuum. Et Homerus: *Ventre vero Græcis non licet lugere mortuum.*

Οὐκ ἄνθι γε Θησ. Non absque Theseo. Theseus & Meleagrum in apri venatione adjuvit; & Pirithoum adversus Centauros; & Herculem adversus Amazones. Cum igitur aliquid admiratione dignum gestum est, dicere solemus, *Non absque Theseo.*

Οὐκ ἄνθι πινός. Non sine aliquo. Hoc trifariam dicitur. Aut enim intelligitur aliquid, quod neque nocet, neque prodest: ut cum dicimus, Corpus in luce non est absque umbra. Aut aliquid quod est necessarium, ut instrumentum, aut quid simile: ut cum dicimus, Achilles fortissime pugnabit; sed non absque hasta. Haud enim nudus rem strenue gerere potuisset. Aut, malum aliquod imperevassit, sed non sine periculo.

Οὐκ ἂν ὀρθ. Locus hic ita legendus [& distinguendus est:] *Atqui, etiamsi [victimam] recte obtuleris, non vero recte divideris, peccasti. Tace.*

Οὐκ ἀξιώ. Non existimo. Non dignum puto.

Οὐκ ἀπεικός. Non absurdum. Dignum. Decorum. Simile. Εἰκός vero deducitur ab εἰκόσι. [Unde compositum est,] ἀπεικός, indecorum, dissimile. Porro, τὸ ἐκ ἀπεικός, per duas negationes, unam affirmationem significat: haud secus ac, ἡκιστα, minime: at, ἔχ' ἡκιστα, maxime.

Οὐκ ἀπεικότως. Non immerito. Probabiliter. Verisimiliter. Decenter. Recte.

Οὐκ ἀποδ. Non exues noctu [vestes,] sive domi dormias, sive foris, ut antea.

Οὐκ ἀπολιθάξῃς; Non ad corvos & in Libyam abibis, ut ibi pereas? Α λιθάς, i. e. gutta: qua nihil celerius in cadendo. Aristophanes: *Non ocus in malam rem abibis, exitio malo dignissime?*

Οὐκ ἀπορρύσῃς. Non defluet. Non decidet.

Οὐκ ἀποστατῶ φίλων. Non recedo ab amicis. Non deficio ab amicis.

Οὐκ ἀπὸ τρόπου. Non abs re. Non inepte. Non indecenter.

Οὐ καὶ κόσμον. Non decenter. Non decore. Non honeste.

Οὐ καὶ χαράν τῆς χ. Cum lætitiæ non temperassem, nervis subito resolutis, [conciidi.]

5 Καὶ Λιθίῳ] Inepte & pueriliter. Τὸ ἀπολιθάξῃς enim nihil ad Λιθίῳ.

6 Οὐκ ἀπορρύσῃς] Psalm. i. v. 3. Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρύσεται. Huc Suidas respexisse videtur.

7 Οὐ καὶ κόσμον] Homerus Il. B. v. 214. & alibi.

8 Οὐ καὶ χαράν τῆς χ.] Nilus Eremita in Narration. pag. 106. Καὶ ὁ καὶ χαράν τῆς χ. παρὰ τὴν ἀφ' ὧν τὸς τῶν τῆς σώματος. Hinc καὶ παρὰ τὴν ἀφ' ὧν τῆς χ. παρὰ τὴν ἀφ' ὧν τῆς σώματος. Hinc

Οὐκ ἔσσι. ἢ συγχωρεῖ.

Οὐκ ἔσσι ὁμοίως τιμῆς ἔσται. Ὁμηρικόν. ἀντὶ
ἔ, μεθέξῃς τιμῆς.

Οὐκ ἐκθανεῖν.

Οὐκ ἐκνεομύσας. ἢ παροτρύνοντας. Ἡρόδοτος.

Οὐκ ἐκομπολάκην. ἀντὶ ἔ, κενὸς ἢ ἐποίησεν φό-
φους. ἢ ἔλεγον κομπώδη, ὡς Αἰσχύλος.

Οὕτοι

Ἡλεγχοι ἀν μὴ τὴν τέχνην ἀλλ' ἢ ἐκομπο-
λάκην.

Ἀριστοφάνης.

Οὐκ ἐκ ἑομοίῃς. ἢ ἐξ ἴσων. Ἀλλὰ τέ τινα ἢ ἐκ
ἑομοίῃς ποιεῖν ἐκελεύοντο.

Οὐκ ἐνδον, ἐνδον ἐστίν, εἰ γινώσκω ἔχεις.

Πῶς ἐνδον, εἴτ' ἢ ἐκ ἐνδον; Ὁρθῶς, ὡ γέρον.

Ὁ νῆς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια,

Οὐκ ἐνδον αὐτὸς δ' ἐνδον ἀναβάδην ποιεῖ

Τραγωδίαν.

Σκώπη δ' Εὐεπίδην ὡς συλλογιστικὴν, καὶ ἔαν λέ-
γῃ τὸ ἐνδον πάλιν χαλαροῦσθαι. οἶον,

Ἡ γλῶσσ' ὁμολοκεῖν ἢ φεῖν ἀνέμοιο.

καὶ πάλιν, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δ' νῆς αὐτοῦ συλλο-
γίζεται τ' ἔξω τι, καὶ μετεωρίζεται. Ὁμηρικῶς. Ὁ-
μηρος γὰρ διαίρει τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰ-
πὼν, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. εἴπα, αὐτὸς δ'
ἐλάτεια τεύχεν. ἔτω καὶ Ἀριστοφάνης. εἰπὼν γὰρ, Ὁ νῆς
μὲν ἔξω ἐπὶ νηγεῖν, αὐτὸς δ' ἐνδον ποιεῖ τραγωδίαν
ἀναβάδην. τὰ τέστιν, ἂν τὸς πόδας ἔχων. ἢ, ἐπὶ ὑψη-
λοῦ τόπου κείμενος, ἢ καὶ κείμενος.

Οὐκ ἐρέλιπεν θύεργα μὲν.

Οὐκ ἐξελεύσῃ. ἀντὶ τοῦ, ἢ φραττηγίης ἡμῶν. Δα-
βίδ'· Καὶ ἢ ἐξελεύσῃ ὁ Θεὸς ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡ-
μῶν.

Οὐκ ἐξήσαν. ἀντὶ ἔ, ἢ ἐξήρχοντο. ἢ ἐξήσαν ἔ,
ἀντὶ ἔ, ἢ συνεχώρησαν.

Οὐκ ἐξήρκεσεν. ὅτι ἀντέχετο πρὸς τὴν ὁπότε ἡ-
μῶν.

Οὐκ ἐξόν. ἢ παροτρύνον. ἢ παρόν. Ὁν τ' ὡς τὰ
πάτρια ὠνόμασεν, ἡρώος ὀπίθεις ὄνομα, ἢ ἐξόν.

Οὐκ ἐπαυεθεῖς, ἢ δὲ ἐν παύσει πρὸς τὴν μὴ

Suidæ verba deprompta sunt, ut Pearsonius recte monuit. Cæte-
rum Henricus Stephanus *Schediasm.* lib. vi. cap. i. testatur, se hi-
storicum quendam Græcum ineditum habuisse, (cujus nomen in
codice suo, fugiente prima litera, fuerit ΕΙΛΟΥ) apud quem
hunc ipsum locum Suidæ repererit. Addit ibidem, literam illam
fugientem sibi visam fuisse Γ: sed in quo vir doctissimus fallitur.
Nomen enim scriptoris illius, qui post id tempus in lucem prodiiit,
est Νεῖλος, ut diximus.

1 Οὐκ ἔσσι ἡμῶν. Homerus *Il.* i. v. 601.

Οὐκ ἔσσι ἡμῶν τιμῆς ἔσται, &c.

Sic etiam apud Suidam scribendum est. Τιμῆς per crasim dictum
est, pro τιμῆς.

2 Οὐκ ἐκνεομύσας. Portus recte monuit, scribendum esse, ἐκνεομύ-
σας.

Οὐκ ἔσσι. Non finit. Non concedit. Non
permittit.

Οὐκ ἔσσι ὁμοίως τιμῆς. Non amplius æque hono-
ratus eris. Vel, honoris particeps eris. Ho-
merus.

Οὐκ ἐκθανεῖν. Non emori. Non mori.

Οὐκ ἐκνεομύσας. Non convenienter. Non
decenter. Herodotus.

Οὐκ ἐκομπολάκην. Non edebam inanem
verborum strepitum. Non utebar verbis tu-
midis, ut Æschylus. *Reprehendissent isti ar-
tem meam. At ego inani verborum tumore &
strepitu abstinui.* Aristophanes.

Οὐκ ἐκ ἑομοίῃς. Non ex æquo. Non simi-
liter. Non æqualiter. *Et alia quædam non ex
æquo fieri juebant.*

Οὐκ ἐνδον, ἐνδον. Non intus, intus est, si rem
recte intelligis. *Quomodo est intus, & non
intus? Recte, senex. Nam animus quidem
ejus foris colligens versiculos, non est intus:
Ipse vero intus in sublimi tragædiam facit.*
Ridet Euripidem ut syllogisticum, & contra-
rium ejus, quod dixerat, argumentis specio-
sis demonstrantem. Ut, *Lingua juravit, mens
vero est injurata.* Ait igitur: Ipse quidem
intus est: mens vero ejus foris versiculos
colligit, & in sublimi versatur. [Hoc autem
dixit] more Homérico. Homerus enim ani-
mas a corporibus distinxit, cum dixit, *Mul-
tas vero animas fortes* [*Heroum ad Otocum
demisit.*] Et deinde [subjungit:] *Ipsos vero
prædam fecit canum.* Sic etiam Aristopha-
nes. Cum enim dixisset: *Mens quidem foris
est;* subjecit: *Ipse vero intus ἀναβάδην tragæ-
diam facit.* ἀναβάδην, i. e. sublati in altum
pedibus. Vel, in sublimi situs, vel sedens.

Οὐκ ἐρέλιπεν θύεργα. Non desit me beneficiis
afficere.

Οὐκ ἐξελεύσῃ. Non exhibis. Id est, Non eris
imperator noster. David: *Nec exhibis, Deus,
cum copiis nostris.*

Οὐκ ἐξήσαν. Non exierunt. Οὐκ ἐξήσαν ve-
ro, non concesserunt. [Non emiserunt.]

Οὐκ ἐξήρκεσεν. [Non suffecit. Non fatis vi-
rium habuit.] Nostris moribus resistere non
potuit.

Οὐκ ἐξόν. Cum non liceat. Cum non de-
ceat. *Præter morem patrium Herois nomen
ei imposuit, quod non licebat.*

Οὐκ ἐπαυεθεῖς. Non es dignus, qui lauderis

νεομύσας. Sic enim legitur apud Herodotum lib. vi. pag. 224.
quem auctorem Suidæ hic citat.

3 Οὐκ ἐκομπολάκην. ἀντὶ τ. Ex Scholiasta Aristophanis ad *Ra-
nas*, pag. 257. (168. Ed. Bas. P.)

4 Οὐκ ἐνδον, ἐνδον ἔσσι. Hæc sunt verba Aristophanis *Acharnens.*
pag. 391. (278. Ed. Bas. P.)

5 Σκώπη δ' Εὐεπίδην, ὡς συλλογιστικὴν. Hæc, & quæ sequuntur usque
ad finem articuli, leguntur etiam apud Scholiastam ad modo indi-
catum locum Aristophanis. Confer etiam Nostrium supra, v. ἀνα-
βάδην.

6 Ἐξήσαν. Sic MSS. Paris. At priores Edit. male, ἐξήσαν.

7 Ὁν παρὰ τὴν πατρίδα. Verba hæc intelligendi esse de Pe-
ricle, qui uni filiorum suorum nomen Paralæ imposuerat, dis-
cimus ex ipso Suida infra v. Περικλῆς, ubi hæc ipsa verba le-
guntur.

δενός αἰζίων ἢ παροιμία. εἰώθεσαν γὰρ τὸν ἐν τοῖς περιδείπνοις τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ Φαῦλον ἰῶ.

Οὐκ ἔπεσεν εἰς γῆν ἢ βύχῃ. ἀντὶ τοῦ, εἰσηκόου. οἰκτιρεῖ γὰρ αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ εἰς ὕπνον ἐπέειλεν.

Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. ἢ βλασφημήσω.

Οὐκ ἐπιεικῶς. ἢ μετρίως. Οὐκ ἐπικῶς γ', ἀντὶ τῆς λογίως.

Οὐκ ἐπίσταμαι. ἀντὶ τῆς, ἢ δύναμαι. Σχεπὶν γὰρ ἐκ ἐπίσταμαι.

Οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτῆς ὁρμῇ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένος ἐν τῇ ὑποστάσει Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς εἰρημίας. προσωπακτικὸν γὰρ ἐξώθεν, τῆς ἀγκύρας.

Οὐκ ἐόθεν. οὐκ ἐδύνατο.

Οὐκ ἐς μακράν. ἀντὶ τῆς ταχέως.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Ἀπικῶς. ἀντὶ τοῦ, πλὴν ἐμοῦ. Ἀριστοφάνης Πλάτων.

Μὰ τὸ Διὸς ἢ γὰρ ὅστις ἄλλος πλὴν ἐγώ.

Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ βύδαμονεῖ.

Ἡ γὰρ πεφυκὼς ἐοδὼς, ἐκ ἐχθρῶν βίον,

Ἡ δυσγενὴς ὢν, ληκύθιον ἀπέλασε.

Τὸ ἐξῆς, Πλούσιον δεῖσι πλάχα.

Οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἄλλῃ. ἀντὶ τῆς, ἢ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, ἢ χαθὼς εἶρηκε. Τῆτο, Φησὶ, πάντως δέδοκται, καὶ οὐκ ἀνέλασαι σε ἑτέρον τι ποιῆσαι. Ἀριστοφάνης. οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, ἢ ἀνελεῖν εἰς τὸ ἐχθρόν. ὅτι ὅς ἢ δὲν ὅ, πῶς ἐτοίμως τῇ τῷ προσωπακτικῷ ἔχει συνδέσθαι, οὐχ ὅτι καὶ ἐμμελῆς αὐτοῖς ἐμελλεν, ἀλλ' ἵνα ἐκ τῆς παρόλης ἀναπνύσῃ.

Οὐκ ἐπὶ συκοφάντι δῆγματι. παροιμία, ἐπὶ τῇ ἀνιούτων. λέγει γὰρ τὸ φάρμακον. λέγει γὰρ ἐν ἡδύ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῇ, ἢ φάρμακον, πρὸς δῆγμα συκοφάντι. ἐπεὶ εἰώθεσι λέγειν οἱ τὰ φάρμακα πωλῶντες, ὅτι χρησιμὴ τὸ πρὸς τὸδε. ἄλλως. Ἀλεξήτριον δεικνυσὶν αὐτῶν, καὶ βασκανίας ἀποδείκνυν δακτύλων, ὅν καλοῦσιν φαρμακίπιν.

Etum: cui virtus inerat adversus venena &

Οὐκ ἔχον. οὐκ ἔχισα. οὐ διείλον. οὕτως ἔχλινον Ἀπικῶς. Ὡπὶν γαστέρα, καὶ τὸ οὐκ ἔχον ἀμελήσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

1 Εἰώθεσαν γὰρ τὸν ἐν τοῖς περιδείπνοις τελευτήσαντα. Mutato verborum ordine scribendum est, εἰώθεσαν γὰρ τὸν ἐν τοῖς περιδείπνοις τελευτήσαντα. &c.

2 Οὐκ ἔπεσεν εἰς γῆν ἢ βύχῃ. Est Hebraismus.

3 Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Aristophanes *Lyssiter*. sub initium. Vide etiam supra v. ἐπιγλωττήσομαι.

4 Ἀντὶ τῆς λογίως. Rectius dixisset Suidas, ἀντὶ τῆς χαλεποτάτης.

5 Οὐκ ἐπίσταμαι. Aristophanes *Avibus*, pag. 607. (422. Ed. Bas. P.)

6 Οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁρμῇ. Ex Harpocrate.

7 Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ βύδαμονεῖ. Tres hi Senarii leguntur apud Aristophanem *Ranis*, pag. 168. (177. Ed. Bas. P.)

8 Οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἄλλῃ. Hæc sunt verba Aristoph. *Pa-*

vel in cæna funebri. Hoc proverbium dicitur in nullius pretii homines. Solebant enim in cœnis funebribus defunctum laudare, quamvis malus fuisset.

Οὐκ ἔπεσ. *Non ceciderunt in terram preces ejus.* Id est, Exauditus est. Deus enim ipsum miseratus est, & somno sopivit.

Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. *Non infectabor convitiis.*

Οὐκ ἐπιεικῶς. *Non moderate.* Οὐκ ἐπικῶς vero, *Non verbis.*

Οὐκ ἐπίσταμαι. [*Nescio. Interdum*] pro *Non possum.* [Aristophanes:] *Fodere enim nescio.*

Οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁρμῇ. *Non eadem, qua vulgus, [anchora] nititur.* Demosth. in oratione pro Ctesiphonte. Proverbium est, in quo aliquid desideratur ad sententiam complendam. Aliunde enim subaudienda est vox ἀγκύρας.

Οὐκ ἐόθεν. *Non valebat. Non poterat.*

Οὐκ ἐς μακράν. *Non multo post tempore. Brevi. Mox.*

Οὐκ ἔστιν ἄλλ. *Non est alius præter me.* Attice dictum est pro πλὴν ἐμοῦ. Aristophanes *Pluto*: *Per Jovem: non enim est alius præter me.*

Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ βύδαμονεῖ. *Nemo est hominum, qui ex omni parte beatus sit. Aut enim, si sit vir bonus & nobili genere natus, pauper est: sin ignobilis, ampullam perdidit.* [Apud Euripidem post δυσγενὴς ὢν,] sequitur, *Divitem arat agrum.*

Οὐκ ἐπὶ παρὰ τ. *Non sunt alia præter hæc.* Pro, *Non licet rem peragere aliter, quam quemadmodum ille dixit.* Hoc, inquit, omnino decretum est, nec te aliud quidquam facere sinam. Aristophanes. [Sensus autem est:] *Aliter fieri non potest, nisi ut ascendam in coelum.*

Οὐκ ἐπὶ συκ. *Non est [remedium] adversus sycophantæ morsum.* Proverbium, quod dicitur de rebus, quæ nihil profunt. Deest autem vox φάρμακον. [Famulus] nimirum personæ suæ convenienter dicit, nullum esse carmen, vel remedium adversus sycophantæ morsum. Solent enim illi, qui amuleta vendunt, dicere, hoc ad illud vel illud utile esse. Aliiter. Ostendit ipsi annulum, pharmaciten difascinum.

Οὐκ ἔχον. *Non fidi. Non divisi.* Sic conjugabant Attici. *Ventrem affabam [cognatis,] quem postea per negligentiam cultro non divisi.* Aristophanes *Nubibus.*

9, pag. 631. (438. Ed. Bas. P.) Vide ibi Scholiastam.

10 Οὐκ ἐπὶ συκ. Hoc fragmentum nihil omnino ad rem facit; cujus proinde versionem consulto prætermisi.

11 Οὐκ ἐπὶ συκ. Aristophanes *Pluto*, pag. 88. (44. Ed. Bas. P.) 'Αλ' ἐπὶ συκ. Vide ibi veterem Enarratorem, ex quo Suidas notam hanc descripsit. Confer etiam Nostrium supra, v. 'Αλ' ἐπὶ συκ. ubi eadem leguntur.

12 Οὐκ ἔχον. Adde, τὴν δηλητηρίαν, ut habet Suidas supra v. 'Αλ' ἐπὶ συκ.

13 Οὐκ ἔχον. Legendum est, ἐκ ἔχον, per ω in syllaba ultima; a γὰρ: ut Portus etiam monuit. Deinde, locus, quem Suidas hic subiungit, exstat apud Aristophanem in *Nubibus*, pag. 150. (84. Ed. Bas. P.) ubi integer versus sic se habet:

Ὡπὶν γαστέρα τῆς συζύγου, καὶ τὸ ἐκ ἔχον ἀμελήσας.

Οὐκ.

Οὐκ ἔπας. ἢ οὐκ εἰκότως. ἢ οὐ μάτῳ. ᾧ τὸ ἐπῶσιον, ὃ ἔστι μάταιον. οὐκ ἀλόγως. Ἀριστοφάνης

Οὐκ ἔπας ἄρ' ὥς ἐμὴ ἡλθ' οὐδ' ἐπώπολε.

Οὐκ ἔπας ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδίαί.

Οὐδὲν γὰρ εἰσι πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκιάφῃ.

Παροιμία ἐπὶ τῷ ἐγκυλινθεμύδων τῷ αὐτῷ πρῶτῳ ματι, ἄλλο ἢ μηδὲν νοεῖν ἀνεχομένη. ὃ ἢ νοῦς. Οὐδὲν ἔσμεν, εἰ μὴ συνιστάμεν καὶ τίκαται. ὃ γὰρ Ποσειδῶν ἐμύγη τῇ Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Περίαν.

Οὐκ ἐφέξῃς. οὐ παύσῃ.

Οὐκ ἔχραθεν. οὐκ ἐχώρησεν.

Οὐκ ἔχων ὅ, πὶ χρεῖσιν τοῖς παῖσι χακοῖς. ἀντὶ τῷ, ἐξ ἀπορίας.

Οὐκ ἔχω Φεάσαι

Ὅμως γὰρ μὴ τοι σοὶ δι' αἰνιγμάτων ἐστῇ.

Ἀντὶ τῷ, δι' ἀσαφείας.

Οὐκ εἰμὶ τέτιαν τῷ ἥρώων. αὐτὴ τέτακται ἐπὶ τῷ βυλομύδων ὅ, ποιῶν. ὃ γὰρ ἥρωες ἔτοιμοι χακοῖν μάλλον, ἢ δι' ἔργων.

Οὐκί. τὸ ἐχί. Ὅμηρος ἀφ' ἧ καὶ χράφῃ, ἢ διὰ τῷ χ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῷ συναλοιφῶν τὰ μὴ φιλά μετὰ πίπτοντα εἰς δασέα, ὅταν τὸ ὅπι φερόμενον δασυήται. φιλοῦ ἢ ὑποτασσόμενον, μὴ μετὰ πίπτοντα.

Οὐ κομῶ. οὐ μέγα φρονῶ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις

Καὶ γὰρ μὴ τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητής, οὐ κομῶ. τῷ τέτιαν, οὐ μέγα φρονῶ.

Οὐκ ἐν. οὐδαμῶς. Οὐκοῦν ἢ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος. Οὐκοῦν οἱ ἀδελφοὶ λαβόντες τιτὼ ἱεστημέν, ἐπὶ τῷ ἀνὸν τοῦ Θεοῦ, ὃ, πὶ χρεῖ πρῶτῳ αὐτοῦ.

Οὐκ οἶδ' ὃ κρέζῃς. ἐπὶ τῷ μάτῳ θρυλλοῦντων, ὡς αἱ κορῶναι. Ἀριστοφάνης

Σὺ μὲ οἶδ', ὃ κρέζῃς. ὡς ἐμοῦ πὶ κεκλοφότος, Ζητῆς μετὰ λαβεῖν.

Οὐλε. ὑγίανει. ὁλοκλήρῃ.

Οὐ λελήθασι. Φανεροί εἰσιν.

Οὐλή. ὅπι πλάσιον ἔλκος εἰς ὑγίαν ἦκον.

Οὐλήθ. ὄνομα κύριον. Ποσειδῶν ἢ αὐτῶν, καὶ γνομένην κατὰ τινα σενωπὴν, ᾧ τῷ μὲ ὃ Οὐλήθ.

Οὐ λίνον λίνῳ συνάπῃς. ἐπὶ τῷ τὰ αὐτὰ μὴ ἀφ' αὐτῶν περὶ τῶντων. οὐτῶ Στράτης ἐν Πολιτείᾳ.

Οὐλίος. ὃ Ἀπόλλων. ἱατρὸς γὰρ ἱώ. σημαίνει ἢ καὶ ὀλέθριος.

1 Οὐκ ἔπας] Male, pro οὐκ ἔπας. Vide Etymologum v. ἔπας.
2 Οὐκ ἔπας ἀφ' ἡμῶν.] Lege & hic, Οὐκ ἔπας. Ceterum duo hi versūs exstant apud Aristoph. in *Lyssit.* pag. 843. 844. (544. Ed. Bas. P.)

3 Εἰσὶ] Aristoph. recte, ἔσμεν.

4 Οὐδὲν ἔσμεν] Scribere malim, ἐδὲν ἔσμεν, i. e. nihil scimus.

5 Οὐκ ἔχων] Homerus, *Il.* Θ. v. 461.

6 Οὐκ ἔχω φρ.] Haec sunt verba Aristoph. in *Ran.*, sub initium.

Οὐκ ἔπας. Non jure. Non merito. Vel, non absurde. Non temere. Ab ἐπῶσιον, i. e. vatum. Aristophanes: *Non sine ratione ad me nunquam venit.*

Οὐκ ἔτ. *Non immerito Tragici nos oderunt. Nam prater equor & scapham nihil sumus.* Proverbium in eos, qui rem tantum unam exercent, nec aliud quidquam cogitare possunt. Sensus autem est: Ad nihil aliud apti sumus, quam ad coeundum & pariendum. Neptunus enim cum Tyro coit, Neleumque & Peliam procreavit.

Οὐκ ἐφέξῃς. Non inhihebis. Non fedabis.

Οὐκ ἔχραθεν. Non cepit. Non comprehendit.

Οὐκ ἔχων ὅ, πὶ χρε. *Cum nesciret, quomodo in praesentibus malis se gerere deberet.* Vel, Cum consilii inops esset.

Οὐκ ἔχω φρ. [*Aperte*] *dicere non possum. Verum tamen per aenigmata tibi dicam.* Id est, verbis obscuris.

Οὐκ εἰμὶ τέτι. Non sum ex istis Heroibus. Hoc proverbium dicitur de iis, qui bene facere volunt. Heroes enim sunt paratiores ad laudandum, quam ad bene faciendum.

Οὐκί. Idem, ac οὐχί. Non. Homerus per x scribit, non per χ. Ex synalcephs enim palam fit, tenues mutari in asperas, cum sequens vocalis aspiratur: cum vero tenuis subjicitur, non mutari.

Οὐ κομῶ. Non superbio. Non sum arrogans. Nullum animo fastum concipio. Aristophanes *Nubibus.* *Talis cum sim poeta, non tamen sum arrogans.*

Οὐκ ἐν. Nullo modo. Οὐκοῦν vero, Ergo, Igitur. *Fratres igitur sumptis olea ramis lana velatis, Deum consuluerunt, quid sibi faciendum esset.*

Οὐκ οἶδ' ὃ κρέζῃς. *Nescio quid crocites.* In eos, qui garriunt, ut cornices. Aristoph. *Scio, quid crocites. Quasi nimirum furatus sim aliquid, partem ejus auferre cupis.*

Οὐλε. Vale. Sanus sis. Integer sis.

Οὐ λελήθασι. Non latent. Manifesti sunt.

Οὐλή. Ulcus, cui cicatrix obducta est. Cicatrix.

Οὐλήθ. Uleth. Nomen proprium. *Illis autem ingredientibus, cum ad angustam quandam viam pervenissent, Uleth prodiit.*

Οὐ λίνον λίνῳ. *Non linum cum lino connectis.* In eos, qui eadem non per eadem perficiunt. Ita Strattis in *Republica.*

Οὐλίος. Ulius. Epithetum Apollinis. Erat enim medicus. Significat vero etiam, Perniciosus.

7 Οἱ φρ. ἥρωες ἔτ.] Hesychius: Κρεῖττοις. τὸς ἥρωες ἔτ. λέγουσιν. δοκῶσι δὲ κακότητι πλεονεξίαν. ἀφ' οὗ καὶ οἱ περὶ τῶν κακῶν, σιγήν ἔχουσιν, καὶ π. βλαβῶσι. Confer etiam Scholiastam Aristophanis ad *Aves*, pag. 609. & Nostrum supra v. ὀλέθριος.

8 Ὅμηρος] *Il.* B. v. 238. & alibi.

9 Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 40. (21. Ed. Bas. P.)

10 Οὐ λίνον λίνῳ συν.] Confer Nostrum supra v. λίνον.

Οὐ λόγων ἀρετὰ δέεται Ἑλλάδος, ἀλλ' ἔργων.
ἐπὶ τ' κομπαζόντων.

Οὐλοθυτεῖν. κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασιν. οὐλὰς γὰρ ἔλεγον τὰς κριθὰς, καὶ ἀντίθεον τῇ ψαίτῳ, ἅπερ ἰὺ ἀλφίτα ὑπὸ τῆς μέλης καταψευσιμένα. τοὺς γὰρ οὐλὰς παρέδωκεν ἑκοπῶν, ἐοικότες, οὐδέπω τῆς καταπραΰσεως αὐτῶν θύσμενης. καὶ τὰς μὲν κριθὰς μέλει νῦν ἔλας χέουσιν οἱ ἐπιθύοντες ταῖς σπονδαῖς· ἐπεὶ σύμβολον τῆς παλαιᾶς βοφῆς. τὰ δὲ πίπανα, τῆς ἀρπύρας. τοτέσι, τῇ αὐτῇ.

Οὐλομένη. ὀλεθρεία.

Οὐλός. ὁ συνεσπασμένος ἔχων τὰς τρίχας. Ὅμηρος περὶ Ὀδυσσεύς·

Ἰσχυρὸς ἔην ὅμοιος, μελανόχρους, οὐλοχένης.

Οὐλον. ἡ συνέχουσα τῆς ὀδόντας σάρξ. ὠνόμαται δὲ ἀφ' τοῦ συφύον.

Οὐλον. ἀπαλόν. μαλακόν. συνεσπασμένοι ταῖς θείξιν.

Οὐλπιανός, Ἑμεσπός, σοφιστής. Περὶ πατρίδος Ἑμεσός, Ἡλιωπόλεως, Βοσποριανῶν, καὶ ἄλλων πλείων. Προγυμνάσματος. Τέχνῳ ῥητορικῇ.

Οὐλπιανός, ὁ Ἀντοχίδης τῆς Συρίας, σοφιστής, παιδεύσας πρῶτον εἰς Ἑμεσάν, ἐν τοῖς καὶ τῇ βασιλείᾳ Κωνσταντίνου χρόνοις. Λόγους ἀφάφους. Μελέτας. Διαλέξεις καὶ ἄλλα πινά.

Οὐλπιανός. Γαζαῖος.

Οὐλπιανός, ὁ ἀδελφεὸς Ἰσίδωρου τοῦ φιλοσόφου ὅς ἐφύετο· ἐγενήθη πρὸς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, ὥστε καὶ πολλὰς εἰσενέγκασται καὶ πλείους, καὶ λύσεις τῶν ἀποριῶν, πρὸς τὰς πᾶν μαθημάτων ἐξηγήσεις. ὀνομάζει αὐτοὺς μέγα ἰὺ ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν Ἀθλίωσιν. ὁ δὲ Συριανὸς θαυμάζων τιῶν φύσιν αὐτοῦ, διηγείτο πολλοῖς πῶν, ὡς εἶδεν ἰὺ αὐτῷ παρὰ τὴν ἀλλοτρίαν κλειδίον ὑπὸ πολὺπλοκόν τε καὶ μηχανικῶς εἰργασμένον, ὅπερ οὐκ ἀνοίγνυσθαι ῥαδίως αὐτόματον. ἀλλ' ὅμως πρὸς τιῶν ἄλλων φιλοσοφίαν μηδὲν ἐπιτείνουσαν λόγους ἄξιον. ἐπεικὴ δὲ καὶ τὰ ἡθελήκετο οὐλπιανὸς ἐγενήθη, καὶ ἐδόκη τῷ αὐτῷ γε τῷ ἀδελφῷ ἀφάφους ἵσως δὲ ἐπειδὴ παραμάται πολιτικῶν ἀπέχετο τοπὰμπαν ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος. πεφύκασι γὰρ οἱ ἀνθρώποι τῇ μισοπράγματι ζωῇ τῇ ἀρετῇ ἐπισημίζον, ὅχι ὅτι ἔχον, ὡς καὶ γε τιῶν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐν μέσῃ τῇ πολιτείᾳ ἀφ' τῇ πολιτικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀναστροφῇ ἀρετὴ γυμνάζει τε τιῶν ψυχὴν πρὸς τὸ ἐρρωμέντερον, καὶ βε-

Οὐ λόγων ἀρετὰ. *Græciæ forum non indiget verbis sed factis.* Dicitur in jactabundos.

Οὐλοθυτεῖν. Hordeum victimis inspergere. Οὐλὰς enim vocabant hordeum, per oppositionem ad ψαίτα, quæ erat farina mola comminuta. Hordeum enim tufum olim edebant, alia ejus comminuendi ratione nondum inventa. Et hordeum quidem illi, qui libationibus peractis sacrificant, ad hoc usque tempus victimis integrum inspergunt. Est enim antiqui victus argumentum. Popana vero victus ejus, quo nunc utimur, [indicium sunt.]

Οὐλομένη. Pernitiosa.

Οὐλός. Qui crispus habet capillos. Crispus. Homerus de Ulysse inquit: *Gibbosus erat humeris, nigro corpore, et crispo capite.*

Οὐλον. Caro, quæ dentes continet. Gingiva. Sic autem dicta est, quod sit mollis & tenera.

Οὐλον. Tenerum. Molle. Crispum.

Οὐλπιανός. Ulpianus, Emesenus, Sophista. Scripsit de patria Emesâ, de Heliopoli, de Bosporitis, & aliis plurimis. Progymnasmata. Artem Rhetoricam.

Οὐλπιανός. Ulpianus Antiochenus, Syrus, Sophista, qui prius Emesæ docuit, temporibus Imperatoris Constantini. Varias orationes scripsit. Declamationes. Disputationes: & alia quædam.

Οὐλπιανός Γαζαῖος. Ulpianus Gazæus.

Οὐλπιανός. Ulpianus, frater Isidori Philosophi, qui fuit ingenio optimo præditus ad Mathematicas scientias, ut multas etiam introduxerit novas dubitationes, & dubitationum solutiones, ad mathematicarum expositiones; ejusque nomen propter mathemata Athenis celebre fuerit. Syriacus autem admirans ejus ingenium, multis narravit, nullam ipsi clavem adeo intricatam & artificiosè confectam offerri posse, quam non facile aperiret: sed tamen in reliqua Philosophia nihil memoratu dignum edidisse. Fuit etiam benignus & moribus modestis præditus Ulpianus, eaque re videbatur fratre præstantior esse: fortasse, quia statim ab initio ad finem usque a negotiis civilibus abstinuit. Solent enim homines vitæ a negotiis abhorrenti virtutem cum laude tribuere: cum res secus se habeat, mea saltem sententia. Virtus enim, quæ in media Repub. versatur, civilibus muneribus & sermonibus exercet animum ad majorem fortitudinem: & per ipsam experi-

1 Οὐ λόγων ἀρετὰ δέεται Ἑλλάς. Sic etiam habent Edit. Mediolan. & Aldina. At Edit. Basil. & Genev. Οὐ λόγων ἀρετὰς: quæ lectio & sensum & constructionem turbat. Wolfius, qui tantum Edit. Basil. inspexerat, pro Ἑλλάδος legendum putabat Ἑλλάς. Sed si Edit. antiquiores consuluerit, vidisset utique, mendum latere in voce ἀρετὰς, non vero Ἑλλάδος.

2 Καταψευσιμένα. Est vox corrupta. Stephanus in *Thesaur.* Tom. iv. pag. 690. legit, καταψευσιμένα: quod non displicet.

3 Οὐλός. Potius, ὕλος, cum circumflexo in priorē syllaba.

4 Σικερός. Legendum est σικερός: ut apud Homerum *Odyss.* T. v. 146. ubi de Eurybate, non vero Ulysse verba fiunt.

5 Βοσποριανῶν. An potius, Βοσποριανῶν. Vide Steph. Byzant. v. Βοσπορος.

6 Οὐλπιανός. Hujus Ulpiani meminit Euagrius *Hist. Eccles.* lib. i. cap. xx. & Eunapius in vita Proxeressii. Hic etiam fuerit Ulpianus, cujus hodie adhuc in quoddam orationes Demosthenis exstant commentarii.

7 Οὐλπιανός Γαζαῖος. Ejus mentionem facit Marinus in *Vita Procli*, cap. ix.

8 Οὐλπιανός, ἀδελφὸς Ἰσίδωρου. Totus hic articulus sumptus est ex Vita Isidori a Damascio conscripta, ut in nota sequenti ostendimus.

9 Πιφύκεισι καὶ οἱ ἄλλοι. — ἀχρηστοῦσι. Hæc omnia αὐτολεξέει etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio de Vita Isidori, pag. 1072. 1073. unde facile colligitur, & reliqua, quæ Suidas hic habet, ex eodem Damascio deprompta esse. Confer etiam Nostrium supra v. Μισοπράγματι.

10 Κατὰ γὰρ τιῶν ἐμὴν. Adde ex Photio, κατὰ γὰρ.

ἑαυτοὶ μᾶλλον ἐπὶ τῇ πείρᾳ ὅσον αὐτῶν ὕγιες τε καὶ ὁλόκληρον ὅσον δὲ κίβδηλον καὶ ἐπίπλεον ἐμφωλβή-
ταις ἀνδρωπίναις ζωαῖς, τῆτο πᾶν διελέγχεται, καὶ
ἐτοιμότερον χαρίζεται πρὸς διόρθωσιν. τὸ δὲ ἀγαθοῦ-
ρην τε καὶ ὠφελητικὸν ὅσον ἔστιν ἐν τοῖς πολυθύμασι; τὸ
δὲ θάρραλόν καὶ βέβαιον, ἡλικίον; τοιγαῦθ' οἱ οὐ γυνίαι
καθήμενοι ἰσχυροί, καὶ φιλοσοφῆσαι πολλὰ μάλα σε-
μνῶς περὶ δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης, ἐκβαίνειν ἐπὶ
τὰς περὶ ἀναγκασζόμενοι, ἀρχιμακῶν. ὡς ἅπας
λόγος, ἀν' αὐτῇ τὰ ἔργα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κε-
νόν. τοιοῦτος ὁ Οὐλπιανὸς γενόμενος, ἐπὶ νέος ἂν, ἄ-
γαμος ἐτελεύτα τὸ βίον, πολὺν ἔπαυον ἑαυτοῦ τῇ ἐ-
πικλείας Σπολιπῶν.

Οὐμβρακιώτης³ βυμβολῆς, κύριον.

Οὐ μέλον αὐτῶ. οὐ φροντισέον. Μένανδρος. Ταύτη
τοὶ καὶ τῇ Νισίβιος πολιρκίας οὐ μέλον αὐτῶ.

Οὐ μὲν δὴ. ἀντὶ τοῦ, ὅμως δὴ. ἥκιστα δὴ. ἀλλὰ
οὐ δὴ.

Οὐ μετόν αὐτῶ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐξόν. Ἀριστοφάν-
της Νεφέλαις. καὶ Μένανδρος. Ὑδαλῶ αὐτοῖς οὐ
μετόν.

Οὐ μὴ ληθήσης. ὅρα ἵνα μὴ ληθήσης. ἐ παύσῃ λη-
θῶν;

Οὐ μὴ. ἀλλὰ μὴ. Οὐ μὴ εἶχε ποιῶν ἔδεν,
ἀλλ' ἔμεινε καὶ χρεὼν τησέμενος ὀπταλῶς.

Οὐνεχα. γάρ.

Οὐνικόν. ζήτησιν τῶν Ἀπύνοια.

Οὐνιγάρδα. ἔθνος.

Οὐννοι. Οὐνγαροι.

Οὐλχαῖοι. ἔθνος.

Οὐλῆσχοι.⁴ ὄνομα ἔθνης.

Οὐ πάντες ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔειδ' ὁ πλεῖς. Διὰ τὸ
τὰς ἐταίρας ὑπὸ τῇ Ἑλλήνων ὀύζασι, φασίν, ἐν
τῶν μεγάλῃ πολέμῳ τῇ Ἀφροδίτῃ. ἢ διὰ τὸ δυσ-
εἰσβολὸν εἶναι τὸ πλεῖν. ἢ ἐπεὶ πολλὰ ἦσαν ἐταῖραι,
καὶ τὸ πλεονάζον μόνον ὁ πλεῖς.

Οὐπερ. ὅπερ. Ἀγαθίας. Οἱ συναποθανόμενοι ὅπερ
γενέσθω συμφορᾶς, ἀγνή καὶ αἰσχρίτην ἡσπάζοντο σω-
τηρίαν.

Οὐ περπερεῖα.⁵ ἀντὶ τοῦ, ἐ παρπερεῖα. ζήτησιν ἐν
τῶν Περπερεῖα.

Οὐπω πεπλήρωται αἱ τῇ Ἀμορραίων ἀμαρτίαι. ἐ-
πὶ τῇ μὴ ὅτι τέλος λαμβανόντων.

Οὐπως. ἔδεναι τρέπον. καὶ Θουκυδίδης ἐν ε'. καὶ Ὁ-
μήρος. Ὡς γέρον, ἐ πως ἔρωγε τῆτο τελέεσθαι οἶον.

¹ Λόγος] Photius male, λόγος.

² Ἀρχιμακῶν] Photius, διναὶ ἀρχιμακῶν.

³ Οὐμβρακιώτης βυμβολῆς] Anonymus in Epigrammatē, quod
existat in Anthologia inedita:

Τῆτο Σάων τὸ δῖον καὶ κλέος Οὐμβρακιώτης

βυμβολῆς πύρρον κλέος ἀπηνάλα.

Hinc Suidæ verba decerpta sunt. Confer Nos supra ad v. ἔξον,
ubi integrum Epigramma istud ex Cod. MS. publici juris fecimus.

entiam magis confirmatur, quidquid in ani-
mo inest sanum & integrum: quidquid ve-
ro adulterinum & fucatum in hominum vita
latitat, id omne coarguitur, & ad emendati-
onem paratius efficitur. Jam vero, quanta est
beneficentia & utilitas in Reip. administra-
tione? Quanta fiducia & constantia? Quam-
obrem in angulo sedentes eruditi, & multa
graviter admodum de justitia & modestia dif-
ferentes, cum ad res gerendas [ex umbra
in lucem] prodire coguntur, turpiter se ge-
runt. Nam omnis oratio, si res abfuerint,
vanum quiddam videtur & inane. Cum igitur
Ulpianus talis esset, adhuc adolescens &
coelebs de vita decessit, magna suæ bonitatis
laude apud homines relicta. *Port.*

Οὐμβρακιώτης βυμβολῆς. Ambraciotes bu-
bolicus. Nomen gentile.

Οὐ μέλον αὐτῶ. Cum ipsi curæ non esset.
Menander: *Hæc de causa cum obsidio Nijivis
ipsi curæ non esset.*

Οὐ μὲν δὴ. Verum tamen. Minime vero.
Sed nullo modo.

Οὐ μετόν αὐτῶ. Cum rei hujus particeps non
esset. Cum partem ei capere non liceret. A-
ristophanes Nubibus. Et Menander: *Cum a-
quæ participes non essent.*

Οὐ μὴ λ. Ne nugeris. Cave ne nugeris.
Non defines nugari?

Οὐ μὴ. Non tamen. Verumtamen. *Non
tamen quidquam facere poterat, sed in loco il-
lo arte custoditus fuit.*

Οὐνεχα. Causa. Gratia. [Item, Cujus rei
causa. Quia Quoniam.]

Οὐνικόν. Unnicum. Quære in voce Ἀπύνοια.

Οὐνιγάρδα. Unigardæ. Gens.

Οὐννοι. Hunni. Idem, qui Hungari.

Οὐλχαῖοι. Ulcæi. Gens.

Οὐλοῦπτοι. Volsi. Nomen gentis.

Οὐ πάντες ἀνδρ. *Non cujusvis est Corinthum
navigare.* [Proverbium hoc inde ortum est,
quod meretrices in magno illo bello pro Græ-
cis vota Veneri fecissent. Vel, quod naviga-
tio illa periculosa esset. Vel, quod Corinthi
multæ meretrices essent, & folis divitibus eo
navigare liceret.]

Οὐπερ. Ubi. Agathias: *Qui, cum animad-
vertissent, ad quod malum redacti essent, fæ-
dis & turpibus conditionibus vitam pacti
sunt.*

Οὐ περπερεῖα. Non perperam facit. Vel,
Non est temerarius. Quære in voce Περπερεῖα.

Οὐπω πεπλ. *Nondum completa sunt Amor-
rheorum peccata.* De iis, quæ non celeriter
ad exitum perducuntur.

Οὐπως. Nullo modo. Et Thucydides libro
v. Et Homerus: *O senex, equidem nullo mo-
do hoc perfectum iri puto.*

Ceterum Οὐμβρακιώτης, vel, ut potius scribi debebat, Οὐμβρακιώτης,
Dorice dictum est pro ὁ Ἀμβρακιώτης. Vide etiam Suidam supra
v. Κόριν.

⁴ Οὐλῆσχοι] Transpositis literis scribendum est, Οὐλῆσχοι.

⁵ Ἀγαθίας] L. 1. p. 26. sed ubi pro ὅπερ minus recte legitur ἡσπάζ.

⁶ Οὐ περιπύρεται] 1 Cor. xiii. 4. ἡ ἀγάπη ἐ περιπύρεται.

⁷ Οὐμπερ. Odys. Γ. v. 226. ubi rectius sic legitur:

Ὡς γέρον, ὅπου τὸ τοιοῦτον πλεῖον οἶον.

Οὐ φρέπῃ γαλῇ κροκωτός. παροιμία ἐστὶν, ὁμοία τῇ, Γαλῇ χιτῶν. Ζήτη δ' αὐτίκ' παροιμίαν.

Οὐραγεῖ. τὸ τέλος ἀγῆ τοῦ στρατοῦ. καὶ ἑξαγὼς, ὁ τελευταῖος ἔ' λόχος.

Οὐραγίαν. στρατὸν ἢ ὅππῃθεν ἀκολουθεῖσαν.

Οὐραγία ἀστραπή. ἀντὶ τῆς, Ἰαχέια.

Ἐπὶ ἡζα θυμὸν. ἑραγία καὶ ἀστραπή

Φλέγῃ πάλιν.

Οὐραγία ἄχνη. ἡ δρόσος.

Θάλλῃ δ' ἑραγίας ὑπ' ἄχνης

Ὁ καλλιόβης κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ νάρκισσος.

Οὐραγία αἴξ. ἡ δὲ λῆμμοι πάντων ἐπελύγχανον. ἴσως δ', ἀφ' τοῦ ἑλληνικοῦ αὐτῇ ἐποχῆσθαι. Κρατίνος Χείροισιν.

Οὐραγίον γ' ὅσον. ἀντὶ τῆς πολὺ καὶ μέγα. Ὁ δ' ἀνέκραγον ἑραγίον γ' ὅσον.

Οὐραγίος ὄνομα, Σύρος τὸ γένος, καὶ τὸ βασιλέως πόλιν ἠλᾶτο, τέχνην ἐπαγγελλόμενος ἢ ἱατρικὴν μετέπειτα. πῶν Ἀριστοτέλης δογματῶν ἔδεν μὲν ἐς τὸ ἀκρίβες ἐννοῶσκειν, ἐκομψέμετο δ', ὡς πλεῖστα εἰδέναι βροθυμὸς, τῷ δὲ δόσεως εἶναι πᾶσι τῆς συλλόγου. πολλάκις καὶ ἰὼν πρὸς τῆς βασιλείας εἰσῆς, καὶ ἐν τοῖς ἑβελίαν ἡμῶν πωλητήρις, διεπληκτίζετο, καὶ ἐμεγαληρόν τῃς αὐτοῦ ἀγνοομήσεως, καὶ ἔαυτα δὴ τὰ εἰδισμένα ῥημάτια ἔκρεττονος πέρι αἰακυκλῶν, ὁποῖον δὴ πὶ αὐτοῖς ἢ τε φύσις ἐστὶ, καὶ ἡ ἕστια, καὶ τὸ παθῆλον, καὶ τὸ ἀξυγῆλον ὧν οἱ πλεῖστοι ἐδὲ ἐς γραμματικῶν οἰσμῶν φοιτήσαντες, ἐ μὲν βίῳ ἀείτω ἐκδιδημημένοι. ἔτος δ' Οὐραγίος ἦκε ποτὲ πρὸς Πέρσας, ὑπὸ Ἀρεοβίνδου τοῦ ἀριστευομένου ἀπηνυγμένος.

Οὐραγίαντες. οἱ Τιτᾶνες οὕτω λέγονται.

Οὐρανοδάμωνος. ἔ' ἑρανοφοῖτα.

Πόλον ὁ βλέπειν θεόν, μυστικὸν τὸδε.

Οὐρανόμικτες. μέγιστον. ὁ Κλέος ἑρανόμικτες ἐν βροτοῖσιν ἔξω. πρὸς τὸ, Ἐπεραγίον κλέος εἶη.

Οὐραγός. ὁ Οὐραγός ἐστιν ἡ ἐχάτη ἀειφύεσσα, ἐν ἣ πᾶν ἱερίαι τὸ θεῖον.

Οὐραγοὶ δύο. ὁ σὺν τῇ γῇ γεννημένος καὶ ὁ ὑπερὸν μέσον τῶν ὑδάτων πρὸς ἀχθεῖς γενέσθαι ὅν καὶ στενωμα πρὸς ἡρόδοτον.

Οὐρανόθεν πρὸς. ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπω.

Οὐρανοφάντωρ. ὁ ἡ λαμπερότης εἰς ὕψος φαίνεται.

1 Ἐπὶ ἡζα θυμὸν. ἔρ.] Hæc sunt verba Sophoclis Oedip. Colon. pag. 318. ut Portus monuit. Cæterum, in prioribus Edit. pro Ἐπὶ ἡζα legitur Ἐπὶ ἡζα: quod manifeste corruptum est.

2 Καλλιόβης.] Est vox suspecta.

3 Κατ' ἡμᾶρ.] Hanc lectionem ex MSto A revocavi. Ante enim male legebatur κατ' ἡμᾶρ.

4 Οὐραγία αἴξ.] Plura hac de re Hesychius: quem vide.

5 Οἱ δὲ ἀνέκρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Hist. Arc. cap. xvi.

6 Οὐραγίος ὄνομα, Σύρος.] Quæ hic Suidas de Uranio refert, sumpta sunt ex Agathiz lib. ii. pag. 67. ut Pearsonius etiam observaverat.

Οὐ φρέπῃ γαλ. Non decet felem crocota. Proverbium hoc simile est illi, Feli tunica.

Οὐραγεῖ. Agminis novissimi dux est. Et οὐραγὼς, ultimus manipuli miles. [Extremi agminis dux.]

Οὐραγίαν. Extremum agmen. Partem exercitus a tergo sequentem.

Οὐραγία ἀστραπή. Cæleste fulgur. Animo cohorruī. Fulgur enim cæleste iterum micat.

Οὐραγία ἄχνη. Ros cælestis. Floret autem a cælesti rore quotidie rigatus pulchros botros habens narcissus.

Οὐραγία αἴξ. Cælestis capra. Huic qui vota faciebant, omnia, [quæ cupiebant,] consequebantur. Fortasse, quod luna ea vehatur. Cratinus Chironibus.

Οὐραγίον γ' ὅσον. Immane quantum. Multum. Maximum. Quod tantum est, ut ad cælum usque pertingat. Illi vero clamorem ad cælum usque tollebant.

Οὐραγίος. Uranius nomine, Syrus natione, Constantinopoli oberrabat, artem proficiens medicam: qui cum ex Aristotelis dogmatibus nullum perfecte nosset, inani tamen variæ doctrinæ opinione turgebat, & in congressibus contentiosus erat. Frequenter enim ad palatii porticus ventitans, & in tabernis librariis sedens, contendebat, verbisque magnificis se jactabat apud eos, qui eo commere solebant, & consuetas hæc de Deo quæstiones agitare; qualis nimirum ei sit natura atque essentia, & passibilitas, ut ita dicam, atque impermixtibilitas: quorum plerique ne literatoris quidem scholam frequentarant; sed nec satis frugi homines erant. Hic Uranius cum Areobindo legato aliquando ad Persas profectus est.

Οὐραγίαντες. Uraniones. Sic Titanes vocantur.

Οὐρανοδάμωνος. Per cælum euntis. Polum cernere currentem, mysticam habet significatiōnem.

Οὐρανόμικτες. [Proprie, quod ad cælum usque pertingit.] Maximum. Gloriam maximam inter mortales consecuturus. [Hoc dictum est] secundum illud: Ἐπεραγίον κλέος εἶη.

Οὐραγός. Cælum. Cælum est extremus orbis, in quo divinum omne locatum est.

Οὐραγοὶ δύο. Cæli duo sunt: unum, cum ipsa terra procreatum: alterum postea in medio aquarum existere jussum; quod & firmamentum [Moses] vocavit.

Οὐρανόθεν πρὸς. Sub nubibus.

Οὐρανοφάντωρ. Cujus splendor in cælo refulget.

7 Ἀνακυκλῶν.] Scribe ἀνακυκλῶν, ut habet Agathias loco laudato. Et mox αὐτῷ, pro αὐτῷ; ut itidem legitur apud Agathiam. Refertur enim ad præcedens κρείττω.

8 Πόλον βλέπειν θ.] Est versus onirocriticus, non alia de causa huc allatus, quam quia ὕραγος & πῶλον sunt synonyma. Cæterum, apud Astrampsyllum pro πῶλον legitur πῶλον, i. e. pullum equinum: quarum lectionum utra melior sit, somniorum conjectores, in quibus nomen meum non profiteor, dijudicent.

9 Κλέος ὕραγ.] Aristoph. Nubibus, pag. 154. sed ubi pro ὕραγ legitur ὕραγ.

10 Οὐραγός ἐστιν ἡ ἄχνη.] Hæc sunt verba Laërtii in Zenone Cist. lib. vii. Num. 138.

Οὐρβιος. ὄνομα κύριον. Ζήτης ἐν τῇ Περαξιοπολί-
σας.

Οὐραία. τὰ ἑξῆς. Ἐδειμάτων αὐτῆς οἱ δρά-
κοντες, τὰ οὐραία μέρη ἐς σπείρας εἰλίσσαντες, καὶ ἐπα-
νιστάμενοι.

Οὐρησας. ἔρησας. ἔπασας.

Οὐρησίδα. ἔρησιν ἀγγεῖον. Ἀεισοφάνης

Ἄμιν μὲν, ἡ δὲ ἔρησις αὐτῆς

Παρεσὶ σοὶ κρημνίστ' ἐγγὺς ἐπὶ τῷ πατήρῳ.

Οὐρα. θείη. ὁρῶντι.

Οὐρα. ῥιπίδι ἀνῆλτο Φέφαλος ἐρετίζόμενος. ἀν-
τὶ τῷ ἀνέμῳ Φορῶ τῷ ῥιπίδι ἐξαπτόμενος. Περίνοι δὲ
ἀνδρακες, οἱ τερεοί, οἱ ἰσχυροί.

Οὐραχος. ὁ Πλήξας ῥόμφῳ τῷ δόρατι οὐρα-
χῶ. ὁ Ἐπιγεφύματι. καὶ αὐτῆς

Ὁφρα κεν ἐξ ὑάλιοι πυρκαμῆτοιο ταχέντας

Οὐραχὺς δέξαιτο.

Τὰ οὐραία τῷ χειρὶ ἀνῆλτο. ἐπὶ τῷ ἄκρον τῷ δόρατι, ἢ
τὸ ὀπίθεν μέρος, ὃ καὶ σωρῶτηρ καλεῖται. ὅθεν τοῦ
ὀρούειν, καὶ ἰάχῃ.

Οὐροδρομούσας. ὁπιτιδέω ἀνέμῳ πλεύουσας.

Οὐριος. ὁπιδέσιος, ὁπιτιδέος ἀνέμος. Ὁ Πολύσιος.
Λαδῶν δ' οὐριον ἀνέμον καὶ λαμπερῶν, ἐκπετάσας
πᾶσι τοῖς ἀρμόδιοις, καὶ χατρεύσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ ἄμα
τῷ λιμένος ἐποιεῖτο τὸ πλοῦν, ἔχων χατρωπλισμένους
ἀνδρας ἐπὶ τῷ χατρωμάτων. Καὶ, ὁ Οὐρίῳ πελά-
σας δρόμῳ. ταχέντας, ὁυδρομούσας.

Οὐρον. ὁφρον ἀνέμον.

— Ἄλλὰ ταῦτα μὲν

Ῥέτω κατ' οὐρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν

Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δέ μ' ἀφιδεῖν αἰεὶ.

Οὐρος. ὁ τῷ ἡὸς ὄρος. καὶ φύλαξ. ὅθεν τῷ Ἡρόδοτῳ
οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ὁροφύσια.

Οὐρος.

— Καὶ ὁ βοὸς ὁ οὐρον

Ἀσκητὸν χρυσῷ παμφανόοντι κέρας.

Οὐροτομήσαντες. τὰ οὐραία κόψαντες. Οὐροτομή-
σαντες πελίκοντα ἱπποῦς.

Οὐρούς. ὁρῶντος. τὰ νεώρια, καὶ τὰ πειλοίσματα
τῷ ἡὸν. ἡ γὰρ τὰ ταφροειδῆ ὁρῶντα, δι' ὧν
αἱ ἡνῆς κατέλκοντα εἰς τὴν θάλασσαν.

Οὐς. τὸ ὠτίον.

1 Ἐδειμάτων αὐτῆς οἱ δράκοντες. Vide supra v. Ἐδειμάτω, ubi idem frag-
mentum legitur.

2 Οὐρησας. ἔρησας. Ex Scholiasta Sophocli. ad Oedip. Ty-
ran. pag. 181. ut Portus observaverat. Caterum pro ἔρησας, ut
hodie apud Sophoclem etiam legitur, scribendum est ἔρησας, per
in syllaba penultima, ab ἔρησας: ut jamdudum ante Henr. Ste-
phanus in Thesaur. suo, Tom. II. pag. 1497. monuit.

3 Οὐρησίδα. ἔρησιν ἀγγεῖον. Scribendum erat, Οὐρησίδα. ἀνῆλτο.
ἔρησιν ἀγγεῖον: ut patet ex Scholiasta Aristoph. ad Vespras, pag. 488.
(339. Ed. Bas. P.) unde ista Suidas sumpsit. Caterum, vel ex
subjuncto loco Aristophanis patet, notam hanc ad vocem ἀνῆλτο, non
vero ἔρησας, referri debuisse: similique modo a Compilatore pec-
catum hic est, quo infra v. Περαξιοπολί, v. Πατιπύλο, v. Περαξιο-
πολί, & alibi.

4 Οὐρα θείη. Aristoph. Lysistrata, pag. 871.

Ἐρετίζων ἀνέμῳ, καὶ μὴ τῷ ἡὸν. ἐπὶ τῷ ἡὸν ἔρησις θείη.

Huc Suidas respexit. Vide etiam infra v. Τίθη.

5 Οὐρα ῥιπίδι ἀνῆλτο. Aristoph. Acharn. pag. 403. (268. Ed.
Bas. P.)

Οὐρβιος. Urbius. Nomen proprium. Quere
in voce Περαξιοπολίσας.

Οὐραία. Caudae partes. Caudae. Dracones
ipso terrebant, caudas in spiras contrahentes,
& reliquum corpus erigentes.

Οὐρησας. Stitisti. Erexisti. Servastisti.

Οὐρησίδα. Matulam. Matellam. Aristophanes:
Matella ista, si micturis, prope te ex
paxillo suspensa ad manum est.

Οὐρα θείη. Saltate.

Οὐρα ῥιπί. Qualis [ex igne] prosiluit scin-
tilla, excitata secundo flabello. Vel, vento fla-
belli accensa. Iligni vero carbones dixit, pro,
folidi & duri.

Οὐραχος. In Epigrammate: Percuti-
ens vibrata hastae cuspide. Et iterum: Ut
ex vitro in igne elaborato protensas candela-
rum extremas partes accipiant. Hanc enim
significationem vox οὐραχος hic habet. [Pro-
prie autem est,] extrema hastae pars, vel po-
sterior cuspis, quae etiam σωρῶτηρ dicitur. Ab
ὀρούειν, & ἰάχῃ.

Οὐροδρομούσας. Secundo vento navigantes.

Οὐριος ἀνέμος. Ventus secundus. Polybius:
Ventum nactus secundum & prosperum, passis
velis omnibus, ac flatuum opportunitate usus,
ipsum portus ostium cursu petit, milites in na-
vium tabulatis armatos habens. Et, Secundo
cursu accedens. Vel, Qui recto cursu aliquo
pervenit.

Οὐρον. Secundum ventum. [Sophocles:]
Sed haec quidem ex voto & sententia cedant.
Tibi vero dico, erga alium quidem malus ut
sis, mihi vero semper veritatem dicas.

Οὐρος. [Ionice, pro] ὄρος. Terminus, li-
mes terrae. Item, custos. Et apud Herodotum
ὄροι idem significat quod ὄροι, i. e. termini, li-
mites.

Οὐρος. [Urus. Species bovis.] Et bovis uri
ornatum auro splendidissimo cornu.

Οὐροτομήσαντες. Qui caudas refecerunt. Cum
equorum quinquaginta caudas refecerunt.

Οὐρές. Cum acuto in ultima. Navalia, five
loca muro circumdata, in quibus naves fer-
vantur. Item, alveos, five fossas, per quas
naves in mare deducuntur.

Οὐς. Auris.

Οἷον ἐξ ἀνῆλτο πειλόντων
Φίψαλο ἀνῆλτο ἔρη-
σις ῥιπίδι.

6 Πλήξας ῥόμφῳ. Scribe, Πλήξας ῥόμφῳ τῷ δόρατι οὐραχῶ. Sic
enim legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. pag. 568. ubi integrum Epi-
gramma vide.

7 Πολύσιος. Lib. I. cap. XLIV. ubi pro κατὰ ἔρησας rectius legitur
κατὰ ἔρησας.

8 Οὐρίῳ πειλοίσματα δόρατα. Haec sunt verba Sophoclis in Ajaxe,
pag. 53. ut Portus monuit.

9 Ἀλλὰ πᾶσι μὲν. Haec sunt verba ejusdem Sophoclis Trachin.
pag. 347.

10 Καὶ βοὸς ὄρον αἶον. Verba haec decerpta sunt ex Epigram-
mate Adriani in donaria Trajani, Jovi Caesari ab ipso dedicata:
quod Epigramma integrum publici juris fecimus supra v. Καὶ βοὸς
ὄρον.

11 Οὐρον. Scribendum est ὄρον, i. e. uri bovis: ut monuimus
etiam supra v. Καὶ βοὸς ὄρον.

12 Τὰ ταφροειδῆ ὁρῶντα. Ex Scholiasta Homeri ad Iliad. B. v. 153.

Οὐσέας. ὄνομα κύριον. Ἐν τοῖς Οὐσέας ὁ κινδύνος ἀπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη.

Οὐς ἔγω βόσκω, καὶ δίκαια καὶ δίκαια. ὁ Κλέων Φησι πρὸς τὴν Ἡλιαστάς. τῷ τῷ, πρὸς τὴν Ἡλιαστάς δικάσας. τὸ βόσκω, πικρῶς. ἐπὶ γὰρ τῷ ἀλόγων εἰρηλα. Δίκαια ἦ, καὶ δίκαια. ἀντὶ τοῦ, ἑκδικῶν καὶ ἀδικῶν.

Οὐσία. Τῆς ἐσίας τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἀποσημασίαν ἐδόλωσεν ἐμφερεσμένῳ βύρσκομῳ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. ἡ δὲ τῷ πολλῶν συνήθη καὶ κέρηλα τὰ ἀποσημασίαν ἐπὶ τῷ σημασιολογίᾳ κτήσεων, ὡς πρὸς κέρηλα. οἷον, οἰκημάτων, βοσκημάτων, καὶ λοιπῶν ὑλῶν. Ταῦτα γὰρ ἐσίαν καλῶσι καὶ κλήσιν καὶ καὶ ἡ ἐννοία καὶ τὰ ταῦτα κλήσιν πλῆστον καλῶσι ἀντὶ τοῦ, πολυέσιον. καὶ ἀεισίων λαόν, τὴν ἐγκλήσιν. καὶ Ἰσραὴλ ἀεισισαμὸν ἑαυτῶν ἀντὶ τοῦ κτήμα, καὶ εἰς κτήσιν. ἡ δὲ Λογικὴ χρῆσις τὸ δὲ ἐσίας ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἶναι ῥήματος οἶδε παρῆχθαι, αὐτὸ τὸ ἐν πρᾶγμα ἐσίαν καλῶσι. τὸ γὰρ ὄν κοινὸν ὄνομα ὅτι πάντων τὸ ὄντων. τῷ ἐν τὸ ὄν τέμνεται εἰς ἐσίαν καὶ εἰς συμβεβηκός. οὐκ ὄντι καὶ τὴν ἐσίαν ὅτι. Οὐσία ἐστὶν ὄνομα κοινόν, καὶ ἀόριστον, καὶ πασῶν τῷ ὑπὲρ αὐτὴν ὑποτάσεων ὁμοτίμως φερόμενον, καὶ συνωνύμως κατηγορεύμενον. Ἡ, ἡ καὶ ὑποκειμένων ὑποτάσεων λεγόμενη, καὶ ἐν πάσας αὐταῖς ὁμοτίμως θεωρημένη. Ἡ, πρᾶγμα αὐτὴν παρῆχθαι μὴδενος ἐτέρας δόξης πρὸς σύστασιν. ἡ γὰρ, τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν, καὶ μὴ ἐν ἐτέρω ἔχον τὴν ὑπαρξιν, ὡς τὸ συμβεβηκός. Οὐσία ἐστὶν ἡ ἀπλᾶς τὸ ὄντων ὑπαρξιν.

stans, quæ nullo alio indiget ad sui constitutionem. Id scilicet, quod in seipso est, & quod in altero non habet suam substantiam; ut Accidens. Essentia igitur simpliciter est existentia rerum, quæ sunt. *Port.*

Οὐσίας δίκαια. Οὐσίας εἰσάγουσι δίκαια πρὸς τὴν ἐαλωκότας ἐν προτέρᾳ δίκαια χρεῖς, ἢ καρπὸς ὡς ἀπολαμβάνει αὐτὴς ἐξ ὅλης τῆς ἐσίας, ἀ κατεδίχασαν.

Οὐσίας δίκαια. οἱ δικάζοντες αὐτὴν χρεῖς ἢ οἰκῶν πρὸς τὴν ἐχόντας, ἐσίας ἐδικάζοντο καὶ δόλῃσαν δίκαια. ἡ δὲ προτέρᾳ ἡ, τῷ μὴ οἰκῶν, εἰσάγουσι τὴν χρεῖς, καρπὸς. τῷ τῷ ἐπὶ τῶν ἐξέλης. καὶ ἐξέλης τοῖς ἐλῶσι κατεδίχασαν τῶν κτημάτων, καὶ τὴν δίκαια κατεδίχασαν, ἢ τοῦ εἰσάγουσι, εἰ καὶ τὴν δόλῃσαν ἡπὶθεῖεν τὴν ἐσίας. εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἀλοῖαν, οὐκ ἐπὶ ἐξέλης κατεδίχασαν, ἀλλ' ἐξίστασαν ἡδὴ τὴν κτημάτων ἐπὶ τοῖς κατεδίχασαν.

Οὐσία φανερά καὶ ἀφανής. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου λόγῳ. Εἰ μὴ γὰρ ἀρχὸς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἢ ἄλλῳ φανεράν ἐσίαν, ἐξέλης ἀν εἰ-

Οὐσέας. Usbis. Nomen proprium [loci.] In Usbis procul a periculo fuit, postquam gladios effugisset.

Οὐς ἐγὼ βόσκω. Quos ego pascō per fas & nefas. Cleon hæc dicit ad Helias, sive, Judices Helixos. Τὸ βόσκω, i. e. pascō, falsè admodum dixit. Proprie enim dicitur de brutis. Δίκαια vero & ἀδικα, pro, Per fas & nefas.

Οὐσία. Essentia vel Substantia nomen & appellationem nullo modo prolatam invenimus in Sacra Scriptura. Vulgi vero consuetudo utitur hac appellatione ad significandas possessiones, quas quis possidet; cujusmodi sunt domicilia, pecora, & reliqua bona. Hæc enim possessoris ἐσίαν, i. e. substantiam & facultates vocant. Quo sensu etiam illum, qui hæc possidet, vocamus πλῆστον: quasi dicas πολυέσιον, i. e. qui multam substantiam, sive multa bona habet. Et ἀεισίων λαόν, i. e. populum acquisitum: & Israelēm ἀεισισαμὸν ἑαυτῶν, i. e. peculium suum. Logicus vero usus nomen ἐσίας, i. e. Essentia, novit deductum a verbo εἶναι, Esse, rem ipsam, quæ est, vocans ἐσίαν. Nam τὸ ὄν, i. e. Ens, commune nomen est omnium eorum, quæ sunt. Hoc igitur Ens dividitur in Essentiam & Accidens. Essentiam autem ita definiunt: Essentia est nomen commune, & indefinitum, quod dicitur de omnibus substantiis ipsi subjectis, pari honore præditum, & univoce prædicatum. Vel, Essentia est, quæ de subjectis substantiis dicitur, & in iis omnibus pari honore spectatur. Vel, Essentia est res per se subsistens, quæ nullo alio indiget ad sui constitutionem. Id scilicet, quod in seipso est, & quod in altero non habet suam substantiam; ut Accidens. Essentia igitur simpliciter est existentia rerum, quæ sunt.

Οὐσίας δίκαια. Actio ἐσίας intenditur illis, qui priore Judicio Aeris alieni, vel Fructuum victi fuerunt: & victores ex omnibus bonis recipiunt ea, quæ sententia judicis ipsis addicta sunt.

Οὐσία φανερά καὶ ἀφανής. Bona apparentia & non apparentia. Lysias in oratione pro Pherenico dicit: Si enim agros reliquisset An-

1 Οὐς ἐγὼ βόσκω.] Aristoph. Equit. pag. 301. (203. Ed. Bæd. P.)

Ὁ γέροντις ἡλιασταί, φερενίκου τριώβου.

Οὐς ἐγὼ βόσκω κατεδίχασαν καὶ δίκαια κατεδίχασαν.

2 Ἐκδικῶν καὶ ἀδικῶν.] Scribendum est, ἐκδικῶν καὶ ἀδικῶν.

3 Οὐσίας δίκαια. οἱ δίκαια.] Ex Harpocracione.

4 Ἐλῶσι.] Supple, τὴν ἐξέλης ἐξέλης. Wolfius & Portus legunt, ἐλῶσι: sed male.

5 Καὶ τὴν δίκαια.] Harpocratio rectius, καὶ εἰ τὴν δίκαια, &c. Hanc lectionem in versione expressi.

6 Εἰ καὶ.] Supervacanea hic est particula εἰ.

7 Οὐσία φανερά, καὶ ἀφανής.] Veteres Attici distinguebant inter ἐσίαν φανεράν καὶ ἀφανή. Nomine ἀφανῆς ἐσίας pecuniam numeratam, mancipia, vasa, aliamque suppellectilem, omnia denique, quæ rerum mobilium appellatione Jurisconsultis Romanis veniunt, intelligebant. Φανεράν ἐσίαν, domos, agros, sive, bona immobilia appellabant. Portus ἐσίαν φανεράν, opes apertas, interpretabatur; & ἀφανῆ, obscuras: cum dicere debuisset, bona apparentia, & non apparentia. Confer Harpocracionem v. Ἀφανῆς ἐσίας, & ibi Maussacum.

πῆν τὰ βυλομύθω, ὅπ' ἔδεν ἰδὼν ψεύδεσσιν, αὐτὰς δὲ δόλαις ἐπὶ ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ καὶ ἀφανοῦς ἑστίαις. διηλονόπι ὅς τις ἔχων αὐτὰ φάνεια, τούτῳ δέδωκεν.

Οὐσιῶσαι. ἀπαπκῆ. Πισίδης.
Καὶ πάντας ἡμᾶς ἐπιῶσαι σὺ θέλεις,
Καὶ τεκνοποιεῖν τὰς θεῶν καὶ θεμέρας.

Οὐ φαθμητή. Ὅπ' Ἀληγέρης ὁ Γότθος ποσῶτον ἰὼ κρατερὸς ταῖς χερσίν, ἄς τὰ τέττα βέλη ἀφίεμνα ροίζῳ τε πολλῷ καὶ ταχυτῇ ἐφαθμητῇ φέρεσθαι. Ζήτῃ δὲ τὰς Ἀληγέρης.

Οὐ ἐπισομα λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος. Ζήτῃ δὲ τὰς Τυροκνήστις.

Οὐτάσας. πλήξας. πῶσας. Ὅς τὰς δόρατι αὐτὸν ἐτάσας κατέβαλε. Βαλεῖν δὲ ὅτι, τὸ πόρρωθεν πέμψαι. Οὐτάσαι δὲ, καὶ νύξαι, καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς πῶσαι.

Οὐτε σὺν πανωλέθροισιν, ἢ τ' ἀνθ' πανωλέθρων. παροϊμία.

* Κακὸν γυναικὲς ἀλλ' ὅμως, ὦ δημότα, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οἰκίαν ἀνθ' ἑκατοῦ.

Καὶ Ἀειφοφάνης.

Καὶ τ' ἐκείνο τῆπος ὁρῶς καὶ ἐκακῶς εἰρημνόν,
Οὐτε σὺν πανωλέθροισιν καὶ τὰ ἐξῆς.

Οὐτε τῆ. ὥσπερ ὡς Αἰολῶσι τὸ ὅτι πῶτα κοινόν ὅτι καὶ γένος ἔτω καὶ ὡς τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ ἔτε τῆ κοινῶς λέγει. Σοφοκλῆς.

— Οὐτε τῆ κλύων

Σάλπιγξ.

Οὐτήτεια. πληκτική.

Καὶ με πῆς ἐτήτεια ὡς σφραγιδίαν ἐχέοντα, Σαρκὶ δὲ ἐκ γένων πικρὸν εἰσεῖσα χέλον, Ἡελίς χέρσεν.

Οὐπιδανός. ἐδενός ἄξιος.

Οὐπιδες, καὶ Σωρεῖται. ὡς αὐτονομιστοὶ ἔτω καλῶν. καὶ ἔτι, παρ' Ὀμήρῳ ἐδείς. Οὐπιδες γὰρ Ὀδυσσεύς.

— Οὐ πῆς ἔδ', ὅς ἔ

Τὸν ἔ μανένει καὶ πεισθλὸν τράλῃ

Ζύναιμον ἀπὸ καλῶν.

* Ἀθηναίων ὅτι τὸ ἐπιφύγειν ἐνίκους πληθυντικῶς. οἶον, Οὐ πῆς ἀπὸ καλῶν.

Οὐτοι. ἀντὶ τῆς ἐ μίω. Δαβὶδ εἶπεν ὡς Κυρίῳ πειραζόμενος. Στεῖνά μοι πάντοθεν τὰ τρία ἐπιπίμια. πλὴν ἐμπροσθεν εἰς χεῖρας Κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸ τ' θάνατον. καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωῒθεν μέχρι ὥρας

1 Αὐτὸ δὲ διδύμῳ ἐπὶ ἀργ.] Locus hic vel corruptus est, vel mutilus; qui facile in integrum restitui posset, si hodie adhuc extaret oratio Lyfæ, ex qua eum Suidas excerptit.

2 Οὐ ἐπισομα λ.] Est versus Aristophanis in *Lysistrata*, pag. 850.

3 Οὐπιδες σὺν πανωλέθρ.] Est versus Trochaicus, qui legitur apud Aristoph. *Lysistrata*, pag. 900. (564. Ed. Baf. P.)

4 Κακὸν γυναικὲς ἀλλ' ὅμως.] Duo hi versus sunt Sufarionis, Comicorum Græcorum vetustissimi, teste Diomede Grammatico in Dionysium Thracem, qui MS. exstat in Bibliotheca Vaticana, itemque in Bibliotheca Regia Londinensi. Vide omnino Luc. Holsternium ad Steph. Byz. v. Τροχαιοὶ, & Richard. Bentlejum in eru-

droclides, vel alia bona apparentia, cuilibet dicere liceret, illum non mentiri, sed ipsi dedisse argentum & aurum & alia bona non apparentia. Qui enim ea possidere cernitur, illi scilicet hæc dedit.

Οὐσιῶσαι. Creare. Efficere ut aliquis sit, qui non erat ante. Pisides:

*Et omnes nos creare tu vis,
Et filios facere Dei quotidie.*

Οὐ φαθμητή. Immensa. Incredibilis. *Ali-gernes Gorkus tanto manuum robore pollebat, ut tela ab eo emissa magno cum strepitu & incredibili celeritate ferrentur.* Quære in Ἀληγέρης.

Οὐ ἐπισομα λέαινα ἐπ. *Non stabo leæna in tyrocnestide.* Quære in v. Τυροκνήστις.

Οὐτάσας. Qui percussit. Qui vulneravit. *Ille vero ipsum hasta vulneratum prostravit.* Βαλεῖν est, eminus aliquem ferire. Οὐτάσαι vero, νύξαι, & τύψαι, cominus vulnerare.

Οὐτε σὺν πανωλ. *Neque cum pessimis, neque sine pessimis.* Proverbium. *Malum fœminæ: sed tamen, populares, non datur invenire domum sine malo.* Et Aristophanes: *Et dictum illud recte nec male dictum est: Neque cum pessimis, &c.*

Οὐτε τῆ. Pro, ἢ τε πῶς. Nec alicujus. Nec ullius. Ut apud Æolenses τὸ ὅτι πῶτα est generis communis: sic etiam apud Atticos τὸ ἔτε τῆ communiter dicitur. Sophocles: *Nec uilam audiens tubam.*

Οὐτήτεια. Quæ percutit. Quæ vulnerat. [In Epigrammate:] *Et me vipera quædam dipsas, vulnerato malleolo pedis, & amara bile in vulnus ex ore immissa, vita privavit.*

Οὐπιδανός. Nullius pretii homo.

Οὐπιδες, καὶ Σωρ. Utides, & Soritæ. Sunt paralogismi quidam sic vocati. Et apud Homerum, οὐπιδες, dicitur Nullus. Item Ulysses Οὐπιδες [apud eum vocatur. Et Sophocles:] *Nemo non furiosi & insidiosi ducis fratrem eum appellantes.* Atticum est, numero singulari pluralem subjicere: ut, Οὐ πῆς ἀπὸ καλῶν.

Οὐτοι. Pro, ἢ μίω. Non autem. Nequaquam. David, cum a Domino tentaretur, dixit: *Tres istæ pænæ me ad summas angustias redigunt. Verum cadam in manus Domini. Et elegit mortem. Et a matutino tempore usque*

ditissima Dissertatione de Phalar. Epist. pag. 202. Confer etiam Nostrium infra v. Τῆπος, ubi iidem versus leguntur.

5 Οὐπιδες. ὡς πρὸς π.] Ex Scholiasta Aristoph. ad *Ajacetem*, pag. 18. ut Portus observaverat. Confer etiam Suidam infra v. Τῆ.

6 Καὶ με πῆς ἔδ.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod integrum exstat Anthol. lib. III. cap. xvi. ut Portus monuit.

7 Οὐπιδες.] Vide omnino Menag. ad Laert. lib. vii. num. 82.

8 Οὐ πῆς ἔδ'. ὅς ἔ τ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 44. ut Portus monuit.

9 Δαβὶδ εἶπεν ὡς Κυρ.] Hæc sumpta sunt ex II. Sam. cap. xxiv. sed ubi pro ἔτοι, cujus vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, legitur ἔτοι, i. e. Hic. Et sic apud ipsum Suidam supra v. Δαβὶδ ἀείρου

ἀείτου χιλιάδες οὐ καὶ εἶπε Δαβὶδ· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποι-
μὴν ὁ κἀκοποιήσας, οὗτοι τὰ πρῶτα. ἀντὶ τούτου, ὁ
δαμῶς.

Οὗτοι. οὗτος ὁ ἀνθρώπος. ἀντὶ ὀνόματι καὶ χεῖρ
τῶν οὗτων. τὸ ἵ ἐπέκτασις. οὕτω ἢ ἐπιρρηματι-
κῶς, καὶ οὕτως, ἀντὶ τούτου. Οὕτως ἀνοήτως ἐκβα-
λῶ. ἀντὶ τούτου, ὡς ἐτυχεν, ἐκ τῆς μηδενός.

Οὕτω * πολυφῶς συγκέκερμαι δαίμονι.
ἀντὶ τοῦ, πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἑνα κακὸν φέροντι. ἢ
ποικίλῳ. Ἀριστοφάνης.

Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθακὺς. ἐπὶ τῇ ἐκ
μικροῦ πινος κερδαίνῃ σπυδαζόντων. ἐριθακὺς δὲ ἐστὶν
ὄρεον μνηστὴς καὶ μονότροπον.

Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ. παροιμία, ἥς μὲν μνηστὴρ
Ἑρμιππος ἐν Δημότῳ. Ἰπποκλείδης, ὁ Τισάν-
δρου, μέλλον γαμῆν Ἀγαρίστην ἢ Κλειθένης τοῦ
Σικυωνίου θυγατέρα τῇ θυγατρὶ, ἐν αὐτῇ τῇ τῇ
γάμῳ ἡμέρᾳ ἐπαρχήσας αὐτῆς. μετὰ βυλθυσάμενος
ἢ τοῦ Κλειθένης, καὶ Μεγακλῆ τῷ Ἀλκμαίωνος ἢ
θυγατέρα δόντος, πρὸς τὴν Ἰπποκλείδῃ φανερώς
εἰπόντος, ὅτι ἀπαρχήσας τῇ γάμῳ ἢ Ἀγαρίστης,
ὑποτιχὼν ἔφη. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ.

Οὐχ ἄλῃς. ὁ ματαίως.

Οὐ χεῖρον. ἀντὶ τοῦ, βέλπον.

Βέλπῃ * τὸ πρῶτον τοῖς θεαταῖσι φεσσω;

Οὐ χεῖρον.

Οὐχ ἡκιστα. μάλιστα. πάν. ἐκ τῆς. Καὶ ἐν τῷ
ἢ βασιλέα ἐποχάζεσθαι ὅτι τῇ μελλόντων, ἐκ ἡκιστα
ἀπέσθαι τὰ οἱ πρῶτον ἐλευθέρῳ. Καὶ αὐτῇ. Καὶ ἄλλον
ἐκ ἡκιστα εἰς αὐτοὺς ἀναρτήσαντες ὄχλον.

Οὐχὶ Γλαύκῃ τέχνῃ. ἐπὶ τῶν δὲ εἰργασμῶν, καὶ
δυσχελεσιότητων.

Οὐχὶ μάλλον. Ἀριστοφάνης.

Κλέπτης μὲν ἐκὶ μάλλον, θύτης δ' ἴσως.
παρῶνται * ἐξ Ἀλκίπιδος Εὐεπίδου. ἔχῃ δὲ
οὕτω.

Σὲ δ' ἄλλῃ τὴν γυνὴ κεκλήσεται,

Σάφρων μὲν ἐκὶ μάλλον, θύτης δ' ἴσως.

Οὐχ ὅσον. Ἐφ' ὃ δὴ ὁ Πάρδος ἐκ ὅσον ἐκ-
πέπληξεν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τούτου οἱ τὰ τε ἄλλα ὑπερ-
φρόνως, καὶ αὐτὸν μὲν βασιλέα βασιλέων, ἐκείνον ἢ
Καίσαρα μόνον ὀνομάσας. Καὶ αὐτῇ. Οὐχ ὅσον ἐκ
θῦτον πὶ συμβατικόν, ἀλλὰ καὶ ἀσπονδὸν σφίσι τὸ πό-
λεμον παρεπιθῆσθαι. ἀντὶ τούτου, ὁ μόνον.

Οὐχ ὅσον. ἀντὶ τούτου, ὁ βραδέως, ἀλλὰ ταχέως. ὡς
τὸ μονοῦ.

Οὐ καὶ χεῖρ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφει.

1 Οὗτοι τὰ πρῶτα. Apud LXX. Interpretes loco laudato legitur,
Οὗτοι τὰ πρῶτα ἢ ἐπὶ τούτου;

2 Οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ. Aristoph. Ecclesiaz. pag. 746. Vide supra
v. Οὕτως ἀνοήτως.

3 Ἐκ τῆς μηδενός. Scribendum est, ἐκ τῆς μηδενός: ut recte legi-
tur supra, v. Οὕτως ἀνοήτως.

4 Οὕτω πολυφῶς (συγκέκερμαι). Aristoph. Pluto, pag. 86. Confer
etiam Nostrum infra v. Πολυφῶς.

5 Ἰπποκλείδῃ, ὁ Τισάνδρου. Historiam hanc de Hippoclidi prolixius
narrat Herodotus lib. vi. quem consule.

6 Κλειθένης. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, Ἀ-
γαρίστης. Agaristen enim Clithenis filiam fuisse, Herodo-

ad horam prandii mortui sunt hominum LXX.
millia. Tunc David dixit: Ego sum pastor,
qui peccavit, non autem hæc oves.

Οὗτοι. Pro ἄτος. Hic homo. Usus est [A-
ristophanes] hoc ἄτος pro nomine. Τὸ ἄτος
vocis producendæ gratia adjectum est. Sic
etiam adverbium ἄτος dicitur pro ἄτος. Tam
stulte projiciam. Vel, tam temere, & nulla de
causa. † Tam multiplicitate colluctor infortunio.
Πολυφῶς hic significat, multa mala eodem
tempore invehente. Vel, vario. Aristophanes.

Οὐ βέβηκε. Non alit unum arbutum duos
erithacos. In eos, qui ex parva quadam re
lucrum captant. Erithacus autem avis est so-
litaria, & ab aliis separatim vivens.

Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ. Non id curat Hippo-
clides. Proverbium, cujus meminit Hermip-
pus in Demotis. Hippoclidēs, Tisandri F.
uxorem ducturus Agaristen, Clithenis Sicy-
onii tyranni filiam, ipso nuptiarum die supra
modum saltavit. Cum autem Clithenes sen-
tentiam mutasset, & Megacli Alcmaeonis F.
filiam dedisset, & Hippoclidē palam dixisset,
eum propter indecoram saltationem nuptiis
Agaristæ excidisse; respondit: Non id curat
Hippoclidēs.

Οὐχ ἄλῃς. Non frustra. Non temere.

Οὐ χεῖρον. Non pejus. Pro, Melius. [Ari-
stophanes:] Vis rem istam spectatoribus in-
dicem? Satius erit.

Οὐχ ἡκιστα. Non minime. Maxime. Omni-
no. Non minus. Quare, cum Rex futura
recte conjecisset, consiliis ejus eventus om-
nino respondit. Et iterum: Cum maxime re-
liquam turbam in ipsos concitassent.

Οὐχὶ Γλαύκῃ τέχνῃ. Non Glauci ars. Dici-
tur de rebus affabre factis, & quæ haud fa-
cile intelliguntur.

Οὐχὶ μάλλον. Non magis. Aristophanes:
Furax quidem non magis es: at fortunatus
fortasse. Per parodiam hoc expressum est ex
illo Euripidis in Alceste: Te vero alia ha-
bebit mulier, non quidem magis pudica, at fe-
licior fortasse.

Οὐχ ὅσον. Non solum. Qua re Parthus non
solum non territus est, sed etiam ipsi cum alia
superbe rescriptis, tum etiam, se quidem Regem
Regum, illum vero, Cæsarem tantum nominans.
Et iterum: Non solum nullas pacis conditio-
nes impetrarunt, sed etiam bellum maxime in-
festum sibi excitarunt.

Οὐχ ὅσον. Mox. Cito. Dictum est ut mo-
νοῦ.

Οὐ καὶ χεῖρ λ. Non oportet catulum leonis in

tus quoque, & Zenobius, alique scriptores testantur.

7 Ἀπὸ τῆς γάμῳ. Potius, ἀπὸ τῆς γάμῳ. Herodotus,
pag. 238. ὡς δὲ εἶδεν (Κλειθένης) τοῖσι σκίσει χερσὶν ἐκείνου, καὶ
καὶ τῆς ἀντιμέτωπης, εἶπεν. Ὁ παῖς Τισάνδρου, ἀπὸ τῆς γάμῳ τῇ γά-
μῳ, &c. Zenobius Cent. v. Adag. xxxi. habet, Ἐξ ἐκείνου τῇ γάμῳ.

8 Βέλπῃ τὸ πρῶτον. Hæc sunt verba Aristoph. Equit. pag. 290.
(193. Ed. Bas. P.)

9 Ἐξ Ἀλκίπιδος Εὐεπίδου. V. 179. 180.

10 Ὁ Πάρδος. Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. male, ὁ
Πάρδος.

11 Οὐ καὶ χεῖρ λέοντος σκύμνον. Tres hi Senarii leguntur apud Aristopha-
nem Raniis, pag. 278. 279. (185. Ed. Bas. P.)

Μάλιστα

† Οὐχ ἡκιστα. παρῶνται. οὐχ ἡκιστα.
Dix. Eccl. I. 59. 93. Rationes.
II. 122.

Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ ἴν' πόλιν τρέφειν

"Ἦν δ' ἐκβαφῇ τις τοῖς πρόποις ὑπηρέειν.

Ἀριστοφάνης. Αἰσχύλος ἢ λέγει περὶ Ἀλκιβιάδου. Μὴ ἀνατρέφειν Φρόνημον ἐὰν ἢ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεδίζῃ, ἀλλὰ πειθαρχεῖν. ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβιβάζει, μὴ δέχεσθαι ὁ δ' Αἰσχύλος τοιαύτῳ πινὰ ἀφαιρῶν, μὴ χαλαρῶν, ἢ χαλαρῶν ἀμύμων, τροποποιεῖν. ὁ δ' Διονύσιος περὶ τούτου Φησὶ· Δυσχερὲς μὲν γ' ἔστιν. σφῶς γ' εἶπεν ὅδ' ἔπρεος σφῶς. Σφῶς μὲν Αἰσχύλος σφῶς ἢ Εὐριπίδης.

Οὐχ οἷά τε εἶναι. ἀδύνατα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔχ' οἷά τε ἀπεραγὰ γενέσθαι, ἐπεὶ περ οἱ Θεοὶ ἀπμώρητα αὐτὰ περὶ εἶδον ἐκ σφῶν γενόμενα.

Οὐχ οἷον τ' ἀνέχοντο τῶν λόγων, ἀλλὰ κατέλυσαν τ' εἰπόντες.

Οὐχ οἷον. Οὐχ οἷον παρεστῆσαν αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ πᾶς ἑδ' ἀκρόσθιν ἤζισιν. Πολύβιος. Οὐχ οἷον ἔπροσ- εἶχε τοῖς λεγόμενοις, ἀλλ' ἑδ' ἠνέχετο ἀποφαινομένων ταῦτα.

Οὐχ οἷον τε. ἢ δυνατὸν.

Οὐχ οἷος τ' εἶμι· ἀποσοῦμαι τ' γέλων,

Ὅθεν λεοντῶν ἐπὶ κροκώδ' κειμένῳ.

Διονυσιακὸν Φόρημα ὁ κροκώδης. ἐφόρει ἢ λεοντῶν, ὥς Ἡρακλῆς. τὰ περὶ ἢ ἡ παροιμία ἐπὶ τ' ἀνομοίῳ. Καὶ αὖθις. Οὐχ οἷος τ' ἰὼ ἐδελοντῆς συνπακύν.

Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα. ἀντὶ τούτου, εἰ αὐτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν. ὁ λόγος γὰρ, πληγὴν ἀπὸ ἀλκίῳ τοξικῇ τ' αἰετὸν, εἰπὼν ἰδόν- τα τ' μηχανῶν τ' πτερόμαλ' ὅ, ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἀλισκόμεθα.

Οὐχ ὑφί. ὅς ἐδίδε.

Ὅφελος, ἢ ὄφελον. εἶδε. μαχέει. δὴ πικρῶς. τὸ δ' ἢ μαχέει τ' ἀπαιδύτων δὴ πικρῶν ἐπὶ ῥήμα. ἀντὶ τούτου, εἶδε, ἢ αἶδε. πλὴν ὅτι ταῦτα μὲν ἀπαρέμφατα παρεστῶτων ἐστὶ τὸ δ' ὄφελον παρεστῶτων ἐμφανέ. Ὅφελον χα- πύθωθενται αἱ ὁδοὶ μὲν, τ' φυλάττωται τὰ δι- κημάτια σὺ.

Ὅφελλα τῷ Κυβιστῶν δυνάστου περὶ Ἀγαθο- κλέους γ' Σικελίαν ἀναστρέφει δόλω, Λεονίδης ἐ- πὶ τ' Ἑλληνικῆς ἀρχῆς κατέστη ὑπὸ Πτολεμαίου.

Ὅφελος. Ἀριστοφάνης. Ἀλλὰς τε γυναῖκες, ὅτι

1 Φρόνημον] Scholiastes Aristoph. rectius, Φρόνημα ἔχοντα.

2 Δυσχερὲς ἰσὺν γ' ἔχει.] Apud Aristophanem locus hic ita legi- tur & distinguitur:

Δυσχερὲς γ' ἔχει.

Ὅ μ' σφῶς γ' εἶπεν, ὁ δ' ἔπρεος σφῶς.

3 Ἀλλὰ πτερόμαλ' ὅ.] Idem fragmentum legitur etiam supra, v. Ἀ- λισκόμεθα.

4 Οὐχ οἷον σφ.] Hæc sunt verba Polybii lib. i. cap. xliiii.

5 Πολύβιος.] Lib. iiii. cap. lxxxi.

6 Οὐχ οἷος τ' εἶμι· ὅπως.] Hæc sunt verba Aristophanis in *Ranis*, sub initium.

7 Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ.] Aristophanes *Auidus*, pag. 579.

Καὶ τὸν Αἰσχύλον,

Τὰ δ' ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.

Nimirum, versus iste ex *Æschyli Myrmidonibus* sumptus est, ut testatur Enarrator Comici ad illum locum. Confer Nostrium in-

urbe alere: præcipue vero leonem ne in urbe alas. Si vero educatus fuerit, moribus ejus obsequaris necesse est. Aristophanes [*Ranis*.] *Æschylus* vero de Alcibiade dicit: Ne virum callidum [in civitate] alas: si vero alueris, ne cum irritis, sed blanditiis demulceas. Quare Euripides quidem suavit, ne quis [tales viros in urbem] reciperet. *Æschyli* vero sententia erat, aut non esse recipiendos; aut, si quis eos recepisset, moribus illorū obtemperandū esse. *Bacchus* vero ad hæc dicit: Difficulus dijudicare possum, [uter horum melius dixerit.] Nam alter quidem sapienter dixit: alter vero, plane. Sapienter *Æschylus*: plane vero *Euripides*.

Οὐχ οἷά τε εἶναι. Quæ fieri nequeunt. Sed hæc quidem infecta fieri nequeunt, quoniam *Dii* hæc illorum facinora impunita siverunt.

Οὐχ οἷον τ' ἀνέχ. Non solum non tulerunt verba illa, sed etiam auctorem eorum lapidibus obruerunt.

Οὐχ οἷον. Non solum. Non solum mentem ad ipsos non adverterunt, sed ne audire quidem eos voluerunt. *Polybius*: Non solum non attendebat ad ea, quæ dicebantur, sed ne ferre quidem poterat eum, qui hæc dicebat.

Ὅφελος τ' εἶμι. Quod fieri nequit.

Οὐχ οἷος τ' εἶμι ἀπ. A risu temperare nequeo, videns leoninam pellem crocoto superinductam. Crocotum erat gestamen *Bacchi*- cum. Gestabat autem [*Bacchus*] pellem leoninam, ut *Hercules*. Proverbium vero hoc dicitur de rebus dissimilibus. Et iterum: Non poterat ultro parere.

Οὐχ ὑπ' ἄλλων. Non ab aliis, at nostris pen- nis capimur. Id est, hæc mala ipsi nobis accersivimus. Fama est, aquilam sagitta per- cussam, cum pennis instructum missile vidisset, dixisse: Non ab aliis, sed nostris pennis capimur.

Οὐχ ὑφί. Non remittebat. Non cedebat.

Ὅφελος, & ὄφελον. Utinam. Sive, idem, quod μαχέει. Μαχέει autem est adverbium optan- tis, quo indocti utuntur, pro εἴθε, & αἶδε. Sed hæc quidem nullas personas significant: at ὄφελον personam significat. Utinam via mea dirigantur, ut custodiam judicia tua.

Ὅφελλα τ' Κυρ. Cum *Ophellas* *Dynasta* *Cyrenæorum* ab *Agathocle* in *Sicilia* dolo necatus fuisset, *Leonides* a *Ptolemæo* *Græcorum* *Præses* constitutus est.

Ὅφελος. Utilitas. *Aristophanes*: Aliasque

fra v. Ταυτὴ μὲν εἰσαγμένη, & Gatakerum in *Miscell. Posthum.* cap. xii.

8 Λέγεις γὰρ, πηλὸν αἶμα.] Scribe & distingue, Λέγεις γὰρ,

Πληγὴν ἀπὸ ἀλκίῳ τοξικῇ τ' αἰετὸν,

Εἰπὼν ἰδόντα μηχανῶν πτερόμαλ' ὅ.

Τὰ δ' ἔχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς

Ἀλισκόμεθα.

Sic enim legitur apud Scholiastam Aristophanis ad *Aves*, pag. 579.

& ipsum Suidam infra v. Ταυτὴ μὲν εἰσαγμένη.

9 Ὅφελος.] Sic recte MSS. Paris. At priores Edit. finale, ὄ- φελος.

10 Ὅφελον χαπύθω.] Ex *Psalms*.

11 Ἀριστοφάνης.] *Ecclasiæ*, pag. 756. (486. Ed. Bas. P.) ubi lo- cus hic ita legitur & distinguitur:

Ὅθεν παρεστῶτων κατέστη σφῶς πίνω

Γυναικί, ὅ, π πρ ἔσ' ὄφελος ἐπὶ τῇ πόλει.

περ ἐστὶν ὄφελος ἐν τῇ πόλει. ταῦτέστιν, βύζαντις. Καὶ αὐτίς· Τὸ δὲ ἢ Λιβίη ἀκέρει, ὣν π' ὄφελος ἰὼ καὶ ἐν κἀλλὴ ψυχῇ, καὶ ἐν βύζαντι παίδεας.

Ὁφέλλωσιν. αὐξήσωσιν.

Ὁφέλπος. ὄνομα κύριον.

Ὁφελβύσι. κοσμεῖσι. χαλλύνουσιν.

Ὁφείδιν.

Ὁφειλέτης. χρεώτης. Σοφοκλῆς· Καὶ τοι γ' ὥς ἐγὼ τοῖς ἐδὲν ἀρεῖν εἴμ' ὀφειλέτης. ταῦτέστιν, ἐγὼ ἡ κέτι ἐν τούτῳ εἰμί, ὥστε ὀφείλειν τῆς Θεῆς ἐπαρκεῖν μοι, ἀφ' τοῦ μὴ ἀειδέσθαι τῇ ζῇ.

Ὁφειλή. τὸ χρεός. καὶ ὀφείλημα, ὁμοίως.

Ὁφείλω. χρεώσθαι. πρὸς δοτικῇ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαι· Φέρ' ἰδὼ, τί ὀφείλω.

Ὁφεις· παρείας. τῆς ἐπιτηρύας ἔχοντες τὰς παρείας. δοκῶσι ἢ ἡπιοὶ εἶναι, καὶ μὴ ἀδικεῖν ἀνθρώπων· ἐοικέναι ἢ τῆς ἔχεις, καὶ εἶναι τῶν μυστηρίων ἱεροί. καὶ ὀφείδων, ὑποκοριστικῶς.

Ὁφεις· πατῖν, τὰ κέρτα τ' ἐχθρῶν λύει.

Ὁφιόδηκος. ὁ ὑπὸ ὀφείας διηχθεῖς.

Ὁφιομάχης. εἶδος ἀκρίδος, μὴ ἔχον πτερά.

Ὁφιόπυς γυνή. ἔρπυσσα.

Ὁφισ. Στὸ τῇ ἰός, οἷς ἐν ὑφ' ὁφείας, καὶ πλεονασμῷ τῇ φ, ὀφισ. Ζητήσιν ἐν τῷ Ἀργελαί.

Ὁφθαλμία. ἡ πῆρωσις. Ἀριστοφάνης Πλέτω.

Ταύτης ἀπαλλάξεν σε τῆς ὀφθαλμίας ἰδῶς ὀφθαλμίας. ἢ πῆρωσιν Φησὶν.

Ὁφθαλμιάσαι. φθονῆσαι. ἢ ἐπιθυμητικῶς οὖν. καὶ τῆς ὀφθαλμίας πάσχειν. Οἱ ἢ πολλοὶ ὀφθαλμίωντες ἐπὶ τοῖς χρήμασι, παλινδοπὰς ἐπινοίας εἶχον πρὸς αὐτῶν.

Ὁφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. τὸ ἀειέργως θεάσασθαι. ἔτιως Ἀλεξίς.

Ὁφθαλμός. Διαπορεῖ Ἀριστοτέλης, εἰ ἡ αἰδήσις τῇ αἰδητῶν ἐστὶν ἀντηληπτικὴ αἰδητὰ καὶ τὰ αἰδητήρια, δι' ὧν αἰσθανόμεθα· ἀφ' οὗ ἐχ' ἐκείνου τῶν ἡ αἰδήσις ἀνπλασμένη, καὶ μηδενὸς ἐξωθεν παρόντος. οἷον, ἀφ' οὗ ὁ ὀφθαλμός ἐχ' ὅρα εἰαυτὸν, συγκείμενος ἐκ τῶν, ἃ ὅτιν ὁρετά; λέγω δὲ τ' εἰσχεῖαν. τίς ἐν ἡ λύσις; διότι ἡ αἰδήσις δυνάμει μὲν ὅτι τῷτο, ὅπερ ἐστὶ. πᾶν ἢ τὸ δυνάμει πρὸς ἀγέλει εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τινος ἐνέργειας ὄντος. ἐκδοὺν καὶ ἡ αἰδήσις δυνάμει οὕσα πρὸς ἀγέλει εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τῆς αἰδητοῦ αἰδητοῦ ἢ τῆς ἐξωθεν ἐνέργειας ὄντος. ἀλλ' εἰ ὑπὸ τῆς αἰδητοῦ πρὸς ἀγέλει εἰς ἐνέργειαν, αἰδητὸν ἢ καὶ τὸ αἰδητήριον, ἐν ᾧ ἡ αἰδήσις, διατί μὴ καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀγέλει εἰς ἐνέργειαν; ἄλλως τε

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 35. ubi sic legitur:

Οὐ κατὰ τὸν ἐγὼ τοῖς

ὡς ἐδὲν ἀρεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔπ.

2 Ὁφεις παρείας] Confer Nostrium infra v. Παρείας.

3 Ὁφεις πατῖν, τὰ κ.] Est versus onirocriticus, qui legitur etiam apud Altrampsychem.

mulieres, quæ alicui rei sunt. Id est, nobiles & generosæ. Et iterum: *Ex Livio se audivisse [dicebat nomina eorum,] qui & animi generositate & eloquentia præstarent.*

Ὁφέλλωσιν. Augeant.

Ὁφέλπος. Opheltius. Nomen proprium.

Ὁφελβύσι. Decorant. Ornant.

Ὁφείδιν. Parvus serpens.

Ὁφειλέτης. Debitor. Sophocles: *Nescisne, me Diis nihil amplius debere.* Vel, Non amplius in eo rerum statu sum, ut Dii mihi ullam ferre opem debeant.

Ὁφειλή. Debitum. Et ὀφείλημα, idem.

Ὁφείλω. Debeo. Aristophanes *Nubibus*: *Eja videam, quid debeam.*

Ὁφεις παρείας. Serpentes parias. Sic autem dicti sunt, quod genas habeant inflatas. A παρεία, gena. Creduntur autem esse mansueti, nec homines lædere, sed devorare vipersas, & Initiis sacri esse. Et ὀφείδιν, diminutive, parvus serpens.

Ὁφεις πατ. *Serpentes calcare, aculeos hostium solvit.*

Ὁφιόδηκος. A serpente morsus.

Ὁφιομάχης. Ophiomaches. Locustæ genus, nullas alas habens.

Ὁφιόπυς γυνή. Mulier, quæ serpentis instar serpit.

Ὁφισ. Serpens. Ab ἰός per literarum transpositionem fit οἷς, & per pleonasmum φ φ, ὀφισ. Quære in v. Ἀργελαί.

Ὁφθαλμία. Oculorum morbus. Cæcitas. Aristophanes *Pluto*: *Hac liberaturum te cæcitate.* Peculiariter enim ὀφθαλμίας hic vocat cæcitatem.

Ὁφθαλμιάσαι. Invidere. Concupiscere. Vel etiam, oculorum morbo laborare. *Vulgus autem hominum pecuniæ desiderio flagrans, varios ejus adipiscendæ modos comminiscabatur.*

Ὁφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Oculos in aliquam rem conjicere. Id est, attente & curiose eam contemplari. Sic Alexis.

Ὁφθαλμός. Oculus. Aristoteles hanc questionem proponit: Si sensus percipit sensibilia: sensibilia autem sunt & instrumenta sensus, quorum ope sentimus: quare non etiam sensus singula eorum percipit, quamvis nihil extrinsecus adsit? Ut, Cur oculus se ipsum non videt, cum compositus sit ex iis, quæ sunt visibilia? Elementis inquam? Quænam igitur [est hujus dubitationis] solutio? Quia sensus facultate est id, quod est. Quidquid autem facultate est, producit in actum ab aliquo, quod facultate est. Ergo & sensus, qui facultate est, producit in actum a sensibili; ac ab eo sensibili, quod extrinsecus actu est. Atqui si a sensibili producit in actum, & sensibile est ipsum quoque sensus instrumen-

4 Ὁφθαλμιάσαι] Sic MS. A. At priores Editt. minus recte. ὀφθαλμιάσαι. Confer Nos supra ad v. Ἐποφθαλμιάσαι, & Paul. Leopard. *Emend.* lib. x. cap. xix.

5 Διαπορεῖ Ἀριστοτέλης, εἰ ἡ αἰδήσις] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, sunt verba Philoponi in lib. 11. Aristot. *de Anima*, l. 3. b. & 4. a.

εἰ μὴ οἷα τε ὅτιν ἡ αἰσθησις τῷ οἰκείῳ αἰσθητικῷ ἀν-
πλαμδάνεσθαι αἰσθητοῦ γὰρ ὅτος, πῶς δὴ ποτε τῷ
ὑπερβολῶν αὐτοῦ ἀνπλαμδάνειαι; τῆς μὲν γὰρ χυ-
φύσιν θερμασίας τῷ ἐν τῷ παντὶ σώματι ἡ ἀπικαὶ αἰ-
σθησις οὐκ ἀνπλαμδάνειαι. ἐπειδὴν μὲν τοι εἰς ἀμε-
τρίαν ἡ ἐν ἡμῖν θερμότης ἐκπέσῃ, ὡς ἐπὶ τῷ πυ-
ρετῶν, τῆς καὶ αἰσθάνειαι ταύτης, καὶ ἡ ὅψις ὁμοίως.
τῷ μὲν ὀφθαλμοῦ χυφύσιν ἐχόντι, οὐκ ἀνπλαμ-
δάνειαι οἷον, ποῖον ὅτι τῷ ὕδατι, τὸ τῷ χιτῶνι
χρῶμα. ἐπειδὴν μὲν τοι τῷ φύσιν πᾶσι, ὡς ἐ-
πὶ τῷ ἰκτερίῳ, τῆς ἐπὶ τῷ ὀφθαλμοῦ ὡχρεά-
σεως αἰσθησιν ἐχῇ. διὸ οἷον πᾶσι ὡχρεάειν. ὁ-
μοίως καὶ εἰ ἄλλος τις χυμὸς ἐσκήφοι ἐν τῷ κυ-
σταλλοειδῇ, καὶ τῷ χρῶματι, καὶ τῷ σχήματι αὐτοῦ
ἀνπλαμδάνειαι. ὅθεν καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῷ ἐπιχρύ-
σεων, πρὶν τελείως καλυφθῇ ἡ ἐνέργεια τῷ κόρης σκε-
παδίσσης, δοκῶσιν ὄρεν κῶνωπας, καὶ πᾶσι τοιαῦτα.

Ὁφθαλμός· βασιλεύς. ἀπὸ τῆς, μέγα δυνάμε-
νος τῷ βασιλεῖ. ἔγωγε ἐκάλειν τὴν Σατραπείαν, δι-
ὼν πᾶσι ὁ βασιλεὺς ὁπιοκοπεῖ. ὡς βασιλεύς ὦτα,
τὴν ὡπακῆσας, δι' ὧν ἀκῆς τὰ πρᾶττόμενα ἐχέτω
πανταχῶς.

Ὁφλεω. ἀπὸ τῆς ἡτῆσθαι ἐν δικάσει.

Ὁφλημα. ἀπὸ τῆς χρεώσεως.

Ὁφλήσαι. χρεωσθῆσαι.

Ὁφλήσῃ. χαλκιδικαδίῳ. Ἀριστοφάνης Νεφέ-
λαις.

Μέλλων ὀφλήσῃ, μὴ παρόντων μαρτύρων.
τοῖς ἡγεμονίοις καὶ μὴ ἀποδεικνύουσιν ἐπεβάλλετο
χρηματικὴ ζημία. καὶ εἰ μὴ χυφύσιν ὡς ἐπὶ τῷ
ὑπερμέγας γένος, ἐξεπίνθη τετραπλῶν. οἱ δὲ μὴ
ἐχόντες ἐκτίσαι, κατεργασθῇ ἐν τῷ δεσποτικῷ.
πολλοὶ δὲ τῷ πεπνυμένῳ, καὶ ὁ τῷ ῥήτορος Ἀριστο-
φάνους πατήρ.

Ὁφλησις. χρεός. ὀφελή.

Ὁφλίσκῃσι, καὶ ὀφλῃσι. χρεωσθῶσι. καὶ ὀφλισκάνω.

Ὁφλων. χρεωστών. καὶ ὀφλοι. Μὴ ἀφβάλοι αὐτὸν
πρὸς τὴν Ἀχαιῶν, καὶ χακότητι ὀφλοι.

Ὁφλῶ. ὀφλῶ. ὀφλῶ.

Σοφὸν πείσασθαι, τὴν ὀφλων ἀπέρχομαι.

Ἐπὶ γερότων ἐν δίκαις ἀναστροφῶν.

Ὁφνεί. ὄνομα κύριον.

Ὁφρα. ὄπως. ἢ μέχρη. ἢ ἴνα.

Ὁφρυάζω. ῥῆμα. Ὁ δὲ πέμπτη πινὰ ὑπερῶν, ὁ-
φρυάζονται τε καὶ ἀλαζονεία πινὶ ἀμυδρῶν ἐχρόμουν.

Ὁφρύγιον. ὁ Δημοδένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατρίων.
πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος.

Ὁφρυόεις. ὑπερήφανοι.

tum, in quo sensus est, cur non & ab eo pro-
ducitur in actum? Alioqui si sensus suum sen-
sus instrumentum, quod est sensibile, sentire
non potest, cur igitur excessus ejus sentit?
Naturalem enim calorem, qui in toto cor-
pore est, tactus non percipit. Quum vero
calor, qui in nobis est, immoderatus factus
est, ut in febricitantibus, tunc istum sentit.
Eodem modo & visus. Oculum enim, quum
secundum naturam se habet, non percipit;
veluti, qualis sit humorum color, vel tui-
carum. Postquam vero præter naturam ali-
quid patitur, ut accidit ictericis, tunc oculi
pallorem sentit. Ideo putant omnia esse pal-
lida. Similiter etiam si quis alius humor cry-
stallinum invaserit, & colorem, & figuram
ejus apprehendit. Unde etiam in principiis
fuffusionum, prius quam prorsus impedita
fuerit actio pupillæ testæ, putant se videre
culices, & talia quædam. *Port.*

Ὁφθαλμός βασιλεύς. Oculi Regis. Id est,
qui multum apud Regem potest. Sic autem
[Persæ] vocabant Satrapas, per quos Rex
omnia videbat: ut Regis Aures appellabant
eos, per quos Rex audiebat ea, quæ ubi-
que a quolibet gerebantur.

Ὁφλεω. [Proprie, Debere. Interdum ve-
ro,] a Judice condemnari. [Vel, pœnam aut
multam debere.]

Ὁφλημα. Debitum.

Ὁφλήσαι. Debere.

Ὁφλήσῃ. Debiturum esse. Condemnatum
iri. Cum Judex te condemnaturus sit, non præ-
sentibus testibus. Illis, qui aliquem accusaf-
sent, neque crimen objectum probassent, pec-
uniaria multa irrogabatur. Et, nisi tempore
statuto persolvisset, sed diem præscriptum
præterire siviisset, quadruplum solvebat. Il-
li autem, qui solvendo non erant, in carcerem
coniciebantur. Hoc autem multis ac-
cidit, & Aristogitonis oratoris patri.

Ὁφλησις. Debitum.

Ὁφλίσκῃσι, καὶ ὀφλῃσι. Debent. Et ὀφλισκάνω, debeo.

Ὁφλων. Debens. Qui debet. Et ὀφλοι. De-
beat. Reus sit. Ne ipsum apud Achæos cri-
minaretur, & ignavia reum faceret. † Pre-
tium, quo me oportebat loculum emere, hoc
debens abeo. Dicitur de senibus, qui in ju-
diciis versantur.

Ὁφνεί. Ophni. Nomen proprium.

Ὁφρα. Donec. Quamdiu. Vel, Ut.

Ὁφρυάζω. Supercilia attollo. Superbio. Il-
le vero postea mittit quendam grandi superci-
lio, & immensa arrogantia præditum.

Ὁφρύγιον. Ophrynum. Demosthenes in o-
ratione ad Apaturium. Urbs Troadis.

Ὁφρυόεις. Qui supercilia tollunt. Superbi.

1 Ἐπιχρύσεων] Philoponus, ἐπιχρύσεων.

2 Ὁφθαλμός βασιλεύς. ἀπὸ τῆς, μέγα δυνάμενος π. Eadem ha-
bet Enarrator Comici ad *Acharnens.* pag. 375. Vide etiam Stanle-
jum ad *Æschyli Persas*, v. 985.

3 Τοῖς ὑπερμέγας γένος καὶ μὴ ἀποδ. Hæc etiam leguntur apud Scho-
liastam Aristophanis ad *Nubes*, pag. 170. (102. Ed. Baf. P.)

4 Καὶ ὁ ῥήτορος Ἀριστοφάνους πατήρ] Scholiastes Aristophanis
loco laudato, ὡς ὁ ῥήτορ ἐν τῷ ἑαυτοῦ Ἀριστοφάνει.

5 Ὁ δὲ πέμπτη πινὰ ὑπερῶν.] Hæc sunt verba Procopii lib. iv. de
Bello Goth. cap. xi.

6 Ὁφρύγιον. Δημοδέν. Ex Harpocrate.

Ὄφρυος. Ὑπερφανίας.
 Ὄφρυόεσσα. Ὑψηλή, καὶ ἀπεκρημνός.
 Ὄφρυς ἀναπαύων, καὶ γνάθους φυλάων. ἐπὶ τῇ
 ἀλαζόνων καὶ ὑπερπικνῶν.

Ὄχα. ἐξόχος. ἀπὸ ὧ ἐξέχω, ἐξοχος, τὸ ἐξοχόν,
 τὰ ἐξοχα. ἐπὶ ῥήματι ἐξοχα, καὶ ἀποβολῇ ὧ ἐξ
 θέσεως, ὄχα. ἀπεβάλλεται γὰρ πολλάκις ἡ ἀπο-
 θέσις ὡς ἐπὶ ὧ καταιγίς, αἰγίς.

Ὄχανον. τὸ κράττημα τῆ ἀσπίδος.

Ὄχοις. Ἀκεταίοισιν ἡ ἐμδεῶς πόδα.
 καὶ ὄχνοις, δεσμοῖς.

Ὄχετηρία. καὶ ὄχετηρές, ὑδρηρές.

Ὄχετόκερανα. τὰς λεγομένας ἐκχύσις τῆ μηχαν-
 ημάτων. εἰς τὴν αὐτὰν ἐξύλιναι, ἢ κεράττειν. οἱ δὲ Φασι-
 τὴς ὑπονόμους, καὶ τὴς ὑπὸ γλῶττι ὄχετες.

Ὄχια. τὰ ἄρματα.

Ὄχέεσθαι. ἐποχεῖσθαι.

Ὄχεσφι. τοῖς ἄρμασιν.

Ὄχειθῆ. σαλευθῆ. μεταφέρει.

Ὄχειός. σωλὴ. ἀγωγός. ῥύαξ.

Ὄχθῶ. Ἐδῶ, πῖν', ὄχθῶ ὡς τὰ γε ἄλλα ἐ-
 δνός ἐστιν ἄξια. ἐν ἄλλοις, ὡς τὰ γε ἄλλα ἐν τῇ
 ἐστὶν ἄξια τῇ τῇ δακτύλων ἀπεκροτήματι. τὸ γὰρ ἐ-
 φετός τῷ μνήματι ἀγαλμα ὑπὸ τῆ κεφαλῆς ἔχον
 τὰς χεῖρας ἐπεποιήσῃ, ὡς ἂν ὁ ἀπολιπὼν τοῖς δακ-
 τύλοις, ἀνεξωσμένον Λυδίῃ, μαρμαίρεον τῇ ὕλῃ. Σαρ-
 δαναπάλης.

Ὄχθῆς. ὁ ἱμάς τῆ περικεφαλαίας, ᾧ συνέχειαι πε-
 εἰ τὴν πλάτην τῇ φορεθῆ. καὶ ὁ συνέχων τῇ περὶ τῇ
 θώρακι ζώνῃ ἱμάς.

Ὄχέα. μίξις. συνσις. καὶ ὄχθῶ. ῥῆμα.

Ὄχεϊον. ἄρμα. δίφρος. ἄμαξα.

Ὄχεϊον. ὅτι ἀπὸ μὲν τῆ ὄχημα Δείναρχος ἐχρήσατο.
 ἐχρήσατο ὅτι ὁ αὐτὸς ἀπὸ τῆ εἰς ὄχέαν ἀποδεδειγ-
 μένον. Φησὶ γὰρ Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἴππων ὄχεϊον. Λυ-
 κοῦργος ὅτι τῷ περὶ διοικήσεως γέγονας τῇ ὄχέῃ
 Φησὶ. καὶ μὴ πάλιν ἐπὶ τῇ πνέει ἔλαβον τὴν λέξιν, ἐν
 ᾧ ὄχεϊα γίνονται κτλ. ἢ ὄχημα μωδῶνται.

Ὄχης. δεσμοί. μοχλοί.

Ὄχημα. ὅτι ἐπὶ ἄρματι μόνον. Ὁ Ἀριστοφάνης
 οὐκ ἐν δικαίῳ, ὅτι εἰς ὄχημα καθάπερ ἐπέβας, ἐ-
 σσας τὴν ἑλληνικὴν καὶ αὐτὴν Ὁ Ἀριστοφάνης.

Εἴτ' ὅχι ὕβρις ταῦτ' ἐπὶ καὶ πολλὰ βυφῆ,

Ὅτ' ἐγὼ μὲν ὕδρ' ὦν Σταμνίῳ Διόνυσος,

1 Ὄφρυόεσσα] Homerus II. X. v. 411.

2 Ἑμβεβας] Sic rectius MS. A. quam priores Edit. quae habent, Ἑμβεβας.

3 Ὄχετόκερανα] Sic MSS. Parif. At priores Edit. minus recte, ἐκχυσις.

4 Ἐδῶ, πῖν', ὄχθῶ ὡς τὰ γε ἄλλα ἐδῶ. Vide infra v. Σαρδανά-
 παλῆς, ubi eadem leguntur.

5 Ἀπολιπὼν] Rectius, ἀπολακνῶν: ab ἀπολακνῶ.

6 Ὄχεϊον. ἀπὸ μὲν ὧ. Ex Harpocrati.

7 Ἐπὶ τῇ τῇ. Scribe, ἐπὶ τῇ τῇ, ut habet Harpocratio.

Ὄφρυος. Supercilii. Superbiae.

Ὄφρυόεσσα. Superciliofa. Alta. Prærupta.

Ὄφρυς ἀναπαύων. Supercilia subducentes, &
 buccas inflantes. Dicitur in arrogantes & su-
 perbos.

Ὄχα. Pro ἐξόχος. Excellenter. Eximie. Præ-
 cipue. Ab ἐξέχω, fit ἐξοχος, ἐξοχόν, ἐξοχα, &
 abjecta præpositione ἐξ, ὄχα. Sæpe enim præ-
 positio abjicitur, ut in καταιγίς, [pro quo di-
 citur] αἰγίς.

Ὄχανον. Ansa clypei. Lorum, quo clypeus
 retinetur. [Et ὄχος, currus.] Cum currum A-
 cestæum conscendisset. Et ὄχνοις, vinculis.

Ὄχετηρία. Rivi, vel aquæ ductus, quo lo-
 cus aliquis irrigatur. Et ὄχετηρές, qui rivos
 vel aquam in locum aliquem inducit.

Ὄχετόκερανα. Tuborum vel fistularum capi-
 ta, ex quibus aqua effunditur. Ea autem sunt
 vel lignea, vel cornea. Alii autem sic voca-
 ri tradunt fossas & aquæ ductus subterraneos.

Ὄχια. Vehicula. Currus.

Ὄχέεσθαι. Vehi.

Ὄχεσφι. Vehiculis. Curribus.

Ὄχειθῆ. Quatit. Agitat. Loco movet. [Ri-
 vos seu aquas ducit. Derivat.]

Ὄχειός. Canalis. Fistula. Aquæ ductus.
 Rivus.

Ὄχθῶ. Cocco. Ineco. Ede, bibe, coi: cæ-
 tera enim nihili faciendâ sunt. In aliis [li-
 bris scriptum est,] Cætera enim ne hoc qui-
 dem digitorum strepitu digna sunt. Statua e-
 nim [Sardanapali] monumento imposita ita
 facta erat, ut manus haberet supra caput e-
 latas, & digitis creparet, more Lydio succin-
 cta, & ex marmore fabricata.

Ὄχθῆς. Lorum, quo galea collo adstringit-
 tur. Item lorum, quod zonam circa thora-
 cem conftringit.

Ὄχέα. Coitus. Congressus. Et ὄχθῶ. Cocco.

Ὄχεϊον. Vehiculum. Currus. Plaustrum.

Ὄχεϊον. Hac voce pro ὄχημα, i. e. vehicu-
 lum, usus est Dinarchus. Item, pro admiffa-
 rio. Ait enim: Emunt equum meum admiffa-
 rium. Lycurgus vero in oratione de admini-
 stratione dicit, Γέγονας τῇ ὄχέῃ. Ac forte τὸ
 ὄχεϊον hic quidam acceperunt pro loco, in quo
 jumenta coeunt: vel, ubi currus conducuntur.

Ὄχης. Vincula. Vectes.

Ὄχημα. Non solum currus, sed etiam omne
 id, quo vehimur. Aristophanes: Et jure certe,
 qui scarabæo volante vectus Græcos servave-
 rim. Et iterum Aristophanes: Annon contu-
 melia hæc est, & ludibrium ingens, quod Bac-
 chus ego & filius Stammii pedibus iter faciam,

8 Ἀριστοφάνης] In Pace, pag. 688. (467. Ed. Bæf. P.) ubi lo-
 cus hic ita distinguitur & legitur:

Ὁκνῶ δικαίως, ὅς τις εἰς ὄχημα καθάπερ βέβας
 ἔσσωσε τὴν ἑλληνικὴν.

9 Ἀριστοφάνης] Ramis, sub initium. Ibi autem versus secundus
 & tertius sic leguntur:

Ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνυσος υἱὸς Σταμνίῳ,
 Αὐτὸς βαδίζων, καὶ ποτῶν, τῇ τῇ ὄχῳ.

Sic etiam apud Suidam scribendum est,

Βαδίζω, ὃ ποταμὸς τῆτον δ' ὄχας,
 "Ἰνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μὴδ' ἄχθος Φέροι;
 "Οχέσιος. ὄνομα κύριον.
 "Οχθας. τὰ χεῖλη τῆ ποταμοῦ.
 "Οχθεῖ. γενάξῃ.
 "Οχθη. ὁ κρημνός.
 "Οχθήσας. γενάξας.
 "Οχθοσος. τὸ γυναικεῖον λῶμα.
 "Οχθους. ὕψη. ὕψηλός αἰμαλός. Ὡς ἢ εἰς τὴ πο-
 ταμὸν ἀφίκοιτο, πλησίον ὡς ὄχθους πινὸς ἀποτόμῃ
 καὶ ἀειρήνης ἐπετίχῃσιν αὐτοῖς Φερέειον.
 "Οχθοί. αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτρας αἱ ἐξοχαί.
 "Οχλεῖντο. ἐκινῶντο.
 "Οχληρός. παραχλῆδης.
 "Οχλησις. ἡ παραχλῆ.
 "Οχλίζειν. μοχλῶν. κινεῖν.
 "Οχλος. ἡ παραχλῆ.
 "Οχλος. ἀνακαλίσσεως. παραχλῆς. Καὶ τὰ μὲν ἄλ-
 λα ἐπεΐτετο τῷ πατρὶ, καὶ ἡ αὖτε τὸς πυνθανο-
 μένης καὶ ὄχλον κινῶντας θύε μάλα ἐγχεαλῆς, καὶ γλώτ-
 της ἦρχε. "Πολύσιος. Ἦν ἢ ὄχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος,
 καὶ δημαγωγὸς τέλειος. Καὶ αὖτις. Οὐτε ἐξετάσαι τὴ
 ἀνδρωπον οἷον τε ἡ ἀκρεβῶς, ἀδινεία σώματος ὄχ-
 λῶμενος, ἔτε ἔρωτα, θύλαβεία τῷ ὄχλῳ.
 "Οχλῶδης. ὁ παραχλῆδης.
 "Οχμάζω. κατέχω.
 "Οχοζίας, βασιλεὺς Ἰουδαίων, ἐν Σαμαρείᾳ ἔ-
 χων τὴ διαίταν, ποιεῖς ἡ, καὶ πάντα ὅμοιος τοῖς γε-
 νῶσιν ἀμφοτέροις, καὶ Ἰεροδότῃ τῷ πρώτῳ ὁρῶντο-
 μήσαντι, καὶ τὴ λαὸν ἀπατᾶν ἀρξάμενος.
 "Οχος. τὸ ἄρμα. καὶ τῆ ὕδατος ἡ ὁρμή. ἐξ ἧς καὶ ὁ-
 χετός. ἡ ἢ δοτικὴ, τῷ ὄχῳ.
 "Οχῶν. ὁχθυπικῶς ἔχων.
 "Οχοίς. "Σοφοκλῆς.
 Μέτωπα συμπαῖσι Βαρκαίοις ὄχοις.
 "Οχυρός. ὁ ἰχυρός.
 "Οχυρώμα. ἡ κλειστέρα πύλη. Ῥωμαίοις.
 "Οχυρώπερος. περὶ ὄχους.
 "Οψ. ἡ φωνὴ ἀφ' ἧς ὁ μικρὸς καὶ κλινέας ὀπός.
 "Οψα.
 "Οψάειον. τὸ ἰχθυῖδιον.
 "Οψαρτύτης. μάγειρος. ζήτησιν ἐν τῷ Δαυιδῷ.
 "Οψαρτυτική. μαγειρική. Ἄρτεμιδωρος ὁ Ψυδο-
 αριστοφάνειος συνήκειν ὀψαρτυτικὰς λέξεις.

1 "Οχέσιος. Eius mentio fit apud Homerum II. E. v. 843.
 2 Πολύσιος. Lib. III. cap. LXXX. Vide etiam supra v. Δημα-
 γωγός, & infra v. Φλαμίνιος, ubi eadem leguntur.
 3 "Οχοζίας. βασιλεὺς Ἰουδαίων, ἐν Σαμ.] Hæc sunt verba Josephi
 Antiq. Jud. lib. VIII. pag. 299.

et lasser: istum vero asino vehi sinam, ne de-
 fatigetur, nec onere prematur.

"Οχέσιος. Ochefius. Nomen proprium.
 "Οχθας. Fluvii labra. Ripas.
 "Οχθεῖ. Gemit. Luget.
 "Οχθη. Rupes. Præcipitium. Ripa.
 "Οχθήσας Qui gemit. Ingemiscens.
 "Οχθοσος. Ora, vel fimbria vestis muliebris.
 "Οχθους. Loca excelsa. Altas ripas. [Loca
 prærupta. Colles.] Postquam autem ad flu-
 vium pervenerunt, prope ipsum in quodam colle
 præcipiti et prærupto castellum sibi muniverunt.
 "Οχθοί. Asperæ & inaccessæ rupes. Loca
 eminentia.
 "Οχλεῖντο. Movebantur. Commovebantur.
 "Οχληρός. Turbulentus. Molestus.
 "Οχλησις. Turbatio. Molestia.
 "Οχλίζειν. Vestibus loco movere. Movere.
 "Οχλος. Turba. Tumultus.
 "Οχλος. Turbæ. Tumultus. Et in cæteris
 quidem patri parebat, et erga percunctantes,
 turbarumque auctores ita se gerebat, ut iræ et
 lingue eum temperare apparet. Polybius:
 Flaminius autem auram popularem maxime
 captabat, et dicendo ad plebem supra modum
 valebat. Et iterum: Nec vir ille accurate exa-
 minari poterat, quod infirmitate corporis vexa-
 retur; nec interrogari, propter metum hominum
 turbulentorum.

"Οχλῶδης. Turbulentus.
 "Οχμάζω. Contineo. Retineo. Coerceo.
 "Οχοζίας. Ochozias, Rex Judæorum, Sama-
 riæ degens, vir pessimus fuit, & utrique pa-
 renti omnino similis, & Hieroboami primi
 Israelitarum seductoris æmulus.
 "Οχος. Vehiculum. Currus. Item, fluxus
 aquæ. Unde etiam ὄχλῆς, canalis, aquæ du-
 ctus. Dativus est τῷ ὄχῳ.
 "Οχῶν. Vehi, vel coire cupiens.
 "Οχοίς. Curribus. Sophocles: Frontes im-
 pingunt in Barceos currus.
 "Οχυρός. Robustus. Firmus. Munitus.
 "Οχυρώμα. [Munimentum. Item,] fauces
 montium, sive viæ angustæ, quas Romani
 claustra vocant.
 "Οχυρώπερος. Firmior. Munitior.
 "Οψ. Vox. Per o parvum. Et declinatur,
 ὀπός.
 "Οψα. Opsonia. Pisces.
 "Οψάειον. Pisciculus.
 "Οψαρτύτης. Qui opsonia condit & parat.
 Coquus. Quære in voce Δαυιδός.
 "Οψαρτυτική. Opsoniorum parandorum ars.
 Ars culinaria. Artemidorus Pseudoaristophan-
 ius voces ad artem culinariam pertinentes
 collegit.

4 "Ιουδαίων. Josephus rectius, "Ισραηλιτῶν.
 5 Σοφοκλῆς. Electra, pag. 114. ut Portus monuit.
 6 "Η κλειστέρα. Vide supra v. Ἐμβολή.
 7 Ἀρτεμίδωρος ὁ Ψευδοαριστοφ.] Vide supra v. Ἀρτεμίδωρος, &
 infra v. Τυμαχίδας, ubi eadem leguntur.

Ὀψέ. βραδέως.

Ὀψείοντες. ὀπικῶς ἔχοντες. ἰδεῖν βυλόμυροι.

Ὀψ' ἡλθες ἀλλ' ἐς κολωνὸν ἴεσο. ἐπὶ τοῖς χα-
θυστέλεισσι τ' χερσὶν, καὶ ἐπὶ τ' μιδαρνύων.

Ὀψιγενής. βραδέως γεννηθείς.

Ὀψία. ἡ βραδεία.

Ὀψιγόνων. 2 τ' ὀψέ καὶ μὲ πολὺν χρόνον γεγεννημέ-
νων.

Ὀψιμαθής. 3 Ἦν ὁ Σηπτερίας Ὀψιμαθὴς ἰδὺν ἰ-
χανῶς, τὴν δ' Φύσιν ὑπονωθέτερος, τριάκοντα ἐτῶν
ἀρξάμενος ἀναγνώσκῃ τὰ τ' ῥητόρων βιβλία.

Ὀψιμον. τὸ βραδέως γνώμυρον.

Ὀψινόν. ὡς ὀψέ.

Ὀψις. ὄρασις, καὶ ἡ θεωρία. Τὰ μὲν ἐν ὡρῇ τῆς
πόλεως ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ ἀειλάμπειο, καὶ δ' ὀψις
ἐκείνης ἐδὲν ἔτε τοῖς σφετέροις ὀπιτερότερον, ἔτε
τοῖς πολεμίοις παρέστη Φοδερώτερον. † Ἡ 4 ὀψις τῶν
δωδεκά χρωμάτων ἐπὶ κραιπνῇ, λευκῇ καὶ μέλαν, καὶ
τῇ μετὰ ξύ, ξανθῇ, Φαίᾳ, ὠχρῇ, ἐρυθρῇ, κυ-
ανῇ, ἀλγυρῇ, λαμπρῇ, ὀρφνῇ. ἡ δ' ἀκοὴ κραιπνὴ ἐ-
στιν ὁξείος καὶ βαρέος Φθόγῃς. ἡ δ' ὀσφρῖσις, κραιπνὴ ὀσ-
φῶν καὶ δυσφῶν ὀσμῶν, καὶ τῶν μετὰ ξύ, σιπομύρων τε,
καὶ βρεχομύρων, ἡ τηκομύρων, ἡ θυμωμύρων. ἡ δ' γεύ-
σις κραιπνὴ γλυκεῶν τε καὶ πικρῶν χυμῶν, καὶ τ' με-
ταξὺ ἐ. ἐπὶ γὰρ εἰσι χυμοὶ, γλυκύς, πικρὸς, ὀξύς,
δριμύς, 5 φυφύς, συμφύς, ἀλυκός, φυφνός. ἡ δ' ἀφὴ
πλειόνων ἐπὶ κραιπνῇ βαρέων, καὶ κρύων, καὶ τ' μεταξὺ
πυρρῶν καὶ λειῶν, καὶ τ' μεταξὺ ξηρῶν καὶ ὑγρῶν. καὶ αἱ
μὲν τέσσαρες αἰσθήσεις ἐν τῇ κεφαλῇ εἰσι, καὶ ἰδιάζου-
σι, καὶ ἀεικλείοντι ὀργάνοις. ἡ δ' ἀφὴ καὶ ἀφ' αὐτῆς κε-
φαλῆς καὶ ἀφ' ὅσων σώματος κεραιῶν, καὶ ὅτι κοινὴ πά-
σις αἰσθήσεως.

Ὀψιδέντα. ὀψέ τῆς ὄρας ἐλθόντα. 7 Ἀπέκλεινε δ'
αὐτὸν ὁ πανδοκλὴς, ὁ ὑποδεδάμενος Ὀψιδέντα.

Ὀψιλέετον. 8 βραδέως τελειώμενον.

Ὀψόβαφα. 9 ζήτησιν ἐν τῷ Ἀρμονίαν.

Ὀψοδεία. ἡ ἔνδεια τ' ὀψων.

Ὀψον. πᾶν ὡροσύστημα, ἡ ὡροσφάγιον.

Ὀψοποιμύροις. ὀψα ὠνιμύροις. Ἐναγχοῦς ἐν ποι-
μήσι πσὶν ὀψοποιουμύροις ἰχθύς ἀπεδόμενος.

Ὀψοπάλιον. ζήτησιν ἐν τῷ Αὐγυστεῖον.

Ὀψος. μοχθηρός.

Ὀψοφαγία. καὶ ὀψοφάγος, λαίμαργος, ὀψα ἐ-

1 Ὀψ' ἡλθες ἀλλ' ἐς τ' κολωνὸν ἴεσο. Metrum versus huius claudicat, quod recte
se habebit, si sic scribas,

Ὀψ' ἡλθες ἀλλ' ἐς τ' κολωνὸν ἴεσο.
Sic enim versus hic legitur apud Hesychium, v. Ὀψ' ἡλθες, & Pol-
lucem lib. vii. cap. xxix.

2 Ὀψιγόνων] Homerus Il. Γ. v. 353.
3 Ἦν ὁ Σηπτερίας Ὀψιμαθὴς] Eadem de Superiano (pro Σηπτερίας
enim hic apud Suidam scribendum est Σηπτεριανός) ex Damascio
refert Photius pag. 1045. & Noster infra v. Σηπτεριανός.

4 Ἡ ὀψις τ' δώδεκα χρωμάτων ἐπὶ κεφ. Hæc, & quæ sequuntur
usque ad finem articuli, ἀντιλεξίαι etiam leguntur apud Photium in

Ὀψέ. Tarde. Sero.

Ὀψείοντες. Videre cupientes.

Ὀψ' ἡλθ. Sero venisti: sed in tumultum isto.
Hoc in sero venientes & mercenarios di-
citur.

Ὀψιγενής. Sero natus.

Ὀψία. Tarda. Sera. Vespertina.

Ὀψιγόνων. Sero, multoque tempore post
genitorum.

Ὀψιμαθής. Qui sero literas discere cœpit.
Superianus autem tum sero admodum ad di-
scendas literas accesserat, (anno enim ætatis
trigesimo demum oratorum libros legere cœpe-
rat) tum ingenio tardiore præditus erat.

Ὀψιμον. Serum. Tardum.

Ὀψινόν. Serum. Tardum. Vespertinum.

Ὀψις. Visus. Aspectus. Contemplatio. Quæ
igitur ante urbem erant, argento & auro un-
dique fulgebant; adeo ut aspectu illo nihil a-
micis jucundius, nec hostibus formidabilius
esset. Visus iudex est duodecim colorum, al-
bi, & nigri, & intermediarum, flavi, fusci,
pallidi, rubri, cærulei, purpurei, splendidi, &
obscuri. Auditus iudex est acuti gravisque
soni. Olfactus iudex est suaviarum & fœtido-
rum odorum, & interjectorum, quæ putres-
cunt, & madefiunt, vel tabescunt, vel ado-
lescent. Gustus iudex est dulcium & amarorum
saporum, & interjectorum quinque. Septem
enim sunt saporis, dulcis, amarus, acidus, a-
cer, mollis, falsus, austerus. Tactus vero est
plurium iudex, gravium & lævium, & inter-
jectorum: asperorum & lævium, & interje-
ctorum; siccorum & humidorum. Et hi qui-
dem quatuor sensus in capite sunt, & pro-
prium quiddam habent, & suis instrumentis
includuntur. Tactus vero & per caput & per
corpus diffusus est, & communis est omnium
sensuum. Port.

Ὀψιδέντα. Eum, qui sero, vel tempore ve-
spertino aliquo pervenit. Occidit eum canis,
ad quem tempore vespertino diverterat.

Ὀψιτέετον. Quod sero perficitur.

Ὀψόβαφα. Acetabula [Male pro ὀξύβαφα.]
Quare in voce Ἀρμονία.

Ὀψοδεία. Opsoniorum penuria.

Ὀψον. Opsonium. Vel, edulium omne, quod
cum pane editur.

Ὀψοποιμύροις. Opsonia parantibus. Vel,
Opsonia ementibus. Nuper igitur quibusdam
pastoribus opsonia ementibus pisces vendidi.

Ὀψοπάλιον. Locus, ubi venduntur opsonia.
Quare in v. Αὐγυστεῖον.

Ὀψος. Improbus. Flagitiosus.

Ὀψοφαγία. Helluatio. Edacitas. Et ὀψοφά-

Excerptis ex Vita Pythagoræ, Cod. ccxlix. pag. 1316. ut Pearso-
nius recte observaverat.

5 Ὀρφνός] Photius, ὀρφνός
6 Σπυφός] Est vox non solum corrupta, sed etiam supervacanea,
(non enim septem erunt saporis, si eam retineas, sed octo) quæ
proinde recte apud Photium deest.

7 Ἀπέντεται δ' αὐτῷ.] Locum integrum scriptoris, ex quo frag-
mentum hoc decerptum est, adducit Suidas infra v. Τιμωρεῖται
τῷ.

8 Ὀψιτέετον] Homerus Il. B. v. 325.

9 Ὀψόβαφα] Imo, ὀξύβαφα.

δι' αὐτὸν. ὁ φιλόξενος ὁ ἀδελφεὸς ἐγένετο ὁ φοβάρης
 ἀπ' οὗ καὶ οἱ φιλοξένοι πλακῆναι. ἐπὶ τοσούτων ἡ
 ὁ φοβάρης ὁ φιλόξενος, ὥστε φανερὸν εἰ τοῖς καλα-
 νείοις τιμὴ χεῖρα συνετίξῃ χαθιάντα ἐς ὕδωρ θερμὸν, καὶ
 τὸ σῶμα ἀναγαραμεζόμενον θερμῇ ὕδατι, ὅπως εἰ
 τοῖς θερμοῖς δυσκίνητος ἔσται καὶ τοὺς ὁλοποιούσας ὑπεπι-
 εῖτο, ἵνα θερμώτατα ᾖ ἀπὸ τοῦ σώματος. ὡς πλησία ἡ
 φορεῖται καὶ ὡς ἂν Ἀρχυτὰς καὶ Κρόβυλος Φησὶν

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θεῖμα ταῦτ' ὑποβόλῃ
 τὴς δακτύλου δήπηθεν ἰδαίους ἔχω,
 (ἀπὸ τοῦ ψυχρού)

Καὶ τὸ Φάρυγγ' ἦδιστα πνεύσ' τεμάχοις.

Ὁψώνια κέρδη. χρείσματα. ὁ Ἀπόστολος. Τὰ γὰρ
ὁψώνια τὸ σαρκὸς θάνατος.

Ὁρίσινον. ὡς τῇ θείᾳ γραφῇ, ἡ ἀποστολική
γραφή.

Ω Α. μιλωπή. διφθέρα. ἡ τὸ λῶμα τῷ ἐνδύματι. ὡς τῷ πέζαν. ἢ τὸ περιφόριον ὡς ἐκάλεσεν ὁ Δαβίδ. ὃ χαλῶν περὶ σαχλίων. οἱ δὲ φόμα ἐνδύματα εἰρήκασιν. οἱ δὲ ἀνάκασιν ἔμαπτε. Ἐπὶ δὲ ὡς ἐνδύματα αὐτοῦ.

Ὡς. τὰ ἐκ τῶν χατοκιδίων ὁρνήσαν, ἐ τῶν λοιπῶν
ἀπάντων γενώμενα.

Ὡὰ' κραλῖν, ἔαθν τε, σημεῖν λύπας.

᾽Ωτοθήσομεν. ἁχέσομεν, Δωρυΐς.

Ὡς αὖτε πάλιν ὁ Πλατάρχων· Καὶ ὡς αὖτε ὡς ἀξιοῦται.
σημαίνει ὅτι τὸ μὴ ὡς ἀξιοῦται, διέχεται καὶ κατανεῖμα. τὸ ὅτι
ὡς αὖτε, μελεῖται ὅτι πλήθους.

Ὡς ἂν ἴδωσι. μέγας Ἀρκιδίας, ὅτε ἔλθον Κύρῳ
ποταμῷ.

ὧδέλιταμ. ἡθέτηταμ. ἡλλοπαίω. ὁ γὰρ ὁδεὸς ἐν
τοῖς βιβλίοις ἀθετήσεως σύμβολον.

³Ωδρων. ποταμός. ἢ κλίνειαι ὠδρωνος.

Ὡς βασιλεὺς τῆ Βασάν· καὶ Σηά, βασιλεὺς τῆ
 Ἀμορραίῶν· οἱ ἐπὶ δυνατεῖα ἐσεμνύνοντο. ὁ δὲ Ὡς καὶ
 κλίη ἐκέχρητο σιδηρεῖ, ἀφ' οὗ τὸ ἔσώματι μέγε-
 θος, ἐνέα μὲν πῆχυν τὸ μῆκος, πέντε δὲ τὸ εὖρος
 ἔχουσα. ὁ βασιλεὺς τῆ Βασάν Ὡς περὶ σαργεθὺν· τα-
 πέτι ἀφ' ὧν ὥς τῆ ἔργων τῆ αἰχμῆς, (τῆτο γὰρ ἡ
 Βασάν) τιλὸν ὁδὸν τῆ σωτηρίας ἡμῖν ἀπεφρασόντων.
 ὃν ἀποκτενεῖ Κύριος ἐπ' ἐλθουσία τῶν κρατῶν.

1 Φιλίπποις ὁ Λακεδαιμόνιος ἐγγύστα ὁψοφ.] Hæc sumpta sunt ex Athenæi *Dipnosoph.* lib. 1. pag. 5. eademque leguntur infra v. Τιμολαχίδης.

2 Ἰδοὺς] Vide Nos supra ad v. Ἰδοὺς.

3 Τριτάτος] Metri gratia scribendum est *πρωτάτος*, ut legitur apud Athenzum, itemque Nostm infra v. *Τριτάτους*.

4 'Απόστολ. ☉] *Ad Rom.* vi. 23. sed ubi legitur, ἐψώνια τ' ἀμαρ-
τίας. &c.

5 Ὁ Δαβὶδ] Psalm. cxxxix. Καὶ βεβαιῶσι ἐπὶ τῇ μέσῃ ἐνὸς ἡμέρας
 αὐτοῦ. Theodoretus ad illum locum, pag. 931. Ὡς ἐν ἑκκλῆσιᾳ, ὁ
 καλῶμεν ἐκκλῆσαν ὁλοκληρῶς. τῷτο ᾧ καὶ ὁ Ἀβὶδάς τῶν ἐν ἐνὸς ἡμέρας
 Hujus vestigia hic legit Suidas,

206, gulofus, helluo. Philoxenus Leucadius fuit helluo, a quo etiam Philoxeniæ placentæ [dictæ sunt.] Philoxenus autem adeo gulofus fuit, ut palam in balneis manum in aquam ferventem demitteret, eam ad calida tractanda afflueret; itemque os calida collueret, ne fauces ferventibus cibis offenderentur. Cum coquis etiam clam agere solebat, ut cibos quam calidissimos apponerent. Similia etiam de Archyta narrant. Et Crobylus inquit: *Ego vero ad calida hæc supra modum digitos habeo Idæos, (i. e. frigidos) & volupe mihi est guttur salsamentis fervidis urere.*

'Οὐδέν. Lucra. Dona. Stipendia. Præmia.
Apostolus inquit: *Stipendia carnis, mors.*

'Οψώνιον. In Sacra Scriptura sic vocatur portio cibi cuilibet assignata.

Ω A. Pellis ovina. Rheno. Item, limbus
vestimenti circa imam ejus partem. Vel
David sic vocavit superiorem vestis a-
perturam, cui collum inferitur: quam nos
ἀνταχθίων vocamus. Alii sic dixerunt os ves-
timenti. Alii vero laciniam vestis. *In limbum
vestis ipsius.*

Ωζ. Ova gallinarum, aliarumque avium.

^Ὁὰ κρατ. *Ova tenere & edere significat molestias.*

'Ωαποθήσομεν. Sic Dorienses dicunt pro ἀποθήσομεν. Audiam.

'Ῥεῖς. Apud Plutarchum [legitur:] 'Ῥεῖς ὠρέζων. Significat autem ὠρέζων, dividere, & distribuere. 'Ῥεῖς vero, partem populi, [sive tribum.]

Ὠβαρήνιοι. Obareni. Pars Armeniæ, circa
flumen Cyrum sita.

Ὀβελίσται. Obelo notatum est. Id est, rejectum est. Damnatum est. Obelus enim, sive veru, in libris est signum rejectionis.

"Ὠβρων. Obbron. Fluvius. Et declinatur, Obbronis.

"Ὠγ. Og, Rex Bafanis: & Seo; Rex Amorrhæorum: qui potentia sua superbiebant. Og vero etiam ferro utebatur lecto, qui ob magnitudinem corporis ejus novem cubitorū longitudinem, quinque vero latitudinē habebat. Rex Bafanis appellabatur Og, i.e. Interclusio, vel Interseptio: quod opera turpitudinis (id enim vox Bafan significat) viam salutis nobis intercludant. Hunc Dominus occidet, ad liberandos illos, qui servitute oppressi sunt.

6 'Op[er]u[m] Vocem hanc ex MSS. Paris. revocavi, quæ in pri-
ribus Edit. deest.

7 Ὁ δὲ κρητὸν, ἰα.] Est versus onirocriticus, qui legitur etiam apud Astrampsychum.

8 Ὁ αὐτοῦ ἵστορμα] Προ ἱστορμα.

9 Παρελθὼν ἐν τῇ Lycurgo, ubi sic legitur: Φυλάξ φυλάξ
 ξανθὸν, καὶ ὁ βασιλεὺς βασιλεύσας τελευτήσας, γυμνάσιον οὖν ὀνόμαζεν αὐτὸ
 φυλάξιν, &c. Addit deinde, φυλάξ φυλάξ, καὶ ὁ βασιλεὺς, ex
 loco esse, θύσαν οὖν καὶ αὐτὸν ἐν τῇ παλαιᾷ ἐκείνῃ ἐκείνῃ, ὡς ἔστιν ἐν
 apud Lacedæmonios erat, tribus, vel pars populi in certas classes
 distincti. Confer etiam Henr. Steph. in *Thesuro*.

Ω γαθή. ἀντί τ', ὦ ἀγαθή.
 Ω γενίδα. ἀρχαῖοι.
 Ωγκώθη. Καὶ τὴν ἐπὶ πλεῖον ὠγκώθη, ἢ χυ-
 τὸ ὑπάρχει.
 Ωγμυλον. Ξενοφῶν c. β'. ἀντί τ', ἐπομβλόνιο. πα-
 ρα τ' ὀγμῶν, τ' σημαίνοντα τ' χυτὰ ζῆν ὁδὸν τ' διεξιζόντων.
 Ωγνος. ἀρχαῖος Θεός. ὅθεν Ωγενίδα, καὶ Ωγε-
 νιοι, ἀρχαῖοι.
 Ωγος. ἔθνος.
 Ωγυνυλο. ἡνοῖοντο.
 Ωγύγια κακὰ. ἐπὶ τ' ὀχληρῶν ἐπεὶ συνέβη Κάδ-
 μων τὸν Ωγύγην ἀφ' αὐτῶν θυγατέρας κακοῖς περι-
 σσεῖν. ἀμεινον ἢ λέγειν Ωγύγια κακὰ, τὰ παλαιά.
 τὸτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.
 Ωγι. ἀφ' ὧν αἵματι.
 Ωγύγια πύλαι. ἀρχαῖαι.
 Ωγύγια. νῆσος.
 Ωγύγιον. ἀρχαῖον. παλαιόν. ἢ ὑπομέγεθες. ἢ διὰ
 τὸ Ωγύγιον ὠρεῶτον ἀρξαι τ' ὀρεῶν.
 Ωγυρις. λίμνη.
 Ωδε. ἢ μόνον τὸ ἔπος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς
 ἡμεῖς. Κρατῖνος Δραπέπτοι.
 Τὸς ὦδε μόνον τασιάζοντες, καὶ βυλομῶντες πιναι
 εἶναι.
 Αἰετοφάνης Κωκάλω. Ἐκδότω δὲ τις καὶ ψυφολόγον
 ὦδε καὶ διφρω δύν. καὶ Πλάτων περὶ κέχρηται ἀντί τ' διφ-
 ρω, καὶ ἐνθάδε. τὸ ἢ ἔπος ἐν τοῖς πλείστοις δημοῖς. Εὐ-
 πολίς Ταξιάρχης.
 Οὐκ ἔω φυλάτῃ γ' ὦδ' ἔχων τ' ἀσπίδα.
 Ωδε πῶς. ἔπω πῶς.
 Ωδει. ὠγκῶτο.
 Ω δειλακρίων σὺ. ἀντί τ', ὦ κακοδαιμονέστατε
 σὺ, καὶ δειλότατε.
 Ωδεῖον. Ἀθήνησιν ὡς ὅτε θεῶν, ὃ πεποίηκεν,
 ὡς Φασι, Περικλῆς, εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὴν μυσί-
 κην. ἀφ' οὗ τὸ γὰρ καὶ ὠδεῖον ἐκλήθη, ἀπὸ τ' ὠδῆς. ἔ-
 σι ἢ ἐν αὐτῷ διαστήσει τ' Ἀρχὸντος. διεμετρεῖτο ἢ καὶ
 ἀλφίτα ἐκεί. Ωδεῖ, παραφάσα.
 Ωδηνός. φλεγμῶν. πεφυστωμένον. Ωδηνός τε
 γὰρ ἡδὺς ὑπὸ πλῆθος κατὰτέλλει, τὸ βδαιμον ἐπέ-
 ρωθι δειξας καὶ τὸ κατὰπεπληκός ὑπὸ πνείας ἐρείει,
 καὶ ἀταπεινῶν εἶναι ὡς ἀσκυλῶν τῶν κατὰμελιῶν
 τὰς ἀπῶν ἀκοὰς διηγήματα. ὑφ' οὗ καὶ Ξέρξης ἐπέ-
 ὠδη Ξέρξης ἐκείνος, ὃ τ' μεγάλῃ στρατὸν ἐλάσας
 ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.
 Ωδηνός. οἰδῆσας. φουσίσας.
 Ωδιν, ὠδῖνος. ταῖς ὠδίσι. καὶ ὠδίνω, τὸ γινώ, ἢ
 ἐγκυμοναί. αἰπαπκῇ.
 Ωδῖς. ἢ ἐκ τ' τοκεῖς ὠδύνῃ. Ὁ ἢ ἐξείπειν τ' ὠδῖ-

1 Ξενοφῶν] Lib. II. de Instit. Cyri, pag. 59. sed ubi hodie male
 legitur ὠγμυλον, ut Portus etiam monuit.

2 Ωγος] Vide paulo ante v. Ωγ.

3 Ψυφολόγον] Photius in Lexico inedito habet, ψυφολογῶν.
 4. Ceterum metrum versus hujus claudicat, quod sic in in-

Ω γαθή. Pro, ὦ ἀγαθή. O bone vir.
 Ωγενίδα. Ogenidæ. Id est, antiqui.
 Ωγκώθη. Intumuit. Inflatus est. Et inde
 fastu majore quam pro opibus inflari cepit.
 Ωγμυλον. Ibant. Progrediebantur. Xeno-
 phon lib. II. Ab ὄγμος, i. e. via, per quam
 messores ordine progrediuntur.
 Ωγενος. Ogenus, antiquus Deus. Unde
 Ogenidæ, & Ogenii, antiqui.
 Ωγος. Ogēs. Gens [ita dicta.]
 Ωγυνυλο. Aperiebantur.
 Ωγύγια κακὰ. Ogygia mala. [Dicitur hoc]
 de gravibus malis. Cadmus enim Ogygi fi-
 lius propter filias suas in [graves] calamita-
 tes incidit. Præstat tamen dicere, Ogygia ma-
 la esse, antiqua mala. Hoc enim vox ista fig-
 nificat.
 Ωγι. Interseptio.
 Ωγύγια πύλαι. Ogygiæ portæ. Id est, anti-
 quæ.
 Ωγύγια. Ogygia. Insula.
 Ωγύγιον. Antiquum. Priscum. Vel, maximum.
 [Ideo sic dictum,] quod Ogygus primus The-
 banorum Rex fuerit.
 Ωγυρις. Ogyris. Palus [ita dicta.]
 Ωδε. Non solum significat, ita, sic: sed
 etiam, hic; ut apud nos. Cratinus *Fugitivis*:
Illos qui hic tantum seditionem excitant, &
aliqui esse volunt. Aristophanes *Cocalo*: *Tra-*
dat vero quis præstigiatores, & currus duos.
 Plato etiam voce ista alicubi usus est pro Hic,
 & Hic. Plerumque tamen significat, ita, sic.
 Eupolis *Taxiarchis*: *Non si custodiat, sic se*
habens, clypeum.
 Ωδε πῶς. Sic fere.
 Ωδε. Tumebat. Intumescebat. Inflabatur.
 Ω δειλακρίων σὺ. O infelicissime, & miserrime!
 Ωδεῖον. Odeum. Athenis tanquam thea-
 trum erat, quod, ut ajunt, Pericles exstruxit,
 ut Musici in eo certarent. Ideo enim voca-
 tum est ὠδεῖον: ab ὠδή, cantus. In eo autem
 Archon jus dicebat: ibidemque farinam di-
 metiebantur.
 Ωδηνός. Tumens. Tumefactum. Inflatum.
 Et divitiis inflatum animum reprimat, felici-
 tatem alibi sitam esse demonstrans; & ob pau-
 pertatem abjectum erigit, humilemque esse ve-
 tat, oratione utens omnium aures demulcente,
 quæ vel Xerxis animum flexisset; Xerxis in-
 quam illius, qui magnum illum exercitum in
 Græcos duxit.
 Ωδηνός. Tumens. Tumefactus. Inflatus.
 Ωδιν, ὠδῖνος. Dolor partus. Dolor gravissi-
 mus. Et ὠδίνω, pario. Gravida sum. Parturio.
 Ωδῖς. Dolor partus. [Item, quivis dolor

tegrum restitui potest,

Ἐκδότω τις ψυφολόγον ὦδε καὶ διφρω δύν.

4 Ω δειλακρίων σὺ] Aristoph. *Avibus*, pag. 547.

5 Ωδεῖον] Confer Schol. Aristoph. ad *Vespas*, pag. 510.

6 Ἐπὶ δὲ ἐν αὐτῷ δη.] Vide Meursium in *Arctago*, cap. XI.

να, ἡ δὲ ἐκείνη, ὅτι ἐτόλμα, ἢ ἐλπίδα ἔ' ἴσως ἀν-
ποτε τυχεῖν ὅτι τῷ κρύπτειν ὑποθάλλων ἀρ' ἐ-
κείνος.

Ἵδνες θανάτου, καὶ παγίδες. οἱ θανατηφόροι κίνδυ-
νοι. Δαβὶδ. Ἵδνες ἄδ' ἐκκυκλώσαν με πρὸς
φθασάν με παγίδες θανάτου. Ἵδνες χαλῆναι, αἱ
πρὸς τὴν τοκετὴν τὴν πικρῆς ὀδύνης. ποιητὴν ἐκ τῆς με-
ταφορᾶς αὐτῆς Ἵδνες ἄδ' ἐκκυκλώσαν με, αἱ αὐ-
τῶν πρὸς αὐτὴν τῶν θανάτου πρὸς αὐτὴν ἀνάστασις συμ-
φορᾶν.

Ἵδνον. ἐκκυκλώσαν. ἀπέτεκον. Ὁ δὲ ἡ πλά-
τῃ καὶ γένε διαφανής. ἐκὼν οἱ πολῖται Ἵδνον κατ' αὐ-
τῆς φθόρον γυναικῶν. Ἵδνον τιλὸν κατ' ἡμῶν λυδο-
εῖαν ἀδρην ἐξέχεας. ἀντὶ τῆς ἀδρῆς καὶ ὁμοῦ.

Ἵδνι, καὶ ὀδύνης.

Ἵδν. ὀδύνη. ἴαλτιν. ἐπ' ἐπιγράμματα. Χάλ-
κειον ὀδὸν ἰδρύσας ὑπὸ κινδύνου.

Ἵδνοποίησεν. ἀντὶ τῆς, οὐκ ἐκώλυσε τῇ Φιλα-
θρῶν τὴν τιλὸν πμῶν, ἀλλ' ἔδωκε χάριν τῇ δικαίᾳ
παιδείᾳ. Ἵδνοποίησε τρεῖς τῇ ὀργῇ αὐτῆς.

Ἵδνῶδ. ἐπὶ. ὀδμῶν ἐπεμπε.

Ἵδνῶσατο. ἀντὶ τῆς ὀργῆς.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

Ἵδν. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη. ὀδύνη.

vehemens.] Ille vero dolorem, quo cruciaba-
tur, declarare non audebat, quod fortasse sper-
naverit, se hac dissimulatione tandem voti sui
compotem factum iri.

Ἵδνες θανάτου, καὶ παγ. Dolores & laquei mor-
tis. Id est, letalia pericula. David: *Dolores
Orci me circumdederunt: occuparunt me laquei
mortis.* Ἵδνες [proprie] vocantur dolores
mulieris parientis. Quare per metapho-
ram hanc dolores Inferni dicuntur mala, quæ
ad mortem nos adducunt.

Ἵδνον. Parturiebant. Pariebant. Cum opi-
bus & genere insignis esset, cives gravem in-
vidiam adversus eum conceperunt. † Male-
dicentiam, quam adversus nos parturivisti, si-
mul omnem in nos effudisti.

Ἵδνι, & ὀδύνης. Sic utique. Sic fere.

Ἵδν. Cantatorem. Cantorem. In Epigram-
mate: *Aureum cantorem supra citharam col-
locans.*

Ἵδνοποίησε. Viam fecit. *Viam fecit ira sua.*
Id est, clementia ejus non obstitit pœnæ, sed
locum dedit justæ animadversioni.

Ἵδνῶδ. Redolebat. Olebat. Odorem spira-
bat.

Ἵδνῶσατο. Iratus est.

Ἵδν. ὀδύνη. O infelix Ajax, quantus vir ad
quam redactus es fortunam! Ut dignus es,
quem vel inimici deplorent.

Ἵδν. Putabat. Existimabat. Arbitratur.

Ἵδν. ὀδύνη. & πρὸς ὀδύνη. Oluerunt. Redo-
luerunt. Ab ὀδύνη, oleo.

Ἵδν. Ζεῦ, πῇ τ. O Jupiter, quid hæc? Utrum
felicitatem hanc dicam, an malum quidem, sed
utile tamen? Molestum vero est, si meis vitam
conferrem malis. [Clytemnestra nimirum,]
ut fœmina, casu quidem illo commovetur:
at periculum considerans lætatur.

Ἵδν. Putarunt. Existimarunt.

Ἵδν. Ἡρακλῆς. O Hercules, quid insanis? Hoc
ajunt ab Argonautis fuisse dictum, Herculem
revocantibus, qui voluntate & consilio Juno-
nis ipsos deseruerat.

Ἵδν. Aperiebantur. Apertæ sunt.

Ἵδν. Aperuit.

Ἵδν. θαυμαστάς ἐξευγ. O admiranda excogitans
commenta!

Ἵδν. Pro ὀδύνη. Pellam. Sic Aristophanes.
Ἵδν enim, pello, [est barytonum.] At ὀδύνη,
circumflectitur.

Ἵδν. Cito. Celeriter. Velociter.

Ἵδν. Infecutiones. Persecutiones. Unde
Ἵδν, infecutio, persecutio.

Ἵδν. Ocalea. Urbs Bœotiæ.

Ἵδν. Oceanus. Id est, mare totam ter-
ram undique ambiens. A verbo κέω, findo,

1 Δαβὶδ] Psalm xvi. v. 6. Vide ibi Theodoretum, cujus in-
terpretationem Suidas hic secutus est.

2 Ἐπὶ ἐπιγράμματα] Anthol. lib. vi. cap. xvi. Epigr. i.

3 Ἵδν. ἀντὶ τῆς, ὅτι ἐκάλει. Ex Theodoro ad Psalm. lxxvii.

4 Ἵδν. pag. 710.

5 Ἵδν. duo hi Senarii leguntur apud Sophoclem in A-

6 Παρὰ τὸ κέω, τὸ χέω, κ.] Lege, Lector, & ride. Quis enim
talem etymologiam probet?

7 Κανὼν] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. male, κανὼν.

Tom. II.

jace, pag. 54. ut Portus monuit.

5 Ἵδν. Ζεῦ, πῇ τ.] Hi tres Senarii leguntur apud eundem Sopho-
clem in *Electra*, pag. 115. ut itidem Portus monuit.

6 Παρὰ τὸ κέω, τὸ χέω, κ.] Lege, Lector, & ride. Quis enim
talem etymologiam probet?

7 Κανὼν] Sic recte MS. Paris. A. At priores Edit. male, κανὼν.

Ccccc

χ 750.

ὃ προπῆ ὅ α εἰς ω, ὠκεανός· ἐξ ὧν πάντες ποταμοὶ, καὶ πάντα θάλασσα, καὶ πηγαί. Καὶ, ὠκεάνειον ῥεύμα, τὸ τῷ ὠκεανῷ ὅν διεκπλεῦσαι δοκ' ἐνι, βραχέδι καὶ σκοτεινῇ περιγέροντα.

Ὠκεῖα. ταχεῖα.

Ὠκεῖε. καὶ ἐξώκειλεν. ὃ ὅτιν' ἐξω τῷ κέλλειν γέρον. Ἀποκέλλειν γδ', τὸ εἰς τοῦ μωροῦ ἰέναι.

Ὠκιμον. δένδρον, ἢ φύλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον βασιλικόν.

Ὠκινάκης. ἢ δ' ἄλλως Ἀττικόν· ἀλλὰ Ἡρόδοτος ἔτι λέγει, τὸ ὠκινάκην.

Ὠκίναρος. ποταμός.

Ὠκλασαν. τὰ γόνατα ἔκμψαν.

Ὠκνην, ἡυλαβέμιον. καὶ ὠκνην, ἡυλαβήνιο, ὠλιγόρην. Συνέτις ὃ οἱ Ἕλληες ὅτι βασιλέα εἶναι τὴν στρατείαν, ὠκνην τὴν ἀνάδασιν. Κλεάσχευ ὃ εἰπὶ τῷ, ἀπορον εἶναι τὴν ἀποστροφὴν, Κύρην μὴ συναγομένην, συνήσαν.

Ὠκύαλος ναῦς. ἡ ταχεῖα.

Ὠκύμολος. ταχέως πορευόμενος.

Ὠκύμορος. ταχυθάνατος. Τὰ ἀνθρώπεια ὠκύμορα καὶ ἐφήμερα. Ταῦτά τοι καὶ σπυρίδα ἀνάπλεα· καὶ συγγνώμην αὐτοῖς νέμειν ὥσθ' ὃ ἄραν σπυρίδας.

Ὠκυμορώτατος.

Ὠκυπέτας. τὴς ταχεῖς.

Ὠκυπλόων. ταχυπόρων.

Ὠκύπερον. ταχυπέτλον.

Ὠκύρροος. ταχεῖα ἔχον τὰ ῥεύματα.

Ὠκύς. ταχὺς.

Ὠκυτόκιον· Τηλέφου. τῆτο δὲ ὅτι βιβλίον ἄξιον κτήσεως, ὡς ἐν ποταμῷ φράσσεως, καὶ ἐράσμιον.

Ὠ Λακιάδα. ἐπὶ τῇ μοιρῷ λέγεται. δῆμος γδ' τῆς Ἀττικῆς οἱ Λακιάδα, ὃν ὅ ῥαφανίδες πολλὰς, αἷς ἔχοντο· τῇ ληφθέντων μοιρῷ ἐνυδρίζοντες. καὶ τελεοῖς ὃ ἔχοντο μὴ παρθῶν τέτων ἀναβάσεις.

Ὠλέκρανον. ὃ ἀγκών.

Ὠλεν. ἐάλω. ὠφείλησεν. σπύλωνεν.

Ὠλένα. οἱ πῆχες τῶν χειρῶν. καὶ λευκώλενοι. Ἐποχούμνος ἐπέση ἀκμαστός ὠλένας. Ὠλιῶν, ὠλένος, ἀρσενικόν. τοῖς ὠλέσι, πληθυντικόν.

Ὠλενία. πέτρα. καὶ ὄνομα πόλεως.

Ὠλεσίβωλος. ὃ Κωλεσίβωλον σφύραν. τιμὴν κλάσαν τὰς βώλους.

1 Ἡρόδοτος· Nufquam, quod sciam, vox ὠκινάκης apud Herodotum occurrit: sed aliquoties, ὠκινάκης.

2 Συνέτις δὲ οἱ Ἕλληες· Hæc sunt verba Xenophontis lib. 1. Ἀναξ.

3 Ὠκυτόκιον Τηλέφου· Vide infra v. Τηλέφου.

4 Ὠ Λακιάδα. ἐπὶ τῇ· Eadem ad verbum etiam leguntur in Vaticana Proverbiorum Appendice, in fine.

5 Ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν· Confer Nostrium infra v. ῥαφανίς.

6 Ἀναβάσεις· In Vatic. Prov. Appendice legitur, καὶ ἀναβάσεις.

divido, sit κεανός, & præposito α privativo, eoque in α verfo, ὠκεανός. Ex Oceano autem omnes fluvii, & omnia maria, & fontes proveniunt. Et, ὠκεάνειον ῥεύμα, Oceani fluentum. Oceanum autem propter brevitas & tenebras, quibus obsidetur, navigare non licet.

Ὠκεῖα. Cita. Velox.

Ὠκεῖε. Appulit. Applicuit. Et ἐξώκειλε, navem in terram vel scopulum impexit. Ἀποκέλλειν vero, ulterius ire. [A via, quæ ad portum fert, deflectere.]

Ὠκιμον. Ocimum. Arbor, vel planta, quæ vulgo Basilica vocatur.

Ὠκινάκης. Non est Atticum; sed Herodotus dicit τὸ ὠκινάκην, [pro τῷ ἁκινάκην, i. e. acinacem.]

Ὠκίναρος. Ocinarus. Fluvius.

Ὠκλασαν. Genua flexerunt.

Ὠκνην. Metuebam. Verebar. Et ὠκνην. Metuebant. Detrectabant. *Græci vero cum intellexissent, exercitum contra Persarum Regem duci, expeditionem detrectabant. Cum autem Clearchus dixisset, reditum fore difficilem, nisi Cyrus eos adjuvasset, assensu sunt.*

Ὠκύαλος ναῦς. Navis velox.

Ὠκύμολος. Cito vadens. Celeriter iter faciens.

Ὠκύμορος. Qui subita, seu immatura morte perit. *Res humanæ cito pereunt, & brevissimum tantum tempus durant; eamque ob causam magno in iis studio elaboratur: dandaque hominibus est venia immodici illius studii.*

Ὠκυμορώτατος. Qui morte maxime subita vel immatura perit.

Ὠκυπέτας. Cito volantes. Celeriter volantes.

Ὠκυπλόων. Celeriter navigantium.

Ὠκύπερον. Celeriter volantem.

Ὠκύρροος. Celeriter fluens.

Ὠκύς. Citus. Celer. Velox.

Ὠκυτόκιον Τηλέφου. Ocytocium Telephi. Hic liber dignus est, qui ab omnibus ematur, ad parandum copiam verborum.

Ὠ Λακιάδα. O Laciadæ. In mæchos dicitur. Nam Laciadæ pagus est Atticæ, in quo multi raphani nascebantur, quibus adversus adulteros deprehensos, quos ignominiosa pœna afficere volebant, utebantur. Cum vero deessent raphani, manubriis securium utebantur.

Ὠλέκρανον. Cubitus.

Ὠλεν. Captus est. Debuit. Perit.

Ὠλένα. Ulnæ. Et λευκώλενοι, albis ulnis præditæ. *Curru vectus adstitit ulnis illæsis.* At ὠλιῶν, ὠλένος, est masculinum. Dativus pluralis, τοῖς ὠλέσι.

Ὠλενία πέτρα. Olenia rupes. Est & nomen urbis.

Ὠλεσίβωλος. Frangens glebas [In Epigrammate:] *Et frangentem glebas malleum.*

Sed utraque lectio corrupta est. Andreas Schottus legendum con-jiciebat, βασιλίσκος; & Portus, ἀναβράσεις. Sed neuter scopum tetigit. Scribendum enim est, ἀναβάσεις. Pausanias, apud Eustath. p. 1161.

7 Οἱ πῆχες· Deest in prioribus Edit. At agnoscit MS. Paris. A.

8 Κωλεσίβωλον σφύραν· Verba hæc decerpta sunt ex Epigrammate Phanix, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus alibi.

Ὠλένος.

"Ωλεός. εἶδος ζῴου.

"Ωλεοίκαρποι. μαλίοκαρποι. "Ομηρος. Καὶ ἰτέα
ώλεοίκαρποι.

"Ωλιώ, ὠλέος κλίνη. ὁ βραχίον. καὶ τὸ πληθυν-
τικόν, ὠλέσιν.

"Ωλιώ, "Δυμῶος, ἢ "Υπερέβορειος, ἢ Λύκιος, ἐ-
ποποιός. μάλλον ἢ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς διλοῖ Καλ-
λίμαχος, καὶ ὁ Πολυΐτωρ ἐν τοῖς ᾠδαῖς Λυκίας.

"Ωλιγάδηλα. ἐκβέβληλα. ἡμάρτη.

"Ωλιοθον. ἀτάκτως ἔρριψαν. Οὐδὲ ὠλιοθον ἄλ-
ως αἱ θυγαῖ, καὶ αἱ χῆ' τῷ Θεοῦ ἐχθραὶ ἀγαί.

"Ωλιχα. ἢ αὐλαχα.

"Ωλώλεω. ὑψοῦν τελευτός.

"Ω λῶτε. ὦ βέλπτε.

"Ωλλοι. ἢ ἀντὶ τῶν ἄλλοι.

"Ωλύγιον, καὶ διωλύγιον.

"Ω μαλῆρει. ἢ τέχνης.

"Ωμάδυσεν. ἀντὶ τῶν ἐσώθυσεν.

"Ωμάρτησαν. ἡκολούθησαν.

"Ωμαχθῆς. ἢ βάρος τοῖς ὤμοις παρεχόμεν. "ἐν "Ε-
πιγράμματι. Σπερμοφόρον πηγὴν ὠμαχθεῖα.

"Ω μέγα θαῦμα. ἀντὶ τῶν, ὦ θαυμάσιε.

"Ω, μμ. καὶ ἐγὼ ὦμαι, ἀντὶ τῶν ἐγὼ οἶμαι.

"Ω μέλει. ὡς τὸ τοῖς νεώτεροις ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν λέγεσθαι μόνον ὡς τὸ τάλαν. ὡς τὸ τοῖς πα-
λαιῶς καὶ ὑπὸ ἀνδρῶν. καὶ ἐν Ἰππολύτῳ Ἀριστοφάνους, καὶ
ἐν Θεαυτήτῳ Πλάτωνος καὶ Μένανδρος Συναεσθῆ. "Α-
φες τὸ ἀνδρωπον. τί κόπεις ὦ μέλει; σημαίνει ἢ ὦ
δίλαιε, ὦ πῆγρε. ἔνοι ἢ, ὦ ἐπιμελείας ἀξίε, καὶ οἷον
μεμελημένε. "Πρόσφθιγμα, τρεῖς, καί τις, κακο-
δαίμονές ται, οἰκτρότατε.

"Ωμυδόν. ὁ λέγων ἢ δασύς, ἢ ἰσχυρόν.

"Ω μνδαμῶς. τὸ τοῖσιν ὅμοιον ἀποσώπησης λέ-
γεται. ἔστι καὶ ὡς Δημοσθένει τὸ ὅμοιον. Ἀλλ' ὦ, τί
αὖ τις σὲ εἰπὼν ὁρῶς ὡρεσέποι; Εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ
μνδαμῶς εἶπεν, ὦ μνδαμῶς.

"Ωμυλ. ἐνόμισα.

"Ωμύησε. συνέτυχε. συνήνησεν. ὅθεν καὶ ὁμηρον, τὸ
ἐνέχυρον.

"Ωμισάμενος. εἰς τὸ ὅμοιον ἀγαγών.

"Ωμυτῶν. ὡμὰ ἐδιόντων. ἐν "Επιγράμματι
Δείσας δ' ὡμυτῶν θηρὸς μόνον, ὡς αὖ δόξα
Τύμπανον ἐξ ἱερῶς ἐπλατάγησε νάπη.

"Ωλεος. Olenus. Animalis genus.

"Ωλεοίκαρποι. Frugiperdæ. Quæ fructus ina-
nes ferunt. Homerus: *Et salices frugiperdæ.*

"Ωλιώ. Declinatur ὠλέος. Brachium. Ulna.
Lacertus. Et pluralis [dativus,] ὠλέσιν.

"Ωλιώ. Olen, Dymæus, vel Hyperboreus,
vel Lycius, poeta Epicus. Sed potius est Ly-
cius Xanthius, ut Callimachus declarat, &
Polyhistor in historia Lyciæ.

"Ωλιγάρηται. Neglectum est. Contemptum
est.

"Ωλιοθον. Exciderunt. Absque ordine & te-
mere projecta sunt. *Nec temere vota & ini-
micæ contra Deum imprecationes exciderunt.*

"Ωλιχα. Pro, τὴν αὐλαχα. Sulcum.

"Ωλώλεω. Plusquamperfectum. Perieram.

"Ω λῶτε. O optime. O præstantissime.

"Ωλλοι. Pro, οἱ ἄλλοι. Alii.

"Ωλύγιον, & διωλύγιον. [Vide de his vocibus
Lexica.]

"Ω μακ. O te beatum propter [talem] artem.

"Ωμάδυσεν. Coacervavit. Congessit. Accu-
mulavit.

"Ωμάρτησαν. Secuti sunt.

"Ωμαχθῆς. Humeros gravans. In Epigram-
mate: *Semina ferentem peram, humerosque
gravantem.*

"Ω μέγα θαῦμα. O magnum miraculum. Id
est, o admirande.

"Ω, μμ. Arbitror. Puto. Et ἐγὼ ὦμαι, pro ἐγὼ
οἶμαι. Ego puto.

"Ω μέλει. Apud recentiores a mulieribus
tantum dicitur, ut & ὦ πάλα. Apud antiquos
vero & a viris. Aristophanes in *Equitibus*:
& Plato in *Theateto*. Et Menander in *Syne-
rofe*: *Dimitte hominem. Quid eum tundis,
pessime?* Significat autem ὦ μέλει, o miser, o
infelix. Nonnulli vero ponunt pro, o cura
digne: quasi diceret, ὦ μεμελημένε. [Aliter.
"Ω μέλει.] O pessime, o infelicissime, o mi-
ferrime.

"Ωμυδόν. Cum spiritu aspero scribunt. Eum,
qui visus fuit.

"Ω μνδαμῶς. O nullo modo. Absit. Hujus-
modi figura vocatur Reticentia. Est & apud
Demosthenem simile quid. *Sed o, quo te no-
mine quis recte appellet?* Cum enim dixisset,
Nullo modo: subiecit, *O nullo modo.*

"Ωμυλ. Arbitrabar. Existimabam. Putabam.

"Ωμύησε. Casu in aliquid incidit. Occur-
rit. Unde & ὁμηρον, pignus.

"Ωμισάμενος. Qui in humerum imposuit.
Qui rem aliquam humeris tulit.

"Ωμυτῶν. Crudivororum. In Epigrammate:
*Metuens autem ne a crudivoro leone interfice-
retur; postquam rugiit, tympanum ex sacro
pulsavit lupo.*

1 "Ωλεός] De eo vide Vossium de Poet. Gr. pag. 93.

2 "Ερρίψαν] MS. A. ἔρριψαν.

3 "Ωλλοι] Alii, ὦλλοι scribunt. Alii, ὦλλοι.

4 "Εν "Επιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. ix. ut &
Portus monuit.

5 Πρόσφθιγμα, τρεῖς, καί τις.] Hæc sumpta sunt ex Scho-

liasta Aristoph. ad Equit. pag. 328.

6 "Ωμυδόν] Et usus & analogia requirunt, ut scribatur, ὦμυδόν, cum spiritu leni.

7 "Ωμύησε] Homerus Odys. II. v. 468.

8 "Εν "Επιγράμματι] Anthol. lib. i. cap. xxxiii. Epigr. xxi. sed ubi pro ὡς αὖ δόξα, recte legitur, ὡς αὐτοῦ.

Ω, μὴ ἐστὶ τάρβος θρῆναι, τῆτον ἐδ' ἔπος Φο-
ρεῖ. τῆστιν, ὃ μὴ τὸ ἔργον δεδοικώς, ἐδὲ τ' λόγον.

Ωμή τις εἶναι. Δέδοικε μὴ δόξης ὠμή τις εἶναι,
δεινὸς ἔπειτα τιμωρημένη. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός
Φησιν.

Ωμιλλα. παιδιὰ τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸ κύκλον βαλὼν
χάρον, ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ. Εὐπολὶς Χρυσοῦ γένε-
σις. Ἐπειστέμνεται ἡ μείνας εἰς ὠμιλλαν. Σπὲ συναγέ-
σεως ἡ ὠμιλλα.

Ωμοδίνας. βύρας.

Ωμοδόνων. ἀμοφάρον.

Ωμοδόνων. ἡ βύρα. Ωμοδόνων ἡ, ἡρ. τοῦτον.

Ωμογέρον. ὁ παρ' ἡλικίαν γενησάμενος. Ἀφ' ὧν
πῶν, ἡ συμφορῶν. ἡ προσδοκίαν, ἡ ἡ κεφαλὴν ἐκ
πολιείῃ.

Ωμοκρατής. Ωμοκρατής Αἴας Σολεῖς κείτα
χειμῶνι νοστήσας. Ὁ δυαπέπαιον καὶ αἰπύνημον ἔχον
πάθος. ἡ, ὁ ὠμός, ἡ χαρπετός. ἡ, ὁ ὑπὸ ὠμότη-
τος κεκράνητος. ἡ, ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῷ ὠμῶν κρα-
τεῖν δυνάμενος. Σοφοκλῆς.

Ωμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

Δεῖ παλοδαμῆν, καὶ ἔξομοιοῦσθαι φύσιν.

Ἀπὸ μετὰφορῆς τ' χαρπετός, οἱ, ὅτε εἶπεν ὠμοί, καὶ
σεληγέτες εἰσι καὶ ἰταμοί.

Ωμος. ὠμόλιον. τὸ ἐπὶ τῷ ὠμῶν. τὸ μέλος ὃ
στάματος.

Ωμοσμένος. ὠμοσμένος δέ.

Ωμωμέκεσαν.

Ωμοτόκησεν. ἐδυτόκησεν. ἡ ἐξέτρωσεν.

Ωμοχαίτης.

Ωμωνυμικός. παρὰ κείμενος.

Ωμωξεν. Ἀτρεΐδης δ' ὠμωξεν. ἦτοι μετ' οἰμωγῆς
εἶπεν.

Ωμοι. Φεῦ μοι. ἐπὶ ῥήματι σχετλιαστικόν.

Ων. ὑπάρχων. ἐπὶ τῷ Θεῷ, ὦν, ἡ γὰρ αἰδώς. Ἐγὼ
εἰμὶ ὁ Ων.

Ωναρος. ὄνομα κύριον.

Ωνατο. ὠνείδισεν. ἐξεφάυλισεν. ἡ ἡ γέραςεν.

Ωνερ. ὦ ἄνερ. καὶ συναίρεσιν.

Τὸν τέτιγ' ὦψ' μ', ὦνερ, ἐφεζόμενον.

1 Ω μὴ ἐστὶ τάρβος θρῆναι. Sophocles in Oed. Tyr. pag. 164.

2 Ω μὴ ἐστὶ τάρβος θρῆναι, ἐδ' ἔπος φορεῖ.

Confer Nostrium infra v. τῆστιν, ubi eadem leguntur.

3 Ωμιλλα. Sic etiam Hesychius. At Polluci ludus iste ὠμιλλα
dicitur. Vide Meursium de Ludis Gr. pag. 69.

4 Ἐπειστέμνεται δὲ μ. Est locus corruptus & mutilus, & ex quo
propter brevitatem fragmenti vix sensum aliquem elicere queas.

5 ἡ ὠμιλλα. Lege, ἡ ὠμιλλα.

6 Ωμοκρατής Αἴας Σολ. Hæc sunt verba Sophocles in Ajace,
pag. 14. ut Portus etiam monuit. Vide ibi Scholiastam, cujus in-
terpretationem Suidas hic ad verbum sequitur.

Ω, μὴ ἐστὶ τάρβος. A quo timor abest, dum rem
facit; eum nec verba terrebunt. Vel, qui fa-
ctum non formidat, nec verba metuet.

Ωμή τις εἶναι. Vereor ne videaris crudelis esse,
tam atrox supplicium sumens. Nicolaus Da-
mascenus ita dicit.

Ωμιλλα. Omilla. Ludus quidam, in quo
ille, qui nucem in circulum ita conjicit, ut
in eo maneat, vincit. Eupolis Chrysoḡene:
* * * * Ωμιλλα autem per contractionem
formatum est ex ἡ ὠμιλλα.

Ωμοδίνας. Cruda bovis tergora.

Ωμοδόνων. Crudivororum.

Ωμοδόνων. Crudum bovis tergum. At ὠμο-
δόνων, per diphthongum ει, ex cruda pelle bo-
vis factum.

Ωμογέρον. Qui ante justum ætatis tempus
consenuit, propter tristitiam, vel calamita-
tem. Vel, senex, cujus caput nondum ca-
num est.

Ωμοκρατής. Sævus. Crudelis. Crudelis A-
jax turbida jacet tempestate [insaniæ] jacta-
tus. Vel, qui morbo, qui haud facile miti-
gari potest, nominique ejus vere convenit,
laborat. Vel, ferox, & robustus. Vel, cujus
animum crudelitas tenet. Vel, fortis, & qui
vel crudeles & feroces superare potest. [Et]
Sophocles [alibi:] Duris & asperis patris mo-
ribus [filius] assuefaciendus est, ut ingenio ei
similis fiat. Metaphora ducta est a fructibus,
qui, cum sunt immaturi, duriores quoque
sunt & insuaves.

Ωμος. Humerus. Pars corporis. Et ὠμόλιον,
quod est in humeris.

Ωμοσμένος. Juratus. [Scribitur per ω in
prima, & ο in secunda syllaba.] At ὠμοσμένος,
[per ο in prima, & ω in secunda syllaba.]

Ωμωμέκεσαν. Juraverant.

Ωμοτόκησεν. Immaturum fœtum peperit.
Vel, abortum fecit.

Ωμοχαίτης. Horridos capillos habens.

Ωμωνυμικός. Qui voce homonyma usus est.
Præteritum.

Ωμωξεν. Ejulavit. Cum ejulatu & gemitu
aliquid dixit. Atrides vero ejulans dixit.

Ωμοι. Hei mihi. Adverbium lamentan-
tis.

Ων. Ens. Existens. Cum de Deo dicitur,
significat, Æternus. Ego sum Deus ille æternus.

Ωναρος. Onarus. Nomen proprium.

Ωνατο. Probris affecit. Vituperavit. Con-
tempnit. Vel, emit.

Ωνερ. Contrahe, pro ὦ ἄνερ. O vir. Cica-
dam videbis, me, vir, [ramis] insidentem.

6 Σοφοκλῆς Ajace, pag. 33. ut Portus monuit.

7 Ωμος. ὠμόλιον. τὸ ἐπὶ τ. Nota hæc non solum corrupta est
& mutila, sed etiam turbata, quæ sic scribi & in ordinem redigi
deberet videtur: Ωμος. τὸ μὲν τ. ὦ ὠμός. Ωμόλιον. τὸ ἐπὶ τ.
ὠμῶν λίνον. Existimasse nimirum videtur Grammaticus noster, τὸ
ὠμόλιον compositum esse ex ὠμός, humerus, & λίνον, limum: cum
sit composita ex ὠμός, crudus, & λίνον. Significat enim limum cru-
dum. Vide Salmasium ad Solinum, & alios Lexicographos.

8 Ωμοχαίτης. An corrupte pro ὠμωχίτης? Sic videtur. De vo-
ce ὠμωχίτης autem vide Lexica.

9 Ἠγέμενον. Sic recte MSS. Paris. At priores Editt. ἡγέμενον:
quod corruptum est.

Ωνδον.

Ἐνθλον. ὡς δὲ ὁ Θουκυδίδης, ἐκίνησεν καὶ ἀνέστησεν. ὅς τις τῶν μύλωνος τὸ κινῆμενον καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὅντοι. Θουκυδίδης. Ἐνθλον ἀναδύμενοι τῶν σταυρῶν, τυπέων, ὅντοι ἐκ τῶν ὅντων. ἔστι δὲ ὁ ὅς τις μηχανή, ἐπὶ ἄκρων τῶν ἀκροπύλων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς ἀεὶ ἀλλοτρίως βρόχοις τῶν σταυρῶν, ῥαδίως ἐκ τῶν βυθῶν ἀνέσταν. ἔστι γὰρ ἡ μηχανή ἐπὶ τοσούτον βίαιος αἰσθητός, ὥστε σαγηνύει βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ὥστε ἄλλοις ἀνέσταν. καλεῖται δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τῶν χαμαὶ λείχων ἄλλοις ἀλλοτρίως ἡλαχέτιον. ἐρρωμένον δὲ τῶν τῶν ἀνέλκυσιν καλεῖται, ὅταν καὶ δίκην ἐξυλὸν τῶν αὐτῶν περὶ. ἐπὶ θύειας γὰρ ἡ ἀντίσπασις τῶν ἀνελκυστῶν γίνεται.

Ἐνθ. ἀρρεῖ. καὶ ἀνθρακίος. ἀρρεῖας. καὶ ὥσπερ, ὡφέλιον.

Ἐνθ. πύλινος κτηνῆς. Καὶ τὴν χρεῖαν ὅτι βέβαιον Τροάδα. Ἀνθρακίον, καὶ ὅτι ὥσπερ ὅτι ἀνθρακίον ἐκ Παρόρου ἐκ λαδῶν πολλῶν χρημάτων καὶ τῶν ἀσμένως τῶν βασιλεῖ γίνονται.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ἀνθρακίον βέβαιον.

Ἐνθ. ἀρρεῖας. ἀρρεῖας.

Ἐνθ. ὡφέλιον. ὅς ἐκ ἐπείθεται, ὥσπερ ἄν.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ὅς κοπέας γέμων.

Ἐνθ. ἀρρεῖας. ἀρρεῖας.

Ἐνθ. ἀρρεῖας. ἡ πύλινος. Προκόπιος. Εἰ μὴ ἢ σωτηρίαν ὥσπερ κτηνῶν λύσας διδόντες. Αἰλιαῖος. Καὶ ἀπλῶς διχαῖς ὥσπερ αὐτόν. Καὶ συμβεβληθὲς ἀσπασαῖς τῶν Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτῶν ὥσπερ ἀποκομίζονται ἢ μετὰ ξαν.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ἀνθρακίον, ὅς ἀνθρακίον.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ἀνθρακίον. Ἰωνικῶς.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Ἰωνικῶς.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ὡνόμασεν.

Ἐνθ. ὡφέλιον. πύλινος. καὶ ὥσπερ, ὡνόμασεν. Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πύλινος ὥσπερ ὡνόμασεν; καὶ ὥσπερ, ἢ πύλινος.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ἀνθρακίον, ἡ γενική. Τῶν δ' ἐστίν, ὅς τῶν βύρσοις ἀπάντων χρημάτων Φίλιππος ὡφέλιος.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ὡνόμασεν. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ὡνόμασεν. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. ὡνόμασεν. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα. ὡνόμασεν, τὸ ῥῆμα.

1 Παρὰ Θουκυδίδην] Lib. vii. cap. xxv. ubi verba Historici hæc sunt: Ἐκ τῶν ἀκροπύλων ἀνέσταν τῶν σταυρῶν.

2 Ἐκ τῶν ὅντων μηχανή, ἐπὶ ἄκρων τῶν ἀκροπύλων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς ἀεὶ ἀλλοτρίως βρόχοις τῶν σταυρῶν, ῥαδίως ἐκ τῶν βυθῶν ἀνέσταν. καλεῖται δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τῶν χαμαὶ λείχων ἄλλοις ἀλλοτρίως ἡλαχέτιον. ἐρρωμένον δὲ τῶν τῶν ἀνέλκυσιν καλεῖται, ὅταν καὶ δίκην ἐξυλὸν τῶν αὐτῶν περὶ. ἐπὶ θύειας γὰρ ἡ ἀντίσπασις τῶν ἀνελκυστῶν γίνεται.

3 Τῶν χαμαὶ λείχων] Scholiastes Thucydidi una voce, τῶν χα-

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Apud Thucydidem significat, machina quadam movebant & circumagebant. Ὅντος enim vocatur pars illa molæ, quæ movetur: & ejusmodi machinæ, ὅντοι. Thucydidēs: *Vallos circumligatos ope machinæ e solo evellebant.* Vel, utebantur machinis, quæ *asini* dicebantur. *Asinus* autem erat machina, quæ in summis acatilis statuebatur, unde laqueis vallos circumdatos ex fundo facile evellebant. Machina enim hæc eam vim habet, ut ejus ope sagena onusta a duobus viris absque labore trahi possit. Machinam autem hanc piscatores ἡλαχέτιον, i. e. colum, vocant. Validior autem efficitur ad onera sursum extrahenda, cum bicornis lignum ante ipsam statuitur. Nam rerum, quæ sursum trahuntur, retractio fit linea recta.

Ἐνθ. Emptio. Et ἀνθρακίον, qui emit. Et ὡφέλιον, juvit, profuit.

Ἐνθ. Venalis. Pretio parta. Pretio comparata. *Abgarum regionem Trajano permittere, quamvis a Pacoro ingenti pecunie summa eam emissit. Hoc autem Regi gratum erat.* *erat Fabric. in Notis ad Dian. Cast. II. 1134. 122. 86.*

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Empturire. Emere cupere.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Empturiens. Emere cupiens.

Ἐνθ. Fructum, vel utilitatem percepit. *Qui si parvisset, utile hoc ei futurum fuisset.*

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Stercore repletus.

Ἐνθ. Venalia. Quæ venduntur ac emuntur.

Ἐνθ. Venales. Eos, qui pretio parantur. Procopius: *Nisi salutem pretio redemissent.* Aelianus: *Et judices venales cum absolvunt.* Et suadet, ut Romanorum partes amplectantur, sericumque ab ipsis emptum ad eos transferat.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. [Per crasin,] pro ὅς ἀνθρακίον. Homo.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. [Ionice, pro] ἀνθρακίον. Nominati fuerunt.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Nomine clarus. Celebris.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Nominavit.

Ἐνθ. Utilitatem. Pretium. *Quodnam tibi lucrum? Aut quæ utilitas inde ad te redundabit?*

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Emo. Jungitur accusativo rei, & genitivo pretii. *Hoc autem est illud, quod Philippus omni pecunia, quam invenit, emit.*

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Emens. ὡνόμασεν enim est verbum.

Ἐνθ. ἀνθρακίον. Vinum in pocula infundebat. *Nullus vinum infundebat, neque moris est apud Barbaros Orientales bibere inter cœnandum.*

Ἐνθ. ἀνθρακίον. O nunc calentes ara. De iis, quorum sero ratio habetur. Aristoph. vero in Lemniis dicit: *Optimam Dominam, cujus nunc calens est ara.* Significat autem, semper apud Athenienses Deos aliquos peregrinos cultos fuisse.

μυλῶνός. Sed quid vox ista hic sibi velit, ignorare me fateor. Quare quærant alii, quibus plus otii est.

4 ὡνόμασεν] Vide supra v. ὡνόμασεν.

5 Προκόπιος] Lib. ii. de Bello Pers. cap. xii.

6 Αἰετὶς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις] Vide Valesium in notis ad Euseb. lib. ii. de Vit. Constant. cap. v.

Ἦν μὲν ἔδδ' αὖτις δ' ὑπερμεγας. ἐπὶ τῷ
παρ' ἐλπίδας τιμωμένον.

Ἦξος. ποταμός ἐστι τῇ Βακτρίας χώρα, ὅς ἑστι
Ἰνδῷ ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου. τὸ μὲν γὰρ εὖρος αὐτὸ ἐστὶ
μάλις τὰς εὐρῆς βάρους ὅς ἐστι τὸς λόγους τῆς εὐρῆς,
ἀλλὰ πολὺ διὰ τὴν βαρύνουσαν καὶ ψαμμοδύναν, καὶ ῥεῦ-
μα ὅξυ ἔχον, ὅς τὰ κατὰ πηγὰς ὑπὸ αὐτῆς τοῦ
ῥέως ἐκτρέφεται ἐν τῇ γῆς καὶ χαλεπῶς, οἷα διὰ τὴν
βεβαίως ἐπὶ τῇ ψαμμῷ ἰσχυρῶς.

Ἦξου θυμώδη. ἠριώδη.

Ἦόν. καὶ ὠτόκον. Ἀπὸ τῷ περὶ πίδακος ἢ χελώνης
μόνη ὠτόκει.

Ἦόπ. κέλδυσμα τῷ ἐρεσύνῳ, κατὰ παῖδα τὸ
καταπλάσσαν.

Ἦόπ. ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα ἐπὶ πλοῖς.

Ἦόπ. ὠρεαλῆ. Ἀριστοφάνης Βατράχεις. τι-
τίσιν, ὅρμισον τῇ γῇ τιλὴ ναῦν. ἐν τῇ γῇ γὰρ ὁ Χά-
ρων λέγει.

Ἦοπόπ. ὠόπ. ἐλατῶν ἐπίφθεγμα.

Ἦοτοχάταξ. ὄνομα κύριον.

Ἦ ἔτος. ἀντὶ τῆς σὺ Ἦ ἔτος, Αἴαν. διαστῆ ἢ
κλήσις.

Ἦοφόρος ἰχθύς.

Ἦόψ. ἐπίφθεγμα τῶν ἀφ' ἑνὸς ἅμα τρέχον, ἢ τι
τοῖσδε ποιῶν.

Ἦ πάντα σὺ πολμῶν. τιτίσιν, ὦ θεαίτατε καὶ
πολυμήτατε.

Ἦπας. ὄνομα κύριον.

Ἦ παῖ. Σοφοκλῆς.

Ἦ παῖ, γένιοι παῖδες ἐντυγνέστες,

τὰ δ' ἄλλ' ὅμιος καὶ γένιοι ἀντὶ κακός.

Ἦ ὦρεῖ πάντ', ἐπὶ πασὶν τε περὶ γῆρας,

Δωροδόκισιν ἐπὶ ἀνδρῶν ἱζών.

Εἴθε Φαίλως, ὥσπερ ὄρεας, ἐκβάλλεις τὸν ἄνδρα.

Αἴσαιμι γὰρ τὸτ' ἀντὶ μόνον, Πῦε, πῖν' ἐπὶ
συμφορᾷ.

Τὸν Ἰβλὶς τ' ἀντὶ οἶσιν γέροντα πυρρόπιπιν,

Ἦ δ' ἑνὶ παιωνίᾳ, καὶ βακχέῳ ἄσαι.

Ἀριστοφάνης. ὡς Κλέωνα ὁ λόγος. Ἦ ἐπὶ πάσῃ
προδοσίᾳ ἐξετάζομεν, καὶ κακίᾳ μεταφορικῶς ὅς
εἶπεν ἅπαν τὸ νόημα ἀπὸ τῷ μελίσσῳ. ὥσπερ αἱ
μελισσῶν, Φησὶ πάντων. ὥσπερ ἐν τῇ ῥάσει καὶ ὁ-
χρῶς ἔτυχες ἐπεὶ μηδὲ ἡλπίσας εἰς τὸτο δόξης
προελθεῖν. ἔδοξας γὰρ ὁδοκίμειν ἐν τῇ αἰετῇ Πύλον
κατορθώματι. ὥστε καὶ ἀπὸ βαλῆς καὶ τότε ἄσαιμι

1 Ἦξος. ποταμός ἐστι τῇ Βακτρίας. Hæc sumpta sunt ex Arriano de
Exped. Alex. M. lib. iii. pag. 132.

2 Ἦόπ. κέλδυσμα τῶν ἐρεσύν. Ex Scholiasta Aristoph. ad Aves,
pag. 606.

3 Ἀριστοφάνης Βατράχεις. Pag. 220. (137. Ed. Baf. P.)

4 Ἦοτοχάταξ. MS. A. habet, ὠτοχάταξ.

5 Ἦ ἔτος, Αἴαν. Sophocl. in Ajax. pag. 6. ut Portus mo-
nuit.

6 Σοφοκλῆς. In Ajax. pag. 33. ut item Portus monuit.

7 Ἦ ὦρεῖ πάντ', ἐπὶ π. Hæc, & sequentes versus leguntur apud
Aristoph. Equit. pag. 311. (211. 212. Ed. Baf. P.)

Ἦ νῦν μὲν ἔδδ'. O qui nunc quidem nullus es :
cras vero maximus eris. De iis, qui præter
spem honorem consequuntur.

Ἦξος. Oxus. Fluvius in regione Bactria-
norum, qui Alexandro transiri non posse vi-
debatur. Nam latitudine erat sex ad summum
stadiorum : profunditate vero non pro lati-
tudinis ratione, sed longe profundior, & are-
nosus, & rapidus : ut ea, quæ in alveo ejus
defixa essent, impetu aquæ facile ex terra re-
vellerentur, utpote arenæ parum firmiter in-
herentia.

Ἦξου θυμώδη. Iratus est. Ira correptus est.

Ἦόν. Ovum. Et ὠτόκον, oviparum. Ex qua-
drupedibus sola testudo ova parit.

Ἦόπ. Oop. Vox remigantium, significans,
remigandi finem faciendum esse.

Ἦόπ. Oop. Acclamatio nautica, remiges
a remigando cessare jubens.

Ἦόπ. Oop, navem ad terram appelle. Cha-
ron enim in navi hoc dicit. Aristoph. Ra-
nis.

Ἦοπόπ. Oopop. Remigum acclamatio.

Ἦοτοχάταξ. Ootocataxis. Nomen pro-
prium.

Ἦ ἔτος. O tu. Heus tu. Heus tu, Ajax.
Duplex est vocatio.

Ἦοφόρος ἰχθύς. Piscis oviparus.

Ἦόψ. Oops. Acclamatio eorum, qui ali-
quos dimittunt, ut simul currant, vel aliquid
hujusmodi faciant.

Ἦ πάντα σὺ πολμ. O tu confidentissime &
audacissime.

Ἦπας. Opas. Nomen proprium.

Ἦ παῖ. Sophocles: O fili, sis patre felicior;
in cæteris vero ei similis. Sic enim haud fue-
ris malus.

Ἦ ὦρεῖ πάντα ἐπὶ π. O qui circum omnia,
et in omnibus, donipetis infides floribus : uti-
nam buccem, quam male nactus es, male rur-
sus ejicias. Tunc enim solum cantem, Bibe, bi-
be ob prosperos rerum successus; Juliique fili-
um arbitror, senem illum pædiconem, præ læti-
tiam Pæana & Bacchebacchum cantaturum esse.
Aristophanes. De Cleone illic verba fiunt.
[Scholia.] O in omni prodicione & malitia
exercitate! Totam autem hanc sententiam per
metaphoram ab apibus ductam protulit. Ut,
inquit, apes omne florum genus delibant : sic
etiam nulla res in civitate te latet, quin eam
vendas & prodas. Εἴθε Φαίλως, &c. Utinam
æque facile bolum rursus amittas, ac eum a-
deptus es. Haud enim sperabas te tantam glo-
riam consecuturum esse. Res autem ad Py-

8 Πυρρόπιπιν. Vetus Scholiastes olim legit παιδοπίπιν, ut ex in-
terpretatione ejus patet.

9 Ἦ δ' ἑνὶ παιωνίᾳ. Apud Aristophanem hodie legitur,
Ἦ δ' ἑνὶ παιωνίᾳ δὴ. Sed lectio Suidæ magis placet, dummodo
pro Ἦ δ' ἑνὶ παιωνίᾳ scribatur Ἦ δ' ἑνὶ παιωνίᾳ. Refertur enim ad præcedens γέροντα.

10 Ἦοπρ καὶ μελίσσῳ, Φησὶ πάντων. ὥσπερ. Locus hic est mutilus,
quem ex Scholiasta Aristophanis supplebis.

11 ὥσπερ ἐν τῇ ῥάσει καὶ ὁχρῶς. Scribendum est, ὥσπερ ἐν τῇ ῥάσει καὶ
ὁχρῶς ἔτυχες. ὥστε καὶ ἀπὸ βαλῆς.

12 ὥστε καὶ ἀπὸ βαλῆς. Hæc verba loco suo mota sunt. Collocari
enim debent post, ὥστε καὶ ἀπὸ βαλῆς.

τὸ Σιμωνίδην Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφορῇς. Γέγοντα δὲ
' πυρρόπιπην Φησὶν ἐπεὶ ὡς παιδερῆτος ἔτος ὁ φρεσ-
βύτης διεβάλλει. ἢ ὅτι τὰ φρυγανέω φυλάσσον-
τος τὸ σῖτον. Βακχέδακχον ἄσαι. ἀντὶ, ἔ, βίφημίσαι
τὸ Διόνυσον. Βάκχος γὰρ, ὁ Διόνυσος.

frumenti in Prytaneo custodem. Βακχέδακχον ἄσαι. Id est, Bacchum læto cantu celebrare.
Bacchus enim Græce Διόνυσος dicitur.

Ωπες. οἱ ὀφθαλμοί.

Ωπης. ὄνομα πόλεως.

Ω πλεῖον ἢ λ. αἰμύλης ἀλώπεκος. παροιμία.

Ω πὸς αἴχ. ὅτι ἀνθρώποις ἔργα γίνετο.

Ωπία. ὠραία.

Ωπηνιδεύς. ὡς πηνιδεύς.

Ωπυει. ἐργασμένη. Ὀπύω, τὸ θέμα.

Ωρα. ἡ χάλλος. χειρὸς τροπή. ὁμορφία. ἡλῶς
δὲ, φροντίς. ἐνδεὲς ὀλίγων λόγων, τὸ ὀλίγη φροντί-
δα ἔχοντα. Πλάταιν' Ὀδῶν καὶ περὶ τῆς πλῆθους
ἐνδεμίας ὥραν ἔχεις. Αἰλιανός. Γυνὴ τὴν ὥραν ἀφ-
ερεῖται, σάφειν τὸ τρέπον.

Ωρα. ἡ φροντίς. Αἰλιανός. Ἀνδρὶ ὁπτόρως, καὶ
τὰ θεῖα ὅτι μηδεμίαν ὥραν πιθεμένη, ἀπάταις καὶ
ψευδοστροφίαις συνεδῆται, καὶ ἐνδεὲς ὀλίγων λόγων ὕμνους,
καὶ ὁπτοῦν πλῆθους πλῆθον ἐπὶ τῇ ὥρᾳ.

Ωρα. τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας. ὅπου τὸ διελθόν
τὰ ἀφ' ἡμέρας τὴν ἡμέραν.

Ωρα γάμων. ἡ ἀκμή. χειρὸς γάμων.

Ωρα ἔτους. τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, καὶ αἱ λοιπαί. χει-
ρὸς ἔτους.

Ωραῖσμένη. κεκαλλωπισμένη.

Ωρα. χειρὸς ὁπτιδίου. Εἰ μὲν εἰς τὴν ὥραν
μῦθον, ὥρα αὐτοῖς ὡς δὲ τὰ ὅπλα. καὶ ὁ Θεολό-
γος. Ωρα σοὶ καὶ βασιλείαν ἐρανῶν ἀπιδάξω, ὅτι κέ-
κω σπᾶπτος ἀπεικάζεται. καὶ αὐτὸς Προκόπιος. Ω-
ρα σοὶ μὴ περὶ τῆς ἐμῆς μὲν περὶ τῆς οἰκίας ἀφ-
ερεῖται καὶ χρημάτων ἐστὲν μὲν ποσὶν πλῆθος.

Ωρακιάσας. ὁ ἐκλυθεῖς. ὁ ἐκχυθείς. ἢ ὡρακιά-
σας ὡς Ἀριστοφάνης ὅτι τῇ εἰσλήνῃ. ὁ ὡρακιάσας
Κρατῖνος. ἀντὶ τῆς λεπτοψυχίας. εἰς οἶνον φλυγίαν δὲ
ὁ Κρατῖνος ἀφ' ἑαυτοῦ. ἢ ὡρακιάσας. ἢ ἀντὶ τῆς ὑ-
πὸ ἐκλύσεως σκοτωθείς. ὡς ἔπεται τὸ ὡρακιά. ποι-
οῖ δὲ οἱ λεπτοψυχῆς. τρέπεται γὰρ αὐτῶν ὡρακιά
ἢ χροιά. Ἀριστοφάνης.

Ὁὐ γὰρ ἐξελύχεται

Ἰδὼν πῖνον κατὰ γνῶμην οἶνον πλεῖον.

1 Πυρρόπιπην] Scholiastes Aristophanis, παιδοπῖπην.

2 ἢ ὅτι τὰ φρυγανέω φυλάσσοντος τὸ σῖτον. Scribe, ἢ ὅτι τὰ φρυγανέω φυλάσσοντος σῖτον.

3 Ωρα. χάλλος. χειρὸς πρ.] Eadem habet Hesychius.

4 Καὶ αἱ λοιπαί. χειρὸς ἔτους] Scripserim potius, ὡρα ἔτους. κα-
ρὸς ἔτους. τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, καὶ οἱ λοιποί. Subintellige, χειρὸς.

5 Πρακῖνος] Hist. Arc. cap. 2.

6 Ωρακιάσας. ἐκλ.] Ex Scholiasta Aristoph. ad Pacem pag. 675.
(460. Ed. Bæf. P.) sed ubi pro ἐκλυθείς male legitur ἐκλυθείς.

7 Ἐκκλυθείς] Hæc est vocis præcedentis ἐκλυθείς corrupta lectio.

lum feliciter gesta Cleoni aliquam nominis
claritatem attulerant. Ἀισαίμι γὰρ τ. Tunc e-
nim cantabo carmen illud Simonidis: *Bibe,
bibe, ob prosperos rerum successus.* Senem au-
tem παιδοπῖπην vocat, quod ob puerorum a-
more male audiret. Vel πυρρόπιπην, tanquam
Id est, Bacchum læto cantu celebrare.

Ωπες. Oculi.

Ωπης Opis. Nomen urbis.

Ω πλεῖον ἢ λ. A quo magis captus es, quam
ab astuta vulpe. Proverbium.

Ω πὸς αἴχ. O quot turpissima inter homi-
nes facinora sunt!

Ωπία. Visus est. Conspectus est.

Ωπηνιδεύς. Affatus. Et ὡπηνιδεύς. Affatum
esse.

Ωπυει. Uxorem duxerat. Thema est, ὁπύω.

Ωρα. Pulchritudo. Forma. Hora. Tem-
pus. At ὥρα, cum spiritu tenui, cura. Hinc
ὀλίγων dicimus eum, qui exiguum rei alicu-
jus curam gerit, eamque negligit. Plato: *Via-
rum & laterum nullam curam geris.* Ælianus:
Mulier forma insignis, & moribus castis.

Ωρα. Cura. Sollicitudo. Ælianus: *Homini
perjuro, nec ullam Numinis divini rationem
habenti, fraudibusque & mendaciis innutrito,
nec unquam veri sanique quicquam dicenti, &
inde infamibus opibus ditato.*

Ωρα. Hora. Duodecima diei pars. Sic di-
cta a διελθῶν, distinguere: quod nempe in-
tervalla diei distinguat.

Ωρα γάμων. Ætas nuptiis apta. Vigor æ-
tatis. Tempus nuptiarum.

Ωρα ἔτους. Anni tempus. Anni tempestas.
Ur, ver, æstas, &c.

Ωραῖσμένη. Ornata. Exornata.

Ωρα. Hora. Tempus opportunum. Si qui-
dem pacem cupiunt, nunc tempus est, ut arma
tradant. Et Theologus: *Nunc est tempus vel
ipsum regnum cælorum contemnendi, quia gra-
no sinapis comparatur.* Et iterum Procopius:
*Hoc est illud tempus, quo me negligere non de-
bes, qui præter familiæ [totius] interitum, tan-
ta summa pecuniæ spoliatus sum.*

Ωρακιάσας. Animi deliquium passus. In-
flammat. Vel, pallens: ut Aristophanes in
Pace: *Cratinus animi deliquium passus.*
Cratinus autem ob vinolentiam & ebrietatem
male audiebat. Vel, pallens. Vel, qui verti-
gine correptus animo linquitur. Hoc enim
pallor sequitur: talesque sunt, qui animi de-
liquium patiuntur. Eorum enim color pri-
mum mutatur. Aristophanes: [*Animi deli-
quium passus est.*] *Haud enim sustinuit videre
fractum dolium vino plenum.* Et ὡρακιάσας di-

Interdum enim in Suida, & sæpius in Hesychio contigit, ut vox cor-
rupta, ejusque emendatio simul in textu legatur: ut exemplis plu-
ribus ostendimus supra v. Κατὰ γνῶμην.

8 Ωρακιάσας Κρατῖνος] Locus integer Aristophanis sic se habet:

Τί δὲ Κρατῖνος ὁ σφόδρα ἐστὶν; Ἀπὸ τῆς.

Ὅς οἱ Λάκωνες ἐνδοκίμοι. Τί πάλιν. Ὁ, π;

Ὁρακιάσας ἢ ὡς ἐκλυθείς.

Ἰδὼν πῖνον κατὰ γνῶμην οἶνον πλεῖον.

9 Ἐκκλυθείς] Sic recte MS. A. itemque Aristophanes loco lau-
dato. At priores Edit. male, ἐκκλυθείς.

Καὶ

Καὶ ὠρακίαν λέγουσι, τὸ ὑπὸ φόβου ὠχρίασαι, θλιβομένης τὴν καρδίαν. τὸτο δὲ πολλοῖς γίνεται παρὰ τὸ τὴν ὥραν αἰκίζεσθαι ὅς ἐστι, τίς μορφή. ἢ ὠρακίαν, ὠχρίαν, φροντίζω. ὥρα γὰρ, ἢ φροντίς. Ἡσίοδος: Ὥρα γὰρ τὴν ἐλπίν πελάει νεκρῶν. ἐκ δὲ φροντίδων λύνεται τις. ὠρακίαν δὲ, τὸ θέμα. καὶ ὠρακίαν.

Ὁραπύλλων, Φαινεύιδης, κάμης δὲ Πανοπολίτης νομῆς, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· εἶτα ἐν Κωνσταντινὴ πόλιν ἐπὶ Θεοδοσίῳ. ἔγραψε Γεωμετρίαν. Ὑπόμνημα Σοφοκλέους, Ἀλκμαίωνος, εἰς Ὅμηρον. λαμβάνει μὲν ἐπὶ τῇ τέχνῃ ἄνθρωπος, καὶ τὴν πάλιν λογισμῶν τῶν γραμματικῶν ἔδεν πλεονεχίας ἀπενεργήματος. Ἀιγύπτιος, ἐπὶ Ζήνωνος βασιλείας. Ζητῶν δὲ ὁ Νικομήδης τὸν Ἀρποκράτην, καὶ μὴ θέλοντα αὐτόν. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὁ Φιλόσοφος τὸτο μαθὼν, πέμψεν διλόντα ἄλφειν γραμματικῶν τῶν ὀπίσθας. ἐάλω δὲ ὁ γραμματικὸς, καὶ ἀμολόγηται τὴν πέμψαντα καὶ τὴν Ὁραπύλλωνα καὶ τὴν Ἡρακλῆον αἰετοῖς, καὶ ἰβρίοις ἀνακρεμάσαντες ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνων, ἀπῆλθον τὸν Ἀρποκράτην καὶ Ἰσίδωρον. ὁ δὲ Ὁραπύλλων ἐκ τῆς τοῦ ἡδὸς Φιλόσοφος, ἀλλὰ πρὸς ἐν βυθῷ τῆς περὶ Θεὸν διδῆς ἦν ἡδεὶς ἀπικρυπτόμενος. ὁ γὰρ Ἡρακλῆος παρῆνεν ὡς αὐτομολήσας πρὸς ἐτέρας, καὶ καταπαρήσειεν τῶν πατρῴων νόμων ὁ Ὁραπύλλων· ὁ καὶ συνέβη γενέσθαι. ἀπὸ ἡδὸς γὰρ ἀναγκάσας τύχης εἶναι δοκῶντος αὐτοῦ τὸν συνέβη γενέσθαι τὴν μετὰ βολὴν. ἐπὶ ἐπὶ ἐλπίσιν ἵππος ἀπλήτου πινὸς ὀπιθυμίας. καὶ γὰρ ἄλλο τίς ἐστὶ παρὰ χειρὸς αὐτοῦ ῥαδίως εἰς ἀπολογίαν καὶ μεταστάσεως. (Ὡς ἔοικε, Χριστιανὸς ἐγγενής, ἢ καὶ ἀνάπαλιν ἴσως.)

Ὁρατ. ὄνομα κύριον.

Ὁρατός. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ὁρατός λελομένης τῆς καὶ σκέλης ὑπατίας τε οὐκ ἔτυχεν, ἢ τε ἐν πολέμῳ, ἢ τε ἐν εἰρήνῃ, ἀλφειὶ τὴν ἀχρησίαν τῆς ποδῶν.

Ὁραπύλλων.

Ὁρασιμένος. ἀντὶ τῆς μεμαλαγημένης. ἀναδεδυμένης. Πλάτων Θεαίτητος· Ὅταν μὲν χυρὸς τῆς ἐν τῇ ψυχῇ βαθὺς τε, καὶ πολὺς, καὶ λεῖος, καὶ μετέωρος ὠρασιμένος. Ὁρατῆς δὲ κυρίας, τὸ ταῖς χερσὶ τὴν πηλὸν ἀναδέυειν καὶ φερεῖν.

Ὁραμύδης. ἑκτεταμύδης. ὀπιθυμῶν.

Ὁρων. Οἱ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἑλπίδα τὴν ἀλλήλων δόξαν σπυδαὴν ποιούμενοι, ὠρων. Καὶ αὖτις· Οἱ δὲ ὠρων τοῖς πολέμοις ὁμοῦτε ἰέονται.

Ὁρα. χερσὶ.

1 Ὁρακίαν, ὠχρίαν, φροντίζω. Ex Enarratore Comici ad *Rhams*, pag. 234.

2 Ὁραπύλλων, Φαινεύιδης. Totum hunc articulum ex Vita Isidori a Damascio conscripta (ex qua Excerpta habentur apud Photium) Suidam deprompsisse non dubito. Ceterum Horapollinis hujus mentionem facit Photius, Cod. cclxxix. sub finem.

3 Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Lego. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐν Αἰγύπτῳ.

4 Αἰγύπτιος, ἐπὶ Ζήνῳ. Est locus mutilus, qui sic suppleri debet: Ἀρποκράτης αὐτῇ Αἰγύπτῳ ἦν, ἐπὶ Ζήνωνος, &c.] Vide Nostrum supra v. Ἀρποκράτης.

5 Ὡς ἔοικε. Χριστιανὸς ἐγγενής. Hæc ab ipso Suida, vel ab alio quodam adjecta sunt. Non enim esse Damascii, cuilibet facile patet.

6 Ὁ δὲ Ὁραπύλλων λελομένης. Hæc leguntur etiam supra v. Ἀχρησία, & v. Ὁραπύλλων. Priore vero loco nomen Appiani quoque frag-

cunt, præ metu pallere, compresso corde: quod multis accidit. Ab ὥρα, & αἰκίζεσθαι, quod pallore forma vultus turpetur. Vel, ὠρακίαν, palleo, curo. Ὁρα enim, cura. Heliodorus: *Exigua enim contentionum ratio habetur.* Curæ autem vires animi corporisque solvunt. Thema est ὠρακίαν, & ὠρακίαν.

Ὁραπύλλων. Horapollon, ex Phænebytide, vico Panopolitana præfecturæ, Grammaticus, qui docuit Alexandriæ in Ægypto: deinde Constantinopoli sub Theodosio. Scripsit de Lucis & Templis. Commentarium in Sophoclem, Alcæum, & Homerum. Fuit homo ob artem clarus, & gloria nulli veterum doctissimorum Grammaticorum secundus. * * Ægyptius sub Zenone Imperatore. Nicomedes autem Harpocran quærebat, nec inveniebat. Quod cum Isidorus philosophus intellexisset, per literas id significavit. Captus autem tabellarius, a quo missus esset, confessus est. Capiunt itaque & Horapollinem & Heraiscum: cumque nervis ad manum alligatis utrumque suspendissent, Harpocran exposcebant. Horapollon autem non erat moribus philosophicis; sed & aliquid ejus opinionis de Diis, quos norat, in pectore occultabat: & Heraiscus prædixerat fore, ut Horapollon deficeret ad alios, patriis legibus repudiatis: id quod & evenit. Nulla enim necessitate urgente visa fuit facta esse illa mutatio, ac potius spe quadam inexplibilis cupiditatis. Neque enim facile quicquam aliud ad mutationis istius defensionem afferri potest. (Videtur Christianus esse factus, aut contra fortassis.) Wolf.

Ὁρατ. Orat. Nomen proprium.

Ὁρατός. Horatius. Nomen proprium. *Horatius vero crura non habebat integra, nec Consul belli pacisve tempore creatus est, quod usu pedum careret.*

Ὁραπύλλων. Orationem. [Est vox Latina.]

Ὁρασιμένος. Maceratus. Subactus. Plato *Theætetos*: Cum enim cera in animo profunda, & multa, & levis, & mediocriter subacta est. Ὁρατῆς vero proprie est, lutum manibus macerare & subigere.

Ὁραμύδης. Extensis. Cupientibus.

Ὁρων. Cupiebant. *Illi vero alter alterius gloriam ad se transferre magno studio cupiebant.* Et iterum: *Illi vero cum hostibus congrederi cupiebant.*

Ὁρα. Horæ. Tempora.

mento huic præfixum est: unde de auctore ejus constat.

7 Πλάτων Θεαιτήτων] Pag. 136. sed ubi pro καί τις legitur καὶ τις: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vicissim pro ὠρασιμένῳ apud Platonem ex hoc loco Suidæ reponendum est ὠρασιμένῳ: ut & ante nos dudum monuit Paul. Leopard. *Emendat.* lib. xvi. cap. xvi.

8 Ὁραμύδης] Sic habet antiquissimus MS. A. At MSS. B. & C. itemque priores Edit. ὠραμύδης, quam lectionem literarum series respuit. In Suida enim τὸ αὐτὸ semper sequitur litteram ο, & proinde litteram υ præcedit. Ceterum, confudit hic Grammaticus τὸ ὠραμύδης cum ὠραμύδης: ut ex interpretationibus subjunctis patet. Nam τὸ ὠραμύδης pertinet ad ὠραμύδης, ab ὠραμύδης, ulnas extendo. At ὠραμύδης, ad ὠραμύδης: ab ὠραμύδης, vel ὠραμύδης cupere, concupiscere. Vide etiam supra v. Ὁραμύδης.

Ὁρα.

6. *Appian. Hist. Rom. Fragm.*
IX. Vol. I. p. 28. Schweigh.
Suidas, supr. Voc. Ἀχρησία.

Ωρα. Προδικὸν βιβλίον ἐστὶ, ἐπιγραφομένον Ὡρα, ἐν ᾧ πεποιήκε τὴν Ἡρακλέα τῇ Ἀρετῇ καὶ τῇ Κακίᾳ συντυχεῖν, καὶ χαλῶς ἐχάτερος ἐπὶ τοῦ ἥθη αὐτῆς, περιπλῖναι τῇ Ἀρετῇ τὴν Ἡρακλέα, καὶ τῆς ἐκείνης ἰδῶντας περιπλῖναι τῶν περιχαίρων τῆς Κακίας ἡδονῶν.

Ὡραιοκόμος. ὁ τῆς χάλλος ἐπιμελόμενος.

Ὡραιοπολῶ. τὸ μὲν τῶν νέων ἀνατρέφομαι.

Ὡραῖος. ὁ εὐμορφος.

Ὡρέξατο. ἐξέτεινε.

Ὡρεός. ὄνομα τόπων.

Ὡρες. αἱ γυναῖκες.

Ὡρεΐδια. ὄνομα Νηρηίδος. Ὀμηρος

Μαῖρα, καὶ Ὡρεΐδια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια.

καὶ Ὡρεΐδια, ἡ δὲ Βορέα ἐρωμένη.

Ὡρεΐτης. ἀπὸ τόπων Ὡρεοῦ.

Ὡρεῖον. τὸ ταμεῖον. Ἐν τῷ χαλκιδόνῳ Ὡρεῖῳ, ὅ ἐστι μῶδιος, (ἐνθα νῦν ἱστῶνται κίονες παρὰ τοῦ οἴκου τοῦ Κρατερῆ, ὅς νῦν ἐστὶ τῆς Μυρελῆς) ἱστάτο μῶδιος χαλκῆς. καὶ ζητῶντα τῆς ἐν τῷ Μανασίῳ.

Ὡρεῖ. ὄνομα κύριον.

Ὡρημάτων. Φυλαγμάτων.

Ὡρησόν. Φυλάσων.

Ὡρια. τὰ χεῖρα χερσόν.

Ὡρεγένης, ὁ καὶ Ἀδαμάντιος, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ χεῖρα πᾶσαν παιδείαν εἰς ἄκρον ἐξησκημένος. Ἀκροατὴς γενόμενος Ἀμμωνίῳ καὶ Φιλοσόφῳ, ὅ ἐπὶ κλίῳ Σακχῇ, ὅ πλείστην ἐπίδοσιν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ ἐχρηκότος. Ἄφ' οὗ τῆς καὶ εἰς τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν πολλὴν ὡς καὶ διδασχάλη τὴν ἀφέλειαν ἐκλήρωσεν. συνῶν τε καὶ αἰετῶν Πλάτωνι ὁ περιεργημένος ἀνὴρ τοῖς τε Νουμνίῳ, καὶ Χροῖῳ, Ἀπολλοφάνει τε, καὶ Λογγίνῳ, καὶ Μοδεράτῳ, Νικομάχῳ τε, καὶ τῶν ἐν τοῖς Πυθαγορείοις ἐλλογιμῶν ἀνδρῶν ἀμύλη συγγραμμάτων. ἐχρητο καὶ καὶ Χαϊρήμονος καὶ Σπαικῆ, Κορίνθου τε βιβλίοις παρ' ὧν τὸ μετὰ κλητικὸν τῶν παρ' Ἑλλήσι μυθολογῶν ἔγνω πρόπον. καὶ ἀπαξ απλῶς, πολλὴν ἔχε τὴν ἐπιτήμην τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ δογμάτων, καὶ μόνον τῶν Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν θείων τε, καὶ ἡμετέρων, τῶν τε Χερσιανῶν. καὶ τί ἂν τις λέγει ὡς ἐκείνους μικρῶν δεινῶν ἀθανάτων τε καὶ μακαρίων φύσεως; ὅτι περ ἀφ' ἑκατοντακλήν, γεωμετρικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γραμματικὴν, καὶ ῥητορικὴν, καὶ πάντων τῶν Φιλοσόφων τὰ δογματὰ ὅπως ἐξέμαθεν, ὥστε αὐθιγὰς τῶν κοσμικῶν πραγμάτων ἀκροατὰς ἐχρηκεῖν, καὶ ἐξηγεῖσθαι αὐτοῖς ἐλάττω, συνδρομὰς δὲ παρὰ αὐτὸν πολλὰς γίνεσθαι. ὅς δὲ Ὡρεγένης καὶ τὸ μεγαλοφύϊας αὐτῷ καὶ Πορ-

Ωρα. Horæ. Est liber quidam Prodicti, Horæ inscriptus, in quo Herculem facit Virtuti & Vitio [in itinere] concurrentem: cumque utraque ad suos mores cum invitaret, Herculem Virtuti se adjunxisse dicit, & illius sudores anteposuisse voluptatibus Vitii ad breve tantum tempus durantibus.

Ὡραιοκόμος. Qui formam & pulchritudinem curat.

Ὡραιοπολῶ. Cum juvenibus versor.

Ὡραῖος. Pulcher. Formosus. Venustus.

Ὡρέξατο. Porrexit. Extendit.

Ὡρεός. Orcus. Nomen loci.

Ὡρες. Conjuges. Uxores.

Ὡρεΐδια. Orithyia. Nomen Nereidis. Homerus: Mæra, & Orithyia, pulchricomaque Amathia. Et Orithyia, Boreæ amasia.

Ὡρεΐτης. Orita. Nomen a loco Oreο [deductum.]

Ὡρεῖον. Horreum. In loco, qui vocatur Horreum, vel Modius, (ubi nunc stant columnæ ante domum Crateri, quæ nunc est Myrelei) stabat modius æneus. Hac de re vide in v. Μανασίῳ.

Ὡρεῖ. Oreb. Nomen proprium.

Ὡρημάτων. Custodiarum.

Ὡρησόν. Custodiunt.

Ὡρια. Tempestiva. Opportuna.

Ὡρεγένης. Origenes, qui & Adamantius dicitur, vir clarissimus, & omnium disciplinarum peritissimus: qui fuit auditor Ammonii philosophi, cognomento Saccæ, qui maximos progressus in philosophia fecerat. Quamobrem etiam, quod ad doctrinam philosophiæ pertinet, plurimum ex magistri sermonibus profecit. Idem cum Platone assidue versabatur. Numenii quoque, & Cronii, & Apollophanis, & Longini, & Moderati, & Nicomachi, aliorumque, qui inter Pythagoricos præcipui habentur, scripta quotidie lectitabat. Chæremonis etiam Stoici & Cornuti libros adhibebat, ex quibus [omnibus] allegoricum in explicandis Græcorum mysteriis modum didicit. Et, ut breviter dicam, philosophicorum dogmatum admodum erat peritus, non solum Græcorum, sed etiam divinorum, & nostrorum, hoc est, Christianorum. Et quid de ejus propemodum immortalis & beato ingenio dicas? Nam Dialecticam, Geometriam, Arithmetica, Musicam, Grammaticam, & Rhetoricam, & omnium Philosophorum dogmata sic didicerat, ut secularium quoque literarum studiosos auditores haberet, & quotidie eis [scriptores] interpretaretur, magnusque ad eum concursus fieret. Qua autem ingenii magni-

1 Προδικὸν βιβλίον ἐστὶ.] Vide infra v. Προδίκου, ubi eadem leguntur.

2 Ἐν τῷ χαλκιδόνῳ Ὡρ.] Confer Codicum de Orig. CPolit. pag. 25. & Anonymum a Combefisio editum in Manipulo Orig. CPolit. pag. 6. qui eadem tradunt.

3 Μυρελῆς] MS. A. μυρεψῆ.

4 Ὡρεγένης, ὁ καὶ Ἀδ.] Articulus hic de Origene non ex uno aliquo auctore excerptus, sed ex variis quasi laciis & frustis temere hinc inde decerptis confusus est: ut in notis sequentibus ostendimus.

5 Ἀκροατὴς γενόμενος Ἀμμωνίῳ.— μουσεῖον ἔγνω τρέπον.] Hæc sumpta sunt ex Eusebii Histor. Eccles. lib. vi. cap. xix. multis tamen omisiss, quæ apud Eusebium leguntur, & salva connexionem abesse non possunt. Quare ipsum Eusebium Lector adcat.

6 Χροῖῳ] Eusebius recte, Κροῖῳ. Vide Valegium in notis ad locum istum Eusebii.

7 Ὅτι περ ἀφ' ἑκατοντακλήν, γεωμετρικὴν, μουσικὴν.— ὡς αὐτὸν περὶ αὐτῶν γίνεσθαι.] Hæc sumpta sunt ex Sophronio, ut & Pearsonius ad marginem codicis sui notaverat.

Φύσιος ὁ χτ' Χριστιανῶν λυπήσας, μνημονεύει, καὶ Φη-
σιν· Ὁ δὲ τρέπος τ' ἀποπίας ἐξ ἀνδρός, ὃ καὶ καὶ κο-
μιδὴ νέος ὡς ξυμπέφυκε, σφόδρα βυδοκίμησας, καὶ
ἐπὶ βυδοκίμησας δι' ὧν καὶ ἀλέλοιπε συζητημάτων,
παρελήφθη· Ὡς γὰρ κλέος ὡς τοῖς διδασκά-
λοις τῶν τῶν λόγων μέγα ἀφ' ἑδδοίαι, καὶ αὐταὶ μὲν
οὐ ὡς τῶν ἐξωθεν μαρτυρίαι τῆ ἀνδρός, καὶ μάλιστα
τῶν ἐχθρῶν. Αὐτὰ Πορφύριος χτ' τὸ τρίτον συν-
ταγμα τῶν γραφένων αὐτῷ χτ' Χριστιανῶν εἰρη-
ἐπαληθεύσας μὲν αὐτὸν τὸν ἀνδρὸς ἀσκήσεως, ψευσα-
μῶν δὲ σαφῶς αὐτὸν τὸ λοιπὸν (πὶ γὰρ οὐκ ἔμελλεν
ὁ χτ' Χριστιανῶν μανείν;) ἐν οἷς αὐτὸν μὲν Φησιν ἐξ
Ἑλλήνων μετὰ πείρασιν· τὸ δ' Ἀμμώνιον ἐν τῷ βίῳ τῷ
χτ' Θεοδόσειαν ἐπὶ τῷ ἐθνικῷ ἐκπεσεῖν. Αὐτὰ μὲν εἰς
ὡς ἔγραψεν τῷ Ὡς γὰρ, καὶ τὸ αὐτὸ Ἑλλήνων μα-
θήματα πολυπειρίας, αὐτὸν ἡς ὡς πινὰς μεμψα-
μῶν αὐτῷ ἀφ' ἑκείνου αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀπλογόμενός
ἐν ὁποῦν πιν αὐτὰ γράφει· Ἐπεὶ δὲ ἀνακειμένη
μοι τῶν λόγων, τὸ Φησιν ἀφ' ἑκείνου αὐτὸν τῆς ἐξω-
σῶν, ὡς ἔγραψεν ὅτι μὲν αἰρετικοί, ὅτι δὲ τῶν
Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν φιλοσο-
φίᾳ, ἐδίδεν ἐξέτασιν αὐτὰ, καὶ τὸ τῶν αἰρετικῶν
δόγματα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων αὐτὸν ἀληθείας
λέγειν ἐπαγγέλλομαι, καὶ αὐτὰ μὲν τοιαῦτα αὐτὸν τῷ
ἀσκήσεως ἀπλογόμενός εἰρηλα. † Κατὰ τῶν δὲ
τὸ χροῖον καὶ ἡ Ἀλεξάνδρου τῶν Ῥωμαίων βασιλέως μή-
τηρ Μαρμαρία εἰς λόγους ἐν Ἀντιοχείᾳ συνήλθεν Ὡς γὰρ
γένεθ, καὶ παρ' αὐτῇ κατηχῆθαι τὸ λόγον. † Ἐξ ἑ-
κείνου δὲ τὸ χροῖον τῶν εἰς τὰς γραφὰς ὑπομνημάτων
ἐγένετο ἡ ἀρχὴ, Ἀμβροσίῳ εἰς τὰ μάλιστα παρορμητικῶς
αὐτὸν μυστικῶς ὅσαις ἐν ὡς τῶν ταῖς ἀφ' ἑκείνου λόγων
καὶ ὡς ἀκλήσει αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν ταῖς
ταῖς τῶν ὁποτιθεῖων χρησίμους. ταχυγράφοι τε αὐ-
τῷ πλείους ἢ ἐπὶ τῷ ἀειδμένῳ παρῆσαν ὑπαρροβόντι,
χρόνους τεταγμένους ἀλλήλους ἀμείβοντες· βιβλιογράφοι
τε ἐν ἡμεῖς, ἅμα καὶ κόραις ἐπὶ τῷ χαλλιγραφεῖν ἡσ-
κημένους ὡς ἀπάντων τὸ δέσσαν τῶν ὁποτιθεῖων καὶ τὸ
ἀφ' ὧν χρησίμους ὁ Ἀμβρόσιος παρετήσατο. καὶ μὲν καὶ
ἐν τῇ αὐτῇ τὰ θεῖα λόγια ἀσκήσας τε καὶ αὐτῇ ὡς
θυμίαν ἀφ' αὐτῷ συνετέφερον· ἡ καὶ μάλιστα αὐτὸν
ὡς ἔγραψεν ἐπὶ τῷ ὑπομνημάτων σύνταξιν. † Το-
σαύτως δὲ ἔχει σπευδὴν αὐτὸν ταῖς θεῖας γραφὰς, ὡ-
ς καὶ τῷ Ἑβραϊκῷ ἀφ' ἑκείνου, ἐντυπωσθῆναι τῇ τε
ἡλικίᾳ καὶ τῇ οἰκείᾳ φύσει, ἐν μαθεῖν καὶ δὲ τῶν
ἐδδομένων ἐρμηνεύσας, ἅλλας ἐκδοσὶς εἰς ἐν συνα-
γαγῶν· Ἀκύλα λέγει τῷ Ποντικῷ, καὶ Θεοδώτου, καὶ
Συμμάχου, τῶν Ἑβραίων (αἰρεσις δὲ ὅτι αὐτῶν,
μὲν ἀνθρώπων τὸ Κύριον εἶναι δοξαζόντων) οἱ πνευ-
τὸ χτ' Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ὑπομνημάτισαν, δι' ὃ

ret: Aquilæ dico Pontici, & Theodotionis, & Symmachi, Ebionitarum: quorum hære-
tica opinio hæc est, Dominum nudum esse

tudine Origenes fuerit, Porphyrius etiam, qui
rabie suam adversus Christianos exseruit,
meminit his verbis: *Hujus autem absurdita-
tis exemplum sumatur ex eo viro, quem ego
adolescens admodum videre memini (qui &
tunc temporis maximam laudem adeptus fue-
rat, & nunc quoque ob ea, quæ reliquit inge-
nii sui monumenta, magnopere comprobatur:
Origene scilicet; cujus gloria apud doctrinæ
hujus magistros eximia habetur.* (Et hæc qui-
dem testimonia ab Ethnicis, & præcipue ini-
micis, viro illi perhibentur.) Hæc Porphy-
rius in libro tertio ejus operis, quod adver-
sus Christianos composuit: qui de viri qui-
dem illius studio [& multiplici doctrina] ve-
rissime pronuntiavit: sed in eo manifestissime
mentitus est, (quomodo enim non mentiretur,
qui adversus Christianos scribebat?) quod ip-
sum quidem a Gentilibus ad Christianos tran-
siisse dicit; Ammonium vero a veri numinis
cultu ad Gentilium religionem se contulisse.
Atque hæc a nobis dicta sint ad eximiam O-
rigenis in Græcanicis disciplinis eruditionem
declarandam. De qua ipse in epistola quadam
adversus eos, qui nimium ejus studium erga
hujusmodi disciplinas reprehendebant, se ip-
sum purgans ita scribit: *Cum vero totum me
addixissem verbo Dei, ac de nostra eruditione
fama jam crebrior spargeretur, confluentibus
ad me nunc hæreticis, nunc Græcarum disci-
plinarum studiosis, & maxime philosophis:
scrutari hæreticorum dogmata, & quæcun-
que a philosophis de veritate jactantur, excu-
tere constitui.* Atque hæc ab Origene dicta
sunt, ut studium illud, quod Græcis discipli-
nis impenderat, excusaret. † Sub hoc tem-
pus Mammæa quoque, Alexandri Romano-
rum Imperatoris mater, Origenem Antiochiæ
convenit, & principiis doctrinæ Christianæ
ab eo instituta est. † Ex eo tempore Orige-
nes in divinas scripturas commentarios cœ-
pit conscribere, Ambrosio innumeris stimu-
lis eum incitante, nec solum verbis atque ad-
hortationibus, sed etiam largissimis rerum
necessariarum præbitionibus. Quippe septem
& amplius notarii dictanti illi præsto aderant,
qui præstituto tempore sibi per vices succe-
debant: nec pauciores librarii simul cum puel-
lis elegantius scribere assuetis: quibus omni-
bus necessarios sumptus copiose subministra-
bat Ambrosius. Sed & incredibilem quandam
alacritatem in hoc sacrarum literarum studio
ipse pro virili parte conferebat: qua quidem
re potissimum Origenes ad scribendos com-
mentarios impellebatur. Tantum autem stu-
dii S. Scripturæ impendit, ut & Hebraicam
linguam contra ætatis gentisque suæ naturam
disceret, & præter LXX. Interpretes alias
quoque editiones in unum volumen collige-
ret. Hi commentarios in Euangelium

1 Ὁ δὲ τρέπος τ' ἀποπίας — αὐτὸ τὸ ἀσκήσεως ἀπλογόμενός εἰ-
ρηλα] Hæc omnia leguntur apud Eusebii Hist. Eccles. lib. vi. cap. xix. unde ea Suidas sumpsit.

2 Ὡς γὰρ] Scribe Ὡς γὰρ, ut apud Eusebium.

3 Ἐξ ἐκείνου δὲ τὸ χροῖον — ἐπὶ τῷ τῷ ὑπομνημάτων σύνταξιν] Et hæc sunt verba ejusdem Eusebii Hist. Eccles. lib. vi. cap. xxiii.

4 Τοσαύτως δὲ ἔχει σπ. — καὶ ἐδδομένων ἑκδοσιν] Ex Sophronio: apud quem tamen nonnulla aliter leguntur.

ὅτι τὸ ἴδιον δόγμα βεβαιῶσαι ὁπεύδουσιν. ὁμοίως ὅ
πέμπιλλιν, καὶ ἐκτίλιν, καὶ ἐβδόμην ἐκδοσιν. † Ex
Eusebii ὁ Παμφίλος ἱστορῶν πρὸς Ὀριγένην. Το-
σαύτη ὅτι εἰσηγείτο τὰς Ὀριγενείας τῶν θείων λόγων ἀπι-
κριβωμένη ἢ ἐξέτασις, ὡς μόνος πρωτότυπος αὐτοῖς
Ἑβραίων στοιχείοις γραφὰς κτῆμα ἴδιον ποιήσασθαι,
ἀνιχνεύσας τε τὰς τῶν ἐτέρων πρὸς τὰς Ἑβδόμηκον-
τα τὰς ἱερὰς γραφὰς ἐρμηνεύσαντα ἐκδόσεις, καί
πιναις ἐτέρας πρὸς τὰς χεκτημαξυμύνας ἐρμηνείας
ἐναλλατίζοντας, τὴν Ἀκύλιν, καὶ Συμμάχην, καὶ Θεο-
δοτίαν, ἐφθυσεν ὥς ἐξ ἀπορρήτων οὐκ οἶδ' ὅτι περὶ
τῶν τὰς πάλαι λαμβανούσας χρόνους εἰς Φῶς ἀνιχνύ-
σας πρὸς ἡμᾶς. ἔν γε μὴν τοῖς Ἑξαπλοῖς ὁ Ψαλ-
μῶν, μὲν τὰς ὁπτιήμους πένταρας ἐκδόσεις, καὶ μόνον
πέμπιλλιν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὴν καὶ ἐβδόμην πρὸς τὰς ἐρ-
μηνείας, ἐπὶ μίας αὐτῆς σημειώσας, ὡς ἐν ἱερῇ
βιβλίᾳ ἐν πύθω. ταύτας ὅτι ἀπάσας εἰς ἓν συναγα-
γὼν, διελθὼν τε πρὸς κώλον, καὶ ἀντιπρὸς τὰς ἀλ-
λήλους μὲν καὶ αὐτῆς ὁ Ἑβραίων σημειώσας, τὰ τῶν
λεγομένων Ἑξαπλῶν ἡμῖν ἀντίγραφα χαλκῶς ἀλέλοι-
πεν. ἰδίως ὅτι ὁ Ἀκύλιν καὶ Συμμάχην καὶ Θεοδοτίαν ἐκδο-
σιν, ἅμα τῇ τῶν ὁ, ἐν τοῖς Τετραπλοῖς ὁπτιήμους
σας. Καὶ ἀπλῶς πᾶσαν γραφὴν ὑποσημειώσαντα
ἐκκλησιαστικὴν, πλείστα καὶ ἀναρίθμητα χαλκῶς ἀλέλοι-
πεν ὡς ἐξ ἐκείνης πάντας τὰς μετέπειτα ὁ Ἐκκλησί-
ας διδασκαλίας καὶ ἀφορμὰς εἰληφέναι ὡς ὁ Θεολόγος
Φάσκι Γρηγόριος Ὀριγενὴς ἢ πάντων ἡμῶν ἀκρότη. Οὐ
μόνον ὅτι τῇ καὶ ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁ
ἐξῶθεν πολλὰ παρέρχεται ὁ ὠφέλειαν, αἰρετικῶς τε,
καὶ φιλοσόφους. * μόνον γὰρ πρὸς τοῖς θείοις καὶ τὰ φιλό-
σοφα παρ' αὐτῶν παιδευόμενοι. εἰσὶ γὰρ τε γὰρ ὅσους δι-
φύως ἔχοντες ἑώρα, καὶ ἐπὶ τὰ φιλόσοφα μαθήματα
γεωμετρίαν, καὶ ἀριθμητικὴν, καὶ τὰλλα παιδευόμενα
πρὸς τὰς εἰς τε τοὺς αἰρέσεις τὰς πρὸς τοῖς φιλο-
σόφους πρὸς τὰς, καὶ τὰ πρὸς τῶν συγγραμμάτων
διηγήμενος, ὑποσημειώσαντος τε, καὶ θεωρῶν ὡς
ἔχοντες ὡς ἡδη μέγαν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἑλλήσι φι-
λόσοφον ὁ ἄνθρωπος κηρύττειται. * μάρτυρες ὅτι τῆς πε-
ρὶ ταῦτα αὐτοῦ χατορθώσεως τῶν Ἑλλήνων οἱ κατ'
αὐτὸν ἡμακότες φιλόσοφοι ὧν ἐν συγγραμμάσι πολ-
λὰ μνήμην διδομένη ὁ ἄνθρωπος τοτὲ μὲν αὐτὰ πρὸς
Φωνέντων ποτὲ ὅτι διδασκαλῶν ἐς τὸ αὐτοῦ κείων
τὰς ἰδίους ἀναφερόντων πόδας. † Ταῦτα ὅτι Ὀριγένης ἐπὶ
τῆς Καισαρείας ἐκ συνήθης πρὸς τὸν πολλοὺς πρὸς ἡ-
σαν, καὶ μόνον τῶν ὁπτιήμων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλο-
δαπῆς μυρίοι φοιτητῶν, τὰς παρίδας ἀπολείποντες. ὧν
ὁπτιήμους μάλιστα ἐγνωμένον, Θεόδωρον, ὅς ἐν αὐτοῖς

Matthæi scripserunt: per quod etiam dogma
suum confirmare student. Pariter etiam quin-
tam, sextam, & septimam editionem. † Ex
Eusebii Pamphili historia de Origene. Tan-
tam autem curam & diligentiam in divinis
scripturis perscrutandis adhibebat Origenes,
ut authenticos scripturarum libros, Hebrai-
cis literis scriptos, sibi comparaverit: aliorum
quoque, qui præter Septuaginta Interpretes
sacras scripturas interpretati sunt, editiones
pervestigaverit: nonnullas denique inter-
pretationes a tritis illis & vulgatis, Aquilæ sci-
licet, ac Symmachi, ac Theodotionis, diver-
sas repererit. Quas quidem ille ex nescio qui-
bus erutas angulis, in quibus jamdudum de-
litterant, primus in lucem produxit. Quin
etiam in Hexaplis Psalmorum exemplaribus,
post insignes illas quatuor editiones, cum non
quintam modo, sed etiam sextam ac septi-
mam apponeret versionem, rursus in princi-
pio unius notavit, inventam illam fuisse Hie-
richunte in dolio. Has igitur omnes inter-
pretationes cum in unum corpus collegisset,
ac per certa cola ac membra distinxisset, &
sibi invicem e regione opposuisset, una cum
ipso Hebraico textu, Hexaplorum nobis ex-
emplaria reliquit. Scorsim vero editionem
Aquilæ & Symmachi ac Theodotionis cum
Septuaginta Interpretum versione in Tetra-
plis digessit. Et, ut paucis rem expediam,
notis in universam scripturam Ecclesiasticam
scriptis, innumeros reliquit libros: adeo ut
omnes Ecclesiæ doctores postea ejus scriptis
non parum adjuti fuerint. Hinc Theologus
Gregorius inquit: *Origenes omnium nostrum*
cos. Non solum autem Ecclesiæ nostræ, sed
etiam Gentilibus, & Hæreticis, & Philoso-
phis, non exiguam utilitatem attulit. † [In-
numeri porro hæretici, nec pauci ex illustri-
bus philosophis, studiose cum auscultabant,]
& præter rerum divinarum scientiam, Græ-
cicæ quoque philosophiæ præcepta, quasi
discipuli, ex illo percipiebant. Quoscunque e-
nim ex discipulis solertia & acumine ingenii
præditos animadvertibat, eos in philoso-
phiam introducebat, Geometriam illis tra-
dens, & Arithmetica, aliasque prævias disci-
plinas. Inde ad varias philosophorum sectas
eos perducens, & libros a veteribus philoso-
phis conscriptos exponens: commentarios
quoque in singulos scribens, & reconditos
sensus penitus inquirens: adeo ut apud ipsos
etiam Gentiles summus philosophus pronun-
tiaretur. Quantum porro in iis studiis excel-
luerit, testes sunt ipsi Gentilium philosophi,
qui ejus ætate floruerunt: quorum in li-

1 Τοσαύτη δὲ εἰσηγία — ἐν τοῖς Τετραπλοῖς ἐπισκοπούμενος] Hæc
excerpta sunt ex Eusebii *Hist. Eccl.* lib. vi. cap. xvi.

2 Ἑρμηνεύσαντα] Constructio manifesto requirit, ut scribatur,
Ἑρμηνεύσαντων: vel, ut Eusebius habet, Ἑρμηνεύσαντων.

3 Ἐν γε μὴν τοῖς Ἑξαπλοῖς ὁ Ψαλμῶν.] Vide omnino doctissimum

Huetium, *literaræ Galliæ decus maximum, Origenianorum* lib. i. cap. ii. sect. iv.

4 Μονογὰρ πρὸς τοῖς θείοις — τὸν αὐτὸν κηρύττειται] Hæc le-
guntur apud eundem Eusebium *Hist. Eccl.* lib. vi. cap. xviii.

5 Μάρτυρες δὲ ὁ πρὸς τ. — ἀναφερόντων πόδας] Euseb. *Hi-*
stor. Eccl. lib. vi. cap. xix.

ἔτος ὁ καὶ ἡμᾶς Ἐπισκοπῶν Διόδοτος· Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός· ὁ, τε τῆς ἀδελφῆς Ἀθηνώδωρος. ὅς ἀμφὶ τὰ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μαθήματα διδάσκει πλοημόνως, φιλοσοφίας εἰς ἑρῶτα τῆς περὶ τῆς σπουδῆς τὴν θείαν ἀσκήσιν ἀντιτάττει ἀλλὰ ζῶσα πνεύματι. πέντε ἢ ὅλοις ἔτεσιν αὐτῷ συγχεόμενοι τοσαύτῳ ἀπινέγκαντο καὶ τῷ θεῷ βελπίων, ὡς ἐπὶ νέως ἀμφὶ Ἐπισκοπῆς τῇ καὶ Πόντον Ἐκκλησιῶν ἀξιοθῆναι. † Τῷ ἡμετέρῳ καὶ τῷ τῶν χρόνων τὰ εἰς τὴν Ἡσάαν, καὶ αὐτῷ ἡ καὶ εἰς τὴν Ἐρεκίαν, πέντε καὶ εἴκοσι βιβλία συντάκται. ὧν εἰς μὲν τὸ τρίτον μέρος ἡ Ἡσάαν, μέχρι τῶν ὁράσεων τῶν περὶ τῶν τῶν τῆς ἐρήμου, τριάκοντα εἰσι τόμοι. εἰς ἡ τὴν Ἐρεκίαν, ἐκατόν ἑξαις εἰς τὴν πάντα πεποιήσας περὶ τῆς ἑσπέρης. ἔτος δ' αὐτῷ ἐξηκοστὸν, ἐν ᾧ αὐτὰ συντάχθη· ἐν ᾧ καὶ ὁ μακάριος μάρτυς Πάμφιλος μαρτυρίῳ τῷ βίον διετέλεσε. τὸ ἡμετέρῳ καὶ τῷ Ἰωάννῳ Εὐαγγέλιον ἐξηγητικὸν σημαίνει, τὰ περὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ ὅτα αὐτὸν συντάξας. τῆς ἡμετέρας εἰς τὸ πᾶν Εὐαγγέλιον περὶ μαρτυρίας μόνον δύο καὶ εἴκοσι ἀεικλήθον τόμοι. δώδεκα ἡ τῇ εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ εἰς τὴν πρῶτην ἡ καὶ καὶ Ψαλμοὺς, ἐπὶ τὰ εἰς τὴν Θεωρίαν καὶ τὰ καὶ ἀναστάσεως, καὶ τὰ καὶ Ἀρχῶν. γράφει ἡ καὶ τὴν ὁπλιτοῦ μαρτυρίας Στωματῆς, ὅντας τὴν ἀεικλήθον δέκα· ὅς καὶ συντάξας καὶ τὴν Ἀλεξανδρείας βασιλείαν. τὴν μὲν τοὺς πρῶτον ἐξηγητικὸν Ψαλμὸν, ἐκδοσὶν πεποιήσας τῶν ἱερῶν γραφῶν ἡ τὴν παλαιὰς Διόδοτος καὶ λόγους, ὡς πῶς λέγων καὶ λέγει. Οὐκ ἀγνοήτων ἡ, ὡς εἶναι τὰς ἐκδοχὰς βίβλους, ὡς Ἐβραῖοι καὶ Ἰουδαῖοι, δύο καὶ εἴκοσι ὅσους ἀεικλήθον τὴν παρ' αὐτοῖς ποιήσας εἶναι. εἶτα ὁπλιτοῦ λέγων. Εἰς ἡ καὶ εἴκοσι δύο βίβλοι καὶ Ἐβραῖος αἰδὲ Γένεσις, Βασιλείαν, ὁ ὅστις, Ἐν ἀρχῇ καὶ αἰσθητῶν καὶ θεῶν. ἐξησε ἡ ὡς Γάλλος καὶ Βολυστιανός, τέτταρτον, ὡς δ' ἡ καὶ ἑστὼν τὴν ἡλικίας αὐτῶν καὶ ἐκοιμήθη ἐν Τύρῳ, ἐν ἡ καὶ ἐτάφη. ὁ ἡ πατὴρ αὐτῶν Λεωνίδης μαρτυρίῳ τῷ καὶ Χειρὸν ἐτελείετο.

etiam sepultus est. Pater vero ejus Leonides martyrio propter Christum consummatus est.

Ὁμεγνός· Λεωνίδην εἶχε πατέρα, Ἐπίσκοπον, καὶ μάρτυρα, ἐπὶ Σεβήρου βασιλείᾳ ἀκμάσας. ὅς πῶς Ὁμεγνός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τυγχάνων μεγάλῳ εἰς τὸν θεῶν λόγον σπουδὴν κατεβάλλει. ὁ ζήλωτῶν πολλοὶ καὶ ἄλλοι, καὶ μάλιστα Ἀμβρόσιος ἐγένετο· ὅς ἐς γνῶσιν αὐτῷ ἀφικέσθαι σπουδάζας, ἀπέστη τῆς Οὐαλεντίνης καὶ Μαρκίωνος αἰρέσεως. πλείστοι ἡ καὶ τῶν ἐξωθεν φιλοσόφων πρὸς αὐτὸν φοιτῶντες, μερίστην ὠφέλειαν ἐκαρπύοντο. μέγας γὰρ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐνομίζετο, καὶ Ἰουδαῖοι καὶ ἡμετέροις, καὶ ἀεικλήθον, καὶ τὰ ἄλλα περὶ παιδείας. διόπερ οὐκ ὀλίγοι τῶν παρ' Ἑλλήσι φι-

1 Τῷ δὲ Ὁμεγνῷ καὶ τῷ. — εἰς τὴν πάντα πεποιήσας περὶ τῆς ἑσπέρης. Euseb. lib. vi. cap. xxxii. Confer Illustriss. Huetium Origeniano- rum lib. iiii. cap. ii. Sect. ii.

2 Τὸ δὲ εἰς τὸ καὶ Ἰωάνν. — καὶ τὴν Ἀλεξανδρείας βασιλείαν. Euseb. lib. vi. cap. xiv. Ibi autem initium hujus loci rectius sic legitur, ἐν ᾧ καὶ ὁ καὶ Ἰωάνν. ἐξηγητικὸν σημαίνει, τὰ περὶ τῆς ἑσπέρης, &c.

odorum, illum scilicet inter ætatis nostræ Episcopos percelebrem: Gregorium Thaumaturgum; ejusque fratrem Athenodorum. Hos, cum Græcorum & Romanorum disciplinis admodum addictos cerneret, hortatus est, ut priore studio omisso, in discendis divinis mysteriis operam ponerent. Cumque quinque integros annos eum audivissent, tantum eo doctore in rerum divinarum cognitione profecerunt, ut ambo adhuc juvenes digni judicati fuerint, qui Ponticarum Ecclesiarum Episcopi crearentur. † Eodem tempore Origenes in Esaiam, simul etiam in Ezechielem, xxv. libros composuit. Horum in tertiam partem Esaiæ, usque ad visionem quadrupedum in deserto, sunt tomi xxx. In Ezechielem vero, xxv. quos solos in totum Prophetam conscripsit. Quo autem tempore hæc componebat, ætatis annum sexagesimum agebat: cum & beatus martyr Pamphilus martyrio vitam finiit. In Expositione autem in Euangelium Joannis testatur, priores quinque libros ab eo, dum adhuc Alexandria degeret, compositos esse. Ex universo autem opere, quod in totum illud Euangelium elaboravit, duo & viginti libri ad nos duntaxat pervenerunt. [Exstant item] duodecim ejus libri in Genesin: nec non in priores quinque & viginti Psalmos, & in Threnos commentarii. Præterea [scripsit] opus de Resurrectione, & de Principiis. Sed & libros, qui Στωματῆς inscribuntur, numero decem, Alexandri Imperatoris temporibus conscripsit. Cæterum in expositione Psalmi primi, librorum veteris Testamenti indicem exhibet, ita scribens ad verbum: *Sciendum est veteris Testamenti libros duos esse & viginti, sicut ab Hebræis traditur: qui numerus etiam literarum apud eos habetur.* Postea vero subjicit: *Sunt autem viginti duo libri secundum Hebræos hi: Genesis, [scilicet, ut ab Hebræis appellatur,] Beresith, i.e. In principio: & reliqui ordine.* Vixit usque ad Gallum & Volusianum, hoc est, usque ad ætatis suæ annum sexagesimum nonum. Obiit Tyri: ubi

Ὁμεγνός. Origenes patrem habuit Leonidem, Episcopum, & martyrem: qui sub Severo Imperatore floruit. Hic Origenes, dum esset Alexandria, magnum studium in verbo divino posuit. Hujus cum alii multi fuerunt studiosi, tum vero præcipue Ambrosius; qui, cum in illius notitiam venire cuperet, a Valentini & Marcionis secta recessit. Plurimi quoque Gentilium Philosophorum ad ipsum audiendum accedentes, multum sub eo præceptore profecerunt. Magni enim ab iis fiebat, cum Geometriam, Arithmeticam, & alias, quæ ad variam eruditionem faciunt, scientias

3 Δώδεκα δὲ τῇ εἰς τ. — καὶ Ἀρχῶν. Hic Eusebius plura habet: ex quo proinde Suidas supplendus est.

4 Τὰ καὶ Ἀρχῶν. Vide Huetium Origeniano- rum lib. iiii. cap. ii. Sect. ii.

5 Τὸν μὲν πᾶν σπουδῶν. — ἐν ἀρχῇ. Euseb. lib. vi. cap. xxv.

6 Ὁμεγνός Λεωνίδ. Quæ Suidas in hoc articulo de Origene tradit, totidem pene verbis leguntur etiam apud Cedrenum, pag. 252. & seqq.

λοσφῶν μέμνηται αὐτῷ ὡς διδασκάλῳ. καὶ γὰρ δι-
φυῆς παιδὸν ὑπῆρχε σφόδρα, καὶ ζητητικὸς λίαν.
ὅς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τὸ τῆς θείας γραφῆς βή-
λημα περιθάνομενος, βαρύτερον ἤθελε. τῷτοι ἐπέ-
πληθην ὁ πατήρ, μηδὲν ὑπὸ ἡλικίᾳ ζητεῖν περαι-
τέρω. ὁ νύκτωρ δὲ ὅππαις, καὶ ἰδὼν τὰ σέβρα ὡς θείῃ
πνύματι ἐνδοθεὶ αὐτοῖς ἀφιερωμένη, κατεφίλει, καὶ
τῆς διτεκνίας ἑαυτὸν ἐμαχάζει. ἀγνοεῖν δὲ καὶ ἐγ-
κράτεια τοσαύτῃ ἡσυχασεῖν ἐκ νέῃ τῷ σώματι, ὡς
ὁδοῖς τέσσαρσι καὶ μῶνις πρὸς ἀφροσύνην ἐκείνης
ἡμέρας ἄρχομενος. καὶ μὲν τοῖς καὶ πολλοῖς ἔπειτα τῷτο
ποιῶν διετέλει, καὶ ἐπὶ ἐδάφους καὶ ψάθῃ καθεύδων, καὶ
ὀλίγον χρόνον δὲ νυκτὸς ἀναπαύομενος, τὸν πλείονα εἰς
τὴν ἱερὰν μελέτην τῶν ἱερῶν λογίων διώκει. καὶ ἐκ
τῆς ἐπεκτεταμένης, ἐπὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ καὶ ἀσιτίᾳ καὶ
γυμνότητι ἑαυτὸν ὑποπιάζων, τοσῶτο κατεδάμασε
τὴν ἀκμὴν τῷ σώματι, ὡς ὁρᾶσθαι παντελῶς αὐ-
τὸν ἀπεσκληρυνέναι. οἷον γὰρ καὶ ἐλαίῃ καὶ τῶν λοιπῶν ἀ-
πεχόμενος, ἀνατροπὴν τοῦ σώματος μεγίστην ὑπέ-
μενε. ἔνθεν γὰρ τοῖς ἀφροσύνην γενόμενος, ὡς ἀφ-
ερέπων ἔργῳ καὶ λόγῳ, καὶ πολλὰς Ἑλλήνας καὶ εἰδω-
λομανίαν βδελύττειας πέρας, μαρτυρεῖν τέφανον ἀνα-
δύσασθαι παρεσκεύασε. πολλὰς ἐν Φήμῃς καὶ αὐ-
τὸν βεχέως, καὶ πολλῶν μακρόθεν πρὸς αὐτὸν συρρέον-
των, ἐ μόνον Ἑλλήνας καὶ φιλοσόφους καὶ ἀρετικὰς ἐλ-
λογίμους πρὸς τὴν διδασκαλίαν εἰλκυσε, ἀλλὰ καὶ τῆς
ὄντας Χριστιανὸς μάλλον φοιτήσας ἐπεσεβάδισεν. ὅν οὖν
παραλεχθεὶς Ἀμβρόσιος ἱκετεύσας πολλὰ, καὶ πρὸς
βιασάμενος ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ταχυγράφως αὐτῷ
πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῇ πλείᾳ καλλιγραφίᾳ, ἐμμενέ-
σαι τὰς θείας αὐτὸν γραφὰς πεποίηκε. καὶ ὁ μὲν καὶ
δέσσειν χρεῖαν παρεῖχεν. ὁ δὲ ἐπὶ σχολῇς γενόμενος, ὑ-
πηρέθει τοῖς ταχυγράφοις καὶ οἱ βιβλιογράφοι σὺν
γυναιξὶν ἔγραφον, ἐπὶ τῇ καλλιγραφίᾳ ἐξησκημένους.
πάντα δὲ θείαν γραφὴν ἡμετέρως ἐπὶ ἑτῇ ἰ. λέγε-
ται δὲ ὅτι τὰς βίβλους συνετάξατο. τοσῶτον γὰρ ζή-
λον ἐκ τῆς ἐξήγησιν τῶν θείων λογίων ὁ Ἀμβρόσιος ἐπε-
δείξατο, ὥστε τὴν πολλὴν αὐτοῦ σπουδὴν Ὀρεγένης
μαρτυρῶν, γράφει πρὸς πινὰ λέγων. Ὁ ἱερός Θεὸς
καὶ γνησίως ἀνακείμενος Ἀμβρόσιος, ὁ πολλὰ πρὸς
ἡσυχίαν ὡς τις νομίζων μετὰ φίλον εἶναι, καὶ πάντῃ δι-
ψᾷ τῇ θείᾳ, ἡλεγξε τῇ ἰδίᾳ φιλοπονίᾳ τὰς πρὸς
τὴν μαθήματα ἔργον. ὅθεν ἐπὶ τοσῶτον μετὰ ἐλπί-
δου, ὥστε κινδυνεύει ἀπαυδᾶν πρὸς τὰς αὐτῆς πρὸς
τάσεις. ὅτε γὰρ διειπνήσας ἐστὶν ὅτι μὴ ἀντιβάλλοντα,
ὅτε διειπνήσαντα ἔχει πειπατήσας, καὶ ἀναπαύσας

injunxit, desperem. Namque vel inter cœnandum exemplaria mihi conferenda sunt: neque a cœna ambulare, aut corpus quiete relaxare datur; sed illo etiam tempore literis vacare,

1 ὅς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τὸ τ. Vide Euseb. lib. vi. cap. 2.

2 Νύκτωρ δὲ ὅππαις. Eusebius loco laudato: Ἐπειδὴ δὲ ἡδὴ πολ-
λάκις καθύπερθε τὸ παιδί, γυμνῶσαι δὲ αὐτὸν τὰ σέβρα φασί, ὥσπερ δὲ
θεῖα πνύματι ἐνδοθεὶ αὐτοῖς ἀφιερωμένη, φιλοσοφίᾳ καὶ σπουδῇ
καὶ ὑποπνίξις κακῶν ἐαυτὸν ἡσυχάζει. Id est: Ac saepenumero dor-
mientis pueri cubiculum ingressus, pectus ejus nudasse dicitur, & ve-
luti quoddam divini spiritus sacrarium religiose illud deosculatus, se-
metipsum beatum ejusmodi sobole pradicasse.

3 Ἀρχόμενος. Cedrenus rectius, ἀρχίζων.

4 Καὶ ἐκ τῆς ἐπεκτεταμένης. Cedrenus rectius, ἐκ τῆς ἐπ-
εκτεταμένης.

eos doceret. Quare etiam non pauci Græ-
corum philosophorum ejus ut magistri sui
meminerunt. Fuit autem Origenes jam inde
a tenera ætate ingenio acri, & in scrutandis
iis, quæ ignorabat, curiosus. Cumque aliquan-
do in puerili ætate de S. Scripturæ sensu ab-
strusius inquireret, pater cum objurgabat,
monens, ne quid quæreret, quod supra cap-
tum ætatis esset. Sed noctu ad ipsum acce-
dens, pectus ejus, ut quoddam spiritus divi-
ni sacrarium, deosculatus, semetipsum ejus-
modi sobole beatum prædicavit. Ad castita-
tem & continentiam ita a puero se adfuefe-
cit, ut quatuor oboli, iique soli, ad victum quo-
tidianum ei sufficerent: quem morem per
plures annos tenuit. Idem humi & in storea
dormiens, & breve tantum tempus noctu qui-
escens, majorem ejus partem sacrorum ora-
culorum meditationi impendebat. His autem
intentus, inedia, vigilia, & nuditate ita se ma-
ceravit, & vigorem corporis adeo attrivit, ut
plane videretur exaruisse. Vino etiam, oleo,
& cæteris abstinens, maximam pectoris sub-
versionem pertulit. Cum autem magnum iis
rebus nomen consecutus fuisset, ut vir vita &
doctrina excellens, effecit, ut multi Gentilium,
falsorum Deorum cultum abominantes, mar-
tyrii coronam reportarent. Magna itaque fa-
ma de eo sparsa, multisque ex remotis regi-
onibus ad eum confluentibus, non tantum
Græcos philosophos & hæreticos præcipuos
ad veram religionem traduxit, sed & ipsos
Christianos in elementis veræ fidei magis
confirmavit. Ab hoc Ambrosius, de quo ante
diximus, multis precibus, ac tantum non vi
obtinuit, adhibitis ei septem notariis, ac plu-
ribus qui eleganter scriberent, ut S. Scriptu-
ram interpretaretur. Et Origeni quidem Am-
brosius necessaria omnia suppeditavit. Ille
vero per otium interpretationem notariis di-
ctabat: librarii autem & mulieres eleganter
scribere doctæ in plura exinde exemplaria
transcribebant. Absolvit vero interpreta-
tionem illam annis xviii. Fertur porro libro-
rum sex millia conscripsisse. Tanto autem
& tam flagranti desiderio Ambrosius inter-
pretationem S. Scripturæ expetivit, ut Ori-
genes in epistola quadam tale ei testimonium
perhibeat: *Sanctus & Deo vere dicatus Am-
brosius tibi salutem plurimam dicit. Is cum me
laborum tolerantem & sacrorum oraculorum
cupidissimum esse putaret, sua industria & sa-
crarum disciplinarum amore me coarguit. Tan-
to enim me post se reliquit intervallo, ut pa-
rum absit, quin de exequendis iis, quæ mihi*

5 Ὅτι τὰς βίβλους συνετάξατο. Wolfius & Portus: Fertur stans
libros conscripsisse. Inapte. Pro τὰς enim scribendum est ε, quæ est
nota numeri 6000. Tot enim libros Origenes scripsisse credebatur:
ut vel ex Cedreno patet, qui expresse ait, λίγαν δὲ, ὅτι ἐξ-
ακχιλίως βίβλους συνετάξατο. Ceterum, locum hunc Suidæ sic, ut di-
ximus, emendandum esse, Pearsonius etiam ad oram Suidæ sui no-
taverat.

6 Πολλὰ πρὸς σχολήν. Cedrenus, πολλὰ πρὸς σχολήν: quam
lectionem in versione expressimus.

7 Φίλον. Cedrenus rectius, φιλοπόνον.

τὸ σωματικόν· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς χειροῖς ἐκείνοις φιλολο-
γῶν καὶ ἀκριβοῦς τὰ ἀντίγραφα ἀνιγχαζόμεθα. ἔτε
μὲν ὅλως ἐπὶ δευτέρᾳ τῷ σώματι τὴν νύκτα ἐξε-
πιν ἡμῖν κοιμάσθαι, ἔτι πολὺ ταῖς φιλολογίαις πα-
ρατεινόντα. ἐὰν δὲ λέγειν καὶ τὰ ἔωθεν μέχρις ἐνστάτης
καὶ δεκάτης ὥρας. πάντες γὰρ οἱ θεόλητες φιλοπονεῖν,
τὰς χειρὸς ἐκείνης τῇ ἐξετάσει τῆς θείων λογίων καὶ
ταῖς ἀναγνώσεσιν ἀναλίσκονται. Πᾶσαν τοίνυν ἡμῖν ἐνε-
στὶ τὴν θείαν γραφήν. καὶ γὰρ τὰς λέξεις ἐκείνης ἐν ἱε-
ραρχίᾳ ἐν πνι πῶς· ὡς εὐτυχῶν τὴν Παλαιάν, εὐ-
φράς μάλα καὶ ὑπερῷον ταύτης χαλεπεύουσιν.
ἀλλ' οὐκ εἰς τέλος ἀσβεστον αὐτῇ τὸ κλέος διέ-
μενε. συμβεβήκει γὰρ αὐτῇ τὸ πολυπειρίας δρα-
στήριον πᾶμα ἐξάισιον· καὶ μὴ τοι σκάνδαλον πολλοῖς,
καὶ ἀπολείας πόρον γένεσθαι. βολόμενος γὰρ τῇ θείων
γραφῶν μηδὲν εἶσαι ἀνεμνήσκον, εἰς ἐπαγωγὴν ἐαυ-
τὸν ἀνέβηκεν ἀμαρτίας, καὶ θανάσιμα ἐξηγήσατο
ῤήματα. ἐξ αὐτῶν γὰρ καὶ Ἀρειῶς τὰς ἀφορμὰς εἴλη-
φε, καὶ οἱ κατ' ἐξῆς ἀνόμοιοι τε, καὶ ἀνόσιοι, καὶ οἱ λοιποὶ
πάντες. φάσκει γὰρ ἔτι πολυμήσας καὶ τὴν δε-
χίαν, ὅτι ὁ μονογενὴς υἱὸς ὤρεται τὸν Πατέρα καὶ δύνα-
ται· ἔτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸν υἱόν· ἔτε οἱ ἄγ-
γελοι τὸ πνεῦμα· ἔτε οἱ ἄνθρωποι τὴν ἁγέλην.
καὶ ἐκ τῆς ὁσίας τῆς πατρὸς καὶ θέλει εἶναι τὸν υἱόν, ἀλλὰ
κτίσμα, καὶ καὶ χάριν υἱὸν λέγεσθαι. τὴν δὲ ἀνθρω-
πίνην ψυχὴν προὔπαρχον· καὶ τὰ ἐξῆς τῇ βλασφη-
μίᾳ αὐτῇ. πολλὴν γὰρ πεποίηκε σύνταξιν εἰς ἐξά-
σιν γραφῆν. καὶ ὅσα μὴ ἐν προσημίᾳ καὶ ἀφ' ἑ-
ωρομίων ἐς ἡμεῖς τε καὶ ἐς φύσιν ζώων καὶ ἀλόγων εἰρη-
ται, μέσος φερόμενος πολλάκις χαλεπῶς διηγῆ-
ματ' ἀγράφει. ὅσα δὲ πρὸς πίστιν ἐδογμάτισε, τῇ
πάντων ἀποπώτερον εὐδοκεῖται. ἐδόξε δὲ αὐτῷ καὶ ἀσ-
κητικὸν βίον ἐπανηρῆσθαι ποιῆτον, ὡς καὶ τὸν θάδεκα
αὐτῷ, φασί, δι' ὑπερβολὴν ἀστικής τε καὶ σκληρα-
γωγίας ἀναλεσπῆναι. ὑπερῷον καὶ καὶ τὴν τὸ σωμα-
τικόν· καὶ οἱ μὲν, ὅτι· νεῦρον ἀπολετμικῆναι, ἀφ' ὃ
μὴ ἡδονὴ παρενοχλεῖσθαι· οἱ δὲ, φάρμακον ὑπερῷον
τοῖς μετέωροις εἶπον, καὶ ἀποξηραῖναι. ἄλλοι δὲ ἄλλα εἰς
αὐτὸν ἀναφέρουσιν. ἔτι πολλὰ λέγει πεποιημέναι
ὑπὸ τῆς χειρὸς, λόγιον ὡς σφόδρα, καὶ ἐν τῇ ἑκ-
κλησίᾳ ἀναλεσπῆναι. φθόνῳ δὲ ἀφελήθεις
ὡς τὴν τῆς ἐξουσίας ἀρχοντας, κακομηχανία ἀφ-
βολαῖς ὑπερῷον· εἰς ἀσκήσιν ἀνδρῶν φασί· ὑπερ-
νοήθηναι ὡς τῆς κακίας ἐργατῶν. Αἰτίον δ'
αὐτῷ παρεκκέναν εἰς ὡς ἄχρηστον τῷ σώματι
αὐτῷ. ὅτι μὴ φέρων τὴν ποσὺν βδελύσσεται ἐπί-
νοιαν, ἔρρηξε φωνῇ, ἀμφοτέρων ἀπολέθων αὐτῷ
περγαμάτων, καὶ καθωμολόγησε θῦσαι. καὶ βαλόντες
ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῷ λιθωντῶν, εἰς τὴν τῷ βωμῷ
πυρρὴν κατέβησαν. καὶ ἔτι τῷ μαρτυρίᾳ ὑπὸ τῇ χει-
ρὶ ἀνάντων ἀπεβλήθη, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξέωσθη. τὴν

1 Ἐπὶ πολὺ ταῖς φιλολ.] Cedrenus, ἐπὶ πολὺ τῇ ἐσπίρας τῇ φιλο-
λογίαις παρατεινόντας: quod magis placet.

2 Περὶ τῶν τῇ Παλαιᾷ.] Imo, ὡς εὐτυχῶν τῇ Παλαιᾷ, casu da-
tivo. Ceterum, locum hunc pleniorē exhibet Cedrenus, quem
confer.

3 Ὅτι νεῦρον ἀπολετμικῆν.] Scribe, ὅτι νεῦρον ἀπολετμικῆν.

et emendare exemplaria cogimur. Neque verò
corporis reficiendi causa totam nobis noctem
dormire conceditur, labore in multam noctem
se extendente: ne dicam de matutinis labori-
bus ad nonam usque vel decimam horam. Qui-
cunque enim studiis vacare volunt, tempora ista
examinandis divinis oraculis et legendis libris
impendunt. Totam igitur S. Scripturam in-
terpretatus est [Origenes.] Illis autem tem-
poribus vetus Testamentum Hierichunte in
dolio quodam repertum scire admodum &
docte concinnavit. Non tamen gloria viri e-
jus ad finem usque illibata permanfit. Nam
illa multiplicis doctrinae copia tandem gravissi-
mo casu eum afflixit, multisque offendiculo
fuit, & exitii causa. Cum enim nihil in fa-
cris literis inexplicatum relinquere vellet,
ipse peccatum in se attraxit, & mortifera ver-
ba protulit. Nam ab eo & Arius ansam er-
roris sui mutuatus est, & deinceps alii, qui
filium patri similem esse impie negant & re-
liqui omnes. In principio enim verba hæc
ponere ausus est: Unigenitus filius Patrem
videre non potest, neque filium Spiritus S.
neque Angeli Spiritum S. neque homines
Angelos. Negat etiam ex Patris essentia Fi-
lium esse: sed creaturam eum esse asserit, &
ex gratia dici Filium. Animam item huma-
nam ante corpus existere docet, & quæ sunt
cæteræ ejus blasphemix. Multa autem in sin-
gulos Scripturæ libros [Origenes] scripsit.
Et quæcunque quidem in sermonibus & in
procemiis de moribus & naturis brutorum
animalium ab eo dicta sunt, jucundis sæpe
narrationibus condita sunt. Ubi autem de
fide decreta condit, ibi quovis alio absurdior
est. Vitam asceticam tanta severitate egit, ut
& pectus ipsius propter nimiam inedia &
duram vivendi rationem subversum fuisse di-
catur. Ad domandas etiam corporis volup-
tates commento aliquo usus fuisse dicitur.
Nam, ut quidam tradunt, nervum sibi præ-
cidit, ne libidine vexaretur: ut alii autem,
genitalia medicamento imposito exsiccat. Alii
vero alia de ipso referunt. Fertur Chri-
sti gratia multa esse perpeffus, quippe homo
doctus, & in Ecclesia educatus. Sed cum ca-
lumniatores apud magistratus invidiam ei
conflasset, pessimi homines diabolicis arti-
bus id machinati sunt, ut viro impudicitia
notam inurerent. Subornarunt enim Æthio-
pem quendam, qui corpore ejus ad obscæ-
nam libidinem abuteretur. Ille autem rei tur-
pidinem non ferens, exclamavit, &, cum
optio ei daretur, ut ex duobus alterum eli-
geret, Diis se adolere velle promisit. Qua-
re thus in manus ejus est injectum, quod il-
le in rogam aræ immisit. Ea propter a ju-
dicibus martyrii honore indignus judicatus,
& ex Ecclesia ejectus, cum dedecus hoc non

4 Εἰς ἀσκήσιν ἀνδρῶν.] Locus hic salebrosus est, & procul dubio
corruptus vel mutilus: in quo proinde vertendo non tam verbo-
rum quam sensus rationem habuimus.

5 Κατέβησαν.] Scribe, κατέβησαν, numero singulari, ut habet Cedre-
nus. Refertur enim ad Origenem.

ἢ Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἀλιπὸν ἀφ' ἧς ὁρείδον, τὴν Ἰουδαίαν κατέλαβεν. ἀνελθὼν δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐξηγητῆς καὶ λόγιος προετρέπετο ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας εἰπεῖν. ὁ πρεσβύτερος γὰρ προὔπιρχε καὶ πολλὰ καταναγκαθεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἀναγκῆς, καὶ τῷ μόνον τὸ ῥητὸν εἰπὼν. Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· Ἰνα τί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ διχασμάτα μου, καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν ἀφ' ἧς κινῶ με ἀφ' ὧν τὸς σὺ; καὶ πύξας τὸ βιβλίον, ἐχάρτισε, καὶ κλαυθμῷ δακρύων, πάντων ὁμοῦ συγκλοῦντων αὐτῷ. εἰσὶν ἢ καὶ ἄλλα πολλὰ λεγόμενά τε καὶ ἀδόμενα, ἀφ' ὧν τὸ πλῆθος τῆς γνώσεως αὐτῆς καὶ συντάξεως τῆς βιβλίου. ὅθεν καὶ Συριακὸς ἀνομάζει, ἀφ' ὧν τὸ πεποιημένον πολλὰ βιβλία· μὴ ἀκούων, ὡς εἶκε, ὁ Σολομώντης, λέγοντι. Ὑἱ, Φύλαξαι τὴν ποιῆσάν βιβλία πολλὰ, καὶ μὴ ἀπεῖδεν ἐπὶ τῷ σῶματί σου, καὶ καρδίᾳ σου μὴ ταχυῶται τῷ ἐξεργεῖν λόγον ὑπὸ τῷ σῶματι τῷ Θεῷ. ὁ γὰρ Θεὸς ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, καὶ σὺ ἐπὶ τῇ γῆς ἔχεις. ἀφ' ὧν τῷ ἔργῳ οἱ λόγοι σου ὀλίγοι. εἰσὶν γὰρ λόγοι πολλοὶ πληθύνοντες μαλακότητι. καὶ μὴ γίνῃς δίχως πολὺ. ἐπὶ γὰρ δίχως ἀπολλύμενος ἐν τῷ διχασμῷ αὐτῷ. καὶ μὴ σφίζῃς τὴν σφίγγα μήτε ἀσβήσης. ταῦτα πάντα παρὰ τὸν ἑσπέρην ὁ ἀφ' ὧν ποντῶ.

Ἐλεῖων ἀπικον ὄντα.

Ἐλεῖων. νεωτερικῶς. ἢ ἐν πρεπῶς. ἢ καὶ χεῖρα χερσὶν.

Ἀετοφάνης· Πλάτων.

Ἐλεῖων, πεινῶν, πεινῶν γὰρ ὡλεῖων.

Ἀετοφάνης ἢ τῇ πρεσβυτέρῳ οἱ γέροντες, ἀφ' ὧν τὸ πεινῶν τῷ ὡλεῖων. καὶ ὡλεῖων, ἀπὸ τῆς ἀκμαίας. ὡς γὰρ, καὶ ἡ ἀκμή. καὶ ὡλεῖων, ὁ ἀκμαῖος. κοινὰ ἢ τὰ ποιῶντα ὡλεῖων. Ἀετοφάνης· Εὐδὸς ὡλεῖων ὡλεῖων, μέσση λαβόντ', ἀετοφάνης, καὶ λαβόντ', καὶ λαβόντ'. τῷ τῷ, ἐν τοῖς γράφοις σποδεῖν.

Ἐλεῖων. εὐχερῶν.

Ἐλεῖων. ὄνομα κύριον.

Ἐλεῖων, ὁ Θεός, ὁ Αἰγύπτου. Συναγωγὴν γυναικῶν, ἢ γυν. Ἀνθολόγον, ὡς Εὐδοκίαν τὴν βασιλέως γυναικα Θεοδοσίᾳ ὁ μικρῷ, βιβλία γ'.

Ἐλεῖων, Ἀλεξανδρινός, γεωμετρικός. Ἀνθολόγον. Ἀπικὸν λέγειν συναγωγὴν. Περὶ ἐτυμολογίας. Ἐργώμενος Ἀδριανὸς ὁ Καίσαρος.

Ἐλεῖων. ἐπὶ ῥήμα. Ἐλεῖων ἔχεις θέσπεως. καὶ χερσὶν.

Ἐλεῖων. ἀπὸ τῆς ὁ ἀετοφάνης.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

Ἐλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων. ὡς ὡλεῖων.

ferret, Alexandria relicta in Judæam se contulit. Cum autem Hierosolyma pervenisset, collegium Sacerdotum ab eo, ut homine docto & S. Scripturæ interprete, flagitavit, ut aliquid pro concione diceret. Erat enim presbyter. Itaque cum admodum urgerent sacerdotes, surrexit, & hoc tantum dictum pronuntiavit: *Peccatori vero dixit Deus: Cur tu enarras jura mea, & testamentum meum in os tuum assumis?* Statimque clauso libro confedit, in fletum & lacrymas effusus, omnibus una cum eo flentibus. Sunt & multa alia, quæ de eo dicuntur, & omnium ore circumferuntur, ob eruditionem viri, & libros ab eo compositos: a quorum multitudine Syntacticus, i. e. Compositor, dictus fuit. Apparet autem eum non audivisse Solomonem, dicentem: *Fili, cave, ne multos libros conscribas: neque festina loqui: neque properet animus tuus a facie Dei sermonem proferre. Nam Deus in cælo supra est, & tu infra in terra. Quare sermones tui pauci sint. Nam multitudo eorum vanitatem augeat. Neque sis nimium justus. Aliquando enim justum sua perdit justitia. Neque nimium sapere: neque ad impietatem prolabere.* Horum ille præceptorum nulla ratione habita, a recta via deflexit.

Ἐλεῖων ἀπ. Qui Oriensium colonus erat.

Ἐλεῖων. Juveniliter. Vel, decore, venuste. Vel, opportune. Aristophanes: *O adolescentula, opportune sciscitaris.* Illudunt autem vetulæ senes, propter ineptam venustatis affectationem. Et ὡλεῖων, ætate florentem, nubilem. Ὠλεῖων enim & ætatis vigorem significat. Et ὡλεῖων, ætate & viribus florens. Hujusmodi autem nomina sunt communia. Aristophanes: *Si ligniferam nubilem inveneris, eamque mediam comprehensam & in sublime elatam humi straveris & subegeris.* Καταγαρῶσαι, [proprie est,] in vinaceis permolere.

Ἐλεῖων. Opportunum. Tempestivum.

Ἐλεῖων. Horinus. Nomen proprium.

Ἐλεῖων. Orion, Thebanus, Ægyptius. Scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam Imperatoris Theodosii junioris uxorem, libris tribus.

Ἐλεῖων. Orion, Alexandrinus, Grammaticus. Scripsit Florilegium. Atticorum vocabulorum collectionem. De Etymologia. Encomium Adriani Cæsaris.

Ἐλεῖων. Adverbium. Opportune. Tempestive. *Situm opportunum habent.*

Ἐλεῖων. Pro ὁ ἀετοφάνης. Optimus. Fortissimus.

Ἐλεῖων. Fœdus jurejurando fancivit.

Ἐλεῖων. Supra alios elato capite prospiciebat.

Ἐλεῖων. In sublime elati prospiciebant.

Ἐλεῖων. Ruerunt, non autem iverunt. Cum impetu progressi sunt.

1 Πρεσβύτερος] Cedrenus rectius, πρεσβύτερος, i. e. Presbyter.

2 Ἀετοφάνης Πλάτων] Pag. 94. (46. Ed. Bas. P.)

3 Ἀετοφάνης] Acharnes. pag. 384. (173. Ed. Bas. P.) unde

Suidas emendandus est.

4 Ὠλεῖων] Orionis Grammatici sæpe meminit Etymologus. Et

Orionis Thebani nominatim mentionem facit v. Ἀνθολ.

Ὠλεῖων.

Ὁρογραφία.

Ὁρολόγιον. τὸ τὰς ὥρας μετρεῖν.

Ὁροκομῆιον.

Ὁρῶ, ἡ ἀλεξανδρεὺς, γεωμετρικῶς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνῃ πόλει. ἔγραψε περὶ διχρόνων. Ὁ-
πως ἔα Ἑθνικὰ λεκτέον. Λύσεις περὶ τῶν τῶν Ἑθ-
νικῶν. Πίνακα τῶν ἐαυτῶν. Περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων.
Ὁρογραφίαν, καὶ τοῖς τοῖς. Περὶ τῆς ἐν διφθόγῃς.
Ὁρογραφίαν περὶ τῆς ἐν διφθόγῃς, κατὰ Φρυγίαν,
καὶ τοῖς τοῖς. Ἀνθολόγιον περὶ γυναικῶν.

Ὁρῶ. ὁ ἐν αὐτῷ. καὶ ὄνομα κύριον.

Ὁροσκοπῶ. ἀσπίτης σκοπεύων τιτὸ ὥραν. καὶ ὁ-
ροσκοπεῖον.

Ὁρωπία. χώρα. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐπεθύμησε
ρητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὁ-
πὲρ Ὁρωπίων λέγοντα.

Ὁρωπός. τόπος. ἐν τῷ Ὁρῶ, (ὁ σημαίνει
ὄνομα κύριον) καὶ τῷ ὁρῶ, τῷ σημαίνει τὸν
ὀφθαλμόν, γίνετο Ὁρωπός. ἐν αὐτῷ γὰρ τὰ τόπων
οἱ δὲ Ὁρῶ ὥπως ἀπεβλήθησαν.

Ὁρωρεν. ἀντὶ τῷ ἠγειρεν. ἐτάραξεν.

Ὁρωγή. βοή. ἐκ τῷ ὥρῳ.

Ὁρωέται. ὑλακτεῖ.

Ὁρωόμην. καὶ ὥρῳ μὲν. καὶ ὥρῳ, τὸ ὥρῳ-
μην.

Ὁρωσον. καὶ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, ὥρῳ-
μην.

Ὁρωχα, καὶ ὥρῳχα. ὥρῳχεν, καὶ ὥρῳχεν,
ὑπερσυντέλικον.

Ὁρχιπέδιστος. ὁ τῶν ὀρχων ἡ ψῶ ἀρχῶς.

Ὁς. λίαν. Παρμενίδης. Θαυμασίως ὥς δυσανά-
παιστον. Σοφοκλῆς.

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὥς ὀλιόδαν.

Ὁς? ἀγαθὰ συλλέξων ἅπαντα σοὶ φέρω. ἐπὶ τῷ
πολλὰ ἐπαγγέλλομαι ἀγαθὰ.

Ὁσαννά. δόξαν σημαίνει. καὶ γὰρ ἄλλος Εὐαγγελιστὴς
λέγει. Εἰς τὴν τῶν υἱῶν Δαβὶδ. καὶ ὁ ἕτερος. Δόξα τῶν
υἱῶν Δαβὶδ. ὥστε τὸ ὠσαννά δόξαν σημαίνει. ὡς π-
σι δὲ, Σῶσον δὴ. ὁ δὲ ὀρθῶς.

Ὁς ἀν' ὑπὲρ τῶν τῶν. ἀντὶ τῷ, ἕνεκεν τῶν.
Ἀντιλαμβανομένης τῇ γυναικὸς, καὶ βοάσης, ὥς ἀν' ὑ-
πὲρ τῶν τῶν.

Ὁς? ἀπὸ τοῦ, καὶ ἴσα γίνωνται. αἱ ψῆφοι δηλονότι.

1 Ὁροκομῆιον. Est vox suspecta. Forte corrupte hoc dictum est
pro ὁροκομῆιον, i.e. locus, ubi muli curantur; vel, mulorum sta-
bulum: quod & Portus suspicabatur.

2 Ὁρῶ. Hujus Ori crebra fit mentio apud Etymologum, &
alios Grammaticos.

3 Ὁρῶ. περὶ Ἑθνικῶν λ. Hoc opus intelligit Stephanus Byzantius,
qui v. Νικίῃ καὶ Ὀρῳ ἐν πρῶτῳ Ἑθνικῶν laudat. Item Etymo-
logus, qui v. Διδυμοῖν eundem ἐν τῷ περὶ Ἑθνικῶν citat.

4 Ὁρογραφία. Laudant hoc opus Scholiae Homeri ad Il. B.
v. 461. & Stephanus Byzantius v. Ταῖναρος.

5 Ἀνθολόγιον περὶ γυναικῶν. Malim, Ἀνθολόγιον γυναικῶν. Vel, Ἀνθολό-
γοι, ἢ περὶ γυναικῶν.

Ὁρογραφία. Horarum descriptio.

Ὁρολόγιον. Horologium. Sive, instrumen-
tum, quod horas metitur.

Ὁροκομῆιον. Horocomium.

Ὁρῶ. Orus, Alexandrinus, Grammaticus,
qui Constantinopoli docuit. Scripsit de [vo-
calibus] ancipitibus. Quomodo Gentilia sint
efferranda. Solutiones propositionum Hero-
diani. Indicem operum suorum. De Encliti-
cis particulis. Orthographiam, ordine alpha-
betico. De ei diphthongo. Orthographiam
ei diphthongi, contra Phrynichum, ordine
alphabetico. Florilegium sententiarum.

Ὁρῶ. Annus. Item, nomen proprium viri.

Ὁροσκοπός. Horarum speculator. Qui astris
inspectis natalitiam alicujus horam observat.
Et ὁροσκοπεῖον, horoscopium.

Ὁρωπία. Oropia. Regio. [Hinc gentile,
Oropius.] Demosthenes autem, cum Callistra-
tum oratorem pro Oropiis dicentem audivisset,
eloquentiae amore captus est.

Ὁρωπός. Oropus. Locus, ita dictus ab Ὁρῳ,
quod est nomen proprium viri; & ab ὁρῳ,
oculus. In illo enim loco Orus oculos
amifit.

Ὁρωρεν. Excitavit. Turbavit.

Ὁρωγή. Ululatus. Rugitus. Ab ὥρῳ.

Ὁρωέται. Ululat. Rugit.

Ὁρωόμην. Rugiebam. Ululabam. Et ὥρῳ-
μην, ululans, rugiens. Et ὥρῳ, ululo, rugio.

Ὁρωσον. Fodiebam. Et paulo post futu-
rum, ὥρῳμην, fodiam.

Ὁρωχα. Fodi. Et ὥρῳχα. Idem. Ὁρῳχεν
vero, & ὥρῳχεν, est plusquamperfectum.
Foderam.

Ὁρχιπέδιστος. Testes lascive attrectasti.

Ὁς. Quam. Id est, valde. Parmenides.
Mirum, quam difficulter verbis flecti possit.
Sophocles: Mirum enim, quam facile arcus
[ex manibus] elabatur.

Ὁς ἀγαθὰ συλλ. Nam omnia bona in unum
quasi fasciculum collecta tibi fero. Dicitur de
iis, qui multa bona alicui pollicentur.

Ὁσαννά. Osanna. Gloriam significat. Nam
alius Evangelista dicit: Pax filio Davidis.
Et alius: Gloria filio Davidis. Quamobrem
Osanna gloriam significat. Apud quosdam
vero [exponitur,] Serva igitur: minus recte.

Ὁς ἀν' ὑπὲρ τῶν. Ut pro talibus. Vel, Ho-
rum causa. Uxore ea sibi vindicante, & ut
illorum gratia vociferante.

Ὁς? ἀπὸ τοῦ, καὶ ἴσα. Vel pereat, etiamsi paria

6 Ὁρχιπέδιστος. πῶν ἕκ. Ex Enarratore Comici ad Aves. pag.
548. (373. Ed. Bas. P.)

7 Ὁς ἀγαθὰ συλλ. Est versus Aristophanis in Pluto, pag. 69.

8 Παρεῖται δὲ, Σωτ. Apud LXX. Interpr. Psalm. cxviii.
v. 25.

9 Ὁς ἀπὸ τοῦ, καὶ ἴσα γ. Aristoph. in Ranis, pag. 244.

Ὁς ἀπὸ τοῦ.

Scholias ad illum locum: Καὶ ἴσα γίνονται. αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ
λαοὶ καὶ, καὶ αἱ μύλαι. ὑπερβολικῶς δὲ εἰπὼν, ὅτι καὶ ἴσα γίνονται
αἱ ψῆφοι, ἀπὸ τοῦ ὅτι καὶ ἴσα γίνονται. Hinc Suidas sua deprompsit.
Confer Nostrium supra v. ἴσα ψῆφοι: ubi eadem leguntur.

ὑπερβολικῶς.

1 Bot. Animadvers.

Ω.

Ω. Bot. Animadvers.

Ὁροκομῆιον.] Vox hæc suspecta est Eruditif-
simo Kustero. nihil tamen addit aut emendat.
Tu vero lege Ὁρονομῆιον, quod est *horologium*,
sic dictum, quod horas habet distributas, ab
ὁρονομῆιον, de quo vide Lexica. Series literarum
fatis etiam indicat ita legendum: nam præcef-
sit Ὁρολόγιον, sequitur Ὁρῶ.

ὑπερβολικῶς εἰρηλα. ὅταν γὰρ ἴσῃ αἱ ψῆφοι γίνονται, ὑπερβολικῶς ὁ κατηγορεύμενος.

Ἦσαίον ἐαυλόν. κατέβαλεν ἀπὸ τῆς ἰσότητος. Ἄππιανός· Οὐ μὴν ἐφθασε βῶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν, ἢ παρνεύσας εἰς κίνδυνον ἐαυτόν.

Ἦσαύτως. ὡς ἀπλησίως. ὁμοίως.

Ἦς γ' ἐμοὶ κριτῇ. ἀντὶ τῆς, ὡς ἐμοὶ χρηστῶς κριτῇ. Σοφοκλῆς· Ἐρεβος φαεινότερον, ὡς ἐμοὶ κριτῇ. παρέλκει τὸ ὡς.

Ἦς δὲ. ὡς δέον γινέσθαι.

Ἦς δὲ σφιν. ὡς δὲ αὐτοῖς.

Ἦς ἐκ τῆς παρόντων. ἐξ ἀνάγκης. Ἡ δὲ ὡς ἐπύθετο, ὡς ἐκ τῆς παρόντων· αἵρεσιν ἐκείνῃ δόντος θανάτου, ὡς ἐν μάλιστα, ἀλύπτῃ τε καὶ κέρει, τὸ διάδημα, ὅπερ ἐν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ εἶχε, σύμβολον δὲ καὶ μαρτυρίον ἀρχῆς, περιεπάσασα, εἴτα μὴ τοὶ τῷ βασιλεὶ περιεβάλλῃ τῷ παρῶντος χρεῖαν βεβήχον ἀποφύσασα.

Ἦς ἐν. ὡς· ὡς ἐπὶ. Δυσχερῶς αὐτὸς ἐπιδιδόντων ὡς ἐν μάλιστα εἰς τιμὴν χρεῖαν ταύτην.

Ἦς ἐν μάλιστα. ἀντὶ τῆς λίαν. Οἱ δὲ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπιθήσαν, ὡς ἐν μάλιστα· καὶ τὴν αὐτὰν ἔγραψεν δόντος ὡς ἐν μάλιστα, πάντες ἐβόησαν. Καὶ αὖθις· Ὅπως καὶ ἡμεῖς τε ὡς ἐν ἀσφαλείᾳ ἔσονται.

Ἦς ἐπίπαν. ὡς ἐπιπολύ. λέγειν δὲ τῷτο, καὶ, ὡς πλήθι. Δίων ὁ συγγραφεὺς πολλὰ καὶ ἐκείνῃ τῇ λέξει, καὶ ἐν Ῥωμαίων ἱστορίᾳ. Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως, ὡς πλήθι, τὸ μὲν βύτυχον θρασύνεσθαι· τὸ δὲ κακοπεργεῖν, μετρίως καὶ τῷτο τὸ μὲν διδόντος σωφρονεῖν· τὸ δὲ θαρσύνεσθαι, ἀκολασταίνεσθαι. ἐπὶ πλέον δ' ἐκείνῃ τῇ ἐφωκῆθη. Καὶ ἐν τρισκαίδεκάτῳ· Καὶ τοὶ πέφυκεν, ὡς πλήθι, τὸ μὲν βέβαιον ἐκ βεβαιότητος· τὸ δὲ ὀξύρροπον, ἐκ τάχους ἀφαιρέσεως ὑπάρχει.

Ἦς ἐπος εἰπεῖν. τῷτο σχηματίζοντες ὡς τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπος· καὶ ὡς ἐπος φάναι· καὶ φάναι ἐπος. ἐπὶ δὲ καὶ ἀφ' ἑκάστης λέξεως ἐκφωνεῖται, οἷον, ὡς φάναι, καὶ ὡς εἰπεῖν. σημαίνει δὲ πάντα τὰ αὐτὰ.

[non addita voce ἐπος,] ὡς φάναι, & ὡς εἰπεῖν.

Ἦς ἐπος εἰπεῖν. ὡς φανέναι, καὶ ἐν λόγῳ εἰπεῖν. ἀλλὰ καὶ δὲ λέγει Ἀριστοτέλης, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. τῷτο δὲ εἰρηκεν, ὅτι μὴ ἔστιν ἀκριβὲς ἀφορίσασθαι εἰπεῖν, τὰς μὲν τῆς περὶ τὰς αἵρεσιν καὶ φυγῆς συντηνέσας, ἡθικὰς τὰς δὲ τῶν ἀλήθειαν καὶ γνώσιν, φυσικὰς.

Ἦς τύπῳ εἰπεῖν. ἀντὶ τῆς, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν.

1 Ἀππιανός· Sic MSS. Paris. At priores Edit. Αἰλιανός· quod corruptum existimo. Ceterum, exemplum sequens nihil faciet ad hunc locum, nisi post Ἀππιανός repetas verba illa, articulo huic prefixa, ὡς ἐν ἑαυτῷ.
2 Ἡ δὲ ὡς ἐπὶ. Cum hoc loco conferendus est Noster infra v. Ταπεινότητος.

Tom. II.

sint suffragia. Hoc dictum est hyperbolice. Cum enim suffragia sunt paria, reus absolvitur.

Ἦσαίον ἐαυλόν. Se ipsum præcipitem dedit. Se ipse dejecit. Appianus: De equo se ipse dejecit, nullo tamen accepto vulnere, quod satellites cum statim exciperent.

Ἦσαύτως. Similiter. Pariter. Eodem modo.

Ἦς γ' ἐμοὶ κριτῇ. Me quidem iudice. Meo iudicio. Sophocles: Erebus lucidissimus, me quidem iudice. Tò ὡς hic redundat.

Ἦς δὲ. Ut oportet. Ut fieri decet.

Ἦς δὲ σφιν. Ut ipsis.

Ἦς ἐκ τῆς παρόντων. Prout præsens rerum status requirit. Pro præsentis necessitate. Illa vero cum audivisset, pro præsentis rerum conditione singulis optionem mortis datam esse, ut quælibet quam lenissimam & facillimam posset, eligeret; diadema, quod in capite gestabat, ut signum & indicium imperii, sibi detractum, collo circumdedit, eaque pro præsentis necessitate pro laqueo usa est.

Ἦς ἐν. Quantum licet. Quantum fieri potest. Illis operam suam quam ægerrime ad hanc rem offerentibus.

Ἦς ἐν μάλιστα. Quam maxime. Valde. Illi vero initio quam maxime metu perculsi erant: postea vero jussu Imperatoris omnes opem tulerunt. Et iterum: Ut ad loca quam fieri posset tutissima diverterent.

Ἦς ἐπίπαν. Plerumque. Pro eodem etiam dicitur, ὡς πλήθει. Dion Historicus tum multis aliis in locis hac dictione usus est; tum etiam Hist. Rom. lib. xvii. Nam & plerumque alias fieri solet, ut felicitas homines insolentes; adversa autem fortuna moderatos & submissos reddat: & ideo illi qui metuunt, modeste; qui autem ferociunt, insolenter & petulanter se gerant: quod in illo ut plurimum deprehensum est. Idem lib. xiii. Nam constantia plerumque a tarditate; levitas autem a mentis & ingenii celeritate oriri solet.

Ἦς ἐπος εἰπεῖν. Ut verbo dicam. Ut paucis dicam. Ut ita loquar. Hoc loquendi genus apud Antiquos variis modis effertur: ut ὡς εἰπεῖν ἐπος; & ὡς ἐπος φάναι; & φάναι ἐπος. Præterea & per unicum dictionem effertur, Hæc autem omnia idem significant.

Ἦς ἐπος εἰπεῖν. Ut ita loquar. Ut uno verbo dicam. Alibi vero Aristoteles dicit, ὡς τ. π. i. e. ut rem rudi quodam modo describam. Hoc autem ideo dixit, quod non liceat accurate definire propositiones, quæ ad expetendas & fugiendas res spectant; sive, morales: nec eas, quæ ad veritatem & cognitionem pertinent; sive, physicas.

Ἦς τύπῳ εἰπεῖν. Ut rudi quodam modo & generalius dicam.

3 Αἵρεσιν ἐκείνῃ δ.] Locum hunc ex MSS. Paris. emendavi. Ante enim minus recte legebatur, αἵρεσιν ἐκείνῃ δὲ τῷ θανάτῳ, ὡς ἐν μάλιστα, ἀλύπτῃ τε & κέρει.

4 Ὦς χρεῖν.] MS. A. Ὦς ἐγγχεῖν.

5 Ὦς ἀλήθειαν.] De hac phrasi vide omnino Paul. Leopard. Emend. lib. iv. cap. xix.

Eccccc

Ως

Appian. fragm. Inc.
Schweigh. III. 15.
Sous. in Suid. Part II.

Ως ἐς πᾶν ἀπορίας ἀφικέσθαι. παντάλως ἀπορήσαι.

Ως ἔοικεν. ὡς φαίνεται. ὡς δεῖ. ὡς γινέται.

Ως ἡδέως Φάρις ἀν' ἐξ ὅσων δίκην.

Ωσπεί. ὁ ἀποφθίτης.

Ωδεῖς. καὶ ὠδῖν.

Ως χαλόν, ὦ Πόσειδον, τὸ σῆφος αὐτῶν,

καὶ πυκνόν, καὶ γοργόν, ὥσπερ μάζα καὶ πανδαισία.

Ὅταν γὰρ εἰς κοινὸν ἐσιῶνται, ἐκείνου φέρονται ἑαυτῶν δειπνόν, πυκνὰ πάντα φαίνεται, πῇ μὲν τὰ ἀποσφάγια φέρονται, πῇ δὲ αὐτῶν ἐσιωμένων.

Ωσμένω. ὠσιμένω. πεσόντι.

Ως ὅκ' ἀρκέσει, τὸ μὴ ἔπεσοι πᾶς χαλῶν καὶ θανέειν. Περὶ τῆς Τούρκου. ὡς ὅκ' ἐπαρκέσει ἑαυτῶν μὴ λιθόλθους γενέσθαι. ὡς ἔκωλύσθ' ἑαυτὸν χαλῶν ὠδῖνα.

Ως ἔχ' ὑπάρχον, ἀλλὰ πτωχὸς ἐμὸς. ὥσπερ παροιμία. ὁ τίχες δὲ ὅτι Χαερήμονος ἐκ Θεοῦ.

Ὅσπερ κογχύλιον διελεῖν. παροιμία ἐπὶ τῇ σφόδρα βέλῳ.

Ω σπέρμα γοργαυλοκαυλοκαυλοπαλίδες

Ω σκοροδοπανδοκλυτρίπυλιδες

Οὐκ ἐξέλθεται; ἢ παύσεται; ὅκ' ἀρξήξει;

Οὐ λοιδορήσεται; ὅκ' ἀναχωρήσει;

Παύσεται, ἐπαναχωρήσει; μὴ σκυλεύσει.

Ω σπέρμα γ. καὶ τὰ ἐξῆς. ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν, καὶ λάχνα, καὶ ὁσπεία.

Ὅσπερ ὁ οἰκιστὴρ ἀεικαυλόμενος. ἔθος καὶ τῷ το. Φασὶ γὰρ τὸς οἰκιστὰς τὴν ἀθλίαν ἀθλα μὲν μὴ λαμβάνειν, ἀεικίαν δὲ ὅτι πρὸς βέλῳ.

Ως Πυθώδ' ἰέναι βολόμενοι, Βοιωτὸς δίοδον αἰτῶμεθα. Φασὶ μετὰ τὸ Πυθῶς καὶ τὴν Ἀθηναίων εἶναι τὴν Βοιωτίαν καὶ ἔχ' οἶον τε εἶναι Ἀθηναίους εἰς Πυθῶν ἀπελθεῖν, εἰ μὴ παρέλθωσι Βοιωτίαν. ὅταν δὲ καὶ ἐρᾶν πύμα ἀφ' ἧς, δίοδον ἔτῃ. τῷ το ἐν Φησὶν Ἀεικαυλόμενος

Ὅσπερ ἡμεῖς δίοδον αἰτῶμεν τὸς Βοιωτῶν

Ὅπως ἔσται θύσασιν οἱ ἄνθρωποι τοῖς Θεοῖς,

Ἦν μὴ Φέρων Φέρων ἡμεῖς οἱ Θεοὶ,

1 Ως ἡδύς φάγ. Est versus Aristoph. in *Vespis*, pag. 528. (360. Ed. Baf. P.)

2 Ως χαλόν, ὦ Πόσ. Aristophanes in *Pace*, pag. 662. (454. Ed. Baf. P.)

3 Ω Πόσειδον, ὡς χαλόν τὸ σῆφος αὐτῶν φαίνεται, &c.

4 Ως ὅκ' ἀρκ. Hæc sunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 44. v. 734. ut Portus monuit.

5 Ως ὅκ' ἀρκ. Senarium hunc tanquam Aristarchi Tragici citat Athenæus lib. xiii. pag. 612. Zenobius vero cum ex Menandri *Olynthia* sumptum refert. Confer Nostrium infra v. ὑπάρχον, & G. takerum in *Miscell. Posthum.* cap. xii.

6 Ω σπέρμα γοργαυλο. Quinque hi Senarii leguntur apud Aristophanem *Lyssit.* pag. 864. (551. Ed. Baf. P.) In versu tertio τὸ ἐξέλθεται corruptum est: pro quo apud Aristophanem hodie legitur, ἐξέλθεται. Sed nec hanc lectionem metrum admittit. Quare ex cod. MS. *Lyssitæ* Aristophanis rescribendum est, ὅκ' ἐλθεται, ἢ παύσεται, &c. Sic enim verus stat.

Ως ἐς πᾶν ἀπορίας. Ut ad summas angustias, vel, ad summam inopiam redigerentur.

Ως ἔοικεν. Ut videtur. Ut oportet. Ut decet. Ut fieri solet.

Ως ἡδέως Φάγ. *Quanta cum voluptate comederes litem aceto conditam.*

Ωσπεί. Ofeas. Propheta.

Ωδεῖς. Pulsus. Expulsus. Et ὠδῖν. Pulsus sum.

Ως χαλόν, ὦ Ποσειδόν. *O Neptune, quam pulchra caterua illorum videtur, & densa, & cita, tanquam maza, & cæna collatitia!* Cum enim aliqui symbolis collatis convivantur, unoquoque cœnam suam afferente, omnia stipata videntur, sive species eos, qui opsonia in mensam inferunt, sive ipsos convivas.

Ωσμένω. Pulsus. Expulsus. Lapsus.

Ως ὅκ' ἀρκ. *Nullo enim pacto efficere poterit, quo minus totus lapidibus contusus moriatur.* De Teucro hæc dicuntur. Vel, nullo pacto impedire poterit, quo minus lapidibus obruatur.

Ως ἔχ' ὑπάρχ. *Ut non inferens injuriam, sed illatam ulciscens.* Hoc proverbii locum tenet. Est autem versus Cheræmonis ex *Thersite*.

Ὅσπερ κογχ. Tanquam conchylium dividere. Proverbium de rebus vilissimis.

Ω σπέρμα. *O leguminum forensium, & olerum, & olerum venditrices! O caupona, aliique & panis venditrices! Ecquid expellitis, ceditis, succurritis, convitiimini, & impudentes vos præstate? Cessate: pedem referate: ne spolia detrahite.* Ω σπέρμα γ. Hoc ideo dicit, quia mulieres illæ ova, & olera, & legumina [in foro] vendebant.

Ὅσπερ οἱ νικητὴς. *Tanquam victores munera a circumstantibus corrogantes.* Erat hic mos [apud veteres.] Ajunt enim victores in certaminibus nulla præmia accepisse, sed circumeuntes a spectatoribus munera collegisse.

Ως Πυθώδ' ἰέναι βολ. Tanquam Pythonem ire volentes, transitum a Bœotia petimus. Ajunt Bœotiam sitam esse inter Delphos & Atticam, & Athenienses non posse Delphos proficisci, nisi Bœotiam transcant. Cum igitur exercitus transituret, transitum petebant. Dicit igitur Aristophanes:

Quemadmodum nos, si Delphos ire volumus, a Bœotia transitum petimus:

Sic cum sacrificabunt Diis homines,

Nisi tributum vobis Dii ferant,

6 Ὅσπερ οἱ νικητὴς. Plato lib. x. de *Republ.* in fine: καὶ ἰππεὶν τὰ ἀθλα αὐτῶν κερμαζόμενοι, ὥσπερ οἱ νικητὴς ἀεικαυλόμενοι, &c. Hinc locus Suidæ depromptus est. Portus, qui nesciebat, unde locus hic sumptus esset, pro ἀεικαυλόμενοι legendum censebat ἀεικαυλόμενοι: sed male. Vide Nostrium infra v. Πεικαυλόμενοι, ubi locus hic Platonis fufius exponitur.

7 Πεικαυλόμενοι δὲ ὡς πρὸς βέλ. Sensus hujus loci est mutilus, quem ex ipso Suida infra v. Πεικαυλόμενοι facile supplere poteris.

8 Ως Πυθώδ' ἰέναι βολόμενοι, Βοιωτῶν. Ex Scholiasta Aristoph. ad *Avæ*, pag. 547. (375. Ed. Baf. P.)

9 Ὅσπερ ἡμεῖς δίοδον αἰτῶμεν. Scribendum est, ut apud Aristophanem:

Εἰδ' ὥσπερ ἡμεῖς, ἢ ἰέναι βολόμενοι
Πυθῶν, Βοιωτὸς δίοδον αἰτῶμεθα.

Et mox:

Ἦν μὴ Φέρων Φέρων ἡμεῖς οἱ Θεοὶ.

Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας, καὶ τῶν χαύσις,
 τῶν μισρίαν τῆς κινήσαν ἐς ἀφροσύνην.
 Ἀντὶ τῆς, ἐς ἀφροσύνην, ἐς ἀφροσύνην.
 Ὡς τῆς ἐνὶ μέν ἡλέουσα, καὶ πομορξία, ἰδὼν
 Ἀνδρα φρεσύνῃν ὑπὲρ ἀνδρὸς τοξότης κυκλώμενον.
 Ἀντὶ τῆς ἑκλαύσα. ἀπὸ τῆς ὡς καλὸς ἐνός. παρέπειπα
 γὰρ τοῖς δακρύουσι ἀπομάτιον. Τοξότης ὅς, ὑπὲρ
 ἐνὶ δημοσίου, ἐπὶ πῶς καλὸς ἐνός.
 ut oculi abstergantur. Τοξότης vero, i. e. licet
 tur ἐπὶ πῶς, i. e. Inspector.

¹Ωτεια. ὄνομα πόλεως.

Ὠσεγανοί. ἐθνικόν.

Ὡς ἢ τὴν οὖν Ἀργεῖ ἀπίδα χαλελῶν. ἐπὶ τῇ με-
γαλοφρονῶν. οἱ μὲν ἱερεῖς Φασὶν οὖν Ἀργεῖ εἶναι ἀπίδα,
καλεμμενὸν ὄρχεσθαι, καὶ δισχεῖται. οἱ δὲ λόγον
Φασὶν εἶναι οὖν Ἀργεῖ τὸ πᾶν ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν
Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

Ὅστ' α. Ἄγκος Μάρμιος, βασιλὺς Ῥωμαίων, ὡρὲς τοῖς λοιποῖς καὶ ὡρὲς ταῖς ἐκβολαῖς ἔτι βέβαιος ποτ' αὐτῷ ἐπείχετο τόποι, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡ ῥαχίς ἀνίστησι πύλιν, ὡς ὅστις ἀπὸ τῆς θέρσεως ὡρησθῆναι ἄς ἂν εἴποιεν Ἕλληνες, θύρα καὶ ἐκκαίδεκα πη σημεῖοις ἀφεστῶσαν τῆς Ῥώμης. οἶμα καὶ αὐτὸ τοῦ μεγάλου καὶ ὡπατίου, ὃ ὡρὸν τὸ ὠρεῖν. Ὅστ' α. καὶ ἡ θύρα ὡρὸν Ῥωμαίοις, αὐτὸ ὃ οὐ μικρὸν. ὅθεν καὶ ὡπατίου, ἐξ αὐτῆς τὸ ἀξίωμα, αὐτὸ ὃ οὐ μικρὸν. μὴ Ἑλληνικῶς καὶ ἐτυμολογείδω.

tem vocis hujus etymologiam ex Græcâ lingua arceffas.

᾽Ωπίας. οἱ Ῥωμαῖοι ὡπίας τὰς θύρας Φασίν. χτλ.
Ἑλληνικὴν ἢ ἑτυμολογίαν γὰρ φορὸν ἀφ' ὧ με-
γάλην, ὡς τὸ ἐξωθεῖν ἢ ἐπερχόμενον. ἐνθ' ἡ ὡπιά-
ειος, ὁ κεφαλὴν τὰς θύρας, ἢ ὡπίζων τὴν εἰσόδον βυ-
λομένης. Ἄριστοφάνης ἐν Πλῦτῳ

Δεινὸν γὰρ, εἰ πρῶτόν τις μὴ εἴνηται

Ὡς ζόμεσθ' ἕκαστ' εἰ τῇ ἁκλησίᾳ.

Καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς Οὗδ' ὠφειλά, πῶς δεχέαι, πει-
 ρεῖ ἔσθ' ὡφύται ξύλων. ἀντ' ἔσθ' διαδοήσουσι πρὸς τὸ πορε-
 ῖν αἰετῶν ὡς ξυλίων ἐπὶ τῷ χερσὶν. ὅτι ἡ ἐκ
 λίθων, παντὶ περ δόξαν. ἀπὸ ἀειφάντος ἡ γένεσι τοῦ
 ὡφύται. ὁ ἡ λόγος ὡς πρὸς πινά ὅτι λεγόμενος. ἡ
 Ὁμορφος Φαίης καὶ μῆταις ἡ ἀπειρέας. Καὶ, Ἐνθ'
 ὅσα ἀν βελεῖοντα ἰδοῖς.

quasi oratio ad aliquem dirigatur. Sic & Homerus: *Diceret eos viros inexhaustis viribus & invicto robore præditos esse.* Et [idem alibi:] *Tunc non vidisses dormitantem* [Agamemnonem.]

Ὠπλιζομένη. πεποχωσμένη.

1 "ὦς ἐγὼ μὲν ἴλ." Hæc sunt verba Aristophanis *Acharnens.* pag. 405. (290. Ed. Bif. P.)

2 Ὁ Ἰσραηλῆς. Ἰσραηλ. Scribe, Ὁ Ἰσραηλῆς: & hæc cum præcedenti articulo conjunge. Est enim Ὁ Ἰσραηλῆς nomen gentile ab Ἰσραηλ. Vide Luc. Holtien. ad Stephanum v. Ὁ Ἰσραηλ.

3 Ως τὸ αὐτὸ ἂν Ἀπρ. | Eadem habet Zenobius: nisi quod post τοῦ θεοῦ, addat, σερμῶν. Vide omnino Meursium in *Grac. Fer. v. Ηορία* qui locum hunc egregie illustrat.

4. Καλυμένη] Zenobius, *καλυμένη*: quod proxime ad veram
lectionem accedit. Scribendum enim est, *καλυμένη*, vel *καθη-*
λυμένη, i. e. clavis affixam: ut jam ante monuit Meurfius loco
laudato.

*Per urbem alienam, & aërem,
Femorum nidorem non transmittetis.*

"Ωτ' ἐγὼ μὲν ἦλ. *Quare miseratus sum, nec a lacrymis temperare potui, videns virum senem a liethore tam male tractari.* [Ἀπομωρξάμην, quod proprie significat, *me absterse*; hic positum est] pro ἐκλαύσα, i.e. lacrymatus sum: a consequenti. Fletus enim consequens est,

⁹Ωστια. Ostia. Nomen urbis.

'Ωστεγανοί. Oftegani. Nomen gentile.

Ὀς τῶν αἰ" Ἀργὶ ἀσπ. *Quasi clypeum Argis*
de pariete detraxisset. Dicitur in gloriosos
 & arrogantes. Quidam ajunt, Argis esse cly-
 peum sacrum, clavis [parieti] affixum, ut
 aegre avelli possit. Alii autem dicunt, Argis
 esse cohortem juvenum robustissimorum, *Cly-*
peum vocatam.

Ὀστία. Ostia. Ancus Martius, Rex Romanorum, præter cætera etiam ad ostia Tiberis fluvii locum muniit, & in ipso littore condidit urbem, quam a situ vocavit Ostiam, (i. e. ut Græci dicerent, Ὀύραν, sive ostium) sexdecim fere miliaribus Roma distantem. Existimo autem per ω magnum [vocem hanc scribendam esse: uti] & ὠστιαῖος, ostiarius: ab ὠθεῖν, trudere, pellere. Ὀστία vero, i. e. ostium, sive janua apud Romanos, per ο parvum scribitur. Unde & ὀστιαῖος, ostiarius, sive janitor: itidem per ο parvum. Cave au-

'Ὠστίας. Ostia. Romani sic vocant januas. Secundum Græcam etymologiam vero per ὠ magnum [vox hæc scribitur:] ab ἐξωθεῖν, expellere, repellere: quod scilicet accedentem [& intrare volentem] repellat. Hinc etiam dicitur ὠστίας, i. e. ostiarius, vel janitor: qui scilicet ingredi volentes ὠσιζέ, i. e. repellit. Aristophanes in *Pluto*: *Indignum certe fuerit, si trioboli quidem causa in concione nos mutuo trudimus & loco pellimus.* Et in *Acharnensibus*: *Illi vero se invicem trudent & loco pellent, (qui putas?) ad primam sedem obtinendam.* Πρωτοὶ ἔδραι hic primam sedem significat; quod subsellia essent lignea. Ea autem lapidea etiam fuisse cuilibet constat. Fit autem a præsentī ὠσιζω. Hæc autem sententia [per secundam personam effertur,]

'Ωπζομένη. Pulsa. Pressa. Coarctata.

5 Δυσκαΐριον] Zenobius rectius, Δυσκαθαίριον.

6 Παρὰ τὸ αἴτιον] Est etymologia plane incerta: quam ipse Suidas paulo post damnat.

7 Ἀριστοφάνης ἐν Πλῦται·] Pag. 37. (20. Ed. Baf. P.) Vide etiam
infra v. Τριώβολοι.

8 Kai cō 'Aχαρ.] Pag. 371. (162. Ed. Bas. P.) ubi sic legitur:

^νΗχογίης, ἔγωγε δ' ἀντιβύταμ, (πῶς δοκᾷς;)
^ρΕλθόντης ἀλλήλοισι, πῶς πρὸς αὐτὸν ἔβλεπ.

9 Ὀμηρος] Il. O. v. 697.
10 Ἐν τῷ ἔργῳ] Homerus Il. Δ. v. 223.

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις τὸν Σωκράτην πρὸς Στρεπιάδην. ἦγυν, ὦ θνητὲ, ὦ ἀνθρώπε, ὦ τὰ ἐφήμερα φρονῶν. τῷτο δὲ λέγει, ὡς αὐτὸς λοιπὸν τὰ τ' Θεῶν φρονῶν, καὶ ὡς φανῶν τὰ τ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ φροντίζεν οὐ μετέωρον. ἢ ὅτι ἐλέγετο ὁ Σωκράτης Σειληνῶς παρεμφερὲς εἶναι. σιμὸς τε γὰρ, καὶ Φαλακρὸς τῷ. περιέφηκεν ἔν αὐτῷ Φωνίῳ τῷ τῷ ὡς Πινδάρῳ Σειληνῶ. ὁ γὰρ τοι Πίνδαρος ἀφ' ἀλεγομένην ὡς φωνῶν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ, τοιούτως αὐτῷ φειδέθηκε λόγους. ὦ τάλαι, ἐφήμερι, νήπιε, βάζεις λήματα μοι διακομπεύων. ἅμα δὲ καὶ ὡς ὅτι περιφανῆντι λοιπὸν τῷ Σωκράτῃ τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ἐν Θεοῖς ὄντι αὐτῷ, διότι μελεωρολέχης τῷ, ἔπειτα τὸ ἐφήμερον παρεισάγει αὐτὸν λέγοντα.

ὦφθίς. ὄνομα πόλεως. ὦφθίς ἦ, ὁ μικρὸν, καὶ δίφθογγον.

ὦφθαλμοσμήνης ἄνδρα καὶ ἡλέκβοις εἶχεν τῆς πόδας αἱ κλίνας τ' ἄρχαίαν.

ὦφθον. ἀντὶ τῷ ὠφθησαν.

ὦ φθόρε. ὦ ὄλεθε. Ἀπαγ' ἐς μαχαίαν ἐκποδῶν, ὦ φθόρε.

ὦφλησα. ἐχρέωστησα.

ὦ φῶς χακοῖσι τοῖς ἐμοῖσιν ἦκες καὶ τὸν φίλον ἀπείδειξον δεομένη τῆς σὲ δεξιᾶς. γενῶ τῷ πελιδνῶν λείαν Μιθριδάτης ἀλλ' ἐμοί. ταῦτά φησι Μιθριδάτης πῶν Φάρμακον, καὶ δυοστανῶν.

ὦλιχτο. ἀπῆει. ἐπορεύετο. Ὁ ἦ Πελοπόννησον χαλιπῶν, εἰς Αἰτωλίαν ὤχετο ἀπῶν.

ὦλιχτο ἀπῶν. ἐπαγχιλάμην ἢ πάλιν ἐπανήξεν, ὤχετο ἀπῶν. ἀντὶ τῷ, ἐς τὴν πύλιν ἀπεχάρησε. συνήτης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικαῖς.

ὦχθ', φιλόσοφος ὡς Φοίνιξι. Ζάμολξις ὡς Ὀραξίν. Ἀτλας ὡς Λίβυσιν.

ὦχθ'. ὄνομα κύριον. ὦχθ' τὸν Ἀπὶν σποκτεῖνας, ἐβόλετο αὐτὸν τοῖς μαγείοις ὡς βαλῶν, ἵνα αὐτὸν κτενρήσωσι, καὶ ὡς σκευάσωσιν ἐπὶ δεῖπνον.

ὦχθ', χαλιπῶς ὡς περὶ πρηνέμενον,

Μόνον ὅ γε φανώσας, ὅδ' ὅπιθ' αὖτα λήκωτον.

Εἰδῶσι γὰρ ἐπὶ τῷ νεκρῶν τῷτο ποιεῖν.

ὦχρωμα.

ὦχραίνεθι.

ὦχραισα. ὅτι ὡς τὸ φοβημένη τὸ ὠχραιῶσα, ἀλλ' ἴσον τῷ ἀδυνάτω. Στὸ μεταφορᾶς τῷ νοσήσαντι. ἔπειτα γὰρ εἶπεν. Ἡ πόλις ὠχραιῶσα, καὶ φάτω κατημύνη.

ὦχρ'. ὠχραῖσις. ἐν Ἐπιγράμματι. ὦς εἶδον Μελίτιν, ὠχρ' μ' ἔλεν.

1 Ὑπερφανῶν] Scholiastes Aristophanis rectius, ὑπερφανῶν.

2 Βάζεις λήματα μοι ἀφ' ἀλεγομένην] Scholiastes Aristophanis, βαδίζεις λήματα μοι ἀφ' ἀπομύων.

3 Ὑπερφανῶν] Rectius, ὑπερφανῶν.

4 ὦφθαλμοσμήνης ἄνδρα καὶ ἡλέκβοις] Ex Scholiaste Aristoph. ad Equit. pag. 320. sed ubi pro ὦφθαλμοσμήνης rectius legitur ὥσφωλοσμήνης. Confer etiam Nostrum supra v. ἡλεκτρε.

stophanes in *Nubibus* inducit Socratem compellentem Strepsiadem. Vel, o mortalis, o homo, & qui de rebus caducis tantum cogitas. Hoc autem dicit, quasi ipse animum in res divinas intentum semper haberet, & humana contemnens de rebus sublimibus semper cogitaret. Vel, quia Socrates Sileno similis esse dicebatur. Simus enim & calvus erat. Quare more Sileni Pindarici cum loquentem facit. Pindarus enim Silenum cum Olympo colloquentem inducens, talibus eum verbis usum fuisse fingit: *O miser, o mortalis, & stulte, verbis magnificis te jactas*. Simul etiam, quod Socrates res humanas contemneret, & cum Diis quodammodo versaretur; utpote qui de rebus sublimibus semper differeret: ideo eum dicentem facit, ὦ ἐφήμερε.

ὦφθίς. Ophtis. Nomen urbis. ὦφθίς vero, [scribitur] per o parvum, & diphthongum ei. Visus. Conspectus.

ὦφθαλμοσμήνης ἄνδρ. Antiquorum lecti pedes habebant carbunculis & electris munitos.

ὦφθον. Pro ὠφθησαν. Visi sunt. Conspecti sunt.

ὦ φθόρε. O perniciēs. O pestis. [Aristophanes:] *Abi hinc in malam rem, pestis*.

ὦφλησα. Debui.

ὦ φῶς κακ. O qui lux malis meis advenisti, amicum te mihi praebe, dextram tuam imploranti. In hoc ultimo ministerio sis mihi alter Mithridates. Hæc Mithridates dixit, cum hausto veneno ægre animam efflaret.

ὦλιχτο. Discessit. Abiit. Ille vero relicta Peloponneso in Ætoliam abiit.

ὦλιχτο ἀπῶν. Discessit. Abiit. Pollicitus autem se reversurum, inde discessit. Hic pleonasmus est Atticis familiaris.

ὦχθ'. Ochus, Philosophus apud Phoenices: ut Zamolxis apud Thraces; & Atlas apud Afros.

ὦχθ'. Ochus. Nomen proprium. Ochus, cum Apin interfecisset, eum coquis tradere voluit, ut eum in frustra dissecarent, & ad cænam præpararent.

ὦχθ', χαλ. Abiisti, relinquens me ut mortuum: nisi quod non coronasti me, neque lecythum apposuisti. Hoc enim mortuis facere solebant.

ὦχρωμα. Pallor.

ὦχραίνεθαι. Pallefcit. Pallet.

ὦχραισα. Pallens. Pallida. Non propter metum pallens: sed hoc ὠχραιῶσα jam idem valet ac ἀδυνάτω, i. e. infirma: per translationem ductam ab ægrotantibus. Sic enim dixit: *Civitas pallens, & in metu sedens*.

ὦχρ'. Pallor. In Epigrammate: *Quum vidi Meliten, pallor me invasit*.

5 ὦχθ', φιλόσοφος π.] Hæc sumpta sunt ex Laetii Proemio.

6 ὦχθ' καλ.] Duo hi Senarii leguntur apud Aristoph. *Ecclesiaz.* pag. 739.

7 ὦχραισα. ὅτι πρὸς τ.] Nota hæc referenda est ad locum illum Aristophanis in *Pace*, pag. 670. (458. Ed. Bas. P.)

Ἡ πόλις γὰρ ὠχραιῶσα καὶ φόβῳ κατημύνη.

ὦφ.

"Ωψ. ὠπός. τὸ πρῶτον. ἀφ' τῆς ω μεγάλης.
 *Οψ δὲ, ὀπός, ἢ φωνή, ἀφ' τῆς ο μικρῆς.
 "Ωψα. ἀντὶ τῆς εἶδον.

"Ωψιχασιν. ἐβραδύων. "Οψίζω γὰρ, τὸ θέμα.

"Ωψιδῆ. ὀψὲ καὶ βραδύως ἦλθε. νυκτὶ κατεχέθη.
 "Ο ὃ ὀψιδῆ ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμευεν ἐν τῷ Πει-
 ραιῷ. Αἰλιανὸς φησὶν ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐταργάν.

"Ωψοπόσις. ὁ περὶ τὰ ὄψα ἀσχολούμενος. ὁ
 μάγειρος.

"Ωψοπόσις. Σπινθήρ Ἑρμῆ τὰς σύμβολα
 τέχνης.

Θήκετο, δαλυσύνας ἄχθος ἀπασάμενος.

"Ωψωνηκότες. ὀψωνήσαντες.

1 "Ο ὃ ὀψιδῆ π.] Fragmentum hoc Aeliani de Diopithe intel-
 ligendum est, ut discimus ex ipso Suida supra v. Γοργών, & v.
 Διοπίτης.

"Ωψ. ὠπός. Vultus. Facies. Per ω magnum
 scribitur. *Οψ vero, ὀπός, vox, per ο parvum.

"Ωψα. Vidi.

"Ωψιχασιν. Cunctati sunt. Tarde, vel sero
 venerunt. "Οψίζω enim est thema

"Ωψιδῆ. Sero & tarde venit. Nocte de-
 tentus est. *Ille vero invitatus aliquando, nocte
 eum opprimente, in Piræo remansit.* Sic Aë-
 lianus inquit in libro de providentiæ divinæ
 evidentia.

"Ωψοπόσις. Qui in parandis opsoniis occu-
 patur. Coquus.

*Coquus Spinther Mercurio hæc signa ar-
 tis suæ*

Dedicavit, excusso servitutis iugo.

"Ωψωνηκότες. Qui opsonarunt. Qui opsonia
 emerunt.

2 "Οψοπόσις Σπ.] Integrum Epigramma vide Anthol. lib. vi.
 cap. xvii.

F I N I S.



